SIAM INTER BOOK
SMM PUBLISHING

ชุด มหากาพย์

รุ่งฟ้ามหานที

灵飞经

ตอน

คัมภีร์วิถีผู้กล้า

เฟิ่งเกอ 凤歌
ประพันธ์

น.นพรัตน์
เรียบเรียง

เล่ม

1

ชุด มหากาพย์

ลิ่งเฟ่ย นหานที่

灵飞经

ตอน

คันศีร์วิถีผู้กล้า

เล่ม

1

คำนำสำนักพิมพ์

"มหากาพย์ภูผามหานที" ตอน คัมภีร์วิถีผู้กล้า เป็นภาคที่สามของชุด "มหากาพย์ภูผามหานที" หากแต่เนื้อเรื่องนั้นกลับอยู่คั่นกลางระหว่างภาคหนึ่งและภาคสอง

"มหากาพย์ภูผามหานที" ตอน คัมภีร์วิถีผู้กล้า ใช้ฉากหลังเป็นยุคต้นราชวงศ์หมิงของปฐมฮ่องเต้จูหยวนจาง เฟิ่งเกอได้รังสรรค์ตัวละครเวี่ยจือหยางที่ไม่คล้ายเหมือนใคร เด็กหนุ่มผู้รักในดนตรีการ และกลับได้พบพานประสบการณ์ปาฏิหาริย์

ในผลงานชิ้นนี้ยังคงกลิ่นอายแบบนวนิยายกำลังภายในยุคดั้งเดิม เรื่องราวดำเนินอย่างต่อเนื่องชวนติดตาม หากท่านเป็นคอนวนิยายกำลังภายใน และชื่นชอบ "มหากาพย์ภูผามหานที" ทั้งสองตอนแรกมาก่อน นี่คืออีกหนึ่งผลงานกำลังภายในชั้นเยี่ยมที่ท่านต้องอ่านเพื่อความครบถ้วนบริบูรณ์

คำนำผู้แปล

คัมภีร์วิถีผู้กล้าเป็นผลงานภาคจบของมหากาพย์ภูผามหานที ของนักเขียนหนุ่มไฟแรงแห่งจีนแผ่นดินใหญ่...เฟิ่งเกอ สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คได้รับลิขสิทธิ์ให้แปลเป็นภาษาไทยอย่างถูกต้องตามกฎหมาย

เมื่อปี ค.ศ. 2005 (ตรงกับ พ.ศ. 2548) ประเทศจีนแผ่นดินใหญ่ได้ประกาศรายชื่อนักเขียนดีเด่นวรรณกรรมหวงอี้ได้แก่ **เฟิ่งเกอ** *(แปลว่า บทเพลงแห่งหงส์)* ถือเป็นคลื่นลูกหลังที่มีสไตล์การเขียนคล้ายกับกิมย้งที่สุด ตอนนั้นเฟิ่งเกอประกาศเขียนชุดไตรภาคซันไห่จิง ซึ่งประกอบด้วยภูผา มหานที และคัมภีร์ ภาคแรกได้แก่คุนหลุน ซึ่งประกอบด้วยปฐมบทผู้กล้ากับวีรกรรมผู้กล้า ต่อด้วยซังไห่หรือปาฏิหาริย์แห่งผู้กล้า แต่หลังจากนั้นผ่านไปหลายปี ยังไม่มีข่าวคราวของภาคจบของเรื่องนี้ จวบกระทั่งปี ค.ศ. 2012 (ตรงกับปี พ.ศ. 2555) เฟิ่งเกอค่อยประกาศในเว็บไซต์ส่วนตัวว่า ได้ลงมือเขียนเรื่องหลิงเฟยจิงแล้ว

ที่น่าเสียดายคือ เรื่องหลิงเฟยจิงจัดพิมพ์เป็นรูปเล่มพ็อกเกตบุ๊กไม่กี่เล่มก็ขาดหายไปแต่กลางคัน ต่อมาค่อยมีข่าวว่าเฟิ่งเกอไม่พอใจผลงานที่ออกไป จึงรื้อต้นฉบับเขียนใหม่จนจบ สำหรับกับโลกยุคศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดซึ่งมีการแข่งขันสูง ผู้คนต่างแก่งแย่งช่วงชิงเช่นนี้ นับเป็นเรื่อง

ที่หายากยิ่ง หลังจากที่สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คใช้ความพยายามติดต่อกับผู้จัดพิมพ์ประเทศจีนแผ่นดินใหญ่ ค่อยได้ลิขสิทธิ์มาตีพิมพ์เป็นภาษาไทย

ในเรื่องคุนหลุนซึ่งประกอบด้วยปฐมบทผู้กล้ากับวีรกรรมผู้กล้า เขียนถึงเหลียงเหวินจิ้งกับเซียวอี้หลิงสองสามีภรรยาให้กำเนิดทายาทนามเหลียงเซียว ซึ่งเป็นเลือดผสมระหว่างชาวฮั่นกับมองโกล ด้วยวาสนาบันดาล อาศัยพรสวรรค์ด้านคณิตศาสตร์ เหลียงเซียวทะยานขึ้นเป็นยอดอัจฉริยะแห่งยุค ที่หลุดพ้นจากจิตสำนึกอันแคบสั้นของประชาชาติสู่สันติภาพและภราดรภาพ ท่องทะยานจากทวีปเอเชียสู่แอฟริกาถึงยุโรป

ครั้นถึงเรื่องซังไห่หรือปาฏิหาริย์แห่งผู้กล้า เป็นเวลาอีกสามร้อยปีให้หลัง เหลียงเซียวนำภรรยาฮั่งเสี่ยวซวงสู่มหาสมุทรอันไกลโพ้น ต่อมาค่อยปรากฏทายาทนามเหลียงซือฉินเดินทางกลับสู่แผ่นดินจีน จัดตั้งนครตะวันตก ประชันขันแข่งกับเกาะตะวันออก ทั้งเนรมิตสร้างตัวเอกสองคนคือลู่เจี้ยนที่เติบโตแบบค่อยเป็นค่อยไปกับกู่เจินที่เจ้าเล่ห์เพทุบาย ตลอดทั้งเรื่องเต็มไปด้วยวิทยายุทธ์ที่พิสดารพันลึก อิทธิปาฏิหาริย์ที่เหลือเชื่อยังประทับอยู่ในความทรงจำของท่าน

คุนหลุนหรือวีรกรรมผู้กล้า เป็นเหตุการณ์ช่วงปลายราชวงศ์ซ้องต้นราชวงศ์มองโกล ส่วนซังไห่หรือปาฏิหาริย์แห่งผู้กล้า เป็นเหตุการณ์ช่วงยุคกลางของราชวงศ์หมิง สำหรับหลิงเฟยจิงหรือคัมภีร์วิถีผู้กล้านี้ เป็นเหตุการณ์เมื่อต้นราชวงศ์หมิง เท่ากับคั่นกลางวีรกรรมผู้กล้ากับปาฏิหาริย์แห่งผู้กล้า เขียนถึงตัวเอกเวี่ยจือหยางชมชอบเป่าขลุ่ยเป็นชีวิตจิตใจ ทั้งฝึกวิทยายุทธ์จากดนตรีการ ได้รับวาสนาติดต่อกัน สนุกสนานตั้งแต่ต้นจนจบ ท่านที่เคยอ่านวีรกรรมผู้กล้ากับปาฏิหาริย์แห่งผู้กล้า ย่อมต้องอ่านคัมภีร์วิถีผู้กล้าเพื่อเติมส่วนที่ขาดพร่องให้ครบถ้วนสมบูรณ์

สำหรับกับคอกำลังภายใน คัมภีร์วิถีผู้กล้าเป็นเรื่องจีนกำลังภายใน อิงประวัติศาสตร์ที่ยากจะหาอ่านได้

น.นพรัตน์

บทนำ

เทียนเซี่ยตี้อี้เหริน ***(ยอดคนที่หนึ่งแห่งใต้หล้า)*** **ซื่อเจียนอู่ซวงเต้า** ***(พสุธาไร้วิถีเทียมทาน)***

บนหลักหินเขียวก้อนหนึ่งจารึกอักษรทองสิบตัว หลังจากถูกน้ำฝนชะล้าง รอยอักษรเกิดสีอื่นเจือปน

นักพรตผู้หนึ่งยืนอยู่หน้าหลักหิน จ้องมองเป็นเวลานาน ค่อยเงยหน้ามองดูตึกใหญ่ที่เบื้องหน้า เห็นกระเบื้องสีเขียวทอดเหยียดยาว ตัวตึกโอฬารตระการตา เหนือประตูจารึกคำ "**ซื่อฝู่** *(ตึกตระกูลซื่อ)*"

บ่าวไพร่ที่หน้าประตูเห็นนักพรตผู้มามีทีท่าน่าสงสัย จึงเข้ามาสอบถามว่า "**จมูกโค*** ท่านมาทำอะไร?"

นักพรตนั้นตอบว่า "ขอบิณฑบาต"

บ่าวไพร่นั้นหัวร่อเยาะคำหนึ่ง หันไปร้องบอกว่า "คนภิกขาจารมาแล้ว"

นักพรตนั้นสั่นศีรษะกล่าวว่า "อาตมาไม่ต้องการอาหาร"

บ่าวไพร่นั้นยกมือเท้าสะเอวกล่าวว่า "ท่านย่อมไม่ต้องการอาหาร แต่ต้องการเงิน"

---

* นักพรตเกล้าผมเป็นรูปคล้ายจมูกโค จึงถูกเรียกหาเป็นเชิงเยาะเย้ยเช่นนี้

"อาตมาก็ไม่ต้องการเงิน"

"ไม่ต้องการเงิน อย่างนั้นท่านต้องการอะไร?"

นักพรตนั้นยิ้มพลางชี้มือไปยังคำ "**เต้า** *(วิถี)*" บนหลักหิน สร้างความสงสัยใจแก่บ่าวไพร่นั้นจนกล่าวว่า "หมายความอย่างไร?"

"**วิถีที่บอกเล่าได้ มิใช่วิถีอันอมตะ*** เมื่อต่ำใต้มีวิถีที่ไร้เทียมทาน ในฐานะนักพรต อาตมาคิดขอคำชี้แนะสักครา"

บ่าวไพร่นั้นหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า "จมูกโค ท่านมาท้าสู้?"

"เพียงมาถกวิถี ไหนบอกว่าท้าสู้ รบกวนให้เรียนต่อชื่ออิ่นเสิน**ชื่อต้าเซียนเซิง** *(ท่านผู้แซ่ซื่อ)* สักคำ"

บ่าวไพร่นั้นสั่นศีรษะกล่าวว่า "ท่านโชคไม่ดี **เหล่าแหย** *(นายผู้เฒ่า)* เราไปยังเมืองไคฟงแล้ว"

"เมื่อใดจึงกลับมา?"

"ไม่ทราบได้ จมูกโค เหล่าแหยเรามีฝีมือไร้ผู้เทียมทาน หากคิดท้าสู้ ขอเตือนให้ท่านละเว้นเถอะ"

นักพรตนั้นทวนคำ "มีฝีมือไร้ผู้เทียมทาน?" พลางยื่นมือขวาออก ข้อนิ้วของนักพรตเรียวยาวราวกับเป็นปล้องไม้ไผ่ พอสะบัดมือวูบ ปลายนิ้วพอกรีดผ่าน ปรากฏผงศิลาร่วงพรูลงจากหลักหิน เหนือคำ**อี้** *(หนึ่ง)* เพิ่มเส้นขวางอีกขีดหนึ่งเป็นคำ**เอ้อ** *(สอง)*

พลังดรรชนีนี้เป็นที่น่าแตกตื่นสะท้านโลก บ่าวไพร่นั้นชมดูจนปากอ้าตาค้าง ไม่ทราบทำอย่างไรดี นักพรตนั้นคล้ายไม่มีเรื่องราวใด ลบคำ "**ซวง**" *(เทียม)* ทิ้งไป จากนั้นยื่นปลายนิ้วออก จารึกเป็นคำ**จู๋** *(คู่ควร)*

เมื่อเป็นเช่นนี้ ข้อความบนหลักหินกลับกลายเป็น "**เทียนเซี่ยตี้เอ้อเหริน** *(ยอดคนที่สองแห่งใต้หล้า)* **ชื่อเจียนอู่จู๋เต้า** *(พสุธาไร้วิถีคู่ควร)*" ลบภาพอันเย่อหยิ่งยโสทิ้ง กลายเป็นประชดแดกดันอย่างเจ็บแสบ

---

* วรรคทองสองประโยคแรกในคัมภีร์เต๋าเต็กเก็ง

บ่าวไพร่นั้นหน้าซีดเผือดกล่าวว่า “จมูก...ท่านเป็นใคร?”

*นักพรตนั้นเงยหน้าขึ้น ดวงตาเป็นประกายกล่าวว่า “อาตมา**หลิงเต้าหยิน** (นักพรตอิทธิ) เป็นคนไร้ชื่อเสียงเรียงนาม ฟังว่าซื่อเซียนเซิงกล่าวอ้างว่าไร้วิถีเทียมทาน จึงมาน้อมพบขอหารือ เราขออาศัยอยู่ที่อารามเฉิงหวงกวนที่ห่างไปสิบลี้ หากซื่อเซียนเซิงกลับมา ขอเชิญไปยังอาราม ร่วมถกวิถีกัน ขอกำหนดเวลาสามวัน หลังจากนี้ไม่น้อมรออีก” กล่าวจบปลีกตัวจากไป*

เสียงกีบม้าดังทำลายความเงียบสงบยามอรุณ ซื่ออิ่นเสินควบขับม้ามา ทอดตามองตัวตึกเบื้องหน้า หว่างคิ้วทอแววเหนื่อยล้าอยู่บ้าง

ชายหนุ่มผู้หนึ่งเรียกหาท่านพ่อ วิ่งปราดออกมาต้อนรับ หมอบกราบกรานกล่าวว่า “ในที่สุดท่านรีบรุดกลับมาแล้ว”

ซื่ออิ่นเสินกระโดดลงจากหลังม้ากล่าวว่า “เร่งม้าจนตายไปสองตัว” มันพอลงจากหลังม้า ม้าโดยสารก็มีน้ำลายแตกฟอง ส่ายโงนเงนแทบล้มลง

ซื่ออิ่นเสินกวาดตาไปยังบุตรชาย กล่าวว่า “เอี้ยนจือ เรื่องราวเป็นความจริงหรือ ขณะที่เราได้รับจดหมายจากนกพิราบสื่อสาร เรากำลังเดินหมากอยู่กับหลวงจีนชราจื้อชิงที่วัดต้าเซียงกว๋อซื่อ”

ซื่อเอี้ยนจือก้มศีรษะกล่าวว่า “หากไม่มีเหตุอันจำเป็น ผู้บุตรไม่กล้ารบกวนท่านพ่อ หากว่าท่านผู้เฒ่าไม่เชื่อ โปรดดูหลักหินก้อนนั้น”

ซื่ออิ่นเสินสาวเท้าเข้าใกล้หลักหิน เพ่งตามองดู จากนั้นลูบคลำคำ “**จู๋** *(คู่ควร)*” นั้น กล่าวว่า “สุดแกร่งกร้าวกลับอ่อนหยุ่น พลังดรรชนีที่ร้ายกาจนัก”

ในชีวิตซื่อเอี้ยนจือไม่เคยได้ยินคำร้ายกาจจากปากบิดามาก่อน อดถามมิได้ว่า “อันใดเรียกว่าสุดแกร่งกร้าวกลับอ่อนหยุ่น?”

"คำนี้จมลึกไปในเนื้อหิน หากคิดกระทำได้ ต้องกอปรด้วยพลังดรรชนีอันแกร่งกร้าว แต่หากใช้พลังดรรชนีแกร่งกร้าว รอบตัวหนังสือจะเกิดรอยปริแตก แต่เจ้าดูคำจู๋ ลายเส้นกลมกลืนราวกับผู้คนใช้พู่กันขีดเขียนบนก้อนเต้าหู้ก็มิปาน"

ซื่อเอี้ยนจือรับฟังจนเคลิบเคลิ้ม กล่าวถามว่า "ท่านพ่อ ท่านกระทำได้หรือไม่?"

ซื่ออิ่นเสินเพียงยิ้มเล็กน้อยถามว่า "นักพรตยังอยู่ที่อารามเฉิงหวงกวนหรือ?"

ซื่อเอี้ยนจือกล่าวว่า "หลังจากที่มันเข้าอารามพรต เพียงพักอยู่ที่ห้องหับห้องหนึ่ง นอกจากคนส่งอาหารแล้ว ไม่รับแขกทั้งสิ้น ไม่ทราบว่ามันคิดอ่านอย่างไร"

ซื่ออิ่นเสินหลับตาลงกล่าวว่า "ลมฝนใกล้กราย ฟ้าดินจะเงียบสงบ มันอยู่ระหว่างสะสมพลังเตรียมปลดปล่อยออก"

ซื่อเอี้ยนจือรีบถามว่า "ท่านพ่อพักผ่อนมาแล้วหรือ?"

"เราหลับใหลบนหลังม้าแล้ว เราจะไปชมดูที่อารามเฉิงหวงกวน"

ซื่อเอี้ยนจือลังเลเล็กน้อยแล้วกล่าว "ไม่ทราบเป็นผู้ใดปล่อยข่าวออกไป ปรากฏชาวยุทธจักรจำนวนมากมายังอารามเฉิงหวงกวน"

ซื่ออิ่นเสินกวาดมองมันแวบหนึ่งกล่าวว่า "แล้วจะเป็นไร เจ้าเข้าใจว่าเราจะแพ้หรือ?"

ซื่อเอี้ยนจือร่ำร้องว่า "ย่อมไม่ ท่านพ่อมีฝีมือไร้ผู้ต่อต้าน"

ซื่ออิ่นเสินกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "ฝีมือไร้ผู้ต่อต้านเพียงเป็นนามอันจอมปลอม" มันกล่าวถามว่า "เอี้ยนจือ เจ้าเข้าใจว่าเราไฉนจัดตั้งหลักหินก้อนนี้"

"เพื่อแสดงออกถึงฝีมือที่เลิศภพจบพสุธาของท่านพ่อ"

ซื่ออิ่นเสินสั่นศีรษะกล่าวว่า "หลักหินก้อนนี้เพียงเป็นเหยื่อชิ้นหนึ่ง"

"เป็นเหยื่อ?"

ซื่ออิ่นเสินหัวร่อดังยาวนานกล่าวว่า "มิผิด เราคิดใช้เหยื่อชิ้นหนึ่งตกยอดฝีมือทั้งแผ่นดิน" กล่าวจบก้าวยาวๆ ดุจดาวตกไล่กวดจันทร์ไปทางเหนือ

ซื่ออิ่นเสินเดินด้วยเท้า ยังรวดเร็วกว่าอาชา เพียงชั่วขณะ บ่าวไพร่ที่ขี่ม้าตามหลังถูกทอดทิ้งอยู่ห่างลิบลับ

เมื่อเดินทางผ่านร้านสุราแห่งหนึ่ง ซื่ออิ่นเสินนึกออกว่าหนึ่งวันสองคืนนี้ไม่ได้รับประทานข้าวสักเม็ด จึงเดินไปตบประตูเปิดออก เจ้าของร้านพบเห็นมัน บังเกิดความตื่นเต้นสงสัยยิ่ง ซื่ออิ่นเสินไม่กล่าวมากความ ร้องสั่งสุราและเนื้อมาดื่มกินเป็นการใหญ่

แซ่ซื่อในซื่อซื่ออิ่นเสินมิใช่แซ่เดิมของมัน มันกำพร้าบิดามารดา บวชเป็นหลวงจีนตั้งแต่เล็ก แต่มีพลังชีวิตกล้าแข็ง นิยมดื่มสุราและรับประทานเนื้อ ดื่มพันจอกไม่เมามาย แม้เป็นศิษย์สถาบันสงฆ์ แต่ไม่รักษาศีล สุดท้ายคืนสู่เพศฆราวาส ขึ้นเป็นผู้เข้มแข็งแห่งยุค

*ซื่ออิ่นเสินใช้แซ่ซื่อ เพื่อไม่ลืมกำพืดดั้งเดิม ทั้งประโคมโอ่ต่อผู้คนว่า มันแซ่เดียวกับ**พุทธองค์*** พระยูไลขึ้นฟ้าลงดิน ยกตนเองเป็นใหญ่ ซื่ออิ่นเสินไม่ขึ้นฟ้า แต่ลงสู่ดิน ไม่ก้าวข้ามไตรภูมิ เพียงหวังเป็นยอดคนที่หนึ่งแห่งแผ่นดิน*

เมื่อคนในครอบครัวและบ่าวไพร่เร่งรุดถึง ซื่ออิ่นเสินดื่มสุราลงไปสองไห รับประทานเนื้อหลายชั่ง สีหน้ายังเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปลง ออกเดินทางถึงอารามเฉิงหวงกวน

เห็นประตูอารามปิดสนิท หน้าประตูยืนไว้ด้วยผู้คนร้อยกว่าคน ประกอบด้วยผู้เหี้ยมหาญทุกถิ่นแคว้น ยังมีศัตรูที่พ่ายแพ้แก่ซื่ออิ่นเสิน ยัง

---

* พระศรีศากยมุนีมีชื่อจีนว่า ซื่อเจียม่อหนี

มีชาวยุทธจักรที่อยู่ว่างไร้เรื่องราว ดั้นด้นมาจากทั่วสี่ทิศแปดทาง

นับตั้งแต่ซื่ออิ่นเสินคืนสู่เพศฆราวาส ยี่สิบปีนี้ท่องทั่วแผ่นดิน ทิศเหนือไปถึงแคว้นเหลียว ทิศใต้ลงถึงต้าลี่ ตะวันตกถึงซีเซี่ย ถูฟาน ตะวันออกถึงชายแดนต้าซ่ง หลายปีมานี้หน้าตึกตระกูลซื่อจัดตั้งหลักหิน เฉกเช่นตราประทับผู้นำเขตแคว้น มงกุฎบนพระเศียรเจ้าชีวิต มีสถานะอันสูงส่ง ไม่มีผู้ใดกล้าลบหลู่ดูแคลน ไหนเลยจะคาดปรากฏนักพรตจากดงดอยผู้หนึ่งกลับสลักอักษรทับเข้าไป ลดค่าซื่ออิ่นเสินจนไม่มีชิ้นดี

ทุกผู้คนพอเห็นซื่ออิ่นเสิน พากันเปิดทางให้สายหนึ่ง ซื่ออิ่นเสินมาถึงหน้าอาราม ร้องเรียกว่า "หลิงเต้าหยินอยู่ที่ใด ผู้แซ่ซื่อมาตามนัดหมายแล้ว" สุ้มเสียงคล้ายระฆังมหึมา สั่นสะเทือนกระเบื้องหลังคาเป็นเสียงดัง

ชั่วครู่ให้หลังหามีคนขานรับไม่ ภายในอารามพรตเงียบสงบไร้สุ้มเสียง ชาวยุทธจักรล้วนครุ่นคิด *'หรือว่านักพรตนั้นเป็น**หัวเสือหางงู*** พอพบเห็นซื่ออิ่นเสินมาถึง ถึงกับแตกตื่นจนหนีหน้า?'*

ขณะครุ่นคิดคาดเดา เห็นประตูใหญ่สีดำเปิดออกดังแอ๊ด เด็กรับใช้ชุดพรตผู้หนึ่งเดินออกมา เด็กรับใช้มีใบหน้าอ่อนเยาว์ หมดจดสดใสยิ่ง ปากกล่าวอย่างร้อนรุ่มลนลานว่า "ซื่ออิ่นเสิน...ซื่อเซียนเซิงอยู่หรือไม่?"

ซื่ออิ่นเสินกล่าวว่า "เป็นเราเอง" พลางสืบเท้าออกไปหนึ่งก้าว มันมีรูปกายกำยำ ยามยกมือวางเท้า ปรากฏพลังสภาวะขุมหนึ่งแผ่พุ่งออก สร้างความระย่นย่อแก่เด็กรับใช้จนถอยกายไปหนึ่งก้าว ใต้เท้าสะดุดถูกธรณีประตู ต้องกระแทกนั่งลงกับพื้น

ทั้งหมดหัวร่อครืนออกมา ซื่ออิ่นเสินก็ยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า "เต้าหยินน้อย เจ้าถามหาเราทำอะไร?"

เด็กรับใช้คืบคลานขึ้นมา กล่าวเสียงละห้อยว่า "นักพรตผู้น้อยซิวเยี่ย ได้รับมอบหมายจากหลิงเต้าหยิน ให้ถ่ายทอดบอกต่อท่านสัก

---

* ตรงกับคำพังเพยของไทยที่ว่าหัวมังกุท้ายมังกร

หลายคำ”

ซื่ออิ่นเสินกล่าวว่า “ลองบอกมาฟังดู”

ซิวเยี่ยกล่าวว่า “หลิงเต้าหยินบอกว่า บุรุษเทพไร้คุณากร ปราชญ์เมธีไม่มีชื่อ อาตมาไม่กล้าอวดตนเป็นผู้วิเศษ แต่ถือกำเนิดเป็นนักบวช ไม่ต้องการชื่อเสียง ดังนั้นเปิดห้องหับห้องหนึ่ง คิดพิสูจน์วิถีกับซื่อเซียนเซิง วันนี้ไม่ว่าผลแพ้ชนะเป็นอย่างไร ผู้ใดสูงส่งผู้ใดต่ำต้อย ทั้งสองฝ่ายห้ามเปิดเผยออกไป หากซื่อเซียนเซิงรับปาก ขอเชิญเข้าห้องมาสนทนา หาไม่ขอเชิญกลับไป”

ชาวยุทธจักรทั้งหลายพอฟังบังเกิดความผิดหวังยิ่ง ครุ่นคิดว่าหลิงเต้าหยินประหลาดพิกลยิ่ง หากเป็นไปตามข้อเสนอของมัน ทั้งสองปิดประตูประมือกัน ทั้งหมดไม่อาจชมดูความสนุกสนาน ไยมิใช่มาเสียเที่ยวเปล่า?

สายตานับร้อยคู่จ้องจับที่ใบหน้าของซื่ออิ่นเสิน ซื่ออิ่นเสินขบคิดชั่วขณะ จึงผงกศีรษะกล่าวว่า “หลิงเต้าหยินกล่าวถูกต้อง นักพรตน้อยนำทางเถอะ”

ซื่อเอี้ยนจือรีบกล่าวว่า “ท่านพ่อ เกรงว่าภายในมีกลอุบาย”

ซื่ออิ่นเสินยิ้มพลางกล่าวว่า “มีกลอุบายแล้วจะเป็นไร?” พลางก้าวยาวๆ เข้าอารามพรตไป

ซิวเยี่ยทำหน้าที่นำทาง ภายในอารามพรตว่างเปล่าไร้ผู้คน สะกิดความสงสัยของซื่ออิ่นเสินขึ้นมา ลอบระวังป้องกันตัวไว้

พอลดเลี้ยวทางระเบียงสายหนึ่ง มาถึงหน้าประตูบานหนึ่ง ซิวเยี่ยน้อมกายเปิดทางให้ กล่าวว่า “เต้าหยินอยู่ภายใน”

ซื่ออิ่นเสินเพ่งตามองประตู แต่ไม่ผลักประตูเข้าไป สร้างความประหลาดใจแก่ซิวเยี่ยจนถามว่า “ซื่อเซียนเซิง ท่าน...” ไม่ทันขาดคำ ซื่ออิ่นเสินเลิกคิ้วขึ้น บนร่างแผ่พุ่งพลังอันดุร้ายออก กดดันใส่มันดุจขุนเขาถล่มทลาย

พริบตานั้นซิวเยี่ยคล้ายตกอยู่ในรังไหมขนาดใหญ่ ลมหายใจอึดอัดขาดช่วง รู้สึกว่าพลังสภาวะเพิ่มพูนตลอดเวลา โถมทับมาจากทั่วสี่ทิศแปดทาง ซิวเยี่ยต้องถอยร่นไปด้านหลัง จนแผ่นหลังปะทะกับผนังห้อง หยาดเหงื่อพรูพรั่งดุจห่าฝน มันมองดูซื่ออิ่นเสินด้วยความหวาดหวั่นพรั่นพรึง มีความรู้สึกว่าบุรุษผู้หนึ่งคล้ายกลายร่างเป็นขุนเขาบรรพต ตนเองยามอยู่เบื้องหน้ามัน คล้ายมดเล็กๆ ตัวหนึ่ง

เห็นแน่ชัดว่าซิวเยี่ยจะสิ้นสติสมประดี แต่แล้วยามนั้นพลังปราณรอบข้างแยกจากหนึ่งเป็นสอง บัดเดี๋ยวแกร่งกร้าวบัดเดี๋ยวอ่อนหยุ่น โรมรันพันตูกัน พลังสภาวะของซื่ออิ่นเสินแกร่งกร้าวดุดัน ยามรับคล้ายป้อมปราการเหล็ก ยามรุกเฉกเช่นกองทัพมุ่งไปข้างหน้า ขณะที่พลังอันอ่อนหยุ่นดูเหมือนไม่ช่วงชิง แต่ต่อเนื่องตามกัน ท่าตามหลังไม่สิ้นสุด พลังอันแกร่งกร้าวคล้ายเสือร้ายกัดใส่ตัวเม่น ไม่ทราบกัดใส่ที่ใด อีกทั้งคล้ายยอดขุนพลตกอยู่ในขบวนพยุหยาตรา เสียทีที่มีฝีมือล้ำเลิศ ไม่มีพื้นที่ให้ใช้ออก

ซิวเยี่ยหลังพิงผนัง สองเท้าอ่อนระทวยลง พลังทั้งสองขุมโรมรันพันตู มิเพียงกดดันใส่กายเนื้อ ทั้งยังเคี่ยวกรำจิตใจ พลังแข็งกร้าวอ่อนแอคล้ายมืออันมหึมาสองข้าง นวดคลึงใส่ร่างมัน จนซิวเยี่ยสองตาแดงก่ำ มุมปากมีน้ำลายไหลย้อย คล้ายเป็นลมชักขึ้นมา

ซื่ออิ่นเสินพลันเบิกตาตวาดก้อง ซิวเยี่ยคล้ายถูกกระบองหวดใส่เบื้องหน้าสายตามืดทะมึนสิ้นสติไป

หลังเสียงตวาด หน้าประตูกลับคืนสู่ความเงียบงัน ผ่านไปเนิ่นนานที่หลังประตูบังเกิดเสียงทอดถอนใจ หลิงเต้าหยินเอ่ยปากว่า “ซื่อเซียนเซิงไยต้องเคี่ยวกรำผู้อื่นไป?”

ซื่ออิ่นเสินยิ้มพลางกล่าวว่า “เราความจริงคิดทดสอบดู แต่เต้าหยินมากด้วยอิทธิฤทธิ์ ทำให้เราคิดเลิกราก็ทำไม่ได้ เราท่านพอประมือกันนักพรตน้อยย่อมหนีไม่รอด”

หลิงเต้าหยินเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว “ซื่อเซียนเซิงแม้มีฝีมือกล้าแข็ง น่าเสียดายที่ดุร้ายเกินไป”

ซื่ออิ่นเสินยิ้มพลางกล่าวว่า “ปราชญ์เมธีบอกว่าอ่อนหยุ่นพิชิตแข็งกร้าว เต้าหยินฝึกฝีมือแนวทางอ่อนหยุ่น ย่อมพิชิตพลังฝีมือแกร่งกร้าวของเราได้”

หลิงเต้าหยินกล่าวว่า “เซียนเซิงล้อเล่นแล้ว” จากนั้นเอ่ยปากว่า “ขอเชิญเข้ามาสนทนา”

ซื่ออิ่นเสินรับคำ สืบเท้าออกไปหนึ่งก้าว ประตูไม้ก็เปิดออกเอง

ภายในห้องว่างเปล่าไร้วัตถุธาตุใด บนพื้นนั่งไว้ด้วยนักพรตรูปหนึ่ง ดูไปนักพรตมีอายุเพียงสี่สิบปี ใบหน้าซูบสดใส เคราดำราวกับหมึก ดวงตาเจิดจ้าดุจดวงดาว เป็นประกายอยู่ในห้องหับมืดครึ้ม

สายตาของทั้งสองพอประสานสบ คล้ายแม่เหล็กเผชิญพบกัน หลิงเต้าหยินสงบนิ่งดุจแมกไม้ เสื้อผ้าของซื่ออิ่นเสินกลับพัดพลิ้วทั้งที่ปราศจากลมโชย กระพือพัดจนประตูห้องปิดลง

ซื่ออิ่นเสินทรุดนั่งลงอย่างผ่าเผย กล่าวถามว่า “หลิงเต้าหยิน ท่านนัดหมายเรามาพิสูจน์วิถี?”

“มิผิด”

“ขอถามเต้าหยิน เป็นการถกวิถีด้วยลมปาก หรือว่าถกวิถีผ่านมือเท้า?”

หลิงเต้าหยินขมวดคิ้วเล็กน้อยกล่าวว่า “อันใดเรียกว่าถกวิถีด้วยลมปาก?”

“ที่ว่าถกวิถีด้วยลมปากคือกลืนขุนเขา คายหมู่ดารา หายใจทั้งสี่ทิศ ยิ้มรองรับร้อยธารา นำมหานทีกลั่นเป็นอมฤต ใช้ฟ้าดินเป็นจอก รับประทานตับมังกร ดื่มไขกระดูกวายุ กลืนกินยาเม็ดอมตะ คงอยู่คู่อาทิตย์จันทรา”

"อันใดเรียกว่าถกวิถีผ่านมือเท้า?"

"ที่ว่าถกวิถีด้วยมือเท้า หมายถึงถือกระบี่วิเศษ **แบ่งแยกเก้าแคว้น*** โยกคลอนห้าบรรพต ก้าวข้ามเจ็ดคาบสมุทร ใช้ภูเขาคุนหลุนเป็นแก่นแกน บังคับสายวิชชุเป็นเชือกบังเหียน มัดกาลเวลา รั้งอาทิตย์จันทรา ขี่ม้าลอดช่องว่าง ยั่งยืนยาวดั่งดาวเหนือ"

หลิงเต้าหยินปรบมือชมเชยว่า "จิตปณิธานอันยิ่งใหญ่นัก กลับรวมรั้งสรรพวัตถุมาอยู่ในอ้อมอก บังคับโคจรฟ้าดินอยู่ใจกลางฝ่ามือ นี่คือวิถีของซื่อเซียนเซิงหรือ?"

ซื่ออิ่นเสินยิ้มพลางกล่าวว่า "แม้มิใช่แต่ก็ใกล้เคียง"

"เช่นนี้เป็นว่าเซียนเซิงมีวิถีเป็นอื่น?"

"อันว่าหมุนรอบอาทิตย์จันทรา เพียงเป็นภาพลักษณ์ของสรรพวัตถุ นี่เป็นวิถีที่มีสภาพ หาใช่วิถีที่ไร้สภาพไม่"

หลิงเต้าหยินผงกศีรษะกล่าวว่า "อาตมาเข้าใจแล้ว อนุลักษณ์มีสภาพ มหลักษณ์ไร้สภาพ วิถีของเซียนเซิงซ่อนอยู่ในขุนเขาสายน้ำกลางฟ้าดิน คงอยู่ทุกแห่งหน และไม่คงอยู่ทุกแห่งหน"

ซื่ออิ่นเสินปรบมือกล่าวว่า "คำคงอยู่ทุกแห่งหน และไม่คงอยู่ทุกแห่งหนอันประเสริฐ เพียงไม่ทราบวิถีของเต้าหยินเป็นอะไร?"

หลิงเต้าหยินยิ้มพลางกล่าวว่า "วิถีของซื่อเซียนเซิงแบ่งออกเป็นวิถีลมปากกับมือเท้า วิถีของอาตมาก็แบ่งออกเป็นวิถีลมปากกับมือเท้าเช่นกัน"

"วิเศษแท้ ลองบอกมาฟังดู"

"ที่ว่าวิถีด้วยลมปากคือ เป่าวายุใหญ่ ตัดเมฆเขียว กู่ก้องเก้าชั้นฟ้า ถ่ายทอดเสียงหมื่นลี้ ใช้จักรวาลเป็นปอด แปลงสายรุ้งเป็นลิ้น ดุจมังกรคำราม ดั่งวิหคขับขาน สดับฟ้าร้องไร้ทำนอง รองรับความสุขแห่งฟ้า"

---

* ประเทศจีนสมัยโบราณแบ่งออกเป็นเก้าแคว้น คำนี้หมายถึงแผ่นดิน

"กล่าวประเสริฐ อย่างนั้นวิถีมือเท้าเป็นอะไร?"

"นั่นคือบรรเลงเพลงพิณ ก้องแปดแดนร้าง สะกดกามคุณทั้งหก สะกิดอารมณ์ทั้งเจ็ด ใช้คงคาเป็นเครื่องสาย แปลงถ้ำโพรงเป็นกลองแตร เรียกน้ำตาไข่มุก ประชันแสงจันทรา"

"มีความหมายนัก หรือว่าวิถีของเต้าหยินเป็นดนตรีการ?"

หลิงเต้าหยินยิ้มพลางกล่าวว่า "แม้มิใช่แต่ก็ใกล้เคียง"

ซื่ออิ่นเสินผงกศีรษะกล่าวว่า "คลื่นเสียงเล็กได้สดับ สำเนียงใหญ่มีน้อยกว่าน้อย วิถีของเต้าหยินซ่อนอยู่ในธารธารากลางลมเมฆ พวกเราแม้นอยู่ภายใน แต่ว่าไม่รู้สึกตัว"

หลิงเต้าหยินเงียบงันไร้วาจา ซื่ออิ่นเสินยิ้มพลางกล่าวว่า "หลิงเต้าหยิน วิชาลมปากของเราท่านไม่แตกต่าง หากคิดพิสูจน์ผลแพ้ชนะ คงต้องประลองสักครา"

หลิงเต้าหยินลดมือหนึ่งลงแตะพื้น มือหนึ่งยกตั้งขึ้นเสมออก กล่าวว่า "ซื่อเซียนเซิงเชิญเถอะ"

ซื่ออิ่นเสินหัวร่อฮาฮา มือซ้ายรวบกำเป็นหมัด ผลักออกไปอย่างช้าๆ มันลงมือเชื่องช้ายิ่ง แต่บังเกิดเป็นกระแสลมประหนึ่งงูมังกรเลื้อยคลาน บัดเดี๋ยวซ้ายบัดเดี๋ยวขวา บัดเดี๋ยวบนบัดเดี๋ยวล่าง บัดเดี๋ยวตรงบัดเดี๋ยวคดเคี้ยว คล้ายเชื่องช้าแท้จริงรวดเร็ว หมัดที่ธรรมดาซ่อนความเปลี่ยนแปลงไม่สิ้นสุด สามารถสะกดวิชาฝีมือทั้งแผ่นดิน ไม่ว่าฝ่ายตรงข้ามรับมืออย่างไร ซื่ออิ่นเสินล้วนชิงเป็นฝ่ายรุก

หลิงเต้าหยินหยีตาลง ยกมือขึ้นเสมออก เมื่อกระแสลมหมัดบรรลุถึงตัว ชุดพรตก็กระพือพลิ้ว บัดเดี๋ยวเบ่งพองบัดเดี๋ยวหดแฟบลง กระแสหมัดพอถึงตัวร่างมัน คล้ายสายน้ำซะล้างโขดหิน ไหลหลั่งผ่านไป หลิงเต้าหยินยิ้มพลางกล่าวว่า "ซื่อเซียนเซิง หมัดนี้มีชื่อหรือไม่?"

ซื่ออิ่นเสินกล่าวว่า "หากเต้าหยินไม่ตำหนิผู้แซ่ซื่ออวดอุตริ ก็เรียก

หาเป็นหมัดมหลักษณ์ไร้สภาพเถอะ”

หลิงเต้าหยินชมเชยว่า “หมัดมหลักษณ์ไร้สภาพอันร้ายกาจ ลองดูดรรชนีสำเนียงใหญ่ของเราเป็นอย่างไร?”

พลางยื่นนิ้วทั้งห้าออก คล้ายกรีดปาดสายฟ้า แผ่พุ่งพลังอันอ่อนหยุ่นออกขุมหนึ่ง ซื่ออิ่นเสินเห็นพลังดรรชนีจารึกหลักหินมาแล้ว จึงไม่กล้าชะล่าใจ รั้งหมัดกลับมาปิดป้องดรรชนี

พลังของทั้งสองพอเผชิญพบกัน ซื่ออิ่นเสินพบว่าผิดท่า พลังของหลิงเต้าหยินแม้อ่อนหยุ่น แต่ต่อเนื่องไม่ขาดตอน ดูเหมือนรับมือได้โดยง่าย แต่พอคุกคามเข้าใกล้ ก็เผชิญแรงต้านอันมหาศาล คล้ายคันธนูที่น้าวจนสุดล้า สะสมพลังไว้มากมาย พอปล่อยมือออกก็ดีดกลับมา

ซื่ออิ่นเสินกรำศึกนับร้อยครั้ง พบพานยอดฝีมือไม่น้อย คนเหล่านี้ไม่ว่าใช้หมัดหรือฝ่ามือ มักแฝงพลังหลายชั้น ยิ่งมายิ่งหนักหน่วง คล้ายระลอกคลื่นหนุนเนื่อง ยากที่จะรับมือได้ แต่กำลังเช่นนี้ยากยืนยาว อย่างมากหกเจ็ดชั้นก็เริ่มอ่อนโทรมลง

แต่พลังของหลิงเต้าหยินผิดแผกแตกต่าง ไหนเลยเพียงหกเจ็ดชั้น ถึงกับเป็นพันชั้นหมื่นชั้น แต่ละชั้นอ่อนหยุ่น แต่ต่อเนื่องไม่ขาดตอน ซื่ออิ่นเสินคลี่คลายชั้นหนึ่ง ก็เผชิญอีกชั้นหนึ่ง คล้ายน้ำหยดลงหิน กัดกร่อนพลังหมัดของมันไปทีละน้อย

ไม่นานให้หลัง พลังของซื่ออิ่นเสินอ่อนโทรมลง หลิงเต้าหยินถือโอกาสตอบโต้ จี้นิ้วใส่ช่องโหว่บนพลังหมัดของมัน

ซื่ออิ่นเสินตวาดเสียงหนักๆ ต่อยหมัดที่สองออก หลิงเต้าหยินยกมือปิดป้อง พลังทั้งสองขุมพอปะทะ ภายในห้องบังเกิดลมพายุโหมหอบ ทั้งสองยังอยู่ในท่านั่ง หากลื่นไถลไปด้านหลัง พริบตาต่อมาใช้หมัดดรรชนีอย่างเร่งร้อน ประมือกันร้อยกว่ากระบวนท่า

การประมือแต่ไกลเช่นนี้ ยิ่งมายิ่งห่างไกล จนปะทะกับผนังห้อง เห็น

แน่ชัดว่าจะทะลุผนังห้องออกไป ทั้งสองพลันหยุดชะงักลง พากันหลุบตานิ่งครุ่นคิด ร้อยกว่ากระบวนท่าเมื่อครู่นี้แทบทุ่มเทวิชาฝีมือออกจนหมดสิ้น ดังนั้นใช้ความคิดดุจสายฟ้า นึกหาช่องว่างจุดอ่อนของฝ่ายตรงข้าม

ทั้งสองพอใช้ความคิด ก็ซุกงำพลังชีวิต ภายในห้องเงียบสงบราวหลุมฝังศพ ต่อให้เข็มตกสักเล่มยังได้ยิน ชั่วครู่ให้หลังซื่ออิ่นเสินค่อยลุกขึ้นอย่างช้าๆ แขนขวากรีดควงเป็นครึ่งวงกลม แผ่พุ่งหมัดออกไป พลังหมัดรวมตัวดุจขุนเขา ผลักดันใส่หลิงเต้าหยินอย่างช้าๆ

หลิงเต้าหยินลอยตัวขึ้น จี้ออกหลายดรรชนี ปลายดรรชนีพอจี้ถึงกระแสลมหมัดของซื่ออิ่นเสินไม่อาจรวมรั้งได้ รู้สึกมีพลังแผ่พุ่งผ่านตัวหมัดเข้ามา แล่นไปตามเส้นลมปราณเข้าสู่อวัยวะภายใน ซื่ออิ่นเสินรู้สึกร่างชาด้าน พลังลมปราณเต้นกระตุก คล้ายกับจะทะลุร่างออกไป

หลิงเต้าหยินใช้ฝ่ามือแฝงดรรชนี เคลื่อนไหวอย่างสง่างาม ซื่ออิ่นเสินไม่มีหนทางอื่น ได้แต่ตอบโต้อย่างสุดกำลัง ทั้งสองฝ่ายพอปะทะ ซื่ออิ่นเสินสะท้านขึ้นอีกครา รู้สึกว่าพลังดรรชนีที่ต่อเนื่องของหลิงเต้าหยินแทบจู่โจมทำลายพลังลมปราณภายในกายมันไป

หลิงเต้าหยินพอช่วงชิงมีเปรียบ ก็ไม่เปิดโอกาสให้ฝ่ายตรงข้ามหยุดพักหายใจ ใช้ท่าพิสดารออกไม่หยุดยั้ง ร่างคล้ายผีเสื้อล้อบุปผา ในความรวดเร็วแฝงเชื่องช้า กระบวนท่าติดต่อตามกัน คล้ายธารน้ำตกโกรกกระแทก ดรรชนีฝ่ามือของมันพอแหวกฝ่าอากาศ ในเสียงลมแฝงคลื่นเสียงสั่นขวัญวิญญาณ ซื่ออิ่นเสินคล้ายตกอยู่ในระฆังทองเหลืองมหึมา จิตใจวาบหวิวหวั่นไหว หากมิใช่มีพลังสมาธิหนักแน่น แทบไม่อาจควบคุมตนเองได้

ห้องหับมีพื้นที่เพียงสองวา ซื่ออิ่นเสินพอถอยร่น ก็ใกล้ล่าถอยถึงมุมห้อง สภาวะจู่โจมของหลิงเต้าหยินคล้ายฝนเดือนห้า แม้ไม่รุนแรงแต่ยืนยาว

นับตั้งแต่ซื่ออิ่นเสินออกท่องเที่ยวเป็นต้นมา ไม่เคยตกเป็นรองถึงเพียงนี้มาก่อน มันยืนพิงผนังห้อง กัดฟันต้านทานยี่สิบกว่ากระบวนท่า จวบกระทั่งสภาวะจู่โจมของหลิงเต้าหยินอ่อนลง ซื่ออิ่นเสินพลันตวาดเสียงหนักๆ ต่อยหมัดเตะเท้าออกราวภูเขาเคลื่อนทะเลยกตั้งขึ้น แต่พอเผชิญกับพลังของหลิงเต้าหยิน ก็คล้ายหินใหญ่ทิ้งลงยังทะเลสาบ เกิดสะเก็ดน้ำกระเซ็นซ่าน จากนั้นจมหายไป

ซื่ออิ่นเสินตื่นตระหนกยิ่ง มีความรู้สึกว่าคู่ต่อสู้ที่เคยเผชิญพบมาเปรียบกับนักพรตรูปนี้ล้วนเป็นทารกอมมือ ที่น่าตื่นตระหนกคือจนบัดนี้หลิงเต้าหยินคล้ายไม่ได้ลงมืออย่างสุดกำลัง เพียงวาดมือวางเท้าอย่างปลอดโปร่ง แฝงจังหวะจะโคนอันแยบยล กอปรเป็นร่างแหปากหนึ่ง คลี่คลุมซื่ออิ่นเสินไว้

ผ่านไปหลายกระบวนท่า ซื่ออิ่นเสินถูกมัดมือมัดเท้า ยิ่งมายิ่งถลำลึกไปในร่างแห หลิงเต้าหยินถือโอกาสรุกล้ำเข้ามา ใช้ดรรชนีฝ่ามือโดยพร้อมเพรียง พลังสายหนึ่งเฉียดผ่านข้างแก้มซื่ออิ่นเสิน จนครึ่งซีกหน้าชาด้านไป

หากเป็นเช่นนี้สืบไป คงต้องพ่ายแพ้แน่นอน ดังนั้นซื่ออิ่นเสินสูดลมหายใจลึกๆ หมุนตัวต่อยหมัดออก หลิงเต้าหยินค้นพบช่องโหว่กราดฟาดฝ่ามือใส่กลางหลังซื่ออิ่นเสิน เห็นแน่ชัดว่าจะลงมือประสบผล พลันรู้สึกมีพลังลมสายหนึ่งแหวกพุ่งมาดุจเข็มเหล็กกล้า จู่โจมถูกข้อมือมัน

หลิงเต้าหยินพลิ้วกายล่าถอย ทิ้งตัวลงยังที่ห่างไปหนึ่งวา มองดูข้อมือตนเอง ถามว่า “ซื่อเซียนเซิง นี่เป็นวิชาฝีมือใด?”

ซื่ออิ่นเสินยิ้มพลางตอบว่า “เป็นเข็มวิเศษไร้ลักษณ์ เมื่อสามปีก่อนเราค้นพบวิชานี้โดยบังเอิญ แต่ก่อนหน้านี้ไม่เคยใช้ออกมาก่อน”

หลิงเต้าหยินขบคิดแล้วผงกศีรษะกล่าวว่า “ท่านแผ่พุ่งพลังออกจากจุดเส้น เป็นการค้นพบครั้งสำคัญ เมื่อเป็นเช่นนี้ทุกท่าร่างท่านสามารถ

ทำร้ายคน คล้ายกับตัวเม่นมีหนามแหลม ทำให้ผู้คนไม่อาจลงมือได้"

ซื่ออิ่นเสินยิ้มพลางกล่าวว่า "เต้าหยินรอบรู้กว้างขวาง ดูความตื้นลึกหนาบางของเราออก"

หลิงเต้าหยินกล่าวว่า "ห้วงเวิ้งว้างขาวว่างเปล่า จากไม่มีเกิดเป็นมี ถือเป็นมหาวิถีที่ตกทอดมาแต่โบราณกาล อันว่ามหาวิถีรวบรัดถึงที่สุด เป็นเหตุผลเช่นนี้เอง"

ซื่ออิ่นเสินหัวร่อดังๆ กล่าวว่า "กล่าวประเสริฐ เพียงไม่ทราบว่าพลังฝีมือของเต้าหยินใช่แยบคายดุจเดียวกับหลักเหตุผลหรือไม่?"

กล่าวพลางสืบเท้าไปหนึ่งก้าว มือไม่ขยับเท้าไม่ยกขึ้น กลางอากาศบังเกิดเสียงดังซี่ซี่ พลังลมปราณภายในกายกลายเป็นร้อยพันสาย แผ่พุ่งออกจากจุดเส้นทั่วร่าง คล้ายเข็มคล้ายหนาม คล้ายเส้นเชือกบ่วงบาศ คลี่คลุมใส่หลิงเต้าหยิน

หลิงเต้าหยินยืนหยัดกับที่ ใบหน้าสงบราวน้ำนิ่ง ชุดพรตเบ่งพองขึ้น คล้ายวิหคเหินเข้าปะทะกับพลังทั่วท้องฟ้า ร้องบอกว่า "เทพเหินฟ้า"

ไม่ทันขาดคำ บังเกิดพายุก่อหวอด พลังลมปราณทั้งสองขุมปะทะกัน ปรากฏผงคลีคละคลุ้ง ท่ามกลางฝุ่นผงอบอวล เงาร่างทั้งสองสายยิ่งมายิ่งเจือจางเบาบาง จวบกระทั่งเลือนลับไป

เสียงเพลงเมืองจินหลิง

บุปผาบานบุปผาร่วง เมฆเลือนลับเมฆคล้อยเคลื่อน ผ่านราชวงศ์ซ้อง เหลียว ต้าจิน มองโกล สี่ราชวงศ์ จำเนียรกาลผ่านไปหลายร้อยปี โดยไม่รู้สึกตัว เป็นปีที่ยี่สิบเจ็ดในรัชกาลหงอู่* ราชวงศ์ต้าหมิงแล้ว

การศึกที่อารามเฉิงหวงกวนกลายเป็นอดีต ประเทศเปลี่ยนเจ้าของครอบครอง มีแต่**แม่น้ำฉางเจียง** *(แยงซีเกียง)* ยังไหลหลั่งดุจเดิม เชื่อมบรรจบกับแม่น้ำฉินไหว ทอดคดเคี้ยวผ่านนครหลวง**เมืองจินหลิง****

ที่ริมแม่น้ำบังเกิดเสียงร้องเพลงขับกล่อม คนขายเสียงประกอบด้วยหนึ่งชราหนึ่งเยาว์วัย ชายชราที่ร้องเพลงมีอายุหกสิบเศษ ใบหน้าซูบเซียว ชายหนุ่มที่เป่าขลุ่ยเพียงสิบสี่สิบห้าปี ตาสุกใส จมูกโด่งเป็นสัน สองคิ้วเรียวงามชี้เฉียงไปทางซ้ายขวา ลักษณะเปี่ยมพลังอันฮึกเหิม

หลังจากจบเพลง แว่วเสียงดังติงตัง ปรากฏเหรียญกษาปณ์หลายอันโยนลงในถาดทองเหลือง ผู้คนที่มาฟังเพลงแยกย้ายจากไป ชายชราเก็บเหรียญขึ้นมานับดู จากนั้นเงยหน้าขึ้นเหม่อมองท้องฟ้าไกลตาอย่างซึมเซา ชายหนุ่มลดขลุ่ยลงมา พอเห็นเช่นนั้นต้องกล่าวว่า "**เหล่าแต** *(ท่าน*

---

* ชื่อปีรัชกาลของหมิงไท่จู่ฮ่องเต้จูหยวนจาง

** ปัจจุบันคือเมืองนานกิง

พ่อ) ท่านมองดูอะไร?"

ชายชรานิ่งครุ่นคิดไม่ตอบคำ ชายหนุ่มมองตามสายตามัน เห็นขอบฟ้าตะวันตกเป็นเมฆแดงราวอัคคี ดูไปคล้ายก้อนเลือดที่แข็งตัว ต้องฉุกใจคิด กล่าวว่า "เมฆนี้เป็นไรแล้ว สีสันแปลกประหลาดนัก"

ชายชราทอดถอนใจกล่าวว่า "ฟ้ากำลังลุกไหม้" พลางผุดลุกขึ้นกล่าวว่า "วันนี้เลิกราเถอะ"

ชายหนุ่มขมวดคิ้วกล่าวว่า "เงินไม่กี่เหรียญนี้ยังไม่พอซื้ออาหาร"

ชายชรากล่าวว่า "เราเหนื่อยแล้ว เงินนี้เจ้าถือไว้ก่อน" กล่าวพลางหมุนตัวไป

ชายหนุ่มรับเงินมา ใช้สายตาส่งชายชราจากไป จากนั้นส่งเสียงร้องคำหนึ่ง พลางเหลียวซ้ายแลขวา พลันได้ยินเสียงร้องเรียกดังว่า **"เวี่ยจือหยาง*"**

พร้อมกับเสียงดัง ที่มุมกำแพงปรากฏเด็กหนุ่มคนหนึ่งกระโดดปราดออกมา มันขนคิ้วหลุบลง ปลายคางแหลมเสี้ยม กลอกกลิ้งดวงตาวุ่นวาย พอพบหน้าก็ร่ำร้องว่า "เวี่ยจือหยาง ข้าพเจ้ารอท่านครึ่งค่อนวันแล้ว ท่านเอาแต่เป่าขลุ่ยไม่จบสิ้น"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "เจียงเสี่ยวหลิวร้อนรุ่มอันใด ฟ้ายังไม่มืดค่ำเลย คืนนี้ทำอะไร ไปชมดูงิ้วที่**ศาลเจ้าฟูจื่อ** *(ศาลเจ้าขงจื๊อ)* หรือไปฟังการเล่านิทานบนหอสั้งฮุ่ยเหอ?"

เจียงเสี่ยวหลิวส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า "คืนนี้ละครงิ้วเล่นเรื่องดาบเดี่ยวแผลงฤทธิ์ **กวนเหล่าแหย**** ควงดาบง้าวฆ่าศัตรูอย่างสมใจ"

เวี่ยจือหยางเดาะเหรียญกษาปณ์ในมือ กล่าวว่า "ค่าดูงิ้วไม่พอ ไปฟังนิทานเถอะ"

---

* เวี่ยเป็นแซ่แปลว่าดนตรี จือหยางแปลว่าเลื่องระบือ

** คำเรียกกวนอู

เจียงเสี่ยวหลิวยกเมือเท้าสะเอวกล่าวว่า "ผู้ใดว่าดูงิ้วต้องจ่ายเงิน ท่านไปสอบถามผู้คนสองฝั่งแม่น้ำ ผู้ใดกล้าเก็บเงินเรา**เจียงแหย** *(นายแซ่เจียง)*?"

เวี่ยจือหยางพลันชะโงกศีรษะมองดู ร้องโอยกล่าวว่า "มารดาท่านมาแล้ว"

เจียงเสี่ยวหลิวกระทั่งเหลียวมองยังไม่เหลียวมอง ก็วิ่งหนีโดยเร็ว วิ่งไปไม่กี่ก้าว ได้ยินเวี่ยจือหยางหัวร่อฮาฮา มันค่อยได้คิด หันมาด่าทอว่า "เวี่ยจือหยาง ตัวอุบาทว์หลอกคน..."

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "หลอกท่านทำอะไร เมื่อครู่มารดาท่านยังอยู่ ชั่วพริบตาไฉนสาบสูญไป แย่แล้ว หรือว่าพลัดตกน้ำไป เจียงเสี่ยวหลิว ท่านต้องรีบกระโจนลงน้ำ ไม่เช่นนั้น**ป้อมู่** *(ท่านป้า)* ถูก**หวังปา** *(เต่า)* คาบไป"

บิดาของเจียงเสี่ยวหลิวเป็นคนรับใช้ในหอนางโลมแม่น้ำฉินไหว จัดอยู่ชั้นปลายแถวของชนชั้นต่ำที่เก้า มีฉายา**กุยกง*** ชื่อเล่นว่าหวังปา เจียงเสี่ยวหลิวพอฟังเช่นนั้น ต้องแยกเขี้ยวกางเล็บโถมเข้ามา จนใจที่เวี่ยจือหยางมีฝีมือคล่องแคล่วว่องไว ชิงถลันหลบหลีก ยื่นเท้าเกี่ยววูบ เจียงเสี่ยวหลิวก็ถลาเสียหลัก ศีรษะปะทะชนกับผนังกำแพง จนปรากฏดาวทองระยิบระยับเต็มหน้า ขณะจะหมุนตัวกลับ พลันรู้สึกหนังศีรษะตึงวูบ ถูกเวี่ยจือหยางคว้ามวยผมไว้ มันฟาดฝ่ามือกลับหลัง เวี่ยจือหยางหลบหลีกโดยง่ายดาย ดึงขลุ่ยไม้ไผ่จากข้างเอว ทิ่มใส่ก้นของมัน

เจียงเสี่ยวหลิวหลบไม่พ้น เจ็บปวดจนกระโดดโลดเต้น ร้องโอยกล่าวว่า "อย่าได้ดึงผม...ลงมือเบากว่านี้"

เวี่ยจือหยางทิ่มใส่สองครา ค่อยปลดปล่อยมัน เจียงเสี่ยวหลิวยกมือซ้ายเกาศีรษะ มือขวานวดเฟ้นก้น ในใจกึ่งหนึ่งหวาดกลัว กึ่งหนึ่งโกรธแค้น

---

* คำด่าคนคุมซ่อง

ร้องว่า "เวี่ยจือหยาง บิดาท่านก็ขายเสียง ทั้งหมดล้วนเป็นชนชั้นต่ำที่เก้า ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เหนือกว่าผู้ใด"

เวี่ยจือหยางสั่นศีรษะกล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่มีบิดา"

เจียงเสี่ยวหลิวร้องว่า "ท่านหลอกคน **เวี่ยเหล่าโถว** *(เฒ่าแซ่เวี่ย)* มิใช่บิดาท่าน หรือว่าเป็นบุตรของท่าน?"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "ท่านผู้เฒ่าเป็น**อี้ฟู่** *(บิดาบุญธรรม)* ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเป็นคนที่ท่านผู้เฒ่าเก็บมาเลี้ยงดู"

เจียงเสี่ยวหลิวงงงันวูบ นับตั้งแต่ทั้งสองคบหากัน นี่เป็นครั้งแรกที่ได้ยินเรื่องนี้ มันมองดูเวี่ยจือหยาง นึกถึงตนเองแม้มีชาติตระกูลต้อยต่ำ จะอย่างไรมีบิดามารดา อีกฝ่ายกลับเป็นกำพร้า นับเป็นที่คาดคิดไม่ถึงนัก

อาทิตย์สนธยาลาลับฟ้า แม่น้ำฉินไหวอึกทึกวุ่นวายขึ้นมา เรือน้อยลำหนึ่งแล่นเฉียดผ่านข้างกายทั้งสองไป ที่หัวเรือยืนไว้ด้วยบัณฑิตชุดขาวผู้หนึ่ง คนคล้ายสลักเสลาจากหยก ใต้คางไว้เคราดำ ที่ข้างเอวห้อยหยกประดับชิ้นหนึ่ง บนหยกเลี่ยมไข่มุกขนาดเท่าไข่นกพิราบลูกหนึ่ง

เจียงเสี่ยวหลิวชมดูจนกล่าวว่า "คนมั่งมีนัก หยกชิ้นนี้ ไข่มุกลูกนี้ สามารถซื้อตึกฉุนฟางเอี้ยนทั้งหลัง..."

เพิ่งขาดคำ บัณฑิตชุดขาวเหลียวหน้ามา สายตาเจิดจ้าดุจสายฟ้า กวาดผ่านใบหน้ามันไป เจียงเสี่ยวหลิวรู้สึกหนังหน้าชาวูบ บังเกิดความพะอืดพะอม ขณะที่บัณฑิตชุดขาวหันหน้ากลับไปชมวิวทิวทัศน์สองฝั่งแม่น้ำใหม่

เจียงเสี่ยวหลิวระงับสติลง กล่าวเบาๆ ว่า "หนอนตำรานั้นมองข้าพเจ้าทำอะไร?"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "หน้าตาท่านคล้ายโจร ไม่ว่าผู้ใดมองดูแวบเดียว ก็ทราบว่าท่านคิดไม่ซื่อ"

เจียงเสี่ยวหลิวร้องเพ้ยกล่าวว่า "เรา**เส้าแหย** *(เจ้านายน้อย)* หาได้

มีสามมือไม่"

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "ท่านมีแปดมือ ไม่ต่างกับนาจาแปดแขนในอารามหยวนหยางกวนเท่าใด"

เจียงเสี่ยวหลิวได้ยินมันเปรียบตนเองเป็นเทพนาจา ตอนแรกนึกยินดี จากนั้นค่อยได้คิด ต้องร้องอย่างโกรธแค้นว่า "เวี่ยจือหยาง ท่านจึงมีแปดมือ มารดาท่านจึงเป็นปูแสม"

เมื่อมาถึงศาลเจ้าฟูจื่อ ท้องฟ้าก็มืดมิดสนิท จันทร์เสี้ยวลอยขึ้นจากภูเขาตะวันออก โรงงิ้วแขวนโคมประดับประดา แว่วเสียงร้องเพลงของนักแสดงเจ้าบทบาทดังมาว่า "มหานทีไหลหลั่งคลื่นพันชั้น ชักนำผู้คนเหลือคณา อาศัยลมประจิมล่องเรือนาวา..."

ที่หน้าประตูโรงงิ้วคลาคล่ำด้วยผู้คน ทั้งหมดแต่งกายเลิศหรู ทั้งสองกระเป๋าเหี่ยวแฟบ ไม่เข้าประตูหน้า หากเข้าตรอกอูอี้ อ้อมมาถึงตรอกเล็กๆ หลังโรงงิ้ว ภายในตรอกมีต้นไม้ใหญ่แผ่กิ่งก้านสาขาราวร่มฉัตร คาดว่าครั้งกระโน้น**เซี่ยอัน*** เคยนั่งตากลม **หลิวจี้หนู**** เคยเล่นพนันขันต่อในที่นี้

ทั้งสองเคลื่อนไหวทั้งมือเท้า อึดใจเดียวปีนขึ้นบนยอดไม้ นั่งอยู่ที่กิ่งง่ามของต้นไม้ เห็นเวทีงิ้วที่เบื้องหน้าถนัดชัดตา

เจียงเสี่ยวหลิวมองดูศีรษะคนที่เบื้องล่าง บังเกิดความสมใจ ด่าอย่างยิ้มแย้มว่า "ตัวอุบาทว์เหล่านี้มีเงินชมดูงิ้วยอดเยี่ยมนักหรือ เฮอะ ข้าพเจ้าถลกกางเกงปัสสาวะใส่ ท่วมพวกมันตายหมดสิ้น"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "นี่เรียกว่ากวนเหล่าแหยดาบเดี่ยวไปตามนัด เจียงเสี่ยวหลิวน้ำท่วมทั้งเจ็ดทัพ"

---

* มหาเสนาบดีราชวงศ์ตั้งจิ้น

** ชื่อเล่นของหลิวอวี้ เป็นฮ่องเต้ราชวงศ์ใต้ หวงอี้นำมาเขียนเรื่องจอมคนแผ่นดินเดือด

เจียงเสี่ยวหลิวโบกไม้โบกมือกล่าวว่า “มิกล้ารับ กวนเหล่าแหยปล่อยน้ำท่วมเจ็ดทัพ ข้าพเจ้ายังห่างไกลจากท่านผู้เฒ่ามากนัก”

เวี่ยจือหยางยิ้มเล็กน้อย กวาดตาไปยังเวทีงิ้ว เห็นกวนอูบนเวทีหน้าแดงไว้เครายาว ร่ายรำดาบง้าวเป็นประกาย จนหนวดเคราของโจวชังที่เป็นคนสนิทพัดปลิวขึ้น คนดูที่หน้าเวทีพากันโห่ร้องชมเชย

เจียงเสี่ยวหลิวใช้ศอกกระทบร่างเวี่ยจือหยางกล่าวเบาๆ ว่า “นั่นคงเป็นดาบกระดาษ ดาบง้าวของกวนเหล่าแหยหนักแปดสิบเอ็ดชั่ง ผู้คนทั่วไปไหนเลยร่ายรำได้?”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “เป็นดาบจริงหรือดาบปลอม ท่านลองรับสักดาบหนึ่งไยมิใช่ทราบได้?”

เจียงเสี่ยวหลิวกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า “หากเป็นดาบจริง เราเส้าแหยไยมิใช่ต้องตายสนิท?”

“ไม่แน่นัก บนร่างท่านมีตำแหน่งหนึ่ง ต่อให้เป็นดาบจริงยังฟันไม่เข้า”

“เป็นตำแหน่งใด?”

“หนังหน้าท่านทั้งหนาทั้งกระด้าง ดาบวิเศษใดก็ฟันไม่เข้า”

เจียงเสี่ยวหลิวบันดาลโทสะ ขณะจะด่ากลับไป พลันได้ยินเสียงติงกวนอูบนเวทีงิ้วฝีเท้าเสียหลัก ดาบง้าวในมือแทบฟันถูกโจวชังที่ด้านหลังขู่ขวัญจนโจวชังถอยกายไปสองก้าว

เจียงเสี่ยวหลิวอุทานดังเอ๊ะ กล่าวว่า “มีผีสาง กวนอูฟันโจวชัง นี่เป็นงิ้วเรื่องใด?”

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “นี่นับเป็นอย่างไร ข้าพเจ้ายังเคยเห็นเตียวหุยหยิบยืมลมตะวันออก”

เจียงเสี่ยวหลิวชำเลืองมองมัน กล่าวว่า “ท่านเคยเห็นเสือกัดบู๊สงหรือไม่?”

เวี่ยจือหยางสั่นศีรษะกล่าวว่า “ไม่เคยเห็น แต่เคยเห็นคนทรยศขบถรักตั้งซี่มุ้ยตัดหัวเปาบุ้นจิ้น”

เจียงเสี่ยวหลิวร้องอย่างโกรธแค้นว่า “มารดาท่านกล่าวเหลวไหล ข้าพเจ้าเป็นเจียงเสี่ยวหลิว ท่านเป็น**เวี่ยชุยหนิว** *(คุยโวแซ่เวี่ย)*...”

พลันได้ยินเสียงติง บนเวทีงิ้วปรากฏประกายดาบวกวูบ เสียงฉับเมื่อโจวชังถูกตัดศีรษะลงมา โลหิตฉีดพุ่งจากคอขาด ศีรษะที่ไร้หัวล้มคว่ำไปเบื้องหน้า

โรงงิ้วเงียบกริบลง คนดูทั้งหลายชมดูจนลืมตาค้าง เจียงเสี่ยวหลิวยกมือตบต้นขาฉาดหนึ่งกล่าวว่า “สมจริงยิ่ง ดาบทำจากกระดาษ คนก็ทำจากกระดาษหรือ บิดาชมดูเรื่องดาบเดี่ยวแผลงฤทธิ์มาหลายสิบรอบ เพิ่งเห็นฉากตัดศีรษะเป็นครั้งแรก”

เวี่ยจือหยางขมวดคิ้วกล่าวว่า “ไม่ถูกต้อง โลหิตไหลเนืองนอง ไม่ต่างกับคนจริง”

ได้ยินเสียงติงดังอีกครา ดาบง้าววกไปทางขวา ฟันเสาบนโรงงิ้วหักกลางลงมา

ที่หน้าเวทีบังเกิดเสียงร้องดังระงม คนดูพากันวิ่งไปที่ประตู วิ่งไปไม่กี่ก้าว คล้ายปรากฏหยาดฝนตกลงจากฟ้า ผู้คนหลายสิบคนยืนตัวแข็งทื่อยังอยู่ในท่าวิ่งหนี

เจียงเสี่ยวหลิวแม้มีนิสัยหยาบกร้าน ยังดูออกว่าผิดท่า จึงอ้าปากคิดส่งเสียงร้องออกมา เวี่ยจือหยางชิงยื่นมือปิดปากมันไว้ เห็นดาบง้าวบนเวทีร่ายรำเร่งร้อนกว่าเดิม บังเกิดเสียงติงตังไม่ขาดหู บนดาบง้าวปรากฏสะเก็ดไฟแลบพุ่ง “กวนอู” ฝีเท้าซวนเซเสียหลัก ส่งเสียงขู่คำรามติดต่อกัน พลันพุ่งถอยไปด้านหลัง ขวางดาบอยู่เหนืออก ร้องเสียงเกรี้ยวกราดว่า “ใช้อาวุธลับทำร้ายคน นับเป็นอย่างไรได้ ไสหัวออกมาพิสูจน์ฝีมือกับเราผู้เป็น**แหย** *(คำเรียกตัวเองเป็นเจ้านาย)* ดู”

เจียงเสี่ยวหลิวกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “ประหลาดแท้ ในบทเจรจาไม่มีคำพูดนี้”

เวี่ยจือหยางกล่าวเบาๆ ว่า “อย่าได้ส่งเสียง หากผู้คนได้ยิน ปากของท่านจะไม่คงอยู่อีก”

เจียงเสี่ยวหลิวกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า “ปากไฉนไม่คงอยู่อีก?”

เวี่ยจือหยางกล่าวเสียงเย็นชาว่า “ศีรษะพอหลุดจากบ่า ยังมีปากอยู่อีกหรือ?”

พลันได้ยินเสียงหัวร่อคำหนึ่ง ที่หลังภูเขาจำลองปรากฏคนผู้หนึ่งเดินออกมา เจียงเสี่ยวหลิวชมดูจนแทบร้องจากปาก คนผู้นี้กลับเป็นบัณฑิตชุดขาวบนหัวเรือนั้น ไข่มุกบนหยกประดับสะท้อนประกายลี้ลับออกมา

กวนอูบนเวทีงิ้วจับจ้องมองบัณฑิตชุดขาวนั้น กล่าวอย่างสงสัยใจว่า “ท่านเป็นใคร?”

บัณฑิตชุดขาวยิ้มพลางกล่าวว่า “จ้าวซื่อสง ไม่พบกันยี่สิบแปดปี ท่านจำเราไม่ได้แล้ว?”

กวนอูกลอกตาตลบหนึ่ง พลันอ้าปากกล่าวคำ “ท่าน...ท่าน...” บัณฑิตชุดขาวยิ้มพลางกล่าวว่า “เราอันใด เราใช่คล้ายคนผู้หนึ่งหรือไม่?”

คนแสดงเป็นกวนอูซึ่งมีชื่อจริงว่าจ้าวซื่อสงร่างสั่นระริก ชี้มือไปที่บัณฑิตชุดขาว กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า “ท่าน...ท่าน...”

บัณฑิตชุดขาวยิ้มพลางกล่าวว่า “นึกออกแล้วกระมัง **อู๋อ๋องจางซื่อเฉิง*** ใช่คลับคล้ายเราหรือไม่?”

จ้าวซื่อสงกลืนน้ำลายคำหนึ่งแล้วกล่าว “จางเทียนอี้ ท่านสมควร

---

* จางซื่อเฉิงเป็นหนึ่งในผู้ยิ่งใหญ่ที่ร่วมขับไล่มองโกล และเข้าช่วงชิงแผ่นดิน เป็นผู้นำมวลชนทางใต้ ตั้งตนเป็นอู๋อ๋อง สุดท้ายสู้แพ้จูหยวนจาง

ตายตั้งแต่แรก”

บัณฑิตชุดขาวยิ้มอย่างเยือกเย็นกล่าวว่า “เราก็ประหลาดใจ อัคคีเพลิงที่หอฉีเหวินเผาเราไม่ตาย แม่น้ำที่ผิงเจียงก็ไม่ท่วมเราตกตาย ตอนนั้นเราครุ่นคิด คนทางบ้านล้วนตายหมดสิ้น เราไฉนยังมีชีวิตอยู่ คาดว่าสวรรค์ต้องการให้เรากระทำเรื่องราวใด จ้าวซื่อสงเอย เราเสาะหาท่านนานหลายปี เราความจริงครุ่นคิด ครั้งกระโน้นท่านขายท่านพ่อเรา ตัดศีรษะเกอเกอเรา สมควรได้รับการปูนบำเหน็จ เสพสุขวาสนาไม่สิ้น มิคาดภายหลังเหตุการณ์ กลับไม่เห็นท่านแม้แต่เงา ตอนแรกเราขึ้นเขาลงห้วยไปเสาะหา แต่หาไม่พบ ดังนั้นเราครุ่นคิด ซ่อนเร้นย่อยอยู่ในพงไพร ซ่อนเร้นใหญ่อยู่ในตลาด ดังนั้นเราตระเวนไปตามตัวเมืองต่างๆ นึกไม่ถึงท่านขวัญบังอาจเทียมฟ้า กลับเล่นงิ้วอยู่ใต้สายตาของจูหยวนจาง ที่น่าหัวร่อยิ่งกว่าคือท่านกลับกล้าแสดงเป็นกวนอู **กวนหุงเตี๋ยน*** ถือสัตยธรรม ท่านนับเป็นตัวอะไร?”

จ้าวซื่อสงเงียบงันชั่วขณะกล่าวว่า “เราไม่ได้ฆ่าเกอเกอท่าน การตายของอู๋อ๋องก็ไม่เกี่ยวข้องกับเรา มันสู้แพ้จูหยวนจาง จึงผูกคอตาย”

กล้ามเนื้อใบหน้าจางเทียนอี้สั่นกระตุกกล่าวว่า “ท่านกลัวอันใด เราสอบถามไพร่พลที่เฝ้ารักษา**เมืองผิงเจียง**** ทุกคนกล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า ท่านเปิดประตูเมืองตะวันตกให้กับข้าศึก เรายังสอบถามหญิงรับใช้ประจำวังอู๋อ๋อง หลังจากที่เมืองแตก คนแรกที่บุกเข้าวังเป็นท่าน ขณะที่ท่านฆ่าพี่ใหญ่เรา เราซ่อนตัวอยู่ในโอ่งน้ำ ได้ยินท่านทวงถามสิ่งของจากมัน มันไม่ยอมมอบให้ ท่านจึงใช้ดาบฆ่ามัน จนบัดนี้เรายังไม่ลืมเลือนเสียงแผดร้องนั้น...เราจำได้ว่าท่านฟันทั้งสิ้นยี่สิบเอ็ดดาบ...”

จ้าวซื่อสงยืนบนเวที เงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว “เช่นนี้เป็นว่า ท่าน

---

* ชื่อรองของกวนอู

** ปัจจุบันเป็นเมืองซูโจว

คิดฟันเราทีละดาบกลับคืน"

จางเทียนอี้กล่าวคำ ไม่ สะบัดมือวูบ ในมือเพิ่มกระบี่เล่มหนึ่ง กล่าวว่า "เราใช้กระบี่"

จ้าวซื่อสงกล่าวเสียงเย็นชาว่า "เข็มทองของท่านก็ร้ายกาจยิ่ง"

จางเทียนอี้ยิ้มพลางกล่าวว่า "นั่นเป็นเข็มพิรุณราตรี"

จ้าวซื่อสงทวนคำ เข็มพิรุณราตรี พลันร้องโพล่งว่า "ท่านเป็นศิษย์เกาะตะวันออก"

จางเทียนอี้กล่าวว่า "ท่านอย่าลืมว่าท่านพ่อเราถือกำเนิดจากเกาะตะวันออก เราย่อมเป็นส่วนหนึ่งของเกาะตะวันออก จ้าวซื่อสง ท่านไม่ต้องกลัว เราไม่ซัดเข็มวิเศษใส่ท่าน ท่านฆ่าเกอเกอเรายี่สิบเอ็ดดาบ เราก็จะทิ่มแทงท่านยี่สิบเอ็ดกระบี่ หากท่านไม่ตาย บุญคุณความแค้นของเราสองหักกลบลบล้างสิ้น"

จ้าวซื่อสงขยับดาบง้าว พลันหัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า "จางเทียนอี้ เราแม้ชราแล้ว ดาบยังไม่ชรา"

จางเทียนอี้กล่าวคำมิกล้าแล้วกล่าว "ดาบสมใจ จ้าวซื่อสงเคยท่องทะยานพื้นที่ซันอู๋ ใต้คมดาบไม่มีผู้ใดต้านทานรับได้หนึ่งกระบวนท่า ในการศึกที่ผิงเจียง ท่านแทบปลิดปลงไคผิงอ๋องฉังอวี้ชุน สังหารสิบแปดม้าเหล็กของมันเหลือเพียงสามคน ดังนั้นเราครุ่นคิด เพราะเหตุนี้ท่านจึงไม่ได้รับการละเว้นจากต้าหมิงหรือไม่ จากนั้นครุ่นคิดว่าไม่ถูกต้อง ตอนนั้นจูหยวนจางยังไม่ขึ้นครองแผ่นดิน คิดซื้อใจมวลชน แม้แต่บุตรของ**เฉินโหย่วเลี่ยง*** ยังไม่ฆ่า ไหนเลยโทษว่ายอดขุนพลเช่นท่าน ท่านที่ซ่อนตัวเร้นกาย คงต้องมีเบื้องหลังเคลือบแฝง"

จ้าวซื่อสงตวาดตัดบทว่า "วาจาไร้สาระอย่าได้กล่าว เราผู้แซ่จ้าวขอรับทราบยอดวิชาของเกาะตะวันออกดู"

---

* ผู้นำทัพผ้าแดงที่ร่วมช่วงชิงแผ่นดิน ต่อมาตั้งตนเป็นอ๋องเต้ แต่สุดท้ายพ่ายแก่จูหยวนจาง

จางเทียนอี้กล่าวคำประเสริฐ ยกกระบี่ชี้เฉียง สืบเท้าไปยังเวทีงิ้ว

เด็กหนุ่มบนต้นไม้ทั้งสองหลั่งเหงื่อชุ่มโชกไปทั้งแผ่นหลัง กระทั่งลมหายใจยังไม่กล้าระบายออกโดยแรง ดีที่ที่นี้อยู่ห่างไกลจากเวทีงิ้ว จางเทียนอี้กับจ้าวซื่อสงแม้มีฝีมือสูงเยี่ยมยังไม่พบเห็นทั้งสอง

ที่นอกโรงงิ้วจุดโคมไฟ เสียงคนอึกทึกวุ่นวาย ผิวน้ำที่ห่างไปแว่วเสียงร้องเพลงไพเราะดังมา

ลมหอบหนึ่งโชยพัดผ่าน แผ่นโลหะใต้ชายคาดังติงตัง พริบตาต่อมาบนเวทีงิ้วเกิดประกายดาบแผ่ซ่านออก

ดาบง้าวของจ้าวซื่อสงเป็นของจริงแท้แน่นอน ครั้งกระโน้นมันถือดาบเล่มนี้ประหารขุนพลชิงธงข้าศึก ถึงแม้ลดตัวลงมาอยู่ในเวทีงิ้ว แต่ไม่ได้ปล่อยวางดาบมาก่อน ดาบง้าวหนักแปดสิบเอ็ดชั่งยามอยู่ในมือมัน กลับเบาหวิวราววัตถุไร้น้ำหนัก พอร่ายรำบังเกิดเป็นประกายดาบดุจหิมะเดือนสิบสอง ไม่เพียงรวดเร็ว ทั้งดุดันและแม่นยำ ฟังว่าครั้งกระโน้นใช้ดาบฟันแมลงวันบนศีรษะคน กลับไม่กระทบถึงเส้นผม มาตรว่าอายุมากแล้ว ระดับความเร็วถดถอย แต่ยังดุดันแม่นยำกว่าเดิม

กระบี่ของจางเทียนอี้เป็นกระบี่อ่อนยาวสามเชียะ ตัวกระบี่เบาบางราวปีกจักจั่น ท่าร่างของมันรวดเร็วผิดธรรมดา ยามเคลื่อนไหวคล้ายหมอกควันสีขาวกลุ่มหนึ่ง ในหมอกขาวแผ่ประกายสีเขียวอยู่แปลบปลาบ

ดาบสมใจมีทั้งสิ้นเจ็ดสิบสองแนวทาง จ้าวซื่อสงทราบว่าศัตรูมีฝีมือร้ายกาจ จึงตั้งรับเจ็ดส่วน รุกไล่สามส่วน ทั้งสองใช้ความเร็วสู่ความรวดเร็วชั่วพริบตาเจ็ดสิบสองท่าเพลงดาบใช้แทบหมดสิ้น กระทั่งเงาร่างของจางเทียนอี้ยังไม่อาจกระทบถูก ฝ่ายตรงข้ามดูไปไม่ใช่คน หากล่องลอยราวกับภูตผีวิญญาณร้าย

จ้าวซื่อสงบังเกิดความเย็นเยียบจับใจ จอนผมมีหยาดเหงื่อไหลซึม

สองแขนเกิดอาการเมื่อยล้า เพลงดาบชุดนี้ขนานนามสมใจ หนึ่งนั้นรวดเร็ว สองเน้นความสะใจ ใช้ออกในคราเดียว สะกดพิชิตคู่ต่อสู้ไว้ หากลงมือเนิ่นนานไม่เกิดผล พลังสภาวะจะอ่อนโทรมลง

ที่เบื้องหน้าปรากฏประกายสีเขียวแลบแปลบ กระบี่เขียวแทงถึงหน้าอก จ้าวซื่อสงใจหายวูบ รั้งดาบง้าวกลับมาปิดป้อง กระบี่อ่อนกลับอ้อมผ่านสันดาบไป ได้ยินจางเทียนอี้ตวาดคำ “อยู่” จากนั้นทรวงอกข้างซ้ายเย็นวาบ คล้ายปรากฏลมโชยพัดผ่าน มันก้มศีรษะมองดู พบว่าทรวงอกข้างซ้ายจนถึงหัวไหล่เพิ่มบาดแผลกระบี่สายหนึ่ง โลหิตไหลหลั่งออกมาชโลมชุดงิ้วที่สวมใส่จนแดงฉาน

จางเทียนอี้ยิ้มพลางกล่าวว่า “เปิดประตูเห็นสีแดง เป็นนิมิตหมายอันมงคล” จ้าวซื่อสงทราบว่าหากกระบี่แทงลึกอีกหลายหุน จะปลิดชีวิตมัน แต่จางเทียนอี้ซุกงำพลังไม่ปล่อยออก เพียงทิ่มแทงลึกเข้าไปหนึ่งหุน

เห็นคู่ต่อสู้หยามศัตรูถึงเพียงนี้ แสดงว่ายึดถือมันเป็นแพะแกะรอรับการเชือดเฉือน จ้าวซื่อสงต้องคำรามก้อง ควงดาบง้าวเป็นกลุ่มก้อน ม้วนกวาดใส่จางเทียนอี้

เด็กหนุ่มบนต้นไม้ทั้งสองเบิกตาค้าง มีความรู้สึกว่าการแสดงงิ้วไม่มีเรื่องใดแปลกพิสดาร และหวาดเสียวอันตรายเท่าการเข่นฆ่าที่เบื้องหน้า เวี่ยจือหยางคล้ายต้องมนต์สะกด ปากคอขมฝาด ข้างหูแว่วเสียงร้องเร่ขายของ พอเหลียวหน้ามอง เห็นบนลานกว้างหล่อเสาธง แขวนโคมม้าหมุนดวงหนึ่ง แสงโคมวูบวาบไม่แน่นอน กลิ่นหอมของขนมโก๋โชยมาเจือปนด้วยกลิ่นเนื้อแพะย่าง สะกิดความหิวโหยขึ้นมา ต้องกลืนน้ำลายคำหนึ่ง

ต่อจากนั้นได้ยินเสียงตบประตู เวี่ยจือหยางเหลียวหน้าไป เห็นลูกผู้ลากมากดีหลายคนยืนอยู่หน้าโรงงิ้ว เตะต่อยประตูวุ่นวาย ประตูบานนั้นไม่ทราบปิดลงตั้งแต่เมื่อใด คนเฝ้าประตูหนีหายจนไร้ร่องรอย

ที่นี้กั้นด้วยกำแพงชั้นเดียว นอกกำแพงเป็นสถานบันเทิงเริงรมย์

หลังกำแพงกลับปรากฏดาบกระบี่พิฆาตเข่นฆ่า พลันได้ยินเสียงจางเทียนอี้ตวาดคำ “อยู่” จากนั้นบังเกิดเสียงครางที่ข่มกลั้นไว้ เวี่ยจือหยางสงบจิตใจเพ่งตามอง พบว่าต้นขาของจ้าวซื่อสงเพิ่มบาดแผลสายหนึ่ง เลือดเนื้อเหวอะหวะราวกับปากปากหนึ่ง ขู่ขวัญเจียงเสี่ยวหลิวจนแทบสิ้นสติไป

จางเทียนอี้กล่าวคำ “กระบี่ที่สอง” มันสวมชุดขาวราวหิมะ ในมือแผ่พุ่งเงากระบี่สีเขียว คล้ายหิ่งห้อยในคืนฤดูร้อน กลบกลืนประกายดาบขาวยะเยือกไว้

จ้าวซื่อสงถอยร่นไปด้านหลัง ปากแผลทั้งสองแห่งปรากฏโลหิตไหลหลั่งออกมา พร้อมกับการหมุนคว้างฟาดฟันดาบออก ปรากฏจุดแต้มสีแดงสาดกระเซ็น หยดหยาดใส่ชุดสีขาวของจางเทียนอี้ ประหนึ่งดอกท้อในเดือนสาม

จ้าวซื่อสงถูกแทงที่ต้นขา ท่าร่างเฉื่อยช้าลง จางเทียนอี้ก็เร่งความเร็วของกระบี่ขึ้น ชั่วพริบตาทำร้ายแผ่นหลังและชายโครงของจ้าวซื่อสงอีกสองแห่ง

จ้าวซื่อสงร่ายรำดาบหลอกล่อ คล้ายกับจะฟันใส่ศัตรู จางเทียนอี้พอหมุนตัว มันก็เปลี่ยนเป็นกวาดไปด้านหลัง เสียงฉับเมื่อฟันเสาอีกต้นหนึ่ง เวทีงิ้วส่ายโคลงเคลงแทบพังทลายลง

จางเทียนอี้ล่วงรู้เจตนารมณ์ของมัน จึงสะอึกเข้าหา สะบัดกระบี่ขวับขวับ แทงถูกทรวงอกข้างซ้ายกับเท้าขวาของมัน ปากกล่าวว่า “ยังเหลืออีกสิบห้ากระบี่”

ไม่ทันขาดคำ จ้าวซื่อสงควงดาบง้าวเป็นวง เสียงฉับเมื่อฟันเสาต้นที่สามหักกลาง เวทีงิ้วยุบตัวลงมา เกิดผงคลีคละคลุ้ง เสียงเวทีถล่มดังไปไกลหลายลี้ ไม่เพียงแต่คนนอกที่นอกโรงงิ้วแลเห็น แม้แต่ผู้คนสัญจรบนท้องถนนที่ห่างไปก็เหลียวมองมา

ในผงคลีตลบอบอวล บังเกิดเสียงแผดร้องคำหนึ่ง เงาร่างสายหนึ่ง

พุ่งตัวออกมา เด็กหนุ่มบนต้นไม้ทั้งสองเพ่งตามอง เห็นจ้าวซื่อสงยืนอยู่ใต้เวที หมวกหลุดหายไป ปล่อยผมยาวสยาย รับบาดแผลกระบี่จากตาซ้ายถึงต้นคอ ไม่เพียงลูกตาปริแตก ใบหูก็ถูกฟันแหว่งไป ใบหูข้างซ้ายห้อยอยู่ข้างแก้มแกว่งไปมา

จางเทียนอี้ยิ้มพลางกล่าวว่า "ท่านคิดสร้างความแตกตื่นแก่ผู้คนจะได้ฉวยโอกาสที่ชุลมุนหลบหนีไป?" พลางเดินออกจากผงคลี ชุดขาวที่สวมใส่ไม่แปดเปื้อนฝุ่นละอองแม้ธุลี กระบี่เขียวยังคงแวววาว โลหิตหยดหยาดลงจากปลายกระบี่ ขังเป็นแอ่งเล็กๆ บนพื้น

ยามนี้เวี่ยจือหยางค่อยพบว่า บนร่างจ้าวซื่อสงเพิ่มบาดแผลกระบี่มากกว่าหนึ่งแห่ง บางแห่งเนื้อหนังหลุดลอก เผยเห็นกระดูกข้างใน เวี่ยจือหยางเข้าใจความคิดของจางเทียนอี้ มันผูกพยาบาทอาฆาต แม้ฆ่าฝ่ายตรงข้ามยังไม่อาจระบายแค้นในอก ต้องแล่เนื้อเถือหนังศัตรูค่อยสมใจ

เวี่ยจือหยางบังเกิดเวทนาจิต ไม่อาจหักใจทนดูต่อไป แต่จางเทียนอี้ไม่ปล่อยให้ศัตรูพักหายใจ ปลายกระบี่ดีดกระดอนขึ้นมาดุจงูพิษ จ้าวซื่อสงส่ายโงนเงนล่าถอย สะบัดดาบฟันขวาง จางเทียนอี้หัวร่อเบาๆ หลบเลี่ยงจากคมดาบ กระบี่เขียวแทงเฉียงๆ ไปทางซ้าย แทงทะลุไหล่ของฝ่ายตรงข้าม จ้าวซื่อสงขู่คำรามก้อง ยื่นมือตะปบคว้า กระบี่เขียวชิงถอนกลับไป ทั้งปาดวูบตามสภาวะ ก็ฟันนิ้วทั้งห้าขาดสะบั้น

จางเทียนอี้กล่าวว่า "ยังมีอีกสิบสองกระบี่" ใบหน้ามันทอประกายสีแดง คล้ายคนตกปลา มองดูปลาใหญ่ที่ติดเบ็ดตัวหนึ่ง กระบี่เขียวกรีดเป็นเส้นโค้ง แทงใส่ท้องน้อยของจ้าวซื่อสง

จ้าวซื่อสงกระโดดไปด้านหลังอย่างสุดกำลัง ทิ้งตัวลงที่ด้านหลังคนดูงิ้วคนหนึ่ง คนผู้นั้นถูกเข็มพิรุณราตรีซัดใส่จุดเส้น ไม่อาจขยับเคลื่อนไหว พลันรู้สึกร่างเย็นวาบ ถูกกระบี่เขียวแทงทะลุอกล้มตายลง

จางเทียนอี้ถอนดึงกระบี่ออก พลันรู้สึกมีกระแสลมหอบมาปะทะหน้า

พอเหลียวหน้ามาเห็นจ้าวซื่อสงใช้มือเดียวสะบัดดาบ เขี่ยร่างคนดูงิ้วคนหนึ่งเข้าหามัน จางเทียนอี้หมุนตัวหลบเลี่ยง คนผู้นั้นศีรษะกระแทกพื้นจนมันสมองสาดกระจาย จางเทียนอี้ไม่ทันทรงกายมั่น จ้าวซื่อสงก็เขี่ยร่างคนดูงิ้วมาอีกคนหนึ่ง จางเทียนอี้หลบไม่พ้น จึงตวัดกระบี่ขึ้น ฟันร่างคนผู้นั้นขาดเป็นสองท่อน หยาดโลหิตกระเซ็นใส่ปกเสื้อของมันราวสาดหมึกใส่

จ้าวซื่อสงวิ่งกะโผลกกะเผลก แต่ท่าร่างรวดเร็วดุจสายลม ซอกซอนอยู่ในกลุ่มคน คนดูงิ้วทั่วลานกว้างกลับกลายเป็นเป้าต้านกระบี่แทนมัน จางเทียนอี้ก็สะบัดกระบี่ จนแขนขาดขาขาดปลิวเวียนว่อน

ทั้งสองล้วนใจดำอำมหิต คนหนึ่งคิดล้างแค้น คนหนึ่งคิดหลบหนี ยามนั้นเคลื่อนไหวดุจพายุสองกลุ่ม คนดูงิ้วไม่ตายก็รับบาดเจ็บ เด็กหนุ่มบนต้นไม้ชมดูจนสมองด้านชา ลำคอแห้งผาก ในใจคิดหนีเอาชีวิตรอดถ่ายเดียว

ในโรงงิ้วปรากฏเงาดาบประกายกระบี่เกลื่อนกล่น ผู้คนที่ชุมนุมอยู่หน้าโรงงิ้วยิ่งมายิ่งมาก เสียงกระแทกประตูดังไม่ขาดหู

จางเทียนอี้นึกสำนึกเสียใจ แค้นที่ก่อนหน้านี้เอาแต่หยอกเย้าผู้คนไม่ฆ่าศัตรูในคราเดียว นึกถึงตอนนี้ ต้องกราดฟาดมือซ้ายกวาดร่างผู้คนพ้นห่าง กระบี่ในมือขวาจู่โจมใส่จุดชีวิตจ้าวซื่อสง

จ้าวซื่อสงอาศัยร่างคนเป็นเครื่องกำบัง ถอยกรูดๆ ไปด้านหลัง จนเข้าใกล้กำแพงตึก จางเทียนอี้เห็นผิดท่า จึงตวาดเบาๆ คุมกระบี่แทงปราดไป จ้าวซื่อสงกระโดดพุ่งถอย ถลันหลบไปหลังต้นหลิวย้อยต้นหนึ่ง จางเทียนอี้ควงกระบี่ตัดต้นหลิวหักเป็นสองท่อน ได้ยินเสียงตวาดก้อง จ้าวซื่อสงพอกระโดดลอยตัวอยู่กลางอากาศ ก็ฟาดฟันดาบลงมา

ดาบนี้แฝงสภาวะดุร้าย แม้แต่ผู้เข้มแข็งเช่นจางเทียนอี้ยังต้องถลันหลบหลีก ดาบนี้ของจ้าวซื่อสงจึงฟันใส่พื้น จมลึกลงไปครึ่งเชียะ จางเทียน

อี้ขณะจะสะอึกเข้าหา พลันได้ยินเสียงหัวร่อเบาๆ จ้าวซื่อสงใช้ดาบต่างไม้เท้า ลอยตัวขึ้นดุจวิหคตัวมหึมา ข้ามกำแพงล้อมสูงสองวาไป

ที่แท้ท่าฟันดาบใส่ผู้คนเป็นการหลอกล่อ หยิบยืมพลังหนีเอาชีวิตรอดจึงเป็นเจตนาที่แท้จริง จางเทียนอี้คำนวณศัตรูผิดพลาด ในใจทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล มันโผพุ่งขึ้นบนกำแพงเพ่งตามอง เห็นเงาร่างสายหนึ่งวิ่งกะโผลกกะเผลกโถมออกจากตรอก ปะปนไปในฝูงชน จนบังเกิดเสียงอุทานดังระงม

จางเทียนอี้ต่อให้มีฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ ก็ไม่กล้าฆ่าคนกลางถนน มันลังเลเล็กน้อยแล้วเหลียวหน้ามอง เห็นในโรงงิ้วมีแต่ซากศพที่ไม่ครบถ้วนสมบูรณ์ คนที่รับบาดเจ็บยังไม่สิ้นใจตาย ยังนอนกระเสือกกระสนบนพื้น มันขมวดคิ้วพลางตวัดมือวูบ กลางอากาศปรากฏประกายดาวระยิบระยับซัดเข็มทำร้ายคนที่กระเสือกกระสนดิ้นรนจนขาดใจตาย

เวี่ยจือหยางชมดูจนตะลึงลาน พอเพ่งตามอง เห็นบนกำแพงว่างเปล่า ปราศจากร่องรอยจางเทียนอี้แม้แต่เงา

เด็กหนุ่มทั้งสองคล้ายฝันร้าย ต้องสบตากันวูบ พากันลื่นไถลลงจากต้นไม้ ตรอกเส้นนี้อยู่ติดกับแม่น้ำฉินไหว น้อยครั้งจะมีผู้คนย่างกรายมา ทั้งสองพอเท้าสัมผัสพื้น ก็ทุ่มเทฝีเท้าวิ่งตะบึง พอถึงริมแม่น้ำเหลียวหน้ามอง เห็นภายในตรอกปรากฏแสงไฟวูบวาบ เสียงคนอึกทึกวุ่นวาย คาดว่ามีคนเห็นจ้าวซื่อสงโถมออกจากตรอก จึงรุดมาชมดู เด็กหนุ่มทั้งสองใจเต้นระทึกตูมตาม เมื่อครู่หากว่าเคลื่อนไหวชักช้า คงถูกผู้คนจับตัวได้

ลมแม่น้ำโชยพัดมา ทั้งสองนึกถึงภาพที่เห็นเมื่อครู่ ล้วนแต่เย็นเฉียบไปทั่วร่าง เจียงเสี่ยวหลิวกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า “เวี่ย...เวี่ยจือหยาง ทำอย่างไรดี?”

เวี่ยจือหยางเหลือกตาขึ้นกล่าวว่า “ยังจะทำอย่างไรได้ ย่อมแยกย้ายกลับบ้าน”

เจียงเสี่ยวหลิวสยิวกายอย่างหนาวเหน็บ กล่าวว่า “มีคน...คนตายมากมาย”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “แล้วจะเป็นไร ท่านจับตัวคนร้ายได้หรือ?”

เจียงเสี่ยวหลิวร้องเพ้ยกล่าวว่า “จับตัวคนร้าย? คิดหาที่ตายหรือ คนทั้งสองนั้น...ไม่ ทั้งสองล้วนเป็นปีศาจร้าย”

เวี่ยจือหยางยิ้มเล็กน้อย สะบัดหน้าจากไป เดินไปสิบกว่าก้าว ก็ล้วงขลุ่ยออกมาเป่าเป็นเสียงดัง เสียงขลุ่ยคล้ายใยไหม คลอเคล้าอยู่ริมโสตเจียงเสี่ยวหลิว แม่น้ำที่แทบเท้าไหลหลั่งผ่านไป

บ้านของเวี่ยจือหยางอยู่ท้ายแม่น้ำฉินไหว ตลอดรายทางแสงไฟยิ่งมายิ่งริบหรี่ เส้นทางข้างหน้ายิ่งมายิ่งมืดมิด เพิ่งลดเลี้ยวมุมกำแพงแห่งหนึ่ง พลันปรากฏมือใหญ่โตข้างหนึ่งยื่นปราดมาบีบคอมันไว้

เวี่ยจือหยางรู้สึกว่าลมหายใจแทบขาดห้วง ต้องเตะถีบเป็นพัลวัน แต่ว่ามือข้างนั้นแข็งแรงมีพลัง ไม่ว่าอย่างไรไม่อาจดิ้นหลุดได้ ต้องติดตามคนผู้นั้นถดถอยไปด้านหลัง เข้าสู่ตรอกเล็กๆ ที่มืดมิดไร้แสงไฟ

เวี่ยจือหยางรู้สึกว่าลำคอแทบหักไป จึงดึงขลุ่ยไม้ไผ่ออกมา คิดทิ่มใส่คนผู้นั้น มิคาดมือใหญ่ข้างนั้นคลายออก ฝ่ายตรงข้ามถอยกายไปสองก้าว กระแทกนั่งลงกับพื้น

เวี่ยจือหยางรีบวิ่งหนี วิ่งไปหลายก้าว พบว่าไม่มีคนไล่กวดตามมา จึงเหลียวหน้ามอง เห็นที่มุมกำแพงขดตัวด้วยเงาดำสายหนึ่ง ปากหอบหายใจฟืดฟาด

เวี่ยจือหยางพลันอุทานดังอา ร้องโพล่งว่า “เป็นท่าน”

คนผู้นั้นเงยหน้าขึ้น แสงจันทร์ซีดขาวส่องต้องใบหน้าครึ่งซีกของมัน กลับเป็นจ้าวซื่อสง จ้าวซื่อสงกล่าวเสียงแหบพร่าว่า “เจ้ารู้จักเรา?”

เวี่ยจือหยางกล่าวคำ “ข้าพเจ้า...” ฉุกคิดว่าไม่อาจเปิดเผยเรื่องที่

โรงงิ้วออกไป จึงตอบว่า “ข้าพเจ้าเคยเห็นท่านแสดงงิ้ว”

จ้าวซื่อสงหัวร่ออย่างหดหู่ ก้มศีรษะกล่าวว่า “ใช่แล้ว เราแสดงละครมาชั่วชีวิต...” เอ่ยถึงตอนนี้พลันเงยหน้าขึ้นกล่าวว่า “เด็กน้อย เจ้าสามารถวิ่งหนี เหตุใดจึงกลับมา?”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ท่านรับบาดเจ็บสาหัส...”

จ้าวซื่อสงแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า “เราไม่รอดแล้ว น่าเสียดายที่มีเรื่องในใจ นึกเสียใจอยู่บ้าง”

เวี่ยจือหยางถามว่า “เรื่องอันใด?” คำพูดกล่าวจากปาก นึกโกรธแค้นตนเอง คนที่เบื้องหน้าใจดำอำมหิต ไม่คู่ควรกับการเวทนา แต่เห็นมันรับบาดแผลทั่วร่าง สร้างความลำบากใจอยู่บ้าง

จ้าวซื่อสงล่วงรู้ความคิดอ่านของมันจึงกล่าว “เรามีชื่อปลอมไม่น้อย มีชื่อจริงว่าจ้าวอิ่งหลง เป็นแม่ทัพคู่ใจของจางซื่อเฉิง ต่อมาขายมันทิ้ง ช่วยเหลือจูหยวนจางตีเมืองผิงเจียง ทั้งยังฆ่าจางเทียนซื่อที่เป็นบุตรคนโตของมัน โอ เด็กน้อยนั้นดื้อรั้นเกินไป หากยินยอมมอบสิ่งของนั้นออกมา เราก็ไม่ต้องฟันใส่มันถึงเพียงนั้น...”

เวี่ยจือหยางบังเกิดโทสะพลุ่งขึ้น คิดร่ำร้องด่าทอ สุดท้ายกล้ำกลืนคำพูดไว้ ได้ยินจ้าวซื่อสงกล่าวสืบต่อ “ผู้คนทั่วไปเข้าใจว่าเราทรยศต่อจางซื่อเฉิง เพื่อหวังลาภยศสรรเสริญ แต่พวกมันดูคนผิดไปแล้ว อย่าว่าแต่ยศตำแหน่งของจูหยวนจางยากรับได้ ต่อให้มันอวยยศมอบตำแหน่งแก่เรา เราก็ไม่กระตือรือร้นสนใจ”

เวี่ยจือหยางเห็นมันกล่าวเชื่องโข ต้องกล่าวว่า “อย่างนั้นท่านกระตือรือร้นสนใจอันใด?”

จ้าวซื่อสงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “เป็นวิทยายุทธ์”

เวี่ยจือหยางงงงันวูบ ทวนคำวิทยายุทธ์ จ้าวซื่อสงระบายลมจากปากคำหนึ่งกล่าวว่า “มิผิด โลกนี้มีคนต้องการสมบัติ มีคนต้องการอำนาจ

ส่วนเราต้องการวิทยายุทธ์ที่ไร้ผู้ต่อต้าน"

เวี่ยจือหยางทวนคำว่าไร้ผู้ต่อต้าน กล่าวอย่างสงสัยใจว่า "นั่นมีอันใดดี?"

จ้าวซื่อสงกล่าวว่า "เจ้าไม่มีบุญคุณความแค้น ย่อมไม่มีอันใดดี แต่หากเจ้ามีศัตรูสำคัญ มีฝีมือที่ยากพบพานคู่มือเปรียบติด หากคิดล้างแค้นได้แต่ใช้วิชาฝีมือเข้าเอาชัย"

มันนิ่งเงียบงันไป เงยหน้าเหม่อมองท้องฟ้า ชั่วขณะจึงกล่าว "เราความจริงถือกำเนิดจากสำนักคุ้มกันภัยหู่เหว่ยเมืองไท่โจว ท่านพ่อจ้าวซื่อเอียนเป็นหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัย มีเพลงดาบตัดวายุเลื่องลือทั้งใกล้ไกล ท่านพ่อให้กำเนิดสามบุรุษหนึ่งสตรี เราจัดอยู่อันดับสอง เมื่อเราอายุสิบแปดปี แผ่นดินเกิดการสู้รบวุ่นวาย เส้นทางไม่สงบปลอดภัย

"ปีนั้นท่านพ่อนำเราคุ้มกันสินค้ามีค่าจำนวนหนึ่งไปยังเมืองผิงเจียง เพิ่งออกจากเมืองไท่โจวไม่ไกล ก็มีคนขวางทาง ท่านพ่อเข้าใจว่าเป็นโจรเล็กโจรน้อย จึงล้วงเงินหลายตำลึงออกมามอบให้ มิคาดหัวหน้าขบวนโยนเงินทิ้งไป กล่าวว่า *'จ้าวซื่อเอียน เราทราบว่าท่านคุ้มกันสินค้าด้วยตนเอง สิ่งของที่คุ้มกันต้องไม่ธรรมดา ระหว่างนี้เราอัตคัดขัดสน คิดขอแบ่งสินค้าครึ่งหนึ่ง'*

"ท่านพ่อเห็นมันล่วงรู้ศักดิ์ฐานะของตนเอง จึงสอบถามความเป็นมาของอีกฝ่าย คนผู้นั้นหาตอบคำไม่ ปรากฏผู้คุ้มกันภัยบันดาลโทสะสะอึกเข้าไปลงมือ กลับถูกมันใช้กระบี่ไวทำร้ายบาดเจ็บสองคน ท่านพ่อจึงกล่าว *'ท่านมีเพลงกระบี่สูงเยี่ยม น่าเสียดายที่กระบวนท่าไม่คุ้นตา ใต้คมดาบเราไม่ทำร้ายคนไร้ชื่อเสียงเรียงนาม ท่านประกาศนามมาเถอะ'*

"คนผู้นั้นหัวร่อพลางกล่าวว่า *'เราขวางทางปล้นชิงเพราะเหตุจำเป็น บอกชื่อแซ่ไป เป็นที่ละอายต่อสำนักอาจารย์ รับทราบมาว่าดาบตัดวายุฟันลมตัดเมฆา วันนี้คิดขอคำแนะนำสั่งสอนสักครา'*

"ท่านพ่อจึงชักดาบออกมา ทั้งสองเปิดฉากต่อสู้กัน คนผู้นั้นแม้มีเพลงกระบี่รวดเร็ว แต่ไม่เผ็ดร้อนพอ เพียงยี่สิบกระบวนท่า ก็ถูกท่านพ่อฟันใส่เท้าซ้ายกับแขนขวาสองแห่ง ท่านพ่อพลันพุ่งถอยออกมา กล่าวว่า *'ท่านทำร้ายคนของเราสองคน เราฟันใส่ท่านสองดาบ เป็นอันว่าหักกลบลบล้างไป หลังจากนี้ต่างคนต่างไป'*

"คนผู้นั้นจับจ้องมองท่านพ่อ ยิ้มอย่างประหลาดพิกลกล่าวว่า *'จ้าวซือเอียน ท่านไม่ฆ่าเรา ภายหน้าอย่าได้เสียใจภายหลัง'*

"ท่านพ่อบอกว่า *'เราผู้แซ่จ้าวประพฤติเที่ยงตรง ไม่เคยนึกเสียใจภายหลัง'*

"คนผู้นั้นทวนคำประพฤติเที่ยงตรง กระนั้นกระตุกสายรัดเอวออกมาโยนทิ้งกับพื้น เดินกะโผลกกะเผลกจากไป

"เราเห็นเช่นนั้นต้องตัดพ้อท่านพ่อว่า *'คนผู้นี้เหิมเกริมถึงเพียงนี้ ไยไม่ฆ่ามันในดาบเดียว?'*

"ท่านพ่อสั่นศีรษะกล่าวว่า *'มันมีเพลงกระบี่สูงเยี่ยม เพียงแต่ไม่ช่ำชองชำนาญ จึงพ่ายแพ้แก่เรา อิ่งหลง พวกเราเหล่าผู้คุ้มกันภัย อันดับแรกคืออดกลั้น อันดับสองค่อยเป็นฝีมือ หากเอาแต่ฆ่าฟัน สามารถฆ่าโจรร้ายได้หมดสิ้นหรือ?'*

"เราไม่มีคำพูดจะกล่าว เก็บสายรัดเอวเส้นนั้นขึ้นจากพื้น เห็นบนสายรัดใช้ด้ายสีเงินปักเป็นรูปจระเข้เล็กๆ ตัวหนึ่ง จึงส่งมอบต่อท่านพ่อ ท่านพ่อมองดูแวบเดียว พลันหน้าแปรเปลี่ยนไป ซุกเก็บสิ่งของไว้ในอกเสื้อ ร้องบอกให้เดินทางต่อ

"ตลอดรายทางท่านพ่อกลายเป็นเงียบขรึม เราดูออกว่าท่านผู้เฒ่ามีความในใจหนักอึ้ง จึงสอบถามดู แต่ท่านผู้เฒ่าหันเหไปทางอื่นทุกครา ไม่นานมาถึงเมืองผิงเจียง หลังจากส่งมอบสินค้าแล้วเสร็จ จากนั้นท่านพ่อเรียกหาเราไปบอกกล่าวว่า *'เราได้รับสินค้าอีกสองราย ล้วนมีความสำคัญ*

ยิ่ง รายหนึ่งไปยังเมืองหยางโจว รายหนึ่งไปไกลถึงเมืองจิ่วเจียงมณฑลเจียงซี เราไม่อาจมอบหมายให้แก่ผู้อื่น อิ่งหลงเจ้าแม้อายุยังเยาว์ แต่ก็ได้รับถ่ายทอดวิชาฝีมือจากเรา สามารถรับหน้าที่ได้ ระหว่างหยางโจวกับจิ่วเจียง เจ้าคิดไปที่ใด?'

"เราพอฟังยินดียิ่ง เราติดตามท่านพ่อคุ้มกันสินค้าหลายครั้ง แต่ไม่เคยรับหน้าที่แต่ผู้เดียว ลูกผู้ชายควรปฏิบัติหน้าที่ยากเย็น หากคุ้มกันสินค้าย่อมยิ่งไกลยิ่งดี จึงขันอาสาว่า *'เราจะไปยังเมืองจิ่วเจียง'*

"ท่านพ่อผงกศีรษะรับ ล้วงกล่องไม้มาใบหนึ่ง กล่องทำจากไม้หนันมู่ฝังหยก คาดว่าหากมิใช่บรรทุกอัญมณี คงเป็นโบราณวัตถุอันล้ำค่า ท่านพ่อตบไหล่เรา กล่าวว่า *'กล่องใบนี้ต้องส่งไปก่อนวันที่แปดเดือนห้า ผู้รับคือเฉินจิ่งเซิงเฉินเหล่าแหยร้านอัญมณีจี๋เสียง ถนนสายเหนือเมืองจิ่วเจียงจำได้แล้วหรือไม่?'*

"ข้าพเจ้าท่องจำจนขึ้นใจ ท่านพ่อกล่าวอีกว่า *'เจ้าคุ้มกันสินค้าครั้งแรก เราจะมอบผู้คุ้มกันภัยคู่ใจแก่เจ้าหลายคน พวกมันล้วนเป็นนักเลงเก่าอันโชกโชน ระหว่างทางเจ้าสามารถขอรับคำแนะนำสั่งสอน'*

"เรารับคำคราหนึ่ง หันกายออกไป ก่อนออกจากห้องเหลียวมองท่านพ่อแวบหนึ่ง เห็นท่านผู้เฒ่าเหม่อมองดูเรา ดวงตาปรากฏน้ำตาเอ่อคลอหน่วย..."

เอ่ยถึงตอนนี้ ดวงตาที่เหลือเพียงข้างเดียวทอแววเลื่อนลอย เวี่ยจือหยางอดถามมิได้ว่า "บิดาท่านไฉนลำบากใจ?"

จ้าวซื่อสงเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว "ตอนนั้นเรานึกกระหยิ่มยินดีไม่ทันนึกถึงสีหน้าท่านพ่อ ยังเข้าใจว่าท่านผู้เฒ่าเศร้าเสียใจที่แยกจากกัน เราออกเดินทางทั้งกลางคืน ตอนนั้นเกิดความอดอยากไปทั่ว โจรร้ายซุกซุมระหว่างทางรับความลำบากไม่น้อย ดีที่เพลงดาบของเรามีความสำเร็จอยู่บ้าง เหล่าผู้คุ้มกันก็ทำงานแข็งขัน เที่ยงวันที่หกเดือนห้าก็บรรลุเมืองจิ่ว

เจียง มิคาดทั่วทั้งถนนสายเหนือไม่มีร้านอัญมณีจี่เสียง ยิ่งไม่มีเฉินจิ่งเซิงเฉินเหล่าแหย”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “บิดาท่านจำผิดไปหรือ?”

จ้าวซื่อสงทอดถอนใจกล่าวว่า “ท่านผู้เฒ่าไม่ได้จำผิด หากแต่พูดปด”

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “มันพูดปดทำอะไร?”

จ้าวซื่อสงกล่าวว่า “เราก็อัดอั้นตันใจยิ่ง ตอนนั้นผู้คุ้มกันภัยคนหนึ่งเสนอว่าเมื่อไม่มีผู้รับสินค้า ลองเปิดสินค้าออกดู เราจึงเปิดกล่องออก พบว่าภายในบรรจุเต็มไปด้วยเงินแท่งทองแท่ง บนเงินและทองยังมีจดหมายลายมือของท่านพ่อฉบับหนึ่ง เราพอเปิดซองออกอ่านดู ถึงกับแทบสิ้นสติไป”

เวี่ยจือหยางถามว่า “บนจดหมายเขียนว่าอะไร?”

“ในจดหมายท่านพ่อบอกว่า เมื่อเราอ่านจดหมายฉบับนี้ ท่านผู้เฒ่าคงตายแล้ว ผู้ที่ปล้นชิงสินค้าในวันนั้นเป็นพ่อค้าเกลือสังกัดพรรคค้าเกลือเมืองไท่โจว จระเข้เงินตัวนั้นเป็นสัญลักษณ์ของพวกมัน พรรคเกลือเถื่อนความจริงไม่น่าหวั่นวิตก แต่เบื้องหลังของมันกล้าแข็งยิ่ง ฟังว่าหัวหน้าพรรคเกลือเถื่อนมาจากเกาะตะวันออก...”

เวี่ยจือหยางกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า “เกาะตะวันออก? นั่นเป็นวัตถุสิ่งใด?”

จ้าวซื่อสงกล่าวว่า “ตอนนี้ชื่อนี้แปลกหู เมื่อสามสิบปีก่อนเฉกเช่นฟ้าร้องก้องหู เหล่าผู้ยิ่งใหญ่ที่ลุกฮือขึ้นขับไล่มองโกลทั้งหานซันถง ฉีโซ่วฮุย เผิงอิ๋งอี้ล้วนถือกำเนิดจากเกาะตะวันออก พวกมันใช้ผ้าแดงโพกศีรษะ สืบทอดประเพณีจากทัพผ้าแดง ทัพผ้าแดงก่อตั้งโดยจอมยุทธ์หวินซู่ มันความจริงเป็นแม่ทัพราชวงศ์ซ้อง หลังจากที่มองโกลล้มล้างราชวงศ์ซ้อง มันก็ลุกฮือขึ้นขับไล่มองโกล สุดท้ายถูกทัพมองโกลล้อมกัก

ที่ภูเขาเอียนทังซาน พลีชีพอย่างอาจหาญ ศิษย์เกาะตะวันออกก็สืบทอดปณิธานของมัน ถือการขับไล่พวกตาดมองโกลเป็นภาระส่วนตน จึงรับศิษย์เป็นการใหญ่ แต่เมื่อมีคนมากก็มีทั้งคนดีกับคนไม่ดี หานซันถง ฉีโซ่วฮุย เผิงอิ๋งอี้ที่เราเอ่ยถึงล้วนเป็นผู้เหี้ยมหาญแห่งยุค แต่ไม่ถนัดในการแย่งชิงอำนาจ สุดท้ายตายใต้เงื้อมมือคนชั่วของเกาะตะวันออก ต่อมาไม่ว่าเฉินโหย่วเลี่ยง จางซื่อเฉิง ฟางกว๋อเจิน หมิงอี้เจินที่เข้าร่วมแย่งชิงแผ่นดินกับจูหยวนจาง แม้เป็นศิษย์เกาะตะวันออก แต่ว่าทุกคนลึกซึ้งชั่วร้าย นิยมการฆ่าฟัน ประมุขเกาะตอนนั้นคือหวินฉ่างก็เลอะเลือนเหลวไหล ไม่จำแนกผิดถูก หูเบาเชื่อคนได้โดยง่าย ถูกคนต่ำช้าหลอกใช้ ก่อเหตุเภทภัยไม่เบา”

มันนึกถึงภาพเหตุการณ์ที่เหล่าผู้ยิ่งใหญ่เข้าช่วงชิงแผ่นดิน บังเกิดอารมณ์พลุ่งพล่านปั่นป่วน เนิ่นนานจึงกล่าว “เรื่องเหล่านี้กล่าวไปยืดยาวจะไม่เอ่ยถึง พรรคค้าเกลือเมืองไท่โจวความจริงเป็นฝูงโจรค้าเกลือเถื่อนไม่ทราบเพราะเหตุใด กลับผูกสัมพันธ์กับเกาะตะวันออก เพาะเป็นนิสัยเย่อหยิ่งยโส สัญลักษณ์ของเกาะตะวันออกเป็นจระเข้สีทอง พรรคค้าเกลือเป็นสำนักสาขาจึงใช้จระเข้เงินเป็นสัญลักษณ์

“ในความคาดคิดของเรา ตอนนั้นคงมีคนค้าขายขาดทุน ไม่มีคำรายงานต่อเบื้องบน จึงคิดปล้นชิงสินค้า กลับพบความล้มเหลว คนของค่ายพรรคนี้มีจิตใจคับแคบ มีความแค้นต้องชำระล้าง เคยมีคนติดค้างหนี้สิน กลับถูกฆ่าล้างตระกูล ท่านพ่อพอเห็นสัญลักษณ์จระเข้เงิน สำนึกตัวว่าไม่รอดพ้นจากการล่าล้าง จึงเตรียมการเช่นนี้ หลอกให้เราคุ้มกันสินค้าแดนไกล มิให้ถูกพรรคค้าเกลือขุดรากถอนโคน ในจดหมายยังบอกว่า เหล่าผู้คุ้มกันภัยที่ร่วมทางกับเราไม่ควรประสบภัยลาม ให้เราแจกจ่ายเงินทองในกล่องแก่ทั้งหมด จากนั้นแยกย้ายกันไป อย่าได้กลับเมืองไท่โจวอีก

“ทั้งหมดพออ่านจดหมายจบ พากันร่ำไห้ออกมา ร่ำร้องกลับเมือง

ไท่โจวไปร่วมเป็นร่วมตายกับท่านพ่อ กลับเป็นเราได้สติก่อน เห็นศัตรูมีกำลังกล้าแข็ง ผู้คุ้มกันภัยเหล่านี้หากกลับไปรังแต่ตายเปล่า จึงตวาดห้ามไว้ แจกจ่ายเงินทอง สลายกำลังทั้งหมด จากนั้นเราเร้นกายกลับเข้าเมืองไท่โจว มิคาดพอเข้าเมืองไปสำรวจดู ถึงกับคล้ายถูกอสนีบาตฟาดร่าง ไม่เพียงแต่ท่านพ่อตกตาย คนในสำนักคุ้มกันภัยล้วนถูกฆ่าสิ้น สำนักคุ้มกันภัยถูกเผาวอดวาย แม้แต่**เจียเจี่ย** *(พี่สาว)* ที่แต่งไปยังเมืองหยางโจวก็ไม่อาจรอดพ้น **เจี่ยฟู** *(พี่เขย)* ทั้งครอบครัวสิบสองชีวิตล้วนตายหมดสิ้น..."

เอ่ยถึงตอนนี้ต้องหอบหายใจถี่เร็ว ร่างกำยำขดเป็นก้อนกลม ปากแผลบนร่างล้วนปริแตก โลหิตไหลหลั่งเนืองนอง เวี่ยจือหยางเห็นคนผู้นี้แบกหนี้โลหิตอันลึกล้ำ ในใจนึกเวทนาสงสาร กล่าวว่า "ท่านรับบาดเจ็บสาหัส ข้าพเจ้าจะพาไปหาหมอ..."

พลางยื่นมือหมายประคอง มิคาดจ้าวซื่อสงลงมือดุจสายฟ้า คว้าจับข้อมือมันไว้ เวี่ยจือหยางรู้สึกข้อมือแทบหักไป จากนั้นจ้าวซื่อสงคลายมือออก ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "เราเสียเลือดมากมาย อวัยวะภายในก็รับบอบช้ำ ต่อให้หมอฮูโต๋ก็ไม่อาจช่วยชีวิตได้ คนคราใกล้ตาย วาจาประเสริฐเลิศล้ำ ความหลังเหล่านี้เก็บงำอยู่ในใจเรานานปี หากไม่ระบายออก ไม่อาจนอนตาหลับ น้องเราฟังเราบอกเล่าจนจบเถอะ"

เวี่ยจือหยางได้แต่ผงกศีรษะรับ จ้าวซื่อสงหอบหายใจครู่หนึ่งแล้วกล่าว "ตอนนั้นเราขุ่นแค้นแทบคลุ้มคลั่ง เพียงคิดชำระแค้น จึงคลุมหน้าผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า ลอบเข้าพรรคค้าเกลือ ลอบสังหารหัวหน้าโจรสองคน สร้างความโกรธแค้นแก่พรรคค้าเกลือ สั่งคนออกค้นหาทั่วเมือง ยังมียอดฝีมือเกาะตะวันออกสองคนไล่กวดตามมา เราพอประมือกับพวกมัน ถึงกับแทบเสียชีวิต จึงหนีเตลิดเข้าภูเขา ดีที่ได้รับความช่วยเหลือจากหลวงจีนรูปหนึ่ง พักรักษาตัวอยู่หลายเดือนค่อยทุเลาหายดี

"แต่รอจนเราลงจากเขา ทัพผ้าแดงก็ลุกฮือขึ้นใน**แดนจงหยวน**

(ภาคกลางของประเทศ) ทางใต้ก็ปรากฏกองทัพธรรมผุดขึ้น พรรคค้าเกลือแปลงโฉมเป็นกองทัพธรรมขบวนหนึ่ง ขับไล่ขุนนางมองโกลออกไป ยึดครองเมืองไท่โจวหยางโจวไว้ เห็นศัตรูยิ่งกล้าแข็ง ความคิดแก้แค้นยิ่งรางเลือน ตอนนั้นแผ่นดินปั่นป่วนวุ่นวาย ทุกที่ทางมีแต่คลื่นผู้อพยพ เราปะปนอยู่ในกลุ่มผู้อพยพ ผ่านไปหลายเดือน อยู่มาวันหนึ่ง มาถึงเมืองเกาโหยว พลันได้ยินเสียงคนร่ำร้องว่า *'จางซื่อเฉิง**จางต้าไสว้** (จอมทัพแซ่จาง) มาแล้ว'* จากนั้นเป็นเสียงเป่าหลอดเขาเบิกทาง ปรากฏคนและม้าขบวนหนึ่งมาถึง

"เราได้ยินชื่อจางซื่อเฉิงมานาน ฟังว่ามันมีฝีมือเกริกไกร รบชนะทัพมองโกลติดต่อกัน จึงเงยหน้าขึ้นกวาดมอง เห็นคนนำหน้าสวมหมวกทองใส่เกราะเงิน ขี่ม้าขาวตัวหนึ่ง พอเห็นผู้คนก็ประสานมือคารวะ เราพอเห็นโฉมหน้าคนผู้นี้ ถึงกับขุ่นแค้นจนแทบคลั่งใจตาย ที่ว่าจางซื่อเฉิงมิใช่ใครอื่น กลับเป็นหัวหน้าโจรที่ปล้นชิงสินค้าเมื่อวันนั้น ท่านพ่อบังเกิดเมตตาจิตชั่ววูบ ไม่ได้ฆ่ามันในดาบเดียว โจรสุนัขกลายเป็นวานรสวมหมวก ขึ้นเป็นผู้นำกองทัพธรรมแดนเจียงไหวแล้ว

"เราเลื่อนมือแตะด้ามดาบ สายตาเหลือบเห็นชายชราสองคนขี่ม้าตามหลังจางซื่อเฉิง พวกมันล้วนเป็นยอดฝีมือเกาะตะวันออก ทั้งเคยทำร้ายเราบาดเจ็บ เราทราบว่าฆ่าจางซื่อเฉิงไม่สำเร็จ ได้แต่สะกดกลั้นไว้ ค่ำคืนนั้นเรานึกแผนการล้างแค้น กลับฉุกคิดถึงคำพูดท่านพ่อที่ว่า พวกเราเหล่าผู้คุ้มกันภัยอันดับแรกคืออดกลั้น อันดับสองค่อยเป็นฝีมือ ตอนนี้อาศัยฝีมือไม่สามารถล้างแค้นได้ ได้แต่ใช้คำ *'อดกลั้น'* แล้ว

"วันที่สองเราขายดาบวิเศษประจำตระกูล สั่งทำดาบง้าวหนักสิบแปดชั่งเล่มหนึ่ง ปลอมชื่อเป็นจ้าวซื่อสง เข้าสังกัดจางซื่อเฉิง ไต่เต้าจากไพร่พล ใช้เวลาปีเศษสร้างชื่อดาบสมใจ สะกิดความสนใจของจางซื่อเฉิง ตอนนั้นรูปโฉมเราเปลี่ยนไป ทั้งไม่ได้ใช้ดาบประจำตระกูล จางซื่อเฉิงมิเพียงจดจำ

เราไม่ออก กลับอวยยศเพิ่มตำแหน่งแก่เรา สุดท้ายเป็นหัวหน้าทหารคนสนิทของมัน”

เวี่ยจือหยางกล่าวถามว่า “ท่านลอบสังหารมันหรือ?”

จ้าวซื่อสงสั่นศีรษะกล่าวว่า “ตอนนั้นเราคิดฆ่ามัน นับว่าง่ายดายดุจพลิกฝ่ามือ หากว่าฆ่ามันคนเดียว หัวหน้าโจรค้าเกลือเถื่อนคนอื่นสามารถขึ้นมาแทนที่ อย่าว่าแต่ศัตรูของเราไม่เพียงพรรคค้าเกลือ ยังมีเกาะตะวันออก หากคิดล้างแค้น ต้องให้จางซื่อเฉิงพินาศย่อยยับสิ้น เพราะความคิดนี้ เราจึงอดทนรอคอยต่อไป ในที่สุดสบโอกาสที่ฟ้าประทานมา”

เวี่ยจือหยางกล่าวด้วยความสงสัยอยากรู้ว่า “โอกาสอันใด?”

จ้าวซื่อสงเผยอยิ้มกล่าวว่า “หลังจากที่จางซื่อเฉิงขับไล่มองโกลแตกพ่ายที่เมืองเกาโหยว ก็ขึ้นเป็นผู้นำกองทัพธรรมทางใต้ มันฉกฉวยชัยชนะเข้าตีเมืองผิงเจียง ไม่ทราบได้ยินคำสอพลอของผู้ใด กลับคิดตั้งเมืองหลวงที่ผิงเจียง ตั้งตนเป็นอู๋อ๋อง วันที่สองหลังจากที่มันตั้งตนเป็นอ๋อง ก็ปรากฏนักพรตหนุ่มท่าทางหยิ่งยโสผู้หนึ่งมาถึง บอกว่าต้องการพบอู๋อ๋องจางซื่อเฉิง

“เราเป็นหัวหน้าทหารคนสนิท เห็นมันมีท่าทีถือดี จึงคิดไล่มันไป มิคาดนักพรตนั้นล้วงจดหมายมาฉบับหนึ่ง บอกให้มอบจดหมายนี้แก่อู๋อ๋อง มันพอเห็นจดหมาย ต้องพบกับเราแน่นอน เราเห็นมันกล่าวอย่างเชื่อมั่นจึงสั่งคนเฝ้าดูนักพรตไว้ ตัวเองถือจดหมายเข้าวัง พอถึงที่ลับตา ก็แอบเปิดจดหมายดู...”

เวี่ยจือหยางร้องโพล่งว่า “แย่แล้ว เมื่อเปิดจดหมายออก จางซื่อเฉิงไยมิใช่พบเห็นแล้ว?”

จ้าวซื่อสงสั่นศีรษะกล่าวว่า “เราคิดล้างแค้น หากว่าเป็นจดหมายสำคัญ ล้วนเปิดอ่านดู ดังนั้นมีวิธีไม่กระทบถึงซองจดหมาย สามารถอ่านจดหมายได้ ตอนนั้นเราพอเปิดจดหมายดู เห็นมีกระดาษแผ่นหนึ่ง เขียน

คำมัจฉาหินวิถีเทพ"

เวี่ยจือหยางทวนคำว่า "มัจฉาหินวิถีเทพ? นั่นเป็นอะไร?"

จ้าวซื่อสงกล่าวช้าๆ ว่า "ตอนนั้นเราก็ไม่ล่วงรู้ความหมายของคำนี้ จึงปิดผนึกจดหมายส่งมอบต่อจางซื่อเฉิง มิคาดมันพอเปิดจดหมายออกอ่านดู ตอนแรกตื่นตระหนก จากนั้นมีสีหน้ายินดี ซุกเก็บจดหมายไว้ในอกเสื้อ สั่งให้เราเบิกตัวนักพรตนั้นเข้ามา จากนั้นไล่เราออกไป ผ่านไปครู่หนึ่งค่อยให้นักพรตนั้นออกมาเรียกตัวเราเข้าพบ กล่าวถามว่า *'ซื่อสง เราปฏิบัติต่อเจ้าอย่างไร?'*

"เราบอกว่าฝ่าบาทมีบุญคุณต่อเรายิ่งกว่าบิดามารดา ต่อให้ผู้น้อยตกตายร้อยครั้ง ยังไม่อาจตอบแทนได้ นี่ย่อมเป็นคำสอพลอของเรา จางซื่อเฉิงก็กลับพึงพอใจยิ่ง กล่าวว่า *'ซื่อสง เจ้าทำงานให้กับเราเรื่องหนึ่ง เรื่องนี้ล่วงรู้กันเพียงสองคน อย่าให้บุคคลที่สามล่วงรู้'*

"เราบอกว่าฝ่าบาทบัญชาอย่างเต็มที่ จางซื่อเฉิงกล่าวว่า *'เจ้าเห็นนักพรตนั้นแล้ว คืนนี้เจ้านำกำลังติดตามมันไปยังอารามเสียนเทียนกวนบนเนินหู่ชิวที่นอกเมือง รับของสิ่งหนึ่งมาให้กับเรา หลังจากเสร็จเรื่องให้ฆ่านักพรตทั้งหมด รวมทั้งนักพรตนั้นด้วย'*

"เราอดถามมิได้ว่าเป็นสิ่งของใด จางซื่อเฉิงลังเลเล็กน้อยจึงกล่าว *'เราก็ไม่ทราบว่าเป็นลักษณะใด แต่นักพรตที่เบื้องนอกต้องล่วงรู้ จดจำไว้ หลังจากเสร็จเรื่องให้ฆ่าคนปิดปาก อย่าได้ละเว้นแม้สักคนเดียว'* "

เวี่ยจือหยางพอฟัง ต้องร่ำร้องว่า "จางซื่อเฉิงผู้นี้มิใช่คนดีจริงๆ"

จ้าวซื่อสงกล่าวว่า "ผู้สำเร็จกิจการใหญ่ไม่คำนึงถึงข้อปลีกย่อย หากไม่ใจดำอำมหิต คนค้าเกลือเถื่อนเช่นมันไหนเลยยึดครองดินแดนตั้งตนเป็นอ๋องได้ ดังนั้นเราจัดกำลัง นำนักพรตนั้นมุ่งหน้าสู่เนินหู่ชิว ล้อมอารามเสียนเทียนกวนเอาไว้ นักพรตนั้นเข้าพบเจ้าอารามเสียนเทียนกวน เอ่ยปากให้มันมอบมัจฉาหินวิถีเทพออกมา

"เจ้าอารามเสียนเทียนกวนฉายาอิ่งเจิน เป็นนักพรตสูงด้วยวัยวุฒิ ทราบว่าไม่อาจขัดขืนได้ จึงล้วงหยิบกล่องไม้แดงมาใบหนึ่ง กล่าวกับเราว่า *'นักพรตเราถูกลาภยศมอมเมาใจ แพร่งพรายความลับของอารามเรา เป็นที่น่าสะท้อนใจนัก แต่วัตถุสิ่งนี้เพียงเป็นมรดกตกทอดของยอดคนรุ่นก่อน ต่อให้อู๋อ๋องได้ไปก็ไม่เกิดประโยชน์ เพราะวัตถุที่ไม่มีประโยชน์ ทำร้ายชีวิตผู้คน นับเป็นการกระทำที่ไม่ชาญฉลาด หวังว่า***เจียงจวิน** *(ท่านแม่ทัพ) เมื่อได้รับสิ่งของ อย่าได้สร้างความลำบากแก่อารามเรา'*

"เรารับกล่องมาเปิดดู เห็นภายในจัดวางหินสลักรูปตัวปลา ดูไปไม่มีอันใดแปลกพิสดาร เพราะวัตถุสิ่งนี้กลับฆ่านักพรตทั้งอาราม ออกจะกระทำเกินเหตุไป แต่ตอนนั้นเรายังไม่ได้ล้างแค้น ไม่สะดวกกับการขัดคำสั่งอู๋อ๋อง จึงกล่าวถามนักพรตนั้นว่า *'เป็นสิ่งนี้หรือ?'*

"นักพรตนั้นยิ้มระรื่น ตอบว่าใช่แล้ว...ไม่ทันขาดคำ เราก็ตวัดดาบฟันศีรษะมันลงมา..."

เวี่ยจือหยางรับฟังจนร้องอุทานออกมา จ้าวซื่อสงเหลือบมองมันแวบหนึ่งแล้วกล่าว "หลังจากนั้นก็ฆ่าคนวางเพลิง นักพรตร้อยกว่าคนในอารามแทบไม่มีคนรอดชีวิตแม้สักคนเดียว มีแต่อิ่งเจินเต้าหยินมีฝีมือมิใช่ชั่ว จึงฝ่าออกจากวงล้อมได้ เราจงใจใช้สอยผู้ได้บังคับบัญชาไปอีกทางออกติดตามไปแต่ผู้เดียว พอถึงละแวกธารหู่เผ่า นักพรตชรารับบาดเจ็บสาหัส ล้มลงสิ้นสติไป เราเห็นรอบข้างไร้ผู้คน จึงซ่อนมันอยู่ในที่ลับตาแห่งหนึ่ง กลับวังอู๋อ๋องไปรายงาน

"หลังจากส่งมอบมัจฉาหินวิถีเทพออกไป จางซื่อเฉิงกำชับย้ำเตือนมิให้เราแพร่งพรายเรื่องนี้ เราแสร้งเป็นรับปาก แล้วลอบออกจากวัง สืบเสาะถึงที่ซ่อนตัวอิ่งเจินเต้าหยิน เมื่อรุดถึงปรากฏว่าพรตเฒ่าฟื้นคืนสติมาแล้ว เราถามถึงที่มาของมัจฉาหินวิถีเทพ ตอนแรกอิ่งเจินเต้าหยินไม่ยอมบอก เราอับจนปัญญา ได้แต่เอ่ยถึงความแค้นที่มีต่อจางซื่อเฉิง มันพอฟัง

จบจึงกล่าว *'ซือเอียนกงผู้เป็นบิดาท่านเคยพบหน้าเราครั้งหนึ่ง เราพอทราบเรื่องของมันมา หากว่าท่านไม่ได้พูดปด ท่านคิดล้างแค้นให้กับคนในครอบครัว ยอมสะกดกลั้ำกลืนไว้ นับเป็นลักษณะของผู้กล้าโบราณกาลเอาเถอะ ท่านสาบานว่าหากวันหน้าสบโอกาส ให้ฆ่าจางซื่อเฉิง ล้างแค้นให้กับนักพรตในอาราม'*

"เราจึงคุกเข่าสาบานด้วยถ้อยคำสาหัส อิ่งเจินเต้าหยินค่อยกล่าวว่า *'มัจฉาหินวิถีเทพนี้มีต้นกำเนิดจากราชวงศ์ซ้อง ตอนนั้นเกาะตะวันออกยังไม่จัดตั้ง ปรมาจารย์ของเกาะซื่ออิ่นเสินพิชิตทั่วหล้าไร้ผู้ต่อต้าน จึงจัดตั้งหลักหินที่หน้าตัวตึก จารึกข้อความว่ายอดคนที่หนึ่งแห่งใต้หล้า พสุธาไร้วิถีเทียมทาน'* "

เวี่ยจือหยางร้องโพล่งว่า "คำกล่าวที่เขื่องโขนัก"

"ถึงแม้กล่าวเขื่องโข แต่ก็มีฝีมือร้ายกาจจริงๆ ผ่านไปปีเศษ ปรากฏนักพรตรูปหนึ่งเรียกตัวเองเป็นหลิงเต้าหยินมาถึงหน้าตึกตระกูลซื่อ ใช้นิ้วมือแก้ไขคำหนึ่งเป็นสอง ลบคำเทียมทานไป เปลี่ยนเป็นคำคู่ควร เมื่อเป็นเช่นนี้ กลายเป็นข้อความยอดคนที่สองแห่งใต้หล้า พสุธาไร้วิถีคู่ควร"

เวี่ยจือหยางร้องออกมาว่า "เพียงใช้นิ้วมือหรือ นี่ทำไม่ได้"

จ้าวซื่อสงทอดถอนใจกล่าวว่า "ผู้คนทั่วไปคิดใช้นิ้วมือแกะสลักหลักหิน คล้ายทำไม่ได้ แต่เท่าที่เราทราบ ทั่วแผ่นดินยามนี้มียอดคนสองสามท่านกระทำได้ ขณะที่นักพรตนั้นสลักอักษร ซื่ออิ่นเสินไม่อยู่บ้าน นักพรตนั้นจึงนัดหมายคนไปพบกันที่อารามเฉิงหวงกวนอีกสามวันให้หลัง แล้วพลิ้วผละจากไป

"ซื่ออิ่นเสินพอได้รับจดหมายผ่านนกพิราบสื่อสารจากทางบ้าน ก็ห้อม้ากลับมา รุดไปยังอารามเฉิงหวงกวน ปรากฏเด็กรับใช้ชุดพรตออกมารับหน้า เชิญซื่ออิ่นเสินเข้าห้องไปพิสูจน์วิถี วันนี้ผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะ ทั้งสองฝ่ายล้วนไม่เปิดเผยออกไป ซื่ออิ่นเสินรับคำเข้าอารามไป ครึ่งชั่วยาม

ให้หลังก็กลับออกมาด้วยสีหน้าเรียบเฉย พอกลับถึงบ้านก็ปิดประตูตึกลง วันที่สองค่อยมีคนพบว่าหลักหินที่หน้าประตูตึกกลายเป็นเศษหินกองหนึ่ง หลายสิบชีวิตภายในตึกจากไปจนไร้ร่องรอย

"หลังจากนั้นในยุทธจักรไม่ได้ยินข่าวคราวของซื่ออิ่นเสินอีก จวบกระทั่งหลายสิบปีให้หลัง ชาวยุทธจักรค่อยทราบว่าตระกูลซื่อออกจากแผ่นดินจงหยวนไปยังโพ้นทะเล ขึ้นเกาะเต่ายักษ์ศักดิ์สิทธิ์กลาง**ทะเลตงไห่** *(ทะเลตะวันออก)*"

เวี่ยจือหยางอดถามมิได้ว่า "ซื่ออิ่นเสินแพ้แล้วหรือ?"

จ้าวซื่อสงสั่นศีรษะกล่าวว่า "เนื่องเพราะทั้งสองทำข้อตกลงอยู่ก่อน การศึกครั้งนั้นจึงกลายเป็นปมปริศนาของบู๊ลิ้ม หลังจากที่ซื่ออิ่นเสินออกสู่โพ้นทะเล หลิงเต้าหยินก็สาบสูญไร้ร่องรอย จนกระทั่งร้อยปีให้หลัง มีคนพบซากสังขารของมันอยู่ในถ้ำศิลาภูเขาหวังอูซาน ที่ข้างซากสังขารจัดวางมัจฉาหินตัวหนึ่ง บนพื้นใช้พลังดรรชนีสลักข้อความว่า ครอบคลุมของวิเศษทั่วดินฟ้า ไร้สีไร้สำเนียงสุดลึกล้ำ

"หลังจากที่มัจฉาหินวิถีเทพถือจุติ ก็ก่อเกิดเป็นมรสุมโลหิตคละคลุ้ง แต่ผู้ที่ได้ครอบครองมัจฉาหิน ไม่มีผู้ใดคลี่คลายความลับของมัจฉาหินวิถีเทพได้ มันกับ**กล่องเหล็กฉุนหยาง*** ได้รับขนานนามเป็นสองวิเศษแห่งฟ้าดิน ภายหลังเกิดการหมุนเวียนเปลี่ยนมือ สุดท้ายไม่ทราบอยู่ที่ใด จวบกระทั่งอารามเสียนเทียนกวนปรากฏศิษย์ทรยศ คิดอาศัยสิ่งของนี้แลกกับลาภยศ มัจฉาหินวิถีเทพค่อยปรากฏสู่ทางโลกอีกครั้ง..."

เล่าถึงตอนนี้ต้องหอบหายใจติดต่อกัน ชั่วครู่จึงกล่าว "เราพอได้ยินเช่นนั้น บังเกิดความลิงโลดแทบคลุ้มคลั่ง ผู้นำเกาะตะวันออกที่ผ่านมา นับซื่ออิ่นเสินมีฝีมืออันดับหนึ่ง หากหลิงเต้าหยินเอาชนะซื่ออิ่นเสินได้ อย่างนั้นเราฝึกปรือฝีมือของมัน ก็สามารถพิสูจน์ความเหลื่อมล้ำต่ำสูงกับยอด

---

* รายละเอียดอยู่ในเรื่องวีรกรรมผู้กล้า

ฝีมือของเกาะตะวันออกสักครา

"นึกถึงตอนนี้ เราจับจ้องมองอิ่งเจินเต้าหยินเขม็งนิ่ง นักพรตก็ยิ้มอย่างหดหู่กล่าวว่า *'เราล่วงรู้ความคิดของท่าน หากเรามีชีวิตอยู่ คงต้องแพร่งพรายความลับของท่านออกไป น้องแซ่จ้าวอย่าลืมคำสาบานของท่าน ล้างแค้นให้กับศิษย์ของอารามเรา'* กล่าวจบรวบรวมเรี่ยวแรงพุ่งศีรษะชนใส่หินใหญ่ก้อนหนึ่งเสียชีวิตไป"

เวี่ยจือหยางรับฟังถึงตอนนี้ ต้องทอดถอนใจคำหนึ่ง ได้ยินจ้าวซื่อสงกล่าวสืบต่อ "เราฝังศพของอิ่งเจินเต้าหยิน รีบรุดกลับวังอู๋อ๋อง ระหว่างทางครุ่นคิด จางซื่อเฉิงเป็นศิษย์เกาะตะวันออก ย่อมล่วงรู้ความเป็นมาของมัจฉาหินวิถีเทพ มันใช้เรามาหยิบฉวยมัจฉาหินวิถีเทพ มิให้คนนอกล่วงรู้ แสดงว่าคิดฝึกฝีมือของหลิงเต้าหยิน หวังสลัดหลุดจากการควบคุมของเกาะตะวันออก แต่หลังจากที่จางซื่อเฉิงได้รับมัจฉาหินวิถีเทพ ก็เก็บรักษาไว้อย่างมิดชิด มีอยู่หลายครั้งที่เราลอบเข้าห้องชั้นในของมัน แต่ไม่พบเห็นร่องรอยของมัจฉาหินวิถีเทพ

"หลังจากนั้นผ่านไปหลายปี จูหยวนจางทยอยกวาดล้างหมู่ผู้กล้า หลังจากโค่นเฉินโหย่วเลี่ยงลง ก็หันอาวุธมาทางจางซื่อเฉิง จางซื่อเฉิงสู้แพ้ติดต่อกัน ไม่นานเมืองผิงเจียงถูกล้อมไว้ ก่อนที่เมืองจะถูกตีแตก มันส่งคนในครอบครัวไปยังหอฉีเหวิน จุดไฟเผาสถานที่ด้วยตนเอง เผาบุตรภรรยาจนหมดสิ้น เฮอะ ลวดลายนี้สามารถตบตาผู้อื่น แต่ไม่สามารถตบตาเรา ที่มันเผาเป็นคนในครอบครัว แต่จางเทียนซื่อกับจางเทียนอี้ที่เป็นบุตรชายทั้งสองไม่อยู่ในจำนวนนี้ จางซื่อเฉิงไม่ต้องการไร้บุตรไร้หลาน จึงเสาะหาปีศาจตายแทนสองคนประสมให้ครบจำนวน แต่ซ่อนบุตรชายอยู่ในบ้านเรือนราษฎร รอจนสงครามสงบ ค่อยหาโอกาสหลบหนีออกจากเมืองผิงเจียง

"หลังจากที่เมืองแตก เราค้นทั่ววังอู๋อ๋อง แต่หามัจฉาหินวิถีเทพไม่

พบ คาดว่าจางซื่อเฉิงคงมอบให้บุตรชายนำติดตัวไป ดังนั้นเราสืบเสาะถึงที่ซ่อนตัวของทั้งสอง แต่เพียงพบเห็นจางเทียนซื่อ ภายหลังค่อยทราบว่าจางเทียนอี้ซ่อนตัวในโอ่งน้ำ น่าเสียดายที่ไม่มีเวลาค้นหา จึงเค้นถามร่องรอยของมัจฉาหินวิถีเทพ เด็กน้อยนั้นแม้ตายไม่ยอมบอก เราได้แต่ลงดาบต่อมัน หลังจากเชือดเฉือนยี่สิบเอ็ดดาบ มันไม่อาจทนรับความเจ็บปวด ในที่สุดค่อยบอกความจริงออกมา...”

เวี่ยจือหยางรับฟังถึงตอนนี้ บังเกิดความชิงชังรังเกียจ ต้องแค่นเสียงหนักๆ ออกมา จ้าวซื่อสงเหลือบมองมันแวบหนึ่งแล้วกล่าว “เราความจริงเข้าใจว่าเรื่องนี้ไม่มีผู้คนล่วงรู้ แต่ในโลกไม่มีกำแพงที่ลมไม่โชยพัดผ่าน เรื่องของมัจฉาหินวิถีเทพยังคงเข้าหูจูหยวนจาง ตอนนั้นเราขบคิดไม่เข้าใจ ตอนนี้พอนึกดู คงเป็นจางเทียนอี้ปล่อยข่าวออกไป จูหยวนจางให้เรามอบมัจฉาหินวิถีเทพออกมา เราได้แต่หลบหนีทั้งยามราตรี จูหยวนจางจึงประกาศจับเรา แต่มันนึกไม่ถึงว่าเราเล่นงิ้วอยู่ในนครหลวงใต้เปลือกตาของมัน เรารับบทกวนอูมายี่สิบปี ก่อนหน้านี้ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ความเป็นมาของเรา”

กล่าวถึงตอนนี้ต้องหัวร่อด้วยความกระหยิ่ม แต่แล้วเปลี่ยนเป็นไอออกมา

เวี่ยจือหยางถามว่า “จางซื่อเฉิงเล่า ครั้งนี้ท่านฆ่ามันหรือไม่?”

จ้าวซื่อสงแสยะยิ้มกล่าวว่า “เราอดกลั้นมาสิบกว่าปี หากฆ่ามันในดาบเดียวออกจะกรุณาเกินไป ตอนนั้นมันอับจนสิ้นหนทาง คิดผูกคอตาย แต่เราฟันแพรขาวขาด จับตัวมันส่งมอบต่อจูหยวนจาง จูหยวนจางทรมานอยู่สองวัน ค่อยสั่งให้แขวนคอมัน น่าเสียดายที่ตอนนั้นเราหลบหนีไปก่อน ไม่ได้เห็นวาระสุดท้ายของมัน”

เวี่ยจือหยางครุ่นคิด จางซื่อเฉิงเป็นผู้เหี้ยมหาญแห่งยุค กลับตายอย่างอนาถเช่นนั้น นับเป็นที่สะท้อนใจนัก จากนั้นครุ่นคิด มันฆ่าคนไร้

ความผิด สมควรรับกรรมสนอง ยามนั้นขบคิดแล้วถามว่า "ท่านฝึกวิชาฝีมือของหลิงเต้าหยินไม่สำเร็จหรือ ไม่เช่นนั้นไหนเลยมีสภาพเช่นนี้?"

จ้าวซื่อสงแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า "ตอนแรกเราถือดีในภูมิปัญญาเข้าใจว่านานไปต้องไขความลับของมัจฉาหินวิถีเทพได้ มิคาดผ่านไปเกือบสามสิบปี ยังไม่มีผลรับอันใด เมื่อฝึกฝีมือของหลิงเต้าหยินไม่สำเร็จ ก็ไม่สามารถชำระแค้นต่อเกาะตะวันออก นี่เป็นความเสียใจในชีวิตเรา และเป็นเหตุผลที่เราบอกเล่าเรื่องเหล่านี้แก่เจ้า"

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "นี่เกี่ยวข้องใดกับข้าพเจ้า?"

จ้าวซื่อสงเค้นรอยยิ้มออกมากล่าวว่า "เด็กน้อย เราจะมอบมัจฉาหินวิถีเทพแก่เจ้า เจ้าต้องรับปากเราว่า วันใดที่ฝึกวิชาในมัจฉาหินวิถีเทพสำเร็จ จะทวงถามความแค้นจากเกาะตะวันออกให้กับเรา"

เวี่ยจือหยางงงงันวูบ จึงสั่นศีรษะกล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่ต้องการมัจฉาหินวิถีเทพ ยิ่งไม่ฆ่าคนให้กับท่าน"

จ้าวซื่อสงร่ำร้องว่า "เพราะเหตุใด เจ้าไม่คิดมีฝีมือไร้ผู้ต่อต้านหรือ?"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางหมุนตัวไป พลันได้ยินจ้าวซื่อสงครวญครางคำหนึ่ง เวี่ยจือหยางฉุกคิดว่ามันรับบาดแผลทั่วร่าง ต้องใจอ่อนลง กล่าวว่า "**จ้าวเซียนเซิง** *(ท่านผู้แซ่จ้าว)* อย่าได้ดื้อดึงไปแล้ว ยังคงไปหาหมอสำคัญกว่า"

จ้าวซื่อสงหอบหายใจกล่าวว่า "ตกลง เจ้าประคองเราลุกขึ้น"

เวี่ยจือหยางยื่นมือประคอง มิคาดจ้าวซื่อสงชิงคว้าจับข้อมือมันกระชากดึงคราหนึ่ง เวี่ยจือหยางก็ถลาเข้าไปในอ้อมอกจ้าวซื่อสง จ้าวซื่อสงกล่าวที่ข้างหูมันว่า "เจ้ายิ่งไม่ยอมรับ เรายิ่งยกให้แก่เจ้า บอกต่อเจ้ามัจฉาหินวิถีเทพซ่อนอยู่ที่...เชิงกำแพงด้านตะวันออกเฉียงใต้ของโรงงิ้ว" กล่าวจบหัวร่อดังๆ ออกมา แต่แล้วศีรษะห้อยลง พิงผนังตรอกเสียชีวิตไป

เวี่ยจือหยางดิ้นหลุดจากเงื้อมมือมัน เห็นจ้าวซื่อสงเบิกตาค้าง มุมปากประดับด้วยรอยยิ้มอันลี้ลับ คนแม้ตายแล้ว ยังน่ากลัวอย่างบอกไม่ถูก

เวี่ยจือหยางใจเต้นระทึกตูมตาม หมุนตัวโถมไปที่ปากตรอก วิ่งไปไม่กี่ก้าว ที่เบื้องหน้าเพิ่มคนผู้หนึ่ง ชุดขาวที่สวมใส่แปดเปื้อนโลหิต ใบหน้าหล่อเหลาไว้เคราดำ ที่ข้างเอวผูกหยกฝังไข่มุก สะท้อนประกายใต้แสงจันทร์

เวี่ยจือหยางพอเห็นผู้มาชัดตา ต้องถอยกายไปสองก้าว จางเทียนอี้ไม่เหลือบมองมัน เพียงจ้องมองจ้าวซื่อสง มองดูอยู่ครู่หนึ่งจึงกล่าว "มันตายแล้ว?"

คำ "มัน" กล่าวจากปาก คนยังอยู่ที่ปากตรอก ไม่ทันกล่าวจบคำ ก็มาถึงหน้าซากศพของจ้าวซื่อสง

เวี่ยจือหยางบังเกิดความหวาดกลัว จึงตอบว่าไม่ทราบ จางเทียนอี้แค่นเสียงดังเฮอะ ชักกระบี่อ่อนออกมา ฟันสองเท้าของจ้าวซื่อสงขาดสะบั้น เห็นรอยขาดเรียบเสมอ ไม่มีน้ำเลือดไหลออกมา

แสดงแน่ชัดเลือดไหลออกหมดสิ้น คนก็ตายสนิท จางเทียนอี้มองดูศัตรูคู่แค้น สีหน้าทอแววผิดหวัง หางตามันเหลือบแลเห็นเวี่ยจือหยางยืนชิดติดกำแพงตรอก ขยับตัวไปทีละก้าว จึงแค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า "คิดหนีหรือ อย่างนั้นทดลองดู"

เวี่ยจือหยางมือเท้าแข็งทื่อ หัวใจเต้นตูมตาม จางเทียนอี้กวาดตากลับไปที่ซากศพของจ้าวซื่อสง ใช้กระบี่ตัดเสื้อผ้าของมัน ก้มกายลงค้นหาอยู่ครู่หนึ่ง แต่ไม่พบเห็นสิ่งใด จึงถามว่า "เด็กน้อย มันก่อนตายกล่าวอันใดต่อเจ้า?"

เวี่ยจือหยางสะกดจิตใจกล่าวว่า "เอ่ยถึงความเป็นมาของมัน"

จางเทียนอี้แค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า "อย่างนั้นเจ้าทราบว่าเราเป็นใครแล้ว?"

เวี่ยจือหยางได้ยินน้ำเสียงมันไม่เป็นมิตร ยิ่งใจเต้นระทึกกว่าเดิม จางเทียนอี้ถามอีกว่า “นอกจากนี้มันยังบอกอันใด?”

เวี่ยจือหยางคิดบอกเรื่องมัจฉาหินวิถีเทพออกไป แต่แล้วครุ่นคิด จ้าวซื่อสงเสือกไสคนดูงิ้วต้านกระบี่แทน จุดประสงค์เพื่อป้องกันตัว แต่คนแซ่จางผู้นี้ฆ่าผู้บาดเจ็บจนหมดสิ้น ยังโหดเหี้ยมอำมหิตกว่าจ้าวซื่อสงสิบเท่า หากมัจฉาหินวิถีเทพบันทึกยอดวิชาฝีมือจริง...คนผู้นี้พอฝึกปรือสำเร็จ ไม่ทราบทำร้ายผู้คนมากน้อยเท่าใด นึกถึงตอนนี้จึงกล่าวกลบเกลื่อนว่า “ไม่ได้บอกอันใด”

จางเทียนอี้หันขวับมากล่าวว่า “เจ้าพูดปด”

เวี่ยจือหยางฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านไม่เชื่อก็แล้วกันไป”

จางเทียนอี้ขมวดคิ้ว สำรวจดูเด็กหนุ่มผู้นี้เที่ยวหนึ่ง กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “เช่นนี้เป็นว่า เจ้าอยู่ไปก็ไม่มีประโยชน์อันใด เจ้าเมื่อล่วงรู้ศักดิ์ฐานะเรา ก็ไม่อาจปล่อยให้เจ้ามีชีวิตอยู่สืบไป”

เวี่ยจือหยางใจหายวาบ รีบกล่าวว่า “มันเพียงพูดถึงตัวเอง ไม่ได้เอ่ยถึงท่าน”

จางเทียนอี้แค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า “เจ้าเข้าใจว่าเราจะเชื่อหรือ?”

เวี่ยจือหยางใช้ความคิดอย่างรวดเร็ว พลันบังเกิดปฏิภาณวูบ ร้องดังๆ ว่า “ข้าพเจ้านึกออกแล้ว มันบอกว่าซุกซ่อนของสำคัญสิ่งหนึ่งอยู่ในวังต้องห้าม”

จางเทียนอี้งงงันวูบจึงกล่าว “วังต้องห้าม? มันบอกว่าอยู่ที่วังต้องห้าม?”

เวี่ยจือหยางผงกศีรษะอย่างหนักแน่น บอกว่าถูกแล้ว จางเทียนอี้แค่นหัวร่อกล่าวว่า “เด็กร้ายกาจยังกล้าพูดปด?”

เวี่ยจือหยางร้องโพล่งว่า “ข้าพเจ้าไม่ได้พูดปด”

จางเทียนอี้เห็นมันหน้าแดงคอพอง ลักษณะคล้ายไม่แปลกปลอม หวนนึกถึงมันอายุยังเยาว์ ยามฉุกละหุกไม่อาจปั้นเรื่องวังต้องห้ามออกมา ส่วนจ้าวซื่อสงกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ ไม่แน่ว่าซุกซ่อนมัจฉาหินวิถีเทพอยู่ในวังหลวง ที่นั่นรักษาการณ์อย่างเข้มงวด ยากจะเข้าออกได้ กลับเป็นสถานที่ที่เหมาะกับการซุกซ่อนสิ่งของไว้ ยามนั้นนึกเชื่ออยู่หลายส่วน จึงถามว่า "มันบอกหรือไม่ว่าซ่อนอยู่ที่ใดในวังต้องห้าม?"

เวี่ยจือหยางตอบว่าบอกแล้ว จางเทียนอี้ซักถามว่า "อยู่ที่ใด?"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "เมื่อครู่ท่านยังคิดฆ่าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าพอบอกสถานที่ออกไป ไยมิใช่ต้องจบชีวิตไป?"

จางเทียนอี้บันดาลโทสะ จับจ้องมองใบหน้าที่ยิ้มแย้มของเวี่ยจือหยาง ปรารถนาใคร่ฟาดมันตายคามือ แต่ว่ามันต้องการมัจฉาหินวิถีเทพ จ้าวซื่อสงพอตกตาย เด็กน้อยนี้ถือเป็นเบาะแสเพียงหนึ่งเดียว จึงกล้ำกลืนโทสะไว้ เค้นรอยยิ้มขึ้นกล่าวว่า "เมื่อครู่เรากล่าวล้อเล่น เด็กอันประเสริฐเจ้าบอกที่ซ่อนสิ่งของออกมา เราจะปล่อยตัวเจ้าไป"

เวี่ยจือหยางหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า "ท่านเข้าใจว่าข้าพเจ้าจะเชื่อหรือ?"

จางเทียนอี้ขยับกระบี่วูบ เวี่ยจือหยางรู้สึกหน้าอกปวดแปลบ พอก้มศีรษะลง เห็นปลายกระบี่เขี่ยปกเสื้อขาด แทงใส่เลือดเนื้อครึ่งหุน ได้ยินจางเทียนอี้กล่าวอย่างเยือกเย็นว่า "บอกสถานที่ออกมา ไม่เช่นนั้นเราจะควักหัวใจเจ้าออกมาโยนให้สุนัขรับประทาน"

เวี่ยจือหยางรู้สึกมีพลังกระบี่เย็นเยือกหนุนเนื่องมา โลหิตที่อุ่นระอุกลายเป็นเย็นเฉียบ มันล่วงรู้ฝีมือของจางเทียนอี้เป็นอย่างดี หากว่าบอกความจริงออกไป คงถูกกระบี่แทงทะลุอกในบัดดล จึงกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า "บอกก็ต้องตาย ไม่บอกก็ต้องตาย จะอย่างไรต้องตายสถานเดียว อย่างนั้นข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไม่ขอบอกออกไป"

จางเทียนอี้แค่นหัวร่อกล่าวว่า "อย่างนั้นเราแทงเจ้าหนึ่งกระบี่ ถาม

เจ้าหนึ่งครั้ง ดูว่าเจ้าจะทนทานได้กี่กระบี่?"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "เกอเกอท่านถูกฟันยี่สิบเอ็ดดาบ ทนทานไม่ได้จึงบอกออกไป สุดท้ายยังตกตาย ข้าพเจ้าแม้อายุน้อย แต่หาโง่เขลาไม่"

จางเทียนอี้หน้าเขียวคล้ำ ความจริงเข้าใจว่าหลังจากทั้งขู่ทั้งปลอบ เด็กน้อยนี้ต้องบอกความจริงออกมา มิคาดเจ้าผู้นี้ไม่หลงกล จางเทียนอี้กลัวว่าพอฟันกระบี่ออก เบาะแสจะขาดสะบั้น ในใจแม้โกรธแค้น กลับรั้งกระบี่กลับมา กล่าวว่า "เด็กน้อย ทำอย่างไรเจ้าจึงยอมบอก?"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "พอเข้าวังต้องห้าม ข้าพเจ้าค่อยบ่งบอก"

คำพูดนี้เหนือความคาดหมายของจางเทียนอี้นัก ต้องจับจ้องมองเด็กหนุ่มผู้นี้เขม็งนิ่ง

เวี่ยจือหยางปั้นรอยยิ้มบนใบหน้า ในใจกลับร้อนรุ่มกระวนกระวาย เมื่อเผชิญกับดาวมฤตยูนี้ แทบไม่มีหนทางรอด แผนเฉพาะหน้าได้แต่ถ่วงเวลา วังต้องห้ามรักษาการณ์อย่างเข้มงวด ต่อให้ปีศาจทวงหนี้ตนนี้มีฝีมือกล้าแข็งกว่านี้ ก็ไม่สามารถเข้าไป ตราบใดที่มันเข้าวังไม่ได้ ตราบนั้นก็ไม่ฆ่าตนเอง

ทั้งสองจับจ้องมองหน้ากัน ต่างใช้ความคิดอ่าน จางเทียนอี้พลันกล่าวว่า "เด็กน้อย เจ้ารักษาคำพูดแน่นอน?"

เวี่ยจือหยางตอบว่า "รักษาคำพูดอยู่แล้ว"

จางเทียนอี้ผงกศีรษะรับ ซุกเก็บกระบี่ไว้ พลันพลิกฝ่ามือวูบ ตบฟาดใส่ตำแหน่งหัวใจของเวี่ยจือหยาง เด็กหนุ่มรู้สึกปวดแปลบจับใจ อดแผดร้องออกมาคำหนึ่งมิได้

จางเทียนอี้หัวร่อพลางกล่าวว่า "เด็กน้อยอันกลอกกลิ้ง รสชาติเป็นอย่างไร เราปักเข็มพิรุณใส่ข้างจุดซ่านจงของเจ้าเล่มหนึ่ง หากเจ้าเชื่อฟังวาจา หลังจากเสร็จเรื่องเราจะถอนเข็มทองให้ ไม่เช่นนั้นเข็มทองนี้จะ

ซอนไซเข้าไป สุดท้ายแทงทะลุเยื่อหุ้มหัวใจ”

เวี่ยจือหยางหน้าซีดสลด รู้สึกว่าตำแหน่งที่ถูกเข็มแทงใส่ทั้งคันและชา เป็นรสชาติที่บอกไม่ถูก จางเทียนอี้ชำเลืองมองมันกล่าวว่า “หากเจ้าหวาดกลัว ก็บอกสถานที่ออกมา ไยมิใช่หมดเรื่องสิ้นราว?”

เวี่ยจือหยางปลุกปลอบสติกล่าวว่า “หากท่านไม่ต้องการสิ่งของ ยิ่งหมดเรื่องสิ้นราว”

จางเทียนอี้เดือดดาลเป็นการใหญ่ คิดลงมือสั่งสอน แต่พอนึกถึงมัจฉาหินวิถีเทพ ต้องสะกดความคิดทุบตีคนไว้ ครุ่นคิดว่าหากได้ครอบครองมัจฉาหินวิถีเทพ ต้องใช้กระบี่เชือดเฉือนเด็กน้อยนี้ทีละกระบี่แน่นอน

นึกถึงตอนนี้ พลันยื่นมือขวาออก ตะปบคว้าหัวไหล่ของเวี่ยจือหยางไว้ จากนั้นตวัดมือซ้ายขึ้น ในแขนเสื้อปรากฏเชือกลวดเส้นหนึ่งแผ่พุ่งออกมา ที่ปลายเชือกหล่อกรงเล็บเหล็กไว้ เสียงฉับเมื่อยึดเกี่ยวกับชายคาบ้านเรือน

เวี่ยจือหยางไม่ทันมีความคิดใด สองเท้าก็พ้นจากพื้น ร่างเหินบินขึ้นไป จางเทียนอี้ลอยตัวขึ้นดุจควันเบาบางสายหนึ่ง กระโดดขึ้นบนหลังคาบ้าน จากนั้นหนีบร่างเวี่ยจือหยางไว้ในซอกแขน วิ่งไปตามสันหลังคา หากพบพานบ้านเรือนต่ำเตี้ย จะกระโดดข้ามไป หากว่าเป็นตัวตึกสูงตระหง่านก็ใช้กรงเล็บบนเชือกลวดเกี่ยวใส่ชายคาตึก เหินบินขึ้นไป

จางเทียนอี้เอาแต่โลดแล่นบนหลังคา เวี่ยจือหยางรู้สึกร่างบัดเดี๋ยวสูงบัดเดี๋ยวต่ำ บังเกิดความพะอืดพะอมแทบอาเจียนออกมา พลันเห็นที่เบื้องหน้าปรากฏเป็นกำแพงสูงชั้นหนึ่ง เวี่ยจือหยางรู้สึกว่าจางเทียนอี้ไต่ขึ้นไปตลอดทาง คล้ายไม่มีที่สิ้นสุด ได้ยินเสียงติง ร่างของทั้งสองตกวูบลง เวี่ยจือหยางใจเต้นระทึกแทบกระดอนจากปาก พอช้อนตามอง เห็นจางเทียนอี้แทงกระบี่ในมือขวาใส่ผนังกำแพง แขวนร่างของทั้งสองเอาไว้

จางเทียนอี้กล่าวคำ “ไป” อาศัยแรงดีดของตัวกระบี่กระโดดขึ้นไป

ทั้งสองตีลังกาตลบหนึ่งก็ทิ้งตัวลงบนกำแพง เวี่ยจือหยางเหลียวหน้ามอง พบว่ามาถึงยอดสูงสุดของนครหลวง บ้านเรือนเบื้องล่างเล็กกระจ้อยร่อย เรียงรายแน่นขนัด ระหว่างนั้นประดับด้วยแสงไฟระยิบระยับ สายลมโชยพัดผ่าน คล้ายกับหอบพัดมันไป

จางเทียนอี้ลอยตัวไปข้างหน้า บัดเดี๋ยวใช้กรงเล็บบิน บัดเดี๋ยวใช้กระบี่อ่อน ขึ้นๆ ลงๆ ไม่หยุดยั้ง หลังจากพลิกข้ามกำแพงสูงแห่งหนึ่งก็พลิ้วร่างลงสู่พื้น มันวางร่างเวี่ยจือหยางลง ปากส่งเสียงหอบหายใจ เวี่ยจือหยางคืบคลานขึ้นมา พอเหลียวหน้ามอง เห็นต้นไม้แน่นขนัด ที่ห่างไปเป็นชายคาตึกเสาหินมหึมา ทุกแห่งหนมืดมิดไร้แสงไฟ

เวี่ยจือหยางกล่าวด้วยความสงสัยอยากรู้ว่า “นี่เป็นที่ใด?”

จางเทียนอี้กล่าวเสียงเย็นชาว่า “วังต้องห้าม”

เวี่ยจือหยางสะดุ้งเฮือก อ้าปากคิดร้องออกมา จางเทียนอี้ชิงบีบคอมัน สะกดเสียงร้องอุทานของมันไว้

จางเทียนอี้ตวาดเบาๆ ว่า “มาถึงวังต้องห้ามแล้ว สิ่งของเล่า?”

เวี่ยจือหยางปากอ้าตาค้าง มันความจริงกล่าวเพ้อเจ้อเหลวไหล ไม่มีความรู้ต่อวังต้องห้ามแม้แต่น้อย ยามกะทันหันไม่อาจกล่าววาจาใดได้

จางเทียนอี้บังเกิดความสงสัยขึ้นมา กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า “เด็กน้อย เจ้าไม่หลอกเรากระมัง?”

เวี่ยจือหยางสังเกตสีหน้ามัน พลันฉุกใจคิด ตนเองไม่เคยมายังวังต้องห้าม ปีศาจทวงหนี้คงไม่เคยมาเช่นกัน เรื่องราวถึงขั้นนี้พานปั้นแต่งชื่อหนึ่ง หลอกลวงมันก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว นึกถึงตอนนี้ยกมือตบศีรษะกล่าวว่า “ข้าพเจ้านึกออกแล้ว เป็นตำหนัก**ฉวินฟาง** *(หอมจรุง)*”

จางเทียนอี้งงงันวูบ ทวนคำตำหนักฉวินฟาง รู้สึกว่าคำนี้พื้นเพธรรมดา ไม่คล้ายเป็นชื่อตำหนักในวังหลวง แต่เวี่ยจือหยางคาดเดาไม่ผิด มันเพิ่งมายังที่นี้ ไม่ล่วงรู้สภาพในวัง ทั้งนึกไม่ถึงว่าเด็กน้อยนี้กล้าหลอก

ลวงตนเอง กลับนำชื่อของซ่องคณิกามา จากนั้นเพิ่มคำตำหนักเข้าไป จึงถามว่า "อยู่ตำแหน่งใด?"

เวี่ยจือหยางครุ่นคิด ที่ว่าฉวินฟาง หากมิใช่สตรี คงเป็นไม้ดอก จึงบังเกิดปฏิภาณวูบ กล่าวว่า "จ้าวซื่อสงบอกว่าอยู่ในอุทยานหลวง"

มันยามกล่าววาจากลอกตาวุ่นวาย หากเปลี่ยนเป็นผู้ใหญ่ คงสะกิดความสงสัยตั้งแต่แรก แต่เวี่ยจือหยางอายุอ่อนเยาว์ จางเทียนอี้เกิดความคิดครอบงำอยู่ก่อนว่า เด็กน้อยไม่มีลวดลายใด ยิ่งไม่กล้าหลอกตนเอง

จางเทียนอี้ใช้ความคิดใคร่ครวญแล้วกล่าว "อุทยานหลวง ตำหนักฉวินฟาง หรือว่าเป็นสถานที่เซ่นสรวงเทพไม้ดอกของเหล่าสนมในวัง หากเป็นเซ่นสรวง สมควรใช้ชื่อศาลบูชาฉวินฟางจึงถูกต้อง เฮอะ จูหยวนจางตอนแรกเป็นขอทาน ไม่มีความรู้ติดตัว จึงตั้งชื่ออย่างลวกๆ" บิดามันร่วมทำศึกชิงแผ่นดินพ่ายแพ้แก่จูหยวนจาง จึงถือโอกาสกล่าวประชดแดกดันปฐมกษัตริย์ราชวงศ์หมิง

เวี่ยจือหยางพอฟัง ต้องครุ่นคิด *'ศาลบูชาฉวินฟางอันใด แท้จริงเป็นตึกฉวินฟางต่างหาก'*

จางเทียนอี้กล่าวคำไปกันเถอะ พลางหันกายไป เวี่ยจือหยางรีบกล่าวว่า "ไปที่ใด?"

จางเทียนอี้กล่าวว่า "ย่อมไปที่ตำหนักฉวินฟาง"

เวี่ยจือหยางใจเต้นระทึกขึ้น ถามว่า "ท่านทราบว่าอุทยานหลวงอยู่ที่ใดหรือ?"

จางเทียนอี้กล่าวว่า "คนมีปากติดตัว ไม่รู้จักถามทางหรือ?"

เวี่ยจือหยางลอบคร่ำครวญในใจ ปรารถนาใคร่วิ่งหลบหนี หากว่าพบพานผู้คนในวัง คำโป้ปดของมันต้องถูกเปิดโปง ปีศาจทวงหนี้ยามบันดาลโทสะ ก็ต้องตัดมือตัดเท้าของมัน พอนึกถึงสภาพของจ้าวซื่อสงต้องสยิวกายอย่างหนาวเหน็บ

จางเทียนอี้เหลียวหน้ามา กล่าวอย่างเยือกเย็นว่า "ชักช้าอันใด?"

เวี่ยจือหยางอับจนปัญญา ได้แต่เดินพลางคิดอ่านพลาง ดังนั้นใช้สมองความคิด พลางเหลียวซ้ายแลขวา คิดหาหนทางรอด

วังหลวงลึกล้ำดั่งมหาสมุทร มืดทะมึนไร้แสงไฟ ระหว่างทางเห็นไม้ดอกยื่นขวาง ภูเขาจำลองคล้ายสัตว์ประหลาด บนสระน้ำมีใบบัวแห้งเหี่ยว จอกแหนลอยเกลื่อนกลาด พลันปรากฏนกกระเรียนโผบินขึ้น ขู่ขวัญเวี่ยจือหยางจนสะดุ้งเฮือกใหญ่

พอลดเลี้ยวระเบียงยาวสายหนึ่ง ปรากฏแสงโคมไฟล่องลอยมา เป็นบุรุษในอาภรณ์เลิศหรูสองคน คนถือโคมตวาดถามว่า "ผู้ใด?"

จางเทียนอี้ขานรับคำหนึ่ง พลางโถมเข้าหา เสียงโครมโครมเมื่อคนทั้งสองล้มฟาดลงกับพื้น จางเทียนอี้หิ้วร่างคนผู้หนึ่งขึ้น ถอดหมวกและเสื้อผ้าออก โยนให้กับเวี่ยจือหยาง กล่าวว่า "ผลัดเปลี่ยนสวมใส่"

เวี่ยจือหยางเปลี่ยนเสื้อกางเกงอย่างเลอะเลือนสงสัย มันยังไม่เติบโตเจริญวัย พอสวมเสื้อผ้าลงบนร่าง จึงหลวมรุ่มร่ามอยู่บ้าง ยามนั้นจางเทียนอี้ถอดเสื้อผ้าของอีกคนหนึ่ง สวมทับลงบนร่าง ตบคลายจุดมัน กล่าวว่า "อุทยานหลวงอยู่ที่ใด?"

คนผู้นั้นแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ จึงชี้มือไปกล่าวว่า "เดินตรงไป ตรงไปตลอดเวลา ค่อยเลี้ยวไปทางตะวันออก"

จางเทียนอี้บอกขอบคุณ ขณะจะวางร่างคนผู้นั้นลง พลันนึกถึงเรื่องหนึ่ง จึงถามว่า "ตำหนักฉวินฟางอยู่ในอุทยานหลวงหรือ?"

คนผู้นั้นงงงันวูบจึงกล่าว "ตำหนักฉวินฟาง? นั่นเป็นสถานที่ใด?"

จางเทียนอี้หน้าแปรเปลี่ยนไป หันขวับกลับมา แต่ไม่พบเห็นเวี่ยจือหยาง สร้างความแตกตื่นแก่มัน จนกระโดดขึ้นบนภูเขาจำลอง เมื่อทอดตามอง เห็นระเบียงยาวทอดคดเคี้ยว ต้นไม้โขดหินขับเน้นกันและกัน ม่านวิกาลกลบกลืนห้องหับไป อย่าว่าแต่ผู้คน กระทั่งเงาภูตผียังไม่พบพาน

วังต้องห้ามสุดลึกล้ำ

จางเทียนอี้ตะลึงลานวูบ ค่อยกระโดดลงจากภูเขาจำลอง เดะคนทั้งสองตายคาเท้า โยนศพลงในสระน้ำ ก้มศีรษะครุ่นคิดแล้วถือโคมเดินไปยังเบื้องหน้า

แสงโคมพอเลื่อนลับ พุ่มไม้รวกข้างทางระเบียงพลันสั่นไหว เวี่ยจือหยางโผล่ศีรษะออกมา เมื่อครู่มันเห็นคำโป้ปดถูกเปิดโปง ยามร้อนรุ่มจึงมุดเข้าพุ่มไม้รวก เห็นจางเทียนอี้ฆ่าคนโยนศพลงสระน้ำ สร้างความตื่นตระหนกจนร่างเย็นเฉียบ ภาวนาให้จางเทียนอี้ไปยิ่งไกลยิ่งดี จึงวิ่งไปยังทิศทางตรงกันข้าม

ที่เบื้องหน้าปรากฏทางระเบียงคดเคี้ยว ทางแยกแตกแขนงออกไป บัดเดี๋ยวปรากฏพุ่มไม้ใบหญ้า แผ่กิ่งก้านสาขา บัดเดี๋ยวก่อกำแพงสูง ตั้งอยู่สองฟากข้าง ไม่ทราบวิ่งไกลเท่าใด เวี่ยจือหยางรู้สึกว่าปอดคล้ายกับฉีกออก ได้แต่หยุดยั้งลง ก้มเอวลงหอบหายใจ พอเหลียวหน้ามองเห็นตัวตึกแน่นขนัด เส้นทางไม่สิ้นสุด สร้างความท้อแท้ทอดอาลัย กระแทกนั่งลงกับพื้น

แต่แล้วยามนั้น ที่ห่างไกลแว่วเสียงพิณดังมา บรรเลงเพลงวิหคราตรีกาล คนดีดพิณมีฝีมือเป็นเลิศ ดีดผ่านพิณโบราณ เสียงพิณกลมกลืนดุจ

ไข่มุก เยียบเย็นดุจสายธาร ในเสียงสูงเสียงต่ำ ปราศจากเสียงอื่นเจือปน

เวี่ยจือหยางนิยมดนตรีการ พอได้ยินเสียงพิณก็คึกคักอักโข เพลงวิหคราตรีกาลประพันธ์โดยคีตกวีราชวงศ์ไต้หวังอี้ชิ่ง ในเสียงพิณอันสดใสแฝงความเศร้าหดหู่ คนดีดพิณก็ถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกส่วนนั้นออกมา

เวี่ยจือหยางคันไม้คันมือขึ้นมา ลืมเลือนว่าตกอยู่ในอันตราย เสียงพิณพอยุติลง มันก็ขวางขลุ่ยเป่าเป็นเพลงนกทะเลจับห่านออกมา บทเพลงนี้มาจากทางเหนือ คล้ายปล่อยนกทะเลไห่ตงชิงออกจับห่าน ในท่วงทำนองหาญฮึก เวี่ยจือหยางเป่าถึงตอนท้าย ขลุ่ยยาวเปลี่ยนเป็นสองทำนอง บัดเดี๋ยวคล้ายนกเหยี่ยวโบยบิน บัดเดี๋ยวคล้ายห่านฟ้ามุ่นเมฆ ไล่กวดกันอย่างสนุกสนาน

เสียงขลุ่ยพอดัง เสียงพิณก็ขาดหายไป รอจนเวี่ยจือหยางเป่าจบ เสียงพิณก็ดังขึ้นอีกครา บรรเลงเพลงห่านป่าร่อนหาดทราย ในท่วงทำนองอันกระฉับกระเฉง ห่านป่าบัดเดี๋ยวบินขึ้น บัดเดี๋ยวร่อนลง พอบรรเลงถึงตอนแยบคาย คล้ายปรากฏห่านป่าหลายสิบตัวส่งเสียงร้องออกมา

เวี่ยจือหยางรับฟังจนปลอดโปร่งโล่งใจ รอจนฝูงห่านป่าบินลับตา ก็วางขลุ่ยเป่าเป็นบทเพลงกระเรียนร้องเก้าชั้นฟ้า เสียงขลุ่ยคล้ายกระเรียนโดดเดี่ยวเหินบินเป็นหมื่นลี้ ส่งเสียงร้องก้องกังวาน

เวี่ยจือหยางพอเป่าจบเพลง เสียงพิณก็บรรเลงสอดขึ้น เป็นเพลงมังกรเหินฟ้า คล้ายกับมังกรบินอยู่กลางนภา เกิดความเปลี่ยนแปลงไม่สิ้นสุด

เวี่ยจือหยางรับฟังจนจบ ก็ขานรับด้วยเพลงห่านหงส์ชิวเทียน คล้ายห่านหงส์บินร่อนโดยเสรี ยังไม่ทันเป่าจบ เสียงพิณก็ดังสอดขึ้น บรรเลงเป็นเพลงคนหาปลา คล้ายเรือน้อยล่องลอยตามสายวารี ยังอิสระไร้ข้อผูกมัดยิ่งกว่า

ต่อให้เวี่ยจือหยางเป็นตัวโง่งม ก็ฟังออกว่าอีกฝ่ายคิดประลองฝีมือ

กับตนเอง มันอายุเยาว์เลือดลมร้อนแรง จึงเป่าเพลงคนตัดฟืน ประหนึ่งหลุดพ้นจากทางโลก นั่งดูความเปลี่ยนแปลงของลมเมฆ

เพลงคนตัดฟืนไม่ทันจบลง เสียงพิณก็ดังติงตัง ในท่วงทำนองโบราณ เวี่ยจือหยางงงงันงูบ ฟังออกว่าเป็นบทเพลงโบราณภูผาสูง บทเพลงนี้ประพันธ์โดยปราชญ์พิณอวี้ป๋อหยา หากเปรียบกับรุ่นหลัง ค่อนข้างรวบรัด แต่ท่วงทำนองยิ่งรวบรัด ยิ่งยากแสดงฝีมือออกมา หากทว่าพอบรรเลงผ่านคนดีดพิณผู้นี้ คล้ายภูเขาสูงตั้งตระหง่าน ลมโชยผ่านไพรพฤกษ์ ประหนึ่งขึ้นไปบนยอดเขา หยามแผ่นดินอยู่ใต้เท้า

เวี่ยจือหยางไม่แสดงความอ่อนด้อย เพลงพิณพอจบลง ก็ขวางขลุ่ยเป่าเป็นเพลงธารน้ำไหล ภูผาสูงธารน้ำไหลถูกเรียกรวมด้วยสายน้ำเป็นสิ่งอันประเสริฐเลิศล้ำ ไม่มีสิ่งใดผูกมัด สอดรับกับนิสัยใจคอของเวี่ยจือหยาง จึงเป่าออกมาอย่างเต็มที่

เป่าขลุ่ยถึงกลางคัน เสียงพิณก็ดังขึ้น ฟังจากท่วงทำนอง เป็นบทเพลงประมงคนตัดฟืนถามตอบ ในลักษณะอันอ่อนโยน คล้ายคิดขอสงบศึก สร้างความประหลาดใจแก่เวี่ยจือหยาง เปลี่ยนเป็นเป่าบทเพลงประมงคนตัดฟืนถามตอบเช่นกัน

มันกับคนดีดพิณยังไม่พบหน้าค่าตา ยามนี้บรรเลงเพลงพิณขลุ่ยร่วมกัน กลับสอดรับเป็นอย่างดี พอถึงช่วง “ถามตอบ” เสียงพิณเป็นฝ่ายถาม แฝงความหมายลึกล้ำ เสียงขลุ่ยเป็นคนตอบ ด้วยความโอ่อ่าผ่าเผยยิ่งนัก

หลังบรรเลงจบเพลง หางเสียงยังดังที่ข้างหู เวี่ยจือหยางลดขลุ่ยลงมา แสงจันทร์ดุจสายน้ำ ทอทาบเงาอันยืดยาวอยู่ทางด้านหลังมัน ลมวิกาลโชยพัด ราตรีกาลเย็นเยือกอยู่บ้าง เวี่ยจือหยางคล้ายตกอยู่ในห้วงความฝัน ลืมเลือนว่าตนเองอยู่แห่งหนใด

พลันบังเกิดเสียงฝีเท้าดังขึ้น เวี่ยจือหยางเหลียวหน้าไป เห็นโคม

ลมคลั่งตายสองดวงเคลื่อนที่มา แสงไฟส่องต้องร่างบุรุษอาภรณ์เลิศหรูสองคน ล้วนหน้าเย็นชากระด้าง คล้ายกับไม่พอใจ เวี่ยจือหยางพอพบเห็นผู้คน ความจริงคิดหนี แต่ไม่อาจปลุกปลอบกำลังขวัญวิ่งหนีได้

บุรุษทั้งสองหยุดยั้งลง คนทางซ้ายกวาดมองดูขลุ่ยยาวในมือเวี่ยจือหยาง ลังเลเล็กน้อยแล้วกล่าว "เมื่อครู่เป็นเจ้าเป่าขลุ่ย?"

เวี่ยจือหยางผงกศีรษะอย่างอับจนปัญญา คนทั้งสองสบตากันวูบ จากนั้นคนทางขวากล่าวว่า "ตามพวกเราไป" กล่าวจบแยกย้ายเป็นหนึ่งซ้ายหนึ่งขวา กระหนาบเวี่ยจือหยางไว้กึ่งกลาง

เวี่ยจือหยางบังเกิดความท้อแท้ทอดอาลัย ครุ่นคิดว่าผู้บุกรุกวังต้องห้ามมีโทษตายสถานเดียว น่าเสียดายที่บิดาบุญธรรมไม่ทราบเรื่อง ยังรอคอยการกลับมาของตนเอง

เดินไปครู่หนึ่ง ส่วนลึกของดงไม้มีกลิ่นไม้จันทน์หอมโชยมา เจือปนด้วยกลิ่นหอมของบุปผชาติ เวี่ยจือหยางพอลดเลี้ยวพุ่มมู่จวิน* ก็เห็นเก๋งน้อยปลูกสร้างจากไม้กฤษณาหลังหนึ่ง เสาทั้งสี่ต้นแขวนโคมดวงหนึ่ง ใต้แสงโคมนั่งไว้ด้วยผู้คนหลายคน ที่หน้าเก๋งจัดวางพิณโบราณสีดำคันหนึ่ง

พลันได้ยินเสียงอุทานดังเอ๊ะ สุ้มเสียงสดใสไพเราะเสียงหนึ่งดังว่า "อะไร คนเป่าขลุ่ยเป็นเด็กน้อยผู้หนึ่ง?"

เวี่ยจือหยางมองไปตามเสียง เห็นคนกล่าววาจาเป็นหญิงสาวชุดเหลืองนางหนึ่ง นางอยู่ในวัยไล่เลี่ยกับตนเอง นั่งอยู่หลังพิณโบราณ หญิงสาวสองแก้มแดงเปล่งปลั่ง ประหนึ่งดอกบัวแรกบาน ตากลมโตทั้งคู่เป็นประกาย สำรวจดูเวี่ยจือหยางอย่างประหลาดใจ

บุรุษกลางคนที่อยู่ทางซ้ายมือของหญิงสาวชุดเหลืองกล่าวว่า "ที่แท้เป็นขันทีผู้หนึ่ง"

มันมีอายุเกือบสี่สิบปี ใบหน้าสี่เหลี่ยม ขนคิ้วดกหนา สายตาคมกล้า

---

* ต้นกุหลาบชารอน

เคราง่ามใต้คางโชยพัดพลิ้วตามลม

สุ้มเสียงหนึ่งดังว่า "ประหลาดแท้ ในขันทีมีบุคคลเช่นนี้ด้วย?"

คนเอ่ยปากสอดคำเป็นชายหนุ่มอายุยี่สิบเศษ มีใบหน้าหล่อเหลาคล้ายยิ้มไม่เชิงยิ้ม ชวนให้ผู้คนเกิดความคิดใกล้ชิดสนิทสนม

คนทั้งสองล้วนกล่าวคำขันที สร้างความประหลาดใจแก่เวี่ยจือหยาง พอก้มศีรษะลงมองดูค่อยเข้าใจ ที่แท้มันสวมเสื้อผ้าสีสันต่างกับบุรุษที่ถือโคมทั้งสอง แต่ตัดเย็บเป็นแบบเดียวกัน คาดว่าคนที่จางเทียนอี้ฆ่าทิ้งทั้งสองล้วนเป็นขันที

ได้ยินชายกลางคนนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า "**สือซีตี้** *(น้องที่สิบเจ็ด)* เรื่องขี่ม้ายิงธนู ท่านสู้เราไม่ได้ เรื่องเป่าขลุ่ยดีดพิณ เราสู้ท่านไม่ได้ แต่ท่านบอกว่าขันทีน้อยนี้เป่าขลุ่ยไร้ผู้ทัดเทียม ออกจะกล่าวเกินจริงไป ในนครหลวงมีคนเป่าขลุ่ยนับพันนับหมื่น มันอายุเพียงนี้ยังจะประเสริฐเลิศล้ำที่ใด?"

ชายหนุ่มที่หล่อเหลายิ้มพลางกล่าวว่า "เราคิดอย่างไรก็กล่าวเช่นนั้น **สือซันเม่ย** *(น้องสาวที่สิบสาม)* ประลองบทเพลงกับมัน คำพูดของนางน่าเชื่อถือกว่า"

หญิงสาวชุดเหลืองกวาดมองเวี่ยจือหยางแวบหนึ่ง หัวร่อเบาๆ กล่าวว่า "**ซื่อเกอ** *(พี่ที่สี่)* ผู้น้องรอบรู้จำกัด แต่คนเป่าขลุ่ยที่เคยได้ยินมา ล้วนสู้มันไม่ได้"

บุรุษกลางคนที่เป็นซื่อเกอกล่าวว่าอย่างนั้นหรือ พลางจับจ้องมองดูเวี่ยจือหยาง กล่าวว่า "เป่าขลุ่ยได้ถึงขั้นนี้ อยู่ในวังเป็นขันทีทำอะไร?"

มันมีสายตาสยบขวัญผู้คน เวี่ยจือหยางนึกหวั่นหวาดอยู่ในใจ จึงก้มศีรษะลง ได้ยินหญิงสาวชุดเหลืองกล่าวว่า "ซื่อเกอ ท่านอย่าได้ขู่ขวัญผู้อื่นไป ใช่แล้ว ขันทีน้อย ท่านแซ่ใด ทำงานกับกงกงท่านใด?"

เวี่ยจือหยางหลั่งเหงื่อโซมหน้ากล่าวว่า "ข้าพเจ้าแซ่เวี่ย...เป็น...

เป็น..." มันไม่รู้จักขันทีในวัง ต่อให้ขบคิดจนสมองแทบแตก ยังไม่อาจนึกชื่อออก

สือชีตี้มีสีหน้าผิดหวังกล่าวว่า "ขันทีน้อยนี้เป่าขลุ่ยอย่างสง่างาม นิสัยใจคอกลับขลาดเขลา"

ซื่อเกอแยกเขี้ยวหัวร่อกล่าวว่า "มันไม่มีอัณฑะสองลูก ยังมีนิสัยใจคออุบาทว์ใด?"

เพิ่งกล่าวจบ พลันบังเกิดสุ้มเสียงราบเรียบเสียงหนึ่งดังว่า "**ซื่อสู** *(อาที่สี่)* บุรุษสตรีมีข้อแตกต่าง ยามอยู่เบื้องหน้า**สือซันกู** *(อาหญิงที่สิบสาม)* ยังคงสำรวมถ้อยคำไว้"

เวี่ยจือหยางพอฟัง ค่อยพบว่าที่ใต้พุ่มไม้ดอกด้านหลังซื่อเกอนั้นนั่งไว้ด้วยชายหนุ่มอาภรณ์เลิศหรูคนหนึ่ง มันมีท่วงท่าสำรวม ยามกล่าววาจาต้องถูมือทั้งสองประกอบ

ซื่อเกอกวาดมองมันแวบหนึ่ง ลากเสียงยืดยาวกล่าวว่า "**ไท่ซุนเตี้ยนเซี่ย** *(พระนัดดา)* เมื่อเอ่ยปาก เราไหนเลยกล้าไม่ปฏิบัติตาม?" จากนั้นหันไปกล่าวกับหญิงสาวชุดเหลืองว่า "สือซันเม่ยอย่าได้ตำหนิ เราซื่อเกอเป็นคนหยาบ กล่าววาจาหยาบคาย ท่านอย่าได้ใส่ใจไป"

สือชีตี้ยิ้มพลางกล่าวว่า "คำคนหยาบอันร้ายกาจ เมื่อกล่าวคำนี้ ไม่ว่าอันใดก็กลบเกลื่อนผ่านไป"

ซื่อเกอกล่าวทีเล่นทีจริงว่า "ไท่ซุนเตี้ยนเซี่ย ไม่เช่นนั้นก็ให้เราโขกศีรษะต่อสือซันเม่ยเป็นการไถ่โทษ เป็นอย่างไร?"

ชายหนุ่มที่เคร่งขรึมสำรวมนั้นรีบโบกมือกล่าวว่า "ซื่อสูคิดมากไปแล้ว ผู้หลานเพียงพูดโพล่งออกไป"

ซื่อเกอยิ้มพลางกล่าวว่า "คำว่า**สู** *(ท่านอา)* ไม่กล้ารับ ไท่ซุนเตี้ยนเซี่ย หากพอใจ ก็เรียกเราว่าจูตี้เถอะ"

ชายหนุ่มที่เคร่งขรึมสำรวมนั้นกล่าวคำมิกล้า จูตี้กล่าวเสียงกังวาน

ว่า "ไฉนไม่กล้า เราสูงศักดิ์กว่ารุ่นหนึ่ง เพียงเป็นอ๋องครองดินแดน ส่วนท่านอยู่ต่ำกว่าคนคนเดียว อยู่เหนือผู้คนนับหมื่น วันหน้าขึ้นครองบัลลังก์ยังหวังให้ยั้งมือไว้ไมตรี"

ชายหนุ่มที่เคร่งขรึมสำรวมนั้นกล่าวเสียงเครียดว่า "ซื่อสูไฉนกล่าวเช่นนี้ เราท่านแม้มีลำดับรุ่นต่างกัน แต่ต่างเป็นลูกหลานตระกูลจู หรือว่าเรายังจะคิดร้ายต่อท่านด้วย?"

จูตี้ยิ้มพลางกล่าวว่า "เจ้าชีวิตไม่กล่าวหยอกล้อ วันหน้า**เตี้ยนเซี่ย** *(คำเรียกองค์ชาย)* ขึ้นครองราชย์ อย่าได้ลืมคำพูดในวันนี้"

ชายหนุ่มที่เคร่งขรึมสำรวมนั้นมองดูจูตี้คล้ายกับไม่พอใจ สือชีตี้รีบกล่าวว่า "ไท่ซุนเตี้ยนเซี่ย ซื่อเกอชมชอบกล่าวล้อเล่น ท่านมิใช่ไม่ทราบ"

หญิงสาวชุดเหลืองก็กล่าวว่า "ถูกแล้ว พวกท่านล้วนมาเพราะข้าพเจ้า ขออย่าได้ผิดพ้องหมองใจกัน"

พลันบังเกิดสุ้มเสียงดังว่า "ผู้ใดผิดพ้องหมองใจกัน?"

สุ้มเสียงแหบพร่าชรา ทุกผู้คนล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป เหลียวหน้าไปตามเสียง เห็นใต้พุ่มไม้ดอกยืนไว้ด้วยชายชราผมขาวผู้หนึ่ง อยู่ในชุดยาวสีเทา ศีรษะสวมหมวกหกเหลี่ยม ส่วนคางยื่นออกมา สองแก้มทั้งซูบทั้งยาว คาดว่าเมื่อวัยเยาว์เป็นโรคฝีดาษ พอเข้าสู่วัยชรา บนใบหน้าเต็มไปด้วยจุดสีดำ ทำให้น่ากลัวเป็นพิเศษ

ผู้คนในบริเวณพากันคุกเข่าลง ชายหนุ่มที่เคร่งขรึมสำรวมนั้นขณะจะเอ่ยปาก ชายชราชิงโบกมือห้ามปรามไว้ พลางสาวเท้าเข้ามา ที่ด้านหลังปรากฏขันทีชราผู้หนึ่งขึ้นอย่างเงียบงัน มันหน้าแห้งกรัง สวมชุดขาวสะดุดตา มือถือแส้ปัดด้ามหนึ่ง

เวี่ยจือหยางเหม่อมองดูชายชรา หารู้ไม่ว่าขันทีที่ข้างกายพากันคุกเข่าลง หนึ่งในจำนวนนั้นกระตุกแขนเสื้อมัน กล่าวเบาๆ ว่า "คิดหาที่ตายหรือ รีบคุกเข่าลง"

เวี่ยจือหยางไม่ทันมีความเคลื่อนไหวใด ชายชราชุดเทาก็กวาดตามองมาถามว่า “เจ้าแซ่เวี่ย?”

เวี่ยจือหยางผงกศีรษะรับ ชายชราชุดเทาเลิกคิ้วพลางกล่าวว่า “เวี่ยเส้าฟงเป็นอะไรกับเจ้า?”

เวี่ยจือหยางงงงันวูบจึงร้องโพล่งว่า “เป็นบิดาบุญธรรมข้าพเจ้า...”

คำพูดพอกล่าวต้องนึกเสียใจ ครุ่นคิดว่าการลอบเข้าวังหลวงมีความผิดร้ายแรง ไม่แน่ว่าต้องถูกประหารเก้าชั่วโคตร ตนเองรับสารภาพโดยไม่ทันถูกทรมาน ลากเอาบิดาบุญธรรมเข้ามาด้วย

ชายชราชุดเทาทวนคำว่าบิดาบุญธรรมเจ้า พลางแค่นหัวร่อกล่าวว่า “มันยังไม่ตายหรือ?”

คำถามนี้ไร้มารยาทยิ่ง เวี่ยจือหยางต้องถลึงมองชายชราอย่างไม่พอใจ ชายชราชุดเทาไม่แยแสสนใจมัน ทรุดนั่งลงถามว่า “ผู้ที่อบรมขันทีที่เข้ามาใหม่เป็นใคร?”

ขันทีผู้หนึ่งกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า “เป็นหนีหมิงเป่าหนีกงกง”

ชายชราชุดเทาผงกศีรษะกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ถ่ายทอดราชโองการเรา ขันทีน้อยมีท่าทีเพิกเฉย แววตาเสียมารยาท แสดงว่าหนีหมิงเป่าปฏิบัติหน้าที่หย่อนยาน ให้ฟาดโบยมันหนึ่งร้อยที หากยังไม่ตายก็เนรเทศไปยังเมืองฉงโจว”

ขันทีนั้นร่างสั่นระริก ถามเบาๆ ว่า “ขันทีน้อยเล่า?”

ชายชราชุดเทากล่าวว่า “เราจะจัดการเอง”

ขันทีนั้นคืบคลานล่าถอยไป ชายชราผู้นี้แสดงอำนาจข่มขวัญ กล่าวชี้เป็นชี้ตายผู้คน เวี่ยจือหยางใจเต้นระทึกตูมตาม พลันบังเกิดปฏิภาณวูบร้องโพล่งว่า “ท่าน...ท่านคือจูหยวนจาง?”

คำพูดนี้คล้ายก้อนหินทุ่มลงบนผิวน้ำ บังเกิดเสียงร้องตวาดคำ “บังอาจ” “สามหาว...” ดังติดต่อกัน เวี่ยจือหยางมือเท้าเย็นเฉียบ ครุ่นคิด

ว่าตนเองเรียกขานพระนามฮ่องเต้ตรงๆ คราครั้งนี้ต้องตายแน่นอน

หงอู่ฮ่องเต้จูหยวนจางยกพระหัตถ์ขึ้น สุ้มเสียงด่าทอค่อยสงบลง ริมเก๋งไม้กฤษณาเงียบงันกว่าสุสานโบราณอีก

หงอู่ฮ่องเต้ทอดพระเนตรเวี่ยจือหยาง คล้ายแย้มพระโอษฐ์ไม่เชิงแย้มพระโอษฐ์ ตรัสว่า "มิผิด เราคือจูหยวนจาง แต่ยี่สิบกว่าปีนี้ ไม่มีคนเรียกชื่อนี้แล้ว"

เวี่ยจือหยางอ้าปากสูดความเย็นเข้าปอด ในใจบังเกิดความสิ้นหวัง ฟังว่าฮ่องเต้ผู้ชรานี้ฆ่าคนราวผักปลา นับตั้งแต่มันจำความได้ ไม่ทราบเห็นคนถูกตัดศีรษะไปมากน้อยเท่าใด

หงอู่ฮ่องเต้รับสั่งอีกว่า "เมื่อตั้งชื่อเพื่อให้ผู้คนเรียกหา ผู้ที่ไม่กล้าเรียกเรา หากมิใช่สอพลอเรา ก็หวาดกลัวเรา เอาแต่กล่าวคำพระชนมายุหมื่นปี หมื่นๆ ปี ช่างไร้สาระยิ่ง คนมิใช่เต่า ผู้ใดมีอายุถึงหมื่นปี เมื่อเดือนก่อนมีนักพรตปรุงกลั่นโอสถ ส่งยาเม็ดมาขวดหนึ่ง บอกว่าเป็นยาอายุวัฒนะ รับประทานแล้วจะมีชีวิตยืนยาว พวกเจ้าลองคาดเดาดูว่าเราจัดการกับมันอย่างไร?" พลางกวาดตาผ่านหน้าทุกผู้คน ทุกผู้คนมีข้อกริ่งเกรง ล้วนไม่กล้าตอบคำ

หงอู่ฮ่องเต้ทรงผิดหวังอยู่บ้าง จึงรับสั่งถามเวี่ยจือหยางว่า "หากเจ้าเป็นเรา เจ้าจะทำอย่างไร?"

ชายหนุ่มที่เคร่งขรึมสำรวมนั้นรีบกล่าวว่า "**จู่ฟู่** *(พระอัยกา)* ขันทีน้อยเป็นตัวอะไร ไหนเลยยกขึ้นมาคู่กับท่านได้?"

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า "เพียงลองบอกมา ไยต้องยึดถือจริงจังไป อี้เหวิน เจ้ามีใจกตัญญูน่าชมเชย แต่ขาดความสง่างามไป"

จูอี้เหวินหน้าหม่นหมองลง ผงกศีรษะรับ หงอู่ฮ่องเต้จึงรับสั่งต่อเวี่ยจือหยางว่า "ไม่ต้องกลัว บอกได้อย่างเต็มที่"

เวี่ยจือหยางมีอายุอ่อนเยาว์ เห็นพระองค์รับสั่งอย่างอ่อนโยน จึง

เกิดกำลังขวัญขึ้นมา ขบคิดแล้วกล่าว "หากเปลี่ยนเป็นข้าพเจ้า จะนำยาอายุวัฒนะไปป้อนสุกร จากนั้นใช้มีดแทงสุกร ดูว่าสุกรตัวนั้นตายหรือไม่"

หงอู่ฮ่องเต้แย้มพระโอษฐ์ หันไปทางจูตี้ รับสั่งถามว่า "**เหล่าซื่อ** *(อันดับสี่)* เจ้าเล่า?"

จูตี้ยิ้มพลางกล่าวว่า "เราจะให้นักพรตนั้นรับประทานยาลงไป จากนั้นให้มันอดอาหาร อดสักเดือนสองเดือน ดูว่ามันตายหรือไม่?"

วิธีนี้ไหนเลยเป็นการลองยา หากเป็นการฆ่าคน เวี่ยจือหยางรับฟังจนหัวใจเย็นเฉียบ หงอู่ฮ่องเต้กลับผงกพระเศียรตรัสว่า "สมกับเป็นเหล่าซื่อ คิดอ่านดุจเดียวกับเรา น่าเสียดายนักพรตนั้นทนอดไม่ได้ ไม่ถึงเจ็ดวันก็หิวตาย หากเปรียบเทียบกัน ไม่ว่าจิ๋นซีฮ่องเต้ ฮั่นอู่ตี้ และถังไท่จงเป็นจักรพรรดิผู้ยิ่งใหญ่ แต่กลับลุ่มหลงมัวเมากับความเป็นอมตะไม่แก่เฒ่า ไยมิใช่เป็นความโฉดเขลาเบาปัญญา?"

จูตี้ยิ้มพลางกล่าวว่า "**ฟู่หวง** *(พระบิดา)* ขับไล่อริราชมองโกล คุณูปการครอบคลุม**หัวเซี่ย*** ตอนนี้โลกหล้าสงบสันติ หมื่นแว่นแคว้นมาอ่อนน้อม เปรียบกับราชวงศ์ฮั่นและถัง ยังมีคุณงามความดีเหนือกว่า"

หงอู่ฮ่องเต้เพียงแย้มพระโอษฐ์ ไม่รับสั่งอันใด หันไปตรัสถามเวี่ยจือหยางว่า "เวี่ยเส้าฟ่งกับเรารู้จักกัน เจ้าตกต่ำถึงขั้นนี้ มันทราบเรื่องหรือไม่?"

เวี่ยจือหยางสั่นศีรษะ หงอู่ฮ่องเต้ตรัสถามอีกว่า "เพลงขลุ่ยของเจ้าเป็นมันสอนให้หรือ?"

เวี่ยจือหยางผงกศีรษะอีกครา หงอู่ฮ่องเต้รับสั่งว่า "เด็กน้อยสามารถเป่าเพลงเฟยหลงอิ่งหรือไม่?"

เพลง**เฟยหลงอิ่ง** *(มังกรบิน)* เป็นบทเพลงสดุดีจูหยวนจางซึ่งมีชาติตระกูลต้อยต่ำ แต่ปราบปรามความไม่สงบของแผ่นดิน ในความเห็นเวี่ย

---

* ชื่อประเทศจีนสมัยโบราณ

จือหยาง บทเพลงฮึกเหิมห้าวหาญ แต่ขาดความคล่องตัว ไม่นับเป็นบทเพลงที่ดี จึงตอบว่า "สามารถ"

หงอู่ฮ่องเต้ผงกพระเศียรตรัสว่า "เจ้าลองเป่าให้เราฟังดู"

หญิงสาวชุดเหลืองยิ้มพลางกล่าวว่า "ฟู่หวงลำเอียง เพียงฟังเพลงขลุ่ย ไม่ฟังเพลงพิณหรือ?"

หงอู่ฮ่องเต้หันพระพักตร์ไปทางนาง พระเนตรทอแววรักเมตตา ตรัสว่า "**เหว่ยเอ๋อ*** หากว่าบิดาลำเอียง ก็ลำเอียงไปทางเจ้า เมื่อครู่เราได้ยินพวกเจ้าบรรเลงเพลงพิณขลุ่ยร่วมกัน ฟังดูสนุกสนาน อย่างนั้นพวกเจ้าบรรเลงร่วมกันอีกเพลง"

หญิงสาวชุดเหลืองเม้มปากหัวร่อ มองดูเวี่ยจือหยาง ย่นจมูกเชิดปากน้อยๆ ด้วยท่าทางน่ารัก สร้างความว้าวุ่นใจแก่เวี่ยจือหยางจนหน้าแดงฉาน ขวางขลุ่ยยาวเป่าผิดเพี้ยนไปสองเสียง พลันเห็นหงอู่ฮ่องเต้พลันขมวดพระขนง จึงรีบสงบจิตใจ ปรับท่วงทำนองใหม่ หญิงสาวชุดเหลืองก็กรีดนิ้วลงบนสายพิณเป็นการขานรับ

เพลงเฟยหลงอิ่งเป็นบทเพลงในราชวงศ์หมิง นิยมร้องขับขานกัน สือซีตี้จึงผุดลุกขึ้น กล่าวว่า "ฟู่หวง ผู้บุตรขออนุญาตร้องเพลงเพิ่มความสนุกสนาน"

หงอู่ฮ่องเต้ทรงอนุญาต สือซีตี้จึงเชิดหน้ายืดอก ขับร้องเนื้อเพลงออกมา สุ้มเสียงของมันกังวานดุจระฆังมหึมา ดังสะท้อนสะท้านในท้องฟ้าราตรี"

หงอู่ฮ่องเต้ประทับนั่งในเก๋ง หลับพระเนตรลงเล็กน้อย พระหัตถ์ขวาตบพระชานุเบาๆ ตามทำนองเพลง พระพักตร์อันเคร่งขรึมเย็นชามลายหายสิ้น เปลี่ยนเป็นบัดเดี๋ยวยินดี บัดเดี๋ยวอ่อนโยน บัดเดี๋ยวฮึกเหิม บัดเดี๋ยวสะท้อนพระทัย พริบตานั้นผู้สูงอายุเจ็ดสิบปีมิใช่เจ้าชีวิตที่ไร้ไมตรีอีก

---

* คำเอ๋อตรงกับคำหนูของไทย

หากกลับกลายเป็นชายชราธรรมดาผู้หนึ่ง

พระองค์มีชีวิตที่ต่ำต้อยยากไร้ ต่อสู้ช่วงชิงเพื่อความอยู่รอด ผ่านความเป็นความตายนับครั้งไม่ถ้วน ตัดรอนกามคุณทั้งหกความต้องการทั้งเจ็ด ในที่สุดปราบพิชิตหมู่ผู้กล้า ขึ้นครองบัลลังก์อย่างมั่นคง น่าเสียดายกาลเวลาเร่งเร้า ผู้ยิ่งใหญ่แห่งยุคเข้าสู่ช่วงปัจฉิมวัย พระเกศากลับกลายเป็นขาวโพลน พระพักตร์เต็มไปด้วยรอยเหี่ยวย่น ผู้อื่นอาจไม่ทราบว่าพระองค์ต้องใช้ความพยายามเท่าใด ค่อยบังคับบั้นพระองค์ตั้งตรง

หลังจากเป่าบทเพลงเฟยหลงอิ่งจนจบ เวี่ยจือหยางขณะจะลดขลุ่ยลง เสียงพิณก็แปรเปลี่ยนกลับกลาย เปลี่ยนเป็นท่วงทำนองของบทเพลง **ฟงหวินฮุ่ย** *(ประมวลลมเมฆ)* ออกมา

บทเพลงนี้บรรยายการศึกที่ทะเลสาบผอหยางหู จูหยวนจางแล่นเรือสูงหลายชั้น โจมตีเฉินโหย่วเลี่ยงแตกพ่าย การศึกครั้งนั้นคับขันอันตรายเหตุการณ์พลิกไปพลิกมา นับตั้งแต่จูหยวนจางลุกฮือเป็นต้นมา นับศึกนี้จวนเจียนที่สุด หลังจากนั้นเส้นทางสู่ความเป็นใหญ่ค่อยสะดวกราบรื่น ดังนั้นท่วงทำนองเกริกก้องเกรียงไกร ประดุจระลอกคลื่นหนุนเนื่อง คล้ายสองทัพประจัญบาน สุดท้ายหมู่ปลาวาฬคืนสู่ท้องทะเล ฟ้าใสหมื่นลี้ ไร้เมฆหมอก

หงอู่ฮ่องเต้ทรงได้รับอิทธิพลจากบทเพลงนี้ ทรงตบพระชานุเร่งร้อนกว่าเดิม คล้ายขึ้นสู่ม้าศึกอีกครั้ง แต่ที่เผชิญหน้ามิใช่ข้าศึกอันเข้มแข็ง หากเป็นเจตนารมณ์ของฟ้าสุดจะหยั่ง บนทะเลสาบผอหยางหูพระองค์สู้อย่างลืมตัวลืมตาย จุดประสงค์เพื่อช่วงชิงแผ่นดิน แต่ผู้ใดทราบว่ายามนี้พระองค์ยินยอมใช้แผ่นดินนี้แลกกับอายุยืนยาวอีกหลายสิบปี

ฮ่องเต้ชราทรงเกิดความโดดเดี่ยวอ้างว้าง คล้ายพยัคฆ์ที่แก่เฒ่าตัวหนึ่ง ก่อนนี้เคยคำรามก้องไพรพฤกษ์ ยามนี้อ่อนล้าสิ้นเรี่ยวแรง รอบข้างมีแต่สุนัขป่าหมาในจ้องคุมเชิงคิดตะปบใส่

สุนัขป่าหมาในอยู่ที่ใดหรือ เราจะฆ่าพวกมันให้หมดสิ้น หงอู่ฮ่องเต้พลันลืมพระเนตรขึ้น สายพระเนตรทอแววดุร้าย แต่พอกวาดพระเนตรไปยังอี้เหวินไทจือ ก็กลับกลายเป็นอ่อนโยนนุ่มนวล ปรารถนาใคร่ถ่ายทอดสติปัญญาทั้งมวลให้กับราชนัดดาผู้นี้ จะได้ปกครองแผ่นดินของพระองค์สืบไป

ยามนั้นสือชีตี้เปลี่ยนเป็นร้องบทเพลงตัดรอนหมู่ผู้กล้า พริบตานั้นใบหน้าของเฉินโหย่วเลี่ยง จางซื่อเฉิง ฟางกว๋อเจิน หมิงอี้เจิน หวังเป๋าเป่าเหล่าศัตรูคู่ต่อสู้ล้วนผ่านหน้าไป

สุดท้ายหงอู่ฮ่องเต้แย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า "สุดท้ายผู้ชนะเป็นเรา"

ทันใดนั้นหลังภูเขาจำลองที่ห่างไปบังเกิดเสียงหัวร่อเบาๆ เสียงขลุ่ยพลันหยุดชะงัก เสียงพิณก็ขาดหาย สือชีตี้กวาดตาไปตามเสียง เห็นหลังภูเขาจำลองปรากฏคนผู้หนึ่งเดินอ้อมออกมาอย่างช้าๆ

เวี่ยจือหยางกวาดตาไปยังผู้มา ถึงกับใจเต้นระทึกแทบกระดอนจากปาก เห็นจางเทียนอี้ถอดเสื้อผ้าขันทีออก ชุดขาวที่สวมใส่แปดเปื้อนโลหิตคราบเลือดแข็งตัวเป็นสีม่วงคล้ำ คล้ายดอกไม้หลายหลากสี

หงอู่ฮ่องเต้มีพระพักตร์เป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปลง เพียงตรัสถามว่า "เจ้าเป็นใคร?"

จางเทียนอี้ปรบมือกล่าวว่า "ปราบศัตรูคู่อริ ประกาศศักดายิ่งใหญ่ จูฉงปา ยังจำสหายเก่าได้หรือไม่?"

คำฉงปาเป็นพระนามเดิมของหงอู่ฮ่องเต้ จางเทียนอี้กล่าวด้วยน้ำเสียงแดกดันอยู่บ้าง จูตี้ต้องเลื่อนมือแตะด้ามกระบี่ที่ข้างเอว หงอู่ฮ่องเต้กลับบอกใบ้ให้ราชโอรสอย่าได้เคลื่อนไหว พลางรับสั่งว่า "อภัยที่เราผู้แซ่จูตาต่ำ เจ้าเป็นสหายเก่าใด?"

จางเทียนอี้ตอบว่า "เราแซ่จาง เป็นชาวเมืองผิงเจียง"

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสด้วยความฉงนพระทัยว่า "จางซื่อเฉิง? เจ้าเป็นบุตรของมัน?"

จางเทียนอี้รับคำ ดึงกระบี่อ่อนจากข้างเอวกล่าวว่า "จูฉงปา เราขอเป็นตัวแทนบิดา ถกถึงความหลังกับท่าน" พลางสืบเท้ามายังเก๋งไม้กฤษณา

จูตี้เคลื่อนกายขวางทางไว้ กล่าวว่า "มีคำกล่าวว่าบิดาสู้กับบิดา บุตรสู้กับบุตร ไม่อาจข้ามลำดับรุ่นไป"

จางเทียนอี้กวาดมองมันแวบหนึ่ง กล่าวว่า "ท่านเป็นใคร?"

จูตี้ตอบเสียงกังวานว่า "เอี้ยนอ๋องจูตี้"

จางเทียนอี้ทวนคำว่า "จูตี้ ฟังว่าท่านเฝ้ารักษาอยู่ทางเหนือ ข่มขวัญพวกตาดมองโกลไม่กล้ารุกล้ำเข้ามา หากเอ่ยถึงการรบทัพจับศึก เรายอมศิโรราบ แต่ครั้งนี้มิใช่ทำศึกสงคราม" กล่าวพลางยกชูกระบี่ในมือขึ้น

จูตี้ยิ้มพลางชักกระบี่จากฝัก หากเปรียบกับกระบี่ทั่วไป กระบี่ของมันยาวกว่าห้านิ้ว ทั้งกว้างกว่าหนึ่งนิ้ว กระบี่คล้ายสายคาดหิมะ สะท้อนประกายเย็นเยียบใต้แสงจันทร์

จางเทียนอี้ชมว่า "กระบี่ที่ดี ไม่ทราบตั้งชื่อหรือไม่?"

จูตี้ยิ้มพลางกล่าวว่า "กระบี่ชื่อ**เจี๋ยหวิน** *(ตัดเมฆา)* ยาวสามเชียะหกนิ้ว"

จางเทียนอี้กล่าวว่า "เบื้องบนตัดเมฆา เบื้องล่างทำลายดินหรือเฮอะ คุยโอ่อักโขนัก"

พลางกวาดตาไปยังสือชีตี้ที่ด้านข้าง จูตี้มองตามสายตามัน พลันรู้สึกมีพลังความเย็นคุกคามมาปะทะหน้า ประกายสีเขียวผ่านเข้าสู่คลองจักษุ

ที่แท้จางเทียนอี้สำนึกตัวว่าตกอยู่ในถ้ำเสือ คิดเผด็จศึกโดยเร็ว จึงแสร้งมองดูสือชีตี้ แบ่งแยกสมาธิของฝ่ายตรงข้าม จากนั้นจู่โจมลงมือ คิดฆ่าคนผู้นี้ในกระบี่เดียว

เสียงติงคราหนึ่ง ทั้งสองปะทะกระบี่กัน จนประกายไฟแลบกระจาย จางเทียนอี้ลงมือล้มเหลว สร้างความประหลาดใจอยู่บ้าง คิดไม่ถึงจูตี้ใช้กระบี่ปิดป้องอย่างรวดเร็ว นับเป็นยอดฝีมือในเชิงกระบี่ที่ยากพบพาน แต่สถานการณ์ไม่อนุญาตให้มันขบคิดมากความ ชิงเร่งมือจู่โจม ประกายกระบี่สีเขียวคล้ายทางช้างเผือกพาดผ่าน ครอบคลุมร่างจูตี้ไว้

จูตี้ขยับล่าถอย ใช้กระบี่ตัดเมฆาเขี่ยซ้ายปาดขวา ตั้งรับอย่างรัดกุม กระบี่อ่อนของฝ่ายตรงข้ามพอประชิดติดตัว ก็แทงใส่ตัวกระบี่ หาไม่ก็ปัดป่ายพันห่าง ชั่วพริบตาจูตี้ถอยกายไปสิบก้าว จางเทียนอี้โถมแทงออกนับร้อยกระบี่ น่าเสียดายที่ฝนหนาหนักไม่ยืนยาว สุดท้ายสภาวะกระบี่อ่อนโทรม จูตี้พลันส่งเสียงร้องคำหนึ่ง จับกระบี่ด้วยสองมือ ตวัดเขี่ยขึ้นบนเสียงติงเมื่อเขี่ยถูกกระบี่อ่อน จนเกิดประกายไฟขึ้น จางเทียนอี้รู้สึกง่ามมือร้อนวูบ กระบี่อ่อนเบี่ยงเบนไปทางซ้ายมือ

จูตี้สะบัดกระบี่พันใส่ชายโครงท้องน้อยมัน จางเทียนอี้แผ่พุ่งพลังใส่ตัวกระบี่ บังคับกระบี่เป็นรูปโค้ง พอดีจี้ถูกกระบี่ตัดเมฆาหมุนตัว อ้อมถึงด้านข้างของจูตี้ เสือกส่งปลายกระบี่แทงใส่ชายโครงข้างซ้ายของมัน

จูตี้หมุนคว้างพลางใช้กระบี่ออก กระบี่ตัดเมฆามุ่งใส่คอหอยจางเทียนอี้ กระบี่นี้ใช้ออกจากแง่มุมพิสดาร ต่อให้จางเทียนอี้สามารถทิ่มแทงสังหารฝ่ายตรงข้าม ตนเองก็ยากรอดพ้นจากสภาพถูกกระบี่แทงทะลุคอหอย เป้าหมายของมันอยู่ที่หงอู่ฮ่องเต้ ไม่คิดตกตายตามกัน จึงเลิกล้มความคิดทำร้ายคน วกกระบี่กลับมาปิดป้อง

แว่วเสียงเคร้งเคร้ง ทั้งสองปะทะกันสิบกระบี่ จางเทียนอี้พลันกระโดดพุ่งถอยจากวงต่อสู้ ร้องถามว่า “สืออิ่งเจินเป็นอะไรกับท่าน?”

จูตี้ยิ้มพลางกล่าวว่า “เป็นกึ่งอาจารย์กึ่งสหาย”

จางเทียนอี้แค่นเสียงดังเฮอะ กระโดดปราดเข้าหา ทำท่าจ้วงแทงกระบี่ จูตี้ชิงถอยกายไปครึ่งก้าว ผนึกกระบี่ไม่จู่โจม เพลงกระบี่ของมันเรียก

ว่ากระบี่ดาวหมากล้อม เป็นวิชาแนวทางพรต ใช้หมู่ดาวเป็นหมาก ใช้นภาเป็นกระดานหมาก ศึกษาปรากฏการณ์บนท้องฟ้า สอดคล้องกับวิถีหมากล้อม จูตี้แม้ไม่ใช้กระบี่ แต่จ่อกระบี่ใส่มุมอับของจางเทียนอี้ ขอเพียงจางเทียนอี้เข้ามาในวิถีกระบี่ ก็จะแปลงเป็นหมู่ดาวพราวพร่างทั่วท้องนภา

จางเทียนอี้พอสะอึกถึงกลางคัน พลันขยับกายวูบ ตวัดมือซ้ายซัดฝนสีเงินกลุ่มหนึ่งใส่ภายในเก๋ง

จูตี้ค่อยล่วงรู้จิตเจตนาของจางเทียนอี้ มันแสร้งเป็นบุกจู่โจม ดึงดูดความสนใจของตนเอง แท้จริงแล้วซัดเข็มบินคิดปลงพระชนม์พระบิดา จึงทั้งโกรธแค้นทั้งเดือดดาล คุมกระบี่เข้าหาจางเทียนอี้

จางเทียนอี้ลงมือด้วยความอาฆาตแค้น เข็มพิรุณราตรีเล็กละเอียดดุจขนวัว มีจำนวนนับร้อยเล่ม วัตถุแหวกฝ่าอากาศโดยไร้เสียง ใต้แสงจันทร์สาดส่องปรากฏประกายเจิดจ้าเป็นแผ่นผืน ครอบคลุมใส่เก๋งไม้กฤษณา

เวี่ยจือหยางก็ยืนอยู่หน้าเก๋ง ชมดูจนตะลึงลาน เห็นฝนเข็มพุ่งมาปะทะหน้า ยังไม่ทราบว่าเกิดเรื่องอันใด พลันปรากฏเงาสีขาวเคลื่อนไหววูบหนึ่ง ขันทีชรานั้นพุ่งขวับเข้ามา โบกแส้ปัดกวาดใส่ฝนเข็ม ฝนเข็มเต็มท้องฟ้าสลายสาบสูญไป

ขันทีชราพอรับอาวุธไว้ ใบหน้าที่แห้งกรังเปล่งประกายไฟ คล้ายถ่านไฟใกล้มอดดับ ค่อยๆ อ่อนจางลง งอตัวล่าถอยกลับไปด้านหลังหงอู่ฮ่องเต้ หงอู่ฮ่องเต้ยังคงประทับนั่งตรง มีอารมณ์ทอดทัศนาการประลองกระบี่สืบต่อ

กระบี่ดาวหมากล้อมเป็นเพลงกระบี่สำนักพรต เน้นการใช้ออกทีหลังสยบผู้คน จูตี้พอคุมกระบี่จู่โจม จึงหลงกลของจางเทียนอี้ ก่อนที่มันจะซัดเข็มออกก็รั้งกระบี่อ่อนกลับมา พอเห็นเช่นนั้นจึงควงกระบี่เป็นวง แผ่พุ่งพลังอ่อนหยุ่นปัดป่ายกระบี่ตัดเมฆา จากนั้นจู่โจมกระบี่มุ่งใส่ตำแหน่งหัวใจ

ของจูตี้

จูตี้รีบใช้ท่วงท่าประตูสวรรค์ตั้งรับ ใช้โกร่งกระบี่คล้องใส่กระบี่อ่อนเสียงติงเมื่อกระบี่อ่อนกระดอนไปทางขวา คุมกระบี่เฉียดผ่านหัวไหล่จูตี้จนเกิดบุปผาโลหิตสาดกระจาย

หญิงสาวชุดเหลืองอุทานออกมา จางเทียนอี้กำลังกระหยิ่มยิ้มย่อง พอฟังเสียงอุทานของนางกลับงงงันวูบ พอเหลียวหน้าไป พบว่าคนในเก๋งปลอดภัยไร้เรื่องราว หัวใจต้องตกวูบลง

มันพอแบ่งแยกสมาธิ จูตี้ก็ถือโอกาสหยุดพักหายใจ ใช้ท่วงท่าทะยานฟ้าตอบโต้กลับไป สะบัดกระบี่ขวับขวับขวับ คุกคามจางเทียนอี้ถอยร่นไปด้านหลัง

พริบตานั้นทั้งสองพลิกสภาพรุกรับ ล้วนมีท่าร่างรวดเร็วจนน่าตระหนก กระโดดขึ้นลงดุจปักษาราตรี ประกายกระบี่สองสายบัดเดี๋ยวพัวพัน บัดเดี๋ยวแยกจาก พลิกแพลงกลับกลายสุดจะหยั่ง

หงอู่ฮ่องเต้พลันตรัสว่า "**เซี่ยงจวงร่ายรำกระบี่ ต้องการชีวิตเผยกง***เมื่อร่ายรำกระบี่ ไหนเลยไม่มีการบรรเลงประกอบได้ เหว่ยเอ๋อ เจ้ากับขันทีน้อยร่วมกันบรรเลง หนุนเสริม**ซื่อเกอ** *(พี่ที่สี่)* ของเจ้าอีกแรงหนึ่ง"

หญิงสาวชุดเหลืองถามว่า "บรรเลงเพลงอะไร?"

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสเสียงเย็นชาว่า "**กับดักสิบด้าน****"

หญิงสาวชุดเหลืองผงกศีรษะรับ สองมือกรีดผ่านสายพิณอย่างเร่งร้อน บังเกิดเป็นเสียงโห่ร้องฆ่าฟัน เวี่ยจือหยางก็ระงับสติ แล้วเป่าขลุ่ยในท่วงทำนองฮึกเหิม คล้ายกับผู้กล้าชักกระบี่ ม้าเหล็กโจนทะยานออกไป

จูตี้ก็ใช้กระบี่เร่งร้อนกว่าเดิม กระบี่ตัดเมฆาความจริงเป็นกระบี่

---

* เป็นสุภาษิตบทหนึ่ง ตามบันทึกประวัติศาสตร์ หลิวปังกับเซี่ยงหวี่ทำศึกชิงแผ่นดิน ฟ่านเจิงจึงเสนอให้เซี่ยงหวี่เชิญหลิวปังมาร่วมงานเลี้ยงที่หงเหมิน ระหว่างงานเลี้ยงให้เซี่ยงจวงร่ายรำกระบี่ จุดประสงค์เพื่อต้องการชีวิตของเผยกง (หลิวปัง)

** ชื่อเพลงที่บรรเลงด้วยผีผา เป็นเหตุการณ์ที่หลิวปังกับเซี่ยงหวี่ทำศึกกันที่ไก้เซี่ย ท่วงทำนองเพลงเร่งเร้า บรรยายถึงการตกอยู่ในวงล้อมข้าศึก

สำหรับสัประยุทธ์ สามารถใช้ออกบนหลังม้า ยามนี้บังเกิดความย่ามใจ ทุกกระบี่แฝงกระแสลม ม้วนกวาดใส่จางเทียนอี้

หลังจากประมือกันอีกหลายกระบี่ ขลุ่ยยาวเป่าถึงช่วง**ฉ้อปาอ๋อง*** จากหยูจี ท่วงทำนองเปลี่ยนเป็นโศกซึ้ง จางเทียนอี้ต้องนึกถึงเหตุการณ์ที่พลัดพรากตายจากบิดามารดาที่เมืองผิงเจียง สร้างความว้าวุ่นใจขึ้นมา จิตใจพอว้าวุ่น เพลงกระบี่ก็สับสน จูตี้พอพบเห็นช่องโหว่ กระบี่ตัดเมฆา ทั้งเขี่ยทั้งทิ่มแทง เสียงติงติงติงเมื่อเจาะผ่านม่านกระบี่ของจางเทียนอี้ ตวาดคำ “อยู่” คมกระบี่กรีดผ่านทรวงอกข้างซ้ายของจางเทียนอี้ ฝากรอยแผลสายหนึ่ง โลหิตไหลหลั่งออกมา

จางเทียนอี้ได้รับความเจ็บปวด ต้องพุ่งถอยไปด้านหลัง พลางกวัดแกว่งกระบี่มือขวา ต้านทานการจู่โจมของจูตี้ พร้อมทั้งตวัดมือซ้ายซัดฝนเข็มออกไป จูตี้ใจสั่นสะท้าน ขณะจะล่าถอยหลบเลี่ยงพลันปรากฏลมหอบหนึ่งโชยมาจากด้านข้าง สายใยสีเงินแผ่กระจาย ขวางอยู่หว่างกลางทั้งสอง เสียงซี่ซี่เมื่อฝนเข็มกลืนหายไปในสายใยสีเงิน ดุจมูลโคจมลงสู่ท้องทะเล

จางเทียนอี้กระโดดปราดไปด้านหลัง มองดูขันทีชราที่สอดมือเข้ามาอย่างตื่นตระหนก ร้องถามว่า “ท่านเป็นใคร?”

ขันทีชรายิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “คนพิการในวังหลวง ไม่ควรแก่การเอ่ยถึงชื่อแซ่” พลางโบกแส้ปัด กวาดใส่ใบหน้าจางเทียนอี้ จางเทียนอี้ร่ายรำกระบี่ต้านทาน แส้ปัดก็แตะสัมผัสกับคมกระบี่ คล้ายใยแมงมุมรัดพันคมกระบี่เอาไว้

จางเทียนอี้รู้สึกง่ามมือชาวูบ กระบี่อ่อนคล้ายกับมีชีวิตดิ้นรนไปข้างหน้า มันรีบกระชากช่วงชิงกลับมา มิคาดปรากฏพลังอันหนักหน่วงขุมหนึ่งถ่ายทะลักเข้าสู่ร่าง ต้องคลายมือจากด้ามกระบี่ กระโดดไปยังด้านหลัง พลังขุมนั้นยังไม่อ่อนโทรมลง กระแทกกระทั้นใส่อวัยวะภายใน จนอ้าปากกระอัก

---

* ฉายานามของเซี่ยงหวี่

โลหิตออกมาคำหนึ่ง

มันรับบาดเจ็บในท่าเดียว ถือเป็นสภาพที่ไม่เคยเกิดขึ้น นับตั้งแต่ฝึกฝีมือสำเร็จ ทราบว่าพบพานยอดคนแล้ว จึงพุ่งถอยต่อไป ทั้งตวัดสองมือซัดฝนเข็มออกสองกลุ่ม กลุ่มหนึ่งซัดใส่ขันทีชรา กลุ่มหนึ่งพุ่งใส่ผู้คนในเก๋ง

นี่เป็นท่าจู่โจมที่ต้องป้องกัน ขันทีชราไม่กล้าเพิกเฉย ควงแส้ปัดปัดกระแทกเข็มปลากระเด็น จากนั้นลอยตัวกลับไปหน้าเก๋ง แส้ปัดก่อเกิดเป็นลมพายุหอบหนึ่ง กวาดเข็มร่วงหล่นลง พอกวาดตามอง เห็นจางเทียนอี้ถลันหายลับกับหลังกำแพงแห่งหนึ่ง

ขันทีชราขมวดคิ้ว เหลียวดูหงอู่ฮ่องเต้ หงอู่ฮ่องเต้ตรัสเสียงเย็นชาว่า "อย่าได้ทิ้งเภทภัยภายหลังไว้"

ขันทีชราขยับกายวูบ ก็หายลับสาบสูญไป

เสียงพิณพลันขาดหาย หญิงสาวชุดเหลืองผุดลุกขึ้นถามว่า "ซื่อเกอ อาการบาดเจ็บของท่านเป็นไรหรือไม่?"

จูตี้ยิ้มพลางกล่าวว่า "ไม่เป็นไร เพียงเป็นบาดแผลภายนอก"

หงอู่ฮ่องเต้แค่นพระสุรเสียงดังเฮอะตรัสว่า "เมื่อรับบาดเจ็บต้องรีบรักษา เบิกตัวหมอหลวงมาตรวจดูอาการของเหล่าซื่อ"

ขันทีผู้หนึ่งรับพระราชกระแสล่าถอยไป จูตี้ต้องทอดถอนใจกล่าวว่า "ผู้บุตรเพลงกระบี่ไม่ร้ายกาจพอ ไม่อาจรั้งตัวผู้แซ่จางไว้"

หงอู่ฮ่องเต้ส่ายพระเศียรตรัสว่า "ต่อให้มีเพลงกระบี่ร้ายกาจกว่านี้ เพียงเอาชนะคนคนเดียว มีแต่พิชัยยุทธ์ที่ร้ายกาจ จึงจะพิชิตโดยไร้ผู้ต่อต้าน"

จูตี้น้อมรับพระราชกระแส หงอู่ฮ่องเต้รับสั่งอีกว่า "เหล่าซื่อ **สือชี** *(สิบเจ็ด)* พรุ่งนี้พวกเจ้ากลับขึ้นเหนือไปเถอะ"

จูตี้ใจหายวาบ รีบกล่าวว่า "พรุ่งนี้เป็นวันเกิดของ**สือซันเม่ย** *(น้อง*

สาวที่สิบสาม) เรากับสือชีตี้เดินทางมาโดยเฉพาะ..."

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสตัดบทว่า "ควันสงครามทางเหนือยังไม่มอดดับ พวกตาดมองโกลคิดรุกล้ำเข้ามา พวกเจ้าสองพี่น้องเฝ้ารักษาชายแดนตอนเหนือ มีภาระหน้าที่สำคัญยิ่งยวด สำหรับเหว่ยเอ๋อ พวกเจ้ามีใจผูกพันถือเป็นเรื่องดี แต่ว่านางยังเป็นเด็ก ฉลองวันเกิดหรือไม่ ไม่นับเป็นอย่างไร"

สือชีตี้ผุดลุกขึ้นคิดกล่าวกระไร หงอู่ฮ่องเต้กวาดพระเนตรไป มันจึงหุบปากเอาไว้ หงอู่ฮ่องเต้ทอดพระเนตรพบว่าหญิงสาวชุดเหลืองไม่ยินดี จึงแย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า "เหว่ยเอ๋อไฉนไม่ยินดี?"

หญิงสาวชุดเหลืองกล่าวเบาๆ ว่า "ผู้บุตรมิกล้า ฟู่หวงรับสั่งถูกต้อง ท่านพี่ทั้งสองควรนึกถึงชาติบ้านเมืองสำคัญกว่า"

หงอู่ฮ่องเต้ทอดถอนพระทัยตรัสว่า "เด็กผู้นี้ยิ่งรู้ความ ยิ่งสร้างความเจ็บปวดใจแก่ผู้คน เอาเถอะ พวกมันพอออกเดินทาง เราจะจัดงานวันเกิดให้กับเจ้าเอง"

หญิงสาวชุดเหลืองยิ้มออกมากล่าวว่า "ฟู่หวงกล่าววาจาน่าฟัง กลัวว่าพอถึงเวลาจะวุ่นวายจนลืมเรื่องนี้ไป"

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า "หากเรามาไม่ได้ จะให้อี้เหวินมาแทน เมื่อเป็นงานวันเกิด ย่อมต้องมอบของขวัญให้ เหล่าซื่อ เจ้าคิดมอบอันใด?"

จูตี้ยิ้มพลางกล่าวว่า "ที่ผู้บุตรมอบให้ล้วนเป็นของธรรมดา ประกอบด้วย**ยู่อี่*** หยกเหอเทียนคู่หนึ่ง ไข่มุกเหอฝู่เก้า**เซิง**** **เสื้อคลุมหนังเตียวม่วง***** สองตัว และโสมเกาหลีสิบสี่ต้น"

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า "โสมสิบสี่ต้น หนึ่งต้นเท่ากับหนึ่งขวบหรือ สือชีเจ้ามอบสิ่งของใดเป็นของขวัญ?"

สือชีตี้ยิ้มพลางกล่าวว่า "สือซันเม่ยนิยมดนตรีการ ผู้บุตรจัดสร้าง

---

* สิ่งประดิษฐ์รูปงอโค้ง แฝงความหมายมงคล

** มาตราดวงของจีน

*** เสื้อคลุมชนมิงก์

พิณคันหนึ่ง มอบให้นางเป็นของขวัญวันเกิด”

หงอู่ฮ่องเต้ชี้พระหัตถ์ไปที่พิณโบราณหน้าเก๋งคันนั้น ตรัสถามว่า “เป็นคันนี้หรือ?”

สือชีตี้ขานรับคำหนึ่ง หงอู่ฮ่องเต้ประทับยืนขึ้น กรีดพระดรรชนีใส่สายพิณ บังเกิดเป็นเสียงพิณดังราวกับสายน้ำไหล ต้องผงกพระเศียรตรัสว่า “พิณที่ดี ใช่มีชื่อหรือไม่?”

สือชีตี้ตอบว่า “เรียกว่าสายน้ำตกพวงไข่มุก”

หงอู่ฮ่องเต้รับสั่งว่าตั้งชื่อได้เหมาะสมยิ่ง จากนั้นตรัสต่อหญิงสาวชุดเหลืองว่า “เหว่ยเอ๋อ พี่ชายทั้งสองของเจ้ามอบของขวัญหนึ่งสุนทรีย์หนึ่งธรรมดาแก่เจ้า ฟู่หวงสมควรมอบของขวัญใดแก่เจ้าดี?”

หญิงสาวชุดเหลืองกลอกตาตลบหนึ่งแล้วกล่าว “หากฟู่หวงต้องการให้ไม่เหมือนใคร มิสู้มอบคนผู้หนึ่งแก่ผู้บุตรี”

หงอู่ฮ่องเต้ทรงงงงันวูบจึงตรัสถามว่า “ผู้ใด?”

หญิงสาวชุดเหลืองชี้มือไปที่เวี่ยจือหยาง กล่าวว่า “เป็นขันทีน้อยนี้”

เวี่ยจือหยางใจหายวาบ ผู้คนในบริเวณก็บังเกิดความประหลาดใจ หงอู่ฮ่องเต้ตรัสอย่างครุ่นคิดว่า “เหว่ยเอ๋อ เจ้าชีวิตไม่หยอกล้อเล่น หากว่าบิดารับปากเจ้า ก็ไม่อาจแก้ไขกลับกลาย เมื่อถึงเวลาเจ้าอย่าได้นึกเสียใจภายหลัง”

หญิงสาวชุดเหลืองยิ้มพลางกล่าวว่า “พันตำลึงทองพอหาได้ ผู้รู้ดนตรีการยากพบพาน ผู้บุตรีต้องไม่นึกเสียใจภายหลัง”

หงอู่ฮ่องเต้ถอนพระทัยเบาๆ ตรัสว่า “ในบุตรีทั้งหลายของข้า นับเจ้าต่างกับผู้อื่น ตกลง เรายกขันทีน้อยนี้แก่เจ้า เจ้าอบรมสั่งสอนมันให้ดี ครั้งหน้าพบกัน อย่าได้เสียมารยาทต่อเรา”

เวี่ยจือหยางขุ่นข้องใจยิ่ง ครุ่นคิดว่าลูกผู้ชายชาตรีถูกผู้คนยึดถือเป็นขันทียังพอทำเนา ตอนนี้กลับถูกยึดถือเป็นของขวัญ มอบให้กับหญิงสาว

นางหนึ่ง ช่างน่าคลั่งใจนัก

ยามนั้นหงอู่ฮ่องเต้หันพระวรกายไป อี้เหวินไทจือตามเสด็จอยู่ด้านหลังพระอัยกา จูตี้ได้รับบาดเจ็บ สือชีตี้จึงเป็นเพื่อนมันกลับไปรักษาบาดเจ็บ

บทเพลงสิ้นสุดผู้คนแยกจาก ภายในเก๋งกลับคืนสู่ความเงียบสงบ นางกำนัลสองนางเข้ามาเก็บข้าวของ นางกำนัลอายุมากกว่านางหนึ่งร้องบอกต่อเวี่ยจือหยางว่า "ไก่ตอนตายยังมิรีบมาขนย้ายพิณอีก?"

เวี่ยจือหยางงงงันวูบเหลียวหน้ามอง เห็นหญิงสาวชุดเหลืองยกมือไพล่หลังยิ้มให้กับมัน นางพอแย้มยิ้ม ดวงตาคล้ายจันทร์เสี้ยว ริมฝีปากคล้ายกระจับแดง สองข้างแก้มปรากฏรอยลักยิ้มจางๆ คู่หนึ่ง

เวี่ยจือหยางหน้าร้อนผะผ่าว ก้มศีรษะลงขนย้ายพิณโบราณ พิณคันนี้ฉาบรักไว้ ยามลูบคลำมีริ้วรอยดุจสายน้ำ ต้องลูบคลำอย่างเลื่อนลอย พลันได้ยินหญิงสาวชุดเหลืองถามว่า "ท่านสามารถดีดพิณหรือ?"

เวี่ยจือหยางบังเกิดความลนลาน แทบทำพิณโบราณหลุดจากมือ ตอบตะกุกตะกักว่า "พอดีดได้แต่ไม่ดีนัก"

หญิงสาวชุดเหลืองเห็นมันเคร่งขรึมสำรวม อดยิ้มมิได้ นางกำนัลที่อายุมากกว่าเห็นมันเหม่อลอยซึมเซา จึงตวาดสำทับว่า "ไก่ตอนตาย หากทำพิณตกหล่นเสียหาย ต่อให้มีศีรษะสิบหัวก็ไม่พอให้ตัดทิ้ง"

เวี่ยจือหยางส่งเสียงดังอึมม์ พลันรู้สึกชายโครงด้านหลังปวดแปลบ ถูกนางกำนัลนั้นหยิกใส่คราหนึ่ง เวี่ยจือหยางแทบกระโดดปราดขึ้นมา ร่ำร้องด่าทอ ได้ยินนางกำนัลนั้นร้องบอกว่า "ตะลึงลานอันใด ยังมิรีบกลับตำหนักไปอีก?"

เวี่ยจือหยางพอฟัง ค่อยฉุกคิดว่าที่นี้มิใช่แม่น้ำฉินไหว หากเป็นวังต้องห้าม ได้แต่ก้มศีรษะลงหนีบพิณติดตามอยู่ด้านหลังนางกำนัลนั้น

รู้สึกมีกลิ่นหอมโชยมา ร่างอันอบอุ่นนุ่มนิ่มร่างหนึ่งแนบชิดใกล้

ได้ยินหญิงสาวชุดเหลืองหัวร่อเบาๆ กล่าวว่า "ขันทีน้อย ข้าพเจ้าขอตัวท่านมา ท่านคล้ายไม่ยินดี?"

เวี่ยจือหยางครุ่นคิด *'เรามิใช่พิณคันหนึ่งขลุ่ยเลาหนึ่ง จึงปล่อยให้ท่านขนย้ายไปมา ท่านเป็นองค์หญิงยอดเยี่ยมนักหรือ **กงจู่** (คำเรียกองค์หญิง)? เพ้ย เราพานเรียกหาเป็น**กงจู** (สุกร)'* นึกถึงตอนนี้กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "หามิได้ กงจูเตี้ยนเซี่ย สามารถปรนนิบัติท่านผู้เฒ่า ข้าพเจ้ายินดีแทบตาย"

หญิงสาวชุดเหลืองบังเกิดความผิดหวังอยู่บ้าง นางเห็นลักษณะท่าทางของเวี่ยจือหยาง ไม่คล้ายเป็นขันทีทั่วไป มิคาดยามเอ่ยปากยังคงใช้ถ้อยคำแบบเก่า นางเติบโตขึ้นจากในวัง ได้รับความเคารพยำเกรง ไหนเลยจะคาดเด็กน้อยนี้กล่าววาจาซ่อนความนัย ลอบด่าว่าผู้คน

หลังจากเดินไปสองก้าว หญิงสาวชุดเหลืองกล่าวอีกว่า "ขันทีน้อย ท่านแซ่เวี่ย มีชื่อหรือไม่?"

เวี่ยจือหยางความจริงคิดปลอมชื่อหลอกลวงนาง แต่แล้วครุ่นคิดลูกผู้ชายยามนั่งไม่เปลี่ยนแซ่ ยามเดินไม่เปลี่ยนชื่อ หากไม่กล้าบอกชื่อไยมิใช่กลายเป็นขันที จึงกล่าว "ข้าพเจ้าเรียกว่าเวี่ยจือหยาง"

หญิงสาวชุดเหลืองทวนคำเวี่ยจือหยางแล้วกล่าว "ขันทีน้อย ท่านเลอะเลือนงมงาย คงไม่ทราบว่าข้าพเจ้าเป็นใครกระมัง?"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "ท่านมิใช่กงจูหรอกหรือ?"

หญิงสาวชุดเหลืองยิ้มออกมากล่าวว่า "กงจู่ก็สมควรมีชื่อ ข้าพเจ้าเป็น**เป่าฮุยกงจู่** *(องค์หญิงประกายวิเศษ)* มีชื่อจริงว่าจูเหว่ย ภายหน้ามีคนถามถึง อย่าได้ตอบผิดไป"

เวี่ยจือหยางรับคำดังอึมม์ คิดอ่านในใจ *'นางมีชื่อจริงว่า**จูเว่ย** (หางสุกร) ใช่แล้ว บิดานางจูหยวนจางเป็น**เหล่ากงจู** (สุกรแก่ตัวผู้) วังต้องห้ามแห่งนี้เป็นเล้าสุกรใหญ่ เพียงไม่ทราบว่าองค์หญิง**จูเว่ย** (หางสุกร) นี้อยู่*

ที่ใด?' พลางหันไปสำรวจดูนางเที่ยวหนึ่ง

จูเหว่ยเห็นสายตาของมันไร้มารยาท ต้องขมวดคิ้วดุเบาๆ ว่า "ท่านดูอะไร?"

เวี่ยจือหยางรีบหลุบตาลง นางกำนัลที่อายุมากด่าทอว่า "ไก่ตอนตาย รำคาญในการมีชีวิตสืบไปหรือ กงจู่ เมื่อครู่มันเสียมารยาทต่อท่าน เราจะรายงานหลี่กงกง ฟาดโบยมันสามร้อยที"

จูเหว่ยกล่าวว่า "แล้วกันไปเถอะ เป็นเรื่องเล็กน้อยเท่านั้น"

นางกำนัลที่อายุมากสั่นศีรษะกล่าวว่า "กงจู่ ท่านมักใจอ่อน หากเป็นเช่นนี้สืบไป ทาสสุนัขเหล่านี้คงพลิกแผ่นฟ้าแล้ว"

จูเหว่ยกล่าวเสียงเย็นชาว่า "ซ่งฉา คำพลิกแผ่นฟ้าสมควรกล่าวจากปากหรือ?"

นางกำนัลที่อายุมากรีบกล่าวว่า "บ่าวพูดจาไม่ยั้งคิด สมควรตาย..." พลางตบหน้าตัวเองสองฉาด

เมื่อมาถึงตำหนักเป่าฮุย วิกาลคล้อยดึกแล้ว จูเหว่ยปลีกตัวไปพักผ่อน นางกำนัลที่อายุมากจึงชักนำเวี่ยจือหยางไปยังห้องข้างที่แคบเล็กห้องหนึ่ง โยนผ้าห่มให้กับมันแล้วสะบัดหน้าจากไป

รู้สึกว่าพื้นเตียงทั้งเย็นเฉียบทั้งกระด้าง พอล้มตัวลงนอน หน้าอกก็ปวดแปลบปลาบ เวี่ยจือหยางค่อยนึกออกว่าถูกปีศาจทวงหนี้ซัดเข็มใส่ตำแหน่งหัวใจ ปีศาจทวงหนี้บอกว่าหากไม่ถอนดึงออกมา เข็มจะแทงทะลุหัวใจไป สร้างความอัดอั้นตันใจแก่เวี่ยจือหยางยิ่ง ครุ่นคิดอยู่ครึ่งค่อนคืนยังนึกหาวิธีถอนเข็มออกมาไม่ได้ จึงคาดคะเนว่าคงเป็นปีศาจทวงหนี้ขู่ขวัญตนเอง เข็มเล่มหนึ่งไหนเลยมีอานุภาพถึงเพียงนี้ ดังนั้นตลบผ้าห่มขึ้นคลุมโปง เข้าสู่ห้วงนิทรารมณ์

พลันเกิดอาการเจ็บปวด เวี่ยจือหยางลืมตาขึ้น เห็นนางกำนัลที่

อายุมากซ่งฉายืนอยู่หน้าเตียง มือหนึ่งเท้าสะเอว มือหนึ่งถือขลุ่ยของมัน ร้องเสียงแหลมว่า "ไก่ตอนตาย ลุกขึ้นมาหาบน้ำ"

เวี่ยจือหยางค่อยพบว่าถูกนางฟาดหวดมือเท้าหลังไหล่หลายครา จึงบันดาลโทสะ แย่งชิงขลุ่ยมาหวดใส่ตะโพกนางกำนัลที่อายุมาก ซ่งฉากรีดร้องคำหนึ่ง เห็นเวี่ยจือหยางเงื้อขลุ่ยขึ้น สร้างความแตกตื่นจนหมุนตัววิ่งหนี ปากร้องว่า "ฆ่าคนตายแล้ว ฆ่าคนตายแล้ว..."

เวี่ยจือหยางไล่กวดออกนอกประตู ปรากฏนางกำนัลขันทีเข้ามาขัดขวาง แต่ถูกมันใช้ขลุ่ยฟาดหวดจนแตกกระเจิง เห็นแน่ชัดว่าจะไล่กวดตามซ่งฉาทัน ซ่งฉาได้ยินเสียงฝีเท้าตามหลังมา ใต้เท้าจึงสะดุดเสียหลักล้มฟาดลง เวี่ยจือหยางวิ่งเข้าหา เงื้อขลุ่ยคิดหวดใส่นาง

พลันปรากฏกระบี่พร้อมฝักเล่มหนึ่งยื่นมาจากด้านข้าง พอเขี่ยเบาๆ ก็เขี่ยขลุ่ยยาวของเวี่ยจือหยางหลุดจากมือ มันเหลียวหน้าไป เห็นจูเหว่ยขุ่นเคืองจนหน้าขาวซีด สองตาคล้ายมีเปลวไฟพวยพุ่งออกมา

เวี่ยจือหยางค่อยเรียกสติคืนมา ฉุกคิดว่าตนเองอยู่ในวังต้องห้าม สร้างความแตกตื่นจนหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา

จูเหว่ยตวาดถามนางกำนัลนั้นว่า "ซ่งฉา เกิดเรื่องใด?"

ซ่งฉากอดขาจูเหว่ยไว้ ร่ำไห้รำพันว่า "กงจู่เตี้ยนเซี่ย เราปลุกให้ไก่ตอนตายขึ้นมาหาบน้ำ มันมิเพียงไม่ฟัง ยังหยิบฉวยขลุ่ยฟาดหวดเรา"

เวี่ยจือหยางทั้งร้อนรุ่มทั้งเดือดดาล ร้องว่า "เหลวไหล เป็นท่านทุบตีข้าพเจ้าก่อน"

ซ่งฉาโต้แย้งว่า "ผู้ใดเห็นเราทุบตีท่าน ท่านฟาดหวดเรา ทุกคนล้วนเห็นกับตา" พลางโอดครวญว่า "กงจู่เตี้ยนเซี่ย ท่านต้องชำระความให้กับเรา เราติดตามท่านมาสิบกว่าปี ยังถูกไก่ตอนตายตัวนี้ข่มเหงรังแก"

จูเหว่ยจับจ้องมองนางกำนัลชั่วขณะ ค่อยเดินเข้ามาหยิบฉวยขลุ่ยขึ้นมา เช็ดคราบฝุ่นละออง แล้วกล่าวเบาๆ กับเวี่ยจือหยางว่า "ขลุ่ยใช้

สำหรับเป่า มิใช่ใช้ฟาดหวดผู้คน" พลางส่งขลุ่ยให้กับเวี่ยจือหยาง เวี่ยจือหยางรับมาถือไว้ ในใจบังเกิดเป็นรสชาติสุดบรรยาย

ซ่งฉาเห็นผิดท่ารีบกล่าวว่า "กงจู่เตี้ยนเซี่ย ท่านไฉนคืนอาวุธร้ายแก่มัน?"

จูเหว่ยกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "ซ่งฉา ท่านติดตามเราแปดปี เรายังไม่ทราบว่าท่านเป็นใครหรือ ท่านทำร้ายนางกำนัลขันทีน้อยครั้งแล้วครั้งเล่า มีคนฟ้องร้องต่อเรา เราเห็นแก่หน้าท่าน ไม่สะดวกกับการดุว่าท่าน แต่เรามิใช่คนโง่งม ขันทีน้อยนี้เพิ่งมาถึง ต่อให้มีขวัญกล้าเทียมฟ้า ก็ไม่กล้าทุบตีท่าน เอาเถอะ ท่านเป็นผู้คุมงาน ให้มันหาบน้ำสี่โอ่ง" กล่าวจบไม่รอฟังคำโต้แย้งจากซ่งฉา ชิงหันกายจากไป

โอ่งน้ำเป็นโอ่งทองเหลืองขนาดใหญ่ หากคิดตักน้ำใส่โอ่งจนเต็มต้องตักน้ำจากบ่อสิบกว่าถัง ซ่งฉาก็ตั้งตัวเป็นผู้คุมงาน เพื่อป้องกันเวี่ยจือหยางแก้แค้น จึงเสาะหาขันทีที่มีอายุมาสองคน นางกำนัลผู้นี้ยังหาเหตุดุด่าทั้งหยิกใส่ สร้างความโกรธแค้นแก่เวี่ยจือหยาง หากมิใช่อีกฝ่ายมีพวกมาก มันคงราดรดน้ำใส่ศีรษะนาง

หลังจากตักน้ำใส่โอ่งทั้งสี่ใบจนเต็ม เวี่ยจือหยางก็เหน็ดเหนื่อยจนสองเท้าอ่อนระทวย ตำแหน่งที่ถูกเข็มปักใส่ยิ่งปวดแปลบ ตอนแรกมีขนาดเท่าปลายนิ้ว หลังจากทำงานแล้วเสร็จ ก็ใหญ่เท่าปากถ้วยสุรา สร้างความหวาดหวั่นวิตก แต่ก็อับจนปัญญา

พอถึงยามเที่ยงได้รับประทานอาหาร ขณะจะนอนหลับสักงีบ จูเหว่ยก็ส่งคนมาตามตัว เวี่ยจือหยางต้องด่าทอในใจว่ากงจูโสโครก หางสุกรตาย พอไปถึงห้องนอนของจูเหว่ย เห็นบนผนังแขวนพิณโบราณสิบกว่าคัน มีทั้งแบบฟุซี แบบซื่อข่วง แบบหลิงจี แบบต่งหนี แบบเฟิงซื่อ แบบเสินหลง แบบเหลียนจู ทั้งสีดำ สีน้ำตาล สีหยกขาว สีเหลืองทอง ยัง

มีผีผาอีกหลายคัน ทั้งแบบคอคด คอตรง คอยาว คอสั้น ยังมีเครื่องดนตรีฟางเสี่ยน เครื่องดนตรีชิ่งที่ทำจากทองเหลือง กลองหนังทั้งใหญ่และเล็ก ขลุ่ยทั้งยาวและสั้น เครื่องดนตรีหูเจีย เครื่องดนตรีคงโหว สรุปแล้วขอเพียงเป็นเครื่องดนตรีที่เวี่ยจือหยางรู้จัก ภายในห้องล้วนมีครบถ้วน ถึงกับยังมีชุดระฆังทองเหลือง เนื่องจากเป็นวัตถุโบราณ จึงปรากฏคราบสนิมเขียวเกรอะกรัง

นอกจากนี้โต๊ะเตียงเก้าอี้ล้วนเรียบง่าย มีกลิ่นหอมเจือจางของสตรีลอยคลอเคล้า จูเหว่ยนั่งอยู่หลังพิณสายน้ำตกพวงไข่มุก พอพบเห็นเวี่ยจือหยาง จึงกล่าว "รีบมา ข้าพเจ้ากำลังซักซ้อมพิณ ท่านบรรเลงเป็นเพื่อนข้าพเจ้า"

เวี่ยจือหยางปฏิบัติตาม แต่ยามหงุดหงิดใจสำเนียงผิดเพี้ยนไป จูเหว่ยรับฟังจนขมวดคิ้ว หยุดการดีดพิณ สั่งต่อเหล่านางกำนัลว่า "พวกเจ้าออกไป ปิดประตูห้องลง"

พริบตาต่อมาภายในห้องคงเหลือพวกมันสองต่อสอง จูเหว่ยมองดูเวี่ยจือหยาง เวี่ยจือหยางถลึงตาใส่ ทั้งสองจ้องมองกันชั่วขณะ จูเหว่ยพลันหัวร่อคิกคักออกมา ตอนแรกเพียงหัวร่อเบาๆ ต่อจากนั้นหัวร่อจนตัวงอ

เวี่ยจือหยางบังเกิดความมึนงงสงสัย ถามว่า "กงจู ท่านหัวร่ออันใด?"

จูเหว่ยนั่งตัวตรง หอบหายใจกล่าวว่า "เมื่อนึกถึงเหตุการณ์เมื่อตอนเช้า ข้าพเจ้าอดหัวร่อมิได้ นับตั้งแต่ข้าพเจ้ารู้จักซ่งฉา ไม่เคยเห็นสภาพเช่นนั้นมาก่อน"

เวี่ยจือหยางสงสัยใจกว่าเดิม ตะกุกตะกักถามว่า "กงจู ท่านไม่มีโทสะต่อข้าพเจ้าหรือ?"

จูเหว่ยยิ้มพลางกล่าวว่า "ข้าพเจ้ามีโทสะอันใด ซ่งฉาผู้นี้ความจริงเป็นนางกำนัลรับใช้**มู่เฟย** *(มารดาที่มีศักดิ์เป็นพระสนม)* ข้าพเจ้า หลังจาก

ที่มู่เฟยลาโลก ก็ย้ายมาปรนนิบัติข้าพเจ้า ที่ผ่านมาถือดีว่าเป็นคนเก่าแก่ มักวางอำนาจบาตรใหญ่ ทุบตีนางกำนัลขันทีน้อย สร้างความคับข้องใจแก่ข้าพเจ้า คราครั้งนี้พบกับตัวโง่งมท่าน ก็ให้นางรับประทานตะพาบน้ำตัวหนึ่ง"

เวี่ยจือหยางรับฟังจนงงงันวูบ หลังจากขบคิดดู ค่อยหัวร่อออกมา กล่าวว่า "ท่านหมายความว่าเสียหน้าหรือ?"

จูเหว่ยตอบว่า "ใช่แล้ว นี่เป็นคำสแลงในชาวบ้านร้านตลาด ข้าพเจ้านึกไม่ออก"

เวี่ยจือหยางหัวร่อฮาฮา ใช้นิ้วมือจุ่มน้ำชาเขียนคำ "เสียหน้า" ลงบนโต๊ะ จูเหว่ยเห็นเช่นนั้นรู้สึกน่าหัวร่อกล่าวว่า "ที่แท้ข้าพเจ้าใช้ถ้อยคำผิดไป"

เวี่ยจือหยางเห็นนางแสดงลักษณะท่าทางของหญิงสาวออกมา ในใจเกิดความรู้สึกใกล้ชิด ดังนั้นกล่าวว่า "กงจู ดูท่าท่านคงไม่เคยออกจากวังไป?"

จูเหว่ยสั่นศีรษะกล่าวว่า "ข้าพเจ้าพอเกิดมาก็อยู่แต่ในวัง"

เวี่ยจือหยางบังเกิดความเวทนา ทอดถอนใจกล่าวว่า "ดูท่าเป็นกงจูไม่มีอันใดดี ที่นี้พอมืดค่ำลงทั้งมืดมิดทั้งว่างเปล่า ไม่ต่างกับหลุมฝังศพขนาดใหญ่"

จูเหว่ยหน้าแปรเปลี่ยนไป ดุว่า "บังอาจ ท่านกล้าบอกว่าวังต้องห้ามเป็นหลุมฝังศพ?"

เวี่ยจือหยางหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเพียงแค่เปรียบเปรยเท่านั้น"

จูเหว่ยมองดูขันทีน้อยนี้ นึกขุ่นเคืองก็ใช่ที่ ขบขันก็ใช่ที่ ยามนั้นขบคิดแล้วกล่าว "ท่านติว่าวังต้องห้ามไม่ดี อย่างนั้นที่ใดดีเลิศ?"

เวี่ยจือหยางร้องโพล่งว่า "แม่น้ำฉินไหว"

จูเหว่ยร้องอย่างขุ่นเคืองว่า "บังอาจ ท่านนำวังต้องห้ามไปเปรียบ

กับสถานที่อันต่ำช้าเช่นนั้น?"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "ท่านเคยไปยังแม่น้ำฉินไหวหรือ?"

จูเหว่ยหน้าแดงวูบแล้วกล่าว "ไม่เคยไปแล้วจะเป็นไร ที่นั่นมิใช่มิใช่..."

สุ้มเสียงยิ่งมายิ่งเบาลง เวี่ยจือหยางจึงกล่าว "เป็นซ่องคณิกาจริง แต่เปรียบกับวังต้องห้ามยังครึกครื้นกว่าร้อยเท่า น่าเล่นกว่าพันเท่า"

จูเหว่ยพอฟัง บังเกิดความสงสัยอยากรู้ขึ้นมาถามว่า "ครึกครื้นอย่างไร น่าเล่นอย่างไร?"

เวี่ยจือหยางถือโอกาสบรรยายภาพเรือนำเที่ยวบนแม่น้ำฉินไหว การละเล่นที่ศาลเจ้าฟูจื่อ ของขบเคี้ยวสารพัน ทั้งน้ำเต้าน้ำตาล ขนมโก๋กุ้ยฮัว ขนมเปียะเนื้อแพะ ต่อเติมแต้มสีเป็นการใหญ่

จูเหว่ยตั้งใจรับฟัง ภาพแปลกพิสดารต่างๆ คล้ายปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้า หัวใจต้องร้อนวูบวาบ ผ่านไปเนิ่นนานค่อยทอดถอนใจกล่าวว่า "เช่นนี้เป็นว่าแม่น้ำฉินไหวคล้ายกับ คล้ายกับดีกว่าวังต้องห้าม น่าเสียดายที่ข้าพเจ้าไม่มีบุญวาสนาเช่นเดียวกับท่าน ไม่อาจไปชมดูด้วยตัวเอง"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "ท่านเป็นกงจู มีที่ใดที่ไปไม่ได้?"

จูเหว่ยส่ายหน้ากล่าวว่า "ท่านยังไม่ทราบ ฟู่หวงตรากฎไว้ องค์หญิงต้องแต่งออกค่อยไปจากวังต้องห้ามได้

เวี่ยจือหยางร้องโพล่งว่า "นั่นง่ายดายยิ่ง ท่านแต่งงานกับผู้คนก็ใช้ได้แล้ว"

จูเหว่ยค้อนมันวงหนึ่ง กล่าวว่า "ท่านกล่าวเหลวไหลอันใด หนึ่งนั้นข้าพเจ้ายังเยาว์วัย สอง เหล่าคุณชายเชื้อพระวงศ์ล้วนน่ารังเกียจ ไม่มีบุคคลเช่นท่านกับสือชีเกอแม้สักคนเดียว..." เอ่ยถึงตอนนี้ค่อยรู้สึกตัวว่าพลั้งปากไป ตัวเองไหนเลยกล่าววาจาเช่นนี้ต่อขันทีน้อยผู้หนึ่งได้

เวี่ยจือหยางไม่ทันจับความในถ้อยคำของนาง เพียงกล่าวว่า "พวก

ท่านจัดลำดับน่าประหลาดนัก มันอยู่ลำดับสิบเจ็ดเป็น**เกอเกอ** *(พี่ชาย)* ท่านอยู่ลำดับสิบสามกลับเป็น**เม่ยเม่ย** *(น้องสาว)*"

จูเหว่ยกล่าวอย่างประหลาดใจว่า "เวี่ยจือหยาง ตอนที่ท่านเข้าวังไม่มีคนบอกต่อท่านหรือ ฟู่หวงมีบุตรชายยี่สิบห้าคน ธิดาอีกสิบหกคน"

เวี่ยจือหยางร้องโอยออกมากล่าวว่า "บิดาท่านกำเนิดบุตรมากมายนัก..."

จูเหว่ยทั้งขุ่นเคืองทั้งขบขัน กล่าวว่า "บิดาอันใด ท่านต้องเรียกฝ่าบาท"

เวี่ยจือหยางรีบกล่าวว่า "ใช่แล้ว ฝ่าบาทให้กำเนิดบุตรมากมายนัก"

จูเหว่ยรู้สึกว่าคำพูดนี้ไม่ถูกต้อง แต่บอกไม่ถูกว่าไม่ถูกต้องอย่างไร ได้แต่กล่าวว่า "สือชีจัดลำดับจากในบุตรชาย เขามีชื่อตัวเดียวว่าเฉวียน มีศักดิ์เป็นหนิงอ๋อง ส่วนสือซันเป็นการจัดลำดับจากในธิดา รองจากข้าพเจ้ายังมีเม่ยเม่ยอีกสามคน แต่ว่าข้าพเจ้ากับสือชีต่างจากผู้อื่น พวกเราเกิดจากมารดาคนเดียวกัน ดังนั้นมันจึงเดินทางจากนอกกำแพงใหญ่มาฉลองวันเกิดให้กับข้าพเจ้า ส่วนพี่น้องอื่นเพียงมอบอัญมณีของมีค่าให้เป็นของขวัญ มีแต่มันจึงจัดทำพิณสายน้ำตกพวงไข่มุกคันนี้ให้ เพราะว่ามันทราบว่าในสายตาข้าพเจ้า ต่อให้เป็นอัญมณีมีค่าทั่วหล้า ยังไม่เท่ากับพิณโบราณคันหนึ่ง" พลางกรีดนิ้วลงบนสายพิณ บังเกิดเป็นเสียงดังสดใส

เวี่ยจือหยางชมเชยว่า "พิณคันนี้ไม่เลวจริงๆ ที่บ้านข้าพเจ้ามีพิณห่วงประดับเก้าชั้นฟ้าที่ตกทอดมาจากราชวงศ์ถัง แต่สำเนียงสู้พิณคันนี้ไม่ได้"

จูเหว่ยลอบประหลาดใจ เด็กหนุ่มผู้นี้มาจากตระกูลนักดนตรี เหตุใดตกต่ำเป็นขันที แต่คาดว่าเรื่องนี้มีความหลังฝังใจ ไม่สะดวกกับการซักถาม เพียงกล่าวว่า "สำเนียงเป็นเหตุผลหนึ่ง ที่หายากคือพิณคันนี้จัดทำจากองค์ชายผู้หนึ่ง แต่เรียบง่ายธรรมดา เป็นงานศิลปะในงานศิลปะ"

เวี่ยจือหยางผงกศีรษะกล่าวว่า "นี่เรียกว่าเครื่องมือที่ปราศจากสิ่งของรุ่มร่าม มีแต่ผู้สุนทรีย์จึงกระทำได้"

จูเหว่ยรับฟังจนตาเป็นประกายกล่าวว่า "สือซีเกอกับข้าพเจ้ามีนิสัยใจคอคล้ายคลึงกัน ความจริงเป็นคนนิยมดนตรีการ น่าเสียดายที่ฟู่หวงให้มันออกไปรบทัพจับศึก"

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างประหลาดใจว่า "ให้มันรบทัพจับศึกหรือ ไม่ละม้ายคล้ายเหมือนแม้แต่น้อย กลับเป็นเอี้ยนอ๋องจูตี้ท่าทางดุร้าย แสดงว่าสามารถทำสงครามสู้รบ"

จูเหว่ยกล่าวว่า "ท่านมีสายตาไม่เลว ฟู่หวงบอกว่าในบุตรชายทั้งหลาย นับซื่อเกอถนัดในการทำสงครามสู้รบ"

เวี่ยจือหยางกล่าวถามว่า "มันเป็นเกอเกอที่เกิดจากมารดาเดียวกับท่านหรือ?"

จูเหว่ยถลึงตาใส่กล่าวว่า "ผู้คนในวังต่างทราบว่ามันเป็นบุตรของเสี้ยวฉือฮองเฮา ท่านไฉนถามคำถามที่ไร้มารยาทถึงเพียงนี้?"

"อย่างนั้นมันไฉนมาฉลองวันเกิดให้กับท่านด้วย?"

"มันสนิทสนมกับสือซีเกอ จึงให้ความสำคัญต่อข้าพเจ้า ทั้งสองปกครองดินแดนใกล้กัน ซื่อเกออยู่ที่เมือง**เป่ยผิง*** ส่วนสือซีเกออยู่ที่เมืองต้าหนิง"

เวี่ยจือหยางทวนคำเมืองต้าหนิง นึกไม่ออกว่าเป็นสถานที่ใด

จูเหว่ยยิ้มพลางกล่าวว่า "มิน่าเล่าท่านไม่รู้จัก ต้าหนิงอยู่ไกลจากเป่ยผิง ขี่ม้าออกจากด่านหลิวเจียโข่ว ต้องเดินทางอีกสองวัน นั่นเป็นเมืองสำคัญนอกกำแพงใหญ่ ทิศเหนือคุมแดนเหลียวตง ตะวันตกจรดทะเลทราย ภายในเมืองมีไพร่พลแปดหมื่น ทัพม้าอีกหกพัน วางกำลังไม่น้อยกว่าเป่ยผิง" เอ่ยถึงตอนนี้ลังเลเล็กน้อยแล้วกล่าว "แต่ว่าซื่อเกอติดตามสือ

---

* ชื่อเดิมของนครปักกิ่ง

ชีเกอมายังนครหลวง ไม่เพียงเพื่อฉลองวันเกิดให้กับข้าพเจ้า..."

เวี่ยจือหยางถามดูว่า "ยังมีเหตุผลใด?"

จูเหว่ยถอนใจเบาๆ กล่าวว่า "เรื่องนี้อย่าได้กล่าวแล้ว" พลางกรีดนิ้วบรรเลงบทเพลงเมฆวารีเฉิดฉันออกมา

เวี่ยจือหยางสนทนากับนางรอบหนึ่ง พบว่าองค์หญิงนางนี้อ่อนโยนนุ่มนวล เป็นหญิงสาวที่ยากพบพาน จึงคลายความขุ่นเคืองกว่าครึ่ง ขวางขลุ่ยยาวบรรเลงร่วมกับนาง

ทั้งสองใช้ท่วงทำนองสอดรับ เชื่อมกระแสจิตถึงกัน ทัศนียภาพรอบข้างแปรเปลี่ยนกลับกลาย คล้ายเดินจูงมืออยู่กลางสายฝน ต่อจากนั้นมาถึงริมทะเลสาบต่งถิง เห็นเงาเมฆเคลื่อนคล้อย คลื่นม้วนพัดพา หนุ่มสาวทั้งสองเคลิบเคลิ้มลืมตัว ไม่ทราบว่าอยู่แห่งหนใด

เช้าวันรุ่งขึ้น เวี่ยจือหยางเจ็บปวดจนตื่นขึ้นมา อาการปวดที่ตำแหน่งหัวใจขยายตัว เมื่อวานมีขนาดเท่าปากถ้วยสุรา ยามนี้กลายเป็นขนาดเท่าปากชาม มันพลิกตัวไปมา หลับไปอีกงีบหนึ่ง จูเหว่ยก็ใช้คนมาเชิญตัว

เมื่อถึงห้องนอนของนาง จูเหว่ยเพิ่งตื่นนอน ให้ซ่งฉาหวีสางผม นางเปลี่ยนเป็นสวมเสื้อกระโปรงเนื้อแพรสีแดงเข้ม ใบหน้าขาวอมชมพู พอเห็นเวี่ยจือหยาง ก็เม้มปากหัวร่อต่อมัน เป็นความงามเฉิดฉันดุจบุปผาชุนเทียนก็มิปาน

เวี่ยจือหยางชมดูจนตะลึงลาน ซ่งฉาที่กำลังหวีสางผมเห็นเช่นนั้นจึงร้องบอกว่า "ไก่ตอนตายดูอะไร ระวังเราจะควักตาสุนัขของเจ้าออกมา"

เวี่ยจือหยางบันดาลโทสะ ด่ากลับไปว่า "สตรีโสโครก ด่าบิดาหรือ?"

ซ่งฉาร้องเพ้ยกล่าวว่า "เจ้าเป็นขันที คิดเป็นพ่อคนหรือ?"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "ผู้ใดว่าข้าพเจ้าคิดเป็นพ่อคน ท่านมิใช่คน"

ซ่งฉาหน้าแปรเปลี่ยนไป โยนหวีทิ้งไปยื่นมือตะปบใส่ เวี่ยจือหยางก้มศีรษะหลบเลี่ยง เงื้อขลุ่ยหวดใส่เท้าของนาง ซ่งฉากรีดร้องคำหนึ่ง หันไปคิดหาอาวุธ กลับเปิดเผยแผ่นหลังแก่เวี่ยจือหยาง เด็กหนุ่มถือโอกาสฟาดหวดใส่ตะโพกของนางสามฉาด

ซ่งฉาเจ็บปวดจนหลั่งน้ำตาออกมา ร้องบอกต่อจูเหว่ยว่า "องค์หญิงท่านดูขันทีตายลงมือต่อเรา นับแต่วันนี้เป็นต้นไป ในตำหนักเป่าฮุยมีมันก็ไม่มีเรา"

จูเหว่ยมองดูซ่งฉาแวบหนึ่ง กล่าวเบาๆ ว่า "เมื่อสองวันก่อน**สือซื่อเม่ย** *(น้องสาวที่สิบสี่)* ตัดพ้อต่อเราว่า คนในตำหนักของนางใช้การไม่ได้ สอบถามเราว่าสามารถจัดหาคนให้กับนางหรือไม่ เช่นนี้เถอะ ท่านไปอยู่กับนางก็แล้วกัน"

ซ่งฉาคิดยกตนข่มท่าน บีบบังคับให้จูเหว่ยขับไล่เวี่ยจือหยาง มิคาดแทนที่จะได้กลับกลายเป็นเสีย คนที่ไปกลับเป็นตัวเอง สร้างความแตกตื่นแก่นางจนหน้าซีดเผือด เข่าอ่อนระทวยคุกลงกับพื้น กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า "องค์หญิงโปรดไว้ชีวิต องค์หญิงหานซันได้ชื่อว่าเจ้าอารมณ์ ครั้งก่อนฟาดหวดนางกำนัลประจำตัวจนตาย ท่านให้เราไปปรนนิบัตินาง ไยมิใช่ส่งแพะแกะไปยังรังสุนัขป่า?"

เวี่ยจือหยางได้ยินนางเปรียบตัวเองเป็นแพะแกะ ต้องหัวร่อออกมา จูเหว่ยถลึงตาใส่มันแล้วกล่าว "วิเศษแท้ ซ่งฉาท่านเปรียบตำหนักหานซันเป็นรังสุนัขป่า มิใช่ด่าว่าสือซื่อเม่ยเป็นสุนัขป่าหรือ หากว่าสือซื่อเม่ยได้ยินใช่จะตบปากท่านหรือไม่?"

ซ่งฉาหน้าถอดสี ไม่อาจกล่าววาจาใดได้ เพียงโขกศีรษะจนหน้าผากเขียวช้ำ จูเหว่ยไม่อาจหักใจได้ ประคองนางขึ้นมากล่าวว่า "พอแล้ว หลังจากนี้อย่าได้นินทาว่าร้ายผู้คนอีก"

ซ่งฉาผงกศีรษะติดต่อกัน จูเหว่ยกล่าวอีกว่า "เวี่ยจือหยางรั้งอยู่ ที่

เหลือล้วนออกไป”

ซ่งฉารีบนำเหล่านางกำนัลออกจากตำหนัก จูเหว่ยค่อยปิดประตูลงกลอน หันมามองดูเวี่ยจือหยาง ดวงตาทอแววตำหนิติเตียน เวี่ยจือหยางหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า “องค์หญิง ท่านตามตัวข้าพเจ้ามาตั้งแต่เช้าทำอะไร เมื่อวานเป่าขลุ่ยอยู่ครึ่งวัน เป่าจนปากด้านชาแล้ว”

จูเหว่ยหน้าเคร่งเครียดลงกล่าวว่า “ท่านไม่ต้องการอยู่เป็นเพื่อนข้าพเจ้าหรือ อย่างนั้นก็กลับไป ข้าพเจ้าจึงไม่พิสมัย”

เวี่ยจือหยางเห็นนางขุ่นเคืองแง่งอนขึ้นมา คิดไปก็ใช่ที่ รั้งอยู่ก็ใช่ที่ ต้องยกมือเกาศีรษะกล่าวว่า “องค์หญิง ท่านรับประทานยาผิดหรือไม่ วันนี้ไม่ใคร่ถูกต้อง”

จูเหว่ยร้องตวาดว่า “หุบปาก ที่ไม่ถูกต้องคือท่าน ท่านด่าคนทุบตีคนร้ายกาจนักหรือ ซ่งฉาไม่ถูกต้อง ท่านก็ไม่ดีเลิศกว่าเท่าใด หากเก่งกล้าก็ด่าข้าพเจ้าสักคำ”

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านไม่ได้ด่าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไยต้องด่าท่าน ไม่เช่นนั้นท่านด่าข้าพเจ้าสักสองคำ ข้าพเจ้าจะด่ากลับทั้งต้นทบดอก”

จูเหว่ยงงงันวูบ นางอยู่ในวังหลวง พระบิดาเป็นปฐมกษัตริย์ราชวงศ์หมิง พี่ชายเป็นอ๋องกินเมือง บวกกับนางมีนิสัยอ่อนโยน แม้ทราบว่าด่าคนอย่างไร แต่ก็ยากกล่าวจากปากได้ จึงกล่าว “ข้าพเจ้าไม่ด่าท่าน ทุบตีท่านได้หรือไม่?”

เวี่ยจือหยางหยีตามองดูนาง หัวร่อฮาฮากล่าวว่า “องค์หญิง ท่านงามหยดย้อยถึงเพียงนี้ จะด่าคนทุบตีคนได้อย่างไร โอ ท่านคิดทุบตีข้าพเจ้าก็ให้ท่านทุบตีสักสองครา แต่อย่าได้ใช้กำลังเกินไป ไม่เช่นนั้นรังแต่เจ็บมือตัวเอง”

จูเหว่ยจับจ้องมองมันชั่วขณะ สีหน้าอันขุ่นเคืองค่อยสลายคลาย มุม

ปากปรากฏรอยยิ้มวูบหนึ่งกล่าวว่า “นี่เป็นท่านบอกเอง” พลางหมุนตัวไปปลดกระบี่บนผนังลงมา

เวี่ยจือหยางใจหายวาบ รีบโบกไม้โบกมือกล่าวว่า “ท่านคิดทุบตีคนหรือฆ่าคน?”

จูเหว่ยกล่าวคำปีศาจขวัญอ่อน พลางดึงกระบี่ออกมาโยนทิ้งไป เพียงถือฝักกระบี่ไว้ กล่าวว่า “ท่านมิใช่ร้ายกาจนักหรอกหรือ ข้าพเจ้าใช้ฝักกระบี่ ท่านใช้ขลุ่ย พวกเราต่อสู้กันอย่างยุติธรรม ขอเพียงท่านฟาดหวดถูกข้าพเจ้า ถือว่าท่านชนะ ไม่เช่นนั้นหลังจากนี้ห้ามลงไม้ลงมือ ยิ่งห้ามด่าคน”

เวี่ยจือหยางครุ่นคิด ฟาดหวดท่านคราหนึ่ง มีอันใดยากลำบาก ท่านปฏิบัติต่อผู้คนด้วยดี เราจะไม่ใช้กำลัง เพียงเคาะท่านเบาๆ ดังนั้นถามย้ำว่า “ท่านรักษาคำพูดหรือไม่?”

จูเหว่ยตอบว่า “ย่อมรักษาคำพูด” พลางยกฝักกระบี่ชี้เฉียงด้วยท่วงท่าปลอดโปร่งเฉื่อยชา

เวี่ยจือหยางเห็นนางถือดีถึงเพียงนี้ ต้องนึกขุ่นเคืองใจ พลันกวาดตาไปยังประตูตำหนัก อุทานดังเอ๊ะออกมา จูเหว่ยเข้าใจว่ามีคนมา จึงเหลียวหน้าไป มิคาดเวี่ยจือหยางกระโดดปราดเข้าหา เงื้อขลุ่ยขึ้นหวดใส่หลังมือของนาง

เวี่ยจือหยางหลอกล่อซ้ายจู่โจมขวา เห็นแน่ชัดว่าจะหวดถูก มิคาดละลานตาวูบ จูเหว่ยหายสาบสูญไป ต่อจากนั้นหัวไหล่ปวดแปลบ ต่อจากนั้นบังเกิดเป็นเสียงดัง เวี่ยจือหยางใจหายวาบเหลียวหน้ามอง เห็นจูเหว่ยยืนอยู่ด้านข้าง ใช้นิ้วมือลูบไล้ฝักกระบี่เบาๆ

เวี่ยจือหยางขู่คำรามเบาๆ ควงขลุ่ยกวาดใส่ฝักกระบี่ คิดใช้กำลังกระแทกฝักกระบี่ร่วงหล่น

จูเหว่ยยืนหยัดกับที่ ยื่นฝักกระบี่ปัดใส่ เวี่ยจือหยางรู้สึกง่ามมือร้อน

วูบ ตัวขลุ่ยเบี่ยงเบนไปเชียะเศษ ได้แต่เบิ่งตาดูฝักกระบี่รุกล้ำเข้ามา เสียงฉาดเมื่อหวดถูกเท้าของมัน เวี่ยจือหยางรู้สึกปวดแปลบแสบร้อน ต้องร้องเสียงพิกล ตวัดเท้าเตะใส่ท้องน้อยของนาง

มิคาดจูเหว่ยหมุนตัวหลบเลี่ยง ปากกล่าวว่า "คิดเลียนแบบม้าเตะใส่ผู้คนหรือ?" ในเสียงกล่าว เวี่ยจือหยางถูกฝักกระบี่หวดใส่เท้าสามครั้งครา สร้างความเจ็บปวดแก่เวี่ยจือหยางจนหดเท้ากลับมา กระโดดโลดเต้นวุ่นวาย

จูเหว่ยยิ้มพลางกล่าวว่า "เวี่ยจือหยาง ยอมรับนับถือแล้วหรือไม่?"

เวี่ยจือหยางร้องว่า "ยอมรับนับถือบิดาท่าน"

จูเหว่ยกล่าวว่า "ด่าคนอีก สมควรตบปาก" พลางยกฝักกระบี่จี้ใส่ทรวงอกเวี่ยจือหยาง เวี่ยจือหยางรีบเงื้อขลุ่ยขึ้นปิดป้อง มิคาดนี้เป็นท่าหลอกล่อ จูเหว่ยพลันตวัดฝักกระบี่ขึ้น เสียงฉาดฉาดเมื่อตบปากมันสองครา

เวี่ยจือหยางรู้สึกสองแก้มปวดแปลบ ในปากเค็มกร่อย ต้องถอยกายไปสองก้าว จับจ้องมองจูเหว่ยอย่างประหลาดใจ

จูเหว่ยยิ้มพลางกล่าวว่า "ครั้งนี้ยอมรับนับถือแล้วกระมัง?"

เวี่ยจือหยางกระชากเสียงว่า "ยอมรับอุบาทว์อันใด" พลางกระโดดปราดเข้าหา กวัดแกว่งขลุ่ยหลอกล่อ กวาดเท้าซ้ายเขี่ยเก้าอี้กลมแกะสลักลายดอกตัวหนึ่งลอยเข้าหาจูเหว่ย องค์หญิงน้อยถลันหลบเลี่ยง พลันรู้สึกมีกระแสลมพุ่งมาปะทะหน้า เวี่ยจือหยางแยกเขี้ยวกางเล็บโถมเข้ามา

จูเหว่ยหัวร่อเบาๆ ลอยตัวขึ้นดุจปุยนุ่นไร้น้ำหนัก ทิ้งตัวลงบนโต๊ะกลมที่ด้านข้าง เวี่ยจือหยางโถมจู่โจมพลาดผิด เสียงโครมเมื่อชนใส่ขาโต๊ะ โต๊ะตัวนี้ทำจากไม้จันทน์ม่วง จึงแข็งแรงยิ่ง เวี่ยจือหยางรู้สึกเบื้องหน้าสายตามืดทะมึน แทบสิ้นสติไป

มันส่ายโงนเงนลุกขึ้น เงยหน้ามองดู เห็นจูเหว่ยยืนอยู่บนพื้นโต๊ะ

เสื้อกระโปรงสีแดงโชยพัดพลิ้ว ประดุจกุหลาบเบ่งบาน นางซ่อนฝักกระบี่ไว้ที่ด้านหลัง ดวงตาทอแววซุกซนชนิดหนึ่ง

เวี่ยจือหยางบันดาลโทสะ ควงขลุ่ยกวาดใส่ข้อเท้าหญิงสาว ยังไม่ทันกวาดถูก ได้ยินเสียงเพียะ ขลุ่ยยาวไม่ทราบถูกหญิงสาวเหยียบไว้ได้อย่างไร เวี่ยจือหยางกระชากช่วงชิง แต่ขลุ่ยยาวไม่ขยับเขยื้อนเคลื่อนที่ จูเหว่ยทางหนึ่งเหยียบขลุ่ยไว้ ทางหนึ่งยกฝักกระบี่เคาะใส่ศีรษะเวี่ยจือหยาง ปากถามว่า "ยอมรับนับถือแล้วหรือไม่..."

เวี่ยจือหยางถูกเคาะใส่หลายครา บังเกิดความอับอายอัปยศ ดวงตาแสบร้อน น้ำตาแทบไหลหลั่งออกมา พานคลายมือจากการถือขลุ่ยออกแรงพลิกล้มโต๊ะ

จูเหว่ยพลิ้วกายดุจนางแอ่นลงจากโต๊ะก่อนที่โต๊ะไม้จะพลิกล้ม อ้อมถึงด้านหลังเวี่ยจือหยาง ใช้ฝักกระบี่ตบฉาดฉาดใส่ตะโพกต้นขาของเวี่ยจือหยาง

เวี่ยจือหยางเจ็บปวดจนคลุ้มคลั่ง ลืมเลือนศักดิ์ฐานะของอีกฝ่าย เพียงคิดทวงถามกลับคืน ตะปบคร่ากุมวุ่นวาย แต่จูเหว่ยคล้ายสายลมหอบหนึ่ง ไม่อาจไขว่คว้าถูกได้ เวี่ยจือหยางหมุนตัวเป็นวง ปากส่งเสียงหอบหายใจ สองเท้าสะดุดเสียหลัก กระเด็นไปทางขวาง ชนเก้าอี้สองตัวพลิกล้ม แขนขาชักกระตุกไม่ไหวติงอีก

จูเหว่ยใจหายวาบ นางความจริงเพียงต้องการให้เวี่ยจือหยางยอมรับความพ่ายแพ้ก็เลิกรา มิคาดขันทีน้อยดื้อรั้นเกินคน มิเพียงไม่ยอมรับความพ่ายแพ้ มิหนำซ้ำพอถูกฟาดหวดกลับสะกิดความดุร้ายขึ้นมา สุดท้ายเห็นคู่ต่อสู้สะดุดล้มลง ต้องร้องถามว่า "เวี่ยจือหยาง ท่านไม่เป็นไรกระมัง?"

นางร้องถามคราหนึ่ง หามีเสียงตอบไม่ จูเหว่ยบังเกิดความห่วงใย เดินเข้าไปก้มกายลงตรวจดู มิคาดเวี่ยจือหยางพลิกตัวกระโดดปราดขึ้น ยื่นมือคว้าจับฝักกระบี่ กระชากดึงลงมา จูเหว่ยบริสุทธิ์ไร้เดียงสา หารู้ไม่ว่า

ในโลกมีแผนแสร้งตายหลอกให้ศัตรูถลำลึกเข้ามา จึงเสียหลักการทรงตัว ถลาล้มลง

จูเหว่ยมีเพลงกระบี่ร้ายกาจ แต่พอล้มลงกับพื้น ที่ประลองก็มิใช่เพลงกระบี่ หากเป็นการกอดปล้ำกัน นางเห็นเวี่ยจือหยางมือหนึ่งฉุดดึงฝักกระบี่ มือหนึ่งโอบกอดเอวของนาง ยามแตกตื่นลนลานจึงคิดช่วงชิงฝักกระบี่กลับไป แต่เวี่ยจือหยางกอดรัดไม่ปล่อย ทั้งสองจึงล้มกลิ้งไปตามพื้นดิน กลับกลายเป็นจูเหว่ยอยู่ล่าง เวี่ยจือหยางอยู่บน ริมฝีปากทั้งสี่ข้างประกบเข้าหากัน

คราครั้งนี้อยู่เหนือความคาดหมายผู้คน สายตาของทั้งสองประสานสบ สัมผัสถึงลมหายใจกันและกัน ร่างคล้ายถูกสะกดตรึงไว้ ไม่อาจขยับเคลื่อนไหว สภาพเช่นนี้ดำเนินเป็นเวลาชั่วน้ำเดือด เวี่ยจือหยางรู้สึกว่าร่างของหญิงสาวที่เบื้องล่างอ่อนนุ่มนิ่มร้อนผะผ่าว แผ่ซ่านกลิ่นอายหอมกรุ่นออกมา พอเพ่งตามอง เห็นจูเหว่ยหลับตาลง ที่หางตาปรากฏน้ำตาสองสายไหลหลั่งออกมา

ยามนั้นที่เบื้องนอกบังเกิดเสียงตบประตู เวี่ยจือหยางค่อยคล้ายตื่นจากความฝัน กระโดดปราดขึ้นมา แต่ไม่ทันยืนหยัดมั่น ตำแหน่งหัวใจก็ปวดแปลบอย่างรุนแรง ร่างคล้ายถูกดาบขวานผ่าแยกออก ต้องแค่นเสียงอย่างเจ็บปวด ล้มฟาดลงกับพื้น

จูเหว่ยก็แตกตื่นลนลาน คืบคลานลุกขึ้นมา ได้ยินเสียงตบประตูดังเร่งร้อนกว่าเดิม สายตายามกวาดมอง เห็นโต๊ะเก้าอี้พลิกล้ม ปรากฏร่องรอยการต่อสู้กัน

ได้ยินสุ้มเสียงชราภาพเสียงหนึ่งดังว่า “เหว่ยเอ๋อ เป็นเรา รีบเปิดประตู”

ผู้มากลับเป็นหงอู่ฮ่องเต้ จูเหว่ยแตกตื่นจนแทบสิ้นสติไป พอเหลียวดูเวี่ยจือหยางเห็นมันหลับตาทั้งสอง ใบหน้ากลับกลายเป็นแดงก่ำ คล้าย

ได้รับความเจ็บปวดอย่างยิ่งยวด พริบตานั้นนางรู้สึกปากขมฝาด ในใจทราบแน่แก่ใจว่า พระบิดาทรงโหดเหี้ยมอำมหิต บวกกับต้นกำเนิดต้อยต่ำ หลังจากครองแผ่นดินก็เน้นฐานันดรศักดิ์ หากทรงทราบว่าตัวเองหยอกล้อเล่นกับขันทีน้อย ต่อให้ไม่ลงโทษตัวเอง ก็ต้องฆ่าเวี่ยจือหยางทิ้ง

นึกถึงตอนนี้ นางรีบเก็บกระบี่ขึ้น จากนั้นผลักเปิดหน้าต่าง ขณะจะประคองเวี่ยจือหยางขึ้นมา พลันได้ยินเสียงโครม กลอนประตูหักเป็นสองท่อน ประตูเปิดผางออก หงอู่ฮ่องเต้สาวพระบาทเข้ามาอย่างโกรธกริ้ว ที่ด้านหลังตามติดด้วยขันทีชรานั้น

ฮ่องเต้ชราพอทอดพระเนตรสภาพภายในห้อง ทรงเกิดความเคลือบแคลงสงสัย เมื่อกวาดพระเนตรไปยังพระธิดา พบว่าจูเหว่ยหน้าขาวซีด ร่างสั่นระริก ขณะจะซักถาม ขันทีชราพลันเงยหน้าขึ้น สองตาทอประกายเย็นเยียบดุจแท่งน้ำแข็ง พวยพุ่งไปยังเวี่ยจือหยาง

ขันทีชราขยับกายวูบ ก็มาถึงเบื้องหน้าชายหนุ่ม จับชีพจรของมันดู พลันผุดลุกขึ้น ร้องเสียงแหลมเล็กว่า “จางเทียนอี้”

หงอู่ฮ่องเต้ถูกเสียงร้องคำนี้สะกิดให้ขมวดพระขนงเข้าหากัน ขันทีชราพลันพุ่งวนตำหนักในรอบหนึ่ง แล้วกลับมายังที่เดิม คิ้วขาวทั้งคู่ขมวดมุ่นแนบแน่น

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสช้าๆ ว่า “เหลิ่งเสียน เจ้าพบเห็นอันใด?”

ขันทีชราก้มศีรษะค้อมเอวลง กระแอมไอสองคำแล้วกล่าว “ฝ่าบาท จางเทียนอี้เคยแวะมา”

หงอู่ฮ่องเต้ทรงเลิกพระขนง ตรัสถามว่าเห็นได้อย่างไร เหลิ่งเสียนชี้มือไปที่เวี่ยจือหยาง กล่าวว่า “เด็กน้อยนี้ถูกเข็มพิรุณราตรีของมันซัดใส่”

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า “เจ้าหมายถึงเข็มทองนั้น?” พลางกวาดพระเนตรไปยังพระธิดา พบว่าจูเหว่ยเหม่อลอยซึมเซา จึงตรัสว่า “หากว่าซัดเข็มทำร้ายคน เหว่ยเอ๋อไฉนปลอดภัยไร้เรื่องราว?”

เหลิ่งเสียนทอดถอนใจกล่าวว่า "นี่ต้องถามกงจู่เตี้ยนเซี่ยแล้ว"

หงอู่ฮ่องเต้เพ่งพระเนตรไปที่ธิดา จูเหว่ยยังนิ่งเงียบงัน ฮ่องเต้ชราจึงทรงเป็นห่วงขึ้นมา เหลิ่งเสียนกล่าวว่า "กงจู่เตี้ยนเซี่ยคงได้รับความตื่นตระหนก จนเหม่อลอยไปชั่วขณะ ในความคาดคิดของบ่าว การมาของจางเทียนอี้ครั้งนี้ ความจริงคิดร้ายต่อกงจู่เตี้ยนเซี่ย มิคาดกงจู่เตี้ยนเซี่ยเป็นศิษย์คนสุดท้ายของ**สีจินหยิน** *(คำยกย่องนักพรตแซ่สี)* ฝึกเพลงกระบี่ดาวหมากล้อมได้ระดับหนึ่ง คนร้ายไม่สามารถลงมือสำเร็จ บวกกับได้ยินฝ่าบาทเคาะประตู จึงซัดเข็มออก ทะลวงหน้าต่างหลบหนี ขันทีน้อยปกป้องผู้เป็นนาย ขวางอยู่เบื้องหน้ากงจู่เตี้ยนเซี่ย จึงถูกเข็มบินซัดใส่"

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสด้วยความไม่พอพระทัยว่า "เหลิ่งเสียน เมื่อสองคืนก่อนเราสั่งเจ้าฆ่าคนผู้นี้ เหตุใดคนยังไม่ตาย ทั้งซ่อนตัวอยู่ในวังก่อการร้าย?"

เหลิ่งเสียนกล่าวช้าๆ ว่า "ฝ่าบาทโปรดอภัยโทษ คนผู้นั้นมีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยม วังหลวงลึกล้ำวิกาลดึกดื่น ยากจะจับตัวได้ แต่มันถูกลมปราณดาวหางของเราทำร้าย รับบอบช้ำภายใน เราตรวจดูอาการบาดเจ็บของขันทีน้อย พบว่าเข็มบินไม่ซัดถูกหัวใจ แสดงว่าจางเทียนอี้ยังไม่ทุเลาหายดี คิดทำร้ายคนไม่สำเร็จ"

หงอู่ฮ่องเต้ทรงเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่ง หันพระพักตร์ไปตรัสถามว่า "เหว่ยเอ๋อ เป็นเช่นนี้จริงหรือ?"

จูเหว่ยใจเต้นระทึกตูมตาม เหลือบมองเวี่ยจือหยางแวบหนึ่ง ตัดใจกล่าวเบาๆ ว่า "ล้วนเป็นไปตามที่เหลิ่งกงกงบ่งบอก..." ไม่ทันกล่าวจบต้องหลั่งน้ำตาออกมา ตั้งแต่เล็กจนโต นางไม่เคยพูดปดต่อพระบิดา น้ำตาครั้งนี้ไหลหลั่งเพราะความละอายใจ

หงอู่ฮ่องเต้เข้าพระทัยว่านางบังเกิดความหวาดกลัวจึงทรงนึกเวทนาขึ้นมา ตรัสถามว่า "อย่างนั้นไฉนปิดประตู?"

จูเหว่ยกล่าวว่า "ข้าพเจ้ากับเวี่ย เวี่ยกงกงซักซ้อมโน้ตพิณ กลัวคนรบกวน ดังนั้น...ดังนั้นปิดประตูลง"

หงอู่ฮ่องเต้ทรงดุว่า "เรื่องนี้ไม่อาจกระทำซ้ำ บ่าวทาสจะอย่างไรเป็นบ่าวทาส หากว่าภายในห้องเกิดเหตุเภทภัย คนที่เบื้องนอกไหนเลยช่วยเหลือได้?"

จูเหว่ยก้มศีรษะกล่าวว่า "ผู้บุตรีฝึกเพลงกระบี่ จึงชะล่าใจไป"

หงอู่ฮ่องเต้ยังไม่คลายความสงสัย แต่เวี่ยจือหยางถูกเข็มซัดใส่ มีชีวิตแขวนบนเส้นด้าย พระองค์ไม่ไว้วางพระทัยคนมีชีวิต แต่ไม่สะดวกกับการระแวงสงสัยคนคราใกล้ตาย จึงตรัสว่า "เหว่ยเอ๋อ เมื่อวานเราวุ่นวายไป ไม่ได้มาร่วมงานวันเกิดของเจ้า วันนี้คิดมาชดเชย พอดีประสบเหตุนี้ แสดงว่าเจ้ามีบุญวาสนาลึกล้ำ" จากนั้นรับสั่งต่อเหลิ่งเสียนว่า "ขันทีน้อยสละชีวิตปกป้องผู้เป็นนาย เป็นที่น่านิยมชมเชย เหลิ่งกงกง มันมีหนทางรอดหรือไม่?"

เหลิ่งเสียนสั่นศีรษะกล่าวว่า "ยากยิ่งนัก"

จูเหว่ยใจสั่นสะท้าน รีบกล่าวว่า "เหลิ่งกงกง ท่านต้องช่วยเหลือมัน"

เหลิ่งเสียนทอดถอนใจกล่าวว่า "กงจู่เตี้ยนเซี่ยโปรดให้อภัย เข็มพิรุณราตรีนี้ต่างกับอาวุธลับทั่วไป ความจริงดัดแปลงจากลูกศรเขียวจ้อยของยอดฝีมือเมื่อร้อยปีก่อน ฉายาบัณฑิตข้นแค้น**กงหยางหวี่*** ยามซัดออกใช้พลังหยินและหยาง โดยใช้พลังหยางเป็นคันธนู ใช้พลังหยินเป็นสายธนู พอเข้าสู่ร่างคน ก็บิดคดเคี้ยว เกี่ยวใส่กระดูกเลือดเนื้อ ต้องทราบว่าใช้พลังหยินกี่ส่วน พลังหยางกี่ส่วน จึงใช้หยินข่มหยาง ใช้หยางสะกดหยิน บังคับเข็มทองตั้งตรง ค่อยดูดออกจากร่างได้"

จูเหว่ยรีบกล่าวว่า "เหลิ่งกงกง ท่านมีฝีมือลึกล้ำ ต้องดูดเข็มออกมาได้"

---

* ตัวละครในภาควีรกรรมผู้กล้า

เหลิ่งเสียนสั่นศีรษะกล่าวว่า “เข็มทองแฝงพลังหยินและหยาง หากใช้กำลังไม่ถูกต้อง มิเพียงดูดออกมาไม่ได้ กลับชอนไชเข้าสู่ร่าง หากเราฝืนใจดูดออก มาตรว่าพลาดพลั้ง เข็มทองจะแทงทะลุเยื่อหุ้มหัวใจ เร่งรัดให้ขันทีน้อยตายเร็วกว่าเดิม”

จูเหว่ยร้อนรุ่มใจจนแทบหลั่งน้ำตากล่าวว่า “อย่างนั้นผู้ใดสามารถช่วยเหลือมัน?”

“หนึ่งนั้นเป็นคนซัดเข็ม มันจึงทราบว่าใช้พลังหยินและหยางไม่อย่างละเท่าใด สองเป็นขันทีน้อยเอง”

“เป็นมันเอง?”

“หากว่ามันเป็นยอดฝีมือที่ฝึกวิชากำลังภายใน ก็สามารถใช้พลังลมปราณสลายพลังหยินและหยางที่แฝงมากับตัวเข็ม”

จูเหว่ยพึมพำว่า “แต่ว่ามันไม่มีกำลังภายในติดตัว”

เหลิ่งเสียนกล่าวเสริมว่า “ดังนั้นบอกว่ายากจะช่วยเหลือได้”

จูเหว่ยรู้สึกมือเท้าเย็นเฉียบ บังเกิดความหดหู่ใจ ม่านสายตาเลอะเลือนพร่ามัวขึ้นมา

หงอู่ฮ่องเต้พลันตรัสว่า “นี่เรียกว่าคนผูกกระพรวนจึงเป็นคนแก้กระพรวน”

เหลิ่งเสียนทูลถามว่า “ฝ่าบาทหมายความว่า...”

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า “ตรวจค้นวัง...ถ่ายทอดคำสั่งเราไป ให้คนในวังไปชุมนุมที่ตำหนักไท่เหอ จากนั้นส่งทหารรักษาพระองค์เข้าวังไปค้นหาโดยละเอียด ขอเพียงจับตัวจางเทียนอี้ได้ ปัญหาทุกประการก็คลี่คลาย”

จูเหว่ยใจสับสนว้าวุ่น หากว่าจางเทียนอี้ซ่อนตัวอยู่ในวังจริงๆ พอถูกจับตัวได้ คำโป้ปดของตัวเองต้องถูกเปิดโปง เวี่ยจือหยางต้องตายสถานเดียว แต่หากจับตัวจางเทียนอี้ไม่ได้ เวี่ยจือหยางก็ยากรอดพ้นจากชะตากรรม สร้างความลำบากใจแก่นางยิ่ง ได้แต่ปาดเช็ดน้ำตากล่าวเบาๆ ว่า

“ขอบพระทัยฟู่หวง”

เหลิ่งเสียนพลันก้มกายลง ยื่นนิ้วชี้จี้ใส่ตำแหน่งหัวใจของเวี่ยจือหยางเบาๆ เวี่ยจือหยางก็ครวญครางออกมา สร้างความตื่นตระหนกแก่จูเหว่ยจนถามโพล่งว่า “เหลิ่งกงกง ท่านทำอะไร?”

เหลิ่งเสียนทอดถอนใจกล่าวว่า “เราไม่อาจช่วยชีวิตมัน แต่สามารถยืดชีวิตมันออกไปสักระยะหนึ่ง”

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสเสียงเย็นชาว่า “หากช่วยไม่ได้ ก็จัดหาโลงให้กับมันใบหนึ่ง” พลางกวาดพระเนตรไปยังจูเหว่ย แล้วสะบัดแขนฉลองพระองค์จากไป

จูเหว่ยครุ่นคิดอย่างซึมเซา ค่อยทราบว่าพระบิดากริ้วที่ตัวเองมีเยื่อใยไมตรีต่อขันทีน้อยผู้หนึ่ง เพียงติดขัดที่เวี่ยจือหยางปกป้องผู้เป็นนายไม่สามารถอาละวาดออกมา

พอเหลียวหน้ามอง พบว่าเวี่ยจือหยางฟื้นคืนสติมา กำลังใช้สายตาที่สำนึกขอบคุณมองดูนาง จูเหว่ยเบือนหน้าไปอีกทางหนึ่ง พลันได้ยินเวี่ยจือหยางกล่าวเสียงอ่อนล้าว่า “กงจู่เตี้ยนเซี่ย ขอบคุณมากแล้ว”

จูเหว่ยเงียบงันเล็กน้อย พลันเรียกหาซ่งฉาเข้าตำหนักมา สั่งว่า “อีกสักครู่ตอนตรวจค้นวัง ท่านประคองเวี่ยจือหยางไปที่ตำหนักไท่เหอ” กล่าวจบหมุนตัวจากไป

ซ่งฉามองดูเวี่ยจือหยาง สีหน้าท่าทีทั้งเหยียดหยามทั้งยินดี เวี่ยจือหยางทราบว่านางคงได้ยินคำสนทนาทั้งหมด เห็นว่าตนเองต้องตายแน่นอน จึงเกิดความยินดี เมื่อครู่ขันทีชราพอจี้นิ้วใส่ ปรากฏพลังความเย็นสายหนึ่งชำแรกมายังจุดซ่านจง อาการปวดแสบปวดร้อนค่อยบรรเทามันนอนอยู่ครู่หนึ่ง พอมีเรี่ยวแรงอยู่บ้างจึงคืบคลานลุกขึ้นมา

ยามนั้นบังเกิดเสียงระฆังดังยาวนาน ผู้คนในวังพากันเดินทางไปยังตำหนักไท่เหอ ซ่งฉาแสร้งเป็นลืมเลือนคำสั่งของจูเหว่ย ละทิ้งเวี่ยจือหยาง

ปลีกตัวจากไป เวี่ยจือหยางก็เกิดความถือดี เดินไปด้วยตนเอง

เมื่อมาถึงหน้าตำหนักไท่เหอ เห็นศีรษะคนสลอนตา ผู้คนแบ่งออกเป็นสามกลุ่ม กลุ่มหนึ่งเป็นพระสนมองค์หญิง กลุ่มหนึ่งเป็นนางกำนัล กลุ่มหนึ่งเป็นขันที ทุกผู้คนวิพากษ์วิจารณ์เอ่ยถึงคนร้ายไม่ขาดปาก

เวี่ยจือหยางทราบแน่แก่ใจว่า คนร้ายไม่มีตัวตน การตรวจค้นวังรังแต่สูญเปล่า มันยืนหยัดกับที่ ตำแหน่งหัวใจพอเกิดอาการเจ็บปวด ก็ปรากฏความเย็นแผ่ซ่านออกมาสะกดไว้

พลันบังเกิดเสียงร้องขานชื่อ เวี่ยจือหยางเงยหน้าขึ้น เห็นขันทีสูงอายุผู้หนึ่งยืนบนบันได มือถือสมุดรายชื่อ ขานชื่นด้วยเสียงอันดัง ปรากฏขันทีผู้หนึ่งเดินออกมา ยืนอยู่อีกด้านหนึ่ง ต่อจากนั้นนางกำนัลก็เริ่มขานชื่อ ที่แท้การตรวจค้นวังไม่เพียงทำการตรวจค้นในวัง ทั้งยังยืนยันขันทีนางกำนัล ป้องกันว่ามีคนสวมรอยปะปนเข้ามา

เวี่ยจือหยางมือเท้าเย็นเฉียบ ในสมุดรายชื่อย่อมไม่มีชื่อ “เวี่ยจือหยาง” ยามนี้เท่ากับตกอยู่ในจุดอับ มันเหลียวหน้ามอง เห็นจูเหว่ยยืนอยู่ในกลุ่มหญิงงาม ยังคงโดดเด่นเหนือใคร แต่หาได้เหลือบแลมาทางด้านนี้ไม่

เสียงขานชื่อกระทบโสตตลอดเวลา เวี่ยจือหยางพอได้ยินชื่อหนึ่ง ก็สั่นสะท้านคราหนึ่ง รู้สึกว่าคนที่ข้างกายยิ่งมายิ่งลดน้อยลง จิตใจก็ยิ่งมายิ่งหวาดหวั่นพรั่นกลัว

พลันบังเกิดเสียงร้องเรียกขาน “เวี่ยจือหยาง” เวี่ยจือหยางแทบไม่เชื่อหูตนเอง พอเงยหน้าขึ้น พบว่ารอบข้างว่างเปล่า คงเหลือตนเองอยู่คนเดียว ขันทีที่ขานชื่อกวาดมองมันแวบหนึ่ง ขานเรียกซ้ำว่า “เวี่ยจือหยาง”

เวี่ยจือหยางค่อยเข้าใจในบัดดล กระโดดปราดขึ้นโถมออกไป พลางชำเลืองมองแวบหนึ่ง เห็นจูเหว่ยยืนสนทนากับผู้คน คล้ายไม่มีเรื่องราวใด

เวี่ยจือหยางรู้สึกคล้ายฝันไป รออีกครู่ใหญ่ เหล่าทหารรักษาพระองค์ทยอยล่าถอยออกจากวัง จากนั้นเสียงระฆังดังอีกครา นายบ่าวทยอยกลับที่พัก ระหว่างทางเวี่ยจือหยางคิดเข้าใกล้จูเหว่ย แต่องค์หญิงน้อยชิงจากไปก่อน

เมื่อกลับถึงตำหนักเป่าฮุย ทั้งสองยังไม่พบหน้ากัน เวี่ยจือหยางนั่งอยู่ในห้อง เฝ้าขบคิดไม่เข้าใจ พลันได้ยินเสียงพิณดังมาจากทางห้องนอนท่วงทำนองขาดๆ หายๆ คล้ายบังเกิดความตัดพ้อรันทด เวี่ยจือหยางคิดเป่าขลุ่ยขานรับ กลับพบว่าสำเนียงผิดเพี้ยนไป พอเพ่งพิจารณาดู เห็นบนรูขลุ่ยปรากฏรอยแตก คาดว่าเกิดจากตอนต่อสู้กับจูเหว่ย

เสียงขลุ่ยพอดัง เสียงพิณก็ขาดหายไป หลังจากนั้นตลอดทั้งวันไม่ดีดบรรเลงอีก

เวี่ยจือหยางคาดเดาว่าจูเหว่ยมีโทสะ ไม่แยแสสนใจตนเองอีก มันรู้สึกไร้รสชาติ บวกกับรับบาดเจ็บร่างกายอ่อนเพลีย ไม่ถึงยามพลบค่ำก็เคลิ้มหลับไป

การหลับใหลครั้งนี้ไม่สงบสุข ฝันร้ายต่างๆ นานา บัดเดี๋ยวฝันเห็นจ้าวซื่อสงหลั่งโลหิตโซมกาย ยิ้มให้กับตนเองอย่างเยือกเย็น บัดเดี๋ยวฝันว่าตกอยู่ในเงื้อมมือจางเทียนอี้ ปีศาจทวงหนี้ใช้กระบี่แล่เนื้อตนเองออกมาเป็นชิ้นๆ บัดเดี๋ยวฝันว่าตนเองยืนอยู่เบื้องหน้าหงอู่ฮ่องเต้ ฮ่องเต้ชราสั่งคนถอดกางเกงตนเองออกมา...

พลันรู้สึกมีคนเขย่าแขนตนเอง เวี่ยจือหยางลืมตาขึ้น พบว่าจูเหว่ยยืนอยู่ข้างเตียง นางสวมชุดแพรต่วนสีดำ มือถือโคมคลุมแพรขาวดวงหนึ่ง แสงโคมสาดส่องรูปร่างอันอ่อนช้อยของนาง ถึงแม้ยังไม่เติบโตเจริญวัย แต่ก็สร้างความหวั่นไหวใจแก่ผู้คน พลันนึกถึงภาพเหตุการณ์ที่ประกบริมฝีปากเมื่อตอนกลางวัน หัวใจต้องร้อนวูบขึ้นมา

จูเหว่ยเห็นมันมีแววตาประหลาดพิกล พอขบคิดก็เข้าใจ ต้องหน้าเคร่งเครียดลง ตวัดมือขึ้น ฝ่ามือขณะจะกระทบถูกใบหน้ามัน ต้องชะงักค้างไว้ จากนั้นลดมือลง ถอนใจเบาๆ กล่าวว่า “เหม่อลอยอันใด ยังมิรีบตามข้าพเจ้ามาอีก?”

พลางหมุนตัวไป เวี่ยจือหยางติดตามอยู่ด้านหลัง ผ่านทางระเบียงอ้อมกำแพงวังมาถึงซอกมุมที่เงียบสงบแห่งหนึ่ง จูเหว่ยเป่าลมหายใจดับโคม หันกายกลับมา ใต้ม่านวิกาลปกคลุม ดวงตานางสกาวราวกับมุก ทอแววรันทดหดหู่ชนิดหนึ่ง กล่าวเบาๆ ว่า “ท่าน...” ไม่ทันกล่าวจบก็เบือนหน้าไป

เวี่ยจือหยางพึมพำว่า “กงจู่เตี้ยนเซี่ย ข้าพเจ้า...” ในใจมันมีคำพูดมากมายคิดกล่าว แต่พอถึงเวลาไม่สามารถกล่าวจากปากได้

จูเหว่ยหันหน้ากลับมา กล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า “เวี่ยจือหยาง เจ้าคนโป้ปด ในสมุดรายชื่อไม่มีชื่อของท่าน ท่าน...ท่านมิใช่ขันที”

เวี่ยจือหยางงงงันวูบจึงร้องโพล่งว่า “เป็นท่านเพิ่มชื่อลงในสมุดรายชื่อ”

จูเหว่ยนิ่งเงียบงันไม่กล่าววาจา เวี่ยจือหยางบังเกิดความพลุ่งพล่านใจ กล่าวเบาๆ ว่า “กงจู่เตี้ยนเซี่ย ข้าพเจ้ามิใช่ขันทีจริง ข้าพเจ้าถูกจางเทียนอี้จับตัวเข้าวัง”

เห็นจูเหว่ยมีสีหน้าเคลือบแคลงสงสัย ได้แต่บอกเล่าต้นสายปลายเหตุออกไป องค์หญิงน้อยนิ่งรับฟัง สีหน้าบัดเดี๋ยวตื่นเต้นสงสัย บัดเดี๋ยวครุ่นคิดใคร่ครวญ จวบจนฟังจบจึงถามว่า “มัจฉาหินวิถีเทพนั้นอยู่ในวังต้องห้ามจริงหรือ?”

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “ย่อมไม่”

จูเหว่ยร้องเพ้ยกล่าวว่า “ทราบแล้วว่าเด็กน้อยท่านรู้จักหลอกลวงคน เฮอะ ท่านปลอมเป็นขันที เข้าใจว่าสามารถปลอมแปลงไปชั่วชีวิตหรือ

ความผิดฐานสร้างความมัวหมองในวัง ต้องถูกแล่เนื้อเถือหนัง”

เวี่ยจือหยางรีบกล่าวว่า “ข้าพเจ้าสร้างความมัวหมองที่ใด?”

จูเหว่ยค้อนมันวงหนึ่ง สุดท้ายไม่อาจควบคุมตัวเองได้ ต้องหัวร่อคิกคักออกมา

เวี่ยจือหยางถามนางว่าหัวร่ออันใด จูเหว่ยชะงักเสียงหัวร่อ คิดอ่านในใจ *‘ดีที่ท่านมิใช่ขันที แต่คำพูดนี้ไม่อาจกล่าวจากปาก หากถูกเด็กน้อยนี้ล่วงรู้ ไม่ทราบจะเสียมารยาทต่อตัวเองอย่างไร’* เมื่อนึกถึงเหตุการณ์เมื่อตอนกลางวัน ต้องหน้าร้อนผะผ่าว ค้อนควักใส่เวี่ยจือหยางอย่างดุดัน

เวี่ยจือหยางโอดครวญว่า “ท่านถลึงมองข้าพเจ้าทำอะไร ข้าพเจ้าสารภาพหมดสิ้นแล้ว”

จูเหว่ยร้องเพ้ยกล่าวว่า “สารภาพอันใด ข้าพเจ้าหาใช่ขุนนางใหญ่ไต่สวนท่านไม่ คำพูดเหล่านี้รอบอกกล่าวในคุกเถอะ”

เวี่ยจือหยางทอดถอนใจกล่าวว่า “กงจู่เตี้ยนเซี่ย ท่านคิดเปิดโปงข้าพเจ้าจริงๆ?”

จูเหว่ยชำเลืองมองมัน เชิดปากน้อยๆ เวี่ยจือหยางเห็นเช่นนั้น ค่อยคลายใจลง บังเกิดความโล่งอก

จูเหว่ยขบคิดแล้วถามอีกว่า “มัจฉาหินวิถีเทพอยู่ที่ใดกันแน่?”

เวี่ยจือหยางกล่าวเบาๆ ว่า “อยู่ที่...” ไม่ทันกล่าวจบ จูเหว่ยชิงโบกมือห้ามไว้ ตวาดใส่ต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่งว่า “ผู้ใด ออกมา”

เวี่ยจือหยางเหลียวหน้าไป ที่หลังต้นไม้มืดมิดเป็นแผ่นผืน หามีความเคลื่อนไหวใด ขณะจะประหลาดใจ ได้ยินเสียงหัวร่อเบาๆ คนผู้หนึ่งเดินอ้อมออกจากหลังต้นไม้ จูเหว่ยพอเห็นอีกฝ่ายชัดตา ต้องร้องโพล่งว่า “เหลิ่งกงกง”

เหลิ่งเสียนเดินค้อมเอว ยิ้มอย่างลี้ลับ มันสวมหมวกเสื้อผ้าสีขาวลักษณะคล้ายวิญญาณตนหนึ่ง ได้ยินมันกล่าวว่า “วิชากำลังภายในของ

สีอิ่งเจินลึกล้ำยิ่ง บ่าวพอขยับเข้าใกล้ ก็ถูกกงจู่เตี้ยนเซี่ยพบเห็น”

หนุ่มสาวทั้งสองสบตากัน เห็นแววตาอีกฝ่ายเต็มไปด้วยความหวาดหวั่นพรั่นพรึง จูเหว่ยกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า “เหลิ่งกงกง ท่าน... ท่านไฉนอยู่ที่นี้?”

เหลิ่งเสียนยิ้มพลางกล่าวว่า “เราเพียงบังเอิญผ่านมา”

เวี่ยจือหยางร่ำร้องว่า “ท่านพูดปด” เหลิ่งเสียนหยีตาลง สองตาทอประกายเย็นเยียบกล่าวว่า “พูดปดหรือ เปรียบกับขันทีปลอมเช่นเจ้า เราห่างไกลกว่ามากนัก หากว่าเราถอดกางเกงเจ้าออกมา โยนลงที่หน้าพระพักตร์ฝ่าบาท เจ้าเข้าใจว่าจะเป็นอย่างไร?”

จูเหว่ยเรียกสติคืนมา รีบกล่าวว่า “เหลิ่งกงกง ท่าน...ท่านดูออกแต่แรกแล้ว?”

เหลิ่งเสียนยิ้มพลางกล่าวว่า “เราอยู่ในวังเนิ่นนานปี ยังดูไม่ออกว่าคนผู้หนึ่งผ่านการตอนหรือไม่หรือ แต่ว่าเราผู้นี้ผ่านเหตุการณ์สองราชวงศ์ พบเห็นเรื่องราวมากมาย หากไม่ถึงคราจำเป็น รับรองไม่ปากมาก”

จูเหว่ยระงับสติแล้วกล่าว “เช่นนี้เป็นว่า...ท่านก็ทราบว่าจางเทียนอี้ไม่ได้ลอบทำร้ายข้าพเจ้า?”

เหลิ่งเสียนเพียงยิ้มเล็กน้อยไม่ตอบคำ จูเหว่ยกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “ท่านไฉนพูดปด?”

เหลิ่งเสียนยิ้มพลางกล่าวว่า “วันนั้นเราติดตามจับตัวจางเทียนอี้ มันเห็นว่าหนีไม่รอด จึงบอกความลับต่อเราเรื่องหนึ่ง แลกกับชีวิตน้อยๆ ของมัน” พลางกวาดตามายังเวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ท่านทราบหรือไม่ว่าความลับนี้เป็นอะไร?”

เวี่ยจือหยางหน้าซีดเผือด กล่าวว่า “เป็นมัจฉาหินวิถีเทพ?”

เหลิ่งเสียนยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “ใช่แล้ว ขันทีเช่นเราไม่นึกถึงความ

งามสตรี ทั้งไม่มีผู้สืบตระกูล ยังสะสมทรัพย์สินเงินทองไปไย พร้อมกับอายุที่สูงวัย ก็เห็นซึ้งซึดชาต่อชื่อเสียงอำนาจ เพราะเหตุนี้ฝ่าบาทจึงรั้งตัวเราอยู่ข้างกาย แต่ขอเพียงเป็นคน ต้องมีความต้องการ หากเป็นวิชาฝีมือทั่วไป เรายังไม่เห็นอยู่ในสายตา มีแต่มรดกตกทอดของหลิงเต้าหยิน จึงสะกิดความสงสัยอยากรู้ของเรา ครั้งกระโน้นซื่ออิ่นเสินฉลาดปราดเปรื่องหาเป็นรอง**ซีคุนหลุน** *(คุนหลุนตะวันตก)* ในภายหลังไม่ แต่หลังจากต่อสู้กับหลิงเต้าหยิน ก็ออกจากแดนจงหยวน มุ่งสู่โพ้นทะเล แสดงว่าพลาดท่าเสียทีอันใด เราผู้นี้ชราแล้ว หากว่าก่อนตายได้เห็นมัจฉาหินวิถีเทพสักครั้ง กลับเป็นความรื่นรมย์สมใจ”

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างเคลือบแคลงสงสัยว่า “จางเทียนอี้บอกต่อท่านว่าอย่างไร?”

เหลิ่งเสียนยิ้มพลางกล่าวว่า “มันบอกว่าหากต้องการหามัจฉาหินวิถีเทพ ให้เสาะหาขันทีน้อยที่เป่าขลุ่ยนั้น”

เวี่ยจือหยางลอบด่าทอในใจ ปีศาจทวงหนี้ไม่เล่าเรียนอย่างอื่น กลับเลียนแบบตนเองใช้มัจฉาหินวิถีเทพหลอกลวงคน แต่ไก่ตอนแซ่เหลิ่งก็หมายปองมัจฉาหินวิถีเทพ ตนเองสามารถใช้มัจฉาหินวิถีเทพต่อรองกับมันดู นึกถึงตอนนี้จึงกล่าว “ถูกแล้ว ในโลกนอกจากข้าพเจ้าแล้ว ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบว่ามัจฉาหินวิถีเทพอยู่ที่ใด เหลิ่งกงกง หากข้าพเจ้าตกตาย ท่านก็อย่าคิดหมายได้รับมัจฉาหินวิถีเทพ”

เหลิ่งเสียนสั่นศีรษะกล่าวว่า “เราได้รับมัจฉาหินวิถีเทพหรือไม่ หาเป็นไรไม่ แต่เจ้าถูกเข็มพิรุณราตรีซัดใส่ คงมีชีวิตอีกไม่กี่วัน”

เวี่ยจือหยางไม่ทันกล่าววาจา จูเหว่ยก็อดกล่าวมิได้ว่า “เหลิ่งกงกง ท่านมิใช่บอกว่าไม่มีหนทางช่วยเหลือหรอกหรือ?”

เหลิ่งเสียนยิ้มพลางกล่าวว่า “กงจู่เตี้ยนเซี่ย ที่เรากล่าวล้วนไม่แปลกปลอม เข็มพิรุณราตรีดัดแปลงจากลูกศรเขียวจ้อย เข็มทองพอเข้า

สู่ร่างคนจะบิดคดเคี้ยวก็เป็นความจริง แต่สำหรับกับเรา มิใช่ไม่มีหนทางช่วยเหลือ เด็กน้อย เจ้ามอบมัจฉาหินวิถีเทพแก่เรา เราจะถอนเข็มทองออกมาให้กับเจ้า เป็นอย่างไร?"

จูเหว่ยหน้าแดงก่ำ กล่าวว่า "ท่านเพราะเพื่อมัจฉาหินวิถีเทพ กลับปล่อยตัวผู้ต้องหาคนสำคัญไป"

เหลิ่งเสียนยิ้มพลางกล่าวว่า "กงจู่เตี้ยนเซี่ยเพราะความสัมพันธ์ฉันชู้สาว มิใช่ซุกซ่อนบุรุษไว้หรอกหรือ?"

จูเหว่ยใจสับสนว้าวุ่น กล่าวว่า "ผู้ใด ผู้ใดมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาว?"

เหลิ่งเสียนยังคงแย้มยิ้มกล่าวว่า "กงจู่เตี้ยนเซี่ยบอกว่าไม่มีก็ไม่มี"

เวี่ยจือหยางพลันกล่าวว่า "มัจฉาหินวิถีเทพไม่ได้อยู่ในวังต้องห้าม หากท่านต้องการมัจฉาหินวิถีเทพ ก็นำข้าพเจ้าออกจากวังไป"

เหลิ่งเสียนกล่าวเสียงเย็นชาว่า "เด็กน้อยเจ้าพูดไม่จริง กล่าวไม่หมดสิ้น เราคร้านที่จะพัวพันกับเจ้า เจ้าบอกสถานที่ออกมา เราจะไปหยิบฉวยเอง"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "เหลิ่งกงกง ท่านไม่นำข้าพเจ้าออกจากวัง ก็เปิดโปงเรื่องนี้ต่อฝ่าบาท จะอย่างไรข้าพเจ้าไม่มีชีวิตรอดสืบไป อย่างมากก็ตายอย่างเจ็บปวดทรมาน แต่ว่าก่อนตายข้าพเจ้าจะแว้งกัดใส่ท่าน เรื่องนี้ไม่เกี่ยวข้องกับกงจู่เตี้ยนเซี่ย เป็นเราท่านสมคบคิดกัน ผู้ที่ชักนำข้าพเจ้าเข้าวังก็มิใช่จางเทียนอี้ หากเป็นเหลิ่งกงกงท่าน"

เหลิ่งเสียนหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า "เจ้ากล้า?" มันมีพลังฝีมือสูงล้ำ แต่ในชีวิตแทบอยู่ในวังหลวง ล่วงรู้แผนอุบายในวังไม่น้อย แต่น้อยครั้งจะรับรู้ถึงวิธีการอันดื้อด้านเช่นเวี่ยจือหยาง มันขุดหลุมพรางไว้ ความจริงคิดล่อให้คนทั้งสองกระโดดลงมา มิคาดถูกเวี่ยจือหยางย้อนตลบหลัง หากว่าเป็นเวลาอื่น มันสามารถฟาดเด็กน้อยนี้ตายคามือ แต่เด็กน้อยนี้

ล่วงรู้ร่องรอยของมัจฉาหินวิถีเทพ หากฆ่าทิ้งเท่ากับสูญเสียมัจฉาหินวิถีเทพไป

ขันทีชราใช้ความคิดอย่างเร่งร้อนแล้วกล่าว "ให้เรานำเจ้าออกจากวังไม่ยากเย็น แต่เจ้าอยู่ดีๆ หายสาบสูญ จะเกิดปัญหาตามหลัง"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "มีปัญหาตามหลังอันใด?"

เหลิ่งเสียนกล่าวว่า "เด็กน้อย ฮ่องเต้องค์ปัจจุบันเป็นบุคคลที่หลักแหลม พระองค์เพียงเชื่อเรื่องที่จางเทียนอี้คิดร้ายต่อกงจู่เตี้ยนเซี่ยครึ่งหนึ่ง ที่ไม่สืบสาวราวเรื่อง เพียงเพราะเห็นว่าเจ้ามีชีวิตอีกไม่นาน หากเจ้าอยู่ดีๆ หายสาบสูญ พระองค์ต้องสืบสาวถึงที่สุด เมื่อถึงเวลาไม่ทราบมีคนถูกตัดศีรษะมากน้อยเท่าใด เรามีความผิดฐานบกพร่องต่อหน้าที่ กงจู่เตี้ยนเซี่ยจะถูกครหาว่าประพฤติเสียหาย ขันทีนางกำนัลในตำหนักเป่าฮุยล้วนต้องตายหมดสิ้น"

เวี่ยจือหยางรับฟังจนหน้าซีดเผือด จูเหว่ยรีบกล่าวว่า "กงกง ท่านมีวิธีใดช่วยให้เวี่ยจือหยางออกจากวัง ทั้งไม่สะกิดความสงสัยของฟู่หวง?"

เหลิ่งเสียนกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "เราย่อมมีวิธี แต่เวี่ยจือหยางเจ้าต้องสาบานว่าจะใช้ชีวิตแลกกับมัจฉาหินวิถีเทพ โดยไม่นึกเสียใจภายหลัง"

เวี่ยจือหยางยกมือขึ้นกล่าวว่า "เราเวี่ยจือหยางขอสาบานว่าจะใช้ชีวิตแลกกับมัจฉาหินวิถีเทพ โดยไม่นึกเสียใจภายหลัง หากผิดคำสาบานขอให้ฟ้าพิฆาตดับสูญ" ปากกล่าวคำสาบาน ในใจกลับครุ่นคิด เราบอกว่าใช้ชีวิตแลกกับมัจฉา ไม่ได้บอกว่าใช้ชีวิตผู้ใดแลกกับมัจฉาใด อาจเป็นชีวิตเรา หรืออาจเป็นไก่ตอนเฒ่าท่าน สำหรับมัจฉา มัจฉาหินวิถีเทพเป็นปลา**มู่หวี่*** ก็เป็นปลา ยังมีปลาหลีฮื้อ ปลาเหนียน ปลาเหลือง ปลาทะเลตัวแบน เมื่อถึงเวลาแล้วแต่ไก่ตอนเฒ่าท่านจะเลือกเฟ้น"

---

* ปลาไม้ เป็นภาชนะที่หลวงจีนใช้เคาะตอนสวดมนต์

** ปลาแคชฟิช

จูเหว่ยรีบกล่าวว่า “เหลิ่งกงกง เวี่ยจือหยางสาบานแล้ว ท่านคิดช่วยเหลือมันออกจากวังอย่างไร?”

เหลิ่งเสียนยิ้มพลางกล่าวว่า “ง่ายดายยิ่ง มีชีวิตจากไปเกิดปัญหาตามหลัง ตายแล้วก็หมดเรื่องสิ้นราว”

จูเหว่ยใจหายวาบ ชิงขวางหน้าเวี่ยจือหยางไว้ จับจ้องมองเหลิ่งเสียนเขม็งนิ่ง เหลิ่งเสียนยิ้มพลางกล่าวว่า “กงจู่เตี้ยนเซี่ยเข้าใจผิดแล้ว ที่เรากล่าวมิใช่ตายจริง หากแต่แสร้งตาย”

หนุ่มสาวทั้งสองทวนคำแสร้งตาย เหลิ่งเสียนผงกศีรษะกล่าวว่า “ฝ่าบาทเกิดความคิดครอบงำอยู่ก่อนว่า ขันทีน้อยถูกเข็มซัดใส่ต้องตายแน่นอน เรามีวิธีหนึ่งทำให้กลไกชีวิตของมันหยุดทำงานไปหกชั่วยาม มีสภาพดุจคนตาย ตามกฎในวัง เมื่อมีคนตายต้องบรรจุใส่โลงไม้ เคลื่อนย้ายออกจากวังไปกลบฝัง ห้ามมิให้ค้างคืนในวัง เมื่อถึงเวลาเราขุดหลุมเปิดโลงช่วยคนออกมา”

ทั้งสองหันไปมองหน้ากัน ล้วนเกิดความเคลือบแคลงสงสัย ที่ว่ามีสภาพดุจคนตายเป็นเวลาหกชั่วยาม คิดตบตาหมอหลวงและสัปเหร่อ ออกจะเหลือเชื่อไปแล้ว

เหลิ่งเสียนล่วงรู้ความคิดของทั้งสองจึงกล่าว “กงจู่เตี้ยนเซี่ยวางใจ เรายังต้องการให้มันค้นหามัจฉาหินวิถีเทพ ต้องไม่ปล่อยให้มันตกตายจริงๆ หากว่าเราบังเกิดจิตคิดร้าย ไยต้องกล่าววาจาไร้สาระถึงเพียงนี้?”

จูเหว่ยเห็นว่ามีเหตุผล จึงหันมาทางเวี่ยจือหยาง เวี่ยจือหยางขบกรามกรอด ผงกศีรษะกล่าวว่า “เป็นอันว่าตกลง”

เหลิ่งเสียนยิ้มอย่างลี้ลับกล่าวว่า “ตอนนี้ดึกมากแล้ว พรุ่งนี้**ยามซิง*** เราค่อยมาสมทบ” กล่าวพลางล่าถอยพลาง กลืนหายกับความมืดอย่างช้าๆ

จูเหว่ยกับเวี่ยจือหยางยืนตะลึงลานกับที่ พลันแว่วเสียงนกเค้าแมว

---

* สิบห้านาฬิกาถึงสิบเจ็ดนาฬิกา

ร้องดังระคายหู ทั้งสองล้วนสยิวกายอย่างหนาวเหน็บ เวี่ยจือหยางกล่าวเบาๆ ว่า “กงจู่เตี้ยนเซี่ย เหลิ่งกงกงผู้นี้ประหลาดพิกล มีความเป็นมาอย่างไรกันแน่?”

จูเหว่ยสั่นศีรษะกล่าวว่า “ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบชัด เคยได้ยินนางกำนัลสูงอายุบอกว่า เหลิ่งกงกงเป็นขันทีในราชวงศ์มองโกล ภายหลังไม่ทราบเพราะเหตุใด จึงรั้งอยู่ข้างกายฟู่หวง ฟู่หวงถูกปลงพระชนม์หลายครั้งเพราะว่ามีเหลิ่งกงกง คนร้ายมิใช่ตกตายก็บาดเจ็บ”

นางเหลียวหน้ามอง เห็นเวี่ยจือหยางทอดตามองท้องฟ้า ดวงตาทอแววมุ่งหวัง ต้องแค่นเสียงออกมา

เวี่ยจือหยางหันมาถามว่าเป็นไรหรือ จูเหว่ยกล่าวเสียงเย็นชาว่า “ท่านกำลังจะออกจากวัง ในใจนึกยินดีกระมัง?”

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “ใช่แล้ว ยินดียิ่งนัก”

จูเหว่ยบังเกิดความคับแค้นใจ ขอบตาร้อนผะผ่าว น้ำตาทะลักจากเบ้ามา สร้างความงุนงงสงสัยแก่เวี่ยจือหยาง กล่าวคำกงจู่เตี้ยนเซี่ย... ไม่ทันกล่าวจบคำ จูเหว่ยก็สะบัดแขนเสื้อหมุนตัวจากไป

สามสุดยอดตะวันออก

เวี่ยจือหยางกลับมายังห้องหับ ห้วงสมองมีแต่ภาพก่อนแยกจากของจูเหว่ย มันยังไม่เข้าใจความรักฉันบุรุษสตรี แต่ดวงตาที่เอ่อคลอด้วยน้ำตาขององค์หญิงคล้ายตราประทับติดตรึงอยู่ในสมอง หวนนึกถึงว่าหลังจากออกจากวัง คงไม่ได้พบกับจูเหว่ยอีก ต้องนั่งจับเจ่าอยู่ข้างเตียงจวบจนไก่ขันบอกอรุณ

วันที่สองจูเหว่ยไม่ได้เรียกตัวมันไป นางอยู่ในห้องนอน บางครั้งแว่วเสียงพิณดังมา ก็เป็นท่วงทำนองที่โศกซึ้ง เวี่ยจือหยางคิดเป่าขลุ่ยขานรับ พอล้วงหยิบขลุ่ยขึ้นมา ค่อยพบว่าขลุ่ยไม้ไผ่แตกเสียหาย เป่าไม่ได้อีก

มันบังเกิดความกลัดกลุ้มใจ ไม่มีที่ระบายออก ปรารถนาใคร่บุกรุกไปบอกต่อจูเหว่ยว่า ไม่ว่ามัจฉาหินวิถีเทพ หรือว่าความเป็นความตาย มันล้วนไม่จดจำใส่ใจ ขอเพียงนางออกปากคำเดียว ตนเองจะรั้งอยู่ในวังเป็นเพื่อนนาง

นึกถึงตอนนี้ หัวใจพลันปวดบิดขึ้นมา เวี่ยจือหยางนึกถึงคำบอกของเหลิ่งเสียน เกรงว่าเข็มทองใกล้อาละวาด ตนเองไม่แน่ว่าจะมีชีวิตถึงวันพรุ่งนี้หรือไม่ ต้องล้มตัวลงนอนบนเตียง นึกถึงเหตุการณ์ในหลายวันนี้คล้ายความฝันอันเหลวไหลตื่นหนึ่ง

หลังจากรับประทานอาหารเที่ยง จูเหว่ยพลันเรียกตัวมันเข้าพบ เวี่ยจือหยางปลุกปลอบสติรุดถึงห้องนอนของนาง ยังไม่ทันเข้าประตู ก็สูดได้กลิ่นหอมชนิดหนึ่ง ยามมองแต่ไกลเห็นท่ามกลางหมอกควันที่เกิดการเผาหญ้าหอม องค์หญิงน้อยประนมมือคุกเข่าอยู่หน้าโต๊ะบูชาตัวหนึ่ง บนโต๊ะจัดวางรูปพระโพธิสัตว์กวนอิมหยกขาว ในพระพักตร์อิ่มเอิบองค์หนึ่ง

เวี่ยจือหยางมองดูองค์หญิงจนแทบลืมหายใจ รอจนมันเรียกสติคืนมา เหล่านางกำนัลก็ล่าถอยจากไปอย่างเงียบงัน

จูเหว่ยระบายลมหายใจ ผุดลุกขึ้นเหลียวหน้ามา ไม่พบพานหนึ่งคืนใบหน้านางคล้ายซูบเซียวลง ดวงตาก็หม่นหมองไร้ประกาย เวี่ยจือหยางหัวใจเต้นแรงขึ้น ภายในกายคล้ายสุมไฟกองหนึ่ง ความจริงคิดเดินออกไปแต่อาจเป็นเพราะเผาหญ้าหอม ร่างจึงอ่อนระทวย ไม่มีเรี่ยวแรงใด

ทั้งสองสบตากันชั่วขณะ จูเหว่ยค่อยชี้มือไปยังเบาะที่นั่งข้างโต๊ะพิณกล่าวคำนั่งเถอะ เวี่ยจือหยางค่อยทรุดนั่งลง

องค์หญิงน้อยก็ทรุดนั่งลง วางมือลงบนพิณธารน้ำตกพวงไข่มุกสายตากลับเหม่อมองดูเพดานห้อง

เวี่ยจือหยางกระแอมไอ กล่าวเบาๆ ว่า “กงจู่เตี้ยนเซี่ย ข้าพเจ้า... ข้าพเจ้า...” ไม่ทราบเพราะเหตุใด คำพูดที่ตระเตรียมไว้ ไม่สามารถกล่าวออกจากปากได้

จูเหว่ยพลันถามว่า “ขลุ่ยของท่านเล่า?”

เวี่ยจือหยางล้วงหยิบขลุ่ยออกมา จูเหว่ยกวาดมองแวบหนึ่ง กล่าวเบาๆ ว่า “ชำรุดเสียหายจริงๆ”

เมื่อวานเวี่ยจือหยางเป่าขลุ่ยสองครา จูเหว่ยเป็นผู้รอบรู้ดนตรีการพอฟังก็ทราบว่าขลุ่ยไม้ไผ่เสียหาย นางเงียบงันชั่วขณะ จึงหยิบฉวยกล่องไม้จันทน์ม่วงลักษณะยาวจากข้างกาย ผลักถึงเบื้องหน้าเวี่ยจือหยาง กล่าวว่า “ท่านเปิดออกดู”

เวี่ยจือหยางเปิดฝากล่องออก เห็นภายในบุแพรเหลือง จัดวางขลุ่ยยาวเนื้อมรกตเลาหนึ่ง ขลุ่ยทั่วไปยาวหนึ่งเชียะแปดนิ้ว แต่ขลุ่ยเลานี้ยาวสองเชียะเศษ แสดงว่าแกะสลักจากมรกตทั้งก้อน ฝีมือแกะสลักประณีตงดงาม ตอนปลายของขลุ่ยแกะสลัก**อักษรจ้วง*** โบราณสองตัว ทั้งเลี่ยมทองไว้ ที่ด้านข้างมีอักษรจ้วงแบบเล็กแถวหนึ่ง เวี่ยจือหยางจำแนกไม่ออก ต้องขมวดคิ้วเข้าหากัน

จูเหว่ยบอกกล่าวว่า "ตัวหนังสือใหญ่ทั้งสองตัวอ่านว่า**คงปี้** *(เขียวศูนยตา)* อักษรเล็กๆ ที่ด้านข้างแกะสลักว่าสือจี้หลุนได้จากตึกชังอู่เซียนฝู่ ขลุ่ยมรกตเลานี้ความจริงเป็นสือฉงสมัยราชวงศ์จิ้นมอบให้แก่สนมคนโปรด ลู่จู ลู่จูมีรูปโฉมงดงาม ฝีมือเป่าขลุ่ยเป็นเลิศ ได้รับการโปรดปรานจากสือฉง ต่อมาแม่ทัพเชอฉีเจียงจวินซุนซิ่วมาเป็นแขกของตระกูลสือ ก็รักชอบลู่จู จึงส่งตัวแทนมาร้องขอให้สือฉงยกลู่จูแก่มัน"

เวี่ยจือหยางรับฟังจนครุ่นคิด *'พวกท่านเหล่าคนบุญหนักศักดิ์ใหญ่ไฉนยกผู้คนให้ราวกับเป็นวัตถุธาตุ เห็นว่ายอดเยี่ยมนักหรือ?'*

จูเหว่ยไม่ทันสังเกตสีหน้ามัน บอกเล่าว่า "สือฉงพอฟัง จึงเรียกตัวสาวงามในตึกมา บอกว่า *'นี่เป็นสาวงามทั้งหมดของเรา ขอให้ท่านเลือกไปคนหนึ่ง'*

"ตัวแทนของซุนซิ่วกล่าวว่า *'เราได้รับคำสั่งให้มาขอตัวลู่จู ในสตรีเหล่านี้ผู้ใดเป็นลู่จู?'*

"สือฉงเดือดดาลเป็นการใหญ่ ร้องบอกว่า *'ลู่จูเป็นหญิงรับใช้คนโปรดของเรา ไม่ยกให้แก่ผู้คนเด็ดขาด'*

"ตอนนั้นซุนซิ่วสุมหัวรวมกับจ้าวอ๋องซือหม่าหลุน มีอำนาจคับบ้านคับเมือง พอได้รับรายงานก็บันดาลโทสะ รายงานซือหม่าหลุนว่าสือฉงคิดก่อกบฏ ซือหม่าหลุนจึงส่งกำลังทหารไปล้อมตึกตระกูลสือไว้ ตอนนั้น

---

* แบบตัวหนังสือจีนชนิดหนึ่ง

สือฉงกำลังเลี้ยงแขกอยู่บนหอ เห็นซุนซิ่วทลายประตูเข้ามา ก็ทราบว่าเป็นเรื่องราวใด จึงกล่าวกับลู่จูว่า *'ลู่จูเอย วันนี้เราบ้านช่องพินาศผู้คนล้มตายเพราะเจ้า'*

"ลู่จูพอฟังลำบากใจยิ่ง หลั่งน้ำตากล่าวว่า *'ลู่จูไร้สติปัญญา ขอตายที่เบื้องหน้าใต้เท้าแล้ว'* กล่าวจบไม่รอให้สือฉงห้ามปราม ก็ถือขลุ่ยเลานี้กระโดดลงจากหอสูงหลายวา ร่วงฟาดลงเสียชีวิตที่เบื้องหน้าซุนซิ่ว"

เวี่ยจือหยางรับฟังจนอกสั่นขวัญแขวน หยิบฉวยขลุ่ยหยกขึ้นมา รู้สึกว่าตัวขลุ่ยเย็นเฉียบ ในสีเขียวมรกตคล้ายมีลำแสงไหลเวียน ราวกับเป็นวิญญาณของลู่จูซ่อนอยู่ในขลุ่ย หาได้ดับสูญไปไม่ จึงถามว่า "ภายหลังเล่า?"

จูเหว่ยฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "ภายหลังสือฉงถูกฆ่าล้างตระกูล กล่าวไปสือฉงผู้นี้ถืออำนาจบาตรใหญ่ สนมนางบำเรอใดขัดใจมัน ล้วนไม่มีชีวิตรอด ใน**หนังสือซื่อซัวซินหวี่*** บันทึกว่าระหว่างที่สือฉงเลี้ยงแขก จะให้หญิงงามในบ้านปรนนิบัติแขกเหรื่อ หากว่าแขกเหรื่อดื่มสุราไม่หมด จะตัดศีรษะหญิงงามนั้น เมื่อเป็นเช่นนี้ต่อให้แขกเหรื่อไม่อาจทนทานฤทธิ์สุรา ต่างฝืนใจดื่มลงไป ต่อมามีแม่ทัพใหญ่หวังตุนมาร่วมงานเลี้ยง มันมีจิตใจดั่งหินผา ยืนกรานไม่ยอมดื่ม ดูว่าสือฉงจะจัดการอย่างไร เพราะเหตุนี้สือฉงฆ่าหญิงงามรวดเดียวสามนาง โอ คนโฉดชั่วผู้นี้กลับต้องตายเพราะหญิงรับใช้นางหนึ่ง แสดงว่าเรื่องของความรักยากจะบอกกล่าวให้เข้าใจได้"

เวี่ยจือหยางบังเกิดความสะทกสะท้อน วางขลุ่ยเขียวศูนย์ตาลง พอเงยหน้าขึ้น พอดีสบตากับจูเหว่ย องค์หญิงน้อยตาดำขลับ ปรากฏประกายน้ำตาขึ้น คล้ายบึงน้ำลึกล้ำปกคลุมด้วยหมอกควันชั้นหนึ่ง

พริบตานั้นเวี่ยจือหยางสมองขาวว่างเปล่า รอจนได้สติขึ้นมา จูเหว่ยก็อยู่ในอ้อมอกมัน นางขดตัวราวกับลูกแมวตัวหนึ่ง แหงนเงยหน้า

---

* ชื่อหนังสือเล่มหนึ่ง บันทึกเรื่องราวของบุคคลสมัยราชวงศ์ตั้งฮั่นถึงตั้งจิ้น

ขึ้น นิ้วมือเรียวงามลูบไล้จอนผมเวี่ยจือหยางถึงมุมปากมัน คล้ายคิดอาศัยนิ้วมือนี้สลักเสลาใบหน้ามันอยู่ก้นบึ้งหัวใจ

เวี่ยจือหยางกอดรัดนางไว้ ลืมเลือนวังต้องห้าม วังหลังลึกล้ำ ความเป็นความตาย พระราชอำนาจไปสิ้น คล้ายกับว่าโลกหล้าคงเหลือพวกมันสองต่อสอง

เวี่ยจือหยางจมอยู่ในห้วงความรู้สึกที่แปลกประหลาดประการหนึ่ง ตอนแรกปีติยินดี ต่อมาลุ่มหลงงมงาย สุดท้ายเกิดความเศร้าหดหู่ที่บอกไม่ถูก มันพบว่าหญิงสาวในอ้อมอกหลั่งน้ำตาอย่างเงียบงัน น้ำตาไหลผ่านจอนผม หยดลงบนหลังมือมัน ไหลหลั่งถึงก้นบึ้งหัวใจของมัน

ไม่ทราบผ่านไปนานเท่าใด พลันได้ยินเสียงต๊กต๊ก ทั้งสองค่อยรู้สึกตัว พอกวาดตามอง เห็นบนหน้าต่างกระดาษทอทาบเงาร่างสายหนึ่ง แว่วเสียงเหลิ่งเสียนดังมาว่า “กงจู่เตี้ยนเซี่ย ถึงเวลาแล้ว”

จูเหว่ยหน้าหม่นหมองลง กล่าวเบาๆ ว่า “เหลิ่งกงกงเชิญเข้า”

เสียงขาดคำ ภายในห้องปรากฏลมหอบหนึ่งโชยพัดผ่าน เหลิ่งเสียนในชุดขาวแสดงตนขึ้น มันโบกแส้ปัด ก้มศีรษะกล่าวว่า “กงจู่เตี้ยนเซี่ย ทุกประการตระเตรียมพร้อมสรรพ สามารถแสดงวิชาแสร้งตายแล้ว”

จูเหว่ยกล่าวอย่างลังเลว่า “เหลิ่งกงกง เรื่องนี้ไม่มีอันตรายจริงๆ?”

เหลิ่งเสียนขานรับว่า “กงจู่เตี้ยนเซี่ยวางใจ บ่าวขอใช้ชีวิตเป็นประกัน”

จูเหว่ยผงกศีรษะ กวาดตาไปยังเวี่ยจือหยาง เวี่ยจือหยางผุดลุกขึ้น หันหน้าหาเหลิ่งเสียน เหลิ่งเสียนประกบนิ้วชี้นิ้วกลางข้างขวา จี้ใส่อากาศธาตุ อาสนะที่หน้าโต๊ะบูชาก็ลอยขึ้นมา ตกลงที่เบื้องหน้าเวี่ยจือหยาง ได้ยินเหลิ่งเสียนกล่าวว่า “เชิญนั่ง”

เวี่ยจือหยางทรุดนั่งขัดสมาธิ เหลิ่งเสียนก็นั่งลงที่ด้านตรงข้าม หลับตาพริ้มลง จากนั้นยื่นมือขึ้น ใช้นิ้วชี้จี้ใส่ด้านซ้ายของมัน เวี่ยจือหยาง

รู้สึกมีพลังความเย็นสายหนึ่งแล่นเข้าสู่ร่าง ตั้งแต่ใต้เท้าซ้ายลงไปปราศจากความรู้สึก มันใจหายวาบ ยื่นมือลูบคลำ พบว่าคล้ายกลับกลายเป็นก้อนหินก้อนหนึ่ง

กล่าวไปประหลาดแท้ เหลิ่งเสียนจี้ออกอีกดรรชนี จี้ใส่เข่าซ้ายด้านหลังของมัน ปรากฏพลังความเย็นถ่ายเทเข้ามา ตั้งแต่หัวเข่าขึ้นมาก็ปราศจากความรู้สึก เวี่ยจือหยางส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ดิ้นรนหมายลุกขึ้น เหลิ่งเสียนชิงจี้นิ้วถูกข้อเท้าขวาของมัน ถ่ายทอดพลังความเย็นเข้าสู่ร่าง เวี่ยจือหยางดิ้นรนลุกขึ้นถึงกลางคัน ก็กระแทกนั่งลงใหม่ ต้องใช้สายตาที่ตื่นตระหนกมองดูเหลิ่งเสียน จูเหว่ยพลันตบไหล่มัน กล่าวเบาๆ ว่า "ไม่ต้องกลัว มันเพียงปิดเส้นลมปราณของท่านไว้"

เวี่ยจือหยางทวนคำเส้นลมปราณในใจ ได้ยินจูเหว่ยกล่าวว่า "มันจี้ใส่ตำแหน่งซันหยินเจียวของท่านก่อน ค่อยจี้ใส่ตำแหน่งหยินหลิงเฉวียน ล้วนเป็นจุดสำคัญบนเส้นลมปราณจู่ไท่หยินผีจิง เมื่อปิดสกัดจุดไว้ เลือดลมไหลเวียนไม่สะดวก ขาข้างนี้ย่อมไม่อาจขยับเขยื้อนได้"

เหลิ่งเสียนลงมือบางครั้งเร็วบางครั้งช้า บัดเดี๋ยวซ้ายบัดเดี๋ยวขวา จี้ใส่จุดสำคัญของเวี่ยจือหยาง พอจี้ใส่ส่วนใด ส่วนนั้นก็ปราศจากความรู้สึก ขันทีชราแผ่พุ่งพลังความเย็นออกจากปลายนิ้วตลอดเวลา พอจี้ถึงตอนท้าย กลไกชีวิตของเวี่ยจือหยางก็ถูกลบล้างไปทีละน้อย จูเหว่ยไม่ทันกล่าวจบ ร่างกายของเวี่ยจือหยางตั้งแต่ช่วงเอวลงไปก็กลับกลายเป็นก้อนหิน ปราศจากความรู้สึกเช่นกัน

เหลิ่งเสียนทิ้งแส้ปัดผุดลุกขึ้น เดินวนอยู่รอบข้างเวี่ยจือหยาง มันยิ่งเดินยิ่งเร็ว ใช้สองมือออกโดยพร้อมเพรียง จี้นิ้วดุจพายุ จี้ใส่หน้าอกกลางหลัง แขนซ้ายและขวา เวี่ยจือหยางรู้สึกมีอาการชาเริ่มจากนิ้วชี้ทั้งสองข้าง จากนั้นลามถึงหัวใจ พริบตาต่อมาตั้งแต่ท้องน้อยถึงสองไหล่ปราศจากความรู้สึกเช่นกัน

เหลิ่งเสียนยิ่งลงมือยิ่งรวดเร็ว ท่าร่างคล้ายลมพายุ จูเหว่ยเฝ้าดูอยู่ด้านข้าง จนตาลายพร่าพราย พลันได้ยินเวี่ยจือหยางส่งเสียงร้องออกมา เหลิ่งเสียนก็จี้นิ้วออก จี้ถูกจุดเทียนถูที่ใต้คอของมัน เสียงร้องของเวี่ยจือหยางก็ขาดหายไป

จูเหว่ยใจเขม็งตึงเครียด จุดเทียนถูเป็นจุดสำคัญบนร่างคน ทั้งยังเป็นจุดชีวิต นางพอนึกถึงตอนนี้ อดโถมออกไปมิได้ ยังไม่ทันเข้าใกล้ ก็ปรากฏพลังความเย็นสายหนึ่งแผ่พุ่งมา จี้ถูกจุดตันเทียนท้องน้อย จูเหว่ยรู้สึกโลหิตผนึกแข็งตัว ร่างแข็งทื่อกับที่ ในใจบังเกิดความคิดประการหนึ่งขึ้น *'ผิดท่า เหลิ่งกงกงคิดร้ายต่อเวี่ยจือหยาง'*

เห็นท่าร่างของเหลิ่งเสียนเชื่องช้าลง จี้ใส่จุดสำคัญบนศีรษะของเวี่ยจือหยาง การลงมือของมันเปลี่ยนเป็นเชื่องช้า จูเหว่ยเห็นชัดตาว่าจี้ใส่เส้นลมปราณโส่วเส้าหยางซันเจียวจิง ส่วนศีรษะของคนหากถูกปิดกั้น โดยไม่กระทบถึงสมอง หาใช่เรื่องง่ายดายไม่ ดังนั้นเหลิ่งเสียนลืมตากลมกว้าง สีหน้าเคร่งขรึมจริงจังยิ่ง

หลังจากจี้ใส่เส้นลมปราณโส่วเส้าหยางซันเจียวจิง ก็หันไปจี้ใส่เส้นลมปราณจู้เส้าหยางต้านจิง เส้นลมปราณเยิ่นและตู คราครั้งนี้ลงมืออย่างรวดเร็ว เพียงชั่วขณะก็เสร็จสิ้น

เวี่ยจือหยางนั่งซึมเซาราวท่อนไม้ ครึ่งร่างปราศจากความรู้สึก ข้างหูไม่ได้ยินเสียง จมูกสูดกลิ่นไม่ออก ปากไม่ทราบอยู่ตำแหน่งใด มีแต่สายตายังมองเห็น แต่ก็เลอะเลือนพร่ามัว มันพยายามเปิดเปลือกตาขึ้น พลันเห็นขันทีชราเลิกคิ้วขึ้น ประกบนิ้วดุจกระบี่ จี้ใส่หว่างคิ้วมัน รู้สึกมีพลังเย็นสายหนึ่งชำแรกเข้ามายังหน้าผาก เวี่ยจือหยางสมองลั่นอึงอล เบื้องหน้าสายตามืดทะมึน สิ้นสติสมประดีไป

พลันรู้สึกมีแรงสั่นสะเทือนแล่นมาจากเบื้องล่าง เวี่ยจือหยางสะท้าน

ตื่นขึ้นมา พบว่ารอบข้างมืดมิดประดุจหมึก เต็มไปด้วยกลิ่นดินโคลน มันขยับดิ้นรน แต่มือเท้าไม่เชื่อฟังคำสั่ง ที่ด้านบนแว่วเสียงซ่าซ่า ชั่วครู่สุ้มเสียงชะงักขาดหาย รอบบริเวณเงียบสงัดงัน

เวี่ยจือหยางรู้สึกมีความอุ่นระอุสายหนึ่งแล่นจากหัวใจ กระจายไปยังแขนขา กระแสอุ่นร้อนพอไหลผ่าน มือเท้าค่อยมีความรู้สึก แต่ไขกระดูกเกิดอาการชา จนผู้คนยากรับได้ ชั่วครู่ให้หลังอาการชาค่อยลดลง บังเกิดความรู้สึกหายใจไม่ออกขึ้นแทนที่ คล้ายกับถูกหินใหญ่กดทับหน้าอกไว้ มันขยับแขนขา ค่อยพบว่ามีเรี่ยวแรงอยู่บ้าง จึงใช้สองมือคลำดู พบว่าเป็นแผ่นไม้หนาทึบ พอลูบคลำขึ้นบน ก็เป็นแผ่นไม้รูปโค้ง ข้างบนเรียบลื่น ฉาบรักอยู่ชั้นหนึ่ง

เวี่ยจือหยางเข้าใจในบัดดล ยามนี้มันนอนอยู่ในโลง สุ้มเสียงที่ได้ยินตอนแรกเป็นเสียงโกยดินลงมา บนโลงคลุมไว้ด้วยดินโคลน

เวี่ยจือหยางฉุกคิดว่ามันถูกฝังทั้งเป็น จึงเคาะเนื้อไม้ของโลงโดยแรง บังเกิดเป็นเสียงสะท้อนดังตงตง แต่โลงไม้ไม่ขยับเขยื้อน ภายในโลงมีอากาศจำกัดจำเขี่ย พอเคลื่อนไหวก็เผาผลาญเร็วกว่าเดิม อาการแน่นหน้าอกยิ่งมายิ่งรุนแรง ลมหายใจติดขัดลำบาก คล้ายปรากฏมือใหญ่คู่หนึ่งบีบคอมันเอาไว้

เวี่ยจือหยางรู้สึกมีดาวทองระยิบระยับเต็มหน้า หากเป็นเช่นนี้สืบไป เกรงว่าเหลิ่งเสียนยังไม่รุดมา มันคงขาดใจตายก่อน ยามสิ้นหวังคลำพบกล่องยาวใบหนึ่ง พอเปิดฝากล่องออกมา พบว่าข้างในจัดวางขลุ่ยเขียวศูนยตา มันกำขลุ่ยหยกไว้ ในใจบังเกิดความคิดประการหนึ่ง...ขลุ่ยหยกเลานี้มิใช่ของขวัญ หากเป็นวัตถุร่วมกลบฝัง

มันยกขลุ่ยหยกเคาะใส่ฝาโลง หยกมรกตแข็งแกร่งยิ่ง กลับฝากริ้วรอยอยู่บนฝาโลง

หลังจากเคาะอยู่หลายครา เวี่ยจือหยางร่างอ่อนระทวย สมองเลอะ

เลือนอลวนจนสางไม่ออก

พลันเกิดการสั่นสะเทือนคราหนึ่ง โลงไม้สั่นคลอนขึ้นมา ยังไม่ทันเข้าใจว่าเกิดเรื่องใด ศีรษะของเวี่ยจือหยางก็ชนถูกฝาโลง ปรากฏอากาศที่เย็นเยือกโชยเข้าจมูกปาก เวี่ยจือหยางพลันมีสติแจ่มใส พอลืมตาขึ้น เห็นหมู่ดาวพราวฟ้า ใต้ม่านวิกาลแวววับจับตาเป็นพิเศษ

แว่วเสียงอันแหลมเล็กดุจวิหคราตรีของเหลิ่งเสียนดังว่า "ออกมาเถอะ"

เวี่ยจือหยางสูดลมหายใจเข้าไป มือเท้าค่อยมีเรี่ยวแรง จึงกระโดดปราดลุกขึ้นยืน สายตายามกวาดมอง เห็นเหลิ่งเสียนอยู่ที่ห่างไป ขันทีชราเปลี่ยนเป็นสวมชุดเขียวใส่หมวกใบน้อย สองแก้มซูบเซียวซีดขาว

รอบบริเวณล้วนเป็นหลุมฝังศพระเกะระกะ ต้นหญ้าท่วมรกร้าง สั่นไหวอยู่ใต้ลมราตรี ราวกับเป็นเงาภูตพราย

พลันบังเกิดเสียงร้องเรียก "เวี่ยจือหยาง..." เวี่ยจือหยางกวาดตาไปตามเสียง เห็นที่ด้านหลังขันทีชราปรากฏชายหนุ่มชุดเหลือง มือถือกระบี่ยาวผู้หนึ่งเดินออกมา ใบหน้าอีกฝ่ายครึ่งยิ้มครึ่งร้องไห้ ตาดำขลับสุกใสประดับด้วยประกายน้ำตา

เวี่ยจือหยางอุทานออกมาคำหนึ่ง โถมถึงเบื้องหน้าชายหนุ่มนั้น โอบกอด "มัน" เอาไว้ ชายหนุ่มนั้นดิ้นรนเล็กน้อย ร่างอ่อนระทวย กล่าวเบาๆ ว่า "เวี่ยจือหยาง ท่านยังมีชีวิตอยู่..."

เวี่ยจือหยางร่ำร้องว่า "ยังมีชีวิตอยู่ กงจู่เตี้ยนเซี่ย ท่านไฉนมาแล้ว?"

พลันได้ยินเหลิ่งเสียนแค่นเสียงคำหนึ่ง ทั้งสองค่อยรู้สึกตัวว่ามีผู้อื่นอยู่ด้านข้าง จึงรีบผละจากกัน เหลิ่งเสียนกล่าวเสียงเย็นชาว่า "กงจู่เตี้ยนเซี่ย อย่าได้ลืมศักดิ์ฐานะของท่าน"

จูเหว่ยหน้าร้อนผะผ่าว ก้มศีรษะลง เหลิ่งเสียนกวาดตามายังเวี่ยจือหยาง กล่าวว่า "ปีศาจน้อย เจ้าอย่าได้สามหาวไป"

เวี่ยจือหยางยิ้มเล็กน้อย กวาดตามองรอบข้าง ถามว่า "เหลิ่งกงกง นี่เป็นสถานที่ใด?"

"เป็นสุสานอนาถานอกเมืองด้านทิศเหนือ ขันทีนางกำนัลที่ไม่มีบ้านล้วนฝังอยู่ที่นี้ หากเป็นคนโปรดก็ได้รับโลงใบหนึ่ง หากไม่ใช่คนโปรดก็ใช้เสื่อต้นกกห่อศพ โยนลงในหลุมกลบฝัง" ขณะกล่าวสีหน้าเศร้าหดหู่อยู่บ้าง

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างหวาดหวั่นไม่คลายว่า "เหลิ่งกงกง หากท่านมาสายกว่านี้ ข้าพเจ้าคงไม่รอดแล้ว"

เหลิ่งเสียนแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า "นี่ต้องถามกงจู่เตี้ยนเซี่ยแล้ว"

จูเหว่ยหน้าแดงสดใส กล่าวเบาๆ ว่า "นี่ต้องตำหนิข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเกิดความไม่สบายใจ รบเร้าเหลิ่งกงกงต้องการออกจากวัง เห็นกับตาว่าท่านฟื้นคืนชีพมา เหลิ่งกงกงไม่อาจทนรบเร้า ได้แต่นำข้าพเจ้าออกจากวัง จนเสียเวลาไปไม่น้อย โอ เป็นข้าพเจ้าเจ้าอารมณ์ แทบทำร้ายท่านถึงแก่ชีวิต..."

เวี่ยจือหยางโบกมือกล่าวว่า "ไม่เป็นไร ข้าพเจ้าเข้าใจว่าไม่ได้พบกับท่านอีก หากสามารถได้พบท่าน ต่อให้ตายอีกครั้งก็หาเป็นไรไม่"

จูเหว่ยบังเกิดความวาบหวามดื่มด่ำ ปากดุว่า "ปากพล่อย คนสามารถตายหลายครั้งหรือ?"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "มีคำกล่าวว่า เก้าตายหนึ่งรอด ดูท่าทีคนอาจตายได้เก้าครั้ง"

เหลิ่งเสียนแหงนมองท้องฟ้าแล้วกล่าว "เวลาไม่เช้าแล้ว มัจฉาหินวิถีเทพอยู่ที่ใด?"

เวี่ยจือหยางตอบว่า "อยู่ละแวกแม่น้ำฉินไหว"

เหลิ่งกงกงกล่าวว่า "ตอนนี้เป็น**ยามอิ้ง*** อีกหนึ่งชั่วยามฝ่าบาทจะ

---

* ตีสามถึงตีห้า

ตื่นนอน วันนี้มีการประชุมช่วงเช้า อย่างช้าเลิกประชุมยามเที่ยง ดังนั้น **ยามซิ้ง*** เราต้องกลับไป ส่วนกงจู่เตี้ยนเซี่ยสามารถตบตาผู้อื่น แต่ไม่อาจตบตาคนในตำหนักเป่าฮุย ดังนั้นก่อนยามซิ้งต้องกลับวังเช่นกัน ตอนนี้พวกเรามีเวลาสองชั่วยาม เด็กน้อยอย่าได้เสียเวลาไปแล้ว" พลางโยนห่อผ้าให้ใบหนึ่ง บอกให้ผลัดเปลี่ยนเป็นสวมสิ่งนี้แทน

เวี่ยจือหยางเพ่งตามอง เห็นเป็นเสื้อกางเกงสีเขียวชุดหนึ่ง ตอนที่มันถูกบรรจุฝังยังสวมเครื่องแบบของขันที หากถูกผู้คนพบเห็นออกจะสะดุดตาไป จึงทำการผลัดเปลี่ยน เหลิ่งเสียนก็ปิดฝาโลง กอบหินดินกลบไว้ กล่าวคำไปกันเถอะ จากนั้นสาวเท้าไปทางแม่น้ำฉินไหว

เวี่ยจือหยางมองดูจูเหว่ย องค์หญิงน้อยแย้มยิ้มพริ้มพราย ดวงตาเป็นประกาย เวี่ยจือหยางรู้สึกหัวใจร้อนวูบ ยื่นมือออกกุมมือน้อยๆ ของนางไว้ มือของนางลื่นนุ่ม ยามเกาะกุมไว้คล้ายกำหยกอุ่นชิ้นหนึ่ง

จูเหว่ยคิดไม่ถึงว่ามันอุกอาจถึงเพียงนี้ ต้องงงงันวูบช้อนตามอง ใต้ประกายดาวสาดส่อง เห็นเวี่ยจือหยางหน้าตาหล่อเหลา นางต้องครุ่นคิด *'ที่แท้มันน่าดูถึงเพียงนี้'*

เวี่ยจือหยางกวัดแกว่งขลุ่ยหยกกล่าวว่า "กงจู่เตี้ยนเซี่ย ท่านทิ้งอยู่ในโลง"

จูเหว่ยยิ้มพลางกล่าวว่า "ขลุ่ยเลานี้ยกให้แก่ท่าน"

เวี่ยจือหยางใจหายวาบ กล่าวว่า "นี่จะได้อย่างไร?"

จูเหว่ยกล่าวว่า "ขลุ่ยเลานี้เป็นสือซีเกอมอบให้แก่ข้าพเจ้าเป็นของขวัญวันเกิดเมื่อข้าพเจ้าอายุสิบขวบ ข้าพเจ้าไม่ถนัดในการเป่าขลุ่ย เก็บรักษาไว้ก็เปล่าประโยชน์ ข้าพเจ้ามอบให้แก่ท่าน หากลู่จูมีญาณรับรู้คงปลาบปลื้มประโลมใจ" นางคล้ายนึกได้อันใด จึงล้วงไหมทองออกมาเส้นหนึ่ง ร้อยรูขลุ่ยผูกติดกับสายรัดเอวของเวี่ยจือหยาง กล่าวว่า "มรกตคู่กับ

---

* เจ็ดนาฬิกาถึงเก้านาฬิกา

ทอง เช่นนี้จึงสวยงามน่าดู”

เวี่ยจือหยางตื้นตันใจยิ่ง คิดกล่าวกระไร พลันได้ยินเหลิ่งเสียนกระแอมไอ หันมามองดูคนทั้งสอง คิ้วขาวขมวดมุ่น จูเหว่ยหน้าแดงจรดใบหู คิดดึงมือกลับไป เวี่ยจือหยางยังกุมมือนางไว้ ฉุดดึงนางก้าวยาวๆ ออกไป

เมื่อมาถึงริมแม่น้ำ ฟ้ารุ่งสางรำไร ใต้แสงอาทิตย์อุทัยสาดส่อง ลำน้ำคล้ายเขียวคล้ายคราม ราวกับแพรต่วนผืนหนึ่ง หอนางโลมสองฝั่งแม่น้ำรับแขกจนเหนื่อยล้า ยามนี้ยังนิทรารมณ์ไม่ตื่น

ลมยามเช้าเยียบเย็นอยู่บ้าง แต่ในใจเวี่ยจือหยางคล้ายสุมไว้ด้วยอัคคีกลุ่มหนึ่ง ชี้ชวนให้ชมดูหอห้องริมแม่น้ำ บอกเล่าตำนานเรื่องราวต่างๆ แก่จูเหว่ยว่า ผู้ใดได้ตำแหน่งยอดพธู ผู้ใดจัดเลี้ยงเหล่าสาวงาม ยังมีพอถึงคืนเจ็ดค่ำเดือนเจ็ด ที่นี้แขวนโคมติดคำปริศนา เวี่ยจือหยางโชคดีทายปริศนาออก ได้รับรางวัลไม่น้อย ยังมีบ้านใหญ่หลังหนึ่งคึกคักครึกครื้นยิ่ง ต่อมาปรากฏหญิงงามเมืองนางหนึ่งถูกชายคนรักหลอกลวง กระโดดแม่น้ำฆ่าตัวตาย กลายเป็นภูตพยาบาท คอยหลอกหลอนผู้คน ทุกปีมีหญิงสาวกระโดดน้ำตาย กิจการกลับกลายเป็นโรยรา

จูเหว่ยออกจากวังมาท่องเที่ยวเป็นครั้งแรก พบเห็นอันใดล้วนแปลกใหม่ พอได้ยินเรื่องภูตสาวพยาบาท ต้องกุมมือเวี่ยจือหยางเอาไว้ไม่ปล่อย สร้างความกระหยิ่มใจแก่เวี่ยจือหยางยิ่ง ครุ่นคิดว่าที่นี้มีคนบุญหนักศักดิ์ใหญ่มาท่องเที่ยวไม่น้อย คงมีแต่ตนเองที่นำองค์หญิง**ต้าหมิง** *(หมิงยิ่งใหญ่)* มาเที่ยวแม่น้ำฉินไหว

เวี่ยจือหยางเดินเลียบริมแม่น้ำ เอาแต่คุยโวโอ้อวด เหลิ่งเสียนอดทนแล้วอดทนเล่า พลันตวาดว่า “เด็กโสโครก มัจฉาหินวิถีเทพอยู่ที่ใดกันแน่?”

เวี่ยจือหยางพอฟัง ค่อยยกมือตบหน้าผากกล่าวว่า “เอาแต่สนทนาแทบลืมเรื่องใหญ่นี้ไป...” มันเหลียวซ้ายแลขวา กล่าวว่า “ไม่ถูกต้อง ข้าพเจ้าจำผิดไป มัจฉาหินวิถีเทพไม่ได้อยู่ทางด้านนี้ หากอยู่ที่...” มันยกมือเกาศีรษะ พลันเห็นขันทีชราตาทอประกายอำมหิต จึงรีบกล่าวว่า “ข้าพเจ้านึกออกแล้ว มัจฉาหินวิถีเทพซ่อนอยู่ในศาลเจ้าฟูจื่อ”

เหลิ่งเสียนบันดาลโทสะขึ้นมา เมื่อครู่เพิ่งเดินผ่านศาลเจ้าฟูจื่อ เวี่ยจือหยางคล้ายมองไม่เห็น มันเมื่อกล่าวเช่นนี้ ก็ต้องย้อนกลับไปใหม่ ดังนั้นขันทีชราลงมือดุจสายฟ้า คว้าจับไหล่ซ้ายของเวี่ยจือหยางไว้ สร้างความเจ็บปวดแก่เด็กหนุ่มจนร้องโอดโอยออกมา เหลิ่งเสียนกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า “เด็กน้อย เราสามารถชุบชีวิตเจ้า ก็สามารถคร่าชีวิตเจ้า เจ้ากล้าหลอกลวงเรา เราจะทวงถามชีวิตเจ้า”

ขณะจะลงมือบีบเค้น พลันปรากฏมือขาวผ่องข้างหนึ่งกรีดปาดมาพลังลมห้าสายชำแรกใส่เส้นลมปราณ ด้วยความสามารถของเหลิ่งเสียนยังรู้สึกหลังมือชาวูบ ต้องคลายมือจากการคร่ากุม กล่าวเสียงเย็นชาว่า “มือปาดเงาสมดังคำร่ำลือ เรายามร้อนใจจึงลงมือ ขอกงจู่เตี้ยนเซี่ยโปรดให้อภัย”

จูเหว่ยฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “เหลิ่งกงกง เวี่ยจือหยางเอาแต่สนทนากับข้าพเจ้า จึงลืมมัจฉาหินวิถีเทพไป ท่านไยต้องลงมือด้วยอำมหิต?”

เหลิ่งเสียนข่มเพลิงโทสะไว้กล่าวว่า “เด็กน้อยนี้กล่าววาจาผีสางสวรรค์จึงทราบว่ามันคิดอ่านอย่างไร”

จูเหว่ยเหลือบมองเวี่ยจือหยางแวบหนึ่ง กล่าวว่า “ข้าพเจ้าเห็นว่ามันดียิ่ง ทุกถ้อยคำล้วนเป็นความจริง”

เหลิ่งเสียนกระชากเสียงว่า “ท่านเห็นว่าทุกถ้อยคำของมันล้วนเป็นความจริง เพียงเพราะท่าน...”

“ข้าพเจ้าเป็นอย่างไร?”

"กงจู่เตี้ยนเซี่ยย่อมรู้แน่แก่ใจ"

จูเหว่ยหน้าร้อนผะผ่าวกล่าวเบาๆ ว่า "เหลิ่งกงกง หากท่านทำร้ายเวี่ยจือหยาง พอกลับถึงวัง ข้าพเจ้าจะกราบทูลฝ่าบาทว่าท่านล่อลวงข้าพเจ้าออกจากวัง"

เหลิ่งเสียนงงงันวูบจึงร่ำร้องว่า "นี่เป็นการปรักปรำอันยิ่งใหญ่"

จูเหว่ยยิ้มพลางกล่าวว่า "หากท่านไม่ทำร้ายมัน ข้าพเจ้าก็จะไม่รังควานท่าน"

เหลิ่งเสียนทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล สายตายามเหลือบแล เห็นเวี่ยจือหยางกระหยิ่มยินดี สร้างความโกรธแค้นแก่มันจนคิดตวัดเท้าเตะเด็กน้อยนี้ลงแม่น้ำไปป้อนปูปลา

ยามอับจนปัญญา ทั้งสามหวนกลับไปยังศาลเจ้าฟูจื่อ เดินไปไม่ถึงร้อยก้าว เวี่ยจือหยางพลันกล่าวว่า "เดินอยู่ครึ่งค่อนวัน กงจู่เตี้ยนเซี่ยคงกระหายแล้ว ทางด้านนั้นมีเรือนเซียนเยี่ยจวี น้ำชาดียิ่ง อาหารว่างยิ่งวิเศษ ยามนั่งอยู่บนเหลา สามารถเห็นทิวทัศน์แม่น้ำฉินไหวทั้งหมด"

เหลิ่งเสียนขุ่นแค้นแทบอกระเบิด แต่ไม่สะดวกกับการทุบตี ได้แต่ร้องบอกว่า "เวลากระชั้นเร่งร้อน หยิบฉวยสิ่งของสำคัญกว่า"

เวี่ยจือหยางคล้ายหูทวนลม กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "ยากนักที่กงจู่เตี้ยนเซี่ยออกมาสูดอากาศบริสุทธิ์ ควรจิบน้ำชา รับประทานอาหารว่าง ชมวิวทิวทัศน์ของแม่น้ำ จึงไม่มาเสียเที่ยวเปล่า"

จูเหว่ยทราบว่าเวี่ยจือหยางไม่อาจหักใจแยกจากตัวเอง จึงเพียรพยายามถ่วงเวลา เวลาสองชั่วยามความจริงไม่สั้น ยามนี้กลับผ่านไปราวติดปีกบิน นางไม่ต้องการสร้างความผิดหวังเสียใจแก่เวี่ยจือหยาง จึงกล่าว "ท่านกล่าวเช่นนี้ ข้าพเจ้าก็หิวขึ้นมา ตกลงไปดื่มน้ำชา รับประทานอาหารว่าง"

เหลิ่งเสียนร้องเรียกกงจู่เตี้ยนเซี่ย จูเหว่ยยิ้มพลางกล่าวว่า "เหลิ่ง

กงกงมิต้องร้อนรุ่ม ข้าพเจ้ามีความคิดอ่านเอง”

พลางฉุดดึงเวี่ยจือหยางหันกายไป เหลิ่งเสียนไม่อาจขัดใจหนุ่มสาวทั้งสอง ได้แต่ติดตามไปยังเรือนเซียนเยี่ยจวี

เรือนเซียนเยี่ยจวีสูงสามชั้น กั้นระเบียงสีแดงมุงกระเบื้องเขียว หันหน้าหาแม่น้ำฉินไหว นับเป็นสถานที่อันรื่นรมย์ เนื่องจากเวลายังเช้า ไม่มีผู้มาดื่มกิน ทั้งสามนั่งที่ชั้นสามติดแม่น้ำ สั่งชาหลงจิ่งที่เก็บก่อนเทศกาลเช็งเหม็งป้านหนึ่ง อาหารว่างสี่อย่าง ถึงแม้รสชาติไม่ดีเลิศเท่ากับในวัง แต่ก็ให้บรรยากาศอีกแบบหนึ่ง เวี่ยจือหยางชี้มือไปยังลำน้ำ บอกเล่าตำนานเรื่องราวต่างๆ จูเหว่ยนิ่งรับฟัง รู้สึกคล้ายความฝันคล้ายมายา น่าเสียดายที่ต่อให้เป็นความฝัน ก็มีวันตื่นขึ้นมา โอกาสเช่นนี้ไม่มีอีกแล้ว นางก้มศีรษะมองดูใบชาที่ลอยอยู่ในถ้วย เกิดความสะท้อนใจต่อชีวิตอันเลื่อนลอย

ยามนั้นบนแม่น้ำบังเกิดเสียงเพลงดังมา ที่ร้องขับขานเป็นบทเพลงม่านเจียงหง ดังสะท้านไปทั่วลำน้ำ ยามแหลมสูงคล้ายทะลุเมฆา พอลดต่ำลงเฉกเช่นลวดเหล็กม้วนพันข้อมือ หลังจากร้องจนจบเพลง หางเสียงยังไม่จางหายสิ้น

จูเหว่ยบังเกิดความประหลาดใจ กวาดตาไปตามเสียง เห็นเรือน้อยลำหนึ่งล่องมาจากตอนบนของแม่น้ำ ที่หัวเรือยืนไว้ด้วยหลวงจีนหนุ่มรูปหนึ่ง ครองจีวรสีเหลืองอ่อนพัดพลิ้วตามลม จูเหว่ยต้องร้องชมเชยว่า “เสียงร้องที่ดี บุคลิกภาพที่ดี”

ยามนั้นปรากฏเหล่านางคณิกาฮือออกจากหอ โบกมือให้กับหลวงจีน หลวงจีนนั้นก็ยิ้มตอบ สร้างความประหลาดใจแก่จูเหว่ยจนถามว่า “หลวงจีนนี้เป็นใคร ไฉนคุ้นเคยกับนางคณิกาเหล่านี้?”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “มันเรียกตัวเองเป็นหลวงจีนพิศวาส ใช้ชีวิตอยู่บนแม่น้ำฉินไหว ฟังว่าเปรื่องปราดพิณ หมากล้อม ภาพวาดตัวหนังสือ บวกกับมีรูปร่างสำอาง เสียงร้องประทับใจ เหล่านางคณิกาต่างรบเร้าพัวพัน

มันไม่เลิกรา"

จูเหว่ยพอฟังนึกรังเกียจเดียดฉันท์ กล่าวว่า "เมื่อเข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์ ไฉนเกลือกกลั้วตามซ่องนางโลม หลวงจีนพิศวาสอันใดสมควรเรียกว่าหลวงจีนราคะจึงถูกต้อง" ปากกล่าวเหยียดหยาม ในใจยังนึกเสียดายต่อเสียงร้องของอีกฝ่าย

เหลิ่งเสียนแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า "เกลือกกลั้วตามซ่องนางโลมไม่แน่ว่าเป็นหลวงจีนราคะ **ลื่อท่งปิน*** เคยกล่าวไว้ สุราเป็นกัลยาณมิตร บุปผาเป็นเพื่อนคู่หู ผู้ที่หักห้ามสุรานารี เพียงเป็นตบะชั้นที่สาม อย่าได้เห็นเหล่าหลวงจีนทรงปริยัติธรรม เปลือกนอกเคร่งขรึมสำรวม แท้จริงแล้วเป็นชายโฉดหญิงทราม"

เวี่ยจือหยางบังเกิดความกระตือรือร้นสนใจขึ้นมากล่าวว่า "ตบะมีการแบ่งชั้นสูงต่ำหรือ ตบะชั้นที่สามเป็นเช่นนี้ ตบะชั้นที่สองเป็นอย่างไร?"

เหลิ่งเสียนกล่าวว่า "ตบะชั้นที่สองพบเห็นสุราคิดรินดื่ม พบเห็นความงามบังเกิดกำหนัด มักถูกเรื่องราวทางโลกครอบงำ แต่ยังสามารถหยุดม้าริมหน้าผา รักษาดวงจิตที่แท้ไว้ จะอย่างไรเหนือกว่าวิญญูชนจอมปลอมกับหลวงจีนทุศีล"

"ตบะชั้นที่หนึ่งเล่า?"

"ตบะชั้นที่หนึ่งคือดื่มสุราไม่เมามาย พบเห็นความงามไม่ซ่องเสพ เกิดจากโคลนตมไม่มัวหมอง อยู่ในโลกียวิสัยไม่แปดเปื้อน มาตรว่าเข้าออกซ่องนางโลม ยังคงไว้ซึ่งดวงใจอันบริสุทธิ์"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "ขอถาม **เหลิ่งเซียนเซิง** *(ท่านผู้แซ่เหลิ่ง)* หลวงจีนนี้จัดอยู่ตบะชั้นที่เท่าใด?"

เหลิ่งเสียนดื่มชาอีกหนึ่งแล้วกล่าว "พวกท่านทั้งสองดื่มพอแล้วหรือไม่?"

---

* คำนี้ออกเสียงเป็นภาษาแต้จิ๋ว เป็นบุคคลในแปดเซียน

เวี่ยจือหยางชิงกล่าวว่ายังไม่พอ เหลิ่งเสียนกลับไม่มีโทสะ เพียงทอดถอนใจกล่าวว่า “แล้วกันไปเถอะ จะอย่างไรไปไม่ได้แล้ว”

เวี่ยจือหยางกับจูเหว่ยหันไปมองหน้ากัน จูเหว่ยกล่าวถามว่าไฉนไม่ได้ เหลิ่งเสียนเงียบงันไม่ตอบคำ เวี่ยจือหยางฉุกใจคิดเหลียวหน้ามองเห็นหลวงจีนสำอางเคลื่อนไหวดุจเมฆลิ่วล่องสายน้ำไหล มุ่งหน้ามายังเรือนเซียนเยี่ยจวี

ชั่วพริบตาหลวงจีนขึ้นมายังชั้นที่สาม เมื่อเข้าใกล้ค่อยพบว่าหลวงจีนรูปนี้สูงกว่าผู้คนทั่วไปหนึ่งช่วงศีรษะ แขนขาก็สมส่วน ผิวพรรณขาวนวล ใบหน้ายิ่งงดงามจนไม่คล้ายเป็นบุรุษ พอเห็นคนทั้งสาม ก็เผยอแย้มยิ้ม รอยยิ้มคล้ายบุปผาบานจันทร์กระจ่าง ทั่วทั้งเหลาเรืองรองขึ้นมา

หลวงจีนนั่งลงที่มุมห้อง กล่าวเสียงกังวานว่า “เถ้าแก่ ขอชาปี้หลอชุนป้านหนึ่ง”

ไม่นานให้หลัง เถ้าแก่เรือนเซียนเยี่ยจวีชงชามา หลวงจีนสำอางรินเองดื่มเอง เหลิ่งเสียนกลับขมวดคิ้ว ถือถ้วยชาค้างไว้ คล้ายครุ่นคิดอันใด

ยามนั้นที่เบื้องนอกบังเกิดเสียงร้องเอะอะโวยวาย เวี่ยจือหยางชะโงกศีรษะมองออกนอกหน้าต่าง เห็นบนถนนริมแม่น้ำปรากฏชายกลางคนผู้หนึ่งเดินมา คนอยู่ในชุดนักศึกษาสีเงิน ใบหน้าเหลืองซีดอมโรค คล้ายเจ็บป่วยไม่สบาย ฝีเท้าก็ไม่มั่นคง

ที่ด้านหลังมันติดตามด้วยบุรุษสตรีกลุ่มหนึ่ง บางคนเปลือยแผ่นอกแสดงว่าเป็นคนฆ่าสัตว์ บางคนคาดผ้ากันเปื้อน คาดว่าเป็นพ่อครัว คนเหล่านี้ร่ำร้องตะโกนก้อง วิ่งจนหอบหายใจ แต่ไม่ว่าวิ่งอย่างไร ไม่อาจไล่กวดตามบุรุษชุดเงินทัน

เวี่ยจือหยางบังเกิดความสงสัยใจ พอเพ่งตามอง พบว่าที่ด้านหลังของบุรุษชุดเงินยังมีข้าวของประหลาดมากมาย ทั้งมีดเชือดสุกร ขอเกี่ยว

เนื้อ กระทะผัดผัก เหล็กเสียบหมูหัน ยังมีอ่างโลหะ พลั่วเหล็ก จอบเหล็ก และสมอเหล็ก...สิ่งของเหล่านี้คล้ายมีชีวิต ติดตามมาเป็นพรวน แวดล้อมอยู่ข้างกายบุรุษชุดเงิน

บุรุษชุดเงินพอเดินผ่านร้านปักดอกไม้แห่งหนึ่ง ภายในร้านพลันปรากฏเข็มปักดอกไม้กลุ่มหนึ่งซัดพุ่งออกมา ราวกับฝูงผึ้งออกจากรัง เวี่ยจือหยางขณะจะส่งเสียงร้องอุทาน บุรุษชุดเงินพลันตวัดมือวูบ กระทะเหล็กที่แทบเท้าลอยหวืดขึ้น แว่วเสียงติงติงไม่ขาดหู ฝนเข็มเต็มท้องฟ้าสลายวับ เถ้าแก่เนี้ยร้านปักดอกไม้ไม่ทราบเกิดเรื่องใด กลับถูกเส้นด้ายบนเข็มฉุดลากออกมา พอเห็นเช่นนั้นแตกตื่นจนปากอ้าตาค้าง ยกมือเกาะขอบประตูไว้

บุรุษชุดเงินหอบหิ้วภาชนะที่ทำจากเหล็กใกล้ถึงเรือนเซียนเยี่ยจวี มองดูป้ายยี่ห้อแวบหนึ่ง ยกมือปิดปากกระแอมไอสองคำ มือซ้ายกรีดวาดเป็นวง บังเกิดเสียงเกรียวกราว เมื่อภาชนะเหล็กบนพื้นลอยขึ้นมา รวมตัวเป็นลูกเหล็กใบหนึ่ง มันหิ้วลูกเหล็กราวกับหิ้วตะกร้าลูกกวาดใบหนึ่งเดินเข้าร้านน้ำชา ผู้คนที่ไล่กวดตามพอเห็นเช่นนั้นพากันหยุดเท้าไม่กล้าขึ้นมา

ผู้คนบนชั้นสามได้ยินเสียงตงตง หอทั้งหลังลั่นเอี๊ยดอ๊าด ไม่นานให้หลัง บุรุษชุดเงินก็โผล่ศีรษะขึ้นมา กวาดมองทุกผู้คนแวบหนึ่ง แล้วโยนลูกเหล็กกลิ้งไปข้างหน้า จากนั้นนั่งลงที่ข้างโต๊ะตัวหนึ่ง สั่งชาลิ่วอันชามหนึ่ง

เถ้าแก่นั้นเดินเลียบผนังลงไปชงชา บุรุษชุดเงินก็นั่งหอบหายใจ เวี่ยจือหยางเห็นภาชนะเหล็กเหล่านั้นเชื่อมติดกันเป็นลูกเหล็ก หาแตกกระจายไม่ สร้างความสงสัยใจยิ่ง จับจ้องมองลูกเหล็กตลอดเวลา บุรุษชุดเงินพอเหลียวหน้ามา เวี่ยจือหยางพอสบสายตามัน ถึงกับสยิวกายอย่างหนาวเหน็บ รีบหลุบตาลง

ยามนั้นที่ริมฝั่งบังเกิดเสียงร้องอุทานดังระงม เวี่ยจือหยางกวาดตา

มอง พลอยอุทานดังอาออกมา เห็นเรือเล็กประทุนดำลำหนึ่งลอยพ้นจากน้ำหลายเชียะ มุ่งหน้ามาทางด้านนี้ ที่หัวเรือนอนฟุบด้วยเจ้าของเรือที่เป็นสตรี ที่ท้ายเรือก็นอนฟุบด้วยคนคัดท้าย ทั้งสองล้วนหน้าถอดสี โบกไม้โบกมือต่อผู้คนบนฝั่ง

นี่สมควรบอกว่าเป็นเรือเหินบินกลางเวหา ยามกลางวันแสกๆ กลับเกิดเรื่องประหลาดเช่นนี้ เวี่ยจือหยางเพ่งตามอง พบว่าใต้เรือยืนไว้ด้วยคนผู้หนึ่ง ยกสองมือขึ้นยันตัวเรือไว้ ใต้เท้ามีไม้ต่อขาคู่หนึ่ง คล้ายนกกระยางขายาวก้าวยาวๆ มาทางด้านนี้

เวี่ยจือหยางชมดูจนหัวร่อออกมา กล่าวว่า "วิธีนี้สนุกสนานยิ่ง หากมีเวลาข้าพเจ้าจะทดลองดู"

จูเหว่ยส่ายหน้ากล่าวว่า "ช่างไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำ ผู้อื่นกระทำได้โดยง่ายดาย หากเปลี่ยนเป็นท่าน เกรงว่าไม่อาจเดินหน้าแม้สักก้าวเดียว"

เวี่ยจือหยางถามว่าเพราะเหตุใด จูเหว่ยอธิบายว่า "ท่านดู ไม้ต่อขาทำจากไม้ไผ่ พอลงน้ำจะลอยขึ้น คนที่ใส่ไม้ต่อขาจึงแบกเรือมา ทั้งคนทั้งเรือหนักนับพันชั่ง คล้ายแกนในของเครื่องปั้นด้ายกดเรือไว้ จนไม้ต่อขาจมลงก้นแม่น้ำ แต่เมื่อเป็นเช่นนี้ก็เผชิญกับแรงต้านของน้ำ ไม้ต่อขายิ่งสูงแรงต้านยิ่งรุนแรง หากไม่มีเรี่ยวแรงนับพันชั่ง อย่าคิดหมายเดินเหินได้"

เหลิ่งเสียนกล่าวช้าๆ ว่า "มีกำลังวังชายังทำไม่ได้ หากต้องมีกำลังภายในอันลึกล้ำ บวกกับพลังอันแยบคาย จึงเดินหน้ามาได้"

ยามนั้นบุรุษชุดเงินแค่นเสียงดังเฮอะ เวี่ยจือหยางเหลียวหน้าไปเห็นอีกฝ่ายเอาแต่ดื่มน้ำชา หาเหลือบแลมาทางด้านนี้ไม่

ไม้ต่อขาคู่นั้นยืดยาวยิ่ง ผู้มาสูงวาเศษ พอมาถึงหน้าเรือนเซียนเยี่ยจวีก็หยุดเท้าลง โยนเรือประทุนดำลงน้ำ จากนั้นบังคับไม้ต่อขาดีดตัวขึ้นจากน้ำ เสียงตึกเมื่อไม้ต่อขาตกลงที่หน้าร้านน้ำชา แทงทะลุอิฐเขียวเบื้อง

ล่างปักตรึงอยู่บนพื้น

คนผู้นั้นหัวร่อออกมา สลัดไม้ต่อขาทิ้งกระโดดเข้าร้านน้ำชา ปล่อยให้ไม้ไผ่ทั้งสองลำสั่นไหวไปมา

เวี่ยจือหยางเพ่งตามองผู้มา เห็นมันมีอายุสี่สิบเศษ ใบหน้าซูบไว้เครายาว ใส่เสื้อสีลายพร้อย สายรัดเอวหลวมคลาย ลักษณะคล้ายคนเล่นปาหี่ข้างถนน คิดไม่ถึงว่ามีฝีมือน่าตระหนกถึงเพียงนี้

คนเสื้อลายกวาดมองผู้คนบนชั้นสามแวบหนึ่งแล้วกล่าว "ซือหนันถิงท่านมาเช้านัก"

บุรุษชุดเงินส่งเสียงดังอืมม์ กล่าวว่า "ไฉนมีแต่ท่านคนเดียว หยางฟงไหลเล่า?"

คนเสื้อลายยิ้มพลางกล่าวว่า "เมื่อขามาพวกเราเดิมพันว่า เราใช้เส้นทางน้ำ ห้ามมิให้เปื้อนน้ำแม้สักหยดเดียว ส่วนมันเลียบชายคาบ้านมา ห้ามกระทบถูกแผ่นกระเบื้อง ดูว่าผู้ใดมาถึงก่อน ดูท่าโรคเก่าของมันกำเริบยามอยู่ท่ามกลางบ้านเรือนแน่นขนัด คล้ายตกอยู่ในเขาวงกต" เอ่ยถึงตอนนี้เหลียวหน้าไปบอกกล่าวว่า "ท่านดู มันมาแล้ว"

ทั้งหมดเหลียวหน้ามอง เห็นคนชุดดำผู้หนึ่งเคลื่อนไหวราวงูเลื้อย มือถือแพรขาวยาวเหยียดสองผืน สลับกันม้วนพันชายคาบ้าน เหินข้ามบ้านเรือนมา ผู้คนที่เบื้องล่างเหลือบแลเห็น ต้องร้องอุทานออกมา

ชั่วพริบตาคนชุดดำนั้นมาถึงฝั่งตรงข้ามกับร้านน้ำชา คนเสื้อลายจึงกล่าว "ดูว่ามันจะข้ามแม่น้ำอย่างไร?"

เห็นคนชุดดำใช้แพรขาวบนมือซ้ายม้วนพันชายคาบ้าน บังคับร่างลอยถึงกลางแม่น้ำ จากนั้นแผ่พุ่งแพรขาวในมือขวาออก พอดีม้วนพันไม้ต่อขาที่คนเสื้อลายปักอยู่หน้าร้านน้ำชาไว้ จนไม้ต่อขางอโค้งดุจคันธนู แพรขาวคล้ายสายธนู เสียงขวับเมื่อส่งร่างคนชุดดำเข้ามา

คนเสื้อลายร้องบอกว่า "หยางฟงไหล ท่านแพ้แล้ว"

หยางฟงไหลรูปร่างเตี้ยแบน ไว้หนวดสองแฉก พอฟังต้องเหลือกตาขึ้นร้องว่า “หมิงโต้วท่านยังมีหน้าบอกกล่าว ท่านบอกว่าเรือนเซียนเยี่ยจวีอยู่ติดกับศาลเจ้าฟูจื่อ หลอกให้เราอ้อมศาลเจ้าฟูจื่อรอบหนึ่ง ตัวเองล่วงหน้ามาก่อน นี่เป็นการคดโกง ไม่อาจนับได้”

หมิงโต้วยิ้มพลางกล่าวว่า “เมื่อสองปีก่อน ท่านมิใช่เคยมาหรอกหรือ ผู้ใดให้ท่านจำทางไม่ได้?”

หยางฟงไหลอับจนถ้อยคำ พลันได้ยินซือหนันถิงกล่าวว่า “หมิงโต้ว ท่านก็ทราบว่า**เหล่าหยาง** *(คนแซ่หยาง)* หลงทางโดยง่าย กลับชี้ทางวุ่นวาย มิใช่คดโกงเป็นอะไร?”

หมิงโต้วยิ้มพลางกล่าวว่า “นี่เรียกว่าการทหารไม่หน่ายอุบาย จะอย่างไรเรามาก่อนก้าวหนึ่ง หยางฟงไหล เมื่อเล่นพนันต้องรับความพ่ายแพ้ รีบมอบสิ่งของออกมา”

หยางฟงไหลพึมพำอยู่สองคำ ล้วงกล่องจากอกเสื้อใบหนึ่ง หมิงโต้วแย่งชิงไป ร้องบอกว่า “เถ้าแก่ นำชามเคลือบมาสามใบ พร้อมกับน้ำเดือดป้านหนึ่ง”

เถ้าแก่นั้นเห็นคนทั้งสามนี้แสดงฝีมือ สร้างความแตกตื่นจนขวัญหายตั้งแต่แรก จึงรับคำแล้วนำชามเคลือบกับน้ำร้อนมา หมิงโต้วเปิดกล่องหยิบใบชาออกมากระจุกหนึ่ง โยนลงในชามเคลือบ เห็นใบชาเป็นสีเขียวอมขาว ไม่มีใดแปลกตา แต่พอชงน้ำร้อนลงไป ก็ปรากฏกลิ่นหอมไปทั่วทั้งหอ ทั้งหอมกลิ่นชาและหอมกลิ่นน้ำนม สร้างความประหลาดใจแก่ซือหนันถิงจนกล่าวว่า “นี่เป็นใบชาอันใด กลิ่นหอมแปลกประหลาดนัก”

หยางฟงไหลยามขุ่นแค้นไม่ตอบคำ หมิงโต้วจึงกล่าว “นี่เป็นชาทารกวิเศษ เป็นเหล่าหยางแย่งชิงจากพรตโฉดผู้หนึ่ง”

ซือหนันถิงทวนคำว่า “ชาทารกวิเศษ ชื่อนี้ประหลาดแท้”

หมิงโต้วบอกกล่าวว่า “พรตเฒ่าที่ปลูกชาไม่ทราบได้ตำรับอุบาทว์

จากที่ใด จึงจับตัวสตรีหลังคลอดมามากมาย ทุกวันใช้น้ำนมรดต้นชา ต้นชาพอเกิดเมล็ดพันธุ์ ก็นำไปปลูกในดิน กระทำซ้ำเก้าครั้ง จนได้ใบชาสีนี้พรตเฒ่าหลงงมงาย เข้าใจว่าหากดื่มชาชนิดนี้ เฉกเช่นดื่มนมมารดา เมื่อดื่มเป็นเวลานาน จะสำเร็จเป็นเซียน"

ซือหนันถิงมองดูน้ำชาในชาม ขมวดคิ้วกล่าวว่า "พรตโฉดนั้นอยู่ที่ใด?"

หมิงโต้วหันไปทางหยางฟงไหล หยางฟงไหลกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "มันไม่ได้สำเร็จเป็นเซียน หากกลายเป็นภูตผี"

"ท่านฆ่ามันทิ้ง?"

"มันจับตัวมารดามา ปล่อยให้ทารกอดตาย"

ซือหนันถิงร้องว่าฆ่าได้ประเสริฐ เถ้าแก่นั้นได้ยินเรื่องการฆ่าคนถึงกับร่างสั่นระริกขึ้นมา

หมิงโต้วยกชามน้ำชาขึ้นจิบคำหนึ่ง ชมเชยว่าชาที่ดี หยางฟงไหลก็ยกชามขึ้นดื่ม แต่ซือหนันถิงไม่แตะต้องแต่อย่างไร

เวี่ยจือหยางกระซิบที่ข้างหูจูเหว่ยว่า "ดูเหมือนน่าดื่มยิ่ง"

จูเหว่ยค้อนมันวงหนึ่งกล่าวว่า "ชาโฉดของพรตโฉด ผู้คนดื่มลงไปจะเพิ่มกลิ่นอายปีศาจชนิดหนึ่ง"

หมิงโต้วพลันหันมาทางเวี่ยจือหยาง กล่าวว่า "น้องเราต้องการดื่ม?" พลางโบกมือวูบ ชามน้ำชาก็ลอยมายังเวี่ยจือหยาง

เวี่ยจือหยางขณะจะรับไว้ พลันได้ยินจูเหว่ยร้องบอกว่า "อย่าขยับ" นางยื่นมือขาวผ่องออก ปลายนิ้วแตะกับขอบชาม ชามเคลือบก็หมุนวนเป็นวง น้ำชาในชามกระฉอกขึ้นสูง เป็นสีขาวนวลราวน้ำนม

จูเหว่ยพอแตะสัมผัสถูกชาม ใบหน้าก็กลับกลายเป็นแดงก่ำ ต้องผุดลุกขึ้นถอยกายไป เสียงกร๊อบเมื่อชนพนักเก้าอี้หักกลาง นางยังถดถอยต่อไป จนปะทะชนกับเสากลมทางด้านหลัง จนฝุ่นละอองบนขื่อร่วงพรูลงมา

เหลิ่งเสียนยื่นมือรับชามเคลือบที่หมุนวนเอาไว้ กล่าวเสียงเย็นชาว่า “สิ่งของต่ำช้าดื่มไปไย?”

เวี่ยจือหยางรีบเข้าไปประคองจูเหว่ยไว้ ถามว่าเป็นไรหรือไม่ จูเหว่ยสูดลมหายใจลึกๆ สีแดงบนใบหน้าค่อยจางหายไป กล่าวเบาๆ ว่า “ไม่เป็นไร”

เวี่ยจือหยางขบคิดไม่เข้าใจว่าชามชาไฉนหมุนวนตลอดเวลา พลันได้ยินหมิงโต้วกล่าวว่า “เหลิ่งกงกงอยู่ในวัง พบเห็นสิ่งของแปลกประหลาดมากมาย ชาชั้นต่ำนี้ย่อมไม่อยู่ในสายตาของท่าน ผู้แซ่หมิงลี้ภัยถึงโพ้นทะเล ยากจนข้นแค้นแทบตาย ขอเหลิ่งกงกงสงเคราะห์เราปีศาจยากไร้ มอบเงินให้สักหลายตำลึง”

เวี่ยจือหยางรับฟังจนใจหายวาบ สายตายามกวาดมอง เห็นหมิงโต้วกับพวกทั้งสามจับจ้องมองเหลิ่งเสียนเป็นจุดเดียว มีแต่หลวงจีนสำอางนั้นยังคงยิ้มแย้มแจ่มใส คล้ายอยู่ในฐานะคนดู

เหลิ่งเสียนวางชามชาลง พลันทอดถอนใจกล่าวว่า “หมิงโต้ว พวกเราไม่ได้พบกันนานเท่าใด?”

หมิงโต้วกล่าวว่า “ไม่มากไม่น้อย สิบห้าปีเต็ม”

เหลิ่งเสียนผงกศีรษะกล่าวว่า “เช่นนี้เป็นว่าบิดาท่านเสียชีวิตไปสิบห้าปีแล้ว?”

หมิงโต้วสลายรอยยิ้มบนใบหน้ากล่าวว่า “มิผิด อีกสิบวันจะถึงวันครบรอบการตายของท่านพ่อ ทุกประการพร้อมสรรพ เพียงขาดสิ่งของหนึ่ง”

“เป็นอะไร?”

“ศีรษะบนบ่าของเหลิ่งกงกง”

เหลิ่งเสียนทอดตาออกนอกหน้าต่าง กล่าวว่า “วิชาลมหายใจปลาวาฬของบิดาท่านมีความสำเร็จมิใช่ชั่ว หากเราปลดปล่อยมัน ผู้ตาย

คงเป็นตัวเรา ศีรษะของเราผู้แซ่เหลิ่งไม่มีราคาค่างวด หากท่านเข้าใจว่าเหนือล้ำกว่าบิดาท่าน ก็มาปลิดปลงไป”

หมิงโต้วขณะจะตอบคำ หยางฟงไหลพลันผุดลุกขึ้นร้องถามว่า “เหลิ่งเสียน หยางฟงหลิวผู้เป็นพี่ชายเราก็ถูกท่านฆ่าตายหรือ?”

เหลิ่งเสียนตอบรับคำหนึ่ง หยางฟงไหลร่ำร้องด่าทอสุนัขจับตอนคำหนึ่ง ถามว่า “ซากศพของมันเล่า?”

เหลิ่งเสียนกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “เราเพียงฆ่าคน ไม่กลบฝังคน แต่ว่าฝ่าบาทมีวิธีจัดการกับคนร้าย โดยสับร่างแหลกเละ โยนให้สุนัขรับประทานจะได้ประหยัดโลงใบหนึ่ง”

หยางฟงไหลโกรธแค้นจนร่างสั่นระริก ร้องว่า “สุนัขจับตอนอย่าได้ลำพองไป วันนี้เป็นวันตายของท่าน”

เหลิ่งเสียนยิ้มพลางกล่าวว่า “**หยางจุนจู่** *(สุดยอดแซ่หยาง)* ชมเกินไป เราเป็นขันทีผู้หนึ่ง หลงลำพองอันใด” พลางกวาดมองแวบหนึ่ง กล่าวว่า “สี่สุดยอดเกาะตะวันออกมาถึงสามคน นับว่าให้เกียรติเราผู้แซ่เหลิ่งไม่น้อย แต่ว่าหวินซวีในฐานะประมุขเกาะ กลับหดหัวในกระดอง สร้างความผิดหวังแก่ผู้คนนัก”

หยางฟงไหลร่ำร้องว่า “**หวินเต่าจู่** *(ประมุขเกาะแซ่หวิน)* ไม่ได้มาถือเป็นความโชคดีของท่าน หากได้เห็นประกายกระบี่ท่านประมุข ท่านจะเป็นคนตายผู้หนึ่ง”

เหลิ่งเสียนยิ้มอย่างเยือกเย็นกล่าวว่า “เราได้ยินว่าเมื่อสามสิบปีก่อนมันสาบานว่า หากเอาชนะคนที่ตะวันตกไม่ได้ จะไม่ออกจากเกาะเต่ายักษ์ ศักดิ์สิทธิ์ ในความเห็นเรา ชั่วชีวิตของมันคงไม่อาจออกจากเกาะแล้ว”

สามสุดยอดเกาะตะวันออกล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป ซือหนันถิงลุกขึ้นอย่างช้าๆ กล่าวว่า “ซือหนันถิงแห่งเกาะตะวันออก ขอรับทราบกระบวนท่าสูงส่งของเหลิ่งกงกง”

เหลิ่งเสียนทอดถอนใจกล่าวว่า "**ซือจุนจู่** *(สุดยอดแซ่ซือ)* ฟังว่าท่านเป็นวิญญูชน ไม่ทราบว่าพวกท่านจะเข้ามาพร้อมกัน หรือใช้วิธีเปลี่ยนหน้าชน?"

ซือหนันถิงไม่ทันตอบคำ หมิงโต้วชิงกล่าวว่า "พวกเราทั้งสามมาด้วยกัน ย่อมต้องลงมือพร้อมกัน"

เหลิ่งเสียนกล่าวถามว่า "เพียงสามคนหรือ จางเทียนอี้ไฉนไม่มา?"

คนทั้งสามหันไปมองหน้ากัน หยางฟงไหลถามว่า "นี่เกี่ยวข้องใดกับหลานศิษย์จาง?"

เหลิ่งเสียนกล่าวว่า "ไฉนไม่เกี่ยวข้อง มันถูกเราใช้ลมปราณดาวหางฟาดใส่รับบาดเจ็บไม่เบา ไม่กล้าตอแยเรา จึงยุยงให้พวกท่านทั้งสามมาหาที่ตาย สี่สุดยอดเกาะตะวันออกประกอบด้วยเต่าคันฉายฮัวหมิง ลมหายใจปลาวาฬหมิงโต้ว มังกรหลบเร้นหยางฟงไหล สหัสสะเกล็ดปลาซือหนันถิง ในจำนวนนี้นับเต่าคันฉายจัดอยู่อันดับแรกในสี่สุดยอด นางไม่ได้มา โอกาสได้ชัยของพวกท่านจะลดลงครึ่งหนึ่ง"

หยางฟงไหลร้องว่า "ศิษย์น้องฮัวไม่มา เรายังคงปลิดศีรษะสุนัขของท่านลงมาได้"

เหลิ่งเสียนผงกศีรษะรับ ล้วงมือไปในแขนเสื้อ ดึงแส้ม้ายาวสามเชียะออกมาเส้นหนึ่ง เนื่องจากลมปราณดาวหางของมันต้องพึ่งพาอาวุธอ่อนนุ่ม ค่อยเปล่งอานุภาพได้ แต่ตอนออกจากวัง ไม่สะดวกกับการพกพาแส้ปัด จึงเปลี่ยนเป็นแส้ม้าเส้นหนึ่ง

เหลิ่งเสียนกล่าวว่า "หมิงโต้ว คืนชามชาแก่ท่านก่อน" พลางสะบัดแส้ม้วนพันชามเคลือบไว้ สะบัดเหวี่ยงใส่หมิงโต้ว

หมิงโต้วยื่นมือหมายรับไว้ ชามเคลือบพลันวกวูบ เปลี่ยนเป็นแหวกพุ่งใส่หยางฟงไหล หยางฟงไหลบังคับแพรขาวออกจากในแขนเสื้อ กวาดใส่ชามเคลือบ มิคาดชามเคลือบแหวกพุ่งมาอย่างดุร้าย กระแทกแพรขาว

พันห่าง พุ่งตรงเข้ามา

หยางฟงไหลกระโดดปราดไปด้านหลัง ใช้แพรขาวในแขนเสื้อข้างขวาม้วนพันขื่อห้อง บังคับร่างลอยตัวขึ้น ตวัดเท้าซ้ายเตะชามเคลือบแตกละเอียด กลับกลายเป็นฝนสีขาวกลุ่มหนึ่ง ครอบคลุมใส่เหลิ่งเสียน

เหลิ่งเสียนขยับข้อมือ ควงแส้ม้ากวาดผงชามเคลือบร่วงหล่น หยางฟงไหลตวาดก้อง สองเท้าทยอยเตะกราดใส่ เหลิ่งเสียนก็บังคับแส้ม้าเหยียดตรง ปลายแส้จ่อใส่จุดคุนหลุนที่ข้อเท้าขวาของหยางฟงไหล หยางฟงไหลยามลอยตัวอยู่กลางอากาศ ก็หมุนคว้างมาทางซ้ายของเหลิ่งเสียน เตะใส่ต้นคอของขันทีชรา

เหลิ่งเสียนเปลี่ยนเป็นถือแส้ม้าด้วยมือซ้าย ปลายแส้จี้ใส่จุดชงหยางที่เท้าซ้ายของมัน หยางฟงไหลได้แต่หดเท้ากลับไป หมุนตัวอีกรอบหนึ่งค้นหาช่องว่างจุดอ่อนใหม่

เหลิ่งเสียนนั่งแน่วนิ่งกับที่ มือถือแส้ม้าสลับไปมา ปลายแส้จี้ใส่จุดสำคัญที่เท้าของหยางฟงไหล หยางฟงไหลหมุนวนอยู่เจ็ดแปดรอบ ยังไม่อาจเตะเท้าออกแม้สักคราเดียว

หยางฟงไหลเปลี่ยนเป็นแผ่พุ่งแพรขาวม้วนพันเก้าอี้ของมันออกแรงกระชากดึง เข้าใจว่าขันทีชราต้องตรึงร่างไว้ มิคาดเก้าอี้ลอยขึ้นตามแรงกระชากดึง หยางฟงไหลใจหายวาบ ลอบร้องผิดท่าในใจ เหลิ่งเสียนหวดแส้กลับหลัง เก้าอี้ก็พุ่งชนใส่มัน

หยางฟงไหลหงายร่างไปด้านหลัง เก้าอี้ก็พุ่งเฉียดผ่านปลายจมูกมันไป เสียงโครมเมื่อชนใส่ผนังด้านหลังทะลุเป็นรู

หยางฟงไหลนึกอกสั่นขวัญแขวน พลันได้ยินหมิงโต้วร้องเตือนให้ระวัง มันเหลียวหน้ามอง เห็นเหลิ่งเสียนคุกคามเข้ามาโดยไร้เสียง จึงขยับข้อมือ กระชากดึงแพรขาวกลับมา สองเท้าเตะใส่เหลิ่งเสียนราวกับแม่เบี้ยอสรพิษ

เหลิ่งเสียนไม่หลบไม่หลีก บังคับแส้ม้าอ้อมผ่านข้อเท้าหยางฟงไหล จี้ใส่ท้องน้อยมัน แส้ม้าเส้นนี้เป็นวัตถุธรรมดา แต่พอบรรจุลมปราณ ดาวหางของขันทีชราเข้าไป ก็สามารถทะลุหินผา หยางฟงไหลจึงยื่นมือซ้ายออก คว้าจับปลายแส้ของเหลิ่งเสียนไว้

ยอดฝีมือที่ใช้แส้ถือสาการถูกคว้าจับปลายแส้ เหลิ่งเสียนจึงขยับแส้ ทำท่ากระชากช่วงชิง หยางฟงไหลก็โคจรพลังกระชากกลับมา ทั้งสองเปลี่ยนเป็นหักล้างกำลังภายในกัน เหลิ่งเสียนพลันยกมือขวา จี้นิ้วชี้ออก หยางฟงไหลรู้สึกเย็นวาบที่หัวไหล่ แขนขวาไม่มีความรู้สึกใด

มันแขวนร่างอยู่กลางอากาศ ล้วนอาศัยแพรขาวในมือขวาช่วยพยุงตัว ยามนั้นแพรขาวหลุดจากมือ เหลิ่งเสียนจี้นิ้วชี้ออกอีกครา จี้ใส่หว่างคิ้วของมัน

พลันปรากฏพลังขุมหนึ่งกวาดมาจากด้านข้าง ผลักดันหยางฟงไหลไปหลายเชียะ พลังดรรชนีของเหลิ่งเสียนจึงจี้ใส่โต๊ะแปดเหลี่ยมตัวหนึ่ง บนพื้นโต๊ะเพิ่มรูรูหนึ่ง

หมิงโต้วใช้มือซ้ายผลักดันเพื่อนพ้องออกไป พลางกวาดมือขวาใส่เหลิ่งเสียน เหลิ่งเสียนก็บังคับแส้ม้าเหยียดตรง เสียงฉาดเมื่อพลังทั้งสองขุมปะทะกัน ถ้วยชามบนโต๊ะล้วนกระดอนขึ้นมา

ทั้งสองประมือกันแต่ไกล เหลิ่งเสียนบังคับแส้ม้าบัดเดี๋ยวคด บัดเดี๋ยวตรง คอยแทรกซอนเข้าไป แขนซ้ายของหมิงโต้วคล้ายไม่มีกระดูก คดงอได้ตามใจปรารถนา ไม่ว่าเหลิ่งเสียนกวาดแส้จากที่ใด มันล้วนรับเอาไว้ได้

หักล้างกันหลายกระบวนท่า เหลิ่งเสียนยกมือซ้ายจี้นิ้วออก หมิงโต้วก็จี้นิ้วชี้ใส่ฝ่ายตรงข้าม ได้ยินเสียงเชียะ ทั้งสองส่ายโงนเงนครา หนึ่ง หมิงโต้วไม่อาจทรงกายมั่น ต้องถอยกายไปสองก้าว ขูดเป็นริ้วรอยบนพื้น

เหลิ่งเสียนจี้นิ้วติดต่อกัน ทั้งไม่รวดเร็วและไม่ชักช้า พอจี้ออกนิ้วหนึ่ง หมิงโต้วต้องถอยกายไปก้าวหนึ่ง จวบจนถึงข้างโต๊ะ ใบหน้ากลับกลายจากแดงฉานเป็นขาวซีด หน้าผากปรากฏหยาดเหงื่อไหลซึมออกมา

เหลิ่งเสียนกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า "หมิงโต้ว ท่านยังฝึกวิชาลมหายใจปลาวาฬไม่สำเร็จ หากเปลี่ยนเป็น**ซีคุนหลุน** *(คุนหลุนตะวันตก)* มาด้วยตนเอง ดรรชนีมารเย็นของเราคงได้แต่เกาคันให้กับมัน"

หมิงโต้วเบิ่งตาตวาดก้อง ควงนิ้วชี้แล้วจี้ออก ลงมือตอบโต้กลับไป ปากร้องเสียงเกรี้ยวกราดว่า "**เหลียงเซียว*** ไร้สัจจะไร้คุณธรรม ทุกผู้คนประหารฆ่าได้ ต่อให้มันมีฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ เราผู้แซ่หมิงก็ไม่เห็นอยู่ในสายตา"

เหลิ่งเสียนยิ้มพลางกล่าวว่า "ท่านดูแคลนตัวมัน แต่ฝึกวิชาฝีมือของมัน ไยมิใช่ตบปากตัวเอง?"

มันพอกล่าวจบคำ หลวงจีนสำอางที่ด้านข้างต้องหัวร่อออกมา

หมิงโต้วขณะจะตีฝีปากตอบ พลันรู้สึกปวดแปลบที่หน้าอก มันขณะจะตอบโต้กลับไป เส้นลมปราณก็ได้รับความกระทบกระเทือน เหลิ่งเสียนถือโอกาสจี้นิ้วออกไป ใช้ดรรชนีมารเย็นชำแรกเข้าสู่ร่างหมิงโต้ว จนครึ่งร่างชาด้าน เหลิ่งเสียนก็กวาดแส้ม้า ฟาดหวดหมิงโต้วปลิวลิ่วไป เสียงเกรียวกราวเมื่อกดทับโต๊ะที่ด้านหลังยุบลง

เหลิ่งเสียนลอยตัวอยู่เหนือศีรษะหมิงโต้ว ควงแส้ม้าหวดใส่ศีรษะมัน พลันได้ยินเสียงอึงอล กระทะเหล็กใบหนึ่งลอยหวีดมาต้านทานแส้ม้าเอาไว้ หมิงโต้วรีบกลิ้งตัวไปวาเศษ เพิ่งกระโดดปราดขึ้น รู้สึกมีพลังแหลมคมสายหนึ่งพุ่งเฉียดผ่านใบหน้าไป จนผิวหน้าแสบร้อนขึ้นมา

หมิงโต้วกวาดตามอง เห็นมีดเชือดสุกรเล่มหนึ่งเฉียดผ่านหน้าไป ที่แท้ซือหนันถิงยืนอยู่ข้างโต๊ะ กรีดวาดสองมือวุ่นวาย นิ้วทั้งสิบบัดเดี๋ยวยืด

---

* ตัวเอกของเรื่องวีรกรรมผู้กล้า

บัดเดี๋ยวหด คล้ายคนชักหุ่นกระบอก บังคับภาชนะเหล็กบนพื้นบินคว้างใส่เหลิ่งเสียน

ซือหนันถิงฝึกพลังแม่เหล็กขั้วโลกเหนือ สามารถรวบรวมภาชนะเหล็กนานาชนิด เป็นคลังอาวุธเล็กๆ ภาชนะเหล็กแฝงพลังแม่เหล็ก กลับกลายเป็นอาวุธลับอันร้ายกาจ คล้ายฝูงนกหนอนบิน ล้อมกักเหลิ่งเสียนเอาไว้

หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น คงมือไม้ปั่นป่วนเป็นพัลวัน แต่เหลิ่งเสียนฝึกลมปราณดาวหาง พอร่ายรำแส้ออก ก็คล้ายโล่แกร่งอันหนึ่ง ม้วนภาชนะเหล็กปะทะชนกันเอง จนสะเก็ดไฟแลบกระจาย

ผลจากการปะทะชน กลับสลายพลังจู่โจมของซือหนันถิง ภาชนะเหล็กเต็มท้องฟ้าถูกม้วนไปในเงาแส้ของเหลิ่งเสียน ขันทีชราตวาดเบาๆ คำหนึ่ง ใช้แส้ม้ามือขวาล้อมกักภาชนะเหล็กไว้ จี้นิ้วชี้ข้างซ้ายออก

ซือหนันถิงกริ่งเกรงต่อพลังดรรชนีของมัน จึงดึงดูดอ่างเหล็กใบหนึ่งขึ้นมาต้านทานไว้ อ่างเหล็กพอเผชิญกับพลังดรรชนี ก็ร่วงหล่นลงดังเพล้ง

เหลิ่งเสียนจี้ติดต่อกันหลายดรรชนี ซือหนันถิงดูดรั้งภาชนะเหล็กต้านทานอยู่หลายครา สุดท้ายยื่นมือตะปบคว้า กลับพบกับความว่างเปล่าที่แท้ใช้ภาชนะเหล็กไปจนหมดสิ้น

เหลิ่งเสียนยิ้มพลางจี้นิ้วออก ซือหนันถิงอับจนปัญญา ได้แต่ต่อยหมัดออก นี่เป็นวิชาหมัดเข็มทิศประจำตระกูล รวมพลังทั่วร่างอยู่ที่จุดจุดหนึ่ง สามารถป่นศิลาเป็นผุยผง

กระแสลมหมัดกับพลังดรรชนีพอเผชิญพบกัน ซือหนันถิงต้องถอยกายไปหนึ่งก้าว เหลิ่งเสียนสืบเท้าออกไป จี้ออกอีกดรรชนี พลังลมพอปะทะ ซือหนันถิงถอยร่นไปอีก ชั่วพริบตามันรับไว้สามดรรชนี ถอยกายไปสามก้าว ใบหน้าเหลืองซีดกลับกลายเป็นแดงก่ำขึ้นมา

หมิงโต้วทราบว่ามันฝึกฝีมือผิดพลาด กลายเป็นโรคเรื้อรัง พอต้านทานรับสามดรรชนี เกรงว่ารับบอบช้ำภายใน จึงควงสองมือเข้ามา มือหนึ่งจู่โจมใส่เหลิ่งเสียน อีกมือหนึ่งกระชากดึงภาชนะเหล็กกลุ่มนั้น

เหลิ่งเสียนคลายแส้ออก ภาชนะเหล็กก็ร่วงกราวลงมา ซือหนันถิงถือโอกาสตะปบสองมือ ภาชนะเหล็กไม่ทันตกถึงพื้น ก็กระดอนขึ้นมาใหม่ พุ่งวนอยู่รอบกายเหลิ่งเสียน หยางฟงไหลเห็นทั้งสองผนึกกำลัง ก็กระโดดปราดเข้ามา ใช้แพรขาวม้วนพันใส่สองเท้าของเหลิ่งเสียน

เหลิ่งเสียนกู่ร้องเบาๆ ท่าร่างเร่งเร็วขึ้น กลับกลายเป็นเงาสีเขียวสายหนึ่ง เคลื่อนไหวอยู่ท่ามกลางแพรขาว ภาชนะเหล็กและลมฝ่ามืออาศัยหนึ่งต้านรับสาม ยังไม่ตกเป็นรอง

ยอดฝีมือเกาะตะวันออกทั้งสามยิ่งต่อสู้ยิ่งตื่นตระหนก ครุ่นคิดว่ามิน่าเล่าบิดาและพี่ชายล้วนตายใต้เงื้อมมือมัน ขันทีเฒ่านี้มีฝีมือสูงล้ำสุดยอด หงอู่ฮ่องเต้มีคนผู้นี้คอยอารักขา เกาะตะวันออกจึงลงมือล้มเหลว

ต่อสู้กันอีกสิบกว่ากระบวนท่า หางตาหมิงโต้วเหลือบเห็นชายหนุ่มคู่หนึ่งยืนพิงเสากลมริมหน้าต่าง ชายหนุ่มชุดเหลืองที่ร่างต่ำเตี้ยกว่าขวางอยู่เบื้องหน้าชายหนุ่มชุดเขียว ถือกระบี่คุ้มกันมัน

หมิงโต้วครุ่นคิดว่าคนทั้งสองร่วมโต๊ะกับเหลิ่งเสียน คงเป็นพวกเดียวกัน จึงควงมือซ้าย กวาดเศษโลหะสิบกว่าชิ้นม้วนใส่ชายหนุ่มทั้งสอง

เศษโลหะยังไม่บรรลุถึง ชายหนุ่มชุดเหลืองก็ร่ายรำกระบี่ใช้ออก ได้ยินเสียงติงติง เศษโลหะถูกกระแทกร่วงหล่นลง

หมิงโต้วฉุกคิดขึ้น **ยาโถว*** นี้เป็นศิษย์ของสือิ่งเจิน ขณะครุ่นคิด หยางฟงไหลล่วงรู้แผนอุบายของมัน จึงถอนตัวออกจากวงต่อสู้ ใช้แพรขาวทั้งสองผืนม้วนจู่โจมใส่จูเหว่ยและเวี่ยจือหยาง

จูเหว่ยแม้มีเพลงกระบี่สูงเยี่ยม แต่กำลังภายในไม่เพียงพอ หลังจาก

---

* คำเรียกหญิงสาว

กระแทกอาวุธลับร่วงหล่น ข้อแขนก็ชาด้าน เห็นแพรขาวม้วนตัวมา ได้แต่จ้วงแทงกระบี่ออก มิคาดแพรขาวคล้ายมีชีวิต ตอนแรกมุ่งมาทางซ้าย ปลายกระบี่ไม่ทันทิ่มแทงถึง ก็วกไปทางขวา จูเหว่ยรู้สึกข้อมือตึงวูบ ถูกแพรขาวม้วนพันไว้ พลันได้ยินเวี่ยจือหยางครางอย่างเจ็บปวด พอเหลียวหน้าไป เห็นเด็กหนุ่มถูกแพรขาวรัดพันลำคอ จนเหลือกตาขึ้น ลิ้นปลิ้นออกมา

จูเหว่ยร้อนรุ่มใจยิ่ง ยกมือคว้าจับแพรขาวไว้ กรีดร้องว่า “เหลิ่งกงกง...”

เสียงร้องครานี้สดใสไพเราะ สร้างความประหลาดใจแก่ทั้งหมด หยางฟงไหลก็กล่าวว่า “ที่แท้เป็นตัวเมีย...” ไม่ทันกล่าวแดกดัน เหลิ่งเสียนก็หวดแส้คุกคามมันล่าถอย จากนั้นฟันมือออก ตัดแพรขาวขาดเป็นสี่ท่อน เวี่ยจือหยางค่อยกระแทกนั่งลงกับพื้น ยกมือกุมลำคอ ปากส่งเสียงหอบหายใจ

เหลิ่งเสียนพอหันมาช่วยคน ก็เผยช่องโหว่ที่ด้านข้าง หมิงโต้วถือโอกาสกราดฟาดฝ่ามือ ในลมฝ่ามือเจือปนเศษโลหะ กลบกลืนร่างของมันไว้

แว่วเสียงติงตัง เศษโลหะร่วงหล่นลง ขันทีชราหันขวับไป กวาดแส้ม้าออก หมิงโต้วชิงรั้งมือกลับ กระโดดพุ่งถอยไปหนึ่งวา พริบตานั้นบนร้านน้ำชาเงียบสงบลง มีแต่คู่ต่อสู้ทั้งสี่หอบหายใจอย่างหนักหน่วง

เสียงติ๊กเมื่อโลหิตหยดหนึ่งหยดลงกับพื้น จูเหว่ยยืนอยู่ด้านหลังขันทีชรา เห็นบนไหล่ซ้ายปรากฏคราบโลหิตจุดหนึ่งขยายตัวออกไป ต้องฉุกคิดขึ้น *‘เหลิ่งกงกงรับบาดเจ็บแล้ว’*

หมิงโต้วแค่นหัวร่อกล่าวว่า “สุนัขจับตอนเฒ่า รสชาติเป็นอย่างไร?”

เหลิ่งเสียนห่วงหน้าพะวงหลัง สุดท้ายรับบาดเจ็บ แต่มันยังมีสีหน้าเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปลง ปากกล่าวว่า “รสชาติปรกติธรรมดา”

หยางฟงไหลขบกรามกล่าวว่า "สุนัขจับตอนเฒ่า วันนี้ท่านยากรอดพ้นจากความยุติธรรม"

เหลิ่งเสียนยิ้มพลางกล่าวว่า "สามรุมหนึ่งเป็นความยุติธรรม ทำร้ายคนไร้ความผิดก็เป็นความยุติธรรม ความยุติธรรมของเกาะตะวันออกเป็นที่เลื่อมใสของเรายิ่ง"

ยอดฝีมือเกาะตะวันออกทั้งสามพอฟัง ล้วนหน้าร้อนผะผ่าวขึ้นมา พลันได้ยินเสียงหัวร่อคราหนึ่ง ทั้งสามเหลียวหน้าไป เห็นเป็นหลวงจีนสำอางนั้น หยางฟงไหลจึงร้องถามว่า "**ลาโง่หัวล้าน*** โสโครก หัวร่ออันใด?"

หลวงจีนสำอางทวนคำว่า "หัวร่ออันใด ย่อมหัวร่อคน ท่านถามเช่นนี้ หรือว่ามิใช่คน?"

หยางฟงไหลบันดาลโทสะด่าทอว่า "ลาโง่หัวล้านโสโครก เราเป็นบิดาท่าน"

หลวงจีนสำอางยิ้มพลางกล่าวว่า "นี้ยิ่งไม่ถูกต้อง เราเป็นลาโง่หัวล้าน ท่านเป็นบิดาเราไยมิใช่เป็นลาโง่ด้วย?"

หยางฟงไหลเดือดดาลเป็นการใหญ่ ขณะจะลงมือสั่งสอนอีกฝ่าย หมิงโต้วชิงโบกมือกล่าวว่า "ไม่ต้องสนใจมัน ลงมือสำคัญกว่า"

หยางฟงไหลข่มเพลิงโทสะ ขยับแพรขาวม้วนพันใส่เหลิ่งเสียน หมิงโต้วก็กราดฟาดออกหกฝ่ามือ ซือหนันถิงสืบเท้าปราด ยื่นสองมือบังคับภาชนะเหล็กบนพื้นลอยขึ้นมาใหม่

ทั้งสามพอลงมือใหม่ สภาวะจู่โจมยิ่งดุร้ายกว่าเดิม เหลิ่งเสียนทางหนึ่งต้านทาน ทางหนึ่งต้องคุ้มครองผู้คนที่ด้านหลังทั้งสอง เพียงไม่กี่กระบวนท่า ซือหนันถิงร้องคำอยู่ บังคับเศษโลหะทำร้ายถูกใต้ซอกแขนซ้ายของเหลิ่งเสียน จากนั้นปรากฏแพรขาวผืนหนึ่งม้วนพันเท้าซ้ายของ

---

* คำด่าหลวงจีน

มันไว้

หยางฟงไหลพอลงมือประสบผล ต้องโห่ร้องออกมา เหลิ่งเสียนพลันเงยหน้าขึ้นร้องบอกว่า “ราชบุตรเซวียฉาน”

ทุกผู้คนไม่เข้าใจคำพูดของมัน ได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า “เหลิ่งกงกงท่านเรียกหาผู้ใด?”

จูเหว่ยเหลียวหน้ามองมา เห็นคนเอ่ยปากเป็นหลวงจีนสำอางนั้น เหลิ่งเสียนก็ตอบว่า “ย่อมเรียกหาท่าน”

หลวงจีนสำอางจิบดื่มชากล่าวว่า “ท่านคิดผูกสัมพันธ์กับเราหรือ ต่อให้ผูกสัมพันธ์ เราก็ไม่ช่วยเหลือท่าน”

เหลิ่งเสียนกล่าวว่า “หากเราตกตาย สิ่งของนั้นก็จะสูญหายไปแล้ว”

หลวงจีนสำอางยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านล่วงรู้เจตนาการมาของเราหรือ?”

เหลิ่งเสียนแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า “ท่านมิใช่ต้องการขุมทรัพย์กษัตริย์มองโกลหรอกหรือ หากท่านไม่ลงมือ เราจะมอบให้แก่สามสุดยอดแล้ว”

สามสุดยอดตะวันออกพอฟังคำขุมทรัพย์กษัตริย์มองโกล ล้วนหวั่นไหวใจขึ้นมา กวาดตามายังหลวงจีนสำอางเป็นจุดเดียว

หลวงจีนสำอางขบคิดแล้วผุดลุกขึ้นยิ้มพลางกล่าวว่า “เหลิ่งกงกงท่านร้ายกาจนัก” พลางโบกแขนจีวร กราดฟาดออกหนึ่งฝ่ามือ ปากกล่าวว่า “หยางจุนจู่เชิญเถอะ”

หยางฟงไหลรู้สึกมีพลังอันมหาศาลโถมทะลักมา รีบรั้งแพรขาวกลับไป ยกมือขึ้นต้านทาน รู้สึกสองแขนร้อนวูบ ต้องเซถอยไปสองก้าว ร้องโพล่งว่า “ลมปราณวชิรทรงพลัง”

สองสุดยอดที่เหลือก็หน้าแปรเปลี่ยนไป พากันหยุดมือไว้ ซือหนันถิงร้องถามว่า “**ต้าซือ** *(ท่านมหาสมณะ)* กับเอียนเทาเทาะมีคำเรียก

หาอย่างไร?"

หลวงจีนสำอางกล่าวว่า "นั่นเป็นอาจารย์เรา"

ซือหนันถิงบังเกิดความเคารพยำเกรง สอบถามว่า "ขอถามฉายานามต้าซือ"

หลวงจีนสำอางกล่าวคำ "**ชง** *(ประจัญ)*..." หลังจากนั้นไม่กล่าวสืบต่อ ซือหนันถิงจึงกล่าว "ที่แท้เป็น**ชงต้าซือ** *(มหาสมณะประจัญ)* ท่านเป็นทายาทของวชิรทรงพลัง เหตุใดจึงช่วยกระพือความชั่วร้าย?"

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "เรากับเหลิ่งกงกงมีหนี้บัญชีเก่าคิดสะสาง แต่ถูกท่านทั้งสามชิงตัดหน้าไป"

หยางฟงไหลขณะจะร่ำร้องด่าทอ หมิงโต้วชิงโบกมือห้ามปราม กล่าวว่า "ชงต้าซือคิดสะสางหนี้บัญชีเก่า ก็เชิญสะสางก่อน"

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "หนี้บัญชีนี้ได้แต่สะสางอย่างเงียบเชียบ ไม่อาจมีคนนอกอยู่ด้วย ท่านทั้งสามล่าถอยไปก่อน รอให้เราสะสางเสร็จสิ้น ค่อยแจ้งต่อพวกท่าน"

หยางฟงไหลปากไวใจตรง จึงร้องดังๆ ว่า "น่าหัวร่อ พวกเราพอจากไป พวกท่านสะบัดก้นไปจะทำอย่างไร?"

ชงต้าซือขณะจะตอบคำ เหลิ่งเสียนพลันอุทานดังเอ๊ะออกมา จึงกวาดตามองตามสายตามันไป ค่อยพบว่าริมหน้าต่างว่างเปล่า เวี่ยจือหยางกับจูเหว่ยไม่ทราบไปที่ใดแล้ว จึงกล่าว "เด็กหนุ่มทั้งสองนั้นเล่า?"

เหลิ่งเสียนขบคิดแล้วกล่าว "เซวียฉาน ลายแทงขุมทรัพย์นี้ขอมอบต่อท่านแล้ว" พลางล้วงแพรขาวม้วนหนึ่งจากในแขนเสื้อ แผ่พุ่งลมปราณดาวหางบังคับแพรขาวลอยเข้าหาหลวงจีนสำอาง

ชงต้าซือรับเอาไว้ ไม่ทันคลี่ออกดู พลันปรากฏเศษโลหะ แพรขาวและพลังฝ่ามือกดดันมาถึง จึงไม่กล้าชะล่าใจ ต่อยหมัดออกไป ทั้งสองฝ่ายปะทะกันกระบวนท่าหนึ่ง บังเกิดลมพายุก่อหวอด เศษไม้ปลิวเวียนว่อน

ร้านน้ำชาทั้งหลังสั่นคลอนขึ้นมา

เหลิ่งเสียนถือโอกาสผละจากวงต่อสู้ ลอยตัวทะลวงหน้าต่างออกไป คนทั้งสี่เห็นเช่นนั้น ทราบว่าหลงกล แต่ขุมทรัพย์กษัตริย์มองโกลเย้ายวนใจไป ที่ซงต้าซือถืออยู่อาจเป็นลายแทงของขุมทรัพย์จริงๆ

ทั้งสองฝ่ายหักล้างกันสิบกว่ากระบวนท่า ซงต้าซือพลันพุ่งถอยไปด้านหลัง ดังนั้นคลี่ม้วนแพรขาวออก กล่าวว่า "พวกท่านดูว่านี่เป็นอะไร?"

สามสุดยอดเพ่งตามอง ค่อยพบว่าแพรขาววาดรูปทิวทัศน์ภูเขา หมิงโต้วต้องร้องว่า "สุนัขจับตอนเฒ่าไร้ยางอาย" พลางถลันถึงริมหน้าต่าง กวาดตามอง เห็นที่เบื้องล่างมีศีรษะคนสลอนตา ไม่พบเห็นเหลิ่งเสียน แม้แต่เงา

มัจฉาหินวิถีเทพ

เวี่ยจือหยางถูกแพรขาวรัดคอ ถึงกับแทบขาดใจตาย ดีที่หยางฟงไหลยังไม่ล่วงรู้สถานการณ์โดยกระจ่าง ไม่คิดฆ่าคนไร้ความผิด ไม่เช่นนั้นต่อให้เวี่ยจือหยางมีอีกสิบชีวิตก็ต้องตายหมดสิ้น

เวี่ยจือหยางรอดตายมาได้ ทั้งเห็นเหลิ่งเสียนรับบาดเจ็บ จึงใช้ความคิดอย่างเร่งร้อน จากนั้นกระตุกชายเสื้อจูเหว่ย องค์หญิงน้อยเหลียวหน้ามอง เวี่ยจือหยางก็กรีดวาดมือต่อนาง ทำท่าวิ่งหนี จูเหว่ยงงงันวูบ ชี้มือไปที่เหลิ่งเสียน เวี่ยจือหยางสั่นศีรษะ แล้วลูบคลำศีรษะ ชี้มือไปยังชงต้าซือ เป็นความหมายว่ามีหลวงจีนศีรษะล้านช่วยเหลือ เหลิ่งเสียนต้องไร้เรื่องราว

จูเหว่ยยังรีรอ เวี่ยจือหยางชิงปีนป่ายขึ้นโต๊ะ กระโดดออกไป ใช้สองมือโอบไม้ต่อขาที่เบื้องนอก ลื่นไถลลงไป จูเหว่ยได้แต่กระโดดตามติด ใช้แขนเสื้อม้วนพันไม้ต่อขาไว้ พลิ้วกายลงสู่พื้น

ที่เบื้องล่างของร้านน้ำชามีผู้คนมุงดูอยู่มากมาย เห็นทั้งสองกระโดดลงมาล้วนงงงันวูบ จากนั้นเห็นจูเหว่ยหล่อเหลาราวเทพบุตร จึงจับจ้องมองดูนาง จูเหว่ยหน้าแดงสดใส ไม่ทราบทำอย่างไรดี เวี่ยจือหยางชิงฉุดดึงมือนางวิ่งตะบึงไป

อึดใจเดียววิ่งเป็นระยะทางสองลี้ เวี่ยจือหยางเหน็ดเหนื่อยจนหอบหายใจ พอเหลียวหน้ามองเห็นจูเหว่ยหน้าแดงเรื่อ หายใจเข้าออกเป็นปรกติ ต้องถามว่า "ท่านไม่เหนื่อยหรือ?"

จูเหว่ยเม้มปากหัวร่อ กล่าวว่า "วิ่งอีกสิบลี้ก็ไม่เหนื่อย"

เวี่ยจือหยางบังเกิดความขุ่นข้องใจ คลายมือจากการยึดกุมมือนาง กล่าวว่า "มีวิชาฝีมือก็ยอดเยี่ยมนักหรือ?"

จูเหว่ยเห็นมันบังเกิดปมด้อย รู้สึกน่าหัวร่อกล่าวว่า "ไม่มีใดยอดเยี่ยม เพียงเป็นวิธีปรับลมหายใจ หากมีเวลาว่างจะสอนให้แก่ท่าน..." พลันนึกออกว่าวันนี้แยกจาก คงไม่มีโอกาสได้พบกันอีก สร้างความหม่นหมองจนก้มศีรษะต่ำลง

เวี่ยจือหยางล่วงรู้ความในใจนาง พลอยเกิดความลำบากใจ ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "ตอนนี้เฒ่าแซ่เหลิ่งถูกผู้คนพัวพันไว้ พวกเราจะได้ท่องเที่ยวให้สมใจ"

จูเหว่ยเห็นว่าหากกลับวังชักช้าอาจเกิดปัญหายุ่งยาก แต่ในใจไม่ต้องการแยกจากเวี่ยจือหยาง ขณะรีรอลังเล เวี่ยจือหยางพลันกุมมือน้อยๆ ของนางไว้ เรียกหาเบาๆ ว่า "จูเหว่ย"

จูเหว่ยงงงันวูบ นับตั้งแต่นางถือกำเนิดเกิดมา นอกจากคนที่ใกล้ชิดไม่กี่คนแล้ว ไม่เคยมีคนเรียกชื่อของนางตรงๆ รู้สึกว่าเวี่ยจือหยางเรียกหาอย่างสนิทสนม ถึงกับร่างร้อนผะผ่าว เวี่ยจือหยางกล่าวอีกว่า "จูเหว่ย ชื่อนี้ไม่ดี ควรเปลี่ยนใหม่สักครา"

"ไม่ดีที่ใด?"

"จูเหว่ย...ฟังดูคล้าย**จูเว่ยปา** *(หางสุกร)*"

จูเหว่ยทั้งแตกตื่นทั้งขุ่นเคือง กำหมัดทุบใส่มันคราหนึ่งกล่าวว่า "วิเศษแท้ ในใจท่านใช่ด่าข้าพเจ้าเป็น**จูเว่ยปา** *(หางสุกร)* หรือไม่?"

เวี่ยจือหยางแก้ต่างว่า "ไม่ ข้าพเจ้าเพิ่งนึกออก"

จูเหว่ยไม่ยอมเชื่อ ค้อนควักใส่มันแล้วกล่าว “ชื่อของข้าพเจ้าเป็นท่านอาจารย์ตั้งให้ มาจากวรรคทองในคัมภีร์เต๋าเต็กเก็งที่ว่ามองไม่เห็นเรียกว่าอี๋ ฟังไม่ได้ยินเรียกว่าซี สัมผัสคลำไม่พบเรียกว่าเหว่ย”

เวี่ยจือหยางทวนคำสัมผัสคลำไม่พบ พลางยื่นมือออกลูบคลำใบหน้านาง ปากกล่าวว่า “ข้าพเจ้ามองไม่เห็นท่าน...”

จูเหว่ยทางหนึ่งหลบเลี่ยง ทางหนึ่งหัวร่อคิกคักกล่าวว่า “อาจารย์เราเป็นนักพรตสูงศักดิ์ คำเหว่ยเป็นความสำเร็จในแนวทางพรต นี่ ท่านยังวุ่นวายอีก ข้าพเจ้าจะไม่เกรงอกเกรงใจแล้ว”

เวี่ยจือหยางค่อยชักมือกลับมา กล่าวว่า “ข้าพเจ้าจึงไม่สนใจ เพียงทราบว่าตอนนี้มองเห็นท่าน สัมผัสจับต้องท่าน ในใจเกิดความยินดีขึ้นมา”

จูเหว่ยคล้องแขนมันไว้ กล่าวเบาๆ ว่า “ข้าพเจ้าก็เช่นกัน”

ทั้งสองจูงมือกันเดินเลียบริมแม่น้ำไป ไม่นานก็มาถึงศาลเจ้าฟูจื่อ ยามนี้เวลายังเช้า บนลานกว้างเงียบงันวังเวง มีแต่สตรีชรานางหนึ่งยืนอยู่ข้างทาง เฝ้าแผงรูปคนที่ปั้นด้วยดินเลน ซึ่งเป็นของเล่นอันเลื่องชื่อของเมืองอู๋ซี

เวี่ยจือหยางกลอกตาตลบหนึ่ง ฉุดดึงจูเหว่ยเดินเข้าไป ปากกล่าวว่า “เช่นนี้เถอะ ปั้นรูปคนสองตัว ตัวหนึ่งคล้ายท่าน ตัวหนึ่งคล้ายข้าพเจ้า ท่านพอกลับไป ยามคิดถึงกันก็ชมดูรูปปั้นดินเลน”

จูเหว่ยครุ่นคิดขึ้น รูปปั้นดินเลนไหนเลยเปรียบกับคนจริงได้ เห็นเวี่ยจือหยางล้วงมือวุ่นวาย นางขบคิดดูก็เข้าใจ ล้วงทองคำออกมาแท่งหนึ่ง กล่าวว่า “**ม่อมอ** *(คำเรียกสตรีสูงอายุ)* ปั้นรูปคนรูปละเท่าใด?”

สตรีชรานั้นพอเห็นทองแท่ง ลูกตาแทบถลนออกมา เวี่ยจือหยางชิงขวางกันจูเหว่ยไว้ กล่าวว่า “ข้าพเจ้าทราบ รูปคนตัวละห้าหุน สองตัวสิบหุน ท่านยังไม่ทอนเงินมาอีก?”

สตรีชรานั้นฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “**เสี่ยวเกอเอ๋อ** *(คำเรียกเด็กหนุ่ม)*

ล้อเราเล่นหรือ ทองแท่งนี้อย่างน้อยหนักห้าตำลึง เทียบเท่าเงินร้อยตำลึง ต่อให้เราขายบ้านทิ้งก็หาเงินทอนให้ไม่ได้" พลางสำรวจดูคนทั้งสอง ยิ้มพลางกล่าวว่า "เราผู้เฒ่ามีอายุมาก ผ่านพบผู้คนมากมาย คนที่หล่อเหลาเช่นพวกท่าน ในหมื่นคนยากจะพบเห็นคนหนึ่ง วันนี้ได้พบคู่หนึ่ง นับเป็นบุญวาสนา หากเราตาไม่ฝาด ท่านที่สวมใส่ชุดหนึ่งคงเป็นหญิงสาวกระมัง?"

ทั้งสองใจหายวาบ สตรีชรานั้นทราบว่าคาดเดาไม่ผิด จึงกล่าว "ขอพวกท่านอย่าได้ตำหนิ หากคิดปั้นรูปคน ต้องสังเกตรูปลักษณ์ มองลึกถึงข้างใน แม่นางปลอมตัวเป็นบุรุษ แต่คิ้วคางยังถ่ายทอดความงามออกมาไม่สามารถปิดบังได้" นางหยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า "วันนี้เราผู้เฒ่าเพิ่งมีลูกค้ารายแรก ยินดีปั้นรูปคนให้กับพวกท่านแบบให้เปล่า"

เวี่ยจือหยางบอกให้รีบปั้น สตรีชรานั้นก็ลงมือปั้นรูปคน นางมีฝีมือที่คล่องแคล่ว ไม่นานก็ปั้นเป็นรูปหญิงสาวแล้วเสร็จ จากนั้นใช้พู่กันแต้มสีชั่วครู่ปั้นเป็นบุรุษสตรีที่ยิ้มแย้มแจ่มใสคู่หนึ่ง มีส่วนคล้ายคนที่หน้าแผงทั้งสองยิ่ง

จูเหว่ยหยิบรูปปั้นดินเลนไปพลิกดู สตรีชรานั้นบอกว่าดินเลนยังไม่แห้ง จูเหว่ยยิ้มพลางโยนทองแท่งลงบนแผง กล่าวว่า "ม่อมอ ไม่ต้องทอนแล้ว" จากนั้นฉุดลากเวี่ยจือหยางจากมา

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างขุ่นข้องใจว่า "เช่นนี้ไยมิใช่ให้นางได้กำไรมากมาย?"

จูเหว่ยยิ้มพลางกล่าวว่า "รูปปั้นดินเลนคู่นี้มีค่าพันตำลึงทอง ในวังข้าพเจ้ามีรูปปั้นดินเลนไม่น้อย แต่ไม่อาจเทียบเปรียบกับตัวนี้ได้"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "ข้าพเจ้ากลับลืมเลือนไป ท่านเป็นองค์หญิงต้าหมิง แผ่นดินนี้เป็นของตระกูลท่าน ทองคำแท่งหนึ่งนับเป็นอย่างไรได้?" เห็นนางอึดอัดกลัดกลุ้ม จึงรีบกล่าวว่า "ข้าพเจ้าพูดผิดไป ใช่แล้ว ท่าน

ต้องการดูมัจฉาหินวิถีเทพหรือไม่?”

จูเหว่ยพอฟังก็สลัดความกลัดกลุ้มกังวลไป กล่าวว่า “มีปลาหินจริงหรือ ตอนอยู่บนร้านน้ำชา ข้าพเจ้ายังครุ่นคิด ท่านใช่หลอกลวงคนหรือไม่?”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “มัจฉาหินวิถีเทพอยู่ละแวกใกล้เคียงนี้เอง จะอย่างไรข้าพเจ้าไม่เคยเห็นมา ในเมื่อมาแล้ว ก็ชมดูสักครา” พลางเดินไปยังโรงงิ้ว เห็นบนประตูปิดฉลากของทางการไว้ หน้าประตูเงียบงันวังเวงปราศจากเงาร่างผู้คน

เวี่ยจือหยางคาดเดาว่าค่ำคืนนั้นมีคนตายมากมาย ทางการจึงสั่งปิดโรงงิ้ว แต่รอบโรงงิ้วก่อกำแพงล้อม ไม่อาจมุงหลังคาปิดไว้ จึงนำจูเหว่ยอ้อมมายังตรอกเล็กๆ หลังโรงงิ้ว เห็นภายในตรอกไร้ผู้คน จึงปีนขึ้นต้นไม้พลิกตัวเข้ามายังโรงงิ้ว

ม้านั่งในโรงงิ้วพลิกล้ม เวทีงิ้วยังยุบตัว คราบเลือดบนพื้นกลายเป็นดำคล้ำ แฝงกลิ่นอายเย็นเยือกชนิดหนึ่ง

จูเหว่ยอดกล่าวมิได้ว่า “นี่เป็นสถานที่ใด กลับน่ากลัวอยู่บ้าง”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “คืนที่ข้าพเจ้าเข้าวังจางเทียนอี้ฆ่าคนในที่นี้ไม่น้อย”

จูเหว่ยส่งเสียงดังอ้อกล่าวว่า “นี่เป็นโรงงิ้วที่ท่านเอ่ยถึง?”

เวี่ยจือหยางรับคำ จำแนกตำแหน่งทิศแล้วเดินไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ มาถึงมุมกำแพง ร้องขอกระบี่จากจูเหว่ย ทำการขุดดินลึกลงไปสามเชียะ ยังไม่พบเห็นอันใด เวี่ยจือหยางต้องครุ่นคิด *‘หรือว่าจ้าวซื่อสงพูดปดก่อนตายยังคิดหลอกเรา?’*

พลันได้ยินเสียงติง ปลายกระบี่กระทบถูกภาชนะโลหะ เวี่ยจือหยางใจสั่นสะท้าน รีบขุดคุ้ยดินออกก็เห็นหีบใบหนึ่ง ข้างนอกใช้ผ้าน้ำมันห่อไว้ เวี่ยจือหยางขนย้ายหีบออกมา ฉีกผ้าห่อน้ำมันออกพบว่าหีบเหล็กเป็น

รูปสี่เหลี่ยมจัตุรัสกว้างยาวสองเชียะ หีบใส่กุญแจไว้ จึงใช้กระบี่ฟันกุญแจหัก เปิดฝาหีบออก เห็นภายในห่อแพรเหลือง จึงฉีกแพรเหลืองออก ปลาหินสีขาวอมเทาตัวหนึ่งก็ผ่านเข้าสู่คลองจักษุทั้งสอง

ดูจากลักษณะของปลาหิน แสดงว่าเป็นปลาหลีฮื้อตัวหนึ่ง ยาวหนึ่งเชียะห้านิ้ว กว้างแปดนิ้วเศษ มีเกล็ดครีบและหางครบถ้วน ตาปลาไร้ประกาย ที่น่าประหลาดคือข้างลูกตาของปลาหินตลอดจนเกล็ดปลา ล้วนมีตัวหนังสือเล็กๆ แบบบรรจง เวี่ยจือหยางจึงอ่านออกเสียงว่า "ซาจีทวอลี่ซาซื่อ ซาโหวเจียล่าเจี้ยน..."

จูเหว่ยอดถามมิได้ว่า "ท่านท่องอะไร?"

เวี่ยจือหยางส่งมัจฉาหินแก่นาง กล่าวว่า "บนตัวปลามีตัวหนังสือ"

จูเหว่ยรับไปชมดู ขบคิดแล้วกล่าว "เวี่ยจือหยาง ท่านอ่านผิดไป"

"อ่านผิดอย่างไร ตัวหนังสือเหล่านี้ข้าพเจ้าล้วนรู้จัก"

จูเหว่ยสั่นศีรษะกล่าวว่า "มิใช่ตัวหนังสือไม่ถูกต้อง แต่ว่าเรียงลำดับไม่ถูก สมควรท่องดังนี้" นางหยุดเล็กน้อยจึงอ่านออกเสียงว่า "ซาทวอลี ซาซื่อ จีซื่อ ซาล่า ซาโหวเจียเจียน ชีลี่เจียน ปานต้าน จีซือ..."

สุ้มเสียงของนางไพเราะเสนาะหู เวี่ยจือหยางอดตัดบทมิได้ว่า "ฟังดูประหลาดพิกลคล้ายกับ...คล้ายกับ..."

จูเหว่ยยิ้มพลางกล่าวว่า "คล้ายกับทำนองเพลงหรือ?"

เวี่ยจือหยางยกมือตบท้ายทอย ขานรับว่า "ใช่แล้ว คล้ายกับทำนองเพลง"

จูเหว่ยกล่าวว่า "นี่ความจริงเป็นทำนองเพลง"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "ท่านหลอกคน ข้าพเจ้าเคยเห็นทำนองเพลงมากมาย หากเป็นสิบสองเสียงดนตรีจะประกอบด้วย**หวงจง หลินจง ไท่จู๋ หนันหลี่ กูสี่ อิงจง เหล่ยปิง ต้าหลี่ อี๋เจ๋อ เจี๋ยจง อู๋เซ่อ จงหลี่*** ส่วนการ

* คล้ายการออกเสียงวรรณยุกต์ผิงจวินดวี่

ออกเสียงของดนตรีเป็น**กง เจิง ซัง หวี่ เจี๋ย เปี้ยนกง เปี้ยนเจิง*** เสียงฆ่าเป็ดฆ่าไก่เหล่านี้ นับเป็นดนตรีการใด?"

จูเหว่ยทอดถอนใจกล่าวว่า "มิน่าเล่าท่านไม่รู้จัก ทั่วทั้งแผ่นดินมีคนรู้จักทำนองเพลงนี้น้อยกว่าน้อย เท่าที่ข้าพเจ้าล่วงรู้ มีเพียงสือชีเกอที่รู้จัก นี่เป็นทำนองเพลงไม่แปลกปลอม เพียงแต่มิใช่ของแผ่นดินจงหยวนเท่านั้น"

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "มิใช่ของแผ่นดินจงหยวนเป็นของประเทศใด?"

จูเหว่ยกล่าวว่า "นี่เป็นทำนองเพลง**กุยจือ**** ฮั่นผู่ มีต้นกำเนิดจากทำนองเพลงของแคว้นกุยจือโบราณ หลังจากที่แคว้นกุยจือล่มสลาย ทำนองเพลงก็สาบสูญจากการถ่ายทอด ต่อให้ไม่สาบสูญจากการถ่ายทอด ก็ถูกครูดนตรีรุ่นก่อนแปลงเป็นสำเนียง**จงหยวน** *(ภาคกลางของประเทศ)* อย่าว่าแต่ทำนองเพลงกุยจือฮั่นผู่ต่างกับทำนองเพลงกุยจือโบราณ กุยจือโบราณใช้ภาษากุยจือ ส่วนที่นี้แปลงเป็นภาษาฮั่น ดังนั้นดูไปเป็นภาษาฮั่น ปลาหินตัวนี้ก็ไม่ได้เรียงคำ หากวางย้ายไปหมด มาตรว่ารู้จักทำนองเพลงกุยจือโบราณ จะไม่สามารถกำหนดวรรคตอน เช่นเดียวกับท่านท่องอ่านในตอนแรก"

เวี่ยจือหยางทั้งตื่นเต้นทั้งสงสัย ทั้งนิยมเลื่อมใส กล่าวว่า "อย่างนั้นท่านรู้จักได้อย่างไร?"

จูเหว่ยยิ้มพลางกล่าวว่า "เพียงเป็นเหตุบังเอิญเท่านั้น สือชีเกอกับข้าพเจ้าล้วนเป็นผู้งมงายในดนตรีการ มันไม่เพียงนิยมสะสมเครื่องดนตรีโบราณ ทั้งชมชอบรวบรวมทำนองเพลงโบราณ จนมีถึงสองตู้ใหญ่ มันพอได้รับทำนองเพลงโบราณ จะคัดลอกให้กับข้าพเจ้าชุดหนึ่ง ทำนองเพลง

---

* ปัจจุบันเป็นโน้ตเพลง 1 2 3 4 5 6 7*

* ชื่อประเทศโบราณทางฝั่งตะวันตก

โบราณเหล่านี้มีทั้งภาษาคีตัน ภาษานีเจิน ภาษาซีเซี่ย ภาษามองโกล ยังมีภาษาปาซือปา ล้วนไม่เป็นปัญหาต่อพวกเรา มีเพียงทำนองเพลงเล่มหนึ่งที่เก่าคร่ำคร่า ทั้งเหลือเพียงครึ่งเล่ม สุดที่พวกเราจะจำแนกออก สือชีเกอตระเวนสอบถามครูดนตรี ก็ไม่มีผู้ใดรู้จัก แต่ดูจากภาพประกอบในตำราจากแบบผีผาแสดงว่ามาจากประเทศกุยจือโบราณ สือชีเกอสันนิษฐานว่าทำนองเพลงนี้เกี่ยวข้องกับชาวกุยจือ ในยุคถังรุ่งเรือง ดนตรีกุยจือได้รับการยกย่องอย่างสูง แต่ภาษากุยจือสาบสูญจากการถ่ายทอดตั้งแต่แรก ทำนองเพลงเล่มนี้ก็เขียนภาษาฮั่น สือชีเกอศึกษาอยู่หลายปี ไม่มีผลรับอันใด จวบกระทั่งปีก่อนค่อยทำความเข้าใจเพิ่มเติม"

เวี่ยจือหยางรีบถามว่า "หาตัวคนรู้จักทำนองเพลงได้หรือ?"

จูเหว่ยสั่นศีรษะบอกกล่าวว่า "สือชีเกอได้รับตำราเล่มหนึ่ง ตำราเล่มนี้เก็บรักษาในราชสำนักมองโกล หลังจากที่ราชวงศ์มองโกลตกต่ำ กษัตริย์มองโกลจึงนำออกนอกด่าน จวบกระทั่งปีที่ยี่สิบเอ็ดในรัชกาลหงอู่ แม่ทัพใหญ่หลันอี้โจมตีทัพมองโกลแตกพ่ายที่ผู่หวี่เอ๋อไห จับตัวเชลยศึกจำนวนมาก นอกจากเพชรนิลจินดาแล้ว ยังมีตำรับตำราจำนวนหนึ่ง หลังจากกลับถึงนครหลวงก็ส่งมอบตำราส่วนใหญ่แก่ราชสำนัก แต่ไม่ทราบเพราะเหตุใด กลับซุกงำตำราจำนวนหนึ่งไว้ มีอยู่เล่มหนึ่งตั้งแต่หน้าปกถึงเนื้อในเป็นทำนองเพลงกุยจือฮั่นผู่ เนื่องจากดูไม่เข้าใจ หลันอี้เข้าใจว่าภายในซ่อนความลับอันใด แต่มันเป็นนักรบอันหยาบกร้านจึงไม่มีกะใจค้นคว้า เพียงเก็บรักษาในคลังส่วนตัว ปีที่ยี่สิบหกในรัชกาลหงอู่ หลันอี้คิดกบฏ คนถูกประหารสิ้น ทั้งถูกยึดทรัพย์สิน สือชีเกอพอดีมีส่วนในการไต่สวนคดี จึงได้รับทำนองเพลงเล่มนี้ สร้างความยินดียิ่ง นำกลับไปค้นคว้า บังเอิญพบว่าในทำนองเพลงคั่นกระดาษแผ่นหนึ่ง เขียนวิธีแปลทำนองเพลงกุยจือฮั่นผู่ สือชีเกอจึงส่งข่าวต่อข้าพเจ้า ดังนั้นข้าพเจ้าพอเห็นตัวหนังสือเหล่านี้ก็รู้จัก"

เวี่ยจือหยางรีบถามว่า “แปลอย่างไรหรือ?”

จูเหว่ยกล่าวว่า “หากไม่ล่วงรู้วิธีการแปล ต่อให้อีกร้อยปีก็นึกไม่ออก แต่หากล่วงรู้วิธีการแปล ข้าพเจ้าพอบอกออกไปท่านก็เข้าใจแล้ว” นางย่อกายลง เก็บหินปลายแหลมก้อนหนึ่งมาขีดเขียนพลางอธิบายพลางว่า “ซาทวอลี่เป็นสำเนียงหลินจงกง จีซื่อเป็นสำเนียงหนันลวี่ซัง ซาซื่อเป็นสำเนียงอิ่งจงเจี๋ย ซาโหวเจียเจี่ยนเป็นสำเนียงเปี้ยนกงจากหวงจงถึงไท่ซู่ ซาล่าเป็นสำเนียงไท่ซู่เจิง ปันต้านเป็นสำเนียงกูสี่หวี่ ชีลี่เจียนเป็นสำเนียงเปี้ยนกงจากจงลวี่ถึงหลินจง เมื่อแปลไปตามนี้ จะเป็นบทเพลงเพลงหนึ่ง”

เวี่ยจือหยางเหม่อมองดูตัวหนังสือบนพื้น ชั่วครู่จึงกล่าว “มิน่าเล่าผ่านไปนานปี ยังไม่มีผู้ใดไขความลับของมัจฉาหินวิถีเทพได้ แต่ว่าต่อให้ไขความลับได้แล้วจะเป็นไร มัจฉาหินวิถีเทพตัวนี้ความจริงเป็นทำนองเพลง ไม่เกี่ยวข้องกับวิชาฝีมือ เท่ากับว่าบุตรชายของซื่อเฉิงต้องตายเปล่า จ้าวซื่อสงก็ตายเปล่า นักพรตอารามเสียงเทียนกวนล้วนตายเปล่า”

จูเหว่ยยิ้มพลางกล่าวว่า “นี่ไม่ดีหรือ วิชาฝีมือใช้ฆ่าคน ทำนองเพลงใช้ประเทืองอารมณ์ หากเปรียบเทียบกัน ทำนองเพลงยังน่าสนใจกว่าวิชาฝีมือ หลิงเต้าหยินผู้อาวุโสท่านนี้คงเป็นยอดคนในดนตรีการ น่าเสียดายที่ข้าพเจ้าเกิดช้าไปหลายร้อยปี ไม่สามารถขอคำชี้แนะจากท่าน”

พลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า “ต้องการพบมันหรือ นั่นง่ายดายยิ่ง”

หนุ่มสาวทั้งสองกระโดดปราดขึ้น พอเหลียวหน้าไป เห็นจางเทียนอี้ยิ้มอย่างลี้ลับ เดินอ้อมออกจากหลังต้นไม้ต้นหนึ่ง กล่าวเสริมว่า “เราส่งพวกเจ้าทั้งสองลงสู่ปรภพ พวกเจ้ามิใช่ได้พบกับหลิงเต้าหยินหรอกหรือ?”

จูเหว่ยมือเท้าเย็นเฉียบ ชักกระบี่ยาวออกมาร้องบอกว่า “เวี่ยจือหยาง ท่านหนีไปก่อน”

เวี่ยจือหยางกล่าวคำหนีอันใด กลับกุมมือจูเหว่ยเอาไว้ จูเหว่ยเหลียวหน้ามองมัน เห็นมุมปากมันประดับด้วยรอยยิ้ม หาได้หวาดหวั่นไม่

ในใจนางทั้งวาบหวามทั้งร้อนรุ่ม ปรารถนาใคร่แปลงร่างเป็นเซียนวิเศษ ส่งมันไปให้ไกลแสนไกล

จางเทียนอี้ไม่ยินยอมปล่อยให้เหลิ่งเสียนได้ครอบครองมัจฉาหินวิถีเทพ ทั้งทราบว่าเวี่ยจือหยางพูดปด มัจฉาหินวิถีเทพต้องไม่อยู่ที่วังต้องห้าม เหลิ่งเสียนจะช้าเร็วคงออกจากวังมาหยิบฉวย ดังนั้นทางหนึ่งแจ้งให้สามสุดยอดเกาะตะวันออกเดินทางมายังนครหลวง ทางหนึ่งเฝ้าแอบดูอยู่ละแวกมหานคร พอเห็นเหลิ่งเสียนออกจากวัง มันก็ใช้นกพิราบสื่อสารแจ้งต่อสามสุดยอด ยุแหย่ให้ทั้งสองฝ่ายต่อสู้กัน ตนเองค่อยชุบมือเปิบ มันเห็นเวี่ยจือหยางกับจูเหว่ยหลบหนีออกจากร้านน้ำชา ความจริงคิดคร่ากุมไว้แต่แล้วเปลี่ยนความตั้งใจ ให้พวกมันหยิบฉวยมัจฉาหินก่อน แล้วค่อยช่วงชิงยังไม่สาย

ดังนั้นมันสะกดรอยตามทั้งสอง จวบกระทั่งเวี่ยจือหยางขุดมัจฉาหินวิถีเทพออกมา จางเทียนอี้เคยเห็นตัวหนังสือบนมัจฉาหินวิถีเทพตั้งแต่แรก เพียงแต่ไม่เข้าใจความหมาย จึงเงี่ยหูฟังคำสนทนาของทั้งสอง พอฟังว่าจูเหว่ยล่วงรู้ที่มาของตัวหนังสือ ตอนแรกหัวใจร้อนวูบ ต่อมาฟังว่านี่เป็นทำนองเพลงบทหนึ่ง หัวใจต้องตกวูบลง สุดท้ายค่อยกระโดดปราดออกมาเตรียมช่วงชิงมัจฉาหินวิถีเทพฆ่าคนปิดปาก

จางเทียนอี้พอเห็นลักษณะของทั้งสอง ต้องยิ้มพลางกล่าวว่า "ที่แท้เป็น**ยวนยาง*** ผูกชีวิตร่วมกันคู่หนึ่ง อายุยังเยาว์กลับมีน้ำใจไมตรีต่อกัน เอาเถอะ เห็นแก่น้ำใจไมตรีส่วนนี้ เราจะหยิบยื่นความสะดวกดายแก่พวกเจ้า"

จูเหว่ยคิดตีฝีปากตอบ จนใจที่ลำคอแห้งผาก ปราศจากสุ้มเสียงใด จึงสะบัดมือหลุดจากการยึดกุมของเวี่ยจือหยาง มือซ้ายประกบนิ้วตั้งท่า

---

* เป็นเป็ดแมนดารินชนิดหนึ่ง ตัวผู้ตัวเมียจะอยู่กันเป็นคู่

ตระเตรียมพร้อม

จางเทียนอี้เห็นเช่นนั้นจึงกล่าว "กระบี่ดาวหมากล้อมหรือ เจ้าก็เป็นศิษย์ของสือิ่งเจิน อย่างนั้นประเสริฐมาก ครั้งก่อนประลองกับเอี้ยนอ๋องไม่มีข้อยุติ วันนี้จะดำเนินการต่อ"

พลางชักกระบี่ออกมา กระบี่อ่อนของมันตกหล่นที่วังต้องห้าม กระบี่อ่อนเล่มนี้เพิ่งซื้อหามา ถึงแม้ไม่ดีเลิศเท่ากับเล่มก่อน แต่คิดจัดการกับหนุ่มสาวคู่นี้ยังเหลือเฟือเกินพอ

จูเหว่ยนับแต่ฝึกเพลงกระบี่สำเร็จ ยังไม่เคยพบพานยอดฝีมือที่แท้จริง พอเห็นจางเทียนอี้ชักกระบี่ ก็ร่างสั่นสะท้านขึ้นมา จางเทียนอี้กรำศึกอย่างโชกโชน พอเห็นท่าทีของจูเหว่ย ก็ทราบว่าเป็นเด็กหญิงที่เพิ่งออกท่องเที่ยว มันขณะจะลงมือ พลันได้ยินเวี่ยจือหยางร้องว่า "ช้าก่อน"

มันเหลียวหน้าไป เห็นเด็กน้อยนั้นถือหินก้อนหนึ่ง เล็งไปที่มัจฉาหินวิถีเทพ ปากร้องว่า "จางเทียนอี้ ท่านต้องการปลาเป็นหรือปลาตาย?"

จางเทียนอี้แค่นหัวร่อกล่าวว่า "ปลาเป็นเป็นอย่างไร ปลาตายเป็นอย่างไร?"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "ปลาเป็นเป็นปลาทั้งตัว ปลาตายเป็นกองหินกองหนึ่ง หากท่านลงมือ ข้าพเจ้าจะทุบทำลายปลาหินจนแตกแหลกไป"

มันพอกล่าวเช่นนี้ ก็สะกิดความแค้นของจางเทียนอี้ขึ้นมา ต้องถลึงตาตวาดว่า "เดรัจฉานน้อยคิดขู่ขวัญผู้ใด เรายังไม่ได้คิดบัญชีที่เจ้าหลอกเราเข้าวัง วันนี้หากไม่แล่เนื้อเจ้าออกมาเป็นชิ้นๆ เราก็ไม่ขอแซ่จางอีก"

เวี่ยจือหยางสอดคำขึ้น "ไม่แซ่จางก็แซ่เวี่ย ข้าพเจ้ายังไม่มีหลานคอยหิ้วกระโถนปัสสาวะคนหนึ่ง"

จางเทียนอี้เดือดดาลเป็นการใหญ่ เวี่ยจือหยางกลับไม่ทราบเป็นตายร้ายดี กล่าวสืบต่อ "ท่านเป็นหลานของข้าพเจ้า ก็ต้องเปลี่ยนชื่อ ชื่อ**เทียน**

อี้* ไม่ดี ฟังดูคล้ายโจรกบฏ เปลี่ยนเป็นเรียกว่า**ว่านไฉ**** เถอะ ทั้งสนิทสนมทั้งเป็นมงคล"

มันเผชิญความตายกรายกล้ำ ยังหยอกล้อฝ่ายตรงข้ามเล่น จางเทียนอี้โกรธแค้นจนหัวร่อออกมา กล่าวว่า "เดรัจฉานน้อย เจ้าคาดเดาว่ากระบี่แรกของเราจะเชือดส่วนใดของเจ้า?"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "ย่อมเป็นลิ้นของ**แหยแหย** *(ท่านปู่)* ของท่าน"

จางเทียนอี้เห็นมันคาดเดาความในใจออก ต้องแค่นหัวร่อคำหนึ่ง เวี่ยจือหยางกล่าวสืบต่อ "เป็นอย่างไร เวี่ยว่านไฉ ยังต้องการมัจฉาหินวิถีเทพหรือไม่ หากต้องการมัจฉาหินวิถีเทพก็เก็บกระบี่ปล่อยตัว**แหยแหยกับไหน่ไหน** *(ปู่และย่า)* ท่านไป"

จูเหว่ยยามตื่นเต้นตึงเครียดพอฟังต้องกล่าวว่า "แหยแหยไหน่ไหนใด?"

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "ข้าพเจ้าเป็นแหยแหยมัน ท่านย่อมเป็นไหน่ไหนมัน"

จูเหว่ยทั้งอับอายทั้งขุ่นเคืองกล่าวว่า "เหลวไหล ผู้ใดเป็นไหน่ไหนมัน?"

เวี่ยจือหยางยิ้มเล็กน้อยกล่าวกับจางเทียนอี้ว่า "เป็นอย่างไร สองชีวิตแลกกับมัจฉาหินวิถีเทพตัวหนึ่ง ท่านไม่ถือว่าเสียเปรียบ"

จางเทียนอี้หน้าเขียวคล้ำ ครุ่นคิดว่า ธิดาของจูหยวนจางยังพอทำเนา เดรัจฉานน้อยเจ้าต่ำทรามยิ่ง กระทั่งเกล็ดปลาสักเกล็ดยังไม่คู่ควร ในใจครุ่นคิด ปากกลับกล่าวว่า "ตกลง เจ้ามอบมัจฉาหินวิถีเทพออกไป เราปล่อยตัวพวกเจ้าไป"

---

* เจตนารมณ์ของฟ้า

** ร่ำรวยทรัพย์สิน

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “คิดหลอกคนหรือ พวกเราออกจากโรงงิ้วไปถึงถนนใหญ่ ค่อยมอบให้แก่ท่าน” ปากกล่าววาจา ในใจครุ่นคิด *‘พอไปถึงถนนใหญ่ ไม่แน่ว่าจะได้พบกับเหลิ่งเสียน จางเทียนอี้พอพบเห็นขันทีชราคงต้องหลุบหางหลบหนีไป’*

จางเทียนอี้ขบคิดแล้วตอบตกลง เวี่ยจือหยางมือหนึ่งถือมัจฉาหินวิถีเทพ มือหนึ่งถือก้อนหิน ปากกล่าวว่า “พวกเราจะออกทางประตูใหญ่ ท่านอย่าได้ตามมา”

จางเทียนอี้ยิ้มเล็กน้อย พลันตวัดมือขึ้นตวาดว่า “รับเข็ม” จูเหว่ยใจสั่นสะท้าน ยกกระบี่ตั้งรับ มิคาดจางเทียนอี้หลอกล่อซ้ายจู่โจมขวา ชิงสะอึกเข้ามา ประกายกระบี่วูบขึ้นแวบหนึ่ง มุ่งใส่คอหอยเวี่ยจือหยาง

จูเหว่ยไม่คำนึงถึงความปลอดภัยส่วนตัว เขี่ยกระบี่กลับหลัง มิคาดจางเทียนอี้ยังคงใช้ท่าหลอกล่อ กรีดกระบี่ใส่ข้อมือเวี่ยจือหยาง คิดฟันทั้งมือและมัจฉาหินวิถีเทพลงมา

จิตใจจูเหว่ยจดจ่ออยู่กับปลายกระบี่ของฝ่ายตรงข้าม จึงลดคมกระบี่ลง ได้ยินเสียงติงติงติง ทั้งสองประมือกันอย่างรวดเร็วหกกระบี่

จางเทียนอี้รู้สึกเหนือความคาดหมาย มันใช้ท่าหลอกล่อติดต่อกันสองท่า ความจริงเข้าใจว่าต้องประสบผล มิคาดจูเหว่ยใช้กระบี่ทีหลังบรรลุถึงก่อน ชิงปัดป่ายกระบี่มันไป หากเป็นเมื่อกาลก่อน มันสามารถจู่โจมทำลายม่านกระบี่ของจูเหว่ยไป แต่เมื่อวันก่อนมันถูกเหลิ่งเสียนทำร้าย อาการบอบช้ำยังไม่ทุเลา พอใช้กระบี่ไวออก รู้สึกหน้าอกปวดแปลบ ได้แต่กระโดดพุ่งถอยจากวงต่อสู้

จูเหว่ยยืนหยัดกับที่ แขนทั้งสองข้างชาด้าน สมองขาวว่างเปล่า ไม่ทราบว่ารับหกกระบี่ของฝ่ายตรงข้ามได้อย่างไร

เวี่ยจือหยางก็หลั่งเหงื่อเย็นเยียบโชมกาย ปากร้องถามว่า “จางเทียนอี้ ท่านไม่ต้องการมัจฉาหินวิถีเทพแล้วหรือ?”

จางเทียนอี้แค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า “เมื่อครู่มิใช่บอกว่าตัวหนังสือบนมัจฉาหินวิถีเทพเป็นทำนองเพลงหรอกหรือ เราต้องการทำนองเพลงไปไย?”

เวี่ยจือหยางความจริงคิดใช้มัจฉาหินวิถีเทพรักษาชีวิต ไม่ได้นึกถึงข้อนี้ ต้องตะลึงลานกับที่ จางเทียนอี้ปรับลมหายใจแล้วกวัดแกว่งกระบี่เข้ามา จูเหว่ยระงับสติ ครุ่นคิดว่าเมื่อครู่รับมือฝ่ายตรงข้ามไม่ได้ แสดงว่าเพลงกระบี่ของท่านอาจารย์สูงเยี่ยมยิ่ง จึงเกิดความเชื่อมั่นอีกหลายส่วน หักล้างกับมันหลายกระบวนท่า ค่อยๆ สำแดงเพลงกระบี่หมากล้อมออกมา

ทั้งสองกระโดดขึ้นลง ประกายกระบี่ฉวัดเฉวียนเวียนวน ปลายกระบี่พอเผชิญพบกันก็รั้งกลับ ไม่ได้ปะทะกระบี่กัน จางเทียนอี้ยิ่งต่อสู้ยิ่งตื่นตระหนก ครุ่นคิดว่าเด็กหญิงนี้อายุยังเยาว์ กลับสามารถต่อกรกับตนเอง หรือว่าหลายปีนี้ตนเองฝึกเพลงกระบี่สูญเปล่า?

มันยามร้อนรุ่มใจ ก็ไม่คำนึงถึงอาการบาดเจ็บบอบช้ำ แผ่พุ่งพลังใส่ตัวกระบี่ จนกระบี่งอโค้งลง ม้วนพันกระบี่ของจูเหว่ยไว้ ตวาดคำปล่อยมือ จูเหว่ยปราศจากกำลังภายในที่ลึกล้ำ รู้สึกง่ามมือปวดแปลบ กระบี่หลุดลอยจากมือ

จางเทียนอี้ไม่ไว้ไมตรีอีก ประกายกระบี่แลบแปลบ แทงใส่ขั้วหัวใจของจูเหว่ย เวี่ยจือหยางเห็นเช่นนั้นร้อนใจยิ่ง ยกก้อนหินทุ่มใส่จางเทียนอี้ จางเทียนอี้กวาดฝ่ามือออก ก้อนหินก็ปลิวลิ่วไป จูเหว่ยจึงกลิ้งตัวไปตามพื้นดิน ขณะจะผุดลุกขึ้น จางเทียนอี้ก็ติดตามมา แทงกระบี่ใส่ใบหน้านาง

เวี่ยจือหยางยามร้อนใจ พานซัดมัจฉาหินวิถีเทพในมือออก จางเทียนอี้ความจริงคิดกราดฟาดฝ่ามือใส่ พอเห็นเป็นมัจฉาหินวิถีเทพ ก็เปลี่ยนจากท่าฝ่ามือเป็นตะปบปราด ไขว่คว้ามัจฉาหินวิถีเทพไว้ เห็นจูเหว่ยพลิกตัวลุกขึ้น คิดเก็บกระบี่ที่ตกหล่นขึ้นมา จึงแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา คุมกระบี่สาดพุ่งใส่กลางหลังนางราวลูกธนูหลุดจากแล่ง

เห็นแน่ชัดว่ากระบี่นี้จะตรึงจูเหว่ยติดกับพื้น พลันบังเกิดกระแสลมจากด้านข้าง คล้ายปรากฏอาวุธลับซัดจู่โจมมา จางเทียนอี้เข้าใจว่าเป็นเวี่ยจือหยางซัดขว้างก้อนหินมาอีก จึงยังคงใช้กระบี่อ่อนในมือขวาออก พลางยื่นมือซ้ายตะปบใส่

มิคาดก้อนหินพอตกอยู่ในมือ กลับมีสภาพอ่อนนุ่ม แฝงพลังอ่อนหยุ่นแล่นเข้าสู่ใจกลางฝ่ามือลามไปทั่วร่าง จางเทียนอี้รู้สึกร่างชาวูบ ต้องพุ่งเฉียงไปทางซ้าย แม้แต่กระบี่ในมือขวาก็ได้รับผลกระทบ ตัวกระบี่เบี่ยงเบนปักใส่พื้นดินข้างกายจูเหว่ย

จูเหว่ยรู้สึกมีลมกระบี่แผ่พุ่งถึงตัว จึงคืบคลานทั้งมือเท้า พอพลิกตัวลุกขึ้นก็หยิบฉวยกระบี่มาถือไว้ พอเพ่งตามอง เห็นจางเทียนอี้ยืนอยู่ที่ห่างไป เหม่อมองดูดินเหนียวในมือก้อนหนึ่ง

ได้ยินเสียงหัวร่อดังขึ้น จูเหว่ยช้อนตามอง เห็นบนกำแพงยืนไว้ด้วยคนผู้หนึ่ง คนผมหงอกขาว สองมือถือดินเหนียวสีขาวกองโต ขยำไปมาอย่างยิ้มแย้ม

จูเหว่ยร้องเรียกม่อมอ ที่แท้คนผู้นี้เป็นสตรีชราที่ใช้ดินเลนปั้นเป็นรูปคนนั้น ยามนี้คล้ายผลัดกระดูกชุบตัวใหม่ ยืนอยู่บนกำแพงดุจพญาหงส์ตัวหนึ่ง

สตรีชรายิ้มให้กับนาง จากนั้นกวาดตาไปยังจางเทียนอี้ กล่าวว่า "ท่านมีฝีมือโหดเหี้ยมอำมหิตนัก กระทั่งเด็กหญิงผู้หนึ่งก็ไม่ปล่อยปละละเว้นหรือ?"

จางเทียนอี้สวนคำว่า "ท่านเป็นใคร เราผู้แซ่จางทำอะไร ไยต้องให้ท่านยุ่งเกี่ยวมากความ?"

สตรีชราขยำดินเหนียวในมือ ปากกล่าวว่า "กล่าวถูกต้อง เราผู้เฒ่าไม่ชมชอบกระทำเรื่องอื่น เพียงชมชอบยุ่งเกี่ยวกับเรื่องไร้สาระ" พลางตวัดมือวูบ ปรากฏประกายสีขาวสายหนึ่งพุ่งใส่ตำแหน่งหัวใจของจางเทียนอี้

จางเทียนอี้พลาดท่าเสียทีคราหนึ่ง ทราบว่าบนดินเหนียวแฝงพลังประหลาดพิกล จึงไม่กล้าชะล่าใจ กวาดกระบี่ใส่ดินสีขาวนั้น ได้ยินเสียงอึงอล มันรู้สึกง่ามมือชาวูบ กระบี่แทบหลุดลอยจากมือ พอช้อนตามองเห็นสตรีชราลงจากกำแพงล้อม เดินชดช้อยเข้ามา ดินสีขาวก้อนนั้นถูกขยำเป็นบัดเดี๋ยวกลมบัดเดี๋ยวแบน คล้ายกำลังนวดแป้งหมี่ก็มิปาน

จางเทียนอี้ตวาดก้อง เสือกแทงกระบี่ออก สตรีชรายิ้มพลางประกบสองมือ ดินสีขาวพลันแปรสภาพเป็นกระบองอ่อนนุ่มด้ามหนึ่ง หวดใส่ตัวกระบี่ของจางเทียนอี้

กระบวนท่านี้อยู่เหนือความคาดหมายของผู้คน สภาวะกระบี่ของจางเทียนอี้ถูกฟาดหวดเบี่ยงเบน ต้องใจหายวาบ รีบเคลื่อนตัวตามกระบี่ มิคาดดินสีขาวเกาะติดกับตัวกระบี่ ทั้งยังแฝงพลังรัดพันขุมหนึ่ง ไม่สามารถสลัดหลุดได้ ยามตื่นตระหนกเห็นอีกปลายหนึ่งของกระบองอ่อนนุ่มฟาดหวดลงมา เสียงฉาดเมื่อหวดถูกแก้มซ้ายของมัน

กระบองนี้หนักหน่วงยิ่ง จางเทียนอี้แทบถูกกระแทกสิ้นสติไป มันยามคับขันไม่ลนลาน แผ่พุ่งพลังออกสู่ภายนอก กระแทกพลังพัวพันนั้นพ้นห่าง ช่วงชิงกระบี่กลับมา กระโดดปราดไปด้านหลัง รู้สึกศีรษะครึ่งซีกชาด้าน ปากมีรสเค็มกร่อย คล้ายมีของแข็งติดค้างอยู่ในปาก พออ้าปากก็คายฟันหักสองซี่ออกมาพร้อมกับน้ำเลือด

จางเทียนอี้ตื่นตระหนกยิ่ง หากมิใช่มันผนึกลมปราณคุ้มครองกาย กระบองนี้คงหวดมันศีรษะแตกระเบิดออก เมื่อมองดูสตรีชรา เห็นนางยิ้มแย้มแจ่มใส กระบองอ่อนนุ่มในมือกลับกลายเป็นดินสีขาวกองหนึ่ง ขยำไปขยำมา จางเทียนอี้ฉุกใจคิด ถามโพล่งว่า “ท่านมาจากทิศตะวันตก?”

สตรีชราย้อนถามว่า “ทิศตะวันตกใด?”

จางเทียนอี้กระชากเสียงว่า “นอกจากภูเขาคุนหลุนแล้ว ยังมีทิศ

ตะวันตกใด?"

สตรีชราผงกศีรษะกล่าวว่า "นับว่าท่านรอบรู้อยู่บ้าง เทพกระบี่เงาบินของท่านเป็นวิชาประจำตระกูลหวิน สี่กระบี่เงาบินประกอบด้วยบุปผาคันฉาย จันทร์ในวารี ผีเสื้อในฝัน มายาว่างเปล่า ท่านอายุปูนนี้ ยังวนเวียนอยู่ในระดับขั้นที่หนึ่งหรือ?"

จางเทียนอี้หน้าร้อนผะผ่าว มันเป็นศิษย์ของประมุขเกาะตะวันออกหวินซวี แต่ว่าใจดำอำมหิต ทั้งจิตใจคับแคบ ความสำเร็จในเชิงกระบี่จึงจำกัดอยู่แค่กระบี่บุปผาคันฉาย ยากจะคืบหน้าต่อไป เพราะเหตุนี้จึงคิดเสาะหามัจฉาหินวิถีเทพคิดแผ้วถางอีกแนวทางหนึ่ง

คำพูดของสตรีชราจี้ถูกใจดำมัน ดังนั้นจางเทียนอี้อับอายกลายเป็นโทสะ ร้องว่า "มาจากทิศตะวันตกแล้วจะเป็นไร ประกาศนาม ใต้กระบี่ของเราผู้แซ่จางไม่ฆ่าชนชั้นไร้นาม"

สตรีชรายิ้มพลางกล่าวว่า "เราแซ่ชิว"

จางเทียนอี้งงงันวูบจึงร้องโพล่งว่า "พระมารดรดินชิวเทา"

สตรีชราผงกศีรษะกล่าวว่า "คิดไม่ถึงยังมีคนรู้จักชื่อเรา"

จางเทียนอี้ใจเต้นระทึกขึ้น คนผู้นี้เป็นผู้นำหมวดหมู่หนึ่ง หากตนเองไม่ได้รับบาดเจ็บ ยังพอต่อกรได้ แต่ตอนนี้รับบาดเจ็บบอบช้ำ หากสู้สืบไปเป็นเรื่องคับขันอันตราย แต่ตอนนี้เฉกเช่นน้าวคันธนูพาดลูกศร มิอาจไม่ปล่อยออก จึงซุกเก็บมัจฉาหินวิถีเทพไว้ในอกเสื้อ ขยับกระบี่กล่าวว่า "จางเทียนอี้แห่งเกาะตะวันออกขอรับทราบกระบวนท่าสูงส่งของพระมารดรดิน"

ชิวเทาเปิดเผยชื่อฉายา ความจริงต้องการให้มันรู้ตัวล่าถอย มิคาดคนผู้นี้มีนิสัยดื้อดึงยืนกราน จึงทอดถอนใจกล่าวว่า "กล่าวประเสริฐ กล่าวประเสริฐ"

จางเทียนอี้ประกบนิ้วตั้งท่า ชิวเทาเพียงบีบคลึงดินสีขาว หาเหลือบ

แลมันไม่ เวี่ยจือหยางกับจูเหว่ยชมดูอยู่ด้านข้าง ล้วนใจเต้นตูมตาม เวี่ยจือหยางกระตุกชายเสื้อจูเหว่ย เป็นความหมายให้ถือโอกาสหลบหนี แต่จูเหว่ยสั่นศีรษะ ถือกระบี่ยืนหยัดมั่น

เวี่ยจือหยางขบคิดแล้วเข้าใจ ชิวเทาออกหน้าให้กับพวกตน หากหลบหนีไปในลักษณะนี้ออกจะไร้คุณธรรมไป จูเหว่ยมีเพลงกระบี่มิใช่ชั่ว เข้าใจว่าอาจสามารถช่วยเหลือได้

เวี่ยจือหยางเห็นจางเทียนอี้ฆ่าคนกับตา บังเกิดความเกรงกลัวต่อคนผู้นี้ อย่าว่าแต่ยามนี้มาเยือนถิ่นเก่า นึกถึงคนตายมากมาย คงมีวิญญาณอาฆาตวนเวียนอยู่ไม่น้อย นึกถึงตอนนี้บังเกิดความเย็นแผ่ซ่านจากกระดูกสันหลัง จากนั้นครุ่นคิด คนในที่นี้ล้วนถูกปีศาจทวงหนี้ฆ่าตาย หากคิดหลอกหลอนสมควรมุ่งเป้าไปที่จางเทียนอี้จึงถูกต้อง

พลันได้ยินจางเทียนอี้กู่ร้องเบาๆ โถมแทงติดต่อกันหกกระบี่ ชิวเทากระทั่งศีรษะยังไม่เงยขึ้น ก็ถลันหลบจากคมกระบี่ ความอ่อนช้อยขององค์เอว ความแผ่วพลิ้วของฝีเท้า ไม่คล้ายเป็นสตรีชราอายุห้าสิบปีนางหนึ่ง ดินสีขาวในมือก็เปลี่ยนแปลงสารพัน บัดเดี๋ยวคล้ายงู บัดเดี๋ยวคล้ายกระบอง ใช้ออกโดยไม่คาดหมาย จางเทียนอี้กริ่งเกรงพลังดูดรั้งของนาง ไม่กล้าปะทะกับกระบองด้ามนั้น

สตรีชราชิงเป็นฝ่ายรุก พอบรรจุพลังใส่ดินเหนียว ดินสีขาวก็กลายเป็นทวนสีขาว จากนั้นกลายเป็นกระบี่อ่อน จางเทียนอี้เห็นนางใช้เพลงกระบี่ ต้องลอบแค่นหัวร่อครุ่นคิด สตรีชราควงขวานหน้า**หลู่ปัน*** คิดประลองกระบี่กับตนเอง ไยมิใช่หาความอัปยศใส่ตัว ขณะจะหักล้างกับนาง มิคาดกระบี่อ่อนพลันยืดยาวกลายเป็นค้อนดาวตก ดินเหนียวรูปแตงแหวกฝ่าอากาศมา ที่ด้านหลังลากโซ่ดินเส้นหนึ่ง

จางเทียนอี้หลบไม่พ้น เสียงทึบเมื่อถูกค้อนดินหวดใส่กลางหลัง จาง

---

* ตรงกับสุภาษิตไทยว่านำมะพร้าวห้าวมาขายสวน

เทียนอี้รู้สึกเจ็บแปลบถึงหน้าอก โลหิตประดังถึงลำคอ จึงตวัดกระบี่ตัดโซ่ดิน มิคาดดินเหนียวหดกลับไปในมือสตรีชรา แปลงเป็นกระบองหางเสือหวดใส่ศีรษะมัน

จางเทียนอี้กระโดดพุ่งถอย หลบเลี่ยงจากส่วนศีรษะ หัวไหล่ถูกหวดใส่กระบองหนึ่ง สร้างความเจ็บปวดถึงกระดูก ต้องอ้าปากกระอักโลหิตคำหนึ่ง ชิวเทาเห็นมันกระอักเลือด ร้องอุทานดังอากล่าวว่า “ท่านรับบาดเจ็บอยู่ก่อนหรือ?”

จางเทียนอี้ทราบว่าหากรั้งอยู่สืบไป วันนี้คงต้องตายแน่นอน จึงกำเข็มพิรุณราตรีกำหนึ่ง ในการศึกที่วังต้องห้าม มันใช้เข็มทองไปไม่น้อย คงเหลือไม่มากนัก หากไม่ถึงคราจำเป็นไม่ยอมใช้ออก ยามนี้ตกอยู่ในห้วงคับขันเป็นตาย จึงกวัดแกว่งกระบี่มือขวาหลอกล่อ ชิวเทาก็ควงกระบองต้านทาน จางเทียนอี้พลันตวัดมือซ้าย ซัดเข็มทองเป็นฝนประกายกลุ่มหนึ่ง

จูเหว่ยที่ด้านข้างเห็นเช่นนั้นต้องใจหายวาบ พริบตาดุจประกายไฟ ชิวเทาหมุนควงดินเหนียวในมือ ก็แปลงเป็นโล่อ่อนนุ่มอันหนึ่ง เข็มทองล้วนปักใส่ดินเหนียวจนหมดสิ้น

จางเทียนอี้ไม่ได้คาดหวังว่าจะลงมือประสบผล พอซัดเข็มออก ก็ถอยปราดไปด้านข้าง เข้าประชิดใกล้จูเหว่ย จูเหว่ยเห็นประกายกระบี่พวยพุ่งมาปะทะหน้า จึงกระโดดปราดไปด้านหลัง สองเท้าไม่ทันแตะสัมผัสพื้นก็ได้ยินเวี่ยจือหยางแผดร้องออกมา

จูเหว่ยเพ่งตามอง เห็นเวี่ยจือหยางลิ้นปลิ้นจากปาก ตาเหลือกถลนถูกจางเทียนอี้บีบคอหิ้วร่างขึ้นมา

จางเทียนอี้ทำท่าจ้วงแทงจูเหว่ย แท้จริงเป็นท่าหลอกล่อ แท้จริงแล้วเป้าหมายอยู่ที่เวี่ยจือหยาง เพียงเพราะในคู่ต่อสู้ทั้งสาม นับเวี่ยจือหยางจัดการได้ง่ายที่สุด

ชิวเทาเห็นเช่นนั้นรั้งโล่ดินกลับ แปลงเป็นกระบองอ่อนนุ่มใหม่ กำลังภายในพอพุ่งผ่าน ก็รีดเร้นเข็มทองไปรวมตัวที่ปลายกระบอง กลับกลายเป็นกระบองเขี้ยวสุนัขป่าด้ามหนึ่ง ได้ยินจางเทียนอี้กล่าวว่า "พระมารดรดินมากอิทธิฤทธิ์ เราผู้แซ่จางนับถือเลื่อมใสยิ่ง" กล่าวพลางถอยพลาง ถอยร่นถึงมุมกำแพง

จูเหว่ยไม่อาจสะกดกลั้นใจได้ กระโดดปราดเข้าหา เงื้อกระบี่แทงใส่ จางเทียนอี้ยิ้มพลางตะปบร่างเวี่ยจือหยางรับกระบี่แทน จูเหว่ยรีบรั้งกระบี่กลับ ร้อนรุ่มใจจนขอบตาแดงก่ำ แต่ไม่ยอมเลิกรา ยังคงแทงกระบี่ใส่ คิดแทงถูกจางเทียนอี้

จางเทียนอี้ทางหนึ่งเสือกไสเวี่ยจือหยางรับกระบี่แทน ทางหนึ่งจับจ้องมองชิวเทาตาไม่กะพริบ เห็นสตรีชราลดมือลง ดินเหนียวแตะสัมผัสพื้น จางเทียนอี้ฉุกใจคิด พลันสลับเท้าพุ่งถอย กระโดดลอยตัวขึ้น

พริบตานั้นพื้นดินที่มันยืนอยู่ก่อนปรากฏเนื้อดินนูนขึ้นมา คล้ายซ่อนอสรพิษไว้ ลามถึงมุมกำแพง พลันเกิดรอยแตกสายหนึ่งพวยพุ่งถึงบนกำแพง แต่จางเทียนอี้ชิงกระโดดขึ้นสูง ข้ามกำแพงล้อมทิ้งตัวลงในตรอกด้านหลัง

ชิวเทาฝึกพลังดินหมุนรอบ สามารถส่งผ่านดินโคลน ความจริงคิดสะกดฝ่ายตรงข้ามไว้ มิคาดจางเทียนอี้กลอกกลิ้งยิ่ง ไม่รอให้พลังดินแล่นมาถึง ก็กระโดดข้ามกำแพงหลบหนีไป

จูเหว่ยสะกิดเท้ากระโดดขึ้นบนกำแพง เห็นตัวตรอกลึกยาว จางเทียนอี้ไม่ทราบไปที่ใดแล้ว นางรีบโถมออกจากตรอก วิ่งถึงหน้าศาลเจ้าฟูจื่อ กวาดตามองหา เห็นบุรุษสตรีมากหน้าหลายตา แต่ไม่มีร่องรอยของเวี่ยจือหยางแม้แต่เงา

จูเหว่ยบังเกิดความหดหู่ใจ ประกายน้ำตาเอ่อคลอหน่วย วิ่งฝ่าฝูงชนไป ร้องเรียก "เวี่ยจือหยาง" ตลอดทาง นางสวมใส่เสื้อผ้าบุรุษแต่สุ้ม

เสียงแหลมเล็ก สะกิดให้ผู้คนหันมามองดู

เมื่อจูเหว่ยมาถึงริมแม่น้ำฉินไหว ก็ปรากฏน้ำตานองหน้า เห็นลำน้ำไหลริน สะท้อนภาพตัวตึกหอเก๋ง แว่วเสียงพิณขลุ่ยดังลอดออกจากเรือนำเที่ยว นางพอได้ยินเสียงขลุ่ยก็เพ่งตามอง ทั้งที่ทราบว่ามิใช่เวี่ยจือหยาง แต่ยังภาวนาให้เกิดปาฏิหาริย์ ร้องเรียกเวี่ยจือหยางออกมา จนนางคณิกาและแขกเหรื่อชะโงกศีรษะออกจากเรือนำเที่ยว

จูเหว่ยเข่าอ่อนระทวย ล้มลงที่ริมแม่น้ำฉินไหว หวนนึกถึงเวี่ยจือหยางคงประสบเภทภัยมากกว่าวาสนา สร้างความละอายใจแก่นาง จนปรารถนาใคร่ตกตายให้หมดเรื่องสิ้นราว นางยกมือปิดหน้าร่ำไห้ พลันปรากฏมือข้างหนึ่งตบลงบนหัวไหล่ จูเหว่ยกระโดดปราดขึ้นเหลียวหน้าไปเห็นเหลิ่งเสียนหลั่งโลหิตชโลมกาย ยืนอยู่ด้านหลังนาง

จูเหว่ยรีบฉุดดึงมือมันไว้ กล่าวว่า “เหลิ่งกงกง รีบไปช่วยเหลือเวี่ยจือหยาง มัน มันถูกจางเทียนอี้จับตัวไปแล้ว...”

ไม่ทันขาดคำ รู้สึกข้อมือตึงวูบ ถูกเหลิ่งเสียนคว้าจับข้อมือไว้ ปากกล่าวว่า “รีบกลับวัง ไม่ทันการณ์แล้ว”

จูเหว่ยทั้งแตกตื่นทั้งขุ่นเคือง ร้องว่า “เหลิ่งกงกง ข้าพเจ้าไม่กลับไป เวี่ยจือหยาง...” รู้สึกมีพลังความเย็นสายหนึ่งแล่นจากใจกลางฝ่ามือเหลิ่งเสียน จูเหว่ยครึ่งซีกร่างชาด้าน ถูกมันฉุดลากไป องค์หญิงน้อยเหลียวหน้ามอง เห็นแม่น้ำฉินไหวเลอะเลือนพร่ามัว ฟ้าและดินเศร้าโศกอาดูร พลันรู้สึกเบื้องหน้าสายตามืดทะมึน สิ้นสติสมประดีไป

จางเทียนอี้วิ่งตะบึงระยะทางหนึ่ง รู้สึกมีคนติดตามมา พอเหลียวหน้ามอง เห็นเงาร่างของชิวเทาบัดเดี๋ยวเร้นหายบัดเดี๋ยวปรากฏ จึงกระโดดขึ้นสูงลงต่ำ เลือกไปตามตึกสูง มันฝึกวิชามังกรหลบเร้น ถนัดในการเคลื่อนไหวบนที่สูง บวกกับใช้กรงเล็บเสือเป็นเครื่องมือ เพียงเวลาชั่วน้ำ

เดือด ก็สลัดทอดทิ้งชิวเทาไว้ที่ด้านหลัง

เวี่ยจือหยางถูกสยบจุดไว้ ปากไม่สามารถส่งเสียง ร่างไม่สามารถเคลื่อนไหว เห็นบ้านเรือนสองฟากข้างเลือนลับ เส้นทางยิ่งมายิ่งเปลี่ยวร้าง เวี่ยจือหยางจำแนกดู พบว่าจางเทียนอี้ออกจากนครหลวง มาถึงภูเขา**เจี่ยงซาน*** บริเวณชานเมือง

เมื่อมาถึงภูเขาเจี่ยงซาน เดินทางภูเขาอีกช่วงหนึ่ง ที่เบื้องหน้ามีศาลเจ้าเล็กๆ หลังหนึ่ง จางเทียนอี้เหลียวหน้ามอง แน่ใจว่าไม่มีผู้คนติดตามมาจึงเข้าสู่ศาลเจ้า โยนร่างเวี่ยจือหยางลง ศีรษะด้านหลังของเวี่ยจือหยางกระทบพื้น สร้างความเจ็บปวดจนแผดเสียงร้องออกมา

หลังจากร่ำร้อง ค่อยพบว่าจุดเส้นคลายออก มันคืบคลานลุกขึ้น พบว่าศาลเจ้ารกร้าง รูปปั้นดินเผาหักพัง ไม่ทราบเป็นเทพปางใด ที่ใต้ชายคาจัดตั้งโอ่งใบหนึ่ง ขอบโอ่งแตกชำรุด ภายในรองน้ำฝนครึ่งโอ่ง

จางเทียนอี้ไม่แยแสสนใจมัน ทรุดนั่งขัดสมาธิหลับตาโคจรพลัง เวี่ยจือหยางกลั้นลมหายใจไว้ ย่องฝีเท้าคิดหลบหนี มิคาดข้อพับขาปวดแปลบ เท้าข้างซ้ายปราศจากความรู้สึก ต้องคุกเข่าลงกับพื้น พอเหลียวหน้ามอง เห็นดินแห้งแล้งขนาดเท่าเล็บนิ้วก้อนหนึ่งซัดต้องจุดสำคัญที่ข้อพับขามัน

จางเทียนอี้นั่งกับพื้น ใบหน้าเหลืองซีดอมเขียว เสื้อผ้าขาวซีดดุจกระดาษ สองตาคล้ายหลับคล้ายลืม ใบหน้าคล้ายยิ้มไม่เชิงยิ้ม แผ่ซ่านกลิ่นอายอันลี้ลับ ลักษณะราวกับปีศาจร้ายในศาลเจ้าพญายม เวี่ยจือหยางไม่กล้าเคลื่อนไหวโดยวู่วาม อยู่ในท่าครึ่งนั่งยองๆ ครึ่งคุกเข่า ทุกข์ทรมานยิ่งนัก

ท่าครึ่งนั่งครึ่งคุกเข่านี้ดำเนินเป็นเวลาชั่วธูปไหม้หมดดอก เวี่ยจือหยางเห็นมันไม่เคลื่อนไหว จึงปลุกปลอบกำลังขวัญคิดคืบคลานออกไป พลันได้ยินที่ด้านหลังบังเกิดสุ้มเสียงดังว่า "เดรัจฉานน้อย หากเจ้าสามารถ

---

* ปัจจุบันเป็นภูเขาจื่อจินซาน

คืบคลานออกจากประตูใหญ่ เราจะไว้ชีวิตเจ้าคราหนึ่ง เป็นอย่างไร?"

เวี่ยจือหยางเหลียวหน้ามอง เห็นจางเทียนอี้ลืมตาขึ้น แยกเขี้ยวหัวร่อต่อมัน เวี่ยจือหยางอับจนปัญญา ได้แต่นั่งกับพื้น

จางเทียนอี้แหงนมองหลังคาศาลเจ้ากล่าวว่า "เดรัจฉาน เรารับบาดเจ็บถึงเพียงนี้ ล้วนสืบเนื่องจากเจ้าทั้งสิ้น"

เวี่ยจือหยางฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "**จางเซียนเซิง** *(ท่านผู้แซ่จาง)* กอปรด้วยบุญวาสนา อาการบาดเจ็บเพียงนี้นับเป็นอย่างไร?"

จางเทียนอี้มองมันแวบหนึ่งกล่าวว่า "เป็นไร เจ้ากลัวแล้ว?"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "ไม่ถึงกับกลัว เซียนเซิงท่านเป็นยอดฝีมือเกาะตะวันออก ข้าพเจ้าเป็นอันธพาลน้อยแม่น้ำฉินไหว ท่านฆ่าข้าพเจ้าก็ไม่มีใดภาคภูมิใจ กลับเสื่อมเสียศักดิ์ศรีของท่าน หากไม่ฆ่าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะเที่ยวแซ่ซ้องว่าท่านมีใจกว้างขวาง ถือเมตตากรุณา"

จางเทียนอี้เห็นมันใกล้ตาย ยังกล่าวเพ้อเจ้อเหลวไหล จึงกล่าว "เดรัจฉานน้อยดีดลูกคิดรางแก้วผิดแล้ว คำเมตตากรุณาไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเราผู้แซ่จาง"

เวี่ยจือหยางพานตัดใจร้องบอกว่า "อย่างนั้นคิดฆ่าก็ฆ่า ไยต้องกล่าววาจามากความ?"

จางเทียนอี้แค่นเสียงอย่างเย็นชาครุ่นคิดว่า *'เด็กน้อยนี้หลอกตนเองครั้งแล้วครั้งเล่า หากไม่แล่เนื้อเถือหนังมัน ยากจะระบายแค้นในอกได้ แต่วัตถุพึงใช้สอย ผู้คนควรรีดเร้นวิชาออกมา ตอนนี้ปลอบโยนมัน กระทำเรื่องนั้นก่อนแล้วค่อยคิดบัญชีกับมัน'* นึกถึงตอนนี้จึงกล่าว "เดรัจฉานน้อย เจ้ากระทำเรื่องหนึ่งให้กับเรา เราจะละเว้นชีวิตเจ้า ทั้งถอนเข็มวิเศษในร่างเจ้าออกมา หากกระทำไม่สำเร็จ เฮอะ เจ้าสมควรรู้ตัวดี"

เวี่ยจือหยางความจริงเข้าใจว่าต้องตายแน่นอน พอพบเห็นหนทางรอดสายหนึ่ง จึงยิ้มออกมา กล่าวว่า "เรื่องอันใด ลองบอกมาฟังดู"

จางเทียนอี้ล้วงมัจฉาหินวิถีเทพออกมา มัจฉาหินวิถีเทพตัวนี้ห่างหายจากมันหลายปี ยามนี้ถืออยู่ในมือ สร้างความพลุ่งพล่านใจจนไอออกมา รู้สึกมีโลหิตประดังขึ้นมายังลำคอ มันไม่ต้องการแสดงความอ่อนแอ จึงกล้ำกลืนน้ำเลือดไว้ กล่าวว่า "ที่แกะสลักอยู่บนเกล็ดปลานี้เป็นทำนองเพลงหรือ?"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "คล้ายกับใช่"

จางเทียนอี้กระชากเสียงว่า "ไฉนบอกว่าคล้ายกับ?"

"ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นทำนองเพลงกุยจือฮั่นผู่มาก่อน ต้องแปลตัวหนังสือบนปลาหินเป็นสำเนียง**จงหัว*** ทดลองเป่าออกมา ค่อยแน่ใจได้"

จางเทียนอี้จับจ้องมองเวี่ยจือหยาง พลางครุ่นคิด *'เด็กน้อยนี้เจ้าเล่ห์เพทุบาย ปากบอกว่าแปลทำนองเพลง ผู้ใดทราบว่าคิดถ่วงเวลาหรือไม่ ชิวเทาถูกเราสลัดหลุด รู้สึกเสื่อมเสียหน้า คงต้องออกตามหา หากเผชิญพบกับนางไม่เพียงไม่อาจรักษาชีวิตไว้ มัจฉาหินวิถีเทพก็ต้องตกไปในมือนาง...'* มันเกิดความคิดหักล้างกันเอง ใคร่ครวญอยู่ครู่หนึ่ง จึงกล่าว "ตกลง เดรัจฉานน้อยแปลทำนองเพลง ให้เวลาเจ้า**หนึ่งเข็ก****** พอหมดเวลา เราจะปลิดศีรษะเจ้าลงมา"

เวี่ยจือหยางหน้าซีดเผือด ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "ท่านจับเวลาอย่างไร?"

จางเทียนอี้ล้วงนาฬิกาทรายที่ทำจากผลึกหินอันเล็กๆ ออกมา กล่าวว่า "ทรายพอไหลออกหมดสิ้นเท่ากับครึ่งเข็ก" พลางโยนมัจฉาหินวิถีเทพให้ จากนั้นพลิกนาฬิกาทราย เม็ดทรายสีทองก็ตกลง

เวี่ยจือหยางสะดุ้งเฮือก รีบหยิบฉวยมัจฉาหินวิถีเทพขึ้นมา จำแนกตัวหนังสือบนตัวปลา มันมีความทรงจำเป็นเลิศ พออ่านทำนองเพลงผ่าน

---

* สมัยโบราณเป็นคำเรียกพื้นที่บริเวณลุ่มแม่น้ำฮวงโห ต่อมาค่อยใช้เป็นชื่อเรียกจีนทั้งหมด

** สิบห้านาที

ตาไม่ลืมเลือน ถึงแม้ทำนองเพลงกุยจือฮั่นผู่จะกระบิดกระบวน แต่จูเหว่ยอธิบายบอกกล่าวเที่ยวหนึ่งมันก็จดจำขึ้นใจ ปรับเสียงทั้งเจ็ดของกุยจือเป็นเสียงทั้งเจ็ดของจงหัว สามารถแปลได้ไม่ยากนัก ปัญหาอยู่ที่มัจฉาหินวิถีเทพมิใช่แผ่นกระดาษที่มองปราดเดียวก็เข้าใจ ส่วนมัจฉาหินวิถีเทพแกะสลักตัวหนังสือไว้ ไม่ทราบเริ่มจากที่ใด

ชมดูอยู่ครู่หนึ่ง สายตาเวี่ยจือหยางจ้องจับที่ตาปลา ครุ่นคิดขึ้น *'มัจฉาหินมีหัวมีหาง หลิงเต้าหยินสลักทำนองเพลง ย่อมต้องเริ่มจากส่วนหัวก่อน ที่หัวปลานอกจากตาปลาแล้ว ส่วนอื่นไม่มีตัวหนังสือ อย่างนั้นทำนองเพลงตัวแรกสมควรเริ่มที่ตาปลา แต่ปลามีตาสองข้าง ที่แท้เริ่มจากตาซ้าย หรือเริ่มจากตาขวา ตาซ้ายแกะสลักคำซา สมควรเป็นคำซาซื่อ ตาขวาแกะสลักคำจี สมควรเป็นคำจีซื่อ ต้องเลือกอย่างใดอย่างหนึ่ง'*

เวี่ยจือหยางเงยหน้าขึ้น พบว่านาฬิกาทรายไหลออกมาเศษหนึ่งส่วนสี่แล้ว มันยังแปลไม่ได้แม้สักตัวเดียว ยามนั้นระงับสติ เกิดความคิดอ่านว่า อย่าเพิ่งสนใจตาซ้ายตาขวา ลองแปลทำนองเพลงท่อนซ้ายออกมาก่อน แล้วค่อยแปลทำนองเพลงทางขวา จากนั้นเชื่อมต่อกัน ดูว่าส่วนใดน่าฟังกว่า

มันล้วงขลุ่ยเขียวศูนยตาออกมา ทำการปรับเสียงเป็นเสียงของจงหัว บนมัจฉาหินวิถีเทพมีเกล็ดปลาถี่ยิบ สลักตัวหนังสือมากมาย แต่เข้าใจหนึ่งส่วนก็เข้าใจปรุโปร่ง เวี่ยจือหยางพอแปลทำนองเพลงบนตาปลาข้างซ้ายเสร็จสิ้น นาฬิกาทรายก็ไหลเทออกมาครึ่งหนึ่ง จากนั้นแปลทำนองเพลงบนตาปลาข้างขวา นาฬิกาทรายยังไหลเทออกมาไม่หมดสิ้น

มันระบายลมจากปาก นึกทำนองในใจ เห็นว่าไม่ว่าเริ่มจากซาซื่อก่อน หรือเริ่มจากจีซื่อก่อน ท่วงทำนองล้วนไม่เชื่อมต่อกัน แต่วิจารณ์ตามเกณฑ์ของทำนองเพลง อย่างแรกถือว่าประหลาดพิกล อย่างหลังกลับสับสนวุ่นวาย ไม่ขัดกับหลักดนตรีการ

พลันได้ยินจางเทียนอี้บอกว่าหมดเวลาแล้ว เวี่ยจือหยางกระโดดปราดขึ้นมาร้องบอกว่า "ข้าพเจ้าแปลเสร็จแล้ว"

จางเทียนอี้หยีตามองดูมัน กล่าวเสียงเย็นชาว่า "ประเสริฐมาก เป่าออกมาฟังดู"

เวี่ยจือหยางกวาดมองทำนองเพลงบนพื้น สูดลมหายใจลึกๆ เริ่มจากคำซาซื่อ เป่าเป็นบทเพลงออกมา บทเพลงนี้เป่ายากยิ่ง ทั้งเร่งรัดทั้งผ่อนคลาย ไม่สามารถเป่าออกมาในอึดใจเดียว ต้องเปลี่ยนเสียงหลายครั้ง ค่อยเป่ากระท่อนกระแท่นจนจบ บางตอนกระบิดกระบวน สำเนียงผิดเพี้ยนไป สร้างความละอายแก่เวี่ยจือหยางจนแทบชำแรกพสุธาหลบหนีไป

มันทางหนึ่งเป่า ทางหนึ่งชำเลืองมองสีหน้าของจางเทียนอี้ จางเทียนอี้หน้าแปรเปลี่ยนจนปั้นยาก รอจนเวี่ยจือหยางเป่าจบ จึงถามว่า "จบแล้วหรือ?"

เวี่ยจือหยางตอบว่าจบแล้ว จางเทียนอี้แค่นหัวร่อกล่าวว่า "นี่เป็นเพลงอุบาทว์อันใด ทั้งระคายหู ทั้งไม่มีประโยชน์ หากมิใช่เจ้าแปลผิด แสดงว่าปั้นเรื่องหลอกลวงคน เฮอะ ยืดคอมารับความตายแต่โดยดี"

เวี่ยจือหยางรีบกล่าวว่า "จางเซียนเซิงอย่าได้ร้อนรุ่ม บทเพลงนี้มีวิธีเป่าสองชนิด เมื่อครู่เป็นชนิดแรก หลังจากนี้เป็นชนิดที่สอง..."

จางเทียนอี้กล่าวว่า "ก็ได้ นี่เป็นโอกาสสุดท้าย"

เวี่ยจือหยางหลั่งเหงื่อจากใจกลางฝ่ามือ ในใจปราศจากความเชื่อมั่น บทเพลงอย่างหลังยังย่ำแย่กว่าอย่างแรก แต่ลองเป่าดูเป็นการยืดเวลา หวังสวรรค์เวทนาให้องค์หญิงน้อยกับสตรีชรารุดมาทันเวลา

มันขวางขลุ่ยเป่าตามทำนองเพลง บทเพลงอย่างแรกคล้ายกับอย่างหลัง แต่ว่าในบทเพลงที่สองเรียงลำดับต่างกัน สุ้มเสียงก็ผิดเพี้ยน เสียงสูงกลายเป็นเสียงต่ำ เสียงต่ำขึ้นเป็นเสียงสูง คล้ายมีพลังขุมหนึ่งอุดเสียงขลุ่ยไว้จนไม่สามารถเป่าออกได้ เวี่ยจือหยางถือดีว่ามีฝีมือเป่าขลุ่ยไม่เบา แต่

ยังเป่าจนหน้าแดงคอพอง ใช้เรี่ยวแรงตอนดูดนมมารดาออกมาจนหมดสิ้น

จางเทียนอี้รับฟังจนขมวดคิ้ว บังเกิดเพลิงโทสะคุกรุ่น เลื่อนมือจับด้ามกระบี่ รอจนเวี่ยจือหยางเป่าจบ จะเสือกแทงกระบี่ทะลุหัวใจมัน

แต่ว่ารับฟังถึงกลางคัน จางเทียนอี้พลันบังเกิดความหงุดหงิดรำคาญ เลือดลมทั่วร่างถูกเสียงขลุ่ยกระตุ้นปลุกเร้าจนวิ่งพล่านวุ่นวาย มันใจหายวาบ รีบโคจรพลังสะกดเลือดลมไว้ ขณะจะตวาดสั่งให้หยุดเป่า ในศาลเจ้าพลันบังเกิดเสียงดังอึงอล จางเทียนอี้กวาดตามอง กลับไม่พบพานคน พอจำแนกแยกแยะ ค่อยพบว่าสุ้มเสียงมาจากมัจฉาหิน

จางเทียนอี้ลิงโลดแทบคลุ้มคลั่ง ที่แท้ในมัจฉาหินซ่อนความพิสดาร กุญแจเปิดไขความลับอยู่ที่ทำนองเพลงบนตัวปลาเอง นึกถึงตอนนี้จึงเลิกล้มความคิดตวาดห้ามเวี่ยจือหยาง แต่เสียงขลุ่ยพอกระทบโสตก็ก่อกวนจนเลือดลมพลุ่งพล่าน ทั้งสะกิดอาการบอบช้ำภายใน อวัยวะภายในปวดแปลบแสบร้อน ราวถูกเคี่ยวบนกระทะน้ำมัน

ความรู้สึกนี้แปลกประหลาดยิ่ง จางเทียนอี้บังเกิดความลำบากยากใจ ทางหนึ่งกลัวตัดบทเสียงขลุ่ย ไม่อาจไขปริศนาของมัจฉาหิน ทางหนึ่งเกรงว่าเสียงขลุ่ยซ้ำเติมอาการบอบช้ำภายใน แต่ว่ายอดวิชาวิถีเทพเย้ายวนใจ จางเทียนอี้ฝึกฝีมือหลายปี ไม่มีความรุดหน้าใด หากสามารถได้รับยอดวิชาวิถีเทพ คงขึ้นสู่ขอบเขตอีกขั้นหนึ่ง

เสียงอึงอลยิ่งมายิ่งรุนแรง มัจฉาหินบัดเดี๋ยวหมุนวนกับที่ บัดเดี๋ยวส่ายหัวสะบัดหาง จางเทียนอี้ไม่ทันเกิดความยินดี รู้สึกว่าเสียงขลุ่ยยิ่งมายิ่งแหลมสูง คล้ายมีดเล่มหนึ่งขูดใส่เส้นลมปราณโซ่วเส้าหยินซินจิงซ้ำแล้วซ้ำเล่า มันรู้สึกมีดาวทองระยิบระยับเต็มหน้า ลำคอหวานวูบขึ้นมา ทราบว่าเนิ่นช้าไปคงไม่อาจสะกดระงับได้ ขณะจะร้องสั่งให้หยุดเป่า พออ้าปากขึ้นกลับปราศจากสุ้มเสียงดังออกมา คิดลงมือก็ไม่สามารถกระดิกนิ้วได้

บทเพลงเป่าถึงตอนท้าย ความเปลี่ยนแปลงของมัจฉาหินปรากฏแก่สายตาเวี่ยจือหยาง ในความตื่นเต้นสงสัย ยังเกิดความร้อนรุ่มใจ ปากเป่าเป็นบทเพลง สายตากวาดมองไปยังประตูศาลเจ้า นอกศาลเจ้าเป็นเวลากลางวันอันสดใส แต่ว่างเปล่าไร้ผู้คน

เวี่ยจือหยางทราบดีว่า หลังจากไขความลับของมัจฉาหิน ตนเองก็ไม่มีประโยชน์อีก จึงเหลียวหน้ามอง เห็นจางเทียนอี้หลับตาลง ใบหน้ากลายเป็นสีม่วงคล้ำ มุมปากมีน้ำเลือดสายหนึ่งไหลซึมออกมา หยดหยาดลงบนปกเสื้อ

เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ เวี่ยจือหยางไม่มีทางเลือกอื่น เป่าขลุ่ยอีกสองครา แล้วหยุดยั้งยุติ เสียงขลุ่ยพอขาดหาย มัจฉาหินก็หยุดการสั่นไหว ภายในศาลเจ้าเงียบงันราวความตาย

ผ่านไปครู่หนึ่ง จางเทียนอี้ยังไม่ส่งเสียง เวี่ยจือหยางอดเรียกหาจางเซียนเซิงมิได้ จางเทียนอี้ยังนั่งแน่วนิ่ง ใบหน้าเปลี่ยนจากม่วงคล้ำเป็นขาวซีด ฉาบไว้ด้วยความตายสีเทาชนิดหนึ่ง

เวี่ยจือหยางใจเต้นตูมตาม ขยับตัวไปทางประตูศาลเจ้า ทางหนึ่งล่าถอย ทางหนึ่งจ้องมองศัตรูคนสำคัญเบื้องหน้า แต่จวบกระทั่งออกจากประตูศาลเจ้า จางเทียนอี้ยังคงนิ่งเงียบงัน

เวี่ยจือหยางลิงโลดยินดียิ่ง พอออกจากประตูศาลเจ้า ก็หมุนตัววิ่งหนี วิ่งหนีเป็นระยะทางสี้เศษ ค่อยหยุดหยั้งลงเหลียวหน้ามอง จางเทียนอี้ไม่ได้ติดตามมา เมื่อนึกถึงสภาพเมื่อครู่ สร้างความสงสัยใจยิ่ง จางเทียนอี้ใจดำอำมหิต ต้องไม่มีเหตุผลที่ปล่อยปละละเว้นตนเอง

เวี่ยจือหยางยืนตะลึงลานชั่วขณะ สุดท้ายไม่อาจสะกดข่มความสงสัยอยากรู้ ย่องฝีเท้ากลับสู่ศาลเจ้า พอถึงหน้าประตูศาลเจ้า ชะโงกศีรษะมอง ภายในศาลเจ้ายังคงสภาพเดิม อีกาบนต้นไม้นอกศาลเจ้าส่งเสียงร้องดังเซ็งแซ่

เวี่ยจือหยางเรียกหาจางเซียนเซิง จางเทียนอี้ยังคงไม่ขานรับ

เวี่ยจือหยางปลุกปลอบกำลังขวัญเข้าสู่ศาลเจ้า ใช้ปลายเท้าเตะมัจฉาหิน จางเทียนอี้ยังไม่แยแส เวี่ยจือหยางค่อยได้คิด ดึงขลุ่ยหยกออกมาจี้ใส่หัวไหล่มัน จางเทียนอี้ก็ส่ายโงนเงนล้มลงกับพื้น

เวี่ยจือหยางถอยกายไปสองก้าว ในใจเกิดความมึนงงสงสัย พอยื่นมือลูบคลำดู พบว่าจางเทียนอี้ร่างเย็นเฉียบปราศจากลมหายใจ กลับตกตายไปอย่างเงียบเชียบ

เวี่ยจือหยางทั้งแตกตื่นทั้งสงสัย พลิกดูซากศพก็ไม่พบเห็นบาดแผลใด จึงเหลียวดูมัจฉาหินวิถีเทพ เห็นตัวปลาปราศจากกลิ่นอายมีชีวิต เมื่อนึกถึงปรากฏการณ์เมื่อก่อนหน้านี้ เวี่ยจือหยางต้องล้วงขลุ่ยเขียวศูนยตาออกมา เป่าตามบทเพลงบนตัวปลา เพียงชั่วขณะมัจฉาหินก็สั่นไหวขึ้นมา พอหยุดการเป่าขลุ่ย มัจฉาหินก็สงบนิ่งดังเดิม

เวี่ยจือหยางหยิบมัจฉาหินขึ้นมา เหลียวดูโอ่งใหญ่ใต้ชายคา พลันเกิดความคิดประการหนึ่งขึ้น *'มีคำกล่าวว่าดั่งปลาได้น้ำ หากวางปลาลงในน้ำ จากนั้นเป่าขลุ่ย มัจฉาหินใช่กลายเป็นปลาจริง แหวกว่ายได้หรือไม่?'* ยามพลุ่งพล่านใจจึงเดินถึงใต้ชายคา หย่อนมัจฉาหินลงในโอ่งน้ำ

มัจฉาหินพอสัมผัสน้ำก็จมลง นอนนิ่งอยู่ก้นโอ่ง เวี่ยจือหยางยกขลุ่ยขึ้นเป่า มัจฉาหินก็สั่นไหวตามเสียง ส่ายหัวสะบัดหางในน้ำ ราวกับมีชีวิตขึ้นมา พอเป่าเพลงถึงกลางคัน เวี่ยจือหยางก็พบเห็นด้วยความประหลาดใจว่า เกล็ดบนมัจฉาหินกระเทาะหลุดร่วง ชั้นหินข้างในก็เกิดรอยแตกแยกออก

มันตะลึงลานชั่วขณะ ค่อยฉุกคิดว่าตนเองค้นพบวิธีเปิดไขมัจฉาหินโดยบังเอิญ ถึงกับใจเต้นแรงขึ้น พอเป่าจบเพลงก็เป่าอีกเที่ยวหนึ่ง เห็นมัจฉาหินสั่นกระเพื่อม ชั้นนอกกะเทาะออกหมดสิ้นเผยเห็นสีเงินข้างใน เวี่ยจือหยางไม่ทันเพ่งพิจารณา ก็ได้ยินเสียงเกรียวกราว ปลาเงินแตกออก

เป็นเสี่ยงๆ ปรากฏกล่องยาวใบหนึ่งดีดกระดอนออกมา

กลไกนี้ประณีตพิสดาร สะกดจนเวี่ยจือหยางปากอ้าตาค้าง ชั่วครู่ค่อยเข้าใจกระจ่าง ที่แท้มัจฉาหินแบ่งออกเป็นสองชั้น ชั้นนอกเป็นเปลือกหิน ชั้นที่สองเป็นกลไกเหล็กกล้า เปลือกนอกมิใช่ก้อนหิน หากเป็นปูนปลาสเตอร์ที่ผู้คนผสมขึ้น หากไม่ลงน้ำ จะคงความแข็งแกร่งราวกับหิน พอลงน้ำจะค่อยๆ กะเทาะหลุดร่วง มันพอเป่าขลุ่ย จะกระตุ้นให้กลไกทำงาน กลไกดีดตัวคายกล่องออก

ความเปลี่ยนแปลงเหล่านี้สามารถคาดเดาได้ แต่เสียงขลุ่ยกระตุ้นกลไกอย่างไร ถือเป็นปริศนาประการหนึ่ง เวี่ยจือหยางขบคิดแล้วหยิบกล่องขึ้นมาชมดู พบว่ากล่องจัดทำจาก**สือล่า*** ยาวเจ็ดนิ้ว กว้างหนึ่งนิ้ว ปากกล่องปิดผนึก ป้องกันน้ำซึมเข้าไป

พอเปิดกล่องออก ภายในบรรจุม้วนแพรม้วนหนึ่ง เนื้อแพรอ่อนนุ่ม บันทึกตัวหนังสือละเอียดยิบ แถวแรกเป็นตัวหนังสือใหญ่โตสะดุดตาว่า "ครอบคลุมของวิเศษทั่วดินฟ้า ไร้สีไร้สำเนียงสุดลึกล้ำ" นี่ตรงกับคำบอกเล่าของจ้าวซื่อสง เป็นคำสวดก่อนที่หลิงเต้าหยินจะสำเร็จมรรคผล

ต่อจากนั้นเป็นชื่อบท เขียนตัวหนังสือบรรจงว่า คัมภีร์เทพคีตนิรมิต ถัดมามีรายละเอียดว่า "ภูเขาทองเหลืองตะวันตกถล่ม ระฆังตะวันออกขานรับ ฮั่นอู่ตี้เห็นเป็นสำนึกแห่งเทพ พิณสองคันจัดตั้งอยู่ห่าง หนึ่งเสียงดังหนึ่งขานตอบ **จองโจว**** ถือเป็นปรากฏการณ์..."

เวี่ยจือหยางถือกำเนิดจากตระกูลนักดนตรี เวี่ยเส้าฟงผู้เป็นบิดาบุญธรรมเคยบอกเล่าตำนานทั้งสองเรื่องให้ฟัง กล่าวคือในรัชสมัยฮั่นอู่ตี้ ระฆังทองเหลืองที่ประดิษฐานในวังเว่ยเอี้ยนกงดังขึ้นโดยไร้สาเหตุ ฮั่นอู่ตี้ตรัสถามปราชญ์เมธีตงฟางซว่อ ตงฟางซว่อกราบทูลว่าระฆังหล่อจากทอง

---

* ชื่อผึ้งพาราฟิน

** หมายถึงจวงจื้อ

เหลือง ทองเหลืองขนถ่ายจากภูเขา ดังนั้นทองเหลืองเป็นลูกของภูเขา ภูเขาเป็นแม่ของทองเหลือง แม่ลูกเกิดปฏิกิริยาตอบสนอง ครั้งนี้คงเกิดเหตุภูเขาถล่ม หลังจากนั้นสามวันมีข่าวมาว่า เขตหนันจวินเกิดภูเขาถล่มเป็นแนวยาวยี่สิบลี้ คลื่นเสียงดังไปไกลร้อยลี้

ส่วนตำนานที่สองมาจากคัมภีร์จวงจื่อ เอ่ยถึงพิณสองคันจัดตั้งอยู่ห่าง หากดีดพิณคันหนึ่ง สายพิณของพิณอีกคันหนึ่งจะสั่นไหวตาม เพื่อพิสูจน์หลักเหตุผลนี้ ผู้แต่งหนังสือเมิ่งซีปี้กันยุคซ้องเหนือนามเสิ่นคว่อตัดมนุษย์กระดาษตัวหนึ่งวางลงบนสายพิณคันหนึ่ง จากนั้นดีดพิณอีกคันหนึ่ง มนุษย์กระดาษก็เต้นตามเสียงพิณ

เวี่ยเส้าฟงบอกเล่าตำนานทั้งสองเรื่องนี้ต่อเวี่ยจือหยาง อธิบายว่าปรากฏการณ์นี้เรียกว่า**เสียงสนองตอบ*** ระฆังทองเหลืองมีระดับเสียงที่แตกต่าง เทือกเขาถล่มบังเกิดเสียงดังกึกก้อง พอดีรับกับระฆังทองเหลือง ดังนั้นแม้เกิดเหตุภูเขาถล่มทางใต้ ระฆังทองเหลืองที่เมืองลั่วหยางจึงสนองตอบ สายพิณบนพิณทั้งสองคันขานรับก็ด้วยเหตุผลเดียวกัน แต่ว่าเสียงสนองตอบเป็นหลักการของดนตรี หลิงเต้าหยินเอ่ยถึงด้วยเจตนาใด?

เวี่ยจือหยางพกความมึนงงสงสัยสืบต่อ "...มัจฉาหินเป็นปลา ต้องมีน้ำค่อยดำรงชีวิตอยู่ **สือหวี่** *(มัจฉาหิน)* คือ**หวี่**** ต้องเป่าบรรเลงค่อยตอบสนอง...

ที่แท้หลิงเต้าหยินจัดสร้างมัจฉาหินด้วยความหมายอันลึกล้ำ หวี่ในกุ้งปลาออกเสียงตรงกับคำหวี่ ซึ่งเป็นเครื่องดนตรีที่เป็นลำยาว กลไกในมัจฉาหินจัดสร้างตามหลักของเครื่องดนตรีที่เป็นลำยาว หากใช้เครื่องดนตรีอวี้หรือปี่ขลุ่ย จะกระตุ้นให้มัจฉาหินเกิดการสนองตอบกระทบถูกกลไก คายกล่องออกมา หากเปลี่ยนเป็นจู่เหว่ยใช้พิณดีดบรรเลง ยังไม่

---

* ตามหลักฟิสิกส์คือการสั่นสะเทือนร่วม

** เครื่องดนตรีโบราณสำหรับเป่า

สามารถกระทบถูกกลไกส่วนนี้

เมื่ออ่านดูต่อไป เห็นเขียนข้อความว่า "ปลาหินนี้มีกลไกซับซ้อน เราใช้เวลายี่สิบปีค่อยจัดสร้างขึ้น หากคิดคลี่คลายต้องผ่านสามด่าน หนึ่งเป็นทำนองเพลงกุยจือฮั่นผู่ หากไม่เรียนรู้ไม่อาจคลี่คลายได้ สองต้องเป่าด้วยเครื่องดนตรีลำยาว จึงจะกระทบถูกกลไกในตัวปลา สาม ต้องทิ้งปลาลงน้ำ หินชั้นนอกของตัวปลาได้จากตอนที่เราปรุงกลั่นโอสถ แข็งแกร่งดุจเหล็กกล้า หากไม่ใช้น้ำกะเทาะออก มาตรว่าใช้กำลังวังชาผ่าตัวปลา จะกระทบถูกกลไก เกิดไฟอัคคีพวยพุ่งเผาทำลายกล่องสือลา ทำลายม้วนคัมภีร์ แต่หากสามารถผ่านด่านทั้งสาม ได้รับคัมภีร์เล่มนี้ถือเป็นผู้รู้ดนตรีการเดียวกับอาตมา ขอมอบคัมภีร์เทพคีตนิรมิตทั้งสี่บทให้ หวังให้กระทำความดีสร้างบุญกุศล อย่าได้ข่มเหงคนอ่อนแอ"

ตอนท้ายยังกำกับข้อความเล็กๆ แถวหนึ่งว่า "ทำนองเพลงกุยจือฮั่นผู่มีชื่อว่า**บทเพลงซังซินอิ่น** *(บทเพลงกำสรด)* หากเป็นผู้รับบอบช้ำภายใน สตรีที่ตั้งครรภ์ใกล้คลอด คนชราอ่อนแอห้ามรับฟัง สถานเบาจะกระทบถึงอวัยวะภายใน สถานหนักจะถึงแก่ความตาย"

เวี่ยจือหยางเหลียวดูจางเทียนอี้ ต้องหัวร่อฮาฮาออกมา ที่แท้ยอดฝีมือผู้นี้ถูก**บทเพลงซังซินอิ่น** *(บทเพลงกำสรด)* ทำร้ายถึงแก่ความตาย สภาพการตายนี้ประหลาดพิกลยิ่ง แต่ว่ามันฆ่าคนมากมาย สมควรรับกรรมสนอง ไม่เช่นนั้นไหนเลยถูกบทเพลงคร่าชีวิตทำร้ายอาการบาดเจ็บบอบช้ำทรุดหนักลงจนเสียชีวิตได้?

เวี่ยจือหยางพออ่านต่อ เห็นมีข้อความสี่บท เรียงตามลำดับดังนี้ **หลิงชวี** *(เทพคีตา)* **หลิงอู่** *(เทพลีลา)* **หลิงก๋า** *(เทพตื่นรู้)* และ**หลิงเฟย** *(เทพเหินฟ้า)*

บทเทพคีตาเต็มไปด้วยคำกงซังเจี๋ยหวี่ ดูเหมือนเป็นบทเพลงเพลงหนึ่ง แต่ละท่อนมุ่งไปที่เส้นลมปราณเส้นหนึ่ง ร่างคนประกอบด้วยเส้น

ลมปราณสิบสี่เส้น กับเส้นลมปราณพิเศษแปดเส้น สาม เป็นบทเพลงยี่สิบสองท่อน เรียกว่าเทพคีตาหมุนรอบ แต่ละท่อนกำกับวิธีเป่าเครื่องดนตรีหายใจเข้าออก หลิงเต้าหยินอรรถาธิบายว่าเมื่อแรกฝึกปรือ ต้องใช้วิธีการหายใจเข้าออกนี้เป่าเครื่องดนตรีจำพวกปี่ขลุ่ยหรือเครื่องดนตรีอวี่

เวี่ยจือหยางไม่รู้จักวิชาฝีมือ แต่พอเอ่ยถึงดนตรีการกลับเป็นผู้ชำนาญการ พอเห็นทำนองเพลงก็คันที่หัวใจยากจะเกา ประคองม้วนแพรเป่าบทเพลงท่อนแรกเส้าหยางรุ่นเฟยชวีออกมา

บทเพลงไม่ยาวนัก แต่เฉกเช่นกับ**เพลงซังซินอิ่น** *(บทเพลงกำสรด)* กระบิดกระบวนยิ่ง พอเป่าถึงช่วงหนึ่ง ลมหายใจจุกที่ลำคอ ไม่สามารถหลุดจากปาก สร้างความประหลาดใจยิ่ง พออ่านคำอธิบายประกอบ ค่อยพบว่าเมื่อถึงช่วงที่เป่าไม่ออก หลิงเต้าหยินล้วนอธิบายกำกับวิธีการหายใจชนิดหนึ่ง บางครั้งต้องหายใจลึกปล่อยออกช้าๆ บางครั้งต้องขมิบทวารยุบท้องน้อย ใช้พลังที่จุดตันเถียนท้องน้อย

เวี่ยจือหยางผนึกสมาธิเป่าใหม่ พอใช้วิธีการหายใจของหลิงเต้าหยินก็ผ่านพ้นไปได้ ขณะที่เป่า ตั้งแต่หน้าอกถึงปลายนิ้วซ้ายชาวูบร้อนวาบปรากฏกระแสอันอบอุ่นสายหนึ่งหมุนเวียนไปตามเส้นลมปราณ พอเป่าจบเพลง รู้สึกร่างคล้ายอยู่กลางสายลม ปลอดโปร่งสบายอารมณ์ยิ่ง

ความรู้สึกเช่นนี้ไม่เคยมีมาก่อน ก่อนหน้านี้เป่าขลุ่ย เพียงเพื่อความเพลิดเพลิน ไม่ปรากฏพลังความร้อนหมุนเวียนไปรอบกายเช่นนี้ สร้างความสงสัยอยากรู้แก่เวี่ยจือหยาง พออ่านคำอธิบายกำกับของหลิงเต้าหยินค่อยทราบว่ากระแสลมอันอบอุ่นนี้เรียกว่าลมปราณ บทเพลงแต่ละตอนมุ่งไปที่เส้นลมปราณเส้นหนึ่ง บทเพลงเส้าหยางรุ่นเฟยชวีนี้จึงเป็นการฝึกพลังลมปราณประจำเส้นลมปราณโซ่วเส้าหยางเฟยจิง

เวี่ยจือหยางไม่มีความรู้เกี่ยวกับเส้นลมปราณและกำลังภายใน เพียงรู้สึกว่าบทเพลงไพเราะ จึงเป่าเพลงหยางหมิงซีฉังชวีอีกตอนหนึ่ง พอเป่า

ถึงกลางคัน กระแสอันอบอุ่นก็ไหลเวียนถึงจมูกปาก จนกระทั่งถึงปลายนิ้วข้างขวา ไปกลับราวกับปรอทสาดเท

เวี่ยจือหยางบังเกิดความกระตือรือร้นสนใจ ทดลองเป่าเพลงหยางหมิงชิงเว่ยชวี ไท่หยินอันปี้ชวี ไท่หยางโหยวฉังชวี เส้าหยางซีซินชวี เส้าหยินจู่เสิ่นชวี ไท่หยางจ่วนฟู่ชวี เส้าหยางซันเจียวชวี เชวี่ยหยินทงซินชวี เชวี่ยหยางเตี้ยวกานชวี เส้าหยางจ้วงต้านชวี เป่าจนถึงเพลงเยิ่นม่ายกับตูม่ายเชา หลังจากเป่าผ่านเส้นลมปราณทั้งสิบสี่เส้น และเส้นลมปราณพิเศษอีกแปดเส้นจนครบยี่สิบสองเพลง รู้สึกว่าร่างเกิดพลังความร้อนไหลเวียน เส้นลมปราณโปร่งโล่ง คล้ายผลัดกระดูกชุบตัวใหม่ เป็นรสชาติวิเศษสุดเกินบรรยาย

เมื่ออ่านดูบทเทพลีลา พบเห็นรูปคนตัวเล็กๆ มากมาย ล้วนอยู่ในชุดนักพรต แต่ละคนกรีดมือวาดเท้า คล้ายเบิกบานหรรษา เวี่ยจือหยางไม่มีความสนใจต่อการลีลาศ จึงเพียงกวาดมองโดยคร่าวๆ จากนั้นอ่านบทเทพตื่นรู้ พบว่าเป็นเคล็ดวิชาใช้ลมปราณภายในสัมผัสกับวัตถุภายนอก ใช้ถ้อยคำลึกล้ำ ซ่อนหลักเหตุผลอยู่ภายใน

เวี่ยจือหยางอ่านดูเที่ยวหนึ่ง บังเกิดความมึนงงสงสัยดุจจับยัดเข้าหมอกควันหนาทึบ สุดท้ายเป็นบทเทพเหินฟ้า พบว่าลึกล้ำพิสดารยิ่งกว่าเฉกเช่นกับลัทธิเต๋า หลักปรัชญาพุทธะ อย่าว่าแต่เวี่ยจือหยางอายุยังเยาว์ ต่อให้เป็นมหาสมณะสูงศักดิ์ หรือผู้บำเพ็ญพรตอันสูงส่งก็ไม่แน่ว่าจะเข้าใจ

ขณะเคลือบแคลงสงสัย พลันได้ยินเสียงร้องเซ็งแซ่ พอเงยหน้าขึ้นเห็นบนยอดไม้เกาะเต็มไปด้วยอีกา ส่งเสียงร้องแหลมเล็กต่อศาลเจ้า เวี่ยจือหยางค่อยฉุกคิดว่าภายในศาลเจ้ามีซากศพซากหนึ่ง จึงเดินเข้าหาจางเทียนอี้ ตบค้นซากศพมันดู พบเห็นถุงเงินใบหนึ่ง ภายในบรรจุเงินทองจำนวนหนึ่ง ยังมีตำราเล่มเล็กๆ หน้าปกเขียนคำ**เจี้ยนต้านลู่** *(บันทึกขวัญ*

กระบี่) ด้านล่างกำกับอักษรเล็กๆ ว่า "หวินซวียกร่างขึ้น มอบให้กับหลานเราเทียนอี้"

เวี่ยจือหยางลองพลิกดู พบว่าตำราแบ่งเป็นสองภาค ภาคแรกเป็น **เฟยอิ่งเสินเจี้ยนผู่** *(บันทึกเทพกระบี่เงาบิน)* ภายในวาดรูปคนถือกระบี่ใช้กระบวนท่าต่างๆ ออกมา ภาคหลังเป็น**เย่หวี่เสินเจินซู่** *(วิชาเข็มพิรุณราตรี)* อธิบายวิธีซัดเข็มพิรุณราตรี

เวี่ยจือหยางยินดียิ่ง อ่านดูโดยละเอียด เห็นวิชาเข็มพิรุณราตรีทำการแบ่งแยกลมปราณภายในเป็นหยินหยางสองสาย ใช้พลังหยางเป็นคันธนู ใช้พลังหยินเป็นสายธนูซัดเข็มทองออก ตอนท้ายเอ่ยถึงวิธีการถอนเข็มออก มีทั้งสิ้นสองวิธี หนึ่งคือหยิบยืมกำลังจากภายนอก ให้ยอดฝีมือใช้กำลังภายในดูดออกมา วิธีนี้มีความเสี่ยงสูง หากผิดพลาดจะกระทบถึงเส้นลมปราณ อีกวิธีหนึ่งคือพึ่งพาตนเอง ใช้เคล็ดวิชาของลูกศรเขียวจ้อยฝึกพลังหยินและหยางสองสาย ใช้พลังหยางเป็นคันธนู พลังหยินเป็นสายธนูทำการย้อนทวน บังคับเข็มทองหลุดออกมา

หนึ่งเข็มหนึ่งกระบี่นี้เป็นทุนรอนที่จางเทียนอี้ใช้ก่อการร้าย เวี่ยจือหยางจึงซุกเก็บไว้ในอกเสื้อ ตระเตรียมศึกษาโดยละเอียด เพื่อถอนเข็มออกมา ส่วนถุงเงินทองยึดครองเป็นของตนเอง เป็นค่าชดเชยที่มันเคี่ยวกรำทรมานตนเอง เวี่ยจือหยางความจริงคิดปลิดปลงหยกประดับจากข้างเอวจางเทียนอี้ออกมา นำไปขายเป็นเงิน จากนั้นครุ่นคิด จางเทียนอี้เป็นทายาทของอู๋อ๋องจางซื่อเฉิง ครึ่งชีวิตแรกเสพสุขวาสนา ครึ่งชีวิตหลังตกระกำลำบาก จนมีสภาพเช่นนี้ เป็นเรื่องราวที่น่าเศร้า หากไม่มีของวิเศษร่วมกลบฝัง ออกจะไม่สมศักดิ์ฐานะมัน

นึกถึงตอนนี้ เวี่ยจือหยางบังเกิดความสะท้อนใจ ทั้งได้ยินอีกาที่เบื้องนอกร่ำร้องดังกว่าเดิม จึงหยิบฉวยกระบี่ของจางเทียนอี้ ขุดเป็นหลุมที่หลังศาลเจ้า ลากซากศพลงหลุมกลบฝัง ความจริงคิดตั้งป้ายสุสาน แต่ก็กลัว

ผู้คนขุดหลุมฝังศพ หยิบฉวยของวิเศษไป หลังจากขบคิดแล้วหมุนตัวลงจากเขาเจียงซาน มุ่งหน้าไปยังนครหลวง

ขณะอยู่ห่างจากนครหลวงหลายลี้ เห็นมีเพิงน้ำชาแห่งหนึ่ง เวี่ยจือหยางเป่าขลุ่ยอยู่ครึ่งค่อนวัน รู้สึกคอแห้งผาก จึงเข้าไปสั่งชาชามหนึ่งดื่มดับกระหาย

ขณะที่ดื่มชา พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า "สุนัขจับตอนเฒ่ากลอกกลิ้งยิ่ง ครั้งนี้ถูกมันหนีรอดได้อีก"

เวี่ยจือหยางฟังออกว่าเป็นเสียงของหมิงโต้ว ต้องใจหายวาบ รีบเบือนหน้าไปอีกทางหนึ่ง

สุ้มเสียงอีกเสียงหนึ่งดังว่า "ล้วนเป็นลาโง่ หัวล้านนั้นยุ่งเกี่ยวมากความ ไม่เช่นนั้นสุนัขจับตอนเฒ่าคงถูกสับเป็นเลือดเนื้อเลอะเลือนแล้ว" คนกล่าววาจาคือหยางฟงไหล มันเดินเข้าแผงน้ำชา ร้องดังๆ ว่า "ผู้รับใช้ชงชามาสามชาม"

พลันบังเกิดเสียงทอดถอนใจดังขึ้น ซือหนันถิงกล่าวช้าๆ ว่า "นี่ไม่อาจโทษว่าหลวงจีนประหลาดทั้งสิ้น เหลิ่งเสียนตอนหลบหนี พวกท่านไม่ไล่กวดตามเหลิ่งเสียน กลับพัวพันหลวงจีนประหลาดไว้ สุดท้ายสูญเสียทั้งผู้คนและสมบัติ"

หมิงโต้วแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า "โดยส่วนตัวควรไล่กวดตามสุนัขจับตอนชรา แต่โดยส่วนรวม ขุมทรัพย์นั้นสำคัญยิ่งยวด หากปล่อยให้คลาดคลา ไยมิใช่ปล่อยให้เรื่องส่วนตัวละเลยเรื่องส่วนรวม?"

หยางฟงไหลฝืนหัวร่อกล่าวว่า "ท่านทั้งสองอย่าได้ทุ่มเถียง ในความเห็นเรา เรื่องนี้ต้องโทษว่าหลานศิษย์จาง มันแจ้งต่อพวกเราว่าเหลิ่งเสียนอยู่ที่เรือนเหลิ่งเยี่ยจวี สุดท้ายพวกเรารุดมา มันกลับรีรอลังเลไม่มา หากว่ามีเข็มพิรุณราตรีของมัน พวกเราสี่คนสู้กับสองคน ไม่แน่ว่าฆ่าเหลิ่ง

เสียนไม่ได้”

หมิงโต้วกล่าวเสียงเย็นชาว่า “จางเทียนอี้เย็นเยือกพิกล เราเห็นเป็นที่ขัดตา ผู้ใดทราบว่ามันมีเป้าหมายอยู่ที่ขุมทรัพย์ ยุแหย่ให้พวกเราต่อสู้กันจนบาดเจ็บทั้งสองฝ่าย มันจะได้ชุบมือเปิบไป”

ซือหนันถิงกล่าวว่า “หมิงโต้ว ต่างร่วมสำนักเดียวกัน หากไม่มีหลักฐานแน่ชัด อย่าได้คาดเดาวุ่นวาย”

หยางฟงไหลกล่าวสนับสนุนอีกคนหนึ่ง เวี่ยจือหยางขดตัวอยู่ด้านข้าง ได้ยินทั้งสามวิพากษ์วิจารณ์ต่างๆ นานา ไม่มีทีท่าจากไป ขณะร้อนรุ่มใจ พลันได้ยินหมิงโต้วร้องบอกว่า “เถ้าแก่ คิดบัญชี”

เวี่ยจือหยางนึกโล่งอก มิคาดหัวไหล่ตึงวูบ ถูกผู้คนตบใส่คราหนึ่ง สร้างความแตกตื่นแก่มันจนกระโดดปราดขึ้นมา พอเหลียวหน้าไป เห็นหมิงโต้วกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “เด็กร้ายกาจ เป็นเจ้าจริงๆ”

เวี่ยจือหยางส่งเสียงร้องคำหนึ่ง หมุนตัวหมายหลบหนี เพียงหันหน้าไป หยางฟงไหลก็ปั้นหน้าเคร่งเครียดขวางหน้าไว้ พอหันไปอีกทางหนึ่ง ก็เห็นซือหนันถิงยกมือปิดปาก กระแอมไอเบาๆ

เวี่ยจือหยางสำนึกตัวว่าหนีไม่รอด ได้แต่ทรุดนั่งลง หยางฟงไหลสะอึกเข้ามา รวบคว้าปกเสื้อมัน กระชากร่างขึ้นมา กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า “เด็กน้อยนี้นั่งโต๊ะเดียวกับเหลิ่งเสียน คงมิใช่ตัวดีอันใด”

ซือหนันถิงรีบกล่าวว่า “ท่านอย่าได้วู่วาม รอให้เราสอบปากคำก่อน”

หยางฟงไหลค่อยคลายมือจากเวี่ยจือหยาง ซือหนันถิงเดินเข้ามาสำรวจดูเวี่ยจือหยางเที่ยวหนึ่งแล้วกล่าว “**เสี่ยวเกอ** *(คำเรียกเด็กหนุ่ม)* เชิญเถอะ ไม่ทราบว่าท่านไฉนนั่งโต๊ะเดียวกับเหลิ่งเสียน?”

เวี่ยจือหยางใช้ความคิดอย่างรวดเร็วแล้วกล่าว “ท่านหมายถึงเฒ่าชราที่ไม่มีหนวดเครานั้นหรือ ข้าพเจ้าเป็นมัคคุเทศก์ของมัน”

ซือหนันถิงขมวดคิ้วกล่าวว่า “มัคคุเทศก์อันใด?”

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "ย่อมเป็นมัคคุเทศก์นำเที่ยวแม่น้ำฉินไหว **เหล่าแหย** *(นายผู้เฒ่า)* ทั้งสามยังไม่ทราบ แม่น้ำฉินไหวมีหอนางโลมนับร้อย หญิงสาวบ้านใดงดงามที่สุด ที่ใดขับกล่อมไพเราะที่สุด ล้วนเป็นความรู้ที่น่าศึกษา หากไม่ล่วงรู้เส้นสนกลใน ไม่เพียงแต่เสียเงินสูญเปล่า ทั้งยังหมดสนุก"

หยางฟงไหลเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่ง ร้องเพ้ยกล่าวว่า "เด็กน้อยไม่รักดี ที่แท้เป็น**กูหนู*** โสโครกตนหนึ่ง"

ขณะจะเลิกรามือ หมิงโต้วพลันกล่าวว่า "อย่าได้ฟังมันกล่าวเหลวไหล เหลิ่งเสียนมีศักดิ์ฐานะใด ขันทีเที่ยวนางคณิกา คิดกระทำแต่ไม่มีปัญญา"

หยางฟงไหลค่อยได้คิด ถลึงตาใส่เวี่ยจือหยาง ตวาดสำทับว่า "บอกมาตามตรง จะได้ไม่รับความเจ็บปวดทรมาน"

เวี่ยจือหยางเยือกเย็นมิลนลาน กล่าวว่า "ตอนแรกข้าพเจ้าก็สงสัย คนทั้งสองนั้นไฉนเที่ยวเตร่แต่ไม่หาสตรี ที่แท้เป็นขันทีสองคน **เซียนเซิง** *(คำยกย่องบุรุษ)* ท่านนี้กล่าวไม่ถูกต้อง ขันทีไม่เที่ยวนางคณิกา นายเหนือพวกมันก็ไม่หรือ อาจบางทีใช้พวกมันออกจากวังมากรุยทางให้"

คนทั้งสามหันไปมองหน้ากัน หมิงโต้วกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า "เช่นนี้เป็นว่าคนผู้นั้นเตรียมปลอมตัวเป็นสามัญชนออกมาท่องเที่ยวแล้ว?"

หยางฟงไหลแค่นหัวร่อกล่าวว่า "ผู้แซ่จูอยู่ในวังจนเบื่อหน่าย อาจคิดออกมาหาความแปลกใหม่"

ซือหนันถิงทอดถอนใจกล่าวว่า "คราครั้งนี้แย่แล้ว พวกเราแหวกหญ้าจนงูตื่น เหลิ่งเสียนกลับไปรายงาน คนผู้นั้นคงไม่ออกจากวังแล้ว"

เวี่ยจือหยางกล่าวเพ้อเจ้อเหลวไหล คนทั้งสามกลับยึดถือเป็นจริงเป็นจัง วิเคราะห์กันวุ่นวาย ต้องลอบหัวร่อในใจ

---

* คำเรียกคนคุมซ่อง เปรียบว่าเป็นเต่า

หมิงโต้วขบคิดเล็กน้อย พลันเงยหน้าขึ้นกล่าวถามว่า “เด็กน้อย เด็กน้อยเยาว์วัยที่ร่วมโต๊ะกับเจ้าก็เป็นขันที?”

เวี่ยจือหยางกัดฟันรับคำดังอืมม์ หยางฟงไหลผงกศีรษะกล่าวว่า “มิน่าเล่าสุ้มเสียงของมันคล้ายอิสตรี”

หมิงโต้วแค่นเสียงดังเฮอะ พลันยื่นมือออกมา ลูบหว่างขาของเวี่ยจือหยางคราหนึ่ง จากนั้นรั้งมือกลับไป กล่าวว่า “ยังไม่ได้ผ่านการตอน มันมิใช่ขันที”

เวี่ยจือหยางลอบด่าทอในใจ ได้ยินหยางฟงไหลกล่าวว่า “อย่างนั้นก็ปล่อยมันไปเถอะ”

หมิงโต้วไม่ตอบคำ พลันยื่นมือปราดออก เวี่ยจือหยางรู้สึกข้างเอวเบาหวิว ขลุ่ยเขียวศูนยตาตกอยู่ในมือมัน เวี่ยจือหยางทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ลืมนึกถึงอันตราย โถมออกไปร้องว่า “คืนให้แก่ข้าพเจ้า”

รู้สึกหัวไหล่ตึงวูบ หยางฟงไหลเพิ่มพลังนิ้วบีบเค้น เวี่ยจือหยางก็ไม่อาจขยับเคลื่อนไหว ได้แต่ถลึงตาใส่ ร้องว่า “กลางวันแสกๆ คิดปล้นชิงหรือ?”

หมิงโต้วแย้มยิ้มไม่ตอบคำ เพียงลูบคลำขลุ่ยหยก สองตาเป็นประกายขึ้นมา ซือหนันถิงส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า “หมิงโต้ว ท่านคิดทำอะไร?”

หมิงโต้วยิ้มพลางกล่าวว่า “ดูจากชื่อที่แกะสลักบนเลาขลุ่ย ขลุ่ยเลานี้สมควรเป็นมรดกตกทอดของสือฉงราชวงศ์จิ้น อย่าว่าแต่มีความเป็นมาไม่ต่ำทราม เพียงเนื้อหยกที่สกัดเป็นขลุ่ย ก็เป็นของวิเศษที่ยากพบพาน”

หยางฟงไหลผงกศีรษะกล่าวว่า “ในหยกมรกตยากจะมีเนื้อบริสุทธิ์ถึงเพียงนี้ และมีขนาดใหญ่ถึงเพียงนี้ ที่หายากยิ่งกว่าคือ ต่อให้มีเนื้อหยกเช่นนี้ เพราะเพื่อสกัดเป็นขลุ่ยเลาหนึ่ง เนื้อหยกที่เหลือต้องทิ้งไปแปดเก้าส่วน”

ซือหนันถิงขมวดคิ้วกล่าวว่า "นี่มีส่วนเกี่ยวข้องใดกับเหลิ่งเสียน?"

หมิงโต้วยิ้มพลางกล่าวว่า "มีส่วนเกี่ยวข้องอย่างมาก ขลุ่ยหยกเช่นนี้หากมิใช่เป็นของมีค่าในวัง ก็ต้องเป็นของเชื้อพระวงศ์สูงศักดิ์ เด็กน้อยนี้เพียงเป็นกูหนูต่ำต้อย ถือครองของมีค่าถึงเพียงนี้ได้อย่างไร?"

ซือหนันถิงรู้สึกมีเหตุผล สายตาทั้งหกข้างของคนทั้งสามล้วนจ้องจับบนใบหน้าเวี่ยจือหยาง เวี่ยจือหยางใจเต้นระทึกตูมตาม แต่มันมีไหวพริบปราดเปรียว จึงกล่าว "นี่เป็นของวิเศษประจำตระกูลเรา หากท่านไม่เชื่อ ก็ตามข้าพเจ้ากลับบ้านไปสอบถามดู"

นี่เป็นคำข่มว่าเหนือกว่า หากเป็นยามปรกติทั้งสามย่อมไม่ยอมติดตามมันกลับบ้านไป แต่ตอนนี้สถานการณ์ผิดแผกแตกต่าง เรื่องของเหลิ่งเสียนก็ส่งผลกระทบเป็นวงกว้าง ดังนั้นไม่กล้าสะเพร่าเลินเล่อ หมิงโต้วจึงกล่าว "ตกลง พวกเราจะติดตามเจ้าไปสักครา"

เวี่ยจือหยางหน้าซีดเผือดลง สามสุดยอดเกาะตะวันออกเห็นเช่นนั้นยิ่งสะกิดความสงสัย หยางฟงไหลร้องว่า "ตะลึงลานอันใด ไปกันเถอะ"

เวี่ยจือหยางกล่าวเสียงละห้อยว่า "ไปก็ได้ แต่ต้องคืนขลุ่ยแก่ข้าพเจ้าก่อน"

หมิงโต้วความจริงคิดปฏิเสธ ซือหนันถิงกลับกล่าวว่า "คืนให้แก่มันก่อน ไม่เช่นนั้นเรื่องราวแพร่หลายเข้าสู่ยุทธจักร ผู้คนจะบอกว่าเกาะตะวันออกข่มเหงรังแกคนอ่อนแอ เห็นราษฎรเป็นเช่นผักปลา"

มันพอกล่าวเช่นนี้ หมิงโต้วได้แต่คืนขลุ่ยหยกแก่เวี่ยจือหยาง เวี่ยจือหยางรับขลุ่ยหยกมาผูกกับสายรัดเอวอย่างช้าๆ ทางหนึ่งคิดอ่านเอาตัวรอด แต่หยางฟงไหลส่งเสียงเร่งรัดจึงได้แต่กัดฟันเดินไปทางแม่น้ำฉินไหว

ตลอดรายทางเวี่ยจือหยางเค้นสมองครุ่นคิด ยังนึกหาวิธีหลบหนีไม่ได้ คนทั้งสามมีฝีมือสูงเยี่ยม แม้แต่ยอดฝีมือเช่นเหลิ่งเสียน พอพบพาน

พวกมันยังยากเอาตัวรอด อย่าว่าแต่เวี่ยจือหยางไม่มีฝีมือติดตัว หากทั้งสามคิดฆ่ามัน ยังง่ายดายกว่าขยี้มดตัวหนึ่ง

อย่างยากเย็นมาถึงศาลเจ้าฟูจื่อ เวี่ยจือหยางเหลียวซ้ายแลขวา ไม่เห็นจูเหว่ยแม้แต่เงา คาดว่านางคงติดตามเหลิ่งเสียนกลับวังไป สร้างความท้อแท้ผิดหวัง ยื่นมือลูบคลำขลุ่ยเขียวศูนยตา สัมผัสถูกความอุ่นละมุนราวกับผิวพรรณของสตรี ต้องหลับตาลง ภาพใบหน้าของจูเหว่ยก็ผุดขึ้นในความมืด ราวกับบัวขาวบานอยู่กลางวิกาลเยียบเย็น

พลันได้ยินเสียงร้องเรียก “เวี่ยจือหยาง” เวี่ยจือหยางลืมตาขึ้น เห็นเจียงเสี่ยวหลิววิ่งตะบึงมาดุจสายลมหอบหนึ่ง พอพบหน้าก็ร่ำร้องว่า “ท่านไปตายอยู่ที่ใด หลายวันนี้ไม่เห็นท่านแม้แต่เงา ไปยังบ้านท่านเคาะประตูสามครั้ง ก็ไม่มีความเคลื่อนไหวใด ท่านทราบหรือไม่ว่าเกิดเรื่องใหญ่แล้ว โรงงิ้วมีคนตายนับร้อย ถูกทางการสั่งปิด ทำการค้นบ้านหาตัวผู้ต้องสงสัย”

เอ่ยถึงตอนนี้ เหลือบแลเห็นขลุ่ยเขียวศูนยตาเลานั้น ต้องอุทานว่า “วิเศษแท้ ขลุ่ยเลานี้...” เห็นเวี่ยจือหยางขยิบตาให้ สร้างความประหลาดใจยิ่ง พอเหลียวหน้ามอง เห็นที่ด้านหลังเวี่ยจือหยางยืนไว้ด้วยบุคคลสามคน ทุกคนแต่งกายแปลกประหลาด สารรูปพิกลขัดตา สายตาทั้งหกข้างคล้ายเหล็กหมาดหกอัน

เจียงเสี่ยวหลิวใจเต้นระทึกขึ้น คำพูดมาถึงมุมปากเปลี่ยนเป็นกล่าวว่า “ขลุ่ยเลานี้...ยังไม่เลว กาลก่อนไม่เคยเห็นท่านใช้ออก”

เวี่ยจือหยางนึกโล่งอก ปากกล่าวว่า “เป็นท่านพ่อมอบต่อข้าพเจ้า”

เจียงเสี่ยวหลิวรำพึงในใจ บิดาท่านยากจนเข็ญใจ ยังมอบขลุ่ยอุบาทว์ใดแก่ท่าน ปากกลับทอดถอนใจกล่าวว่า “บิดาท่านดีต่อท่าน ยังดีกว่าบิดาเรา บิดาเราเอาแต่กำนัลกระบองแก่ข้าพเจ้า แทบฟาดหวดเราจนตาย”

เวี่ยจือหยางผงกศีรษะแก่มันกล่าวว่า “สามท่านนี้เป็นผู้อาวุโสที่

ข้าพเจ้าเพิ่งคบหา ท่านนี้เป็นผู้อาวุโสหมิง ท่านนี้เป็นผู้อาวุโสซือ ท่านนี้เป็นผู้อาวุโสหยาง ล้วนมีความสามารถเลิศภพจบพสุธา"

เจียงเสี่ยวหลิวลอบสงสัยใจ แต่มันเป็นบุตรของผู้ดูแลซ่อง ถนัดในการประจบสอพลอ จึงน้อมคำนับต่อทั้งสาม พลางคิดอ่านในใจ เวี่ยจือหยางคงเกิดเรื่องอันใด ไม่เช่นนั้นไหนเลยรู้จักตัวประหลาดเหล่านี้ พลันได้ยินเวี่ยจือหยางกล่าวว่า "เจียงเสี่ยวหลิว เมื่อวันก่อนข้าพเจ้าเป่าขลุ่ยให้กับหญิงสาวตึกฉวินฟางเอี้ยน ทำทำนองเพลงตกหล่นอยู่ที่นั้น ตอนนี้ข้าพเจ้าจะนำผู้อาวุโสทั้งสามกลับบ้าน ท่านไปหยิบฉวยกลับมาให้กับข้าพเจ้า"

เจียงเสี่ยวหลิวยิ่งรับฟังยิ่งประหลาดใจ แต่ไม่ทันซักถาม เวี่ยจือหยางก็โบกมือให้กับมัน จากนั้นหันกายไป แต่ว่าไปยังทิศทางด้านตรงข้ามกับบ้านตระกูลเวี่ย

เจียงเสี่ยวหลิวขบคิดแล้วเข้าใจกระจ่าง ที่ว่าเวี่ยจือหยางเป่าขลุ่ยให้กับนางคณิกา ล้วนเป็นเรื่องปั้นแต่งขึ้น มันบอกว่าจะนำคนทั้งสามกลับบ้าน แต่ไปยังทิศทางด้านตรงข้าม แสดงว่าไม่คิดนำคนเหล่านี้กลับไป ส่วนขลุ่ยหยกมรกตเลานั้น เวี่ยจือหยางบอกว่าเป็นบิดามอบให้ ยิ่งเป็นวาจาผีสาง คาดว่าคนทั้งสามนี้เป็นเจ้าหน้าที่ทางการ ส่วนขลุ่ยหยกคงเป็นของโจร เวี่ยจือหยางโป้ปดว่าเป็นมรดกประจำตระกูล คนทั้งสามจึงนำตัวมันกลับบ้านไปยืนยัน

นึกถึงตอนนี้ เจียงเสี่ยวหลิวปรากฏเลือดลมพลุ่งพล่าน ใช้ทางลัดวิ่งไปยังบ้านตระกูลเวี่ย คิดล่วงหน้าไปส่งข่าวต่อเวี่ยเส้าฟง นัดแนะกันไว้ก่อน

บ้านตระกูลเวี่ยอยู่ท้ายแม่น้ำฉินไหว สถานที่เปลี่ยวร้าง ก่อกำแพงดินล้อมบ้านมุงจากสองหลัง เจียงเสี่ยวหลิววิ่งจนเหนื่อยหอบ ขณะจะยกมือตบประตู ที่ด้านหลังพลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า "เป็นที่นี้หรือ?"

เจียงเสี่ยวหลิวสะดุ้งเฮือกหันขวับไป เห็นตัวประหลาดทั้งสามนำตัวเวี่ยจือหยางยืนอยู่ที่ห่างไป เวี่ยจือหยางหน้านิ่วคิ้วขมวด พอเห็นมันได้แต่ทอดถอนใจ

เจียงเสี่ยวหลิวรีบกล่าวว่า "ท่านทั้งหลายมาเร็วยิ่ง ข้าพเจ้าเพิ่งไปที่ตึกฉวินฟางเอี้ยนหาไม่พบ จึงรีบรุดมาสมทบ..." มันจงใจบอกว่าหาไม่พบจะได้ไม่เผยพิรุธ

หมิงโต้วกลอกกลิ้งจนกลมเกลี้ยง เห็นเด็กหนุ่มทั้งสองขยิบตาให้แก่กัน ก็คาดเดาเรื่องราวออก จึงแสร้งเป็นติดตามเวี่ยจือหยางไป รอจนเจียงเสี่ยวหลิวหมุนตัวไป ก็หอบหิ้วเวี่ยจือหยางติดตามมา เจียงเสี่ยวหลิวความจริงคิดมาส่งข่าว สุดท้ายกลายเป็นชักศึกเข้าบ้าน

หมิงโต้วกล่าวถามว่า "นี่เป็นบ้านของเจ้า? เจ้าเรียกว่าเวี่ยจือหยาง บิดาเจ้ามีคำเรียกหาว่ากระไร?"

เวี่ยจือหยางกล่าวเสียงละห้อยว่า "เวี่ยเส้าฟง"

ซือหนันถิงอุทานดังเอ๊ะ ทวนคำว่า "เวี่ยเส้าฟง? ชื่อนี้คุ้นหูอยู่บ้าง"

หมิงโต้วขบคิดแล้วกล่าว "จูหยวนจางตอนตั้งประเทศ มีขุนนางจี้จิ่ว* ผู้หนึ่งเรียกว่าเวี่ยเส้าฟง คนผู้นี้รอบรู้ดนตรีการ แต่งเพลงให้กับราชวงศ์หมิง เช่นบทเพลงเฟยหลงอิ้นและฟงหวินฮุ่ย เป็นการสอพลอจูหยวนจาง ภายหลังไม่ทราบเพราะเหตุใด ผู้แซ่เวี่ยลาออกจากราชการเร้นหายสาบสูญ หรือว่าเป็นบุคคลคนเดียวกัน?"

หยางฟงไหลแค่นหัวร่อกล่าวว่า "ใช่หรือมิใช่ เข้าไปสอบถามดูก็ทราบเอง"

พลางเข้าไปตบประตู แต่หามีคนขานรับไม่ ทั้งลงกลอนข้างใน หยางฟงไหลขุ่นข้องรำคาญขึ้นมา จึงแผ่พุ่งพลังออก เสียงกร๊อบเมื่อกลอนประตูหักเป็นสองท่อน

---

* ซื่อยศตำแหน่ง มีหน้าที่ดูแลพิธีการต่างๆ

หมิงโต้วยิ้มพลางหิ้วร่างเวี่ยจือหยางเข้าประตูไป ที่หลงเหลือได้แต่ติดตามเข้าบ้าน เห็นประตูบ้านมุงจากเปิดอ้ากว้าง หมิงโต้วขณะจะออกเสียง พลันขยับจมูกสูดดม ร้องคำ “ผิดท่า” แล้วโถมเข้าบ้านไป เวี่ยจือหยางกวาดมองแวบหนึ่ง ถึงกับแทบสิ้นสติไป

หยางฟงไหลก็โถมเข้าไป ร้องว่า “ช่างสยดสยองนัก” ที่แท้ภายในบ้านนอนฟุบด้วยซากศพซากหนึ่ง เสียชีวิตมามากกว่าหนึ่งวัน จนเริ่มเน่าเปื่อย ส่งกลิ่นเหม็นคละคลุ้ง บนซากศพแทบปราศจากเลือดเนื้อสมบูรณ์ คล้ายถูกสัตว์ร้ายฉีกกัด บนพื้นเต็มไปด้วยเศษเลือดเนื้อ คราบโลหิตเกรอะกรังตั้งแต่แรก

หญิงสาวคลุมหน้า

ซือหนันถิงสืบเท้าออกไป พลิกซากศพมาอยู่ในท่านอนหงาย ผู้ตายผมเผ้าหงอกขาว ใบหน้าบิดเบี้ยว แสดงว่าก่อนตายได้รับความเจ็บปวดอย่างยิ่งยวด

เวี่ยจือหยางร้องคำ “ท่านพ่อ” พลางโถมเข้าไป ฟุบร่างอยู่หน้าซากศพร่ำไห้ออกมา สามสุดยอดเกาะตะวันออกความจริงคิดเปิดโปงคำโป้ปดของเวี่ยจือหยาง มิคาดกลับประสบเหตุการณ์อันสยดสยองต้องหันไปมองหน้ากัน ไม่ทราบทำอย่างไรดี

เจียงเสี่ยวหลิวที่ด้านข้างก็แตกตื่นตะลึงลาน มันพบหน้าเวี่ยเส้าฟงไม่กี่ครั้ง ถึงแม้ว่าผู้เฒ่าเวี่ยทะนงตนว่าสูงส่ง ไม่เกรงอกเกรงใจต่อมัน แต่พอเห็นเช่นนั้นยังเกิดความหดหู่ใจแทบร้องไห้ออกมา

ซือหนันถิงย่อกายลงตรวจดูสภาพของซากศพแล้วกล่าว “ประหลาดแท้ ดูจากปากแผลสมควรถูกสัตว์ร้ายฉีกกัด แต่หากเป็นสัตว์ร้าย ภายในบ้านไฉนไม่มีรอยเท้าของสัตว์?”

หยางฟงไหลก็ตรวจดูเที่ยวหนึ่งแล้วกล่าว “อาจมิใช่สัตว์ร้าย หากแต่เป็นงู”

ซือหนันถิงสั่นศีรษะกล่าวว่า “ไม่หรอก งูไม่มีกรงเล็บ ท่านดูปาก

แผลเหล่านี้ แสดงว่าถูกกรงเล็บทำร้าย ไม่ถูกต้อง ดูเหมือนเป็นกรงเล็บของนก"

หมิงโต้วกล่าวเสริมขึ้น "หากว่าเป็นสัตว์ปีกบนพื้นย่อมไม่ทิ้งรอยไว้"

ซือหนันถิงทอดถอนใจกล่าวว่า "หากว่าเป็นจำพวกนก รอยฟันนี้จะอธิบายอย่างไร นกไหนเลยมีฟันเขี้ยว?"

หมิงโต้วยิ้มพลางกล่าวว่า "ในโลกมีสัตว์ชนิดหนึ่งทั้งบินได้ ทั้งมีฟันเขี้ยว"

ซือหนันถิงฉุกใจคิดกล่าวว่า "ท่านหมายถึงค้างคาว?"

หมิงโต้วยิ้มพลางรับคำ หยางฟงไหลเหลือกตาขึ้นกล่าวว่า "นี่เป็นไปได้ แต่ว่าดูจากปากแผล สัตว์หน้าขนตัวนี้มีขนาดใหญ่ยิ่ง"

ซือหนันถิงกล่าวถามว่า "ในยุทธจักรมียอดฝีมือใดเพาะเลี้ยงค้างคาว?"

หมิงโต้วกล่าวว่า "คงมีเพียง**เสินวู***แถบถ้ำแม้วพื้นที่ยูนนาน เท่าที่เราทราบ วิชานี้สาบสูญจากการถ่ายทอดแต่แรก ยังมี ดูจากรอยกัดและกรงเล็บ ค้างคาวตัวนั้นมีขนาดใหญ่โต หากว่ามีคนนำมา คงสร้างความแตกตื่นแก่ผู้คนแล้ว"

ทั้งสามคาดเดาต่างๆ นานา หามีข้อสรุปไม่ เวี่ยจือหยางร่ำไห้อยู่ครู่หนึ่ง ค่อยสะอึกสะอื้นพลางกล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ ท่านพ่อไม่เคยทำร้ายผู้คน เหตุใดมีคนคิดฆ่าท่านผู้เฒ่า?"

หยางฟงไหลหัวร่อออกมากล่าวว่า "เด็กโง่งม เจ้ามีอายุกี่ปี เฒ่าชรานี้มีอายุห้าหกสิบปี ก่อนที่เจ้าจะถือกำเนิด หรือว่าไม่ได้เพาะศัตรูไว้?"

เจียงเสี่ยวหลิวอดกล่าวมิได้ว่า "เวี่ยจือหยางมิใช่บุตรในไส้ของมัน"

เวี่ยจือหยางนึกถึงพระคุณเลี้ยงดู ต้องหลั่งน้ำตาออกมา ซือหนันถิงตบไหล่มัน กล่าวว่า "น้องเรากล้ำกลืนความเศร้าโศกไว้ ปัญหาเฉพาะหน้า

---

* พ่อมด

คือหาตัวฆาตกร เจ้าลองตรวจสอบสิ่งของบิดาเจ้า ดูว่ามีเบาะแสอันใด?”

เวี่ยจือหยางค่อยได้คิด กวาดตาสำรวจดูภายในห้อง เห็นมีแต่สิ่งของเครื่องใช้ประจำวัน ขณะบังเกิดความผิดหวัง ซือหนันถิงตาแหลมคม พลันกล่าวว่า “พิณคันนี้ใช่เป็นโบราณวัตถุสมัยราชวงศ์ถังหรือไม่?”

เวี่ยจือหยางใจสั่นสะท้าน มันตรวจค้นสิ่งของในห้อง เพียงแต่ไม่ได้กระทบถูกพิณห่วงประดับเก้าชั้นฟ้าคันนั้น ยามปรกติเวี่ยเส้าฟงรักหวงแหนพิณคันนี้ยิ่ง ไม่ยอมให้มันทดลองดีด เวลาถ่ายทอดวิชาพิณก็ใช้พิณคันอื่น นึกถึงตอนนี้ เวี่ยจือหยางใจเต้นตูมตาม ปลดพิณลงมาดีดดูสองครา พบว่าสำเนียงผิดเพี้ยน พอเขย่าดูต้องร้องโพล่งว่า “ภายในพิณซ่อนสิ่งของไว้”

ทั้งหมดห้อมล้อมเข้ามาชมดู พบว่าก้นพิณสามารถขยับเขยื้อน เวี่ยจือหยางแกะแผ่นไม้เนื้อถงมู่ออก ล้วงหยิบซองจดหมายเนื้อแพรขาวออกมาฉบับหนึ่ง เนื่องจากผ่านเวลานานปี เห็นจ่าหน้าซองว่า “ถึงจือหยางลูกเรา” พอเปิดซองออก ภายในมีแผ่นทองห้าแผ่น หยกประดับรูปจันทร์เสี้ยวชิ้นหนึ่ง ยังมีกระดาษแผ่นหนึ่ง เขียนอักษรไว้อย่างถี่ยิบ เวี่ยจือหยางจดจำออกว่าเป็นลายมือของบิดาบุญธรรม มือที่ถือจดหมายต้องสั่นระริกขึ้นมา

จดหมายฉบับนี้เป็นเวี่ยเส้าฟงเขียนถึงมัน มีใจความว่าเวี่ยเส้าฟงเคยรับราชการเป็นขุนนาง ต่อมาเกิดเรื่องเสียใจประการหนึ่ง จึงขอลาออกเร้นกายที่แม่น้ำฉินไหว เวี่ยจือหยางเป็นกำพร้าที่มันเก็บได้จากริมแม่น้ำฉินไหว ตอนแรกไม่ได้คาดหวังอันใด มิคาดเวี่ยจือหยางพอเติบใหญ่ ก็เฉลียวฉลาดเกินคน มีพรสวรรค์ในด้านดนตรีการ ลักษณะ**เขียวเหนือกว่าคราม*** เวี่ยเส้าฟงตกระกำลำบาก มีผู้สืบทอดวิชาดนตรี เป็นที่ปลาบปลื้มประโลมใจนัก

ในจดหมายยังเขียนว่า เมื่อเวี่ยจือหยางเห็นจดหมายฉบับนี้ มันคงไม่มีชีวิตอยู่ในโลก หากว่าตายด้วยอายุขัยก็แล้วกันไป หากว่าตายโดยผิด

---

* เป็นสุภาษิตบทหนึ่ง หมายความว่าลูกศิษย์เหนือกว่าอาจารย์

ธรรมชาติ ก็ห้ามมิให้เวี่ยจือหยางเสาะหาศัตรูคิดล้างแค้น เพียงเพราะศัตรูมีความสามารถเลิศภพจบพสุธา สุดที่เวี่ยจือหยางจะต่อกรได้ ทั้งบอกว่าแผ่นทองเป็นมันเก็บหอมรอมริบไว้เมื่อตอนรับราชการ ขอยกให้กับเวี่ยจือหยาง ส่วนหยกประดับรูปจันทร์เสี้ยวเป็นสัญลักษณ์ประการหนึ่ง ให้เก็บรักษาให้ดี วันหน้ามีคนจดจำออก จะได้สอบถามชาติกำเนิดจากมัน

เวี่ยจือหยางยิ่งอ่านดูยิ่งเลอะเลือนสงสัย ดูจากข้อความในจดหมายแสดงว่าเวี่ยเส้าฟงทราบว่าคนร้ายเป็นใคร ทั้งทราบว่าคนผู้นี้พอมาถึงตนเองยากจะมีชีวิตรอด แต่พานไม่ยอมบ่งบอก คาดว่าศัตรูมีความเป็นมาใหญ่หลวง กลัวว่าเวี่ยจือหยางไม่ประมาณตน คิดรังควานล้างแค้นฝ่ายตรงข้าม

สามสุดยอดเกาะตะวันออกร่วมอ่านจดหมาย หลังจากอ่านจบ ซือหนันถิงทอดถอนใจกล่าวว่า “เช่นนี้เป็นว่าบิดาเจ้าเป็นขุนนางยศจี้จิ่วของราชสำนักจริงๆ เวี่ยเส้าฟงเป็นครูดนตรีแห่งยุค แต่มีจุดจบเช่นนี้ นับเป็นที่น่าเสียดายนัก”

หยางฟงไหลแค่นหัวร่อกล่าวว่า “เฒ่าแซ่เวี่ยขลาดเขลา กระทั่งชื่อของคนร้ายยังไม่กล้าบ่งบอก ที่ว่ามีความสามารถเลิศภพจบพสุธา เป็นคำกล่าวที่เชื่องโขนัก เรากลับคิดพบกับคนร้ายผู้นี้ดู”

หมิงโต้วสั่นศีรษะกล่าวว่า “ที่ว่ามีความสามารถเลิศภพจบพสุธา ไม่แน่ว่าเป็นวิชาฝีมือ อำนาจราชศักดิ์ในโลกนี้ยังร้ายกาจกว่าวิชาฝีมือ เมื่อมีอำนาจราชศักดิ์ ก็สามารถระดมกำลังกองทัพ ใช้สอยผู้มีฝีมือ เรียกลมเรียกฝนได้”

ซือหนันถิงกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า “ความหมายของท่านคือ คนร้ายเป็นบุคคลสำคัญในราชสำนักหรือ?”

หมิงโต้วกล่าวว่า “ในจดหมายบอกว่าเวี่ยเส้าฟงเกิดเรื่องเสียใจประการหนึ่ง จึงลาออกจากราชการ คาดว่าคงล่วงเกินผู้มีอำนาจใด คน

ผู้นั้นพอพบเห็นร่องรอยของมัน ก็ส่งนักฆ่ามาปลิดชีวิตมัน"

เอ่ยถึงตอนนี้เห็นเวี่ยจือหยางหน้าซีดเผือด สองตาเบิกค้าง จึงถามว่า "เวี่ยจือหยาง เจ้าคาดเดาออกว่าเป็นใครหรือ?"

เวี่ยจือหยางสั่นศีรษะ สมองยุ่งเหยิงดุจกองปอ มันพอฟังคำกล่าวของหมิงโต้ว พลันนึกถึงค่ำคืนที่อยู่ในวัง หงอู่ฮ่องเต้พอสดับเสียงขลุ่ย ก็ทรงคาดเดาออกว่ามันเป็นศิษย์ของเวี่ยเส้าฟง ทั้งยังรับสั่งถามว่า "มันยังไม่ตายหรือ?" อย่างนั้นผู้ถามหากมิใช่หยั่งรู้อนาคต แสดงว่าผูกใจอาฆาตภาวนาให้เวี่ยเส้าฟงตกตายแต่เนิ่นๆ ยังมีคำ "เลิศภพจบพสุธา" นอกจากหงอู่ฮ่องเต้แล้ว ยังมีผู้ใดรับคำนี้ได้ หรือว่าเวี่ยจือหยางเข้าวัง เปิดเผยร่องรอยของเวี่ยเส้าฟงออกไป หงอู่ฮ่องเต้ทรงทราบว่ามันยังไม่ตาย จึงส่งนักฆ่ามาฆ่าทิ้ง?

พระบิดาของจูเหว่ยกลายเป็นศัตรูหรือ จากนั้นครุ่นคิด หากหงอู่ฮ่องเต้ประสงค์ฆ่าคนสามารถประกาศอย่างเปิดเผย ไยต้องส่งคนมาลอบฆ่าขุนนางเก่าที่ไร้อำนาจผู้หนึ่ง หรือว่านี่มีความลับอันใดไม่สามารถบอกต่อผู้คน?

นึกถึงตอนนี้ เวี่ยจือหยางปรารถนาใคร่บุกเข้าวังต้องห้าม ซักถามหงอู่ฮ่องเต้ให้กระจ่างชัด ทั้งหมดเห็นมันมีสีหน้าประหลาดพิกล เข้าใจว่ามันเศร้าโศกเสียใจ จนกลายเป็นซึมเซาไป ซือหนันถิงจึงกล่าว "น้องเรา เรื่องหาตัวคนตายค่อยๆ ว่ากล่าว บิดาเจ้าทิ้งศพไว้นานวันควรรับการบรรจุฝัง ยังคงซื้อโลงมาทำการบรรจุกลบฝังเถอะ"

เวี่ยจือหยางผงกศีรษะรับ ยื่นส่งแผ่นทองให้กับเจียงเสี่ยวหลิวแผ่นหนึ่ง กล่าวว่า "ท่านไปที่ร้านโลงขอซื้อโลงไม้อย่างดี จัดกระดาษธูปเทียนให้มาก ว่าจ้างผู้คนสักหลายคน ช่วยแบกโลงก่อหลุมฝังศพให้กับ**อี้ฟู่** *(บิดาบุญธรรม)*"

เจียงเสี่ยวหลิวรับแผ่นทอง หันกายหมายจากไป เวี่ยจือหยางชิง

เรียกรั้งไว้ กำชับว่า "อี้ฟู่ตายอย่างลึกลับ เรื่องนี้อย่าได้เปิดเผยออกไป จะได้ไม่สร้างความตื่นตัวแก่คนร้าย"

เจียงเสี่ยวหลิวรับคำจากไป หมิงโต้วจึงกล่าว "เวี่ยจือหยาง หลังจากนี้เจ้ามีความคิดอ่านใด?"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "อี้ฟู่เลี้ยงดูข้าพเจ้าจนเติบใหญ่ ข้าพเจ้าจะไว้ทุกข์ให้กับท่านผู้เฒ่า"

หมิงโต้วสั่นศีรษะกล่าวว่า "ไม่ถูกต้อง ดูจากสภาพการตายของบิดาเจ้า แสดงว่าคนร้ายบังเกิดความแค้นอันลึกล้ำ เจ้ามีชีวิตถึงตอนนี้ เพียงเพราะไม่อยู่บ้าน ไม่เช่นนั้นคงถูกฆ่าตายด้วย หากเจ้ารั้งอยู่ที่นี้ อย่าว่าแต่คิดล้างแค้น กระทั่งชีวิตน้อยๆ ก็ไม่อาจรักษาไว้"

เวี่ยจือหยางรับฟังจนตะลึงลาน แม้แต่ซือหนันถิงกับหยางฟงไหลก็ลอบสงสัยใจ หมิงโต้วผู้นี้มีนิสัยเห็นแก่ตัว วันนี้ไฉนบังเกิดความเมตตาจิตขึ้นมา ได้ยินเวี่ยจือหยางถามว่า "อย่างนั้นข้าพเจ้าควรทำอย่างไร?"

หมิงโต้วกล่าวว่า "ในความเห็นเรา ควรบรรจุศพกลบฝัง เฝ้าศพคืนหนึ่งก็พอ พวกเราทั้งสามจะอยู่เป็นเพื่อนเจ้า คนร้ายไม่มาก็แล้วกันไป หากรุดมายิ่งดี"

ไม่ทันกล่าวจบ หยางฟงไหลก็ร่ำร้องว่า "ผู้ใดคิดรั้งอยู่ที่นี้คืนหนึ่ง? หากจะรั้งอยู่ท่านรั้งอยู่เอง"

หมิงโต้วยิ้มพลางกล่าวว่า "**หยางจุนจู่** *(สุดยอดแซ่หยาง)* พวกเรามายังแผ่นดินจงหยวนด้วยเรื่องใด?"

หยางฟงไหลงงงันวูบจึงกล่าว "เรื่องอื่นจัดการเรียบร้อย คงเหลือเพียงเรื่องหนึ่ง ก่อนออกจากเกาะ **เต่าจู่** *(ประมุขเกาะ)* สั่งว่า เมื่อมาถึงแผ่นดินจงหยวน พบพานเด็กชายที่มีส่วนสัดประเสริฐเลิศทั้งกำพร้าบิดามารดา ให้นำตัวกลับเกาะไป"

หมิงโต้วผงกศีรษะกล่าวว่า "ยากนักที่ท่านยังจำได้ การสรรหาคน

ใหม่จากแผ่นดินจงหยวน หนึ่งนั้นเป็นการเพิ่มพูนขุมกำลังของเกาะเรา สองเป็นการปลุกเร้าเหล่าผู้เยาว์บนเกาะ **หวินเต่าจู่** *(ประมุขเกาะแซ่หวิน)* เมื่อกล่าวเช่นนี้ การคัดสรรตัวบุคคลเกี่ยวพันถึงความรุ่งเรืองเสื่อมโทรมของเกาะตะวันออก ไม่อาจเพิกเฉยไป"

หยางฟงไหลมองดูเวี่ยจือหยาง กล่าวว่า "ท่านคิดนำตัวมันกลับเกาะ? แต่ว่าเด็กน้อยนี้มีความเป็นมาไม่กระจ่าง..."

หมิงโต้วกล่าวว่า "ความเป็นมาของมันล้วนอยู่ในจดหมายสั่งเสียของเวี่ยเส้าฟง มีอันใดไม่กระจ่าง เวี่ยเส้าฟงรับตำแหน่งขุนนางจี้จิ่ว ดูแลหมวดดุริยางค์ มีเครื่องดนตรีล้ำค่าสักอย่างสองอย่าง หาใช่เรื่องแปลกประหลาด อย่าว่าแต่ขลุ่ยหยก แม้แต่พิณสมัยราชวงศ์ถังคันนี้ก็สุดที่ผู้คนทั่วไปจะครอบครองได้"

หยางฟงไหลหันไปสอบถามความเห็นของซือหนันถิง ซือหนันถิงสำรวจดูเวี่ยจือหยางเที่ยวหนึ่งแล้วกล่าวว่า "เด็กผู้นี้มีโครงกระดูกล้ำเลิศควรแก่การเจียระไน หากให้มันเข้าเกาะตะวันออก หนึ่งนั้นเป็นการหลีกภัย สอง จะได้ฝึกฝีมือล้างแค้นให้กับบิดา เพียงไม่ทราบว่ามันคิดอ่านอย่างไร?" กล่าวจบคำ ทั้งสามจับจ้องมองเวี่ยจือหยางเป็นจุดเดียว

เวี่ยจือหยางคาดคิดว่าหากหงอู่ฮ่องเต้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการตายของบิดาบุญธรรม เกาะตะวันออกตั้งตัวเป็นศัตรูกับราชสำนัก หากคิดต่อกรกับหงอู่ฮ่องเต้ คงมีแต่ไปยังเกาะตะวันออก ตรงกับคำกล่าวของซือหนันถิงที่ว่า หนึ่งนั้นเป็นการหลีกภัย สอง จะได้แก้แค้น ถือว่ากระทำครั้งเดียวเกิดผลสองประการ มันประสบเหตุเปลี่ยนแปลง บังเกิดเพลิงแค้นสุมทรวง จึงกล่าว "ข้าพเจ้าต้องการไปยังเกาะตะวันออก"

หมิงโต้วปรบมือกล่าวว่า "เจ้าเมื่อกล่าวเช่นนี้ก็เป็นคนของเกาะตะวันออกแล้ว"

หยางฟงไหลกล่าวว่า "คำพูดไม่อาจกล่าวเช่นนี้ นี่ต้องผ่านการ

พิจารณาจากหวินเต่าจู่ก่อน ซือจุนจู่ ท่านว่าใช่หรือไม่?”

ซือหนันถิงผงกศีรษะคราหนึ่ง

ไม่นานให้หลังโลงไม้ส่งมาถึง เจียงเสี่ยวหลิวยังนำชาวบ้านมาช่วยกันขุดหลุมที่หลังบ้าน ทำการบรรจุฝังเวี่ยเส้าฟง พิณโบราณคันนั้นเป็นของรักของหวงของผู้เฒ่าเวี่ย ย่อมร่วมกลบฝัง หลังจากนั้นทั้งหมดก่อเพิงพัก เผากระดาษเงินกระดาษทองอยู่ค้างคืน ในชีวิตเจียงเสี่ยวหลิวไม่เคยมีโอกาสจับจ่ายเงินมากมายถึงเพียงนี้ จึงซื้อกระดาษเงินกระดาษทอง ธูปเทียน ม้ากระดาษมาสองคันรถ บอกว่าผู้เฒ่าเวี่ยยามมีชีวิตแร้นแค้น ตายแล้วควรจับจ่ายในปรภพให้เต็มที่

เวี่ยจือหยางเมื่อสังกัดเกาะตะวันออก สามสุดยอดเกาะตะวันออกจึงอยู่เป็นเพื่อนในเพิงพัก เวี่ยจือหยางแอบเรียกหาเจียงเสี่ยวหลิวมาบอกเรื่องไปยังเกาะตะวันออกให้ทราบ เจียงเสี่ยวหลิวพอฟังก็กระโดดปราดขึ้น ร้องว่า “อะไร ท่านไปแล้วข้าพเจ้าจะทำอย่างไร?”

เวี่ยจือหยางสั่นศีรษะกล่าวว่า “ท่านต่างกับข้าพเจ้า ท่านมีบิดามารดา ไม่สะดวกกับการเดินทางไกล”

เจียงเสี่ยวหลิวกล่าวอย่างคับข้องใจว่า “มีบิดามารดาแล้วจะเป็นไร ท่านแม่พอพบหน้าข้าพเจ้า มิใช่ด่าทอก็หยิกใส่ ท่านพ่อพอดื่มสุราเมามาย ก็คว้ากระบองฟาดหวด คล้ายกับจะฟาดหวดให้ตายคามือ เวี่ยจือหยาง ท่านไปเจรจากับคนทั้งสามนั้น ข้าพเจ้าจะไปยังเกาะตะวันออกด้วยได้หรือไม่?”

ทั้งสองเติบโตขึ้นมาด้วยกัน เวี่ยจือหยางก็ไม่อาจหักใจแยกจากกัน จึงไปเจรจากับสามสุดยอดเกาะตะวันออก หยางฟงไหลพอฟังก็ร้องว่า “ไม่ได้ เด็กน้อยนั้นโครงกระดูกธรรมดา หากนำตัวกลับเกาะ ต้องถูกเต่าจู่ด่าว่าจนตาย”

เวี่ยจือหยางมีโทสะขึ้นมากล่าวว่า “มันเป็นสหายข้าพเจ้า ท่านด่า

มันเท่ากับด่าข้าพเจ้า มันเมื่อไม่อาจไปยังเกาะตะวันออก ข้าพเจ้าก็ไม่ไปแล้ว”

หยางฟงไหลกระโดดปราดขึ้นมาร้องว่า “ไม่ไปก็ไม่ไป เราผู้แซ่หยางจึงไม่พิสมัย หมิงโต้ว ซือหนันถิง พวกเราไป”

หมิงโต้วยิ้มพลางกล่าวว่า “หยางฟงไหล ท่านกล่าวไม่ถูกต้อง เรื่องส่วนสัดปฏิภาณไม่มีกฎเกณฑ์แน่นอน บางคนไม่มีพรสววรค์ แต่ขยันหมั่นเพียร ยังคงสำเร็จกิจการได้ เจียงเสี่ยวหลิวผู้นี้มีไหวพริบปราดเปรียว ทำงานขันแข็ง ต่อให้ฝึกฝีมือไม่สำเร็จ บนเกาะมีแรงงานมากมาย สมควรมีผู้ดูแลคนหนึ่ง”

หยางฟงไหลลังเลขึ้นมา เหลียวดูซือหนันถิง ซือหนันถิงผงกศีรษะกล่าวว่า “หมิงจุนจู่กล่าวมีเหตุผล เรื่องราวในใต้หล้าไม่ได้มีเพียงวิชาฝีมือ พวกมันทั้งสองเติบโตขึ้นมาด้วยกัน มีความผูกพันลึกล้ำ ไม่ต้องการแยกจากกัน หากปฏิเสธไม่รับ แสดงว่าเกาะเราแล้งน้ำใจ”

หยางฟงไหลสะบัดแขนเสื้อกล่าวว่า “ตกลง พวกท่านล้วนมีเหตุผล แต่เราดูไปดูมา ไม่เล็งผลเลิศต่อเดรัจฉานทั้งสองนี้ เมื่อถึงเวลาเต่าจู่ไม่ยินดี พวกท่านอย่าได้ฉุดลากเราเข้าไป”

เวี่ยจือหยางกลับไปบอกต่อเจียงเสี่ยวหลิว เจียงเสี่ยวหลิวพอฟังก็บังเกิดความยินดี เวี่ยจือหยางกล่าวอีกว่า “พรุ่งนี้พวกเราจะออกเดินทาง ท่านไม่กลับไปบอกลาทางบ้านหรือ?”

เจียงเสี่ยวหลิวกล่าวว่า “ข้าพเจ้าพอกลับไปบอกกล่าว ท่านพ่อต้องฟาดขาข้าพเจ้าหักไปแน่นอน”

เวี่ยจือหยางทราบว่ามันกับบิดามารดาไม่ลงรอยกัน การไปครั้งนี้คิดประชดประชันอยู่บ้าง แต่หากไปถึงเกาะตะวันออก สามารถฝึกวิชาฝีมือสำเร็จ ยังดีกว่าเป็นคนว่างงานเช่นปัจจุบัน จึงยิ้มเล็กน้อย ไม่เกลี้ยกล่อมมันอีก ทั้งสองไม่เคยออกเดินทางไกลมาก่อน จึงสุมหัวกันนึกวาดอนาคต

ข้างหน้า ตามความประสงค์ของเจียงเสี่ยวหลิว ปรารถนาใคร่ติดปีกโบยบินถึงเกาะตะวันออกในบัดดล

วันรุ่งขึ้นเวี่ยจือหยางกราบลาหลุมฝังศพของบิดาบุญธรรม ต้องร่ำไห้รอบหนึ่ง ตอนออกเดินทางเหลียวมองดูวังหลวง รูปโฉมของจูเหว่ยผุดขึ้นในห้วงสมอง หากว่าหงอู่ฮ่องเต้เป็นศัตรูสังหารบิดา วันหน้าพบพานจูเหว่ยจะวางตัวอย่างไร?

มันนึกถึงตอนนี้ ต้องยิ้มเยาะตนเอง ทั้งสองมีศักดิ์ฐานะที่แตกต่างไหนเลยมีโอกาสพบกันอีก หลายวันที่อยู่ร่วมเฉกเช่นความฝันตื่นใหญ่ ยามนี้ประหวัดหวนนึก คล้ายไม่ได้เกิดขึ้นมาก่อน

เจียงเสี่ยวหลิวเห็นมันอึดอัดกลัดกลุ้ม เข้าใจว่ามันเศร้าเสียใจต่อการตายของบิดาบุญธรรม จึงเล่าเรื่องตลกขบขันให้ฟัง เวี่ยจือหยางจะอย่างไรอายุยังเยาว์ แม้เศร้าโศกแต่ก็ไม่ยืนยาว ประมาณครึ่งวันก็แย้มยิ้มออกมา

สามสุดยอดเกาะตะวันออกเดินทางเข้าแผ่นดินใหญ่เพื่อทำงานสำคัญ ยามนี้เสร็จเรื่องสิ้นราว จึงมุ่งตะวันออกตลอดทาง เตรียมโดยสารเรือกลับเกาะ หยางฟงไหลมีนิสัยถือดี ไม่แยแสเหลือบแลเด็กหนุ่มทั้งสอง ส่วนซือหนันถิงสุขุมรอบคอบ จึงเงียบขรึมไม่พูดจา

หมิงโต้วกลับพูดจาหยอกล้อกับทั้งสอง แต่หางตาไม่คลาดคลาจากขลุ่ยหยกที่ข้างเอวเวี่ยจือหยาง คนผู้นี้เปลือกนอกโอ่อ่าผ่าเผย แท้จริงแล้วละโมบสมบัติ คิดครอบครองขลุ่ยเขียวศูนยตา แต่ติดขัดที่ศักดิ์ฐานะ ไม่สะดวกกับการแย่งชิง จึงเอ่ยปากชักชวนเวี่ยจือหยางเข้าเกาะตะวันออก เข้าใจว่าเมื่อเป็นเช่นนี้ เท่ากับบีบเค้นมันไว้ในมือ เมื่อถึงเวลาขอเพียงนึกหาวิธีการ มันจะประคองส่งมอบขลุ่ยหยกให้แต่โดยดี

เดินทางถึงยามพลบค่ำ ได้ยินเสียงคลื่นสาดซัดสู่ฝั่ง เวี่ยจือหยางกับเจียงเสี่ยวหลิวทอดตามอง เห็นน้ำกับท้องฟ้าเป็นสีเดียวกัน นกนางนวล

โบยบินอยู่ใต้เมฆขาว ในชีวิตทั้งสองเพิ่งเห็นท้องทะเลเป็นครั้งแรก สร้างความเบิกบานแจ่มใสยิ่ง

เมื่อมาถึงชายฝั่งทะเล ไม่เห็นเงาของเรือใบ หยางฟงไหลล้วงคบไฟออกมาอันหนึ่ง พอลุกขึ้นปรากฏเปลวไฟพวยพุ่งขึ้นฟ้า ไม่นานให้หลังเห็นเรือน้อยสองลำแล่นมาแต่ไกล คนโยกถ่อจ้วงพายเป็นหนุ่มสาวคู่หนึ่ง พอแล่นเข้าใกล้ค่อยวางถ่อและพาย ผุดลุกขึ้นยืน

เห็นบุรุษมีหน้าตาหล่อเหลา สวมใส่เสื้อยาว หว่างเอวรัดสายรัดแพรเสียบกระบี่เล่มหนึ่ง สตรีสวมชุดขาวรัดกุม รูปกายอ้อนแอ้นดั่งกิ่งหลิว สองตาเป็นประกายคล้ายพูดได้ น่าเสียดายที่คลุมแพรเบาบางผืนหนึ่ง เพียงเห็นจมูกโด่งปากจิ้มลิ้มรำไร ไม่อาจเห็นโฉมหน้าแท้จริง

ชายหนุ่มนั้นน้อมคำนับหมิงโต้ว เรียกหา**ซือฟู่** *(อาจารย์)* จากนั้นประสานมือต่อซือหนันถิงและหยางฟงไหล กล่าวว่า "**ซือซือป๋อ** *(อาจารย์ลุงแซ่ซือ)* **หยางซือสู** *(อาจารย์อาแซ่หยาง)* พวกท่านล้วนมาสายแล้ว"

หมิงโต้วยิ้มพลางกล่าวว่า "หยางจิ่ง ผู้อื่นล้วนกลับมาแล้วหรือ?"

ชายหนุ่มนามหยางจิ่งตอบว่ากลับมาแล้ว ซือหนันถิงจึงถามว่า "จางเทียนอี้ใช่กลับมาหรือไม่?"

หยางจิ่งงงงันวูบจึงกล่าวว่า "ศิษย์พี่จางท่องเที่ยวตามลำพังตลอดมา"

ซือหนันถิงขมวดคิ้วครุ่นคิด หยางฟงไหลร้องดังๆ ว่า "หยางจิ่ง พวกเจ้าเหล่าศิษย์บุรุษยิ่งมายิ่งเหลวไหล ไฉนให้หลิงซูทำหน้าที่แจวเรือ?"

หยางจิ่งมีสีหน้ากระอักกระอ่วน หญิงสาวคลุมหน้าชิงกล่าวว่า "หยางซือสู ท่านอย่าได้ตำหนิศิษย์พี่หยาง ข้าพเจ้าอยู่บนเรือใหญ่รอจนเบื่อหน่าย เป็นข้าพเจ้าบีบบังคับพวกมันขอแจวเรือเอง อีกประการ ไม่ได้พบกับอาลุงทั้งสามมานาน ในใจคิดถึงยิ่ง"

หยางฟงไหลแสร้งดุว่า "ทะเลคลื่นลมแรง หากพลัดตกลงทะเล

จะทำอย่างไร?"

หญิงสาวคลุมหน้าหัวร่อพลางกล่าวว่า "พลัดตกลงทะเลยิ่งดี ข้าพเจ้าคิดหัดว่ายน้ำแต่แรก แต่ศิษย์พี่ทั้งหลายไม่อนุญาต"

หยางฟงไหลสั่นศีรษะกล่าวว่า "ยาโถวเถื่อนดูว่าเจ้าจะแต่งออกอย่างไร?"

หญิงสาวคลุมหน้าแค่นหัวร่อกล่าวว่า "ผู้ใดบอกว่าข้าพเจ้าจะแต่งออก ข้าพเจ้าพานไม่แต่ง อยู่ตัวคนเดียวไปชั่วชีวิต"

หยางฟงไหลกล่าวว่า "ยาโถวเถื่อนกล่าวคลุ้มๆ คลั่งๆ สตรีไม่แต่งออกทำอย่างไร?"

หญิงสาวคลุมหน้าร้องบอกว่า "บุรุษทำอะไร ข้าพเจ้าจะทำเช่นนั้น"

หมิงโต้วยิ้มพลางกล่าวว่า "มีเรื่องบางประการที่บุรุษทำได้ แต่สตรีทำไม่ได้..."

หญิงสาวคลุมหน้าถามว่าเรื่องอันใด หมิงโต้วหัวร่อฮิฮะคิดกล่าวกระไร ซือหนันถิงชิงกระแอมไอกล่าวว่า "หมิงจุนจู่ มีคำพูดใดขึ้นเรือใหญ่แล้วค่อยว่ากล่าว"

เจียงเสี่ยวหลิวเห็นหญิงสาวนางนี้มีรูปร่างอ่อนช้อย สุ้มเสียงสดใสไพเราะ ก็หวั่นไหวใจแต่แรก มันมีนิสัยปล่อยตัวไม่สำรวม เรือน้อยของหญิงสาวพอเทียบฝั่ง ก็กระโดดลงเรือ เวี่ยจือหยางเห็นเช่นนั้นก็กระโดดตาม หยางจิ่งชมดูจนไม่พอใจ จากนั้นสามสุดยอดลงเรือของหยางจิ่ง เรือน้อยทั้งสองลำก็แล่นไปยังเบื้องหน้า

เจียงเสี่ยวหลิวนั่งไขว่ห้างที่หัวเรือ กวาดตามองผิวทะเล ประโคมโอ่ว่า "ข้าพเจ้าเข้าใจว่าทะเลสาบเสียนอู่ใหญ่โตแล้ว แต่พอเปรียบกับทะเลคล้ายน้ำปัสสาวะกะปริดกะปรอย"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเคยอ่านจากหนังสือว่า ปูแสมในทะเลใหญ่กว่าภูเขา เต่าทะเลสูงกว่าเมือง ส่วนก้อนเมฆคล้าย

ฟองน้ำที่พญามังกรพ่นออกมา”

เจียงเสี่ยวหลิวเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่ง กล่าวว่า “พวกเรานั่งเรือออกทะเล หากตัวเหล่านั้นผุดโผล่ขึ้นจากน้ำจะทำอย่างไร?”

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “ข้าพเจ้าสอนแก่ท่าน พอเผชิญกับตัวเหล่านั้น ท่านก็สูดลมหายใจ ร้องคำ**หม่า** *(ม้า)* ตัวเหล่านั้นจะยอมศิโรราบสิ้น”

เจียงเสี่ยวหลิวกล่าวถามว่า “วิธีนี้ใช้การได้หรือ?”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “วิธีนี้เรียกว่า**ซีหม่า** *(ดูดม้า)* เป็นดาวข่มของตัวประหลาดเหล่านั้น”

เจียงเสี่ยวหลิวทวนคำ**ซีหม่า** *(ดูดม้า)* หญิงสาวคลุมหน้าพลันแค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า “หน้าโง่ ถูกหลอกยังไม่รู้สึกตัวอีก?”

เจียงเสี่ยวหลิวหน้าแปรเปลี่ยนไปกล่าวว่า “ท่านกล่าวกับข้าพเจ้าหรือ?”

หญิงสาวคลุมหน้ากล่าวเสียงเย็นชาว่า “ไม่กล่าวกับท่านจะกล่าวกับผู้ใด ท้องทะเลมีปลาใหญ่เต่าใหญ่จริง แต่ไม่ใหญ่โตราวภูเขาราวกับเมืองมัน**ชุยหนิว** *(คุยโว)* ท่าน**ซีหม่า** *(ดูดม้า)* กลับจับคู่กันอย่างเหมาะเจาะ”

เจียงเสี่ยวหลิวค่อยเข้าใจกระจ่าง คิดโถมเข้าไปฉีกปากเวี่ยจือหยาง เวี่ยจือหยางชิงกระทืบเท้า เรือน้อยก็ส่ายโคลงเคลง จนเจียงเสี่ยวหลิวเสียหลักล้มลง เวี่ยจือหยางพลิกตัวกดทับร่างมันไว้ เจียงเสี่ยวหลิวร่ำร้องว่า “หากเก่งกล้าสามารถก็อย่าได้โยกคลอนเรือ”

เวี่ยจือหยางหัวร่อพลางกล่าวว่า “ท่านเก่งกล้าสามารถ ไฉนกระทั่งยืนยังยืนไม่มั่น?”

หญิงสาวคลุมหน้าพลันกล่าวว่า “คนดูดม้า ข้าพเจ้าสอนวิธีแก่ท่าน รับรองว่าจะพลิกตัวขึ้นมา ท่านต้องการร่ำเรียนหรือไม่?”

เจียงเสี่ยวหลิวร้องบอกว่าร่ำเรียน หญิงสาวคลุมหน้าจึงกล่าว “เท้า

ซ้ายยันไปด้านหลัง มือขวาดันไปข้างหน้า..."

เจียงเสี่ยวหลิวเคลื่อนไหวตามคำบอก หนึ่งยันหนึ่งดัน เวี่ยจือหยางมีความรู้สึกร่างที่กดทับไว้ขยับเขยื้อน แทบไม่อาจสะกดผู้คนไว้ ได้ยินหญิงสาวคลุมหน้าร้องบอกว่า "ลงมือตอบโต้ คว้าใส่ซอกแขนชายโครง"

เจียงเสี่ยวหลิวยื่นมือซ้ายออก คว้าใส่ชายโครงข้างซ้ายของเวี่ยจือหยาง เวี่ยจือหยางทั้งเจ็บปวดทั้งคัน เรี่ยวแรงรั่วไหลออกไป เจียงเสี่ยวหลิวถือโอกาสพลิกตัวขึ้น หญิงสาวคลุมหน้าร้องบอกอีกว่า "บิดข้อมือซ้ายยันเข่าขวาใส่"

เจียงเสี่ยวหลิวเคลื่อนไหวตามคำบอก จับบิดข้อมือซ้ายของเวี่ยจือหยาง งอเข่าขวายันใส่ กดตำแหน่งข้างเอวของมันไว้ เวี่ยจือหยางก็ร่างอ่อนระทวย กลับถูกเจียงเสี่ยวหลิวจับกดอยู่บนดาดฟ้าเรือ

เจียงเสี่ยวหลิวทั้งตื่นเต้นทั้งยินดี นับตั้งแต่ทั้งสองประมือกัน เก้าในสิบครั้งมันมักเป็นฝ่ายแพ้ วันนี้พลิกเป็นฝ่ายชนะ เกิดความรู้สึกว่าฝันไป จึงร้องถามว่า "เวี่ยจือหยาง ยอมรับนับถือแล้วหรือไม่?"

เวี่ยจือหยางขบกรามกรอดไม่ตอบคำ แต่ถูกเจียงเสี่ยวหลิวยันจุดเซินอวี่ไว้ ไม่อาจดิ้นหลุดได้ ได้ยินหญิงสาวคลุมหน้าแค่นหัวร่อกล่าวว่า "นี่เป็นการลงโทษเล็กน้อย ดูว่าท่านกล้ากลั่นแกล้งผู้คนหรือไม่?"

เวี่ยจือหยางตวาดเบาๆ ว่า "เจียงเสี่ยวหลิว ปล่อยข้าพเจ้า" เจียงเสี่ยวหลิวได้ยินสุ้มเสียงมันแฝงความโกรธแค้น จึงคลายมือออกกล่าวว่า "เป็นไรแพ้ไม่ได้หรือ?"

เวี่ยจือหยางลุกขึ้นนั่ง ปั้นหน้าเคร่งเครียดไม่ตอบคำ หญิงสาวคลุมหน้าชำเลืองมองเจียงเสี่ยวหลิวแวบหนึ่ง กล่าวดูแคลนว่า "ช่างใช้การไม่ได้ ท่านเอาชนะชัดๆ ยังกลัวมันไยกัน?"

เจียงเสี่ยวหลิวถูไม้ถูมือกล่าวว่า "แม่นางยังไม่ทราบ วันนี้เอาชนะพรุ่งนี้ก็แพ้อีก"

หญิงสาวคลุมหน้ากล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “พรุ่งนี้ข้าพเจ้าสอนท่านอีกหลายกระบวนท่า รับรองว่าจะทุบตีมันจนฟันหักหลุดร่วง”

เจียงเสี่ยวหลิวยินดียิ่ง ประสานมือกล่าวว่า “รบกวนแม่นางแล้ว มิสู้ให้ข้าพเจ้ากราบท่านเป็นอาจารย์”

ดวงตาหญิงสาวคลุมหน้าปรากฏรอยยิ้มขึ้น กล่าวว่า “มิต้องกราบอาจารย์ ข้าพเจ้าอายุยังเยาว์ ไม่อาจรับศิษย์...”

เวี่ยจือหยางพลันกล่าวเสียงเย็นชาว่า “เจียงเสี่ยวหลิว ท่านมิสู้ตบแต่งนางเป็นภรรยา กลางวันถ่ายทอดวิชาแก่ท่าน กลางคืนคลอดบุตรให้กับท่าน...”

ไม่ทันขาดคำ หญิงสาวคลุมหน้าตวัดพายในมือซ้ายขึ้น เวี่ยจือหยางแก้มซ้ายปวดแปลบ เสียงตูมเมื่อพลัดตกลงในทะเล

เจียงเสี่ยวหลิวสะดุ้งเฮือก ร้องเรียก “เวี่ยจือหยาง” เห็นสะเก็ดน้ำแตกกระจาย เวี่ยจือหยางโผล่ศีรษะขึ้นจากน้ำ สองมือยึดเกาะกราบเรือไว้ ขณะจะพลิกตัวขึ้นมา พลันปรากฏกระแสลมดังขึ้น พายไม้หวดใส่นิ้วมือของมัน เวี่ยจือหยางเจ็บปวดจนหดมือกลับ ร่างจมลงในทะเลอีกครา เจียงเสี่ยวหลิวเหลียวหน้ามอง เห็นดวงตาหลังผ้าคลุมหน้าของหญิงสาวทอแววโกรธแค้น จึงรีบประสานมือกล่าวว่า “แม่นางโปรดระงับโทสะ มันเพียงพูดจาหยอกล้อ ขอท่านอย่าได้จดจำใส่ใจ”

หญิงสาวคลุมหน้ากระชากเสียงว่า “ข้าพเจ้าไม่สนใจ มันเสียมารยาทต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าต้องลงโทษมัน”

เจียงเสี่ยวหลิวรีบถามว่า “ลงโทษอย่างไร?” แพรคลุมหน้าของหญิงสาวสั่นพลิ้ว กล่าวเสียงเย็นชาว่า “ก่อนที่จะถึงเรือใหญ่ จะลงโทษสั่งสอนมันไม่สามารถโผล่พ้นจากน้ำ

ขณะที่ทั้งสองสนทนากัน มีอยู่หลายครั้งที่เวี่ยจือหยางคิดปีนป่ายขึ้นเรือน้อย ก็ถูกไม้หวดใส่ หากไม่หวดถูกต้นแขน ก็หวดถูกศีรษะ สร้างความ

เจ็บปวดจับใจ ได้แต่ใช้สองมือเกาะกราบเรือพาตัวไปข้างหน้า ผู้คนบนเรืออีกลำหนึ่งเห็นเช่นนั้นพากันหัวร่อฮาฮาออกมา

แล่นเรือไปหลายลี้ ที่ห่างไปปรากฏเรือใหญ่ลำหนึ่งแล่นสวนมา ตัวเรือเป็นสีดำ ใบเรือขาวราวปุยเมฆ ปักรูปจระเข้สีทองตัวหนึ่ง

เมื่อมาถึงข้างเรือใหญ่ ข้างบนหย่อนเชือกลงมา ชักรอกผู้คนบนเรือน้อยขึ้นไป โดยที่เวี่ยจือหยางขึ้นเรือเป็นคนสุดท้าย บนเรือมีผู้คนรออยู่ไม่น้อย พอเห็นสารรูปของเวี่ยจือหยาง พากันหัวร่อออกมา เห็นเวี่ยจือหยางร่างเปียกปอน แก้มซ้ายบวมปูด ตาซ้ายมีน้ำตาไหลพราก สร้างความอับอายขุ่นเคืองแก่มัน จนคิดกระโดดทะเลฆ่าตัวตาย

บนเรือมีบุรุษสตรีมากมาย พอพบเห็นสามสุดยอดเกาะตะวันออกพากันน้อมคำนับ หมิงโต้วชี้มือไป แนะนำว่า "นี่เป็นเวี่ยจือหยาง นี่เป็นเจียงเสี่ยวหลิว เป็นศิษย์ใหม่ของเกาะ พวกเจ้าล้วนเป็นศิษย์พี่ ให้ดูแลศิษย์น้องให้ดี" จากนั้นกล่าวกับหยางจิ่งว่า "เจ้านำศิษย์น้องเวี่ยไปเปลี่ยนเสื้อผ้าเปียกปอนเช่นนี้ระวังจะไม่สบาย"

หยางจิ่งบอกให้เวี่ยจือหยางไปยังห้องท้องเรือด้านล่าง เรือลำนี้ใหญ่โตยิ่ง นอกจากบนดาดฟ้ามีห้องพักของลูกเรือ ใต้ดาดฟ้ายังกั้นห้องหับสำหรับอยู่อาศัย พอเข้าสู่ห้องท้องเรือหลังหนึ่ง หยางจิ่งพลันเหลียวหน้ามา แยกเขี้ยวหัวร่อให้กับเวี่ยจือหยาง เวี่ยจือหยางงงงันวูบ ไม่ทันมีปฏิกิริยาใด หยางจิ่งก็โถมเข้ามา

เวี่ยจือหยางรู้สึกลำคอตึงวูบ กลางหลังปะทะชนผนังห้องท้องเรือ หยางจิ่งแสยะยิ้ม มือขวาบีบคอของมันไว้ มือซ้ายกำเป็นหมัด ต่อยใส่บริเวณทรวงอกท้องน้อยของมัน บังเกิดความเจ็บปวดพลุ่งถึงสมอง จนเวี่ยจือหยางแทบสิ้นสติไป

หยางจิ่งร้องเพ้ยคำหนึ่ง ตบหน้าเวี่ยจือหยางอีกสามฉาด ล้วนตบใส่แก้มซ้ายของมัน เป็นการลงมือโดยบรรจุพลังเข้าไป เวี่ยจือหยางรู้สึก

ปากเค็มกร่อย สมองพองโตแทบระเบิด หยางจิ่งค่อยคลายมือออก ปล่อยให้เวี่ยจือหยางไหลรูดลงไปตามผนังห้องท้องเรือ จากนั้นที่ข้างเอวถูกเตะอีกเท้าหนึ่ง จนอวัยวะภายในปั่นป่วน งอตัวลงราวกุ้งเผา

หยางจิ่งแสยะยิ้มพลางกล่าวว่า "ตัวบัดซบ ทราบหรือไม่ว่าเราไฉนทุบตีเจ้า?"

เวี่ยจือหยางยกมือกุมท้อง เจ็บปวดจนไม่อาจตอบคำ หยางจิ่งยื่นหน้าเข้ามา กระซิบบอกที่ข้างหูว่า "ฟังให้ดี หนึ่ง อยู่ห่างจากเยี่ยหลิงซู สอง หากเจ้ากล่าวล่วงเกินนางอีก เราจะหักกระดูกสันหลังเจ้า สาม กระซิบบอกต่อเจียงเสี่ยวหลิวให้หุบปากโสโครกไว้ หากสนทนากับเยี่ยหลิงซูอีก เราจะถลกหนังมันออกมา สี่ เรื่องที่ถูกทุบตีห้ามบอกต่อผู้ใด ไม่เช่นนั้นนี่เป็นจุดจบของเจ้า" พลางยื่นมือตะปบเนื้อไม้บนผนังห้องท้องเรือมาชิ้นหนึ่ง พอบีบเค้นเนื้อไม้ก็กลายเป็นผุยผง ร่วงพรูออกจากซอกนิ้วของมัน

พลันได้ยินเจียงเสี่ยวหลิวร้องเรียกว่า "เวี่ยจือหยาง ท่านอยู่ที่ใด?" หยางจิ่งตะปบคว้าไหล่ของเวี่ยจือหยาง กระชากร่างมันขึ้นมา กล่าวเสียงเย็นชาว่า "ตอบให้ดี"

เวี่ยจือหยางกวาดมองมันแวบหนึ่ง พลันยิ้มออกมา ยิ้มจนกระทบถูกปากแผล กล้ามเนื้อใบหน้าสั่นกระตุกขึ้นมา หยางจิ่งงงงันวูบ ขณะจะถามว่ามันหัวร่ออันใด เวี่ยจือหยางก็สูดลมหายใจคำหนึ่ง ร้องตอบว่า "เจียงเสี่ยวหลิว ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้" ทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งสะบัดหลุดจากเงื้อมมือของหยางจิ่ง

ได้ยินเสียงแอ๊ด เจียงเสี่ยวหลิวผลักประตูมุดเข้ามา กล่าวว่า "ยังผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าไม่เสร็จหรือ? อาทิตย์ใกล้ตกดินแล้ว..." เอ่ยถึงตอนนี้ พลันเบิ่งตาค้าง กล่าวว่า "เวี่ยจือหยาง ท่านไฉนหน้าบวมราวกับผลฟักทองจุ๊จุ๊ แม่นางนั้นลงมือรุนแรงยิ่ง..."

หยางจิ่งกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ เพียงตบแก้มซ้ายของเวี่ยจือหยาง มาตร

ว่าลงมืออย่างหนักหน่วง ผู้อื่นเพียงเข้าใจว่าถูกพายไม้ของหญิงสาวคลุมหน้าฟาดหวดใส่ เวี่ยจือหยางเห็นสายตาที่หยางจิ่งมองดูเจียงเสี่ยวหลิวทอแววดุร้าย จึงรีบกล่าวว่า "เจียงเสี่ยวหลิว ท่านไปชมอาทิตย์ตกดินก่อน ข้าพเจ้าเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วจะไปหาท่าน"

เจียงเสี่ยวหลิวส่งเสียงดังอ้อหันกายไป หยางจิ่งขณะจะติดตามไป เวี่ยจือหยางพลันกล่าวว่า "ศิษย์พี่หยาง เสื้อผ้าสำหรับผลัดเปลี่ยนอยู่ที่ใด?"

หยางจิ่งแค่นเสียงดังเฮอะ หันไปเปิดตู้หยิบเสื้อผ้าชุดหนึ่งโยนลงบนเตียง เนื่องจากมีคนเฝ้าดู หยางจิ่งไม่สะดวกกับการลงมือด้วยอำมหิตอีก

เวี่ยจือหยางข้างแก้มปวดแปลบ เลือดลมพลุ่งพล่าน บังเกิดเพลิงแค้นแน่นอก ภาพของหญิงสาวคลุมหน้ากับหยางจิ่งคล้ายเคลื่อนไหวอยู่เบื้องหน้า ต้องกำหมัดแนบแน่น

ยืนผิงผนังห้องหอบหายใจอยู่ครู่หนึ่ง เวี่ยจือหยางค่อยปิดประตูห้องท้องเรือ ผลัดเปลี่ยนเป็นสวมชุดเสื้อผ้าที่แห้งสะอาด พอลูบคลำกระเป๋าเสื้อที่เปียกปอน สร้างความโกรธแค้นจนแทบสิ้นสติไป รูปปั้นดินเลนที่จูเหว่ยยกให้กลายเป็นดินโคลน หลังจากนี้ไม่อาจเห็นรูปโฉมของโฉมสะคราญอีก

เวี่ยจือหยางคับแค้นใจยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น *'เรากับองค์หญิงน้อยไม่มีวาสนาต่อกัน มิเพียงไม่มีวันได้พบกัน กระทั่งรูปปั้นดินเลนที่นางกำนัลให้เราก็ไม่อาจเก็บรักษาไว้ เวี่ยจือหยางเอย เจ้าเป็นเศษสวะอันดับหนึ่งแห่งแผ่นดินจริงๆ'*

หลังจากต่อว่าตนเอง ค่อยก้มศีรษะลงพบว่าคัมภีร์เทพคีตนิรมิตและบันทึกขวัญกระบี่ยังคงอยู่ คัมภีร์เทพถักทอจากใยทอง จึงไม่หลุดลอก ส่วนบันทึกขวัญกระบี่เขียนจากหมึก พอแช่น้ำทะเล คราบหมึกก็เลอะเลือน หากไม่ตากให้แห้ง ต้องชำรุดเสียหาย แต่บันทึกเล่มนี้ได้มาโดยมิชอบ เวี่ย

จือหยางไม่กล้านำออกไปตากบนดาดฟ้าเรือ พานอาศัยแสงสว่างรำไร ท่องเคล็ดวิชาของเข็มพิรุณราตรี

เคล็ดวิชานี้มีคำอารัมภบทว่า "**เหลาจื่อ*** มีว่าไว้ วิถีแห่งฟ้าเฉกเช่นผูกสายธนู สูงเกินต้องลดต่ำลง ต่ำไปต้องเลื่อนขึ้น ยาวเกินต้องบั่นออก ไม่พอต้องต่อเติม" อีกตอนหนึ่งบอกว่า "คิดหดสิ่งใด ต้องยืดขยายก่อน" วิถีแห่งฟ้าเป็นวิถีแห่งสายธนู แก่นแท้ของเข็มวิเศษ ล้วนอยู่ในสองประโยคนี้ หากคิดฝึกเคล็ดวิชานี้ ต้องแบ่งแยกหยินหยาง ใช้พลังหยางเป็นคันธนู ใช้พลังหยินเป็นสายธนู เงื้อสูงกดลงต่ำ หดขยายตามใจนึก พัดปลิวดุจพิรุณราตรี ก่อนนี้ตั้งชื่อลูกศรเขียวจ้อย ตอนนี้ใช้ชื่อเข็มพิรุณราตรี ผู้ฝึกต้องเข้าใจวิถีก่อน"

ถัดจากนั้น เป็นเคล็ดวิชาแบ่งแยกพลังหยินและหยาง และโคจรพลังหยินและหยาง กล่าวถึงที่สุดใช้พลังหยางเป็นคันธนู พลังหยินเป็นสายธนู น้าวคันศรยิงธนู ยิงวัตถุเล็กละเอียดออก ยามใช้ออกอาศัยพลังมือ เมื่อฝึกถึงขั้นสูงสุด มือไม่ขยับ เท้าไม่ยกขึ้น เพียงใช้พลังลมปราณ ก็สามารถปลดบุปผาเด็ดใบไม้ทำร้ายคนระยะห่างสิบก้าว

เคล็ดวิชานี้แปลกใหม่ยิ่ง สะกิดความกระตือรือร้นสนใจของเวี่ยจือหยาง พออ่านถึงตอนท้าย ก็เป็นวิธีถอนเข็มออกจากร่าง วันนั้นหลังจากที่จางเทียนอี้เสียชีวิต ตอนอยู่ในศาลเจ้าไม่ทันอ่านดู ยามนี้พออ่านโดยละเอียด เห็นเขียนไว้อย่างชัดแจ้ง หากคิดถอนเข็มออก เพียงฝึกตามวิธีนี้ โดยฝึกพลังหยินและหยางให้ดี ใช้พลังหยินเป็นสายธนู พลังหยางเป็นคันธนู เมื่อใช้ย้อนทวนก็สามารถบังคับเข็มหลุดจากร่าง

เวี่ยจือหยางมีความทรงจำเป็นเลิศ หลังจากท่องจำอยู่สองเที่ยว ก็จดจำขึ้นใจ จากนั้นท่องบันทึกกระบี่เงาบิน ขณะที่ท่องจดจำ รู้สึกตำแหน่งที่ถูกเข็มซัดใส่คล้ายถูกไฟจี้นาบ ปรารถนาใคร่ยื่นมือควักหัวใจออกมา

---

* ผู้เขียนคัมภีร์เต๋าเด็กเก็ง

เมื่อนึกทบทวนดู คนของเกาะตะวันออกบนเรือล้วนสามารถถอนเข็มออก แต่พอพบเห็นเข็มต้องเค้นถามถึงร่องรอยของจางเทียนอี้ นึกถึงตอนนี้เวี่ยจือหยางนึกเสียใจอยู่บ้าง หากทราบเช่นนี้แต่แรก ก็ไม่ควรเข้าสังกัดเกาะตะวันออก ตอนนี้ลงเรือโจร ยากจะจากไปได้แล้ว

คิดฝึกเข็มพิรุณราตรี ต้องฝึกลมปราณก่อน ในเคล็ดวิชาเพียงบอกให้แบ่งแยกพลังหยินและหยาง ไม่ได้อธิบายวิธีฝึกโดยละเอียด

เมื่อไม่มีพลังลมปราณ ทุกประการก็ทำไม่ได้ เวี่ยจือหยางนึกถึงบทแรกของคัมภีร์เทพคีตนิรมิตบอกวิธีฝึกพลังลมปราณ จึงขวางขลุ่ยเขียวศูนยตา เป่าเพลงเทพคีตาหมุนรอบออกมา เสียงขลุ่ยดังขึ้นในห้องท้องเรือ สำเนียงปลุกกระตุ้นเลือดลม บังเกิดพลังอ่อนหยุ่นหมุนเวียนอยู่ข้างกาย เวี่ยจือหยางคิดควบคุมพลังขุมนี้ กลับทำไม่ได้ กระแสอันอบอุ่นเคลื่อนตัวมาตามเสียงดนตรี คล้ายสายน้ำไหลหลั่งสู่บูรพา ไม่มีสิ่งขวางกั้นได้ ที่ซึ่งกระแสอันอบอุ่นไหลผ่าน สร้างความปลอดโปร่งสบาย แม้แต่อาการปวดที่ถูกเข็มทิ่มแทงก็บรรเทาลง

หลังจากเป่าบทเพลงทั้งยี่สิบสองท่อนจนจบ เวี่ยจือหยางรู้สึกปลอดโปร่งไปทั่วร่าง ขณะจะเป่าอีกเที่ยวหนึ่ง ก็มีคนเคาะประตู เจียงเสี่ยวหลิวส่งเสียงร้องเรียกที่เบื้องนอก เวี่ยจือหยางได้แต่ลงจากเตียง แต่เดินไปสองก้าว ก็เข่าอ่อนระทวย แทบกระแทกนั่งลง คล้ายลูกหนังที่ถูกปล่อยลมออก ไม่มีเรี่ยวแรงแม้แต่น้อย

เวี่ยจือหยางบังเกิดความประหลาดใจ ชั่วครู่ค่อยมีเรี่ยวแรงขึ้นใหม่ จึงลุกไปเปิดประตู ที่แท้เจียงเสี่ยวหลิวเห็นมันไม่ออกไป จึงถืออาหารค่ำเข้ามา มันมองดูใบหน้าเวี่ยจือหยาง ต้องอุทานว่า “ประหลาดแท้ ใบหน้าท่านไฉนไม่บวมแล้ว?”

เวี่ยจือหยางลูบคลำใบหน้า พบว่านอกจากเกิดอาการชาเล็กน้อย ไฉนทุเลารวดเร็วถึงเพียงนี้?”

เจียงเสี่ยวหลิวทรุดนั่งลง กล่าวอย่างขุ่นข้องใจว่า "ผู้คนบนเรือล้วนไม่สบาย ความจริงยิ้มแย้มแจ่มใส ข้าพเจ้าพอเดินเข้าใกล้ ทั้งหมดก็แตกฮือออก ราวกับเป็นผีพนันที่ติดหนี้บิดาก็มิปาน"

เวี่ยจือหยางทราบว่านี่เป็นฝีมือของหยางจิ่ง จึงกล่าว "ท่านอยู่ห่างจากหยางจิ่งและหญิงสาวคลุมหน้านั้น อย่าได้อยู่ร่วมกับพวกมัน"

เจียงเสี่ยวหลิวทวนคำว่า "หญิงสาวคลุมหน้า? ท่านหมายถึงเยี่ยหลิงซู?"

เวี่ยจือหยางครุ่นคิด *'ยาโถวนั้นเรียกว่าเยี่ยหลิงซู?'* ได้ยินเจียงเสี่ยวหลิวกล่าวว่า "ท่านเข้าใจว่านางเป็นใคร นางเป็นศิษย์ของ**เต่าจู่** *(ประมุขเกาะ)* หวินซวี บุรุษเหล่านั้นพอเห็นนางต่างเฝ้าประจบสอพลอ อย่าว่าแต่อยู่ร่วม คิดเข้าใกล้นางสามเชียะยังทำไม่ได้ ส่วนหยางจิ่งนั้นมีนัยน์ตาสูงอยู่เหนือศีรษะ ข้าพเจ้าจึงคร้านจะสนใจมัน" กล่าวจบก็ล้มตัวลงนอน

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "ท่านไฉนนอนในที่นี้?"

เจียงเสี่ยวหลิวแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า "ห้องท้องเรือมีจำกัด เราท่านถูกจัดให้อยู่ห้องเดียวกัน"

หลังจากรับประทานอาหาร เจียงเสี่ยวหลิวก็เข้านอน เวี่ยจือหยางรู้สึกหน้าอกปวดแปลบอีกครา จึงเดินออกจากห้อง ขึ้นมาดาดฟ้าเรือ

ม่านวิกาลมืดมิด ท้องทะเลกว้างขวางสุดสายตา เสียงคลื่นคล้ายบทเพลง หมู่ดาวพร่างพราวเต็มฟ้า ลมทะเลโชยพัดมา ในความเค็มกร่อยแฝงความเย็นอยู่บ้าง

เวี่ยจือหยางยืนรับลม บังเกิดความโดดเดี่ยวเปลี่ยวเหงา ต้องทรุดนั่งลง เป่าบทเพลงเทพคีตาหมุนรอบออกมา

เสียงดนตรีดังลอดจากรูขลุ่ยคล้ายปรากฏวิหคโบยบินรอบเรือใหญ่ บัดเดี๋ยวไกลบัดเดี๋ยวใกล้ หลอมกลืนเข้ากับเสียงคลื่น ขวัญวิญญาณคล้ายหลุดลอยจากร่าง กรีดกรายร่ายรำตามเสียงขลุ่ย

รู้สึกมีพลังความร้อนไหลเวียน ตอนแรกคล้ายสายใย ต่อมากลายเป็นหยาบเท่านิ้วหัวแม่มือ คล้ายมีสว่านคล้ายฟันเฟือง เจาะไชไปทุกแห่งหน เวี่ยจือหยางหล่อหลอมจิตใจเข้ากับพลังความร้อน พอเป่าถึงตอนท้ายรู้สึกว่าหูตาเพิ่มความปราดเปรียว เส้นผมยกขึ้นตกลง ล่วงรู้จังหวะการเต้นของเส้นลมปราณ และการสอดรับของอวัยวะภายใน สุดท้ายตรวจจับออกว่าเข็มทองเล่มนั้นแทงเข้าไปยังตำแหน่งหัวใจกับปอด เป็นเหตุให้เลือดลมติดขัด กลายเป็นเลือดคั่งอยู่ภายใน

พร้อมกับทำนองเพลงที่เป่า เข็มทองสั่นไหวราวกับสายพิณ เวี่ยจือหยางฉุกใจคิดว่าความร้อนนี้อาจเป็นพลังลมปราณ แต่ทำอย่างไรจึงแบ่งออกเป็นสองสาย กลายเป็นคันธนูกับสายธนู บังคับเข็มทองดีดพุ่งออกมา?

เวี่ยจือหยางทางหนึ่งเป่าขลุ่ย ทางหนึ่งทดลองชักนำพลังลมปราณแบ่งออกเป็นสองสาย แบ่งแยกเป็นพลังหยินและหยาง ความจริงเป็นขอบเขตขั้นสูงสุดของการฝึกลมปราณ ก่อนอื่นต้องรวมพลังหยินและหยางแล้วจึงแยกออกเป็นสอง เวี่ยจือหยางเพิ่งฝึกพลังลมปราณ ต่อให้คัมภีร์เทพคีตนิรมิตลึกล้ำกว่านี้ ก็ไม่สามารถฝึกพลังหยินและหยางในเวลาชั่วข้ามคืน

เวี่ยจือหยางแบ่งใจออกเป็นสอง ฝึกอยู่ครู่หนึ่ง มิเพียงไม่สามารถแบ่งแยกพลังหยินและหยาง กลับสร้างความวุ่นวายแก่พลังลมปราณที่มีอยู่ จนเข็มทองชอนไชเข้ามา สร้างความเจ็บปวดแก่มันจนเบื้องหน้าสายตามืดทะมึน ไม่สามารถเป่าสืบต่อ

พลันบังเกิดสุ้มเสียงนุ่มนวลเสียงหนึ่งดังว่า “ไฉนไม่เป่าสืบต่อ?” เวี่ยจือหยางเหลียวหน้าไป เห็นเยี่ยหลิงซูยืนอยู่ส่วนลึกของเงามืด ตาสุกใสดุจดวงดาวกลางเวหา

เวี่ยจือหยางพอพบเห็นนางก็บันดาลโทสะ วันนี้ที่รับเคราะห์สองครั้งครา ล้วนสืบเนื่องจากหญิงสาวนางนี้ อื่นๆ ยังพอทำเนา แต่นางเป็นเหตุ

ให้รูปปั้นดินเลนของจูเหว่ยเสียหาย ไม่อาจให้อภัยได้ จึงกล่าวเสียงเย็นชาว่า "ข้าพเจ้าพอใจเป่าก็เป่า ท่านยุ่งเกี่ยวได้หรือ?"

เยี่ยหลิงซูเดินมาถึงข้างกราบเรือ ลมทะเลโชยพัดมา เสื้อกระโปรงของนางกระพือพัดพลิ้วราวกับเซียนวารีกลางสมุทร เตรียมท่องคลื่นจากไป

เยี่ยหลิงซูมองดูทะเลครู่หนึ่ง พลันถามว่า "ที่ท่านเป่าเป็นบทเพลงใด?"

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า "เกี่ยวข้องใดกับท่าน" เยี่ยหลิงซูเหลือบมองมันแวบหนึ่ง จากนั้นกวักมือวูบ เวี่ยจือหยางไม่ทันเห็นชัดตา ง่ามมือก็ปวดแปลบ ขลุ่ยเขียวศูนยตาก็หลุดลอยจากมือไป เยี่ยหลิงซูถือขลุ่ยหยกมองดูใต้แสงจันทร์ เห็นหยกมรกตสะท้อนประกายเลื่อมพรายน่าลุ่มหลงยิ่ง เวี่ยจือหยางทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล โถมเข้าไปคิดช่วงชิงขลุ่ยหยกกลับมา มิคาดหญิงสาวหมุนตัวคราหนึ่ง มันก็โถมใส่อากาศธาตุ ฝีเท้าซวนเซเสียหลัก เห็นแน่ชัดว่าจะตกทะเลแล้ว

เวี่ยจือหยางรู้สึกข้อแขนตึงวูบ ถูกผู้คนฉุดดึงขึ้นมา ร่างก็ลอยหวืดขึ้นราวกับปลาเป็นตัวหนึ่ง เสียงโครมเมื่อร่างฟาดลงบนดาดฟ้าเรือ

เยี่ยหลิงซูกล่าวคำ "ช่างใช้การไม่ได้" สุ้มเสียงนี้คล้ายน้ำมันราดรดลงบนกองไฟ เวี่ยจือหยางดีดตัวขึ้นมา โถมไปตามเสียง แต่โถมใส่อากาศธาตุอีกครั้ง เยี่ยหลิงซูไม่ทราบใช้ท่าร่างใด คล้ายแปลงกายเป็นเมฆหมอก เวี่ยจือหยางไม่อาจกระทบถูกนางแม้ชายเสื้อ

แว่วเสียงเยี่ยหลิงซูดังว่า "ท่านรับปากเป่าขลุ่ย ข้าพเจ้าจะคืนให้แก่ท่าน"

เวี่ยจือหยางมีนิสัยดื้อรั้น หากหญิงสาวร้องขอแต่โดยดี มันอาจยอมขวางขลุ่ยเป่าให้ฟัง ยิ่งใช้กำลังบังคับ ยิ่งสะกิดความดื้อดึงถือดีของมันขึ้น ตั้งใจว่าต่อให้สูญเสียขลุ่ยหยกศูนยตา ก็ไม่ยอมก้มหัวต่ออีกฝ่าย

ภายใต้แสงจันทร์สาดส่อง ทั้งสองหมุนตัวปานจักรผัน เวี่ยจือหยางหมุนอยู่สิบกว่ารอบ ตำแหน่งที่ถูกเข็มปักใส่ปวดแปลบอย่างรุนแรง เป็นเหตุให้เรี่ยวแรงแตกซ่าน สองเท้าสะดุดเสียหลัก ล้มโครมกับพื้นลุกไม่ขึ้นอีก

เยี่ยหลิงซูถามว่า "โคถึกน้อย ท่านไม่เป่าจริงๆ?" เวี่ยจือหยางตัดใจกล่าวว่า "แม้ตายก็ไม่เป่า ท่านเก่งกล้าสามารถก็ฆ่าข้าพเจ้า"

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "ท่านไม่เป่าหรือ อย่างนั้นข้าพเจ้าจะยึดขลุ่ยไว้ เมื่อใดท่านยอมเป่า ข้าพเจ้าค่อยคืนให้แก่ท่าน" กล่าวจบปลีกตัวจากไป

เวี่ยจือหยางนอนอยู่ครู่หนึ่ง ค่อยลุกขึ้นอย่างช้าๆ กล้ำกลืนน้ำตาไว้อย่างยากเย็น หมุนตัวลงจากดาดฟ้า กลับเข้ามาในห้องท้องเรือ

เจียงเสี่ยวหลิวหลับอุตุ เวี่ยจือหยางนั่งเหม่อลอยอยู่ข้างเตียง ชั่วขณะค่อยฉุกคิดว่าในคัมภีร์เทพคีตนิรมิตนอกจากบทเพลงเทพคีตาหมุนรอบ ยังมีวิชาฝีมืออื่นอีก หากสามารถเรียนรู้ ก็จะช่วงชิงขลุ่ยหยกจากมือหญิงสาวนั้น

มันจุดตะเกียงน้ำมัน ล้วงหยิบคัมภีร์ออกมา ข้ามบทเพลงคีตาไป ก็เป็นบทเพลงลีลา เบื้องล่างกำกับอักษรว่า "โบราณมีต้นหม่อนร่ายรำตามเสียงดนตรี หากเรียนรู้จังหวะจะโคน จะเกิดคุณประโยชน์ไม่สิ้นสุด คิดร่ำเรียนลีลาศเรา ให้ศึกษาบทเพลงเราก่อน บทเพลงก่อเกิดพลัง กระแสลมเกิดหิมะหวน ยกมือวางเท้าตามจังหวะ เสมือนอยู่ระหว่างมีกับไม่มี ปล่อยตัวเองไปยังสีทะเล คล้ายไร้ผู้คนอยู่ด้านข้าง ท่องไปใต้หล้าเพียงลำพัง"

เวี่ยจือหยางพึมพำว่า "คล้ายไร้ผู้คนอยู่ด้านข้าง ท่องไปใต้หล้าเพียงลำพัง" ในใจเกิดความฝันใฝ่ พออ่านดูต่อไป พบว่าใช้ด้ายเงินปักเป็นรูปรอยเท้าเล็กละเอียดมากมาย รอยเท้าตัดสลับไม่เสมอกัน ข้างบนกำหนดลำดับก่อนหลังของการหยั่งเท้า ใต้รอยเท้ายังมีรูปคนมากมายยกมือวาง

เท้า กรีดกรายร่ายรำออกมา

จังหวะจะโคนของการลีลาศมาจากบทเพลงเทพคีตาหมุนรอบ เวี่ยจือหยางสูญเสียขลุ่ยไป จึงฮัมเพลงในใจ มันถือคัมภีร์ไว้ ลองร่ายรำในห้องท้องเรืออันคับแคบ

ท่าร่ายรำนี้แปลกประหลาดยิ่ง ขอเพียงเคลื่อนไหวตามจังหวะ ไม่ว่าพื้นที่ใหญ่เล็กปานใด ล้วนสามารถเคลื่อนไหวได้ ห้องท้องเรือกว้างยาวไม่ถึงหนึ่งวา มีพื้นที่ให้เคลื่อนไหวน้อยกว่าน้อย เวี่ยจือหยางยามเยื้องย่างไม่รู้สึกคับแคบแต่อย่างไร มันหมุนตัวตามท่วงทำนองในใจ สามารถกระโดดขึ้นลงตามที่ต้องการ คล้ายกับว่าผนังห้องถูกยกออก ปราศจากโต๊ะเก้าอี้ ทุกที่ทางล้วนว่างเปล่า

เยื้องย่างอยู่ครู่หนึ่ง รู้สึกมีพลังลมปราณแผ่พุ่งขึ้นจากจุดตันเถียนท้องน้อย ใช้เส้นทางเดียวกับตอนเป่าขลุ่ย ผ่านท้องน้อยลงสู่สองเท้า มันยิ่งเดินยิ่งเร็ว ระหว่างเดินเหินบังเกิดกระแสลมหอบหนึ่ง กระโชกตะเกียงน้ำมันบนโต๊ะดับไป

มันร่ายรำในความมืด พอเข้าใกล้โต๊ะเก้าอี้มุมเตียง ก็พลิ้วหลบผ่านไป ตรงกับอารัมภบทที่ว่า "เสมือนอยู่ระหว่างมีกับไม่มี ปล่อยตัวเองไปยังสีทะเล" ห้องท้องเรือแม้คับแคบ แต่เวี่ยจือหยางเกิดความอิสระอย่างไม่เคยมีมาก่อน"

วันรุ่งขึ้นท้องฟ้าแจ่มใส หลังจากรับประทานอาหารเช้า คนในห้องท้องเรือออกมาสูดอากาศบริสุทธิ์บนดาดฟ้า เวี่ยจือหยางกับเจียงเสี่ยวหลิวก็ไม่มีข้อยกเว้น เจียงเสี่ยวหลิวร่ำร้องว่า "เมื่อคืนประหลาดแท้ ตอนแรกยังร้อนอบอ้าว หลับไม่สนิท ต่อมาเกิดลมพัด โชยพัดจนเย็นสบาย เวี่ยจือหยาง ท่านกลับมาตั้งแต่เมื่อใด ข้าพเจ้าไฉนไม่รู้สึกตัว?"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "ท่านหลับราวสุกรตาย ต่อให้จับโยนลงทะเลก็

ไม่ตื่น"

เจียงเสี่ยวหลิวหน้าแดงก่ำร้องว่า "ข้าพเจ้าเป็นสุกรตาย ท่านเป็นมุสิกตาย กลางค่ำกลางคืนไม่นอน เอาแต่กระโดดขึ้นลง"

พลันได้ยินเสียงหัวร่อของหญิงสาวดังขึ้น เวี่ยจือหยางเหลียวหน้าไป เห็นเยี่ยหลิงซูยืนพิงราวลูกกรงของเรือ สนทนากับหยางจิ่งอย่างยิ้มแย้ม ขลุ่ยเขียวศูนยตาอยู่ในมือนาง มือขาวผ่องตัดกับขลุ่ยยาวสีเขียวเข้มงามสดใสน่าประทับใจ

เจียงเสี่ยวหลิวพอเห็นเช่นนั้น พลันร้องโอยออกมา กล่าวว่า "เวี่ยจือหยาง ขลุ่ยของท่านไฉนตกอยู่ในมือผู้อื่น ข้าพเจ้าทราบแล้ว คงเป็นท่านคิดประจบเอาใจผู้อื่น มอบขลุ่ยให้เป็นของหมั้น"

มันพอร่ำร้อง ผู้คนบนดาดฟ้าล้วนได้ยิน เยี่ยหลิงซูต้องหันขวับมา ดวงตาคล้ายมีเปลวไฟพวยพุ่ง หยางจิ่งก็ก้าวยาวๆ เข้ามา ตะคอกใส่เจียงเสี่ยวหลิวว่า "สุนัขน้อย เจ้าว่าอะไร?"

เจียงเสี่ยวหลิวยืดคอโต้เถียงว่า "ข้าพเจ้าไม่ได้เอ่ยถึงท่าน ข้าพเจ้าบอกว่าขลุ่ย..." ไม่ทันขาดคำ แก้มซ้ายก็ปวดแปลบอย่างรุนแรง ร่างลอยขวางออกไป ร่วงฟาดลงบนดาดฟ้าดังโครม

คนลงมือเป็นหยางจิ่ง เวี่ยจือหยางทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล พอรุดไปชมดู เห็นครึ่งซีกหน้าของเจียงเสี่ยวหลิวบวมเป่ง มันอ้าปากบ้วนโลหิตออกมาคำหนึ่ง ในน้ำเลือดมีฟันหักซี่หนึ่ง

เวี่ยจือหยางโกรธแค้นยิ่ง ร้องว่า "ผู้แซ่หยาง ท่านไฉนตบตีคน?"

หยางจิ่งแยกเขี้ยวหัวร่อ กล่าวว่า "เราทุบตีคนหรือ เราฟาดหวดสุนัขตัวหนึ่งต่างหาก"

ศิษย์เกาะตะวันออกระเบิดเสียงหัวร่อออกมา เวี่ยจือหยางต้องรวบมือกำเป็นหมัด หยางจิ่งก็ครุ่นคิด หากเด็กน้อยนี้เสนอหน้า จะถือโอกาสสั่งสอนมัน ให้มันหลาบจำไปชั่วชีวิต

เจียงเสี่ยวหลิวเห็นผิดท่า รีบดิ้นรนลุกขึ้น ฉุดดึงแขนเสื้อของเวี่ยจือหยางไว้ กล่าวเบาๆ ว่า “แล้วกันไปเถอะ ลูกผู้ชายไม่ถือสาพลาดท่าตำตา”

เวี่ยจือหยางแยกสองเท้าออก ร้องบอกต่อเยี่ยหลิงซูว่า “คืนขลุ่ยให้กับข้าพเจ้า”

เยี่ยหลิงซูกล่าวราวกับไม่มีเรื่องราวใดว่า “ท่านยอมเป่าขลุ่ยให้ข้าพเจ้าฟังแล้ว?”

เวี่ยจือหยางขบกรามกรอดกล่าวว่า “ข้าพเจ้ายอมเป่าให้สุกรสุนัขฟัง ไม่ขอเป่าให้ท่านฟัง”

ดวงตาเยี่ยหลิงซูทอแววโกรธแค้นวูบหนึ่ง หยางจิ่งคิดสะอึกเข้ามา หญิงสาวชิงโบกมือห้ามปรามไว้ กล่าวว่า “อย่างนั้นข้าพเจ้าจะโยนขลุ่ยลงทะเลไป ไม่คืนให้กับท่านแล้ว” พลางยื่นขลุ่ยหยกถึงข้างกราบเรือ

เวี่ยจือหยางร้อนใจขึ้นมา ขยับกายโถมเข้าหา เยี่ยหลิงซูใช้ขลุ่ยเป็นเหยื่อล่อ ล่อลวงให้มันเข้ามา พอเห็นเช่นนั้นจึงรั้งขลุ่ยหมุนตัว ยื่นปลายเท้าออก เขี่ยใส่ข้อเท้าขวาของเวี่ยจือหยาง คิดเกี่ยวขามันพลัดตกลงทะเล

ท่าเขี่ยเท้านี้แฝงเคล็ดวิชาฝีมือ เวี่ยจือหยางเห็นนางยื่นเท้าออกชัดๆ พานหลบไม่พ้น ยามคับขันบังเกิดไหวพริบ นึกถึงบทเพลงหยางหมิงชิงเว่ยชวีขึ้นมา

บทเพลงนี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับเส้นลมปราณจู่หยางหมิงเว่ยจิง พลันปรากฏพลังความร้อนแล่นจากจุดตันเถียนท้องน้อย แผ่ซ่านไปยังเท้าขวา กลับยกฝ่าเท้าขึ้น เฉียดผ่านปลายเท้าของเยี่ยหลิงซูไป ทิ้งเท้าลงบนกราบเรือ

เยี่ยหลิงซูเขี่ยพลาดผิด รู้สึกประหลาดใจอยู่บ้าง แต่เวี่ยจือหยางอยู่ที่เบื้องหน้าเอง จึงยื่นมือออก ฟาดใส่กลางหลังมันเบาๆ

ฝ่ามือนี้หากฟาดถูก เวี่ยจือหยางต้องตกทะเลไป มันไม่ทันขบคิดมากความ ใช้พลังตามบทเพลง เคลื่อนตัวตามจิตสำนึก ใช้ท่วงท่าในวิชา

เทพลีลา บิดเอวหมุนตัวคราหนึ่ง เคลื่อนไหวราวกิ่งหลิวลู่ลม หลบรอดท่าตบฟาดของเยี่ยหลิงซู

แต่ว่าฝ่ามือของเยี่ยหลิงซูนี้มีท่าตามหลังมากมาย พอฟาดฝ่ามือใส่อากาศธาตุ ก็ฟาดมือกลับหลัง กวาดใส่หว่างเอวของเวี่ยจือหยาง

เวี่ยจือหยางลอยตัวอยู่ข้างกราบเรือ เบื้องหน้าเป็นเยี่ยหลิงซู ด้านหลังเป็นท้องทะเล บวกกับมันไม่รู้จักเพลงหมัดมวย ชมดูท่าพลิกแพลงของเยี่ยหลิงซูไม่ออก เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ ไม่ว่าอีกฝ่ายลงมืออย่างไร มันเพียงร่ายรำตามเสียงเพลง ปลายเท้าสะกิดพื้นหมุนตัวเป็นวง ปลายนิ้วของเยี่ยหลิงซูก็เฉียดผ่านข้างกายไป ไม่สามารถกวาดถูกได้

เวี่ยจือหยางแรกฝึกวิชาเทพลีลา เอาแต่หมุนคว้างหลบเลี่ยง ลืมเลือนว่าตัวเองอยู่ที่ใด หลังจากหมุนคว้างสองรอบ ก็มาถึงริมกราบเรือ เท้าข้างหนึ่งเหยียบใส่อากาศธาตุ เอียงวูบตกลงในทะเล

เห็นแน่ชัดว่าจะตกทะเล ห้วงสมองมันพลันนึกถึงเพลงไท่หยางอันปี้ชวี บทเพลงนี้เกี่ยวพันกับเส้นลมปราณจู้ไท่หยางปี้จิง ในใจพอนึกถึงท่วงทำนอง พลังลมปราณก็ชอนไชถึงเท้าซ้าย มันเคลื่อนไหวตามจังหวะจะโคน หมุนตัวกลางอากาศ เท้าซ้ายเกี่ยวใส่กราบเรือ ปลายเท้าบังเกิดเป็นพลัง หยุดร่างเอาไว้

เท้าของมันแม้หยั่งรากกับกราบเรือ แต่ร่างยังตกลงไป ตัวเรือคล้ายกำแพงชั้นหนึ่งถล่มใส่ ยามนั้นบทเพลงในใจเปลี่ยนเพลงเส้าหยินสี่ซินชวี บทเพลงนี้เกี่ยวพันกับมือขวา เวี่ยจือหยางรู้สึกมีพลังความร้อนแล่นมาถึงฝ่ามือขวา จึงฟาดฝ่ามือใส่ไม้กระดานเรือ บังเกิดพลังสะท้อนกลับ โยนร่างมันขึ้นบนดาดฟ้าเรือ

เยี่ยหลิงซูคำนวณแน่ว่าเวี่ยจือหยางต้องตกทะเล จึงไม่ใส่ใจ พลันเห็นเวี่ยจือหยางดีดตัวกลับขึ้นมา พุ่งผ่านข้างกายนางไป หางตาเหลือบเห็นประกายสีเขียวผ่านเข้าสู่คลองจักษุ เป็นขลุ่ยหยกเลานั้นเอง

เวี่ยจือหยางไม่ขบคิดใคร่ครวญ ยื่นมือตะปบใส่ บทเพลงในใจเปลี่ยนเป็นเพลงเส้าหยินซันเจียวชวี บังเกิดพลังลมปราณแผ่พุ่งเข้าสู่นิ้วมือซ้ายทั้งห้า คว้าจับขลุ่ยหยกเอาไว้ เยี่ยหลิงซูรู้สึกใจกลางฝ่ามือปวดแปลบ ขลุ่ยหยกหลุดจากมือไป

เวี่ยจือหยางพอช่วงชิงขลุ่ยหยกกลับมา ก็บรรเลงบทเพลงหยางหมิงชิงเว่ยชวี เท้าขวาแตะสัมผัสพื้น ดีดกายปราดขึ้นมา จากนั้นบรรเลงเพลงไท่หยางอันปี้ชวี เท้าซ้ายเตะขึ้นมา ร่างลอยหวีดขึ้น ตีลังกากลางอากาศตลบหนึ่งแล้วหยุดยั้งยืนหยัด

ความเคลื่อนไหวเหล่านี้คล้ายเมฆลิ่วล่องสายน้ำไหล ต่อเนื่องตามกันในอึดใจเดียว ศิษย์เกาะตะวันออกชมดูจนลืมตาค้าง ด้วยความสามารถของพวกมัน ความจริงก็กระทำได้ แต่ก่อนหน้านี้เวี่ยจือหยางไม่รู้จักวิชาฝีมือ พลันกลับกลายเป็นผู้มีฝีมือคนหนึ่ง จึงแตกต่างอย่างลิบลับ โดยเฉพาะมันโบกมือหงายร่าง นอกจากคล่องแคล่วปราดเปรียวแล้ว ยังงามสง่าอย่างบอกไม่ถูก

เยี่ยหลิงซูบังเกิดความอับอายโกรธแค้น จึงไม่รอให้เวี่ยจือหยางยืนหยัดมั่น ก็ฟาดฝ่ามือใส่มัน ลมฝ่ามือพอถึงตัว เวี่ยจือหยางรู้สึกเลือดลมพลุ่งพล่าน รีบร้องว่า “ช้าก่อน”

เยี่ยหลิงซูหยุดยั้งท่าฝ่ามือไว้ ถามว่าอะไรหรือ เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านบอกว่าขอเพียงข้าพเจ้าเป่าขลุ่ยให้กับท่าน ท่านจะคืนขลุ่ยให้กับข้าพเจ้า”

หญิงสาวสูญเสียขลุ่ยหยก รู้สึกอับอายมากกว่าโกรธเคือง พลันเห็นเวี่ยจือหยางยอมอ่อนข้อ มีความรู้สึกว่ากู้หน้ากลับคืน อย่าว่าแต่ขลุ่ยหยกเปลี่ยนมือแล้ว ต่อให้แย่งชิงกลับมา ก็ไร้รสชาติความหมาย ดังนั้นเยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “ท่านเป่าออกมา หากเป่าไม่น่าฟัง ข้าพเจ้าจะให้ท่านเห็นดีแน่นอน”

เวี่ยจือหยางสูญเสียขลุ่ยหยก แล้วได้คืนมา ห้วงสมองปรากฏภาพเงาร่างของจูเหว่ยขึ้น มันเงียบงันชั่วขณะ ค่อยขวางขลุ่ยเป่าเป็นเสียงดัง เสียงขลุ่ยอ้อยส้อย พัวพันไม่สิ้นสุด

เยี่ยหลิงซูพอได้ยินเสียงขลุ่ย ต้องงงงันวูบ เอื้อนเอ่ยออกมาว่า *"หญิงสาวสวยสะคราญ นัดพบกันมุมกำแพง ซ่อนตัวไม่เผยโฉม พาให้กระวนกระวาย"*

หญิงสาวงามน่ารัก กำนัลต้นหญ้าแดง ต้นหญ้าแดงระวี สร้างความเปรมปรีดิ์นัก

เด็ดดอกหญ้าจากไพรสน ทั้งงดงามทั้งเฉิดโฉม มิใช่ต้นหญ้างดงาม หากเป็นของกำนัลจากท่าน"

เกาะตะวันออกสืบทอดวิชาวังความลับฟ้า ถึงแม้อยู่กลางโพ้นทะเล แต่ยังศึกษาตำรับตำราติดต่อกันร้อยปี ศิษย์เกาะตะวันออกส่วนใหญ่พอฟังทราบว่าเยี่ยหลิงซูเอื้อนบทกลอนพื้นเมืองเป่าขลุ่ย**ชื่อจิ้งหนี่** *(หญิงสาวสุภาพ)* ใน**ตำราชือจิง*** บรรยายถึง**หนุ่มสาวคู่หนึ่งนัดพบกันที่มุมกำแพง ฝ่ายหญิงไม่ได้มาตามนัด สร้างความร้อนรุ่มใจแก่ฝ่ายชาย ต่อมาหญิงสาวมาถึง กำนัลขลุ่ยสีแดงให้เลาหนึ่ง****

เวี่ยจือหยางเป่าบทเพลงนี้ออกมา สร้างความพิศวงงงงวยแก่ทั้งหมดยิ่ง มีแต่เยี่ยหลิงซูที่เปลี่ยนจากโกรธแค้นเป็นอ่อนโยน รอจนเวี่ยจือหยางเป่าจบ นางจึงถามเบาๆ ว่า "ขลุ่ยหยกเลานี้เป็นผู้อื่นกำนัลแก่ท่านหรือ?"

เวี่ยจือหยางมีสีหน้าอ้างว้าง เยี่ยหลิงซูมองดูมันชั่วขณะ ทอดถอนใจกล่าวว่า "ความจริงเข้าใจว่าท่านเป็นปีศาจตระหนี่ ที่แท้มีเบื้องหลังเคลือบแฝง อย่างนั้นข้าพเจ้าไม่ต้องการขลุ่ยเลานี้แล้ว"

---

* ชือจิงเป็นกวีนิพนธ์เล่มแรกของจีน ขงจื๊อเป็นผู้รวบรวมจัดทำขึ้น

** มีคนตีความว่าสิ่งของที่หญิงสาวกำนัลให้มิใช่ต้นหญ้าแดง หากเป็นขลุ่ยสีแดง

เวี่ยจือหยางเป่าเพลงจิ้งหนี่ออกมา เนื่องเพราะเหตุการณ์ในบทกวีโบราณมีส่วนคล้ายกับจู่เหว่ยกำนัลขลุ่ยให้ มิคาดพอเป่าออกมา เยี่ยหลิงซูก็คำนวณที่มาของขลุ่ยหยกออก จึงตัดสินใจวางมือ

เมื่อเป็นเช่นนี้ ความรู้สึกในเชิงลบที่เวี่ยจือหยางมีต่อหญิงสาวค่อยลดน้อยถอยลง ยิ้มให้กับนางคราหนึ่ง ขณะจะหันกายไป หยางจิ่งพลันกล่าวว่า "เด็กน้อย ท่าร่างของเจ้าเมื่อครู่ยังไม่เลว ที่แท้ร่ำเรียนจากที่ใด?"

เวี่ยจือหยางกล่าวเสียงเย็นชาว่า "ไม่ได้ร่ำเรียน ข้าพเจ้าเรียนรู้ด้วยตนเอง"

หยางจิ่งยิ้มพลางกล่าวคำเสียดารวะแล้ว จากนั้นกล่าวว่า "เด็กน้อยพวกเราเดิมพันสักครา เราไม่ใช้หมัดเท้ากำลังภายใน เพียงใช้วิชาท่าร่างภายในสามกระบวนท่าจะคร่ากุมเจ้าเอาไว้"

เวี่ยจือหยางถามว่าพนันอะไร หยางจิ่งชี้มือมาที่ขลุ่ยหยก กล่าวว่า "หากเจ้าเป็นฝ่ายแพ้ ขลุ่ยเลานี้ต้องคืนแก่ศิษย์น้องเยี่ย..."

ไม่ทันกล่าวจบ เยี่ยหลิงซูชิงกล่าวว่า "ศิษย์พี่หยาง แล้วกันไปเถอะ"

หยางจิ่งเห็นเยี่ยหลิงซูถือขลุ่ยตลอดเวลา เข้าใจว่านางชมชอบวัตถุนี้ จึงคิดออกหน้า สร้างความยินดีแก่นาง ดังนั้นกล่าวว่า "ศิษย์น้องวางใจ เพียงเป็นขลุ่ยเลาหนึ่ง เราผู้พี่จะแย่งชิงกลับมาให้กับท่านเอง"

เยี่ยหลิงซูขมวดคิ้วกล่าวว่า "ข้าพเจ้าบอกว่าแล้วกันไปเถอะ"

หยางจิ่งครุ่นคิดขึ้น *'อิสตรีปากบอกว่าไม่ต้องการ ในใจกลับอาลัยอาวรณ์ ศิษย์น้องเยี่ยมีนัยน์ตาสูง ไม่เห็นของวิเศษทั่วไปอยู่ในสายตา ยากนักที่พึงตาต้องใจขลุ่ยหยก ไม่ว่าอย่างไรต้องแย่งชิงมาให้กับนาง'* ดังนั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "ศิษย์น้องเป็นศิษย์สตรีของเต่าจู่ มีวิชาฝีมือเป็นเลิศ เด็กน้อยอาศัยวิชาแมวสามขา ฉวยโอกาสที่ท่านไม่ทันระวังแย่งชิงขลุ่ยหยกไป หากไม่ช่วงชิงกลับมา มันไยมิใช่นึกดูแคลนวีรบุรุษผู้กล้าของเกาะตะวันออกเรา?"

คำกล่าวนี้เรียกเสียงโห่ร้องชมเชยจากศิษย์เกาะตะวันออก แต่พอกระทบโสตเยี่ยหลิงซู กลับเป็นการประชดแดกดัน ราวกับว่าที่นางสูญเสียมิใช่ขลุ่ยหยก หากเป็นหน้าตาของเกาะตะวันออก จึงแค่นหัวร่อกล่าวว่า "ศิษย์พี่หยางเป็นวีรบุรุษผู้กล้าของเกาะเรา ข้าพเจ้าเป็นศิษย์สตรีที่ไร้ความสามารถ ต้องรอให้ท่านออกหน้า"

หยางจิ่งฟังจากน้ำเสียงเห็นว่าผิดท่า แต่เมื่อลั่นปากออกไป ก็ยากกลับคำได้ จึงกล่าว "เด็กแซ่หยาง เจ้ากล้าพนันกับเราหรือไม่?"

เวี่ยจือหยางกล่าวถามว่า "หากท่านเป็นฝ่ายแพ้จะทำอย่างไร?"

หยางจิ่งงงงันวูบ จากนั้นกล่าวอย่างเชื่องโขว่า "ท่านต้องการอะไรก็ได้"

เวี่ยจือหยางจับจ้องมองมันชั่วขณะจึงผงกศีรษะกล่าวว่า "หากข้าพเจ้าเป็นฝ่ายแพ้ จะประคองส่งขลุ่ยหยกให้ หากท่านเป็นฝ่ายแพ้..." มันชี้มือไปที่เจียงเสี่ยวหลิว กล่าวว่า "ท่านต้องเรียกมันเป็น**แหยแหย** *(ท่านปู่)* อันประเสริฐสามคำ"

หยางจิ่งบันดาลโทสะ หากมิใช่อยู่ต่อหน้าผู้คน มันคงฟาดเวี่ยจือหยางตายคามือ ยามโกรธแค้นจึงรับคำท้าว่า "พนันก็พนัน ผู้ใดกลัวก็เป็น**ซุนจื่อ** *(หลานชาย)* ของเจ้า"

เมื่อครู่เจียงเสี่ยวหลิวถูกตบหน้าฟันหักไปซี่หนึ่ง เวี่ยจือหยางจึงคิดระบายแค้นให้กับมัน ศิษย์เกาะตะวันออกคิดชมดูความสนุกสนาน จึงเว้นพื้นที่ว่างให้แถบใหญ่

เวี่ยจือหยางบอกให้เจียงเสี่ยวหลิวถือขลุ่ยแทนมัน เจียงเสี่ยวหลิวหน้าซีดเผือด กล่าวเบาๆ ว่า "แล้วกันไปเถอะ ผู้แซ่หยางมีฝีมือสูงเยี่ยมท่านสู้มันไม่ได้"

เวี่ยจือหยางแสร้งเป็นหูทวนลมไม่ได้ยิน หยางจิ่งร้องถามว่า "เด็กน้อย เตรียมพร้อมแล้วหรือไม่?"

เวี่ยจือหยางขานรับว่า “พร้อมแล้ว...” คำพูดพอกล่าว รู้สึกมีกระแสลมพัดพามา มันไม่ทันมีความคิดหลบหลีก ทรวงอกท้องน้อยก็ปวดแปลบอย่างรุนแรง ร่างลอยลิ่ววาเศษ ร่างฟาดกับพื้นเรือ นอนแน่นิ่งไม่ไหวติง

หยางจิ่งยกมือไพล่หลัง ยืนอย่างเย็นชา มันมือเท้าไม่ขยับ ก็กระแทกเวี่ยจือหยางปลิวลิ่วไป เหล่าศิษย์เกาะตะวันออกพากันโห่ร้องว่า “ศิษย์พี่หยางมีฝีมืออันยอดเยี่ยม ไม่ต้องเปลืองเรี่ยวแรงแม้แต่น้อย”

หยางจิ่งบังเกิดความกระหยิ่ม ยิ้มพลางผงกศีรษะรับ พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า “เพียงไม่ระวังถูกวัวขวิดใส่คราหนึ่ง”

หยางจิ่งงงงันวูบ เห็นเวี่ยจือหยางลุกขึ้นอย่างช้าๆ ปากกล่าวว่า “พี่หยาง ยังมีอีกสองกระบวนท่า”

หยางจิ่งลืมตาค้าง ในใจนึกเคลือบแคลงสงสัย ที่แท้เวี่ยจือหยางพอเกิดความคิด พลังลมปราณของเทพคีตาก็ก่อเกิด ร่างลอยขึ้นมา สลายพลังจู่โจมของหยางจิ่งไป มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น อวัยวะภายในของมันเกิดความปั่นป่วน แทบกระอักโลหิตออกมา

หยางจิ่งจึงไม่ประมาทศัตรูอีก กระโดดพุ่งโถมออกไป เวี่ยจือหยางเห็นเช่นนั้น ในใจนึกถึงบทเพลง ปรากฏพลังความร้อนสายหนึ่งแล่นมาที่เท้าซ้าย ใช้เท้าซ้ายเป็นแกนกลาง บังคับร่างหมุนคว้างดุจสายลม

หยางจิ่งรู้สึกละลานตาวูบ ฝ่ายตรงข้ามเคลื่อนร่างย้ายตำแหน่งมาถึงด้านซ้ายมือของมัน มันใจหายวาบ ใช้ออกด้วยกรงเล็บวิหค คว้าใส่จุดหมิงอวี่ที่ท้องน้อยของเวี่ยจือหยาง พลันได้ยินเยี่ยหลิงซูร้องบอกว่า “ไม่อาจใช้กำลังภายใน”

หยางจิ่งงงงันวูบ รีบรั้งพลังกลับมา พลังการฝึกปรือของมันยังไม่บรรลุถึงขั้นปล่อยออกรั้งเข้าตามใจนึก ระหว่างหนึ่งไปหนึ่งกลับ ฝีมือจึงเชื่องช้าลง เวี่ยจือหยางพลันนึกถึงบทเพลงจูเส้าหยินเซิ่นชวี พลังความร้อนสายหนึ่งแล่นผ่านเส้นลมปราณเซิ่นจิง ชอนไชจึงจุดไท่ซีที่ส้นเท้าขวา

พลังลมปราณพอแล่นผ่าน ก็บิดเอวหมุนเท้า หลบรอดจากท่าตะปบของหยางจิ่ง รู้สึกว่าปลายเล็บเฉียดผ่านผิวกาย จนปวดแปลบแสบร้อนขึ้นมา

เยี่ยหลิงซูร้องเตือนว่า "ท่าที่สอง" หยางจิ่งร้อนใจขึ้นมา พลันย่อตัวใช้ท่าเท้ากวาดพสุธากวาดเท้าซ้ายออก

เพิ่งกวาดเท้าออก เยี่ยหลิงซูก็ร้องเตือนว่า "ไม่ใช้หมัดเท้า" หยางจิ่งอับจนปัญญา รีบชักเท้ากลับมา พลันกระโดดปราดขึ้น พุ่งชนใส่เวี่ยจือหยาง

มันพอเปลี่ยนกระบวนท่า เวี่ยจือหยางก็หมุนตัววิ่งหลบหนี หยางจิ่งพอพุ่งชนใส่อากาศธาตุ ในใจทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ขณะจะไล่กวดตาม พลันได้ยินเสียงเยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "ท่าที่สาม ท่านแพ้แล้ว..."

หยางจิ่งคล้ายพลัดตกไปในหล่มน้ำแข็ง เวี่ยจือหยางพอได้ยินเสียงร้องของเยี่ยหลิงซูก็หันกลับมา หัวร่อฮิฮะกล่าวว่า "พี่หยาง ยังไม่เรียก **แหยแหย** *(ท่านปู่)* อีก?"

ไม่ทันขาดคำ เห็นหยางจิ่งตาทอประกายดุร้าย สะอึกเข้ามาบีบคอเวี่ยจือหยาง กระชากมันล้มลง เวี่ยจือหยางขณะจะขัดขืนดิ้นรน ดั้งจมูกก็ถูกต่อยใส่หมัดหนึ่ง จนเลือดกำเดาไหลออกมา

ทุกผู้คนตื่นตระหนกยิ่ง เยี่ยหลิงซูร้องถามว่า "หยางจิ่ง ท่านทำอะไร?"

หยางจิ่งไม่ตอบคำ ขี่อยู่บนร่างเวี่ยจือหยาง มือซ้ายบีบคอของมัน มือขวาตบฉาดฉาดใส่สองครา ตวาดถามว่า "เด็กโสโครก ผู้ใดเป็นแหยแหย ผู้ใดเป็นหลาน?"

เวี่ยจือหยางร้องอย่างโกรธแค้นว่า "ข้าพเจ้าเป็นแหย..." ไม่ทันขาดคำ ก็ถูกตบหน้าอีกสองฉาด จนสองแก้มบวมเป่ง แก้วหูลั่นอึงอลขึ้นมา

หยางจิ่งไม่รักษาข้อตกลง กลับหยามหยันคู่ต่อสู้ ศิษย์เกาะตะวัน

ออกแม้ไม่เห็นด้วย แต่หยางจิ่งเป็นศิษย์อันดับแรกของกระแสลมหายใจปลาวาฬ เป็นที่โปรดปรานของหมิงโต้ว ที่ผ่านมายโสลำพอง แม้แต่เยี่ยหลิงซูก็ไม่ต้องการเพาะความแค้นกับมันเพราะเด็กหนุ่มที่มาใหม่คนหนึ่งจึงสงบปากคำไว้ เจียงเสี่ยวหลิวคิดเข้ามาช่วยเหลือ แต่ก็เกรงกลัววิชาฝีมือของหยางจิ่ง

หยางจิ่งแสยะยิ้มกล่าวว่า "เด็กโสโครก เรียกแหยแหยสามคำ บิดาจะละเว้นชีวิตเจ้า..."

เวี่ยจือหยางด่าทอว่า "ตัวบัดซบ ท่านเป็นหลานของเรา ข้าพเจ้ายังไม่ต้องการ..."

หยางจิ่งตาทอประกายอำมหิต รวบนิ้วทั้งห้าลง ลำคอของเวี่ยจือหยางคล้ายเพิ่มปลอกเหล็กอันหนึ่ง

มันพอหายใจติดขัด พลังลมปราณเทพคีตาภายในกายก็เกิดปฏิกิริยาขึ้น บทเพลงเยิ่นม่ายอิ่นดังขึ้นในใจ พลังขุมหนึ่งวิ่งออกจากท้องน้อย แล่นไปตามเส้นลมปราณเยิ่นถึงช่วงคอ หยางจิ่งรู้สึกง่ามมือร้อนวูบแทบถูกมันกระแทกคลายออก

หยางจิ่งลอบตื่นตระหนก โคจรพลังสะกดพลังลมปราณเทพคีตาไว้ มันฝึกพลังลมหายใจปลาวาฬในแนวทางแกร่งกร้าว เวี่ยจือหยางเพิ่งฝึกพลังลมปราณ มีสภาพเบาบาง จึงถูกพลังของหยางจิ่งสะกดถดถอยกลับมาที่ทรวงอก

เวี่ยจือหยางรู้สึกสมองมึนงง พลังหนึ่งหยินหนึ่งหยาง หนึ่งอ่อนหนึ่งแข็งพันตูกันที่ทรวงอก ห้วงสมองพลันปรากฏข้อความแถวหนึ่งขึ้น "ใช้พลังหยินเป็นสายธนู พลังหยางเป็นคันธนู เมื่อใช้ย้อนทวนก็สามารถบังคับเข็มหลุดจากร่าง..."

นี่เป็นเคล็ดวิชาของเข็มพิรุณราตรี เวี่ยจือหยางพลันเกิดความคิดประการหนึ่งขึ้น *'หยางจิ่งฝึกพลังแกร่งกร้าว ส่วนลมปราณของเราหนึ่ง*

อ่อนหนึ่งแข็ง มิใช่เป็นไปตามที่เคล็ดวิชาบ่งบอกไว้หรอกหรือ...'

นี่เป็นความคิดเพ้อเจ้อ ครั้งกระโน้น**กงหยางหวี่ เหลียงเซียว หวินสู*** ล้วนครุ่นคิดค้นคว้าแบ่งแยกเป็นพลังหยินและหยาง โดยไม่พึ่งพากำลังจากภายนอก เวี่ยจือหยางตกอยู่ในจุดอับ จึงไม่ขบคิดมากความ ทำตามเคล็ดวิชาเข็มพิรุณราตรี ใช้พลังลมปราณเทพคีตาเป็นสายธนู หยิบยืมพลังแกร่งของหยางจิ่งเป็นคันธนู แยกย้ายเป็นหนึ่งหน้าหนึ่งหลัง บังคับเข็มทองพุ่งออกไป

คราครั้งนี้เห็นผลทันตา เข็มทองเกิดการสั่นสะเทือนหลายครา พลันดีดพุ่งออกจากตำแหน่งหัวใจของมัน กลับกลายเป็นประกายสีทองจุดหนึ่งจมหายไปในทรวงอกข้างซ้ายของหยางจิ่ง

หยางจิ่งพลันทะลึ่งตัวขึ้นมา ใบหน้ากลับกลายเป็นแดงก่ำ สองตาเบิกค้าง ส่ายโงนเงนถอยไปสองก้าว กระแทกนั่งลงกับพื้น คล้ายกับโรคลมบ้าหมูกำเริบ ปากมีน้ำลายแตกฟอง ร่างสั่นกระตุกตลอดเวลา

เหตุแปรเปลี่ยนเกิดขึ้นอย่างกะทันหัน ทุกผู้คนเห็นสภาพของหยางจิ่ง ล้วนเกิดความงุนงงสงสัย

พลันบังเกิดเสียงร้องบอกให้หลีกไป หมิงโต้วแหวกฝ่าฝูงชนเข้ามาประคองศิษย์เอาไว้ ตรวจดูอาการบาดเจ็บของมัน เวี่ยจือหยางก็ดิ้นรนลุกขึ้น รู้สึกว่าเข็มทองพอหลุดจากร่าง เกิดความปลอดโปร่งโล่งอุรา แม้แต่อาการเจ็บปวดบนใบหน้าก็บรรเทาลง

หมิงโต้วลูบคลำดู ยังดูไม่ออกว่าหยางจิ่งรับบาดเจ็บที่ใด ยามนั้นหยางฟงไหลกับซือหนันถิงล้วนรุดมาตามเสียง ซือหนันถิงเจ็บป่วยมานานกลายเป็นผู้รอบรู้ทางการแพทย์ พอตรวจดูแล้วกล่าว "**หมิงจุนจู่** *(สุดยอดแซ่หมิง)* มันรับบาดเจ็บที่บริเวณปอด"

หมิงโต้วรีบฉีกปกเสื้อของหยางจิ่งออก เห็นจุดฉีเหมินใต้ราวนมซ้าย

---

* ตัวละครในวีรกรรมผู้กล้า

มีรอยเลือดสีแดงจุดหนึ่ง ขณะจะโคจรพลังรีดเร้นเข็มออกมา ซือหนันถิงชิงกดไหล่มันไว้ กล่าวว่า "ให้เราทดลองดูก่อน"

หมิงโต้วค่อยได้คิดกล่าวว่า "เอ่ยถึงการจัดการกับอาวุธลับ ผู้ใดเทียบเปรียบกับ**ซือจุนจู่** *(สุดยอดแซ่ซือ)* ได้?"

ซือหนันถิงยื่นนิ้วสองนิ้วจ่อใส่จุดที่นูนออกมา สั่นศีรษะกล่าวว่า "มิใช่โลหะ" พลางกรีดนิ้วคราหนึ่งก็ปรากฏประกายสีทองสายหนึ่งแหวกพุ่งออกมา พร้อมกับโลหิตฉีดพุ่ง หยางจิ่งหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลาย กระอักโลหิตออกมาคำหนึ่ง หมิงโต้วรีบทาบฝ่ามือกับท้องน้อยมัน ถ่ายทอดพลังอันแกร่งกร้าวเข้าไป หยางจิ่งหอบหายใจสองครา ค่อยสงบนิ่งลง

หมิงโต้วคลายมือจากศิษย์รักเงยหน้าขึ้น เห็นซือหนันถิงคีบจับเข็มทองเล่มหนึ่ง ขมวดคิ้วแนบแน่น เข็มทองยาวประมาณครึ่งนิ้ว เล็กเรียวดุจสายใย หมิงโต้วชมดูจนหน้าแปรเปลี่ยนไป ร้องโพล่งว่า "เข็มพิรุณราตรี..."

เหล่าศิษย์เกาะตะวันออกพอฟัง บังเกิดความปั่นป่วนวุ่นวายขึ้นมา หมิงโต้วตะลึงลานวูบ จึงหันขวับมายังเยี่ยหลิงซู กล่าวว่า "หลานศิษย์เยี่ยท่านลงมือเช่นนี้ มีคำอธิบายใด?"

เยี่ยหลิงซูกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "หมิงจุนจู่ ท่านกล่าวอันใด ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ"

หมิงโต้วกระชากเสียงว่า "นอกจากเจ้าแล้ว คนในที่นี้มีผู้ใดซัดเข็มพิรุณราตรีออกได้?"

เยี่ยหลิงซูจ้องมองหมิงโต้ว หาตอบคำไม่ หมิงโต้วเข้าใจว่าตนเองคาดเดาไม่ผิด สร้างความขุ่นเคืองกว่าเดิม มันรุดมาตั้งแต่แรก แต่นิ่งดูดายครุ่นคิดว่าหากหยางจิ่งทุบตีเวี่ยจือหยางจนพิการหรือตกตาย ขลุ่ยเขียวศูนยตากลายเป็นวัตถุไร้เจ้าของ ย่อมต้องตกเป็นของตนเอง ภายหลังเหตุการณ์แสร้งเป็นดุว่าหยางจิ่งรอบหนึ่ง มิคาดเยี่ยหลิงซูพลันลงมือลอบ

ทำร้าย ทำลายแผนการของมันไป

หยางฟงไหลมีนิสัยวู่วาม จึงตำหนิว่า "หลิงซู เจ้าทำอะไร หยางจิ่งเป็นศิษย์พี่ของเจ้า ไหนเลยหันศอกออกนอก เพราะเด็กน้อยที่เพิ่งเข้าสำนักผู้หนึ่ง?"

เยี่ยหลิงซูคลุมหน้าไว้ ไม่อาจเห็นสีหน้านาง เห็นแพรคลุมหน้าสั่นพลิ้ว แสดงว่าพลุ่งพล่านใจยิ่ง ซือหนันถิงมีนิสัยละเอียดรอบคอบ รู้สึกว่าไม่ถูกต้อง แต่เข็มพิรุณราตรีเป็นยอดวิชาที่ประมุขเกาะตะวันออกถ่ายทอดให้ บนเรือใหญ่นอกจากเยี่ยหลิงซูแล้ว ไม่มีผู้ใดใช้อาวุธลับนี้ได้

หมิงโต้วแค่นหัวร่ออย่างเย็นชาร้องดังๆ ว่า "**หยางจุนจู่** *(สุดยอดแซ่หยาง)* ท่านยังไม่ทราบ เรื่องของบุรุษสตรี ไม่ว่าผู้ใดไม่อาจบอกกล่าวชัดแจ้ง หลานศิษย์เยี่ยมีนัยน์ตาสูง ไม่เห็นบุรุษบนเกาะอยู่ในสายตา ผู้แซ่เวี่ยนี้มีหน้าตาไม่เลว เมื่อครู่เป่าขลุ่ยเป็นบทเพลงจิ้งหนี่ได้ไพเราะ คำ *'หญิงสาวงามน่ารัก กำนัลขลุ่ยสีแดง'* ขลุ่ยเลานี้เป็นมันแย่งชิงมา กลับกล่าวอ้อมค้อมว่าเป็นศิษย์เยี่ยกำนัลแก่มัน หนึ่งนั้นเป็นการให้เกียรติ สองถือโอกาสบอกความในใจ หากเปลี่ยนเป็นเรา ก็ต้องหวั่นไหวใจ"

ทุกผู้คนค่อยเข้าใจกระจ่าง ศิษย์บุรุษของเกาะตะวันออกล้วนหลงรักเยี่ยหลิงซู พอฟังล้วนเกิดความหึงหวง ใช้สายตาไม่เป็นมิตรมองดูเวี่ยจือหยาง

เวี่ยจือหยางเห็นหมิงโต้วกล่าวเหลวไหล ตีความบทเพลงจิ้งหนี่ผิดไป อดกล่าวมิได้ว่า "**หมิงเซียนเซิง** *(ท่านผู้แซ่หมิง)* นี่ไม่เกี่ยวข้องกับแม่นางเยี่ย เข็มทองเป็นข้าพเจ้าซัดพุ่งออกไป..."

ไม่ทันกล่าวจบ ในกลุ่มคนบังเกิดเสียงแค่นหัวร่อดังขึ้น หมิงโต้วก็กล่าวว่า "เจ้าสอพลอเร็วเกินไป อย่าเพิ่งบอกว่าเจ้ารู้จักซัดเข็มหรือไม่ เมื่อครู่เจ้ากระทั่งกระดิกนิ้วยังทำไม่ได้ จะซัดเข็มออกได้อย่างไร?"

เวี่ยจือหยางเสนอหน้าออกไป ฝ่ายตรงข้ามกลับไม่ยอมเชื่อ ในใจ

ทั้งขุ่นเคืองทั้งขบขัน หากให้บอกความจริง จะเกี่ยวพันถึงจางเทียนอี้กับมัจฉาหินวิถีเทพ พอบอกออกไปคงไม่อาจรักษาชีวิตน้อยๆ ไว้ได้

พลันได้ยินเยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "มิผิด เข็มทองเป็นข้าพเจ้าซัดออกเอง"

ทั้งหมดพอฟังล้วนเดือดดาลเป็นการใหญ่ หมิงโต้วก็กล่าวว่า "อย่างนั้นเจ้าก็ยอมรับว่าชมชอบเด็กน้อยแซ่เวี่ยผู้นี้แล้ว?"

หน้าอกของเยี่ยหลิงซูสะท้อนขึ้นลง กล่าวโดยไม่ไว้หน้าว่า "หมิงโต้ว ข้าพเจ้าชมชอบผู้ใด ไม่ชมชอบผู้ใด เกี่ยวข้องใดกับท่าน?"

นางกล่าวคลุมเครือไม่ชัดแจ้ง หมิงโต้วขณะจะกล่าวประชดแดกดัน ซือหนันถิงชิงกระแอมไอกล่าวว่า "หมิงจุนจู่พอแล้ว หลิงซูได้ยอมรับ หลานศิษย์หยางก็ไม่ได้รับบาดเจ็บสาหัส ในความเห็นเรา ยังคงยึดหลักสันติเถอะ"

หมิงโต้วกล่าวว่า "เห็นแก่หน้าซือจุนจู่ เราไม่ถือสาหาความผู้เยาว์ แต่รอจนพบกับ**เต่าจู่** *(ประมุขเกาะ)* เรามิอาจไม่เอ่ยถึง"

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "ล้วนแล้วแต่ท่าน" จากนั้นสะบัดแขนเสื้อหมุนตัวไป

หยางจิ่งฟื้นคืนสติมาแล้ว ในใจบังเกิดเป็นรสชาติสุดบรรยาย เหม่อมองดูเงาหลังของหญิงสาว พลางกระตุกแขนเสื้อหมิงโต้ว กล่าวว่า "ซือฟู่ แล้วกันไปเถอะ"

หมิงโต้วถลึงตาใส่ศิษย์ ดุว่าใช้การไม่ได้ แล้วสะบัดหน้าจากไป ที่เหลือก็แยกย้ายจากไป

เวี่ยจือหยางไม่ทราบว่าเยี่ยหลิงซูไฉนปล่อยให้หมิงโต้วปรักปรำ มันเหลียวดูเจียงเสี่ยวหลิว เห็นเจียงเสี่ยวหลิวก็เซื่องซึมเซากับที่

ทั้งสองกลับมาที่ห้องท้องเรือ เวี่ยจือหยางขบคิดแล้วกล่าว "เจียงเสี่ยวหลิว ข้าพเจ้าจะเป่าบทเพลงให้ท่านฟัง หากมีความผิดปรกติใด ให้บอกต่อข้าพเจ้า"

เจียงเสี่ยวหลิวรับคำ เวี่ยจือหยางก็เป่าบทเพลงเทพคีตาหมุนรอบเที่ยวหนึ่ง ยังไม่ทันเป่าจบ ได้ยินเสียงกรนดังขึ้น พอเหลียวหน้ามอง พบว่าเจียงเสี่ยวหลิวหลับใหลบนเตียงแล้ว

เวี่ยจือหยางทราบว่ามันมีนิสัยหยาบกร้าน มิใช่ผู้นิยมดนตรีการ เมื่อไม่เข้าใจดนตรีการ ก็ไม่สามารถฝึกพลังลมปราณเทพคีตา จึงเลิกล้มความคิดถ่ายทอดวิชาให้ มันนั่งครุ่นคิด ตอนนี้ล่วงเกินหมิงโต้วสองอาจารย์กับศิษย์ หากพบบันทึกขวัญกระบี่ติดตัวจะเป็นภัยร้ายแรง จึงล้วงม้วนบันทึกออกมาท่องจำขึ้นใจ จากนั้นฉีกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ขยำเป็นก้อนกลม เดินขึ้นมาบนดาดฟ้าเรือ โปรยใส่ท้องทะเล

พลันได้ยินสุ้มเสียงสตรีดังว่า "โยนทิ้งอันใด?" เวี่ยจือหยางสะดุ้งเฮือกหันขวับไป เห็นเยี่ยหลิงซูในชุดกระโปรงโชยพัดพลิ้ว แพรคลุมหน้าดุจหมอกควัน ตากลมโตทั้งคู่ทอประกายเยียบเย็นชนิดหนึ่ง

ผู้รู้ไจดนตรีการ

เวี่ยจือหยางนึกหวั่นหวาดกล่าวว่า "แม่นางเยี่ย...ท่าน ท่านไฉนอยู่ที่นี้?"

เยี่ยหลิงซูมองไปที่ท้องทะเล เห็นเศษกระดาษถูกคลื่นม้วนพัดพามลายหายไปแต่แรก ต้องเหม่อมองดูระลอกคลื่นอยู่ครู่หนึ่ง ค่อยหันมาทางเวี่ยจือหยาง ถามเสียงเย็นชาว่า "ท่านฝึกวิชาฝีมือจากที่ใด?"

เวี่ยจือหยางแสร้งเป็นงุนงงสงสัยกล่าวว่า "อันใดเรียกว่าวิชาฝีมือ?"

เยี่ยหลิงซูกล่าวอย่างขุ่นข้องรำคาญว่า "อย่าได้แสร้งไขสือ ท่านไม่รู้จักวิชาฝีมือ ไหนเลยแย่งชิงขลุ่ยจากมือข้าพเจ้าได้?"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "ข้าพเจ้าก็นึกสงสัยใจ ขลุ่ยอยู่ในมือข้าพเจ้าอาจเกิดญาณวิถี รู้หลักเหตุผลของวัตถุคืนสู่เจ้าของ ดังนั้นดิ้นหลุดจากมือแม่นาง กลับมายังเงื้อมมือข้าพเจ้า" มันกล่าวเพ้อเจ้อเหลวไหล มิคาดเยี่ยหลิงซูกวักมือวูบ ขลุ่ยหยกก็ตกไปในมือนาง

เยี่ยหลิงซูกล่าวประชดแดกดันว่า "ขลุ่ยเกิดญาณวิถี วัตถุคืนสู่เจ้าของ ท่านลองเรียกมันกลับไปดู"

คราก่อนเวี่ยจือหยางถือโอกาสที่นางไม่ทันระวัง จึงแย่งชิงขลุ่ยกลับไปได้ ครั้งนี้หญิงสาวระวังป้องกันอยู่ก่อน คิดช่วงชิงไม่ง่ายนัก

เยี่ยหลิงซูลูบไล้ขลุ่ยหยกถามเบาๆ ว่า "นางเรียกว่าอะไร?"

เวี่ยจือหยางงงงันวูบจึงกล่าวว่า "ผู้ใดหรือ?"

"ยังมีผู้ใด ย่อมเป็นสตรีที่มอบขลุ่ยให้แก่ท่าน"

ห้วงสมองเวี่ยจือหยางปรากฏภาพองค์หญิงน้อยผุดขึ้น ต้องถอนใจเบาๆ กล่าวว่า "นางเรียกว่าจูเหว่ย"

เยี่ยหลิงซูกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า "ท่านคิดถึงนางหรือ?"

เวี่ยจือหยางส่ายหน้ากล่าวว่า "คิดถึงก็ไม่มีประโยชน์"

ดวงตาเยี่ยหลิงซูทอแววเย้ยหยันกล่าวว่า "นั่นก็ใช่แล้ว ผู้ที่มอบขลุ่ยให้คงเป็นคุณหนูตระกูลสูงศักดิ์ อันธพาลดื้อด้านเช่นท่านย่อมไม่คู่ควรกับผู้อื่น"

พลางโยนขลุ่ยหยกกลับมา เวี่ยจือหยางยื่นมือไปรับไว้อย่างงุนงง ได้ยินเยี่ยหลิงซูแค่นหัวร่อกล่าวว่า "ขลุ่ยชำรุดเช่นนี้ ข้าพเจ้าจึงไม่พิสมัย"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "ไม่พิสมัยก็ดี" พลางเสียบขลุ่ยหยกกับข้างเอว

เยี่ยหลิงซูแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า "เข็มพิรุณราตรีนั้นมาจากที่ใด?"

เวี่ยจือหยางทราบว่านางสนทนาถึงหัวข้อสำคัญ ต้องใจเต้นระทึกขึ้น ปากกล่าวว่า "ข้าพเจ้าบอกว่าข้าพเจ้าเก็บได้ ท่านเชื่อหรือไม่?"

เยี่ยหลิงซูจับจ้องมองมันตาไม่กะพริบ พลันแค่นเสียงอย่างเย็นชา สะบัดแขนเสื้อจากไป เดินไปไม่กี่ก้าว ที่ด้านหลังพลันบังเกิดเสียงขลุ่ยดังขึ้น เป่าเป็นบทเพลงคีตาหมุนรอบ

เยี่ยหลิงซูต้องหยุดเท้าลง สดับฟังอยู่ครู่หนึ่ง พลันเร่งฝีเท้าเร็วขึ้น เดินอ้อมผ่านเสากระโดงเรือไป

เวี่ยจือหยางเป่าจนเคลิบเคลิ้มลืมตัว ภายในกายเกิดกระแสอันอบอุ่นหมุนเวียน หล่อเลี้ยงอวัยวะภายใน กรุยผ่านจุดเส้นนับร้อย ให้ความรู้สึก

ที่ปลอดโปร่งสบายยิ่ง

มันเป่าเที่ยวแล้วเที่ยวเล่า โดยไม่รู้สึกตัว อาทิตย์สนธยาลาลับ จันทร์กลมกระจ่างลอยขึ้น สาดแสงสีเงินทั่วท้องทะเล

พลันบังเกิดเสียงปรบมือร้องชมเชยว่า "ประเสริฐ" ดังขึ้นที่ด้านหลัง เสียงหัวร่อพอกระทบโสต หัวใจต้องสั่นสะท้าน เลือดลมโคจรย้อนกลับ แทบล้มระทวยลงกับพื้น

บทเพลงเทพคีตาหมุนรอบ ความจริงเป็นเคล็ดวิชากำลังภายใน ผู้ที่ฝึกวิชากำลังภายในห้ามมิให้ผู้คนรบกวน พลังการฝึกปรือยิ่งลึกล้ำยิ่งเป็นเช่นนี้ ผู้มาส่งเสียงหัวร่อกล่าววาจา คล้ายกับฟ้าร้องกรอกหู ดีที่เวี่ยจือหยางเพิ่งฝึกฝีมือ ไม่เช่นนั้นคงถูกธาตุไฟเข้าแทรกแล้ว

เวี่ยจือหยางปรับลมหายใจ ลุกขึ้นอย่างช้าๆ เหลียวหน้าไป เห็นเป็นชายหนุ่มอายุสิบเจ็ดสิบแปดปี มีคิ้วเรียวโค้งตาสุกใส สวมใส่ชุดแพรต่วนสูงค่า

เวี่ยจือหยางรู้สึกผู้มาคุ้นตา พอขบคิดค่อยนึกออกว่าคนผู้นี้มักอยู่ข้างกายหยางจิ่ง ชายหนุ่มชุดแพรเห็นมันเกิดความตื่นตัวจึงรีบกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเหอเฉียว ศิษย์น้องเป่าขลุ่ยไพเราะ เราผู้แซ่เหอนึกนิยมเลื่อมใส ฉวยโอกาสที่ไร้ผู้คน จึงเข้ามาสนทนากับท่าน"

เวี่ยจือหยางทวนคำว่าศิษย์น้อง เหอเฉียวยิ้มพลางกล่าวว่า "พรุ่งนี้พอขึ้นฝั่ง กราบพบ**เต่าจู่** *(ประมุขเกาะ)* แบ่งแยกกลุ่มกระแส เราท่านต่างเป็นศิษย์เกาะตะวันออก มิใช่ศิษย์พี่ศิษย์น้องเป็นอะไร?"

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างงุนงงว่า "กราบพบเต่าจู่ แบ่งแยกกลุ่มกระแส?"

เหอเฉียวแสร้งเป็นประหลาดใจกล่าวว่า "ศิษย์น้องยังไม่ทราบหรือ เกาะตะวันออกเรามีพลังฝีมือลึกล้ำไพศาล แบ่งออกเป็นห้ากระแสหลัก ได้แก่ สายมาตรฐาน สี่กระแสรอง สายมาตรฐานเป็นสายตรงของ**หวิน**

เต่าจู่ *(ประมุขเกาะแซ่หวิน)* มีเพลงหมัดกระบี่ไร้ผู้ต่อต้าน สี่กระแสรอง ได้แก่ เต่าคันฉาย มังกรหลบเร้น สหัสสะเกล็ดปลา ลมหายใจปลาวาฬ อยู่ในความดูแลของสุดยอดทั้งสี่ สหัสสะเกล็ดปลาถนัดในการใช้พลังแม่เหล็กขั้วโลกเหนือ ควบคุมโลหะทั้งห้า อาวุธลับเลิศล้ำพิสดาร ลมหายใจปลาวาฬมีกำลังภายในลึกล้ำไพศาล ใช้มือเปล่าหมัดมังกร"

เวี่ยจือหยางถามว่า "ท่านอยู่ในกลุ่มกระแสใด?"

เหอเฉียวโคลงศีรษะกล่าวว่า "เราผู้แซ่เหอเป็นศิษย์กระแสลมหายใจปลาวาฬ ท่านทราบหรือไม่ว่าผู้นำกระแสลมหายใจปลาวาฬเป็นใคร?"

"หมิงโต้วหรือ?"

เหอเฉียวผงกศีรษะรับ เวี่ยจือหยางถามอีกว่า "ในห้ากระแสหลักสายมาตรฐานกล้าแข็งที่สุดหรือ?"

เหอเฉียวกล่าวว่า "ใช่แล้ว คิดเข้าสังกัดเต่าจู่ นอกจากศิษย์สายตรงของตระกูลหวิน ก็ต้องเป็นผู้มีฝีมือของสี่กระแสรอง ผู้ที่แรกเข้าเกาะตะวันออก ต้องฝึกวิชาในกระแสรองสามปี เข้าร่วมการวิจารณ์กระบี่พิชิตชัยซึ่งจัดขึ้นทุกสามปีต่อครั้ง ได้รับการยอมรับจากเต่าจู่ ค่อยเข้าสู่สายมาตรฐาน"

เวี่ยจือหยางถามว่า "เยี่ยหลิงซูสังกัดสายมาตรฐานหรือ?"

เหอเฉียวตอบว่า "นางโชคดียิ่ง เต่าจู่รับเป็นศิษย์ตั้งแต่เล็ก" มันกลอกตาตลบหนึ่งแล้วกล่าว "ศิษย์น้องเวี่ย ขอบอกกล่าวตามตรง ซือฟู่เรานิยมชมชื่นท่านเป็นพิเศษ ขอเพียงท่านยอมเข้าสู่กระแสลมหายใจปลาวาฬ บุญคุณความแค้นระหว่างท่านกับศิษย์พี่หยางล้วนลบล้างสิ้น"

เวี่ยจือหยางเห็นมันยามกล่าววาจา สายตาไม่คลาดคลาจากขลุ่ยหยก จึงฉุกคิดขึ้น 'หมิงโต้วต้องการครอบครองขลุ่ยหยก ที่ว่ากราบอาจารย์เป็นข้ออ้าง หากเราเข้าสังกัดมัน ขลุ่ยเลานี้ต้องเป็นวัตถุในถุงย่ามของมัน' ดังนั้นกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเหน็ดเหนื่อยแล้ว ขอตัวก่อน" กล่าวจบหันกายไป ทอดทิ้งให้เหอเฉียวอยู่บนดาดฟ้าเพียงลำพัง

เช้าวันรุ่งขึ้น เวี่ยจือหยางถูกสุ้มเสียงประหลาดปลุกตื่นขึ้นมา สุ้มเสียงกังวานราวกับพยัคฆ์ราชสีห์คำราม ยาวนานดุจมังกรกู่ร้องก้องหู

เวี่ยจือหยางกับเจียงเสี่ยวหลิวขึ้นมาบนดาดฟ้าเรือ เห็นขอบฟ้าบูรพาขาวโพลนรำไร มหานทีเคลือบสีทองชั้นหนึ่ง เห็นเกาะเกาะหนึ่งรำไร บนเกาะมีเทือกทิวเขาสลับซับซ้อน ต้นไม้เขียวชอุ่มงดงาม เสียงอันเลื่อนลั่นดังจากบนเกาะเอง

ศิษย์ทั้งหลายล้วนชุมนุมที่หัวเรือ เหอเฉียวเหลียวหน้ามาถามว่า "ศิษย์น้องเวี่ย เรื่องเมื่อคืนท่านคิดเห็นอย่างไร?"

เวี่ยจือหยางหัวร่อพลางกล่าวว่า "คิดดีแล้ว นอกจากกระแสลมหายใจปลาวาฬ ไม่ว่ากลุ่มกระแสใดก็ได้"

เหอเฉียวหน้าเขียวคล้ำ ถลึงมองมันอย่างดุดัน สร้างความสงสัยใจแก่เจียงเสี่ยวหลิวจนกล่าวเบาๆ ว่า "เวี่ยจือหยาง พวกท่านสนทนาอันใด?"

เวี่ยจือหยางขณะจะตอบคำ พลันได้ยินบนเกาะบังเกิดเสียงยิงปืนใหญ่ จนนกนางนวลบินเตลิดวุ่นวาย หลังเสียงปืนใหญ่ ปรากฏเรือขนาดเบาลำหนึ่งแล่นออกจากเกาะ ที่หัวเรือยืนไว้ด้วยชายหนุ่มชุดขาวผู้หนึ่ง คนอายุยังเยาว์ยืนเด่นเป็นสง่าดุจต้นไม้หยกกลางสายลม

เมื่อมาถึงหน้าเรือใหญ่ ชายหนุ่มชุดขาวกระทืบเท้าปราดโผพุ่งขึ้นสูงวาเศษ เท้าซ้ายสะกิดใส่ตัวเรือ พลิ้วกายลงบนดาดฟ้าเรือ ประสานมือคารวะกล่าวว่า "จุนจู่ทั้งสามกลับเกาะ อภัยที่ไม่ได้ออกต้อนรับแต่ไกล"

หยางฟงไหลชมเชยว่า "ท่าร่างเหยียบนางแอ่นสะท้านมังกรอันยอดเยี่ยม หลานเรามีฝีมือรุดหน้ากว่าเดิม"

ชายหนุ่มชุดขาวกล่าวถ่อมตนคำหนึ่งแล้วกล่าว "หวินฉังโง่เขลาเบาปัญญา ล้วนพึ่งพาท่านพ่ออบรมสั่งสอน" พลางกวาดตามองรอบข้างสอบถามว่า "การไปยังแผ่นดินจงหยวนครั้งนี้ ท่านทั้งหลายมีผลรับอย่างไร?"

เหอเฉียวกล่าวสอพลอว่า “น่าเสียดายที่ศิษย์พี่ใหญ่ไม่ได้ร่วมทาง แผ่นดินจงหยวนมีทิวทัศน์น่าเพลิดเพลิน ชมดูไม่หมด จาระไนไม่หมดสิ้น”

หวินฉังกล่าวเสียงเย็นชาว่า “เมื่อสองปีก่อนข้าพเจ้าไปมาแล้ว ไม่เห็นมีอันใดน่าเพลิดเพลิน”

เหอเฉียวถูกยันกลับมา ต้องนิ่งอึ้งไป หมิงโต้วยิ้มพลางกล่าวว่า “เต่าจู่ให้พวกเจ้าไปยังแดนจงหยวน เพื่อชมดูแผ่นดินอันกว้างใหญ่ อย่าได้ลืมเลือนความแค้นที่สิ้นชาติ มิใช่ให้พวกเจ้าไปชมวิวทิวทัศน์”

หวินฉังผงกศีรษะกล่าวว่า “หมิงจุนจู่กล่าวถูกต้อง จูหยวนจางลักขโมยแผ่นดินไป พวกเราจะช้าเร็วต้องแย่งชิงกลับมา”

พลันบังเกิดเสียงหัวร่อเบาๆ เสียงหัวร่อแฝงแววเย้ยหยัน หวินฉังกวาดตาไปตามเสียง เห็นเป็นชายหนุ่มผู้หนึ่งถือขลุ่ยหยก ยืนอยู่ด้านหลังเยี่ยหลิงซู จึงกล่าว “ท่านผู้นี้แปลกตายิ่ง มีความเป็นมาอย่างไร?”

หมิงโต้วกล่าวว่า “มันเรียกว่าเวี่ยจือหยาง เป็นคนใหม่มาจากแดนจงหยวน”

หวินฉังกล่าวถามว่า “เวี่ยจือหยาง เมื่อครู่ท่านหัวร่ออันใด?”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ไม่มีใด ข้าพเจ้าเพียงประหลาดใจ เกาะตะวันออกมีขนาดเล็ก ผู้คนก็บางตา ไหนเลยแย่งชิงแผ่นดินจากจูหยวนจางได้?”

ทุกผู้คนพอฟังล้วนหน้าเคร่งเครียดลง หวินฉังแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า “ท่านหัวร่อเยาะว่าเราคุยโอ่โอ้อวด?”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “มิกล้า ผู้น้อยเพียงพูดความจริง”

ทุกผู้คนหน้าปั้นยากกว่าเดิม ในโลกนี้การพูดความจริงทำร้ายจิตใจคน เกาะตะวันออกประกาศกู้ชาติ เพียงเพื่อผนึกรวมจิตใจคน แต่ไม่มีผู้ใดมั่นใจว่ากระทำได้ แต่ว่าเกาะตะวันออกก่อตั้งขึ้น ถืออุดมการณ์ “ต่อต้านหมิง กอบกู้ชาติ” เป็นเรื่องที่ไม่เคลือบแคลงสงสัย ไม่เช่นนั้นใจคนแตกฉานซ่านเซ็น เกาะตะวันออกต้องล่มสลายสิ้น

หวินฉังแค่นเสียงคำหนึ่ง หันไปถามเยี่ยหลิงซูว่า "ศิษย์น้องเยี่ยทิวทัศน์แดนจงหยวนเป็นอย่างไร?"

เยี่ยหลิงซูกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "มีแต่ภูเขาเล็กลำธารน้อย ห่างไกลกว่าฟ้าสูงทะเลกว้างมากนัก"

หวินฉังยิ้มพลางกล่าวว่า "คำวิจารณ์ของศิษย์น้องมีลักษณะเฉพาะตัว" พลางใช้สายตาที่ร้อนระอุมองดูหญิงสาว เวี่ยจือหยางชมดูจนฉุกคิดขึ้น *'หวินฉังผู้นี้รักใคร่ชอบพอต่อแม่นางเยี่ย'*

ยามนั้นเรือใหญ่แล่นเข้าสู่อ่าว สองฟากข้างปรากฏหินโสโครกระเกะระกะ บนหน้าผาเบื้องหน้าแตกระแหงราวกระดองเต่า สลักอักษรแถวหนึ่งว่า "แม้นไม่สมดุลเราจู่โจม"

บิดาบุญธรรมของเวี่ยจือหยางเคยเป็นขุนนางจี้จิ่ว จึงมีความรู้ด้านลายมืออยู่บ้าง เห็นตัวอักษรบนหน้าผาแม้ขีดเขียนอย่างลวกๆ แท้จริงแล้วแฝงพลังกล้าแกร่ง จมลึกไปในเนื้อหินสามหุน ไม่คล้ายเป็นผู้คนแกะสลักขึ้น กลับคล้ายเทพสวรรค์ตวัดพู่กันขีดเขียนในอึดใจเดียว ไม่ทราบว่าตอนแรกแกะสลักได้อย่างไร

เมื่อเรือแล่นถึงท่าเรือ หวินฉังขึ้นฝั่งไปก่อน หันมากล่าวว่า "เต่าจู่มีคำสั่ง ท่านทั้งหลายพักผ่อนสักครู่ **ยามซิ้ง*** ไปชุมนุมที่ตำหนักมังกรคำราม" พลางกวาดมองเวี่ยจือหยางแวบหนึ่ง แค่นหัวร่ออย่างเย็นชาแล้วก้าวยาวๆ จากไป

เนื่องจากเวลายังเช้า ศิษย์เกาะตะวันออกจึงกลับที่พักไปสะสางเรื่องส่วนตัว เวี่ยจือหยาง เจียงเสี่ยวหลิวไม่มีที่ไป จึงเดินเที่ยวเตร็ดเตร่ เห็นทางน้อยคดเคี้ยวสายหนึ่งยื่นจากชายฝั่งทะเลไปยังที่สูง บนเส้นทางจัดสร้างบันไดศิลา สองฟากข้างเป็นป่าไผ่ร่มรื่น ระหว่างป่าไผ่มีดอกไม้ขึ้นแซมส่งกลิ่นหอมชื่นนาสา

---

* เจ็ดนาฬิกาถึงเก้านาฬิกา

ยอดสูงสุดของเกาะเป็นประภาคารทรงกลมหลังหนึ่ง เป็นสีดำขาวตัดกัน มีความสูงเก้าชั้น ยอดประภาคารก่อกระถางทองเหลืองจุดไฟลุกโชน ใช้เป็นเครื่องชี้ทาง

ที่ใต้ของประภาคารเป็นลานกว้าง ปลูกสร้างศาลาหอเก๋งโดยรอบตามหลัก**โป๊ยข่วย** *(แปดทิศ)* บ้างเคร่งขรึมบ้างรื่นรมย์ นางนวลสีขาวบินวนอยู่เบื้องบน ส่งเสียงร้องดังกังวาน

พื้นที่ตำแหน่งเฉียนจัดสร้างตำหนักหลังหนึ่ง มุงกระเบื้องเขียวเสาเป็นสีดำ โครงสร้างใหญ่โตโอฬาร เหนือประตูสลักคำ "**หลงอิ๋น** *(มังกรคำราม)*" หน้าตำหนักจัดตั้งกิเลนหินสองตัว อยู่ในท่าเชิดหัว

ยามนั้นแว่วเสียงระฆังดังขึ้น ศิษย์เกาะตะวันออกมาถึงลานกว้างทยอยเข้าตำหนักไป เหอเฉียวเห็นเด็กหนุ่มทั้งสอง จึงชักชวนว่า "เมื่อมาแล้วยังไม่เข้าตำหนักไปอีก?"

เด็กหนุ่มทั้งสองสบสายตากันวูบ เดินเข้าประตูตำหนักไป เห็นทุกผู้คนยืนสำรวม บรรยากาศเคร่งขรึมยิ่ง เจียงเสี่ยวหลิวต้องกระตุกแขนเสื้อเวี่ยจือหยาง พึมพำว่า "คนเหล่านี้ทำอะไร ทุกคนหน้าตาจริงจัง ราวกับบิดามารดาตกตาย"

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างขุ่นข้องใจว่า "นี่เป็นตำหนักหลงอิ๋น มิใช่ตึกฉวินฟาง หากไปหอนางโลมหาความสำราญ ย่อมยินดีปรีดา เมื่อมาถึงที่ประชุมเช่นนี้ ย่อมต้องเอาจริงเอาจัง..."

พลันได้ยินที่ด้านหลังบังเกิดเสียงแค่นอย่างขุ่นเคืองดังขึ้น เวี่ยจือหยางเหลียวหน้าไป เห็นที่ด้านหลังยืนไว้ด้วยผู้คน หมิงโต้ว ซือหนันถิง หยางฟงไหล เยี่ยหลิงซู หวินฉังล้วนอยู่ในจำนวนนั้น ทั้งหมดคล้ายหมู่ดาวห้อมล้อมเดือน ห้อมล้อมชายกลางคนผู้หนึ่งไว้

ชายกลางคนอายุสี่สิบเศษ สวมใส่ชุดเขียว รูปร่างสูงโปร่ง สองคิ้วเรียวยาวจรดจอน บุคลิกโอ่อ่าอาจหาญ สายตาคมกล้าราวกระบี่สองเล่ม

เวี่ยจือหยางพอประสานสบตาด้วย ถึงกับใจเต้นตูมตามขึ้นมา

หมิงโต้วชี้มือมากล่าวว่า “เวี่ยจือหยางเจ้ากล่าวเหลวไหลอันใด กลับนำหอนางโลมมาเปรียบกับเกาะตะวันออกเรา?”

เวี่ยจือหยางปากอ้าตาค้าง ตะกุกตะกักคำ “ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้า...” คำพูดที่กล่าวจากปาก เฉกเช่นน้ำที่สาดออกไป ยากแก้ไขกลับกลายได้

ชายกลางคนนั้นช้อนตามองฟ้า โบกแขนเสื้อก้าวยาวๆ ออกไป ระหว่างทางผู้คนพากันเปิดทางให้ เห็นสุดปลายของตำหนักจัดตั้งเก้าอี้ไม้จันทน์ม่วงตัวหนึ่ง ชายกลางคนเดินตรงไปทรุดนั่งลง ที่หลงเหลือแยกย้ายยืนอยู่สองฟากข้าง

ชายกลางคนผู้นี้คือประมุขเกาะตะวันออกหวินซวี เวี่ยจือหยางต้องถลึงมองเจียงเสี่ยวหลิว ครุ่นคิดว่าหากมิใช่เด็กน้อยเจ้าเปิดประเด็นก่อน เราไหนเลยนำตำหนักหลงอิ๋นไปเปรียบกับตึกฉวินฟาง?

หลังเสียงปรบมือสองครา ทั่วทั้งตำหนักเงียบกริบลง หวินซวีกวาดมองทั้งหมดเที่ยวหนึ่ง กล่าวเสียงกังวานว่า “ศิษย์ของเกาะเราเดินทางสู่แดนจงหยวน มีผลรับมากมาย ตอกย้ำความคิดกู้ชาติกว่าเดิม หลังประชุมให้ทั้งหมดเขียนความเรียงกู้ชาติ เราเต่าจู่จะพิจารณาด้วยตัวเอง ส่วนจุนจู่ทั้งสามล่วงลึกเข้าถ้ำเสือ ประมือกับโจรโฉดเหลิ่งเสียน...”

ในตำหนักเกิดความปั่นป่วนเล็กน้อย เวี่ยจือหยางนึกถึงการศึกบนเรือนเซียนเยี่ยจวี ในใจบังเกิดเป็นความคิดอันสับสน

หวินซวีกล่าวว่า “จุนจู่ทั้งสามความจริงมีโอกาสปลิดปลงเจ้าผู้นี้ น่าเสียดายที่ถูกคนก่อกวน จึงไม่สำเร็จลุล่วง แต่ว่าไม่เป็นไร เราเต่าจู่พอฝึกยอดวิชาสำเร็จ จะเดินทางไปยังเมืองจินหลิง ปลิดปลงมันกับมือเอง” หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ “ครั้งนี้จุนจู่ทั้งสามนำตัวคนใหม่กลับมาไม่น้อย มีส่วนเสริมสร้างขุมกำลังของเกาะเรา วันนี้เราจะส่งตัวไปยังกระแสต่างๆ ให้จุนจู่ทั้งสี่ฝึกอบรม ใช้สำหรับกู้ชาติในวันหน้า”

กล่าวพลางแบมือออกไป ซือหนันถิงจึงจัดส่งสมุดรายชื่อให้ หวินซวีรับไปเปิดดู แล้วอ่านว่า “ตู้โจว”

ปรากฏเด็กชายเกล้าผมสองมวยผู้หนึ่งเดินออกมาคุกเข่าลง หวินซวีเห็นมันมีหน้าตาเฉลียวฉลาด ดวงตากลิ้งกลอกปราดเปรียว ใบหน้าอันเคร่งขรึมต้องปรากฏรอยยิ้มขึ้น โบกมือแผ่พุ่งพลังบังคับให้ตู้โจวลุกขึ้นยืน จากนั้นหันไปกล่าวว่า “ฮัวหมิง เด็กผู้นี้ฉลาดหลักแหลม ให้มันติดตามท่านเถอะ”

สตรีชุดแดงนางหนึ่งเดินออกมา นางมีอายุสามสิบเศษ รูปโฉมสดใสเย็นชา ท่วงท่าสงบเยือกเย็น ให้ความรู้สึกที่ชืดชาแก่ผู้พบเห็น นางกวาดมองตู้โจวแวบหนึ่งแล้วกล่าว “เต่าจู่มีสายตาคมกล้า เราจะรับเด็กผู้นี้ไว้”

ซือหนันถิงยกมือลูบเครา กล่าวว่า “ขอแสดงความยินดีต่อ**ฮัวจุนจู่** *(สุดยอดแซ่ฮัว)* กระแสเต่าคันฉายเพิ่มพูนอัจฉริยะคนหนึ่ง”

ฮัวหมิงกล่าวครึ่งยิ้มครึ่งบึ้งว่า “อย่าเพิ่งกล่าวชมเชย ผู้ใดทราบว่าพวกท่านทั้งสามไม่ได้ซุกงำมือดีไว้ด้านหลัง”

ซือหนันถิงยิ้มพลางกล่าวว่า “ใต้วิชาเต่าคันฉายของฮัวจุนจู่ พวกเราไหนเลยซุกงำได้?”

ฮัวหมิงยิ้มเล็กน้อย นำตู้โจวล่าถอยไป หวินซวีขานชื่อหลูโฉว ปรากฏชายหนุ่มอายุสิบเจ็ดปีผู้หนึ่งเดินออกมา คนผู้นี้ค่อนข้างซูบผอม คิ้วยาวตาเรียว หวินซวีก็จัดสรรให้มันเข้ากระแสสหัสสะเกล็ดปลา ซือหนันถิงจึงกวักมือเรียกหามันไป

หวินซวีขานชื่ออีกห้าชื่อ จากนั้นเรียกหาว่า “เจียงเสี่ยวหลิว”

เจียงเสี่ยวหลิวสะดุ้งเฮือก ค่อยเดินออกไป มันเป็นอันธพาลร้านถิ่นยามนี้มาถึงสถานที่อันเคร่งขรึม อดขลาดเขลามิได้

หวินซวีมองดูมันแวบหนึ่ง จากนั้นหันไปทางหยางฟงไหลเป็นเชิงตำหนิ หยางฟงไหลรีบกล่าวว่า “ไม่เกี่ยวข้องกับเรา หากเป็นความคิดของ

หมิงโต้ว"

หมิงโต้วลอบด่าทอในใจ ปากกล่าวว่า "เด็กน้อยนี้มีโครงกระดูกธรรมดา แต่ยังถือว่าคล่องแคล่วปราดเปรียว"

หวินซวีกล่าวเสียงเย็นชาว่า "ท่านเมื่อรับมา ก็จัดสรรให้อยู่ในกระแสลมหายใจปลาวาฬเถอะ"

หมิงโต้วไม่สะดวกกับการปฏิเสธ ได้แต่ฝืนยิ้มพลางรับคนเอาไว้

หวินซวีขานชื่อเวี่ยจือหยาง เวี่ยจือหยางจึงเดินออกไป หวินซวีกวาดมองมันเที่ยวหนึ่งกล่าวว่า "เจ้าหรือคือเวี่ยจือหยาง? นี่เรียกว่าไม่พบพานคน ได้ยินชื่อก่อน เจ้าผู้นี้มีชื่อเสียงไม่น้อย"

เวี่ยจือหยางรับฟังไม่เข้าใจ หวินซวีวางสมุดรายชื่อลง กล่าวเสียงเย็นชาว่า "ฟังว่าตอนอยู่บนเรือบอกว่าเกาะตะวันออกมีขนาดเล็ก ผู้คนก็บางตา ไม่เพียงพอกับการกอบกู้บ้านเกิด แย่งชิงแผ่นดินจากจูหยวนจาง"

เวี่ยจือหยางใจเต้นระทึก ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเพียงกล่าวโดยไม่ตั้งใจ"

หวินซวียิ้มพลางกล่าวว่า "คำกล่าวโดยไม่ตั้งใจจึงเปิดเผยความคิดอ่านที่แท้จริง เช่นนี้เป็นว่าเจ้าเห็นว่าเกาะตะวันออกเราไม่มีวันกอบกู้บ้านเกิดแล้ว?"

เวี่ยจือหยางกวาดตามอง เห็นหวินฉังจับจ้องมองมา มุมปากปรากฏรอยยิ้มอย่างเย็นชา ค่อยทราบว่าเป็นเด็กน้อยนี้ฟ้องร้องตนเอง ดังนั้นกล่าวว่า "เวลานี้ต่างกับเวลานั้น ตอนนั้นข้าพเจ้าไม่ได้พบกับเต่าจู่ นึกดูแคลนผู้กล้าเกาะตะวันออก เห็นว่าเพียงอาศัยคนเหล่านั้น ย่อมไม่อาจกอบกู้บ้านเกิด เมื่อครู่ได้พบกับเต่าจู่ ไม่ว่าบุคลิกภาพหรือการวางตัว ล้วนเป็นสิ่งที่ผู้น้อยไม่เคยพบพานมา หากเต่าจู่เข้าร่วมช่วงชิงแผ่นดินกับจูหยวนจาง อาจมีโอกาสได้ชัยอยู่หลายส่วน"

มันประจบสอพลอหวินซวี แต่ลบหลู่ยอดฝีมือเกาะตะวันออกที่เรือ

ใหญ่ สามสุดยอดเกาะตะวันออกและหวินฉังล้วนมีสีหน้าปั้นยาก หวินฉังรีบกล่าวว่า "ท่านพ่อ คนผู้นี้จิตใจโลเล ไม่พึงเชื่อถือ"

หวินซวีขบคิดแล้วกล่าวกับเวี่ยจือหยางว่า "เจ้ายอมสัตย์สาบานหรือไม่?"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "เต่าจู่โปรดบอกมา"

หวินซวีกล่าวช้าๆ ว่า "เมื่อเข้าสู่เกาะตะวันออก จะทุ่มเทแรงกายแรงใจ ฝึกวิชาฝีมือ ศึกษาพิชัยสงคราม ช่วงชิงแผ่นดินจงหยวนกลับคืน ประหารจูหยวนจางและเหล่าลูกหลานให้สิ้นซาก..." มันส่งเสียงดังกว่าเดิมว่า "หากเพิกเฉยเฉื่อยชา ขอฟ้าพิฆาตดับสูญ ร่างกลับกลายเป็นผุยผง"

เวี่ยจือหยางหน้าแปรเปลี่ยนไป คำพูดตอนแรกยังพอทำเนา ที่ว่าช่วงชิงแผ่นดินจงหยวนกลับคืน ต่อให้อีกร้อยปีก็ยากสำเร็จกิจการ แต่คำประหารจูหยวนจางและเหล่าลูกหลาน ไยมิใช่ผนวกจูเหว่ยเข้าไป เวี่ยจือหยางย่อมไม่ยินยอมเด็ดขาด

ดังนั้นเวี่ยจือหยางสูดลมหายใจลึกๆ แล้วกล่าว "ข้าพเจ้าไม่อาจสาบานได้"

ในตำหนักหลงอิ๋นเกิดความปั่นป่วนขึ้นมา หวินซวีหน้าแดงก่ำ จากนั้นเปลี่ยนเป็นเขียวคล้ำ สองตาสาดประกายเย็นเยียบ หวินฉังรีบกล่าวว่า "ท่านพ่อ ข้าพเจ้าบอกแล้วว่ามันกล่าวไม่ตรงกับใจ เป็นคนต่ำช้าที่กลับกลอก"

หวินซวีเห็นเวี่ยจือหยางมีโครงกระดูกล้ำเลิศ ทั้งมากไหวพริบปฏิภาณ ความจริงคิดส่งเสริม ขอเพียงเวี่ยจือหยางยอมสัตย์สาบาน จะให้ฮัวหมิงรับตัวไว้ ฝึกอบรมสักสามปี จากนั้นรับตัวเข้าสายมาตรฐาน ผู้ใดคาดคิดว่าเวี่ยจือหยางไม่ยอมสัตย์สาบาน เท่ากับตบหน้ามันฉาดใหญ่ จึงกล่าวเสียงหนักๆ ว่า "เจ้าไฉนไม่ยอมสาบาน?"

เวี่ยจือหยางย่อมไม่อาจพูดถึงจูเหว่ย ได้แต่กล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่คิด

กู้ชาติอันใด ยิ่งไม่คิดฆ่าคนอันใด เพียงต้องการเป็นคนธรรมดาผู้หนึ่ง”

หวินซวีหน้าตาปั้นยาก หันไปกวาดมองหมิงโต้วกับพวกแวบหนึ่ง สามสุดยอดเกาะตะวันออกพากันก้มศีรษะต่ำ หวินซวีเงียบงันชั่วขณะ จึงกล่าว “เอาเถอะ เมื่อต่างอุดมการณ์ความคิด ไม่อาจอยู่ร่วมรวมกัน หากเราบีบบังคับเจ้าสาบาน หนึ่งนั้นเจ้าไม่ยินยอมพร้อมใจ สอง หากถ่ายทอดถึงยุทธจักร ผู้คนจะครหาว่าเราข่มเหงคนอ่อนแอ”

เวี่ยจือหยางตัดใจกล่าวว่า “ตกลง รอจนครั้งหน้ามีเรือออกจากเกาะ ข้าพเจ้าจะไปจากเกาะตะวันออก”

เจียงเสี่ยวหลิวใจหายวาบ ครุ่นคิดว่าหากมันจากไป ตนเองจะรั้งอยู่ทำอะไร แต่ยามอยู่ในตำหนัก ไม่กล้าร้องบอกออกไป

หวินซวีกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “เกาะตะวันออกมิใช่สถานที่คิดมาก็มา คิดไปก็ไปได้ ในเมื่อมาแล้ว เมื่อไม่เป็นศิษย์ ก็ต้องใช้แรงงานบนเกาะ หากไม่ได้รับอนุญาตจากเราเต่าจู่ ชั่วชีวิตนี้ไม่อาจไปจากเกาะแม้สักก้าวเดียว”

คำพูดเหล่านี้คล้ายอสนีบาตยามแล้ง สั่นสะท้านจนเวี่ยจือหยางหน้ามืดวูบวาบ เฝ้าครุ่นคิด เมื่อถูกกักอยู่บนเกาะ มีอันใดต่างกับเชลย?

หวินซวีกล่าวเสียงเย็นชาว่า “หลังจากเลิกประชุม ให้ไปรายงานตัวต่อถงเย่า”

เวี่ยจือหยางยังยืนเซื่องซึมเซา หวินฉังรีบตวาดว่า “เด็กโสโครกตะลึงลานอันใด ยังมิรีบไสหัวกลับไป?”

เวี่ยจือหยางได้แต่ล่าถอยกลับไป ก้มสายตามองพื้น ไม่ทราบทำอย่างไรดี

หวินซวีเรียกหาหลิงซู เยี่ยหลิงซูก็เดินออกมา ย่อกายคารวะอย่างนอบน้อม

หวินซวีจับจ้องมองหน้าหญิงสาวกล่าวว่า “เจ้าทราบความผิดหรือ

ไม่?"

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "ศิษย์ไม่ทราบซือฟู่หมายถึงเรื่องใด?"

หวินซวีแค่นเสียงอย่างเดือดดาลกล่าวว่า "เจ้าใช้เข็มพิรุณราตรีทำร้ายหยางจิ่ง มีเรื่องเช่นนี้หรือไม่?"

ผู้คนส่วนใหญ่ในตำหนักยังไม่ทราบเรื่องนี้ พอฟังพากันวิพากษ์วิจารณ์ออกมา หวินซวีกวาดสายตาไปรอบหนึ่ง ทั้งหมดค่อยปิดปากลง

เยี่ยหลิงซูเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว "ไม่ ศิษย์ไม่ได้ซัดเข็มออก"

"อย่างนั้นเจ้าไฉนบอกต่อหมิงจุนจู่ว่าเจ้าซัดเข็มทำร้ายหยางจิ่ง?"

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "หมิงจุนจู่กล่าวหาข้าพเจ้า ศิษย์ก็คร้านที่จะโต้แย้ง" กล่าวพลางกวาดมองหมิงโต้ว หมิงโต้วถึงกับคั่งแค้นจนร่างสั่นระริก

หวินซวีกล่าวว่า "แต่ว่าบนเรือใหญ่นอกจากเจ้าแล้ว ยังมีผู้ใดซัดเข็มพิรุณราตรีได้?"

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่ทราบ" ขณะกล่าวคล้ายจงใจคล้ายไม่เจตนา กวาดตาผ่านหน้าเวี่ยจือหยางแวบหนึ่ง

ฮัวหมิงพลันกล่าวว่า "หลิงซู เจ้าพูดปด"

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "ไม่ได้พูดปด"

ฮัวหมิงยิ้มพลางกล่าวว่า "หากเจ้าไม่ได้พูดปด ไฉนหลบหลีกเต่าคันฉายของเรา?"

วิชาเต่าคันฉายของฮัวหมิง มีต้นกำเนิดจากบัณฑิตขันแค้นกงหยางหวี่ ขณะเผชิญศัตรูสามารถหยั่งคำนวณคู่ต่อสู้ได้ก่อน เมื่อฝึกถึงระดับหนึ่งสามารถส่องสว่างถึงใจคน คาดเดาความคิดของอีกฝ่ายได้ ฮัวหมิงเป็นผู้ชำนาญการทางด้านนี้ นางดูออกว่าเยี่ยหลิงซูกล่าวไม่ตรงกับใจ จึงใช้วิชาเต่าคันฉายทดสอบหยั่งดู มิคาดเยี่ยหลิงซูระวังป้องกันอยู่ก่อน ไม่ถูกนางครอบงำ

ฮัวหมิงกล่าวเกลี้ยกล่อมว่า "หลิงซู เจ้าคงทราบว่าเป็นผู้ใดทำร้าย

หยางจิ่ง ขอเพียงเจ้าบอกออกมา เต่าจู่จะไม่ตำหนิเจ้า"

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "ไม่ ศิษย์ไม่ทราบ"

เวี่ยจือหยางที่ด้านข้างพลุ่งพล่านใจขึ้นมาพลันร้องว่า "ช้าก่อน"

หวินซวีเลิกคิ้วขึ้น เพ่งตามองมา เวี่ยจือหยางร้องดังๆ ว่า "หยางจิ่งถูกข้าพเจ้าทำร้าย หาเกี่ยวข้องกับแม่นางเยี่ยไม่"

ทุกผู้คนหันไปมองหน้ากัน หมิงโต้วกระซากเสียงว่า "เวี่ยจือหยาง เจ้าบังอาจนัก เต่าจู่กำลังไต่สวนศิษย์ เจ้ากลับกล้าก่อกวน เข็มพิรุณราตรีหรือ เกรงว่าเจ้ากระทั่งเห็นยังไม่เคยเห็นมา"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "ผู้ใดว่าข้าพเจ้าไม่เคยเห็นมา เข็มทองเล่มนั้นเป็นข้าพเจ้าเก็บได้เอง"

หวินซวีขมวดคิ้วพลางถามว่า "เก็บได้จากที่ใด?"

เวี่ยจือหยางคิดอ่านพลางกล่าวพลางว่า "ค่ำคืนนั้นข้าพเจ้ามองทะเลที่ท้ายเรือ พลันได้ยินเสียงวัตถุแหวกฝ่าอากาศ พอเหลียวหน้าไป เห็นเป็นฝนสีทองกลุ่มหนึ่ง ไม่ เป็นมังกรทองตัวหนึ่ง"

หวินซวีพอฟังคำบรรยายของมัน จึงผงกศีรษะกล่าวว่า "นั่นเป็นดาวฟ้าแต้มมังกร"

เวี่ยจือหยางเคยเห็นจางเทียนอี้ลงมือ จึงบ่งบอกบรรยายออกไป มิคาดพูดได้ถูกต้อง สอดคล้องกับแนววิชาเข็มทอง จึงรีบกล่าวว่า "ใช่แล้ว ดาวฟ้าแต้มมังกร มีส่วนคลับคล้ายอยู่บ้าง"

หวินซวีถามว่าภายหลังเล่า เวี่ยจือหยางปลุกปลอบสมาธิกล่าวว่า "ข้าพเจ้านึกประหลาดใจ ลอบเข้าไปชมดู เห็นแม่นางเยี่ยเก็บเข็มทองขึ้นมาทีละเล่มแล้วจากไป ข้าพเจ้ารอจนนางจากไปไกล จึงเข้าไปชมดู พบว่าที่ซอกมุมสะท้อนประกายแวววับ ที่แท้เป็นเข็มทองเล่มหนึ่ง คาดว่าเป็นแม่นางเยี่ยทำตกหล่นไว้ จึงเก็บขึ้นมา ต่อมาเกิดการต่อสู้กับหยางจิ่ง ข้าพเจ้ายามคับขันคิดรักษาชีวิตไว้ จึงแทงเข็มทองใส่หน้าอกมัน"

หมิงโต้วร่ำร้องว่า “เหลวไหล เจ้าถูกจับกดนอนแน่นิ่ง ไหนเลยมีปัญญาแทงถูกหยางจิ่ง?”

เวี่ยจือหยางกล่าวโดยไม่นำพาว่า “นี่เป็นเรื่องเล็กน้อย แม่นางเยี่ยแย่งชิงขลุ่ยของข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้ามิใช่แย่งชิงกลับมาหรอกหรือ?”

หวินซวีรับฟังจนขมวดคิ้วถามว่า “หลิงซู มีเรื่องเช่นนี้หรือ?”

เยี่ยหลิงซูทอดถอนใจ กล่าวเบาๆ ว่า “ศิษย์ประมาทศัตรู สร้างความเสื่อมเสียแก่สำนักอาจารย์”

หวินซวีกล่าวถามว่า “หากไม่ประมาทศัตรู เจ้ามีความมั่นใจเอาชัยสักกี่ส่วน?”

เยี่ยหลิงซูตอบว่า “สิบสองส่วน” สุ้มเสียงแม้แผ่วเบา แต่กลับหนักแน่นยิ่ง

หวินซวีค่อยมีสีหน้าผ่อนคลาย หลับตาครุ่นคิดนิ่งนาน จึงลืมตาขึ้นกล่าวว่า “เวี่ยจือหยาง เจ้าทำร้ายหยางจิ่ง ความจริงสมควรลงโทษ แต่เห็นแก่เจ้าเพิ่งมาถึง เพียงลงโทษเจ้าไปหันหน้าเข้าฝา นึกสำนึกผิดที่ถ้ำอสนีเป็นเวลาสิบวัน” หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า “หลิงซู เจ้าแม้ไม่ได้ทำร้ายคน แต่ทราบเรื่องไม่รายงาน ปกปิดผู้อาวุโสไว้ เราลงโทษเจ้าไปหันหน้าเข้าฝา นึกสำนึกผิดสิบวันเช่นกัน เจ้ายอมรับหรือไม่?”

เยี่ยหลิงซูกล่าวเบาๆ ว่า “ศิษย์ยอมรับทั้งปากและใจ ฮัวหมิงกวาดมองนางแวบหนึ่ง พลางสั่นศีรษะ หวินซวีไม่รอให้นางร้องขอไมตรี ชิงผุดลุกขึ้นจากไป

ทุกผู้คนแยกย้ายจากไป เวี่ยจือหยางนึกโล่งอก ยามนั้นปรากฏศิษย์เกาะตะวันออกสองคนเดินเข้ามา บอกว่าได้รับคำสั่งให้นำตัวมันไปรับโทษที่ถ้ำอสนี

เวี่ยจือหยางเหลียวหน้ามอง เห็นเจียงเสี่ยวหลิวถูกหมิงโต้วนำตัวไปแล้ว จึงติดตามศิษย์เกาะตะวันออกทั้งสองไปอย่างหงอยเหงา พอลงจาก

ลานโป๊ยข่วย ก็เดินไปตามทางน้อยที่คดเคี้ยว พอถึงกลางคันพลันได้ยินเสียงประหลาดดังครืนครั่น เป็นเสียงเดียวกับที่ได้ยินเมื่อตอนเช้า ตอนนั้นยังอยู่ไกล ยามนี้พอฟังในระยะใกล้ ยิ่งเป็นเสียงดังปานฟ้าร้อง

เสียงประหลาดดังอยู่ครู่หนึ่งก็ขาดหายไป ปรากฏลมเฉื่อยฉิวโชยลูบไล้ เสียงนกร้องเซ็งแซ่ รอบบริเวณเงียบสงบ ทั้งสามพอลดเลี้ยวดงไม้แถบหนึ่ง ก็พบเห็นถ้ำศิลาแห่งหนึ่ง บนหลักหินข้างปากถ้ำสลักข้อความ "**เหลยอิม** *(อสนี)*" สองคำ

ฮัวหมิงกับเยี่ยหลิงซูมาถึงก่อน ยืนชดช้อยอยู่ปากถ้ำ ฮัวหมิงยิ้มพลางกล่าวว่า "เรื่องราวถึงขั้นนี้ พวกเจ้าทั้งสองทบทวนหวนนึกให้ดี ส่วนอาหารการกิน เราจะใช้คนส่งมา ที่นี้อยู่ติดกับถ้ำวายุ เวลายามอิ้งกับยามซิงเสียงลมดังที่สุด หลิงซู เจ้ามีพลังการฝึกปรืออ่อนด้อย สองชั่วยามนี้อย่าได้ฝึกฝีมือ ไม่เช่นนั้นลมปราณอาจโคจรผิดแนวทาง ถูกธาตุไฟเข้าแทรก"

เยี่ยหลิงซูผงกศีรษะรับอย่างเงียบงัน ตั้งแต่ต้นจนถึงบัดนี้ ไม่เหลือบแลเวี่ยจือหยางแม้สักแวบเดียว เวี่ยจือหยางทราบว่านางไฉนมีโทสะ ในใจมันก็นึกเสียใจวูบหนึ่ง

ภายในถ้ำกว้างใหญ่ยิ่ง ด้านซ้ายขวามีห้องหับข้างละสามห้อง ฮัวหมิงสั่งให้เปิดห้องขังสองห้อง ด้านซ้ายใช้คุมขังเวี่ยจือหยาง ด้านขวาใช้คุมขังเยี่ยหลิงซู ประตูห้องขังทั้งสองหันหากัน ฮัวหมิงกล่าวว่า "เวลาสิบวันบอกว่ายาวไม่ยาว บอกว่าสั้นไม่สั้น พวกเจ้าทั้งสองหากเห็นว่าน่าเบื่อ ก็สนทนาปราศรัยกัน"

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "ผู้ใดคิดสนทนาปราศรัยกับมัน?" พลางหมุนตัวเข้าห้องคุมขัง ปิดประตูเหล็กลงดังกราวใหญ่

เวี่ยจือหยางพกพาความหงอยเหงาเดินเข้าห้องศิลา เห็นผนังศิลามีตะไคร่หินเขียว บนพื้นปูหญ้าแห้ง มุมห้องมีถังปัสสาวะลงรักสีแดง ภายในห้องมีกลิ่นอับคละคลุ้ง

มันล้มตัวลงนอนบนกองหญ้าแห้ง นึกถึงเหตุการณ์ในหลายวันนี้ คล้ายหลับฝันไปตื่นใหญ่ ทั้งอยู่ร่วมพลัดพราก ได้รับแล้วสูญเสีย รอยยิ้มของจูเหว่ยลอยอยู่ตรงหน้า ใบหน้าของบิดาบุญธรรมลับล่อรำไร ใบหน้าทั้งสองสลับสับเปลี่ยนหมุนเวียนแทนที่ สร้างความหดหู่ใจจนหลั่งน้ำตาออกมา

สุดท้ายบังเกิดความง่วงเหงา ม่อยหลับไปตื่นหนึ่ง พลันได้ยินเสียงดังใหญ่ เวี่ยจือหยางขยี้ตามองดู เห็นด้านล่างของประตูเหล็กเปิดออกเป็นช่อง ยัดกล่องอาหารเข้ามาใบหนึ่ง

เวี่ยจือหยางไม่ได้รับประทานอาหารตั้งแต่เช้า บังเกิดความหิวโหย จึงเปิดกล่องอาหารยกชามข้าวขึ้น กลับสูดได้กลิ่นเหม็นบูด พอมองดูน้ำแกงและผัก ก็เหม็นเปรี้ยวสุดทนทาน ถึงกับบันดาลโทสะ ร้องว่า “คนส่งอาหาร ข้าวกับผักเหล่านี้รับประทานได้หรือ?”

ที่นอกประตูปราศจากเสียงตอบรับ เวี่ยจือหยางร้องถามอีกเที่ยวหนึ่ง ค่อยบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งตอบอย่างเกียจคร้านว่า “พอใจรับประทานก็รับประทาน ไม่รับประทานก็แล้วกันไป เราต้าแหยพอใจก็ส่งอาหารมา หากไม่พอใจท่านก็ต้องอดอยากแล้ว”

เวี่ยจือหยางคิดร่ำร้องด่าทอ จากนั้นครุ่นคิด คนผู้นี้อุกอาจถึงเพียงนี้ ย่อมมีคนหนุนหลัง จงใจใช้ข้าวปลาอาหารทรมานตนเอง จึงตวัดเท้าเตะทั้งถาดอาหารพร้อมจานชามออกไป

คนส่งอาหารแค่นหัวร่อบอกว่ามีความเข้มแข็ง จากนั้นเก็บเศษจานชามเดินออกไป

เวี่ยจือหยางยิ่งครุ่นคิดยิ่งเดือดดาล ทุบประตูเหล็กเป็นการใหญ่ จนเกิดเสียงสะท้อนทั่วทั้งถ้ำ แต่เยี่ยหลิงซูที่ฝั่งตรงข้ามกลับนิ่งเงียบงันไว้

เวี่ยจือหยางทุบประตูจนมือเท้าชาด้าน ได้แต่ทรุดนั่งลง ล้วงขลุ่ยเขียวศูนยตาออกมาเป่าแก้เหงา เป่าได้ไม่กี่เสียง สุ้มเสียงประหลาดก็ดัง

มาแต่ไกล เป็นเสียงดังปานฟ้าร้อง กลบเสียงขลุ่ยไปสิ้น

เวี่ยจือหยางได้แต่ละทิ้งขลุ่ย ล้มตัวลงนอน สุ้มเสียงประหลาดดังอยู่ครึ่งชั่วยามค่อยขาดหายไป ทนทานถึงหลังเที่ยง จึงได้ยินเสียงฝีเท้า พร้อมกับปรากฏกลิ่นหอมของข้าวปลาอาหารโชยมา

เวี่ยจือหยางอดอยากมาหนึ่งวัน พอสูดได้กลิ่นข้าวปลาอาหาร ยิ่งสะกิดความอยากกว่าเดิม มันมองลอดร่องประตูออกไป เห็นบุรุษสตรีคู่หนึ่งเดินเข้าถ้ำมา บุรุษสวมชุดเขียว สตรีสวมเสื้อขาว ต่างหิ้วกล่องอาหารใบหนึ่ง สตรีชุดขาวเดินถึงหน้าประตูเหล็กด้านตรงข้าม วางกล่องอาหาร หยิบอาหารออกมา เป็นไก่อ้วนพีกุ้งปลาโอชะ

บุรุษชุดเขียวเดินมาที่ห้องขังของเวี่ยจือหยาง โยนกล่องอาหารลงกับพื้น เตะเข้ามาในห้องขัง เวี่ยจือหยางเปิดกล่องอาหารออก ก็สูดได้กลิ่นเหม็นคละคลุ้ง เห็นชามน้ำแกงส่งกลิ่นน้ำปัสสาวะ พอเขี่ยเม็ดข้าวออกด้านล่างยังซ่อนอาจมสุนัขกองหนึ่ง

เวี่ยจือหยางเหม่อมองดู ครุ่นคิดว่าฝ่ายตรงข้ามมีเจตนาเช่นนี้ อาละวาดไปก็เปล่าประโยชน์ จึงส่งอาหารกลับไปยังช่องทางเดิม

หลับใหลอยู่คืนหนึ่ง อย่างยากเย็นทนทานถึงวันรุ่งขึ้น บุรุษสตรีสองคนส่งอาหารมาอีก อาหารของเยี่ยหลิงซูยังคงโอชะส่งกลิ่นหอมยวนใจ ส่วนอาหารของเวี่ยจือหยางเหม็นบูดรับประทานไม่ได้ มันโยนกล่องอาหารทิ้ง ล้มตัวลงนอน คิดหลับใหลลืมความหิวโหย มิคาดกลิ่นหอมของข้าวปลาอาหารโชยมาจากฝั่งตรงข้าม ยั่วยุจนน้ำลายสอแทบหยดหยาด

ยามอับจนปัญญา เวี่ยจือหยางได้แต่ลุกขึ้นนั่ง เป่าเพลงเทพคีตาหมุนรอบ แต่ว่าการเป่าขลุ่ยต้องใช้กำลัง เป่าเพลงหยางหมิงชิงเว่ยชวีไม่ทันจบเพลง กระเพาะลำไส้ก็ถูกชำระล้างหมดสิ้น เสียงขลุ่ยดังพร้อมกับเสียงท้องลั่นโครกคราก แม้แต่พลังลมปราณเทพคีตาก็อ่อนระโหย ราวกับงูที่เพิ่งลอกคราบ ปราศจากชีวิตชีวา

เยี่ยหลิงซูพลันร้องเรียกคำหนึ่ง กล่าวว่า “เวี่ยจือหยาง ท่านเป่าขลุ่ยราวกับร่ำไห้ มิสู้รักษาสมาธิจิตใจไว้ รออดอยากอีกครั้งเถอะ”

เวี่ยจือหยางกัดฟันกรอด ลดขลุ่ยลงกล่าวว่า “อดอยากก็อดอยากอย่างมากแค่อดตาย ท่านอย่าได้นึกกระหยิ่มไป ข้าพเจ้าพออดอยากจนตาย จะกลายเป็นปีศาจหิวโหยมาหลอกหลอนท่าน”

เยี่ยหลิงซูแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า “ข้าพเจ้าจึงไม่กลัว ท่านผู้นี้ยามมีชีวิตเป็นคนต่ำช้า ตายแล้วก็เป็นปีศาจต่ำช้า นอกจากพูดปดคุยโวแล้ว ไม่มีความสามารถอันใด”

เวี่ยจือหยางจงใจดัดสุ้มเสียงเย็นเยือกกล่าวว่า “ฟังว่าปีศาจหิวโหยพอสิงร่าง จะรับประทานตัวเองก่อน กัดกินนิ้วก้อย ค่อยกัดกินนิ้วนาง กัดกินทั้งสิบนิ้ว จนเหลือแต่ฝ่ามือที่กุดด้วน ปีศาจกินคนไม่คายกระดูก กัดกินดังกร๊อบแกร๊บ...” เอ่ยถึงตอนนี้ต้องกลืนน้ำลายคำหนึ่ง

เยี่ยหลิงซูตวาดเสียงแหลมเล็กว่า “หุบปาก เวี่ยจือหยาง เจ้าปีศาจพูดปด ข้าพเจ้าไม่เชื่อคำพูดของท่านแม้สักคำเดียว ข้าพเจ้าคิดชมดูว่าท่านอดอาหารได้กี่มื้อ เมื่อถึงเวลาหิวโหยจนตาลาย ที่กัดกินเป็นนิ้วมือตัวเอง”

เวี่ยจือหยางลอบคร่ำครวญในใจ ตอนนี้ผู้ที่หิวโหยเป็นตนเอง อาจบางทีพอถึงเวลานั้น ตนเองไม่เลือกอาหาร กัดกินนิ้วมือตนเองจนหมดสิ้น นึกถึงตอนนี้ต้องสมองพองโต มือเท้ากลายเป็นเย็นเฉียบ

พลันได้ยินเสียงขวับ วัตถุสิ่งหนึ่งพุ่งผ่านช่องเล็กๆ ใต้ประตู ตกลงบนกองหญ้าแห้ง เวี่ยจือหยางเพ่งตามอง เห็นเป็นน่องไก่สีเหลืองอร่ามข้างหนึ่ง สร้างความสงสัยใจยิ่ง ร้องถามว่า “เยี่ยหลิงซู ท่านทำอะไร?”

เยี่ยหลิงซูกล่าวเสียงเย็นชาว่า “น่องไก่นี้ท่านอย่าได้รับประทาน ปล่อยให้หิวตายทั้งเป็น”

ไม่ทันขาดคำ เวี่ยจือหยางก็โถมเข้าไป คว้าน่องไก่กัดกินเป็นการ

ใหญ่ ท่ารับประทานคล้ายปีศาจหิวโหยกลับชาติมาเกิด ชั่วพริบตาน่องไก่ข้างหนึ่งถูกบรรจุลงในกระเพาะ คงเหลือแต่กระดูก เวี่ยจือหยางแลบลิ้นเลียริมฝีปาก ยังรู้สึกไม่สมอยาก

พลันปรากฏถาดเคลือบใบหนึ่งพุ่งลอดช่องเล็กๆ ใต้ประตูเข้ามา บนถาดจัดวางปลานึ่งตัวหนึ่ง ยังไม่ได้แตะต้องมาก่อน เวี่ยจือหยางยินดียิ่งยกถาดขึ้นมาสูดดม ชมเชยว่า "ปลาที่ดี น่าเสียดายไม่มีตะเกียบ"

พลางคิดรับประทานด้วยมือเปล่า ได้ยินเยี่ยหลิงซูร้องว่า "ปีศาจตะกละ ไม่รังเกียจว่าสกปรกหรือ?" เสียงขวับขวับเมื่อซัดตะเกียบไม้ไผ่เข้ามาคู่หนึ่ง

เวี่ยจือหยางไม่เกรงอกเกรงใจ หยิบตะเกียบรับประทานปลาเป็นการใหญ่ มีความรู้สึกว่าเป็นปลาที่สดใหม่ที่สุดเท่าที่เคยรับประทานมา

ต่อจากนั้นเยี่ยหลิงซูส่งข้าว ส่งน้ำแกงมา เวี่ยจือหยางหิวโหยมาสองวันหนึ่งคืน ไม่ปฏิเสธทุกอย่าง รับประทานอย่างมีความสุขยิ่ง หลังจากรับประทาน ค่อยนึกถึงที่มาของข้าวปลาอาหารเหล่านี้ สร้างความสำนึกขอบคุณยิ่ง กล่าวว่า "แม่นางเยี่ย พระคุณยิ่งใหญ่ไม่กล้ากล่าวตอบแทน หากมิใช่ท่าน ข้าพเจ้าคงอดตายจริงๆ"

เยี่ยหลิงซูเงียบงันชั่วขณะ จึงถามเบาๆ ว่า "ท่านคาดว่าผู้ใดคิดปล่อยให้ท่านอดตาย"

เวี่ยจือหยางตอบว่า "หยางจิ่งต้องสงสัยที่สุด หมิงโต้วก็มิใช่ตัวดี หวินฉังจิตใจคับแคบ ถนัดในการฟ้องร้อง..."

เยี่ยหลิงซูตัดบทว่า "ศิษย์พี่ใหญ่มิใช่บุคคลเช่นนั้น หากมันเคียดแค้นท่าน จะลงมือซึ่งหน้า ไม่ลอบทำร้ายคน"

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างขุ่นข้องใจว่า "มันไม่ลอบทำร้ายคน ไฉนฟ้องร้องต่อบิดาว่าข้าพเจ้าบอกว่าเกาะตะวันออกกู้ชาติไม่สำเร็จ?"

เยี่ยหลิงซูแก้ต่างให้กับหวินฉังว่า "ตอนนั้นมีคนได้ยินมากมาย ไฉน

โทษว่ามันคนเดียว?"

เวี่ยจือหยางนึกเคลือบแคลงสงสัย กล่าวว่า "แม่นางเยี่ย ศิษย์พี่ใหญ่นั้นเป็นชายในดวงใจของท่านหรือ?"

เยี่ยหลิงซูกระซากเสียงว่า "เวี่ยจือหยาง ท่านกล่าวเพ้อเจ้อเหลวไหลอีก ข้าพเจ้าจะไม่สนใจท่าน ปล่อยให้ท่านหิวโหยตายกระหายตาย"

เวี่ยจือหยางเห็นว่าลูกผู้ชายทนหิวโหยไม่ได้ ได้แต่กล่าวว่า "ตกลง หวินฉังบริสุทธิ์ผุดผ่อง ยังขาวกว่ากระต่ายในดวงจันทร์อีก"

เยี่ยหลิงซูแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านปากยอมรับในใจไม่ยอมรับ"

"ท่านทราบได้อย่างไรข้าพเจ้าใจไม่ยอมรับ ใช่คิดมุดเข้ามาชมดูหรือไม่?"

"ปอดตับหัวใจของท่านเน่าเฟะ ข้าพเจ้าคร้านที่จะชมดู"

เวี่ยจือหยางหัวร่อฮาฮา ทางด้านนั้นเงียบงันชั่วขณะ เยี่ยหลิงซูพลันกล่าวว่า "ท่านส่งถ้วยถาดมาที่นอกประตู หากผู้คนทราบว่าข้าพเจ้ายกอาหารให้กับท่าน คงเกิดคำครหานินทา"

"ครหานินทาก็ครหานินทา ข้าพเจ้าจึงไม่ใส่ใจ"

"ท่านเป็นบุรุษ ไม่นึกถึงหน้าตา หากเกิดคำครหานินทา ผู้ที่เสียหายคือพวกเราเหล่าสตรี"

เวี่ยจือหยางทอดถอนใจกล่าวว่า "เป็นข้าพเจ้าผิดอีก?" พลางเก็บถ้วยถาดลอดช่องใต้ประตูออกไป ปากกล่าวว่า "ระยะไกลถึงเพียงนี้ ท่าน..."

ไม่ทันกล่าวจบในห้องขังฝั่งตรงข้ามปรากฏแพรขาวเส้นหนึ่งพุ่งขวับออกมา ม้วนพันชามใหญ่ไว้ ความแยบคายของพลัง ความแม่นยำของการคำนวณ เป็นที่น่านิยมชมเชย

เห็นเยี่ยหลิงซูใช้แพรขาวเก็บถ้วยถาดกลับไปจนหมดสิ้น เวี่ยจือหยางต้องปรบมือกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว นี่เป็นวิชาฝีมือของหยาง

ฟงไหล"

เยี่ยหลิงซูอุทานดังเอ๊ะกล่าวว่า "ท่านเคยเห็นหยางจุนจู่ลงมือ?"

เวี่ยจือหยางบอกว่าเคยเห็น จากนั้นบอกเล่าเหตุการณ์ต่อสู้บนเรือนเซียนเยี่ยจวีออกไป เยี่ยหลิงซูพอฟังจบพลันถามว่า "ตอนนั้นที่ข้างกายท่านยังมีผู้ใด?"

เวี่ยจือหยางงงงันวูบจึงกล่าว "ท่านทราบได้อย่างไรว่าที่ข้างกายข้าพเจ้ามีคน?"

"มีอยู่หลายครั้งท่านบอกว่า *'พวกเรา'* แลเห็น *'พวกเรา'* หลบเลี่ยง เมื่อกล่าวคำนี้สุ้มเสียงของท่านเปลี่ยนเป็นอ่อนโยน ข้าพเจ้าคาดเดาว่าไม่เพียงมีคน ทั้งยังเป็นสตรีนางหนึ่ง"

คำพูดนี้สะกิดความในใจของเวี่ยจือหยางขึ้นมาจนเลือดลมพลุ่งพล่าน ไม่ทราบกล่าวกระไรดี เยี่ยหลิงซูถามอีกว่า "สตรีนางนี้ใช่จูเหว่ยหรือไม่?"

เวี่ยจือหยางเห็นนางคาดเดาถูกต้องทุกครา ต้องร้องดังๆ ว่า "หากว่ามิใช่เล่า?"

เยี่ยหลิงซูแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า "อย่างนั้นแสดงว่าท่านเป็นคนแล้งน้ำใจ สองจิตสองใจ"

เวี่ยจือหยางงงงันวูบ จึงทอดถอนใจกล่าวว่า "ต่อให้ยึดถือน้ำใจ ข้าพเจ้ากับนางก็ไม่สามารถอยู่ร่วมกัน"

เยี่ยหลิงซูเกิดความสงสัยอยากรู้ว่า "เมื่อเป็นคู่รัก ไฉนไม่สามารถอยู่ร่วมกัน?"

เวี่ยจือหยางตั้งใจซุกงำเรื่องราวของจูเหว่ยไว้ ไม่ยอมแพร่งพรายออกไป จึงกล่าว "กล่าวมากความไม่มีประโยชน์ รังแต่สะกิดให้เศร้าเสียใจ"

เยี่ยหลิงซูเงียบงันชั่วขณะ จึงกล่าวเบาๆ ว่า "จูเหว่ย จูเหว่ย นางแซ่จู หรือว่าเป็นองค์หญิงต้าหมิง?"

เวี่ยจือหยางใจเต้นระทึกขึ้น ขณะจะปฏิเสธ เยี่ยหลิงซูกล่าวอีกว่า "ข้าพเจ้าเลอะเทอะเหลวไหลแล้ว ในโลกมีคนแซ่จูนับพันนับหมื่น หรือว่าล้วนเป็นองค์หญิง หากเป็นองค์หญิงจริงๆ จึงไม่เหลือบแลปีศาจพูดปดเช่นท่าน"

เวี่ยจือหยางนึกโล่งอก หัวร่อฮิฮะกล่าวว่า "ใช่แล้ว หากว่านางเป็นองค์หญิงจริงๆ ข้าพเจ้าจะได้เป็นราชบุตรเขยแล้ว"

เยี่ยหลิงซูแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า "นี่เรียกว่าคางคกก้นบ่อคิดกระโจนขึ้นฟ้า ฝันกลางวันแสกๆ"

เวี่ยจือหยางแหงนหน้าหัวร่อ ใจกลางฝ่ามือปรากฏหยาดเหงื่อไหลซึม ได้ยินเยี่ยหลิงซูกล่าวอีกว่า "ปีศาจพูดปด ท่านรับประทานเปล่า กลับสบายใจยิ่ง"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่มีเงิน หากท่านไม่รังเกียจข้าพเจ้าจะเป่าเพลงให้ท่านฟัง ถือเป็นค่าอาหาร เป็นอย่างไร?"

เยี่ยหลิงซูเงียบงันเล็กน้อยจึงกล่าว "ข้าพเจ้าจะเป็นคนขอเพลง หากท่านเป่าไม่ได้ต้องถูกลงโทษ"

เวี่ยจือหยางกล่าวด้วยความเชื่อมั่นว่า "ท่านขอเพลงได้อย่างเต็มที่ เป่าไม่ได้ข้าพเจ้ายินยอมให้ลงโทษ"

เยี่ยหลิงซูขบคิดแล้วกล่าว "อย่างนั้นเป่าเพลง**เหมยฮัวซันน่ง** *(ดอกเหมยสามบาน)* ก่อน"

เวี่ยจือหยางปลุกปลอบสมาธิ ขวางขลุ่ยเป่าเป็นเสียงอันอ้อยส้อยคล้ายเหมยเย็นกลางสายลม บัดเดี๋ยวลอยขึ้นบัดเดี๋ยวตกลงมา ให้ความรู้สึกกัดกร่อนกินใจ

หลังจากเป่าจบ เยี่ยหลิงซูขอเพลง**หยางกวนซันเตี๋ย** *(ด่านหยางกวนสามชั้น)* เสียงขลุ่ยเปลี่ยนเป็นท่วงทำนองพลัดพรากแยกจาก มันออกจากบ้านเกิด มาถึงโพ้นทะเล บิดาบุญธรรมตายจาก หญิงคนรักอยู่ห่าง เรื่อง

ราวที่ไม่สมมาดปรารถนาประดังเข้ามา เพิ่มความละห้อยหดหู่กว่าเดิม

เยี่ยหลิงซูรับฟังจนจบ พลันกล่าวว่า "ไฉนเศร้าสะท้อนใจถึงเพียงนี้ มีบทเพลงที่สนุกสนานหรือไม่?"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "อย่างนั้นเป่าเป็น**เพลงจิ่วขวง** *(เมามายคลุ้มคลั่ง)*"

เพลงจิ่วขวงเป็นผลงานของศิลปินสมัยราชวงศ์จิ้นนามหยวนจี๋ หยวนจี๋นิยมสุรา บทเพลงนี้บรรยายสภาพที่มันร่ำสุราเมามาย ท่วงทำนองทับซ้อนย้อนทวน คล้ายคนเมามายเดินส่ายไปมา ลักษณะตลกขบขัน ตอนท้ายมีเสียงมนุษย์เซียนอาเจียนสุรา เวี่ยจือหยางก็เป่าได้ละม้ายคล้ายเหมือน เยี่ยหลิงซูรับฟังจนหัวร่อออกมา

ไม่นานให้หลังคนส่งอาหารมาอีก เยี่ยหลิงซูยังคงได้รับจัดสรรอาหารโอชะ ทางด้านเวี่ยจือหยางรับประทานไม่ลง รอจนคนส่งอาหารจากไป เยี่ยหลิงซูก็แบ่งปันอาหารให้ นางฝึกวิชาเข็มพิรุณราตรี มีฝีมือแยบคาย ส่งอาหารทุกจานถึงเบื้องหน้าเวี่ยจือหยางพอดี

หลังจากรับประทานอาหาร เยี่ยหลิงซูก็ขอ**เพลงหนีฉังอวี่อีชวี** *(เพลงภูษาขนนกเมฆรุ้ง)* นี่เป็นเพลงระบำสมัยถังรุ่งเรือง กล่าวกันว่าเป็น**ถังหมิงหวง*** ทรงนิพนธ์ขึ้น **หยางอี้หวน**** ร่ายรำถวาย ท่วงทำนองสดใสไพเราะ พอเป่าถึงตอนท้าย คล้ายหงส์ร่อนมังกรรำ ชวนให้ผู้คนคิดฟุ้งซ่าน

หลังจากเป่าจบ ก็บังเกิดสุ้มเสียงประหลาดดังขึ้น เวี่ยจือหยางได้แต่หยุดพัก เยี่ยหลิงซูบอกว่าสุ้มเสียงประหลาดมาจากถ้ำวายุบนเกาะ ในหนึ่งวันส่งเสียงดังปานฟ้าร้องสองครั้ง

หลังเสียงอสนี เวี่ยจือหยางเป่าเพลง**ลู่เยา** *(องค์เอวอ่อนช้อย)* กับ**ไป๋จู๋** *(ผ้าป่านขาว)* ล้วนเป็นเพลงระบำ ท่วงทำนองสดใสร่าเริง เยี่ยหลิงซู

---

* ถังเสียนจงฮ่องเต้หลี่หลงจี

** ชื่อเดิมของหยางกุ้ยเฟย

รับฟังอยู่ครู่หนึ่ง บังเกิดความเบื่อหน่าย เปลี่ยนเป็นขอเพลง**โย่วหลัน** *(กล้วยไม้วิเวก)* ในท่วงทำนองเจี๋ยสือเตี้ยว อยู่ในห้วงอารมณ์ผู้ใฝ่สันโดษประดุจกล้วยไม้กลางพงไพร

หลังจากหยุดพักหนึ่งคืน ทั้งสองยังเกิดความกระตือรือร้นสนใจ จึงเป่าเพลง**ชุนเจียงฮัวเยี่ยเย่** *(จันทร์ราตรีธารชุนเจียง)* เพลง**อี้ซู่โฮ่วถิงฮัว** *(บุปผาบานต้นไม้หยก)* **กวนซันเยี่ย** *(จันทร์นอกด่าน)* **ฉางเหมินเอวี่ยน** *(กำสรดประตูยาว)* สุดท้ายเป่าเพลง**หูเจียสือปาไผ** *(ปี่ชนชาติหูสิบแปดจังหวะ)* บทเพลงนี้ประพันธ์โดยยอดหญิงยุคสามก๊กไช่เหวินจี ความจริงเป็นเพลงพิณ บรรยายความรู้สึกของไช่เหวินจีที่ตกอยู่ในเผ่าซงหนู คิดถึงบ้านเกิดเมืองนอน เวี่ยจือหยางเป่าผ่านขลุ่ยหยก ก็เป็นท่วงทำนองอีกแบบหนึ่ง

เยี่ยหลิงซูรับฟังจนเคลิบเคลิ้ม ต้องร้องคลอออกมา หลังจากร้องจบสร้างความอัดอั้นตันใจแก่นางจนกล่าวว่า "เหตุใดนับแต่โบราณกาลมา สตรีดีงามล้วนน่าเวทนาสงสาร หรือว่าโฉมสะคราญมักอาภัพ?"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "ข้าพเจ้าผู้นี้ไม่เชื่อโชคชะตา จะดีจะชั่วต้องแก่งแย่งช่วงชิงดู จูหยวนจางมิใช่ขอทานผู้หนึ่งหรอกหรือ สุดท้ายยังขึ้นเป็นฮ่องเต้"

"ฮ่องเต้มีอันใดดี ต้องอยู่โดดเดี่ยวลำพัง นอกจากตัวเองแล้วไม่เชื่อผู้ใด?"

"ประหลาดแท้ คนของเกาะตะวันออกมิใช่คิดชิงแผ่นดิน ขึ้นเป็นฮ่องเต้หรอกหรือ?"

เยี่ยหลิงซูเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว "นั่นเพียงหลอกตัวเอง หลอกผู้อื่น อย่าว่าแต่ต้าหมิงหยั่งรากมั่นคง ยากที่จะล้มล้าง ต่อให้มีโอกาสกู้ชาติไม่ทราบต้องทำสงครามกี่ครั้งครา ผู้คนบาดเจ็บล้มตายไปเท่าใด สำหรับกับตระกูลเยี่ยเรา ครั้งกระโน้นมีผู้คนจำนวนมาก ต่อมาเข้าร่วมช่วงชิง

แผ่นดิน เสียชีวิตไปมากมาย เหล่าตระกูลใหญ่ที่แยกตัวออกจากวังความลับฟ้า ไม่ว่าตระกูลจั่วตระกูลซิวก็ล้มตายหมดสิ้น ตระกูลซื่อแห่งเกาะเต่ายักษ์ศักดิ์สิทธิ์ก็อพยพไปแดนไกล แม้แต่พวกเราเหล่าผู้ฝึกวิชาบู๊ยังเป็นเช่นนี้ หากเกิดศึกสงครามขึ้นมา ราษฎรไยมิใช่น่าเวทนายิ่งกว่า?"

เวี่ยจือหยางพอฟัง บังเกิดความนิยมยกย่อง กล่าวว่า "แม่นางเยี่ยก่อนนี้ข้าพเจ้ากล่าวล่วงเกินโปรดให้อภัยด้วย"

เยี่ยหลิงซูกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า "ข้าพเจ้าจึงไม่ใจแคบปานนั้น ยังมีคำสนทนาครั้งนี้รู้กันเพียงสองคน อย่าให้บุคคลที่สามล่วงรู้"

เวี่ยจือหยางรับคำว่า "ข้าพเจ้าจะปิดปากสนิท" กล่าวจบเป่าเพลง ***เยี่ยเอ๋อเกา*** *(จันทร์สูงเด่น) ออกมา พร้อมกับเสียงขลุ่ยคลอเคล้า คล้ายปรากฏจันทร์เพ็ญลอยขึ้นอย่างช้าๆ แขวนอยู่เหนือกิ่งไม้ ในความงามสดใสแฝงความเศร้าหดหู่*

หลายวันหลังจากนั้น ทั้งสองคนหนึ่งขอเพลง คนหนึ่งเป่าขลุ่ย เยี่ยหลิงซูรอบรู้กว้างขวาง ขอเพลงที่หาฟังได้ยาก ตีที่เวี่ยเส้าฟงเป็นขุนนางจี้จิ่วราชวงศ์หมิง รอบรู้บทเพลงนับแต่โบราณกาลจวบปัจจุบัน เวี่ยจือหยางก็มีพรสวรรค์เป็นพิเศษ ไม่ว่าบทเพลงใดเพียงผ่านหูไม่ลืมเลือน ต่อให้จำได้ไม่หมดสิ้น ก็สามารถเสริมแต่งเข้าไป ไม่เผยพิรุธออกมา

ชั่วลัดนิ้วมือเดียวผ่านไปสิบวัน เวี่ยจือหยางพอเป่าเพลง**สิงฮัวเทียนอิ่ง** *(เงาฟ้าดอกเห็ง)* ออกมา ก็นิ่งเงียบงันไป เยี่ยหลิงซูอดถามมิได้ว่า "เวี่ยจือหยาง ท่านมีความในใจใดหรือ?"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "เพลงสิงฮัวเทียนอิ่งเป็นเพลงที่**อี้ฟู่** *(บิดาบุญธรรม)* ข้าพเจ้าชมชอบที่สุด ข้าพเจ้ากับท่านผู้เฒ่าขายเสียงที่ริมแม่น้ำฉินไหว ทุกครั้งข้าพเจ้าเป็นคนเป่าขลุ่ย ท่านผู้เฒ่าเป็นคนขับร้อง แต่แล้วเสียงเพลงยังคงอยู่ ตัวท่านผู้เฒ่าไม่อยู่ในโลกแล้ว" นึกถึงสำเนียงและรูป

โฉมของบิดาบุญธรรม ต้องหลั่งน้ำตาออกมา

เยี่ยหลิงซูกล่าวถามว่า "เพลงขลุ่ยของท่านเป็นอี้ฟู่สอนให้หรือ?"

"ถูกแล้ว"

"บิดามารดาท่านเล่า?"

"อี้ฟู่บอกว่าเก็บข้าพเจ้าได้จากริมแม่น้ำฉินไหว ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าบิดามารดาเป็นใคร อาจบางทีท่านแม่เป็นนักร้องนางรำ ถูกผู้คนทิ้งขว้างพอคลอดข้าพเจ้าออกมา แม่เล้ารังเกียจว่าเป็นภาระ ทิ้งอยู่ริมแม่น้ำ..."

เยี่ยหลิงซูกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า "เป็นไปได้อย่างไร ท่านผู้นี้เป็นปีศาจพูดปด รู้จักแต่ปั้นเรื่องมดเท็จ"

เวี่ยจือหยางหัวร่อฮาฮาออกมา สร้างความขุ่นเคืองแก่เยี่ยหลิงซูกว่าเดิม กล่าวว่า "หัวร่ออันใด เรื่องเช่นนี้ท่านยังหัวร่อออกด้วย?"

เวี่ยจือหยางปิดปากลง ในใจครุ่นคิดขึ้น *'หญิงสาวนี้ช่างไร้เดียงสา นางไม่เชื่อเรื่องเศร้าโศกเช่นนี้ก็ดี'*

เยี่ยหลิงซูเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว "เวี่ยจือหยาง ท่านเป่าเพลงสิงฮัวเทียนอิ่งอีกเที่ยวหนึ่ง ท่านเป่าขลุ่ย ข้าพเจ้าขับร้อง หากบิดาท่านมีญาณรับรู้ อาจได้ยินเพลงนี้"

เวี่ยจือหยางบังเกิดความสำนึกตื้นตันรับคำคราหนึ่ง มันเป่าขลุ่ยเสียงอ้อยอิ่ง เยี่ยหลิงซูก็ขับร้องบทเพลงออกมา

สุ้มเสียงของหญิงสาวสดใสไพเราะ นุ่มนวลดุจสายฝน อ่อนช้อยดั่งกิ่งหลิว หลังจากขับร้องจบเพลง หางเสียงยังดังอยู่ข้างหู ทั้งสองมีความในใจ หลังจากเงียบงันนิ่งนาน เยี่ยหลิงซูค่อยกล่าวว่า "ยามสามแล้วกระมัง?"

เวี่ยจือหยางมองลอดหน้าต่างห้องขังออกไป เห็นจันทร์แหว่งเว้าเมฆจางเบาบาง จึงตอบว่า "ถูกแล้ว"

เยี่ยหลิงซูทอดถอนใจกล่าวว่า "เวลาผ่านไปเร็วยิ่ง วันพรุ่งนี้จะ

ไม่ได้ยินเสียงขลุ่ยของท่านอีกแล้ว”

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “ข้าพเจ้ายังไม่ตาย หากท่านชมชอบ ข้าพเจ้าจะเป่าให้ท่านฟังทุกวัน”

เยี่ยหลิงซูกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า “นั่นไม่จำเป็น หลายวันนี้ข้าพเจ้าฟังทั้งสิ้นหนึ่งร้อยกับอีกเก้าเพลง ต่อให้ไม่ฟังสิบปีก็ตุนไว้มากพอแล้ว”

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “แม่นางเยี่ยก่อนนี้ท่านไม่เคยฟังเพลงมาหรือ?”

ห้องขังฝั่งตรงข้ามเงียบงันนิ่งนาน หญิงสาวค่อยกล่าวว่า “บทเพลงที่ท่านเป่า ข้าพเจ้าเพิ่งได้ยินเป็นครั้งแรก”

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างประหลาดใจว่า “เพราะเหตุใด?”

“เพราะเพื่อกู้ชาติ ศิษย์บนเกาะนอกจากฝึกวิชาฝีมือ ก็ศึกษาการพิชัยสงครามและกลไกกับดัก ไม่ว่าวิชาคณิตศาสตร์ ดนตรีการ วิชาแพทย์และเกร็ดปกิณกะทั้งหลายล้วนห้ามข้องแวะ แต่เมื่อเป็นเช่นนี้จะขาดความสนุกสนานบันเทิงมากมาย”

เวี่ยจือหยางนึกเสียดายแทนนาง กล่าวว่า “แม่นางเยี่ย วิชาดนตรีไม่มีใดยากลำบาก หลังจากออกไป ข้าพเจ้าจะสอนแก่ท่าน”

เยี่ยหลิงซูคล้ายหวั่นไหวใจอยู่บ้าง ชั่วครู่จึงกล่าว “แล้วกันไปเถอะ หากมีคนล่วงรู้ว่าท่านสอนวิชาดนตรีแก่ข้าพเจ้า พวกเราคงต้องถูกลงโทษอีก”

เวี่ยจือหยางหวนนึกถึงจิตปณิธานของหญิงสาวยากบรรลุ ถึงกับคิดกู่ร้องดังๆ ออกมา ยามนั้นร้องบอกว่า “อย่างมากก็ถูกจับขังอยู่ที่นี้อีก อย่างนั้นก็ยิ่งดี ข้าพเจ้าสามารถเป่าขลุ่ยให้ท่านฟังอีกสิบวัน”

เยี่ยหลิงซูยิ้มพลางกล่าวว่า “อย่างนั้นไม่ถือเป็นการลงโทษแล้ว” นางขบคิดแล้วกล่าว “เวี่ยจือหยาง หลายวันนี้ท่านเป่าบทเพลงไม่น้อย เหตุใดไม่เป่าเพลงที่อยู่บนท้องทะเล?”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ท่านไม่ได้ขอ ข้าพเจ้าย่อมไม่ได้เป่า”

“ข้าพเจ้าชมชอบบทเพลงนั้นยิ่ง มันมีชื่อว่าอะไร?”

“เป็นเพลงเทพคีตาหมุนรอบ”

เยี่ยหลิงซูปรบมือกล่าวว่า “ตั้งชื่อได้ดียิ่ง ประหนึ่งเทพบรรเลงขับกล่อม หลายวันนี้ข้าพเจ้าได้ยินบทเพลงโบราณมากมาย ไม่มีเพลงใดเทียบเท่ามัน”

เวี่ยจือหยางเห็นพ้องด้วย หลิงเต้าหยินผู้นี้ไม่เพียงเป็นปรมาจารย์วิชาบู๊ ทั้งยังเป็นผู้ชำนาญการด้านดนตรี เพลงเทพคีตาหมุนรอบนำหลักของดนตรีการเข้าสู่แนวทางกำลังภายใน ใช้ท่วงทำนองกระตุ้นเลือดลม มีส่วนชักจูงจิตวิญญาณ ได้ยินเยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “ตกลง ข้าพเจ้าขอเพลงสุดท้ายเป็นเพลงเทพคีตาหมุนรอบ”

เวี่ยจือหยางปลุกสติสมาธิเป่าออกมา หนุ่มสาวในถ้ำทั้งสองล่องลอยไปตามเสียงเพลง หลอมกลืนเข้ากับเสียงขลุ่ย คล้ายขับขี่สายลม เหินบินถึงสุดขอบฟ้า

เนิ่นนานให้หลังค่อยเป่าจบเพลง เยี่ยหลิงซูนิ่งเงียบงัน เวี่ยจือหยางล้มตัวลงนอน รู้สึกว่าหางเสียงยังดังอยู่ริมโสต จิตใจไม่อาจสงบลง...

เช้าวันรุ่งขึ้นเวี่ยจือหยางยังหลับฝัน ก็ได้ยินเสียงเกรียวกราว มันขยี้ตามองดู พบว่าฟ้าสางสว่าง ฮัวหมิงนำศิษย์สองคนมาเปิดประตูห้องขัง โดยปล่อยตัวเยี่ยหลิงซูออกมาก่อน หญิงสาวอยู่ในชุดขาว คลุมหน้าดังเดิม เวี่ยจือหยางความจริงคิดยลโฉมของนาง เมื่อเป็นเช่นนี้จึงกลับเกิดความผิดหวังอยู่บ้าง

ยามนั้นศิษย์อีกคนหนึ่งปล่อยตัวเวี่ยจือหยางออกมา เยี่ยหลิงซูเหลียวหน้ามา ทั้งสองประสานสบตา ในใจบังเกิดเป็นระลอก หลายวันนี้ทั้งสองได้ยินแต่เสียง ไม่เห็นตัวตน แต่อาศัยเสียงเพลงเป็นสื่อ เพาะเป็น

น้ำใจไมตรี ยึดถืออีกฝ่ายเป็นผู้รู้ใจ

เยี่ยหลิงซูกลอกตาตลบหนึ่งพลันกล่าวว่า "**ฮัวอี๋** *(น้าสาว)* คนผู้นี้ถูกจัดสรรให้ไปที่ใด?"

ฮัวหมิงตอบว่า "ถูกจัดให้ไปที่ยอดเขาเชิญชวนจันทร์" เอ่ยถึงตอนนี้เกิดความประหลาดใจอยู่บ้าง กล่าวว่า "หลิงซู ที่ผ่านมาเจ้าไม่ถามไถ่เรื่องราว วันนี้ไฉนถามเช่นนี้?"

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเพียงถามดู" นางกวาดมองเวี่ยจือหยางแวบหนึ่ง แล้วหมุนตัวจากไป

ฮัวหมิงใช้สายตาส่งหญิงสาวจากไปแล้วกล่าว "ม่อฉิน เจ้านำเวี่ยจือหยางไปส่งมอบต่อ**ถงก่วนซื่อ** *(พ่อบ้านแซ่ถง)*"

ชายหนุ่มชุดเหลืองผู้หนึ่งเดินเข้ามา กวักมือต่อเวี่ยจือหยาง กล่าวว่า "ตามข้าพเจ้ามา"

ทั้งสองเดินอยู่ครู่หนึ่ง มาถึงส่วนปลายของเกาะ มองแต่ไกลเห็นยอดเขาเล็กๆ ลูกหนึ่ง ที่เชิงเขาปลูกห้องหับแถบหนึ่ง หลังพิงป่าไผ่ร่มรื่น หันหาต้นผลไม้ดกดื่น ยังมีนาข้าวแถบหนึ่ง

เมื่อมาถึงหน้าห้องหับ ม่อฉินร้องเรียก "ถงก่วนซื่อ..." ภายในห้องหามีเสียงขานรับไม่ ในป่าไผ่กลับบังเกิดเสียงดังว่า "ผู้ใด?" พร้อมกันนั้นปรากฏชายกลางคนผู้หนึ่งเดินออกมา มันใบหน้ากลมหูใหญ่ รูปร่างอ้วนท้วนอยู่บ้าง ใต้คางไว้เครายาวหร็อมแหร็ม มือถือน้ำเต้าสีแดง ใบหน้าก็แดงก่ำ ไม่ทันเดินเข้าใกล้ก็สูดได้กลิ่นสุราอันฉุนเฉียว

ม่อฉินกล่าวว่า "ฮัวจุนจู่ใช้ข้าพเจ้ามา" พลางชี้มือไปยังด้านหลังกล่าวว่า "นี่เป็นแรงงานที่มาใหม่ เวี่ยจือหยาง"

ถงก่วนซื่อขบคิดแล้วกล่าว "ใช่แล้ว ฮัวหมิงเคยบอกต่อเรา" พลางโบกมือกล่าวว่า "กลับไปบอกต่อฮัวหมิงว่าเรารับมอบคนแล้ว"

ม่อฉินน้อมคำนับแล้วหันกายไป ก่อนไปมองดูเวี่ยจือหยาง สายตา

ทอแววเยาะเย้ยวูบหนึ่ง

ถงก่วนซื่อกล่าวว่า “เราคือถงเย่า” พลางยกน้ำเต้าขึ้น ยังไม่ทันดื่มก็ส่งเสียงเรอคำหนึ่ง ปรากฏกลิ่นสุราร่มจนเวี่ยจือหยางถอยกายไปสองก้าว

ถงเย่าใช้ดวงตาที่หรี่ปรือมองดูเด็กหนุ่ม กล่าวว่า “เจ้าหรือคือเวี่ยจือหยาง? ตอนอยู่ที่ตำหนักหลงอิ๋นเราเห็นเจ้าแวบหนึ่ง เด็กน้อยเจ้าคุยโอ่ว่าโค่นเยี่ยหลิงซูกับหยางจิ่งลง ใช่หรือไม่?”

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “พวกมันแพ้แก่ข้าพเจ้า เพราะว่าโชคไม่ดี”

ถงเย่าส่งเสียงดังอ้อ พลันยื่นเท้าซ้ายออกเกี่ยวใส่ข้อเท้าของเวี่ยจือหยาง มันดูเหมือนดื่มจนเมามาย แต่ท่าเท้าทั้งรวดเร็วทั้งแยบคาย เวี่ยจือหยางรู้สึกสมองว่างเปล่า ร่างลอยหวืดขึ้นไป ร่วงฟาดลงยังที่ห่างไปวาเศษ

ถงเย่าแยกเขี้ยวหัวร่อกล่าวว่า “ประหลาดแท้ เด็กน้อยเจ้ากระทั่งหลักยังไม่มั่นคง ไหนเลยเอาชนะศิษย์รักของเต่าจู่กับหมิงโต้วได้ เต่าจู่ไม่ขอพูดถึง หมิงโต้วผู้นี้ไม่มีความสามารถอบรมศิษย์ มีแต่ชื่ออันจอมปลอม”

เวี่ยจือหยางข่มความเจ็บปวดคืบคลานขึ้นมา ยิ้มพลางกล่าวว่า “หมิงโต้วรู้จักประจบสอพลอ เอ่ยถึงวิชาฝีมือไม่นับเป็นอย่างไร?”

ถงเย่ากลับกลายจากขุ่นเคืองเป็นยินดี กล่าวว่า “เด็กน้อยรู้จักมันไม่กี่วัน ไฉนทราบว่ามันไม่มีฝีมือแท้จริง?”

“ข้าพเจ้าเคยเห็นมันประมือกับขันทีชราผู้หนึ่ง เพียงไม่กี่กระบวนท่า ก็ถูกเข่นฆ่าจนแตกพ่ายย่อยยับ หากเปลี่ยนเป็นถงก่วนซื่อ ไหนเลยปล่อยให้ขันทีผู้หนึ่งเหิมเกริมถึงเพียงนั้น?”

ถงเย่ายิ้มออกมากล่าวว่า “ขันทีชราที่ว่าเป็นมารเย็นเหลิ่งเสียนหรือ เราคิดเอาชนะมันไม่ง่ายดาย แต่ต้องไม่พ่ายแพ้อย่างหมดรูป”

เวี่ยจือหยางปรบมือกล่าวว่า “นั่นก็ใช่แล้ว เมื่อครู่ถงก่วนซื่อจับ

เหวี่ยงข้าพเจ้า ยังกล้าแข็งกว่าสี่สุดยอดห้าสุดยอดมากนัก"

ความเสียใจในชีวิตของถงเย่าคือ ไม่สามารถเบียดเสียดเข้าไปในสี่สุดยอดเกาะตะวันออก คำพูดของเวี่ยจือหยางพอดีเกาถูกที่คันของมัน ถึงกับหัวใจพองโต จุ๊ปากดังจิ๊กจิ๊กกล่าวว่า "เด็กน้อยเจ้ามีสายตาอยู่บ้าง ท่าเท้าเมื่อครู่เป็นวิชาประจำตระกูลถงเรา นามเท้าพัวพันกวาดเมฆา เราใช้พลังเพียงสองส่วน หากใช้กำลังเต็มเปี่ยม เจ้าไม่เพียงร่วงฟาดกับพื้นเท่านั้น"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "หากใช้กำลังเต็มเปี่ยม สองเท้าของข้าพเจ้าคงหักไปแล้ว"

ถงเย่าผงกศีรษะกล่าวว่า "**เสี่ยวเวี่ย** *(เวี่ยน้อย)* เจ้าทำงานกับเราทั้งหมดมิใช่คนนอก ขอเพียงเจ้าขยันหมั่นเพียร เราจะปฏิบัติต่อเจ้าโดยยุติธรรมอย่างแน่นอน"

เวี่ยจือหยางรับคำติดต่อกัน มันทราบว่าเมื่ออยู่บนเกาะร้าง หากไม่ทำตัวลีบลง คงไม่อาจมีชีวิตสืบไป เห็นถงเย่าเจรจาได้โดยง่าย จึงกล่าวประจบสอพลอ ยกมันอยู่สูง ถงเย่าพอมีหน้ามีตา ก็ไม่คิดเล็กคิดน้อยต่อมันแล้ว

ภูเขาเล็กๆ ที่หลังบ้านเรียกว่ายอดเขาเชิญชวนจันทร์ ใช้ต้านคลื่นลมบนท้องทะเล ที่เชิงเขามีไร่นาแปลงผัก ว่าจ้างแรงงานสิบกว่าคน ส่วนใหญ่อายุมากแล้ว เวี่ยจือหยางมีนิสัยดีงาม จึงเข้ากับทั้งหมดอย่างกลมกลืน เวลาทำงานกล่าวหยอกล้อ ยามอยู่ว่างก็เป่าขลุ่ยให้ฟัง เพียงไม่กี่วันก็เป็นหัวหน้ากลุ่มของทั้งหมด มันไปที่ใด ทั้งหมดก็ตามไปที่นั้น

เวลามีคนมากยังนิยมยินดี พออยู่ว่างก็เกิดความอ้างว้าง มันปีนป่ายขึ้นบนยอดเขา ทอดตามองท้องทะเล เห็นระลอกเวิ้งว้างไร้ที่สุด หวนนึกถึงตนเองอายุยังเยาว์ ถูกกักตัวอยู่บนเกาะ ใช้ชีวิตกับชาวนาสูงอายุ หากผ่าน

เวลาสามสี่ปียังพอทำเนา หากว่าต้องรั้งอยู่ชั่วชีวิตจะรับได้อย่างไร?

หลังจากสะทกสะท้อนใจ ก็นึกหาวิธีไปจากเกาะนี้ นี่ได้แต่ฝึกฝีมือชุบตัวให้กล้าแข็ง เกาะตะวันออกก่อตั้งโดยซืออิ่นเสิน หากว่าหลิงเต้าหยินโค่นซืออิ่นเสินพ่ายแพ้จริง อย่างนั้นหากเรียนรู้วิชาฝีมือของท่านผู้เฒ่า ก็สามารถสะกดยอดฝีมือเกาะตะวันออก แย่งชิงเรือลำหนึ่งหลบหนีกลับแผ่นดินใหญ่

นึกถึงตอนนี้ ล้วงขลุ่ยออกมาเป่าเพลงเทพคีตาหมุนรอบบนยอดเขาที่นี้ภูเขาสูงลมแรง เสียงขลุ่ยดังออกไปไม่กี่เชียะ ก็ถูกกระแสลมต้านไว้ เวี่ยจือหยางเกิดความคิดเอาชนะ จงใจเป่าขลุ่ยต้านลม ตอนแรกเสียงขลุ่ยแตกซ่าน ถ่ายทอดไปไม่ไกล หลังจากเป่าอยู่หลายวันภายในกายเกิดพลังลมปราณหมุนเวียนไปมา ตอนแรกมีขนาดเท่าไส้เดือน ต่อมาค่อยขยายใหญ่เป็นงูเล็กเรียว พอเคลื่อนไหวถึงช่องโพรงใหญ่ ก็แตกตัวเป็นหลายสายที่ซึ่งเคลื่อนตัวผ่าน รูขุมขนขยายตัว ส่งผลสั่นสะเทือนต่อร่างกายปรารถนาใคร่โยนขลุ่ยทิ้ง กู่ร้องก้องนภาสักครา

นับแต่โบราณกาล การฝึกพลังลมปราณล้วนเริ่มจากเส้นลมปราณทั้งสิบสองเส้น ฝึกตามลำดับขั้น หลังจากผ่านวันเดือนปี กรุยเส้นลมปราณเยิ่นและตู จะสำเร็จเป็นหนึ่งรอบเล็ก หลังจากนั้นค่อยฝึกเส้นลมปราณพิเศษทั้งแปด ใช้เวลานานกว่านี้ กรุยเส้นลมปราณพิเศษทั้งแปดสาย เชื่อมต่อกับหนึ่งรอบเล็ก กลายเป็นหนึ่งรอบใหญ่ เมื่อบรรลุถึงขอบเขตขั้นนี้ พลังลมปราณจะหมุนเวียนไปทั่วร่าง สามารถผลักภูเขาถมทะเล กระทำการที่ผู้คนทั่วไปทำไม่ได้

วิธีนี้แม้คืบหน้าไปทีละก้าวอย่างมั่นคง แต่ก็มีอุปสรรคใหญ่หลวง ผู้ฝึกฝีมือชักนำพลังลมปราณ ความสำเร็จล้มเหลวขึ้นอยู่กับหนึ่งจุดหนึ่งเส้นลมปราณ ตอนแรกต้องจดจ่อจริงจัง จิตสมาธิมุ่งไปที่จุดและเส้นลมปราณ แต่จดจ่อเกินไปจะนึกวิตกกังวลต่อผลได้ผลเสีย ผลการชักจูงหากไม่สะดวก

ปลอดโปร่งก็เกิดความท้อแท้ หรือคิดเอาชนะ เป็นเหตุให้คิดฟุ้งซ่านวุ่นวาย เกิดความคิดแทรกซ้อนขึ้นมา

ความคิดแทรกซ้อนเรียกว่าจิตมาร เป็นศัตรูสำคัญของผู้ฝึกพลังลมปราณ หากเกิดความคิดแทรกซ้อน สถานเบาจะเข้าสู่ภาวะถดถอย สถานหนักก็เกิดธาตุไฟเข้าแทรก

คิดฝึกพลังลมปราณต้องจดจ่อ จดจ่อเกินไปก็เกิดความคิดแทรกซ้อน สองประการนี้ขัดแย้งกันเอง เป็นอุปสรรคสำคัญของผู้ฝึกพลังลมปราณ หลิงเต้าหยินถือกำเนิดจากสำนักพรต ล่วงรู้หลักการ "อภาวะ" จึงดำเนินการผ่านดนตรี หล่อหลอมวิธีการฝึกพลังรอบใหญ่และเล็กเข้ากับบทเพลง เมื่อบทเพลงดังขึ้นในใจ พลังลมปราณจะหมุนเวียนไปทั่วร่างตามเสียงดนตรี ผู้เป่าบรรเลงพอจดจ่อกับทำนองเพลง จะลืมเลือนว่าพลังลมปราณโคจรไปยังที่ใด เวลาพอนานเข้า ถึงกับลืมเรื่องการฝึกลมปราณ ดังนั้นปราศจากความคิดแทรกซ้อน ผ่านด่านอุปสรรคได้โดยง่ายดาย

เวี่ยจือหยางไม่มีกำลังภายใน แต่เชี่ยวชาญดนตรีการ จึงเป็นตัวเลือกของการฝึกพลังลมปราณที่ดีที่สุด หากว่าฝึกวิชากำลังภายในมาก่อน จะนึกถึงผลได้ผลเสีย เกิดความคิดแทรกซ้อน แต่ว่ามันไม่มีความรู้เรื่องการฝึกพลังลมปราณ ขณะที่เป่าขลุ่ยนึกถึงแต่ดนตรีการ ปล่อยให้พลังลมปราณโคจรหมุนเวียนไปเอง เมื่อเป็นเช่นนี้จึงสอดคล้องกับวิถีแห่งเต๋าที่ไม่กระทำแต่กระทำทุกสิ่ง สามารถผ่านด่านอุปสรรค สำเร็จเป็นหนึ่งรอบเล็ก ยืดขยายเป็นหนึ่งรอบใหญ่

พอสำเร็จเป็นหนึ่งรอบใหญ่ ก็เกิดประสิทธิผลขึ้น ตอนแรกเวี่ยจือหยางมีลมปราณอ่อนจาง ความรู้สึกไม่เด่นชัด เวลาพอนานเข้า พลังลมปราณสมบูรณ์เปี่ยมล้น ย่อมโคจรไปทั่วร่าง ขยายช่องโพรง ดูดรับพลังแห่งฟ้าดิน ทะยานเข้าสู่ขอบเขตใหม่ ก่อนอื่นเกิดความเปลี่ยนแปลงทางเสียงขลุ่ย ตอนแรกพอเผชิญลมก็แตกกระจาย ยากถ่ายทอดไปไกล ต่อมา

ค่อยรวมตัวเป็นเส้นสาย ทะลุลมทะเลไปไกลกว่าหนึ่งลี้ ความเปลี่ยนแปลงต่อมาเป็นกำลังวังชา ตอนกลางวันเวี่ยจือหยางทำนาปลูกต้นไม้ แทบไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย ตกกลางคืนปีนป่ายยอดเขา ก็กระโดดเพียงคราเดียว ยังคล่องแคล่วกว่าลิงค่างอีก

หากว่าถงเย่ามีจิตใจละเอียดรอบคอบ จะพบเห็นความเปลี่ยนแปลงของเวี่ยจือหยาง แต่ว่ามันเอาแต่ร่ำสุรา ในหนึ่งวันมีเวลาที่แจ่มใสไม่ถึงครึ่งหนึ่ง เห็นเวี่ยจือหยางทำงานรวดเร็ว เจรจาพาทีด้วยดี สุดที่ชาวนาอันโฉดเขลาจะเทียบเปรียบได้ ยามยินดีพานยกให้มันเป็นหัวหน้าแรงงาน ตนเองเอาแต่ดื่มสุรา ไม่ถามไถ่เรื่องภายนอก

เมื่อเป็นเช่นนี้ เวี่ยจือหยางมีเวลาว่างมากกว่าเดิม นอกจากฝึกพลังลมปราณ ยังเริ่มฝึกวิชาเทพลีลา หลิงเต้าหยินพอบรรลุธรรม ก็ไม่นิยมวิชาการฆ่าฟันอีก แต่ด้วยความสำเร็จในเชิงยุทธ์ของท่าน หากละทิ้งหมดสิ้นออกจะน่าเสียดาย จึงนึกหาวิธีการ บรรจุวิชาฝีมือไปในเทพลีลา ทั้งไม่อธิบายบอกกล่าว ปล่อยให้ผู้ฝึกปรือเรียนรู้เอง หากเป็นผู้มีฝีมือจะค้นพบแนวทางฝีมือ หากเป็นผู้นิยมดนตรีการ เพียงเข้าใจว่าเป็นการร่ายรำชนิดหนึ่ง

เวี่ยจือหยางไม่รู้จักวิชาฝีมือ จึงยึดถือเป็นการร่ายรำ ถึงกับบังเกิดความคิดอันเหลวไหลว่า วิชาฝีมือคือการร่ายรำ การร่ายรำคือวิชาฝีมือ มันร่ายรำตามเสียงดนตรี หาได้ล่วงรู้ความลึกล้ำที่ซ่อนอยู่ภายใน เพียงรู้สึกว่าตอนร่ายรำ พลังความร้อนภายในก็หมุนเวียนเช่นตอนเป่าขลุ่ย บางครั้งพวยพุ่งถึงปลายนิ้ว บางครั้งแล่นถึงปลายเท้า ช่วยให้ความเคลื่อนไหวปราดเปรียว มีกำลังวังชาไม่หมดสิ้น

เวลาผ่านไปหลายเดือน วันนี้หลังจากเสร็จงาน ชาวนาทั้งหลายแยกย้ายไปพักผ่อน เวี่ยจือหยางนั่งอยู่ใต้ต้นไม้ เป่าขลุ่ยอยู่ครู่หนึ่ง พลันนึกถึงเจียงเสี่ยวหลิวขึ้นมา

นับตั้งแต่แยกจากกันที่ตำหนักหลงอิ๋นก็ไม่มีข่าวคราวของมัน หรือว่าเจียงเสี่ยวหลิวเป็นศิษย์เกาะตะวันออก เข้าใจว่าตัวเองสูงส่ง ไม่เห็นตนเองอยู่ในสายตา แต่แล้วครุ่นคิด มันรู้จักเจียงเสี่ยวหลิวหลายปี เด็กน้อยนี้ขาดพร่องทุกสิ่ง เพียงไม่ขาดคุณธรรมน้ำมิตร

นึกถึงตอนนี้ เวี่ยจือหยางสอบถามชาวนาผู้หนึ่ง ทราบว่าศิษย์กระแสลมหายใจปลาวาฬอยู่ที่ตึกปลาวาฬ ชาวนานั้นยังบอกกล่าวว่า "แรงงานบนเกาะไม่มีป้ายผ่านทาง ห้ามเดินเพ่นพ่านบนเกาะ หากว่าละเมิดกฎสถานเบาถูกฟาดโบยยี่สิบที สถานหนักจะถูกฟาดขาหักไป"

เวี่ยจือหยางกล่าวถามว่า "เกอเกอผู้เฒ่า มีวิธีใดไปยังตึกปลาวาฬ?"

ชาวนานั้นกล่าวว่า "มีอยู่วิธีหนึ่ง ทุกเช้า**เจียวเหล่าซัน** *(อันดับสามแซ่เจียว)* จะไปหาบอุจจาระตามที่ต่างๆ นำมาเป็นปุ๋ย มันมีป้ายอันหนึ่ง สามารถเข้าออกห้องส้วมของกระแสต่างๆ"

เวี่ยจือหยางไปเสาะหาเจียวเหล่าซัน ร้องขอป้ายผ่านทางจากมัน บอกว่าจะหาบอุจจาระแทนมัน ทั้งถือโอกาสชมวิวทิวทัศน์บนเกาะ

เจียวเหล่าซันลังเลเล็กน้อยแล้วกล่าว "น้องเรา ท่านทำงานให้กับเราเป็นเรื่องดี แต่มีเรื่องหนึ่งขอบอกล่วงหน้า พวกเราเหล่าแรงงานห้ามฝึกวิชาบู๊ ท่านพอไปถึง เห็นคนฝึกฝีมือให้หลบเลี่ยง ไม่เช่นนั้นต้องถูกตัดมือควักลูกตาไป"

เวี่ยจือหยางไม่เห็นด้วย กล่าวว่า "วิชาบู๊อุบาทว์อันใด มองเพียงแวบเดียวก็เรียนรู้ได้หรือ?"

เจียวเหล่าซันหน้าแปรเปลี่ยนไป ลดสุ้มเสียงเบาลงกล่าวว่า "น้องแซ่เวี่ย พวกเราเป็นชนชั้นแรงงาน ทำอะไรต้องระมัดระวัง หากท่านไม่รับปาก เราก็ไม่กล้าหยิบยืมป้ายแก่ท่าน"

เวี่ยจือหยางรีบกล่าวว่า "**เจียวเหล่าเกอ** *(พี่ผู้ชราแซ่เจียว)* ข้าพเจ้าจะทำตามท่าน ต่อให้พวกมันผายลม ข้าพเจ้าจะหลบลี้หนีห่าง"

เจียวเหล่าซันหัวร่อฮาฮา ค่อยล้วงหยิบป้ายผ่านทางให้กับเวี่ยจือหยาง

เช้าวันรุ่งขึ้น เวี่ยจือหยางหาบถังไม้สองใบ สวมหมวกเล้ยใบใหญ่ ก้าวยาวๆ ไปทางตะวันตก ระหว่างทางพบพานศิษย์เกาะตะวันออกหลายคน ทุกคนล้วนยกมืออุดจมูกหลบลี้แต่ไกล

เวี่ยจือหยางหาบอุจจาระสองถัง ชมวิวทิวทัศน์ตลอดทาง เห็นตัวตึกแถวหนึ่งสร้างบนเขา หันหน้าหาท้องทะเล ปรากฏทางน้อยสายหนึ่งตัดเชื่อมกับตัวตึกต่างๆ

เวี่ยจือหยางขึ้นบันไดไป ถึงหน้าตึกปลาวาฬ ปรากฏศิษย์สองคนเฝ้าอยู่ข้างประตู พอตรวจสอบป้ายผ่านทาง ก็โบกมือให้ผ่านไป

เวี่ยจือหยางสืบเสาะถึงห้องส้วม ทางหนึ่งแสร้งเป็นตักอุจจาระ ทางหนึ่งสำรวจภูมิประเทศโดยรอบ เห็นมีห้องหับมากมาย คิดเสาะหาเจียงเสี่ยวหลิวไม่ง่ายนัก พลันเกิดความคิดแวบหนึ่ง ล้วงขลุ่ยหยกออกมาเป่าเป็นบทเพลง**ฮั่วหลางเอ๋อ** *(พ่อค้าหาบเร่)* นี่เป็นเสียงร้องขายของของพ่อค้าเร่ ต่อมาใส่ดนตรีเข้าไป ร่ำร้องอย่างสนุกสนาน ทุกครั้งที่เวี่ยจือหยางไปหาเจียงเสี่ยวหลิว จะเป่าเพลงนี้ออกมา ไม่นานเจียงเสี่ยวหลิวจะลอบออกจากบ้านมาพบปะเอง

เวี่ยจือหยางเป่าอยู่ท่อนหนึ่ง ไม่เห็นผู้คนตอบรับ ขณะจะเป่าใหม่ พลันเห็นคนหน้าฟกช้ำดำเขียวผู้หนึ่งลดเลี้ยวกำแพงตึกออกมา

จบเล่ม 1

คัมภีร์วิถีผู้กล้าเป็นผลงานภาคจบของมหากาพย์ภูผามหานที
ของนักเขียนหนุ่มไฟแรงแห่งจีนแผ่นดินใหญ่...เฟิ่งเกอ
เฟิ่งเกอถือเป็นคลื่นลูกหลังที่มีสไตล์การเขียนคล้ายกับกิมยังที่สุด

เหลียงเซียวออกเดินทางไกล ลู่เจี้ยนยังไม่ถือกำเนิด เวี่ยจือหยางเริ่มท่องยุทธจักร
คัมภีร์วิถีผู้กล้าเป็นเรื่องที่สืบต่อจากวีรกรรมผู้กล้า
ทั้งเป็นจุดเริ่มต้นของปาฏิหาริย์แห่งผู้กล้า
เฟิ่งเกอใช้เวลาห้าปีตั้งใจเขียนเป็นภาคจบสมบูรณ์ของชุดมหากาพย์ภูผามหานที ตอน คัมภีร์วิถีผู้กล้า

ปีที่ยี่สิบเอ็ดในรัชกาลหงอู่
เหตุการณ์บ้านเมืองเป็นที่แน่นอน แผ่นดินตกเป็นของจูหยวนจาง
แต่ตอนนั้นเกิดขุมกำลังต่างๆ ขึ้น เหล่าสำนักไม่ยอมรับการปกครองของตระกูลจู
ก่อนอื่นปรากฏมัจฉาหินวิถีเทพจุดชนวนการแย่งชิง
ตามด้วยมรสุมโลหิตคละคลุ้ง เกิดกรณีพิพาทไม่หยุดหย่อน

ท่านที่เคยอ่านวีรกรรมผู้กล้ากับปาฏิหาริย์แห่งผู้กล้า
ย่อมต้องอ่านคัมภีร์วิถีผู้กล้า เพื่อเติมส่วนที่ขาดพร่องให้ครบถ้วนสมบูรณ์

ราคา 260 บาท

ISBN 978-616-457-735-0
9 786164 577350

SIAM INTER BOOK
SMM PUBLISHING

ชุด มหากาพย์

รำเท้า มหานที

灵飞经

ตอน

คัมภีร์วิถีผู้กล้า

เฟิ่งเกอ 凤歌
ประพันธ์

น.นพรัตน์
เรียบเรียง

เล่ม

2

ชุด มหากาพย์

รบ้าบ้านหานที

灵飞经

ตอน

คัมภีร์วิถีผู้กล้า

เล่ม

2

การอ่านคือการบ่มเพาะ

เมล็ดพันธุ์แห่งปัญญา

ท่องไปในโลกหนังสือออนไลน์ของพวกเราชาว SIAM INTER Multimedia ได้ที่...
www.smm.co.th, www.boolimthai.com www.facebook.com/siaminterbooks

คำนำสำนักพิมพ์

"มหากาพย์ภูผามหานที" ตอน คัมภีร์วิถีผู้กล้า เป็นภาคที่สามของชุด "มหากาพย์ภูผามหานที" หากแต่เนื้อเรื่องนั้นกลับอยู่คั่นกลางระหว่างภาคหนึ่งและภาคสอง

"มหากาพย์ภูผามหานที" ตอน คัมภีร์วิถีผู้กล้า ใช้ฉากหลังเป็นยุคต้นราชวงศ์หมิงของปฐมฮ่องเต้จูหยวนจาง เฟิ่งเกอได้รังสรรค์ตัวละครเวี่ยจือหยางที่ไม่คล้ายเหมือนใคร เด็กหนุ่มผู้รักในดนตรีการ และกลับได้พบพานประสบการณ์ปาฏิหาริย์

ในผลงานชิ้นนี้ยังคงกลิ่นอายแบบนวนิยายกำลังภายในยุคดั้งเดิม เรื่องราวดำเนินอย่างต่อเนื่องชวนติดตาม หากท่านเป็นคอนวนิยายกำลังภายใน และชื่นชอบ "มหากาพย์ภูผามหานที" ทั้งสองตอนแรกมาก่อน นี่คืออีกหนึ่งผลงานกำลังภายในชั้นเยี่ยมที่ท่านต้องอ่านเพื่อความครบถ้วนบริบูรณ์

ความเดิมตอนที่แล้ว

ชายหนุ่มเป่าขลุ่ยเวี่ยจือหยางกับเจียงเสี่ยวหลิวถูกม้วนเข้าสู่มรสุมการล้างแค้นของชาวยุทธจักร เวี่ยจือหยางบังเอิญล่วงรู้ร่องรอยของมัจฉาหินวิถีเทพ แต่ถูกศิษย์เกาะตะวันออกจางเทียนอี้ที่ต้องการมัจฉาหินคร่ากุมตัวไว้ เร้นกายเข้าวังหลวง ระหว่างที่อยู่ในวัง เวี่ยจือหยางได้พบกับองค์หญิงเป่าฮุยจูเหว่ย ทั้งสองเป่าขลุ่ยดีดพิณประสานสอดรับกัน จากนั้นเวี่ยจือหยางยุยงจูเหว่ยช่วยเหลือตนเองออกจากวังมาท่องเที่ยวแม่น้ำฉินไหว กลับพบกับสามสุดยอดเกาะตะวันออก และทายาทสำนักวชิรทรงพลัง เวี่ยจือหยางกับจูเหว่ยอาศัยความชุลมุนหลบหนีมา หยิบฉวยมัจฉาหินวิถีเทพออกจากที่ซ่อน ทั้งผ่ามัจฉาหินได้โดยบังเอิญ ได้ครอบครองคัมภีร์เทพคีตนิรมิต แต่ระหว่างที่เวี่ยจือหยางเดินทางกลับบ้าน พบว่าบิดาบุญธรรมตายอย่างอนาถ สามสุดยอดเกาะตะวันออกจึงนำเวี่ยจือหยางกับเจียงเสี่ยวหลิวออกทะเลมายังเกาะตะวันออก ได้รู้จักหญิงสาวคลุมหน้าเยี่ยหลิงซู เจียงเสี่ยวหลิวเป็นศิษย์กระแสลมหายใจปลาวาฬ ส่วนเวี่ยจือหยางถูกผลักไสเป็นแรงงานบนเกาะ

รุกล้ำเขตหวงห้าม

ผู้มาเป็นเจียงเสี่ยวหลิวเอง มันเห็นเวี่ยจือหยางคิดร้องทักทาย จึงรีบยกมือทำท่าให้สงบเสียง กระซิบถามว่า "ท่านไฉนมาแล้ว?"

เวี่ยจือหยางตอบว่า "ข้าพเจ้ามาหาท่าน" มันพอเห็นสารรูปของเจียงเสี่ยวหลิว ในใจทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาลกล่าวว่า "ใบหน้าท่านเป็นไรไป?"

เจียงเสี่ยวหลิวกล่าวว่า "อย่าได้เอ่ยถึงแล้ว ล้วนเกิดจากการซ้อมมือ" พลางส่งเสียงไอ บ้วนน้ำลายเลือดออกมา

เวี่ยจือหยางประคองสหายไว้ถามว่า "ท่านรับบาดเจ็บหรือ ที่แท้เป็นเรื่องราวใด?"

"ไม่มีใด เพียงแต่ตอนฝึกซ้อมฝีมือ ถูกผู้คนฟาดใส่หนึ่งฝ่ามือ"

"ผู้ใดฟาดใส่ท่าน เป็นหยางจิ่งหรือเหอเฉียว?"

เจียงเสี่ยวหลิวก้มศีรษะไม่ตอบคำ เวี่ยจือหยางทราบแน่แก่ใจว่าศิษย์กระแสลมหายใจปลาวาฬเพาะความแค้นกับมัน แต่ระบายโทสะใส่เจียงเสี่ยวหลิว คาดว่าวันเวลาที่ผ่านมา เจียงเสี่ยวหลิวได้รับความลำบากไม่น้อย มิน่าเล่ามันไม่ไปเยี่ยมตนเอง

เวี่ยจือหยางรู้สึกมีเพลิงโทสะพลุ่งขึ้น ขบกรามกล่าวว่า "ข้าพเจ้าจะไปหาหมิงโต้ว"

เจียงเสี่ยวหลิวฉุดดึงมันไว้ กระทืบเท้ากล่าวว่า “พวกมันกำลังหาโอกาสจัดการกับท่าน ท่านยังคิดพาตัวเข้าปากเสือหรือ?” พลางกวาดตามองรอบข้างกล่าวว่า “เวี่ยจือหยาง ที่นี้ไม่อาจอยู่นาน หากท่านถูกหยางจิ่งพบเห็น แม้ไม่ตายก็ต้องถูกถลกหนังออกมาชั้นหนึ่ง”

เวี่ยจือหยางร้องเพ้ยกล่าวว่า “มันแค้นข้าพเจ้าถึงเพียงนี้ ไฉนไม่ไปแก้แค้นข้าพเจ้าที่ยอดเขาเชิญชวนจันทร์?”

เจียงเสี่ยวหลิวทอดถอนใจกล่าวว่า “มันเองคิดไป แต่หมิงโต้วบอกว่า**ถงก่วนซื่อ** *(ผู้ดูแลแซ่ถง)* ยากตอแย กำชับมันอย่าได้ไปหาท่าน”

พลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า “ไม่เป็นไร มันมาหาเราก็เป็นเช่นเดียวกัน”

เวี่ยจือหยางกับเจียงเสี่ยวหลิวหน้าแปรเปลี่ยนไป พอเหลียวหน้ามอง เห็นหยางจิ่งเดินลดเลี้ยวมุมกำแพงออกมา ยกมือเท้าสะเอว แสยะยิ้มใส่พวกมัน

ได้ยินเสียงหัวร่อดังขึ้น เวี่ยจือหยางหันหน้าไป เห็นเหอเฉียวยิ้มระรื่น นำศิษย์ร่วมสำนักสองคนปิดทางเอาไว้

หยางจิ่งกวาดมองเวี่ยจือหยางกล่าวว่า “สุนัขน้อยเวี่ย เข็มของเจ้าทำให้เราต้องนอนพักรักษาตัวแรมเดือน เจ้าเมื่อมาแล้ว พวกเราจะได้ชำระสะสางกัน”

เวี่ยจือหยางถามว่าชำระสะสางอย่างไร เจียงเสี่ยวหลิวรีบกล่าวว่า “ศิษย์พี่หยาง เวี่ยจือหยางสำนึกผิดแล้ว ข้าพเจ้าจะโขกศีรษะต่อท่านแทนมัน”

กล่าวจบงอเข่าหมายคุกลง เวี่ยจือหยางชิงฉุดดึงมันไว้ กล่าวว่า “เจียงเสี่ยวหลิว ถึงแม้คุกเข่าต่อสุกรสุนัข ยังดีกว่าคุกเข่าต่อคนเยี่ยงนี้”

สีหน้าหยางจิ่งทอแววอำมหิต โบกมือตวาดว่า “สุนัขน้อยเจียง ไสหัวไปด้านข้าง อีกสักครู่เราค่อยจัดการกับเจ้า”

เจียงเสี่ยวหลิวยืดกายขึ้น แต่ยังยืนหยัดกับที่ หยางจิ่งกวาดมองอุจจาระสองถัง สายตาหยุดนิ่งบนขลุ่ยเขียวศูนยตาที่ข้างเอวเวี่ยจือหยางคราหนึ่งแล้วกล่าว “สุนัขน้อยเวี่ย ทั้งหมดต่างสังกัดสำนักเดียวกัน เราจะไม่กระทำเกินเลยไป เช่นนี้เถอะ เจ้ากระทำเรื่องสองประการ เราจะปล่อยปละละเว้นเจ้าสักครา”

เจียงเสี่ยวหลิวรีบถามว่า เรื่องสองประการใด หยางจิ่งลากหางเสียงกล่าวว่า “เรื่องแรก สุนัขน้อยเวี่ยทิ้งขลุ่ยเอาไว้ ทั้งลงชื่อเป็นหลักฐานว่าจะไม่ทวงถามกลับคืน สอง เจ้ารับประทานอุจจาระถังนี้ลงไป ขอเพียงเจ้ากระทำได้ บุญคุณความแค้นของพวกเราเป็นอันหักกลบลบล้างสิ้น”

ศิษย์กระแสลมหายใจปลาวาฬส่งเสียงร้องสนับสนุน เหอเฉียวก็กล่าวว่า “ข้าพเจ้าเติบโตปูนนี้ ยังไม่เคยเห็นคนรับประทานอุจจาระมาก่อน”

เจียงเสี่ยวหลิวทั้งร้อนรุ่มทั้งขุ่นเคือง พอเหลียวหน้ามอง เห็นเวี่ยจือหยางมีสีหน้าเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปลง ผงกศีรษะกล่าวว่า “รับประทานอุจจาระหรือ มิใช่เรื่องใหญ่โตอันใด” พลางก้มกายลง ขวางไม้คานยืดกายขึ้น หาบอุจจาระทั้งสองถังขึ้นมา

หยางจิ่งพบว่าผิดท่า ตวาดถามว่า “เจ้าทำอะไร?” เวี่ยจือหยางหัวร่อฮาฮา สลัดเหวี่ยงมือขวา น้ำอุจจาระในถังขวามือกลับกลายเป็นลำยาวเชียะเศษ สาดใส่เหอเฉียวกับพวกดังกราวใหญ่

เหอเฉียวกับพวกทั้งสามกลัวถูกน้ำอุจจาระกระเซ็นใส่ พากันร่ำร้องด่าทอกระโดดหลบไปด้านหลัง น้ำอุจจาระสาดใส่พื้นดิน ส่งกลิ่นเหม็นคละคลุ้ง

คนทั้งสามพอล่าถอย ก็เปิดทางสายหนึ่ง เวี่ยจือหยางฉวยโอกาสโถมไปข้างหน้า วิ่งไปได้สองก้าว แว่วเสียงลมไล่หลัง หยางจิ่งกระโดดปราดมา ยื่นมือคว้าใส่ต้นคอของมัน

เวี่ยจือหยางกระทั่งศีรษะยังไม่เหลียวกลับ ใช้ออกด้วยวิชาเทพลีลา

ถังไม้หมุนคว้างพร้อมกับร่าง หยางจิ่งก็ตะปบคว้าใส่อากาศธาตุ ต้องตะลึงลานวูบ เวี่ยจือหยางใช้มือซ้ายคว้าใส่เส้นเชือกบนถัง พอสลัดวูบ สาดน้ำอุจจาระทั้งถังออกมา

หยางจิ่งรู้สึกครึ่งร่างเย็นวาบ บนเสื้อกางเกงแปดเปื้อนอุจจาระปัสสาวะ ที่น่าคลั่งใจคือปรากฏหยดน้ำหลายหยดกระเซ็นใส่ปาก เหม็นคละคลุ้งสุดทนทาน

พอสาดน้ำอุจจาระออก เวี่ยจือหยางก็พุ่งขวับไปวาเศษ เหอเฉียวกับพวกทั้งสามโถมเข้ามาต่อยหมัดเตะเท้าใส่ เวี่ยจือหยางหลบซ้ายเลี่ยงขวา เล็ดลอดออกจากเงาหมัดท่าเท้า หากหลบไม่พ้น ก็สาดน้ำอุจจาระคุกคามศัตรูล่าถอย

หยางจิ่งแปดเปื้อนอุจจาระปัสสาวะครึ่งตัว โกรธแค้นจนร่างสั่นระริก ร้องบอกว่า “หลอจวิ้นซัน เจ้ากับฉือเฟยสกัดมันที่เบื้องหน้า เหอเฉียวบุกจู่โจมพร้อมกับเรา”

ศิษย์ร่างสูงใหญ่ผู้หนึ่งรับคำ นำชายหนุ่มร่างกำยำผู้หนึ่งอ้อมไปข้างหน้าของเวี่ยจือหยาง ส่วนหยางจิ่งกับเหอเฉียวกลุ้มกระหนาบมาทางซ้ายขวา ใช้หมัดเท้าออกโดยพร้อมเพรียง

เวี่ยจือหยางหัวร่อฮาฮา กวัดแกว่งถังไม้ทั้งคู่ กลายเป็นอาวุธอันร้ายกาจคู่หนึ่ง คุกคามเหอเฉียวล่าถอย หยางจิ่งแปดเปื้อนอุจจาระปัสสาวะแล้ว จึงไม่เกรงกลัวอีก ร่ำร้องพลางฟาดฝ่ามือออก ฟาดถังไม้ใบหนึ่งแตกแหลก พลังฝ่ามือแล่นถึงไม้คาน กระชากเวี่ยจือหยางซวนเซเสียหลักคราหนึ่ง

เหอเฉียวย่อตัวกวาดเท้าออก คิดเกี่ยวคู่ต่อสู้ล้มลง มิคาดเวี่ยจือหยางกระโดดปราดหลบรอดจากท่าเท้าของมัน พลางสลัดเหวี่ยงถังไม้ที่เหลือใบหนึ่งกระแทกใส่หน้าเหอเฉียว เหอเฉียวไม่ทันหลบเลี่ยง จึงต่อยหมัดซ้ายออก เสียงโครมเมื่อกระแทกถังไม้แตกเป็นเสี่ยงๆ น้ำอุจจาระ

กระเซ็นใส่ร่างเหอเฉียว

เหอเฉียวบังเกิดความพะอืดพะอม งอตัวลงอาเจียนออกมา เวี่ยจือหยางฉวยโอกาสควงไม้คานโถมไปยังเบื้องหน้า หยางจิ่งถลันเข้าขัดขวาง เวี่ยจือหยางฟาดหวดไม้คานใส่ หยางจิ่งยกมือคว้าจับปลายหนึ่งของไม้คานไว้ กระชากร่างเวี่ยจือหยางเข้ามา ยื่นมือบีบคอมัน มิคาดเวี่ยจือหยางหมุนคว้างราวลูกข่างลูกใหญ่ เล็ดลอดผ่านปลายนิ้วของมันไป

ยังไม่ทันยืนหยัดมั่น หลอจวิ้นซันกับฉือเฟยพากันโถมเข้ามา เวี่ยจือหยางลอบคร่ำครวญในใจ มันใช้กำลังออกจนหมดสิ้น ดังนั้นไม่อาจหลบหนีต่อไป

พลันได้ยินเสียงเพียะพะ ประกายสีเขียวสองสายซัดต้องศีรษะด้านหลังของหลอจวิ้นซันกับฉือเฟย ทั้งสองต้องยกมือกุมศีรษะ แผดเสียงร้องออกมา เวี่ยจือหยางเงยหน้าขึ้น ค่อยพบว่าเจียงเสี่ยวหลิวปีนขึ้นบนหลังคาบ้าน แกะแผ่นกระเบื้องซัดขว้างลงมา กลับซัดขว้างจนกลุ่มของหยางจิ่งโงหัวไม่ขึ้น

เจียงเสี่ยวหลิวทางหนึ่งซัดขว้างกระเบื้อง ทางหนึ่งร้องบอกต่อเวี่ยจือหยางว่า “ท่านรีบไป ไม่ต้องสนใจข้าพเจ้า”

เวี่ยจือหยางกระชากเสียงกล่าวว่า “กล่าวเหลวไหลอันใด หากจะไปก็ไปด้วยกัน หากต้องตายก็ตายด้วยกัน”

เจียงเสี่ยวหลิวหัวใจร้อนวูบ แกะกระเบื้องจำนวนหนึ่ง วิ่งเลียบชายคาบ้านไป หยางจิ่งก็กระโดดขึ้นบนหลังคา แกะกระเบื้องสองแผ่น แผ่พุ่งพลังซัดขว้างใส่

เจียงเสี่ยวหลิวก้มศีรษะหลบเลี่ยง แผ่นกระเบื้องเฉียดผ่านศีรษะไป จนปวดแปลบแสบร้อน มันหันไปซัดขว้างแผ่นกระเบื้องในมือออก ฉวยโอกาสที่หยางจิ่งหลบหลีก กระโดดปราดถึงข้างกายเวี่ยจือหยาง ร้องบอกว่า “ตามข้าพเจ้ามา” พลางวิ่งไปที่ประตูตึก

ทั้งสองฝ่ายพอซัดกระเบื้องใส่กัน ก็สร้างความแตกตื่นแก่ศิษย์กระแสลมหายใจปลาวาฬพากันฮือออกมา มีคนร้องบอกว่า “ปิดประตูตีสุนัข” ยามนั้นมีคนปิดประตูตึก ทั้งแบ่งกำลังมาจับตัวคนทั้งสอง

เจียงเสี่ยวหลิวกับเวี่ยจือหยางได้แต่วิ่งกลับไป หลังจากลดเลี้ยวโค้งหลายครา เห็นราวหินเส้นหนึ่งทอดขวางอยู่เบื้องหน้า นอกราวหินเป็นท้องทะเลอันกว้างใหญ่

ทั้งสองไม่มีทางหนี พอเหลียวหน้ามองเห็นหยางจิ่งนำเหล่าศิษย์ไล่กวดตามมา เจียงเสี่ยวหลิวขณะรีรอลังเล เวี่ยจือหยางก็คว้าแขนของมันกระโดดขึ้นบนราวหิน

แว่วเสียงตูม ทั้งสองกระโจนลงทะเล น้ำทะเลทะลักเข้าใบหู กลบเสียงร่ำร้องด่าทอเบื้องบนไป ทั้งสองโผล่ศีรษะขึ้นมา แหวกว่ายเข้าหาฝั่ง ยามนั้นเหล่าศิษย์กระแสลมหายใจปลาวาฬพากันลงบันไดรุดมายังริมฝั่ง พลางร่ำร้องด่าทอใส่ทั้งสอง

ทั้งสองขึ้นฝั่งไม่ได้ ได้แต่แหวกว่ายไปทางด้านหน้าของเกาะ หลังจากแหวกว่ายระยะทางหนึ่ง เห็นเขื่อนกั้นสิ้นสุด ปรากฏเป็นผาขาดแห่งหนึ่ง หน้าผาสูงพันเชียะ แข็งกระด้างราวกับเหล็ก เจียงเสี่ยวหลิวเกิดความสิ้นหวัง เวี่ยจือหยางพลันชี้มือไปกล่าวว่า “นั่นเป็นอะไร?”

เจียงเสี่ยวหลิวเพ่งตามอง เห็นใต้หน้าผามีรอยแตกสายหนึ่ง ด้านซ้ายมือขีดเขียนอักษรสีแดงเลือดแถวหนึ่งว่า “หุบเขาดาวซ่อนเร้นห้ามมิให้ล่วงล้ำ”

ยามนั้นที่ด้านหลังบังเกิดเสียงร้องเอะอะ ทั้งสองเหลียวหน้าไป เห็นเหล่าศิษย์กระแสลมหายใจปลาวาฬเสาะหาเรือเล็กสองลำ ทิ้งลงบนท้องทะเล ไล่กวดตามมา

เวี่ยจือหยางร้องชักชวนคำหนึ่ง แหวกว่ายไปยังร่องศิลาก่อน เจียงเสี่ยวหลิวตามติดอยู่ด้านหลัง ทั้งสองออกแรงว่ายน้ำ ไม่นานน้ำทะเลค่อย

ตื้นลง สามารถสัมผัสพื้น เห็นท้องฟ้ามืดสลัวลง ที่เบื้องหน้าดำทะมึนเป็นแผ่นผืน สร้างความหวาดกลัวแก่ทั้งสอง ไม่กล้ารุดหน้าไป

ได้ยินเสียงร่ำร้องด่าทอดังขึ้นที่ด้านหลัง พอเหลียวหน้าไป เห็นเรือเล็กทั้งสองลำจอดอยู่หน้าร่องหิน ผู้คนบนเรือส่งเสียงร่ำร้องด่าทอ แต่ไม่กล้าแล่นเข้ามาในถ้ำ ทั้งสองไม่กล้าหยุดชะงัก พากันวิ่งไปเบื้องหน้า

เห็นเส้นทางยิ่งมายิ่งขยายกว้าง เหนือศีรษะปรากฏรอยแตกสายหนึ่ง แสงสว่างสาดส่องลงมา บนพื้นมีต้นพืชงอกงาม ทั้งสองค่อยพบว่าที่นี้แม้อยู่ติดทะเล แต่เป็นพื้นหุบเขาแถบหนึ่ง สองฟากข้างเป็นผาสูงเสียดฟ้า ห้อยแขวนไว้ด้วยเถาวัลย์ไม้เลื้อย

จากนั้นพบว่ามาถึงสุดทาง ปรากฏเป็นพื้นที่ว่างแถบหนึ่ง บนพื้นแกะสลักรูปสลักจากศิลาจำนวนหนึ่ง ยกมือวางเท้าในอิริยาบถที่แตกต่าง

เจียงเสี่ยวหลิวชมดูอยู่ครู่หนึ่ง จึงชี้มือไปยังรูปสลักจากศิลารูปหนึ่ง กล่าวว่า “นี่เป็นกระบวนท่าเท้าไม่กำหนด”

เวี่ยจือหยางกวาดตามองตามสายตามัน เห็นรูปศิลากางแขนทั้งสอง ยื่นเท้าขวาออก ราวกับนกเหยี่ยวกางปีกยื่นกรงเล็บออก จึงถามว่า “อันใดเรียกว่าท่าเท้าไม่กำหนด?”

เจียงเสี่ยวหลิวกล่าวว่า “เป็นวิชาฝีมือแขนงหนึ่งของเกาะตะวันออก” พลางกางแขนทั้งสอง เตะออกสามเท้า ค่อยพลิ้วกายลงสู่พื้น

เวี่ยจือหยางชมเชยว่า เตะได้ประเสริฐ เจียงเสี่ยวหลิวกล่าวว่า “นี่ไม่นับเป็นอย่างไร หากฝึกถึงขั้นสูงสุด สามารถเตะออกเจ็ดแปดเท้า”

เวี่ยจือหยางชี้มือไปยังรูปศิลาอื่นกล่าวว่า “รูปศิลาเหล่านี้ล้วนแสดงวิชาฝีมือออกมาหรือ?”

เจียงเสี่ยวหลิวชี้มือไปกล่าวว่า “นี่เป็นมือล่าปลาวาฬ นี่เป็นฝ่ามือมัตสยะ อื่นๆ ข้าพเจ้าไม่รู้จักแล้ว เอ๊ะ ใต้รูปศิลาจารึกอักษรไว้...ประมุขเกาะเต่ายักษ์ศักดิ์สิทธิ์รุ่นที่สี่ซือทงเสียน บัญญัติท่าฝ่ามือมัตสยะ”

เวี่ยจือหยางชี้มือไปยังรูปศิลาอีกรูปหนึ่งกล่าวว่า "ที่นี้ก็มีอักษร... ประมุขเกาะเต่ายักษ์ศักดิ์สิทธิ์รุ่นที่แปดชื่อไห่หวี่บัญญัติดรรชนีพันหนาม"

ทั้งสองชมดูอยู่รอบหนึ่ง เห็นรูปศิลาทุกรูปล้วนจารึกอักษรไว้ ส่วนใหญ่ระบุว่า ประมุขเกาะท่านใดบัญญัติวิชาไหน รูปศิลาแต่ละรูปมีลักษณะใบหน้าโบราณ ปรากฏคราบตะไคร่จับเกรอะกรัง

เจียงเสี่ยวหลิวกล่าวว่า "ประหลาดแท้ ที่นี้ล้วนแกะสลักว่า**เต่าจู่** *(ประมุขเกาะ)* ตอนนี้ไฉนเรียกเป็น**เต่าอ๋อง** *(อ๋องผู้เป็นใหญ่)*?"

เวี่ยจือหยางขบคิดแล้วกล่าว "เกาะตะวันออกเคยแย่งชิงแผ่นดินกับจูหยวนจาง มีคนตั้งตัวเป็นอ๋อง หลังจากสู้แพ้ก็ถอยร่นกลับมาที่เกาะ เนื่องเพราะไม่ยินยอมพร้อมใจ จึงยึดครองเกาะตั้งตนเป็นอ๋อง"

เจียงเสี่ยวหลิวแลบลิ้นออกมากล่าวว่า "ข้าพเจ้าก็เคยได้ยินหมิงโต้วเอ่ยถึง ตอนนั้นรู้สึกเหลวไหล เกาะเล็กๆ แห่งนี้มีผู้คนไม่กี่ร้อยคน กลับคิดช่วงชิงแผ่นดิน มิใช่ใช้ไข่ไก่ทุบก้อนหินหรอกหรือ?"

พลันได้ยินเสียงแค่นอย่างเย็นชา สุ้มเสียงหนึ่งกล่าวว่า "**ฉู่แม้มีสามครัวเรือน แต่เป็นผู้ล้มล้างฉิน*** การช่วงชิงแผ่นดินไม่ขึ้นอยู่กับจำนวนคน หากอยู่ที่คนตอบสนองฟ้า ครั้งกระโน้น**เฉินเสี่ยงกับอู๋กว่าง**** มีจำนวนไม่กี่ร้อยคน พอป่าวประกาศชักชวน ราชวงศ์ฉินมิใช่ล่มสลายหรอกหรือ?"

สุ้มเสียงนี้ดังขึ้นอย่างกะทันหัน ทั้งสองล้วนสะดุ้งเฮือก กวาดตาไปตามเสียง พบว่าสุดปลายของหุบเขามีประตูศิลาบานหนึ่ง หน้าประตูปกคลุมด้วยเถาวัลย์ไม้เลื้อย หากไม่เพ่งพิจารณายากจะพบเห็นได้

เจียงเสี่ยวหลิวกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า "เป็นตัวประหลาดใด หากเก่งกล้าก็ออกมา เราเส้าแหยหา...หาเกรงกลัวท่านไม่"

สุ้มเสียงนั้นดังว่า "เด็กน้อยฝีมืออ่อนด้อย สายตาก็ย่ำแย่ยิ่ง"

---

* เป็นสุภาษิตบทหนึ่ง สื่อความหมายว่าผู้ป่าหวง หรือฉ้อปาอ๋องเป็นคนล้มล้างราชวงศ์ฉิน

** กบฏชาวนาที่ลุกฮือแข็งข้อต่อราชวงศ์ฉิน

เวี่ยจือหยางฟังออกว่าสุ้มเสียงนี้ชราภาพ คล้ายเป็นชายชราผู้หนึ่ง จึงถามว่า “ท่านผู้เฒ่าไฉนอยู่ที่นี้?”

สุ้มเสียงนั้นดังว่า “เรายังไม่ได้ถามเจ้า หุบเขาดาวซ่อนเร้นเป็นที่บำเพ็ญภาวนาของประมุขเกาะทุกรุ่น ทุกคนห้ามล่วงล้ำ เด็กน้อยทั้งสองเข้ามาได้อย่างไร?”

เจียงเสี่ยวหลิวทวนคำประมุขเกาะทุกรุ่น ร้องโพล่งว่า “ท่าน ท่านเป็น**หวินเต่าอ๋อง** *(อ๋องผู้เป็นใหญ่แซ่หวิน)*?”

สุ้มเสียงนั้นหัวร่อออกมา เวี่ยจือหยางก็หัวร่อ เจียงเสี่ยวหลิวค่อยพบว่า สุ้มเสียงนี้ชราภาพกว่าหวินซวีมากนัก หากว่าเป็นหวินซวี พอได้ยินทั้งสองวิพากษ์วิจารณ์เช่นนี้ คงอาละวาดออกมาแล้ว

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “ท่านมิใช่เต่าอ๋อง ไฉนบำเพ็ญภาวนาอยู่ที่นี้?”

สุ้มเสียงนั้นกล่าวเสียงเย็นชาว่า “ผู้ใดว่าเราบำเพ็ญภาวนา เจ้าไม่เห็นกุญแจล่ามประตูหรือ?”

เวี่ยจือหยางเพ่งตามอง พบว่าบนประตูศิลาล่ามกุญแจเหล็กดอกหนึ่งจริงๆ จึงกล่าว “ท่านผู้เฒ่าถูกควบคุมตัวไว้หรือ?”

สุ้มเสียงนั้นดังว่า “อย่าเพิ่งเอ่ยถึงเรื่องนี้ เด็กน้อย เราถามว่า เจ้าเข้าใจว่าเกาะตะวันออกมีคนน้อยไม่อาจช่วงชิงแผ่นดินหรือ?”

เวี่ยจือหยางขบคิดแล้วกล่าว “ต้าหมิงมิใช่ต้าฉิน จูหยวนจางก็มิใช่จิ๋นซีฮ่องเต้”

“เห็นได้อย่างไร?”

“จิ๋นซีฮ่องเต้ปกครองแผ่นดินโดยผยอง จูหยวนจางปกครองแผ่นดินอย่างเรียบง่าย จิ๋นซีฮ่องเต้ตราตัวบทกฎหมาย กดขี่ราษฎรส่วนใหญ่ จูหยวนจางก็เข้มงวดกวดขัน ผู้ถูกลงโทษเป็นขุนนางข้าราชการ จิ๋นซีฮ่องเต้โปรดปรานมหาเสนาบดีจ้าวเกา ใช้สอยคนถ่อยที่ต่ำช้า จูหยวนจางสร้าง

หลักหินหน้าประตู ห้ามมิให้ขันทีมีอำนาจ ชาวฉินเดือดร้อนลำเข็ญ พอมีคนป่าวประกาศชักชวน ทุกคนล้วนตอบสนอง ตอนนี้แผ่นดินร่มเย็นเป็นสุข หากมีคนชักชวนให้ก่อกบฏ ต้องถูกยึดถือเป็นคนเสียสติ" มันติดสอยห้อยตามเวี่ยเส้าฟงตั้งแต่เล็ก เวี่ยเส้าฟงมักวิพากษ์วิจารณ์อดีตถกถึงปัจจุบัน เวี่ยจือหยางได้ยินได้ฟังบ่อยครั้ง จึงมีความคิดความอ่านอยู่บ้าง

สุ้มเสียงนั้นหัวร่อฮาฮากล่าวว่า "เด็กร้ายกาจ เจ้าเป็นคนของเกาะตะวันออก กลับกล้ากล่าววาจาเหล่านี้ เมื่อพบกับหวินซวี ก็กล่าวเช่นนี้หรือ?"

เวี่ยจือหยางตอบว่าย่อมกล้ากล่าว จากนั้นกล่าวว่า "**อี้ฟู่** *(บิดาบุญธรรม)* เรามักบอกว่ายอมเป็นสุนัขห้วงสันติสุข ไม่ขอเป็นคนช่วงกลียุคสันติสุขยากแสวงหา ไหนเลยปล่อยให้ผู้คนรบกวนได้?"

"อี้ฟู่เจ้าเป็นใคร?"

"อี้ฟู่เราเวี่ยเส้าฟง"

สุ้มเสียงนั้นอุทานว่าเป็นมัน เวี่ยจือหยางจึงถามว่า "ท่านผู้เฒ่ารู้จักอี้ฟู่เราหรือ?"

"เคยพบหน้าหลายครั้ง **เวี่ยเซียนเซิง** *(ท่านผู้แซ่เวี่ย)* สบายดีหรือ?"

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างหดหู่ว่าท่านผู้เฒ่าลาโลกไปแล้ว สุ้มเสียงนั้นเงียบงันไปชั่วขณะ จึงเอื้อนเอ่ยว่า "**ไตรสารท*** สูดกลิ่นกุ้ยฮัว ถึงวาระแยกจากกัน วันหน้าพบกันในปรโลก ได้สดับเสียงขลุ่ยใหม่"

มันเอ่ยเอื้อนเป็นบทกวี เด็กหนุ่มทั้งสองรับฟังไม่เข้าใจ สุ้มเสียงนั้นกล่าวอีกว่า "ครั้งสุดท้ายที่เราได้พบกับเวี่ยเซียนเซิง เป็นฤดูกาลไตรสารท ตอนนั้นมันเป่าขลุ่ยน้อมส่ง เสียงขลุ่ยดังถึงยอดเมฆ น่าเสียดายหากคิดรับฟังอีก คงได้แต่ลงไปยังปรภพแล้ว..." เอ่ยถึงตอนนี้หยุดเล็กน้อย เปลี่ยนเป็นกล่าวว่า "มีคนมาแล้ว"

---

* หมายถึงฤดูสารท ซึ่งมีกำหนดเวลาสามเดือน

เวี่ยจือหยางเงี่ยหูฟัง ไม่ได้ยินสุ้มเสียงใด ขณะจะกล่าวกระไร ที่เบื้องบนบังเกิดสุ้มเสียงสตรีเสียงหนึ่งดังว่า “ผู้อาวุโสสีระหว่างนี้สบายดีหรือไม่?”

เวี่ยจือหยางฟังออกว่าเป็นเสียงของฮัวหมิง ต้องสบตากับเจียงเสี่ยวหลิว ใบหน้ากลับกลายเป็นซีดเผือด ได้ยินสุ้มเสียงนั้นดังว่า “ด้วยวาสนาคุ้มครอง เราผู้เฒ่ายังมีกระดูกแข็งแกร่ง”

ฮัวหมิงกล่าวว่า “ไร้เรื่องราวไม่เข้าโบสถ์วิหาร เมื่อครู่มีเด็กหนุ่มสองคนบุกรุกหุบเขาดาวซ่อนเร้น ผู้อาวุโสใช่พบกับพวกมันหรือไม่?”

สุ้มเสียงนั้นส่งเสียงหัวร่อไม่ตอบคำ ยามนั้นที่ข้างหูเวี่ยจือหยางแว่วเสียงแผ่วเบาราวกับยุงดังว่า “เด็กน้อย เราพบเห็นเจ้า หรือว่าไม่พบเห็นเจ้าดี?” ฟังจากน้ำเสียง กลับคิดปกป้องคนทั้งสอง

เวี่ยจือหยางบังเกิดความสำนึกขอบคุณ จากนั้นครุ่นคิด คนหนึ่งกระทำคนหนึ่งรับผิดชอบ ชายชราผู้นี้ถูกจับกุมคุมขัง ยังเสนอหน้าออกมาช่วยเหลือ ถือเป็นคุณธรรมอันสูงส่ง จึงไม่คิดสร้างความลำบากให้ ดังนั้นร้องบอกว่า “ฮัวจุนจู่ ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้”

สุ้มเสียงนั้นทอดถอนใจคำหนึ่ง ไม่เอ่ยปากกล่าววาจาอีก เจียงเสี่ยวหลิวต้องกวาดมองเวี่ยจือหยางเป็นเชิงตำหนิ เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “เป็นภัยหลบไม่พ้น เรื่องนี้ไม่อาจโทษว่าพวกเรา หากเต่าอ๋องรู้หลักเหตุผล ไม่แน่ว่าจะลงโทษพวกเรา”

มันจงใจกล่าวเสียงอันดัง ให้ฮัวหมิงได้ยิน ฮัวหมิงจึงกล่าว “เวี่ยจือหยางอันร้ายกาจ เจ้ากล่าวเหตุนี้ หากว่าเต่าอ๋องลงโทษเจ้า ถือว่าไม่มีเหตุผลแล้ว”

เวี่ยจือหยางเพียงหัวร่อเบาๆ เจียงเสี่ยวหลิวเห็นมันยามคับขันไม่ลนลาน ก็บังเกิดกำลังขวัญกว่าเดิม ยืดกายขึ้นกล่าวว่า “ฮัวจุนจู่ ข้าพเจ้าก็อยู่ที่นี้”

ฮัวหมิงแค่นเสียงดังเฮอะ ไม่นานให้หลังข้างบนปรากฏเข่งที่สานจากเถาวัลย์หย่อนลงมา โดยใช้โซ่เหล็กยึดไว้ เวี่ยจือหยางกระโดดลงในเข่ง เข่งเถาวัลย์ก็ถูกชักดึงขึ้นไปอย่างช้าๆ ชั่วขณะก็ขึ้นถึงเบื้องบน เห็นฮัวหมิงนำศิษย์หลายคนยืนรออยู่ พอพบหน้าเวี่ยจือหยางจึงกล่าว "เวี่ยจือหยาง เจ้าไฉนบุกรุกตึกปลาวาฬ ลองบอกเล่าต้นสายปลายเหตุมา"

เวี่ยจือหยางจึงบอกเล่าเรื่องที่ไปเยี่ยมเจียงเสี่ยวหลิว เผชิญการรังควานล้างแค้นจากหยางจิ่งออกไป เพิ่งบอกกล่าวจบ เจียงเสี่ยวหลิวก็ถูกชักดึงขึ้นมา ฮัวหมิงสอบถามมันดู เจียงเสี่ยวหลิวก็บอกกล่าวตามตรง หาได้แตกต่างจากเวี่ยจือหยางไม่ ฮัวหมิงจึงกล่าว "เอาเถอะ ไปยังตำหนักหลงอิ๋นแล้วค่อยว่ากล่าว"

ทั้งหมดเดินขึ้นบันไดไป ไม่นานก็มาถึงตำหนักหลงอิ๋น เห็นหวินซวีนั่งอยู่เบื้องสูง บรรยากาศเขม็งตึงเครียด เยี่ยหลิงซูกับหวินฉังแยกย้ายเป็นหนึ่งซ้ายหนึ่งขวา ยืนอยู่ด้านหลังมัน

หมิงโต้วนำศิษย์กระแสลมหายใจปลาวาฬยืนอยู่ที่เชิงบันได พอเห็นเด็กหนุ่มทั้งสองล้วนถลึงตาใส่ เห็นมีผู้คนไม่น้อยถูกกระเบื้องซัดใส่จนหัวร้างข้างแตก หยางจิ่งกับพวกก็ผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า แต่ไม่มีเวลาชำระร่างกาย ในอากาศยังอบอ้าวด้วยกลิ่นอุจจาระปัสสาวะ

เจียงเสี่ยวหลิวพอพบเห็นหมิงโต้ว ต้องบังเกิดจิตขลาดเขลา แต่เวี่ยจือหยางก้าวยาวๆ ออกไป แสดงความเคารพต่อหวินซวีกล่าวว่า "แรงงานเวี่ยจือหยางคำนับเต่าอ๋อง"

หมิงโต้วหน้าเขียวคล้ำ ร้องดังๆ ว่า "เดรัจฉานน้อยกระทำความผิดพบพานเต่าอ๋องยังไม่คุกเข่า?"

เวี่ยจือหยางยิ้มเล็กน้อย หาแยแสสนใจไม่ หวินซวีจึงกล่าว "แล้วกันไปเถอะ ดูจากท่าทีของมัน ต่อให้คุกเข่าลง ก็ไม่ยินยอมพร้อมใจ"

เวี่ยจือหยางกล่าวคำเต่าอ๋องพิจารณาโดยปราดเปรื่อง หวินซวี

ดวงตาทอแววโกรธเคืองวูบหนึ่ง เยี่ยหลิงซูก็ใช้สายตาที่ตำหนิมองดูเวี่ยจือหยาง เวี่ยจือหยางกลับแย้มยิ้มโดยไม่นำพา

หมิงโต้วร้องดังๆ ว่า “เวี่ยจือหยางเป็นแรงงานบนเกาะ รุกล้ำตึกปลาวาฬเรา แอบดูเหล่าศิษย์ฝึกฝีมือ ถูกศิษย์เราพบเห็น ยังต่อสู้ขัดขืน อาละวาดจนอุจจาระปัสสาวะเรี่ยราด ตามกฎของเกาะ ต้องควักลูกตาตัดขา เพื่อมิให้เป็นเยี่ยงอย่าง เจียงเสี่ยวหลิวชักศึกเข้าบ้าน ช่วยกระพือความชั่วร้าย ควรขับออกจากสังกัด ลดฐานะเป็นแรงงาน”

หวินซวีเงียบงันชั่วขณะ จึงกล่าว “เวี่ยจือหยาง เจียงเสี่ยวหลิว พวกเจ้ามีคำพูดใดจะกล่าว?”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไปที่ตึกปลาวาฬจริง อาละวาดจนอุจจาระปัสสาวะเรี่ยราดก็ไม่แปลกปลอม แต่ที่ว่าแอบดูเหล่าศิษย์ฝึกฝีมือหามีเรื่องเช่นนี้ไม่ ข้าพเจ้าเดินทางไปหาบอุจจาระ หรือว่าศิษย์กระแสลมหายใจปลาวาฬล้วนฝึกฝีมือในห้องส้วม?”

คำพูดพอกล่าว ศิษย์กระแสเต่าคันฉายที่ด้านหลังฮัวหมิงหลายคนต้องหัวร่อออกมา หวินซวีกวาดสายตาไป ทั้งหมดค่อยชะงักเสียงหัวร่อลง

หวินซวีกล่าวว่า “เวี่ยจือหยาง เจ้าบังอาจไม่น้อย เรื่องราวถึงขั้นนี้ยังกล้ากล่าวเหลวไหลอีก?”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “มิกล้ากล่าวเหลวไหล เพียงโต้แย้งตามความเป็นจริง”

หวินซวีกล่าวช้าๆ ว่า “หมิงโต้ว ผู้ใดสามารถพิสูจน์ดูว่ามันแอบดูพวกเจ้าฝึกฝีมือ?”

หมิงโต้วกล่าวว่า “ศิษย์กระแสลมหายใจปลาวาฬล้วนเป็นพยานได้” พลางโบกมือกล่าวว่า “หยางจิ่ง เจ้าบอกกล่าว”

หยางจิ่งลังเลเล็กน้อยแล้วกล่าว “ข้าพเจ้ากับเหอเฉียว ฉือเฟยและหลอจวิ้นซันกำลังฝึกฝีมือ พลันรู้สึกมีคนแอบดู พอเหลียวหน้าไป เห็นเป็น

เวี่ยจือหยาง ผู้ร่วมทางยังมีเจียงเสี่ยวหลิว คาดว่าเป็นเจียงเสี่ยวหลิวชักนำมันมา...”

มันกล่าวติดๆ ขัดๆ ฮัวหมิงจึงกล่าว “หยางจิ่ง เจ้าไม่ได้พูดปด?”

หยางจิ่งเหลียวหน้าไป เห็นสุดยอดหญิงแย้มยิ้มพริ้มพราย ดวงตากระจ่างสุกใส ต้องใจเต้นระทึกขึ้น รีบก้มสายตาลง กล่าวเบาๆ ว่า “ทุกถ้อยคำเป็นความสัตย์”

ฮัวหมิงแค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า “วิเศษแท้ วิชาเต่าคันฉายของเราใช้การไม่ได้แล้วหรือ?”

หยางจิ่งนึกสำนึกเสียใจ มันต้องการแก้แค้น จึงปรักปรำว่าเวี่ยจือหยางแอบดูพวกตนฝึกฝีมือ ลืมเลือนว่าวิชาเต่าคันฉายของฮัวหมิงสามารถล่วงลึกไปในจิตใจคน กลับถูกนางกล่าวเปิดโปง

หวินซวีพอเห็นสีหน้ามัน ก็เข้าใจอยู่หลายส่วน จึงกล่าว “เหอเฉียวฉือเฟย หลอจวิ้นซัน ที่หยางจิ่งกล่าวเป็นความจริงหรือ?”

คนทั้งสามหันไปมองหน้ากัน เหอเฉียวกล่าวเสียงละห้อยว่า “เต่าอ๋องพิจารณาด้วยเปรื่องปราด ศิษย์พี่หยางจำผิดแล้ว ข้าพเจ้าพบกับเวี่ยจือหยางที่ห้องส้วม”

หมิงโต้วด่าคำเดรัจฉาน ตวัดมือตบหน้าหยางจิ่งปลิวกระเด็นไป จากนั้นน้อมคำนับต่อหวินซวี กล่าวว่า “หมิงโต้วอบรมสั่งสอนหย่อนยาน ขอเต่าอ๋องโปรดลงโทษ”

หวินซวีไม่แยแสเหลือบแลมัน หากกล่าวกับฮัวหมิงว่า “เท่าที่เราทราบ แรงงานที่หาบอุจจาระเป็นเจียวเหล่าซัน ไฉนเปลี่ยนเป็นเวี่ยจือหยาง?”

ฮัวหมิงส่งคนไปตามตัวเจียวเหล่าซันมา หวินซวีจึงซักถามว่า “ป้ายผ่านทางของเวี่ยจือหยางเป็นเจ้ามอบให้แก่มันหรือ?”

เจียวเหล่าซันไหนเลยเคยประสบเหตุเช่นนี้ ถึงกับเข่าอ่อนระทวย

คุกลงกับพื้น ร่ำไห้รำพันว่า "เวี่ยจือหยางมาหาเรา บอกว่าคิดไปเยี่ยมพี่น้องที่ตึกปลาวาฬ เราค่อยมอบป้ายผ่านทางแก่มัน"

หวินซวีกล่าวเสียงเย็นชาว่า "เช่นนี้เป็นว่า เป็นเจ้าตัดสินใจโดยพลการ หยิบยืมป้ายผ่านทางให้แล้ว?"

เจียวเหล่าซันไม่ทันตอบคำ ก็บังเกิดสุ้มเสียงอ้อแอ้เสียงหนึ่งดังว่า "ผู้ใดตัดสินใจโดยพลการ เป็นเราให้มันมอบป้ายผ่านทางให้เอง"

พร้อมกับเสียงดัง ถงเย่าเดินส่ายโงนเงนเข้ามา พอมาถึงก็ตบหน้าเจียวเหล่าซันฉาดหนึ่ง ด่าทอว่า "เลอะเลือนแล้วหรือ เจ้าบอกว่าเวี่ยจือหยางขอหยิบยืมป้ายผ่านทางจากเจ้า เรากล่าวคำ *'ประเสริฐ'* สามครา เจ้าไฉนลืมเลือนแล้ว?"

หวินซวีชมดูจนขมวดคิ้วกล่าวว่า "ถงเย่าท่านมาทำอะไร?"

ถงเย่ากล่าวว่า "คนของเราถูกปรักปรำ เราเป็นผู้ดูแล ย่อมต้องมาอธิบายบอกกล่าว"

หวินซวีไม่ตอบคำ สั่งศิษย์สองคนหิ้วปีกถงเย่าออกไป ถงเย่ายังร่ำร้องว่า "เวี่ยจือหยางเป็นคนของยอดเขาเชิญชวนจันทร์ พวกท่านไม่ให้ความยุติธรรมแก่มัน เรา**เหล่าถง** *(คนแซ่ถง)* ไม่ยินยอม"

หมิงโต้วกล่าวว่า "เต่าอ๋องโปรดพิจารณาด้วยปราดเปรื่อง ต่อให้หยางจิ่งพูดปด แต่เวี่ยจือหยางสร้างความสกปรกแก่ตึกเรา ทำร้ายศิษย์ของเราเป็นความสัตย์จริง"

หวินซวีขบคิดแล้วกล่าว "ฮัวจุนจู่ ท่านดูแลตึกลงทัณฑ์ เห็นควรจัดการอย่างไร?"

ฮัวหมิงกล่าวว่า "หยางจิ่งคิดแก้แค้น ต่อมายังพูดปด สมควรตบปากร้อยที เวี่ยจือหยางกับเจียงเสี่ยวหลิวก่อความวุ่นวายในตึกปลาวาฬทั้งบุกรุกหุบเขาดาวซ่อนเร้น ควรฟาดโบยคนละสามสิบที"

หวินซวีกล่าวเห็นด้วย เวี่ยจือหยางพลันกล่าวว่า "ข้าก่อน"

หวินซวีกล่าวด้วยความขุ่นข้องรำคาญว่า เจ้ายังมีคำพูดใดจะกล่าว?"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "เจียงเสี่ยวหลิวก่อความวุ่นวายที่ตึกปลาวาฬ เพราะคำนึงถึงคุณธรรม คิดช่วยเหลือสหาย เกาะตะวันออกคิดกู้ชาติ ภายหน้าเกิดการสู้รบ ทั้งหมดเห็นเพื่อนพ้องตกอยู่ในวงล้อม จะนิ่งดูดายหรือ?"

คำพูดพอกล่าว ในตำหนักหลงอิ๋นเงียบกริบลง หวินซวีตอบก็ใช่ที่ ไม่ตอบก็ใช่ที่ หากลงโทษเจียงเสี่ยวหลิว ไยมิใช่ปลุกปลอบให้ทั้งหมดประพฤติอสัตย์ มาตรว่าศิษย์เกาะตะวันออกล้วนเอาตัวรอด ภายภาคหน้าไหนเลยกู้ชาติได้

หวินซวีขบคิดแล้วข่มโทสะไว้ กล่าวว่า "เวี่ยจือหยาง เจ้ากล่าวถูกต้อง เจียงเสี่ยวหลิวทำร้ายพวกเดียวกัน ควรที่จะลงโทษ แต่ว่ามันคำนึงถึงคุณธรรม สมควรปูนบำเหน็จ ถือว่าหักกลบลบล้างไป มันไม่อาจอยู่ที่กระแสลมหายใจปลาวาฬสืบต่อ พรุ่งนี้เช้าให้ไปรายงานตัวที่กระแสมังกรหลบเร้น"

เจียงเสี่ยวหลิวได้รับการยกโทษ ทั้งสามารถย้ายสังกัด สร้างความยินดียิ่ง หัวร่อฮิฮะกล่าวว่า "เต่าอ๋อง เวี่ยจือหยางมายังตึกปลาวาฬ จุดประสงค์เพื่อเยี่ยมข้าพเจ้า ถือว่ามันมีคุณธรรม ขอให้ยกเว้นการฟาดโบยเถอะ"

หวินซวีช้อนตามองฟ้า กล่าวเสียงเย็นชาว่า "มันมีคุณธรรมล้ำฟ้า เราใช่สมควรให้มันออกจากแรงงาน รับมันเป็นศิษย์ฝ่ายมาตรฐานหรือไม่?"

เจียงเสี่ยวหลิวรีบกล่าวว่า "อย่างนั้นก็ประเสริฐสุด"

เยี่ยหลิงซูอดตวาดมิได้ว่า "บังอาจ เจียงเสี่ยวหลิว อย่าได้ได้คืบเอาศอก"

เจียงเสี่ยวหลิวยังคิดกล่าวกระไร เวี่ยจือหยางชิงฉุดดึงมัน กล่าวว่า "เต่าอ๋องโปรดระงับโทสะ มันกระโดดลงทะเล สมองได้รับความกระทบกระเทือน จนพูดจาเลอะเทอะเหลวไหล"

หวินซวีที่ผ่านมากล่าวคำไหนคำนั้น วันนี้กลับถูกเวี่ยจือหยางใช้คำพูดผูกมัด เปลี่ยนเป็นยกโทษให้กับเจียงเสี่ยวหลิว ถึงแม้ไม่กล่าวจากปาก แต่ในใจลอบขุ่นเคือง จึงโบกมือกล่าวว่า “อย่าได้พร่ำไร้สาระ ลงโทษในบัดดล”

ศิษย์ตึกลงทัณฑ์สี่คนฮือออกมา เวี่ยจือหยางโบกมือกล่าวว่า “มิใช่ฟาดโบยหรอกหรือ ข้าพเจ้าจะจัดการเอง” พลางปลดขลุ่ยหยกออก นอนคว่ำลงกับพื้น

ศิษย์ตึกลงทัณฑ์สองคนสบตากันวูบ พากันเงื้อไม้พลองขึ้น ฟาดหวดใส่สองเท้ามัน ไม้พลองพอกระทบร่าง สร้างความเจ็บปวดแก่เวี่ยจือหยางจนแทบสิ้นสติไป ยังไม่ทันหยุดพักหายใจ ไม้พลองก็ฟาดหวดติดต่อกัน แต่ละไม้พลองล้วนหนักหน่วง เจ็บปวดถึงไขกระดูก

เวี่ยจือหยางปรารถนาใคร่แผดร้องออกมา แต่หากเป็นเช่นนั้น ไยมิใช่ถูกหมิงโต้วกับพวกหัวร่อเยาะ พอครุ่นคิดเช่นนั้น จึงขบกรามกรอด สองมือยึดจับอิฐปูพื้น เนื่องเพราะใช้กำลังเกินไป นิ้วทั้งสิบล้วนจมลึกไปในร่องอิฐ

ศิษย์ที่ลงทัณฑ์ดูออกว่าหวินซวีไม่พอใจ คิดประจบสอพลอประมุขเกาะ ขณะฟาดหวดบรรจุพลังเข้าไป แม้ไม่ฟาดขาทั้งสองของเวี่ยจือหยางหักไป ก็ต้องให้มันนอนพักรักษาตัวหลายเดือน เพียงฟาดหวดเจ็ดแปดไม้ เวี่ยจือหยางก็ถูกฟาดหวดจนผิวหนังปริแตกโลหิตหลั่งไหล กางเกงสีเขียวชโลมด้วยโลหิตจนแดงฉาน

เยี่ยหลิงซูดูออกว่าผิดท่า ในใจทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล เห็นเสื้อกางเกงเวี่ยจือหยางแปดเปื้อนโลหิต หัวใจสั่นสะท้านขึ้นมา ความรู้สึกนี้ประหลาดแท้ ก่อนนี้นางเห็นผู้คนถูกลงทัณฑ์ มีสภาพอเนจอนาถกว่านี้ กลับไม่สะกิดความห่วงใยเช่นวันนี้มาก่อน

เวี่ยจือหยางเจ็บปวดจนแทบสิ้นสติไป ครุ่นคิดว่าหากเป็นเช่นนี้

สืบต่อ พอฟาดหวดครบสามสิบที แม้ไม่ตายก็ต้องพิการ นึกถึงตอนนี้พานหลับตาลง นึกถึงท่วงทำนองของบทเพลงเทพคีตาหมุนรอบ ช่วยให้ลืมเลือนความเจ็บปวดทางร่างกาย

ในใจพอนึกถึงท่วงทำนอง ที่ท้องน้อยก็บังเกิดพลังความร้อนขุมหนึ่งขึ้น เบื้องบนถึงขม่อม เบื้องล่างถึงส้นเท้า โคจรผ่านจุดซ่านจงลงไปหมุนเวียนหนึ่งรอบเล็ก ถ่ายเทลงยังสองเท้า ที่น่าประหลาดคือ ความจริงเป็นพลังอันอุ่นระอุ พอไปถึงสองเท้า ก็กลายเป็นเย็นระรื่น ช่วยบรรเทาอาการปวดแปลบแสบร้อนไป

ไม้พลองยังหวดลงมา มาตรว่าความเจ็บปวดยังไม่ลดลง แต่ก็ยุติที่เลือดเนื้อ ไม่ทำร้ายถึงกระดูกเส้นเอ็น กระแสความเย็นหมุนเวียนตามไม้พลองที่ฟาดหวดลง พร้อมกับท่วงทำนองที่ขึ้นสูง การโคจรหมุนเวียนยิ่งเร่งร้อน ตอนแรกเสียงไม้พลองดังเพียะพะ ต่อมาค่อยกลับกลายเป็นเสียงทึบทึบ คล้ายฟาดหวดใส่ผืนหนังสัตว์ บังเกิดแรงสะท้อนกลับมา

ศิษย์ตึกลงทัณฑ์ก็รู้สึกตัว สร้างความประหลาดใจยิ่ง แต่ไม่มีเวลาขบคิดใคร่ครวญ ไม้พลองทั้งสองเล่มสลับกันฟาดหวดลง หลังจากฟาดหวดครบสามสิบที ต้นขาของเวี่ยจือหยางก็กลายเป็นเลือดเนื้อเลอะเลือน ฟุบแน่นิ่งกับพื้นไม่ไหวติง

หยางจิ่งก็ถูกตบปากเสร็จสิ้น มันรับความอัปยศต่อหน้าผู้คน สร้างความเคียดแค้นแทบตาย ต้องถลึงมองเวี่ยจือหยางแน่วนิ่ง

หวินซวีกล่าวช้าๆ ว่า “เวี่ยจือหยาง ไม้พลองนี้เป็นอย่างไร?”

เวี่ยจือหยางถูกฟาดหวดจนแทบสลบเหมือดไป พอฟังจึงผงกหัวขึ้นตอบว่า “ยังไม่ตายหรอก”

หวินซวีความจริงคิดฟาดหวดทอนความโอหังของมัน มิคาดเวี่ยจือหยางยังไม่รู้สำนึก ต้องบังเกิดเพลิงโทสะขึ้น กล่าวเสียงเย็นชาว่า “คนควรรู้หน้าที่ เจ้าเป็นแรงงานบนเกาะ พึงมีลักษณะของแรงงาน วันนี้เห็นแก่เจ้า

กระทำผิดครั้งแรก จึงลงโทษสถานเบา หากครั้งหน้ายังก่อความวุ่นวายอีก ก็ไม่เพียงฟาดโบยสามสิบทีแล้ว”

กล่าวจบผุดลุกขึ้นจากไป หวินฉังตามติดอยู่ด้านหลัง เยี่ยหลิงซูยืนตะลึงลานกับที่ จับจ้องมองเวี่ยจือหยางอย่างลึกซึ้ง แล้วค่อยติดตามไป

ฮัวหมิงใช้ศิษย์ผู้หนึ่งร่วมกับเจียงเสี่ยวหลิว หามเวี่ยจือหยางกลับยอดเขาเชิญชวนจันทร์ เจียงเสี่ยวหลิวมองดูสภาพอันอเนจอนาถของเวี่ยจือหยาง ต้องเดินพลางหลั่งน้ำตาพลาง เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านร้องไห้อันใด วันนี้ถูกฟาดโบย อย่างน้อยไม่ต้องทำงานสามเดือน สามารถนอนตื่นสาย รับประทานข้าวเปล่า นับเป็นวาสนาที่หายากยิ่ง”

เจียงเสี่ยวหลิวร้องเพ้ยกล่าวว่า “ท่านกล่าวเช่นนี้ ปีหนึ่งฟาดโบยสี่ครั้ง ตลอดทั้งปีก็ไม่ต้องทำงานแล้ว”

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “ใช่แล้ว หากเป็นเช่นนี้ทุกปี เกาะตะวันออกก็ต้องชุบเลี้ยงข้าพเจ้าไปชั่วชีวิตแล้ว”

ทั้งสองหาความสุขจากกองทุกข์ ศิษย์ตึกลงทัณฑ์ที่ด้านข้างรับฟังจนขมวดคิ้ว ครุ่นคิดว่าเด็กน้อยทั้งสองนี้ไม่รู้สำนึก เมื่อครู่ฟาดโบยเบาไป แกะดำเช่นนี้สมควรฟาดหวดให้ตายจึงถูกต้อง

เมื่อกลับถึงยอดเขาเชิญชวนจันทร์ ถงเย่าตรวจดูอาการบาดเจ็บของมัน ต้องแผดด่าว่า “เหล่าเดรัจฉานลงมืออย่างดุดัน มิใช่ตั้งใจฟาดหวดให้ตายหรือ?”

เห็นเวี่ยจือหยางถูกฟาดหวดจนเลือดเนื้อเปื่อยยุ่ย ถึงแม้ไม่กระทบถึงกระดูก แต่ก็รับบอบช้ำภายใน หากไม่รักษาให้ดี อายุยังเยาว์ต้องกลับกลายเป็นพิการ

ถงเย่าด่าทอเที่ยวหนึ่ง จากนั้นใช้สุราร้อนแรงชะล้างปากแผล น้ำสุราพอเทราดลงบนปากแผล คล้ายกับคมมีดกรีดใส่ เวี่ยจือหยางเจ็บปวด

จนหลั่งเหงื่อโซมกาย แต่ยังขบกรามไม่ส่งเสียง

ถงเย่าเห็นมันเข้มแข็งถึงเพียงนี้ ต้องผงกศีรษะกล่าวว่า "เด็กน้อยวางใจ วันนี้เจ้าอาละวาดตึกปลาวาฬ สร้างชื่อให้กับยอดเขาเชิญชวนจันทร์ นับแต่นี้พักรักษาตัวให้เต็มที่ ก่อนที่จะทุเลาหายดี ไม่ต้องทำอะไรทั้งสิ้น"

เวี่ยจือหยางฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "**ก่วนซื่อ** *(ท่านผู้ดูแล)* ไม่ตำหนิข้าพเจ้านึกละอายแก่ใจ ไม่ทราบว่าต้องพักรักษาตัวนานเท่าใด?"

ถงเย่ากล่าวว่า "หากเป็นหญ้าสมุนไพรธรรมดา คงต้องใช้เวลารักษายาวนาน ทั้งไม่เห็นผล จำได้ว่าเต่าอ๋องมียารักษาบาดเจ็บชื่อยาเสริมเมฆต่อเชื่อมจันทร์ เป็นตำรับลับของหมอวิเศษใจพิสุทธิ์ฮัวเสี่ยวซวง เพียงแต่ตัวยาล้ำค่า ยากที่จะปรุงสำเร็จ เต่าอ๋องไม่มอบให้แก่ผู้คนโดยง่ายดาย พรุ่งนี้เราจะไปร้องขอมาสักชุด รับรองว่าภายในเจ็ดวันเจ้าจะทุเลาหายดี"

เวี่ยจือหยางทอดถอนใจกล่าวว่า "ยาวิเศษเช่นนี้คงยากได้มา"

ถงเย่ายิ้มพลางกล่าวว่า "ถึงอย่างไรเราเป็นคนเก่าของเกาะ หวินซวีสมควรเห็นแก่หน้าเรา"

วันที่สองถงเย่าออกไปตั้งแต่เช้า จนถึงยามเที่ยงค่อยกลับมา ตอนเข้าประตูหน้าดำคร่ำเครียด เวี่ยจือหยางไม่ต้องถามก็ทราบว่ามันพบกับความผิดหวัง

หญ้าสมุนไพรที่ถงเย่าปรุงขึ้นแม้ยังไม่เลว แต่เวี่ยจือหยางรับบาดเจ็บสาหัส ปากแผลเน่าเปื่อย อาการเจ็บปวดยิ่งมายิ่งเพิ่มพูน เวี่ยจือหยางนอนคว่ำบนเตียง มักเจ็บปวดจนสะดุ้งตื่นขึ้นมา พลังลมปราณเทพคีตาแม้คุ้มครองกระดูกเส้นเอ็น แต่ไม่อาจรักษาเนื้อหนังไว้ เมื่อเจ็บปวดรุนแรงก็โคจรพลังรอบหนึ่ง พลังเย็นระรื่นช่วยบรรเทาความเจ็บปวดลงบ้าง

ค่ำคืนนี้มันนอนคว่ำบนเตียง พอนึกทำนองเพลงในใจ ก็สามารถชักจูงพลังลมปราณหมุนเวียน ขณะจะรั้งพลังกลับคืนเข้านอน พลันได้ยินเสียงขวับคราหนึ่ง ปรากฏวัตถุสิ่งหนึ่งซัดขว้างเข้าหน้าต่างมา

เวี่ยจือหยางเงยหน้าขึ้น เห็นวัตถุที่ซัดพุ่งเข้ามาเป็นขวดเคลือบใบเล็กๆ ปิดฉลากเขียนข้อความว่า “ครึ่งหนึ่งผสมกับสุราดื่มลงไป อีกครึ่งหนึ่งละลายกับสุราพอกทาภายนอก วันละสองครั้ง ใช้ติดต่อกันสามวัน วัตถุนี้อย่าได้เปิดเผยออกไป หาไม่จะชักนำเภทภัยใส่ตัว”

เวี่ยจือหยางตื่นเต้นสงสัยยิ่ง พอเปิดจุกขวด เห็นเป็นยาผงสีแดง ส่งกลิ่นเผ็ดร้อนฉุนเฉียว มันนึกลังเลอยู่ครู่หนึ่ง ตัดสินใจลิ้มลองยาผงดู พบว่าในความเผ็ดร้อนแฝงรสขม พอรับประทานลงไปไม่มีอาการผิดปรกติใด

เวี่ยจือหยางครุ่นคิดอยู่ครึ่งคืน เช้าวันรุ่งขึ้นคิดทดลองใช้ดู จึงอ้างว่าต้องการดื่มสุราบรรเทาปวด ขอสุราจากถงเย่าป้านหนึ่ง ทั้งพอกทาทั้งรับประทาน ยาดองเหล้าพอถูทาลงบนปากแผล สร้างความเจ็บปวดจนสูดลมหายใจเข้าไป แต่หลังความเจ็บปวดก็เกิดความเย็นซ่านชนิดหนึ่ง

เวี่ยจือหยางใช้ยาตามคำบอก พอถึงวันรุ่งขึ้นก็ไม่มีน้ำหนอง ความเจ็บปวดลดลงอย่างมาก ปากแผลเกิดอาการคัน มีทีท่าสมานตัว ผ่านไปสามวัน ปากแผลค่อยๆ ตกสะเก็ด ถึงแม้ยังปวดและคันอยู่บ้าง แต่ก็ทนทานได้

เวี่ยจือหยางตื่นเต้นยินดียิ่ง ขบคิดคาดเดาว่าคนส่งยาให้เป็นใคร น่าเสียดายที่ค่ำคืนนั้นเพียงเห็นเป็นเงาดำสายหนึ่ง พอนึกทบทวนดู บนเกาะนี้มีคนที่ยอมส่งมอบตัวยาให้กับตนเองมีเจียงเสี่ยวหลิวคนหนึ่ง แต่เด็กน้อยนี้รู้จักหนังสือไม่กี่ตัว แต่ลายมือบนกระดาษข้อความสละสลวย ไม่คล้ายเป็นลายมือของบุรุษ เวี่ยจือหยางต้องฉุกคิดขึ้น *‘หรือว่าเป็นเยี่ยหลิงซู’* พอนึกถึงตอนนี้ หัวใจต้องร้อนวูบขึ้นมา

ยาผงนี้มีสรรพคุณเลิศล้ำ พอถึงวันที่เจ็ด เวี่ยจือหยางสามารถลงจากเตียงเดินเหินได้ สร้างความประหลาดใจแก่ถงเย่ายิ่ง ระหว่างนั้นเจียงเสี่ยวหลิวแวะมาเยี่ยมสองครั้ง เห็นมันมีอาการดีขึ้น บังเกิดความยินดียิ่ง เวี่ยจือหยางเลียบเคียงถามมันดู ปรากฏว่าเจียงเสี่ยวหลิวไม่ทราบเรื่อง

ค่ำคืนนี้เวี่ยจือหยางนอนอยู่บนเตียง ขณะจะเคลิ้มหลับไป พลันได้ยินเสียงแกร๊กคราหนึ่ง คล้ายมีคนเข้าประตูมา มันเหลียวหน้ามอง ที่หน้าเตียงก็เพิ่มคนผู้หนึ่ง อยู่ในชุดดำคลุมหน้า เผยเห็นดวงตาที่ลุกวาว

เวี่ยจือหยางใจหายวาบ คิดกระโดดปราดขึ้น คนผู้นั้นชิงลงมือจี้นิ้วใส่กลางหลังมัน สร้างความเจ็บปวดจับใจ ร่างไม่อาจขยับเคลื่อนไหว มันคิดส่งเสียงร่ำร้อง แต่ลมหายใจจุกคอหอย ปราศจากสุ้มเสียงเปล่งออกมา

คนผู้นั้นหิ้วร่างมันขึ้น โถมออกนอกประตู วิ่งตะบึงระยะทางหนึ่ง ค่อยหยุดเท้าลง ได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า "ศิษย์พี่หยาง สำเร็จหรือไม่?"

เวี่ยจือหยางรู้สึกว่าสุ้มเสียงคุ้นหูยิ่ง พอช้อนตาขึ้น เห็นเหอเฉียวยืนอยู่เบื้องหน้า หลอจวิ้นซันกับฉือเฟยแยกย้ายยืนอยู่ทางซ้ายขวา

หยางจิ่งยกมือปลดผ้าคลุมหน้าลงมากล่าวว่า "พอลงมือก็คร่ากุมมา" พลางเหวี่ยงร่างเวี่ยจือหยางลงกับพื้น

เวี่ยจือหยางข่มความเจ็บปวดช้อนตาขึ้น พบว่าที่นี้อยู่ติดทะเล ปรากฏหินโสโครกระเกะระกะ ทอทาบเป็นเงาดำทะมึนบนพื้น ลมทะเลโชยพัดผ่าน ที่ห่างไกลแว่วเสียงคลื่นดังมา

ได้ยินเหอเฉียวกล่าวว่า "ไม่ได้สร้างความแตกตื่นแก่ถงเย่ากระมัง?"

หยางจิ่งยิ้มพลางกล่าวว่า "เฒ่าทารกนั้นหลับราวสุกรตาย"

เหอเฉียวถามถึงขลุ่ยที่ซือฟู่ต้องการ หยางจิ่งยกมือขึ้น ในมือก็เพิ่มขลุ่ยหยกเลาหนึ่ง เวี่ยจือหยางเห็นขลุ่ยเขียวศูนยตาตกอยู่ในมือมัน สร้างความโกรธแค้นยิ่ง ดวงตาคล้ายกับมีเปลวไฟพวยพุ่งออกมา เหอเฉียวยิ้มพลางกล่าวว่า "ศิษย์พี่หยาง เด็กน้อยนี้มีโทสะแล้ว"

หยางจิ่งยกเท้ากระทืบใส่ท้องน้อยเวี่ยจือหยาง เวี่ยจือหยางเจ็บปวดจนตัวงอ ร่างชักกระตุกตลอดเวลา หยางจิ่งขณะจะกระทืบซ้ำ เหอเฉียว

ขวางกันไว้ กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "เชือดสุกรไม่ได้ยินเสียงสุกรแผดร้อง คล้ายกับขาดสิ่งใดไป"

หยางจิ่งผงกศีรษะเห็นพ้อง จี้นิ้วใส่ตำแหน่งหัวใจของเวี่ยจือหยาง เวี่ยจือหยางรู้สึกมีพลังความร้อนพลุ่งขึ้นมาถึงคอหอย ต้องร้องโพล่งว่า "ลอบทำร้ายทางด้านหลัง นับเป็นชายชาติอันใด..."

ไม่ทันขาดคำ หยางจิ่งก็ตบหน้ามันฉาดใหญ่ ตบจนเวี่ยจือหยางแก้วหูลั่นอึงอล เบื้องหน้าสายตาปรากฏดาวทองระยิบระยับ

เหอเฉียวยิ้มพลางกล่าวว่า "ศิษย์พี่หยาง ให้ข้าพเจ้ากล่าวกับมันสักสองคำ" พลางตบศีรษะเวี่ยจือหยาง กล่าวว่า "เด็กน้อย เรียกพวกเราเป็น**แหยแหย** *(ท่านปู่)* สักคำ เราจะลดการทารุณทรมานเจ้าเป็นอย่างไร?"

เวี่ยจือหยางกลืนเลือดลงคอ รับคำคราหนึ่ง เงยหน้าขึ้นร้องบอกต่อมันว่า "**โก่วแหยแหย** *(ท่านปู่สุนัข)*" เหอเฉียวงงงันวูบ เวี่ยจือหยางก็หันไปยังคนทั้งสาม เรียกหาว่า "**จูแหยแหย** *(ท่านปู่สุกร)* **หวังปาแหยแหย** *(ท่านปู่เต่า)* **เฮ่าจื่อแหยแหย** *(ท่านปู่มุสิก)*..."

คนทั้งสี่เดือดดาลเป็นการใหญ่ ฉือเฟยโถมเข้ามา กระชากคอเสื้อของเวี่ยจือหยางขึ้น หยางจิ่งพลันร้องทัดทานไว้กล่าวว่า "มันสาดอุจจาระปัสสาวะใส่เรา ก่อนตายจะให้มันลิ้มลองน้ำปัสสาวะของเรา**เส้าแหย** *(นายน้อย)* ดู"

ทั้งหมดปรบมือสนับสนุน หลอจวิ้นซันกดร่างเวี่ยจือหยางกับพื้น จิกผมของมันกระชากให้แหงนเงยหน้าขึ้น พร้อมกับยื่นมือบีบปากของมันอ้าออก

หยางจิ่งแสยะยิ้ม แก้สายรัดกางเกงออก ขณะจะปัสสาวะใส่ พลันได้ยินเสียงโครมโครม หลอจวิ้นซันกับฉือเฟยล้มลงกับพื้นอย่างเงียบงัน

หยางจิ่งไม่ขบคิดมากความ รีบกระโดดปราดไปทางซ้าย รู้สึกมีพลังแหลมคมสายหนึ่งพุ่งเฉียดผ่านใบหน้าไป หยางจิ่งแตกตื่นจนหลั่งเหงื่อเย็น

เยียบออกมา มือหนึ่งคว้าจับกางเกง มือหนึ่งชักดาบสั้นออกมา ร้องถามว่า “เป็นผู้ใด?”

ได้ยินเสียงแค่นอย่างเย็นชาคำหนึ่ง หยางจิ่งกวาดมองไปตามเสียง เห็นบนหินโสโครกเบื้องหน้ายืนไว้ด้วยเงาดำสายหนึ่ง นางไว้ผมยาว องค์เอวคอดกิ่ว รูปกายอ่อนช้อยยิ่ง

หยางจิ่งตวัดมือซัดประกายเย็นเยียบสายหนึ่งใส่สตรีนางนั้น สตรีนางนั้นไม่เห็นมีความเคลื่อนไหวใด เสียงติงเมื่อประกายเย็นเยียบตกลงกับพื้น ที่แท้เป็นลูกดอกลูกหนึ่ง

หยางจิ่งกระโดดขึ้นบนหินโสโครก จู่โจมออกสามฝ่ามือหกดาบ สตรีนางนั้นก็โยกซ้ายย้ายขวา บัดเดี๋ยวหน้าบัดเดี๋ยวหลัง หากบอกว่าเป็นคนมิสู้บอกว่าเป็นภูตพราย ท่าจู่โจมของหยางจิ่งล้วนจู่โจมใส่อากาศธาตุ

เมื่อประมือกัน หยางจิ่งก็คาดเดาความเป็นมาของศัตรูออก จึงอดแตกตื่นลนลานมิได้ สตรีนางนั้นพลันโบกมือวูบ เล็ดลอดผ่านเงาดาบเข้ามา กวาดถูกข้อมือขวาของหยางจิ่ง จนดาบสั้นหลุดจากมือ

หยางจิ่งรีบพุ่งถอยไป สตรีนางนั้นก็ตามติดดุจเงาตามตัว ยื่นมือขวาออก ปลายนิ้วเรียวงามจี้ใส่ตำแหน่งหัวใจของมัน หยางจิ่งมือขวาชาด้านได้แต่ยกมือซ้ายปิดป้อง สตรีนางนั้นก็วกมืออ้อมผ่านฝ่ามือมัน รุกคืบถึงข้างเอวมัน แย่งชิงขลุ่ยเขียวศูนยตาไป

หยางจิ่งยามร้อนรุ่มใจ รีบพลิกฝ่ามือคว้าใส่ข้อมือนาง สตรีนางนั้นพอถือครองขลุ่ยหยก ก็ควงเป็นประกายสีเขียวกลุ่มหนึ่ง ฟาดหวดใส่ข้อมือหยางจิ่งสามครา จนแขนซ้ายปราศจากความรู้สึก ตกห้อยลงราวงูตายตัวหนึ่ง

หยางจิ่งกระโดดพุ่งถอยไปด้านหลัง แต่ว่าสตรีนางนั้นรวดเร็วยิ่งกว่าปรากฏประกายสีเขียวสายหนึ่งพุ่งวาบออก จี้ถูกตำแหน่งหัวใจของมัน หยางจิ่งแผดร้องคำหนึ่ง พลิกร่วงลงจากหินโสโครก พลัดตกลงในกองหิน

โสโครกจนศีรษะแตกโลหิตหลั่งไหล

เหอเฉียวก็จดจำสตรีนางนั้นออก สร้างความแตกตื่นลนลานยิ่ง เห็นสตรีนางนั้นกระโดดลงจากหินโสโครก ถือขลุ่ยหยกเดินชดช้อยเข้ามา

เหอเฉียวก้มศีรษะมองดูเวี่ยจือหยางบนพื้น ยื่นมือตะปบใส่ คิดจับคนเป็นตัวประกัน มิคาดเพิ่งก้มเอวลง ศีรษะก็เย็นวาบ ถูกขลุ่ยหยกจ่อศีรษะไว้ ต้องกลืนน้ำลายคำหนึ่งกล่าวว่า “ศิษย์น้องเยี่ย มีคำพูดค่อยๆ ว่ากล่าว พวกเราเพียงล้อเด็กน้อยนี้เล่น”

เยี่ยหลิงซูร้องเพ้ยกล่าวว่า “ล้วนเป็นวาจาผีสาง พวกท่านคิดครอบครองของวิเศษ ต้องการชีวิตผู้อื่น ข้าพเจ้าจะคุมตัวพวกท่านไปพบกับเต่าอ๋อง” กล่าวจบขยับข้อมือวูบ กวาดขลุ่ยหยกใส่ขมับของมัน เหอเฉียวไม่ทันแค่นเสียงครวญคราง ก็ล้มระทวยลงกับพื้น

เยี่ยหลิงซูประคองเวี่ยจือหยางขึ้นมา ตบคลายจุดให้กับมัน ขมวดคิ้วพลางถามว่า “ท่านไม่เป็นไรกระมัง?”

เวี่ยจือหยางข่มความเจ็บปวดผุดลุกขึ้น ตอบว่าไม่เป็นไร เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “ท่านตามข้าพเจ้าไปพบกับเต่าอ๋อง กล่าวโทษพวกมันทั้งหมด”

เวี่ยจือหยางผงกศีรษะรับ ขณะจะกล่าวขอบคุณ พลันเห็นบนหินโสโครกที่ด้านหลังเยี่ยหลิงซูเพิ่มคนผู้หนึ่งขึ้น ต้องใจหายวาบร้องบอกว่า ระวัง...สุ้มเสียงพอดัง คนผู้นั้นก็ลอยตัวขึ้น กราดฟาดฝ่ามือมา

เยี่ยหลิงซูได้ยินคำเตือน จึงฟาดฝ่ามือกลับไป พลังฝ่ามือทั้งสองพอปะทะ เยี่ยหลิงซูรู้สึกมีพลังพิสดารขุมหนึ่งชำแรกเข้ามายังใจกลางฝ่ามือ แล่นจู่โจมใส่ทรวงอกราวงูพิษ ถึงกับเลือดลมพลุ่งพล่าน ม้วนตัวตีลังกาไปข้างหน้า

คนผู้นั้นพอกระแทกหญิงสาวปลิวกระเด็น ก็วกมือกลับมาคว้าใส่ลำคอเวี่ยจือหยาง นิ้วทั้งห้ายังไม่มาถึง เวี่ยจือหยางรู้สึกมีพลังลมคุกคามถึงตัว ต้องหงายร่างไปด้านหลัง สลับเท้าใช้ท่าร่างเทพลีลา พุ่งถอยไป

วาเศษ

คนผู้นั้นตะปบพลาดผิด ต้องอุทานดังเอ๊ะ กวาดมือลงล่าง บังเกิดเป็นลมพายุหอบหนึ่ง จากนั้นลอยตัวเหินลมมาถึงเบื้องหน้าเวี่ยจือหยาง สะบัดฝ่ามือขวากราดฟาดลงยังศีรษะมัน

เวี่ยจือหยางไม่มีปัญญาหลบพ้น ขณะจะหลับตารอความตาย พลันได้ยินเสียงเซียะเซียะ ท้องฟ้าราตรีสว่างวาบ ปรากฏดาวทองจำนวนหนึ่งขึ้น

คนผู้นั้นแค่นเสียงอย่างขุ่นเคือง รั้งมือกลับกลางคัน กวาดขวางไปด้านหลัง ในความมืดบังเกิดเสียงดังติงตัง ดาวทองกระทบกัน ร่วงพรูลงดุจหยาดฝน

เวี่ยจือหยางนั่งกับพื้น ตะลึงลานกับที่ พลันรู้สึกว่าต้นแขนตึงวูบ แว่วเสียงเยี่ยหลิงซูดังขึ้นที่ข้างหูว่า "รีบหนี" ดังนั้นกระโดดปราดขึ้นมาตามเสียง วิ่งกะโผลกกะเผลกอยู่ข้างกายหญิงสาว

วิ่งไปไม่ถึงสิบก้าว ปรากฏลมพายุม้วนกวาดมาจากทางด้านหลัง เยี่ยหลิงซูก็บิดเอวกวาดฝ่ามือกลับหลัง ในความมืดปรากฏฝนสีทองกลุ่มหนึ่งขึ้น คนไล่กวดตามด่าทอคำหนึ่ง พลางถลันหลบเลี่ยง เข็มทองซัดใส่โขดหิน จนเกิดประกายไฟแลบกระจาย

เยี่ยหลิงซูฉุดลากเวี่ยจือหยางวิ่งหนี ฝ่ายตรงข้ามเกิดความกริ่งเกรงต่อเข็มพิรุณราตรี ไม่กล้าคุกคามเข้าใกล้เกินไป ทั้งสองฝ่ายหนึ่งหลบหนีหนึ่งไล่กวดตาม ผ่านหินโสโครกแถบหนึ่ง เยี่ยหลิงซูพลันสะดุดเสียหลักถลาล้มไปเบื้องหน้า เวี่ยจือหยางรีบประคองนางขึ้นมา พบว่าหญิงสาวร่างสั่นสะท้าน คล้ายบังเกิดความเจ็บปวดรวดร้าว ต้องร้องถามว่า "แม่นางเยี่ยท่านเป็นไรแล้ว?"

เยี่ยหลิงซูชี้มือไปเบื้องหน้า กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า "รีบไป ที่เบื้องหน้าเป็น**ถ้ำเอี้ยนจื่อ** *(ถ้ำนางแอ่น)*"

เวี่ยจือหยางเงยหน้าขึ้น เห็นเหนือหินโสโครกชายฝั่งทะเลมีปากถ้ำดำทะมึนแถบหนึ่ง ยามนั้นไม่ทราบมีเรี่ยวแรงจากที่ใด ประคองเยี่ยหลิงซูโถมไปข้างหน้า

อึดใจเดียววิ่งถึงปากถ้ำ พลันได้ยินเสียงพึ่บพั่บ ปรากฏเงาดำนับไม่ถ้วนโผพุ่งขึ้นจากรอบข้าง ขู่ขวัญเวี่ยจือหยางจนยืนตัวแข็งทื่อกับที่

เยี่ยหลิงซูบอกกล่าวว่า “ไม่ต้องกลัว นั่นเป็นนางแอ่น”

เวี่ยจือหยางค่อยเข้าใจกระจ่าง ถ้ำศิลานี้เป็นที่พักพิงของนางแอ่น ตนเองบุกรุกเข้ามา จึงสร้างความแตกตื่นแก่ฝูงนางแอ่น มันเหลียวหน้าไปเห็นศัตรูนั้นติดตามเข้ามา ได้ยินเยี่ยหลิงซูร้องบอกว่า “รับเข็ม” สร้างความแตกตื่นแก่คนผู้นั้นจนพุ่งถอยไปด้านหลัง

มิคาดเยี่ยหลิงซูเพียงส่งเสียงร้องขู่ขวัญ หลังจากร่ำร้องไม่ได้ซัดเข็มออก คนผู้นั้นโกรธแค้นจนหัวร่อออกมา เสียงหัวร่อปลุกฝูงนางแอ่นภายในถ้ำตื่นขึ้น จนบินเตลิดวุ่นวาย

มันพอส่งเสียงหัวร่อ เวี่ยจือหยางก็จำแนกออก ร้องโพล่งว่า “หมิงโต้ว” เยี่ยหลิงซูส่งเสียงดังอืมม์ กล่าวว่า “อย่าได้ส่งเสียง”

หมิงโต้วพอได้ยินเสียง ก็พุ่งตัวเข้ามา พลันได้ยินเสียงหญิงสาวร้องคำ “รับเข็ม” ต่อจากนั้นเป็นเสียงลมแหวกฝ่าอากาศ ต้องใจหายวาบ ขณะจะกวาดเข็มทองร่วงหล่น แต่ถูกนางแอ่นบดบังสายตา คำนวณตำแหน่งของเข็มไม่ออก รู้สึกว่าร่างปวดแปลบ แสดงว่าถูกเข็มซัดใส่เล่มหนึ่ง ต้องขู่คำรามก้อง กราดฟาดฝ่ามือวุ่นวาย ลมฝ่ามือพอกวาดผ่าน ฝูงนางแอ่นถูกกระแทกร่วงพรูลงมา

เวี่ยจือหยางไม่มีทางไป ได้แต่ประคองหญิงสาวล่วงลึกเข้าไป นี่ความจริงเป็นถ้ำโพรงตามธรรมชาติ ถูกน้ำและลมกัดเซาะนับหมื่นปี ข้างนอกกว้างภายในแคบ ยิ่งลึกเข้าไปยิ่งคับแคบ สุดท้ายปรากฏผนังศิลาชั้นหนึ่งขวางทาง

เวี่ยจือหยางลูบคลำผนังศิลา ร้องบอกว่าไม่มีทางผ่านแล้ว ไม่ทันขาดคำ ได้ยินเยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "ปล่อยข้าพเจ้าลง"

เวี่ยจือหยางพอฟัง ค่อยพบว่าตนเองโอบเอวของอีกฝ่ายไว้ ที่สัมผัสถูกเป็นความลื่นนุ่มราวกับไร้กระดูก ต้องหน้าร้อนผะผ่าว รีบหดมือกลับไป

เยี่ยหลิงซูเกาะผนังทรุดนั่งลง ส่งเสียงไอออกมา ในความมืดเห็นดวงตานางสุกใสดุจดวงดาว จับจ้องมองภายนอกตาไม่กะพริบ หาได้เหลือบแลท่าทีที่กระอักกระอ่วนของเวี่ยจือหยางไม่ เวี่ยจือหยางระงับสติ เหลียวมองเส้นทางขามา เห็นแต่ความมืดมิด บางครั้งได้ยินเสียงนางแอ่นกระพือปีก

เวี่ยจือหยางหัวใจเต้นแรง กล่าวเบาๆ ว่า "หมิงโต้วไฉนไม่มา?"

เยี่ยหลิงซูกล่าวเสียงเย็นชาว่า "มันไม่กล้าเข้ามา"

เวี่ยจือหยางงงงันวูบ ค่อยเข้าใจความหมายในวาจาหญิงสาว ภายในถ้ำคับแคบจำกัด หากหมิงโต้วบุกเข้ามาโดยวู่วาม ในความมืดต้องไม่อาจหลบรอดจากเข็มทอง นึกถึงตอนนี้ค่อยคลายใจลงบ้าง กล่าวถามว่า "แม่นางเยี่ย ตอนนี้ทำอย่างไรดี?"

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "รอคอยจนฟ้าสาง..." เอ่ยถึงตอนนี้ต้องส่งเสียงไออีกครา

เวี่ยจือหยางอดถามมิได้ว่า "แม่นางเยี่ย ท่านรับบาดเจ็บหรือ?"

เยี่ยหลิงซูไม่ตอบคำ เพียงส่งเสียงไอออกมา เวี่ยจือหยางนอกจากสำนึกขอบคุณ ยังนึกเวทนา บังเกิดความคิดสับสน ไม่ทราบกล่าวเริ่มอย่างไรดี พลันได้ยินเสียงหมิงโต้วดังมาว่า "หลานศิษย์เยี่ย เจ้าเป็นศิษย์สายมาตรฐาน ไฉนปกป้องแรงงานผู้หนึ่ง หรือว่าท่านสุมหัวกับมัน?"

เยี่ยหลิงซูกระชากเสียงว่า "ปากพล่อย ผู้ใด ผู้ใดสุมหัวกับมัน..." ยามพลุ่งพล่านใจ ต้องส่งเสียงไอออกมา

หมิงโต้วได้ยินเสียงไอ ปรารถนาใคร่โถมเข้าถ้ำ แต่ก็กลัวว่านี่เป็น

แผนล่อลวงของเยี่ยหลิงซู ได้แต่สะกดกลั้นไว้ ยิ้มพลางกล่าวว่า "หลานอันประเสริฐ หากว่าเจ้าไม่มีเจตนาต่อมัน ไยต้องขายชีวิตให้กับมัน สุนัขน้อยแซ่เวี่ยข่มเหงเราเกินไป เราเพียงคิดบัญชีกับมัน ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเจ้า เจ้าก็ล่วงรู้ความร้ายกาจของวิชาลมหายใจปลาวาฬของเรา เมื่อถูกพลังฝ่ามือเราฟาดใส่ หากไม่รีบรักษา จะเป็นเภทภัยภายหลัง"

เวี่ยจือหยางใจเต้นระทึก เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ ความเป็นความตายของมันขึ้นอยู่กับความคิดชั่ววูบของเยี่ยหลิงซู ต้องกำมือเป็นหมัด ใจกลางฝ่ามือปรากฏเหงื่อเย็นเยียบไหลซึมออกมา

เยี่ยหลิงซูหอบหายใจชั่วขณะจึงกล่าว "หมิงโต้ว หากเก่งกล้าสามารถก็เข้ามา หาไม่ก็รอคอยไป รอจนฟ้าสางสว่าง ข้าพเจ้าจะเปิดโปงความผิดของท่านต่อเต่าอ๋อง"

หมิงโต้วหัวร่อพลางกล่าวว่า "เรามีความผิดอันใด?"

"คิดร้ายหมายชิงทรัพย์ หวังฆ่าคนปิดปาก"

หมิงโต้วจุ๊ปากดังจิ๊กจิ๊ก กล่าวว่า "ข้อกล่าวหาที่ร้ายแรงนัก หลานอันประเสริฐ เจ้าก็กระทำความผิด หากเต่าอ๋องได้ยิน ต้องไม่ยินดีแน่นอน"

"ความผิดอันใด?"

"ดึกดื่นค่อนคืนมาพบปะชายคนรัก สวรรค์จึงทราบว่าพวกเจ้าทั้งสองซ่อนตัวอยู่ในถ้ำทำอะไร?"

เยี่ยหลิงซูร่ำร้องว่าไร้ยางอาย ยามร้อนรุ่มเดือดดาลต้องส่งเสียงไอออกมา

หมิงโต้วนึกกระหยิ่มยินดี ครุ่นคิดว่าหญิงสาวรับบาดเจ็บบอบช้ำ หากกระตุ้นโทสะนางขึ้นมา จะเป็นเหตุให้อาการเลวร้ายลง ขณะจะกล่าวกระไร พลันได้ยินเวี่ยจือหยางร้องดังๆ ว่า "หมิงโต้ว ท่านกล่าวไม่ถูกต้อง"

หมิงโต้วถามว่าไม่ถูกต้องที่ใด เวี่ยจือหยางหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า "**หมิงจุนจู่** *(สุดยอดแซ่หมิง)* ท่านชราภาพไม่สำรวม พบเห็นแม่นางเยี่ยกลาง

วิกาล บังเกิดราคะจิตขึ้น แม่นางเยี่ยต่อสู้ขัดขืน กลับถูกท่านฟาดทำร้าย บาดเจ็บ ผู้น้อยพอดีผ่านทางมา เปิดโปงพฤติการณ์ชั่วช้าของท่าน คุ้มครองส่งแม่นางเยี่ยมาถึงที่นี้...”

หมิงโต้วร่ำร้องด่าทอว่า “ผายลม...” คนผู้นี้มีจิตใจคับแคบ สามารถปรักปรำผู้อื่น แต่ตนเองไม่ยอมถูกให้ร้าย ยามโกรธแค้นลืมเลือนศักดิ์ฐานะ ร่ำร้องด่าทอว่า “เดรัจฉานน้อย เจ้าแรงงานสุนัข ผู้ใดเชื่อวาจาผายลมของเจ้า?”

เวี่ยจือหยางขานรับว่า “ใช่แล้ว ข้าพเจ้าเป็นแรงงานสุนัข แม่นางเยี่ยสูงส่งราวหงสา ที่ว่าลักลอบพบปะกัน บอกไปก็ไม่มีผู้ใดยอมเชื่อ แต่หมิงจุนจู่มีฝีมือสูงส่ง ความประพฤติต่ำช้า ทั้งฆ่าคนปล้นชิงทรัพย์ และหยามย่ำยีสตรีดีงาม...”

ไม่ทันขาดคำ ได้ยินเสียงโครม ถ้ำโพรงเกิดการสั่นสะเทือน ปรากฏหินใหญ่น้อยร่วงหล่นลงมา

เวี่ยจือหยางถามโพล่งว่าเป็นเรื่องราวใด เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “ผิดท่า มันคิดปิดปากถ้ำ”

นางซัดเข็มบินออกไป แต่เพียงซัดใส่ก้อนหิน บังเกิดประกายไฟขึ้น หมิงโต้วฟาดฝ่ามือติดต่อกัน กระแทกก้อนหินลงมาปิดทางเดิน

สุดท้ายมันผลักหินใหญ่ก้อนหนึ่งมาปิดปากถ้ำไว้ กล่าวว่า “หลานอันประเสริฐ นี่เป็นห้องส่งตัว พวกเจ้าใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่ เราผู้แซ่หมิงไม่น้อมสนองแล้ว” กล่าวจบหัวร่อฮาฮาปลีกตัวจากไป

เวี่ยจือหยางกระแทกนั่งลงพึมพำว่า “นี่เป็นวิชาฝีมืออันใด แม้แต่ก้อนหินยังถูกฟาดแตกแหลกไป?”

เยี่ยหลิงซูไม่ตอบคำ เวี่ยจือหยางอดเป็นห่วงมิได้ กล่าวว่า “แม่นางเยี่ย ท่านยังดีอยู่หรือไม่?” ทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งยื่นมือออกไป ยังไม่ทันกระทบถูก ได้ยินเยี่ยหลิงซูกล่าวเสียงเย็นชาว่า “หดกรงเล็บสุนัขของท่าน

กลับไป”

เวี่ยจือหยางหดมือกลับมา ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “แม่นางเยี่ย...” เยี่ยหลิงซูกระชากเสียงว่า “ข้าพเจ้าไม่สนทนากับท่าน”

เวี่ยจือหยางงงงันวูบจึงถามว่าเพราะเหตุใด เยี่ยหลิงซูกล่าวอย่างขุ่นแค้นว่า “ท่านเป็นเช่นเดียวกับหมิงโต้ว รู้จักแต่เหยียบย่ำสตรี ที่ว่าบังเกิดราคะจิต พฤติการณ์ชั่วช้า เพ้ย ในสมองท่านมีแต่เรื่องต่ำช้าเหล่านี้หรือ?”

เวี่ยจือหยางยกมือเกาศีรษะกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเพียงถากถางหมิงโต้ว...”

เยี่ยหลิงซูกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า “ท่านไหนเลยถากถางหมิงโต้ว หากแต่เหยียบย่ำข้าพเจ้า ข้าพเจ้ากลายเป็นสตรีที่ปล่อยให้พวกท่านจัดการตามอำเภอใจ”

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างขุ่นข้องใจว่า “ผู้ที่ปล่อยให้ผู้คนจัดการตามอำเภอใจ สมควรเป็นแรงงานโสโครกเช่นข้าพเจ้าต่างหาก แม่นางเยี่ยท่านร้ายกาจถึงเพียงนี้ ผู้ใดกล้าจัดการท่าน ต้องเผชิญกับดาบทะลวงไส้”

เยี่ยหลิงซูเงียบงันไป เวี่ยจือหยางไม่ทราบว่าใช่กล่าวผิดอีกหรือไม่ ชั่วครู่ให้หลัง ได้ยินหญิงสาวระบายลมจากปากกล่าวว่า “หมิงโต้วฝึกวิชาลมหายใจปลาวาฬ นี่เป็นยอดวิชาของ**ซีคุนหลุน** *(คุนหลุนตะวันตก)* เหลียงเซียว มันแม้ไม่อาจเทียบเปรียบกับซีคุนหลุน แต่สามารถป่นศิลาทลายภูเขาโดยไม่ยากเย็น”

เวี่ยจือหยางรับฟังอย่างเคลิบเคลิ้มกล่าวว่า “แม่นางเยี่ย นี่ต้องตำหนิข้าพเจ้า หากมิใช่ข้าพเจ้า ท่านคงไม่ถูกกักอยู่ที่นี่แล้ว”

เยี่ยหลิงซูกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “โทษว่าท่านไยกัน หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น ข้าพเจ้าก็ทำเช่นนี้”

เวี่ยจือหยางรู้สึกไร้รสชาติ เปลี่ยนเป็นถามว่า “ท่านไฉนมาที่ชายฝั่งทะเล?”

เยี่ยหลิงซูกล่าวเสียงเย็นชาว่า “ข้าพเจ้าพอใจมาก็มา ท่านยุ่งเกี่ยวได้หรือ?”

ยามกะทันหันคนทั้งสองไร้วาจา ผ่านไปครู่หนึ่ง เยี่ยหลิงซูจึงกล่าว “เวี่ยจือหยาง ท่านคิดอะไร?”

เวี่ยจือหยางตอบว่า “ข้าพเจ้าครุ่นคิดว่าจะออกไปอย่างไร?”

เยี่ยหลิงซูแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า “ไม่ได้คิดถึงจูเหว่ยหรือ?”

คำพูดนี้สะกิดความในใจของเวี่ยจือหยางขึ้นมา ต้องนั่งพิงผนังอย่างกลัดกลุ้ม เยี่ยหลิงซูก็ไม่เอ่ยปาก เพียงหอบหายใจเบาๆ ภายในถ้ำมืดมิด นางแอ่นที่ได้รับความแตกตื่นก็เงียบสงบลง เงียบงันราวปรากฏหินใหญ่ก้อนหนึ่งกดทับใส่จิตใจทั้งสอง

โดยไม่รู้สึกตัว เวี่ยจือหยางคล้ายกลับไปยังวังต้องห้าม ที่ข้างเก๋งไม้กฤษณา จูเหว่ยนั่งดีดพิณ เวี่ยจือหยางคิดร้องเรียก แต่ปราศจากสุ้มเสียงดังออกมา คิดเดินเข้าหา แต่ว่าเดินเป็นเวลานาน ยังไม่บรรลุถึงข้างกายนาง สร้างความร้อนรุ่มใจขึ้นมา

พลันบังเกิดเสียงกรีดร้องแหลมเล็ก ปลุกเวี่ยจือหยางสะท้านตื่นขึ้น ยันกายลุกขึ้นนั่ง พบว่าเก๋งไม้ หญิงสาวล้วนปลาสนาการสิ้น รอบบริเวณมืดมิด ที่แท้ภาพเมื่อครู่เพียงเป็นฝันมายา

เวี่ยจือหยางลอบร้องคำละอายในใจ ขณะจะล้มตัวลงนอน พลันได้ยินเสียงกรีดร้องดังว่า “ท่านพ่อ อย่าได้...” สุ้มเสียงทั้งแหลมทั้งเล็กคล้ายเสียงของเด็กหญิงนางหนึ่ง

เวี่ยจือหยางยื่นหน้าไป เรียกหาแม่นางเยี่ย...เพิ่งส่งเสียงเรียกหา รู้สึกข้อมือตึงวูบ ถูกหญิงสาวคว้าจับไว้ นิ้วมือของนางเรียวงาม มีพลังร้อนลวกราวกับเหล็กเจาะที่เผาไฟจนแดงแท่งหนึ่ง

ได้ยินนางหอบหายใจ ร้องเสียงแหลมเล็กว่า “ท่านพ่อ อย่าได้ ท่านแม่ใกล้ตายแล้ว นางหลั่งโลหิตมากมาย...”

ในเสียงร้อง นางรวบกำนิ้วมือเข้าหากัน เวี่ยจือหยางรู้สึกข้อมือปวดแปลบ แทบถูกนางบิดมือหักไป พอยื่นมือแตะสัมผัสดู พบว่าหญิงสาวผิวกายร้อนลวกขึ้นมา

เวี่ยจือหยางครุ่นคิดขึ้น นางไม่สบายหรือ? ขณะจะปลุกนางตื่นขึ้นมา มิคาดเยี่ยหลิงซูโถมเข้ามากอดเอวมันไว้ ใบหน้าที่ร้อนลวกแนบติดกับหน้าอกมัน หลั่งน้ำตาออกมา

เวี่ยจือหยางมือไม้ปั่นป่วน เยี่ยหลิงซูกลับตกอยู่ในห้วงความรู้สึกหลอน สะอึกสะอื้นพลางพร่ำเพ้อพึมพำ ฟังดูคล้ายกับว่าบิดามารดาเกิดการต่อสู้ช่วงชิงอันใด หญิงสาวนางหนึ่งอ้อนวอนขอให้บิดาวางมือ ทางหนึ่งร้องบอกให้มารดารีบหนี

เวี่ยจือหยางทั้งโยกคลอนทั้งเรียกหา คิดปลุกหญิงสาวตื่นขึ้นมา แต่ว่าเยี่ยหลิงซูอาการบาดเจ็บบอบช้ำกำเริบ ตกอยู่ในห้วงฝันร้าย ไม่อาจไถ่ถอนตัวเองได้ เวี่ยจือหยางยามอับจนปัญญา นิ้วมือกระทบถูกขลุ่ยหยกพลันบังเกิดปฏิภาณวูบ ขวางขลุ่ยเป่าบทเพลงเทพคีตาหมุนรอบ พลางครุ่นคิดนี่เป็นบทเพลงที่เยี่ยหลิงซูชมชอบที่สุด หาได้ยินอาจช่วยให้ดีขึ้น

กล่าวไปประหลาดแท้ มันเพิ่งเป่าสองเพลง หญิงสาวในอ้อมอกก็สงบลง เวี่ยจือหยางจึงเป่าบทเพลงที่เหลืออีกยี่สิบสองตอนออกไป คำละเมอของเยี่ยหลิงซูเปลี่ยนเป็นสะอื้นไห้ ร่างที่สั่นสะท้านก็สงบลง นางคลายมือออก แอบอิงกับอ้อมอกเวี่ยจือหยาง ราวลูกเสือที่เชื่องลง

เวี่ยจือหยางนึกไม่ถึงว่าเสียงดนตรีสามารถรักษาอาการบาดเจ็บ หารู้ไม่ว่าเยี่ยหลิงซูถูกพลังฝ่ามือของหมิงโต้วฟาดทำร้าย กระทบถึงเส้นลมปราณ จนสติเลอะเลือน กระตุ้นให้แผลหัวใจเมื่อวัยเด็กกำเริบขึ้น เกิดภาพหลอนต่างๆ นานา หากดำเนินต่อไป แม้ไม่ตายก็ต้องวิปลาสฟั่นเฟือน

บทเพลงเทพคีตาหมุนรอบความจริงเป็นการฝึกวิชากำลังภายในสอดรับกับเส้นลมปราณภายในผู้คน ชักนำให้ลมปราณโคจรหมุนรอบ ช่วย

ขจัดอาการตีบตัน ปรับธาตุหยินและหยาง ต่อให้ตัวเองไม่ได้เป็นคนเป่าเพียงสดับฟังบทเพลงจะช่วยให้จิตใจสงบ ลดจิตมารในใจลง

เวี่ยจือหยางเป่าติดต่อกันสามเที่ยว พิษไข้ของเยี่ยหลิงซูก็ลดลง หลั่งเหงื่อโซมกาย ลมหายใจสงบราบเรียบ ในอากาศปกคลุมด้วยกลิ่นหอมจางๆ ชนิดหนึ่ง เวี่ยจือหยางเห็นนางดีขึ้น ความจริงคิดผลักไสนางออก แต่เห็นนางสงบนิ่งถึงเพียงนี้ จึงไม่อาจหักใจอยู่บ้าง

ไม่ทราบนั่งอยู่นานเท่าใด ท้องฟ้ารุ่งสางรำไร แสงสว่างสาดลอดผ่านร่องหินเข้ามา เวี่ยจือหยางเกิดความง่วงเหงา แต่แล้วเยี่ยหลิงซูในอ้อมอกขยับตัวลุกขึ้นนั่ง พอพบว่าตัวเองอยู่ที่ใด ก็ยกมือผลักไสโดยแรง ถึงแม้หลังจากรับบาดเจ็บไร้เรี่ยวแรง แต่ยังผลักเวี่ยจือหยางนอนหงายเท้าชี้ฟ้า ศีรษะปะทะชนกับผนัง ต้องร้องโอดโอยออกมา

เยี่ยหลิงซูกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า “ท่านทำอะไร?”

เวี่ยจือหยางลูบคลำศีรษะ แค่นเสียงกล่าวว่า “ท่านยังถามอีก? เมื่อคืนท่านทั้งร่ำร้องทั้งอาละวาด ข้าพเจ้าเข้ามาตรวจดู กลับถูกท่านฉุดรั้งไว้ กลายเป็นหมอนหนุนตลอดทั้งคืน”

เยี่ยหลิงซูพอฟัง ค่อยนึกถึงเหตุการณ์เมื่อคืนได้บ้าง สร้างความอับอายจนหน้าแดงสดใส นั่งพิงผนังถ้ำ ไม่อาจกล่าววาจาอันใด

ผ่านไปครู่หนึ่งนางอดถามมิได้ว่า “เมื่อคืน เมื่อคืนข้าพเจ้ากล่าวอันใด?”

เวี่ยจือหยางได้แต่กล่าวว่า “ท่านร้องเรียกท่านพ่อ และร้องเรียกท่านแม่ บอกให้หยุดมือ เอ่ยถึงโลหิต คาดว่าคงฝันร้าย ฟังดูน่ากลัวอยู่บ้าง”

เยี่ยหลิงซูเงียบงันชั่วขณะ จึงบอกให้ประคองนางลุกขึ้น เวี่ยจือหยางประคองนางลุกขึ้นมา หญิงสาวลูบคลำกองหินเหล่านั้น ทดลองผลักสองครา ก้อนหินหาขยับเขยื้อนไม่

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ท่านรับบาดเจ็บบอบช้ำ อย่าได้เคลื่อนไหว

โดยวู่วามแล้ว”

เยี่ยหลิงซูทรุดนั่งลง ชั่วครู่จึงกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า “เวี่ยจือหยาง พวกเราอาจออกไปไม่ได้แล้ว”

เวี่ยจือหยางเกิดความคิดเช่นนี้แต่แรก พอฟังยังอดผิดหวังมิได้ ได้ยินเยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “ข้าพเจ้ารับบาดเจ็บ ท่านไม่มีพลังฝีมือ คิดผลักก้อนหินเหล่านี้ ยังยากเย็นกว่าปีนป่ายขึ้นสวรรค์ หากไม่มีคนมาช่วยเหลือ เราท่านคงต้องตายแล้ว”

เวี่ยจือหยางไม่ยินยอมพร้อมใจ ยื่นหน้าถึงข้างร่องหิน ร่ำร้องดังๆ ว่า “ช่วยด้วย ช่วยชีวิตด้วย...” ร่ำร้องเจ็ดแปดเที่ยว มิเพียงไม่มีผู้คนขานรับ ถึงกับไม่สร้างความแตกตื่นแก่นางแอ่นที่เบื้องนอก

เยี่ยหลิงซูทอดถอนใจกล่าวว่า “ไม่ต้องร้องแล้ว ที่นี้อยู่ในที่เปลี่ยว ข้าพเจ้ารับบาดเจ็บไร้เรี่ยวแรง ท่านก็ไม่สามารถโคจรพลังร่ำร้อง สุ้มเสียงไม่สามารถถ่ายทอดออกไป”

เวี่ยจือหยางยังไม่ละความพยายาม กล่าวว่า “เราท่านหายสาบสูญ ผู้คนบนเกาะต้องออกค้นหา จะช้าเร็วต้องสืบเสาะถึงที่นี้”

เยี่ยหลิงซูบอกว่าอาจจะ กล่าวจบก็นั่งขัดสมาธิ ไม่ส่งเสียงอีก

เวี่ยจือหยางนั่งอยู่ด้านข้าง มีความรู้สึกว่าผ่านวันดุจเป็นปี เห็นฟ้ามืดสลัวลงทีละน้อย เป็นยามวิกาลอีกครั้ง เด็กหนุ่มต้องร่ำร้องขอความช่วยเหลือต่อภายนอก แต่ต่อให้ร่ำร้องจนคอหอยแทบแตก หามีเสียงตอบรับไม่

ทั้งสองหิวโหยหนึ่งวันหนึ่งคืน เยี่ยหลิงซูยังรับบาดเจ็บบอบช้ำ ร่างกายอ่อนล้ายิ่งกว่า พอถึงเที่ยงคืนก็เป็นไข้อีก เวี่ยจือหยางหยิบขลุ่ยขึ้นมา แต่ไม่เห็นดีขึ้น มันพอเป่าจบเพลง ได้ยินเยี่ยหลิงซูกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า “เวี่ยจือหยาง แล้วกันไปเถอะ หลังจากคืนนี้ข้าพเจ้าคงต้องตายแล้ว”

เวี่ยจือหยางรีบกล่าวว่า “อย่าได้กล่าวเหลวไหล ต้องมีคนมา

แน่นอน”

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “อย่าได้โง่งมไปแล้ว” สุ้มเสียงของนางเปลี่ยนเป็นนุ่มนวล กล่าวอีกว่า “ข้าพเจ้าทราบว่าท่านกล่าวเช่นนี้ เพียงไม่ต้องการให้ข้าพเจ้าสิ้นหวัง คนขอเพียงไม่หมดอาลัยตายอยาก ก็จะไม่สิ้นลมปราณ”

เวี่ยจือหยางรู้สึกมีก้อนอันใดจุกที่ลำคอ บังเกิดความอึดอัดขัดข้อง มันนึกแค้นใจตนเองไร้ความสามารถ ได้แต่เบิ่งตาดูอาการบาดเจ็บของหญิงสาวทรุดหนักลง โดยที่ตนเองไม่มีหนทางอันใด

เยี่ยหลิงซูกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า “เวี่ยจือหยาง ท่านกลัวตายหรือไม่?”

เวี่ยจือหยางลังเลเล็กน้อยจึงกล่าว “อย่าได้เอ่ยถึงตายไม่ตาย พวกเราต้องมีชีวิตสืบไป”

หลังจากเงียบงันชั่วขณะ เยี่ยหลิงซูจึงกล่าว “ไม่ทราบว่าคนตายแล้วมีสภาพอย่างไร ในโลกนี้มีสวรรค์นรกจริงหรือ?”

เวี่ยจือหยางได้แต่คล้อยตามคำพูดของนางว่า “อาจบางทีมี ท่านถามไถ่ไยกัน?”

เยี่ยหลิงซูกล่าวเบาๆ ว่า “ข้าพเจ้านึกถึงท่านพ่อท่านแม่ ท่านแม่คงต้องไปยังสรวงสวรรค์ ส่วนท่านพ่อต้องลงไปยังนรกภูมิ”

เวี่ยจือหยางใจเต้นระทึกขึ้นกล่าวว่า “ท่านมีไข้สูงหรือ บิดามารดาท่านย่อมต้องไปยังสรวงสวรรค์”

เยี่ยหลิงซูกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า “เมื่อวานข้าพเจ้าเห็นอีก เห็นท่านพ่อถือกระบี่แทงใส่ท่านแม่กระบี่แล้วกระบี่เล่า ที่น่าประหลาดคือท่านแม่ยิ้มตลอดเวลา หรือว่านางไม่เจ็บปวด คนยามเจ็บปวดยังเผยอยิ้ม ช่างน่าประหลาดแท้ ข้าพเจ้าร่ำร้องเรียกหา พวกท่านต่างไม่สนใจข้าพเจ้า รอบข้างเกิดเปลวไฟลุกโชน ข้าพเจ้าวิ่งอยู่ในกองเพลิง ไม่ว่าอย่างไรก็ฝ่าออกไปไม่ได้ ได้แต่มองดูท่านพ่อแทงกระบี่ใส่ท่านแม่กระบี่แล้วกระบี่เล่า”

เวี่ยจือหยางรับฟังจนขนลุกเกรียวกล่าวว่า “นั่นเป็นความฝัน แม่นาง

เยี่ย ที่นี้เป็นถ้ำนางแอ่น มีเพียงเราท่าน..."

เยี่ยหลิงซูกล่าวอย่างเลื่อนลอยว่า "ไม่ นั่นมิใช่ความฝัน ข้าพเจ้า... ข้าพเจ้าต้องการทราบว่าท่านพ่อไฉนฆ่าท่านแม่...แต่ว่าข้าพเจ้ากำลังจะตายแล้ว ไม่มีวันทราบเรื่องนี้ได้"

เวี่ยจือหยางปากอ้าตาค้าง จิตใจสับสนยุ่งเหยิง หากว่าที่เยี่ยหลิงซูกล่าวมิใช่คำละเมอ อย่างนั้นชาติกำเนิดของหญิงสาวไยมิใช่น่าเศร้านัก มันตะลึงลานวูบจึงกล่าว "ท่าน...บิดาท่านเล่า? ภายหลังมันเป็นอย่างไร?"

"ท่านพ่อตายแล้ว ท่านพ่อฆ่าตัวตาย"

"อย่างนั้นท่าน..."

"ข้าพเจ้าเป็นกำพร้า ได้รับการชุบเลี้ยงจากซือฟู่จนเติบใหญ่"

เวี่ยจือหยางยกสองมือกอดเข่า ในใจเกิดความเลื่อนลอย ชั่วครู่ไม่ได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวของหญิงสาว สร้างความประหวั่นพรั่นใจ ยื่นมือออกแตะสัมผัสดู พบว่าร่างของเยี่ยหลิงซูร้อนลวกดุจเดิม แต่ยังมีลมหายใจรวยริน

หญิงสาวยังมีชีวิตอยู่ ดังนั้นเวี่ยจือหยางค่อยโล่งอก ขวางขลุ่ยเป่าเป็นเสียงดัง เสียงดนตรีวนเวียนอยู่ริมโสต ไม่สามารถกระจายออกไป มันพลันฉุกใจคิด นึกถึงภาพเหตุการณ์ที่เป่าบทเพลงเทพคีตาหมุนรอบที่ชายฝั่งทะเล ตอนแรกเสียงขลุ่ยเผชิญลมก็แตกกระจาย พอเป่าถึงตอนท้ายเสียงขลุ่ยค่อยทะลุผ่านลมแรง ถ่ายทอดถึงท้องทะเลอันไกลโพ้น

เวี่ยจือหยางกระโดดปราดขึ้น ด่าทอตนเองเลอะเลือนโง่งม คิดอ่านในใจ *'เสียงร้องของเราไม่สามารถถ่ายทอดไปไกล หรือว่าเสียงขลุ่ยไม่สามารถถ่ายทอดออกไป?'*

นึกถึงตอนนี้ บังเกิดความลิงโลดแทบคลุ้มคลั่ง มันสงบสติขวางขลุ่ยเป่าเป็นเสียงดัง ใช้จิตหลอมรวมกับสมาธิ ใช้สุ้มเสียงเชื่อมโยงกับลมปราณ พลังลมปราณโคจรหมุนเวียน เป่าบทเพลงเทพคีตา บังคับเสียงขลุ่ยเป็น

เส้นสาย ลดเลี้ยวผ่านรอยร่องของกองหิน ส่งออกจากปากถ้ำนางแอ่น ล่องลอยไปยังที่ไกลตา

เวี่ยจือหยางเป่าเที่ยวแล้วเที่ยวเล่า การเป่าขลุ่ยเช่นนี้ต้องบรรจุพลังเข้าไป เวี่ยจือหยางทั้งหิวโหยทั้งกระหาย พอเป่านานเข้า รู้สึกตาลายสมองหมุน เมื่อเป่าถึงช่วงแหลมสูง แทบไม่สามารถเป่าต่อ แต่พอนึกถึงหญิงสาวที่ข้างกาย ก็ปลุกปลอบสมาธิส่งเสียงขลุ่ยออกไป

เป่ากระท่อนกระแท่นเป็นเวลาสองชั่วยาม วิกาลค่อยเลือนลับ ฟ้าสางสว่างอีกครา เวี่ยจือหยางหมดเรี่ยวสิ้นแรง ละทิ้งขลุ่ยหยกกระแทกนั่งลงกับพื้น ร่างกายอ่อนระทวย สติสัมปชัญญะเลอะเลือนเลื่อนลอยขึ้นมา

ทันใดนั้นพื้นผิวดินสั่นสะเทือน ที่ข้างหูแว่วเสียงครืนครั่น เวี่ยจือหยางช้อนตาขึ้น ปรากฏแสงสว่างชอนไชเข้าตา หินใหญ่ก้อนหนึ่งถูกขยับเคลื่อนออกอย่างช้าๆ

เวี่ยจือหยางทั้งแตกตื่นทั้งยินดี หยีตามองดู เห็นที่หน้าช่องแตกยืนไว้ด้วยเงาร่างสายหนึ่ง คนผอมสูงโดดเด่นเหนือใคร

เวี่ยจือหยางร้องเรียกหวินเต่าอ๋อง แต่หวินซวีหาเหลือบแลมันไม่ กระโดดปราดเข้ามาโอบอุ้มเยี่ยหลิงซูขึ้น แล้วสะบัดหน้าจากไป

เวี่ยจือหยางติดตามออกจากถ้ำ ยังไม่ทันยืนหยัดมั่น พบว่าที่ข้างกายมีเงาร่างผู้คน พอเหลียวหน้ามอง เห็นหวินฉังถลึงจ้องมองมา เวี่ยจือหยางไม่ทันอธิบายบอกกล่าว ใบหน้าคล้ายถูกขวานจามใส่ เบื้องหน้าสายตามืดทะมึนสิ้นสติไป

ไม่ทราบผ่านไปนานเท่าใด เวี่ยจือหยางค่อยรู้สึกตัว บังเกิดความเจ็บปวดถึงสมอง มันพยายามลืมตาขึ้น ตาซ้ายยังพอมองเห็น แต่ตาขวาถูกข้างแก้มที่บวมปูดดันจนเหลือเพียงเส้นเดียว

รู้สึกว่ารอบข้างคุ้นตายิ่ง ได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า “ฟื้นแล้วหรือ?”

เวี่ยจือหยางกวาดตามอง เห็นถงเย่านั่งอยู่ที่ข้างเตียง

เวี่ยจือหยางนึกโล่งอก ที่แท้กลับมายังที่พักบนยอดเขาเชิญชวนจันทร์แล้ว พอลูบคลำหน้าอกดู คัมภีร์เทพคีตายังอยู่ ไม่ได้ถูกผู้คนหยิบฉวยไป ขลุ่ยหยกก็อยู่ข้างกาย ยามลูบคลำให้ความรู้สึกที่เย็นระรื่น

มันดิ้นรนลุกขึ้น รู้สึกว่าปวดศีรษะครึ่งซีก พอยกมือลูบคลำ ต้องด่าทอว่า “หวินฉัง เจ้าตัวบัดซบ”

ถงเย่าทอดถอนใจกล่าวว่า “เด็กน้อยนั้นยังยั้งมือไว้ไมตรี ไม่เช่นนั้นศีรษะของเจ้าคงถูกมันบิดลงมาแล้ว”

เวี่ยจือหยางนึกถึงหญิงสาว ต้องกล่าวว่า “เยี่ยหลิงซูเล่า?”

ถงเย่าไม่ทันตอบคำ ที่หน้าประตูบังเกิดสุ้มเสียงเย็นชาเสียงหนึ่งดังว่า “นางหายดีแล้ว”

ถงเย่ากระโดดปราดขึ้นมา เรียกหาเต่าอ๋อง เห็นหวินซวีเดินเข้ามากวาดมองเวี่ยจือหยางแวบหนึ่ง แล้วโยนขวดยาเล็กๆ ให้ใบหนึ่ง

ถงเย่ารับมาชมดู ต้องยิ้มระรื่น กล่าวกับเวี่ยจือหยางว่า “ยังมิรีบขอบคุณเต่าอ๋องอีก นี่เป็นยอดตัวยาในการรักษาบาดเจ็บ”

เวี่ยจือหยางน้อมกายลงเล็กน้อยกล่าวว่า “หมิงโต้ว...” หวินซวีชิงโบกมือห้ามปราม ตาสาดประกายเจิดจ้ากล่าวว่า “เราทราบเรื่องทั้งหมดแล้ว เรื่องที่ผ่านมาให้ซุกงำไว้ในใจ หากกล่าวเพ้อเจ้อเหลวไหล อย่าได้โทษว่าเราไร้ไมตรี”

เวี่ยจือหยางบังเกิดความงุนงงสงสัย เหลียวดูถงเย่า ถงเย่าก็มีสีหน้ามึนงงเช่นกัน

หวินซวีขมวดคิ้วกล่าวว่า “ยังมีอีกเรื่องหนึ่ง นับแต่นี้ห้ามมิให้เจ้าพบกับหลิงซู หากว่าล่วงละเมิด เราจะฟาดขาทั้งสองข้างของเจ้า จับโยนลงทะเลไปเป็นอาหารของปูปลา”

เวี่ยจือหยางทั้งแตกตื่นทั้งเดือดาล ร้องดังๆ ว่า “หากว่านางมาหา

ข้าพเจ้า..."

ไม่ทันขาดคำ ถงเย่าก็เคาะศีรษะมันคราหนึ่ง ดุว่า "เด็กโสโครก เจ้าเป็นตัวอะไร คู่ควรให้นางมาหาเจ้าหรือ?"

หวินซวีไม่ได้อาละวาด จับจ้องมองเวี่ยจือหยางอย่างลึกซึ้งกล่าวว่า "นางมาหาเจ้า เจ้าก็อย่าได้สนใจ" พลางกวาดมองถงเย่าแวบหนึ่ง กล่าวว่า "ถงก่วนซื่อ มันเป็นแรงงานในสังกัดท่าน หากละเมิดคำสั่งห้ามของเรา ท่านต้องรับโทษพร้อมกับมัน"

ถงเย่าปาดเหงื่อบนหน้าผาก ขานรับคำหนึ่ง น้อมส่งหวินซวีออกจากห้อง

เวี่ยจือหยางรอจนมันจากไปไกล จึงกล่าว "ถงก่วนซื่อ หมิงโต้วอยู่ที่ใด?"

ถงเย่าเหลือกตาขึ้น กล่าวว่า "ท่านถามถึงเจ้าผู้นี้ทำอะไร?"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "มันออกจากเกาะหรือไม่?" มันลังเลเล็กน้อย จึงกล่าวอีกว่า "หรือว่าถูกลงโทษอันใด"

ถงเย่าจับจ้องมองมันชั่วขณะค่อยสั่นศีรษะกล่าวว่า "ไม่เคยได้ยินมา"

เวี่ยจือหยางสงสัยใจกว่าเดิม ครุ่นคิดว่าหากเยี่ยหลิงซูทุเลาจากอาการบาดเจ็บ คงต้องเปิดโปงพฤติการณ์ชั่วช้าของหมิงโต้วออกไป หากหมิงโต้วรั้งอยู่บนเกาะ ต้องถูกลงโทษแน่นอน ขณะครุ่นคิด ได้ยินถงเย่ากล่าวอีกว่า "เด็กน้อย สองวันหนึ่งคืนนี้เจ้าอยู่ร่วมกับเยี่ยหลิงซูหรือ?"

เวี่ยจือหยางผงกศีรษะรับ ถงเย่าขมวดคิ้วกล่าวว่า "เจ้ากับนาง..." เวี่ยจือหยางชิงกล่าวว่า "ข้าพเจ้ากับนางบริสุทธิ์ผุดผ่อง ไม่กระทำเรื่องผิดทำนองคลองธรรม"

ถงเย่าจับจ้องมองดูมัน ไม่คล้ายกับพูดปด จึงสั่นศีรษะทอดถอนใจกล่าวว่า "พวกเจ้าหายสาบสูญพร้อมกัน สร้างความปั่นป่วนวุ่นวายทั่วทั้ง

เกาะ แต่ว่ากล่าวไปประหลาดแท้ ด้วยนิสัยใจคอของหวินซวี มิเพียงไม่ลงโทษเจ้า ทั้งยังกำนัลตัวยารักษาบาดเจ็บให้กับเจ้า นับว่าแปลกประหลาดถึงที่สุด"

เวี่ยจือหยางอดฝืนยิ้มมิได้ ถงเย่านึกถึงคำสั่งห้ามของหวินซวี ไม่สะดวกกับการซักไซ้ถึงที่สุด ต้องสั่นศีรษะทอดถอนใจจากไป

นับแต่นั้นเป็นต้นมา ผู้คนบนเกาะพอพบเห็นเวี่ยจือหยาง สายตาเริ่มผิดแผกแตกต่าง แม้แต่ชาวนาทั้งหลายก็เกิดความสงสัยอยากรู้ กระซิบถามถึงเรื่องระหว่างมันกับเยี่ยหลิงซู แต่เวี่ยจือหยางไม่ยอมปริปาก แต่มันยิ่งไม่บอก คนยิ่งคาดเดาต่างๆ นานา

หลังจากที่มันฟื้นคืนสติมา วันที่สองเจียงเสี่ยวหลิวก็รุดมา แต่เปลี่ยนเป็นเงียบขรึมไม่พูดจา แววตาก็ประหลาดพิกล เลียบเคียงถามถึงความสัมพันธ์ระหว่างเวี่ยจือหยางกับเยี่ยหลิงซู เวี่ยจือหยางทั้งขุ่นเคืองทั้งขบขัน ได้แต่บอกว่าไม่มีใด แต่เจียงเสี่ยวหลิวแสดงว่าไม่ยอมเชื่อ

เวี่ยจือหยางจับตาดูความเคลื่อนไหวของตึกปลาวาฬ พบว่าผ่านไปหลายวัน หมิงโต้วยังอยู่ในตำแหน่ง แม้แต่ศิษย์โฉดทั้งสี่ก็ไร้เรื่องราว มีอยู่ครั้งหนึ่งคนทั้งสี่ผ่านชายฝั่งทะเล พบเห็นเวี่ยจือหยาง ยังร่ำร้องด่าทอใส่มัน

เวี่ยจือหยางบันดาลโทสะ คิดไปหาหวินซวี ถามไถ่ให้กระจ่างชัด จากนั้นครุ่นคิด หวินซวีทราบดีว่าหมิงโต้วกระทำแต่ไม่ลงโทษ แสดงว่าระหว่างทั้งสองมีลับลมคมในใด เวี่ยจือหยางถึงกับครุ่นคิด หวินซวีห้ามมิให้ตนเองบอกความจริง หากบอกว่าคิดรักษาชื่อเสียงของเยี่ยหลิงซู มิสู้บอกว่าคิดปกปิดพฤติการณ์ชั่วช้าของหมิงโต้ว

มันยิ่งครุ่นคิดยิ่งขุ่นแค้น คืนนี้ขึ้นสู่ยอดเขาเชิญชวนจันทร์ หันหน้าหาท้องทะเลเป่าขลุ่ยคลายเหงา เป่าอยู่ครู่หนึ่ง มองดูหมู่ดาวพราวฟ้า ไม่

ทราบเพราะเหตุใด พลันนึกถึงเชลยในหุบเขาดาวซ่อนเร้น ต้องครุ่นคิด *'ฟังจากน้ำเสียงคนผู้นั้น คล้ายกับรู้จักท่านพ่อ อาจล่วงรู้เบื้องหลังที่ท่านพ่อถูกฆ่า'*

พอเงยหน้าขึ้น เห็นจันทร์ลอยอยู่กลางฟ้า ล่วงเลยเวลายามสองแล้ว จึงลงจากยอดเขา เดินไปยังหุบเขาดาวซ่อนเร้น

เดินทางประมาณสองลี้ ที่เบื้องหน้ามีแสงไฟวับแวม มันจึงหลบเข้าข้างทาง เห็นศิษย์เกาะตะวันออกสองคนถือโคมลมคลั่งตายเดินผ่านไป หลังจากนั้นก็พบเห็นคนเดินตรวจตรา ขณะสงสัยใจ พลันได้ยินเสียงเคาะเกราะบอกเวลายามสามแล้ว ศิษย์ทั้งหลายล้วนแยกย้ายจากไป บนเส้นทางก็เงียบสงบลง

เวี่ยจือหยางรีบรุดเดินทาง ไม่นานมาถึงเหนือหุบเขาดาวซ่อนเร้น ขณะจะลงไป พลันได้ยินเสียงแผดร้องคราหนึ่ง มันใจหายวาบ รีบซ่อนตัวเอาไว้

ได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งดังขึ้นจากก้นหุบเขาว่า "รสชาตินี้เป็นอย่างไร?" สุ้มเสียงนี้ฟังดูคุ้นหูยิ่ง จากนั้นถามว่า "ท่านรับปากเรื่องนั้นแล้วหรือไม่?"

ได้ยินเสียงหอบหายใจดังขึ้น คนผู้หนึ่งสวนคำว่าไม่รับปาก สุ้มเสียงชราภาพ เป็นชายชราที่ถูกกักขังอยู่ในหุบเขานั้นเอง

คนเค้นถามกล่าวว่า "มีความเข้มแข็ง" จากนั้นชายชรานั้นแผดร้องอีกสองคำ คล้ายถูกเคี่ยวเข็ญทรมานอันใด

เวี่ยจือหยางบังเกิดความแค้นแน่นอก ขณะจะโถมลงไป ได้ยินชายชรานั้นกล่าวว่า "หวินซวี หากเก่งกล้าสามารถก็ปล่อยให้เราตกตาย รบเร้าพัวพันเช่นนี้นับเป็นลูกผู้ชายอันใด?"

ยอดคนดาวซ่อนเร้น

คำ "หวินซวี" คล้ายน้ำเย็นถังหนึ่งราดรดลงยังศีรษะ สร้างความแตกตื่นแก่เวี่ยจือหยางจนหดศีรษะกลับไป กระทั่งลมหายใจยังไม่กล้าระบายออก ครุ่นคิดว่ามิน่าเล่าสุ้มเสียงจึงคุ้นหู ที่แท้เป็นประมุขเกาะหวิน หวินซวีมีพฤติการณ์ประหลาดพิกล ตื่นแล้วยังไม่นอน กลับรุดมาทรมานเชลยผู้หนึ่ง

เชลยนั้นแผดร้องอีกสองคำ สุ้มเสียงแผ่วล้าลง คล้ายกับจะตกตาย ชั่วครู่ให้หลังหวินซวีจึงกล่าวเสียงเย็นชาว่า "เอาเถอะ พวกเราลากถ่วงต่อไป ดูว่าท่านจะทนทานถึงวันเดือนปีใด"

เชลยนั้นตอบว่า "วันไหนก็วันนั้น"

หวินซวีร้องเพ้ยคำหนึ่ง ที่ปากหุบเขาปรากฏเงาดำถลันวูบหนึ่ง คนผู้หนึ่งถือโคมเดินออกมา ภายใต้แสงโคมสาดส่อง เห็นใบหน้าซูบของหวินซวีบูดบึ้งขุ่นเคือง หยุดยืนอยู่ปากหุบเขาชั่วขณะ สุดท้ายสะบัดแขนเสื้อจากไป

เวี่ยจือหยางหมอบซุ่มอยู่ด้านข้าง กระทั่งลมหายใจยังไม่กล้าระบายออก รอจนหวินซวีจากไปไกล มันค่อยสืบเสาะถึงปากหุบเขา ไต่เส้นเถาวัลย์ลงไป เรียกหาเบาๆ ว่า "**เหล่าเซียนเซิง** *(คำเรียกท่านผู้สูงอายุ)*

เหล่าเซียนเซิง..."

ในหุบเขาเงียบงันนิ่งนาน เชลยนั้นค่อยเอ่ยปากถามว่า "เด็กน้อยเจ้ามาทำอะไร?"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "ผู้อาวุโสมิใช่บอกให้ข้าพเจ้ามาหรอกหรือ?"

"เราบอกให้เจ้ามาเมื่อใด?"

เวี่ยจือหยางส่งเสียงเอื้อนว่า "ไตรสารทสูดกลิ่นกุ้ยฮัว ถึงวาระแยกจากกัน วันหน้าพบกันในปรโลก ได้สดับเสียงขลุ่ยใหม่"

"กวีบทนี้นับเป็นอย่างไรได้?"

"นี่เป็นบทกวีซ่อนความนัย หากดึงคำหนึ่งในกวีทั้งสี่บทมา มิใช่เป็นคำ *'ยามสามพบกันใหม่'* หรอกหรือ?"

ชายชรานั้นเงียบงันชั่วขณะ พลันหัวร่อฮาฮากล่าวว่า "เด็กน้อยเจ้ามีไหวพริบปฏิภาณ คู่ควรกับการสนทนากับเรา"

กล่าวจบแสงไฟสว่างวูบ สาดลอดช่องหน้าต่างเหล็กบานหนึ่งออกมา เวี่ยจือหยางเดินเข้าไป เห็นหลังหน้าต่างมีสายตาคู่หนึ่งทอประกายดุจดาวเย็น สำรวจมองดูมัน จึงประสานมือกล่าวว่า "ผู้เยาว์เวี่ยจือหยาง ขอถามนามสูงส่งของเหล่าเซียนเซิง"

ชายชรานั้นกล่าวว่า "เราเป็น**เต้าสือ** *(คำเรียกตัวเองของนักพรต)* แซ่ฆราวาสแซ่สี มีฉายานามว่าอิ่งเจิน"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "ที่แท้เป็น**เต้าเจี้ยง** *(คำยกย่องนักพรต)* ท่านหนึ่ง เสียคารวะแล้ว" กล่าวพลางครุ่นคิด ชื่อสีอิ่งเจินฟังดูคุ้นหูยิ่ง คล้ายเคยได้ยินจากที่ใด

สีอิ่งเจินสังเกตสีหน้ามัน นึกประหลาดใจอยู่บ้าง ครุ่นคิดว่าศิษย์เกาะตะวันออกส่วนใหญ่รู้จักชื่อของตนเอง แต่ดูจากสีหน้าเวี่ยจือหยางคล้ายกับไม่รู้จัก จึงถามว่า "เด็กน้อย เจ้ามิใช่ศิษย์เกาะตะวันออกหรือ?"

"มิใช่"

"เจ้าเป็นบุตรบุญธรรมของเวี่ยเส้าฟง ไฉนมายังเกาะตะวันออก?"

เวี่ยจือหยางบอกกล่าวต้นสายปลายเหตุออกไปโดยคร่าวๆ สีอิ่งเจินพอฟัง ต้องแค่นหัวร่อกล่าวว่า "เด็กน้อยหวินซวีผู้นี้ล่อลวงผู้คนมายังพอทำเนา ทั้งยังย่ำยีผู้มีความรู้ความสามารถ ถือว่ามีตาแต่ไร้แวว"

เวี่ยจือหยางอดถามมิได้ว่า "สีเต้าเจี้ยง หวินซวีไฉนเคี่ยวเข็ญทรมานท่าน?"

สีอิ่งเจินกล่าวว่า "กล่าวไปยืดยาวยิ่ง เด็กน้อยเคยได้ยินชื่อหุบเขากว้างไพศาลมาหรือไม่?" ไม่รอให้เวี่ยจือหยางตอบคำ ก็กล่าวว่า "เราชราจนเลอะเลือนแล้ว เจ้ามิใช่ชาวยุทธจักร ย่อมไม่รู้จักค่ายสำนักเหล่านี้"

หยุดเล็กน้อยจึงบอกเล่าว่า "หุบเขากว้างไพศาลของเราตั้งอยู่ทางเหนือ ก่อตั้งโดยปรมาจารย์**เหลียวฉิง*** ต่อมาได้รับการจรรโลงจากปรมาจารย์**ไป่ยา** *(ร้อยใบ้)* ทั้งสองท่านล้วนเป็นยอดหญิงของสำนักพรต ปรมาจารย์ไป่ยาความจริงไม่รับศิษย์บุรุษ พอบั้นปลายตกระกำลำบาก ดีที่ได้รับการอนุเคราะห์จากเทียนอี้จินหยินผู้เป็นอาจารย์เรา จึงรับอาจารย์เราเป็นศิษย์ เมื่อสืบทอดถึงรุ่นเรา ถือเป็นรุ่นที่สี่ แต่หากไล่เรียงถึงต้นกำเนิด หุบเขากว้างไพศาลมาจากสายเดียวกันกับเกาะตะวันออก กระบี่ดาวหมากล้อมของหุบเขาเรากับเทพกระบี่เงาบินของเกาะตะวันออก ล้วนมาจากกระบี่คืนซ่อนของปรมาจารย์กระบี่ราชวงศ์ก่อนกงหยางหวี่ ปรมาจารย์ทั้งสองสำนักมีส่วนเกี่ยวพันมากมาย"

เวี่ยจือหยางสอบถามว่า "เพลงกระบี่ทั้งสองชนิดนี้ผู้ใดร้ายกาจกว่า?"

สีอิ่งเจินหัวร่อเฮอะฮะไม่ตอบคำ บอกเล่าว่า "หากนับตามศักดิ์ฐานะ เรากับหวินฉ่างผู้เป็นบิดาของหวินซวีจัดอยู่รุ่นเดียวกัน ขณะที่เราออกท่องเที่ยว ประจวบกับราชวงศ์มองโกลเกิดเหตุการณ์วุ่นวาย แผ่นดินแทบ

---

* ตัวละครในวีรกรรมผู้กล้า

ลุกเป็นไฟ ตอนนั้นเรายังหนุ่มฉกรรจ์ เห็นผู้คนข่มเหงราษฎร ต้องสอดมือเข้าไป แต่แล้วพบว่าคนโฉดในโลกประหารไม่หมดสิ้น สร้างความท้อแท้ใจนัก ที่เจ็บปวดใจยิ่งกว่าคือศิษย์เกาะตะวันออกมีทั้งคนดีกับคนเลว เที่ยวกดขี่ข่มเหงราษฎร แต่อาจารย์เราเคยสั่งห้ามมิให้เราเพาะความแค้นกับเกาะตะวันออก จึงไม่อาจทำอย่างไรได้

"อยู่มาวันหนึ่งเราผ่านพื้นที่เฮาโจว เห็นผู้คนต่อสู้กัน ฝ่ายหนึ่งมีจำนวนน้อยกว่า ใช้ออกด้วยวิชาฝีมือของเกาะตะวันออก อีกฝ่ายหนึ่งเป็นไพร่พลทหาร แม้มีจำนวนมาก แต่ฝีมือธรรมดา อยู่ภายใต้การนำของแม่ทัพผู้หนึ่ง แม่ทัพนั้นกลับบงการไพร่พลต้านทานเหล่ายอดฝีมือไว้ เห็นแม่ทัพนั้นมีหน้าตาอัปลักษณ์ แต่บุคลิกภาพสูงส่ง เห็นเกาะตะวันออกช่วงชิงมีเปรียบ สังหารไพร่พลล้มตาย แม่ทัพนั้นก็ตกอยู่ในห้วงคับขัน เราไม่อาจนิ่งดูดาย จึงชักกระบี่ออกไป เข่นฆ่าศิษย์เกาะตะวันออกล่าถอย แต่ยังยั้งมือไว้ไมตรี เพียงทิ่มแทงใส่เท้าพวกมัน"

เวี่ยจือหยางได้ยินสือิ่งเจินบอกเล่าอย่างเฉื่อยชา แต่ว่าสองทัพสู้รบคิดแทงทำร้ายใส่เท้าของศัตรู โดยไม่ทำร้ายผู้คนถึงแก่ชีวิต ต้องมีเพลงกระบี่สูงเยี่ยมยิ่ง

สือิ่งเจินบอกเล่าว่า "ผู้นำขบวนของเกาะตะวันออกจดจำความเป็นมาของเราออก จึงกล่าว *'เกาะเต่ายักษ์ศักดิ์สิทธิ์กับหุบเขา มาจากต้นตอเดียวกัน เหตุใดจึงสอดเท้าเข้ามาทำลายแผนการใหญ่ของเรา?'*

"เรามีโทสะคุกรุ่น กล่าวว่า *'ผู้อาวุโสของเกาะท่าน ไม่ว่าซื่อเทียนฟงกงหยางหวี่ จอมยุทธ์หวินสู ฮัวจิ้งกลับเหยียนฮัวเซียนเซิง ล้วนแล้วแต่มีวีรกรรมหาญกล้า ตอนนี้พวกท่านคิดช่วงชิงแผ่นดิน กลับตระบัดสัตย์ลืมคุณธรรม ทำร้ายผู้คนล้มตาย หากผู้อาวุโสสำนักท่านมีญาณรับรู้ ไม่ทราบมีความรู้สึกอย่างไร?'*

"คนผู้นั้นแค่นหัวร่อ กล่าวคำอาฆาตแล้วจากไป แม่ทัพนั้นก็เข้ามา

พบเรา ทั้งสองฝ่ายพากันบอกชื่อฉายา เจ้าเข้าใจว่าคนผู้นี้เป็นใคร?"

เวี่ยจือหยางขบคิดแล้วกล่าว "หรือว่าเป็นจูหยวนจาง?"

สีอิ่งเจินอุทานดังเอ๊ะถามว่า "เห็นได้อย่างไร?"

"ท่านบอกว่าที่เกิดเหตุเป็นพื้นที่เฮาโจว นั่นเป็นถิ่นเกิดของจูหยวนจาง ทั้งบอกว่ามันมีหน้าตาอัปลักษณ์ แต่บุคลิกภาพสูงส่ง แสดงว่าท่านให้ความนิยมเลื่อมใส ในโลกนี้สมควรมีคนที่ท่านนิยมเลื่อมใสไม่มากนัก นึกดูคงมีแต่จูหยวนจางเท่านั้น"

สีอิ่งเจินปรบมือกล่าวว่า "เด็กน้อยคาดเดาถูกต้อง น่าเสียดายที่นี้ไม่มีสุรา ไม่เช่นนั้นสมควรดื่มจอกหนึ่ง"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "เต้าเจี้ยงช่วยชีวิตจูหยวนจาง คงคบหามันเป็นสหายกระมัง?"

สีอิ่งเจินด่าอย่างยิ้มแย้มว่า "เด็กน้อยไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำ จูหยวนจางเป็นเจ้าชีวิตองค์ปัจจุบัน หรือเจ้าไม่รู้หลักเหตุผลว่าเจ้าชีวิตไม่มีสหาย?"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "ตอนนั้นจูหยวนจางยังไม่เป็นเจ้าชีวิต หากไม่คบหาสหาย เกรงว่าไม่ได้ครองแผ่นดิน"

สีอิ่งเจินทอดถอนใจกล่าวว่า "เด็กน้อยอายุยังเยาว์ กลับรู้เหตุและผล ใช่แล้ว พวกเราสาบานเป็นพี่น้องกัน"

"ที่แท้พวกท่านมิใช่สหาย หากเป็นพี่น้องกัน"

สีอิ่งเจินกล่าวว่า "จูหยวนจางชักชวนเราร่วมก่อการ แต่เราไม่มีความสนใจทำสงครามชิงเมือง เพียงกลัวว่าเกาะตะวันออกส่งคนมารังควาน จึงรับปากรั้งอยู่เฝ้ารักษาพื้นที่เฮาโจว สามวันแรกไม่มีเรื่องใด พอถึงยามค่ำคืนของวันที่สี่ ปรากฏยอดฝีมือเกาะตะวันออกมารังควานจริงๆ ครั้งนี้มีผู้คนรุดมาหกคน ล้วนถูกเราใช้กระบี่ขับไล่ล่าถอย ผ่านไปอีกสองวัน มีคนมาอีกสี่คน คนทั้งสี่นี้ร้ายกาจยิ่งกว่า เรายั้งมือไม่ทัน ทิ่มแทงสังหารไป

คนหนึ่ง

"เมื่อถึงค่ำคืนของวันที่แปด ปรากฏผู้ชรามาสองคน ล้วนมีฝีมือสูงเยี่ยม คาดว่าเป็นชนชั้นผู้อาวุโส เราต่อสู้กับพวกมันบนลานฝึกซ้อมฝีมืออาศัยหนึ่งต้านทานสอง เห็นแน่ชัดว่าต้องพ่ายแพ้ พลันได้ยินบุรุษผู้หนึ่งส่งเสียงหัวร่อ เราเงยหน้าขึ้น เห็นบนเสาธงยืนไว้ด้วยคนผู้หนึ่ง

"เสาธงต้นนี้สูงสี่วา คนผู้นี้ขึ้นถึงบนยอดเสาเมื่อใด พวกเราทั้งสามหาล่วงรู้ไม่ ผู้อาวุโสเกาะตะวันออกทั้งสองเข้าใจว่าเราซ่อนกำลังไว้ หนึ่งในสองจึงฟาดฝ่ามือกระแทกเสาธงหักกลาง กระบวนท่านี้ชั่วร้ายยิ่ง เสาธงปักตั้งบนที่โล่ง คนผู้นั้นไม่มีที่หยั่งเท้า คงต้องร่วงฟาดลงมาตกตาย"

เวี่ยจือหยางร้องโอยกล่าวว่า "มันร่วงฟาดลงมาตกตายหรือ?"

"กล่าวไปประหลาดแท้ เสาธงหักโค่นลงมา คนผู้นั้นไม่ได้ร่วงหล่นลง เราเพ่งตามอง เห็นคนผู้นั้นลอยตัวอยู่กลางอากาศ พลิ้วร่างลงมาอย่างช้าๆ ไม่คล้ายเป็นเรือนร่างเลือดเนื้อ กลับคล้ายว่าวที่เป็นร่างคนตัวหนึ่ง รอจนคนผู้นั้นตกถึงพื้น เราเพ่งตามอง พบว่ามันอายุยังเยาว์ เพียงยี่สิบเศษเท่านั้น"

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างตื่นเต้นสงสัยว่า "ท่านบอกว่ามันเป็นคน มิใช่วิญญาณหรือ?"

สีอิ่งเจินหัวร่อฮาฮากล่าวว่า "มันย่อมเป็นคน เพียงแต่ฝึกปรือยอดวิชา เหินฟ้าแปลงเป็นปักษา ลงสู่วารีกลายเป็นมังกร มีความสำเร็จเลิศภพจบพสุธา"

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างเหลือเชื่อว่า "มีคนร้ายกาจถึงเพียงนี้หรือ?"

สีอิ่งเจินกล่าวว่า "ไม่เพียงแต่เราตื่นเต้นสงสัย ผู้อาวุโสเกาะตะวันออกทั้งสองก็ตื่นตระหนกยิ่ง ชายหนุ่มนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า *'พวกท่านทั้งสองอายุมากแล้ว ไม่เสพสุขที่เกาะตะวันออก กลับรุดมาก่อหวอดที่แผ่นดินจงหยวน ข้าพเจ้าสะกดรอยตามพวกท่านสามวัน ตลอดรายทาง*

ไม่ได้กระทำเรื่องดีงาม แสดงว่าประมุขเกาะหวินฉ่างปกครองหละหลวม สร้างความอับอายแก่บรรพชน หากว่าพวกท่านยังเกิดความละอาย ให้กลับเกาะตะวันออกไป'

"ชายชราทั้งสองฟังว่ามันสะกดรอยตามพวกตนสามวัน ล้วนไม่ยอมเชื่อ หนึ่งในสองกล่าวว่า *'เด็กน้อยกล่าวเขื่องโข ลองบอกมาว่าสามวันนี้พวกเราทำอะไร?'*

"ชายหนุ่มนั้นกล่าวว่า *'คืนแรกพวกท่านทั้งสองเที่ยวซ่องคณิกาที่เมืองจี๋ซิ่ง มิเพียงไม่จ่ายเงิน ทั้งยังทุบตีแม่เล้าบาดเจ็บสาหัส เช้าวันรุ่งขึ้นพี่ชราท่านนี้ควบม้าขาพลิก จึงหันไปแย่งม้าพาหนะของผู้อื่น เจ้าของม้าขัดขืน จึงถูกเตะขาซ้ายหัก เที่ยงวันนี้มีผู้อดอยากกลุ่มหนึ่งขออาหารจากพวกท่าน ถูกพวกท่านกวาดฝ่ามือใส่ จนรับบาดเจ็บสาหัสสามคน รับบาดเจ็บสถานเบาสี่คน ยังมีอีกเรื่องหนึ่ง พวกท่านไม่ได้มาเพียงสองคน หากเป็นสามคน พวกท่านทั้งสองมาล่อลวงนักพรตหนุ่มผู้นี้ อีกคนหนึ่งคิดลอบสังหารแม่ทัพพื้นที่เฮาโจวนั้น'*

"ชายชราทั้งสองพอฟัง ล้วนมีสีหน้าปั้นยาก หนึ่งในสองร้องถามว่า *'เจ้าทำอย่างไรกับพี่น้องเรา?'* ชายหนุ่มนั้นตอบว่า *'ไม่ทำอะไร เมื่อครู่เราจับคนรับลมอยู่ใต้ผืนธง ต่อมาเสาธงอยู่ดีๆ หักโค่นลง ภายหลังเป็นอย่างไรเราไม่ทราบได้'*

"ชายชราทั้งสองรีบรุดไปชมดู พบว่าใต้ผืนธงคลุมร่างคนผู้หนึ่งไว้ คาดว่าถูกชายหนุ่มจี้สกัดจุด จับแขวนอยู่บนเสาธง เสาธงพอหักโค่นลง คนผู้นั้นก็ศีรษะแตกเสียชีวิต ชายชราทั้งสองเดือดดาลคั่งแค้นยิ่ง ลงมือต่อชายหนุ่มทั้งสองด้วยอำมหิต มิคาดเพียงประมือกัน ผู้อาวุโสเกาะตะวันออกทั้งสองก็ล้มลง ส่วนชายหนุ่มนั้นลงมืออย่างไร เราไม่อาจเห็นชัดตา"

เวี่ยจือหยางถามโพล่งว่า "คนผู้นี้เป็นใคร จึงร้ายกาจถึงเพียงนี้?"

"คนผู้นี้แซ่เหลียงนามซือฉิน"

"มันยังมีชีวิตอยู่หรือ?"

"ย่อมยังมีชีวิตอยู่ เนื่องเพราะยังมีชีวิตอยู่ สามสิบปีนี้หวินซวีจึงไม่กล้าก้าวเท้าออกจากเกาะตะวันออก"

เวี่ยจือหยางร้องชมเชยว่า "ช่างร้ายกาจนัก"

สือิ่งเจินหัวร่อพลางบอกเล่าว่า "**เหลียงซือฉิน*** สยบผู้อาวุโสเกาะตะวันออกทั้งสอง แต่ไม่ลงมือโดยอำมหิต ทั้งปล่อยตัวพวกมันไป ก่อนไปกล่าวว่า *'พวกท่านถ่ายทอดวาจาถึงหวินฉ่าง ตอนนี้แผ่นดินปั่นป่วนวุ่นวาย หากว่ามันยังมีมโนธรรมสำนึก ทางที่ดีควบคุมเกาะตะวันออกไว้ ไม่เช่นนั้นสวรรค์จะไม่อภัยละเว้น'*

"ชายชราทั้งสองสบตากันวูบ ถามว่า *'ท่านเรียกว่าอะไร ฝึกฝีมือจากที่ใด?'* เหลียงซือฉินตอบว่า *'ข้าพเจ้าแซ่เหลียง มาจากโพ้นทะเล'* ชายชราทั้งสองหน้าแปรเปลี่ยนไป สะบัดหน้าจากไป กระทั่งซากศพของพวกพ้องก็ละทิ้งไม่สนใจ

"เราบังเกิดความสำนึกขอบคุณ เข้าไปทำความรู้จักกับเหลียงซือฉิน ค่อยทราบว่าคนผู้นี้ไม่เพียงมีฝีมือสูงเยี่ยม ทั้งยังเจนจบทุกศาสตร์สาขา จึงแนะนำมันต่อจูหยวนจาง แต่ว่ามันมีนิสัยชืดชา ไม่ต้องการรับราชการเป็นแม่ทัพ เพียงทำหน้าที่ที่ปรึกษา ต่อมาออกอุบายกำหนดยุทธการ กวาดพิชิตเหล่าผู้กล้าเกาะตะวันออก เกาะตะวันออกทราบดีว่าหากไม่กำจัดเหลียงซือฉิน อย่าคิดหมายเอาชนะจูหยวนจาง หวินฉ่างจึงส่งสารท้ารบเชิญมันมาต่อสู้พิสูจน์เป็นตายที่เกาะตะวันออก"

เวี่ยจือหยางซักถามว่า "มันเพียงคนเดียวหรือ?"

"เราความจริงคิดขอร่วมทาง แต่มันบอกว่าฝ่ายตรงข้ามอาจดำเนินแผนล่อเสือออกจากถ้ำ ให้เรารั้งอยู่ข้างกายจูหยวนจาง ระวังป้องกันเกาะตะวันออกลอบทำร้าย เรื่องราวหลังจากนั้นเราไม่ได้เข้าร่วม เพียง

---

* เหลียงซือฉินเป็นทายาทของเหลียงเซียว

ทราบว่ามันไปตามนัดเพียงลำพัง ข้ามน้ำข้ามทะเลไปโค่นยอดฝีมือเกาะตะวันออกพ่ายแพ้ ทั้งจารึกอักษรบนชายหาดหัวเต่าว่าแม้นไม่สมดุลเราจู่โจม”

เวี่ยจือหยางแลบลิ้นด้วยความตระหนกกล่าวว่า “ที่แท้อักษรแถวนั้นเป็นมันจารึกไว้”

สีอิ่งเจินกล่าวว่า “ภายหลังการศึกครั้งนั้น เกาะตะวันออกก็เสื่อมทรุดลง หวินฉ่างรับบาดเจ็บจากการต่อสู้ ไม่นานก็เสียชีวิต ก่อนตายสั่งเสียหวินซวีผู้เป็นบุตรชายแก้แค้นให้กับมัน ต่อมาหวินซวีฝึกเพลงกระบี่สำเร็จ ภายในสิบปีท้าสู้กับเหลียงซือฉินสามครั้ง ล้วนพบกับความพ่ายแพ้ ครั้งที่สามกลับถึงเกาะตะวันออก ยามโกรธแค้นสัตย์สาบานว่าหากฝึกยอดวิชาเอาชนะเหลียงซือฉินไม่ได้ ชีวิตนี้จะไม่ออกจากเกาะตะวันออกแม้สักก้าวเดียว”

เวี่ยจือหยางปรบมือกล่าวว่า “มิน่าเล่าหวินซวีหน้านิ่วคิ้วขมวด ที่แท้เป็นผู้แพ้นั่นเอง”

สีอิ่งเจินกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “เหลียงซือฉินมีฝีมือไร้ผู้ต่อต้าน สู้แพ้มันไม่ถือว่าอับอายขายหน้า ในชีวิตหวินซวีก็เพียงพบกับความพ่ายแพ้สามครั้งนี้ ทอดตาทั่วแผ่นดิน ผู้ที่สามารถเทียมบ่าเทียมไหล่กับมันมีไม่เกินห้าคน”

เวี่ยจือหยางถามว่าห้าคนใด สีอิ่งเจินกล่าวว่า “หากวันหน้าเจ้าออกท่องยุทธจักรย่อมทราบเอง”

เวี่ยจือหยางอดถามมิได้ว่า “เหลียงซือฉินยังอยู่ในราชสำนักหรือ ข้าพเจ้าไฉนไม่เคยได้ยินชื่อของมันมาก่อน?”

สีอิ่งเจินเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว “เพราะความเห็นทางการเมืองไม่ตรงกัน มันจึงแตกหักกับจูหยวนจาง เดินทางไกลถึงแดน**ซีอวี้** *(ดินแดนตะวันตก)* หลบเร้นจากทางโลก ตอนนี้คำ *‘เหลียงซือฉิน’* เป็นคำ

ต้องห้ามของราชสำนัก ผู้ใดเอ่ยถึงมีโทษถึงตาย”

เวี่ยจือหยางถามโพล่งว่าไฉนเป็นเช่นนี้ สีอิ่งเจินกล่าวว่า “เวี่ยเส้าฟงไม่ได้บอกเรื่องนี้ต่อเจ้าหรือ เท่าที่เราทราบ บิดาบุญธรรมเจ้าหลุดจากตำแหน่ง เพราะมีส่วนพัวพันกับเรื่องของเหลียงซือฉิน”

เวี่ยจือหยางใจหายวาบ ถามว่า “สีเต้าเจียง ท่านพ่อบุญธรรมเราสนิทสนมกับเหลียงซือฉินหรือ?”

“ไม่ถือว่าสนิทสนม เหลียงซือฉินเชี่ยวชาญดนตรีการ เป็นคนยกร่างดนตรีต้าหมิง เวี่ยเซียนเซิงมีการไปมาหาสู่กับมัน ต่อมาเหลียงซือฉินกระทำความผิด บิดาบุญธรรมเจ้าพลอยได้รับผลกระทบ แต่คนหลุดจากตำแหน่ง ยังรักษาชีวิตไว้ แต่ผู้อื่นไม่ได้โชคดีเช่นนี้” กล่าวพลางทอดถอนใจออกมา

เวี่ยจือหยางใจเต้นระทึกขึ้นถามว่า “สีเต้าเจี้ยง ท่านพ่อบุญธรรมเรามีศัตรูคู่แค้นใดหรือ?”

สีอิ่งเจินตอบว่า “ไม่เคยได้ยินมา บิดาบุญธรรมเจ้ารอบรู้ดนตรีเข้ารับราชการ ไม่เคยรบทัพจับศึก แต่ไม่ยุ่งเกี่ยวกับข้อราชการ สมควรไม่มีศัตรูใด” เอ่ยถึงตอนนี้เปลี่ยนเป็นถามว่า “เด็กน้อยไฉนถามเช่นนี้?”

เวี่ยจือหยางข่มความเศร้าโศก บอกเล่าสภาพการตายของเวี่ยเส้าฟงออกไป สีอิ่งเจินพอฟังจบจึงกล่าว “คนร้ายลงมือด้วยอำมหิตถึงเพียงนี้ คงต้องมีความแค้นอันลึกล้ำ เรากับบิดาบุญธรรมเจ้าคบหาเพียงผิวเผิน มีเรื่องมากหลายที่ไม่ทราบชัด”

เวี่ยจือหยางสูดลมหายใจคำหนึ่ง กล่าวว่า “ใช่เป็น...จูหยวนจางหรือไม่?”

สีอิ่งเจินสั่นศีรษะกล่าวว่า “ไม่หรอก หากเป็นจูหยวนจาง คงฆ่าบิดาบุญธรรมเจ้าแต่แรก ไหนเลยรอถึงวันนี้?”

เวี่ยจือหยางคลายใจลง หากว่าหงอู่ฮ่องเต้มิใช่คนร้าย ตนเองกับ

จูเหว่ยก็ไม่ถือเป็นศัตรูคู่แค้น แต่หากมิใช่จูหยวนจางเป็นผู้ใด ยามขบคิดไม่เข้าใจได้แต่ปล่อยวางไว้ ถามว่า “สีเต้าเจี้ยง ท่านกับฮ่องเต้องค์ปัจจุบันเป็นสหายกัน เหตุใดถูกคุมขังอยู่ที่นี้?”

สีอิ่งเจินบอกว่าเรื่องราวยืดยาวยิ่ง จากนั้นบอกกล่าวว่า “หลังจากที่แผ่นดินสงบสันติ เราไม่ต้องการรับราชการ จึงออกท่องเที่ยวไปทั่วสี่ทิศ แต่จูหยวนจางนึกถึงไมตรีเก่าก่อน เบิกตัวเราเข้านครหลวง ให้เราถ่ายทอดวิชาฝีมือแก่บุตรธิดาหลายคน ทั้งแต่งตั้งเราเป็นผู้ปกครองสำนักพรต แต่ว่าเราครองเพศบรรพชิต ไม่ต้องการลาภยศสรรเสริญ เพียงฝึกอบรมบุตรธิดาของจูหยวนจางสามคน หนึ่งในจำนวนนั้นเป็นหญิงสาวเยาว์วัย ธิดาอันประเสริฐเช่นนี้ กลับถือกำเนิดในราชนิกุล ออกจะน่าเสียดายไปแล้ว”

เวี่ยจือหยางฉุกใจคิดถามว่า “นางเรียกว่าอะไร?”

“นางมีชื่อตัวเดียวว่าเหว่ย บรรดาศักดิ์เป็นองค์หญิงเป่าฮุย”

เวี่ยจือหยางรู้สึกมีโลหิตขุมหนึ่งพลุ่งขึ้นถึงสมอง ในที่สุดนึกออกว่าตอนอยู่ในโรงงิ้ว จางเทียนอี้เคยบอกว่าจูเหว่ยเป็นศิษย์ของสีอิ่งเจิน มิน่าเล่าชื่อนี้จึงคุ้นหูถึงเพียงนี้ คิดไม่ถึงว่าจะได้พบอาจารย์ของจูเหว่ยบนเกาะร้างแห่งนี้

สีอิ่งเจินมองลอดหน้าต่างเหล็ก พบว่ามันมีสีหน้าผิดปรกติ จึงถามว่า “เป็นไร เจ้าเคยได้ยินชื่อของนางหรือ?”

เวี่ยจือหยางไม่ต้องการชักนำความยุ่งยากแก่จูเหว่ย จึงสั่นศีรษะกล่าวว่า “เต้าเจี้ยงโปรดบอกเล่าต่อไป”

สีอิ่งเจินกล่าวว่า “เราไม่ชมชอบอยู่ในนครหลวง จึงหาข้ออ้างว่าจะสำรวจอารามพรตทั่วแผ่นดิน มักออกไปท่องเที่ยว แต่เมื่อสองปีก่อนเหว่ยเอ๋อส่งจดหมายถึงเรา บอกว่าคิดถึงอาจารย์ เราจึงเดินทางเข้านครหลวง หลายปีนี้จูหยวนจางก่อการฆ่าฟันรุนแรง ขุนนางคุณูปการกับสหายเก่าถูกกำจัดฆ่าไปกว่าครึ่ง มันแม้ไม่กล่าวจากปาก แต่ในใจเกิดความ

อ้างว้าง รั้งตัวเราอยู่ในวังดื่มสุราเดินหมากกัน

"มีอยู่วันหนึ่งหลังจากเดินหมากสองกระดาน จูหยวนจางเอ่ยถึงราชนัดดาอี้เหวินไทจือ บอกว่าราชนัดดามีจริยะความประพฤติอันดี แต่ขาดความรู้ความสามารถ ถึงแม้กำจัดขุนนางที่ยากจะควบคุมไปแล้ว แต่เกาะตะวันออกยังคิดก่อหวอด บุกเข้าวังมาก่อการร้าย จึงสอบถามที่ตั้งของเกาะตะวันออก จะได้ส่งเรือรบไปกวาดล้างให้สิ้นซาก

"เราแม้ล่วงรู้ที่ตั้งของเกาะตะวันออก แต่หุบเขากว้างไพศาลกับเกาะตะวันออกมาจากต้นตอเดียวกัน เราไหนเลยเปิดเผยตำแหน่งที่ตั้งออกไปได้ จึงบ่ายเบี่ยงปฏิเสธ จูหยวนจางบังเกิดความผิดหวัง บอกว่าหากภายหน้าศิษย์เกาะตะวันออกบุกรุกวังหลวง จะให้มารเย็นเหลิ่งเสียนจับตัวไว้ เค้นถามที่ตั้งของเกาะตะวันออก"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "ศิษย์เกาะตะวันออกล้วนโอหังบังอาจ คงต้องบุกรุกวังหลวงอีก"

สือิ่งเจินทอดถอนใจกล่าวว่า "เราก็คาดคิดเช่นนี้ เรากับเกาะตะวันออกมีความสัมพันธ์อันลึกล้ำ ครั้งกระโน้นที่เป็นศัตรู เพราะสถานการณ์บังคับ ตอนนี้เราอายุสูงวัยแล้ว มิสู้เดินทางไปสางบุญคุณความแค้นรายนี้ ดังนั้นหาข้ออ้างออกจากนครหลวง ล่องเรือมาถึงเกาะตะวันออก

"หวินซวีพอเห็นเรา แม้เกิดความตื่นเต้นสงสัย แต่ก็ไม่สร้างความลำบากแก่เราในบัดดล เพียงสอบถามเจตนาการมาของเรา เราจึงเกลี้ยกล่อมว่า *'ตอนนี้แผ่นดินสงบสันติ ราษฎรอยู่เย็นเป็นสุข เราท่านล้วนผ่านห้วงกลียุคมา ไม่อาจหักใจปล่อยให้เกิดการฆ่าฟันอีก ระหว่างจูหยวนจางกับเกาะตะวันออกพิสูจน์ผลแพ้ชนะแล้ว ควรที่จะรับความพ่ายแพ้ อย่าได้สู้พัวพันอีกต่อไป'*

"หวินซวีพอฟังบังเกิดความแค้นแน่นอก แต่ยังไม่อาละวาด เพียงกล่าวว่า *'ที่แท้เต้าเจี้ยงเป็นทูตเจรจาให้กับจูหยวนจาง จูหยวนจางประหาร*

ฆ่าขุนนางคุณูปการ เต้าเจี้ยงขายชีวิตให้กับมัน ไม่ทราบว่าได้รับประโยชน์อันใด?'

"เราบอกกล่าวว่า *'ผู้ที่ขึ้นเป็นฮ่องเต้ หากสามารถสร้างสันติสุขแก่แผ่นดิน นำความผาสุกแก่ราษฎร ถือเป็นฮ่องเต้ที่ดี อื่นๆ อาตมาไม่คิดสนใจ'*

"หวินซวีกล่าวว่า *'ดูท่าเต้าเจี้ยงเกลี้ยกล่อมเราไม่สำเร็จ เราก็เกลี้ยกล่อมเต้าเจี้ยงไม่สำเร็จ มิสู้กระทำเช่นนี้ เราท่านประลองเพลงกระบี่กัน หากเต้าเจี้ยงได้ชัย เราจะควบคุมศิษย์ทั้งหลาย ไม่สร้างความลำบากแก่จูหยวนจาง หากว่าเต้าเจี้ยงพ่ายแพ้ ก็ต้องกลับไปยังข้างกายจูหยวนจาง ปลิดศีรษะมันลงมา'*

"เราใจหายวาบกล่าวว่า *'ประลองกระบี่ก็ประลองกระบี่ แต่เรื่องลอบสังหาร อาตมาไม่รับปากเด็ดขาด'*

"หวินซวียิ้มพลางกล่าวว่า *'นี่ไม่อาจตามใจเต้าเจี้ยง หากเต้าเจี้ยงไม่รับปาก คงไม่สามารถออกจากเกาะเรา'*

"เรากล่าวว่า *'หากเราเอาชนะได้ ก็สามารถจากไปหรือ'* หวินซวีตอบว่า *'มิผิด'* เราบอกกล่าวว่า *'ดาบกระบี่ไร้นัยน์ตา เกาะตะวันออกเป็นพื้นที่ของท่าน ท่านฆ่าเราหาเป็นไรไม่ หากเราพลั้งมือทำร้ายท่าน ศิษย์ของเกาะท่านคงไม่ยอมเลิกรา เมื่อถึงเวลาเรายังไม่อาจมีชีวิตรอดจากไป มิสู้เปลี่ยนวิธีการ ทั้งสามารถพิสูจน์ผลแพ้ชนะ และไม่ผิดพ้องหมองใจกัน'*

"หวินซวีถามว่าวิธีอันใด เราบอกกล่าวว่า *'ตอนที่อาตมาแล่นเรือมาเห็นถ้ำศิลาแห่งหนึ่ง ปรากฏนางแอ่นทะเลบินเข้าออก พวกเรามิสู้ใช้กระบี่แทงนางแอ่น หากว่านางแอ่นร่วงลงสู่พื้นโดยไม่บาดเจ็บถือเป็นฝ่ายชนะ แม้นว่าทำร้ายนางแอ่นตัวหนึ่ง มิเพียงแต่ไม่นับ ทั้งยังต้องหักจำนวนนางแอ่นที่ร่วงหล่นไปตัวหนึ่ง โดยกำหนดเวลาชั่วธูปไหม้หมดดอก ผู้ใดทิ่มแทงนางแอ่นร่วงหล่นมากกว่าถือเป็นฝ่ายชนะ'* "

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "ใช้กระบี่แทงนางแอ่น ไหนเลยกระแทกมันร่วงหล่น โดยที่ไม่ทำร้ายมันได้?"

"ฟังดูเป็นเรื่องเหลือเชื่อ แท้จริงแล้วไม่ยากลำบาก หากฝึกเพลงกระบี่ถึงระดับหนึ่ง ขอเพียงใช้กระบี่อย่างแยบคาย ควบคุมพลังเป็นมั่นเหมาะ ปลายกระบี่ไม่แทงเข้าสู่ตัวนางแอ่น เพียงสะกดให้เลือดลมแข็งตัว สูญเสียความสามารถการบินไป"

เวี่ยจือหยางสูดลมหายใจเข้าไปคำหนึ่ง กล่าวว่า "นี่ยากเย็นยิ่ง"

"หากไม่ยากลำบาก ก็ไม่แสดงเห็นถึงความสามารถ เราความจริงเข้าใจว่าหวินซวีไม่รับปาก มิคาดมันรับคำท้า ทั้งถามว่าหากเราเป็นฝ่ายแพ้ จะลอบสังหารจูหยวนจางหรือไม่ เราบอกว่าหากเราแพ้พนัน จะยอมรับการจัดการจากมัน มันเพียงยิ้มเล็กน้อย ไม่กล่าวมากความ ดังนั้นพวกเรามาที่หน้าถ้ำนางแอ่น ก่อนอื่นขึงตาข่ายปิดปากถ้ำ ป้องกันมิให้นางแอ่นบินหนี จากนั้นย่ำกลองเป็นเสียงดัง นางแอ่นภายในถ้ำพากันโบยบินออกมา แต่ถูกตาข่ายสกัดไว้ ได้แต่ซุมนุมอยู่ปากถ้ำ เราสองเฝ้าอยู่หน้าตาข่าย พากันถือกระบี่แทงใส่นางแอ่น เทพกระบี่เงาบินได้ชื่อว่ารวดเร็ว เพียงชั่วขณะก็ทิ่มแทงนางแอ่นร่วงหล่นสิบกว่าตัว แต่ในนางแอ่นที่ตกถึงพื้น ถูกแทงตายไปเศษหนึ่งส่วนสาม รับบาดเจ็บกว่าครึ่ง คงเหลืออยู่ไม่กี่ตัว แต่เมื่อหักจำนวนที่ถูกแทงตายบาดเจ็บ มันมิเพียงไม่ได้กำไร ทั้งยังขาดทุนไม่น้อย"

เวี่ยจือหยางปรบมือกล่าวว่า "หวินซวีโอหังบังอาจ ครั้งนี้หลงกลแล้ว เต้าเจี้ยงเคยฝึกใช้กระบี่แทงนางแอ่นหรือ?"

"ไม่เคยฝึกมาก่อน แต่เราเห็นจอมยุทธ์หวินสูบัญญัติเทพกระบี่เงาบินเพื่อใช้ในสมรภูมิ บนสมรภูมิมีท่านไม่มีเรา จู่โจมคราเดียวต้องฆ่าศัตรู ดังนั้นท่ากระบี่เน้นที่รวดเร็วแม่นยำและดุดัน นางแอ่นทะเลตัวเล็กกะทัดรัด ด้วยความเกรี้ยวกราดของเทพกระบี่เงาบิน ต้องแทงทะลุตัวนกไป แต่

หุบเขากว้างไพศาลเราเป็นนักพรตทั้งสี่รุ่น ผู้บำเพ็ญพรตยึดหลักว่างเปล่า ตรงกับคำกล่าวที่ว่า ***'สิ่งที่สมบูรณ์ดูเหมือนขาดพร่อง แต่คุณประโยชน์ของมันมิรู้สิ้น*'*** มีแต่ยั้งมือไว้ จึงก่อเกิดไม่ขาดตอน ดังนั้นกระบี่ดาวหมากล้อมพอฝึกถึงขอบเขตขั้นหนึ่ง จะจู่โจมจากความว่างเปล่า ทุกกระบี่ล้วนงำพลังไว้ หนึ่งนั้นมิให้ทำร้ายผู้คนเกินไป ตรงกับหลักเกณฑ์อโหสิ สอง เมื่อสมบูรณ์ดูเหมือนขาดพร่อง จะเกิดท่าตามหลังมิรู้สิ้น ไม่ว่าศัตรูพลิกแพลงอย่างไร เราล้วนมีพื้นที่ให้พลิกแพลงกลับกลาย"

เวี่ยจือหยางโห่ร้องว่า "ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว กระบี่ของหวินซวีเป็นกระบี่สังหาร ส่วนเต้าเจี้ยงเป็นกระบี่อโหสิ หากต้องการให้นางแอ่นไม่ตาย ไม่บาดเจ็บ กระบี่อโหสิย่อมกระทำได้ง่ายกว่า"

"เปรียบเปรยได้ดียิ่ง เพลงกระบี่ของเราแม้ไม่เกรี้ยวกราดเท่ากับเทพกระบี่เงาบิน แต่ปล่อยออกรั้งเข้าตามใจปรารถนา ปลายกระบี่พอกระทบถูกตัวนก ก็รั้งพลังกลับมากว่าครึ่ง พลังที่เหลือเพียงทิ่มแทงนางแอ่นร่วงหล่น โดยไม่ได้รับอันตราย แน่นอน นี่ไม่ได้หมายความว่ากระบี่ดาวหมากล้อมเหนือกว่าเทพกระบี่เงาบิน หากเข้าสู่สมรภูมิสังหารข้าศึก เทพกระบี่เงาบินร้ายกาจกว่า แต่หากคิดทิ่มแทงนางแอ่นร่วงหล่น กระบี่ดาวหมากล้อมกระทำได้มากกว่า"

เวี่ยจือหยางครุ่นคิด นักพรตเฒ่าผู้นี้ยอดเยี่ยมยิ่ง กลับนึกวิธีใช้ปมเด่นหลีกเลี่ยงปมด้อย พอนึกถึงตอนนี้ ต้องเกิดความสงสัยกล่าวว่า "เมื่อเป็นเช่นนี้เต้าเจี้ยงสมควรเป็นฝ่ายชนะ ไฉนจึงถูกรั้งตัวอยู่บนเกาะ?"

สือิ่งเจินทอดถอนใจยาวกล่าวว่า "เราเพียงนึกถึงเพลงกระบี่ ลืมนึกถึงใจคน ตอนแรกหวินซวีเพียงคิดทิ่มแทงนางแอ่น เข้าใจว่าอาศัยกระบี่ไวสามารถเอาชนะ พอนึกถึงปัญหา ก็ตกเป็นรองขึ้นมา เห็นธูปเผาไหม้ใกล้หมดสิ้น มันพลันตวัดมือซัดเข็มพิรุณราตรีกลุ่มหนึ่ง ทำร้ายนางแอ่น

---

* วรรคทองในคัมภีร์เต๋าเต็กเก็ง

ที่เบื้องหน้าเราตรึงติดกับพื้นตายหมดสิ้น"

เวี่ยจือหยางร่ำร้องว่า "เช่นนี้ไม่ขัดกับกฎข้อบังคับหรือ?"

"ใช่แล้ว เราโต้แย้งว่ามันละเมิดกฎ หวินซวีบอกว่า *'พวกเราเพียงบอกว่าไม่ทิ่มแทงนางแอ่นฝ่ายตนตกตาย ไม่ได้บอกว่าไม่อาจฆ่านางแอ่นของฝ่ายตรงข้าม หากเต้าเจี้ยงเก่งกล้าสามารถ ก็ฆ่านางแอ่นของเราไป'* คำกล่าวนี้ดื้อด้านยิ่ง แต่ก็ยากจะโต้แย้ง เราได้แต่ละทิ้งกระบี่ยอมรับความพ่ายแพ้"

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างขุ่นแค้นว่า "นี่ถือว่าคดโกง เต้าเจี้ยงไฉนยอมรับความพ่ายแพ้?"

สือิ่งเจินกล่าวว่า "นี่สามารถบอกว่าคดโกง และสามารถบอกว่าใช้ช่องว่างของกฎข้อบังคับให้เป็นประโยชน์ หากเป็นอันธพาลร้านถิ่นสามารถโต้เถียงรอบหนึ่ง แต่เราพรตเฒ่ามีนิสัยโอ่อ่าผ่าเผย จึงไม่พิรี้พิไรมากความ หวินซวีเห็นเราทิ้งกระบี่รับความพ่ายแพ้ ก็บีบบังคับให้เราลอบสังหารจูหยวนจาง เราบอกกล่าวว่า *'เราเมื่อแพ้พนันจะฆ่าจะฟันก็เชิญตามสะดวก แต่เรื่องลอบสังหารจูหยวนจางทำไม่ได้เด็ดขาด เรากับจูหยวนจางสาบานเป็นพี่น้อง ไหนเลยคิดร้ายต่อพี่น้องได้?'*

"หวินซวีพอฟังก็จี้นิ้วชี้ใส่ร่างเราห้าครั้งครา บังเกิดอาการเจ็บปวดคันชา เราถามว่า *'ท่านทำอะไร?'* มันกล่าวว่า *'ท่านเคยได้ยินชื่อดรรชนีย้อนทวนมาหรือไม่?'*

"เราพอฟังตื่นตระหนกยิ่ง ครั้งกระโน้น**ซีคุนหลุน** *(คุนหลุนตะวันตก)* ถูกพิษผงห้าธาตุ จึงคิดค้นวิชาดรรชนีนี้ย้อนทวนธาตุทั้งห้า ใช้สะกดเลือดลมภายในกาย พลังดรรชนีจะฝังตัวอยู่ในร่างกาย ยามปรกติผู้ที่ถูกดรรชนีจี้ใส่ไม่มีอาการใด แต่ทุกเจ็ดวันอาการจะกำเริบหนึ่งครั้ง ทุกครั้งที่กำเริบจะมีชีวิตมิสู้ตกตาย"

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า "เช่นนี้เป็นว่าทุกเจ็ดวันอาการ

ของเต้าเจี้ยงจะกำเริบหนึ่งครั้ง?"

"ใช่แล้ว วิชาดรรชนีนี้มีแต่ประมุขเกาะตะวันออกสามารถใช้ออกความจริงใช้ลงโทษศิษย์ทรยศของเกาะตะวันออก หวินซวีใช้ต่อเรา จิตเจตนาชัดแจ้งยิ่ง หากว่าเราไม่อาจทนรับความเจ็บปวด ก็ยอมสยบต่อมันรับปากลอบสังหารจูหยวนจางให้กับมัน"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "เต้าเจี้ยงยอมสยบหรือ?" ทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งครุ่นคิด หากว่ายอมสยบ หงอู่ฮ่องเต้คงสวรรคตแต่แรกแล้ว

สีอิ่งเจินกล่าวว่า "เรามายังเกาะตะวันออกสองปี ลิ้มรสของดรรชนีย้อนทวนร้อยกว่าครั้ง ทุกครั้งหวินซวีล้วนบีบบังคับให้เรายอมจำนน แต่เราไม่แยแสสนใจ หากมันคิดฆ่าเราง่ายดายยิ่ง ขอเพียงยืนดูเราเลือดลมย้อนทวน สุดท้ายก็ต้องตาย แต่มันไม่ปล่อยให้เราตกตายโดยง่ายดาย พอถึงตอนท้ายจะยื่นมือช่วยเหลือ ทั้งยังกล่าวว่า *'เราจะดูว่าท่านทนทานถึงเมื่อใด หนึ่งปีไม่สำเร็จก็เป็นสองปี สองปีไม่สำเร็จก็เป็นสามปี ในที่สุดท่านต้องยอมสยบ ฆ่าฮ่องเต้โฉดให้กับเรา'*

"เราก็ตีฝีปากตอบว่า *'สองสามปีนับเป็นอย่างไร ผ่านไปสักยี่สิบสามสิบปี จูหยวนจางขี่มังกรขึ้นสวรรค์ เราไม่ต้องลงมือ ท่านก็ล้างแค้นได้แล้ว'* ปากแม้กล่าวเช่นนั้น แต่ทุกเจ็ดวันรับความเจ็บปวดครั้งหนึ่ง ยากที่จะทนทานรับได้"

ปากกล่าวอย่างเฉื่อยชา แต่เวี่ยจือหยางรู้สึกกลางหลังเย็นวะวาบ หวนนึกถึงทุกเจ็ดวันรับความเจ็บปวดหนึ่งครั้ง หากเปลี่ยนเป็นตนเอง แม้ไม่ยอมสยบก็ต้องเสียสติ หากเปรียบเทียบกัน การฟาดโบยครั้งนั้นเท่ากับสะกิดเกาเท่านั้น

พลันได้ยินสีอิ่งเจินกล่าวว่า "เด็กน้อย การลาดตระเวนของเกาะตะวันออก ระหว่างยามสองถึงยามสามจะตรวจตราเที่ยวหนึ่ง พอถึงยามห้าจนถึงยามฟ้าสางจะตรวจซ้ำอีกเที่ยวหนึ่ง พอถึงยามห้าเจ้าคิดไปก็

ลำบากมากแล้ว”

เวี่ยจือหยางประสานมือกล่าวคำอำลาแล้วกล่าว “สีเต้าเจี้ยง คืนพรุ่งนี้ข้าพเจ้ามาได้หรือไม่?”

สีอิ่งเจินยิ้มพลางกล่าวว่า “เท้างอกเงยอยู่บนร่างเจ้า เจ้าต้องการมาผู้ใดขัดขวางได้?”

เวี่ยจือหยางยินดียิ่ง ใช้เถาวัลย์ปีนป่ายขึ้นไป เห็นจันทราเลือนลับสู่ตะวันตก จึงรีบกลับไปยังยอดเขาเชิญชวนจันทร์ นอนหลับงีบหนึ่งแล้วตื่นขึ้นมาทำงาน

วันรุ่งขึ้นหลังเลิกงาน เวี่ยจือหยางตัดจอบเหล็กท่อนหนึ่ง ใช้เหล็กเผาไฟแรงจนอ่อนนุ่ม ตีเป็นเหล็กเจาะเรียวยาวเส้นหนึ่ง หลับใหลถึงยามสาม ก็เดินทางมายังหุบเขาดาวซ่อนเร้น มาถึงหน้าประตูศิลา ดึงเหล็กเจาะออกมาสะเดาะกุญแจที่ล่ามประตูไว้

สีอิ่งเจินได้ยินสุ้มเสียงผิดปรกติ จึงถามว่า “เจ้าทำอะไร?”

เวี่ยจือหยางไม่ตอบคำ ใช้เหล็กเจาะสะกิดอยู่หลายครั้ง ก็สะเดาะกุญแจออกได้ สีอิ่งเจินอุทานดังเอ๊ะกล่าวว่า “เด็กร้ายกาจรู้จักสะเดาะกุญแจด้วย?”

เวี่ยจือหยางคลุกคลีที่ริมแม่น้ำฉินไหว เจนจบวิชาต่ำช้าทั้งหลาย ความสามารถในการสะเดาะกุญแจร่ำเรียนจากช่างทำกุญแจสูงอายุผู้หนึ่ง หลังจากเรียนรู้เพิ่งใช้ออกเป็นครั้งแรก หวนนึกถึงสีอิ่งเจินได้รับอิสรภาพ สร้างความยินดียิ่ง แต่เห็นหลังประตูมืดทะมึน ต้องร้องเรียกว่า “สีเต้าเจี้ยง”

สีอิ่งเจินจุดตะเกียงน้ำมันดวงหนึ่ง เวี่ยจือหยางเพ่งตามอง เห็นในห้องขังนั่งไว้ด้วยชายชราผมเผ้าหนวดเคราขาวดอกเลา ครองชุดพรตสีเทา สองตาเป็นประกาย ขนคิ้วเรียวยาวตกห้อยลงมา

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “เต้าเจี้ยง ยังไม่ออกมาอีกหรือ?”

สีอิ่งเจินผุดลุกขึ้น เพียงแย้มยิ้มไม่ตอบคำ เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “ท่านไม่ออกจากเกาะตะวันออกหรือ?”

สีอิ่งเจินสั่นศีรษะกล่าวว่า “เด็กน้อย เราถูกดรรชนีย้อนทวนจี้ใส่ หากออกจากเกาะตะวันออกจะมีชีวิตอีกเพียงเจ็ดวัน หากว่ารั้งอยู่ที่นี้ ยังมีหนทางรอดสายหนึ่ง”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “การไปยังแผ่นดินจงหยวน ใช้เวลาเพียงสองสามวัน เมื่อขึ้นฝั่งจะหาหมอรักษา”

สีอิ่งเจินฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “หมอรักษา? ในโลกไหนเลยมีหมอขจัดคลี่คลายดรรชนีย้อนทวนได้?”

เวี่ยจือหยางบังเกิดความสิ้นหวังกล่าวว่า “ดรรชนีนี้ไม่มีทางรักษาจริงๆ?”

สีอิ่งเจินกล่าวว่า “ในโลกนอกจากหวินซวีแล้ว ยังมีอีกคนหนึ่งขจัดคลี่คลายได้?”

เวี่ยจือหยางรีบถามว่าผู้ใด สีอิ่งเจินกล่าวอย่างหม่นหมองว่า “บอกไปก็ไม่มีประโยชน์ คนผู้นั้นอยู่ไกลถึงภูเขาคุนหลุน การไปครั้งนี้เป็นระยะทางหมื่นลี้ ใช้เวลาเดือนเศษ น้ำไกลไม่อาจดับไฟใกล้ได้”

เวี่ยจือหยางถามโพล่งว่า “ท่านหมายถึงเหลียงซือฉิน?”

สีอิ่งเจินเงียบงันไม่ส่งเสียง เวี่ยจือหยางรู้สึกมีเลือดลมพลุ่งพล่านขึ้น ร้องบอกว่า “เต้าเจี้ยงวางใจ หากว่าข้าพเจ้าสามารถไปจากเกาะตะวันออก จะไปยังภูเขาคุนหลุน เสาะหาผู้อาวุโสแซ่เหลียง ขอให้ท่านผู้เฒ่ามาช่วยเหลือท่าน”

สีอิ่งเจินยิ้มพลางสั่นศีรษะกล่าวว่า “น้องเรามีใจร้อนระอุนัก แต่ด้วยความสามารถของเจ้า เกรงว่าไม่อาจไปจากเกาะตะวันออก”

เวี่ยจือหยางบังเกิดความท้อแท้ เห็นในห้องขังมีเครื่องใช้ไม้สอยครบ

ถ้วน ยังมีหนังสือเก่าขาดอยู่หลายเล่ม สีอิ่งเจินล่วงรู้ความคิดของมันกล่าวว่า "หวินซวีกักขังเราอยู่ที่นี้ จัดสรรอาหารการกินและเครื่องใช้ไม้สอยให้เพียงขาดกระดานหมากล้อมชุดหนึ่ง เราผู้นี้ไม่ได้จับต้องหมากล้อม รู้สึกคันไม้คันมืออยู่บ้าง สองปีนี้ไม่ได้เดินหมาก สร้างความอัดอั้นตันใจยิ่ง"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "เต้าเจี้ยงไยไม่บอกกล่าวแต่แรก วันพรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะจัดทำกระดานหมากมา"

สีอิ่งเจินโบกมือกล่าวว่า "เราเดินหมากคนเดียว ยังมีรสชาติอันใด?" มันขบคิดแล้วกล่าว "เด็กน้อยเจ้าเข้ามา"

เวี่ยจือหยางเดินเข้าไปตามเสียง สีอิ่งเจินยกมือขึ้น ปรากฏพลังขุมหนึ่งคุกคามถึงเบื้องหน้ามัน เด็กหนุ่มรู้สึกลมหายใจแทบขาดห้วง ฝ่ามือของนักพรตชราแทบกระทบถูกปลายจมูกมันแล้ว

เวี่ยจือหยางยืนตัวแข็งทื่อ สีอิ่งเจินพลันรั้งมือกลับไป กล่าวว่า "ประหลาดแท้ เราดูจากท่วงท่าที่เจ้าลงมายังหุบเขา แสดงว่ามีฝีมือมิใช่ชั่ว เหตุใดไม่อาจรับฝ่ามือเรา?"

เวี่ยจือหยางตะกุกตะกักว่า "ไม่ขอปิดบังเต้าเจี้ยง ข้าพเจ้าเพียงฝึกวิชากำลังภายในเล็กน้อย อื่นๆ หารู้จักไม่"

สีอิ่งเจินยื่นมือจับชีพจรของมัน รู้สึกมีพลังลมปราณเต็มเปี่ยม แสดงว่าปรับพื้นฐานพลังฝีมือแล้ว ต้องสั่นศีรษะกล่าวว่า "น่าเสียดาย น่าเสียดาย"

เวี่ยจือหยางถามว่าน่าเสียดายอันใด สีอิ่งเจินกล่าวว่า "ครั้งกระโน้นปรมาจารย์ไป่ยารับศิษย์ที่มีฝีมือติดตัวผู้หนึ่ง คนผู้นั้นพอฝึกฝีมือสำเร็จ ก็กระทำผิดร้ายแรง ดังนั้นก่อนที่ท่านผู้เฒ่าจะดับขันธ์ ตรากฎว่าศิษย์ของหุบเขากว้างไพศาลต้องไม่มีฝีมือติดตัว เราเห็นว่าเจ้ามีโครงกระดูกไม่เลว ทั้งมีไหวพริบปฏิภาณ น่าเสียดายที่มีกำลังภายในอยู่ก่อน ไม่อาจเป็นศิษย์เรา" กล่าวพลางกล่าวคำน่าเสียดายอีกคำ

เวี่ยจือหยางพอฟัง ก็บังเกิดความผิดหวัง หลังจากใคร่ครวญดูแล้วกล่าว "เป็นอาจารย์กับศิษย์แม้ประเสริฐ เป็นสหายก็ไม่เลว"

สีอิ่งเจินงงงันวูบจึงหัวร่อออกมากล่าวว่า "ใช่แล้ว อาตมายึดติดกับลักษณ์ภายนอกไป เป็นสหายไร้ข้อผูกมัด ยังสมใจกว่าเป็นอาจารย์กับศิษย์อีก" มันขบคิดแล้วกล่าว "เวี่ยจือหยาง เจ้าคิดร่ำเรียนวิชาฝีมือหรือไม่?"

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "ท่านไม่อาจถ่ายทอดแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไหนเลยร่ำเรียนได้?"

"ในโลกมีวิชาฝีมือมากมาย ไม่ได้มีเพียงแค่หุบเขากว้างไพศาลเรา ปรมาจารย์ไป๋ยาเพียงห้ามมิให้ถ่ายทอดวิชาฝีมือของสำนักเรา หาได้ครอบคลุมวิชาฝีมืออื่นไม่"

เวี่ยจือหยางยินดียิ่ง กล่าวคำ "ประเสริฐ" สีอิ่งเจินเรียนรู้วิชาฝีมืออย่างกว้างขวาง ศึกษาแนววิชาของสำนักต่างๆ มา ดังนั้นเริ่มถ่ายทอดตั้งแต่แยกเท้าทั้งสอง ปรับพื้นฐานอย่างมั่นคง จากนั้นคัดเลือกเพลงหมัดมวย ถ่ายทอดให้แก่เวี่ยจือหยางตามลำดับ

นับแต่นั้นเป็นต้นมา พอถึงเวลายามสาม เวี่ยจือหยางจะมาฝึกฝีมือที่หุบเขาดาวซ่อนเร้น มันฝึกพลังลมปราณเทพคีตา ทั้งหัดวิชาเทพลีลา ทั้งสองแขนงนี้ล้วนเป็นวิชาฝีมืออันดับหนึ่งของแผ่นดิน เมื่อปรับรากฐานเช่นนี้ เวลาฝึกวิชาฝีมืออื่น เฉกเช่นน้ำหลากเขื่อนก็สร้างเสร็จ สีอิ่งเจินเพียงร่ายรำออกมาสองเที่ยว มันก็เรียนรู้ได้

สีอิ่งเจินเห็นมันรุดหน้าอย่างรวดเร็วถึงเพียงนี้ ในใจบังเกิดความตื่นเต้นสงสัย เห็นว่าต่อให้เป็นชนชั้นอัจฉริยะ ก็ไม่รุดหน้าโดยเร็วถึงเพียงนี้ ระหว่างที่ถ่ายทอดวิชาหมัด ถึงแม้มีบางส่วนที่เวี่ยจือหยางเรียนรู้ไม่ครบถ้วน แต่ขณะที่ใช้กระบวนท่า ก็สามารถปรับเสริมเพิ่มเติมจนครบถ้วนสมบูรณ์

สีอิ่งเจินมีภูมิรอบรู้กว้างขวาง คาดว่าเวี่ยจือหยางมีประสบการณ์

พิสดารอย่างอื่น แต่ว่ามันมีนิสัยซืดชา ไม่ซักไซ้ถึงที่สุด เวี่ยจือหยางไม่บอก มันก็คร้านที่จะถามไถ่

ดรรชนีย้อนทวนทุกเจ็ดวันจะกำเริบหนึ่งครั้ง พอถึงวันนั้นหวินซวีจะรุดมา สีอิ่งเจินกลัวมันพบเห็นเวี่ยจือหยาง ดังนั้นสั่งห้ามมิให้เวี่ยจือหยางมายังก้นหุบเขา เวี่ยจือหยางเกิดความลำบากใจ แต่แค้นที่ฝีมืออ่อนด้อยไม่อาจช่วยเหลือสหายเฒ่าได้ พอนึกถึงข้อนี้ ยิ่งมุมานะฝึกฝีมือกว่าเดิม

ฝึกปรืออยู่หลายเดือน เวี่ยจือหยางค่อยเรียนรู้วิชาหมัดเท้า พลังลมปราณเทพคีตาก็ถูกชักนำออกมา ยามกรีดมือวาดเท้าแฝงกระแสลม สร้างความตื่นเต้นสงสัยแก่สีอิ่งเจินยิ่ง ดูจากกระแสลมหมัดของมัน อย่างน้อยผ่านการฝึกปรือสี่ห้าปี เพลงหมัดเท้าที่ตนเองถ่ายทอดให้เป็นวิชากำลังภายนอก ไม่ได้ฝึกกำลังภายใน แต่เวี่ยจือหยางซุกงำพลังอย่างเต็มเปี่ยม เป็นลักษณะของยอดวิชาด้านกำลังภายในชัดๆ

ค่ำคืนนี้ เวี่ยจือหยางมาถึงก้นหุบเขา เปิดประตูศิลาออก ร้องบอกว่า "สีเต้าเจี้ยง ท่านดูว่านี่เป็นอะไร?"

สีอิ่งเจินรับห่อผ้าจากมือมัน พอแก้ออกดู เห็นเป็นหมากล้อมชุดหนึ่ง เม็ดดำคัดสรรจากหินดำ ส่วนเม็ดขาวฝนจากเปลือกหอย ทุกเม็ดล้วนเรียบลื่นกลมกลืน แสดงว่าทุ่มเทแรงกายแรงใจไม่น้อย

สีอิ่งเจินบังเกิดความตื้นตันใจ ชั่วครู่ยังไม่ส่งเสียง เวี่ยจือหยางต้องถามว่า "มีอันใดไม่ถูกต้อง?"

สีอิ่งเจินค่อยตื่นจากภวังค์ความคิด บอกว่าไม่มีใดไม่ถูกต้อง มันถูกกักอยู่บนเกาะ ความจริงเข้าใจว่าชีวิตนี้ไม่มีหนทางรอดอีก มิคาดสวรรค์ประทานสหายน้อยมาคนหนึ่ง เพียงพอกับการสร้างความปลาบปลื้มประโลมใจ จึงกล่าว "หมากล้อมชุดนี้แยบคายยิ่ง เด็กน้อยสามารถเดินหมากหรือ?"

เวี่ยจือหยางตอบว่า "เคยเล่นเป็นเพื่อนกับท่านพ่อบุญธรรมหลายเที่ยว" พลางสลัดห่อผ้าออก เผยเห็นกระดานหมากที่ขีดวาดด้วยถ่านดำ ยังมีเหล้าเผาดาบป้านหนึ่ง สร้างความยินดีแก่สีอิ่งเจินยิ่ง เห็นว่ามีหมากล้อมมีสุรา ยังมุ่งมาดปรารถนาอันใด ดังนั้นทั้งสองนั่งหันหน้าหากัน เดินหมากใต้ตะเกียงน้ำมัน

สีอิ่งเจินมีวิชาหมากเป็นเลิศ ถือเป็นมือหนึ่งของประเทศ เอ่ยถึงฝีมือหมากล้อม เวี่ยจือหยางเป็นรองมันอย่างลิบลับ แต่เวี่ยจือหยางมีความคิดปราดเปรียว สามารถกู้ชีวิตกลับมาหลายครา

สีอิ่งเจินประหลาดใจยิ่ง กล่าวว่า "เด็กน้อยเจ้ามีพรสวรรค์ในการเดินหมาก หากไม่เข้าสำนักเรา เป็นที่น่าเสียดายนัก กระบี่ดาวหมากล้อมของสำนักเรามาจากแนวทางอี้จิง ต่อมาปรมาจารย์เหลียวฉิงได้รับการจุดประกายจาก**ซีคุนหลุน** *(คุนหลุนตะวันตก)* เหลียงเซียวนำปรากฏการณ์บนท้องฟ้าเข้ามายังท่าเพลงกระบี่ ต่อมาเทียนอี้จินหยินที่เป็นอาจารย์กับเราต่างนิยมวิชาหมากล้อม จึงหล่อหลอมวิถีหมากล้อมเข้ากับวิถีกระบี่ ความหมายของ *'ดาวหมากล้อม'* คือใช้แผ่นฟ้าเป็นกระดาน ใช้หมู่ดาวเป็นหมาก อาศัยดาวฤกษ์กำหนดกระบวนท่า เคลื่อนไหวประหนึ่งดาวเคลื่อนดาราคล้อย เนื่องจากวิถีหมากล้อมเกี่ยวข้องกับปรากฏการณ์ของดวงดาว หากว่าวิชาดาราศาสตร์ยิ่งสูงส่ง ความสามารถในเชิงหมากล้อมยิ่งลึกล้ำ ความสำเร็จของเพลงกระบี่ชุดนี้ก็ยิ่งเลิศล้ำ"

"ในชีวิตเรารับศิษย์สี่คน ศิษย์คนโตเต้าเยียนแตกฉานวิถีหมากล้อมและทำนายทายทัก ได้รับถ่ายทอดจากเราจนหมดสิ้น ศิษย์คนที่สองจูตี้มีฝีมือหมากล้อมกล้าแข็ง แต่วิชาดาราศาสตร์ทั้งทำนายทายทักอ่อนด้อยกว่า ดีที่มีบุคลิกลักษณะองอาจ เพลงกระบี่ก็กล้าแข็ง ศิษย์คนที่สามจูเฉวียนฉลาดปราดเปรื่อง ไม่ว่าวิชาใดล้วนเรียนรู้ได้ ทั้งสำเร็จแตกฉาน ในคนทั้งสี่นับมันมีพรสวรรค์เป็นเลิศ เช่นเดียวกับศิษย์คนเล็กของเรา

จูเหว่ย นางนิยมดนตรีการ ไม่ชมชอบวิชาการต่อสู้ ขณะฝึกฝีมือไม่ตั้งใจ มีความสำเร็จเพียงระดับกลาง"

เวี่ยจือหยางพอฟังคำ "จูเหว่ย" บังเกิดความอัดอั้นตันใจ ดื่มสุราลงไปหลายถ้วย หลังจากเดินหมากจบกระดาน ช้อนตามองท้องฟ้า เห็นจันทราประดับฟ้า สาดแสงสีเงินยวงปกคลุมก้นหุบเขา รู้สึกมีฤทธิ์สุราพลุ่งขึ้น ต้องกระโดดปราดขึ้นมา ร่ายรำเพลงหมัดมวยใต้แสงจันทร์

ก่อนอื่นหันต่อยหมัดยาวของไท่จู่ ตามด้วยท่าฝ่ามือโป๊ยข่วยแขวนร่าง ในฝ่ามือแฝงท่าเท้าเก้าประสาท ยิ่งลงมือยิ่งรวดเร็ว ปากกู่ร้องเบาๆ ในใจนึกบทเพลงเทพคีตาหมุนรอบ หล่อหลอมวิชาเทพลีลาไปในหมัดเท้า เคลื่อนไหวประดุจสายฟ้า ดั่งราวกับเมฆเคลื่อนคล้อย เมื่อใช้ออกจนลืมตัว รู้สึกมีเงาดำพุ่งขวับถึงข้างกาย จึงเตะเท้าซ้ายออก ได้ยินเสียงตง เงาดำพุ่งถอยไปด้านหลัง กระดูกข้อเท้าเวี่ยจือหยางกลับปวดแปลบขึ้นมา

สีอิ่งเจินปรบมือหัวร่อดังๆ กล่าวว่า "เด็กน้อยสมองเลอะเลือนหรือ อยู่ดีๆ เตะใส่ก้อนหินทำอะไร?"

เวี่ยจือหยางสร่างเมากว่าครึ่ง พอเพ่งตามอง ค่อยพบว่าตนเองเตะรูปศิลารูปหนึ่งพลิกล้ม หากไม่จัดตั้งให้ดี พรุ่งนี้ศิษย์ที่ส่งอาหารมาต้องพบเห็นพิรุธ จึงรีบเดินเข้าไป จัดแจงรูปศิลาคืนสู่สภาพเดิม บังเอิญลูบคลำถูกใต้ฐานของรูปศิลา พบว่าสลักตัวอักษรไว้ จึงรีบบอกต่อสีอิ่งเจิน นักพรตชราก็จุดตะเกียงน้ำมันยื่นเข้ามา เห็นใต้ฐานของรูปศิลาแกะสลักภาพคนตัวเล็กๆ อยู่ในท่วงท่าต่างๆ ทั้งยังจารึกตัวอักษรไว้

เวี่ยจือหยางถามว่านี่เป็นอะไร สีอิ่งเจินกล่าวว่า "นี่เป็นเพลงหมัดนิรทุกข์ บัญญัติโดยประมุขเกาะรุ่นที่ห้าซื่อม่ายหลุน"

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "เหตุใดจารึกเพลงหมัดไว้ที่นี้ หรือไม่กลัวผู้คนขโมยร่ำเรียนไปหรือ?"

สีอิ่งเจินยืดกายขึ้นกล่าวว่า "หุบเขาดาวซ่อนเร้นความจริงเป็น

สถานที่บำเพ็ญเพียรของประมุขเกาะรุ่นต่างๆ ศิษย์ทั่วไปไม่อาจล่วงล้ำเข้ามา รูปศิลาเหล่านี้ยังก่อตั้งโดยประมุขเกาะแต่ละรุ่น ศิษย์ทั้งหลายเทิดทูนเป็นของวิเศษ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าแตะต้องเคลื่อนย้าย อย่าว่าแต่คิดผลักล้มลงมาชมดูใต้ฐานของรูปศิลา”

รูปศิลามีทั้งสิ้นแปดรูป ทั้งสองสำรวจดูทีละรูป พบว่าใต้ฐานของรูปศิลาจารึกเพลงหมัดมวยไว้ มีเพียงรูปหนึ่งทั้งปราศจากท่วงท่า และไม่มีเพลงหมัดมวย หากขีดโยงลายเส้นไว้มากมาย

เวี่ยจือหยางอดถามมิได้ว่า “สีเต้าเจี้ยง นี่เป็นวิชาฝีมือใด?”

สีอิ่งเจินชมดูอยู่ครู่หนึ่งจึงกล่าว “นี่มิใช่วิชาฝีมือ หากเป็นภาพแผนที่เดินเรือภาพหนึ่ง”

เวี่ยจือหยางถามว่าเต้าเจี้ยงสามารถเดินเรือหรือ สีอิ่งเจินกล่าวว่า “ก่อนที่เราจะมายังเกาะตะวันออก เคยเรียนวิชาเดินเรืออยู่หลายวัน ภาพเดินเรือภาพนี้บ่งชี้ไปที่เกาะเล็กๆ แห่งหนึ่ง ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ อยู่ห่างจากเกาะเต่ายักษ์ศักดิ์สิทธิ์ร้อยกว่าลี้”

เวี่ยจือหยางกล่าวด้วยความสงสัยอยากรู้ว่า “บนเกาะมีอันใด?”

“ดูเหมือนเป็นหลุมฝังศพแห่งหนึ่ง”

เวี่ยจือหยางงงงันวูบจึงกล่าว “หลุมฝังศพ? หลุมฝังศพของผู้ใด?”

บนรูปศิลาไม่ได้ระบุบอก ที่นี้เป็นเขตหวงห้ามของตระกูลซื่อ ผู้ฝังศพสมควรเป็นผู้อาวุโสของตระกูลซื่อ”

เวี่ยจือหยางยิ่งไม่เข้าใจกล่าวว่า “เมื่อแกะสลักภาพแผนที่ไว้ที่นี้ ไม่กลัวมีคนขโมยขุดหลุมฝังศพหรือ?”

สีอิ่งเจินยิ้มพลางกล่าวว่า “ภาพนี้สมควรทิ้งไว้ให้แก่ทายาทของตระกูลซื่อ เราสองที่พบเห็นเพียงเป็นเหตุบังเอิญ หากว่าเป็นทายาทของตระกูลซื่อ ยังมีผู้ใดคิดขุดหลุมฝังศพของบรรพบุรุษตัวเอง”

เวี่ยจือหยางมองดูภาพแผนที่ ขบคิดไม่เข้าใจจนต้องกล่าวว่า

"เหตุใดประมุขเกาะที่นี้ล้วนแซ่ซื่อ แต่เต่าอ๋องคนปัจจุบันแซ่หวิน?"

สีอิ่งเจินกล่าวว่า "เกาะตะวันออกจำเดิมชื่อเกาะเต่ายักษ์ศักดิ์สิทธิ์ ก่อตั้งโดยปฐมาจารย์ตระกูลซื่อนามซื่ออิ่นเสิน แต่ว่าเกือบร้อยปีนี้เกิดความเปลี่ยนแปลง ประมุขเกาะกลายเป็นแซ่หวิน ดูท่าทีประมุขเกาะตระกูลหวินไม่มีผู้ใดจัดตั้งรูปศิลาไว้ที่นี้ ในความคาดคิดของเรา นอกจากตระกูลซื่อแล้ว ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ความลับของเพลงหมัดมวยเหล่านี้"

กล่าวพลางถือตะเกียงน้ำมันเดินไปยังด้านข้าง ขบคิดอยู่ครู่หนึ่ง พลันหัวร่อฮาฮาออกมา สร้างความประหลาดใจแก่เวี่ยจือหยางจนกล่าวว่า "สีเต้าเจี้ยง ท่านหัวร่ออันใด?"

สีอิ่งเจินยิ้มพลางกล่าวว่า "เราความจริงกลัดกลุ้มใจว่าเจ้ารุดหน้าเร็วเกินไป ฝึกเพลงหมัดมวยธรรมดา ออกจะไม่คู่ควรกับไหวพริบปฏิภาณของเจ้า เคล็ดวิชาบนรูปศิลาเหล่านี้เป็นสวรรค์ส่งมา หากเจ้าสามารถเรียนรู้หมดสิ้น จะทะยานขึ้นเป็นยอดฝีมือแล้ว"

เวี่ยจือหยางคึกคักอักโข รีบกล่าวว่า "เต้าเจี้ยงยินยอมสอนแก่ข้าพเจ้าหรือ?"

สีอิ่งเจินยิ้มพลางกล่าวว่า "ไม่กล้าสอนให้ เพียงอธิบายบอกกล่าวให้ทราบ" พลางชี้มือไปยังรูปศิลารูปหนึ่ง กล่าวว่า "นี่เป็นเพลงฝ่ามือมัตสยะ บัญญัติโดยประมุขเกาะรุ่นที่สี่ซื่อทงเสียน ในเพลงฝ่ามือแฝงท่าร่าง ยามใช้ออกคล้ายนกเหยี่ยวมุ่นเมฆ เวลาหดรั้งกลับมาเฉกเช่นปลาวาฬท่องคลื่น พลิกแพลงกลับกลายอย่างพิสดาร"

มันปากบอกกล่าว มือไม้กรีดวาดประกอบ เวี่ยจือหยางร่ำเรียนอยู่หลายท่า รู้สึกซับซ้อนพิสดาร ต่างกับเพลงหมัดเท้าที่ร่ำเรียนมา ดีที่มันมีพื้นฐานทางเทพลีลา เมื่อสะดุดติดขัด ในใจนึกถึงบทเพลง พลังลมปราณก็กระจายไปยังแขนขา จนผ่านพ้นมาได้

สีอิ่งเจินเห็นเช่นนั้น ต้องลอบประหลาดใจ มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น

ทั้งสองใช้เวลาหนึ่งชั่วยาม เพียงฝืนใจเรียนรู้ได้สามท่า เวี่ยจือหยางแม้เพิ่งร่ำเรียน แต่ก็ดูออกว่านี่เป็นเพลงฝ่ามืออันร้ายกาจ จึงนึกถึงเจียงเสี่ยวหลิวขึ้นมา กล่าวว่า "สีเต้าเจี้ยง ข้าพเจ้ายังมีสหายรักคนหนึ่ง คืนพรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะนำมันมาร่วมร่ำเรียนเป็นอย่างไร?"

สีอิ่งเจินทวนคำว่า "สหาย? เป็นเด็กน้อยที่มาพร้อมกับเจ้าเมื่อครั้งก่อนหรือ?"

เวี่ยจือหยางผงกศีรษะรับ สีอิ่งเจินสั่นศีรษะกล่าวว่า "มันตีความที่ซ่อนอยู่ในความเรียงของเราไม่ออก แสดงว่าไม่มีบุญวาสนากับเรา เราเป็นคนของลัทธิเต๋า ทุกประการขึ้นอยู่กับวาสนา เจ้าอย่าได้แข็งขืนไป"

เวี่ยจือหยางดูจากสีหน้ามัน ทราบว่ามันไม่ชมชอบเจียงเสี่ยวหลิว จากนั้นหวนนึกถึงการมาเมื่อครั้งก่อน เจียงเสี่ยวหลิวรู้จักท่าเท้าไม่กำหนด และฝ่ามือมัตสยะ คาดว่าคงเรียนรู้แล้ว ไม่จำเป็นต้องชักชวนมันมา สีอิ่งเจินยังกำชับว่า "เรื่องที่พวกเราพบกันล่วงรู้กันเพียงสองคน อย่าให้บุคคลที่สามล่วงรู้ แม้แต่สหายของเจ้าก็ไม่มีข้อยกเว้น หากเรื่องราวรั่วไหลออกไป ตัวเรายังพอทำเนา สำหรับเจ้าเกรงว่าจะเกิดปัญหา"

เวี่ยจือหยางรับคำ เห็นใกล้ถึงเวลายามห้าแล้ว จึงจัดแจงรูปศิลาคืนสู่สภาพเดิม อำลานักพรตชรากลับไปยังยอดเขาเชิญชวนจันทร์

เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็วราวติดปีก ผ่านพ้นไปสองปีเศษ ตอนแรกที่เวี่ยจือหยางมาถึงเกาะตะวันออก เพียงเป็นเด็กหนุ่มอายุสิบสี่สิบห้าปี หลังจากที่กลางวันทำไร่ไถนา กลางคืนฝึกวิชาบู๊ เพียงสองปีก็ลบภาพอันอ่อนแอไป กลับกลายเป็นชายหนุ่มที่สูงใหญ่ บวกกับเผชิญลมแรงแดดแผดเผา จึงมีสีผิวทองแดง ยามยิ้มเผยเห็นฟันขาวสะอาด

เจียงเสี่ยวหลิวก็วุ่นวายกับการฝึกวิชาบู๊ น้อยครั้งจะมาเยี่ยมเยียนสำหรับเยี่ยหลิงซู หลังแยกจากกันที่ถ้ำนางแอ่น ทั้งสองพบกันเพียงสาม

ครั้ง ทุกครั้งที่พบกัน หญิงสาวมีท่าทีเย็นชา คล้ายกับไม่รู้จัก สร้างความคับข้องใจแก่เวี่ยจือหยางยิ่ง

มันอยู่บนเกาะกลางทะเล บังเกิดความเปล่าเปลี่ยวอ้างว้าง ดีที่พอตกกลางคืน ได้พบกับสหายต่างวัยเช่นสีอิ่งเจิน ทั้งสองเดินหมากล้อมฝึกวิชาบู๊ ถกวิถีเอ่ยถึงมรรคา จนแทบลืมเวลากลับ เนื่องจากยอดวิชาของเกาะเต่ายักษ์ศักดิ์สิทธิ์ทั้งเจ็ดประการ ต้องฝึกวิชากำลังภายใน จึงเปล่งอานุภาพได้ หากไม่รู้หลักของเส้นลมปราณ ก็มีแต่ท่วงท่า ดังนั้นระหว่างที่สีอิ่งเจินถ่ายทอดวิชาหมัดมวย ยังอธิบายเส้นลมปราณภายในให้ทราบ

ก่อนหน้านี้เวี่ยจือหยางฝึกพลังลมปราณเทพคีตา เพียงล่วงรู้สภาพที่เกิดขึ้น หาล่วงรู้หลักเหตุผลของมันไม่ สีอิ่งเจินจึงวาดรูปคน บ่งชี้ตำแหน่งจุดและเส้นลมปราณ เวี่ยจือหยางค่อยทราบว่า แต่ละบทเพลงของเพลงเทพคีตาหมุนรอบ ล้วนสอดรับกับเส้นลมปราณภายในกาย เสียงดนตรีมีส่วนเกี่ยวข้องกับเลือดลมที่หมุนเวียนผ่านเส้นลมปราณ มันนำคำอธิบายเกี่ยวกับเส้นลมปราณของสีอิ่งเจินมาเปรียบเทียบกับเคล็ดวิชากำลังภายในของคัมภีร์เทพคีตนิรมิต ส่วนที่ไม่เข้าใจค่อยรู้กระจ่าง

วันนี้หลังจากฝึกเพลงหมัดมวยเสร็จ เวลายังเช้าอยู่ เวี่ยจือหยางกลับที่พักก่อนกำหนด ออกจากหุบเขาดาวซ่อนเร้น พอดีเป็นช่วงบรรจบพบกันระหว่างยามอิ้งกับ**ยามเบ้า** *(ประมาณตีห้า)* ที่ห่างไกลพลันบังเกิดเสียงประหลาดดังครืนครั่นมา

เวี่ยจือหยางคุ้นชินกับสุ้มเสียงนี้ ทราบว่ามาจากถ้ำวายุ ยามนี้ทุกที่ทางเงียบสงบ นอกจากเสียงลมจากถ้ำวายุแล้ว ไม่มีสุ้มเสียงอื่นอีก เวี่ยจือหยางจึงเงี่ยหูสดับฟัง ค่อยพบว่าเสียงลมไม่ได้ดังกึกก้องถ่ายเดียว หากเต็มไปด้วยความเปลี่ยนแปลง บัดเดี๋ยวคล้ายเสียงค่างกู่บนช่องเขาซันเจี๋ย บัดเดี๋ยวคล้ายหมื่นคนหัวร่อพร้อมกัน ผสานเป็นเสียงดนตรีตามธรรมชาติที่วิเศษสุดคือเสียงลมเต็มไปด้วยความเปลี่ยนแปลง ทุกเวลาต่างกับกาล

ก่อน

เมื่อเกี่ยวข้องกับดนตรีการ เวี่ยจือหยางก็เกิดความจดจ่อ จวบกระทั่งได้ยินเสียงคนค่อยสะท้านตื่นขึ้นมา รีบรุดกลับที่พักไป

นับแต่นั้นเป็นต้นมา พอถึงช่วงบรรจบพบกันระหว่างยามอิ้งกับยามเบ้า เวี่ยจือหยางจะอำลาสีอิ่งเจิน รุดไปฟังเสียงลมที่ถ้ำวายุ หลังจากฟังอยู่หลายเที่ยว ก็นำเสียงลมมาเรียบเรียงเป็นทำนองเพลง ใช้ขลุ่ยเป่าออกมา น่าเสียดายที่เสียงขลุ่ยเล็กเรียว ไม่ยิ่งใหญ่เท่ากับเสียงลม

วันนี้มันนั่งอยู่ชายฝั่งทะเล รับฟังเสียงลมอย่างจดจ่อ พลันเกิดอาการเต้นกระตุกที่จุดตันเถียนท้องน้อย พลังลมปราณวิ่งพลุกพล่านไม่ว่าอย่างไรไม่อาจควบคุมบังคับ ได้แต่ปล่อยให้พลังลมปราณวิ่งพลุกพล่านดำเนินเป็นเวลาครึ่งชั่วยาม จวบกระทั่งเสียงลมสงบ พลังลมปราณค่อยสงบนิ่ง

สภาพเช่นนี้ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน สร้างความตื่นเต้นสงสัยแก่เวี่ยจือหยางยิ่ง พอกลับถึงที่พัก รีบล้วงคัมภีร์เทพคีตนิรมิตออกมาพลิกดู แต่ในบทเพลงเทพคีตากับเทพลีลาไม่ได้บันทึกไว้ พอพลิกถึงบทที่สามได้แก่เทพตื่นรู้ ค่อยพบเห็นบันทึกไว้ว่า

"ปราชญ์จวงจื๊อกล่าวไว้ ต่ำใต้มีสามสำเนียง คนเป่าเลาขลุ่ยเรียกว่าสำเนียงมนุษย์ ลมพัดผ่านช่องโพรงเรียกว่าสำเนียงดิน ฟ้าพัดผ่านสรรพวัตถุเรียกว่าสำเนียงฟ้า สำเนียงมนุษย์มิสู้สำเนียงดิน สำเนียงดินมิสู้สำเนียงฟ้า สำเนียงคนมีร่องรอยให้สืบสาว สำเนียงดินมีกลไกให้จับต้อง มีแต่สำเนียงฟ้าไม่รู้ที่มาที่ไป ใช้พลังเป็นสายพิณ ใช้ลมเป็นเลาขลุ่ย ดั่งคลื่นวารีเสียงฟ้าร้อง ปลุกเร้าสรรพวัตถุ..."

เวี่ยจือหยางพลันนึกออกว่า สีอิ่งเจินเคยอธิบายคำกล่าวเกี่ยวกับสำเนียงฟ้า ดิน มนุษย์ของจวงจื๊อต่อตนเอง สำเนียงมนุษย์หมายถึงเสียงดนตรีของมวลมนุษย์ ยกตัวอย่างเช่นบทเพลงเทพคีตาหมุนรอบ สำเนียง

ดินหมายถึงเสียงลมที่ก่อตัวในถ้ำโพรง เช่นเสียงลมในถ้ำวายุ ส่วนสำเนียงฟ้าหมายถึงสรรพเสียงในโลกหล้า ยกตัวอย่างเม็ดทรายปลิวคละคลุ้ง ลมโชยพัดคลื่นยกตั้งขึ้น เสียงฟ้าร้องสะท้านดินฟ้า ภูเขาทองเหลืองส่งเสียงดังกระหึ่ม สรรพสุ้มเสียงที่ก้องกังวาน ล้วนจัดอยู่ในสำเนียงฟ้า

บทเทพตื่นรู้อธิบายว่า พลังลมปราณเทพคีตาเกิดจากเสียงดนตรี มีความรู้สึกไวต่อสุ้มเสียง เมื่อฝึกถึงขอบเขตขั้นหนึ่ง ผู้ฝึกปรือจะหลุดพ้นจากกรอบของเพลงเทพคีตาหมุนรอบ พลังลมปราณภายในกายสอดรับกับสรรพสุ้มเสียง บรรลุถึงวิถีแห่งฟ้า

เวี่ยจือหยางฝึกบทเพลงเทพคีตาหมุนรอบเป็นเวลานาน พลังลมปราณภายในกายยิ่งสะสมยิ่งสมบูรณ์ แทบก้าวข้ามขอบเขตของสำเนียงมนุษย์ ไม่เพียงแต่โคจรหมุนเวียนตามเสียงขลุ่ย ทั้งยังเกิดปฏิกิริยาต่อเสียงก้องกังวานทั้งหลาย เสียงจากถ้ำวายุจัดอยู่ในสำเนียงดิน เมื่อสดับถึงตอนท้ายก็สามารถชักนำพลังลมปราณภายในกายดุจเดียวกับเพลงเทพคีตาหมุนรอบ

เวี่ยจือหยางพออ่านข้อความท่อนจบ ค่อยฉุกใจได้คิด วันที่สองไปฟังเสียงลมอีก ตอนแรกไม่รู้สึกผิดปรกติ พอสดับฟังอยู่ครู่หนึ่ง พลังลมปราณก็วิ่งพลุกพล่าน รีบสงบจิตสำรวมใจคิดควบคุมลมปราณ มิคาดยิ่งใส่ใจ พลังลมปราณยิ่งวุ่นวาย โคจรย้อนกลับจนเลือดลมพลุ่งพล่านปั่นป่วน

เวี่ยจือหยางนึกถึงข้อความในบทเทพตื่นรู้ แสดงว่าต้องการให้ตนเองคล้อยตามสุ้มเสียงภายนอก มิใช่ต่อต้านขัดขืน นึกถึงตอนนี้ค่อยผ่อนคลายจิตใจ ปล่อยให้เสียงลมชักจูงพลังลมปราณ ปรากฏว่าพลังลมปราณบัดเดี๋ยวเร็วบัดเดี๋ยวช้า บัดเดี๋ยวอ่อนบัดเดี๋ยวแข็ง บางครั้งพุ่งทะลวงอย่างหักโหม บางคราลดเลี้ยวเคี้ยวคด ไปถึงทุกแห่งหน

เวี่ยจือหยางยิ่งลุ่มหลงงมงาย ละเลยเพลงหมัดมวยท่ากระบี่ไป ทุก

คืนจะเฝ้าอยู่ละแวกถ้ำวายุ รอเวลายามเบ้า ละแวกถ้ำวายุปรากฏหินโสโครกระเกะระกะ ถ้ำโพรงทอดคดเคี้ยว เวี่ยจือหยางซ่อนตัวอยู่ภายใน ไม่ถูกพบเห็นแต่อย่างไร

ผ่านไปอีกหนึ่งเดือน คืนนี้เวี่ยจือหยางทางหนึ่งฟังเสียงลม ทางหนึ่งปล่อยให้พลังลมปราณโคจรหมุนเวียน พลันสะท้านทั้งร่าง สมองลั่นอึงอลเข้าสู่สภาพสงบสงัด สายตามองไม่เห็น ใบหูไม่ได้ยิน สรรพวัตถุมลายหายสิ้น สรรพสิ่งสงัดงัน

สภาพเช่นนี้คล้ายตกอยู่ในบึงน้ำลึกล้ำ ดำเนินเป็นเวลาประมาณหนึ่งเข็ก เวี่ยจือหยางคล้ายตื่นจากความฝัน เกิดความรู้สึกที่แปลกประหลาดขึ้น พลังลมปราณคล้ายสายน้ำ ชำระล้างเส้นผมรูขุมขน คล้ายกับมีใบหูพันหมื่นข้างได้ยินเสียงลมพัดผ่านเม็ดทราย เกลียวคลื่นสาดซัดสู่ฝั่ง แม้กระทั่งหนอนแมลงที่อยู่ห่างวาเศษหลายตัวก็ได้ยินอย่างชัดเจน

เวี่ยจือหยางใจเต้นระทึกขึ้น ความรู้สึกนี้รับรู้ด้วยใจ แต่ไม่อาจบอกกล่าวได้ มันกลับมาที่ยอดเขาเชิญชวนจันทร์ พลิกดูคัมภีร์เทพคีตนิรมิต อ่านบทเทพตื่นรู้ แล้วข้ามไปอ่านบทเทพเหินฟ้า ข้อความที่ก่อนนี้ไม่เข้าใจยามนี้ค่อยทำความเข้าใจเพิ่มเติม หลังจากนั้นอ่านบทเทพตื่นรู้กับเทพเหินฟ้า แล้วกลับไปอ่านบทเทพคีตากับเทพลีลา ล้วนเข้าใจกระจ่าง

บทเทพตื่นรู้รับรู้ทุกสิ่ง บทเทพเหินฟ้าควบคุมสรรพวัตถุ จากรับรู้ถึงขั้นควบคุม ความจริงเป็นด่านอุปสรรคยากทะลวงผ่าน ล้วนขึ้นอยู่กับภูมิปฏิภาณของผู้ฝึกปรือ หากรวดเร็วเพียงปราดเดียวก็เข้าใจ หากชักช้าต่อให้ชั่วชีวิตก็ไม่สำเร็จ เวี่ยจือหยางฟังเสียงลมค้นพบเคล็ดวิชา ล่วงรู้หลักธรรมชาติ สามารถเข้าสู่ท่วงท่าของหลิงเต้าหยินเมื่อครั้งกระโน้นแล้ว

เวี่ยจือหยางถือคัมภีร์ในมือ บังเกิดความสะท้อนใจ ครุ่นคิดขึ้น *'เพราะคัมภีร์เทพคีตนิรมิตเล่มนี้ ปรากฏผู้คนตกตายนับไม่ถ้วน หากทิ้งไว้จะเป็นภัยไม่สิ้นสุด ตอนนี้เราอ่านจบแล้ว เก็บไว้ข้างตัวก็ไม่มีประโยชน์ใด'*

ดังนั้นเดินออกจากห้อง มาถึงเชิงเขาเชิญชวนจันทร์ ขุดหลุมฝังคัมภีร์ไว้ ใช้หินใหญ่กดทับอยู่เบื้องบน

หลังจากกระทำแล้วเสร็จเหลียวหน้ามอง เห็นฟ้าหลอมกลืนกับทะเล เงาจันทร์ใกล้เลือนลับ ฟ้าดินขมุกขมัวยากจำแนก เวี่ยจือหยางพอดูถึงตอนนี้ ต้องส่งเสียงหัวร่อออกมา

เสียงหัวร่อดังทำลายความเงียบงันของรัตติกาล หวนนึกถึงก่อนหน้านี้มันยังเป็นอันธพาลน้อยริมแม่น้ำฉินไหว ยามนี้ได้รับยอดวิชาของหลิงเต้าหยินกับเกาะเต่ายักษ์ศักดิ์สิทธิ์ ขอเพียงผ่านไปสักระยะเวลาหนึ่ง ต้องสามารถต่อสู้ชิงชัยกับยอดฝีมือทั้งแผ่นดิน

ค่ำคืนต่อมาเวี่ยจือหยางไปฟังเสียงลมอีก ทางหนึ่งรับฟัง ทางหนึ่งเปรียบเทียบกับคัมภีร์เทพดีดนิรมิต ช่วยให้ดีความได้อีกมากมาย

พลันได้ยินเสียงฝีเท้าดังขึ้น เวี่ยจือหยางรีบถลันหลบไปหลังหินโสโครกก้อนหนึ่ง กลั้นลมหายใจมองดู เห็นบุรุษสตรีคู่หนึ่งเดินเคียงคู่มายังชายหาด บุรุษมีรูปร่างสูงใหญ่ ที่แท้เป็นหวินฉัง สตรีร่างอ้อนแอ้นดั่งกิ่งหลิว กลับเป็นเยี่ยหลิงซู

ทั้งสองมายังชายทะเล เยี่ยหลิงซูพลันถามว่า “ศิษย์พี่ใหญ่ ท่านนำข้าพเจ้ามาที่นี้ทำอะไร?”

หวินฉังเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว “อีกสามวันจะเป็นวันวิจารณ์กระบี่พิชิตชัย ศิษย์น้องมีความคิดอ่านใด?”

เยี่ยหลิงซูเพ่งสายตาไปยังท้องทะเล ชั่วครู่จึงกล่าวเบาๆ ว่า “ข้าพเจ้าจะเข้าร่วม”

หวินฉังมองดูนางแวบหนึ่ง สั่นศีรษะกล่าวว่า “ศิษย์น้อง ท่านไยต้องทำเช่นนี้?”

เยี่ยหลิงซูยังคงมองดูท้องทะเล เงียบงันไม่ตอบคำ หวินฉังกล่าวว่า

"การวิจารณ์กระบี่พิชิตชัยครั้งนี้ หากข้าพเจ้าไม่สามารถพิชิตชัย คงสร้างความผิดหวังแก่ท่านพ่อ หากว่าท่านเข้าร่วม เราท่านคงยากหลีกเลี่ยงจากการต่อสู้ เมื่อถึงเวลาข้าพเจ้าจะวางตัวอย่างไร?" เอ่ยถึงตอนนี้ มันเปลี่ยนเป็นกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า "หลิงซู ข้าพเจ้าไม่ต้องการประมือกับท่าน"

มันเรียกขานชื่อของนาง น้ำเสียงเต็มไปด้วยความนุ่มนวล เยี่ยหลิงซูยังคงยืนแน่วนิ่ง กล่าวว่า "ท่านไม่ต้องเป็นห่วง หากเราท่านเผชิญพบกัน ท่านสามารถลงมืออย่างเต็มที่ ไม่ว่าผลแพ้ชนะเป็นอย่างไร ข้าพเจ้าล้วนไม่โทษว่าท่าน"

หวินฉังอดกล่าวมิได้ว่า "หลิงซู ท่านเป็นอิสตรี ภายหน้าต้องช่วยเหลือสามีสั่งสอนบุตรธิดา ต่อให้มีฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ จะมีประโยชน์ใด?"

เยี่ยหลิงซูแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า "ผู้ใดว่าสตรีต้องช่วยเหลือสามีสั่งสอนบุตรธิดา?"

หวินฉังมีสีหน้ากระอักกระอ่วน กล่าวว่า "นับแต่โบราณกาลมา ปราชญ์เมธีบอกว่าสตรีพึงกอปรด้วย**สามคล้อยตามสี่คุณสมบัติ*** ไม่ควรคิดเอาชนะคะคาน หลิงซู ท่านผู้นี้ดีเลิศทุกสิ่ง เพียงแต่...แข็งกร้าวไปบ้าง"

ดวงตาเยี่ยหลิงซูปรากฏรอยยิ้มอันเย็นชาขึ้นกล่าวว่า "ศิษย์พี่ใหญ่ท่านดูแลตัวเองให้ดีก็พอ ข้าพเจ้าแข็งกร้าวไม่แข็งกร้าว เกี่ยวข้องใดกับท่าน?"

หวินฉังหน้าแดงก่ำ ร้องดังๆ ว่า "หลิงซู พวกเราเติบโตขึ้นมาด้วยกัน ท่านยังไม่ล่วงรู้จิตใจข้าพเจ้าหรือ หลังการวิจารณ์กระบี่พิชิตชัย ไม่ว่าท่านพ่อรับปากหรือไม่ ข้าพเจ้าจะตบแต่งท่านเป็นภรรยา"

เยี่ยหลิงซูสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ดวงตาเบิกค้าง จ้องมองไปข้างหน้าเวี่ยจือหยางมองดูเงาหลังของหญิงสาว หัวใจเต้นแรงขึ้นมา ครุ่นคิดว่า

---

* เป็นคำสอนของขงจื๊อ กล่าวคือสตรีอยู่บ้านคล้อยตามบิดา แต่งงานแล้วคล้อยตามสามี สามีตายคล้อยตามบุตรชาย คุณสมบัติทั้งสี่ประกอบด้วย ประพฤติดี เจรจาอ่อนหวาน แต่งตัวเรียบร้อย และยินดีทำงานบ้าน

หวินฉังหลงรักเยี่ยหลิงซูถึงเพียงนี้ มิน่าเล่าตอนอยู่ที่ถ้ำนางแอ่น จึงซุ่มโจมตีตนเอง ขณะคิดฟุ้งซ่านวุ่นวาย พลันได้ยินเยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “หากว่ามิใช่ซือฟู่ แต่ว่าเป็นข้าพเจ้าไม่รับปากเล่า?”

หวินฉังงงงันวูบจึงถามโพล่งว่า “เพราะเหตุใด?”

เยี่ยหลิงซูเงียบงันไม่ส่งเสียง หวินฉังหน้าเขียวคล้ำ พลันขบกรามกรอดกล่าวว่า “ข้าพเจ้าทราบว่าเป็นเพราะเหตุใด”

“อะไรหรือ?”

“เพราะเวี่ยจือหยางนั้น”

เวี่ยจือหยางใจหายวาบ แทบร้องอุทานออกมา เยี่ยหลิงซูทั้งร้อนรุ่มทั้งขุ่นเคือง ขยี้เท้ากล่าวว่า “ท่าน ท่านกล่าวเหลวไหลอันใด?”

“ท่านไม่ชมชอบมันหรือ?”

เยี่ยหลิงซูร้องเพ้ยกล่าวว่า “ข้าพเจ้าแม้ชมชอบสุกรชมชอบสุนัข ก็ไม่ชมชอบปีศาจพูดปดนั้น”

หวินฉังเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่งกล่าวว่า “แต่ว่า...เมื่อสองปีก่อนมันถูกลงโทษ ข้าพเจ้าเห็นท่านขโมยยาเสริมเมฆต่อเชื่อมจันทร์ไปให้กับมัน...”

เวี่ยจือหยางรู้สึกหน้าร้อนผะผ่าว มันคาดการณ์ไม่ผิด ตัวยารักษาบาดเจ็บนั้นเป็นเยี่ยหลิงซูมอบให้จริงๆ เห็นเยี่ยหลิงซูถลึงมองหวินฉังกล่าวว่า “ท่านสะกดรอยตามข้าพเจ้า?”

หวินฉังหน้าแดงวูบกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเพียงพบเห็นโดยบังเอิญ”

เยี่ยหลิงซูกล่าวเสียงกระด้างว่า “แล้วจะเป็นไร ข้าพเจ้าเพียงเห็นมันน่าเวทนา”

หวินฉังส่งเสียงดังกว่าเดิมว่า “อย่างนั้นที่ถ้ำนางแอ่นเล่า ท่านกับมันอยู่ในถ้ำนางแอ่นทำอะไร...”

ไม่ทันกล่าวจบ เยี่ยหลิงซูตวัดมือตบหน้ามันฉาดหนึ่ง เห็นนางร่างสั่นระริก แพรคลุมหน้ากระพือพลิ้ว ตาคู่งามเอ่อคลอด้วยประกายน้ำตา

เวี่ยจือหยางก็คับข้องใจแทนนาง ครุ่นคิดว่าหากหวินฉังลงมือตอบโต้ ตนเองจะเสนอหน้าออกไป โดยไม่คำนึงถึงทุกสิ่ง แต่เห็นหวินฉังหน้าแดงก่ำ แล้วกลับกลายเป็นขาวซีด พลันหมุนตัวกลับขึ้นเขาไป

เวี่ยจือหยางนึกโล่งอก เห็นเยี่ยหลิงซูหันหน้าหาท้องทะเล ด้วยสีหน้าเวิ้งว้าง สร้างความพลุ่งพล่านใจยิ่ง เห็นว่านางถูกครหาเพราะตนเอง สมควรนึกหาหนทางปลอบโยนนางสักครา

พลันได้ยินเสียงเซ้ง ในมือเยี่ยหลิงซูเพิ่มกระบี่อ่อนเล่มหนึ่ง ตัวกระบี่สีดำแกะสลักลวดลายประหลาด แต่ว่าปลายกระบี่หักไปท่อนหนึ่ง เป็นที่น่าเสียดายนัก

หญิงสาวเพ่งมองปลายกระบี่ หมุนตัวเบาๆ จากนั้นร่ายรำกระบี่ใต้แสงอรุโณทัย นางองค์เอวดุจกิ่งหลิว กระบี่คล้ายน้ำค้างกลางหาว ยามลอยตัวราวกับนางแอ่นเหิน เมื่อทิ้งตัวลงดั่งดาวตก กระบี่ยาวยิ่งใช้ยิ่งรวดเร็ว แสงอุทัยส่องต้องตัวกระบี่ คล้ายปรากฏสะเก็ดไฟเคลื่อนไหวบนตัวกระบี่

เวี่ยจือหยางในตอนนี้มีสายตาหลักแหลมกว่าเดิม พอเห็นท่ากระบี่ของเยี่ยหลิงซู ต้องนึกถึงวิชาเทพกระบี่เงาบินในบันทึกขวัญกระบี่ ผ่านไปสองปีแทบลืมเลือนท่ากระบี่ไป ยามนี้พอเห็นเยี่ยหลิงซูร่ายรำเพลงกระบี่ ภาพคนถือกระบี่ในบันทึกกระบี่ก็ผุดขึ้นในห้วงสมอง เพียงแต่หญิงสาวใช้กระบี่รวดเร็วเกินไป กระบวนท่าแรกยังไม่ทันเห็นชัดตา กระบวนท่าต่อไปก็ใช้ออกหมดสิ้น ที่หายากยิ่งคือ นางแม้ใช้กระบี่รวดเร็ว ท่ากระบี่ไม่สับสนวุ่นวาย เพียงอึดใจเดียวใช้ออกสิบกว่ากระบวนท่า ดูไปคล้ายกับใช้เพียงท่าเดียว

เพียงชั่วขณะ ประกายกระบี่หลอมกลืนกับเงาร่าง จำแนกไม่ออกว่าผู้ใดเป็นคน ผู้ใดเป็นเงาร่าง กระแสลมกระบี่ก่อกวนเม็ดทรายคละคลุ้ง คล้ายลมหวนหอบหนึ่งห่อหุ้มเงาร่างอันอ่อนช้อยไว้

ยามนั้นเยี่ยหลิงซูกู่ร้องเบาๆ ประกายกระบี่วูบขึ้นแวบหนึ่ง เสียงติงเมื่อแทงถูกหินโสโครกสีดำก้อนหนึ่ง

เวี่ยจือหยางเพ่งตามอง แทบร้องโพล่งออกมา เห็นกระบี่อ่อนแทงลึกไปในเนื้อหินครึ่งหนึ่ง ง่ามมือขวาของหญิงสาวฉีกขาด ปรากฏโลหิตหยดหยาดออกมา

เยี่ยหลิงซูเหม่อมองดูคราบเลือด คล้ายปลดปล่อยความอัดอั้นตันใจออกมา ยามนั้นสอดกระบี่คืนฝัก เดินกลับเส้นทางเมื่อขามา

เมื่อกลับถึงยอดเขาเชิญชวนจันทร์ ห้วงสมองเวี่ยจือหยางมีแต่เงาร่างเยี่ยหลิงซูร่ายรำกระบี่ กระบวนท่าคล้ายเคลื่อนไหวอยู่เบื้องหน้า มันถือจอบค้างไว้ จวบกระทั่งได้ยินเสียงร้องเรียก ค่อยตื่นจากห้วงความคิด

เวี่ยจือหยางเงยหน้าขึ้น เห็นผู้คนสองคนเดินมาแต่ไกล กลับเป็นหยางจิ่งและเหอเฉียว เวี่ยจือหยางต้องเงื้อจอบขึ้น ร้องถามว่า “พวกท่านทั้งสองมาทำอะไร?”

หยางจิ่งก็ถลึงมองเวี่ยจือหยาง สองมือรวบกำเป็นหมัด เหอเฉียวรีบกล่าวว่า “ศิษย์พี่หยาง อย่าลืมเรื่องสำคัญ”

หยางจิ่งแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า “สุนัขน้อยเวี่ย ปีศาจสุราถงเย่าเล่า หรือว่าดื่มน้ำปัสสาวะแมวลงไป นอนขึ้นอืดอยู่ในห้อง?”

เวี่ยจือหยางขณะจะตอบคำ กระท่อมมุงกระเบื้องปรากฏเงาคนถลันวูบ ถงเย่าโถมออกมาพร้อมกับกลิ่นสุราคละคลุ้ง ตวาดถามหยางจิ่งว่า “เด็กน้อยโสโครก เจ้าด่าผู้ใด?”

หยางจิ่งถอยกายไปหนึ่งก้าว ยิ้มพลางกล่าวว่า “อาจารย์ลุงไม่ได้เมามายหรือ ครั้งนี้ข้าพเจ้าได้รับคำสั่งอาจารย์ เดินทางมาแจ้งต่อท่านว่าท่านผู้เฒ่าเป็นคนของกระแสลมหายใจปลาวาฬ สามวันให้หลังสามารถเข้าร่วมการวิจารณ์กระบี่พิชิตชัย เมื่อถึงเวลาอย่าได้ดื่มมากเกินไป จะได้

ไม่สร้างความอับอายขายหน้าแก่กระแสฝ่ายเรา"

ถงเย่าไม่ทันรับฟังจนจบความ ก็สร่างเมาสิ้น สองตาคล้ายมีเปลวไฟพวยพุ่งออกมา หยางจิ่งแสร้งเป็นมองไม่เห็น กล่าวสืบต่อ "ซือฟู่ยังบอกว่าเหล่าทาสที่ทำนาไม่ต้องไปแล้ว พวกมันยามมีชีวิตใช้ให้ทำนา ตายแล้วก็นำไปเป็นปุ๋ย หากว่าไปด้วยรังแต่สร้างความอับอายอัปยศแก่ฝ่ายเรา" ขณะกล่าวสายตาไม่คลาดคลาจากเวี่ยจือหยาง บังเกิดความกระหยิ่มยิ้มย่องเต็มอก

ถงเย่าร้องคำ "อับอายอัปยศ?" พลางกระทืบเท้าปราด ร่างกลมป้อมพุ่งขวับออกไป ยื่นมือซ้ายคว้าใส่ลำคอหยางจิ่ง

หยางจิ่งระวังป้องกันอยู่ก่อน จึงพุ่งถอยหลบหลีกจากกรงเล็บถงเย่า พร้อมกันนั้นผลักมือซ้ายไปข้างหน้า ซ่อนมือขวาอยู่ทางด้านหลัง

ถงเย่าดูออกว่านี่เป็นท่วงท่าของวิชาลมหายใจปลาวาฬ จึงแค่นเสียงดังเฮอะ ยังคงยื่นนิ้วทั้งห้าออกไป หยางจิ่งแผ่พุ่งลมปราณคลื่นใหญ่ออกจากมือซ้าย คล้ายกับคลื่นทลายทำนบ พอเผชิญแรงต้านจะปะทุออกไป แต่แล้วละลานตาวูบ ถงเย่าหายวับกับตา พลังฝ่ามือฟาดใส่อากาศธาตุ หยางจิ่งรีบรั้งพลังกลับคืน แต่เมื่อปล่อยออกก็ยากรั้งเข้า ยังไม่ทันหมุนตัวกลับ รู้สึกกลางหลังปวดแปลบ ถูกผู้คนตะปบคว้าใส่

ถงเย่าตวาดคำ "ไป" ยกร่างของหยางจิ่งทุ่มเหวี่ยงออกไป ศีรษะหยางจิ่งตกถึงพื้น จนเลือดกำเดาไหลออกมา เบื้องหน้าสายตาปรากฏดาวทองระยิบระยับ แทบสิ้นสติไป

ถงเย่ายกมือเท้าสะเอว แค่นหัวร่อกล่าวว่า "เด็กน้อย นี่นับเป็นความอับอายอัปยศหรือไม่?"

หยางจิ่งขบกรามกรอดไม่ตอบคำ ถงเย่าหันไปกล่าวกับเหอเฉียวว่า "กลับไปบอกต่อหมิงโต้วว่า เราย่อมไปร่วมการวิจารณ์กระบี่พิชิตชัย แต่นำคนไปหรือไม่ มิต้องให้มันผายลมวุ่นวาย"

จากนั้นชี้มือไปยังหยางจิ่ง สั่งให้นำมันไสหัวไป เหอเฉียวรับคำติดต่อกัน ประคองหยางจิ่งขึ้นมา จากไปอย่างทุลักทุเล

ถงเย่าขับไล่คนทั้งสองไป สีหน้าปราศจากความกระหยิ่มยินดี หากสะบัดหน้ากลับเข้าห้องไป

เวี่ยจือหยางบังเกิดความสงสัยใจ กล่าวถามเจียวเหล่าซันว่า "**เหล่าถง** *(คนแซ่ถง)* เพิ่งประกาศศักดา ไฉนไม่ยินดีขึ้นมา?"

เจียวเหล่าซันกล่าวว่า "**เสี่ยวเวี่ย** *(เวี่ยน้อย)* เจ้ายังไม่ทราบ การวิจารณ์กระบี่พิชิตชัยเป็นแผลหัวใจของถงก่วนซื่อ ครั้งกระโน้นในการวิจารณ์กระบี่ มันพ่ายแพ้แก่หมิงโต้ว ไม่ได้เป็นผู้ดูแลกระแสลมหายใจปลาวาฬ ดังนั้นพอถึงเวลาวิจารณ์กระบี่ มันจะดื่มสุราจนเมามายไม่ได้สติ"

เวี่ยจือหยางกล่าวถามว่า "การวิจารณ์กระบี่พิชิตชัยเป็นอะไรกันแน่?"

"นั่นเป็นการประลองฝีมือชนิดหนึ่ง ตอนแรกเป็นตระกูลซื่อใช้คัดเลือกศิษย์ ต่อมาชาวตาดมองโกลก่อหวอด ศิษย์ของวังความลับฟ้าสายหนึ่งขึ้นเกาะมาหลีกภัย พวกมันก็เข้าร่วมการวิจารณ์กระบี่พิชิตชัย เมื่อถึงเวลาวิจารณ์กระบี่ ไม่เพียงเป็นชนชั้นผู้เยาว์ต่อสู้ช่วงชิงความเป็นหนึ่ง ผู้ที่มีฝีมือสูงเยี่ยมยังสามารถท้าสู้กับประมุขเกาะและผู้ดูแลกระแสต่างๆ ได้ยิน ผู้อาวุโสทั้งหลายบอกว่า บรรพชนของหวินเต่าอ๋องเอาชนะตระกูลซื่อได้ค่อยขึ้นเป็นประมุขเกาะแทน"

เวี่ยจือหยางถามว่า "ชนชั้นแรงงานห้ามมิให้เข้าร่วมหรือ?"

"ไม่ นี่เป็นการชุมนุมใหญ่ของเกาะตะวันออก ไม่ว่าผู้ใดก็สามารถเข้าร่วม ศิษย์ของหมิงโต้วกล่าวเช่นนี้ เพียงจงใจหยามหยันถงก่วนซื่อเท่านั้น"

เวี่ยจือหยางกลับเข้าห้อง เห็นถงเย่าดื่มจนเมามายล้มฟุบกับโต๊ะ ปากร่ำร้องด่าทอ เก้าในสิบคำด่าทอหมิงโต้ว อีกคำหนึ่งกล่าวตัดพ้อ

หวินซวี เวี่ยจือหยางรับฟังอยู่ด้านข้าง มีความรู้สึกว่าถงเย่าพ่ายแพ้แก่หมิงโต้ว คล้ายกับมีเบื้องหลังเคลือบแฝง ถงเย่ามีฝีมือสูงเยี่ยม หลายปีนี้เมาสุราละเลยพลังฝีมือ ยังโค่นศิษย์ของหมิงโต้วลงได้โดยง่ายดาย กาลก่อนไม่แน่ว่าจะสู้แพ้แก่หมิงโต้ว

ชั่วพริบตาผ่านไปสามวัน วันนี้ถงเย่าตื่นแต่เช้า เรียกประชุมเหล่าชาวนา ประกาศว่า "วันนี้หยุดพักหนึ่งวัน พวกเจ้าไม่ต้องทำงาน ตามเราไปยังชายหาดหัวเต่า"

ทั้งหมดพอฟังทั้งแตกตื่นทั้งยินดี เวี่ยจือหยางจงใจกล่าวว่า "เหล่าถง หมิงโต้วมิใช่สั่งห้ามมิให้ไปหรอกหรือ?"

ถงเย่าด่าทอว่า "ผายลม มันห้ามไปก็ไม่ไปหรือ มันบอกให้รับประทานอาจม เจ้ารับประทานหรือไม่ มันบอกให้ไปทางซ้าย บิดาพานจะไปทางขวา"

เวี่ยจือหยางปรบมือหัวร่อออกมา เหล่าชาวนายิ่งยินดีปรีดา พากันผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า ยกขบวนติดตามถงเย่าไปยังชายหาดหัวเต่า

ชายหาดหัวเต่าอยู่ใต้ถ้ำวายุ เมื่อยืนบนชายหาด เห็นฟ้าเขียวทะเลครามชัดตา ครั้งกระโน้นช่างฝีมือบนเกาะตัดแต่งก้อนหิน บุกเบิกเป็นพื้นที่ว่างรัศมีสิบวาแถบหนึ่ง สร้างบันไดศิลาอยู่รอบข้าง

การวิจารณ์กระบี่พิชิตชัยใกล้เริ่มขึ้น ศิษย์บนเกาะมากันพร้อมหน้า บ้างนั่งบ้างยืน ศีรษะคนสลอนตา หมิงโต้วกำลังสนทนากับหยางฟงไหล พอเห็นแรงงานบนยอดเขาเชิญชวนจันทร์มาถึง ก็ก้าวยาวๆ เข้ามา ร้องดังๆ ว่า "ถงเย่า ท่านนำพวกมันมาทำอะไร?"

ถงเย่าถือป้านสุราใบหนึ่ง ตอบว่า "มาชมการแสดง ทั้งหมดตรากตรำงานหนัก ดังนั้นเรานำพวกมันมาพักผ่อนหย่อนใจ"

"นี่เป็นการวิจารณ์กระบี่พิชิตชัย ท่านเข้าใจว่าเป็นการแสดงละครลิง

หรือ รีบไล่พวกมัน อย่าได้รั้งอยู่สร้างความอับอายขายหน้าแก่กระแสลม หายใจปลาวาฬเรา”

ถงเย่าดื่มสุราอึกหนึ่งกล่าวว่า “คำพูดไม่อาจกล่าวเช่นนี้ ทุกผู้คนล้วนเข้าร่วมการวิจารณ์กระบี่พิชิตชัยได้ ไม่แน่ว่าสมุนของเราสามารถพิชิตชัย โค่นชนชั้น**จุนจู่** *(สุดยอด)* ลง”

หมิงโต้วหน้าเขียวคล้ำ ขณะจะอาละวาดออกมา หยางฟงไหลชิงไกล่เกลี่ยให้เลิกรา หมิงโต้วถือโอกาสลงจากเวที สายตายามกวาดมอง ก็พบเห็นเวี่ยจือหยาง ทั้งสองไม่ได้พบหน้ามาก่อน รูปร่างของชายหนุ่มเปลี่ยนไป หากมิใช่ขลุ่ยหยกเลานั้น มันแทบจดจำไม่ออก ครั้งกระโน้นมันที่นำเด็กน้อยนี้มายังเกาะตะวันออก เพราะต้องการขลุ่ยหยกเลานี้ สุดท้ายผ่านไปสองปี ยังไม่ได้ครอบครอง

เวี่ยจือหยางเห็นเจียงเสี่ยวหลิวอยู่ในขบวนศิษย์กระแสมังกรซ่อนเร้น ทั้งสองพอสบตากัน เจียงเสี่ยวหลิวลังเลเล็กน้อยแล้วเดินเข้ามา ถามว่า “ท่านก็มาแล้ว?”

เวี่ยจือหยางสำรวจดูมันแล้วกล่าว “เจียงเสี่ยวหลิว ท่านก็มาร่วมวิจารณ์กระบี่?”

เจียงเสี่ยวหลิวกล่าวว่า “ซือฟู่บอกว่าข้าพเจ้ามีฝีมือไม่เลว จึงให้ข้าพเจ้ามาทดลองดู อีกสักครู่จับฉลากประลองยุทธ์ หากว่าโชคดีพบกับคนที่อ่อนกว่า ไม่แน่ว่าจะผ่านรอบแรกได้”

เวี่ยจือหยางบังเกิดความอัดอั้นตันใจ กระซิบถามว่า “ท่านไม่คิดหลบหนีหรือ?”

เจียงเสี่ยวหลิวงงงันวูบจึงร้องโพล่งว่า “หลบหนี? หลบหนีไปที่ใด?” จากนั้นค่อยได้คิด จึงกล่าวด้วยใบหน้าแดงก่ำว่า “ท่านหมายถึงกลับเข้าแผ่นดินจงหยวน? ที่นี้อยู่กลางท้องทะเล ไหนเลยคิดไปก็ไปได้ อีกประการต่อให้สามารถกลับถึงแผ่นดินจงหยวน ข้าพเจ้าจะประกอบอาชีพใด กลับ

ไปเป็นเต่าที่ริมแม่น้ำฉินไหวหรือ?"

เวี่ยจือหยางหัวใจเย็นเฉียบ เจียงเสี่ยวหลิวแสดงว่า**เพลิดเพลินจนลืมจิ๊กก๊ก*** คิดอยู่บนเกาะเป็นศิษย์ของเกาะตะวันออก ความคิดหลบหนีกลับแผ่นดินจงหยวน คงเป็นตนเองนึกฝันข้างเดียว

เจียงเสี่ยวหลิวมองดูมัน นึกละอายใจอยู่บ้าง ขณะจะกล่าวกระไรพลันได้ยินหยางฟงไหลเรียกหา จึงรีบรุดกลับไป หยางฟงไหลดุว่ามันอยู่หลายคำ ทั้งชี้มือมายังเวี่ยจือหยาง คล้ายบอกว่าศิษย์กระแสมังกรซ่อนเร้นสนทนากับแรงงานผู้หนึ่ง ออกจะเสื่อมเสียศักดิ์ศรีไป

ยามนั้นฝูงชนเกิดความปั่นป่วน หวินซวีแหวกฝ่าผู้คนออกมา โดยมีเยี่ยหลิงซูกับหวินฉังตามติดอยู่ด้านหลัง เยี่ยหลิงซูสวมใส่ชุดขาว บนเอวคอดกิ่วคาดสายรัดหยกเส้นหนึ่ง กระบี่อ่อนเนื้อโลหะผสมเล่มนั้นซ่อนอยู่ในสายรัดเอว

หวินซวีขึ้นบันไดมา ยกมือเป็นความหมายให้ทั้งหมดสงบสุ้มเสียงลง จากนั้นประกาศว่า "การวิจารณ์กระบี่พิชิตชัยซึ่งจัดขึ้นทุกสามปีครั้งเวียนมาถึงอีก นี่เป็นโอกาสที่หายากยิ่ง ขอให้ทั้งหมดฉกฉวยให้ดี โดยเฉพาะศิษย์ที่เข้ามาใหม่ จะมีส่วนชี้อนาคตข้างหน้า ได้ยินชัดเจนแล้วหรือไม่?"

ศิษย์ทั้งหลายขานรับว่าได้ยินชัดเจนแล้ว หวินซวีกวักมือวูบ ฮัวหมิงก็ถือกล่องมาใบหนึ่ง วางลงบนบันได ประกาศว่า "วันนี้มีศิษย์สามสิบเจ็ดคนลงชื่อเข้าประลองฝีมือ การวิจารณ์กระบี่ครั้งก่อน หวินฉังช่วงชิงได้ที่หนึ่ง ครั้งนี้มีสิทธิ์ผ่านเข้ารอบสอง ที่เหลือเข้ามาจับฉลาก จับได้ชื่อใด ก็ต่อสู้กับผู้นั้น"

ทุกผู้คนฮือกันเข้ามาจับฉลากรายชื่อในกล่อง เจียงเสี่ยวหลิวก็อยู่ในจำนวนนั้น มันจ้องมองดูกล่อง ดวงตาเป็นประกาย ยามนั้นในฝูงชนเกิด

---

* เป็นสุภาษิตบทหนึ่ง เอ่ยถึงอาเต้าถูกสุมาอี้จับตัวไป กลับเพลิดเพลินกับแสงสี ไม่คิดกลับคืนสู่จิ๊กก๊กอีก

ความปั่นป่วนเล็กน้อย ที่แท้เยี่ยหลิงซูเดินลงบันไดมาที่หน้ากล่อง ล้วงหยิบรายชื่อหนึ่งออกมา มองดูแวบหนึ่งแล้วกลับไปยังที่เดิม หวินฉังมองดูนางใบหน้ากลายเป็นขาวซีด หวินซวีก็ขมวดคิ้ว คล้ายไม่พอใจอยู่บ้าง

ไม่นานก็จับฉลากเสร็จสิ้น หวินซวียกมือขึ้น ศิษย์ผู้หนึ่งก็เงื้อไม้ตีรัวม้าล่อเป็นเสียงดัง ร้องบอกว่า "การวิจารณ์กระบี่เริ่มขึ้น คู่แรกทำการประลอง"

คู่แรกเป็นศิษย์กระแสเต่าคันฉายนามตู้โจว เมื่อสองปีก่อนมันขึ้นเกาะมา พร้อมกับเวี่ยจือหยาง ตอนนั้นยังเยาว์วัย ยามนี้เติบโตเป็นหนุ่มสวมเสื้อยาวสีเขียว คู่ต่อสู้เป็นศิษย์กระแสสหัสสะเกล็ดปลาเฉาหยวน มีอายุยี่สิบเศษ สวมใส่ชุดเงิน ท่วงท่าเข้มแข็งยิ่ง

ทั้งสองทักทายคำหนึ่ง จากนั้นประลองยุทธ์กัน ตู้โจวใช้เพลงฝ่ามือแผ่วพลิ้ว ลงมือจากตำแหน่งมุมที่พลิกแพลง พอลงมือก็หมุนคว้างไปด้านหลังคู่ต่อสู้ เฉาหยวนก็ใช้เพลงหมัดชุดหนึ่ง เพียงหมุนตัวกับที่ ไม่ว่าตู้โจวอยู่ที่ใด หมัดของมันจะจ่อใส่ฝ่ายตรงข้าม

ผ่านไปครู่ใหญ่ ทั้งสองยังไม่ประมือกันแม้สักท่าเดียว เวี่ยจือหยางชมดูจนขุ่นข้องใจยิ่ง ถงเย่าจึงอธิบายว่า "ตู้โจวใช้เพลงฝ่ามือไตรภูมิคืนสู่ราก ส่วนเฉาหยวนใช้ออกด้วยหมัดเข็มทิศ เคลื่อนตัวตามคู่ต่อสู้

เวี่ยจือหยางเห็นตู้โจวคอยค้นหาจุดอ่อนของฝ่ายตรงข้าม แต่ไม่ว่าอย่างไรชักช้ากว่าก้าวหนึ่ง ความจริงพบเห็นจุดอ่อนชัดๆ แต่พอจู่โจมใช้ออก เฉาหยวนก็อุดช่องโหว่เอาไว้

เวี่ยจือหยางเห็นเช่นนั้น จึงนึกจินตนาการว่าหากเปลี่ยนเป็นตนเองจะใช้เพลงหมัดที่สืออิ่งเจินถ่ายทอดให้ ประกระบวนท่ากับตู้โจวและเฉาหยวนอย่างไร รุกถอยสะกดข่มคู่ต่อสู้ประการใดดี

พลันเห็นเฉาหยวนตวัดมือซัดวัตถุสีขาวออกกลุ่มหนึ่ง วัตถุนั้นพอไปถึงกลางคัน ก็กระจายเป็นดาวเย็นเต็มท้องฟ้า บังเกิดเสียงดังเซียะเซียะ

เวี่ยจือหยางเพ่งตามอง เห็นเป็นเหล็กหมาดเล็กละเอียดจำนวนมาก เฉาหยวนใช้พลังแม่เหล็กขั้วโลกเหนือดูดรั้งไว้ พอซัดออกบรรดาแม่เหล็กหมาดเล็กละเอียดก็ปะทะกันเอง ประหนึ่งเทพธิดาโปรยบุปผา นับเป็นอาวุธลับอันร้ายกาจชนิดหนึ่ง

ตู้โจวคำนวณศัตรูได้แต่แรก เฉาหยวนพอตวัดมือขึ้น มันก็พุ่งถอยไปด้านหลัง บิดตัวสลัดเสื้อเขียวที่สวมใส่ออก เข้าปะทะกับเหล็กหมาดบินกำลังภายในพอแผ่พุ่งใส่ เสื้อยาวคล้ายโล่อ่อนอันหนึ่ง เสียงเกรียวกราวเมื่อเหล็กหมาดบินร่วงหล่นลงสู่พื้น

เฉาหยวนตะปบเหล็กหมาดอีกกำหนึ่ง ยังไม่ทันซัดออก ตู้โจวก็ตวาดก้อง คลี่สะบัดเสื้อยาวรบกวนสายตาของเฉาหยวน ถือโอกาสพุ่งฝ่ามือซ้ายเล็ดลอดผ่านเสื้อยาว เสียงฉาดเมื่อฟาดถูกทรวงอกด้านซ้ายของมัน เฉาหยวนถอยกายไปสามก้าว ยกมือกุมหน้าอกไว้ ใบหน้ากลับกลายเป็นแดงก่ำ

ตู้โจวรั้งดึงเสื้อยาวกลับ ประสานมือกล่าวว่า "ได้รับการออมมือแล้ว" เฉาหยวนถลึงตาใส่มัน สะบัดหน้ากลับไป ตู้โจวพกความกระหยิ่มกลับเข้าขบวน มันเป็นศิษย์ที่มาใหม่ สามารถโค่นศิษย์ผู้พี่ลง นับว่าควรแก่การภาคภูมิใจ ฮัวหมิงก็ผงกศีรษะยิ้มให้กับมัน

หลังจากนั้นแต่ละคู่มีฝีมือแตกต่าง พิสูจน์ผลแพ้ชนะโดยเร็ว เวี่ยจือหยางชมดูจนสงสัยใจยิ่ง ศิษย์เกาะตะวันออกเหล่านี้ไม่ได้ร้ายกาจตามที่คาดคิดไว้ ไม่ว่าผู้ชนะหรือผู้แพ้ล้วนเปิดเผยช่องว่างจุดอ่อน บางครั้งสามารถเอาชนะโดยง่ายดาย กลับสละความง่ายแสวงหาความยาก แทนที่จะพิชิตชัยในท่าเดียว กลับใช้ออกเจ็ดแปดกระบวนท่า หวนนึกถึงเมื่อสามวันก่อน เยี่ยหลิงซูร่ายรำกระบี่เพียงลำพัง มีฝีมือแตกต่างจากศิษย์เหล่านี้ราวฟ้ากับดิน

นึกถึงตอนนี้ เวี่ยจือหยางนึกดูแคลนต่อวิชาฝีมือของเกาะตะวันออก

อยู่บ้าง หารู้ไม่ว่าสีอิ่งเจินเป็นยอดคนระดับเดียวกับหวินซวี ยังสูงส่งกว่าสี่สุดยอดเกาะตะวันออก เวี่ยจือหยางได้รับถ่ายทอดจากมัน ถือเป็นประสบการณ์พิสดารที่ยากจะพบพาน ไม่ว่าเพลงหมัดมวยหรือว่าสายตาล้วนสูงส่งกว่าศิษย์เกาะตะวันออกมากนัก

พลันได้ยินสียงร้องอุทานดังขึ้น เวี่ยจือหยางเพ่งตามอง เห็นเยี่ยหลิงซูแหวกฝ่ากลุ่มคนเข้าสู่ลานประลองฝีมือ เกาะตะวันออกมีบุรุษมากกว่าสตรี เยี่ยหลิงซูก็โดดเด่นในเหล่าสตรี ยามนี้ยืนอยู่กลางวง ชายเสื้อโชยพัดพลิ้ว ประดุจเทพธิดาจุติมา

ชั่วครู่ยังไม่มีผู้คนออกมาประลองยุทธ์ ฮัวหมิงต้องขมวดคิ้ว ร้องเรียกว่า "กู่เฉิงฟง เจ้าตะลึงลานอันใด?"

สุ้มเสียงพอดัง ค่อยปรากฏชายหนุ่มผู้หนึ่งเดินออกมา มันหน้าสี่เหลี่ยมใบหูใหญ่ น้อมคารวะต่อเยี่ยหลิงซู กล่าวว่า "กู่เฉิงฟงคำนับศิษย์พี่เยี่ย"

ที่แท้เยี่ยหลิงซูจับฉลาก ได้คู่ต่อสู้คือกู่เฉิงฟง เยี่ยหลิงซูจึงกล่าว "**เสี่ยวกู่** *(กู่น้อย)* ท่านลงมือ"

กู่เฉิงฟงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "ศิษย์พี่ ข้าพเจ้ายังคงยอมแพ้ประเสริฐกว่า"

เยี่ยหลิงซูกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "ยังไม่ทันประมือ ไฉนยอมแพ้แล้ว?"

กู่เฉิงฟงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "หากข้าพเจ้าลงมือ มาตรว่าได้ชัยสักครึ่งท่าหนึ่งกระบวนเพลง ไยมิใช่เป็นการไม่คารวะ?"

รอบบริเวณบังเกิดเสียงหัวร่อดังครืนใหญ่ เยี่ยหลิงซูทั้งอับอายทั้งขุ่นเคือง ร้องเพ้ยกล่าวว่า "กล่าวเหลวไหลอันใด ท่านลงมืออย่างสุดกำลัง หากออมรั้งยั้งมือไว้ ข้าพเจ้าจะไม่ละเว้นท่าน"

กู่เฉิงฟงอับจนปัญญา ได้แต่กล่าวว่า "ขอศิษย์พี่โปรดชี้แนะ" จาก

นั้นสูดลมหายใจคำหนึ่ง สืบเท้าออกไปหนึ่งก้าว เพียงก้าวเดียวก็ข้ามระยะห่างวาเศษ มาถึงข้างกายเยี่ยหลิงซู ลดฝ่ามือซ้าย หมุนคว้างกราดฟาดออก ปรากฏลมฝ่ามือกระพือชายเสื้อของหญิงสาวขึ้น

ในกลุ่มคนบังเกิดเสียงร้องอุทานดังขึ้น กู่เฉิงฟงมีอายุอ่อนกว่าเยี่ยหลิงซูสองปี แต่ความพิสดารของท่าเท้า ความเข้มแข็งของพลังฝ่ามือล้วนจัดอยู่ในขั้นผู้มีฝีมือ

เยี่ยหลิงซูหมุนคว้างหลบเลี่ยงจากลมฝ่ามือของกู่เฉิงฟง สะบัดฝ่ามือแผ่พุ่งพลังอ่อนหยุ่นสายหนึ่ง กวาดใส่ชีพจรข้อมือของกู่เฉิงฟง กู่เฉิงฟงรู้สึกข้อแขนชาวูบ จึงรีบบิดตัวมาถึงด้านหลังเยี่ยหลิงซู ขณะจะฟาดฝ่ามือออก พลันพบว่าเบื้องหน้ากลายเป็นว่างเปล่า หญิงสาวอ้อมถึงด้านซ้ายของมัน ยื่นมือขาวผ่องออกจากในแขนเสื้อ ประดุจจันทร์โผล่พ้นเมฆา กวาดใส่ชายโครงข้างซ้ายของมัน

ถงเย่าร้องชมเชยว่า "ท่าเมฆลิ่วล่องน้ำเลือนลับอันประเสริฐ" ไม่ทันขาดคำ กู่เฉิงฟงก็หดตัวพุ่งถอยไปแปดเชียะ จากนั้นกระโดดเข้ามาใหม่ จู่โจมออกเจ็ดฝ่ามือแปดเท้า

เยี่ยหลิงซูก็เคลื่อนไหวสองมือ กวาดไปทางซ้าย กดใส่ทางขวา คลี่คลายหมัดเท้าของกู่เฉิงฟงไปได้ สร้างความตื่นเต้นสงสัยแก่เวี่ยจือหยาง จนถามโพล่งว่า "นี่เป็นวิชาฝีมือใด?"

ถงเย่ากล่าวว่า "เจ้าถามถึงเยี่ยหลิงซูหรือ นางใช้ออกด้วยวิชาฝ่ามือเมฆวารี แฝงความหมายแยบคายประดุจเมฆเคลื่อนคล้อยสายน้ำไหล ส่วนกู่เฉิงฟงใช้ออกด้วยฝ่ามือไตรภูมิคืนสู่ราก มีความสำเร็จเหนือกว่าตู้โจวมากนัก..."

เห็นสภาวะจู่โจมของกู่เฉิงฟงอ่อนโทรมลง เยี่ยหลิงซูเร่งระดับความเร็วขึ้น รวบสองมือก่อเกิดเป็นเงาฝ่ามือสีขาวแถบหนึ่ง คล้ายควันเมฆโชยพัดเข้าพงพนา กู่เฉิงฟงหลบซ้ายเลี่ยงขวา ยังไม่อาจรอดพ้นจาก

เงาสีขาวแถบนั้น คล้ายนกกาตัวหนึ่งพลัดตกไปในร่างแหสีขาวปากหนึ่ง

ถงเย่าร้องชมเชยว่า "กระบวนท่าไอปกคลุมหวินเมิ่งอันประเสริฐ"

เห็นคนทั้งสองแยกย้ายผละจากกัน เยี่ยหลิงซูพลิ้วถอยไปหลายเชียะ พอทิ้งตัวลงก็ยืนหยัดมั่น ส่วนกู่เฉิงฟงคล้ายร่ำสุราเมามาย เซถอยไปเจ็ดแปดก้าว เข่าอ่อนระทวยกระแทกนั่งลง

เยี่ยหลิงซูเดินเข้าไปยื่นมือออก ถามว่าเป็นไรหรือไม่ กู่เฉิงฟงกระโดดปราดขึ้น ใบหน้าเปลี่ยนเป็นแดงคล้ำ ตะกุกตะกักว่า "ศิษย์พี่มีเพลงฝ่ามือสูงส่ง ข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายอมศิโรราบ"

เยี่ยหลิงซูลอบหัวร่อในใจ กล่าวว่า "เสี่ยวกู่ ท่านก็ไม่เลว อีกสองปีอาจเอาชนะข้าพเจ้าได้ เพียงแต่หน้าบางเกินไป ต้องฝนสักครา"

กู่เฉิงฟงรีบถามว่าฝนอย่างไร เยี่ยหลิงซูกะพริบตากล่าวว่า "ย่อมฝนกับก้อนหิน ฝนจนเกิดรอยสากขึ้น พบพานสตรีจะได้ไม่หน้าแดง"

รอบบริเวณบังเกิดเสียงหัวร่อครืนใหญ่ กู่เฉิงฟงค่อยทราบว่าศิษย์พี่เยี่ยกล่าวล้อเล่น สร้างความอับอายจนแทบชำแรกพสุธาไป รีบหลบหนีกลับเข้าขบวน หวินซวีอดยิ้มมิได้ หันไปกล่าวว่า "ฮัวหมิง เฉิงฟงผู้นี้ไม่เลว หลังการวิจารณ์กระบี่ให้มันไปพบเราที่**เรือนเสียนหวน** *(เรือนฟ้าเหลือง)* เถอะ"

ทุกผู้คนส่งเสียงอุทานออกมา ศิษย์ทั้งหลายทั้งอิจฉาทั้งเลื่อมใส กู่เฉิงฟงสู้แพ้ ยังได้เข้าสังกัดฝ่ายมาตรฐาน ดังนั้นศิษย์ทั้งหลายปลุกปลอบสติสมาธิ การประลองทวีความรุนแรง แต่ละรอบล้วนมีคนรับบาดเจ็บ

หลังจากต่อสู้อีกหลายรอบ พลันได้ยินเสียงรัวม้าล่อ หยางจิ่งเดินออกมาอย่างผ่าเผย เวี่ยจือหยางขณะครุ่นคิดคาดเดาว่าคู่ต่อสู้ของมันเป็นใคร พลันเห็นเจียงเสี่ยวหลิวเดินออกมา

เวี่ยจือหยางใจหายวาบ ลอบร้องคำผิดท่า เห็นมุมปากหยางจิ่งสั่นกระตุกคราหนึ่ง กล่าวเป็นเชิงยิ้มไม่เชิงยิ้มว่า "ศิษย์น้องเจียง พวกเรา

พบกันอีกแล้ว”

เจียงเสี่ยวหลิวหน้าซีดเผือด ตั้งท่าตระเตรียมพร้อม หยางจิ่งเหลียวหน้าไป เห็นหมิงโต้วผงกศีรษะต่อมัน ดังนั้นเข้าใจด้วยปัญญาไว้ ลดมือซ้ายลง รวบมือขวาไปข้างหนึ่ง ก่อเกิดเป็นพลังหมุนวนขุมหนึ่ง ในลมฝ่ามือแฝงพลังดูด เป็นหนึ่งในวิชาลมหายใจปลาวาฬ นามพลังวังน้ำวน

เจียงเสี่ยวหลิวตื่นเต้นตึงเครียดอยู่ก่อน พอรู้สึกมีลมฝ่ามือแผ่พุ่งมาก็รีบกระโดดหลบเลี่ยง หยางจิ่งลดมือลง พลังดูดยิ่งรุนแรง คล้ายปรากฏเชือกเส้นหนึ่งม้วนพันข้อเท้าของเจียงเสี่ยวหลิวไว้ เจียงเสี่ยวหลิวรีบสลัดมือซ้าย ในแขนเสื้อปรากฏโซ่เล็กละเอียดเส้นหนึ่งพุ่งวาบออกมา พุ่งตัวออกไปตามแรงดูด จู่โจมใส่ท้องน้อยของหยางจิ่ง

หยางจิ่งแสยะยิ้ม กราดฟาดฝ่ามือซ้ายออก ใช้ออกด้วยลมปราณคลื่นใหญ่ พลังฝ่ามือนี้ตรงกันข้ามกับพลังวังน้ำวน กระแทกออกไปดุจเสาใหญ่ต้นหนึ่ง เจียงเสี่ยวหลิวรู้สึกใจกลางฝ่ามือร้อนวูบ โซ่เหล็กถูกลมฝ่ามือก่อกวนจนวกกลับเข้าหาผู้ใช้ เจียงเสี่ยวหลิวรีบหมุนตัว โซ่เหล็กก็เฉียดผ่านข้างใบหูมันไป พร้อมกับประกายโลหิตสายหนึ่ง

เจียงเสี่ยวหลิวขบกรามกล้ำกลืนความเจ็บปวด ใช้ท่าร่างมังกรซ่อนเร้นอ้อมปราดมาด้านข้าง สะบัดมือขวาบังคับโซ่เหล็กออกมาอีกเส้นหนึ่ง โซ่เหล็กทั้งคู่คล้ายมังกรชิงมุก พุ่งจู่โจมใส่หยางจิ่ง

หยางจิ่งแค่นเสียงเบาๆ ฟาดฝ่ามือขวาไปเบื้องหน้า ยังคงใช้ลมปราณคลื่นใหญ่ กวาดพัดโซ่เหล็กม้วนกลับไป

เจียงเสี่ยวหลิวรีบก้มศีรษะลง โซ่เหล็กพุ่งผ่านศีรษะมัน กระแทกมวยผมมันสยายลงมา มันขยับข้อมือ บังคับโซ่เหล็กออกจากแขนเสื้อ จนยืดยาวกว่าเดิมเท่าตัว กรีดวาดเป็นเส้นโค้งเหนือศีรษะ อ้อมผ่านลมฝ่ามือของหยางจิ่ง ม้วนขวับใส่ลำคอมัน

หยางจิ่งกระโดดปราดไปด้านหลัง แต่ยังชักช้าก้าวหนึ่ง เสียงฉาด

เมื่อใบหน้าขาวสะอาดของมันเพิ่มรอยฟกช้ำสายหนึ่ง

หยางจิ่งทั้งอับอายทั้งเดือดดาล มันเป็นศิษย์อันดับแรกของกระแสลมหายใจปลาวาฬ ส่วนคู่ต่อสู้เป็นศิษย์ปลายแถวของกระแสมังกรหลบเร้น อย่าว่าแต่ทำร้ายถูกใบหน้ามัน ต่อให้เจียงเสี่ยวหลิวกระทบถูกชายเสื้อมันก็ถือเป็นความอัปยศอันยิ่งใหญ่ ยามนั้นยกมือตะปบกลับหลัง ได้ยินเสียงเกรียวกราว เมื่อมันคว้าจับปลายหนึ่งของโซ่เหล็กเอาไว้

หยางจิ่งตวาดก้อง แผ่พุ่งกำลังภายในออก เจียงเสี่ยวหลิวรู้สึกง่ามมือปวดแปลบ โซ่เหล็กหลุดจากมือ เสียงขวับขวับเมื่อกลายเป็นม้วน พันข้อแขนของมันไว้ จากนั้นถูกพลังวังน้ำวนกระชากลอยไปข้างหน้า

ชั่วพริบตาทั้งสองอยู่ห่างกันไม่กี่เชียะ เจียงเสี่ยวหลิวขบกรามกรอดใช้หมัดเท้าออก หยางจิ่งใช้มือหนึ่งคว้าจับโซ่เหล็ก อีกมือหนึ่งปิดบนป้องล่าง จากนั้นใช้มือขวากระชากดึง เจียงเสี่ยวหลิวซวนเซเสียหลัก มันจึงฟาดฝ่ามือซ้ายออก เจียงเสี่ยวหลิววกมือกลับมาปิดป้อง หาคาดไม่ว่าหยางจิ่งตวัดเท้าซ้ายขึ้น เตะถูกท้องน้อยมัน

เจียงเสี่ยวหลิวเจ็บปวดจนตัวงอ หยางจิ่งไม่รอให้มันล้มลง ก็ต่อยหมัดใส่ใบหน้ามัน เจียงเสี่ยวหลิวถูกต่อยดั้งจมูกหัก เลือดกำเดาฉีดพุ่ง ทะลึ่งตัวขึ้นไปห้าเชียะ ตีลังกาไปทางด้านหลัง

ร่างยังไม่ตกถึงพื้น หยางจิ่งก็กระชากมือขวา โซ่เหล็กสั่นไหวดังกราวใหญ่ ร่างของเจียงเสี่ยวหลิวลอยลิ่วกลับมาดุจว่าวตัวหนึ่ง หยางจิ่งยืนหยัดกับที่ ตาทอประกายอำมหิต หยางฟงไหลดูออกว่าผิดท่า ต้องผุดลุกขึ้น พลันเห็นเงาคนถลันวูบ ในวงต่อสู้เพิ่มคนผู้หนึ่งขึ้น คนผู้นั้นกวักมือขวาคราหนึ่ง ก็คว้าร่างเจียงเสี่ยวหลิวเอาไว้

แรกต่อสู้ศัตรู

แรงฉุดดึงของหยางจิ่งครั้งนี้รุนแรงยิ่ง ผู้มาไม่อาจทรงกายมั่น กลับถูกเจียงเสี่ยวหลิวกระชากตัวไปยังเบื้องหน้า หยางจิ่งเห็นโฉมหน้าฝ่ายตรงข้ามชัดตา ต้องร้องโพล่งว่า "สุนัขน้อยเวี่ย"

เวี่ยจือหยางไม่รอให้มันกล่าวจบ ก็ทยอยเตะสองเท้าออก หยางจิ่งปิดบนป้องล่าง มือไม้ปั่นป่วนเป็นพัลวัน ได้ยินเสียงโครมโครมโครมติดต่อกัน มันรับไว้สามเท้า ถอยกายไปสามก้าว บังเกิดอาการปวดชาแล่นมาตามข้อแขนจนถึงทรวงอก สุดท้ายคลายทิ้งโซ่เหล็ก กระโดดพุ่งถอยไป เวี่ยจือหยางก็หมุนคว้างตามสภาวะ ตะปบคว้าเจียงเสี่ยวหลิวพลิ้วร่วงลงสู่พื้น

ผู้คนที่ชมดูอยู่ด้านข้างตื่นเต้นสงสัยยิ่ง เห็นเวี่ยจือหยางคุกคามหยางจิ่งถอยร่นในคราเดียว เคลื่อนไหวประดุจมังกรท่อง ทอดตาทั่วเกาะตะวันออกยากจะพบพาน

เวี่ยจือหยางก้มศีรษะมองดู เห็นเจียงเสี่ยวหลิวหลั่งโลหิตจากจมูกปาก คนสลบเหมือดไป ถึงกับเดือดดาลเป็นการใหญ่ ถลึงมองหยางจิ่งอย่างขุ่นแค้น

หยางฟงไหลเห็นศิษย์รับบาดเจ็บสาหัส รู้สึกเสื่อมเสียหน้า ต้องกระชากเสียงว่า "หมิงโต้ว ศิษย์ของท่านมีฝีมือยอดเยี่ยมยิ่ง"

หมิงโต้วกล่าวคำมิกล้า จากนั้นกล่าวว่า "หยางจุนจู่ ท่านก็อบรมศิษย์ได้ยอดเยี่ยมยิ่ง"

หยางฟงไหลร้องเพ้ยกล่าวว่า "ยอดเยี่ยมอุบาทว์อันใด พ่ายแพ้อย่างหมดรูปแล้ว"

หมิงโต้วยิ้มพลางกล่าวว่า "หยางจุนจู่เข้าใจผิดแล้ว เราไม่ได้หมายถึงเจียงเสี่ยวหลิว หากหมายถึงเวี่ยจือหยาง"

หยางฟงไหลงงงันวูบ จึงร้องว่า "ท่านว่าอะไร" หมิงโต้วกล่าวว่า "วิชาเท้าไม่กำหนดของมันมิใช่ท่านถ่ายทอดให้หรือ?"

หยางฟงไหลกระชากเสียงว่า "ผู้ใดถ่ายทอดแก่มันผู้นั้นเป็นเต่าบัดซบ"

หมิงโต้วกลอกตาตลบหนึ่งแล้วกล่าว "เราเข้าใจแล้ว คงเป็นเจียงเสี่ยวหลิวลอบถ่ายทอดวิชาฝีมือให้กับเวี่ยจือหยาง"

เวี่ยจือหยางมีท่าร่างแผ่วพลิ้ว คล้ายกับวิชาท่าร่างของกระแสมังกรหลบเร้น ดังนั้นสะกิดความสงสัยของหยางฟงไหลขึ้นมา ร้องถามว่า "เวี่ยจือหยาง วิชาฝีมือของเจ้าเป็นผู้ใดถ่ายทอดให้?"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "ข้าพเจ้าบอกว่าเป็นเซียนวิเศษถ่ายทอดให้ ท่านเชื่อหรือไม่?"

หยางฟงไหลร้องเพ้ยกล่าวว่า "เชื่อผีสางอันใด?"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "เจียงเสี่ยวหลิวเป็นศิษย์ของท่าน ใช่หรือไม่?"

หยางฟงไหลตอบว่าใช่แล้วจะเป็นไร เวี่ยจือหยางจึงขยับกายวูบมาถึงเบื้องหน้าหยางฟงไหล ยัดร่างเจียงเสี่ยวหลิวใส่อ้อมอกมัน หยางฟงไหลไม่ทันขบคิดใคร่ครวญ ก็ยื่นมือรับไว้ จากนั้นเวี่ยจือหยางพุ่งถอยกลับไปที่เดิม

ในเหล่าสุดยอดเกาะตะวันออก หยางฟงไหลมีวิชาท่าร่างเป็นเลิศ

เวี่ยจือหยางยัดเยียดผู้คนให้ มันกลับไม่อาจหลบหลีกรอดพ้น หากมิใช่ร่างคนแต่เป็นดาบกระบี่ คราครั้งนี้ไยมิใช่แทงทะลุอกมันไป? หยางฟงไหลถึงกับหน้าเขียวคล้ำสลับกับแดงก่ำ ถลึงมองเวี่ยจือหยาง ไม่อาจกล่าววาจาใดได้ หวินซวีก็ลุกขึ้นอย่างช้าๆ ยกมือลูบเครา ขมวดคิ้วครุ่นคิด

หยางจิ่งเห็นเวี่ยจือหยางเสนอหน้า ดึงดูดความสนใจผู้คน สร้างความขุ่นข้องใจยิ่ง ร้องว่า "สุนัขน้อยเวี่ย อย่าได้หลงลำพอง บิดา..."

ไม่ทันกล่าวจบ เวี่ยจือหยางก็สะอึกเข้าหา ตบหน้ามันฉาดหนึ่ง หยางจิ่งถูกตบจนปรากฏดาวทองระยิบระยับเต็มหน้า กริ่งเกรงว่าเวี่ยจือหยางลงมือตามหลัง รีบพุ่งถอยไปหลายเชียะ บ้วนน้ำเลือดออกมา ในน้ำเลือดเจือปนฟันหักซี่หนึ่ง

เวี่ยจือหยางปรบมือกล่าวว่า "ลูกเรา ฝ่ามือของบิดาเป็นอย่างไร?"

หยางจิ่งขุ่นแค้นจนกระโดดโลดเต้น ร้องว่า "ผายลม เราเป็น**แหยแหย** *(ท่านปู่)* ของเจ้า เป็นบรรพบุรุษของเจ้า"

เวี่ยจือหยางสั่นศีรษะกล่าวว่า "คำพูดนี้ไม่ถูกต้อง แหยแหยเป็นแหยแหย บรรพบุรุษเป็นบรรพบุรุษ ท่านเป็นทั้งแหยแหยเป็นทั้งบรรพบุรุษ หรือต้องการให้ตัวเองเป็นลูกชาย?"

หยางจิ่งขุ่นแค้นจนแทบสิ้นสติไป สะอึกเข้ามาเตะเท้าใส่ นี่เป็นท่าเท้าไม่กำหนด แต่พอปรากฏแก่สายตาเวี่ยจือหยาง พบว่าท่าเท้าใช้ออกอย่างลวกๆ เต็มไปด้วยช่องว่างจุดอ่อน จึงพุ่งถอยไปด้านหลัง ใช้เท้าสลับสับเปลี่ยนเป็นแกน หมุนคว้างหลบรอดจากท่าเท้าของหยางจิ่ง หักศอกซ้ายกระทุ้งใส่จุดเว่ยจงที่ข้อพับเท้าของมัน หมิงโต้วชมดูจนอุทานดังเอ๊ะ ร้องว่า "ท่าเท้าเมฆยุ่งเหยิง"

หยางจิ่งรีบหดเท้ากลับ ยื่นมือซ้ายออกแผ่พุ่งพลังดุจวังน้ำวนออกไป เวี่ยจือหยางชิงพลิ้วถอยไปด้านหลัง กระบวนท่าของหยางจิ่งนี้เป็นท่าหลอกล่อ หากว่าคู่ต่อสู้รับศึก จะถูกพลังวังน้ำวนฉุดรั้งไว้ อย่างนั้นมือขวา

มันจะใช้ออกด้วยลมปราณคลื่นใหญ่ เอาชนะในคราเดียว มิคาดเวี่ยจือหยางไม่ปะทะด้วย จึงสืบเท้าออกไป ผลักมือซ้ายออก

เวี่ยจือหยางผลักฝ่ามือซ้ายออก พลังฝ่ามือของทั้งสองพอเผชิญพบกัน หยางจิ่งก็เปลี่ยนลมปราณคลื่นใหญ่เป็นพลังวังน้ำวน ใจกลางฝ่ามือเกิดพลังดูดขุมหนึ่ง

เวี่ยจือหยางทราบว่าหากถูกมันดูดรั้งไว้ ลมปราณคลื่นใหญ่จะหนุนเนื่องมาถึง จึงปลดปล่อยพลังออก กระแทกใส่ใจกลางฝ่ามือหยางจิ่ง หยางจิ่งรู้สึกฝ่ามือชาด้าน ฝีเท้าซวนเซ ท่าตามหลังชะลอเชื่องช้าลง เวี่ยจือหยางฉวยโอกาสกระโดดปราดขึ้น หักพับแขนขวาวกวูบ จากนั้นสะบัดฟาดออกเสียงฉาดเมื่อตบหน้าหยางจิ่งอีกครา มันรู้สึกใบหน้าซีกขวาเจ็บปวดสุดทนทาน รีบรั้งฝ่ามือล่าถอยไปด้านหลัง

หมิงโต้วชมดูจนทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ร่ำร้องว่า “ท่าปีกหักทะเลเหนือ เด็กน้อยนี้ฝึกวิชาฝ่ามือมัตสยะตั้งแต่เมื่อใด?”

เหล่าผู้นำเกาะตะวันออกหันไปมองหน้ากัน เวี่ยจือหยางเป็นแรงงานบนเกาะ คาดว่าขโมยร่ำเรียนวิชาฝีมือของเกาะตะวันออก แต่หากขโมยร่ำเรียน ต้องไม่มีความสำเร็จใด แต่กระบวนท่าหักปีกทะเลเหนือนี้กลับลึกล้ำพิสดารยิ่ง

หยางจิ่งหลั่งโลหิตจากจมูกปาก สองแก้มก็บวมเป่งราวหัวสุกร มันกลัวเวี่ยจือหยางทำร้ายซ้ำเติม จึงร่ายรำสองมือวุ่นวาย บัดเดี๋ยวใช้พลังวังน้ำวน บัดเดี๋ยวใช้ลมปราณคลื่นใหญ่ บังเกิดเป็นพลังฝ่ามือปกคลุมพื้นที่หนึ่งวา

เวี่ยจือหยางใช้ท่าเท้าเมฆยุ่งเหยิง วิ่งวนอยู่รอบกายมัน พลันย่อตัวลงพุ่งสองหมัดออก หยางจิ่งขณะจะปิดป้อง สภาวะหมัดก็แตกกระจายออกกลายเป็นเงามายา เล็ดลอดผ่านข้อแขนของมัน จู่โจมใส่หว่างเอวของมัน

กระแสลมหมัดพอบรรลุถึงตัว รู้สึกปวดแปลบปลาบ หยางจิ่งรีบลด

มือลงคุ้มครองหว่างเอวไว้ มิคาดคำนึงถึงส่วนนี้พลาดส่วนนั้น ถูกหมัดของเวี่ยจือหยางต่อยใส่ดั้งจมูก จนเลือดกำเดาไหลหลั่ง ทั้งกระทบถึงต่อมน้ำตา พอกะพริบตาน้ำตาสองสายก็ไหลออกมา

หมิงโต้วร้องอย่างโกรธแค้นว่า "หมัดนิรทุกข์ นี่เป็นหมัดนิรทุกข์..." ไม่ทันขาดคำ หมัดของเวี่ยจือหยางก็เล็ดลอดพลังฝ่ามือของหยางจิ่ง ต่อยถูกไหล่ซ้ายของมัน

หยางจิ่งเซถอยไปสองก้าว หมิงโต้วชมดูจนร้อนรุ่มใจยิ่ง ร้องบอกว่า "หยางจิ่ง อย่าได้ประลองความเร็วกับเด็กน้อยนี้"

หยางจิ่งค่อยได้คิดหยุดร่างไว้ มือซ้ายใช้พลังวังน้ำวน มือขวาใช้ลมปราณคลื่นใหญ่ พลังลมปราณทั้งสองชนิดหนึ่งปล่อยออกหนึ่งรั้งเข้า หนึ่งตั้งรับหนึ่งจู่โจม ตั้งรับจนลมฝนไม่อาจแทรกซึมเข้ามา เวี่ยจือหยางได้แต่ใช้ท่าเท้าเมฆยุ่งเหยิง วนเวียนอยู่รอบกายคู่ต่อสู้

ลมฝ่ามือพัดผ่านข้างหู บังเกิดเป็นเสียงดังหวีดหวือ เวี่ยจือหยางพอได้ยินเสียงลม ต้องฉุกใจคิดเพ่งตามอง เห็นหยางจิ่งใช้สองมือหนึ่งผลักหนึ่งส่ง พลังฝ่ามือหนึ่งปล่อยออกหนึ่งรั้งเข้า ราวกับดีดพิณย่ำกลอง เพียงแต่ที่ดีดมิใช่สายพิณ หากเป็นพลังลมปราณ

เวี่ยจือหยางบังเกิดปฏิภาณวูบ นึกถึงข้อความในบทเทพตื่นรู้ที่ว่า "ใช้พลังเป็นสายพิณ ใช้ลมเป็นเลาขลุ่ย ดั่งคลื่นวารีเสียงฟ้าร้อง ปลุกเร้าสรรพวัตถุ..." ก่อนนี้มันไม่เข้าใจความหมาย ยามนี้ค่อยฉุกใจได้คิด หากว่าพลังเป็นสายพิณ ที่หยางจิ่งกรีดวาดออกสมควรเป็นบทเพลงเพลงหนึ่ง ถึงแม้ปราศจากสุ้มเสียง แต่ก็เกิดจังหวะจะโคน เพียงแต่ฝีมือดีดของหยางจิ่งที่อด้าน ทำนองขาดๆ หายๆ จับต้นชนปลายไม่ถูก

เวี่ยจือหยางสดับฟังอยู่ครู่หนึ่ง พลันสืบเท้าออกไปหนึ่งก้าว หมัดซ้ายกวัดแกว่งหลอกล่อ หยางจิ่งเฉกเช่นนกหวาดเกาทัณฑ์ รีบสะบัดฝ่ามือเข้าปะทะ มันพอเปลี่ยนกระบวนท่า จังหวะจะโคนก็สับสน เวี่ยจือหยางฉวย

โอกาสเตะเท้าออก ปลายเท้าเล็ดลอดผ่านสภาวะฝ่ามือของหยางจิ่ง เตะถูกข้อศอกของมัน

หยางจิ่งรู้สึกครึ่งซีกร่างชาด้าน มือซ้ายตกห้อยลง ยามแตกตื่นรีบถอยกายไปหนึ่งก้าว ฝ่ามือขวาแผ่พุ่งลมปราณคลื่นใหญ่ออก เมื่อเป็นเช่นนี้เฉกเช่นดีดพิณด้วยมือเดียว ฝีมือยิ่งย่ำแย่กว่าเดิม เวี่ยจือหยางพบเห็นช่องว่างรอยโหว่ จึงจี้นิ้วออก จี้ถูกจุดอู๋ชวีที่ชายโครงมัน

หมิงโต้วร้องอีกว่า "ดรรชนีพันหนาม" หยางจิ่งถูกดรรชนีจี้ใส่จุดสำคัญ ต้องถอยร่นไปไม่ทันทรงกายมั่น เวี่ยจือหยางก็ใช้ท่าเท้าไม่กำหนดออก เตะถูกท้องน้อยมัน หยางจิ่งต้องลอยลิ่วไปวาเศษ อวัยวะภายในปั่นป่วน อาเจียนอาหารเมื่อคืนออกมา

เวี่ยจือหยางไม่ทันหดเท้ากลับ ก็ปรากฏพลังอันกล้าแข็งกระแทกจากด้านข้าง มันพุ่งถอยหลบเลี่ยง เห็นหมิงโต้วประคองหยางจิ่งขึ้นมา ร้องเสียงเกรี้ยวกราดว่า "เด็กน้อยโสโครก บังอาจขโมยร่ำเรียนวิชาฝีมือของเกาะตะวันออกเรา?"

เวี่ยจือหยางกวาดตามอง เห็นศิษย์เกาะตะวันออกรอบข้างล้วนจับจ้องมองตนเอง สายตาไม่เป็นมิตรอย่างยิ่ง จึงกล่าว "หมิงจุนจู่ อย่าได้ปรักปรำผู้คน ข้าพเจ้าขโมยร่ำเรียนยอดวิชาของเกาะตะวันออกตั้งแต่เมื่อใด?"

หมิงโต้วชี้หน้าร่ำร้องว่า "ยังกล้าแก้ต่างอีก เมื่อครู่เจ้าใช้วิชาเท้าไม่กำหนด ต่อด้วยท่าเท้าเมฆยุ่งเหยิง ยังมีฝ่ามือมัตสยะ หมัดนิรทุกข์ ดรรชนีพันหนาม วิชาใดมิใช่วิชาฝีมือของเกาะตะวันออกเรา?"

เวี่ยจือหยางหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า "คำพูดนี้ไม่ถูกต้อง วิชาฝีมือที่ท่านเอ่ยถึง ล้วนเป็นวิชาฝีมือของตระกูลซื่อ ตระกูลซื่อออกจากเกาะตะวันออกแล้ว ข้าพเจ้าฝึกฝีมือของตระกูลอื่น เกี่ยวข้องใดกับเกาะตะวันออก?"

หมิงโต้วงงงันวูบ ไม่ทราบตอบอย่างไรดี เหล่าศิษย์เกาะตะวันออก

พากันด่าทอว่า

"ทุ่มเถียงอย่างดื้อด้าน"

"ชนชั้นไร้ยางอาย ขโมยร่ำเรียนวิชาฝีมือ..."

หมิงโต้วพอได้ยินเช่นนั้น จึงหันไปหล่าวกับหวินซวีว่า "เต่าอ๋องโปรดพิจารณา คนผู้นี้เป็นแรงงานของเกาะ กลับขโมยร่ำเรียนวิชาฝีมือ ตามกฎของเกาะต้องตัดมือควักลูกตา มิให้เป็นเยี่ยงอย่างสืบไป"

ถงเย่าที่ด้านข้างพอฟังร้อนรุ่มใจยิ่ง เมื่อสองปีก่อนมันทดสอบเวี่ยจือหยางด้วยตนเอง เด็กน้อยกระทั่งยืนยังยืนไม่มั่น เหตุใดผ่านไปสองปีจึงฝึกพลังฝีมือที่น่าตระหนกถึงเพียงนี้ ชนชั้นแรงงานขโมยร่ำเรียนวิชาฝีมือมีความผิดร้ายแรง หมิงโต้วถือโอกาสกล่าวโทษ เวี่ยจือหยางยากจะรอดพ้นจากชะตากรรม พลันได้ยินสุ้มเสียงเย็นชาเสียงหนึ่งดังว่า "มันไม่ได้ขโมยร่ำเรียนวิชาฝีมือ"

ถงเย่าเหลียวหน้าไป เห็นเยี่ยหลิงซูเดินออกมา บอกกล่าวกับหมิงโต้ว หมิงโต้วกะพริบตากล่าวว่า "หลานศิษย์เยี่ย เจ้าหมายความอย่างไร?"

เยี่ยหลิงซูกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "ไม่มีความหมายใด วิชาฝีมือของมันเป็นข้าพเจ้าถ่ายทอดให้เอง"

ทุกผู้คนส่งเสียงร้องอุทานออกมา หมิงโต้วแค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า "หลานศิษย์เยี่ย คำพูดนี้เป็นความจริง?"

เยี่ยหลิงซูแค่นเสียงดังเฮอะ ไม่ทันตอบคำ เวี่ยจือหยางพลันร้องดังๆ ว่า "หมิงโต้ว เรื่องนี้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับนาง"

เยี่ยหลิงซูความจริงคิดลดหย่อนผ่อนโทษให้กับมัน เด็กน้อยนี้พานไม่รับน้ำใจ ถึงกับทั้งแตกตื่นทั้งขุ่นเคือง รีบกล่าวว่า "เวี่ยจือหยาง ท่านสติเลอะเลือนแล้วหรือ หลังจากร่ำเรียนวิชาฝีมือ ก็ไม่ยอมรับอาจารย์?"

เวี่ยจือหยางเห็นนางไม่คำนึงถึงชื่อเสียงส่วนตัว คิดแก้ต่างให้กับตนเอง สร้างความสำนึกขอบคุณยิ่ง แต่ยิ่งสำนึกขอบคุณ ยิ่งไม่ต้องการให้

นางมีส่วนพัวพัน จึงกล่าว "แม่นางเยี่ย น้ำใจของท่านนี้ ข้าพเจ้าขอรับด้วยใจ แต่ยามอยู่เบื้องหน้าเต่าอ๋อง เด็กน้อยไม่กล้าพูดปด ข้าพเจ้าบอกแต่แรกว่าวิชาฝีมือเหล่านี้ร่ำเรียนจากเซียนวิเศษ ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับท่าน"

เยี่ยหลิงซูขุ่นแค้นจนร้องว่า "ปีศาจพูดปด ความตายกรายถึงศีรษะยังปากแข็งอีก" ที่ผ่านมานางมีนิสัยถือดี ยามนี้กลับเสียกิริยาถึงเพียงนี้ แม้แต่นางเองก็รู้สึกเหนือความคาดหมาย ผู้คนทั้งหลายหวนนึกถึงเมื่อสองปีก่อนทั้งสองหายสาบสูญไปพร้อมกัน ต่างหันไปซุบซิบกัน คาดเดาว่าทั้งสองต้องมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาว"

หวินฉังมองดูเวี่ยจือหยาง บังเกิดเพลิงแค้นลุกฮือโหม เลื่อนมือจับด้ามกระบี่อย่างลืมตัว พลันปรากฏมือข้างหนึ่งยื่นจากด้านข้าง สะกดข้อมือมันไว้ ได้ยินหวินซวีกล่าวเสียงเย็นชาว่า "หลิงซู วิชาฝีมือของมันเป็นเจ้าถ่ายทอดให้จริงๆ?"

เยี่ยหลิงซูก้มศีรษะลงกล่าวเบาๆ ว่า "ถูกแล้ว..." นางแม้คิดปกป้องเวี่ยจือหยาง แต่ยามอยู่เบื้องหน้าอาจารย์ ยังบังเกิดจิตขลาดเขลาขึ้นมา

หวินซวีกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "หลิงซู ตั้งแต่เล็กจนโต เจ้าไม่เคยพูดปดต่อเรามาก่อนกระมัง?"

เยี่ยหลิงซูสะท้านขึ้นคราหนึ่ง เงียบงันไม่ตอบคำ ได้ยินหวินซวีกล่าวอีกว่า "หลิงซู เราถามเจ้าอีกครั้ง วิชาฝีมือของมันเป็นเจ้าถ่ายทอดให้จริงๆ?"

เยี่ยหลิงซูบังเกิดความประหวั่นลนลาน ตอนแรกผงกศีรษะ จากนั้นสั่นศีรษะ หวินซวีกวาดมองนางแวบหนึ่ง ทอดถอนใจกล่าวว่า "ด้วยวิชาฝีมือของมัน เกรงว่าเจ้าไม่อาจถ่ายทอดให้"

เยี่ยหลิงซูทั้งร้อนรุ่มทั้งอับอาย ถามโพล่งว่า "วิชาฝีมือของมันสูงเยี่ยมนักหรือ?"

หวินซวีกล่าวว่า "มิใช่สูงเยี่ยม หากแต่ไม่เหมือนใคร ก่อนอื่นพูดถึง

วิชาเท้าไม่กำหนด กระบวนท่าไล่ลมสะกดเงานั้นหากเป็นศิษย์บนเกาะจะยกเท้าซ้ายขึ้น เตะจากซ้ายไปขวาใส่ท่อนล่างของคู่ต่อสู้ แต่มันใช้เท้าขวาทั้งยังเตะสูง เตะจากตำแหน่งมุมที่พลิกแพลง ยังมีท่าลืมทุกข์ลืมโศก ในหมัดนิรทุกข์ ศิษย์บนเกาะใช้ท่าหลอกล่อเพียงสองท่า แต่มันใช้ท่าหลอกล่อสามประการ เพิ่มความซับซ้อนกว่าเดิม หยางจิ่งจึงหลบไม่พ้น ส่วนท่าชี้ฟ้าทักษิณที่มันจี้ใส่จุดอู๋ชวีของหยางจิ่ง ความจริงใช้นิ้วชี้ แต่ว่ามันเปลี่ยนกระบวนท่าจากนิ้วชี้เป็นนิ้วนาง ขณะที่จี้ใส่จุด ไม่เพียงทิ่มสกัดใส่ ทั้งยังกดลงราวกับใช้พู่กัน ทั้งปิดจุดอู๋ชวี พลังนิ้วที่เหลือยังลามถึงเส้นลมปราณจู้เส้าหยางต้านจิง...”

มันบ่งบอกบรรยายกระบวนท่าข้อปลีกย่อยของเวี่ยจือหยางออกมา ไม่เพียงแต่สร้างความนับถือเลื่อมใสแก่ศิษย์เกาะตะวันออก แม้แต่เวี่ยจือหยางก็รับฟังจนตื่นตระหนกยิ่ง หวินฉังต้องถามว่า “ท่านพ่อหมายความว่า วิชาฝีมือของเกาะตะวันออกที่เด็กน้อยนี้ร่ำเรียนยังร้ายกาจกว่าพวกเราอีก?”

หวินซวีสั่นศีรษะกล่าวว่า “มิใช่วิชาฝีมือของเกาะตะวันออก หากเป็นวิชาฝีมือของตระกูลซื่อ”

ทั้งหมดหันไปมองหน้ากันอย่างงุนงง หวินฉังกล่าวถามว่า “วิชาฝีมือของตระกูลซื่อมิใช่วิชาฝีมือของเกาะตะวันออกหรือ?”

หวินซวีกล่าวว่า “วิชาไม้ตายของตระกูลซื่อซึ่งประกอบด้วยเหินลมท่องทะเล เข็มวิเศษไร้ลักษณ์ หมัดคชสารไร้สภาพล้วนไม่เข้าสู่ทางโลก วิชาฝีมือที่ตกทอดถึงชนรุ่นหลังก็แบ่งออกเป็นวิชาส่วนนอกกับวิชาส่วนใน”

“วิชาส่วนนอก? วิชาส่วนใน?”

“วิชาส่วนนอกเป็นวิชาฝีมือที่ตระกูลซื่อถ่ายทอดแก่คนนอก วิชาส่วนในเป็นวิชาฝีมือที่พวกมันถ่ายทอดให้แก่พวกเดียวกัน จึงลึกล้ำยิ่งกว่า หากเราคาดเดาไม่ผิด วิชาฝีมือของเวี่ยจือหยางมาจากวิชาส่วนใน”

ทุกผู้คนตื่นตระหนกยิ่งในการวิจารณ์กระบี่พิชิตชัยครั้งก่อน ตระกูลหวินเป็นฝ่ายชนะ ตระกูลซื่อพกความขุ่นเคืองจากไป หลังจากนั้นสาบสูญจากยุทธจักร หรือว่าผ่านไปหลายสิบปี ตระกูลซื่อย้อนกลับมาใหม่แล้ว?

หวินซวีขบคิดแล้วร้องถามว่า "เวี่ยจือหยาง เจ้าเป็นลูกหลานตระกูลซื่อหรือ?"

เวี่ยจือหยางรู้สึกน่าหัวร่อ ดังนั้นตอบว่า "ข้าพเจ้าไม่ได้แซ่สือ หากแต่แซ่เถี่ย"

มันกลับแปลงคำชื่อเป็น**สือ** *(ก้อนหิน)* บอกว่าตนเองแซ่**เถี่ย** *(เหล็ก)* หวินซวีต้องงงงันวูบกล่าวว่า "แซ่เถี่ย?"

เวี่ยจือหยางหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า "ก้อนหินต่อให้แข็งกว่านี้ ก็ไม่เท่าเหล็กหล่อ ข้าพเจ้าที่แซ่เถี่ย ยังร้ายกาจกว่าคนแซ่สือมากนัก"

มันกลับหยอกล้อประมุขเกาะตะวันออกอย่างเปิดเผย หมิงโต้วรับฟังจนหน้าเคร่งเครียดลง ปากยังถามว่า "เจ้ามิใช่คนของตระกูลซื่อ อย่างนั้นฝึกวิชาฝีมือจากที่ใด?"

เวี่ยจือหยางไม่ต้องการพาดพิงถึงสีอิ่งเจินจึงกล่าว "บอกแต่แรกแล้วว่าเป็นเซียนวิเศษถ่ายทอดให้" กล่าวพลางครุ่นคิด สีเต้าเจี้ยงสูงส่งประดุจเซียน เปรียบเป็นเซียนวิเศษเหมาะสมยิ่ง

หากว่ามันยอมรับว่าเป็นลูกหลานตระกูลซื่อ หวินซวีคำนึงถึงการคบหานับร้อยปี อาจปล่อยปละละเว้นมันคราหนึ่ง แต่มันยืนกรานว่าไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับตระกูลซื่อ กลับสะกิดความสงสัยของผู้คน เข้าใจว่ามันเร้นกายมายังเกาะตะวันออก โดยมีแผนอุบายที่ไม่อาจบอกกล่าวกับผู้คน

หวินซวีขบคิดแล้วกล่าว "ไม่ว่าเจ้าเป็นลูกหลานตระกูลซื่อหรือไม่ แต่ที่ร่ำเรียนเป็นวิชาฝีมือตระกูลซื่อ เราผู้แซ่หวินคิดขอรับการชี้แนะสักสองกระบวนท่า"

คำพูดพอกล่าว เวี่ยจือหยางต้องสะดุ้งเฮือกหนึ่ง หวินฉังรีบกล่าวว่า

"ฆ่าไก่ไยต้องใช้มีดฆ่าโค ท่านพ่อเพียงชมดูอยู่ด้านข้าง ข้าพเจ้าจะให้เด็กน้อยนี้คุกเข่าขอชีวิตในสิบกระบวนท่า"

หวินซวีสั่นศีรษะกล่าวว่า "เจ้าเข้าใจอันใด มันเป็นทายาทตระกูลซื่อ เราเป็นผู้นำตระกูลหวิน เราเป็นคนลงมือ จึงจะสอดรับกับศักดิ์ฐานะของมัน" กล่าวจบเดินเข้าไป เผชิญหน้ากับเวี่ยจือหยางแต่ไกล

เวี่ยจือหยางมองดูหวินซวี หัวใจเต้นตูมตามขึ้นมา ต้องปรับลมหายใจ พอเบือนหน้าไป พบว่าเยี่ยหลิงซูมองมาทางด้านนี้ ตาคู่งามทอแววสิ้นหวังวูบหนึ่ง

เวี่ยจือหยางเห็นเช่นนั้น รู้สึกมีเลือดลมพลุ่งขึ้น ร้องดังๆ ว่า "เต่าอ๋องประทานคำสั่งสอน นับเป็นเกียรติแก่เวี่ยจือหยางนัก เต่าอ๋องเอาชนะข้าพเจ้า เป็นเรื่องที่แน่นอนอยู่แล้ว หากข้าพเจ้าได้เปรียบสักครึ่งท่าหนึ่งกระบวนเพลง เรื่องราวแพร่หลายถึงยุทธจักร ผู้คนต้องบอกว่าวิชาฝีมือของเกาะตะวันออกมีเพียงนี้เอง ประมุขเกาะตะวันออกผู้ยิ่งใหญ่กลับแพ้ให้กับชนชั้นไร้นามคนหนึ่ง"

ทุกผู้คนพอฟัง พากันร่ำร้องด่าทอออกมา หวินซวีก็ลอบประหลาดใจ ครุ่นคิดว่าที่ผ่านมาเหล่ายอดฝีมือพบเห็นตนเอง ไม่ทันต่อสู้ก็บังเกิดจิตขลาดเขลา เด็กน้อยนี้มิเพียงไม่เกรงขาม ยังกล้ากล่าวเหลวไหล อย่าเพิ่งบอกว่ามีฝีมือสูงล้ำต่ำต้อย เพียงกำลังขวัญนี้ก็ยากจะพบพาน จึงกล่าว "เจ้าคิดเอาชนะเราง่ายดายยิ่ง เราจะยืนอยู่ที่นี้ปล่อยให้เจ้าลงมือ รับรองว่าไม่ตอบโต้ ภายในสิบกระบวนท่า ขอเพียงเจ้ากระทบถูกเราแม้ชายเสื้อ ถือว่าเราเป็นฝ่ายแพ้"

รอบบริเวณเงียบกริบลง เหล่าศิษย์เกาะตะวันออกหันไปมองหน้ากัน นับตั้งแต่พ่ายแพ้แก่เหลียงซือฉิน สามสิบปีนี้หวินซวีไม่ได้ประมือกับผู้คนอีก ที่แท้มีพลังฝีมือถึงระดับใด แม้แต่ศิษย์ที่ใกล้ชิดก็ไม่อาจล่วงรู้ได้ แต่เดิมพันครั้งนี้ออกจะบีบคั้นตนเองเกินไป หากไม่ระวัง ชื่อเสียงจะย่อยยับ

ดับสูญสิ้น

เวี่ยจือหยางกลับยินดียิ่ง หวินซวีวางตัวเช่นนี้ ย่อมถือดีในศักดิ์ศรี ไม่ยอมประมือกับมัน หากต่อสู้กันจริงๆ เวี่ยจือหยางย่อมเป็นฝ่ายแพ้แน่นอน แต่หากหวินซวียืนหยัดกับที่ ตนเองคิดกระทบถูกชายเสื้อมันไม่ยากนัก จึงกล่าว "หวินเต่าอ๋อง คำพูดนี้เป็นความจริง?"

หวินซวีกล่าวว่า "ประมุขเกาะตะวันออกมีวาจาหนักแน่นดุจขุนเขา"

เวี่ยจือหยางถามว่า "หากท่านเป็นฝ่ายแพ้เล่า?"

"หากเราเป็นฝ่ายแพ้ จะปล่อยให้เจ้าออกจากเกาะเรา"

เวี่ยจือหยางปรบมือกล่าวว่าวิเศษแท้ หวินซวีแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า "หากว่าเจ้าแพ้เล่า?"

"ท่านเห็นควรทำอย่างไร?"

"หากว่าเจ้าแพ้ เราต้องการสองมือและสองตาของเจ้า"

เวี่ยจือหยางงงงันวูบ จากนั้นตัดใจกล่าวว่า "ตกลง ขอเชิญมาหยิบฉวยไป"

หวินซวีแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา ยกสองมือไพล่หลัง ยืนแยกเท้าออกเล็กน้อย ด้วยสภาวะประหนึ่งขุนเขา เวี่ยจือหยางมองดูคู่ต่อสู้ ใช้ความคิดอย่างเร่งร้อน คนผู้นี้มีฝีมือสูงเยี่ยม หากสู้ซึ่งหน้าออกจะเสี่ยงอันตราย มิสู้ใช้ท่าเท้าเมฆยุ่งเหยิงอ้อมไปด้านหลังมัน

นึกถึงตอนนี้ขณะจะก้าวเท้าออก พลันรู้สึกว่าร่างเย็นวาบ ปรากฏพลังไร้สภาพขุมหนึ่งแผ่พุ่งมา เวี่ยจือหยางคล้ายพลัดตกลงในหลุมเลน ไม่อาจใช้กำลังได้

ความรู้สึกนี้เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน เวี่ยจือหยางช้อนตาขึ้น เห็นหวินซวียืนอยู่แต่ไกล พลังไร้สภาพนั้นแผ่ซ่านจากร่างมัน

พลังขุมนี้มิใช่ลมปราณ และมิใช่ลมฝ่ามือ กลับคล้ายหินใหญ่ก้อนหนึ่งกดทับใส่หัวใจเวี่ยจือหยาง ควรทราบว่ากำลังวังชาเกิดจากใจ ไม่ว่ามี

พลังฝีมือสูงเยี่ยมเพียงไหน ต้องใช้จิตใจค่อยควบคุมพลังลมปราณภายในกายได้ ยามใดที่สมาธิจิตใจไม่ถูกสยบ เลือดลมจะสะดุดติดขัด แขนขาแข็งทื่อ อย่าว่าแต่คิดลงมือ ต่อให้คิดขยับเขยื้อนยังไม่ง่ายดาย

หน้าผากเวี่ยจือหยางปรากฏหยาดเหงื่อผุดขึ้น ครุ่นคิดว่านี่เป็นวิชาฝีมือใด มันตวาดก้อง รวบรวมเรี่ยวแรงทั่วร่างก้าวเท้าออกไป แม้เพียงก้าวเดียว แต่ก็ทุ่มเทแรงกายแรงใจทั้งมวล เท้าซ้ายที่ก้าวออกพลันอ่อนระทวยต้องคุกเข่าลงกับพื้น

ดวงตาของหวินซวีทอแววตื่นเต้นสงสัย พลังไร้สภาพขุมนี้เป็นวิชากระบี่ใจปัญญาบารมีที่มันใช้เวลาสามสิบปีฝึกปรือสำเร็จ กระบี่เล่มนี้เปล่งจากใจ เป็นการรวมรั้งสมาธิจิตใจทั่วร่าง พอเผชิญคู่ต่อสู้ ก็ชักกระบี่ใจจากฝัก จู่โจมใส่หัวใจผู้คน จนพลังสมาธิของศัตรูพังทลายลง ยอมรับความพ่ายแพ้

หวินซวีเข้าใจว่าเวี่ยจือหยางพอเผชิญกับกระบี่ใจ ต้องสูญเสียสมาธิจิตใจ ไม่อาจประคองตัวอยู่ได้ มิคาดเวี่ยจือหยางเผชิญกับกระบี่ใจ ยังมีสติแจ่มใส สามารถก้าวเท้าออกมา

หวินซวีนึกขุ่นข้องใจ พลันเบิกตาทั้งสองราวกับแม่เหล็กคู่หนึ่งดึงดูดสายตาของเวี่ยจือหยางไว้ กระบี่ใจเปล่งอานุภาพกว่าเดิม พลังไร้สภาพหนุนเนื่องออกดุจระลอกคลื่น เวี่ยจือหยางตกเป็นเป้าจู่โจม มีความรู้สึกว่าตนเองกลายเป็นตะแกรงร่อนอันหนึ่ง ตลอดทั้งร่างเกิดรอยปรุพรุนเปิดเผยช่องว่างรอยโหว่ หวินซวีเพียงเป่าลมหายใจออก ก็จะเป่าตนเองล้มลง

มันพอจิตใจวอกแวก กระบี่ใจก็รุกล้ำเข้ามา เวี่ยจือหยางมองดูหวินซวี มีความรู้สึกว่าฝ่ายตรงข้ามคล้ายขุนเขาบรรพต ตนเองเล็กกระจ้อยร่อยราวกับมด นอกจากยอมรับความพ่ายแพ้แล้ว ไม่มีหนทางอื่นอีก

ศิษย์เกาะตะวันออกชมดูการต่อสู้อยู่ด้านข้าง ก็เกิดความประหลาด

ใจ หวินซวีไม่เคลื่อนไหว ถือว่าเป็นไปตามข้อตกลง เวี่ยจือหยางไม่เคลื่อนไหว กลับประหลาดแท้ ตามเหตุผลมันสมควรเร่งรีบเคลื่อนไหว ชิงจู่โจมลงมือจึงถูกต้อง แต่ตอนนี้มันหน้าซีดเผือด สองตาเบิกค้าง มุมปากปรากฏน้ำลายเส้นหนึ่งไหลออกมา

เยี่ยหลิงซูร้อนรุ่มใจยิ่ง ทราบว่าอาจารย์พูดได้ต้องทำได้ หากว่าเวี่ยจือหยางเป็นฝ่ายแพ้ แม้ไม่ตายก็ต้องพิการ แต่นางเพียงรู้จักกระบี่ใจปัญญาโดยผิวเผิน ไม่ทราบรับมืออย่างไร

พลันได้ยินสุ้มเสียงประหลาดดังขึ้น คล้ายพยัคฆ์กู่ก้องมังกรคำรามชายหาดหัวเต่าสั่นสะเทือนขึ้นมา นี่เป็นเสียงลมจากถ้ำวายุ พอถึงยามเที่ยงจะส่งเสียงดัง ศิษย์เกาะตะวันออกต่างไม่ประหลาดใจ ยังคงจับตาดูวงต่อสู้

เสียงประหลาดยิ่งมายิ่งดัง บัดเดี๋ยวยาวบัดเดี๋ยวสั้น บัดเดี๋ยวสูงบัดเดี๋ยวต่ำ พอกระทบโสตเวี่ยจือหยาง พลันเรียกสติคืนมา รู้สึกว่าเลือดลมทั่วร่างเคลื่อนตัวตามเสียงลม ค่อยสามารถสั่งการได้ มันระงับสติเพ่งตามอง เห็นหวินซวียืนอยู่ห่างวาเศษ เพ่งตาคมกล้าจ้องมองมา

สายตาของทั้งสองพอเผชิญพบกัน เวี่ยจือหยางรู้สึกปวดศีรษะแทบระเบิด เห็นแน่ชัดว่าต้องหลงลืมตัวอีก พลันบังเกิดปฏิภาณวูบ นึกถึงข้อความในบทเทพตื่นรู้ บรรยายว่าอาศัยสุ้มเสียงภายนอกชักนำพลังลมปราณอย่างไร ประการสำคัญคือปล่อยตามธรรมชาติ อย่าได้ใช้จิตใจควบคุมการหมุนเวียนของลมปราณ

นี่เป็นขอบเขตขั้นสูงสุดของเคล็ดวิชา เวี่ยจือหยางแม้เล่าเรียน แต่ยังไม่ฝึกปรือสำเร็จ ยามนี้ถูกกระบี่ใจปัญญาบารมีสะกดไว้ พลังลมปราณชะงักงัน แขนขาไม่อาจขยับเขยื้อน หากไม่หยิบยืมกำลังจากภายนอก สภาพร่างกายต้องเสื่อมทรุดลง จึงสูดลมหายใจลึกๆ สลัดความคิดฟุ้งซ่าน นึกทบทวนเคล็ดความในบทเทพตื่นรู้ ปล่อยตัวตามธรรมชาติ ให้เสียงลมชักจูงพลังลมปราณ

กระบี่ใจปัญญาบารมียึดหลักสะกดพิชิตจิตใจ หากคู่ต่อสู้ไม่บังเกิดความคิด ก็ไม่อาจทำอย่างไรได้ เวี่ยจือหยางยังไม่บรรลุถึงขอบเขตขั้นจิตไม่บังเกิด แต่หลายปีนี้ฝึกเคล็ดวิชาลัทธิเต๋า บ่มเพาะเป็นสมาธิ พอลดความคิดคำนึง ก็ไม่ถูกร้อยรัดไว้ รู้สึกมีคลื่นเสียงดังขึ้นที่ข้างหู พลังลมปราณก็หมุนเวียนตามสุ้มเสียง พลังลมปราณพอหมุนเวียน กำลังวังชาก็บังเกิด เวี่ยจือหยางยืดเอวขึ้น จิตใจกระจ่างดั่งคันฉาย รู้สึกว่าหวินซวีมีสายตาสะกดผู้คน พลันเข้าใจว่าดวงตาคู่นี้เป็นบ่อเกิดแห่งเภทภัย จึงหลับตาลง เมื่อเป็นเช่นนี้คล้ายกับปลดเปลื้องภาระออก อานุภาพของกระบี่ใจปัญญาบารมีก็ลดทอนลง

หวินซวีลอบตื่นตระหนก ผู้ที่ถูกกระบี่ใจปัญญาบารมีสะกดจิตใจ คิดหลับตายังทำไม่ได้ เวี่ยจือหยางกลับหลุดพ้นจากการควบคุม หลับตาทั้งสองลง ออกจะเหลือเชื่อไปแล้ว

หวินซวีฝึกกระบี่ใจปัญญาบารมี ย่อมไม่คิดใช้จัดการกับมือชั้นสวะเช่นนี้ เพียงแต่ตอนแรกบังเกิดความคิดแวบหนึ่ง คิดสยบเวี่ยจือหยางโดยที่ไม่ลงมือแม้สักท่าเดียว เห็นแน่ชัดว่าเด็กน้อยนี้กำลังจะพังทลายลง แต่แล้วคล้ายกับมีเทพเกื้อหนุน ปลุกความเข้มแข็งขึ้นมาใหม่ พลังสมาธิเช่นนี้ยากจะพบพาน หากไม่มีพลังการฝึกปรือหลายสิบปี ยากที่จะกระทำได้

ยามอัดอั้นตันใจ หวินซวียังเกิดความขุ่นเคือง ก่อนหน้านี้มันไม่ทุ่มเทอย่างสุดกำลัง เพราะกลัวว่าหากเปิดเผยยอดวิชาออกไป เหลียงซือฉินจะระวังป้องกันล่วงหน้า การศึกในวันนี้มีความหวังได้ชัยลดลง แต่เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ เฉกเช่นขี่บนหลังเสือ หากไม่สยบเด็กน้อยนี้เอาไว้ ก็ไม่อาจรักษาเกียรติภูมิสืบไป

นึกถึงตอนนี้ หวินซวีผนึกกระบี่ใจ ขณะจะจ้วงแทงออกไป พลันเห็นเวี่ยจือหยางเลื่อนมือไปดึงขลุ่ยหยกที่ข้างเอว ขวางอยู่เหนือริมฝีปากเป่าเป็นเสียงดังออกมา

หวินซวีงงงันวูบ จากนั้นมีโทสะกว่าเดิม ครุ่นคิดว่าเด็กน้อยนี้ยังมีเวลาเป่าขลุ่ยอีก ตอนแรกเสียงขลุ่ยไม่มีความพิสดารอันใด แต่พอฟังอยู่หลายเสียง หวินซวีพบว่าผิดท่า ที่ผิดท่ามิใช่มาจากเสียงขลุ่ยของเวี่ยจือหยาง หากเป็นเสียงลมที่มาจากถ้ำวายุ

ก่อนที่เวี่ยจือหยางจะเป่าขลุ่ย เสียงประหลาดจากถ้ำวายุไร้ระเบียบแบบแผน เมื่อเสียงขลุ่ยสอดแทรกเข้าไป คล้ายผู้บัญชาการศึกผู้หนึ่งทำการชักนำนักรบขบวนหนึ่ง รวมรั้งสุ้มเสียงประหลาดเป็นกระแสอันเชี่ยวกราก จู่โจมใส่หวินซวี

หวินซวีไม่ทันระวัง แทบถูกสุ้มเสียงรบกวนสมาธิจิตใจ เสียงประหลาดจากถ้ำวายุความจริงข่มขวัญสั่นคลอนวิญญาณ เพียงแต่ก่อนหน้านี้ดังขาดๆ หายๆ ไม่เป็นภัยแก่ผู้คน เวี่ยจือหยางพอสอดแทรกเสียงขลุ่ยเข้าไป ก็คล้ายเชือกด้ายเส้นหนึ่งร้อยเรียงสุ้มเสียงประหลาดเข้าด้วยกัน ไม่เพียงแต่หวินซวีแทบพลาดท่าเสียที เหล่าศิษย์เกาะตะวันออกก็รับฟังจนเลือดลมพลุ่งพล่านขึ้นมา

เวี่ยจือหยางเป่าขลุ่ยตามบทเทพตื่นรู้ ควบคุมบังคับสุ้มเสียงประหลาดจู่โจมใส่หวินซวี สุ้มเสียงประหลาดนี้จัดอยู่ในสำเนียงดิน พอรวมรั้งเข้าด้วยกัน ยังทรงอานุภาพกว่าสำเนียงมนุษย์ หวินซวีจำต้องรวบรวมสมาธิกลับมาป้องกันตัว แรงกดดันของเวี่ยจือหยางพอลดลง เสียงขลุ่ยก็ยิ่งมายิ่งดังกังวานกว่าเดิม

หวินซวีมองดูเวี่ยจือหยาง มีความรู้สึกว่าเด็กน้อยนี้เป็นปมปริศนา สามารถต้านทานกระบี่ใจปัญญาบารมี ถือเป็นเรื่องแปลกประหลาดอยู่แล้ว ยามนี้ยังควบคุมบังคับเสียงลม ยิ่งแปลกประหลาดกว่าเดิม ขณะครุ่นคิดพลันได้ยินเสียงร่ำร้องคำรามดังจากรอบข้าง หวินซวีกวาดตามอง พบว่าศิษย์เกาะตะวันออกส่วนหนึ่งไม่อาจต้านทานเสียงประหลาดของถ้ำวายุ สติสัมปชัญญะกลายเป็นเลอะเลือน คล้ายกับจะวิปลาสฟั่นเฟือนแล้ว

หวินซวีพลันกู่ร้องดังยาวนาน สะกดเสียงขลุ่ยของเวี่ยจือหยางไว้ เสียงขลุ่ยพอถูกสะกดก็คล้ายมังกรผงกหัว ส่งเสียงแหลมสูงกว่าเดิม เสียงกู่ก็กังวานตาม สุ้มเสียงทั้งสองชนิดคล้ายนกเทียบปีกบินพร้อมเพรียง เสียงกู่ของหวินซวียังคงสะกดเสียงขลุ่ยของเวี่ยจือหยางอยู่ช่วงหนึ่ง

เสียงขลุ่ยพอถูกสะกด เสียงลมก็ปราศจากผู้บัญชาการศึก อานุภาพจึงลดทอนลง เหล่าศิษย์เกาะตะวันออกค่อยฟื้นฟูสติสัมปชัญญะ นึกถึงสภาพเมื่อก่อนหน้านี้ ในใจทั้งอับอายทั้งขุ่นเคือง

พลันเห็นเวี่ยจือหยางทำท่าเงี่ยหูฟัง จากนั้นเดินส่ายโงนเงนถึงข้างกายหวินซวี พลันรั้งขลุ่ยกลับ พุ่งหมัดใส่ชายเสื้อหวินซวี

ในกลุ่มคนบังเกิดเสียงอุทานดังขึ้น หวินซวีก็ระงับเสียงกู่ บิดตัววูบหนึ่ง หมัดของเวี่ยจือหยางก็ต่อยใส่อากาศธาตุ

เวี่ยจือหยางเปลี่ยนจากหมัดเป็นกรงเล็บ ตะปบใส่ตำแหน่งหัวใจของหวินซวี ท่าตะปบนี้มาจากฝ่ามือมัตสยะของตระกูลซื่อ สภาวะกรงเล็บแผ่ปกคลุมกว้างขวาง แต่หวินซวีหมุนตัวตามสภาวะกรงเล็บ ปลายนิ้วของเวี่ยจือหยางจึงเฉียดผ่านหน้าอกมันไป ยังคงไม่อาจกระทบถูกชายเสื้อมัน

เวี่ยจือหยางตวาดก้อง เปลี่ยนจากกรงเล็บเป็นฝ่ามือ ใช้ออกด้วยท่าแหวกแม่น้ำแยกทะเล มือซ้ายคล้ายปีกนกกรีดใส่ผิวน้ำ หวินซวีก็ย่อตัวลงตามท่าฝ่ามือ หลบรอดจากกระบวนท่านี้ เวี่ยจือหยางนึกกริ่งเกรงต่อกระบี่ใจปัญญาบารมี ยังคงไม่ลืมตาขึ้น พอฟาดฝ่ามือพลาดผิด คาดเดาว่าหวินซวีอยู่เบื้องล่าง จึงกวาดเท้าออกด้วยวิชาเท้าไม่กำหนด

สองเท้าหวินซวีคล้ายติดขดลวดไว้ ดีดขวับขึ้นไปหลายเชียะ เวี่ยจือหยางหลับตาลง ต่อยหมัดฟาดฝ่ามือ กวาดเท้าเรียดดินวุ่นวาย ครุ่นคิดว่านอกจากหวินซวีโบยบินขึ้นฟ้า ไม่เช่นนั้นไม่อาจหลบรอดได้

หวินซวีคล้ายมังกรท่องนภา บัดเดี๋ยวจี้นิ้วใส่พื้น บัดเดี๋ยวทิ้งปลายเท้าลง บังคับร่างลอยตัวขึ้นใหม่ ร่างยังคงแขวนอยู่กลางอากาศ หลบรอด

จากท่าเท้าของเวี่ยจือหยาง

อึดใจเดียวเวี่ยจือหยางไม่ทราบจู่โจมออกกี่เท้า พลันได้ยินหวินซวีกล่าวถามว่า "นี่เป็นกระบวนท่าเท่าใดแล้ว?"

เวี่ยจือหยางงงงันวูบ ชักเท้ากลับมา พุ่งถอยไปด้านหลัง ค่อยลืมตาขึ้น เห็นหวินซวียืนหยัดกับที่เดิม คล้ายไม่ได้เคลื่อนไหวมาก่อน มันใจสั่นสะท้าน นึกทบทวนดู เมื่อครู่เตะออกแปดเท้า นับรวมกับเมื่อก่อนหน้านี้ใช้หมัดนิรทุกข์ มือล่าปลาวาฬ ฝ่ามือมัสตยะ ถือว่าใช้ออกสิบกระบวนท่าแล้ว

หวินซวีตวาดว่า "ครบสิบกระบวนท่า ถึงรอบของเราแล้ว" พลางขยับกายวูบ ฟาดฝ่ามือขวาลง

ฝ่ามือนี้รวดเร็วจนเหลือเชื่อ เวี่ยจือหยางรีบสะบัดฝ่ามือต้านทาน มิคาดหวินซวีเกี่ยวมือวูบ พัวพันข้อมือของมันไว้ แว่วเสียงดังกร๊อบ เวี่ยจือหยางบังเกิดความเจ็บปวดจับใจ เซตึงตึงถอยไปสามก้าว พอก้มศีรษะลงพบว่ากระดูกข้อมือขวาหลุดจากข้อ

หวินซวีก็ลอบประหลาดใจ ท่าจู่โจมของมันความจริงคิดหักมือขวาของเวี่ยจือหยางลงมา มิคาดขณะจะลงมือประสบผล บนผิวกายของชายหนุ่มเกิดพลังซ่อนเร้นขุมหนึ่ง ลื่นไหลราวกับปลาเลน ดิ้นหลุดจากเงื้อมมือมัน

เวี่ยจือหยางประคองมือหัก หน้าผากปรากฏหยาดเหงื่อไหลรินลงมา หวินซวีกล่าวว่า "ยังมีอีกมือหนึ่ง และสองลูกตา..."

เวี่ยจือหยางถอยกายไปอย่างลืมตัว ไม่ทันทรงกายมั่น ก็ปรากฏพลังลมคุกคามมาปะทะหน้า หวินซวีถลันถึงเบื้องหน้ามัน มือขวาคล้ายงูพิษออกจากถ้ำ ใช้นิ้วชี้นิ้วกลางทิ่มสกัดใส่สองตาของมัน

เวี่ยจือหยางอย่าว่าแต่คิดลงมือ กระทั่งความคิดหลบเลี่ยงยังไม่ทันครุ่นคิด เพียงมองดูนิ้วมือทิ่มแทงมา รู้สึกสมองขาวว่างเปล่า พลันได้ยิน

เสียงขวับ ปลายนิ้วของหวินซวีหายวับไป

เวี่ยจือหยางงงงันวูบ เห็นหวินซวีพุ่งถอยกลับไปที่เดิม สีหน้าทอแววขุ่นเคือง แบมือขวาออก ใจกลางฝ่ามือเพิ่มเม็ดหมากล้อมสีดำเม็ดหนึ่ง

พลันได้ยินเสียงหัวร่อดังยาวนาน นางแอ่นที่ถ้ำนางแอ่นที่ห่างไปได้รับความแตกตื่น พากันโผบินขึ้นฟ้า กลับกลายเป็นเมฆดำกลุ่มหนึ่งปกคลุมอยู่เหนือเกาะตะวันออกแล้ว

หวินซวีขมวดคิ้ว กวาดตาไปตามเสียง เห็นสีอิ่งเจินเดินผ่านฝูงชนเข้ามา มันถูกกักขังอยู่ในหุบเขาเป็นเวลานาน ยังมีสง่าราศีดุจเดิม ถึงแม้สวมใส่เสื้อผ้าขาดวิ่น ยังไม่อาจลบล้างท่วงท่าอันสง่างามได้

เวี่ยจือหยางยินดียิ่ง กระโดดปราดขึ้น ฉุดดึงแขนเสื้อของนักพรตชราไว้ กล่าวว่า “สีเต้าเจี้ยง ท่านไฉนมาแล้ว?”

ทั้งหมดเห็นทั้งสองรู้จักกัน สร้างความตื่นเต้นสงสัยยิ่ง สีอิ่งเจินยิ้มพลางกล่าวว่า “หากเราไม่มา ลูกตาของเจ้าคงถูกผู้คนควักไปป้อนเป็นอาหารปลาแล้ว”

หวินซวีพลันเรียกหาว่า “สีอิ่งเจิน ท่านกับเด็กน้อยนี้มีส่วนเกี่ยวข้องใด?”

สีอิ่งเจินตอบว่า “ขอบอกกล่าวตามตรง วิชาฝีมือของมันเป็นอาตมาถ่ายทอดให้”

หวินซวีแค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า “ท่านคิดหลอกลวงผู้ใด เจ้าสำนักหุบเขากว้างไพศาลกลับถ่ายทอดวิชาฝีมือของเกาะเต่ายักษ์ศักดิ์สิทธิ์เราให้?”

สีอิ่งเจินสั่นศีรษะกล่าวว่า “เรื่องนี้มีเบื้องหลังความนัย อาตมาไม่สะดวกกับการบอกกล่าว เด็กน้อยนี้ถือเป็นศิษย์ของเราครึ่งหนึ่ง ขอเต่าอ๋องยั้งมือไว้ไมตรี”

หวินซวีช้อนตามองท้องฟ้า กล่าวว่า “เรากับมันทำข้อตกลงว่า หาก

มันเป็นฝ่ายแพ้ ต้องมอบสองมือสองตาออกมา”

สีอิ่งเจินเลิกคิ้วขาวโพลนกล่าวว่า “หวินซวี อย่าได้ข่มเหงคนเกินไป”

หวินซวีแค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า “เราข่มเหงท่านแล้วจะเป็นไร?”

สีอิ่งเจินแค่นเสียงดังเฮอะ คว้าข้อมือเวี่ยจือหยาง บิดแล้วเสือกส่งคราหนึ่ง ดันกระดูกข้อมือของมันกลับคืนสู่สภาพเดิม จากนั้นหันไปกล่าวเสียงกังวานว่า “หวินซวี ท่านอยู่ที่ถ้ำนางแอ่น ใช้อุบายคดโกง ถือว่าได้ชัยแต่ไม่น่าภาคภูมิ วันนี้อาตมาคิดขอรับทราบเพลงกระบี่ของท่านสักหลายท่า”

หวินซวีผงกศีรษะกล่าวว่า “เรามีความคิดแต่แรก สำนักเราท่านมาจากต้นตอเดียวกัน วันนี้จะได้พิสูจน์ว่าผู้ใดเป็นฝ่ายเที่ยงแท้มาตรฐานของปรมาจารย์กงหยางหวี่”

สีอิ่งเจินยิ้มเล็กน้อย พลันพุ่งถอยไปด้านหลัง พอผ่านข้างกายศิษย์เกาะตะวันออกผู้หนึ่ง ได้ยินเสียงเซ้ง เมื่อชักกระบี่จากข้างเอวของมัน จากนั้นถลันกลับมาที่เดิม ระหว่างหนึ่งไปหนึ่งกลับรวดเร็วสุดเปรียบปาน ศิษย์เกาะตะวันออกนั้นยังยืนหยัดกับที่ ราวรูปสลักจากศิลา

นักพรตชรางอนิ้วดีดใส่ตัวกระบี่ หัวร่อดังยาวนานกล่าวว่า “ระหว่างเที่ยงแท้มาตรฐานกับกระแสรองล้วนไม่จีรัง อาตมาไม่เห็นอยู่ในสายตา แต่หากเราได้ชัยจะเป็นไร?”

หวินซวีกล่าวว่า “ปล่อยให้พวกท่านทั้งสองจากไป”

เวี่ยจือหยางไม่รอให้สีอิ่งเจินเอ่ยปาก ชิงกล่าวว่า “ไม่ได้ ท่านต้องคลายดรรชนีย้อนทวนให้กับสีเต้าเจี้ยง”

หวินซวีกวาดมองมันแวบหนึ่ง แค่นหัวร่อกล่าวว่า “หากว่ามันมีความสามารถ ไยไม่คลายดรรชนีให้กับตัวเอง?”

เวี่ยจือหยางงงงันวูบ ขณะจะโต้แย้ง สีอิ่งเจินชิงตบไหล่มัน กล่าวว่า

"เด็กน้อย อย่าได้กล่าวแล้ว บอกไปรังแต่อับอายขายหน้า"

เวี่ยจือหยางมองดูมัน ขอบตาแดงก่ำขึ้นมา กล่าวว่า "สีเต้าเจี้ยง ท่าน ท่าน..."

สีอิ่งเจินสั่นศีรษะตัดบทมันว่า "ศัตรูเข้มแข็งเผชิญหน้า อย่าได้ทอนพลังสภาวะของตัวเองไป"

เวี่ยจือหยางจิตใจสับสนว้าวุ่น หากว่าสีอิ่งเจินสู้แพ้ คงต้องบาดเจ็บล้มตาย ต่อให้สู้ชนะก็ไม่อาจคลายดรรชนีย้อนทวน สุดท้ายไม่สามารถรักษาชีวิตไว้ นักพรตชราเสนอหน้าออกไป เพียงเพื่อสละชีวิตแลกกับสองมือสองตาของเวี่ยจือหยางไว้

นึกถึงตอนนี้ เวี่ยจือหยางสืบเท้าออกไป ร้องบอกว่า "หวินซวี ท่านมิใช่ต้องการสองตาสองมือของข้าพเจ้าหรอกหรือ ข้าพเจ้าขอมอบให้กับท่านเอง" กล่าวพลางยกมือขึ้น ปักนิ้วมือใส่ลูกตาตัวเอง

สีอิ่งเจินตาแหลมคมมือว่องไว ชิงจี้นิ้ว เวี่ยจือหยางรู้สึกปวดแปลบที่กลางหลัง ร่างกลับกลายเป็นชาด้าน ปลายนิ้วบรรลุถึงเปลือกตา ไม่สามารถปักลงไป

สีอิ่งเจินตะปบร่างมัน เหวี่ยงไปด้านข้าง กล่าวกับหวินซวีว่า "คำพูดของเด็กน้อยไม่อาจยึดถือเป็นจริง การต่อสู้ครั้งนี้เป็นเรื่องของเราสอง ด้วยศักดิ์ฐานะของหวินเต่าอ๋อง ก่อนที่จะพิสูจน์ผลแพ้ชนะ คงไม่กระทบถึงผู้อื่น"

หวินซวีฟังความหมายในวาจาออก จึงผงกศีรษะกล่าวว่า "ตกลง ก่อนที่จะพิสูจน์ผลแพ้ชนะ ศิษย์ของเกาะตะวันออกจะไม่สร้างความลำบากแก่เวี่ยจือหยาง" เอ่ยถึงตอนนี้ตาสาดประกายเจิดจ้ากวาดผ่านหน้าสีอิ่งเจินแวบหนึ่ง

ทั้งสองต่างถือกระบี่ สืบเท้าไปยังเบื้องหน้า ทุกผู้คนก็กลั้นลมหายใจชมดู กลัวว่าจะพลาดชมกระบวนท่าอันลึกล้ำของยอดฝีมือคู่นี้

บนชายหาดหัวเต่าเงียบสงบลง มีแต่เสียงลมคล้ายขาดๆ หายๆ แต่แล้วยามนั้นบังเกิดเสียงยิงปืนใหญ่ดังจากผิวทะเลที่ห่างไป ทั้งหมดกวาดตาไปตามเสียง เห็นเรือใหญ่ลำหนึ่งแล่นฝ่าฟองคลื่นมา บนใบเรือสีขาวสะอาดกลับปักรูปจระเข้สีทองตัวหนึ่ง

จระเข้สีทองเป็นสัญลักษณ์ของเกาะตะวันออก ตอนนี้ศิษย์เกาะตะวันออกล้วนอยู่บนเกาะ ไฉนปรากฏเรือใหญ่แล่นมา สร้างความตื่นเต้นสงสัยแก่ทั้งหมดยิ่ง หวินซวีกับสีอิ่งเจินก็ลืมเรื่องประลองกระบี่จับตาดูเรือที่แล่นมา ได้ยินเสียงยิงปืนใหญ่ดังขึ้นอีกสองครา ที่ท้ายเรือมีควันเขียวลอยขึ้น เรือใหญ่แล่นตรงมายังชายหาดหัวเต่า

เรือพอแล่นใกล้เข้ามา เห็นหลวงจีนครองจีวรขาวรูปหนึ่งยืนอยู่ที่หัวเรือ มือถือสมอเหล็กตัวหนึ่งกวัดแกว่งบังเกิดเสียงดัง พอใกล้จะถึงฝั่งหลวงจีนใหญ่ก็หัวร่อดังยาวนาน สะบัดมือซัดขว้างออก สมอเหล็กคล้ายงูบินตัวหนึ่ง เสียงดังเมื่อเกี่ยวใส่โขดหินบนชายหาดหัวเต่าก้อนหนึ่ง

ผู้คนบนเกาะชมดูจนตื่นเต้นตระหนกยิ่ง ตอนนี้เรือใหญ่ยังอยู่ห่างจากหาดหินสิบกว่าวา เหลียวดูสมอเหล็กตัวนี้มีน้ำหนักนับร้อยชั่ง ต่อให้ใช้เครื่องยิงก้อนหิน ก็ยากจะยิงมาถึงที่นี้ อย่าว่าแต่หลวงจีนใหญ่มือเปล่าหมัดเปลือย พละกำลังเช่นนี้เป็นที่น่าแตกตื่นตระหนกนัก

ที่หัวเรือปรากฏเงาคนถลันวูบ คนชุดดำผู้หนึ่งลอยตัวขึ้น เหยียบย่ำสายโซ่บนสมอเหล็กมา ชุดดำที่สวมใส่เบ่งพองต้านลม คล้ายนกเหยี่ยวกางปีกตัวหนึ่ง

ชั่วพริบตาคนผู้นั้นมาถึงเบื้องหน้า กลับเป็นชายหนุ่มปล่อยผมยาวสยายผู้หนึ่ง มันมีรูปร่างซูบเซียว ใบหน้าขาวซีด ดวงตาทอแววชั่วร้ายชนิดหนึ่ง

คนชุดดำถือเทียบใบหนึ่ง กลอกตาตลบหนึ่งแล้วร้องถามว่า

“ประมุขเกาะหวินซวีอยู่ที่ใด?” สุ้มเสียงคล้ายดาบกระบี่เสียดสีกัน ฟังดูระคายหูยิ่ง

หวินซวีขานรับคำหนึ่ง จากนั้นขมวดคิ้วถามว่า “ท่านเป็นใคร?”

คนชุดดำเพียงแต่ยิ้มไม่ตอบคำ พลันอ้าปากเป่าลมหายใจคำหนึ่ง เทียบก็ลอยไปข้างหน้า ราวกับมีมือข้างหนึ่งช้อนรองไว้ ส่งมาถึงเบื้องหน้าหวินซวี

ในกลุ่มคนบังเกิดความปั่นป่วน คนชุดดำใช้กำลังภายในส่งเทียบมาทอดตาทั่วเกาะ ผู้ที่กระทำได้มีเพียงไม่กี่คน

หวินซวีรับเทียบมากวาดมองแวบหนึ่ง สีหน้ายังข่มเป็นปรกติ เงยหน้าขึ้นกล่าวว่า “บนเทียบบอกว่าตระกูลซื่อกลับคืนสู่เกาะ เข้าร่วมการวิจารณ์กระบี่พิชิตชัย แต่ดูจากพลังฝีมือของท่าน คล้ายไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับตระกูลซื่อแต่อย่างไร”

ทุกผู้คนตื่นตระหนกยิ่ง ตระกูลซื่อออกจากเกาะเป็นเวลานาน หลายปีนี้ไม่มีข่าวคราวใด วันนี้เวี่ยจือหยางใช้วิชาฝ่ายในของตระกูลซื่อออกมา ตอนนี้มีคนส่งเทียบมา หรือว่าตระกูลซื่อไม่ยอมกล้ำกลืนความแค้นเก่าก่อน คิดประสานกับผู้คนบนเกาะ เตรียมล้มล้างเกาะตะวันออก?

เวี่ยจือหยางกับสีอิ่งเจินก็ตื่นเต้นสงสัยยิ่ง พวกมันได้รับวิชาฝีมือของตระกูลซื่อโดยบังเอิญ คิดไม่ถึงมีคนส่งเทียบของตระกูลซื่อมาจริงๆ เมื่อเป็นเช่นนี้คงต้องแบกรับข้อกล่าวหาว่าร่วมคิดอ่านวางแผนแล้ว เวี่ยจือหยางชำเลืองมองเยี่ยหลิงซูแวบหนึ่ง เห็นหญิงสาวก็จับจ้องมองมัน ดวงตาทอประกายเยียบเย็นวูบหนึ่ง

เวี่ยจือหยางไม่สามารถอธิบายได้ เห็นคนชุดดำประสานมืออย่างเขื่องโข กล่าวว่า “ประมุขเกาะดูไม่ผิด ผู้น้อยจู๋อิงฟง เพียงเป็นคนส่งสาร หามีส่วนเกี่ยวข้องกับตระกูลซื่อไม่”

หวินซวีขณะจะกล่าวกระไร สีอิ่งเจินพลันกล่าวว่า “เด็กน้อยชุดดำ

วิชาตัวเบาของเจ้าเมื่อครู่ใช่เป็นวิชาเหินนภาผ่านกัลป์หรือไม่?"

จู๋อิงฟงเพียงยกมือไพล่หลัง ยิ้มเล็กน้อยไม่ตอบคำ สีอิ่งเจินจับจ้องมองมัน กล่าวว่า "ประหลาดแท้ ศิษย์ของภูเขาเอี้ยนหยานซานไฉนสุมหัวกับตระกูลซื่อ?"

คำพูดพอกล่าว ทุกผู้คนล้วนบังเกิดความเดือดดาลเป็นการใหญ่ หยางฟงไหลร้องเสียงเกรี้ยวกราดว่า "อะไร เด็กน้อยนี้เป็นคนโฉดภูเขาเอี้ยนหยานซาน? กลับกล้าเดินทางจากทะเลทรายตอนเหนือมาหาที่ตายถึงที่นี้?"

ชนชั้นผู้นำของเกาะตะวันออกล้วนมีสีหน้าโกรธแค้น นอกจากจูหยวนจางกับเหลียงซือฉินแล้ว ภูเขาเอี้ยนหยานซานทางทะเลทรายตอนเหนือก็เป็นศัตรูคู่แค้นกับเกาะตะวันออก

วิชาฝีมือของภูเขาเอี้ยนหยานซานสืบทอดจากหนึ่งประหลาดวารีดำ **เซียวเซียนเจี๋ย*** เมื่อครั้งกระโน้น เซียวเซียนเจี๋ยหลังจากต่อสู้จนตัวตายที่วังความลับฟ้า ศิษย์อันดับสองปาเยียนก็สืบทอดตำแหน่ง ปกปักรักษาเชื้อพระวงศ์มองโกล หลังจากที่ราชวงศ์มองโกลล่มสลาย ยอดฝีมือสำนักวารีดำก็คุ้มครองกษัตริย์มองโกลหลบหนีขึ้นเหนือ หลังจากเปลี่ยนผ่านหลายครา สุดท้ายลงหลักปักฐานที่ภูเขาเอี้ยนหยานซาน ก่อร่างตั้งสำนักขึ้น

เซียวเซียนเจี๋ยกับตระกูลหวินมีความแค้นส่วนตัว ปาเยียนเป็นมหาเสนาบดีมองโกล กรีธาทัพมาล้มราชวงศ์ซ้อง จึงเพิ่มอาฆาตของประเทศ หลังจากที่ปาเยียนเสียชีวิต ศิษย์ในสำนักก็สานต่อปณิธาน เป็นศัตรูกับเกาะตะวันออก ร้อยกว่าปีนี้ทั้งสองฝ่ายเกิดการสู้รบ พอกพูนความแค้นกว่าเดิม หลังจากราชวงศ์มองโกลล่มสลาย สำนักวารีดำก็อยู่ที่ทะเลทรายตอนเหนือ เกาะตะวันออกมีคู่ต่อสู้อื่น จึงเลิกรากันไป แต่หากประสบพบพานยังต้องต่อสู้อย่างเอาเป็นเอาตาย

---

* ตัวละครในวีรกรรมผู้กล้า

คราครั้งนี้จู๋อิงฟงบุกรุกเกาะ เกาะตะวันออกย่อมไม่ปล่อยปละละเว้น แต่เด็กน้อยนี้ยืนอยู่กลางกลุ่มคน คล้ายไม่มีเรื่องราวใด ยิ้มพลางกล่าวว่า "สองประเทศทำสงคราม ไม่ฆ่าทูตสื่อสาร เราเพียงส่งเทียบมา ท่านทั้งหลายไม่ต้องพลุ่งพล่านใจไป" กล่าวจบกู่ร้องดังยาวนาน เสียงกู่แหลมเล็กเกรี้ยวกราด คล้ายลูกธนูยิงทะลุเมฆไป

เสียงกู่ยังไม่ขาดหาย ได้ยินเสียงยิงปืนใหญ่หนึ่งนัด บนเรือใหญ่ปรากฏผู้คนขบวนหนึ่งเดินลงมา ในจำนวนนั้นมีชายฉกรรจ์แปดคนเปลือยร่างท่อนบน ประดับห่วงทองปลอกโลหะ แบกเกี้ยวใหญ่หลังหนึ่ง หลวงจีนจีวรขาวที่ซัดขว้างสมอเหล็กก็อยู่ในจำนวนนั้น หลวงจีนใหญ่มีลักษณะราศีสูงส่ง ยามอยู่ท่ามกลางกลุ่มคน คล้ายกระเรียนในฝูงไก่

เวี่ยจือหยางพอพบเห็นอีกฝ่าย บังเกิดความตื่นเต้นสงสัยยิ่ง หลวงจีนใหญ่รูปนี้คือ**ชงต้าซือ** *(มหาสมณะประจัญ)* ทั้งสองเคยพบกันที่เรือนเซียนเยี่ยจวีครั้งหนึ่ง หมิงโต้วกับพวกก็จดจำหลวงจีนใหญ่ออก ต้องหันไปมองหน้ากัน

ขบวนผู้คนเดินขึ้นบันไดถึงบนชายหาดหัวเต่า ชายฉกรรจ์วางเกี้ยวลง ล่าถอยไปด้านข้าง เห็นเกี้ยวตกแต่งอย่างสวยงาม หน้าประตูแขวนม่านมุก เห็นคนในเกี้ยวรำไร

หวินซวีร้องถามว่า "ทายาทตระกูลซื่ออยู่ที่ใด เมื่อมาแล้วไยต้องหลบๆ ซ่อนๆ ไป?"

ได้ยินเสียงกระแอมไอ ม่านมุกแยกไปทางซ้ายขวา ปรากฏบุรุษผู้หนึ่งเดินออกมาอย่างขลาดเขลา ทั้งหมดเพ่งตามอง ต้องงงงันวูบ คนในเกี้ยวมีอายุสี่สิบเศษ ศีรษะแหลมตาเล็กกลม ดวงตาทอแววประหวั่นลนลาน

หวินซวีสำรวจดูมัน กล่าวถามว่า "ท่านเป็นทายาทตระกูลซื่อ?"

คนผู้นั้นอุทานดังอากล่าวว่า "เราชื่ออ๋องซุน บิดาชื่อต้าฟาง **จู่ฟู่** *(ท่านปู่)* ชื่อซิวหมิง..."

เอ่ยถึงตอนนี้ในกลุ่มคนมีคนหัวร่อออกมา ซื่ออ๋องซุนหน้าเขียวคล้ำล้วงหยิบหยกประดับรูปเต่าจากในแขนเสื้อชิ้นหนึ่ง กล่าวว่า "หัวร่ออันใด ชมดูให้ชัดตา นี่เป็นเต่าหยกวิเศษ เป็นของวิเศษประจำตระกูลซื่อเรา"

ในกลุ่มคนหัวร่อดังกว่าเดิม หวินซวีโบกมือวูบ เสียงหัวร่อค่อยสงบลง มันกล่าวว่า "**ซื่อเซียนเซิง** *(ท่านผู้แซ่ซื่อ)* เพียงอาศัยเต่าหยกชิ้นหนึ่งยังไม่อาจยืนยันศักดิ์ฐานะของท่าน"

ซื่ออ๋องซุนปากอ้าตาค้าง เหลียวหน้าไปยังหลวงจีนจีวรขาวที่ด้านข้าง หลวงจีนจีวรขาวก็ประนมมือกล่าวว่า "เพียงอาศัยเต่าหยก ไม่อาจยืนยันว่าซื่อเซียนเซิงเป็นตัวจริง แต่ด้วยสายตาของประมุขเกาะก็ไม่อาจยืนยันว่าซื่อเซียนเซิงเป็นตัวปลอม"

หวินซวีกวาดมองหลวงจีนใหญ่แวบหนึ่ง กล่าวว่า "**ต้าซือ** *(ท่านมหาสมณะ)* ทรงพลังมหาศาล ขอถามฉายานาม"

หลวงจีนจีวรขาวไม่ทันตอบคำ หยางฟงไหลชิงกล่าวว่า "เต่าอ๋องมันเป็นศิษย์ของเอียนเทาเทาะฉายาชงต้าซือ"

หวินซวีเลิกคิ้วขึ้นกล่าวว่า "ที่แท้เป็นทายาทวชิรทรงพลัง ซือฟู่ท่านสบายดี"

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "อาจารย์เรากักตัวบำเพ็ญเพียร"

หวินซวีกล่าวถามว่า "อย่างนั้นซือฟู่ท่านล่วงรู้การมาของท่านหรือไม่?"

ชงต้าซือตอบว่า "พุทธะไม่มาไม่ไป เป็นไปตามธรรมชาติ เราไปมาตามใจนึก ไยต้องรับคำสั่งจากผู้คน?"

"อย่างนั้นขอถามต้าซือ มายังเกาะตะวันออกด้วยจุดประสงค์ใด?"

"เราได้รับไหว้วานจากซื่อเซียนเซิง เดินทางมาชิงตำแหน่งประมุขเกาะให้กับมัน"

คำพูดพอกล่าว เหล่าศิษย์เกาะตะวันออกพากันร่ำร้องด่าทอว่า "ลา

โง่หัวล้านตาย กล่าวคุยโอ่โดยไม่กระดากปาก”

“หลวงจีนไม่จำศีลสวดมนต์ กลับวิ่งมาผายลมในที่นี้”

ชงต้าซือคล้ายคนหูหนวก หามีความรู้สึกใดไม่ หวินซวีสะกดเสียงด่าทอไว้ กล่าวว่า “ชงต้าซือ ท่านเป็นทายาทวชิรทรงพลัง เราเป็นคนของเกาะตะวันออก ที่ผ่านมาเฉกเช่นน้ำคลองน้ำบ่อไม่ก้าวก่ายกัน การวิจารณ์กระบี่พิชิตชัยเป็นเรื่องภายในของเกาะตะวันออกเรา ห้ามมิให้คนนอกก้าวก่าย หากเราสอดมือยุ่งเกี่ยวกับกิจการของสำนักท่าน ท่านจะมีความคิดอย่างไร?”

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า “พุทธะถือหลักเสมอภาค ไม่แบ่งนอกแบ่งใน ท่านประมุขคิดก้าวก่ายสำนักเรา ขอเพียงสมเหตุสมผล อาตมาก็ไม่มีคำพูดจะกล่าว”

“เช่นนี้เป็นว่าต้าซือก้าวก่ายกิจการของเกาะตะวันออกเรา ก็เป็นเรื่องสมเหตุสมผลแล้ว”

ชงต้าซือตอบว่ามิผิด หวินฉังรับฟังถึงตอนนี้ ต้องเสนอหน้าออกไป กล่าวว่า “ขอท่านพ่อมีคำสั่ง ให้เราสังหารลาโง่หัวล้านนี้”

หวินซวีปกครองเกาะตะวันออก ย่อมมิใช่ชนชั้นอันวู่วาม เห็นชงต้าซือสงบเยือกเย็น แสดงว่ามีที่ถือดี จึงโบกมือกล่าวคำอย่าได้วู่วาม จากนั้นหันไปทางซื่ออ๋องซุน กล่าวว่า “ซื่อเซียนเซิง ท่านคิดท้าสู้กับเราแล้ว?”

ซื่ออ๋องซุนพอสบตากับมัน ต้องสยิวกายอย่างหนาวเหน็บ ชงต้าซือยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “กระบี่เป็นศัสตราดุร้าย เมื่อใช้ชื่อวิจารณ์กระบี่ ย่อมต้องวิพากษ์ก่อน แล้วค่อยประลองกระบี่”

หวินซวีขมวดคิ้วถามว่า “วิพากษ์อันใด?”

ชงต้าซือกล่าวว่า “อาตมาเป็นหลวงจีน ย่อมต้องถกปรัตยยะก่อน”

หวินฉังไม่อาจสะกดกลั้นใจได้ ร่ำร้องว่า “ลาโง่หัวล้าน ต่อให้วิจารณ์กระบี่ ก็ไม่ถึงรอบของท่าน เฒ่าแซ่ซื่อไฉนไม่มาเอง?”

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "ราชสำนักแต่งทูต ชาวบ้านมีที่ปรึกษาทำหน้าที่ถ่ายทอดเสียง อาตมาได้รับไหว้วานจากซื่อเซียนเซิง ให้เป็นตัวแทนของมัน คำพูดของอาตมาเท่ากับเป็นคำพูดของมัน"

หวินฉังคิดกล่าวโต้แย้ง หวินซวีโบกมือกล่าวว่า "แล้วกันไปเถอะ หากมิให้มันเอ่ยปาก แสดงว่าเกาะเราไม่มีบุคลิกภาพ"

หวินฉังได้แต่ล่าถอยกลับไป พลางมองดูซื่ออ๋องซุน ครุ่นคิดขึ้น *'คนผู้นี้เรียกว่า**อ๋องซุน** (ราชนัดดา) อย่าว่าแต่ไม่มีลักษณะของอ๋องซุน ยิ่งไม่มีบุคลิกของยอดฝีมือ แสดงว่าเป็นหุ่นเชิดของลาโง่หัวล้าน ท่านพ่อประพฤติตนใจกว้าง เกรงว่าจะหลงกลของมัน'*

ชงต้าซือยิ้มเล็กน้อยกล่าวช้าๆ ว่า "บุคลิกภาพของประมุขเกาะ เป็นที่เลื่อมใสของอาตมานัก เหตุปรัตยยะนี้ต้องกล่าวเริ่มจากสตรีนางหนึ่ง" พลางกวาดมองผู้คนบนเกาะตะวันออก แล้วกล่าว "สตรีนางนี้ก็ถือกำเนิดที่เกาะตะวันออก เติบโตที่เกาะตะวันออกเช่นเดียวกับพวกท่าน นางมีรูปโฉมงดงาม เป็นที่หมายปองของศิษย์บุรุษทั้งหลาย"

คำพูดพอกล่าว หวินซวีก็หน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย เหล่าศิษย์เกาะตะวันออกต่างบังเกิดความสงสัยอยากรู้ คาดเดาว่าสตรีนางนี้เป็นใคร มีอยู่หลายคนกวาดตาไปยังเยี่ยหลิงซู

ได้ยินชงต้าซือกล่าวสืบต่อ "แต่ว่าสตรีนางนั้นมีคนรักแล้ว คนผู้นี้เป็นวีรบุรุษผู้กล้า กล่าวไปถือเป็นคู่อันเหมาะสม แต่แล้วเกิดเหตุแทรกซ้อน ราชวงศ์มองโกลเสื่อมโทรมลง แผ่นดินปั่นป่วนวุ่นวาย เกาะตะวันออกถือโอกาสตั้งตนเป็นอ๋อง มีต้าอ๋องท่านหนึ่งนับวันแต่จะมีอำนาจเพิ่มพูน คิดถอนตัวออกจากเกาะตะวันออก ก่อร่างตั้งสำนักใหม่ บิดาของวีรบุรุษนั้นคิดดึงตัวมันเข้าร่วม จึงเชื่อมสัมพันธ์ผ่านทางสมรส ให้บุตรชายตนเองแต่งกับ**เม่ยเม่ย** *(น้องสาว)* ของต้าอ๋องนั้น..."

เล่าถึงตอนนี้ ผู้สูงอายุบนเกาะตะวันออกพากันกวาดตามายังหวิน

ซวี หวินซวีหน้าซีดเผือดลง คิดกล่าวแต่แล้วกลั้ำกลืนไว้

ชงต้าซือยังคงเล่าสืบต่อ "วีรบุรุษนั้นมีหญิงคนรัก ย่อมไม่ยินยอม แต่ว่ามันมีนิสัยกตัญญู ทั้งคำนึงถึงสถานการณ์ใหญ่ ไม่กล้าขัดคำสั่งบิดา จึงหารือกับสตรีนั้นว่าจะตบแต่งเม่ยเม่ยของต้าอ๋องเป็นภรรยา แล้วรับนางเป็นอนุภรรยา บุรุษมีสามภรรยาสี่อนุภรรยา ถือเป็นเรื่องปรกติธรรมดา สตรีนางนั้นก็ไม่คำนึงถึงศักดิ์ฐานะ ขอเพียงสามารถอยู่ข้างกายมันก็พอ

"ผู้ใดคาดคิดเม่ยเม่ยของต้าอ๋องเป็นถัง**น้ำส้มสายชู*** ใบใหญ่ หลังจากแต่งงานกัน อย่าว่าแต่ตบแต่งอนุภรรยา วีรบุรุษนั้นเพียงมองดูหญิงอื่น นางก็อาละวาดวุ่นวาย เมื่อเป็นเช่นนี้ ข้อตกลงของทั้งสองกลายเป็นอากาศธาตุ สตรีนางนั้นก็เป็นกำพร้าตั้งแต่เล็ก **เกอเกอ** *(พี่ชาย)* ของนางจึงยกนางให้กับบุรุษอีกคนหนึ่ง..."

หวินซวีพลันร่ำร้องตัดบทว่า "พอแล้ว นี่เป็นเรื่องเมื่อนานมาแล้วของเกาะตะวันออกเรา ท่านรื้อฟื้นเอ่ยถึงด้วยเจตนาใด?"

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "อาตมาเพียงเศร้าเสียดายแทนแม่นางนั้น ประมุขเกาะยอมสะกดกลั้น นึกถึงสถานการณ์โดยรวม ย่อมไม่ใส่ใจกับเรื่องราวหนหลัง ไม่เช่นนั้นคงไม่หักใจทิ้งขว้างหญิงคนรัก ตบแต่งเม่ยเม่ยของจางซื่อเฉิงเป็นภรรยา"

ในกลุ่มคนบังเกิดความปั่นป่วนขึ้นมา เวี่ยจือหยางก็รับฟังจนตื่นตระหนกยิ่ง ที่แท้ชงต้าซือบอกเล่าอยู่ครึ่งค่อนวัน วีรบุรุษผู้กล้านั้นกลับเป็นหวินซวี

หวินฉังโกรธแค้นจนร่างสั่นระริก กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า "ลาโง่หัวล้านกล่าวเหลวไหล คิดทำลายความสัมพันธ์ของท่านพ่อกับมารดาผู้ล่วงลับ วันนี้หากปล่อยให้เจ้ามีชีวิตรอดออกจากเกาะนี้ เราหวินฉังสาบานไม่เป็นผู้คนอีกต่อไป" ขาดคำ ประกายกระบี่วูบขึ้นแวบหนึ่ง ใช้กระบี่ดุจ

---

* แผลงเป็นหึงหวง

สายฟ้า แทงใส่ตำแหน่งหัวใจของชงต้าซือ

ชงต้าซือยังประนมมือยืนแน่วนิ่ง พลันปรากฏเงาคนเคลื่อนไหววูบหนึ่ง จู๋อิงฟงขวางหน้าหลวงจีนใหญ่ไว้ มือขวาปาดวูบ พอดีปาดถูกตัวกระบี่ของหวินฉัง

แว่วเสียงอึงอล หวินฉังแทบไม่อาจถือกระบี่มั่น มันรีบหมุนคว้างกรีดกระบี่เป็นเส้นโค้งเปลี่ยนเป็นแทงใส่ชายโครงของจู๋อิงฟง จู๋อิงฟงทะลึ่งตัวขึ้น ร่างคล้ายฟางข้าวหักพับไปด้านหลัง คุมกระบี่เฉียดผ่านข้างกายกรีดชุดยาวสีดำขาดเป็นทาง

หวินฉังไม่ทันฟันกระบี่ลง ร่างของจู๋อิงฟงก็บิดหมุนอย่างพิสดาร อ้อมผ่านคมกระบี่ สะบัดแขนขวาราวดาบยาวเล่มหนึ่ง ฟันใส่หน้าผากของหวินฉัง หวินฉังรีบก้มศีรษะ พุ่งถอยไปด้านหลัง รู้สึกมีลมเย็นเฉียดผ่านศีรษะ ตัดผ้าโพกศีรษะขาดเป็นสองท่อนพัดพลิ้วลงสู่พื้น

ทั้งสองประมืออย่างรวดเร็วดุจประกายไฟ ในกลุ่มคนมีคนเห็นชัดตาไม่กี่คน ยามนี้พอแยกจากกัน เห็นคนผู้หนึ่งชุดดำถูกกรีดขาด คนหนึ่งผ้าโพกศีรษะถูกตัดขาดลงมา

หวินฉังกำด้ามกระบี่กระชับมั่น ใบหน้าขาวซีดเล็กน้อย ส่วนจู๋อิงฟงลูบคลำเล็บนิ้วข้างขวา ยิ้มอย่างลี้ลับอยู่บ้าง

ฮัวหมิงร้องเตือนว่า "หวินฉังระวัง มันฝึกวิชาคมมีดฟ้า"

หวินฉังถามโพล่งว่า "คมมีดฟ้าเถี่ยมู่หลี?"

ฮัวหมิงผงกศีรษะกล่าวว่า "เด็กน้อยรับถ่ายทอดวิชาจากปีศาจเฒ่าเถี่ย ไม่อาจดูแคลนไป"

หวินฉังจับจ้องมองจู๋อิงฟง สูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง ยามนั้นชงต้าซือพลันส่งเสียงหัวร่อกล่าวเสียงกังวานว่า "แม่นางเยี่ย ท่านไม่ต้องการทราบสาเหตุการตายของบิดามารดาท่านหรือ?"

คำพูดนี้คล้ายสายฟ้าฟาดใส่ขม่อม เยี่ยหลิงซูต้องสะท้านขึ้นคราหนึ่ง

เหม่อมองดูหลวงจีนใหญ่ ตะกุกตะกักว่า "ท่าน ท่านว่าอะไร?"

ชงต้าซือมองดูนาง กล่าวว่า "แม่นางลืมเลือนบิดามารดาท่านแล้วหรือ?"

การตายของบิดามารดา ความจริงเป็นความเสียใจในชีวิตของเยี่ยหลิงซู ทั้งสองไฉนเข่นฆ่ากันเอง ยิ่งเป็นปริศนาคาใจประการหนึ่ง นางนึกถึงตอนนี้ต้องถามโพล่งว่า "ท่านทราบว่าพวกท่านทั้งสองไฉนตกตาย?"

"เราย่อมทราบ แม่นางเยี่ยต้องการฟังหรือ?"

เยี่ยหลิงซูผงกศีรษะอย่างเงียบงัน ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "น่าเสียดายศิษย์พี่ของท่านไม่ยอมให้หลวงจีนใหญ่กล่าววาจา"

เยี่ยหลิงซูงงงันวูบจึงกล่าว "ศิษย์พี่ใหญ่โปรดหยุดมือ ให้หลวงจีนใหญ่บอกกล่าวจนจบก่อน"

หวินฉังอับจนปัญญา ได้แต่ล่าถอยไปด้านข้าง ชงต้าซือจึงกล่าว "ขอเอ่ยถึงสตรีนางนั้นแต่งให้กับศิษย์เกาะตะวันออกแซ่เยี่ยคนหนึ่ง..."

ไม่ทันกล่าวจบ เยี่ยหลิงซูอดถามมิได้ว่า "พวกท่านทั้งสองเป็นบิดามารดาข้าพเจ้าหรือ?"

ชงต้าซือผงกศีรษะรับ เยี่ยหลิงซูใจเต้นระทึกตูมตาม เหลือบมองหวินซวีแวบหนึ่ง หวินซวีแหงนมองท้องฟ้า ยืนตัวแข็งกับที่ สร้างความว้าวุ่นใจแก่เยี่ยหลิงซู ไม่ทราบสะสางอย่างไรดี

ได้ยินชงต้าซือกล่าวว่า "ภายหลังแต่งงาน หัวใจของสตรีนางนั้นไม่ได้อยู่ที่ตระกูลเยี่ย หากยังคิดถึงวีรบุรุษนั้น วีรบุรุษนั้นก็ไม่อาจลืมเลือนรักเก่า ทั้งสองมักลักลอบพบปะกัน..."

ไม่ทันกล่าวจบ บังเกิดเสียงด่าทอดังขึ้น ซือหนันถิงก็ตวาดว่า "หลวงจีนใหญ่ ท่านเป็นบรรพชิต ควรรักษาศีลทางปาก กล่าวให้ร้ายผู้ล่วงลับเช่นนี้ ไม่กลัวตายแล้วตกนรกถูกตัดลิ้นหรือ?"

ชงต้าซือประนมมือกล่าวว่า "ท่านทั้งหลายอย่าได้ร้อนรุ่ม อาตมา

กล้ากล่าวเช่นนี้ ย่อมมีพยานยืนยัน”

ทุกผู้คนพอฟังต้องอึ้งไปวูบ หวินซวีกล่าวเสียงกระด้างว่า “พยานอยู่ที่ใด?” หากว่ามันยืนกรานปฏิเสธยังพอทำเนา กลับตั้งคำถามเช่นนี้ สร้างความผิดหวังแก่ทั้งหมดยิ่ง

ซงต้าซือกล่าวว่า “พยานอยู่ที่นี้ อีกสักครู่ย่อมออกมา ตอนนี้ให้เราบอกเล่าจนจบก่อน”

พลางกวาดตามองทั้งหมดแล้วกล่าว “ตอนแรกไม่มีผู้ใดทราบเรื่องของทั้งสอง ต่อมาเกิดเหตุเปลี่ยนแปลง จางซื่อเฉิงถูกจูหยวนจางโค่นล้ม เม่ยเม่ยของมันสูญเสียที่พึ่งพิง ลดความเหิมเกริมลง ส่วนบิดาของวีรบุรุษนั้นสู้แพ้แก่คนคนหนึ่งจนตรอมใจตาย ดังนั้นวีรบุรุษนั้นก้าวขึ้นเป็นประมุขเกาะแทน แต่พฤติการณ์ของมันถูกศิษย์แซ่เยี่ยจับได้ ศิษย์แซ่เยี่ยลงมือด้วยความโกรธแค้น จนใจที่สู้อีกฝ่ายไม่ได้ วีรบุรุษนั้นยังลั่นประกาศว่าจะหย่าขาดจากนางจางซื่อ แต่งงานกับคนรักเก่า สตรีนางนั้นก็กลับบ้านไปอุ้มธิดาจากมา ศิษย์แซ่เยี่ยเข้าขัดขวาง นางกลับบอกว่า...เด็กหญิงนี้มิใช่สายเลือดของตระกูลเยี่ย หากเกิดจากวีรบุรุษนั้น”

เยี่ยหลิงซูพอฟัง ต้องถอยกายไปสองก้าว ราวกับว่าเมื่อเคลื่อนไหวเช่นนี้ สามารถหลบรอดจากคมคารมของซงต้าซือ พริบตานั้นบนชายหาดหัวเต่าเงียบงันราวความตาย

เยี่ยหลิงซูบังเกิดความรู้สึกอันเลื่อนลอย คล้ายโกรธขึ้งไม่คล้ายโกรธขึ้ง หากเป็นความหวาดหวั่นพรั่นกลัวอย่างบอกไม่ถูก

หวินฉังพลันขยับกระบี่ กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า “ลาโง่หัวล้าน ผายลมเสร็จแล้วหรือไม่ หากเสร็จแล้วก็ยืดคอมารับความตาย”

ซงต้าซือมองดูมัน สั่นศีรษะทอดถอนใจกล่าวว่า “น่าเวทนา น่าเวทนานัก”

หวินฉังตวาดถามว่า น่าเวทนาอันใด ซงต้าซือกล่าวอย่างเฉื่อยชา

ว่า "น่าเวทนาที่ท่านมีอายุยี่สิบกว่าปี ยังไม่ทราบมารดาบังเกิดเกล้าตายอย่างไร?"

หวินฉังงงงันวูบจึงกล่าว "เราย่อมทราบ ท่านแม่ล้มป่วยเสียชีวิต"

ชงต้าซือกวาดมองหวินซวีแวบหนึ่ง ยิ้มพลางกล่าวว่า "ท่านประมุขคิดเห็นอย่างไร?"

หวินซวีหลับตาลง หาตอบคำไม่ หวินฉังบังเกิดความไม่สบายใจเรียกท่านพ่อคำหนึ่ง ชงต้าซือกล่าวว่า "ไม่ต้องเรียกหาแล้ว มันเกิดความละอายใจ ไม่สะดวกกับการตอบคำ น้องแซ่หวิน มารดาท่านกลืนก้อนทองฆ่าตัวตาย สาเหตุคือบิดาท่านเตรียมหย่าขาดจากนาง"

หวินฉังส่งเสียงร้องคำหนึ่ง สะบัดกระบี่คิดหมายฟาดฟันออก หวินซวีพลันกล่าวว่า "ฉังเอ๋อ หยุดมือ" หวินฉังงงงันวูบจึงหันไปร้องบอกว่า "ท่านพ่อ ลาโง่หัวล้านนี้ปากพล่อยเหลวไหล ชั่วช้าน่าชัง..."

หวินซวีกล่าวว่า "ที่ชั่วช้าน่าชังมิใช่มัน...หากแต่เป็นเรา" พริบตานั้นมันคล้ายชราภาพลงสิบปี กล่าวว่า "หลวงจีนนี้กล่าวไม่ผิด ครั้งกระโน้นเราเกิดความคิดชั่วแล่น ทำร้ายคนไม่เบา คนแรกที่ถูกทำร้ายคือมารดาเจ้า ตอนนั้นเกอเกอนางถูกโค่นล้ม นางสูญเสียที่พึ่ง เรากลับยื่นหนังสือหย่าต่อนาง นางยามท้อแท้ทอดอาลัย จึงกลืนก้อนทองฆ่าตัวตาย ตอนนั้นเจ้ายังเด็ก เรากลัวว่าเจ้าทนทานไม่ได้ จึงปิดบังความจริงไว้ บอกว่านางล้มป่วยเสียชีวิต"

หวินฉังหน้าซีดเผือด ร่างสั่นระริก พลันคลายมือปล่อยกระบี่ร่วงหล่นลงสู่พื้น บุคคลอื่นก็ได้ยินเรื่องนี้เป็นครั้งแรก ล้วนแต่ตกตะลึงพรึงเพริด

หวินซวีเดินออกไปหนึ่งก้าว กล่าวกับเยี่ยหลิงซูว่า "หลิงซู หลวงจีนกล่าวไม่ผิด เรากับมารดาเจ้า...โอ การตายของชิงหยูต้องโทษว่าเรา หากว่าครั้งกระโน้นเราตัดสินใจปฏิเสธการแต่งงาน นำนางหลบหนีไป นางก็ไม่แต่งให้กับเยี่ยเฉิง นางไม่แต่งให้กับเยี่ยเฉิง ก็ไม่ประพฤติผิดศีลธรรม

ลักลอบมาพบปะเรา หากว่าวันนั้นเราติดตามนางไปยังตระกูลเยี่ยรับตัวเจ้าออกมา เยี่ยเฉิงแม้เสียสติ ก็อย่าคิดหมายทำร้ายนาง เราเดินผิดแล้วผิดเล่า ทำร้ายชิงหยู ทำร้ายมารดาของฉังเอ๋อ ยิ่งทำร้ายพวกเจ้าสองพี่น้อง”

เยี่ยหลิงซูส่ายร่างโงนเงน คล้ายไม่อาจทรงกายมั่น นางมองดูหวินซวี รู้สึกว่าจิตใจสับสนดุจกองปอ ราวกับฟ้าถล่มลงมา

หวินซวียิ้มอย่างหดหู่กล่าวว่า “หลิงซู เรื่องนี้แม้ลำบากใจ แต่ก็เป็นความจริง ลองนึกดู เจ้ากำพร้าบิดามารดา ทั้งไร้ที่พึ่ง เหตุใดอายุยังเยาว์ก็เข้าสังกัดฝ่ายมาตรฐาน ยังมีหวินฉังต้องการแต่งกับเจ้า แต่เราไม่รับปาก พวกเจ้าเป็นพี่น้องกัน ไหนเลยแต่งงานได้...”

เยี่ยหลิงซูน้ำตาทะลักจากเบ้า ฝากริ้วรอยอยู่บนแพรคลุมหน้า สองเท้าคล้ายปราศจากเรี่ยวแรง ต้องล้มระทวยลงกับพื้น พลันได้ยินเสียงแผดร้องคำหนึ่ง หวินฉังยกมือปิดหน้า พุ่งฝ่ากลุ่มคนหนีหายจากไป

ทั้งหมดมองดูเงาหลังมัน ล้วนล่วงรู้สภาพจิตใจของมัน ที่ผ่านมาหวินฉังเคารพเทิดทูนบิดา แต่ตอนนี้ทราบแล้วว่าบิดาไม่เพียงคบชู้ให้กำเนิดบุตรี ทั้งยังบีบคั้นมารดาบังเกิดเกล้ามันจนตาย ที่สร้างความปวดร้าวแก่มันยิ่งกว่าคือ สตรีที่ตนเองหลงรักมานาน กลับเป็นน้องสาวต่างมารดาของตนเอง เหตุการณ์ครั้งนี้เฉกเช่นลูกธนูสามดอก ยิงทำร้ายหัวใจมันจนแหลกสลาย

หวินซวีเหม่อมองดูเยี่ยหลิงซู โน้มกายไปคล้ายคิดลูบคลำเรือนผมของหญิงสาว แต่ปลายนิ้วไม่ทันกระทบถูก เยี่ยหลิงซูชิงหดตัวไปด้านหลัง ดวงตาทอแววปวดร้าว หวินซวีงงงันวูบจึงฝืนยิ้มออกมา กล่าวว่า “หลิงซู เจ้ายังจำลักษณะของมารดาเจ้าได้หรือไม่?”

เยี่ยหลิงซูงงงันวูบจึงผงกศีรษะ จากนั้นสั่นศีรษะ ตอนนั้นนางยังเยาว์วัย ตอนนี้ทบทวนหวนนึก รูปโฉมโนมพรรณของมารดาคงเหลือเพียงเงาอันเลือนราง

หวินซวีจับจ้องมองดูนางกล่าวว่า “เจ้ามีรูปโฉมคลับคล้ายนาง ยิ่งเติบใหญ่ยิ่งคลับคล้าย ทุกครั้งที่เรามองดูเจ้า คล้ายมองดูเงาของนาง พอนึกถึงนางก็สร้างความเจ็บปวดใจ ต่อมาเราทนทานไม่ได้ ได้แต่ให้เจ้าคลุมหน้าไว้ เมื่อไม่เห็นโฉมหน้าเจ้า ความปวดร้าวในใจเราค่อยบรรเทา” หลายปีนี้มันซุกซ่อนความลับเต็มอก ทุกครั้งที่พบหน้าบุตรี ได้แต่สะกดระงับความรักของบิดาไว้ ยามนี้ความจริงพอถูกเปิดโปง คล้ายปลดเปลื้องภาระออกจากอก ความรู้สึกที่เก็บกดไว้เป็นเวลานานค่อยปะทุออกมา สายตาที่มองดูเยี่ยหลิงซูทอแววรักเมตตา ทางหนึ่งกล่าวทางหนึ่งยื่นมือออก ปลดแพรคลุมหน้าผืนนั้นลงมา

ในกลุ่มคนนิ่งเงียบงัน สายตาทุกคู่ล้วนจ้องจับบนใบหน้าเยี่ยหลิงซู ไม่ว่าบุรุษสตรี หลวงจีนฆราวาสล้วนถูกใบหน้านั้นดึงดูดไว้ จนแทบไม่อาจหักใจเบือนจากมา เวี่ยจือหยางต้องครุ่นคิด *‘นางมีรูปโฉมงดงามจริงๆ’*

เยี่ยหลิงซูลุกขึ้นอย่างช้าๆ จับจ้องมองดูหวินซวี ตาคู่งามปกคลุมด้วยหมอกเบาบาง ริมฝีปากสีแดงสดสั่นระริก ใบหน้าขาวผุดผ่องประดับด้วยรอยน้ำตา คล้ายดอกสาลี่ถูกฝนพรม

หวินซวีทอดถอนใจกล่าวว่า “หลิงซู เจ้าไม่ได้แซ่เยี่ย หากแต่แซ่หวิน สมควรเรียกว่าหวินหลิงซู...”

เยี่ยหลิงซูส่ายหน้า กล่าวราวรำพึงกับตัวเองว่า “ไม่ ข้าพเจ้าแซ่เยี่ย ไม่ได้แซ่หวิน”

หวินซวีงงงันวูบ จากนั้นค่อยเข้าใจ เยี่ยหลิงซูคงโกรธขึ้งตนเองไม่ยอมรับนางเป็นบุตรี ปล่อยให้นางตกอยู่ในห้วงพิศวงงงงวย นึกถึงตอนนี้ต้องกล่าวว่า “หลิงซู ก่อนหน้านี้เราไม่รับเจ้าเป็นบุตรี เพราะมีความคับแค้นอันจำเป็น”

เยี่ยหลิงซูกวาดมองมันแวบหนึ่ง จากนั้นทอดตาไปยังที่ไกลตา กล่าวย้ำทีละคำว่า “เพียงคำความคับแค้นอันจำเป็น ก็สามารถชดเชยความผิด

พลาดของท่านหรือ?"

หวินซวีบังเกิดความเจ็บปวดใจ ต้องหัวร่อด้วยความเศร้าสลดหดหู่ ยามนั้นในกลุ่มคนปรากฏคนผู้หนึ่งเดินออกมา มันร่างสูงโปร่งไว้เครายาว ร้องดังๆ ว่า "ประมุขหวิน ท่านหยามตระกูลเยี่ยเราไปแล้ว"

คนกล่าววาจาเป็นพี่ชายของเยี่ยเฉิงนามเยี่ยเถิง ที่ด้านหลังมันตามติดด้วยผู้คนยี่สิบกว่าคน ล้วนเป็นลูกหลานตระกูลเยี่ย ทุกคนมีสีหน้าโกรธแค้น

เยี่ยเถิงร้องดังๆ ว่า "ไม่ว่าอย่างไรจั่วชิงหยูเป็นภรรยาที่**ตี้ตี้** *(น้องชาย)* เราตบแต่งเข้าบ้าน ท่านเป็นประมุขเกาะ กลับล่อลวงสตรีดีงาม คิดมีคำว่ากล่าวอย่างไร?"

บุคคลอื่นพอฟัง ต่างผงกศีรษะรับ เกาะตะวันออกตั้งอยู่โพ้นทะเล แม้ไม่ถือมารยาทธรรมเนียมเช่นแผ่นดินจงหยวน แต่การลักลอบเป็นชู้ยังเป็นพฤติการณ์ที่ไม่อาจยอมรับได้ อย่าว่าแต่หวินซวีมีศักดิ์เป็นประมุขเกาะ ส่วนตระกูลเยี่ยเป็นตระกูลใหญ่บนเกาะ หากจัดการไม่ถูกต้อง เกาะตะวันออกคงต้องแตกออกเป็นเสี่ยงๆ

หวินซวีสงบจิตใจกล่าวว่า "พี่เยี่ยอย่าเพิ่งร้อนรุ่ม เราย่อมมีคำว่ากล่าวเอง" มันจะอย่างไรสะสมบารมีไว้ เยี่ยเถิงพอสบสายตากับมัน ต้องก้มศีรษะต่ำลง

หวินซวีเงียบงันชั่วขณะ จึงหันไปกล่าวกับชงต้าซือว่า "หลวงจีนใหญ่ เรามีเรื่องหนึ่งไม่เข้าใจ คิดขอให้ท่านคลายข้อสงสัย"

ชงต้าซือกล่าวว่า "ขอให้บอกมา" หวินซวีกล่าวว่า "ท่านมายังเกาะตะวันออกด้วยจุดประสงค์ใด?"

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "มิใช่บอกแล้วหรอกหรือ เราได้รับไหว้วานจากผู้คน ให้ช่วยเหลือซื่อเซียนเซิงขึ้นเป็นประมุขเกาะ"

หวินซวีผงกศีรษะกล่าวว่า "หลวงจีนใหญ่ ท่านร้ายกาจนัก เพียงใช้

ปากปากเดียว ก็สร้างความระส่ำระสายแก่เกาะเรา เอ่ยถึงฝีปากสามารถเปรียบกับ**ซูฉินและจางอี้***"

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "ชมเกินไป ประมุขเกาะยอมรับเรื่องนี้ เราก็รู้สึกเหนือความคาดหมาย หากท่านไม่ยอมรับ เราหลวงจีนก็ไม่อาจทำอย่างไรได้"

หวินซวีแค่นหัวร่อกล่าวว่า "หลวงจีนใหญ่ไยต้องถ่อมตนไป ท่านเมื่อกล้ามา ย่อมมีแผนเป็นมั่นเหมาะ เราที่ยอมรับ สมควรอยู่ในความคาดหมายของท่าน เราเก็บงำเรื่องนี้มานานปี นึกละอายต่อผู้ล่วงลับ ทุกค่ำคืนสะท้านตื่นขึ้น บังเกิดความคับแค้นรันทด นานไปกลายเป็นอุปสรรคขวากหนามต่อการฝึกฝีมือ วันนี้บอกกล่าวให้ชัดแจ้ง ถือเป็นการปลดเปลื้องประการหนึ่ง เราเพียงประหลาดใจ เรื่องนี้เป็นความลับของเกาะตะวันออก หลวงจีนใหญ่ล่วงรู้ได้อย่างไร?"

ชงต้าซือประนมมือกล่าวว่า "ในโลกไม่มีกำแพงที่ลมไม่อาจโชยพัดผ่าน เหตุและผลก็สนองไม่พลาด"

หวินซวีสั่นศีรษะกล่าวว่า "เราไม่เชื่อเหตุและผล นึกไปนึกมา ในเกาะตะวันออกเราคงมีสายภายในให้กับหลวงจีนใหญ่ท่าน" มันเพ่งสายตาไปยังจุดจุดหนึ่ง กล่าวเสียงเย็นชาว่า "หมิงโต้ว ท่านยังคิดปิดบังซ่อนเร้นอีกหรือ?"

หมิงโต้วงงงันวูบจึงฝืนหัวร่อกล่าวว่า "เต่าอ๋อง ไฉนกล่าวเช่นนี้?"

หวินซวีกล่าวว่า "ท่านยังคิดแสร้งเป็นไขสือหรือ? ท่านเป็นสหายกับเยี่ยเฉิง หลังจากที่มันทำร้ายชิงหยู สำนึกตัวว่ายากรอดพ้นจากการแก้แค้นจากเรา จึงวิ่งไปหาท่าน บอกกล่าวเรื่องทั้งหมด จากนั้นขวางกระบี่เชือดคอตาย ตอนแรกมันต้องการให้ท่านเปิดโปงพฤติการณ์ของเรา ให้เราชื่อเสียงย่อยยับ แต่ท่านไม่ได้กระทำตามความประสงค์ของมัน กลับรุด

---

* ซูฉินกับจางอี้เป็นบุคคลในยุคเลียดก๊ก นำเสนอนโยบายประสานแนวดิ่งกับเชื่อมแนวขวาง

มาหาเรา แสร้งเป็นจงรักภักดี เกลี้ยกล่อมเราว่าเกาะตะวันออกตกอยู่ในห้วงวิกฤต ให้เราคำนึงถึงสถานการณ์โดยรวม เราเชื่อวาจาผีสางของเจ้าปกปิดเรื่องนี้เอาไว้ เป็นประมุขเกาะสืบไป หลายปีมานี้ท่านอาศัยข้อนี้เป็นเครื่องข่มขู่เรา บีบบังคับเรากระทำเรื่องผิดมโนธรรม ยกตัวอย่างในการวิจารณ์กระบี่พิชิตชัยครั้งก่อน เราช่วยเหลือท่านเอาชนะถงเย่า ขึ้นเป็นหนึ่งในสี่สุดยอด”

คำพูดพอกล่าว ในบริเวณเกิดความปั่นป่วนขึ้นมา ถงเย่าทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ปัญหาที่ค้างคาใจมานานค่อยได้รับคำตอบ ต้องถลึงมองคนทั้งสองอย่างโกรธแค้น

หมิงโต้วมีสีหน้ากระอักกระอ่วน ได้ยินหวินซวีกล่าวสืบต่อ “ยังมีเมื่อสองปีก่อน ท่านส่งศิษย์ไปทำร้ายเวี่ยจือหยางคิดชิงทรัพย์ หลังจากถูกหลิงซูขัดขวาง ท่านก็กักพวกมันทั้งสองอยู่ในถ้ำนางแอ่น คิดปล่อยให้พวกมันอดตาย ภายหลังเหตุการณ์เราโกรธแค้นยิ่ง แต่ไม่ได้สืบสาวเอาความ ถึงกับยินยอมให้หลิงซูเสื่อมเสียชื่อเสียง”

ทั้งหมดค่อยเข้าใจกระจ่าง เมื่อสองปีก่อน เวี่ยจือหยางกับเยี่ยหลิงซูตกอยู่ในถ้ำนางแอ่นสองต่อสอง เกิดเสียงวิพากษ์วิจารณ์มากมาย วันนี้ค่อยอาศัยลมปากของหวินซวี คืนความบริสุทธิ์ให้กับทั้งสอง

หมิงโต้วก้มศีรษะไม่กล่าววาจา หวินซวีจับจ้องมองมัน กล่าวช้าๆ ว่า “หมิงโต้ว เราดีต่อท่านไม่น้อย ท่านไฉนสมคบคิดกับคนนอก เปิดโปงเรื่องส่วนตัวของเรา?”

กล้ามเนื้อบนใบหน้าหมิงโต้วสั่นกระตุก หัวร่อเฮอะฮะกล่าวว่า “คำว่าสมคบคิดออกจะระคายหูไป ไม่ว่าอย่างไรเยี่ยเฉิงเป็นสหายเรา เราที่ทำเช่นนี้ เพราะเกิดมโนธรรมประจำใจขึ้นมา...”

หวินซวีทวนคำว่าเกิดมโนธรรมประจำใจหรือ พลางสืบเท้าออกไปหนึ่งก้าว หมิงโต้วต้องถอยกายไปสองก้าว กวาดตาไปยังชงต้าซือเป็นเชิง

ขอความช่วยเหลือ ชงต้าซือขมวดคิ้ว สืบเท้าออกมาหนึ่งก้าวเช่นกัน จีวรสีขาวที่ครองร่างโชยพัดพลิ้วทั้งที่ปราศจากลมโชย

หวินซวีชะงักเท้าเหลียวหน้ามอง ชงต้าซือพอสบตากับมัน ต้องใจเต้นระทึกขึ้น รู้สึกว่าร่างของหวินซวีแผ่พุ่งพลังอันคมกล้า ประดุจระลอกคลื่นหนุนเนื่อง จึงลอบโคจรพลัง กระจายลมปราณวชิรทรงพลังไปทั่วร่าง

หวินซวีกล่าวถามว่า "หลวงจีนใหญ่ ท่านเปรียบกับเอียนเทาเทาะผู้เป็นอาจารย์เป็นอย่างไร?"

"ย่อมสู้ไม่ได้"

"อย่างนั้นเราเปรียบกับมันเป็นอย่างไร?"

"**ซือจุน** *(ท่านอาจารย์)* บอกว่าเพลงกระบี่ของประมุขเกาะเช่นฝันมายาบุปผาอากาศธาตุ แม้แต่ท่านผู้เฒ่าก็ไม่มีความมั่นใจเอาชัย"

หวินซวีกล่าวเสียงเย็นชาว่า "อย่างนั้นท่านไม่กลัวเราฆ่าท่านหรือ?"

ชงต้าซือหลุบคิ้วกล่าวว่า "สาธุ สาธุ ทานประมุขบีบบังคับภรรยาคู่ทุกข์คู่ยากฆ่าตัวตาย ทำร้ายหญิงคนรักตกตาย ฆ่าเราหลวงจีนอีกคนหนึ่งนับเป็นอย่างไรได้"

หวินซวีงงงันวูบ สีหน้ากลับกลายเป็นซีดเผือด ประกายตาหม่นหมองลง มันมองดูเมฆเคลื่อนคล้อยที่ขอบฟ้า ตะลึงลานชั่วขณะ พลันโบกสะบัดแขนเสื้อกล่าวว่า "หวินซวีกระทำผิดยากแก้ไข ไม่อาจแบกหน้าพบกับท่านทั้งหลาย วันนี้เราขอลาออกจากตำแหน่งประมุขเกาะ ทั้งจะเดินทางไปยังภูเขาคุนหลุน ท้าสู้กับศัตรูคู่แค้น ไม่ว่าแพ้ชนะเป็นหรือตาย จะไม่เหยียบย่างขึ้นเกาะตะวันออกแม้สักก้าวเดียว"

มันพอกล่าวเช่นนี้ ทั้งหมดล้วนใจหายวาบ ครั้งกระโน้นหวินซวีสัตย์สาบานว่า หากไม่สามารถเอาชนะเหลียงซือฉิน จะไม่ออกจากเกาะตะวันออกแม้สักก้าวเดียว ตอนนี้มันรั้งอยู่บนเกาะตะวันออก ย่อมไม่มีความมั่นใจเอาชนะ ครั้งนี้ประกาศว่าจะไปยังภูเขาคุนหลุน หากบอกว่าท้าสู้ มิสู้

บอกว่าไปหาที่ตาย แสดงว่ามันท้อแท้ทอดอาลัย ไม่ต้องการบากหน้ามีชีวิตอยู่ในโลก

ฮัวหมิงบังเกิดความร้อนรุ่มใจ ร้องเรียกเต่าอ๋อง หวินซวีโบกมือต่อนาง จากนั้นก้าวยาวๆ ออกไป เยี่ยหลิงซูมองดูมันอ้าปากขึ้น แต่ปราศจากสุ้มเสียงดังออกมา

ชงต้าซือร้องว่า "ช้าก่อน ท่านประมุขลืมทิ้งของสิ่งหนึ่งไว้"

หวินซวีหยุดยั้งลง ปลดกระบี่ฝักสีดำจากข้างเอว กล่าวว่าสิ่งนี้หรือ? พลางสะบัดมือกลับหลัง ทั้งกระบี่พร้อมฝักกลับกลายเป็นประกายสีดำสายหนึ่ง พุ่งใส่หน้าอกของชงต้าซือ

ชงต้าซือประกบสองมือ หนีบประกายสีดำไว้ พริบตานั้นใบหน้าปรากฏพลังสีม่วงชั้นหนึ่ง กลางฝ่ามือบังเกิดเสียงดังเพียะพะ ฝักกระบี่ไม้ดำไม่อาจต้านทานกำลังภายในของทั้งสอง จนปริแตกแยกออก เผยเห็นกระบี่โบราณเล่มหนึ่ง

กระบี่โบราณไท่อาเล่มนี้เป็นสัญลักษณ์ของประมุขเกาะ หวินซวีความจริงคิดกระแทกทำร้ายหลวงจีนใหญ่ มิคาดชงต้าซือสามารถรับไว้ได้ ต้องงงงันวูบ สั่นศีรษะกล่าวว่า "หลวงจีนใหญ่มีฝีมือสูงเยี่ยมยิ่ง"

ชงต้าซือกล่าวถ่อมตนคำหนึ่ง โยนกระบี่ทิ้งลงกับพื้น ยิ้มพลางกล่าวว่า "ท่านประมุขเมื่อสละตำแหน่ง นอกจากกระบี่โบราณไท่อาเล่มนี้แล้ว ขอให้ทิ้งประแจเปิดไขถ้ำคืนซ่อนกับห้องโอสถทองไว้ด้วย"

หวินซวีขมวดคิ้ว ปลดประแจจากข้างเอวพวงหนึ่งโยนให้กับฮัวหมิง จากนั้นสาวเท้าไปยังปากอ่าว โดยไม่เหลียวหน้ากลับมาอีก ไม่นานให้หลังเห็นเรือเร็วลำหนึ่งแล่นออกจากปากอ่าว มุ่งหน้าไปทางตะวันตก

มันบอกไปก็ไป นับว่าเหนือความคาดหมายของผู้คน ทั้งหมดมองดูใบเรือโดดเดี่ยวที่ไกลตา ในใจบังเกิดรสชาติสุดบรรยาย ชงต้าซือใช้สายตาส่งเรือเร็วแล่นจากไป หลุบคิ้วลงกล่าวว่า "บ้านไม่อาจปราศจากเจ้าบ้าน

ประเทศไม่อาจปราศจากเจ้าชีวิต ผู้อาวุโสหวินเมื่อสละตำแหน่ง สมควรคัดเลือกประมุขเกาะคนใหม่"

หลวงจีนใหญ่บีบบังคับหวินซวีจากไป ฮัวหมิงจึงแค้นอีกฝ่ายจับใจ พอฟังต้องกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า "การคัดเลือกประมุขเป็นเรื่องของเกาะตะวันออกเรา ยังไม่ถึงรอบให้หลวงจีนเถื่อนท่านยุ่งเกี่ยว"

ชงต้าซือกล่าวว่า "หลวงจีนย่อมไม่สามารถตัดสินใจ แต่ว่าซื่อเซียนเซิงสามารถตัดสินใจ"

ฮัวหมิงแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า "คนผู้นี้มีความเป็นมาไม่กระจ่าง ไม่ทราบเป็นทายาทตระกูลซื่อหรือไม่ หากว่าเป็นทายาทตระกูลซื่อ สมควรเจนจบยอดวิชาเหินลมท่องทะเล เข็มวิเศษไร้ลักษณ์ และหมัดคชสารไร้สภาพ ฮัวหมิงไร้ความสามารถ คิดขอรับการชี้แนะดู" กล่าวพลางถลันวูบเข้าหาซื่ออ๋องซุน

ซื่ออ๋องซุนหนีหัวซุกหัวซุน ชงต้าซือขยับกายวูบ ขวางอยู่เบื้องหน้านาง มือหนึ่งยกตั้งเสมออก มือหนึ่งรวบกำเป็นหมัด ผลักดันออกไปอย่างช้าๆ

ฮัวหมิงรู้สึกมีพลังมหาศาล ผลักกระแทกมาถึง จนผู้คนไม่สามารถหลบหลีกซ่อนเร้น ได้แต่หยุดร่างลง สะบัดฟาดฝ่ามือออก พลังฝ่ามือพอเผชิญกับกระแสลมหมัด คล้ายพุ่งชนใส่กำแพงศิลาชั้นหนึ่ง พลังฝ่ามือปลาสนาการสิ้น ขณะที่กระแสลมหมัดยังหนุนเนื่องมา ฮัวหมิงต้องหงายร่างตีลังกาไปด้านหลัง พอตกถึงพื้นรู้สึกเลือดลมพลุ่งพล่านปั่นป่วน

หมิงโต้วส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า "ฮัวจุนจู่ไยต้องทำเช่นนี้ ชงต้าซือกล่าวมีเหตุผล มังกรไร้เศียรไม่ได้ ห่านป่าไร้หัวบินไม่ขึ้น ควรถือโอกาสจัดการวิจารณ์กระบี่พิชิตชัย คัดเลือกประมุขเกาะคนใหม่แต่เนิ่นๆ"

หมิงโต้วชักศึกเข้าบ้าน ฮัวหมิงแค้นมันไม่น้อยกว่าชงต้าซือ พอฟังต้องแค่นหัวร่อกล่าวว่า "พวกท่านรีบร้อนเลือกประมุขเกาะ ที่แท้มีเจตนา

ใด?”

ซงต้าซือยิ้มอย่างเยือกเย็นกล่าวว่า “อาตมาเป็นบรรพชิต ยังมีเจตนาใด เพียงแต่เกาะเต่ายักษ์ศักดิ์สิทธิ์เป็นซื่ออิ่นเสินก่อตั้งขึ้น ตามเหตุผลสมควรให้คนของตระกูลซื่อเป็นประมุขเกาะ ครั้งกระโน้นตระกูลซื่อรับอุปการะคนของวังความลับฟ้า สุดท้ายรังดุเหว่าถูกนกเขายึดครอง ถูกตระกูลฮัวกับตระกูลหวินขับไล่ไป ตอนนี้ผ่านไปนานปี สมควรส่งคืนแก่เจ้าของเดิมแล้ว”

ซื่ออ๋องซุนได้รับการหนุนหลัง ค่อยคึกคักเข้มแข็งขึ้นมา โคลงศีรษะกล่าวสนับสนุน หมิงโต้วก็กล่าวว่า “หลวงจีนใหญ่กล่าวถูกต้อง ตระกูลหวินเป็นประมุขเกาะนานปี ทุกวันร่ำร้องตีชิงแผ่นดินจงหยวนกลับคืน สุดท้ายไม่ได้เหยียบย่างออกจากเกาะแม้สักก้าวเดียว สมควรเปลี่ยนตัวประมุขเกาะแล้ว”

ฮัวหมิงขุ่นแค้นจนร่างสั่นระริก ขณะจะตีฝีปากตอบ พลันได้ยินซือหนันถิงกล่าวว่า “หมิงโต้ว เราเพียงสงสัยใจ ท่านเชื่อมโยงเข้ากับหลวงจีนรูปนี้ตั้งแต่เมื่อใด?”

หมิงโต้วเพียงยิ้มแย้มไม่ตอบคำ ซือหนันถิงขบคิดแล้วกล่าว “ท่านไม่บอก เราก็คาดเดาได้ วันที่อยู่บนเรือนเซียนเยี่ยจวี หลวงจีนรูปนี้มาอย่างประจวบเหมาะ คงเป็นท่านชักนำมากระมัง?”

หมิงโต้วเชิดหน้าขึ้น กล่าวว่า “เรื่องราวไม่มีหลักฐาน อย่าได้กล่าวเหลวไหล”

ซือหนันถิงกระแอมไอ ใบหน้าเหลืองซีดปรากฏสีเลือดขึ้น จับจ้องมองดูหมิงโต้ว กล่าวช้าๆ ว่า “ตอนแรกเราก็ขบคิดไม่เข้าใจว่าพวกท่านมีเจตนาใด จวบกระทั่งได้ยินหลวงจีนนี้บอกให้หวินเต่าอ๋องทิ้งประแจไว้ เราค่อยพอเข้าใจอยู่บ้าง จากนั้นนึกถึงคำพูดของเหลิ่งเสียนที่กล่าวบนเรือนเซียนเยี่ยจวี จึงค่อยเข้าใจกระจ่าง”

หยางฟงไหลถามว่าวาจาใด ซือหนันถิงกล่าวว่า “ท่านจำได้หรือไม่ว่าเหลิ่งเสียนเรียกหาหลวงจีนว่าอะไร?”

หยางฟงไหลยกมือเกาศีรษะกล่าวว่า “คล้ายกับ คล้ายกับเรียกว่าราชบุตรอันใด...”

ซือหนันถิงกล่าวว่า “เป็นราชบุตรเซวียฉาน” หยางฟงไหลยกมือตบท้ายทอย ร้องว่า “ใช่แล้ว เป็นราชบุตรเซวียฉาน นี่มีอันใดไม่ถูกต้อง?”

ซือหนันถิงกล่าวว่า “คำเซวียฉานภาษามองโกลอ่านว่าสงจี๋เซ่อ” มันเพ่งตามองชงต้าซือกล่าวว่า “ก่อนเราคาดเดาไม่ผิด ก่อนที่ต้าซือจะบวชเป็นหลวงจีน สมควรเป็นราชบุตรมองโกลผู้หนึ่ง”

ชงต้าซือเพียงแต่ยิ้ม ไม่กล่าวว่ากระไร คนของเกาะตะวันออกหันไปมองหน้ากัน จับต้นชนปลายไม่ถูก ฮัวหมิงกล่าวว่า “ซือจุนจู่ คำพูดนี้หมายความอย่างไร?”

ซือหนันถิงทอดถอนใจกล่าวว่า “ฮัวจุนจู่ยังไม่เข้าใจหรือ หลวงจีนนี้เป็นราชบุตรมองโกล เถี่ยมู่หลีแห่งภูเขาเอี้ยนหยานซานเป็นราชครูมองโกล ส่วนจู๋อิงฟงผู้นี้เป็นศิษย์คนโปรดของเถี่ยมู่หลี”

บนชายหาดบังเกิดความปั่นป่วนวุ่นวายขึ้นมา หยางฟงไหลยังไม่เข้าใจร้องว่า “**เหล่าซือ** *(คนแซ่ซือ)* หลังจากที่ราชวงศ์มองโกลล่มสลาย เกาะเราก็ไม่เกี่ยวข้องกับพวกมันอีก ผู้คนขบวนนี้มายังเกาะตะวันออกทำอะไร?”

ซือหนันถิงแค่นหัวร่อกล่าวว่า “ย่อมเพราะเพื่อสิ่งของในถ้ำคืนซ่อน”

หยางฟงไหลถามว่าสิ่งของใด ฮัวหมิงชิงกล่าวว่า “ภายในเก็บรักษาตำราที่ตกทอดจากวังความลับฟ้า รวมทั้งแบบแปลนจัดสร้างอาวุธโจมตีและตั้งรับ” กล่าวพลางกำประแจในมือแนบแน่น

ซือหนันถิงหันมายังชงต้าซือกล่าวว่า “เซวียฉาน ท่านยังมีคำพูดใดจะกล่าว”

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "ซือจุนจู่รู้กระจ่างแจ่มแจ้ง เพียงเป็นผู้นำกระแสหนึ่ง ออกจะเก็บกดผู้มีความสามารถไปแล้ว"

หลวงจีนใหญ่เมื่อยอมรับเช่นนี้ ศิษย์เกาะตะวันออกพากันชักกระบี่รายล้อมเข้ามา จู๋อิงฟงก็โบกมือวูบ เหล่าผู้ติดตามบ้างชักดาบจากฝัก บ้างเลิกชายเสื้อล้วงหยิบหน้าไม้ออกมา

เห็นบรรยากาศเขม็งตึงเครียด พอสะกิดจะเกิดการต่อสู้ขึ้น ชงต้าซือพลันประนมมือกล่าวว่า "ท่านทั้งหลายก่อนที่จะลงมือ สามารถรับฟังเราสักคำหรือไม่?"

สุ้มเสียงครั้งนี้กังวานดุจระฆังมหึมา ทุกผู้คนล้วนใจสั่นสะท้าน ศิษย์เกาะตะวันออกแม้ถือดาบกระบี่ ยังไม่กล้าบุกรุกเข้ามา

หยางฟงไหลร้องเพ้ยกล่าวว่า "ท่านยังมีวาจาผีสางใด?"

ชงต้าซือกล่าวว่า "เกาะตะวันออกกับมองโกลเคยมีความแค้นต่อกันจริง แต่พร้อมกับเวลาที่พ้นผ่าน ศัตรูคู่แค้นล้วนตกตาย ราชวงศ์มองโกลก็ล่มสลาย ตอนนี้เราท่านมีแต่ความแค้นเก่า ไม่มีข้ออาฆาตใหม่ ตรงกันข้ามมีศัตรูร่วมกันคนหนึ่ง"

หยางฟงไหลขมวดคิ้วกล่าวว่า "ท่านหมายถึงต้าหมิง?"

ชงต้าซือผงกศีรษะกล่าวว่า "ต้าหมิงปกครองประเทศ จูหยวนจางเสริมกำลังทหาร มิเพียงแต่มองโกลเรามีสภาพง่อนแง่น เกาะตะวันออกอยู่กลางทะเล ยิ่งไม่อาจต้านทานการโจมตีแม้สักคราเดียว"

ฮัวหมิงแค่นหัวร่อกล่าวว่า "ท่านอ้อมค้อมอยู่ครึ่งค่อนวัน ที่แท้คิดกล่าวอันใด?"

ชงต้าซือกล่าวว่า "เราท่านมีศัตรูร่วมกัน ไยไม่จับมือกันต่อต้านต้าหมิง มองโกลเรามีม้าเหล็กสิบหมื่น ยังสามารถทำสงครามบนที่ราบ เพียงแต่ขาดอุปกรณ์ตีเมือง เกาะตะวันออกแม้มีคนน้อย แต่เก็บรักษาตำราจัดสร้างกลไกของวังความลับฟ้าไว้ หากเราท่านผนึกกำลัง ก็สามารถดึง

ปมเด่นเสริมปมด้อย ยามใดที่ล้มล้างต้าหมิงสำเร็จ พวกเราอาศัยแม่น้ำฮวงโหเป็นเส้นแบ่งเขต พื้นที่ตอนเหนือของแม่น้ำเป็นของมองโกลเรา พื้นที่ตอนใต้ของแม่น้ำเป็นของเกาะตะวันออก"

หยางฟงไหลร้องดังๆ ว่า "เกาะตะวันออกเราต่อให้ตกต่ำกว่านี้อีกสิบเท่า ก็ไม่จับมือกับพวกตาดมองโกลท่าน หากท่านต้องการมีชีวิตสืบต่อก็ลงเรือจากไปแต่เนิ่นๆ"

ชงต้าซือเพียงยิ้มเล็กน้อย สร้างความขุ่นแค้นแก่ฮัวหมิง ขณะจะสั่งให้บุกจู่โจม ที่ด้านหลังพลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า "หลวงจีนนี้กล่าวมีเหตุผล พวกเราร่ำร้องกู้ชาติ สุดท้ายต้าหมิงเติบโตกล้าแข็งขึ้นทุกวัน ไม่มีโอกาสเข่นฆ่ากลับแผ่นดินจงหยวนได้"

ฮัวหมิงเหลียวหน้าไป เห็นคนกล่าววาจา เป็นศิษย์กระแสมังกรหลบเร้นผู้หนึ่ง ต้องตวาดว่า "ถงปู้โจว เจ้ากล่าวเช่นนี้ ไม่ถือว่าทรยศต่อบรรพชนหรือ?"

ถงปู้โจวหดศีรษะเข้าไป คนที่ข้างกายมันผู้หนึ่งกล่าวว่า "**เหล่าถง** *(คนแซ่ถง)* กล่าวไม่ผิด เพียงอาศัยศิษย์เกาะตะวันออก ไหนเลยเข่นฆ่ากลับแผ่นดินจงหยวนได้ ที่ว่ากู้ชาติเพียงเป็นการละเมอเพ้อฝันเท่านั้น"

ศิษย์กระแสสหัสสะเกล็ดปลาอีกคนหนึ่งกล่าวเสริมว่า "ใช่แล้ว ต่อให้พวกเราเลิกล้มความคิดกู้ชาติ จูหยวนจางก็ไม่ปล่อยปละละเว้นพวกเรา รอจนทัพเรือต้าหมิงยกมาถึง ทั้งหมดคิดหนีก็หนีไม่รอดแล้ว"

คนเหล่านี้ผลัดกันกล่าววาจา ปรากฏว่าเห็นด้วยกับข้อเสนอของชงต้าซือถึงเศษหนึ่งส่วนสี่ หมิงโต้วที่ด้านข้างเพียงแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา เหล่าศิษย์กระแสลมหายใจปลาวาฬล้วนยืนอยู่ด้านหลังมัน

ฮัวหมิงเห็นเช่นนั้นลอบร้อนรุ่มใจ ผู้ที่หวั่นไหวใจบวกกับสมุนของหมิงโต้วมีจำนวนเศษหนึ่งส่วนสาม บวกกับมีกำลังที่ชงต้าซือยกมา ทั้งสองฝ่ายมีจำนวนคู่คี่ก้ำกึ่งกัน นางนึกถึงตอนนี้ต้องกวาดมองชงต้าซือแวบหนึ่ง

เห็นหลวงจีนใหญ่มีสีหน้าเรียบเฉย ไม่ยินดียินร้าย มาตรว่านางฝึกวิชาเต่าคันฉาย ยังหยั่งจิตใจของอีกฝ่ายไม่ออก

ฮัวหมิงนึกประหวั่นพรั่นใจ ครุ่นคิดว่าพลังฝีมือหลวงจีนใหญ่เป็นเรื่องรองลงไป เพียงอุบายความคิดก็ล้ำลึก ก่อนอื่นบีบบังคับหวินซวีพ่อลูกจากไป ยามนี้เพียงกล่าววาจาไม่กี่คำ ก็สร้างความหวั่นไหวใจแก่คนของเกาะตะวันออกขึ้นมา นางสบตากับซือหนันถิง ล้วนสังเกตเค้าความวิตกกังวลของอีกฝ่ายออก

ยามนั้นคนของเกาะตะวันออกหันไปโต้เถียงกัน หนึ่งในสามสนับสนุนให้จับมือกันกับมองโกล อีกหนึ่งในสามเห็นว่าชาวฮั่นต่างกับมองโกล ยินยอมให้ตระกูลจูปกครองประเทศ ไม่ขอสุมหัวกับมองโกล ที่เหลืออีกหนึ่งส่วนสองจิตสองใจ ไม่ทราบตัดสินใจอย่างไร

ฮัวหมิงลอบคร่ำครวญในใจ ร้องดังๆ ว่า "ทั้งหมดหุบปากก่อน อย่าได้หลงกลของหลวงจีนผู้นี้"

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "ฮัวจุนจู่กล่าวผิดแล้ว อันว่าปิดปากผู้คนยังยากกว่าป้องกันเขื่อนขันธ์ ทั้งหมดมีคำพูดไม่บอกกล่าวออกมา ไยมิใช่อัดอั้นตันใจ อีกประการ...จ๊กก๊กเคยจับมือกับง่อก๊กต่อต้านโจโฉ เราสองไหนเลยไม่อาจร่วมมือกันต่อต้านต้าหมิง ตอนนี้ต่างฝ่ายต่างมีเหตุผล มิสู้ให้ทั้งสองฝ่ายส่งตัวแทนฝ่ายละสามคนออกมาประลองฝีมือ ผู้ใดชนะมีสิทธิ์ในการตัดสินใจ"

ฮัวหมิงคิดอ่านในใจ ตัวเองกับซือหนันถิงและหยางฟงไหลพอดีมีจำนวนสามคน หมิงโต้วเข้าร่วมกับฝ่ายตรงข้าม นับรวมชงต้าซือกับจู๋อิงฟงก็มีจำนวนสามคน ใช้สามคนสู้กับสามคนกลับเหมาะสมยิ่ง จึงร้องบอกว่า "ตกลง ประลองฝีมือพิสูจน์ผลแพ้ชนะ ฝ่ายเรามีซือจุนจู่ หยางจุนจู่และเรา" นางกวาดตาไปยังหมิงโต้ว แค่นหัวร่อกล่าวว่า "หมิงจุนจู่ ท่านอยู่ฝ่ายใด?"

หมิงโต้วเดินถึงข้างกายซงต้าซือ ซงต้าซือเหลียวซ้ายแลขวาแล้วกล่าว “ฝ่ายเรานอกจากเราหลวงจีน ยังมีจู๋เซียนเซิงกับหมิงจุนจู่”

ฮัวหมิงกัดฟันกรอด ร้องบอกว่า “วาจาบอกกล่าวล่วงหน้า หากว่าพวกท่านสู้แพ้ ต้องออกจากเกาะตะวันออก ทั้งสัตย์สาบานว่าจะไม่เปิดเผยตำแหน่งที่ตั้งของเกาะเราออกไป”

ซงต้าซือรับคำแล้วกล่าวว่า “หากว่าฝ่ายเราได้ชัย พวกท่านต้องยกซื่อเซียนเซิงขึ้นเป็นประมุข ไม่อาจมีความเห็นเป็นอื่น”

ฮัวหมิงสบตากับซือหนันถิงแวบหนึ่ง ผงกศีรษะกล่าวว่า “ตกลงตามนี้” พลางกวาดตามองพบว่าเยี่ยหลิงซูยืนอยู่ห่างไป เหม่อมองท้องฟ้าอย่างซึมเซา จิตใจไม่อยู่กับตัว สร้างความหดหู่ใจแก่ฮัวหมิง ครุ่นคิดว่าหวินซวีสละตำแหน่ง หวินฉังเสียสติ เยี่ยหลิงซูสูญเสียจิตวิญญาณ รากฐานร้อยปีของเกาะตะวันออกคงต้องพินาศย่อยยับสิ้น

ประลองฝีมือชิงชัย

ได้ยินซงต้าซือกล่าวว่า "อาคันตุกะคล้อยตามผู้เหย้า จุนจู่ทั้งสามเป็นเจ้าของสถานที่ ขอให้ส่งคนออกมาก่อนท่านหนึ่ง"

สามสุดยอดรวมตัวกันปรึกษาหารือ ซือหนันถิงกล่าวว่า "มีคำกล่าวไว้ เคลื่อนไหวทีหลังสยบผู้คนก่อน มิสู้ให้พวกมันเสนอตัวบุคคล พวกเราค่อยจัดคนออกไป"

ฮัวหมิงเห็นพ้องด้วย ประกาศว่า "ผู้มาไกลถือเป็นอาคันตุกะ หลวงจีนใหญ่ ท่านส่งคนออกมาก่อนเถอะ"

ซงต้าซือยิ้มพลางเดินออกมา กล่าวว่า "หลวงจีนขอแสดงความทุเรศสู้รอบแรกก่อน"

สามสุดยอดเกาะตะวันออกรู้สึกเหนือความคาดหมาย ในความคาดคิดของพวกมัน ซงต้าซือถือเป็นผู้บัญชาการศึกของฝ่ายตรงข้าม สมควรออกศึกเป็นคนสุดท้าย ตอนนี้ชิงเสนอตัวออกมา สร้างความลำบากใจแก่ทั้งสามยิ่ง รอบแรกนี้เป็นแรกทำศึก หากชนะจะเสริมความฮึกเหิม หากว่าสู้แพ้มิเพียงกระทบถึงกำลังขวัญ ทั้งยังส่งผลถึงการต่อสู้อีกสองรอบ

ซือหนันถิงขบคิดแล้วกล่าวกับคนทั้งสองว่า "หลวงจีนนี้ฝึกวิชาวชิรทรงพลัง เราท่านทั้งสามล้วนไม่มีความมั่นใจเอาชัย การประลองอีกสอง

รอบ จู๋อิงฟงมีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยม ถือเป็นคู่ต่อสู้ของหยางจุนจู่ ส่วนหมิงโต้วมีกำลังภายในกล้าแข็ง แต่เอ่ยถึงการคำนวณศัตรู ยังสู้ฮัวจุนจู่ไม่ได้ ดังนั้นรอบแรกให้เราสู้ศึก เราคิดใช้อาวุธลับจู่โจมไกล ต่อสู้กับวิชาวชิรทรงพลังของหลวงจีนใหญ่ หากได้ชัยย่อมประเสริฐ หากว่าสู้แพ้ อีกสองรอบยังสามารถกอบกู้กลับคืน”

ฮัวหมิงกล่าวด้วยความเป็นห่วงว่า “หลวงจีนนี้เปลือกนอกอ่อนโยนแท้จริงเจ้าเล่ห์เพทุบาย ท่านประมือกับมัน ต้องระมัดระวังให้มากไว้”

ซือหนันถิงผงกศีรษะรับ เดินออกไปหนึ่งก้าว กล่าวเสียงกังวานว่า “หลวงจีนใหญ่ เราผู้แซ่ซือขอต่อสู้กับท่าน”

ชงต้าซือประนมมือกล่าวว่า “พลังแม่เหล็กขั้วโลกเหนือของซือจุนจู่เป็นยอดวิชาของบู๊ลิ้ม ตอนที่อยู่บนเรือนเซียนเยี่ยจวีไม่ได้ต่อสู้อย่างสมใจ วันนี้จะขอรับคำชี้แนะ”

ซือหนันถิงกล่าวคำ “กล่าวประเสริฐ” พลางสลัดมือขวา ปลายเล็บปรากฏแผ่นโลหะเล็กละเอียดจำนวนมากโผล่พ้นออกมา รวมตัวเป็นลูกกลมแวววับจับตาลูกหนึ่ง”

ชงต้าซือสลายรอยยิ้ม เลิกคิ้วขึ้นสูง ตาหงส์เป็นประกาย ยิ่งสูงสง่ามีราศี ซือหนันถิงพอสบตากับอีกฝ่าย กลับไม่อาจปลุกปลอบความคิดเป็นศัตรูขึ้น มีความรู้สึกว่าหลวงจีนใหญ่รูปนี้คล้ายเซียนวิเศษในพนา พุทธะใต้แสงจันทร์ หากพบกันในบู๊ลิ้ม ควรนั่งจิบน้ำชา เดินหมากถกวิถี หากคิดรบราฆ่าฟันออกจะทำลายบรรยากาศไป

ชงต้าซือกล่าวคำ “ซือจุนจู่เชิญเถอะ” ซือหนันถิงค่อยตื่นจากภวังค์ พอเงยหน้าขึ้น เห็นหลวงจีนใหญ่เสือกส่งหมัดขวาออกอย่างช้าๆ ปรากฏพลังลมปราณหนักหน่วงดุจขุนเขากดทับมา

ซือหนันถิงสลับเท้าหลีกเลี่ยงจากด้านหน้า ควงหมัดซ้ายเข้าปะทะกับกระแสลมหมัด พลางขยับมือขวา ลูกกลมในมือก็แตกกระจายเป็นเศษ

โลหะหลายสิบชิ้นออกไป

กระแสลมหมัดพอปะทะ ซือหนันถิงรู้สึกข้อแขนร้อนวูบ ต้องถอยกายไปสามก้าว ส่วนชงต้าซือยังยืนหยัดกับที่ เปลี่ยนจากหมัดเป็นฝ่ามือกวาดลงยังเบื้องล่าง ได้ยินเสียงติงตัง เศษโลหะกระจายทั่วพื้นดิน จากนั้นชงต้าซือสืบเท้าออกไปหนึ่งก้าว ทั้งหมดไม่ทันเห็นชัดตา ร่างของหลวงจีนก็ลอยอยู่กลางอากาศ เท้าซ้ายเตะใส่คอหอยของซือหนันถิง

เท้านี้รวดเร็วดุจสายฟ้า แต่ปราศจากเสียงลมแหวกฝ่าอากาศ ซือหนันถิงรีบใช้ท่าดาวเหนือขวางฟ้า ยกสองแขนขึ้นต้านทานท่าเท้า มือเท้าพอเผชิญพบกัน ซือหนันถิงรู้สึกมีพลังปะทะจากหลังเท้าของหลวงจีน แล่นมาตามข้อแขนจู่โจมใส่ทรวงอกมัน

ซือหนันถิงลำคอหวานวูบ แทบกระอักโลหิตออกมา จึงหยิบยืมพลังเท้าของชงต้าซือตีลังกาไปทางด้านหลัง ความจริงคิดสลายสภาวะจู่โจมมิคาดลมปราณวชิรทรงพลังมีพลังตามหลังไม่สิ้นสุด ซือหนันถิงต้องพลิกตัวไปสามวา สองเท้าไม่ทันแตะสัมผัสพื้น ชงต้าซือก็ลอยตัวตามมา ยื่นมือตะปบใส่ชายโครงของมัน

ซือหนันถิงตวัดมือขวา ซัดดาวเย็นหลายจุดออก บังคับเศษโลหะพุ่งใส่ใบหน้าชงต้าซือ ชงต้าซือพลันบิดตัวพับเท้า หดศีรษะลง ตลอดทั้งร่างกลายเป็นลูกหนังเลือดเนื้อใบหนึ่ง เศษโลหะกรีดผ่านจีวรสีขาว ฝากริ้วรอยเป็นเส้นสาย

ซือหนันถิงไม่ทันมีความคิดใด ลูกหนังเลือดเนื้อก็พุ่งชนใส่ทรวงอกของมัน แรงพุ่งชนครั้งนี้รุนแรงยิ่ง แขนขาของซือหนันถิงคล้ายกับจะหลุดสลาย ลอยคว้างไปหลายวา ร่วงหล่นลงจากหน้าผา

ทั้งสองประมือกันอย่างรวดเร็ว คนในบริเวณส่วนใหญ่ไม่อาจเห็นชัดตา ซือหนันถิงก็ร่วงหล่นลงจากหน้าผา ต้องร้องอุทานออกมา

ได้ยินเสียงเกรียวกราว ใต้หน้าผาปรากฏห่วงเหล็กกล้าห่วงหนึ่งบิน

คว้างขึ้นมา เกี่ยวใส่โขดหินก้อนหนึ่ง ต่อจากนั้นซือหนันถิงกระโดดขึ้นบนหน้าผา มุมปากมีโลหิตไหลซึม มือขวาลากห่วงเหล็กกล้าพวงหนึ่ง แต่ละห่วงคล้องเข้าด้วยกัน มีเส้นผ่าศูนย์กลางหนึ่งเชียะ ตัวห่วงหันส่วนคมออกนอก ดูไปคมกริบยิ่ง

เวี่ยจือหยางชมดูจนกล่าวว่า "ประหลาด ประหลาดแท้" สีอิ่งเจินถามว่าประหลาดอันใด เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "วิชาฝีมือของหลวงจีนใหญ่ประหลาด อาวุธของซือจุนจู่ประหลาดยิ่งกว่า"

สีอิ่งเจินสั่นศีรษะกล่าวว่า "ไม่น่าประหลาด หลวงจีนใหญ่เป็นทายาทวชิรทรงพลัง มหาบุรุษลักษณ์สามสิบสองประการของมันมาจากวิชาโยคะชมพูทวีป ตลอดทั้งร่างบิดหมุนได้ตามใจปรารถนา หากว่าเราตาไม่ฝาด ความเปลี่ยนแปลงนี้มาจากครรภ์มารดามยูร"

เวี่ยจือหยางทวนคำว่า "ครรภ์มารดามยูร เหตุใดไม่เรียกว่าแม่เป็ดแม่ไก่?"

"เด็กน้อยยังไม่ทราบ ตำนานนี้มาจากนิทานชาดก กล่าวกันว่าเมื่อแรกเปิดพิภพ นกยูงเป็นเจ้าแห่งร้อยวิหค มีขนาดใหญ่โตดุร้าย กินคนและสัตว์เลี้ยง เมื่อตอนพระยูไลบำเพ็ญเพียรบนเขาหิมาลัย ถูกนกยูงกลืนกินลงไป พระยูไลจึงผ่าหลังนกยูงออกมา ดังนั้นยกนกยูงเป็นมารดา เรียกขานเป็นพุทธมารดร ตอนที่พระตถาคตอยู่ในตัวนกยูง เคยฟักตัวเป็นไข่ พอออกจากตัวนกยูง ค่อยกลายร่างเป็นคน จึงเปลี่ยนแปลงรูปลักษณ์ได้ตามใจปรารถนา"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "พุทธองค์เคยเป็นไข่นกมาหรือ อย่างนั้นหลวงจีนไม่โกนศีรษะล้าน คงรู้สึกผิดต่อพุทธองค์แล้ว"

"โกนศีรษะล้านเกี่ยวข้องใดกับพุทธองค์?"

"ท่านดูศีรษะของหลวงจีนใหญ่ ใช่ไข่นกฟองหนึ่งหรือไม่?"

เหล่าศิษย์เกาะตะวันออกพอฟัง พากันหัวร่อครืนออกมา ผู้คนที่ร่วม

ทางมากับชงต้าซือกลับถลึงตาใส่เวี่ยจือหยาง

ชงต้าซือกอปรด้วยโสตทิพย์ ต่อให้เป็นใบไม้ร่วงหล่นในรัศมีสิบวา ยังได้ยิน สีอิ่งเจินแม้กระซิบบอกต่อเวี่ยจือหยาง หลวงจีนใหญ่ยังได้ยินอย่างชัดเจน ต้องกวาดมองมันแวบหนึ่ง ครุ่นคิดขึ้น *'นักพรตผู้นี้เป็นใคร เปลือกนอกแม้ตกยาก กลับรอบรู้กว้างขวางนัก'*

ได้ยินสีอิ่งเจินด่าอย่างยิ้มแย้มว่า "เวี่ยจือหยาง ปากโสโครกของเจ้านี้จะช้าเร็วต้องถูกตัดลิ้นไป เอ่ยถึงห่วงของซือหนันถิงกลับมีชื่อเสียงเรียงนาม เรียกว่าเก้าลูกโซ่ มาจากวังความลับฟ้า ยามใช้ออกลึกล้ำพิสดาร เจ้าต้องชมดูให้ดี"

พลันได้ยินเสียงกู่ดังยาวนาน ซือหนันถิงกวัดแกว่งห่วงเหล็กกล้า กวาดจู่โจมออก ห่วงทั้งเก้าคล้ายแส้ยาวเส้นหนึ่ง ม้วนฝ่าอากาศออกไป

ชงต้าซือยกตั้งฝ่ามือเสมออก รอจนห่วงเหล็กกล้ามาถึงตัว ค่อยฟาดฝ่ามือออก พลังฝ่ามือคล้ายผนังกำแพงชั้นหนึ่ง กระแทกถูกห่วงเหล็กกล้าดังตังใหญ่ พลันปรากฏห่วงอันหนึ่งหลุดออกมา กรีดเป็นเส้นโค้งจู่โจมใส่ด้านหลังของชงต้าซือ

ทั้งหมดชมดูจนโห่ร้องชมเชยออกมา ชงต้าซือก็เลิกคิ้วขึ้น แขนขวาวกกลับไปดุจงูพิษ กวาดใส่ห่วงเหล็กกล้า เสียงดังเมื่อห่วงเหล็กกล้ากระเด็นกระดอนออกไป

ซือหนันถิงตวาดก้อง เสือกส่งห่วงเหล็กกล้าในมือออกไป ห่วงเหล็กกล้าไปแล้วย้อนกลับมา คล้ายนกกาคืนสู่รวงรัง เสียงเกรียวกราวเมื่อร้อยเข้าด้วยกันใหม่ ก่อเกิดเป็นประกายสีขาวแถบหนึ่ง ตัดใส่ชายโครงชงต้าซือ

เวี่ยจือหยางเหม่อมองจนตาค้าง จากนั้นค่อยได้คิด ห่วงทั้งเก้าอันนี้ตีจากเหล็กกล้า ซือหนันถิงพอบรรจุพลังแม่เหล็กขั้วโลกเหนือเข้าไป ห่วงเหล็กกล้าก็กลับกลายเป็นแม่เหล็ก ดึงดูดซึ่งกันและกันไว้ ห่วงเหล็กกล้าที่

หลุดออกไป พอถูกชงต้าซือกระแทกกระเด็น เมื่อเผชิญกับพลังแม่เหล็กก็บินกลับมา

เก้าลูกโซ่ความจริงเป็นของเล่นชนิดหนึ่ง ฟังว่าขงเบ้งเป็นคนประดิษฐ์คิดค้นขึ้น ห่วงทั้งเก้าทับซ้อนกัน ขณะที่ถอดห่วงให้ความสนุกสนานเพลิดเพลินแก่ผู้คน

ซือหนันถิงลองซัดห่วงอันหนึ่ง จุดประสงค์เพื่อทดสอบฝีมือคู่ต่อสู้ ยามนี้ค่อยเบิ่งตาตวาดก้อง สลับเท้าก้าวปราด พุ่งวนอยู่รอบกายชงต้าซือ บัดเดี๋ยวซัดห่วงอันหนึ่ง บัดเดี๋ยวใช้ห่วงคู่ บัดเดี๋ยวบังคับสามห่วงเป็นรูปหนึ่งหน้าสองหลัง ใต้แสงอาทิตย์สาดส่อง ส่วนคมบนห่วงสะท้อนประกายเย็นเยียบ ข่มขวัญสะท้านวิญญาณผู้คน

ชงต้าซือยืนหยัดกับที่ เคลื่อนไหวสองมือตามใจปรารถนา รับห่วงซ้ายต้านห่วงขวา ใช้กำลังวังชาอันมหาศาล กระแทกห่วงเหล็กกล้าปลิวกระเด็น ชั่วพริบตาผ่านไปหลายสิบกระบวนท่า ชงต้าซือสงบนิ่งแทนลำบาก ใช้ความสงบสยบความเคลื่อนไหว ไม่ว่าฝ่ายตรงข้ามพลิกแพลงกลับกลายอย่างไร ก็ไม่ปล่อยให้ห่วงเหล็กกล้าบรรลุถึงตัว

ซือหนันถิงวิ่งวนไม่หยุดยั้ง เรี่ยวแรงเริ่มไม่เป็นใจ ครั้งกระโน้นมันฝึกฝีมือผิดแนวทาง ถูกธาตุไฟเข้าแทรก กลายเป็นโรคเรื้อรัง ก่อนหน้านี้ยังถูกชงต้าซือพุ่งชนใส่ รับบาดเจ็บไม่เบา หลังจากสู้พัวพันเป็นเวลานาน อวัยวะภายในก็ปวดแปลบขึ้นมา ต้องครุ่นคิดขึ้น *'หลวงจีนใหญ่มีแผนเป็นมั่นเหมาะ หรือรู้เส้นสนกลในของเรา จงใจถ่วงเวลา รอให้อาการบอบช้ำของเรากำเริบขึ้น?'*

นึกถึงตอนนี้พลันเบิกตาตวาดคำ "เก้าห่วงหมุนวนรอบ" ห่วงเหล็กกล้าทั้งเก้าอันแยกออกตามเสียง พุ่งฉวัดเฉวียนวนเวียน กลับกลายเป็นค่ายกลทรงกลม ล้อมกักชงต้าซือไว้

ชงต้าซือกราดฟาดสองมือ กวาดห่วงที่อยู่ใกล้ตัวออกไป ห่วง

เหล็กกล้าบรรจุพลังแม่เหล็ก ไปแล้วย้อนกลับมาใหม่ คล้ายเชื้อโรคเกาะกินกระดูก พลันได้ยินซือหนันถิงตวาดคำ “บรรจบร่วม” ห่วงกลมทั้งเก้ารวมตัวกัน กลายเป็นโซ่เหล็กเส้นหนึ่ง รัดพันชงต้าซือเอาไว้

ขอบนอกของห่วงมีส่วนคม ห่วงทั้งเก้าพอจู่โจมถึงตัว ต้องตัดร่างผู้คนขาดเป็นแปดท่อน หากเผชิญกับยอดฝีมือทั่วไป ซือหนันถิงยังไม่ต้องการใช้ท่าเก้าห่วงคล้องวิญญาณนี้ แต่ว่าชงต้าซือมีฝีมือสูงเยี่ยมเกินไป ยามร้อนรุ่มได้แต่ใช้ท่าไม้ตายนี้ออกไป

ในเสียงร้องอุทานของทุกผู้คน จีวรที่ครองร่างชงต้าซือขาดวิ่น แต่ไม่ระคายผิวหลวงจีน ทั้งยังเกิดพลังซ่อนเร้นขุมหนึ่ง สกัดยับยั้งห่วงเหล็กกล้าไว้ ส่วนคมของห่วงมีสภาพบิดงอ

ชงต้าซือเลิกคิ้วสูง ตาหงส์เป็นประกาย ตวาดคำ “เปิด” สองไหล่ขยับวูบ ซือหนันถิงก็ง่ามมือฉีกขาด ใบหน้าเหลืองซีดกลับกลายเป็นสีม่วงอย่างน่ากลัว

ชงต้าซือตวาดสำทับว่าเปิดอีกคำ เสียงเคร้งคร้างดังขึ้น ห่วงเหล็กกล้าหักสะบั้นเป็นท่อนๆ ซือหนันถิงแผดร้องคำหนึ่ง ปลิวลิ่วไปวาเศษกระอักโลหิตคำหนึ่ง สิ้นสติสมประดีไป

ในบริเวณเงียบกริบลง ฮัวหมิงกระโดดปราดออกไป ประคองซือหนันถิงขึ้น เห็นมันหลับตาทั้งสอง หลงเหลือลมหายใจรวยริน พอจับชีพจรดู พบว่าชีพจรยุ่งเหยิง จึงรีบล้วงขวดยาจากในแขนเสื้อ เทยาเม็ดสีเหลืองอ่อนเม็ดหนึ่งยัดเข้าปากซือหนันถิง ถ่ายทอดพลังเข้าไปสะกดอาการบาดเจ็บไว้

ชงต้าซือจีวรขาดวิ่น มีคนส่งจีวรผืนใหม่ให้ หลวงจีนใหญ่ก็ไม่ผลัดเปลี่ยน หากคลุมจีวรใหม่ลงไป ปากกล่าวว่า “สาธุสาธุ ลงมือหนักเกินไป เป็นเพราะซือจุนจู่มีฝีมือพิสดาร หากเราไม่ใช้อย่างสุดกำลัง คงรับมือไว้ไม่ได้”

หยางฟงไหลกระโดดปราดออกไป ร้องว่า “อย่าได้กล่าวไร้สาระ รอบต่อไปพวกท่านคิดส่งผู้ใดออกมา”

ชงต้าซือกล่าวว่า “รอบแรกฝ่ายเราส่งคนออกไปก่อน เพื่อความยุติธรรม รอบนี้สมควรให้พวกท่านส่งคนออกมาก่อน”

ฮัวหมิงกัดฟันกรอดกล่าวว่า “หลวงจีนใหญ่ ท่านยังมีหน้ากล่าวคำ *‘ยุติธรรม’* อีก?”

ชงต้าซือกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “อาตมาถือหลักยุติธรรมตลอดมา เมื่อเดือนก่อนที่เมืองเจียติ้ง มีคนต่อยเราหมัดหนึ่ง เราก็ต่อยตอบหมัดหนึ่ง มิคาดมันทนทานไม่ได้เสียชีวิตไป แต่ก็เป็นไปโดยยุติธรรม ไม่อาจโทษว่าเราได้”

คำพูดนี้แฝงความหมายข่มขู่ ฮัวหมิงต้องกล่าวว่า “ท่านละศีลปาณาฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ยังถือเป็นศิษย์สถาบันสงฆ์อันใด?”

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า “เมื่อตอนพระมัญชุศรีโพธิสัตว์บรรลุธรรม ได้กวาดล้างทัพมารสิบหมื่น ตอนกล่อมเกลาสานุศิษย์ ก็ทำการฆ่าแมวก่อน แสดงว่าสถาบันสงฆ์ไม่ได้คำนึงถึงแต่หลักเมตตา หากฆ่าสัตว์โดยอิสระ ค่อยเห็นถึงมหาปัญญา”

หลวงจีนใหญ่มีฝีปากเป็นเลิศ ต่อให้เป็นเหตุผลอันดื้อด้าน ยังปราศจากช่องว่างจุดอ่อนให้จู่โจม หยางฟงไหลโกรธแค้นจนร่ำร้องว่า “วิเศษแท้ ยุติธรรมก็ยุติธรรม รอบนี้บิดาจะออกศึก พวกท่านส่งผู้ใดมาหาที่ตาย?”

ชงต้าซือไม่ทันตอบคำ ฮัวหมิงชิงกล่าวว่า “หยางจุนจู่ ท่านควบคุมสถานการณ์อยู่ด้านข้าง รอบนี้ให้เราสู้ศึกเอง” นางไม่รอให้หยางฟงไหลตอบคำ ก็วางร่างซือหนันถิงลง เดินชดช้อยออกไป

นางพิเคราะห์สถานการณ์ เห็นว่าซือหนันถิงสู้แพ้รอบหนึ่ง ฝ่ายตนไม่อาจแพ้อีก พลังฝีมือของหยางฟงไหลรั้งอยู่ท้ายสุดของสี่สุดยอด หาก

ฝ่ายตรงข้ามส่งหมิงโต้วออกมา หยางฟงไหลคงสู้แพ้แน่นอน ส่วนตัวเองเหนือกว่าหมิงโต้วเล็กน้อย สำหรับจู๋อิงฟง แม้ยังไม่ล่วงรู้ความตื้นลึกหนาบาง แต่คาดว่าไม่เหนือกว่าซงต้าซือ ตัวเองอาศัยวิชาเต่าคันฉาย อาจพอต่อกรได้

ขณะครุ่นคิด เห็นซงต้าซือปรายตาบอกใบ้ จู๋อิงฟงก็เดินออกมา กลอกตาสามเหลี่ยมวุ่นวาย สำรวจดูฮัวหมิงขึ้นๆ ลงๆ เที่ยวหนึ่ง

ฮัวหมิงลอบไม่พอใจ ขมวดคิ้วกล่าวว่า "ท่านดูอะไร?"

จู๋อิงฟงหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า "พวกท่านชาวฮั่นมีคำกล่าวว่า *'สตรีย่างเข้ากลางคน ยังคงความงามไม่เสื่อมคลาย'* **เหนียงจื่อ*** ท่านไหนเลยเพียงคงความงามไม่เสื่อมคลาย ถึงกับคร่าขวัญกระชากวิญญาณ เราพบเห็นหญิงงามมาไม่น้อย ล้วนไม่เทียบเท่าท่าน พวกเรามิสู้พนันสักครา หากท่านเป็นฝ่ายแพ้ ก็เป็นนางบำเรอเรา ติดตามเรากลับไปเสพสุขที่ทะเลทราย ตอนเหนือเป็นอย่างไร?"

ศิษย์เกาะตะวันออกเดือดดาลเป็นการใหญ่ พากันร่ำร้องด่าทอจู๋อิงฟง ควรทราบว่าฮัวหมิงแม้เป็นสตรี แต่จัดอยู่ในสี่สุดยอด ควบตำแหน่งหัวหน้าตึกลงทัณฑ์ ศิษย์บนเกาะล้วนเคารพยำเกรงนาง จู๋อิงฟงบังเกิดขวัญราคะเทียมฟ้า กลับแทะโลมนางต่อหน้าผู้คน จึงสะกิดความโกรธแค้นของทั้งหมดขึ้นมา

ซงต้าซือเห็นผิดท่า จึงร้องบอกว่า "จู๋อิงฟง อย่าได้พร่ำไร้สาระ จนลืมเลือนจุดประสงค์การมาในวันนี้"

จู๋อิงฟงสวนคำว่า "หลวงจีนใหญ่อย่าได้เข้าใจว่าเราไม่ทราบ ท่านเป็นแขกประจำของซ่องคณิกา นี่มิใช่ *'เพียงอนุญาตขุนนางวางเพลิง ไม่อนุญาตราษฎรจุดโคม'* หรอกหรือ ท่านเป็นหลวงจีนพิศวาสแม่น้ำฉินไหว กลับไม่ยินยอมให้เรากล่าวพลอดรักสักหลายคำ"

---

* ในที่นี้เป็นคำเรียกสตรี

มันนำฮัวหมิงไปเปรียบกับนางคณิกา สร้างความโกรธแค้นแก่ผู้คนกว่าเดิม ซงต้าซือก็ลอบร้อนรุ่มใจ ทราบว่าเด็กน้อยนี้มักมากกามคุณ พอพบพานหญิงงามก็คิดและเล็ม นับตั้งแต่เข้าสู่แผ่นดินจงหยวน ไม่ทราบทำลายความบริสุทธิ์ของสตรีดีงามมากน้อยเท่าใด หากเป็นยามปรกติ ยังยินยอมปล่อยให้มันก่อหวอด แต่เรื่องราวในวันนี้เกี่ยวข้องกับกิจการกู้ชาติ ไม่อาจกระตุ้นให้เกิดความแค้นส่วนรวมขึ้น จึงแค่นหัวร่อกล่าวว่า "ประเสริฐมาก เราจะถ่ายทอดคำพูดเมื่อครู่ของท่านต่ออาจารย์ท่าน บอกว่าความล้มเหลวครั้งนี้สืบเนื่องจากท่าน ปล่อยให้เถี่ยมู่หลีลงโทษท่าน จับแล่เนื้อปล่อยให้นกแร้งจิกกิน"

จู๋อิงฟงไม่กล้าปากมาก ฝืนหัวร่อพลางกล่าวกับฮัวหมิงว่า "เมื่อครู่กล่าวล่วงเกิน ขอเหนียงจื่อโปรดให้อภัย"

ฮัวหมิงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า "จู๋เซียนเซิง รบราฆ่าฟันมีความหมายอันใด พวกเราเปลี่ยนวิธีประลองเป็นอย่างไร?"

จู๋อิงฟงเห็นนางแย้มยิ้มพริ้มพราย ถึงกับร่างอ่อนระทวยกล่าวว่า "เหนียงจื่อคิดประลองอันใด เรายินดีน้อมสนอง"

ฮัวหมิงก้มกายลง เก็บเศษโลหะขึ้นจากพื้น นี่เป็นอาวุธลับของซือหนันถิง ถูกซงต้าซือกวาดฟาดร่วงหล่น นางกล่าวว่า "พวกเราประลองทายสิ่งของกัน ที่นี้มีเศษโลหะยี่สิบชิ้น เราท่านถือคนละสิบชิ้น ซ่อนอยู่ในฝ่ามือให้อีกฝ่ายคาดเดาคำนวณ หากว่าทายถูก สามารถจู่โจมสามกระบวนท่า หากว่าทายผิด ต้องปล่อยให้อีกฝ่ายจู่โจมสามกระบวนท่า ในสามกระบวนท่านี้ไม่อาจตอบโต้กลับไป"

จู๋อิงฟงพอฟังเกิดความลังเลเล็กน้อย ได้ยินซงต้าซือกล่าวว่า "ฮัวจุนจู่แตกฉานวิชาเต่าคันฉาย หยั่งรู้จิตใจผู้คน เศษโลหะไม่กี่ชิ้นไหนเลยทายไม่ถูก?"

จู๋อิงฟงรีบกล่าวว่า "ใช่แล้ว วิธีนี้ไม่ยุติธรรม"

ฮัวหมิงแค่นหัวร่อกล่าวว่า “จู๋เซียนเซิงมิใช่บอกว่ายินดีน้อมสนองหรอกหรือ ที่แท้ภูเขาเอี้ยนหยานซานยังมีกระบวนท่ากลับกลอกคืนคำด้วย”

จู๋อิงฟงถือดีว่าสำรวย แค้นสตรีดูแคลนที่สุด พอฟังจึงตัดใจกล่าวว่า “ผู้ใดบอกว่าเรากลับกลอกคืนคำ ทายจำนวนก็ทายจำนวน”

ฮัวหมิงกล่าวชมเชยคำหนึ่ง ตวัดมือซัดเศษโลหะออกดุจดาราดาดาษ ครอบคลุมใส่ทั่วร่างของจู๋อิงฟง

จู๋อิงฟงทราบว่านางคิดชั่งน้ำหนักตนเอง จึงแยกเขี้ยวหัวร่อ สองมือตะปบปราด คว้าเศษโลหะทั้งสิบชิ้นเอาไว้ เดาะดูในมือแล้วกล่าว “เหนียงจื่อท่านเป็นคนเสนอหัวข้อ ย่อมต้องให้ท่านทายก่อน”

ฮัวหมิงรับคำ จู๋อิงฟงก็ซ่อนมือไว้ด้านหลัง เขย่ามือวุ่นวาย แล้วยื่นหมัดออกไป กล่าวว่า “ทายได้”

ฮัวหมิงกล่าวโดยไม่ขบคิดว่า “มือซ้ายสี่ชิ้น มือขวาหกชิ้น”

จู๋อิงฟงงงงันวูบ ฮัวหมิงมิเพียงคาดเดาถูกต้อง มิหนำซ้ำดูจากสีหน้านาง คล้ายล่วงรู้จิตใจตนเองจริงๆ นึกถึงตอนนี้ต้องลอบครั่นคร้าม กลอกตาตลบหนึ่งกล่าวว่า “ไม่ถูกต้อง” พลางดีดนิ้วกลางข้างขวา ดีดเศษโลหะชิ้นหนึ่งเข้ามายังมือซ้าย ฝีมือนี้รวดเร็วยิ่ง ผู้คนในบริเวณไม่มีผู้ใดเห็นชัดตา

ขณะจะแบมือออก พลันได้ยินฮัวหมิงกล่าวว่า “สองมือข้างละห้าชิ้น” จู๋อิงฟงหน้าแปรเปลี่ยนไป เกี่ยวนิ้วก้อยข้างซ้าย เกี่ยวเศษโลหะชิ้นหนึ่งไปในแขนเสื้อ เพิ่งกระทำแล้วเสร็จ ฮัวหมิงก็กล่าวว่า “ซ้ายสี่ขวาห้าอีกชิ้นหนึ่งอยู่ในแขนเสื้อ”

จู๋อิงฟงปากอ้าตาค้าง กำหมัดทั้งสองข้างไม่อาจยื่นออกไป ฮัวหมิงมองดูมัน ยิ้มพลางกล่าวว่า “จู๋เซียนเซิง คาดเดาถูกหรือไม่?”

จู๋อิงฟงใจเต้นระทึกขึ้น ทราบดีว่าต่อให้เล่นลูกไม้อีก ก็ไม่อาจรอดพ้นจากสายตาของฮัวหมิง นึกถึงตอนนี้ ได้แต่ผงกศีรษะรับ

ฮัวหมิงยิ้มพลางล้วงไม้ฟุตที่ทำจากเหล็กจากในแขนเสื้อ มีความยาวประมาณหนึ่งเชียะ ปากกล่าวว่า “จู๋เซียนเซิงรับกระบวนท่า”

จู๋อิงฟงครุ่นคิด หากสตรีนางนี้หยั่งรู้จิตใจคน อย่างนั้นไม่ว่าตนเองใช้กระบวนท่าอันใด นางล้วนหยั่งรู้ได้ ชิงสะกดเอาไว้ เมื่อเป็นเช่นนี้ตนเองไยมิใช่พ่ายแพ้สถานเดียว

ฮัวหมิงเสนอวิธีทายจำนวน จุดประสงค์เพื่อหลอกล่อให้มันเสียขบวน นางพอเห็นเช่นนั้นจึงพุ่งปราดออกไป ไม้ฟุตเหล็กกลับกลายเป็นประกายสีดำสายหนึ่ง จู่โจมใส่ตำแหน่งหัวใจของมัน จู๋อิงฟงขณะจะฟาดฝ่ามือตอบโต้ พลันฉุกคิดว่าตามข้อตกลงไม่สามารถลงมือ พริบตาที่ลังเลไม้ฟุตเหล็กก็มาถึงเบื้องหน้าทรวงอกแล้ว

จู๋อิงฟงแม้มีความประพฤติชั่วช้า กลับมีฝีมือโดดเด่น ยามคับขันสูดลมหายใจยุบทรวงอก หงายร่างท่อนบนไปตามไม้ฟุตเหล็ก เสียงเชียะเมื่อไม้ฟุตเหล็กเฉียดผ่านทรวงอกด้านซ้ายไป จนเสื้อผ้าขาดวิ่น โลหิตฉีดพุ่งออกมา

ฮัวหมิงร้องบอกว่า “ท่าที่สอง” พลางกวัดแกว่งไม้ฟุตเหล็ก บังเกิดเป็นเงามายาผืนหนึ่งจี้สกัดใส่จุดสำคัญของจู๋อิงฟงหกแห่ง

จู๋อิงฟงหลบซ้ายเลี่ยงขวา หลบรอดได้ห้าครั้งครา พลันรู้สึกปวดแปลบที่ไหล่ซ้าย ไม้ฟุตเหล็กจู่โจมทำลายลมปราณคุ้มครองกายของมันเข้ามา จู๋อิงฟงครึ่งซีกร่างชาด้าน แทบกระแทกนั่งลงกับพื้น ไม่ทันทรงกายมั่น ที่ข้างหูแว่วเสียงฮัวหมิงดังว่า “ท่าที่สาม” จากนั้นประกายสีดำแหวกฝ่าอากาศ มุ่งมายังตาซ้ายของมัน

กระบวนท่านี้รวดเร็วดุจสายฟ้า หากจู๋อิงฟงยังไม่ตอบโต้กลับไป คงไม่อาจรักษาดวงตาข้างนี้ไว้ ยามร้อนรุ่มไม่คำนึงถึงคำมั่นสัญญาอันใด ตวัดสองมือซัดเศษโลหะในมือออก กำลังภายในพอพุ่งผ่าน เศษโลหะคล้ายลูกธนูหลุดจากแล่ง ฮัวหมิงได้แต่ควงไม้ฟุตเหล็ก กวาดกระแทกเศษโลหะร่วง

หล่นลง

จู๋อิงฟงไม่ลงมือก็แล้วกันไป เมื่อลงมือก็กระทำถึงที่สุด ตวาดพลางสะอึกเข้าหา กราดฟาดสองมือใส่ฮัวหมิง ทั้งหมดเห็นมันไม่รักษาคำพูดพากันร่ำร้องด่าทอออกมา

หยางฟงไหลกระซากเสียงว่า “นี่หมายความอย่างไร คนของภูเขาเอี้ยนหยานซานล้วนกล่าววาจาเฉกเช่นผายลมหรอกหรือ?”

ซงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า “หยางจุนจู่กล่าวถูกต้อง จู๋อิงฟงตระบัดสัตย์คืนคำ นับว่าไร้ยางอาย”

หยางฟงไหลเหลือกตาขึ้นกล่าวว่า “อย่างนั้นรอบนี้ถือว่าพวกท่านเป็นฝ่ายแพ้”

ซงต้าซือสั่นศีรษะกล่าวว่า “มันเป็นมัน เราเป็นเรา อย่าได้นำมาประสมรวมกัน จู๋อิงฟงรับปากทายจำนวน เราไม่ได้รับปาก”

หยางฟงไหลร่ำร้องว่า “ลาโง่หัวล้าน ท่านคิดคดโกง?”

ซงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า “คนคดโกงเป็นจู๋อิงฟง เกี่ยวข้องใดกับอาตมา?”

หยางฟงไหลกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า “พวกท่านมิใช่มาด้วยกันหรอกหรือ?”

ซงต้าซือกล่าวว่า “หยางจุนจู่เลอะเลือนแล้วกระมัง ภูเขาเอี้ยนหยานซานกับสำนักวชิรทรงพลังไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกัน ไหนเลยเป็นพวกเดียวกันได้?”

ขณะที่ทั้งสองตีฝีปากโต้ตอบกัน คู่ต่อสู้ทั้งสองก็พัวพันเป็นพัลวัน จู๋อิงฟงฝึกวิชาคมมีดฟ้า พอแผ่พุ่งพลังใส่สองมือ สามารถป่นศิลาทำลายหินผา ท่าร่างยิ่งน่าตื่นตระหนก ร่างกลับกลายเป็นลมพายุหอบหนึ่ง พุ่งวนอยู่รอบกายฮัวหมิง

ฮัวหมิงกลับคล้ายเดินทอดน่อง บัดเดี๋ยวซ้ายบัดเดี๋ยวขวา บัดเดี๋ยว

หน้าบัดเดี๋ยวหลัง ดูเหมือนปลอดโปร่งสบายอารมณ์ แท้จริงแล้วคำนวณเป็นมั่นเหมาะ หมัดเท้าของจู๋อิงฟงยังไม่มาถึง นางก็ชิงหมุนตัวหลบเลี่ยง มือขวาปล่อยห้อยลง ซุกงำพลังไม่ปล่อยออก มือซ้ายงอนิ้วนับคำนวณอยู่ตลอดเวลา จับจ้องมองเงาร่างของจู๋อิงฟงอย่างเย็นชา

หมิงโต้วจับตาดูอยู่ด้านข้าง พลันร้องบอกว่า "จู๋เซียนเซิงระวัง นี่เป็นวิชาหกเสี่ยงทายแต้มมังกรของคันฉ่องฟ้าฮัวจิ้งเหยียน"

จู๋อิงฟงใจหายวาบ มันเคยได้ยินเถี่ยมู่หลีผู้เป็นอาจารย์บอกว่าคันฉ่องฟ้าฮัวจิ้งเหยียนเป็นยอดฝีมือของเกาะตะวันออก เนื่องเพราะเป็นน้องชายของฮัวเสี่ยวซวง ชาวยุทธจักรจึงเรียกขานเป็น**ฮัวเอ้อเซียนเซิง** *(ท่านที่สองแซ่ฮัว)* ฟังว่าวิชาหกเสี่ยงทายแต้มมังกรของมันทำการคำนวณจุดอ่อนของคู่ต่อสู้ หยั่งความตื้นลึกหนาบางของศัตรู ลงมือคราใดล้วนประสบผล

มันพอบังเกิดข้อกริ่งเกรง ฝีมือจึงเชื่องช้าลงวูบ ฮัวหมิงมีใจคันฉายกระจ่างแจ้ง ถือโอกาสกำมือซ้ายเป็นหมัด ไม้ฟุตเหล็กแทงปราดออกดุจสายฟ้า เล็ดลอดผ่านสองมือของจู๋อิงฟง จี้ใส่ไหล่ซ้ายของมัน

ตำแหน่งนี้พอดีเป็นจุดที่มันถูกไม้ฟุตเหล็กจี้ใส่อยู่ก่อน จึงรับบาดเจ็บซ้ำเติม จนครึ่งซีกร่างชาด้าน แขนซ้ายตกห้อยลง ฮัวหมิงพอลงมือประสบผล ก็ไม่รอให้มันล่าถอย ชิงสะอึกปราดเข้าหา จี้ไม้ฟุตเหล็กใส่จุดเทียนทุกที่คอหอยของจู๋อิงฟง

จู๋อิงฟงหงายร่างไปด้านหลัง ยกมือขวาขึ้นปิดป้อง มิคาดนี่เป็นท่าหลอกล่อ ฮัวหมิงพลันเลื่อนไม้ฟุตเหล็กขึ้น เสียงฉาดเมื่อตบถูกข้างแก้มของจู๋อิงฟง

จู๋อิงฟงรู้สึกมีดาวทองระยิบระยับเต็มหน้า ร่างหมุนคว้างรอบหนึ่งไม่ทันทรงกายมั่น ที่กลางหลังก็ถูกไม้ฟุตเหล็กฟาดหวดซ้ำ อาการบาดเจ็บหลายแห่งปะทุขึ้น ต้องคุกเข่าลงกับพื้น ศิษย์เกาะตะวันออกได้ระบายความ

คับข้องใจ พากันส่งเสียงโห่ร้องออกมา

ฮัวหมิงรักษาบุคลิกภาพของยอดฝีมือ พอได้ชัยก็เลิกรา รั้งไม้ฟุตเหล็กกล่าวคำ "ได้รับการออมมือ" ขณะจะหันกายไป พลันได้ยินชงต้าซือกล่าวคำกีลีกูลู นางจึงเหลียวหน้ามอง เห็นจู๋อิงฟงกระโดดปราดขึ้น ตวัดมือขวาซัดหมอกขาวสีขาวออกกลุ่มหนึ่ง

ฮัวหมิงไม่ทันหลบเลี่ยง รู้สึกมีกลิ่นหอมประหลาดโชยกระทบจมูกถึงกับสมองมึนงง จู๋อิงฟงพลันถลันเข้ามา ยื่นมือโอบเอวของนางไว้ ถือโอกาสจี้จุดของนางสามแห่ง

เหตุแปรเปลี่ยนเกิดขึ้นอย่างกะทันหัน หยางฟงไหลเรียกสติคืนมาก่อน รีบพุ่งขวับออกไป บังคับแพรขาวจากในแขนเสื้อทั้งสอง ขณะจะลงมือ พลันรู้สึกมีเงาจีวรสีขาวผ่านเข้าสู่คลองจักษุ หยางฟงไหลใจหายวูบ กวาดตามอง เห็นชงต้าซือยืนอยู่ที่ห่างไปหนึ่งวา หาได้ลงมือไม่

หยางฟงไหลงงงันวูบ พลันรู้สึกมีพลังมหาศาลจู่โจมใส่ชายโครงข้างซ้ายของมัน หยางฟงไหลบิดเอวหมายหลบเลี่ยง แต่ชักช้าไปก้าวหนึ่ง พลังฝ่ามือฝ่ายตรงข้ามพอแผ่พุ่งมาถึง ก็กระแทกกระดูกซี่โครงของมันหักไปหลายซี่ ตลอดทั้งร่างปลิวลิ่วออกไป ร่างพอตกถึงพื้นก็กระอักโลหิตคำหนึ่ง

มันช้อนตาขึ้น พอดีเห็นหมิงโต้วรั้งมือขวากลับไปอย่างช้าๆ หยางฟงไหลยังเจ็บปวดใจยิ่งกว่ารับบอบช้ำภายในอีก ต้องร้องว่า "หมิงโต้ว ท่านเป็นสมิงให้กับเสือ...ลงมือลอบทำร้ายคน"

หมิงโต้วหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า "หยางจุนจู่อย่าได้ให้ร้ายผู้คน ตกลงต่อสู้กันตัวต่อตัว ท่านไหนเลยลอบทำร้ายจู๋เซียนเซิงได้ หากปล่อยให้ท่านลงมือประสบผล ผู้อื่นคงหัวร่อเยาะเกาะตะวันออกใช้พวกมากเข้าเอาชัย เราที่ขัดขวางท่าน เพราะคำนึงถึงเกียรติภูมิของเกาะเรา..."

หยางฟงไหลด่าทอว่า "เกียรติภูมิของมารดาท่าน..." ยามโกรธแค้นหน้ามืดวูบ แทบสิ้นสติไป เมื่อครู่นี้ชงต้าซือแบ่งแยกสมาธิของมัน หมิง

โต้วจู่โจมลอบทำร้าย แสดงว่าคิดอ่านวางแผนอยู่ก่อน

จู๋อิงฟงก็ยื่นมือลูบไปที่ข้างเอวของฮัวหมิง ปลดประแจไปพวงหนึ่ง แกว่งไกวดังเกรียวกราวถามว่า “หลวงจีนใหญ่ เป็นสิ่งนี้หรือ?”

ชงต้าซือตอบว่ามิผิด สร้างความโกรธแค้นแก่หยางฟงไหลจนร้องถามว่า “ท่านปลดประแจไปทำอะไร?”

จู๋อิงฟงแสยะยิ้มกล่าวว่า “รอบนี้บิดาเป็นฝ่ายชนะ สตรีเป็นของเรา ประแจก็เป็นของเรา พวกเจ้าแพ้ติดต่อกันสองรอบ นับแต่นี้ต้องยกซื่ออ๋องซุนขึ้นเป็นประมุขเกาะ...”

ฮัวหมิงถูกควันพิษมอมทำร้าย แต่ยังมีสติแจ่มใส พอฟังต้องหลั่งน้ำตาออกมา ประแจพวงนี้เป็นหวินซวีก่อนจากไปทิ้งเอาไว้ ในจำนวนนี้มีอยู่ดอกหนึ่งใช้เปิดไขถ้ำคืนซ่อน ภายในถ้ำซุกซ่อนแบบแปลนจัดสร้างกลไกของวังความลับฟ้า หากตกอยู่ในมือฝ่ายมองโกล แผ่นดินตงต้องปั่นป่วนวุ่นวายแล้ว

ชงต้าซือยืนอยู่ด้านข้าง เพียงแย้มยิ้มไม่กล่าววาจา หลวงจีนใหญ่ดูออกแต่แรกว่า ในสี่สุดยอดเกาะตะวันออก หยางฟงไหลปราศจากความคิดอ่าน ซือหนันถิงเป็นคนป่วย หมิงโต้วก็อยู่ฝ่ายตน เอ่ยถึงสติปัญญาและเกียรติภูมิ มีแต่ฮัวหมิงสามารถเป็นผู้นำเกาะตะวันออก หวินซวีก่อนจากไปมอบประแจแก่นาง ก็เล็งเห็นถึงข้อนี้ ดังนั้นขอเพียงสยบสตรีนางนี้ไว้ ปัญหาทั้งมวลล้วนคลี่คลาย

ชงต้าซือเสนอให้ประลองฝีมือ เพียงแต่เป็นหน้าฉาก เห็นฮัวหมิงพอได้ชัยนึกชะล่าใจ จึงกล่าวภาษามองโกลร้องสั่งให้จู๋อิงฟงซัดควันพิษออก ฮัวหมิงไม่ทันระวัง จึงพลาดท่าเสียที หยางฟงไหลคิดเข้ามาช่วยเหลือก็ตกหลุมพรางของชงต้าซือ ถูกหมิงโต้วทำร้ายบาดเจ็บสาหัส เมื่อเป็นเช่นนี้สามสุดยอดล้วนถูกโค่นล้ม ประแจเปิดไขถ้ำคืนซ่อนก็ตกอยู่ในมือจู๋อิงฟง ขอเพียงเปิดถ้ำศิลา หยิบฉวยแบบแปลนจัดสร้างกลไกของวัง

ความลับฟ้าออกมา ม้าเหล็กมองโกลจะมีสภาพเฉกเช่นพยัคฆ์ติดปีก ภายภาคหน้าสามารถม้วนกวาดทั้งแผ่นดิน ล้างความอัปยศที่สิ้นชาติไป

ขณะนึกกระหยิ่มยินดี พลันเกิดความตื่นตัวขึ้น ชงต้าซือฟาดฝ่ามือออก กระแทกเข็มทองหลายเล่มร่วงหล่น พอเหลียวหน้ามอง เห็นเยี่ยหลิงซูมองมาทางด้านนี้ จึงยิ้มพลางกล่าวว่า "แม่นางเยี่ย เข็มทองไม่มีนัยน์ตา หากซัดต้องฮัวจุนจู่ก็ย่ำแย่แล้ว"

เยี่ยหลิงซูยังคงมีใบหน้าขาวซีด เลื่อนมือจับกระบี่ ร้องบอกว่า "หลวงจีน ปล่อยตัวฮัวอี๋ *(น้าสาว)* ออกมา ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าจะให้ท่านคิดมีชีวิตก็ไม่ได้ คิดตายก็ไม่สำเร็จ"

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "แม่นางน้อยยามกล่าวง่ายดาย เวลากระทำยากเย็นยิ่ง"

เยี่ยหลิงซูกวาดมองฮัวหมิงแวบหนึ่ง พลันพุ่งปราดออกไป กระบี่มังกรเขียวก่อเกิดเป็นเงาประกายพร่าพราย แทงใส่ใบหน้าชงต้าซือ ชงต้าซือเบี่ยงตัวหลบเลี่ยงจากคมกระบี่ งอนิ้วชี้ดีดออก พอดีดีดถูกตัวกระบี่เสียงเช้งคราหนึ่ง เยี่ยหลิงซูง่ามมือฉีกขาดโลหิตไหลซึม กระบี่อ่อนหลุดลอยจากมือ

กระบี่นี้เป็นท่าไม้ตายของเทพกระบี่ไร้เงา มิคาดเพียงกระบวนท่าเดียว ก็ถูกชงต้าซือกระแทกกระบี่หลุดจากมือ เยี่ยหลิงซูไม่ขบคิดมากความ ตวัดมือซ้ายขึ้น ชงต้าซือบังเกิดข้อกริ่งเกรงต่อเข็มทอง จึงพลิ้วกายล่าถอย มิคาดหญิงสาวพลิกข้อมือวูบ เข็มทองหลายสิบเล่มสาดซัดใส่จู๋อิงฟง

จู๋อิงฟงถือดีว่าคร่ากุมฮัวหมิงไว้ ไม่มีผู้ใดกล้าล่วงเกิน คิดไม่ถึงเยี่ยหลิงซูไม่คำนึงถึงความเป็นตายของฮัวหมิง สาดซัดเข็มทองออกมา ยามกะทันหันมือไม้ปั่นป่วน ฟาดฝ่ามือดังหวืดหวือ กระแทกเข็มทองร่วงหล่น พร้อมทั้งตะปบคว้าฮัวหมิงมาด้านข้าง

มันไม่ทันทรงกายมั่น รู้สึกกระแสลมดังขึ้นที่ด้านหลัง จู๋อิงฟงขณะ

จะเหลียวหน้ามอง เยี่ยหลิงซูที่ด้านตรงข้ามก็ซัดเข็มทองออกหลายเล่ม

จู๋อิงฟงมือซ้ายคร่ากุมฮัวหมิง ได้แต่ใช้มือขวารับมือศัตรู หากต้านทานเข็มทอง ก็ไม่อาจต้านรับการลอบทำร้ายทางด้านหลัง หากหันกลับไปรับมือท่าลอบทำร้าย ก็ต้องรับบาดเจ็บใต้เข็มทอง ยามอับจนปัญญาได้แต่คลายมือจากการคร่ากุมฮัวหมิง ใช้มือขวากวาดเข็มทองร่วงหล่น ส่วนมือซ้ายฟังเสียงจำแนกตำแหน่ง ตะกุยใส่ผู้คนที่ด้านหลัง

คนที่ด้านหลังกลอกกลิ้งยิ่ง ท่าตะกุยของจู๋อิงฟงจู่โจมใส่อากาศธาตุ เพียงตะกุยเศษผ้าที่เปื้อนเลือดมาชิ้นหนึ่ง มันเหลียวหน้าไป เห็นชายหนุ่มผู้หนึ่งโอบกอดฮัวหมิงถอยปราดไป เสื้อผ้าบนหัวไหล่ถูกตะกุยขาดออกมาแถบหนึ่ง ฝากรอยเล็บโชกเลือดไว้ห้ารอย

ฮัวหมิงจดจำชายหนุ่มออก ถึงกับทั้งแตกตื่นทั้งยินดี ร้องโพล่งว่า "เวี่ยจือหยาง..." ไม่ทันขาดคำ รู้สึกมีกระแสลมกดทับลงยังศีรษะ ชงต้าซือคล้ายนกเหยี่ยวกางปีกออก กราดฟาดฝ่ามือลงมา

หัวใจฮัวหมิงตกวูบลง ชงต้าซือกราดฟาดฝ่ามือเช่นนี้ ต่อให้เวี่ยจือหยางมีอีกสิบชีวิตก็ไม่อาจรอดพ้น นางไม่อาจหักใจทนดู ต้องหลับตาลง ได้ยินเสียงโครม รอบข้างปรากฏพลังลมปั่นป่วน กระโชกใส่ใบหน้าจนปวดแปลบขึ้นมา

ฮัวหมิงบังเกิดความประหลาดใจลืมตาขึ้น เห็นชงต้าซือตีลังกากลับไป เพ่งตามองมาอย่างตื่นเต้นสงสัย ฮัวหมิงกวาดตามองตามสายตาหลวงจีนใหญ่ เห็นสีอิ่งเจินยืนหยัดอยู่ที่ห่างไป นางค่อยเข้าใจในบัดดล เป็นนักพรตชรารุดมาทันเวลา รับฝ่ามือของชงต้าซือไว้

ก่อนที่ชงต้าซือจะมายังเกาะตะวันออก ก็หยั่งรู้ความตื้นลึกหนาบางของเกาะตะวันออกจากปากคำหมิงโต้ว ทอดตามองเหล่าผู้กล้าเกาะตะวันออก คงมีแต่หวินซวีสามารถเอาชนะตนเอง แต่นักพรตชรานี้พอสอดมือเข้ามา พบว่าความสมบูรณ์ของลมปราณ ความเข้มแข็งของพลังฝ่ามือ มี

แต่เหนือกว่าตนเองโดยไม่ด้อยกว่าตนเอง ต้องสะกดเลือดลมที่พลุ่งพล่านในอกลง กล่าวช้าๆ ว่า "เต้าเจี้ยงมีฝีมือที่กล้าแข็งนัก ขอถามฉายานามของเต้าเจี้ยง"

สีอิ่งเจินยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า "อาตมาสีอิ่งเจิน"

ชงต้าซืองงงันวูบ เจ้าหุบเขากว้างไพศาลสีอิ่งเจินเป็นยอดคนระดับเดียวกับเอียนเทาเทาะผู้เป็นอาจารย์ตนเอง ได้รับแต่งตั้งให้ปกครองนักพรตทั่วแผ่นดิน ถือเป็นสหายกับหงอู่ฮ่องเต้ ไม่ทราบไฉนปรากฏกายที่เกาะตะวันออก ต้องกวาดมองหมิงโต้วเป็นเชิงตำหนิแวบหนึ่ง

หมิงโต้วลอบรำพึงว่าโชคไม่ดี มันความจริงเข้าใจว่าสีอิ่งเจินกับเกาะตะวันออกเป็นศัตรูมิใช่สหาย ทั้งถูกกักอยู่ในหุบเขาดาวซ่อนเร้น จึงไม่นับ คำนวณคนผู้นี้เข้าไป ดังนั้นไม่ได้บอกต่อชงต้าซือ

สีอิ่งเจินมองดูหัวไหล่เวี่ยจือหยาง ทอดถอนใจกล่าวว่า "เด็กน้อยเจ้าขวัญกล้าบังอาจไปแล้ว ความเคลื่อนไหวเมื่อครู่เฉกเช่นแย่งชิงอาหารจากปากเสือ หากล่าถอยชักช้าไปก้าวหนึ่ง ศีรษะคงถูกตะกุยแหลกเละ"

เวี่ยจือหยางยังปวดแปลบที่หัวไหล่ ต้องฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเพียงสมองร้อนวูบ ไม่ได้ขบคิดมากความ"

สีอิ่งเจินกล่าวว่า "คำสมองร้อนวูบอันประเสริฐ" จากนั้นหันไปทางเยี่ยหลิงซู กล่าวว่า "ยาโถวน้อย เจ้าคิดช่วยคนหรือว่าฆ่าคน กลับโปรยเข็มทองราวกับกำลังปักดอกไม้ก็มิปาน"

เยี่ยหลิงซูขบริมฝีปาก ใบหน้ายังคงขาวซีด ฮัวหมิงจึงถอนใจเบาๆ กล่าวว่า "สีเต้าเจี้ยงเข้าใจผิดแล้ว นางได้รับการเลี้ยงดูจากเราจนเติบใหญ่ ล่วงรู้นิสัยใจคอของเราเป็นอย่างดี ฮัวหมิงยอมตายไม่ยอมรับความอัปยศ หากต้องถูกโจรราคะนั้นเหยียบย่ำ มิสู้ตายเสียประเสริฐกว่า"

เยี่ยหลิงซูขอบตาแดงก่ำ กล่าวอย่างหดหู่ว่า "ฮัวอี๋ หากท่านตกตาย ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ไม่ขอมีชีวิตสืบไป"

ฮัวหมิงส่ายหน้าคราหนึ่ง ขณะจะดิ้นรนลุกขึ้นยืน ค่อยพบว่าตัวเองยังอยู่ในอ้อมอกเวี่ยจือหยาง กลิ่นอายของบุรุษรมจนตัวเองใจเต้นระทึกตูมตาม ต้องหน้าแดงวูบกล่าวเบาๆ ว่า "เวี่ยจือหยาง ตะลึงลานอันใด ยังไม่คลายจุดให้กับเราอีก?"

เวี่ยจือหยางรับคำคราหนึ่ง ยื่นมือตบคลายจุดให้กับนาง แต่ว่าจู๋อิงฟงลงมือด้วยฝีมือพิเศษเฉพาะ ทดลองอยู่หลายครา ยังไม่สามารถคลายจุดได้ สีอิ่งเจินพลันสะอึกเข้ามา ยื่นมือตบใส่กลางหลังนางสองครา ฮัวหมิงรู้สึกมีพลังความร้อนแล่นเข้าสู่ร่าง กระแทกคลายจุดให้ จึงยืดกายขึ้น มิคาดร่างอ่อนระทวยไร้เรี่ยวแรง ต้องล้มตัวลงในอ้อมอกของมันอีก

สีอิ่งเจินเห็นเช่นนั้นจึงกล่าว "ท่านถูกพิษทำร้าย พิษร้ายยังไม่ขจัด" จากนั้นหันไปกล่าวกับจู๋อิงฟงว่า "ท่านใช้พิษอันใด?"

จู๋อิงฟงเห็นเป็ดน้อยมาถึงมุมปาก กลับโบยบินหนีไป สร้างความแค้นแน่นอก หาตอบคำไม่ ชงต้าซือจึงตอบคำถามแทนว่า "เป็นผงหลอมทองละลายหยก"

สีอิ่งเจินหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า "หลวงจีนใหญ่ ท่านถึงอย่างไรเป็นศิษย์วชิรทรงพลัง ไฉนใช้ยาสลบของบรรพบุรุษพิษ?"

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "ฟ้าก่อเกิดสรรพวัตถุ เพราะเพื่อสำหรับใช้สอย ยกตัวอย่างฆ่าคน ใช้ดาบถือว่าฆ่า ใช้พิษก็ถือว่าฆ่า มีข้อแตกต่างอันใด?"

สีอิ่งเจินแค่นเสียงอย่างเย็นชา แบมือออกไปกล่าวว่า "มอบยาขจัดมา"

ชงต้าซือสั่นศีรษะกล่าวว่า "ไม่มียาขจัด"

สีอิ่งเจินหน้าเคร่งเครียดลง ขณะจะกล่าวกระไร ชงต้าซือชิงกล่าวว่า "สีเต้าเจี้ยง ท่านมิใช่คนของเกาะตะวันออก เรื่องในวันนี้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับท่าน"

สีอิ่งเจินยอมรับว่าหลวงจีนใหญ่กล่าวไม่ผิด ต้องขมวดคิ้วเข้าหากัน พลันได้ยินเวี่ยจือหยางกล่าวว่า "หลวงจีนใหญ่ ท่านก็มิใช่คนของเกาะตะวันออก ผู้อื่นคัดเลือกประมุขเกาะ เกี่ยวข้องใดกับท่าน?"

ศิษย์เกาะตะวันออกพอฟัง พากันส่งเสียงร้องสนับสนุน จู๋อิงฟงรับฟังจนบันดาลโทสะ ด่าทอว่า "สุนัขน้อย เจ้าเป็นตัวอะไร ที่นี้ไหนเลยมีพื้นที่ให้เจ้ากล่าววาจา?"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเป็นบิดาท่าน บิดากล่าววาจา ลูกที่ว่านอนสอนง่ายควรที่จะรับฟัง"

จู๋อิงฟงถลึงตาใส่ร้องว่า "สุนัขน้อยลองกล่าวอีกเที่ยวหนึ่ง"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "กล่าวอันใด บอกว่าข้าพเจ้าเป็นบิดาท่านหรือ?"

จู๋อิงฟงขุ่นแค้นจนกระโดดโลดเต้น คิดโถมเข้ามา ชงต้าซือขวางมันไว้ กล่าวว่า "เด็กน้อยปากไม่สิ้นกลิ่นน้ำนม อย่าได้ถือสาหาความมัน" จากนั้นเงยหน้าขึ้น กล่าวเสียงเย็นชาว่า "ในการประลองฝีมือเมื่อครู่ ฝ่ายเราได้ชัยสองรอบ นับแต่นี้คนของเกาะตะวันออกต้องยกซื่อเซียนเซิงเป็นประมุขเกาะ"

คำพูดพอกล่าว ศิษย์เกาะตะวันออกพากันร่ำร้องด่าทอออกมา หยางฟงไหลกระซากเสียงว่า "ลาโง่หัวล้าน คิดกลับขาวเป็นดำหรือ รอบที่สองเป็นฮัวจุนจู่ได้ชัยชัดๆ"

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "ขอถามหยางจุนจู่ สองคนประลองฝีมือถือว่าผู้ที่ยืนอยู่ได้ชัย หรือว่าผู้ที่นอนลงได้ชัย หากฮัวจุนจู่สามารถยืนหยัดมั่น เราจะยอมรับว่านางได้ชัยเป็นอย่างไร?"

ฮัวหมิงแค่นหัวร่อกล่าวว่า "ตกลงว่าประลองฝีมือกัน พวกท่านใช้พิษถือว่าละเมิดกฎหรือไม่?"

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "พวกเราประลองฝีมือพิชิตชัย ไม่ได้บอก

ว่าห้ามใช้พิษ ครั้งกระโน้นหมอวิเศษใจพิสุทธิ์ฮัวเสี่ยวซวงที่เป็นบรรพบุรุษของท่านก็ฝึก**วิชาฝ่ามือพิษเก้าเย็น*** ถือว่าเริ่มจากพิษเข้าสู่วิถีแห่งฝีมือ"

ฮัวเสี่ยงซวงเป็นผู้อาวุโสรุ่นก่อนของฮัวหมิงบังเอิญฝึกวิชาฝ่ามือพิษเก้าเย็นสำเร็จ ฮัวหมิงต้องอับจนถ้อยคำ หยางฟงไหลก็กลอกตาวุ่นวายร้องเพ้ยกล่าวว่า "ผายลม ดื้อด้านไร้เหตุผล..."

หมิงโต้วกลอกตาตลบหนึ่งแล้วกล่าว "หยางจุนจู่ ฮัวจุนจู่ชนะก่อนแล้วค่อยพ่ายแพ้ จู๋เซียนเซิงแพ้ก่อนแล้วค่อยชนะ รอบนี้ถือว่าเสมอ ในการประลองทั้งสามรอบ ปรากฏว่าชนะหนึ่งเสมอหนึ่ง รอบต่อไปหยางจุนจู่ประลองฝีมือกับเราเป็นการตัดสินชี้ขาด เป็นอย่างไร?"

หยางฟงไหลใจสั่นสะท้าน มันความจริงมิใช่คู่มือของหมิงโต้ว ยามนี้ยังรับบอบช้ำภายใน ยิ่งไม่มีความหวังได้ชัย ขณะกลัดกลุ้มกังวล พลันได้ยินเวี่ยจือหยางกล่าวว่า "หยางจุนจู่ไม่สบาย รอบนี้ไม่ต้องออกศึก ให้สีเต้าเจี้ยงออกศึกแทน หมิงโต้ว หากท่านไม่รับคำท้า ถือเป็นเต่าหดหัว"

หมิงโต้วทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ร้องโพล่งว่า "สีอิ่งเจินเป็นสุนัขรับใช้ของจูหยวนจาง ไหนเลยออกศึกแทนเกาะตะวันออกได้?"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "จู๋อิงฟงมิใช่เป็นสุนัขรับใช้ของชาวมองโกลหรือ ไฉนออกศึกแทนเกาะตะวันออก?"

หมิงโต้วกัดฟันตอบว่า "มัน มันได้รับการไหว้วานจากซื่อเซียนเซิง"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "อย่างนั้นง่ายดายยิ่ง" พลางหันไปกล่าวกับฮัวหมิง กล่าวถามว่า "ฮัวจุนจู่ ท่านยอมมอบหมายให้สีเต้าเจี้ยงออกศึกแทนหรือไม่?"

ฮัวหมิงกล่าวว่า "สีเต้าเจี้ยงยอมออกศึก ย่อมเป็นความปรารถนาของเรา..." ปากกล่าววาจา ในใจหวนนึกถึงสีอิ่งเจินถูกหวินซวีเคี่ยวเข็ญทรมาน หากจดจำความแค้นเก่าก่อน ต้องไม่ยอมลงมือแน่นอน

---

* รายละเอียดอยู่ในวีรกรรมผู้กล้า

สีอิ่งเจินยกมือลูบเครากล่าวว่า “ตามเหตุผลเกาะตะวันออกต่อสู้ช่วงชิงภายใน อาตมาไม่สมควรสอดมือยุ่งเกี่ยว แต่หลวงจีนใหญ่คิดหมายปองวิชาลับเฉพาะของวังความลับฟ้า หวังให้ชาวมองโกลย้อนกลับมา อาตมาเป็นลูกหลานชาวฮั่น ไม่อาจนิ่งดูดายได้”

คำพูดนี้กล่าวอย่างหนักแน่น ศิษย์เกาะตะวันออกล้วนคึกคักอักโข ชงต้าซือมีสีหน้าเป็นปรกติกล่าวว่า “เช่นนี้เป็นว่า สีเต้าเจี้ยงคิดสอดมือเข้ามาแล้ว?”

สีอิ่งเจินตอบว่ามิผิด ชงต้าซือผงกศีรษะกล่าวว่า “ตกลง รอบที่สามถือว่าพวกเราเป็นฝ่ายแพ้”

หลวงจีนใหญ่พลันยอมรับความพ่ายแพ้ ทั้งหมดรู้สึกเหนือความคาดหมาย สีอิ่งเจินต้องกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “หลวงจีนใหญ่ ท่านคิดอ่านอันใด?”

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า “หมิงจุนจู่บอกแล้วว่าสองรอบแรกหนึ่งชนะหนึ่งเสมอ รอบที่สามต่อให้พวกเรายอมรับความพ่ายแพ้ ถือว่าหนึ่งชนะหนึ่งเสมอหนึ่งแพ้ กล่าวถึงที่สุดเป็นเสมอกัน ดังนั้นพวกเราประลองฝีมือใหม่ ยังคงสู้กันสามรอบ ผู้ใดชนะสองรอบถือว่าได้ชัย พวกเราส่งคนชุดเดิมออกไป ฝ่ายท่านก็ส่งคนออกมาสามคน”

ทั้งหมดหันไปมองหน้ากัน สีอิ่งเจินขมวดคิ้วพลางกล่าวว่า “ดูท่าหลวงจีนท่านไม่บรรลุจุดหมายไม่ยอมเลิกราแล้ว?”

ชงต้าซือกล่าวคำมิกล้า สีอิ่งเจินกล่าวอีกว่า “สมญานามของท่านเป็นอาจารย์ท่านตั้งให้กระมัง?”

ชงต้าซือรับคำ สีอิ่งเจินกล่าวว่า “สิ่งที่สมบูรณ์ดูเหมือนขาดพร่อง แต่ใช้สอยไม่รู้จักหมดสิ้น ดูจากสมญานาม แสดงว่าอาจารย์ท่านตั้งความหวังต่อท่านอย่างสูง แต่หลวงจีนท่านมุ่งเอาชนะคะคาน ออกจะขัดกับคำ *‘ขาดพร่อง’* แล้ว”

ชงต้าซือกล่าวว่า “สมญานามเพียงเป็นคำเรียกหา อันว่าคนต่างมีปณิธาน ซือฟู่เรามุ่งไปทางพุทธะ อาตมามุ่งไปที่แผ่นดิน เต้าเจี้ยงแทนที่จะตีความถ้อยคำ มิสู้นึกหาผู้คนออกมารับศึกประเสริฐกว่า”

สีอิ่งเจินกวาดตามอง พบว่าฮัวหมิงถูกพิษ ซือหนันถิงกับหยางฟงไหลล้วนรับบาดเจ็บ ต่อให้ตนเองมีฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ อย่างมากได้ชัยรอบหนึ่ง อีกสองรอบจะให้ผู้ใดออกไปดี?

ขณะรีรอลังเล พลันได้ยินเยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “สีเต้าเจี้ยง ข้าพเจ้าคิดทดลองดู”

สีอิ่งเจินเหลียวหน้ามอง เห็นเยี่ยหลิงซูเม้มริมฝีปาก ตาคู่งามทอแววเยียบเย็น มันเคยเห็นนางลงมือ ทราบว่าสืบทอดวิชาฝีมือของหวินซวี เพียงแต่ขาดพลังการฝึกปรือ หลังจากครุ่นคิดดู ค่อยผงกศีรษะรับ

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า “ตกลง แม่นางเยี่ยเป็นคนที่สอง ไม่ทราบคนที่สามเป็นใคร?”

สีอิ่งเจินไม่ทันตอบคำ พลันได้ยินเวี่ยจือหยางกล่าวว่า “รอบที่สามเป็นเรา**แหยแหย** *(คำเรียกตัวเองเป็นปู่)* เถอะ”

สีอิ่งเจินงงงันวูบจึงกล่าว “เวี่ยจือหยาง คู่ต่อสู้มีฝีมือสูงเยี่ยม เจ้าควรใคร่ครวญให้ดี”

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “เต้าเจี้ยงวางใจ ข้าพเจ้ามีความคิดอ่านของตัวเอง”

ชงต้าซือมองดูเวี่ยจือหยางชิงตัวฮัวหมิงกลับไป มีท่าร่างปราดเปรียวไม่เบา อาจบางทีฝึกยอดวิชาฝีมือ ต้องลังเลเล็กน้อย หมิงโต้วพลันยื่นหน้ามากระซิบบอกว่า “ต้าซือวางใจ เด็กน้อยนี้มีฝีมือธรรมดา ไม่เป็นที่น่าวิตก”

ชงต้าซือค่อยคลายใจลง กล่าวว่า “สีเต้าเจี้ยง จำนวนคนครบถ้วนแล้ว ทั้งหมดจะต่อสู้กันอย่างไร?”

กอบกู้สถานการณ์

สีอิ๋งเจินถามว่า "ในความเห็นท่าน ควรต่อสู้กันอย่างไร?"

ชงต้าซือกล่าวว่า "ยังคงยึดหลักเดิม รอบแรกเราเป็นตัวยืน รอบที่สองท่านเป็นตัวยืน ที่เหลืออีกสองคนสู้กันในรอบที่สาม"

สีอิ๋งเจินไม่ทันตอบคำ เยี่ยหลิงซูก็สืบเท้าออกไป กล่าวเสียงเย็นชาว่า "หมิงโต้ว ท่านออกมา"

หมิงโต้วยิ้มพลางกล่าวว่า "หลานเรามีคำชี้แนะใด?"

เยี่ยหลิงซูกัดฟันกรอดกล่าวว่า "หมิงโต้ว ท่านขายเกาะหวังลาภยศลอบทำร้ายพวกเดียวกัน วันนี้ข้าพเจ้าจะชำระสำนักให้กับเกาะตะวันออก"

หมิงโต้วฝืนหัวร่อกล่าวว่า "หลานเรา น้ำที่สาดออกยากนำกลับคืน เมื่อลั่นปากอย่าได้นึกเสียใจภายหลัง"

เยี่ยหลิงซูสวนคำว่าไม่นึกเสียใจเด็ดขาด พลางชักกระบี่อ่อนออกมา บังคับตัวกระบี่สั่นไหวดึงอึงอล กล่าวว่า "วันนี้มิใช่ท่านตายก็เป็นเราสิ้น"

หมิงโต้วแค่นเสียงดังเฮอะ ขณะจะสืบเท้าออกไป จู๋อิงฟงชิงถลันออกไป หัวร่อฮิฮะกล่าวว่า "พี่หมิง รอบนี้ยกให้เราเถอะ"

หมิงโต้วล่วงรู้จิตเจตนาของมัน จึงกล่าว "วิญญูชนไม่แย่งชิงความรักชอบของผู้คน น้องแซ่จู๋เมื่อพอใจ รอบนี้ขอยกให้กับท่าน"

เยี่ยหลิงซูหน้าแปรเปลี่ยนไป ขณะจะตวาดว่ากระไร จู๋อิงฟงก็ยิ้มกะลิ้มกะเหลี่ยกล่าวว่า “เรานิยมชมชื่นในตัวแม่นาง วันนี้ได้รับทราบกระบวนท่าอันสูงส่ง นับเป็นบุญวาสนานัก”

เยี่ยหลิงซูทั้งอับอายทั้งขุ่นเคือง ร้องว่า “ผู้แซ่จู๋ ท่านถอยห่างไป ระวังข้าพเจ้าจะทิ่มแทงท่านเป็นรูปรุพรุน”

จู๋อิงฟงหัวร่อฮิฮะ ชี้มือมาที่หัวใจตนเองกล่าวว่า “แม่นางคิดทิ่มแทงก็ทิ่มแทงตำแหน่งนี้ก่อน จะได้แหวะอกเห็นถึงความจริงใจที่เรามีต่อท่าน”

มันกล่าวเพ้อเจ้อเหลวไหล เยี่ยหลิงซูรับฟังจนทั้งอับอายทั้งขุ่นเคือง จึงขยับกระบี่อ่อน ขณะจะจู่โจม มิคาดเวี่ยจือหยางขวางกันนางไว้ กล่าวว่า “แม่นางเยี่ย เสียมารยาทมากแล้ว”

เยี่ยหลิงซูงงงันวูบจึงกล่าว “ท่านเสียมารยาทที่ใด?”

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างจริงจัง “ชุบเลี้ยงไม่สอนสั่ง เป็นความผิดของบิดา เด็กน้อยจู๋อิงฟงกล่าวล่วงเกิน เป็นเพราะบิดาไม่อบรมสั่งสอน ท่านวางใจ อีกสักครู่กลับถึงบ้าน ข้าพเจ้าจะตีก้นมันเอง”

เยี่ยหลิงซูหัวร่อก็ใช่ที่ ไม่หัวร่อก็ใช่ที่ จู๋อิงฟงกลับขุ่นแค้นแทบอกระเบิด ร้องเสียงพิกลว่า “เดรัจฉานน้อยคงรำคาญในการมีชีวิตสืบไป หากไม่สับเจ้าเป็นแปดท่อน เราไม่ขอใช้ชื่อจู๋อิงฟง”

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านไม่เรียกว่าจู๋อิงฟง หากเรียกว่า **เก้าจับเจ้ง***”

มันเอาแต่กล่าววาจา เยี่ยหลิงซูกลับไม่อาจทนฟังได้ อดกล่าวมิได้ว่า “นี่ ท่านเป็นบิดามัน มันเป็นเก้าจับเจ้ง อย่างนั้นท่านเป็นอะไร?”

เวี่ยจือหยางยกมือเกาศีรษะกล่าวว่า “เช่นนี้เป็นว่าเป็นบิดามันไม่คุ้มค่า เอาเถอะ เก้าจับเจ้ง ข้าพเจ้าไม่เป็นบิดาท่านแล้ว ท่านรับประทานอาจมของท่านเองเถอะ”

---

* คำนี้ออกเสียงเป็นภาษาแต้จิ๋ว แปลว่าชาติสุนัข

ทั้งหมดหัวร่อครืนออกมา จู๋อิงฟงหน้าแปรเปลี่ยนเป็นม่วงคล้ำ สองตาทอประกายดุร้าย ส่งเสียงร้องดังพิกล กระโดดปราดขึ้น งอนิ้วทั้งห้าดุจตาขอ ตะกุยใส่ลำคอของเวี่ยจือหยาง

เวี่ยจือหยางก้มศีรษะหมุนตัว กระโดดปราดทางซ้าย จู๋อิงฟงเปลี่ยนจากกรงเล็บเป็นฝ่ามือ กวาดมือกลับหลัง ลมฝ่ามือกรีดชายเสื้อเวี่ยจือหยางขาดวิ่นไปแถบหนึ่ง

เยี่ยหลิงซูใจสั่นสะท้าน ถือกระบี่คิดสะอึกเข้าไป ซงต้าซือพลันแค่นหัวร่อกล่าวว่า “เป็นไร คิดใช้สองกลุ้มรุมหนึ่งหรือ?”

เยี่ยหลิงซูงงงันวูบ เหลียวดูสีอิ่งเจิน สีอิ่งเจินสั่นศีรษะกล่าวว่า “ปล่อยมันไปเถอะ เวี่ยจือหยางเป็นคนชาญฉลาด มันกระทำเช่นนี้ต้องมีเหตุผลของมัน...”

ขณะกล่าว จู๋อิงฟงลงมือดุจสายฟ้าคะนองฝน เวี่ยจือหยางรู้สึกมีกระแสลมเฉียดผ่านข้างกาย พอเสียสมาธิชั่ววูบ จู๋อิงฟงก็กวาดฝ่ามือมาถึง เวี่ยจือหยางยกมือขึ้นต้านทาน ริมฝ่ามือก็กรีดผ่านข้อแขนของมัน จนผิวหนังปริแตกโลหิตหลั่งไหล

เยี่ยหลิงซูพอเห็นประกายโลหิต หัวใจต้องเต้นระทึกขึ้น พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งร้องเรียกว่า “เวี่ยจือหยาง” นางเหลียวหน้าไปตามเสียง พบว่าเจียงเสี่ยวหลิวฟื้นคืนสติมา อยู่ภายใต้การประคองของศิษย์ผู้หนึ่ง เบิ่งตาจ้องมองมา

เวี่ยจือหยางก็ได้ยินเสียงร้องเรียก แต่ไม่ทันเหลียวหน้ามอง จู๋อิงฟงพลันตวาดก้อง เตะเท้ามาดุจทวนอันแหลมคม เวี่ยจือหยางรีบใช้ท่าเท้าเมฆยุ่งเหยิง สลับสับเปลี่ยนตำแหน่งแห่งที่ ปลายเท้าของจู๋อิงฟงก็เฉียดผ่านร่างไปพร้อมกับประกายโลหิตสายหนึ่ง

เวี่ยจือหยางรู้สึกว่าใต้ซอกแขนปวดแปลบปานถูกมีดกรีด จึงไม่รอให้ฝ่ายตรงข้ามเปลี่ยนกระบวนท่า ชิงหมุนข้อมือ ใช้ออกด้วยดรรชนีพัน

หนาม จี้ใส่จุดหวนเถียวของจู๋อิงฟง มิคาดปลายนิ้วคล้ายจี้ถูกแผ่นเหล็กปรากฏพลังสะท้อนกลับมา จนนิ้วชี้ปวดแปลบคล้ายจะหักไป

เวี่ยจือหยางแทบส่งเสียงร้องออกมา รีบหดนิ้วกลับ ใช้เท้าซ้ายยันพื้น พุ่งถอยไปหลายเชียะ จู๋อิงฟงแค่นเสียงดังเฮอะ กวาดเท้าซ้ายออกราวมีดดาบเล่มหนึ่ง จู่โจมใส่ท้องน้อยของมัน

เวี่ยจือหยางใช้ออกด้วยท่าเท้าไม่กำหนด ตวัดเท้าซ้ายขึ้นต้านทานไว้ เงาเท้าพอเผชิญพบกัน เวี่ยจือหยางคล้ายเตะถูกกระบองเหล็กเล่มหนึ่ง กระดูกข้อเท้าแทบหักสะบั้น ร่างลอยลิ่วไปด้านหลัง พอตกถึงพื้น ขากางเกงข้างซ้ายปรากฏโลหิตไหลซึมออกมา

จู๋อิงฟงก็ส่ายร่างโงนเงน เลือดลมพลุ่งพล่านปั่นป่วน ที่แท้มันถูกฮัวหมิงทำร้ายบาดเจ็บ ยามนี้ยังฝืนใจลงมือ จึงกระทบถูกอาการบาดเจ็บได้แต่โคจรพลังฟื้นฟูกำลัง

เวี่ยจือหยางรับบาดเจ็บทั้งมือเท้า ขณะจะตรวจดูอาการบอบช้ำที่เท้า จู๋อิงฟงก็กระโดดปราดเข้ามา เวี่ยจือหยางรีบหมุนตัววิ่งหนี จู๋อิงฟงกระโดดขึ้นลงคราเดียว ก็บรรลุถึงด้านหลังเวี่ยจือหยาง ตวาดว่า “มอบชีวิตสุนัขมา” พลางตะกุยกรงเล็บลงยังศีรษะของเวี่ยจือหยาง

พลังดรรชนีของมันสามารถป่นศิลาเป็นผุยผง เยี่ยหลิงซูชมดูจนร้อนรุ่มใจยิ่ง อดลอยตัวขึ้นมิได้ ชักกระบี่อ่อนคิดทิ่มแทงออกไป พลันได้ยินเสียงตวาดก้อง หมิงโต้วสะอึกเข้ามา ฟาดฝ่ามือใส่นาง

ฝ่ามือนี้แฝงพลังหนักหน่วง เยี่ยหลิงซูจำต้องหันปลายกระบี่แทงใส่ทรวงอกด้านซ้ายของฝ่ายตรงข้าม หมิงโต้วควงแขนกลับมา ปลายนิ้วปาดใส่ตัวกระบี่ ได้ยินเสียงอึงอล กระบี่อ่อนเบี่ยงเบนออกไป

เยี่ยหลิงซูกระโดดพ้นห่างไปหลายเชียะ สองแก้มแดงดุจดอกท้อ มือขวาที่ถือกระบี่สั่นระริกเล็กน้อย นางไม่คำนึงถึงตัวเอง รีบกวาดตามองเห็นเวี่ยจือหยางกับจู๋อิงฟงแยกย้ายผละจากกัน เวี่ยจือหยางลดมือลง

สีหน้าทอแววมึนงงสงสัย ส่วนจู๋อิงฟงมองดูมือขวาตนเอง บังเกิดความตื่นเต้นสงสัย

ได้ยินเสียงลมดังหวีดหวือ สีอิ่งเจินกับชงต้าซือก็พันตูกัน เงาร่างหนึ่งเทาหนึ่งขาวพุ่งสวนผ่านไป บังเกิดเสียงปะทะฝ่ามือดังราวคั่วถั่ว ชงต้าซือประนมมือกล่าวว่า "ได้รับการชี้แนะแล้ว" พลางโบกแขนจีวร ปรากฏเศษผ้าร่วงหลุดลงมา เผยเห็นรูโหว่ขนาดเท่าฝ่ามือ

ที่แท้สีอิ่งเจินเห็นผิดท่า จึงยื่นมือช่วยเหลือ แต่ถูกชงต้าซือขัดขวางไว้ ทั้งสองหักล้างกันหลายกระบวนท่า สีอิ่งเจินช่วงชิงมีเปรียบกว่าเล็กน้อย เหลียวดูเวี่ยจือหยาง พบว่ารอดตายมาได้ สร้างความยินดียิ่ง

เมื่อครู่เวี่ยจือหยางรอดพ้นมาได้อย่างไร แม้แต่มันเองก็เลอะเลือนสงสัย พอนึกทบทวนดู ตอนนั้นไม่ทันใช้ท่าเท้าเมฆยุ่งเหยิงออก ยามรีบร้อนคับขัน จึงใช้เคล็ดวิชาในวิชาเทพลีลาออกมา

วิชาเทพลีลามาจากคัมภีร์เทพคีตนิรมิต เป็นวิชาฝีมือที่หลิงเต้าหยินบัญญัติคิดค้นขึ้น ยังสูงส่งกว่าท่าเท้าเมฆยุ่งเหยิงอีก ตนเองฝึกยอดวิชาสำเร็จแต่ไม่ใช้ออก นับเป็นความโฉดเขลาอย่างยิ่ง

จู๋อิงฟงเข้ามาอีกครา เวี่ยจือหยางนึกถึงท่วงทำนอง ร่างเคลื่อนไหวตามบทเพลง ท่าร่างไม่รวดเร็วเท่าใด แต่พอดีถึงที่สุด ลมฝ่ามือของจู๋อิงฟงคล้ายมีดขวาน ล้วนเฉียดผ่านข้างกายไปอย่างหวุดหวิด

จู๋อิงฟงทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ต่อยหมัดเตะเท้าใส่ ก่อเกิดเป็นลมพายุอันบ้าคลั่ง ผมเผ้าเสื้อผ้าเวี่ยจือหยางกระพือพัดพลิ้ว แต่ไม่แยแสสนใจ เพียงนึกถึงเคล็ดวิชาเทพลีลา ฟังเสียงลมจำแนกตำแหน่ง ลมฝ่ามือจู๋อิงฟงยังไม่บรรลุถึง มันก็หลบรอดได้ก่อน

จู๋อิงฟงลงมือล้มเหลวติดต่อกัน สร้างความอัดอั้นตันใจยิ่ง ผู้คนที่ชมดูอยู่ด้านข้าง ก็บังเกิดความตื่นเต้นสงสัย พบว่าเวี่ยจือหยางคล้ายกลับกลายเป็นคนละคน ร่างคล้ายเมฆพลิ้วลิ่วล่อง มิหนำซ้ำไม่จับจ้องมองร่าง

จู๋อิงฟง หากเหลียวซ้ายแลขวา ราวกับไม่มีผู้ใดอยู่ด้วย

เยี่ยหลิงซูยิ่งชมดูยิ่งตื่นเต้นสงสัย ถามว่า "สีเต้าเจี้ยง วิชาฝีมือนี้เป็นท่านถ่ายทอดให้หรือ?"

สีอิ่งเจินสั่นศีรษะกล่าวว่า "เรายังไม่มีปัญญาสอนวิชาฝีมือเช่นนี้"

ผ่านไปยี่สิบกระบวนท่า วิชาเทพลีลายิ่งใช้ยิ่งชำนาญ เวี่ยจือหยางตกอยู่ในห้วงคับขัน ค่อยเข้าใจแก่นแท้ของคำ "ไม่ได้ยินได้เห็น" ผู้คนทั่วไปยามเผชิญศัตรู มักจับจ้องมองร่างคู่ต่อสู้ ไม่เหลียวแลสภาพรอบข้าง เคล็ดวิชาเทพลีลากลับตรงกันข้าม เพียงสำรวจสภาพโดยรอบแทนการศึกษาคู่ต่อสู้ ตรงกับคำกล่าวที่ว่า "แหงนดูดินฟ้าอากาศ ก้มลงมองพื้นภูมิประเทศ พลิกแพลงตามสถานการณ์ ศึกษาสภาพโดยรอบ" เฉกเช่นกับการเดินทางมือธรรมดาทั่วไปรู้จักแต่เข่นฆ่าในพื้นที่อันจำกัด ส่วนมือหมากล้อมชั้นเลิศทำการศึกษาทั้งกระดาน ผลิดอกออกผลทุกแห่งหน จนคู่ต่อสู้รับมือไม่หวาดไม่ไหว

เวี่ยจือหยางพอล่วงรู้แจ่มแจ้ง ยิ่งเยือกเย็นกว่าเดิม พลันบิดตัวฟาดฝ่ามือออก ฝ่ามือนี้แยบคายถึงที่สุด แว่วเสียงดังฉาด แก้มซ้ายจู๋อิงฟงถูกตบใส่คราหนึ่ง

เวี่ยจือหยางฝึกวิชากำลังภายในไม่เพียงพอ ไม่สามารถจู่โจมทำลายลมปราณคุ้มครองกายของจู๋อิงฟงเข้าไป แต่ก็สร้างความอับอายอัปยศแก่จู๋อิงฟง ส่งเสียงตวาดก้องร้องขึ้น สองมือบัดเดี๋ยวหมัดบัดเดี๋ยวฝ่ามือ นิ้วทั้งห้าบัดเดี๋ยวยืดบัดเดี๋ยวหด ใช้ออกด้วยกระบวนท่าอันพลิกแพลงพิสดาร

เยี่ยหลิงซูตื่นตระหนกขึ้นมา ถามโพล่งว่า "นี่เป็นวิชาฝีมืออันใด?"

สีอิ่งเจินมีสีหน้าห่วงใย กล่าวว่า "นี่เป็นกระบวนท่าในคมมีดฟ้า เรียกว่าไพร่พลมือพิสดาร สามารถใช้สองมือเลียนแบบอาวุธทุกชนิด คล้ายดาบคล้ายกระบี่ คล้ายค้อนคล้ายหอกง้าว ยากต้านทานรับได้..."

ไม่ทันขาดคำ ปรากฏประกายโลหิตฉีดพุ่ง ทรวงอกด้านซ้ายของ

เวี่ยจือหยางถูกทำร้ายเป็นบาดแผล พาดยาวถึงชายโครง สร้างความว้าวุ่นใจแก่เยี่ยหลิงซูขึ้นมา ดีที่เวี่ยจือหยางยังไม่ล้มลง หลบซ้ายเลี่ยงขวาอย่างแยบคาย

เยี่ยหลิงซูทราบว่านี่เป็นอาการบาดเจ็บทางผิวกาย ค่อยคลายใจลง กล่าวถามว่า “เมื่อครู่ต่อสู้อยู่ครึ่งค่อนวัน เหตุใดจู๋อิงฟงไม่ใช้ท่าไม้ตายนี้ออกมา?”

สีอิ่งเจินจับจ้องมองดูการต่อสู้ ปากกล่าวว่า “ท่าไพร่พลมือพิสดารสิ้นเปลืองกำลัง เมื่อครู่มันไม่ใช้ออก อาจเป็นเพราะรับบาดเจ็บอยู่ก่อน”

สุ้มเสียงมันไม่ดังนัก แต่เวี่ยจือหยางได้ยินอย่างชัดเจน ต้องฉุกใจคิด เพ่งตามอง เห็นจู๋อิงฟงขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ใบหน้าเป็นสีม่วงคล้ำ คล้ายลำบากกินแรงยิ่ง

เวี่ยจือหยางเห็นเช่นนั้น ก็หมุนตัววิ่งหนี จู๋อิงฟงไล่กวดตามหลัง ทั้งสองวิ่งวนสองรอบ เวี่ยจือหยางพลันปลดขลุ่ยหยกลงมา ขวางขลุ่ยเป่าเป็นท่วงทำนองประหลาดพิกล คล้ายเลื่อยตัดต้นไม้ คล้ายขูดก้นหม้อ ในชีวิตจู๋อิงฟงไม่เคยได้ยินบทเพลงที่ระคายหูเช่นนี้มาก่อน

เยี่ยหลิงซูก็รับฟังจนขมวดคิ้ว นางล่วงรู้ความสามารถด้านดนตรีการของเวี่ยจือหยางเป็นอย่างดี เหตุใดหนึ่งคนหนึ่งขลุ่ยกลับเป่าเป็นทำนองเพลงที่ระคายหูถึงเพียงนี้ ความคิดไม่ทันสิ้นสุด หยางฟงไหลที่ด้านข้างส่งเสียงครางออกมา พอเหลียวหน้ามอง เห็นมันหน้าแดงราวชโลมด้วยโลหิต สองตาเบิกค้าง หน้าผากปรากฏเอ็นเขียวขึ้นโปน กล้ามเนื้อบนใบหน้าสั่นกระตุกเข้าหากัน

สีอิ่งเจินยื่นมือแตะตรวจชีพจรของมัน พบว่าเลือดลมหมุนเวียนวุ่นวาย จึงถ่ายทอดพลังเข้าไป สะกดเลือดลมในอกมัน พลันได้ยินหยางฟงไหลกล่าวเบาๆ ว่า “สีเต้าเจี้ยง เสียงขลุ่ยนี้แปลกประหลาดยิ่ง”

สีอิ่งเจินงงงันวูบ พลันได้ยินซือหนันถิงกับเจียงเสี่ยวหลิวก็ส่งเสียง

ครางออกมา จึงฉุกใจคิด ฉีกชายเสื้อขยำเป็นก้อนกลมสองก้อน ยัดใส่รูหูของหยางฟงไหล เสียงขลุ่ยพอขาดหาย เลือดลมของหยางฟงไหลค่อยสงบลง สีอิ่งเจินยังใช้วิธีเดียวกัน ใช้เศษผ้าอุดหูของซือหนันถิงกับเจียงเสี่ยวหลิวไว้

หลังจากนั้นสีอิ่งเจินค่อยเหลียวดูการต่อสู้พบว่าสถานการณ์แปรเปลี่ยนกลับกลาย จู๋อิงฟงส่ายร่างโงนเงนราวร่ำสุราเมามาย ถึงแม้พลังฝ่ามือยังดุร้าย แต่ความเคลื่อนไหวเชื่องช้าลง ใบหน้าก็แดงคล้ำดั่งตับสุกร สองตาเบิกโปนราวกับมีโลหิตหยดหยาด เหลียวดูเวี่ยจือหยางก้าวเท้าพิสดารดุจมังกรท่อง พุ่งวนอยู่ไปมา เสียงดนตรีอันระคายหูยังดังลอดออกจากรูขลุ่ยไม่หยุดยั้ง

เสียงขลุ่ยนี้เป็นบทเพลงกำสรด ซึ่งจารึกอยู่ในมัจฉาหินวิถีเทพ บทเพลงนี้มีข้อห้ามสามประการ ผู้ที่รับบาดเจ็บบอบช้ำ สตรีที่ตั้งครรภ์ ผู้ชราอ่อนแอล้วนไม่อาจรับฟัง คราก่อนจางเทียนอี้พอรับฟังบทเพลงนี้กระตุ้นให้อาการบอบช้ำกำเริบ สุดท้ายเสียชีวิตไป

อาการบาดเจ็บของจู๋อิงฟงไม่หนักหนาเท่ากับจางเทียนอี้ แต่พอสดับฟังเสียงขลุ่ย รู้สึกอวัยวะภายในปั่นป่วน เลือดลมพลุ่งพล่านวุ่นวาย มันคิดหยุดยั้งลงโคจรพลัง แต่พอเห็นสีหน้าท่าทีของฝ่ายตรงข้าม บังเกิดความไม่ยินยอมพร้อมใจ จึงสะกดความเจ็บปวด ใช้ท่าไพร่พลมือพิสดารออกไป แต่ยิ่งใช้กำลัง อวัยวะภายในยิ่งปวดร้าว ท่าจู่โจมยังไม่บรรลุถึง เวี่ยจือหยางชิงหลบรอดได้

ซงต้าซือมีประสบการณ์รอบรู้กว้างขวาง ชมดูถึงตอนนี้จึงร้องบอกว่า “จู๋อิงฟง อุดใบหูไว้ อย่าได้ฟังเสียงขลุ่ยของมัน”

จู๋อิงฟงค่อยได้คิด ยกมืออุดใบหูไว้ กลับเผยช่องโหว่ที่หน้าอก เวี่ยจือหยางถือโอกาสตวัดเท้าไม่กำหนดใส่ตำแหน่งหัวใจของมัน จู๋อิงฟงลดมือลงมาปิดป้อง มิคาดเวี่ยจือหยางเพียงจู่โจมหลอกล่อ ปากยังเป่าขลุ่ย

ไม่หยุด ทั้งสลับเท้าอ้อมมาถึงด้านข้างของมัน ขยับข้อมือเสือกส่งขลุ่ยหยกออก พอดีจี้ถูกจุดไท่อี้ที่ชายโครงของจู๋อิงฟง

หากเป็นยามปรกติ จู๋อิงฟงฝึกลมปราณคุ้มครองกาย ดาบกระบี่ไม่ระคาย แต่ตอนนี้พลังลมปราณถูกบทเพลงกำสรดเป่าจนแตกกระจัดกระจาย ขลุ่ยหยกจึงจี้ใส่จุดสำคัญ กระทบถึงอวัยวะภายใน ต้องขู่คำรามก้อง กวาดฟาดฝ่ามือออก แต่ว่าหลังจากบาดเจ็บความเคลื่อนไหวชักช้า ฝ่ามือนี้ฟาดใส่อากาศธาตุ เวี่ยจือหยางใช้วิชาเทพลีลา อ้อมถึงด้านหลังมัน จี้ขลุ่ยหยกใส่จุดซันอวี่ของมัน

ท่าจู่โจมนี้สร้างความเจ็บปวดจับใจ จู๋อิงฟงอ้าปากกระอักโลหิตคำหนึ่ง เซถลาออกไปหลายก้าว เข่าอ่อนระทวยคุกลงกับพื้น

เวี่ยจือหยางไม่รอให้มันลุกขึ้น ใช้ขลุ่ยหยกจี้จุดสำคัญของมันหลายแห่ง จู๋อิงฟงก็ล้มระทวยลงกับพื้น สร้างความตื่นเต้นยินดีแก่เยี่ยหลิงซูยิ่ง ร้องบอกว่า “เวี่ยจือหยาง บังคับให้มันมอบยาขจัดออกมา”

เวี่ยจือหยางตะปบร่างจู๋อิงฟงขึ้นมา ตรวจค้นรอบหนึ่ง ค้นได้ประแจพวงหนึ่ง และขวดเคลือบหลายใบ ประแจเป็นของฮัวหมิง ส่วนขวดเคลือบมีสีสันแตกต่าง ทั้งไม่ได้ปิดฉลากไว้ จึงตวาดถามว่า “ขวดใดเป็นยาขจัด?”

จู๋อิงฟงกระชากเสียงว่า “ไปหามารดาเจ้า ไม่มียาขจัด” ไม่ทันขาดคำ ขลุ่ยหยกก็ทิ่มใส่ชายโครงมัน สร้างความเจ็บปวดแก่จู๋อิงฟงจนลำไส้ปั่นป่วนขึ้นมา

เวี่ยจือหยางถามว่า “ตอนนี้มียาขจัดแล้วหรือไม่?” จู๋อิงฟงสวนคำว่า “ไม่มียาขจัด มีแต่ปัสสาวะกองหนึ่ง เจ้าต้องการดื่ม บิดาจะถ่ายเทให้”

เวี่ยจือหยางชมเชยว่าเป็นลูกผู้ชายอันเข้มแข็ง พลางมองดูขวดเคลือบในมือ กล่าวว่า “ตกลง ที่นี้มีขวดยาหลายใบ ข้าพเจ้าจะป้อนให้ท่านรับประทานทีละขวด ดูว่าเกิดผลอย่างไร?”

จู๋อิงฟงหน้าแปรเปลี่ยนไป ในขวดเคลือบเหล่านี้มียาพิษกัดกร่อน

ลำไส้ อย่าว่าแต่รับประทานลงไปทั้งขวด เพียงรับประทานลงไปเล็กน้อยก็ต้องตายอย่างอนาถ เห็นเวี่ยจือหยางง้างปากมัน มือหนึ่งเปิดจุกขวดออก จู๋อิงฟงรีบกล่าวว่า “ตกลง เราบอก...”

เวี่ยจือหยางค่อยปิดจุกขวด จู๋อิงฟงหยุดพักหายใจแล้วกล่าว “ขวดสีม่วงเป็นยาขจัด”

เวี่ยจือหยางเลือกขวดเคลือบสีม่วงมา เรียกหาแม่นางเยี่ย เยี่ยหลิงซูสาวเท้ามา รับขวดเคลือบสีม่วงไป ถือโอกาสเตะใส่มันสองเท้า เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “อย่าได้เตะมันจนตาย หากว่ายาขจัดเป็นของปลอม จะคาดคั้นเค้นถามจากผู้ใด?”

เยี่ยหลิงซูค้อนมันวงหนึ่ง แล้วหันไปประคองฮัวหมิงขึ้นมา เทยาผงเข้าปากนาง ฮัวหมิงหลับตาลงครู่หนึ่ง ก็ลุกขึ้นอย่างช้าๆ

เวี่ยจือหยางเห็นยาขจัดไม่แปลกปลอม จึงปลดปล่อยจู๋อิงฟง เตะใส่มันเท้าหนึ่ง จู๋อิงฟงถูกเตะถึงแทบเท้าชงต้าซือ ชงต้าซือหน้าเขียวคล้ำ ถลึงมองพวกพ้อง ไม่กล่าวว่ากระไร

เวี่ยจือหยางล่าถอยถึงข้างกายสือิ่งเจิน ร้องบอกว่า “สีเต้าเจี้ยง รอบต่อไปให้ท่านออกศึก”

สือิ่งเจินยิ้มพลางผงกศีรษะรับ ฝ่ายของเกาะตะวันออกคึกคักอักโข เวี่ยจือหยางพอช่วงชิงชัยชนะรอบหนึ่ง สร้างความปั่นป่วนรวนเรแก่ชงต้าซือ ตามความคาดคิดของมัน เวี่ยจือหยางกับเยี่ยหลิงซูมีฝีมืออ่อนด้อย ฝ่ายตนคงได้ชัยสองรอบ ต่อให้สือิ่งเจินสามารถเอาชัย ก็ไม่มีส่วนช่วยต่อเรื่องราว ไหนเลยจะคาดเวี่ยจือหยางใช้ความอ่อนพิชิตเข้มแข็ง ได้ชัยอย่างเหลือเชื่อ ขอเพียงสือิ่งเจินเอาชนะอีกรอบหนึ่ง เท่ากับพิชิตชัยอย่างงดงาม

ชงต้าซือขบคิดแล้วประนมมือกล่าวว่า “สาธุ สาธุ สีเต้าเจี้ยงมีฝีมือสูงล้ำ เราหลวงจีนยอมรับว่าสู้ไม่ได้”

หลวงจีนใหญ่ยอมรับความพ่ายแพ้ สร้างความประหลาดใจแก่

ทั้งหมดยิ่ง ทั้งเกิดความผิดหวัง ทุกผู้คนแค้นชงต้าซือกลอกกลิ้งชั่วร้าย ความจริงคิดหวังให้สีอิ่งเจินสั่งสอนหลวงจีนใหญ่สักครา

สีอิ่งเจินกลอกตาตลบหนึ่งแล้วกล่าว "หลวงจีนใหญ่ไม่ออกศึก หมิงจุนจู่ออกศึกแทนเป็นอย่างไร?"

หมิงโต้วหน้าขาวซีด เงียบงันไม่ตอบคำ ชงต้าซือทอดถอนใจกล่าวว่า "ฆ่าคนเพียงปลิดศีรษะลงมา สีเต้าเจี้ยงอย่าได้หยามหยันผู้คนเกินไป พวกเราเมื่อยอมรับความพ่ายแพ้ จะทำตามข้อตกลง ไปจากเกาะตะวันออก"

กล่าวจบหันกายไป ซื่ออ๋องซุนรีบตามติดอยู่ด้านหลัง ชายฉกรรจ์ที่ร่วมทางมาก็ประคองจู๋อิงฟงขึ้นติดตามไป

หมิงโต้วมองดูคนของเกาะตะวันออก ใบหน้าบัดเดี๋ยวแดงก่ำ บัดเดี๋ยวขาวซีด พลันขบกรามกรอด หันกายไปทางชายฝั่งทะเล หยางจิ่งกับเหอเฉียวสบตากันวูบ แล้วติดตามอาจารย์ไป

หยางฟงไหลกระซากเสียงว่า "คนทรยศคิดไปก็ไปหรือ?" ขณะจะสั่งคนสกัดขัดขวาง ฮัวหมิงชิงโบกมือกล่าวว่า "คนต่างมีปณิธาน ปล่อยพวกมันไปเถอะ"

หยางฟงไหลกระทืบเท้ากล่าวว่า "หมิงโต้วสมคบคิดกับศัตรูภายนอก บีบบังคับเต่าอ๋องจากไป แทบทำลายล้างเกาะเรากับมือ ไหนเลยปล่อยมันไปได้?"

ฮัวหมิงเพียงฝืนยิ้ม ซือหนันถิงพลันกล่าวว่า "หยางจุนจู่ หมิงโต้วแม้น่าชัง แต่ผู้ที่บีบบังคับมันจากไปหาใช่พวกเราไม่"

หยางฟงไหลงงงันวูบ กวาดมองสีอิ่งเจินกับเวี่ยจือหยางแวบหนึ่ง ใบหน้ากลับกลายเป็นม่วงคล้ำ ก้มศีรษะต่ำลง

ฮัวหมิงปลุกปลอบสมาธิ ประสานมือกล่าวว่า "สีเต้าเจี้ยง เวี่ย... เวี่ย..."

นางมองดูเวี่ยจือหยาง ไม่ทราบเรียกหาอย่างไรดี เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "ฮัวจุนจู่ ทุกประการยังคงเดิม เรียกเวี่ยจือหยางเถอะ"

ฮัวหมิงหน้าแดงวูบกล่าวว่า "หวินเต่าอ๋องตอนอยู่บนเกาะ กระทำผิดต่อท่านทั้งสอง มิคาดในห้วงคับขัน ท่านทั้งสองกลับยื่นมือเข้าช่วยเหลือรักษารากฐานร้อยปีของเกาะเราไว้ พระคุณนี้ไม่ทราบตอบแทนอย่างไรดี"

สีอิ่งเจินยิ้มพลางกล่าวว่า "ฮัวจุนจู่เกรงใจไปแล้ว หลวงจีนใหญ่คิดล้มล้างต้าหมิง หากปล่อยให้มันสมปรารถนา ราษฎรทั้งแผ่นดินคงเดือดร้อนลำเข็ญ วันนี้เราที่ลงมือ มิใช่เพราะเพื่อเกาะท่าน หากคำนึงถึงส่วนรวม เพียงหวังให้เกาะท่านนึกทบทวน เลิกล้มความคิดกู้ชาติ ใช้ชีวิตที่โพ้นทะเล ผ่านวันเวลาอย่างสงบสุข"

คนของเกาะตะวันออกหันไปมองหน้ากัน ดวงตาทอแววไม่ยอมรับ สีอิ่งเจินทราบว่าเกาะตะวันออกเพาะความแค้นกับหงอู่ฮ่องเต้อย่างลึกล้ำ ในเวลาอันสั้นยากคลี่คลายได้ จึงไม่กล่าวมากความอีก

เวี่ยจือหยางพลันเดินออกไป กล่าวว่า "ฮัวจุนจู่ เอ่ยถึงการตอบแทนบุญคุณ ผู้น้อยมีข้อขอร้องประการหนึ่ง"

สีอิ่งเจินสอดคำขึ้น "เวี่ยจือหยาง หยิบยื่นบุญคุณไม่หวังสิ่งตอบแทน จึงเป็นวีรบุรุษผู้กล้า"

ฮัวหมิงรีบกล่าวว่า "เวี่ยจือหยาง ท่านลองบอกมา ขอเพียงกระทำได้ เรายินดีปฏิบัติตาม"

เวี่ยจือหยางจึงกล่าว "สีเต้าเจี้ยงถูกดรรชนีย้อนทวนทำร้าย วิชาดรรชนีนี้มีแต่หวินซวีคลายออกได้ ตอนนี้มันผละจากไป ไม่ทราบมีวิธีคลี่คลายดรรชนีนี้หรือไม่?"

สามสุดยอดเกาะตะวันออกหันไปมองหน้ากัน ล้วนมีสีหน้าลำบากใจ ฮัวหมิงกล่าวว่า "ขอบอกตามตรง ดรรชนีย้อนทวนเป็นวิชาลับเฉพาะของประมุขเกาะ นอกจากหวินเต่าอ๋องแล้ว ไม่มีผู้ใดล่วงรู้วิธีคลี่คลาย"

เวี่ยจือหยางบังเกิดความผิดหวังยิ่ง สือิ่งเจินกลับยิ้มพลางกล่าวว่า "เวี่ยจือหยาง เจ้ามีเจตนาดีงาม เราขอรับด้วยใจ แต่ว่าเป็นตายแล้วแต่ลิขิต ไม่อาจบังคับแข็งขืน"

เยี่ยหลิงซูพลันถามว่า "ตอนนี้ยังตามเต่าอ๋องทันหรือไม่?"

ฮัวหมิงเหลือบมองนางแวบหนึ่ง สั่นศีรษะกล่าวว่า "มันโดยสารเรือมังกรฟ้าไป เรือแล่นเร็วดุจมังกรเหิน ยากที่จะตามทัน อย่าว่าแต่ต่อให้ตามทันจะทำอย่างไร..."

เยี่ยหลิงซูนึกถึงนิสัยใจคอของบิดา สร้างความกลัดกลุ้มใจยิ่ง หากว่าสือิ่งเจินต้องตายเพราะหวินซวี ชั่วชีวิตของนางคงไม่สบายใจ

พลันได้ยินชื่อหนันถิงกล่าวว่า "กล่าวไปเรื่องนี้ไม่ถึงกับไม่มีความหวัง"

ฮัวหมิงทราบว่ามันมีนิสัยสุขุมหนักแน่น ต้องไม่เอ่ยปากโดยวู่วาม จึงรีบถามว่า "ชื่อจุนจู่มีหนทางใด?"

"วิชาดรรชนีย้อนทวนเป็นวิชาลับเฉพาะของประมุขเกาะ แต่ฟ้ามีลมเมฆสุดคาดคิด หากประมุขเกาะเป็นไรไป วิชานี้ไยมิใช่หายสาบสูญจากการถ่ายทอด เพื่อป้องกันเหตุสุดวิสัย บนเกาะอาจมีฉบับคัดลอกไว้"

ฮัวหมิงกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า "มีเหตุผล หากว่ามีฉบับคัดลอก ต้องอยู่ที่..." เอ่ยถึงตอนนี้นางสบตากับชื่อหนันถิงแวบหนึ่ง พากันร้องว่า "ถ้ำคืนซ่อน"

ถ้ำคืนซ่อนเป็นถ้ำศิลาที่อยู่หลัง**เรือนเสียนหวง** *(เรือนฟ้าเหลือง)* ภายในเก็บรักษาคัมภีร์วิชาฝีมือ ตลอดจนแบบแปลนจัดสร้างกลไก หากว่าดรรชนีย้อนทวนมีฉบับคัดลอก ต้องเก็บรักษาอยู่ในถ้ำแน่นอน

ทั้งหมดพอฟัง ล้วนบังเกิดความหวังรำไร แต่ฮัวหมิงกลับกล่าวอย่างลังเลว่า "ถ้ำคืนซ่อนเป็นสถานที่ต้องห้ามของเกาะเรา มีแต่ประมุขเกาะจึงเข้าไปได้ หวินเต่าอ๋องเมื่อไม่อยู่ ผู้ใดสามารถเข้าไป?"

ซือหนันถิงไม่ทันตอบคำ หยางฟงไหลก็ร้องดังๆ ว่า "อิสตรีมักพิรี้พิไร หวินเต่าอ๋องก่อนจากไปมอบประแจแก่ท่าน แสดงว่าวางตัวท่านเป็นประมุขเกาะรุ่นต่อไป เกาะเราประสบภัยพิบัติ สมควรมีคนคอยปลุกเร้าฮัวหมิง ท่านรับตำแหน่งประมุขเกาะสืบแทนเถอะ"

ฮัวหมิงหน้าแปรเปลี่ยนไป ปฏิเสธว่า "ทำไม่ได้ เราเป็นอิสตรี ไหนเลยรับภารกิจนี้ได้?"

หยางฟงไหลกล่าวว่า "ประมุขวังความลับฟ้าฮัวอู๋ซือเมื่อครั้งกระโน้นมิใช่เป็นสตรีหรอกหรือ อย่าว่าแต่ฮัวจิ้งเหยียนไม่มีบุตรชาย จอมยุทธ์หวินซู่กับฮัวมู่หยงผู้เป็นภรรยาจึงยกหวินโหยวให้กับตระกูลฮัว เปลี่ยนชื่อเป็นฮัวหวินโหยว เพื่อสืบทอดตระกูลฮัว ดังนั้นฮัวจุนจู่เท่ากับสืบสายเลือดของตระกูลฮัวกับตระกูลหวิน ทอดตาทั่วทั้งเกาะตะวันออก มีผู้ใดเหมาะสมกับตำแหน่งประมุขเกาะเท่ากับท่าน?"

ฮัวหมิงยังสั่นศีรษะกล่าวว่า "เต่าอ๋องไม่อยู่ ยังมีหวินฉัง มันเป็นบุตรชายของเต่าอ๋อง สมควรสืบตำแหน่งนี้แทน"

ซือหนันถิงกล่าวว่า "หวินฉังมีฝีมือเข้มแข็ง แต่ยังขาดบารมีประการสำคัญคือมันจิตใจว้าวุ่น ไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ ตอนนี้ใจคนระส่ำระสาย ต้องมีคนคอยปลอบขวัญ หากฮัวจุนจู่ลำบากใจ ก็รักษาการตำแหน่งประมุขเกาะชั่วคราว หนึ่งนั้นจะได้ปลุกเร้าจิตใจผู้คน สองจึงมีความชอบธรรมในการเข้าถ้ำคืนซ่อนกับห้องโอสถ แก้ปัญหาให้กับสีเต้าเจี้ยง"

ฮัวหมิงอับจนปัญญา ได้แต่รักษาการตำแหน่งประมุขเกาะ หลังจากเสาะพบหวินฉังยกตำแหน่งให้ กล่าวพลางส่งคนไปตามหาหวินฉัง จากนั้นกล่าวกับเยี่ยหลิงซูว่า "วันนี้มีคนรับบาดเจ็บ ต้องการยารักษา เจ้าตามเราไปยังห้องโอสถ"

เยี่ยหลิงซูทราบว่าฮัวหมิงชักชวนนางไปเพื่อถือโอกาสชี้นำตัวเอง

นางบังเกิดความคับแค้นแน่นอก ไม่มีที่ระบายออก จึงผงกศีรษะรับ แล้วติดตามฮัวหมิงไป

ซือหนันถิงชักนำทั้งหมดไปที่ตำหนักหลงอิ๋น เวี่ยจือหยางก็ประคับประคองเจียงเสี่ยวหลิวไป เจียงเสี่ยวหลิวต้องกล่าวว่า "เวี่ยจือหยาง เมื่อเห็นท่านแสดงฝีมือ สองปีนี้ข้าพเจ้าเท่ากับฝึกฝีมือสูญเปล่าแล้ว"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "นี่เป็นวาจาใด เกาะตะวันออกมีวิชาฝีมือล้ำเลิศ หากฝึกถึงขั้นหวินซวี ยังมิใช่ฟาดหวดข้าพเจ้าจนฟันร่วงหมดปากหรือ?"

เจียงเสี่ยวหลิวสั่นศีรษะกล่าวว่า "ข้าพเจ้าผู้นี้ไม่สามารถเข้าสู่ฝ่ายมาตรฐาน เมื่อไม่ได้เข้าสู่ฝ่ายมาตรฐาน ก็ไม่อาจฝึกวิชาฝีมือของหวินซวี"

เวี่ยจือหยางเห็นมันท้อแท้ทอดอาลัย จึงกล่าวเบาๆ ว่า "หน้าโง่ วิชาฝีมือของข้าพเจ้ามิใช่วิชาฝีมือขอทานหรอกหรือ เพียงแต่วิชาฝีมือของข้าพเจ้าเกี่ยวข้องกับการเป่าขลุ่ย หากคิดฝึกปรือต้องหัดเป่าขลุ่ยก่อน"

เจียงเสี่ยวหลิวลืมตาค้างกล่าวว่า "ข้าพเจ้าผู้นี้ไม่มีพรสวรรค์ด้านดนตรี เวลาเป่าขลุ่ยล้วนผิดเพี้ยนไป แล้วกันไปเถอะ ท่านเป็นยอดฝีมือของท่าน ข้าพเจ้าเป็นกุ้งฝอยของข้าพเจ้า"

ทั้งหมดมาถึงตำหนักหลงอิ๋น ซือหนันถิงกับหยางฟงไหลล้วนคารวะน้ำชาต่อสีอิ่งเจิน เมื่อเอ่ยถึงหมิงโต้วทรยศหลบหนี กระแสลมหายใจปลาวาฬเท่ากับขาดผู้นำ เวี่ยจือหยางจึงกล่าว "ไหนเลยขาดผู้นำได้ มิใช่มีผู้นำสำเร็จรูปอยู่คนหนึ่งหรือ?"

ซือหนันถิงงงงันวูบจึงกล่าว "น้องแซ่เวี่ยหมายถึงศิษย์พี่ถงหรอกหรือ?"

เวี่ยจือหยางผงกศีรษะรับ ถงเย่ากลับหน้าแดงก่ำ ร้องว่า "**เสี่ยวเวี่ย** *(เวี่ยน้อย)* อย่าได้หยอกเย้าเรา เราผู้นี้เกียจคร้านจนชาชิน ไม่รู้จักดูแล

อันใด”

หยางฟงไหลกล่าวว่า “พี่ถงไยต้องถ่อมตนไป เอ่ยถึงพลังฝีมือ ตลอดจนคุณวุฒิ ท่านเหมาะสมกับตำแหน่งจุนจู่กระแสลมหายใจปลาวาฬที่สุด หวินเต่าอ๋องก็บอกว่าในการวิจารณ์กระบี่พิชิตชัยที่ผ่านมา ท่านสมควรรับตำแหน่งจุนจู่ เพียงแต่มันลอบช่วยเหลือหมิงโต้ว หมิงโต้วค่อยขึ้นเป็นจุนจู่กระแสลมหายใจปลาวาฬ”

ซือหนันถิงกล่าวเสริมว่า “ใช่แล้ว ศิษย์พี่ถงกลับเข้ารับตำแหน่งจุนจู่ เป็นสวรรค์คืนความยุติธรรมให้กับท่าน”

ถงเย่าอดพลุ่งพล่านใจมิได้ ยามนั้นศิษย์ที่ออกไปตามหาหวินฉังกลับมารายงานว่าหาตัวหวินฉังไม่พบ ซือหนันถิงต้องทอดถอนใจกล่าวว่า “ด้วยฝีมือของมัน หากไม่ต้องการพบพานคน ไม่ว่าผู้ใดก็หามันไม่พบ”

ทุกผู้คนนิ่งเงียบงันไป หวนนึกถึงหวินฉังทราบความจริงว่าบิดาประพฤตินอกใจ บีบบังคับมารดาฆ่าตัวตาย ศิษย์น้องที่หลงรักก็กลายเป็นน้องสาวร่วมสายเลือด ย่อมสร้างความอับอายเคียดแค้นแก่มัน ในเวลาอันสั้นไม่ต้องการพบพานคน

ยามนั้นเยี่ยหลิงซูถือตลับยาเดินชดช้อยเข้ามา น้อมกายกล่าวกับสือิ่งเจินว่า “ฮัวอี๋ให้ข้าพเจ้าส่งตัวยามาก่อน ส่วนนางไปยังถ้ำคืนซ่อนค้นหาบันทึกดรรชนีย้อนทวนฉบับคัดลอก หากว่าหาพบจะนำมามอบต่อเต้าเจี้ยง”

สือิ่งเจินผงกศีรษะรับกล่าวว่า “รบกวนแม่นางแล้ว”

ซือหนันถิงกับหยางฟงไหลล้วนรับบาดเจ็บบอบช้ำ หลังจากรับประทานตัวยา ก็นั่งโคจรพลังรักษาบาดเจ็บ เยี่ยหลิงซูทำหน้าที่แจกจ่ายตัวยา เมื่อมาถึงเบื้องหน้าเวี่ยจือหยาง ก็เม้มริมฝีปาก ยัดขวดยาให้ใบหนึ่ง เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวเบาๆ ว่า “ได้รับตัวยาเสริมเมฆเชื่อมต่อจันทร์ ข้าพเจ้าไม่ขอลืมเลือน”

เยี่ยหลิงซูหน้าแดงฉานจรดใบหู ต้องค้อนเวี่ยจือหยางวงหนึ่ง หมุนตัวผละจากไป

เวี่ยจือหยางรับบาดแผลภายนอกหลายแห่ง พอโรยยาผงลงไป รู้สึกเย็นระรื่น ไม่นานก็ห้ามเลือดได้ ไม่เจ็บปวดอีก พอเหลียวหน้ามอง เห็นเจียงเสี่ยวหลิวเหม่อมองดูเงาหลังของเยี่ยหลิงซู จึงกล่าว "เด็กน้อย หากถลึงมองต่อไป ลูกตาจะถลนออกมาแล้ว"

เจียงเสี่ยวหลิวรีบปิดปากมันไว้ ลดสุ้มเสียงเบาลงกล่าวว่า "ท่านเข้าใจอันใด ข้าพเจ้าเติบโตที่แม่น้ำฉินไหว พบเห็นหญิงงามนับร้อยพัน แต่ไม่มีผู้ใดเทียบเปรียบกับนางได้ ข้าพเจ้าลองนึกดู สวรรค์ลำเอียงไปแล้ว กลับจัดสรรความงามทั้งแผ่นดินแก่นางครึ่งหนึ่ง อีกครึ่งหนึ่งแบ่งปันให้กับหญิงอื่น"

เวี่ยจือหยางแกะมือมันออกกล่าวว่า "คำพูดนี้สนุกสนานน่าสนใจ ครั้งกระโน้น**เซี่ยหลิงอวิ่น*** บอกว่าปัญญาของแผ่นดินมีหนึ่ง**ต้าน**** โจสิดได้ไปแปด**โต้ว***** ตัวเราได้ไปหนึ่งโต้ว ที่เหลืออีกหนึ่งโต้วแบ่งปันให้กับทั้งแผ่นดิน"

เจียงเสี่ยวหลิวถลึงมองมัน กล่าวว่า "ข้าพเจ้าเอ่ยถึงรูปโฉมความงาม ท่านไฉนเอ่ยถึงเสบียงอาหาร เซี่ยหลิงอวิ่นเป็นใคร คนทำนาหรือ?"

เวี่ยจือหยางเอ่ยถึงสติปัญญา แต่มันกลับยึดถือเป็นเสบียงอาหาร ดังนั้นปรบมือหัวร่อร่ากล่าวว่า "ใช่แล้ว มันเป็นคนทำนา โจสิดเป็นคนรับประทานข้าว รับประทานมื้อละแปดโต้ว"

เจียงเสี่ยวหลิวเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่ง ทั้งหันไปมองดูเยี่ยหลิงซูอย่างลุ่มหลงงมงาย เวี่ยจือหยางต้องครุ่นคิด 'เด็กน้อยนี้หลงรักเยี่ยหลิงซูหรือโอย แย่แล้ว ยาโถวน้อยมีนัยน์ตาสูงอยู่เหนือศีรษะ เจียงเสี่ยวหลิวคิดสร้าง

---

* กวีสมัยราชวงศ์เหนือใต้

** ปริมาณความจุ

*** หน่วยมาตราตวง

ความพึงพอใจแก่นาง ยังยากเย็นกว่าปีนป่ายขึ้นสวรรค์อีก'

หลังจากใช้ตัวยา นั่งรออยู่ครู่หนึ่ง ยังไม่เห็นฮัวหมิงกลับมา ทั้งหมดนึกสงสัยใจ พลันได้ยินเสียงร้องเอะอะดังขึ้น ศิษย์สองคนประคองคนผู้หนึ่งเข้ามา คนยังไม่บรรลุถึง ก็กระอักโลหิตจากปากคำหนึ่ง

ซือหนันถิงผุดลุกขึ้น ถามว่าเกิดเรื่องใด ศิษย์ที่กึ่งกลางคิดกล่าวกระไร เพิ่งอ้าปากขึ้นก็สลบไสลไป คนทางซ้ายที่ประคองมันไว้กล่าวว่า "เรียนจุนจู่ มันเผชิญกับลาโง่หัวล้านและหมิงจุนจู่ ไม่ เป็นหมิงโต้วที่ชายฝั่งทะเล"

ซือหนันถิงกับหยางฟงไหลสบตากันวูบแล้วกล่าว "พวกมันมาทำอะไร"

เวี่ยจือหยางหน้าแปรเปลี่ยนไป ร้องบอกว่า "รีบไปที่ถ้ำคืนซ่อน"

ทั้งหมดพอฟังค่อยได้คิด เยี่ยหลิงซูทำหน้าที่นำทาง ชักนำทั้งหมดถึงถ้ำคืนซ่อน เมื่อมาถึงหน้าถ้ำ เห็นประตูถ้ำปิดแง้มไว้ พอผลักประตูเข้าไป พบว่าฮัวหมิงนอนคว่ำกับพื้น แคร่หนังสือทางด้านทิศเหนือพังครืนลงมา ตำรับตำรากระจัดกระจายทั่วพื้นดิน

เยี่ยหลิงซูร้องโพล่งว่า ฮัวอี๋ โถมเข้าไปโอบอุ้มฮัวหมิงขึ้นมา สีอิ่งเจินก็แตะตรวจชีพจรดูแล้วกล่าว "แม่นางเยี่ยไม่ต้องร้อนรุ่ม ฮัวจุนจู่ยังมีชีวิตอยู่" พลางแผ่พุ่งกำลังภายในเข้าไป ฮัวหมิงก็สะท้านขึ้นคราหนึ่ง ลืมตาขึ้นอย่างช้าๆ มองดูทั้งหมดอย่างเลื่อนลอย

เยี่ยหลิงซูร่ำไห้ด้วยความยินดี สวมกอดฮัวหมิงเอาไว้ไม่ปล่อย นางสูญเสียมารดาตั้งแต่เล็ก ได้รับการชุบเลี้ยงจากฮัวหมิงจนเติบใหญ่ ถึงแม้เรียกหาเป็น**อี๋เหนียง** *(น้าสาว)* แต่ส่วนลึกของจิตใจยึดถือนางเป็นมารดา

สีอิ่งเจินส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า "แม่นางเยี่ยให้เราสอบถามฮัวจุนจู่สักครา"

เยี่ยหลิงซูค่อยกล้ำกลืนน้ำตาไว้ สือิ่งเจินจึงกล่าว “ฮัวจุนจู่ ท่านไฉนนอนอยู่บนพื้น?”

ฮัวหมิงค่อยฟื้นฟูสติสัมปชัญญะมาบ้าง ทบทวนหวนนึกแล้วกล่าว “เราเพิ่งเข้าถ้ำ ก็ถูกทำร้ายที่ต้นคอ หลังจากนั้นไม่รับรู้เรื่องราวใด” นางมองดูทั้งหมดเป็นเชิงถามไถ่ เยี่ยหลิงซูจึงบอกเล่าเรื่องที่ชงต้าซือกับหมิงโต้วไปแล้วย้อนกลับมาให้ทราบ ฮัวหมิงรับฟังจนหน้าถอดสี กล่าวว่า “นี่ต้องโทษว่าเราชะล่าใจ...ไม่ทราบว่าตำราภายในถ้ำสูญหายไปหรือไม่...”

ยามนั้นซือหนันถิงตรวจสอบตำรับตำราภายในถ้ำเที่ยวหนึ่ง ต้องขมวดคิ้ว คิดกล่าวแต่แล้วกล้ำกลืนไว้ ฮัวหมิงรีบถามว่า “มีอันใดสูญหายไป?”

ซือหนันถิงเงียบงันชั่วขณะ จึงกล่าวช้าๆ ว่า “เราไม่ทราบว่าอันใดสูญหายไป แต่ไม่พบเห็นภาพความลับฟ้าบรรจงสร้าง”

ฮัวหมิงมือเท้าเย็นเฉียบ ร้อนรุ่มใจจนสิ้นสติไป สือิ่งเจินจึงถามว่า “ซือจุนจู่ หยางจุนจู่ ภาพความลับฟ้าบรรจงสร้างเป็นตำรับตำราอันใด?”

ซือหนันถิงลังเลเล็กน้อย เหลียวดูหยางฟงไหลเป็นเชิงถามไถ่ หยางฟงไหลกล่าวอย่างหดหู่ว่า “เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ ยังปิดบังอันใด?”

ซือหนันถิงผงกศีรษะกล่าวว่า “ภาพความลับฟ้าบรรจงสร้างเป็นสมุดภาพเล่มหนึ่ง บันทึกเครื่องยนต์กลไกที่ปราชญ์ผู้รอบรู้ของวังความลับฟ้าตกทอดทิ้งไว้ ในสมัยราชวงศ์มองโกล ทัพมองโกลจุดไฟเผาวังความลับฟ้า ตำรับตำราส่วนใหญ่ในวังถูกเผาทำลาย ต่อมาซีคุนหลุนเหลียงเซียวรับบาดเจ็บสาหัส ติดตามทั้งหมดมาบนเกาะ มันไม่อาจหักใจทนดูภูมิปัญญาของวังความลับฟ้าสูญหาย ระหว่างที่พักรักษาตัว จึงรวบรวมเครื่องยนต์กลไกของวังความลับฟ้า จัดทำเป็นภาพความลับฟ้าบรรจงสร้างขึ้นมา หากไม่นึกถึงความประพฤติ เหลียงเซียวผู้นี้นับเป็นอัจฉริยบุรุษที่ยากพบพาน

ตามคำเล่าขาน ความรู้ด้านคณิตศาสตร์และเครื่องยนต์กลไกของมันเหนือล้ำกว่าปราชญ์ผู้รู้ทุกรุ่น หนังสือเล่มนี้ตั้งชื่อความลับฟ้า เพียงเป็นการแสดงความเคารพต่อวังความลับฟ้า แท้จริงแล้วเป็นบันทึกวิชาความรู้ทั้งมวลของมัน ต่อมาเหลียงซือฉินอาศัยตำราเล่มนี้ ช่วยเหลือจูหยวนจางขึ้นครองแผ่นดิน"

สีอิ่งเจินปั้นหน้าเคร่งเครียด ยกมือลูบเคราไม่กล่าววาจา เวี่ยจือหยางก็รับฟังจนอกสั่นขวัญแขวน กล่าวว่า "ลาโง่หัวล้านเป็นชาวมองโกล ตำราเล่มนี้ตกอยู่ในมือมัน ไยมิใช่เป็นภัยต่อแผ่นดิน?"

ซือหนันถิงกล่าวด้วยสีหน้าปั้นยากว่า "ถูกแล้ว ที่หนักหนาสาหัสคือส่วนที่ร้ายกาจที่สุดของตำราเล่มนี้มิใช่เครื่องไม้เครื่องมือรักษาเมือง หากเป็นยุทโธปกรณ์ในการตีเมือง ครั้งกระโน้นเหลียงเซียวนำทัพมองโกล ตีเมืองต้าซ้องพินาศสิ้น ชาวมองโกลถนัดในการสู้รบบนที่ราบ แต่ไม่จัดเจนในการตีเมือง ตำราเล่มนี้พอตกอยู่ในมือพวกมัน ไยมิใช่เฉกเช่นพยัคฆ์ติดปีก?"

ทั้งหมดล้วนหน้าถอดสี หยางฟงไหลต่อยหมัดใส่อากาศธาตุ ร้องว่า "น่าแค้นใจนัก เราเห็นกับตาว่าพวกมันแล่นเรือจากไปชัดๆ"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "เรือแล่นไปคนรั้งอยู่"

หยางฟงไหลงงงันวูบแล้วถามว่า หมายความอย่างไร ซือหนันถิงทอดถอนใจกล่าวว่า "หมายความว่าพวกมันให้เรือแล่นจากไปก่อน คนกลับรั้งอยู่บนเกาะ"

หยางฟงไหลร้องโพล่งว่า "อย่างนั้นพวกมันกลับขึ้นเรืออย่างไร?"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "บนเรือใหญ่คงจัดเรือเล็กไว้รอรับ"

หยางฟงไหลโถมออกจากถ้ำ วิ่งถึงชายฝั่งทะเล ทอดตามองไกลเห็นบริเวณน้ำจรดขอบฟ้ามีเงาดำจุดหนึ่ง เมื่อเพ่งพิจารณา ปรากฏว่าเป็นเรือเล็กลำหนึ่ง หยางฟงไหลต้องด่าทอว่า "ลาโง่หัวล้านกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์

นัก" หลังจากร่ำร้องด่าทอ ค่อยหันมาสอบถามซือหนันถิงว่า "ทำอย่างไรดี?"

ซือหนันถิงก็นึกหาแผนรับมือไม่ออก เวี่ยจือหยางพลันกล่าวว่า "ซือจุนจู่ ไม่ทราบจัดหาเรือเร็วให้ลำหนึ่งได้หรือไม่?"

ซือหนันถิงขบคิดแล้วเข้าใจ กล่าวถามว่า "ท่านคิดไล่กวดตามพวกมันไป?"

เวี่ยจือหยางตอบว่า "ถูกแล้ว ตอนนี้ลาโง่หัวล้านคงยังไม่จากไปไกล ข้าพเจ้ากับสีเต้าเจี้ยงไล่กวดตามไป ไม่แน่ว่าแย่งชิงตำรากลับมาไม่ได้"

ตอนนี้นับรวมฮัวหมิงเข้าไป สามสุดยอดเกาะตะวันออกล้วนรับบาดเจ็บ ส่วนหวินฉังไม่ทราบไปที่ใด สำหรับศิษย์อื่นยิ่งมิใช่คู่มือของชงต้าซือและพวก คิดช่วงชิงภาพความลับฟ้าบรรจงสร้างกลับมา มีแต่สีอิ่งเจินกับเวี่ยจือหยางจึงกระทำได้

ซือหนันถิงชั่งน้ำหนักดู เห็นว่าสีอิ่งเจินแม้ใกล้ชิดกับหงอู่ฮ่องเต้ หากภาพความลับฟ้าบรรจงสร้างตกอยู่ในมือจูหยวนจาง ยังดีกว่าตกเป็นของม้าเหล็กมองโกล หากชาวมองโกลอาศัยตำราเล่มนี้รุกรานลงใต้ ทำลายล้างชาวจงหยวน เกาะตะวันออกไยมิใช่เป็นคนบาปของแผ่นดิน?

นึกถึงตอนนี้ มันหันไปประสานมือสอบถามว่า "สีเต้าเจี้ยงคิดเห็นอย่างไร?"

สีอิ่งเจินเห็นซึ้งซึดซาต่อความเป็นความตาย ยึดถือความปลอดภัยส่วนตัวเป็นเรื่องรองลงไป แต่ใส่ใจต่อการคงอยู่หรือสูญเสียภาพความลับฟ้าบรรจงสร้างยิ่งกว่า ดังนั้นกล่าวว่า "เวี่ยจือหยางกล่าวถูกต้อง ตำราเล่มนี้เกี่ยวพันถึงชะตากรรมของแผ่นดิน อาตมาถือเป็นภาระหน้าที่ของตน"

ซือหนันถิงผงกศีรษะกล่าวว่า "ศิษย์พี่ถง ท่านเสาะหาศิษย์ที่ถนัดในการเดินเรือสักหลายคน จัดเตรียมเรือพันลี้ลำหนึ่ง นำสีเต้าเจี้ยงกับน้องแซ่เวี่ยไล่กวดตามศัตรูไป"

ถงเย่ารับคำคราหนึ่ง รีบรุดไปเตรียมการ สถานการณ์รีบร้อนคับขัน เวี่ยจือหยางกับสีอิ่งเจินจึงกล่าวคำอำลา เจียงเสี่ยวหลิวเห็นเวี่ยจือหยางจะจากไป สร้างความอัดอั้นตันใจยิ่ง เวี่ยจือหยางล่วงรู้ความคิดของมัน จึงกล่าว "ท่านพักรักษาตัวบนเกาะ ข้าพเจ้าพอช่วงชิงตำรากลับมาจะมาหาท่าน"

ขณะจะขึ้นเรือพร้อมกับสีอิ่งเจิน พลันได้ยินสุ้มเสียงสดใสเจื้อยแจ้ว เสียงหนึ่งดังว่า "ช้าก่อน" ทั้งสองเหลียวหน้าไป เห็นเยี่ยหลิงซูสาวเท้าก้าวปราดมา ร้องบอกว่า "ข้าพเจ้าจะไปด้วย"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "นี่เป็นการเสี่ยงชีวิต หาใช่ไปตกปลาไม่"

เยี่ยหลิงซูกล่าวเสียงเย็นชาว่า "ชีวิตท่านเป็นชีวิต ชีวิตข้าพเจ้ามิใช่ชีวิตหรือ ท่านตระเตรียมเสี่ยงชีวิต ข้าพเจ้ารู้จักแต่ตกปลาหรือ?"

นางระดมคำพูดออกมา จนเวี่ยจือหยางแทบรับมือไม่ไหว ได้แต่เปิดทางให้เยี่ยหลิงซูลงเรือ

เรือพันลี้ติดตั้งเครื่องยนต์กลไก ศิษย์เกาะตะวันออกหลายคนบังคับเรือแล่นปราดไปดุจเหินบิน ไม่นานให้หลัง เกาะเต่ายักษ์ศักดิ์สิทธิ์ก็ถูกทิ้งอยู่ทางด้านหลัง ผู้คนบนเกาะกลายเป็นจุดเล็กๆ สีดำ

เวี่ยจือหยางใช้สายตาส่งเกาะจนสาบสูญจากคลองจักษุ นึกถึงสองปีที่ผ่านมา บังเกิดความรู้สึกคล้ายมัจฉาคืนวารี วิหคโผบินขึ้นฟ้า

พลันได้ยินเสียงกูกู พอเหลียวหน้ามองเห็นเยี่ยหลิงซูยืนอยู่ที่หัวเรือ ยื่นข้อแขนขาวผ่องออก บนแขนเกาะไว้ด้วยเหยี่ยวทะเลสีเทามีลายจุดตัวหนึ่ง นกเหยี่ยวมีจะงอยปากราวตาขอ กรงเล็บคล้ายกิ่งหนาม ลักษณะท่าทางองอาจยิ่ง จึงหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า "นกที่สง่างามนัก เป็นท่านเลี้ยงไว้หรือ?"

เยี่ยหลิงซูไม่แยแสสนใจมัน เพียงลูบไล้ขนของเหยี่ยวทะเลเบาๆ เวี่ยจือหยางถูกตอกหน้ากลับมา รู้สึกไร้รสชาติยิ่ง ได้ยินศิษย์เกาะตะวันออกที่ด้านข้างคนหนึ่งกล่าวว่า "น้องแซ่เวี่ยยังไม่ทราบ เหยี่ยวตัวนี้เรียกว่า**หม่าหวิน** *(เมฆลายจุด)* เป็นหน่วยสอดแนมของเกาะเรา"

เวี่ยจือหยางพอฟังคำ "หน่วยสอดแนม" รีบถามว่า "ส่งมันไปค้นหาลาโง่หัวล้านหรือ?"

ศิษย์ผู้นั้นกล่าวว่า "ใช่แล้ว ไม่เช่นนั้นท้องทะเลกว้างไพศาล จะหาพวกมันพบได้อย่างไร?"

เวี่ยจือหยางกล่าวด้วยความสงสัยอยากรู้ว่า "นกพูดไม่ได้ หากพบเห็นลำเรือ จะบอกต่อพวกเราอย่างไร?"

ศิษย์ผู้นั้นกล่าวว่า "สัตว์ปีกมีภาษาสัตว์ปีก สัตว์สี่เท้ามีภาษาสัตว์สี่เท้า ยกตัวอย่างเช่นนกเหยี่ยวพบเห็นลำเรือ ตอนกลับมาจะบินวนกลางอากาศ บินวนหนึ่งรอบหมายความว่ามีเรือลำหนึ่ง บินวนสองรอบหมายความว่ามีเรือสองลำ หากมีเรือมากกว่าสามลำขึ้นไป จะบินวนสามรอบ หากว่าเป็นเรือใหญ่ จะบินวนเป็นวงใหญ่ หากเป็นเรือเล็ก จะบินวนเป็นวงเล็ก จากข้อนี้จะล่วงรู้ขนาดของเรือแล้ว"

เวี่ยจือหยางกล่าวชมเชยคำหนึ่ง จากนั้นกล่าวถามว่า "สัตว์ปีกที่ดุร้ายถึงเพียงนี้ จะฝึกให้มันเชื่อฟังวาจาอย่างไร?"

ศิษย์ผู้นั้นกล่าวว่า "นกเหยี่ยวมีนิสัยดุร้าย หากคิดฝึกจนเชื่องเชื่อจะเคี่ยวกรำทีละน้อย ท่านเคยได้ยินคำทรมานเหยี่ยวหรือไม่?"

เวี่ยจือหยางสั่นศีรษะ ศิษย์ผู้นั้นจึงกล่าว "เมื่อจับเหยี่ยวมา จะล่ามมันกับขอนไม้ ขังอยู่ในห้อง ให้อาหารเพียงเล็กน้อย ไม่ให้เข้านอน เช่นนี้อย่างเร็วสามวัน อย่างช้าเจ็ดวัน หากนกเหยี่ยวยอมเชื่อฟัง จะผงกหัวให้กับท่าน วิธีนี้เรียกว่าทรมานเหยี่ยว"

เวี่ยจือหยางถามว่า "หากว่าเจ็ดวันให้หลังยังไม่ยอมเชื่อฟังเล่า?"

ศิษย์ผู้นั้นหน้าหม่นหมองลง กล่าวเบาๆ ว่า “หากว่าเกินเจ็ดวัน นกเหยี่ยวจะเสื่อมทรุดลง เกรงว่าไม่อาจใช้สอยอีกต่อไป”

เวี่ยจือหยางงงงันวูบ ครุ่นคิดว่านกเหยี่ยวบินร่อนโดยเสรี หากถูกผู้คนจับตัวมา เผชิญการเคี่ยวกรำเช่นนี้ สุดท้ายตกเป็นทาส อย่างนั้นมิสู้ตายเสียให้สิ้นเรื่องราว

พลันเห็นเยี่ยหลิงซูยกมือขึ้น เหยี่ยวเมฆลายจุดก็โผบินขึ้นฟ้า หญิงสาวงอนิ้วจ่อกับปาก เป่าเป็นเสียงดังสองครา จากนั้นล้วงหยิบผ้าเช็ดหน้าสีแดงเข้มออกมาผืนหนึ่ง โบกกระพือเป็นจังหวะจะโคน บัดเดี๋ยวบน บัดเดี๋ยวล่าง บัดเดี๋ยวซ้ายบัดเดี๋ยวขวา เหยี่ยวทะเลก็บินวนอยู่เหนือศีรษะนางสองรอบ จากนั้นบินสูง บ่ายหน้าไปทางตะวันตก

เวี่ยจือหยางมองจนเหยี่ยวทะเลกลายเป็นเงาดำจุดหนึ่ง รู้สึกเมื่อยคออยู่บ้าง พอเหลียวหน้ามอง เห็นเยี่ยหลิงซูนั่งอยู่ที่หัวเรือ เหม่อมองท้องฟ้าทะเลกว้าง หว่างคิ้วแฝงแววอ้างว้าง

เวี่ยจือหยางขบคิดแล้วกล่าว “แม่นางเยี่ยถือว่าข้าพเจ้าไม่ดี ข้าพเจ้าขออภัยต่อท่าน ท่านเป็นยอดหญิงวีรสตรี ข้าพเจ้าเป็นอันธพาลร้านถิ่น หากต่อสู้เสี่ยงชีวิต ท่านต้องร้ายกาจกว่าข้าพเจ้า หากว่าตกปลา ข้าพเจ้าอย่างมากตกได้กุ้งฝอย ส่วนท่านตกได้ปลาวาฬตัวใหญ่”

กล่าวพลางหัวร่อออกมา มิคาดเยี่ยหลิงซูไม่แยแสสนใจ คล้ายไม่ได้ยินก็มิปาน

เวี่ยจือหยางได้แต่กลับเข้าห้องท้องเรือ ชักชวนสีอิ่งเจินเดินหมากฆ่าเวลา วางหมากพลางกล่าวพลางว่า “ข้าพเจ้าเพียงเห็นว่านางน่าเวทนา จึงสนทนาเป็นเพื่อนนาง นางนิ่งเฉยเช่นนี้ เกรงว่าจะอึดอัดจนล้มป่วยลง”

สีอิ่งเจินมองดูมัน คล้ายยิ้มไม่เชิงยิ้ม เวี่ยจือหยางถูกจ้องมองจนขนลุกเกรียว กล่าวถามว่า “ท่านมองดูข้าพเจ้าทำอะไร?”

สีอิ่งเจินผงกศีรษะกล่าวว่า “แม่นางผู้นี้งดงามน่าดูยิ่ง”

เวี่ยจือหยางคล้อยตามคำหนึ่ง สีอิ่งเจินวางหมากตาหนึ่ง ปากกล่าวว่า "ในความเห็นเรา พวกเจ้ากลับเหมาะสมยิ่ง"

เวี่ยจือหยางสะดุ้งเฮือก หมากในมือร่วงลงบนกระดานหมาก กลับพาตัวเข้าสู่จุดอับ ขณะจะเปลี่ยนใหม่ สีอิ่งเจินชิงกดมือไว้ กล่าวว่า "วิญญูชนที่แท้ไม่เปลี่ยนหมาก"

เวี่ยจือหยางตัดพ้อว่า "นักพรตเฒ่าอันกลอกกลิ้ง พูดจาเลอะเทอะแบ่งแยกสมาธิของข้าพเจ้า"

สีอิ่งเจินหัวร่อฮาฮากล่าวว่า "ในความเห็นเรา นี่เป็นเรื่องราวอันดีงาม หวินซวีมิใช่คนดี แต่ให้กำเนิดบุตรีอันดีงาม ยากนักที่พบพานเนื้อคู่ เจ้าหักใจปล่อยให้ผ่านไปหรือ?"

เวี่ยจือหยางร้องเพ้ยกล่าวว่า "ท่านเป็นนักพรตกลับประพฤติตนเป็นพ่อสื่อ"

สีอิ่งเจินยิ้มพลางกล่าวว่า "บุรุษสตรีหยินหยางเป็นบ่อเกิดของชีวิต เรานักพรตแม้ครองเพศบรรพชิต แต่นิยมส่งเสริมผู้คน เด็กน้อยพบพานหญิงงามไม่หวั่นไหวใจ ไยมิใช่เป็นคนปัญญาอ่อนผู้หนึ่ง?"

เวี่ยจือหยางสั่นศีรษะอย่างเงียบงัน สีอิ่งเจินสังเกตสีหน้ามันแล้วกล่าว "หรือว่าเจ้ามีนางในดวงใจแล้ว?"

เวี่ยจือหยางครุ่นคิด นางในดวงใจเราเป็นศิษย์คนเล็กของท่าน แต่เรื่องราวเกี่ยวพันถึงชื่อเสียงของจูเหว่ย จึงไม่สะดวกกับการบอกออกไป เพียงกล่าวว่า "เมื่อหยินหยางเป็นบ่อเกิดของชีวิต เต้าเจี้ยงไยไม่ส่งเสริมตัวเอง?"

สีอิ่งเจินตบหน้ามันเบาๆ กล่าวว่า "วานรน้อยกลับวิพากษ์เรา ผู้คนบางคนถือกำเนิดเกิดมา ต้องเป็นหลวงจีนนักพรต เวี่ยจือหยาง เจ้าไม่มีชะตาออกบวช มีคำกล่าวว่า ***'ขอเตือนท่านอย่าอาวรณ์อาภรณ์ไยทอง ท่านต้องหวงแหนวัยเยาว์อันสดใส มีบุปผาควรเด็ดดมชมชื่นใจ อย่าให้ไร้บุปผา***

ฝืนหักกิ่ง*" เจ้ากับแม่นางนั้นพอยืนเคียงคู่ นับเป็นคู่อันเหมาะสม"

เอ่ยถึงตอนนี้ ที่นอกห้องท้องเรือบังเกิดเสียงตวาดดังเจื้อยแจ้วว่า "จมูกโคปากพล่อย ระวังข้าพเจ้าจะตัดลิ้นของท่านออกมาโยนให้สุนัขรับประทาน"

เวี่ยจือหยางฟังออกว่าเป็นเยี่ยหลิงซู สร้างความแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ สีอิ่งเจินกลับไม่ตื่นเต้นตระหนก เพียงกล่าวว่า "ปากพล่อยควรตัดลิ้น ผู้ที่แอบฟังควรทำอย่างไร?"

ที่นอกห้องท้องเรือเงียบสงัดงัน สีอิ่งเจินยิ้มพลางช้อนตาขึ้น เห็นเวี่ยจือหยางไม่มีความรู้สึกใด ต้องครุ่นคิด 'มันเป็นตัวโง่งมหรือแสร้งเป็นงมงาย กลับฟังคำพูดของเราไม่ออก?'

ทั้งสองเดินหมากอยู่ครึ่งค่อนวัน ศิษย์ที่นำร่องลำเรือเข้ามารายงานว่า "เหยี่ยวเมฆลายจุดพบเห็นเรือใหญ่ลำหนึ่ง บ่ายหน้าไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ"

เวี่ยจือหยางร้องโพล่งว่า "ประหลาด พวกมันไม่ไปทางตะวันตก บ่ายหน้าไปทางตะวันตกเฉียงเหนือทำอะไร?"

สีอิ่งเจินพอฟังจึงชักชวนเวี่ยจือหยางออกไปชมดู ทั้งสองเดินออกจากประตูห้องท้องเรือจนถึงบริเวณหัวเรือ

เยี่ยหลิงซูยืนชดช้อยที่หัวเรือ ยกมือข้างหนึ่งให้เหยี่ยวทะเลยึดเกาะ ทอดสายตามองไกล คิ้วเรียวของนางขมวดมุ่น แฝงความเศร้าหม่นหมอง สองแก้มคล้ายหยกขาว งดงามสุดเปรียบปาน เวี่ยจือหยางแม้มีหญิงคนรักอยู่แล้ว ยังชมดูจนหัวใจเต้นแรงขึ้นมา

เยี่ยหลิงซูป้อนเนื้อให้กับเหยี่ยวชิ้นหนึ่ง จากนั้นขยับแขน เหยี่ยวทะเลก็โบยบินไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ เรือพันลี้แล่นตามติดแหวกฝ่า

---

* จากบทกวีชื่ออาภรณ์ไยทองสมัยราชวงศ์ถัง

ฟองคลื่นไปอย่างรวดเร็ว

เดินเรือเป็นเวลาหนึ่งคืน เช้าวันรุ่งขึ้นระหว่างฟ้าจรดน้ำทะเลที่เบื้องหน้าพลันปรากฏใบเรือสีขาวผืนหนึ่งขึ้น บนใบเรือปักรูปจระเข้สีทองตัวหนึ่ง เวี่ยจือหยางจดจำออกว่าเป็นเรือของซงต้าซือ ขณะจะเร่งรัดให้ลูกเรือไล่กวดตาม พลันเห็นสีอิ่งเจินขมวดคิ้ว สีหน้าประหลาดพิกลยิ่ง ต้องถามว่า “สีเต้าเจี้ยง ท่านเป็นไรแล้ว?”

สีอิ่งเจินสั่นศีรษะกล่าวว่า “ไม่มีใด เราพลันนึกถึงเรื่องหนึ่ง

เวี่ยจือหยางขณะจะซักถามรายละเอียด พลันเห็นเรือใหญ่ที่เบื้องหน้าหันหัวกลับแล่นตรงมา เหล่าศิษย์เกาะตะวันออกร้องว่า “โจรชั่วร้ายเสนอหน้ามาแล้ว”

เยี่ยหลิงซูตาแหลมคม พอเพ่งตามองต้องร้องบอกว่า “ผิดท่า รีบจัดเตรียมธนูเพลิงกับปืนใหญ่”

ในเสียงร้องบอก เรือใหญ่แล่นใกล้เข้ามา เหล่านักรบมองโกลบนเรือเรียงรายเป็นแถวเดียว มือถือคันธนูแกร่ง พาดธนูเพลิงพร้อมยิง ปืนใหญ่หลายกระบอกบรรจุดินปืน สายชนวนที่ปลายกระบอกปืนใหญ่ลุกไหม้ดังซี่ซี่

บนเรือพันลี้โกลาหลวุ่นวาย เหล่าศิษย์รีบขนย้ายอาวุธเพลิงออกมา แต่ยังชักช้าก้าวหนึ่ง ได้ยินเสียงยิงปืนใหญ่ ทรายเหล็กสาดซัดดุจห่าฝน หัวเรือของเรือพันลี้แหลกกระจุย ศิษย์เกาะตะวันออกหลายคนเคลื่อนไหวชักช้า ถูกยิงทำร้ายล้มลง ตามด้วยเสียงขวับเขวียว ธนูเพลิงปลิวว่อนมาดุจฝูงตั๊กแตนเต็มท้องฟ้า ยิงถูกใบเรือและพื้นกระดานเรือ ใบเรือลุกพรึบขึ้นมา

ศิษย์เกาะตะวันออกแทบไม่มีกำลังตอบโต้กลับไป พากันหาที่กำบังปากร่ำร้องด่าทอ ในชีวิตเวี่ยจือหยางเพิ่งประสบเหตุยุทธนาวีเป็นครั้งแรก จึงมองดูเปลวไฟลุกไหม้ ไม่ทราบทำอย่างไรดี สีอิ่งเจินเคยติดตามหงอู่

ฮ่องเต้ทำศึกไปทุกทิศา การศึกที่ทะเลสาบผอหยาง ซึ่งเป็นยุทธภูมิชี้ขาด ก็ยืนหยัดอยู่ข้างพระวรกายฮ่องเต้ ยามนั้นไม่แตกตื่นลนลาน ร้องถามว่า "นายท้ายเรืออยู่ที่ใด?"

ศิษย์ที่มีอายุมากกว่าผู้หนึ่งเดินออกมาขานรับคำหนึ่ง สีอิ่งเจินถามว่า "เรือพันลี้มีต้นกำเนิดจากวังความลับฟ้า ใช่ขับเคลื่อนด้วยกลไกหรือไม่?"

นายท้ายเรือผงกศีรษะรับ สีอิ่งเจินร้องว่า "ประเสริฐ แล่นเรือพุ่งชนใส่เรือข้าศึก"

นายท้ายเรือเข้าใจในบัดดล เรียกระดมศิษย์ที่หลงเหลือลงไปยังก้นท้องเรือ บังคับกลไกทำงาน ไม่นานให้หลัง กงล้อไม้ที่สองข้างกราบเรือก็หมุนรอบอย่างเร่งร้อน สีอิ่งเจินยังตำหนิว่าเรือแล่นช้าเกินไป บอกให้เยี่ยหลิงซูเฝ้าอยู่เบื้องบน ตนเองกับเวี่ยจือหยางลงไปช่วยเหลืออีกแรงหนึ่ง

ทั้งหมดบังคับกงล้อไม้หมุนรอบ ก่อเกิดเป็นเกลียวคลื่นรุนแรง เสียงน้ำดังเกรียวกราว พุ่งชนใส่เรือใหญ่

ซงต้าซือชิงลงมือก่อน คิดทำลายเรือข้าศึก มิคาดเรือพันลี้แม้สูญเสียใบเรือ ยังสามารถแล่นรุดหน้า หลวงจีนใหญ่เห็นผิดท่า สั่งให้หันหัวเรือ เรือใหญ่เพิ่งหันเหถึงกลางคัน ก็บังเกิดเสียงโครมใหญ่ เรือพันลี้คล้ายสิ่วที่เผาไฟจนแดง เจาะเข้าด้านซ้ายของลำเรือ พื้นกระดานเรือพอเผชิญอัคคี ก็ลุกไหม้ขึ้นมา

เหล่านักรบมองโกลโอนไปเอนมา ส่งเสียงร้องเอะอะโวยวาย ซงต้าซือถ่วงกำลังมายังสองเท้า ยืนหยัดอยู่บนเรือ พอเงยหน้าขึ้นเห็นท่ามกลางควันไฟปรากฏร่างอ้อนแอ้นถลันวูบ เยี่ยหลิงซูกระโดดขึ้นเรือใหญ่ก่อน กระบี่มังกรเขียวยืดหดแปลบปลาบ ทำร้ายนักรบมองโกลล้มตายลง

หมิงโต้วตวาดก้อง ควงดาบหัวตัดก่อเกิดเป็นประกายสีขาวผืนหนึ่งเข้ามา เยี่ยหลิงซูก็ร่ายรำกระบี่เข้าปะทะ เห็นประกายดาบคล้ายระลอกคลื่น

ทยอยไล่ กระบี่แลบแปลบปลาบดุจงูเงิน ต่อสู้กันอย่างดุเดือด

ชงต้าซือมองดูแวบหนึ่ง ก็ตะปบสมอเหล็กตัวหนึ่ง กวาดใส่กระบี่มังกรเขียว เยี่ยหลิงซูรับมือหมิงโต้ว รู้สึกกินแรงอยู่แล้ว พลันรู้สึกมีกระแสลมอันรุนแรงกดทับมา คิดถลันหลบก็ไม่ทันการณ์

พลันได้ยินเสียงหัวร่อดังยาวนาน ควันไฟแยกออกไปยังสองฟากข้าง สีอิ่งเจินพุ่งปราดเข้ามา เปลื้องชุดพรตออกม้วนเป็นมัด พัวพันสมอเหล็กเอาไว้ ต่อจากนั้นแผ่พุ่งพลังลมปราณ กระชากดึงสมอเหล็กเข้ามา

สมอเหล็กกวาดผ่านใต้เท้าของสีอิ่งเจิน กระแทกนักรบมองโกลผู้หนึ่งศีรษะแตกมันสมองไหลทะลัก สภาวะของสมอเหล็กยังไม่อ่อนโทรม เสียงโครมเมื่อกระแทกเสากระโดงเรือต้นหนึ่งหักโค่นลงมา ใบเรือพอเผชิญอัคคี ก็ลุกพรึบขึ้นมา

ชงต้าซือหยุดสมอเหล็กไว้อย่างยากเย็น พอเพ่งตามอง เห็นศิษย์เกาะตะวันออกหลายคนติดตามสีอิ่งเจินกระโดดขึ้นเรือใหญ่ ร่ายรำดาบทวนเข่นฆ่าสังหารลูกเรือบนเรือ จึงบิดกายวูบ สะบัดสายโซ่บนสมอเหล็กออก สายโซ่ยืดยาวราวงูพิษ กวาดถูกศิษย์เกาะตะวันออกผู้หนึ่งจนกระอักโลหิตจากปาก หงายร่างร่วงหล่นลงในทะเล

สีอิ่งเจินช่วยเหลือไม่ทันการณ์ จึงบันดาลโทสะขึ้นมา ขยับชุดยาวในมือ ม้วนพันทวนยาวที่จ้วงแทงมาเล่มหนึ่งเอาไว้ ชายฉกรรจ์ที่ใช้ทวนรู้สึกง่ามมือปวดแปลบ ทวนยาวหลุดจากมือไป ยามนั้นสมอเหล็กจู่โจมมาถึงอีกครา สีอิ่งเจินจึงใช้ทวนแทนกระบี่ เขี่ยใส่สมอเหล็ก จนคันทวนงอโค้งดุจคันธนู พลังหนึ่งแข็งกร้าวหนึ่งอ่อนหยุ่น ทำการหักล้างกัน สีอิ่งเจินพลันเบิ่งตาตวาดก้อง คันทวนก็เหยียดตรง เสียงอึงอลเมื่อกระแทกสมอเหล็กกระดอนกลับไป

ส่วนเยี่ยหลิงซูต่อสู้กับหมิงโต้ว รู้สึกหนักมือกินแรงทีละน้อย เพลงดาบของหมิงโต้วไม่นับเป็นอย่างไร แต่ฝ่ามือที่แฝงมากับดาบยากระวัง

ป้องกัน ยามนั้นหมิงโต้วใช้ดาบปัดป่ายกระบี่ออกห่าง จี้นิ้วชี้ข้างซ้ายออกแผ่พุ่งพลังหนึ่งหยดน้ำใส่ท้องน้อยของหญิงสาว เยี่ยหลิงซูรีบใช้ฝ่ามือเมฆวารีเข้าคลี่คลาย ดรรชนีฝ่ามือพอเผชิญพบกัน พลังอันแหลมคมจี้ถูกข้อมือหญิงสาว เยี่ยหลิงซูรู้สึกเจ็บปวดชาด้าน ครึ่งซีกร่างปราศจากความรู้สึก

หมิงโต้วถือโอกาสคุมดาบม้วนจู่โจมเข้ามา เยี่ยหลิงซูฝืนใจใช้กระบี่ฟันดาบใหญ่ หมิงโต้วทราบว่ากระบี่มังกรเขียวคมกล้า ไม่กล้าปะทะหักหาญ เปลี่ยนเป็นใช้ดาบชักนำสภาวะกระบี่ของเยี่ยหลิงซูพ้นห่าง มือซ้ายเกร็งกำลังกราดฟาดใส่ทรวงอกของหญิงสาว

เยี่ยหลิงซูคิดรั้งกระบี่กลับก็ไม่ทันการณ์ ในใจเกิดความรู้สึกสิ้นหวัง พลันได้ยินหมิงโต้วขู่คำรามคราหนึ่ง กวาดฝ่ามือกลับหลัง เยี่ยหลิงซูไม่ขบคิดมากความ รีบพุ่งถอยไปด้านหลัง พอเพ่งตามอง เห็นเวี่ยจือหยางกวัดแกว่งขลุ่ยหยกต่อสู้อยู่กับหมิงโต้ว

ที่แท้เวี่ยจือหยางเห็นเยี่ยหลิงซูคับขันอันตราย จึงดำเนินแผนล้อมวุ่ยช่วยจ้าว มาถึงด้านหลังหมิงโต้ว จี้ขลุ่ยใส่กลางหลังมัน หมิงโต้วได้ยินเสียงลมแหวกฝ่าอากาศ ได้แต่ละทิ้งหญิงสาว เปลี่ยนเป็นซ้ายฝ่ามือขวาดาบ เข่นฆ่าจนเวี่ยจือหยางถอยร่นไป

หมิงโต้วฟาดฝ่ามือหลอกล่อ จู่โจมใส่ใบหน้าเวี่ยจือหยาง เวี่ยจือหยางยกขลุ่ยปิดป้อง มิคาดดาบหัวตัดกลับกลายเป็นประกายสายฟ้าสายหนึ่ง ม้วนใส่หว่างเอวของมัน ยามคับขันจวนเจียน ได้ยินเสียงติง ประกายกระบี่สายหนึ่งแหวกจู่โจมมา ฟันดาบหักเป็นสองท่อน ปลายแหลมของดาบพุ่งไปปักใส่ทรวงอกนักรบมองโกลผู้หนึ่ง

หมิงโต้วลอบด่าทอในใจ รั้งดาบหักกลับมาคุ้มครองกาย เห็นเยี่ยหลิงซูชิงจู่โจมเข้าหา รุกไล่หมิงโต้วถอยร่น เวี่ยจือหยางก็ถือขลุ่ยหยกกลุ้มรุมใส่ เยี่ยหลิงซูพบว่าขลุ่ยหยกของมันใช้กระบวนท่าที่คุ้นตา พอเพ่งพิจารณาดู กลับมีส่วนคล้ายกับท่ากระบี่ของตนเอง สร้างความสงสัยใจแก่

หญิงสาวยิ่ง แต่ยามเผชิญศัตรูเข้มแข็ง ไม่ทันเอ่ยปากซักถาม

หักล้างกันสิบกว่ากระบวนท่า เวี่ยจือหยางพบว่าหมิงโต้วยามลงมือ พยายามหลีกเลี่ยงจากขลุ่ยหยก ต้องครุ่นคิด หรือเฒ่าทารกนี้ยังไม่เลิกล้มความคิดครอบครองขลุ่ยเขียวศูนยตา ดังนั้นยื่นขลุ่ยหยก จงใจปะทะกับคมดาบ หมิงโต้วก็ลากดาบพาดขวางไม่ปะทะกับขลุ่ยหยก

เวี่ยจือหยางลอบหัวร่อในใจ ยามนั้นปราศจากจากข้อกริ่งเกรง ใช้ขลุ่ยหยกรุกไล่ จงใจปะทะกับคมดาบ หมิงโต้วยังคิดครอบครองของวิเศษ แม้ตกอยู่ในห้วงคับขัน ยังไม่อาจหักใจทำลายขลุ่ยหยก เมื่อเป็นเช่นนี้ กลับถูกเวี่ยจือหยางคุกคามล่าถอย

เยี่ยหลิงซูเล็งเห็นโอกาส ตวาดคำ “อยู่” กระบี่อ่อนแหวกผ่านม่านดาบเข้าใส่ กวาดใส่ทรวงอกด้านซ้ายของหมิงโต้ว จนประกายโลหิตฉีดพุ่ง หมิงโต้วเซถอยไปด้านหลัง ไม่ทันยืนหยัดมั่น เวี่ยจือหยางก็จี้พุ่งขลุ่ยหยกมา พอดีจี้ถูกชายโครงข้างขวาของมัน

หมิงโต้วถึงกับครึ่งซีกร่างชาด้าน เลือดลมประดังขึ้นมา จึงรีบกระโดดพุ่งถอย เยี่ยหลิงซูกับเวี่ยจือหยางพอช่วงชิงมีเปรียบ ก็จู่โจมโหมรุก หมิงโต้วสู้พลางถอยพลาง จนเข้าใกล้อัคคีเพลิงทางด้านหลัง

หยางจิ่งกับเหอเฉียวเห็นอาจารย์เพลี่ยงพล้ำจึงผละจากคู่ต่อสู้ สะอึกปราดเข้ามา ยามนั้นมือซ้ายของเยี่ยหลิงซูใช้การได้แล้ว จึงตวัดมือซัดเข็มพิรุณราตรีออก ชายหนุ่มทั้งสองไม่ทันระวัง ล้วนถูกเข็มซัดทำร้ายล้มลง

หมิงโต้วทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ขู่คำรามพลางฟาดฟันดาบ คุกคามหนุ่มสาวทั้งสองล่าถอย ขณะจะไปตรวจดูอาการของศิษย์ทั้งสอง กระบี่ขลุ่ยก็จู่โจมเข้ามาใหม่

ยามนั้นอัคคีโหมแรงกว่าเดิม บนดาดฟ้าเรือเกิดควันดำคละคลุ้ง เยี่ยหลิงซูเห็นเช่นนั้นฉุกใจคิด มือขวาใช้กระบี่พัวพันหมิงโต้วไว้ มือซ้ายใช้ท่วงท่าดาวฟ้าแต้มมังกร ซัดเข็มพิรุณราตรีใส่เหล่านักรบมองโกล ภายใต้

ควันไฟตลบอบอวล กระทบถึงการมองเห็น อย่าว่าแต่เข็มทองมีขนาดเล็ก ได้ยินเสียงโครมโครม มีคนถูกเข็มซัดทำร้ายล้มลง

ชงต้าซือพบว่าผิดท่า หากปล่อยให้เยี่ยหลิงซูซัดเข็มออก กำลังที่นำมาคงต้องล้มตายหมดสิ้น ยามร้อนรุ่มใจจึงควงสมอเหล็กจู่โจม แต่หลวงจีนยิ่งโหมรุก สีอิ่งเจินยิ่งหนักแน่นเยือกเย็น พลันได้ยินเสียงกร๊อบ ตัวเรือเอียงวูบ พลิกล้มไปทางซ้ายอย่างช้าๆ

ที่แท้เรือพันลี้พุ่งชนเรือใหญ่เป็นรู ตอนแรกตัวเรือยังติดคาอยู่ น้ำทะเลไม่ไหลเข้ามา แต่หลังจากเกิดเหตุเพลิงไหม้ กระดูกงูของเรือพันลี้ยุบตัวลง เผยเห็นช่องแตก น้ำทะเลไหลทะลักเข้ามา เห็นแน่ชัดว่าเรือใหญ่ต้องจมลงแล้ว

เหล่าลูกเรือและนักรบบนเรือโกลาหลวุ่นวาย พากันรุดไปแย่งชิงเรือเล็กกู้ชีพ ยังไม่ทันเข้าใกล้ ภายในห้องท้องเรือมีคนพุ่งขวับออกมา กราดฟาดฝ่ามือติดต่อกัน ทำร้ายนักรบมองโกลล้มลงหลายคน

เหล่านักรบพอเห็นผู้มาชัดตา ต้องร้องว่า “จู๋เซียนเซิง ท่านเสียสติแล้วหรือ?” ผู้มาเป็นจู๋อิงฟงเอง มันหน้าขาวซีด มือซ้ายหนีบร่างซื่ออ๋องซุน มือขวาตะปบเรือเล็กลำหนึ่ง โยนลงกลางทะเล จากนั้นกระโดดลงไป

ทุกผู้คนงงงันวูบ จากนั้นโถมออกไปแย่งชิงเรือ เรือเล็กกู้ชีพมีเพียงสี่ลำ เรือมีจำนวนน้อยผู้คนมากมาย เพราะเพื่อแย่งชิงเรือ ทั้งหมดกลับต่อยตีกันวุ่นวาย

ชงต้าซือเห็นเช่นนั้น จึงโถมใส่กลุ่มคน ยื่นสองมือตะปบคว้าผู้คนสองคน จับโยนใส่สีอิ่งเจิน สีอิ่งเจินครุ่นคิดว่าหากถลันหลบ คนทั้งสองนี้ต้องตกทะเลไป นักพรตชราถือเมตตาธรรม จึงละทิ้งทวนในมือ รับร่างคนทั้งสองไว้ มิคาดเพิ่งรับคนไว้ รู้สึกมีพลังมหาศาลโถมทะลักมา ต้องถอยกายไปสองก้าว ค่อยยืนหยัดมั่น แต่ปลายพลังของพลังวชิรทรงพลังยังกระแทกใส่มัน จนเลือดลมพลุ่งพล่านปั่นป่วน

ยังไม่ทันโคจรพลัง ชงต้าซือก็ตะปบคว้าผู้คนอีกสองคนโยนมา สีอิ่งเจินได้แต่รับคนเอาไว้ ชงต้าซือหัวร่อฮาฮา ยังคงตะปบคว้าผู้คนที่อยู่หน้าเรือเล็กกู้ชีพ โยนใส่สีอิ่งเจิน ทั้งหมดทั้งแตกตื่นทั้งหวาดกลัว พากันแตกฮือออกไป

ชงต้าซือพลันต่อยออกสองหมัด ต่อยทำลายเรือเล็กสองลำ ทั้งหมดล้วนชมดูไม่เข้าใจ เห็นหลวงจีนใหญ่ตะปบเรือเล็กที่หลงเหลือเพียงลำเดียวขึ้น ร้องบอกว่า “สีเต้าเจี้ยง แล้วพบกันใหม่” กล่าวจบโยนเรือเล็กลงทะเล จากนั้นกระโดดตามลงไป หยิบฉวยพายไม้สองเล่ม สลับสับเปลี่ยนกันจ้วงพาย เรือเล็กคล้ายปลาหลีฮื้อมีชีวิต พุ่งกระโจนไปข้างหน้า

สีอิ่งเจินรุดถึงข้างเรือ ชงต้าซือก็ล่วงหน้าไปกว่าสิบวา นักพรตชราทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ด่าทอในใจว่า หลวงจีนใหญ่ใจดำอำมหิต ชงต้าซือแย่งชิงเรือไปลำหนึ่ง แต่ทำลายเรือเล็กอีกสองลำ อย่างนั้นทั้งศัตรูและฝ่ายตนล้วนต้องเสียชีวิตพร้อมกับเรือที่จมลง

ผู้คนบนเรือใหญ่ล้วนสิ้นหวัง พากันร่ำร้องด่าทอออกมา สีอิ่งเจินเหลียวซ้ายแลขวา พลันตะปบสมอเหล็กขึ้น รวบรวมเรี่ยวแรงทั่วร่างทุ่มใส่เรือเล็กของชงต้าซือ

ชงต้าซือเอาแต่แจวเรือ พลันรู้สึกมีกระแสลมอันหนักหน่วงกดทับใส่ศีรษะ จึงรีบเบี่ยงตัวหลบเลี่ยง ได้ยินเสียงโครม สมอเหล็กเกี่ยวใส่ท้ายเรือ สีอิ่งเจินพอลากดึงสายโซ่บนสมอเหล็ก ก็ลากดึงเรือเล็กกลับไปหลายวา

ชงต้าซือแค่นเสียงอย่างเดือดดาล แกะสมอเหล็กออก มิคาดสีอิ่งเจินละทิ้งสายโซ่ กระโดดลอยตัวขึ้น เหินบินมายังเรือเล็ก

ชงต้าซือไม่ทันซัดขว้างสมอเหล็กออก สีอิ่งเจินก็ลอยตัวถึงเหนือศีรษะ จึงควงพายไม้กวาดใส่ สีอิ่งเจินก็เสือกส่งทวนออก ชิงจ้วงแทงใส่เรือเล็ก จากนั้นลื่นไหลลงมาตามทวน ทิ้งตัวลงบนเรือเล็ก ร้องบอกว่า “หลวง

จีนใหญ่ หากยังโอ้อวดอีก ทั้งหมดต้องตกตายตามกัน"

ขอเพียงมันกระทืบเท้า ก้นท้องเรือจะแตกแยกออก ดังนั้นชงต้าซือถือพายไม้ ถลึงมองฝ่ายตรงข้าม พลันได้ยินเสียงกร๊อบแกร๊บ เรือใหญ่แตกออกเป็นเสี่ยงๆ จมลงสู่ก้นทะเลอย่างช้าๆ ผู้คนบนเรือล้วนตกน้ำ ส่งเสียงร้องขอความช่วยเหลือดังระงม

สีอิ่งเจินเป็นห่วงเวี่ยจือหยางและพวกจึงเหลียวหน้ามอง เห็นท่ามกลางเกลียวคลื่นปรากฏศีรษะคนสลอนตา เวี่ยจือหยางกอดไม้กระดานเรือแผ่นหนึ่ง ทะลึ่งตัวขึ้นจากน้ำทะเล ส่วนเยี่ยหลิงซูอยู่ข้างกายมัน มือหนึ่งกอดไม้กระดานเรือ อีกมือหนึ่งยังถือกระบี่มังกรเขียวไม่ปล่อย ที่ห่างไปไม่ไกล หมิงโต้วก็กอดไม้กระดานเรือ บัดเดี๋ยวลอยบัดเดี๋ยวจมลง

นอกจากคนทั้งสามแล้ว ยังมีนักรบมองโกลกับศิษย์เกาะตะวันออกจำนวนหนึ่งกอดเศษไม้กู้ชีพไว้ พอเห็นเรือเล็กอยู่เบื้องหน้า ต่างพากันว่ายน้ำมา สีอิ่งเจินลอบร้อนรุ่มใจ เรือเล็กมีเพียงลำเดียว หากทั้งหมดคิดขึ้นเรือ เรือต้องจมลงแน่นอน

ขณะลำบากใจ ชงต้าซือพลันควงสมอเหล็กกวาดใส่นักรบมองโกลผู้หนึ่ง นักรบนั้นไม่ทันหลบเลี่ยง ถูกทำร้ายศีรษะแตกโลหิตหลั่งไหล เหลือกตาขึ้นจมลงไป สีอิ่งเจินต้องกระชากเสียงว่า "หลวงจีนใหญ่ ท่านไฉนทำร้ายคน?"

ชงต้าซือกล่าวเสียงเย็นชาว่า "คนเหล่านี้พอขึ้นเรือ พวกเราต้องจบสิ้นอวสาน หากเต้าเจี้ยงมีแผนแยบคายอื่น อาตมายินดีล้างหูรอรับฟัง"

สีอิ่งเจินไม่ทันตอบคำ ชงต้าซือก็กวัดแกว่งสมอเหล็ก ฟาดหวดผู้ที่ว่ายน้ำเข้าใกล้อีกสองคนเสียชีวิต สีอิ่งเจินต้องตวาดว่า "หยุดมือ หาไม่อย่าได้โทษว่าเราไร้ไมตรี"

ชงต้าซือใคร่ครวญดู เรือเล็กลำนี้ยาวเพียงหนึ่งวา กว้างเพียงห้าเชียะ หากต่อสู้กับมันบนพื้นที่อันจำกัดเช่นนี้ หนึ่งนั้นยากมีความหวัง

เอาชัย สองต่อให้เอาชนะได้ ก็ไม่อาจรอดพ้นจากชะตากรรมเรืออับปาง คนตกตาย

ชงต้าซือขบคิดอย่างรวดเร็วแล้วกล่าว "เต้าเจี้ยงมีใจเมตตา อาตมานิยมเลื่อมใสยิ่ง แต่ตอนนี้มีเรือลำเดียว ผู้คนมีมากมาย หากทุกคนล้วนขึ้นเรือ มิสู้กระโดดลงทะเลให้หมดสิ้น อาตมามีวิธีหนึ่ง ไม่ทราบเต้าเจี้ยงต้องการฟังหรือไม่?"

สีอิ่งเจินก็ไม่ต้องการแตกหักกับหลวงจีนใหญ่ จึงถามว่า "วิธีอันใด?"

ชงต้าซือกล่าวว่า "เรือลำนี้อย่างมากบรรทุกผู้คนได้หกคน นอกจากเราท่านแล้ว สามารถรองรับผู้คนอีกสี่คน เพื่อความยุติธรรม เราท่านต่างเลือกผู้คนสองคน รวมจนครบจำนวนหกคนเป็นอย่างไร?" หลวงจีนใหญ่เปล่งเสียงจากจุดศูนย์ที่ท้องน้อย คำพูดเหล่านี้ถ่ายทอดไปทั่วท้องทะเล ทุกคนล้วนแต่ได้ยิน

สีอิ่งเจินขมวดคิ้วสั่นศีรษะกล่าวว่า "เพียงคัดเลือกผู้คนสี่คน ที่เหลือจะทำอย่างไร ช่วยคนคนหนึ่ง ต้องฆ่าคนหลายคน เป็นความโหดเหี้ยมอำมหิตถึงเพียงไหน?"

ชงต้าซือกวาดตาไปยังท้องทะเล กล่าวว่า "หากว่าเหลือเพียงสี่คนก็ประเสริฐ"

พลันได้ยินเสียงแผดร้องคำหนึ่ง สีอิ่งเจินกวาดตาไปตามเสียง เห็นนักรบมองโกลผู้หนึ่งตะปบคว้าเพื่อนพ้องที่ข้างกายไว้ กำหมัดอันใหญ่โตกระแทกใส่ศีรษะอีกฝ่าย ผู้ที่ถูกทำร้ายหลั่งโลหิตจากจมูกปาก นักรบนั้นต่อยติดต่อกันหลายหมัด จากนั้นคลายมือออก คนผู้นั้นก็กางแขนเหยียดขา จมลงในทะเล

บนผิวทะเลเงียบงันไปชั่วขณะ ทุกผู้คนค่อยคล้ายตื่นจากความฝัน จู่โจมลงมือใส่ผู้คนที่ข้างกาย ยามคับขันเป็นตาย ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ยั้งมือไว้ไมตรี แว่วเสียงแผดร้องดังขึ้น มีคนถูกลอบทำร้ายเสียชีวิต จมลงสู่ก้นทะเล

เวี่ยจือหยางลอยคออยู่กลางทะเล ยังไม่ทันขบคิดใคร่ครวญ พลันรู้สึกมีพลังขุมหนึ่งจู่โจมถึงตัว สร้างความอึดอัดขัดข้อง ต้องคลายมือจากไม้กระดานเรือ จมลงสู่ก้นทะเลราวก้อนหินก้อนหนึ่ง

เวี่ยจือหยางยื่นมือออก แต่ร่างอ่อนระทวย น้ำทะเลทะลักเข้าปาก รสชาติทั้งเค็มทั้งขม พลันปรากฏมือขาวผ่องข้างหนึ่งยื่นมาจากด้านข้าง คว้าจับข้อมือมันไว้ หิ้วร่างมันขึ้นไป

เวี่ยจือหยางเหลียวหน้าไป เห็นเยี่ยหลิงซูแหวกว่ายมาถึงด้านข้าง ผมยาวพวยพุ่งขึ้นฟ้า ราวกับสาหร่ายน้ำสีดำกลุ่มหนึ่ง นางใช้มือซ้ายคล้องแขนเวี่ยจือหยาง มือขวาจ้วงแทงกระบี่ออก คมกระบี่แหวกฝ่าสายน้ำ บังเกิดเป็นกระแสเป็นเส้นสาย

ที่เบื้องหน้าปลายกระบี่ หมิงโต้วบัดเดี๋ยวรุกบัดเดี๋ยวถอย ฟาดฝ่ามือออกไม่หยุดยั้ง แต่ละฝ่ามือบังเกิดกระแสลับขุมหนึ่ง พอจู่โจมถึงตัวเยี่ยหลิงซูกับเวี่ยจือหยาง คล้ายกับถูกค้อนเหล็กกระแทกใส่

วิชาลมหายใจปลาวาฬความจริงเป็นซีคุนหลุนเหลียงเซียวบัญญัติขึ้นกลางทะเล แผ่พุ่งกำลังภายในตามระลอกคลื่น ยังทรงอานุภาพกว่าบนบก เวี่ยจือหยางถูกฟาดฝ่ามือใส่ก่อน ส่วนกระบี่ของเยี่ยหลิงซูไม่อาจจู่โจมไกล จึงถูกหมิงโต้วรุกไล่ถอยร่น หมิงโต้วเห็นศิษย์รักทั้งสองตกตายพร้อมกับเรือที่จมลง ต้นเหตุสืบเนื่องจากเยี่ยหลิงซู จึงแค้นหนุ่มสาวทั้งสองจับใจ คิดฆ่าทิ้งให้จงได้

มันรุกเร้าทุกฝีก้าว มิคาดเยี่ยหลิงซูรั้งกระบี่กลับ ตวัดมือวูบ ในน้ำบังเกิดริ้วรอยสีขาวหลายสาย หมิงโต้วรีบถลันหลบ แต่ยังชักช้าก้าวหนึ่ง ที่เท้าซ้ายกับทรวงอกข้างขวาถูกเข็มทองปักใส่ข้างละเล่ม ถึงแม้ถูกสายน้ำกั้นขวาง พลังของเข็มทองลดลง แต่พอปักใส่ร่าง ยังทั้งเจ็บปวดทั้งชาด้าน

หมิงโต้วสำลักน้ำคำหนึ่ง รีบใช้เท้าถีบน้ำ พุ่งถอยไปสองวา พอเพ่ง

ตามอง พบว่าเยี่ยหลิงซูกับเวี่ยจือหยางแหวกว่ายจากไปแล้ว ถึงกับทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล เห็นที่ห่างไปไม่ไกลมีผู้คนสองคนต่อสู้กัน หมิงโต้วจึงโถมเข้าไป ฆ่าตายทั้งสองคน เป็นการระบายโทสะ

เกาะไร้เทียมทาน

ผู้ที่ตกน้ำเข่นฆ่ากันเอง ท้องทะเลกลายเป็นลานประหาร สีอิ่งเจิน แม้ผ่านศึกนับร้อยครั้ง ยังไม่เคยเห็นสภาพเช่นนี้มาก่อน มันส่งเสียงตวาดห้าม แต่หามีผู้คนสนใจไม่

สีอิ่งเจินบังเกิดความเย็นเยียบจับใจ ต้องกวาดมองซงต้าซือแวบหนึ่ง ครุ่นคิดขึ้น *'หลวงจีนรูปนี้ไม่เพียงมีฝีมือโหดเหี้ยมอำมหิต ความสามารถในการปลุกปั่นยุยง ยังยิ่งกว่าพลังฝีมือของมัน'*

สีอิ่งเจินกวาดตามอง เห็นเวี่ยจือหยางถูกลอบทำร้าย ดีที่เยี่ยหลิงซูยื่นมือเข้าช่วยเหลือ ฉุดดึงเวี่ยจือหยางดำน้ำจากมา พลางกำเข็มพิรุณราตรี หมิงโต้วพอเข้าใกล้ ก็ซัดเข็มทองคุกคามมันล่าถอย

หมิงโต้วไม่อาจทำอย่างไรเยี่ยหลิงซูจึงระบายโทสะใส่ผู้อื่น ต่อยหมัดเตะเท้าทำร้ายผู้คนบาดเจ็บตกตาย ทั้งหมดจึงกลุ้มรุมใส่มัน หมิงโต้วหาเกรงกลัวไม่ ใช้หมัดเท้าก่อเกิดเป็นคลื่นสูงหลายเชียะ ทำร้ายผู้คนผงะหงาย หยาดโลหิตกระเซ็นซ่าน ประมาณธูปไหม้หมดไปสองดอก เสียงแผดร้องพลันชะงักขาดหาย ผิวทะเลเวิ้งว่างเปล่า เงียบงันจนน่าสะพรึงกลัว

หมิงโต้วเข่นฆ่าจนตาแดงฉาน ว่ายน้ำเข้าหาศิษย์เกาะตะวันออกผู้หนึ่ง ศิษย์ผู้นั้นร้องโพล่งว่า "อาจารย์อา คนพอแล้ว"

หมิงโต้วงงงันวูบเหลียวหน้ามอง พบว่าต่อให้นับเยี่ยหลิงซูกับเวี่ยจือหยางเข้าไป คงเหลือผู้คนเพียงสี่คน มันกลอกตาตลบหนึ่ง แล้วกวักมือชักชวนว่า “พวกเราขึ้นเรือด้วยกัน”

ศิษย์ผู้นั้นค่อยโล่งอก หมุนตัวแหวกว่ายเข้าหาเรือน้อย เห็นกราบเรืออยู่เบื้องหน้า หมิงโต้วพลันสะอึกเข้าใกล้ ฟาดฝ่ามือใส่ศีรษะมันดังฉาดใหญ่ ศิษย์ผู้นั้นถูกฟาดกะโหลกศีรษะปริแตกออก ร่างจมหายลงไป

สีอิ่งเจินชมดูจนทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ร้องว่า “หมิงโต้ว จำนวนคนพอแล้ว ท่านไฉนยังฆ่าคน?”

หมิงโต้วยื่นมือเกาะท้ายเรือ พลิกตัวขึ้นบนเรือเล็ก หัวร่อฮิฮะกล่าวว่า “เมื่อลดน้อยไปคนหนึ่ง เรือมิใช่แล่นเร็วกว่าเดิมหรอกหรือ?”

กล่าวพลางใช้สายตาที่เยือกเย็นกวาดมองชงต้าซือแวบหนึ่ง ชงต้าซือล่วงรู้ความคิดของมัน จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “อาตมาทอดทิ้งพี่หมิง ถือว่าไม่ถูกต้อง แต่หากเปลี่ยนเป็นพี่หมิง คงกระทำเช่นเดียวกับอาตมา”

หมิงโต้วขบคิดแล้วกล่าว “ใช่แล้ว ทิ้งเราอยู่บนเรือ ต้านทานศัตรูให้กับท่าน เฮอะ หากเปลี่ยนเป็นเรา ก็กระทำเช่นเดียวกัน”

สีอิ่งเจินลอบตื่นตัวขึ้น คนทั้งสองนี้หากต่อสู้กับตนเองตัวต่อตัว ล้วนมิใช่คู่มือตนเอง แต่หากสุมหัวรวมกัน ก็เป็นที่น่าวิตกกังวลแล้ว ขณะครุ่นคิด เยี่ยหลิงซูกับเวี่ยจือหยางว่ายน้ำมา ปีนป่ายขึ้นบนเรือเล็ก ต่างก็หมดเรี่ยวสิ้นแรง

เมื่อเป็นเช่นนี้ ผู้คนบนเรือทั้งห้าแบ่งเป็นสองกลุ่ม สีอิ่งเจินกับพวกทั้งสามยึดครองหัวเรือ ส่วนชงต้าซือกับหมิงโต้วยึดท้ายเรือไว้ หากตะลุมบอนกัน เรือต้องอับปางผู้คนตกตาย จึงสงบศึกชั่วคราว เพียงตั้งประจันหน้ากัน

เวี่ยจือหยางถูกหมิงโต้วใช้ลมปราณคลื่นใหญ่ฟาดทำร้าย ลมหายใจ

สับสนยุ่งเหยิง สีอิ่งเจินจึงเกร็งกำลังภายใน นวดเฟ้นกลางหลังมัน นักพรตชรามีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ ช่วยคลายส่วนที่สะดุดติดขัด เส้นลมปราณปรุโปร่งดุจเดิม เวี่ยจือหยางจึงระบายลมจากปาก กล่าวว่า "ขอบคุณเต้าเจี้ยงมากแล้ว"

สีอิ่งเจินสั่นศีรษะกล่าวว่า "หากจะขอบคุณ ต้องขอบคุณแม่นางเยี่ย หากมิใช่นางเจ้าคงตกตายแต่แรก"

เวี่ยจือหยางเหลียวดูเยี่ยหลิงซู เห็นนางมีสีหน้าเรียบเฉย มองไปอีกทางหนึ่ง จึงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "แม่นางเยี่ย ขอบพระคุณที่ช่วยเหลือ"

เยี่ยหลิงซูเงียบงันไม่ตอบคำ หมิงโต้วพลันแค่นหัวร่อกล่าวว่า "ยาโถวเยี่ย เจ้ายังเหลือเข็มทองอีกเท่าใด เราไม่เชื่อว่าของเล่นนี้ใช้ไม่หมดสิ้น"

เยี่ยหลิงซูจับจ้องมองมันกล่าวว่า "คนทรยศ ข้าพเจ้าเหลือเข็มทองอีกเท่าใด ท่านทดลองดูจะทราบเอง"

เห็นแน่ชัดว่าการต่อสู้จะเปิดฉากขึ้นใหม่ ชงต้าซือรีบกล่าวว่า "ท่านทั้งสองโปรดระงับโทสะ ทั้งหมดหนีรอดมาได้ ถือว่าลงเรือลำเดียวกัน ลองนึกดูว่าจะไปที่ใดดี?"

เยี่ยหลิงซูร้องเพ้ยกล่าวว่า "โจรร้ายเช่นท่านตายหมดสิ้น แผ่นดินจึงสงบสันติ"

สีอิ่งเจินสะกดห้ามปรามนางไว้ กล่าวถามว่า "จู๋อิงฟงกับซื่ออ๋องซุนเล่า พวกมันไปที่ใดแล้ว?"

ชงต้าซือกับหมิงโต้วสบตากันวูบ สายตาล้วนเยือกเย็นยิ่ง ชงต้าซือกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "ใช่แล้ว พวกมันไปยังที่ใด เราเองก็นึกสงสัยใจ"

สีอิ่งเจินขมวดคิ้วกล่าวว่า "หลวงจีนใหญ่ยังมุสาวาจาอีก เราถามท่าน ท่านมาที่นี้ทำอะไร?"

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "ย่อมต้องกลับแผ่นดินจงหยวน"

เยี่ยหลิงซูชิงร้องบอกว่า “ท่านพูดปด ทางทะเลเส้นนี้มิใช่เส้นทางกลับแผ่นดินจงหยวน”

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า “ท้องทะเลเวิ้งว้าง ยากหลีกเลี่ยงจากการเดินผิดทาง”

เยี่ยหลิงซูเหลือบมองหมิงโต้วแวบหนึ่ง แค่นหัวร่อกล่าวว่า “ท่านเดินผิดทางยังพอทำเนา หมิงโต้วไปกลับแผ่นดินจงหยวนนับร้อยครั้ง หรือถูกความโลภครอบงำจิตใจ จนกลายเป็นตาบอดตาใส?”

หมิงโต้วพลันผุดลุกขึ้น กระชากเสียงว่า “ยาโถวน้อย เจ้ากล้าด่าคน?”

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “ข้าพเจ้าด่าสุนัข ผู้ใดว่าข้าพเจ้าด่าคน?”

หมิงโต้วกระทืบเท้าคราหนึ่ง เรือเล็กก็ส่ายโคลงเคลงขึ้นมา ชงต้าซือรีบฉุดดึงแขนเสื้อมันไว้ หัวร่อฮิฮะกล่าวว่า “แม่นางเยี่ยล่วงรู้เพียงหนึ่ง ไม่ล่วงรู้สอง ทางทะเลที่ท่านเอ่ยถึงทอดสู่แดนเจียงหนัน ส่วนทางทะเลเส้นนี้ทอดขึ้นเหนือไป”

สีอิ่งเจินแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า “เราพอรู้จักทางทะเลอยู่บ้าง ทางทะเลเส้นนี้จะทอดถึงเกาะร้างแห่งหนึ่ง”

ชงต้าซือกับหมิงโต้วหน้าแปรเปลี่ยนไป สบตากันวูบ ชงต้าซือเงียบงันชั่วขณะ จึงกล่าวช้าๆ ว่า “สีเต้าเจี้ยงทราบได้อย่างไรว่าที่เบื้องหน้ามีเกาะร้างแห่งหนึ่ง?”

สีอิ่งเจินกล่าวว่า “ประการนี้ท่านไม่ต้องยุ่งเกี่ยว แต่เราทราบว่าเกาะแห่งนี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับตระกูลซื่อ ไม่เช่นนั้นจู๋อิงฟงคงไม่นำซื่ออ๋องซุนหลบหนีมา”

ชงต้าซือเงยหน้าขึ้น สองตาสาดประกายเจิดจ้า กวาดผ่านใบหน้าสีอิ่งเจินแวบหนึ่ง พลันประนมมือกล่าวว่า “สาธุ สาธุ สีเต้าเจี้ยงก็รู้จักสุสานอิ่งเสินด้วย?”

คนทั้งสามรับฟังจนงงงันวูบ ชงต้าซือสังเกตสีหน้าทั้งหมด ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามไม่ทราบเรื่องนี้ ในใจจึงนึกเสียใจ แต่เมื่อกล่าวออกไปแล้ว ได้แต่กัดฟันกล่าวว่า "พวกท่านไม่ทราบหรือ เกาะร้างที่สีเต้าเจี้ยงเอ่ยถึง เป็นที่ฝังสังขารของปรมาจารย์เกาะเต่ายักษ์ศักดิ์สิทธิ์ ทั้งเป็นยอดคนแห่งยุคซื่ออิ่นเสิน"

เวี่ยจือหยางนึกถึงเรื่องราวที่สีอิ่งเจินเคยเอ่ยถึง ต้องใจเต้นระทึกขึ้น สีอิ่งเจินก็ยกมือลูบเครา ชั่วครู่จึงกล่าว "หลวงจีนใหญ่ ท่านคิดไปยังสุสานของผู้อื่นทำอะไร?"

ชงต้าซือย้อนถามว่า "สีเต้าเจี้ยงเคยได้ยินชื่อวิชาหมัดคชสารไร้สภาพมาหรือไม่?"

สีอิ่งเจินผงกศีรษะกล่าวว่า "วิชาฝีมือนี้กับเข็มวิเศษไร้ลักษณ์ และเหินลมข้ามทะเลได้รับการขนานนามว่าเป็นสามยอดวิชาเกาะเต่ายักษ์ศักดิ์สิทธิ์ แต่หลายร้อยปีมานี้ ไม่เคยได้ยินว่ามียอดฝีมือฝึกยอดวิชานี้มาก่อน"

ชงต้าซือยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า "นั่นเป็นเพราะนับแต่โบราณกาลมาเกาะตะวันออกยังไม่มีคนฝึกวิชาฝีมือแขนงนี้มาก่อน"

สีอิ่งเจินแค่นหัวร่อกล่าวว่า "หรือว่าเพลงหมัดนี้ซ่อนอยู่ในสุสานของซื่ออิ่นเสิน?"

ชงต้าซือตอบว่ามีความเป็นไปได้ สีอิ่งเจินต้องยกมือตบกราบเรือกล่าวว่า "เพียงเพราะคำ มีความเป็นไปได้ ท่านก็คิดขุดสุสานของยอดคนรุ่นก่อน"

ชงต้าซือหัวร่อฮาฮากล่าวว่า "สีเต้าเจี้ยงยังไม่ทราบ แผนขุดสุสานมิใช่เกิดจากอาตมา หากมาจากตระกูลซื่อ"

เวี่ยจือหยางสอดคำขึ้น "ซื่ออ๋องซุนหรือ เฒ่าทารกนั้นคิดขุดสุสานบรรพชนรุ่นก่อน? ลาโง่หัวล้าน ท่านคิดหลอกผีสางหรือ?"

ชงต้าซือยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “คนผู้นี้มีอายุมากแล้ว แต่ไม่รู้จักวิชาฝีมือ จึงไม่มีความสนใจต่อคัมภีร์วิชาฝีมือที่เก็บรักษาอยู่ในสุสาน แต่ฟังว่านอกจากคัมภีร์วิชาฝีมือแล้ว ยังมีของวิเศษอันล้ำค่ามากมาย หากสามารถนำออกมา จะร่ำรวยเทียมเมือง”

เยี่ยหลิงซูกล่าวประชดประชันว่า “ล้วนเป็นวาจาผีสาง มันเป็นผู้สืบตระกูลยอดฝีมือ ไหนเลยไม่รู้จักวิชาฝีมือ แสดงว่าท่านหลอกให้มันมาขุดสุสานบรรพบุรุษ เป็นพฤติการณ์อันชั่วช้านัก”

ชงต้าซือโอดครวญว่า “แม่นางปรักปรำอาตมาแล้ว หากพบพานซื่ออ๋องซุน ท่านสามารถสอบถามมัน อาตมาเพียงเสนอให้มันมาเป็นประมุขเกาะตะวันออก ไม่ได้วางแผนให้มันมาขุดสุสานบรรพบุรุษ”

สีอิ่งเจินเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่ง กล่าวว่า “หากคำพูดของท่านเป็นความจริง ซื่ออิ่นเสินมีลูกหลานเช่นนี้ นับเป็นความโชคร้ายอย่างยิ่งยวด”

ชงต้าซือยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “สีเต้าเจี้ยง ตามคำกล่าวของท่านสมควรล่วงรู้ตำแหน่งของสุสานอิ่นเสินกระมัง?”

สีอิ่งเจินกวาดมองอีกฝ่ายแวบหนึ่ง กล่าวว่า “ท่านไม่ล่วงรู้หรือ?”

ชงต้าซือทอดถอนใจกล่าวว่า “กล่าวไปละอายยิ่ง ซื่ออ๋องซุนกลัวว่าเราพอได้รับภาพทางทะเลจะละทิ้งมันไป จึงไม่ยอมบอกที่ตั้งของสุสานแก่เรา จู๋อิงฟงอาศัยความชุลมุนคร่ากุมมันไป ยามนี้คงเดินทางขึ้นเกาะ หากพวกเราไปสาย ผู้แซ่จู๋คงบุกเข้าสุสาน กวาดคัมภีร์วิชาฝีมือของซื่ออิ่นเสินไป”

จู๋อิงฟงมีจิตใจชั่วช้าสามานย์ ทั้งยังเป็นศิษย์ของภูเขาเอี้ยนหยานซาน หากได้รับคัมภีร์วิชาฝีมือของเกาะตะวันออกไป นับเป็นเรื่องน่าหวั่นวิตกจริงๆ สีอิ่งเจินยามรีรอลังเล เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “นำพวกท่านไปยังสุสานก็ได้ แต่ต้องจำนองสิ่งของไว้”

ชงต้าซือขมวดคิ้วถามว่าจำนองอันใด เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “พวก

ท่านทั้งสองมีความประพฤติเลวทราม ตอนนี้ที่เรียบๆ ร้อยๆ เพียงเพราะลงเรือลำเดียวกัน ยามใดที่ขึ้นฝั่ง ต้องฉีกหน้าลงมือ หลวงจีนใหญ่ ท่านมอบภาพความลับฟ้าบรรจงสร้างออกมาเป็นการจดจำนอง หากพวกท่านทั้งสองฉีกหน้าลงมือ ข้าพเจ้าจะทำลายสมุดภาพเล่มนี้ไป”

ชงต้าซือพอฟังนึกบันดาลโทสะ หลวงจีนรูปนี้ทุ่มเทความพยายามทั้งมวล ค่อยหยิบฉวยภาพความลับฟ้าบรรจงสร้างมา สมุดภาพเล่มนี้เกี่ยวพันถึงแผนกอบกู้มองโกล ไหนเลยมอบต่อผู้คนได้ หลวงจีนใหญ่แม้มีโทสะแต่ไม่แสดงออกทางสีหน้า หมิงโต้วกลับไม่อาจสะกดกลั้นใจได้ ร้องว่า “สุนัขน้อยเวี่ย เจ้าผายลมสุนัขอันใด ชงต้าซือกำลังสนทนากับสีอิ่งเจิน ไหนเลยถึงรอบให้เจ้ากล่าวเพ้อเจ้อเหลวไหล”

คนผู้นี้พบกับความผิดหวัง จึงมีอารมณ์วู่วาม แต่ข้อเสนอของเวี่ยจือหยางพอดีตรงกับใจสีอิ่งเจิน จึงกล่าว “เวี่ยจือหยางกล่าวไม่ผิด อาตมาล่วงรู้ตำแหน่งของเกาะร้าง แต่พวกท่านทั้งสองมีพฤติการณ์ไม่น่าไว้วางใจ ยามใดที่ขึ้นเกาะ พวกท่านต้องผนึกกำลังลงมือ อาตมาสู้พวกท่านไม่ได้ หากต้องตกตายบนเกาะมิสู้จบชีวิตกลางทะเล”

เยี่ยหลิงซูกล่าวเสริมว่า “ใช่แล้ว พวกเรายินยอมตาย ไม่ยอมให้พวกท่านขุดสุสาน รบกวนดวงวิญญาณของซื่ออิ่นเสินผู้อาวุโสซื่อ”

หมิงโต้วขุ่นแค้นจนหน้าเขียวคล้ำ รวบมือกำเป็นหมัด ชงต้าซือขบคิดเล็กน้อย แล้วล้วงสมุดเล่มหนาเตอะจากในจีวร กล่าวว่า “จำนองก็จำนอง ขอมอบต่อเต้าเจี้ยงเถอะ” กล่าวจบซัดขว้างสมุดมา

สีอิ่งเจินทราบว่าหลวงจีนใหญ่เจ้าเล่ห์เพทุบาย จึงไม่ยื่นมือรับไว้ ปล่อยให้ตกลงบนพื้นเรือ ค่อยก้มลงเก็บขึ้นมา พลิกดูโดยคร่าวๆ นักพรตชราเจนจบวิชาคำนวณ มีการศึกษาเกี่ยวกับกลไกมาบ้าง หลังจากพลิกดูอยู่หลายหน้า เห็นว่าไม่แปลกปลอม จึงซุกเก็บไว้ในอกเสื้อ ยิ้มพลางกล่าวว่า “หลวงจีนสามารถหยิบฉวยสามารถตัดรอน กลับรวบรัดชัดเจนยิ่ง”

ซงต้าซือกล่าวว่า “มิกล้า เต้าเจี้ยงได้รับของจำนอง โปรดชี้ทางสว่างสายหนึ่ง”

สีอิ่งเจินขณะจะเอ่ยปาก พลันพบว่ามีคนกระตุกแขนเสื้อ พอเหลียวหน้าไป เห็นเวี่ยจือหยางยื่นหน้าถึงข้างใบหูมัน กระซิบบอกว่า “เมื่อได้หนังสือกลับมา ก็ไม่ต้องเกรงอกเกรงใจกับพวกมัน ตอนนี้อยู่กลางทะเลเวิ้งว้าง จำแนกทิศออกตกเฉียงใต้ไม่ได้ ต่อให้ชักนำพวกมันกลับไปยังเกาะเต่ายักษ์ศักดิ์สิทธิ์ โจรสุนัขทั้งสองนี้ก็ไม่รู้สึกตัว”

ซงต้าซือฝึกวิชาโสตทิพย์ ภายในรัศมีร้อยก้าวต่อให้เข็มสักเล่มร่วงหล่นยังได้ยิน เวี่ยจือหยางแม้กระซิบบอก หลวงจีนใหญ่ยังได้ยินอย่างชัดเจน ถึงกับเดือดดาลเป็นการใหญ่ คิดต่อยเด็กน้อยนี้ให้ตกตายคามือ หมิงโต้วก็นึกระแวงสงสัย ร้องดังๆ ว่า “สุนัขน้อยเวี่ย เจ้ากล่าวลับๆ ล่อๆ อันใด?”

เวี่ยจือหยางส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า “ข้าพเจ้าบอกว่าหมิงจุนจู่เป็นคนดี เพียงแต่รับประทานอาจมมากเกินไป คำพูดที่กล่าวยังเหม็นคลุ้งกว่าผายลมอีก”

หมิงโต้วพอฟังวาจาท่อนแรกยังพอทำเนา แต่พอฟังถึงตอนท้าย ถึงกับกระโดดโลดเต้นขึ้นมา

สีอิ่งเจินโบกมือกล่าวว่า “หมิงจุนจู่ไม่ต้องมีโทสะ เวี่ยจือหยางเสนอแผนอุบายที่ส่งผลเสียต่อพวกท่าน แต่อาตมาเมื่อรับปากต้องไม่คืนคำ”

เวี่ยจือหยางร้อนรุ่มใจยิ่ง ยังคิดกล่าวอันใด เยี่ยหลิงซูชิงกล่าวเสียงเย็นชาว่า “เวี่ยจือหยาง อย่าได้วุ่นวายแล้ว สีเต้าเจี้ยงเป็นวิญญูชน ไหนเลยเป็นเช่นอันธพาลน้อยท่าน?”

ซงต้าซือก็ประนมมือกล่าวว่า “สีเต้าเจี้ยงใจกระจ่างดั่งจันทร์เพ็ญ หลวงจีนนับถือเลื่อมใสยิ่ง”

สีอิ่งเจินกล่าวว่า “ท่านมิต้องกล่าวสอพลอโดยที่ไม่ตรงกับใจ บนเรือ

ไม่มีเสบียงไม่มีน้ำดื่ม นอกจากไปยังเกาะร้างนั้น ไม่อาจไปยังที่ใด”

พลางเงยหน้ามองท้องฟ้าแล้วกล่าว “ท้องทะเลเวิ้งว้าง ได้แต่อาศัยดวงอาทิตย์กำหนดตำแหน่ง กล่าววาจายกตั้งทวนยาว ภายใต้แสงอาทิตย์สาดส่อง ทวนยาวลากเป็นเงาสายยาวเหยียด”

ชงต้าซือปรบมือกล่าวว่า “อาศัยเงาแดดกำหนดทิศ นับว่าวิเศษแท้ ฟังว่าสีเต้าเจี้ยงแตกฉานวิชาอี้จิง วันนี้ได้พบพาน นับว่าสมดังคำร่ำลือ”

สีอิ่งเจินกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ฝีมืออันกระจ้อยร่อยนี้ ไหนเลยอยู่ในสายตาทายาทวชิรทรงพลัง” ทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งจับตาดูเงาแดดคำนวณตำแหน่งที่ตั้งของเกาะในใจ

เวี่ยจือหยางเสนอแผนอุบายถูกปฏิเสธ บังเกิดความผิดหวังยิ่ง พอเห็นเช่นนั้นอดเข้าไปกระซิบถามมิได้ว่า “เฒ่าชรา ท่านเคยไปยังสุสานอิ่นเสินหรือ?”

สีอิ่งเจินสั่นศีรษะเป็นความหมายว่าไม่เคยไป ปากกล่าวว่า “เจ้ายังจำเส้นทางทะเลที่พบเห็นใต้รูปศิลานั้นหรือไม่?”

เวี่ยจือหยางงงงันวูบ จึงร้องโพล่งว่า “เส้นทางทะเลนั้นเป็นที่ตั้งของสุสานอิ่นเสิน?”

สีอิ่งเจินผงกศีรษะรับ ถอนดึงทวนยาวขึ้นมา ชี้มือไปยังที่ไกลตากล่าวว่า “เป็นที่นั้น”

ชงต้าซือกับหมิงโต้วล้วนคึกคักอักโข พากันหยิบฉวยพายไม้ จ้วงพายอย่างแข็งขัน เวี่ยจือหยางเห็นเช่นนั้น ต้องยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านทั้งสองไม่เพียงมีฝีมือสูงเยี่ยม ทั้งยังมีความสามารถในการพายเรือ บิดานั่งอยู่บนเรือยังสุขสบายกว่านั่งเกี้ยวแปดคนหามอีก”

เยี่ยหลิงซูสอดคำขึ้น “อันธพาลน้อยท่านเคยนั่งเกี้ยวแปดคนหามหรือ?”

เวี่ยจือหยางโบกมือกล่าวว่า “เกี้ยวแปดคนหามนับเป็นอย่างไร คน

นั่งมิใช่ขุนนางกังฉินก็เจ้าหน้าที่ที่ฉ้อราษฎร์บังหลวง เหม็นคลุ้งสุดทนทาน ต่อให้มีขุนนางตงฉินคนหนึ่ง ก็หัวโบราณคร่ำครึ ยากทนรับได้"

เยี่ยหลิงซูทั้งขุ่นเคืองทั้งขบขัน กล่าวว่า "ไม่มีปัญญานั่งก็แล้วกันไป ไหนเลยมีเหตุผลอันดื้อด้านมากมายถึงเพียงนี้?"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "ท่านอย่าได้ดูแคลนคน ไม่แน่ว่าฮ่องเต้เจ้าชีวิตโปรดปรานขึ้นมา ประทานเกี้ยวแก่ข้าพเจ้าหลังหนึ่ง"

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "จูหยวนจางประทานเกี้ยวแก่ท่าน? เกรงว่าเป็นยมบาลจัดเกี้ยวมารับท่านลงสู่ปรโลก"

เวี่ยจือหยางหัวร่อฮาฮากล่าวว่า "สนใจไยกัน เป็นเกี้ยวของผู้ใด ขอเพียงได้นั่งก็พอ แม่นางเยี่ย เมื่อถึงเวลาขอให้ท่านนั่งเป็นเพื่อนข้าพเจ้า"

เยี่ยหลิงซูถามว่านั่งเป็นเพื่อนทำอะไร เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "บอกแล้วว่าเกี้ยวทั้งเหม็นคลุ้งทั้งคร่ำครึ ต้องใช้กลิ่นอื่นมาปรับเกลี่ย มีคำกล่าวว่ายอดพธูฟ้าหอม แม่นางเมื่อเป็นยอดพธู ย่อมมีกลิ่นหอมจรุง ขอเพียงท่านนั่งเกี้ยว ไม่ว่ากลิ่นเหม็นคลุ้งคร่ำครึใดล้วนถูกขับหมดสิ้น"

เยี่ยหลิงซูดุว่า "กล่าวเพ้อเจ้อเหลวไหล" ในใจกลับนึกยินดี นางมีรูปโฉมงดงาม ได้ยินคำสรรเสริญเยินยอตั้งแต่เล็ก จึงนึกเบื่อหน่ายรำคาญ แต่ไม่ทราบเพราะเหตุใด คำประจบสอพลอเหล่านี้พอกล่าวจากปากเวี่ยจือหยาง กลับให้รสชาติอีกแบบหนึ่ง ในใจเกิดความเคลิบเคลิ้ม หวังให้มันกล่าวเยินยออีกหลายคำ

เวี่ยจือหยางไม่ล่วงรู้ความในใจหญิงสาว ดังนั้นหันไปค่อนแคะมือพายทั้งสองว่า "หลวงจีนใหญ่ ท่าจ้วงพายของท่านคลับคล้ายกับท่าเสือดำควักหัวใจ เอ่ยถึงท่าเสือดำควักหัวใจ ไม่ทราบว่าหลวงจีนท่านใจดำ หรือว่าเสือดำขนดำกว่า คาดว่าคงเป็นหัวใจดำกว่า โอย หมิงจุนจู่ ท่วงท่าของท่านนี้เป็นท่าไม้ตายของวิชาลมหายใจปลาวาฬหรือ กลับยื่นศีรษะไปข้าง

หน้า ตะโพกอยู่ข้างหลัง บิดไหล่ขยับก้น คลับคล้ายปลาหลี่ฮื้ออยู่สามส่วน คลับคล้ายเต่าเสียเจ็ดส่วน"

ชงต้าซือคล้ายไม่ได้ยิน หมิงโต้วกลับโกรธแค้นจนเหลือกตาขึ้น ต้องใช้ความพยายามอย่างยากเย็น ค่อยหักห้ามใจไม่เงื้อพายฟาดหวดผู้คน ในใจครุ่นคิด *'เด็กน้อยบอกกล่าวอย่างเต็มที่ วันหน้าตกอยู่ในมือบิดา บิดาจะตัดลิ้นของเจ้าออกมาโยนให้เต่ารับประทาน'*

แล่นเรืออยู่สองชั่วยาม ยังคงเป็นท้องทะเลอันเวิ้งว้าง ดังนั้นเปลี่ยนมือให้สีอิ่งเจินกับเวี่ยจือหยางจ้วงพายแทน จ้วงพายอีกสองชั่วยาม ที่ขอบฟ้าปรากฏเส้นสีดำเส้นหนึ่ง เรือเล็กพอแล่นต่อไป เกาะร้างแห่งหนึ่งก็ปรากฏแก่สายตา

เกาะมีลักษณะคล้ายถาดกลม แบ่งเป็นชั้นในและนอกรวมสามชั้น ชั้นนอกปรากฏหินโสโครกระเกะระกะ เป็นสีดำราวสาดหมึกใส่ เกาะชั้นในปรากฏต้นไม้เขียวชอุ่ม สีสันสดใสเสียดฟ้า ชั้นในรายล้อมยอดเขาลูกหนึ่ง ยอดเขามีหน้าผาสูงชัน ผนังราวขวานถาก คล้ายเป็นเทพโบราณยืนตระหง่าน เฝ้าดูท้องทะเลเวิ้งว้าง

ชงต้าซือผุดลุกขึ้น ประนมมือกล่าวว่า "สาธุ สาธุ นี่คงเป็นเกาะไร้เทียมทานแล้ว"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "เกาะไร้เทียมทาน ช่างกล่าวเขื่องโขนัก"

หมิงโต้วแค่นหัวร่อกล่าวว่า "เจ้าเข้าใจอันใด ครั้งกระโน้นซื่ออิ่นเสินบัญญัติถ้อยคำ *'ยอดคนที่หนึ่งแห่งโลกหล้า พสุธาไร้วิถีเทียมทาน'* พิชิตทั่วทั้งแผ่นดินจงหยวนโดยไร้ผู้ต่อต้าน ภายหลังไม่ทราบปรากฏนักพรตผู้หนึ่งผุดโผล่จากที่ใด ทั้งสองต่อสู้กันรอบหนึ่ง ซื่ออิ่นเสินก็ถอนตัวออกจากแผ่นดินจงหยวน จัดตั้งเกาะเต่ายักษ์ศักดิ์สิทธิ์ ฟังว่าครึ่งชีวิตหลังของมันเกิดความกลัดกลุ้ม นึกหาวิธีเอาชนะนักพรตนั้น จวบกระทั่งเข้าสู่ปัจฉิมวัย

ค่อยค้นพบ จึงตั้งชื่อเกาะว่า**อู๋ซวงเต่า** *(เกาะไร้เทียมทาน)* ออกเสียงคล้ายคลึงกัน คาดว่าซื่ออิ่นเสินค้นพบวิธีสะกดพิชิตนักพรตได้แล้ว"

สีอิ่งเจินพลันกล่าวว่า "หมิงจุนจู่ นักพรตที่ท่านเอ่ยถึงใช่มีคำ *'หลิง'* หรือไม่?"

หมิงโต้วผงกศีรษะกล่าวว่า "ใช่แล้ว มันตกทอดมัจฉาหินวิถีเทพตัวหนึ่ง กล่าวกันว่าบันทึกยอดวิชาฝีมือ ภายหลังเปลี่ยนมือหลายรอบ ไม่ทราบตกอยู่ที่ใด มีข่าวลือว่าหลังจากที่จูหยวนจางตีเมืองผิงเจียงแตก มัจฉาหินเคยปรากฏขึ้นครั้งหนึ่ง สีเต้าเจี้ยง ท่านกับจูหยวนจางมีความสัมพันธ์ไม่ธรรมดา ใช่ทราบข่าวนี้หรือไม่?"

สีอิ่งเจินกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "เคยได้ยินมาบ้าง ตอนนั้นจางซื่อเฉิงเมืองแตก ใจคนระส่ำระสาย มีข่าวลือต่างๆ มากมาย"

หมิงโต้วแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า "สีเต้าเจี้ยงไยต้องปิดบังไว้ สิ่งของนั้นตกอยู่ในมือจูหยวนจางกระมัง?"

สีอิ่งเจินเพียงยิ้มเล็กน้อย คร้านที่จะโต้แย้ง เวี่ยจือหยางกลับใจเต้นตูมตาม ทอดตามองเกาะที่เบื้องหน้า นึกถึงการศึกที่สะท้านดินฟ้าระหว่างซื่ออิ่นเสินกับหลิงเต้าหยิน จิตใจเคลิบเคลิ้มเลื่อนลอย ลืมเลือนว่าอยู่ที่ใด

เมื่อแล่นเรือเข้าใกล้ เห็นหินโสโครกตั้งเรียงราย ล้วนมีความสูงเท่ากับผู้คนหลายคน ปรากฏทางน้ำทอดคดเคี้ยว เมื่อแล่นเรือเข้าไป หินโสโครกบดบังท้องฟ้า กลายเป็นมืดครึ้มเลือนราง สองฟากข้างเป็นหน้าผาชะโงกง้ำ คล้ายปรากฏสัตว์ร้ายกระโจนเข้ามา

ทางน้ำเงียบสงบ เกลียวคลื่นสาดซัดใส่โขดหิน บังเกิดเสียงดังซ่าซ่าคล้ายงูพิษนับพันแผ่แม่เบี้ย ราวกับร้อยภูตซุบซิบกัน บรรยากาศลี้ลับพิสดาร สร้างความหวั่นไหวใจแก่ผู้คน

แล่นเรืออยู่ครู่หนึ่ง รอบข้างยิ่งมืดหม่นกว่าเดิม เสียงซ่าซ่าก็ยิ่ง

สับสน คล้ายดังอยู่ที่ข้างหู กล่อมให้ผู้คนคิดนิทรา ไม่ทราบเป็นเพราะเหน็ดเหนื่อยเกินไป หรือเกิดจากสาเหตุอื่น เวี่ยจือหยางรู้สึกสติเลอะเลือน ปรารถนาใคร่ฟุบหลับบนเรือ

พอเกิดความเคลื่อนไหว พลังลมปราณภายในกายเวี่ยจือหยางก็โคจรหมุนเวียน จากนั้นข้างหูบังเกิดเสียงดัง ปลุกให้มันมีสติแจ่มใส สายตายามกวาดมอง เห็นแต่ความมืดทะมึน ไม่คล้ายเป็นโลกมนุษย์ หากพลัดหลงมายังปรโลก

เวี่ยจือหยางเหลียวหน้ามอง เห็นเยี่ยหลิงซูใช้สองมือกอดเข่า หลับตาพริ้มลง ขนตางอนยาวขยับขึ้นลง ปรางแก้มที่ขาวผ่องปรากฏสีแดงซ่าน ย่นจมูกน้อยๆ ลมหายใจยาวนานแฝงความหอมหวานชนิดหนึ่ง

เวี่ยจือหยางเกิดความประหลาดใจ เหลียวมองไปอีกทางหนึ่ง เห็นสีอิ่งเจินนั่งขัดสมาธิ สองตาครึ่งหลับครึ่งลืม แววตาซึมเซาอยู่บ้าง ดังนั้นฉุกคิดว่าผิดท่า อ้าปากหมายร้องเรียก แต่สุ้มเสียงมาถึงลำคอ พลันเกิดความเกียจคร้าน ไม่คิดกล่าวมากความ

เมื่อเหลียวดูชงต้าซือกับหมิงโต้ว ทั้งสองก็มีลักษณะคล้ายคลึงกัน โดยเฉพาะชงต้าซือหลับตาแนบแน่น ใบหน้าอันหมดจดคล้ายสวมหน้ากากที่แกะสลักจากหยกขาวใบหนึ่ง เงามืดของโขดหินเคลื่อนผ่านหน้าไป ยิ่งชวนให้ผู้คนขนลุกเกรียว

เวี่ยจือหยางยิ่งชมดูยิ่งประหลาดใจ คล้ายตกอยู่ในห้วงฝันร้าย ผู้อื่นอยู่ที่เบื้องหน้า พอยื่นมือก็สัมผัสถูก แต่ไม่ทราบเพราะเหตุใด มือเท้าขยับเขยื้อนไม่ได้ มีแต่พลังลมปราณภายในกายโคจรหมุนเวียนตามเสียงซ่าซ่าที่ข้างหู

มันพอต่อต้านกับความง่วงเหงา ถึงกับคิดใคร่ตกตายให้สิ้นเรื่องราว แต่ยังครองสติไว้ ปล่อยให้เสียงซ่าซ่าชักนำพลังลมปราณหมุนเวียน เบื้องบนถึงขม่อม เบื้องล่างถึงส้นเท้า หลังจากโคจรพลังสามรอบใหญ่ ความ

ง่วงเหงาค่อยลดลง พลังลมปราณยิ่งสะสมยิ่งมาก ไม่ระบายออกไม่ปลอดโปร่ง พลันเงยหน้าขึ้น กู่ร้องดังยาวนาน เสียงกู่พอปะทะกับหินโสโครกก็สะท้อนย้อนกลับมา

ผู้คนทั้งสี่พอได้ยินเสียงกู่ ก็ลืมตาขึ้น สีหน้าทอแววเลื่อนลอย สีอิ่งเจินมองดูรอบข้าง แล้วถามโพล่งว่า "พวกเราเข้ามานานเท่าใดแล้ว?"

เวี่ยจือหยางรีบกล่าวว่า "เข้ามาครึ่งค่อนวันแล้ว แต่ยังไม่เทียบฝั่ง"

หมิงโต้วร้องว่าเหลวไหล ชงต้าซือชิงกล่าวว่า "พี่หมิงยังไม่รู้สึกตัวหรือ ครั้งนี้พวกเราล้วนพลาดท่าเสียที"

กล่าวพลางฉีกชายจีวรสองชิ้น ยัดใส่ใบหูทั้งสอง สีอิ่งเจินก็กระทำตาม ทั้งสองถือพายไม้คนละพาย จ้วงพายโดยแรง ทางน้ำยังคดเคี้ยวดุจเดิม บางครั้งที่เบื้องหน้ามีทางแยก แล่นเรือลดเลี้ยวอยู่ครึ่งชั่วยาม ค่อยเห็นแสงรำไร จึงรีบแล่นเรือไป เรือน้อยก็พุ่งเข้าสู่ท้องทะเล

เยี่ยหลิงซูอุทานดังเอ๊ะกล่าวว่า "ไฉนกลับออกมาแล้ว?"

สีอิ่งเจินดึงเศษผ้าออกจากใบหู ระบายลมหายใจจากปาก กล่าวว่า "ออกมาได้ถือเป็นความโชคดี หากยังรั้งอยู่บนทางน้ำ เกรงว่าชั่วชีวิตนี้อย่าคิดหมายกลับออกมาอีก"

ชงต้าซือก็วางไม้พายลง กล่าวกับเวี่ยจือหยางว่า "น้องเรายอดเยี่ยมยิ่ง พวกเราทั้งสี่ล้วนเลอะเลือน มีแต่ท่านที่รักษาสติอันแจ่มใสไว้"

เวี่ยจือหยางเกิดความมึนงงสงสัย ไม่อาจตอบคำได้ หมิงโต้วร่ำร้องว่า "ชงต้าซือ นี่เป็นเรื่องราวใด?"

ชงต้าซือทอดถอนใจกล่าวว่า "ทางน้ำสายนี้ดูเหมือนธรรมดา แท้จริงแล้วเป็นเขาวงกต หากว่าเพียงเป็นเขาวงกตยังพอทำเนา ที่น่ากลัวยิ่งกว่าคือสุ้มเสียงบนทางน้ำ ฟังดูแผ่วเบายากจำแนก แท้จริงแล้วครอบงำจิตใจคน อาตมาไม่ทันระวัง บังเกิดความง่วงเหงา หากมิใช่น้องแซ่เวี่ยส่งเสียงกู่ปลุกตื่นขึ้นมา เกรงว่าถูกกักอยู่ในทางน้ำ ไม่อาจเห็นแสงตะวันอีก"

ทั้งหมดพอฟังบังเกิดความตื่นตระหนกยิ่ง เวี่ยจือหยางก็ค่อยได้คิด หากว่าทุกคนรับฟังสุ้มเสียงบนทางน้ำ เกิดความง่วงเหงาคิดหลับใหล ตนเองที่ไม่เพลี่ยงพล้ำ ล้วนเป็นเพราะคัมภีร์เทพคีตนิรมิต ตนเองฝึกถึงขั้นสำเนียงดิน พลังลมปราณหมุนเวียนไปตามเสียง รักษาสติสัมปชัญญะวูบหนึ่งไว้

จากนั้นบังเกิดความเคลือบแคลงสงสัย เสียงซ่าซ่าบนทางน้ำมาจากที่ใด เป็นปรากฏการณ์ตามธรรมชาติ หรือเป็นฝีมือมนุษย์ หากว่าเป็นฝีมือมนุษย์ ไม่คล้ายเป็นผลงานของซื่ออิ่นเสิน หากคล้ายอิทธิฤทธิ์ของหลิงเต้าหยินมากกว่า

พลันได้ยินสีอิ่งเจินกล่าวว่า “ค่ายกลเขาวงกตนี้ร้ายกาจยิ่ง อย่าเพิ่งเอ่ยถึงเขาวงกตสุ้มเสียงประหลาด ผู้คนทั่วไปเดินทางไกลมาถึงเกาะนี้ต้องรีบร้อนคิดขึ้นฝั่ง ไม่ทันสังเกตดูหินโสโครก ผู้คนพอคลายความระแวดระวังความชั่วร้ายจากภายนอกก็ยึดครองจิตใจไว้”

หมิงโต้วกล่าวว่า “ค่ายกลอุบาทว์นี้ร้ายกาจถึงเพียงนี้ จู๋อิงฟงกับซื่ออ๋องซุนเข้าไปได้อย่างไร?”

ซงต้าซือกล่าวว่า “พวกมันมาถึงหรือไม่ยากบอกได้ ต่อให้มาถึงที่นี้ก็ไม่แน่ว่าจะผ่านค่ายกลเขาวงกตได้”

เยี่ยหลิงซูขมวดคิ้วกล่าวว่า “พวกเรายังจะขึ้นเกาะไปหรือ?”

ซงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า “เมื่อมาถึงภูเขาวิเศษ ไหนเลยกลับไปด้วยมือเปล่าได้ ความน่ากลัวของค่ายกลเขาวงกตอยู่ที่ความไม่รู้ เมื่อล่วงรู้ความร้ายกาจ ย่อมผ่านพ้นไปได้”

เวี่ยจือหยางกลอกตาตลบหนึ่ง พลันปรบมือกล่าวว่า “ข้าพเจ้าทราบแล้ว พวกเราปีนป่ายหินโสโครกข้ามไป”

ซงต้าซือกล่าวชมเชยเวี่ยจือหยางมีไหวพริบปราดเปรียว ทั้งหมดเงยหน้าขึ้น เห็นหินโสโครกแม้สูงใหญ่ แต่ไม่เป็นปัญหาต่อคนทั้งห้า ยาม

นั้นพากันฉีกชายเสื้ออุดใบหู แล่นเรือเล็กถึงหน้าหินโสโครกก้อนหนึ่ง

เวี่ยจือหยางก้มลงมองดู พบว่าใต้หินโสโครกมีช่องโพรงมากมายทั้งใหญ่และเล็ก น้ำทะเลไหลผ่านช่องโพรง บังเกิดเป็นเสียงดัง ช่องโพรงไม่คล้ายถูกน้ำทะเลกัดเซาะ หากบอกว่าเป็นแรงงานมนุษย์ขุดเจาะขึ้น ออกจะเหลือเชื่อไป ยิ่งอย่าว่าแต่ช่องโพรงบังเกิดเป็นเสียงกล่อมนิทรา แทบถึงกับเป็นวิถีแห่งฟ้าแล้ว

เมื่อเป็นเช่นนี้ ไม่เพียงแต่เวี่ยจือหยางเกิดความตื่นเต้นสงสัย ที่หลงเหลือก็ไม่กล้าชะล่าใจ นึกดูแคลนเจ้าของเกาะนี้อีก

ทั้งห้าปีนป่ายขึ้นบนหินโสโครก กวาดมองลงมา เห็นโขดหินสีดำไขว้ตัดกัน มีสภาพคดเคี้ยว ชงต้าซือจึงหันมาถามว่า "สีเต้าเจี้ยง ท่านจัดเจนวิชาคำนวณ ขอถามเขาวงกตนี้เป็นไปตามธรรมชาติ หรือเกิดจากแรงงานมนุษย์"

สีอิ่งเจินมองดูอยู่ครู่หนึ่งจึงกล่าว "เป็นไปตามธรรมชาติเจ็ดส่วน เป็นแรงงานมนุษย์ ซื่ออิ่นเสินก่อตั้งสุสานในที่นี้ แท้ที่จริงมีเหตุผลอยู่"

ชงต้าซือถามไถ่รายละเอียด สีอิ่งเจินชี้มือไปกล่าวว่า "บนเกาะมียอดเขาพิสดาร เบื้องล่างเชื่อมกับรากฐานก้นทะเล เป็นแหล่งรวมพลังธาตุวิเศษ รอบเกาะจะเกิดหินโสโครกล้อมรอบ ขังน้ำซ่อนลม กักธาตุวิเศษเอาไว้ ท่านดูแมกไม้บนเกาะเขียวชอุ่ม เต็มไปด้วยพลังชีวิต หากเป็นเกาะร้างธรรมดา ไหนเลยมีภาพลักษณ์เช่นนี้?"

ทุกผู้คนรับฟังจนเคลิบเคลิ้ม ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "สีเต้าเจี้ยงสมเป็นคุรุฮ่องเต้ต้าหมิง มีประสบการณ์รอบรู้กว้างขวาง ในความเห็นท่านที่นี้ใช่เป็นชีพจรมังกรของเกาะตะวันออกหรือไม่?"

เยี่ยหลิงซูหน้าแปรเปลี่ยนไปร้องว่า "ลาโง่หัวล้าน ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว ท่านคิดขุดสุสานเพียงเป็นข้ออ้าง แท้จริงคิดตัดทำลายชีพจรมังกร

ของเกาะตะวันออกเรา”

ชงต้าซือเพียงยิ้มเล็กน้อยไม่กล่าวกระไร สีอิ่งเจินกลับสั่นศีรษะกล่าวว่า “ฮวงจุ้ยทางทะเลต่างกับบนบก แผ่นดินจงหยวนมีขุนเขาสลับซับซ้อน เส้นชีพจรยืดยาวไกล เมื่อเกิดชีพจรมังกร จะปรากฏฮ่องเต้เจ้าชีวิตขึ้น เกาะแห่งนี้มีลักษณะของ**ไฮ้เล้งอ๋อง** *(มังกรสมุทร)* ทะยานขึ้นฟ้า น่าเสียดายมีเพียงมังกรโดดเดี่ยว รอบข้างเป็นน้ำทะเลเวิ้งว้าง ขาดความหนักแน่นมั่นคง ดังนั้นคนบนเกาะตะวันออกแม้มีโอกาสเป็นเจ้าชีวิต แต่ไม่มีพลังชี่ของเจ้าชีวิต หรืออาจมีปัญญาเจ้าชีวิต แต่ไม่มีความมุ่งมาดของเจ้าชีวิต”

เยี่ยหลิงซูทบทวนหวนนึกดู หลายสิบปีนี้เกาะตะวันออกเข้าร่วมช่วงชิงแผ่นดิน ผู้คนบาดเจ็บล้มตายนับไม่ถ้วน สุดท้ายพ่ายแพ้แก่หงอู่ฮ่องเต้ นับว่าตรงกับคำ “แม้มีโอกาสของเจ้าชีวิต แต่ไม่มีพลังชี่ของเจ้าชีวิต”

ได้ยินชงต้าซือหัวร่อฮาฮา เหยียบย่ำหินโสโครกเร่งรุดขึ้นเกาะ โดยที่เท้าไม่แตะสัมผัสพื้น หมิงโต้วก็ตามติดอยู่ด้านหลัง เวี่ยจือหยางรีบกล่าวว่า “รีบด่วนด้วย อย่าปล่อยให้พวกมันชิงล่ำหน้า”

สีอิ่งเจินกล่าวถามว่า “เด็กน้อย พวกเราขึ้นเกาะไปแล้วจะทำอย่างไร?”

เวี่ยจือหยางงงงันวูบหนึ่ง เยี่ยหลิงซูรีบกล่าวว่า “หากพวกเราไม่ขึ้นเกาะ คนเหล่านี้ไยมิใช่สมมาดปรารถนา?”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ใช่แล้ว หากว่าสุสานอิ่นเสินเก็บซ่อนยอดวิชาอันร้ายกาจ แม้นตกอยู่ในมือหลวงจีนใหญ่ ไยมิใช่กลายเป็นพยัคฆ์ติดปีก?”

สีอิ่งเจินความจริงไม่คิดแก่งแย่งช่วงชิง พอฟังเวี่ยจือหยางกล่าวเช่นนี้ เห็นว่าชงต้าซือบังเกิดจิตคิดร้าย หากว่าพลังฝีมือยิ่งสูงเยี่ยม จะก่อเหตุเภทภัยรุนแรงกว่าเดิม หากแม้นยอดวิชาของซื่ออิ่นเสินตกอยู่ในมือพวกมัน ผลสุดท้ายคงเลวร้ายสุดคาดคิด นึกถึงตอนนี้จึงนำหนุ่มสาวทั้งสองติดตามไป

คนทั้งห้าเพิ่งลงจากหินโสโครก ไปได้ไม่กี่ก้าว พลันได้ยินที่เบื้องหน้าบังเกิดเสียงคนดังมา พอรุดไปตามเสียง เห็นบนพื้นที่ว่างยืนไว้ด้วยผู้คนสองคน กลับเป็นจู๋อิงฟงกับซื่ออ๋องซุน

ทั้งสองได้ยินเสียงความเคลื่อนไหว พากันเหลียวหน้ามา ซื่ออ๋องซุนพอเห็นคนทั้งห้าต้องร้องโอยกล่าวว่า "พวกท่านผ่านค่ายกลสำเนียงสมุทรผีเสื้อในฝันมาได้อย่างไร?"

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "ที่แท้ค่ายกลเขาวงกตนั้นเรียกว่าค่ายกลสำเนียงสมุทรผีเสื้อในฝัน ดูจากท่าทีของซื่อเซียนเซิง พวกท่านออกจากค่ายกลเขาวงกตมาได้ คล้ายสร้างความผิดหวังแก่ท่านอยู่บ้าง"

ซื่ออ๋องซุนงงงันวูบ จึงยิ้มประจบกล่าวว่า "หามิได้ ต้าซือสามารถออกจากค่ายกลเขาวงกต เรายินดียิ่ง"

ชงต้าซือกวาดมองมันแวบหนึ่ง ค่อยหันไปกล่าวกับจู๋อิงฟงว่า "น้องแซ่จู๋ฉลาดหลักแหลม ไม่เพียงแย่งชิงเรือหลบหนี ยังนำซื่อเซียนเซิงมาด้วย หากอาตมาโชคไม่ดี คงไม่ได้พบกับพวกท่านแล้ว"

หลวงจีนใหญ่กล่าวอย่างยิ้มแย้ม แต่จู๋อิงฟงรู้สึกว่าทุกถ้อยคำเสียดแทงใจ ต้องฝืนหัวร่อกล่าวว่า "มีคำกล่าวว่า *'สามีภรรยาเป็นนกร่วมพนาเภทภัยกรายมาแยกย้ายบินจาก'* สามีภรรยายังเป็นเช่นนี้ หลวงจีนใหญ่ไยต้องจริงจังเกินไป หากเราไม่ไป หรือจะถูกไฟคลอกตายพร้อมกับท่าน?"

ชงต้าซือโบกมือกล่าวว่า "เรื่องนี้อย่าเพิ่งเอ่ยถึง ซื่อเซียนเซิง ท่านสามารถผ่านค่ายกลเขาวงกต คงล่วงรู้ปากทางเข้าสู่สุสานอิ่นเสินกระมัง?"

ซื่ออ๋องซุนกล่าวเสียงละห้อยว่า "กล่าวไปละอายยิ่ง ก่อนที่ท่านพ่อจะลาโลกไป เพียงบอกตำแหน่งที่ตั้งของเกาะ และวิธีเข้าสู่เกาะต่อเรา จุดประสงค์เพื่อให้เรามาเซ่นไหว้ ไม่ได้คาดคิดว่าเราจะเข้าสู่สุสาน กล่าวตามความสัตย์ หากมิใช่ต้าซือชี้แนะ เรายังไม่ฉุกคิดว่าในสุสานซ่อนของวิเศษไว้" เมื่อเอ่ยถึงคำ "ของวิเศษ" ลมหายใจกระชั้นเร่งร้อน ดวงตาทอแวว

ละโมบโลภหลง

เยี่ยหลิงซูเห็นเช่นนั้น ต้องร้องว่า “ซื่ออ๋องซุน ในโลกไหนเลยมีลูกหลานเช่นท่าน กลับชักนำคนนอกมาขุดสุสานบรรพบุรุษตัวเอง?”

ซื่ออ๋องซุนหน้าแดงฉาน โต้เถียงว่า “เราขุดสุสานบรรพบุรุษตัวเอง เกี่ยวข้องใดกับท่าน?”

เยี่ยหลิงซูนิ่งอึ้งอับจนถ้อยคำ สีอิ่งเจินสั่นศีรษะทอดถอนใจกล่าวว่า “ซื่ออ๋องซุน ท่านคงหลงเชื่อคำยุยงของหลวงจีน ค่อยถูกภูตผีเข้าสิง คิดขุดสุสานบรรพบุรุษตัวเอง”

ซื่ออ๋องซุนสวนคำว่า “จมูกโคเข้าใจอันใด ท่านพ่อตั้งชื่อเราว่า**อ๋องซุน** *(ราชนัดดา)* ท่านเห็นว่าเรามีลักษณะของอ๋องซุนหรือ เรายากจนมาครึ่งชีวิต บรรพบุรุษเคยปกปักรักษาเราหรือ ชงต้าซือกล่าวถูกต้อง หากบรรพบุรุษมีญาณวิถี คงดลบันดาลให้เราร่ำรวยมหาศาล หากว่าเราร่ำรวยมหาศาล ไยต้องมาขุดสุสานของมัน?”

คนผู้นี้มิเพียงละโมบ ทั้งยังเบาปัญญา กลับเปิดเผยคำยุยงของชงต้าซือออกมา ต่อให้ชงต้าซือหน้าหนากว่านี้ ยังหน้าร้อนผะผ่าว ส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า “ซื่อเซียนเซิง เรื่องเหล่านี้ท่านเข้าใจก็พอ มิต้องบอกกล่าวกับคนคร่ำครึมากความ”

ซื่ออ๋องซุนผงกศีรษะติดต่อกันกล่าวว่า “ใช่แล้ว ยังคงเป็นต้าซือสูงส่ง วาจาลมปากล้วนแปลกปลอม ทรัพย์สินเงินทองจึงจริงแท้”

ทั้งหมดชมดูจนหัวร่อมิออกร้องไห้ไม่ได้ คิดไม่ถึงในโลกนี้มีตัวโง่งมถึงเพียงนี้ กลับหลงเชื่อวาจาผีสางของชงต้าซือ อย่าเพิ่งบอกว่าในสุสานมีของวิเศษหรือไม่ ต่อให้มีของวิเศษ ด้วยความโฉดเขลาของซื่ออ๋องซุน หลังจากได้รับก็อย่าคิดหมายเก็บรักษาไว้

สีอิ่งเจินพลันถามว่า “ซื่ออ๋องซุน ท่านถือกำเนิดจากตระกูลบู๊ลิ้มไฉนไม่รู้จักวิชาฝีมือ?”

ซื่ออ๋องซุนคิดไม่ถึงว่ามันจะถามถึงเรื่องนี้ ต้องงงงันวูบ จึงกล่าว "ไม่เพียงแต่เราไม่รู้จักวิชาฝีมือ ท่านพ่อก็ไม่รู้จัก ท่านผู้เฒ่าบอกว่า**จู่ฟู่** *(ท่านปู่)* ตายเร็วเกินไป ไม่ได้ตกทอดวิชาฝีมือของตระกูลซื่อมาแม้สักท่าเดียว"

สีอิ่งเจินทอดถอนใจด้วยความเศร้าเสียดาย เมื่อนึกโยงไปถึงซื่ออิ่นเสิน และซื่อเทียนฟงเมื่อครั้งกระโน้น ผู้ใดคาดคิดว่าบุตรหลานของพวกมันจะตกต่ำถึงขั้นนี้ พลันได้ยินชงต้าซือกล่าวว่า "สีเต้าเจี้ยง ท่านทราบว่าซื่อซิวหมิงที่เป็นจู่ฟู่มันไฉนด่วนตกตาย?"

สีอิ่งเจินถามไถ่รายละเอียด ชงต้าซือจึงกล่าว "ในการวิจารณ์กระบี่พิชิตชัยเมื่อครั้งกระโน้น ซื่อซิวหมิงพ่ายแพ้แก่หวินถิงที่เป็นบุตรชายของหวินสู สูญเสียตำแหน่งประมุขเกาะไป ซื่อซิวหมิงยามเดือดดาล จึงนำบุตรภรรยาออกจากเกาะตะวันออก เพื่อย้อนกลับคืนมา จึงฝืนใจฝึกวิชากำลังภายในขั้นสูง แต่ตอนวิจารณ์กระบี่ มันรับบอบช้ำภายในอยู่ก่อน ทั้งที่ยังไม่ทุเลาหายดี กลับฝืนใจฝึกวิชากำลังภายใน ดังนั้นถูกธาตุไฟเข้าแทรกสุดท้ายเสียชีวิต ตอนนั้นมันเพิ่งแต่งงานไม่นาน บุตรชายซื่อต้าฟงมีอายุเพียงสามขวบ ซื่อซิวหมิงก่อนตายฝากฝังบุตรภรรยาต่ออาจารย์เรา อาจารย์เราจึงจัดให้พวกมันอยู่ข้างวัดวา อารักขาอย่างลับๆ แต่ภรรยาของซื่อซิวหมิงไม่รู้ความ กลัวว่าบุตรชายฝึกฝีมือ จะซ้ำรอยของสามี จึงเผาคัมภีร์วิชาฝีมือที่ตกทอดมาจากบรรพบุรุษไป เพราะเหตุนี้ทายาทของตระกูลซื่อไม่มีผู้ใดรู้จักวิชาฝีมือ"

สีอิ่งเจินสะท้อนใจยิ่ง กล่าวว่า "ที่แท้เป็นเช่นนี้ มิน่าเล่ามันตกอยู่ในเงื้อมมือท่าน กลายเป็นหมากที่ใช้จัดการกับเกาะตะวันออก"

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "เต้าเจี้ยงกล่าวผิดแล้ว อาตมากระทำไปเพื่อผดุงคุณธรรมแทนฟ้า ครั้งกระโน้นวังความลับฟ้าประสบภัย ตระกูลฮัวกับตระกูลหวินไม่มีที่ไป เป็นซื่อเทียนฟงสองสามีภรรยาให้การอุปการะ

ค่อยหนีรอดจากการไล่ล่าของกองทัพมองโกลเรา ภายหลังเหตุการณ์ตระกูลทั้งสองประพฤติเช่นนกเขายึดครองรังดุเหว่า ขับไล่ตระกูลซื่อออกจากเกาะตะวันออก ตระกูลหวินกลายเป็นประมุขเกาะเต่ายักษ์ศักดิ์สิทธิ์ พฤติการณ์ที่ไร้ยางอายเช่นนี้ ไหนเลยไม่ชำระสะสางได้?"

เยี่ยหลิงซูไม่อาจทนรับฟัง ต้องร้องดังๆ ว่า "ลาโง่หัวล้านปากบอกว่าผดุงคุณธรรมแทนฟ้า แท้จริงแล้วเพียงเพื่อบรรลุความต้องการส่วนตัว หากท่านคิดอ่านแทนตระกูลซื่อจริง เหตุใดจึงยุยงให้ซื่ออ๋องซุนขุดสุสานบรรพบุรุษตัวเอง?"

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "แม่นางน้อยเข้าใจอันใด คนตายเข้าสู่สงสารวัฏ คงเหลือแต่คราบสังขาร ดังนั้นศิษย์สถาบันสงฆ์ฌาปนกิจศพไม่ทิ้งกายเนื้อไว้ ชาวมองโกลเราตายแล้วฝังร่างกับพสุธา ปล่อยให้หมื่นม้าเหยียบย่ำไม่ทิ้งหลุมศพอันใด ชาวฮั่นก่อสุสานรังแต่สิ้นเปลืองเงินทอง ทั้งยังบรรจุสิ่งของร่วมกลบฝัง หากทิ้งให้อยู่เคียงคู่กับผู้ตาย มิสู้ทิ้งไว้ให้ทายาทรุ่นหลังใช้สอย"

สืออิ่งเจินรับฟังจนฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "หลวงจีนใหญ่ ไม่ว่าเหตุผลอันดื้อด้านใด พอกล่าวจากปากท่าน ล้วนฉะฉานชัดถ้อยชัดคำ"

เวี่ยจือหยางกล่าวสนับสนุนว่า "เต้าเจี้ยงกล่าวถูกต้อง นี่เฉกเช่นการปลูกดอกไม้ ปุ๋ยที่ใส่ลงไปเป็นมูล ที่งอกงามออกมาเป็นบุปผางาม ไม่ว่ามูลสุนัขเหม็นคลุ้งปานใดพอออกจากปากต้าซือท่านนี้ ล้วนกลับกลายเป็นบุปผาที่หอมจรุง

ชงต้าซือหามีโทสะไม่ หากกล่าวว่า "น้องแซ่เวี่ยชมเกินไป พุทธะยึดถือโฉมสะคราญเป็นกระดูกขาว อาตมาแปลงมูกมูลเป็นบุปผา ความงามอัปลักษณ์ล้วนดุจเดียวกัน หอมหวนเหม็นคลุ้งมาจากบ่อเกิดเดียวกัน ล้วนเป็นพุทธวจนะทั้งสิ้น"

เวี่ยจือหยางทั้งขุ่นเคืองทั้งขบขันกล่าวว่า "ที่แท้รับประทานอาจมก็

อยู่ในพระธรรมคำสอน ดูท่าสุนัขก็สำเร็จเป็นพุทธะเช่นกัน"

ความหมายในวาจา ลอบด่าชงต้าซือเป็นสุนัข ชงต้าซือคล้ายไม่รู้สึกตัว ตอบว่า "พุทธองค์สอนว่าสัตว์เสมอภาค **คติหก*** สามารถสำเร็จเป็นพุทธะ สุนัขอยู่ในเดรัจฉานคติ สำเร็จเป็นพุทธะขึ้นสู่สวรรค์ มีอันใดน่าประหลาดด้วย?"

เวี่ยจือหยางแม้ช่างเจรจาพาที เมื่อถึงขั้นนี้ก็ไม่มีคำพูดจะกล่าว ได้แต่กล่าวว่า "หลวงจีนใหญ่ นับว่าท่านร้ายกาจ เอ่ยถึงความต่ำช้าไร้ยางอาย เราเวี่ยจือหยางยอมศิโรราบ"

ชงต้าซือหัวร่อฮาฮา กวาดตามองทั้งหมด ประนมมือกล่าวว่า "ทั้งหมดลำบากลำบน มิสู้หาสถานที่พักผ่อน รอจนฟื้นฟูกำลังค่อยค้นหาปากทางเข้าสุสาน"

หลังจากผ่านความวุ่นวายถึงตอนนี้ ทั้งหมดล้วนหิวโหยกระหาย บนเกาะมีไม้เขียวชอุ่ม ธารน้ำไหลริน มากมีด้วยวิชาจัตุบาท หมิงโต้วใช้ก้อนหินขว้างแพะภูเขาตัวหนึ่งล้มตายลง ก่อไฟที่ริมลำธาร ย่างแพะภูเขาส่งกลิ่นหอมฉุยไปทั่วบริเวณ

ชงต้าซือกับพวกนั่งล้อมวงรับประทานเนื้อแพะ ส่วนสีอิ่งเจินนั่งกรรมฐานอยู่อีกด้านหนึ่ง ชงต้าซือไม่เห็นเวี่ยจือหยางกับเยี่ยหลิงซู จึงกล่าว "สีเต้าเจี้ยง ผู้เยาว์ทั้งสองไปที่ใดแล้ว กลับปล่อยให้ผู้อาวุโสอดอยาก นับเป็นผู้เยาว์อันใด?"

สีอิ่งเจินกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "หลวงจีนใหญ่กล่าวยุแหย่อีกแล้ว ตรงกันข้าม พวกมันเห็นว่าเราชราภาพ จึงให้เรารออยู่ที่นี้ เตรียมรับประทานอาหารอันโอชะ?"

พลันได้ยินที่ห่างไปบังเกิดเสียงนกร้องผสานกับเสียงกระพือปีก ชั่วครู่ให้หลังเยี่ยหลิงซูเดินชดช้อยออกจากดงไม้ ในมือหิ้วไก่ฟ้าคู่หนึ่ง

---

* คติหกได้แก่นรกคติ เปรตคติ เดรัจฉานคติ อสุรกายคติ มนุษยคติและสวรรคติ

โยนทิ้งลงกับพื้น แล้วนั่งกอดเข่าอยู่ด้านข้าง

สีอิ่งเจินถามว่าเวี่ยจือหยางเล่า เยี่ยหลิงซูสั่นศีรษะกล่าวว่า "ไม่ทราบได้ ตกลงว่าข้าพเจ้าจับไก่ มันเตรียมอาหาร ข้าพเจ้าพอกะพริบตามันก็ไม่ทราบไปยังที่ใด"

เอ่ยถึงตอนนี้ เวี่ยจือหยางเดินออกจากดงไม้อย่างยิ้มแย้ม มันเปลือยร่างท่อนบนม้วนขากางเกงขึ้นสูง สองเท้าแปดเปื้อนดินโคลน ศีรษะทูนใบบัวที่สดใหม่สองมือ มือขวาถือรากบัวเส้นยาว มือซ้ายใช้ชายเสื้อห่อดอกไม้ใบหญ้าเอาไว้

มันพอมาถึงริมลำธาร ก็เชือดไก่ผ่าท้องทำความสะอาด จากนั้นยัดผลไม้ ดอกหญ้า เปลือกไม้ และรากบัวใส่ท้องไก่ ใช้ใบบัวห่อไว้อย่างมิดชิด

เยี่ยหลิงซูชมดูจนขมวดคิ้ว อดถามมิได้ว่า "เวี่ยจือหยาง ท่านทำอะไร?"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "ปรุงไก่ขอทาน"

เยี่ยหลิงซูร้องเพ้ยกล่าวว่า "ผู้ใดถามถึงไก่ ข้าพเจ้าถามว่าท่านยัดดอกไม้ผลไม้เข้าไปวุ่นวาย ผู้ใดทราบว่ามีพิษหรือไม่?"

เวี่ยจือหยางทางหนึ่งพอกดินลงบนใบบัว ทางหนึ่งกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "ไม่เป็นไร หากว่ามีพิษ ท่านก็รับประทานข้าพเจ้าลงไป"

เยี่ยหลิงซูทั้งอับอายทั้งขุ่นเคือง ใบหน้าแดงฉานสดใส นางยกมือตบหินโสโครก ผุดลุกขึ้นร้องว่า "เวี่ยจือหยาง ท่าน ท่านยังปากพล่อยอีก ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะเตะท่านลงในท้องร่อง"

เวี่ยจือหยางแลบลิ้นออกมากล่าวว่า "ตกลง ข้าพเจ้าไม่กล่าวแล้ว เนื้อคนทั้งเปรี้ยวทั้งเหม็นคลุ้ง ไหนเลยน่ารับประทานเท่ากับเนื้อไก่..."

เยี่ยหลิงซูขยี้เท้าร้องว่า "ท่านยังกล่าวอีก?" พลางทำท่าโถมใส่ เวี่ยจือหยางชิงวิ่งหนี ก่อไฟกองหนึ่ง ปิ้งไก่ที่ห่อใบบัวไว้อยู่เหนือกองไฟ ไม่นานชั้นดินกะเทาะออก เวี่ยจือหยางพอแกะดินออก ก็ปรากฏกลิ่นหอม

อบอวลยั่วน้ำลายผู้คนแทบหยดหยาด

เวี่ยจือหยางแบ่งไก่เป็นสามส่วน เยี่ยหลิงซูยังไม่แน่ใจ เพียงหยิบฉวยน่องไก่ข้างหนึ่ง กัดกินคำหนึ่ง รู้สึกเนื้อนุ่มมีน้ำมาก ในความสดใหม่แฝงความหอมหวน ต้องกัดกินอีกหลายคำ

ไก่ขอทานเป็นอาหารขึ้นชื่อของ**อู๋เวี่ย*** เยี่ยหลิงซูเคยรับประทานตั้งแต่เล็ก แต่ไก่ตัวนี้มีรสชาติแปลกใหม่ อย่างที่ไม่เคยลิ้มลองมาก่อน ต้องชำเลืองมองเวี่ยจือหยาง ในใจบังเกิดความประหลาดใจวูบหนึ่ง

สีอิ่งเจินครองเพศบรรพชิต แต่ไม่ห้ามอาหารคาว จึงรับประทานไก่ลงไปครึ่งตัว ทางหนึ่งรับประทาน ทางหนึ่งชมเชยว่า "เด็กร้ายกาจ ไก่ขอทานตัวนี้ยังเหนือกว่าของเหลาปลิดดาวของนครหลวงอีก"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "เต้าเจี้ยงหากไม่รังเกียจ ข้าพเจ้าจะปิ้งย่างให้ท่านรับประทานทุกวัน"

สีอิ่งเจินเช็ดคราบน้ำมันที่มุมปาก ยิ้มพลางกล่าวว่า "ให้เด็กน้อยเจ้าเป็นพ่อครัว ไยมิใช่สะกดผู้มีความรู้ความสามารถไป อืมม์ หญ้าหอมในท้องไก่ล้วนได้รับจากบนเกาะหรือ?"

เวี่ยจือหยางรับคำ กล่าวว่า "กล่าวไปประหลาดแท้ บนเกาะมีหญ้าหอมไม่น้อย ทางด้านนั้นก็มีหนองบึง ในหนองบึงมีดอกบัวผลิบาน มามามา ลองลิ้มชิมรากบัวนี้ ทั้งหอมทั้งกรอบยิ่ง"

สีอิ่งเจินล้างรากบัว กัดกินอยู่สองคำ ก็ร้องชมเชยออกมา เยี่ยหลิงซูหยิบฉวยมาท่อนหนึ่ง ใช้กระบี่ขูดผิวโคลนออก ลองกัดกินดู ต้องผงกศีรษะเล็กน้อย

ชงต้าซือเห็นพวกมันรับประทานอย่างเอร็ดอร่อย พลันเกิดความรู้สึกว่าเนื้อแพะในมือ ทั้งเหม็นสาบทั้งแข็งกระด้าง ยากจะกลืนลงคอ จู๋อิงฟงก็วางน่องแพะในมือลง มองดูหมิงโต้วเป็นเชิงตำหนิแวบหนึ่ง

---

* ชื่อย่อของแคว้นอู๋กับแคว้นเวี่ยในยุคชุนชิว ปัจจุบันอยู่ในมณฑลเจียงซู อานฮุย เจ่อเจียงและฮกเกี้ยน

หมิงโต้วกระซากเสียงว่า “มารดาท่านเถอะ ท่านมองดูบิดาทำอย่างไร บิดาล้มแพะปิ้งย่างแพะ หรือว่าไม่ถูกต้อง หากต้องการรับประทานของดีก็ปรุงเอง” พลางจับเนื้อแพะโยนลงในลำธารน้ำ

จู๋อิงฟงเดือดดาลเป็นการใหญ่ ผุดลุกขึ้นร้องว่า “หมิงโต้ว เจ้าสุนัขสูญเสียบ้านช่องอยู่ต่อหน้าเราแหยแหยอวดอำนาจอันใด เราแหยแหยยอมรับประทานเนื้อแพะ ถือว่าให้เกียรติแก่เจ้า หากตอแยเราแหยแหยมีโทสะ จะให้เจ้าขยับเขยื้อนไม่ได้”

หมิงโต้วสวนคำว่า “ตกลง เรากลับคิดชมดูว่า ท่านทำให้เราไม่อาจขยับเขยื้อนอย่างไร”

จู๋อิงฟงไม่คำนึงถึงอาการบาดเจ็บบนร่าง คิดหมายลงมือ ชงต้าซือชิงผุดลุกขึ้นขวางกันทั้งสองไว้ กล่าวว่า “ทั้งหมดเป็นคนบนเส้นทางเดียวกัน ไยต้องผิดพ้องหมองใจเพราะแพะย่างตัวหนึ่ง หากพวกท่านต่อยตีกันจริงๆ อย่าเพิ่งเอ่ยถึงผลแพ้ชนะ หากปรากฏแก่สายตาศัตรู ไยมิใช่หัวร่อจนฟันร่วงหมดปาก?”

จู๋อิงฟงมองดูเยี่ยหลิงซู ครุ่นคิดว่าหากเอาชัยยังพอทำเนา หากโชคร้ายพ่ายแพ้ต่อหน้านางงามน้อยนี้ ไยมิใช่น่าอับอายขายหน้า นึกถึงตอนนี้จึงกระแทกนั่งลง ส่วนหมิงโต้วแม้ปากแข็ง แต่ยังเกรงกลัวอิทธิพลของภูเขาเอี้ยนหยานซาน เห็นอีกฝ่ายยอมเลิกรา ก็ไม่สะดวกกับการบีบคั้นเกินไป

ชงต้าซือก้มลงล้างมือ แล้วยืดกายขึ้นกล่าวว่า “เมื่อรับประทานอิ่มหนำ พวกเราไปค้นหาปากทางเข้าสุสานกัน” กล่าวจบนำทั้งหมดเดินขึ้นสู่ยอดเขา

เวี่ยจือหยางก็กระโดดปราดขึ้น ร้องบอกว่า “รีบตาม หากปล่อยให้พวกมันหาปากทางเข้าสุสานพบก็แย่แล้ว”

สีอิ่งเจินส่ายหน้ากล่าวว่า “ซืออิ่นเสินรู้หลักฮวงจุ้ย สุสานหลังนี้อิง

ภูเขาหันหาทะเล หยิบยืมลักษณะของฟ้า เจ้าก็รับทราบความร้ายกาจของค่ายกลสำเนียงสมุทรผีเสื้อในฝันมาแล้ว คิดหาปากทางเข้าสุสานพบ ไหนเลยง่ายดายดังใจนึก?"

เวี่ยจือหยางรู้สึกมีเหตุผล ต้องยกมือเกาศีรษะกล่าวว่า "อย่างนั้นพวกเราตอนนี้ทำอย่างไร?"

สีอิ่งเจินกล่าวว่า "เสาะหาที่พักแห่งหนึ่งก่อน แล้วค่อยหาทางออกจากเกาะ"

เวี่ยจือหยางใจหายวาบ ถามโพล่งว่า "วิชาฝีมือในสุสานเล่า?"

สีอิ่งเจินกวาดมองมันแวบหนึ่ง กล่าวว่า "วิชาฝีมืออันใด เจ้าคิดรุกล้ำสุสานผู้อื่นหรือ?"

เวี่ยจือหยางบอกว่ามันเพียงสงสัยอยากรู้ สีอิ่งเจินสั่นศีรษะกล่าวว่า "ความสงสัยอยากรู้ทำร้ายผู้คน พวกเราติดตามมาเพราะภาพความลับฟ้าบรรจงสร้าง เมื่อได้มาแล้ว ก็ไม่ต้องคำนึงถึงเรื่องอื่น"

กล่าวจบหันกายไป เวี่ยจือหยางอับจนปัญญา แลบลิ้นพลางติดตามอยู่ด้านหลัง พลันได้ยินเยี่ยหลิงซูกล่าวเบาๆ ว่า "**เป่นต้าน*** สมควรอยู่"

เวี่ยจือหยางเหลียวหน้ามอง เห็นหญิงสาวมีสีหน้าเย็นชา ปราศจากรอยแย้มยิ้ม ทั้งเบือนหน้าไปทางอื่น จึงกล่าว "ตกลง ข้าพเจ้าเป็นไข่โง่งม ท่านเป็นไข่ฉลาด ไข่ใบเดียวมีไข่แดงสองฟอง อาเต๊ารับประทานลงไปกลายเป็นขงเบ้ง"

เยี่ยหลิงซูร้องเพ้ยกล่าวว่า "ท่านเล่า เมื่อเป็นไข่โง่งม ขงเบ้งรับประทานลงไปกลายเป็นสุกร"

เห็นเวี่ยจือหยางหัวร่อฮิฮะไม่ตอบคำ ค่อยรู้สึกตัวว่าเสียกิริยา จึงถลึงตาใส่ สะบัดหน้าไปอีกทางหนึ่ง

ทั้งสามมาถึงชายฝั่งทะเล เสาะพบถ้ำแห่งหนึ่ง ภายในถ้ำอาศัยด้วย

---

* เป็นคำด่าคน แปลว่าไข่โง่งม

มี่ลู่* ฝูงหนึ่ง เวี่ยจือหยางขับไล่ฝูงกวางออกไป เห็นภายในถ้ำสกปรกยุ่งเหยิง จึงกล่าว "ท่านทั้งสองปัดกวาดถ้ำ ข้าพเจ้าจะไปหาหญ้าแห้งมาปูพื้น"

กล่าวจบหลบออกจากถ้ำ เดินๆ หยุดๆ ดึงหญ้าแห้งหลายต้นถือไว้ในมือ เหลียวดูรอบข้างไร้ผู้คน จึงแหวกหญ้าวิ่งขึ้นบนยอดเขา ไม่นานก็มาถึงหน้าภูเขา จึงปีนป่ายขึ้นต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง ชะโงกศีรษะมองดู

มองดูอยู่ครู่หนึ่ง พลันรู้สึกหัวไหล่ปวดแปลบ ถูกผู้คนตบใส่ฉาดหนึ่ง เวี่ยจือหยางกระโดดปราดขึ้น แทบพลัดตกลงจากต้นไม้ พอเหลียวหน้ามอง เห็นเยี่ยหลิงซูยืนอยู่ด้านหลัง ปั้นหน้าเคร่งเครียดกล่าวว่า "ท่านมิใช่ออกมาถอนหญ้าแห้งหรอกหรือ ปีนขึ้นต้นไม้มาทำอะไร?"

เวี่ยจือหยางพูดปดว่า "หญ้าแห้งไม่พอ จึงคิดหักกิ่งไม้ไปสักหลายท่อน"

เยี่ยหลิงซูแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวคำปีศาจพูดปด เวี่ยจือหยางแสร้งกระแอมไอกล่าวว่า "แม่นางเยี่ย ท่านมาทำอะไร?"

เยี่ยหลิงซูค้อนมันวงหนึ่ง กล่าวว่า "สีเต้าเจี้ยงทราบว่าท่านต้องมาก่อเรื่อง จึงส่งข้าพเจ้ามาจับตัวท่านไป"

เวี่ยจือหยางทอดถอนใจกล่าวว่า "แม่นางเยี่ย ท่านต้องการให้เต่าบัดซบเหล่านั้นขโมยวิชาฝีมือของซื่ออิ่นเสินไปหรือ?"

เยี่ยหลิงซูตอบว่าย่อมไม่ต้องการ เวี่ยจือหยางกล่าวด้วยความยินดีว่า "แม่นางอันประเสริฐ พวกเรามีใจตรงกันจริงๆ"

เยี่ยหลิงซูหน้าแดงวูบ ร้องเพ้ยกล่าวว่า "ผู้ใดมีใจตรงกับท่าน?"

เวี่ยจือหยางรีบกล่าวว่า "ข้าพเจ้าพูดผิดไป ไม่ว่าอย่างไรพวกเราต้องหาทางสร้างความวุ่นวายแก่พวกมัน"

"สร้างความวุ่นวายอย่างไร?"

---

* กวางเดวิด

"ตอนนี้ยังนึกไม่ออก สรุปแล้วไม่ปล่อยให้พวกมันอยู่สุขสบาย"

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "กล่าวคุยโอ่โดยไม่กระดากปาก ด้วยฝีมือชั้นปลายแถวของท่าน หากเสนอหน้าไปรังแต่หาที่ตาย"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "ลูกผู้ชายประลองปัญญาไม่ประลองกำลัง"

เยี่ยหลิงซูแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า "ลูกผู้ชายอันใด เป็นคนต่ำช้ามากกว่า"

"ท่านไม่เคยได้ยินมาหรือ แม้แต่ภูตร้ายยังเกรงกลัวคนต่ำช้า"

"ผู้ใดว่ากัน?"

"เป็นข้าพเจ้าเอง"

เยี่ยหลิงซูแทบหัวร่อออกมา แต่จิตใจคล้ายถูกแผ่นเหล็กกดทับไว้ ไม่ว่าอย่างไรก็หัวร่อไม่ออก จึงเบือนสายตาไปยังท้องทะเล เม้มริมฝีปากไว้

เวี่ยจือหยางทราบว่านางยังคับแค้นใจในชาติกำเนิด ต้องครุ่นคิด *'ควรนึกหาวิธีสร้างความยินดีแก่นาง'*

พลันได้ยินเยี่ยหลิงซูอุทานดังเอ๊ะ กวาดตาไปยังหน้าผา เวี่ยจือหยางกวาดตามสายตาของนาง ต้องตากระจ่างวูบ ร้องโพล่งว่า "เมฆลายจุด"

เห็นบนโขดหินบริเวณไหล่เขามีนกเหยี่ยวตัวหนึ่งกำลังฉีกกินกระต่ายป่า ดูจากสีขนแสดงว่าเป็นเหยี่ยวทะเลเมฆลายจุด

เยี่ยหลิงซูกล่าวด้วยความยินดีว่า "วิเศษแท้ เมื่อมีเมฆลายจุด พวกเราจะส่งข่าวถึงเกาะเต่ายักษ์ศักดิ์สิทธิ์ ให้พวกมันส่งเรือมารับพวกเรา" กล่าวพลางงอนิ้วจ่อกับปาก เกร็งกำลังขึ้นจากจุดตันเถียนท้องน้อย ผิวปากเป็นเสียงดังยาวนาน

เมฆลายจุดผงกหัวขึ้นมองหา มันมีตาเหยี่ยวที่คมกล้า พบเห็นผู้เป็นนาย สร้างความยินดียิ่ง กางปีกโบยบินเข้าหาคนทั้งสอง พริบตาดุจ

ประกายไฟ ในดงไม้ปรากฏเงาสีขาวสายหนึ่งพุ่งขวับมาดั่งสายฟ้า พุ่งชนใส่เหยียวทะเลสีเทาลายจุด เห็นขนนกปลิวว่อน เสียงร้องดังแหลมเล็ก เงาหนึ่งขาวหนึ่งเทาสองกลุ่มสู้พัวพันเป็นพัลวัน

คนบนต้นไม้ทั้งสองตอนแรกใจหายวาบ จากนั้นพบว่าเงาสีขาวกลุ่มหนึ่งก็เป็นนกเหยี่ยวตัวหนึ่ง ขนสีขาวราวหิมะ ลักษณะท่าทางดุร้าย เพียงปะทะกัน เมฆลายจุดก็ตกอยู่ใต้กรงเล็บนกเหยี่ยวขาว ได้แต่ขยับดิ้นรนไม่มีเรี่ยวแรงตอบโต้กลับไป

เยี่ยหลิงซูตวาดเสียงเจื้อยแจ้ว ตวัดมือซัดเข็มทองออก มิคาดเข็มทองยังไม่บรรลุถึง นกเหยี่ยวสีขาวก็ปล่อยตัวเมฆลายจุด โผบินขึ้นฟ้า เข็มทองเฉียดผ่านใต้กรงเล็บมันไป

ส่วนเมฆลายจุดพลิกร่วงลงจากกลางอากาศ เวี่ยจือหยางรีบกระโดดลงจากต้นไม้ ตรงเข้าไปรับตัวเหยี่ยวทะเลไว้ เห็นมันหลุบหัวลง ช่วงคอถูกบิดหัก บนหัวถูกเจาะเป็นรู มันสมองไหลออกมา ขาดใจตายแล้ว

เวี่ยจือหยางตื่นตระหนกยิ่ง พลันได้ยินเสียงเยี่ยหลิงซูตวาดเสียงเจื้อยแจ้ว พอเงยหน้าขึ้น เห็นนกเหยี่ยวสีขาวพุ่งตัวลง ทั้งใช้จงอยปากจิกทั้งกางเล็บตะปบใส่ เยี่ยหลิงซูฟาดฝ่ามือออก แต่นกเหยี่ยวสีขาวปราดเปรียวยิ่ง พลังฝ่ามือยังไม่บรรลุถึง มันชิงโบยบินหลบหนี เมื่อหญิงสาวเปิดเผยช่องโหว่ มันก็พุ่งโถมเข้ามา กลับรุกถอยราวกับยอดฝีมือผู้หนึ่ง

เวี่ยจือหยางชมดูจนปากอ้าตาค้าง มองดูหนึ่งมนุษย์หนึ่งนกเหยี่ยวต่อสู้กัน เยี่ยหลิงซูซัดเข็มทองติดต่อกันหลายเล่ม ล้วนถูกนกเหยี่ยวสีขาวหลบรอดได้ จึงใช้กลอุบาย แสร้งเป็นซวนเซเสียหลัก นกเหยี่ยวสีขาวจะอย่างไรเป็นสัตว์ปีก ไม่รู้เท่าทันมนุษย์ จึงขยับปีกโบยบินเข้ามา เยี่ยหลิงซูฟาดฝ่ามือซ้ายหลอกล่อ นกเหยี่ยวสีขาวเกรงกลัวพลังฝ่ามือของมัน จึงหลบวูบไปเชียะเศษ มิคาดเยี่ยหลิงซูตวัดมือขวา ซัดเข็มทองจมหายไปในขนนกสีขาว

นกเหยี่ยวสีขาวส่งเสียงร้องหวนโหย โผบินขึ้นฟ้าราวลูกธนูหลุดจากแล่ง บินขึ้นบนผาสูงถลันวูบแล้วหายวับ

เวี่ยจือหยางเคยลิ้มรสของเข็มพิรุณราตรีมาแล้ว เข็มทองพอปักใส่ร่าง แม้แต่มนุษย์ยังยากทนทาน อย่าว่าแต่สัตว์ปีกตัวหนึ่ง นกเหยี่ยวสีขาวพอถูกเข็มซัดใส่ ยังสามารถโผบินขึ้นสูง หากมิใช่มีกระดูกเส้นเอ็นแข็งแกร่ง คงเป็นปีศาจร้ายกลางทะเลแล้ว

เยี่ยหลิงซูก็แหงนมองท้องฟ้าอย่างตะลึงลาน เวี่ยจือหยางวิ่งถึงข้างกายนาง เพ่งตามองดู เห็นบริเวณยอดเขามีถ้ำแห่งหนึ่ง แต่ถูกโขดหินบดบังไว้ หากไม่เพ่งพิจารณายากจะพบเห็นได้ ต้องแลบลิ้นออกมากล่าวว่า “นกเหยี่ยวที่ร้ายกาจนัก”

เยี่ยหลิงซูกล่าวอย่างงุนงงว่า “เป็นเหยี่ยวหรือ กลับรวดเร็วจนเหลือเชื่อ”

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “ต่อให้รวดเร็วกว่านี้ ก็ไม่เร็วกว่าเข็มพิรุณราตรี”

เยี่ยหลิงซูเหลือบมองมันแวบหนึ่ง ถามว่า “เมฆลายจุดเล่า?”

เวี่ยจือหยางบุ้ยปากไป เยี่ยหลิงซูกระโดดลงจากต้นไม้ เหม่อมองดูซากศพ ชั่วครู่จึงชักกระบี่ขุดหลุมฝังเหยี่ยวตายไว้ เวี่ยจือหยางมองดูหลุมดินเล็กๆ นั้น ในใจเกิดความลำบากใจ เมฆลายจุดพอตกตาย ก็ตัดกำลังหนุนทิ้งไป คิดออกจากเกาะนี้ต้องนึกหาหนทางอื่น

เยี่ยหลิงซูกล่าวคำไปกันเถอะ พลางสะบัดหน้าไป เวี่ยจือหยางทราบว่านางอารมณ์ไม่ดี ไม่กล้าตอแยนาง จึงตามติดอยู่ด้านหลัง

ระหว่างทางทั้งสองเก็บกิ่งไม้หญ้าแห้งจำนวนหนึ่ง ขณะจะกลับถึงถ้ำศิลา พลันได้ยินเสียงคนดังมา เวี่ยจือหยางฉุกใจคิด ยกมือทำท่าต่อเยี่ยหลิงซู ทั้งสองเร้นกายเข้าไป แหวกพุ่มไม้รวกออก เห็นชงต้าซือ หมิงโต้วกับสือเจินยืนหยัดเป็นรูปสามเส้า ประจันหน้ากันที่หน้าถ้ำ

เยี่ยหลิงซูใจเขม็งตึงเครียด ขณะจะกระโดดปราดออกไป กลับถูกเวี่ยจือหยางฉุดดึงแขนเสื้อไว้ นางหันไปถลึงมองมัน เวี่ยจือหยางก็ใช้นิ้วชี้ขีดเขียนข้อความบนพื้นว่า "ซ่อนตัวในที่ลับ ใช้เข็มพิษทักทายใส่"

เยี่ยหลิงซูขมวดคิ้ว เข็มพิรุณราตรีแม้เป็นอาวุธลับ แต่มีอานุภาพรุนแรง นับตั้งแต่นางฝึกปรือสำเร็จ เพียงซัดเข็มซึ่งหน้า น้อยครั้งจะลอบทำร้ายทางด้านหลัง แผนอุบายของเวี่ยจือหยางแม้แยบคาย แต่ก็ขาดความโอ่อ่าผ่าเผยไป

ขณะลังเล พลันได้ยินชงต้าซือกล่าวว่า "สีเต้าเจี้ยง ท่านไม่ยอมบอกปากทางเข้าสุสานจริงๆ?"

สีอิ่งเจินเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว "หลวงจีนใหญ่ ท่านไฉนแน่ใจว่าเราล่วงรู้ปากทางเข้าสุสาน?"

"ท่านพอขึ้นเกาะมา ก็เอ่ยถึงวิชาฮวงจุ้ย เมื่อครู่เราค้นหาปากทางเข้าแต่หาไม่พบ พลันฉุกคิดว่าหากซื่ออิ่นเสินเชื่อในศาสตร์ฮวงจุ้ย อย่างนั้นปากทางเข้าสุสานต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับหลักฮวงจุ้ย ได้แต่มาขอคำชี้แนะ"

เวี่ยจือหยางกับเยี่ยหลิงซูรับฟังถึงตอนนี้ ต้องลอบด่าทอในใจ *'ลาโง่หัวล้านหน้าด้านนัก ต่อให้สีเต้าเจี้ยงล่วงรู้ ไยต้องบอกต่อท่าน?'*

เห็นสีอิ่งเจินยิ้มพลางกล่าวว่า "หลวงจีนใหญ่ ท่านมาถามเรา แน่ใจว่าไม่ได้ถามคนผิดหรือ?"

ชงต้าซือกล่าวว่า "ไม่ผิดแน่นอน สีเต้าเจี้ยง พวกเราทำความตกลงประการหนึ่ง หากว่าสุสานอิ่นเสินซุกซ่อนคัมภีร์วิชาฝีมือจริงๆ เราท่านแบ่งสันปันส่วนกันคนละครึ่ง เป็นอย่างไร?"

สีอิ่งเจินกล่าวเสียงเย็นชาว่า "น่าหัวร่อ หากว่าเราต้องการก็ไปหยิบฉวยเอง ไยต้องบอกต่อท่าน?"

ชงต้าซือเงียบงันชั่วขณะ พลันกล่าวว่า "สีเต้าเจี้ยง ท่านทราบหรือไม่ เราไฉนมอบภาพความลับฟ้าบรรจงสร้างแก่ท่าน?"

"ท่านถูกบีบบังคับอับจนปัญญา หรือยังมีเลศนัยใด?"

"หามิได้ เราหลวงจีนกระทำการใด ไม่ยอมรับการข่มขู่จากผู้คนมาก่อน ท่านเชื่อหรือไม่ เราสามารถมอบตำราแก่ท่าน ก็สามารถหยิบฉวยกลับมา"

"หากว่าเราไม่เชื่อเล่า?"

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "อย่างนั้นสี่วันให้หลังพวกเราพบกันใหม่"

สีอิ่งเจินหน้าแปรเปลี่ยนไป เลิกคิ้วสูงชัน เวี่ยจือหยางก็ใจสั่นสะท้าน เหลียวดูเยี่ยหลิงซู เห็นหญิงสาวขบริมฝีปาก ใบหน้าขาวซีดอยู่บ้าง

สีอิ่งเจินเงียบงันชั่วขณะ จึงกล่าวช้าๆ ว่า "หลวงจีนใหญ่ ท่านก็ทราบเรื่องดรรชนีย้อนทวน?"

"หมิงจุนจู่บอกเล่าเรื่องราวต่อเราแล้ว สีเต้าเจี้ยงรับบาดเจ็บ หากไม่มีคนคลี่คลาย จะมีชีวิตได้เพียงเจ็ดวัน พี่หมิงคำนวณดู พบว่าการคลี่คลายครั้งก่อนเป็นเรื่องเมื่อสามวันก่อน ห่างจากช่วงเวลากำเริบอีกสี่วัน ทอดตาทั่วแผ่นดิน มีคนสามารถคลี่คลายเพียงสองคน คนหนึ่งอยู่ไกลถึงเขาคุนหลุน อีกคนหนึ่งไม่ทราบอยู่ที่ใด ขอเพียงเราอดทนรอคอยอีกสี่วัน ตำราเล่มนั้นจะกลับคืนเป็นของเรา"

สีอิ่งเจินแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า "ภายในสี่วันนี้ เราสามารถทำลายตำราเล่มนี้ได้ทุกเมื่อ"

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "ล้วนแล้วแต่เต้าเจี้ยง แต่เมื่อถึงเวลาเต้าเจี้ยงขึ้นสู่สรวงสวรรค์ ปราศจากภาพความลับฟ้าบรรจงสร้างคอยปกป้อง หนึ่งบุรุษหนึ่งสตรีที่ร่วมทางมากับท่านคงย่ำแย่แล้ว"

สีอิ่งเจินทอดถอนใจกล่าวว่า "หลวงจีนใหญ่ ท่านกล่าวเช่นนี้ เท่ากับบีบบังคับให้เราฆ่าท่านแล้ว"

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "เต้าเจี้ยงมีใจเมตตากรุณา หากคิดฆ่าเราคงฆ่าแต่แรก ไยต้องรอถึงตอนนี้?"

สีอิ่งเจินเงียบงันชั่วขณะ จึงกล่าวช้าๆ ว่า "หลวงจีนใหญ่ ท่านมีนิสัยดุร้าย ทั้งฉลาดลึกล้ำ อาจารย์ท่านรับท่านเป็นศิษย์ ถือว่าเลือกไม่ผิด น่าเสียดายปัญญาส่วนปัญญา จรรยาส่วนจรรยา หากปราศจากจริยา ต่อให้มีสติปัญญา รังแต่กระทำความชั่วร้ายกว่าเดิม หลวงจีนใหญ่ หากท่านยังมีมโนสำนึก ก็ควรหยุดมือแต่กลางคัน อย่าได้สร้างความผิดหวังแก่อาจารย์ท่าน"

ชงต้าซือผงกศีรษะกล่าวว่า "สีเต้าเจี้ยง เราท่านแม้เพิ่งรู้จัก แต่เราให้ความเคารพท่านสามส่วน น่าเสียดายที่เรื่องกู้ชาติสำคัญยิ่งยวด มีแต่เดินหน้าไม่อาจล่าถอย หากเต้าเจี้ยงยืนกรานความตั้งใจ เราหลวงจีนได้แต่รออีกสี่วัน สี่วันให้หลังค่อยมาขอคำชี้แนะ"

เวี่ยจือหยางรับฟังถึงตอนนี้ ต้องกระโดดปราดขึ้นร้องว่า "ลาโง่หัวล้าน ตราบใดที่เราเวี่ยจือหยางยังมีลมหายใจอยู่ ท่านอย่าคิดหมายทำร้ายสีเต้าเจี้ยงแม้สักขุมขนหนึ่ง"

หมิงโต้วแค่นหัวร่อสอดคำขึ้น "ลูกสุนัขไม่มีความสามารถ แต่กลับคุยเขื่องอักโข"

เวี่ยจือหยางตีฝีปากตอบว่า "ข้าพเจ้าเป็นลูกสุนัข ท่านเป็นสุนัขตามก้น คอยติดตามลาโง่หัวล้าน รับประทานอาจมของมัน"

หมิงโต้วหน้าแดงก่ำคิดโถมเข้าไป พลันเห็นชงต้าซือหันกายไป เกรงว่าอีกฝ่ายละทิ้งตนเอง จึงถลึงตาใส่เวี่ยจือหยางคราหนึ่งแล้วติดตามไป

เยี่ยหลิงซูอดกล่าวมิได้ว่า "สีเต้าเจี้ยง ยังเกรงอกเกรงใจกับคนชั่วเหล่านี้อันใด พวกเราทั้งสามคนผนึกกำลัง ไม่แน่ว่าจะสู้แพ้พวกมัน"

สีอิ่งเจินสั่นศีรษะกล่าวว่า "เข้าถ้ำไปแล้วค่อยว่ากล่าว"

ทั้งสามเข้าถ้ำศิลา เวี่ยจือหยางปูหญ้าแห้งลงบนพื้นถ้ำ สีอิ่งเจินเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว "เวี่ยจือหยาง แม่นางเยี่ย หลวงจีนใหญ่กล่าวไม่ผิด เรามีชีวิตอีกเพียงสี่วัน สมควรกล่าวสั่งเสียล่วงหน้า..."

เวี่ยจือหยางพลุ่งพล่านใจขึ้นมา ร้องดังๆ ว่า “สีเต้าเจี้ยง ท่านอย่าได้ท้อแท้ใจ ฟ้าไม่บีบคั้นผู้คนอับจน ต้องนึกหาวิธีการได้อย่างแน่นอน”

สีอิ่งเจินสั่นศีรษะกล่าวว่า “เมื่อดรรชนีย้อนทวนกำเริบขึ้น เลือดลมภายในกายจะโคจรย้อนทวน นอกจากให้เลือดลมทั่วร่างไหลย้อน ไม่เช่นนั้นอย่าคิดหมายคลี่คลายได้ การโคจรหมุนเวียนของเลือดลมผู้คน ความจริงมีลำดับขั้น แต่หากให้ไหลย้อน ก็ไม่ต่างกับย้อนทวนสุริยันจันทรา หรือพลิกฟ้าตลบดิน”

เวี่ยจือหยางพอฟัง ต้องเกิดความสิ้นหวัง พลันได้ยินเยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “ให้เลือดลมไหลย้อนมิใช่ทำไม่ได้ ครั้งกระโน้นซีคุนหลุนเหลียงเซียวเคยบัญญัติวิชาย้อนทวนหยินหยาง สามารถย้อนทวนหยินหยาง กลับตาลปัตรธาตุทั้งห้า”

สีอิ่งเจินผงกศีรษะกล่าวว่า “แม่นางกล่าวถูกต้อง ดรรชนีย้อนทวนมาจากวิชาย้อนทวนหยินหยาง ในชีวิตซีคุนหลุนกระทำตามอำเภอใจ ไม่คำนึงถึงผลสุดท้าย ที่คิดค้นดรรชนีย้อนทวน จุดประสงค์เพื่อสืบค้นวิชาบู๊สุดท้ายพอตกทอดเข้าสู่ทางโลก กลับกลายเป็นทัณฑ์ทรมานใช้เคี่ยวกรำศัตรู”

เวี่ยจือหยางรีบถามว่า “แม่นางเยี่ย ท่านเป็นศิษย์สตรีของหวินเต่าอ๋อง ไม่ได้ร่ำเรียนวิชาย้อนทวนหยินหยางมาหรือ?” มันปากไวใจตรง แทบกล่าวคำ “บุตรี” ออกไป

เยี่ยหลิงซูส่ายหน้ากล่าวว่า “ท่านปรมาจารย์เหลียงเซียวไม่ได้ตกทอด วิชากำลังภายในนี้ลงมา”

เวี่ยจือหยางตีอกชกหัว ร่ำร้องว่าน่าเสียดาย สีอิ่งเจินยิ้มพลางกล่าวว่า “น่าเสียดายอันใด เจตนารมณ์ของฟ้ากระจ่างแจ่มแจ้ง ไม่อาจบังคับแข็งขืน อาจบางทีอาตมาต้องตายบนเกาะนี้ ปราชญ์จวงจื๊อสูญเสียภรรยากลับร้องรำทำเพลง ความเป็นความตายของคนนับเป็นอย่างไรได้?”

มันยิ่งปลงตก เวี่ยจือหยางยิ่งลำบากใจ หวนนึกถึงสองปีมานี้อยู่ร่วมกัน สร้างความเศร้าโศกเสียใจแทบหลั่งน้ำตาออกมา

ได้ยินสีอิ่งเจินกล่าวอีกว่า "ตราบใดที่เรายังมีชีวิตอยู่ ซงต้าซือต้องไม่กล้ามารังควาน หลังจากที่เราตายแล้ว มันต้องหาทางจัดการกับพวกเจ้า ดีที่เวี่ยจือหยางมีไหวพริบปราดเปรียว สามารถบีบคั้นบังคับมัน ภาพความลับฟ้าบรรจงสร้างนี้ให้เจ้าเก็บรักษาไว้ ไม่ว่าอย่างไรต้องคุ้มครองความปลอดภัยของแม่นางเยี่ย"

กล่าวพลางล้วงตำรายื่นส่งต่อชายหนุ่ม สร้างความขุ่นข้องใจแก่เยี่ยหลิงซูขึ้นมา ครุ่นคิดขึ้น *'ตำราเล่มนี้เป็นของเกาะตะวันออกเรา ไฉนมอบต่อปีศาจพูดปด มันนอกจากคุยโวโอ้อวดแล้ว ยังมีความสามารถใด เฮอะ มันจะคุ้มครองเราได้อย่างไร?'*

ขณะนึกขุ่นข้องใจ เวี่ยจือหยางหารับมอบตำราไม่ หากสั่นศีรษะกล่าวว่า "เต้าเจี้ยง ตราบใดที่ท่านยังไม่ตาย พวกเราจะนึกหาวิธีการ ขอเพียงท่านยังมีลมหายใจอยู่ ตำราเล่มนี้จะให้ท่านเก็บรักษาไว้"

สีอิ่งเจินขมวดคิ้วกล่าวว่า "เด็กน้อย ที่ผ่านมาเจ้าชาญฉลาด เหตุใดถึงยามคับขันกลับไม่นึกถึงสถานการณ์โดยรวม?"

เวี่ยจือหยางทอดถอนใจกล่าวว่า "เต้าเจี้ยง ชมข้าพเจ้าเกินไปแล้ว ข้าพเจ้าเพียงเป็นอันธพาลน้อยริมแม่น้ำฉินไหว ไหนเลยล่วงรู้สถานการณ์โดยรวม หากข้าพเจ้ารับมอบตำรา ไยมิใช่เข้าใจว่าท่านต้องตายแน่นอน เต้าเจี้ยงคิดใช้ความตายตัวเอง แลกกับความอยู่รอดของพวกเราทั้งสอง เวี่ยจือหยางทำไม่ได้เด็ดขาด"

สีอิ่งเจินทั้งขุ่นเคืองใจ ทั้งตื้นตันใจ สั่นศีรษะกล่าวว่า "เด็กน้อยเจ้ากำลังหลอกตัวเอง หลอกผู้อื่น" กล่าวจบหลับตาลง

เวี่ยจือหยางล่าถอยออกจากถ้ำ ทอดตามองท้องทะเล บังเกิดความกลัดกลุ้มใจยิ่ง พลันรู้สึกมีกลิ่นหอมโชยกระทบจมูก พอเหลียวหน้ามอง

เห็นเยี่ยหลิงซูมาถึงข้างกายมันอย่างเงียบงัน

นางเพ่งตากระจ่างสุกใสมองดูมันชั่วขณะ พลันกล่าวว่า “เมื่อครู่ท่านกระทำถูกต้อง” กล่าวจบคำหน้าแดงเรื่อ หมุนตัวจากไป

ชั่วครู่ให้หลังนางกลับมาใหม่ พร้อมกับหอบดินเหนียวมาจำนวนมาก วางลงกับพื้น ปั้นเป็นรูปถ้วยชาม เวี่ยจือหยางก็ปลุกปลอบสมาธิเข้ามาช่วยเหลืออีกแรงหนึ่ง ทั้งสองหันหน้าหากัน ปั้นดินเป็นเครื่องเคลือบทั้งถาดใหญ่ถาดเล็ก จากนั้นก่อเตาเผาดินเป็นเครื่องเคลือบ

หลังจากเผาเสร็จ เวี่ยจือหยางจับแพะภูเขามาตัวหนึ่ง จากนั้นร้องขอเข็มทองจากเยี่ยหลิงซูเล่มหนึ่ง บิดงอทำเป็นเบ็ดตกปลา ทั้งดึงด้ายบนเสื้อออกมาเป็นสายเบ็ด ตกปลาใหญ่สองตัว ทุบเนื้อแพะจนแหลก ห่ออยู่ในท้องปลา ตั้งใจปรุงอาหาร ปลาแพะอ่างหนึ่งยกเข้าถ้ำไป

ปลามีกลิ่นคาว ส่วนแพะเหม็นสาบ แต่หลังจากผ่านการนึ่งสุก ไม่เพียงขจัดกลิ่นไป ยังส่งกลิ่นหอมฉุย พอเข้าปากรู้สึกสดใหม่ เนื่องจากเป็นปลาทะเล เวลาขบเคี้ยวแฝงรสเค็มเล็กน้อย สีอิ่งเจินรับประทานจนกล่าวชมเชยไม่ขาดปาก ลืมความขุ่นข้องหมองใจในตอนแรกไปสิ้น กล่าวว่า “ปลากับแพะผสมรวมกันเป็นคำว่า**เซียง*** เวี่ยจือหยาง เจ้าปรุงอาหารจานนี้ ใช่ล่วงรู้ที่มาของมันหรือไม่?”

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “ข้าพเจ้าเป็น**ถุงฟางข้าว**** รู้จักแต่ปรุงแล้วรับประทาน”

สีอิ่งเจินกล่าวว่า “แพะเป็นอาหารทางเหนือ ปลาเป็นอาหารทางใต้ สองสิ่งนี้ความจริงไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกัน แต่พอถึงยุคชุนชิว รัฐฉีมีนักปรุงอาหารท่านหนึ่ง เรียกว่าอี้หยา เป็นพ่อครัวของฉีเหิงกง...”

เยี่ยหลิงซูขมวดคิ้วกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเคยได้ยินชื่อมา มันมิใช่ขุนนาง

---

* คำนี้แปลว่าสด ในที่นี้หมายถึงอาหาร

** แผลงเป็นคนสมองขี้เลื่อย

กังฉินผู้หนึ่งหรอกหรือ?”

สีอิ่งเจินโบกมือกล่าวว่า “ขึ้นชื่อว่าขุนนางกังฉิน ส่วนใหญ่เป็นคนชาญฉลาด จ้าวเกาปลายราชวงศ์ฉินแตกฉานดนตรีการ ไช่จิงราชวงศ์ซ้องมีลายพู่กันเป็นเลิศ ฉินไคว่เป็นจอหงวนราชวงศ์ซ้อง ความเรียงก็เป็นเลิศ อี้หยาผู้นี้ประพฤติชั่ว แต่มีพรสวรรค์ในการปรุงอาหาร นำแพะเหนือกับปลาใต้มาผสมกัน ยัดเนื้อแพะในท้องปลา ปรุงเป็นอาหารชั้นเลิศ ฉีเหิงกงพอรับประทานก็ชมเชยไม่ขาดปาก ดังนั้นให้ความไว้วางใจ ปลาเหม็นคาวแพะเหม็นสาบ ความยากของอาหารชนิดนี้อยู่ที่ขจัดกลิ่นคาวและเหม็นสาบ โดยไม่กระทบถึงรสชาติของปลากับแพะ ทั้งยังแบ่งแยกอย่างชัดเจนว่าส่วนใดเป็นปลา ส่วนใดเป็นแพะ”

เวี่ยจือหยางรีบถามว่า “เต้าเจี้ยงเห็นว่าอาหารของข้าพเจ้าจานนี้เป็นอย่างไร?”

สีอิ่งเจินยกมือลูบเครา กล่าวว่า “ไม่เลวจริงๆ เราเพียงประหลาดใจว่า เด็กน้อยหัดปรุงอาหารจากที่ใด?”

เยี่ยหลิงซูก็เกิดความสงสัยอยากรู้ ชำเลืองดูเวี่ยจือหยาง เห็นมันหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า “ร่ำเรียนอันใด ล้วนมาจากความหิวโหย ท่านพ่อมีนิสัยเกียจคร้าน ยอมอดอยากปากแห้ง เอาแต่อ่านหนังสือ ไม่ยอมแตะต้องหม้อตะหลิว หากข้าพเจ้าไม่หุงหาอาหารก็ต้องอดตาย บวกกับยากจน ไม่มีปัญญาซื้อเนื้อสุกรในตลาด มักชักชวนเจียงเสี่ยวหลิวออกไปหาอาหารป่า จากนั้นเลียนแบบพ่อครัวในหอนางโลมลองปรุงดู เวลาพอนานเข้ากลับเรียนรู้อาหารหลายอย่าง”

เอ่ยถึงตอนนี้รู้สึกน่าหัวร่อ เห็นทั้งสองเหม่อมองตนเอง เวี่ยจือหยางล่วงรู้ความคิดของทั้งสอง แต่มันมีนิสัยถือดี ไม่ยอมรับความเวทนาจากผู้คน จึงจงใจกล่าวว่า “ท่านทั้งสอง อาหารจานนี้ต้องรับประทานทั้งที่ยังร้อน หากเย็นชืดลง กลิ่นคาวเหม็นสาบจะแผ่ซ่านออกมา ไม่น่ารับประทาน

แล้ว”

สีอิ่งเจินทอดถอนใจกล่าวว่า “เวี่ยเส้าฟงจับพู่กันดีดบรรเลงเพลง หากให้มันเข้าครัวออกจะเก็บกดความรู้ความสามารถของมัน กล่าวไปประหลาดแท้ มันตกยากถึงเพียงนี้ ยังเอาตัวรอดไม่ได้ ไฉนชุบเลี้ยงเจ้าเป็นบุตรบุญธรรม?”

มันพอกล่าวเช่นนี้ เวี่ยจือหยางต้องนึกถึงแผ่นทองและหยกประดับในอกเสื้อ จดหมายสั่งเสียของเวี่ยเส้าฟงผุดขึ้นในห้วงสมอง นึกถึงปมปริศนาต่างๆ สร้างความอัดอั้นตันใจ เพียงรับประทานไม่กี่คำ ก็เดินออกจากถ้ำศิลา

ฟ้ามืดค่ำลงแล้ว จันทราโผล่พ้นจากผิวทะเล สาดส่องยอดเขาด้านหลัง ใต้แสงจันทร์ลูบไล้คล้ายเสาหยกแท่งหนึ่ง ที่หน้าภูเขาปรากฏพุ่มพฤกษ์แน่นขนัด ถูกแสงจันทร์อาบไล้ราวกับปูลาดด้วยหิมะ เชื่อมกับคลื่นทะเลที่ปั่นป่วน

เวี่ยจือหยางเห็นเช่นนั้น ก็ขจัดความกลัดกลุ้มในอก ปลุกปลอบสมาธิปีนป่ายขึ้นบนหินโสโครก กวาดตามองรอบข้าง เห็นต้นไม้ก้อนหินโอบล้อมรอบ ลมทะเลพัดผ่านต้นไม้มา สุ้มเสียงบัดเดี๋ยวดังบัดเดี๋ยวเบา เสียงดังคล้ายราชสีห์คำราม เสียงเบาราวกับภูตกระซิบที่ข้างหู

เวี่ยจือหยางหลับตาลง สรรพสุ้มเสียงก็ชำแรกเข้าสู่โสตประสาท ไม่ว่าเสียงลม ตลอดจนเสียงคลื่น แม้แต่เสียงใบไม้ร่วงหล่น เสียงมัจฉาโต้คลื่น รวมทั้งเสียงซ่าซ่าในค่ายกลสำเนียงสมุทรผีเสื้อในฝันล้วนเข้าหูมัน

โดยไม่รู้สึกตัว ความคิดคำนึงของมันล่องลอยไป ตัดผ่านนภาดาวท้องทะเล หลอมรวมเป็นความนึกคิดอันเพริศแพร้ว ความรู้สึกนี้คล้ายความฝันไม่คล้ายความฝัน แปลกพิสดารยิ่ง ตั้งแต่เล็กจนโตก็ซุกซ่อนอยู่ในใจมัน ยามใดที่เกิดความท้อแท้ กลัดกลุ้มโศกศัลย์ ขอเพียงเข้าสู่ภวังค์

ความคิด จะกระตือรือร้นยินดีขึ้นมา

ชั่วครู่ให้หลังเวี่ยจือหยางลืมตาขึ้น รู้สึกร่างอ่อนระทวย เกียจคร้าน ไม่คิดเคลื่อนไหว แต่ความคิดอ่านกระฉับกระเฉง ปราดเปรียวยิ่งนัก มันเพ่งมองท้องทะเล เห็นลูกคลื่นทยอยไล่คล้ายแพรพรรณดำมะเมื่อม หลังจากมองดูอยู่ครู่หนึ่ง ค่อยขวางขลุ่ยเป็นเสียงดัง

ก่อนอื่นเป่าเป็นเพลงหยางหมิงชิงเว่ยชวี แล้วเป่าเพลงไท่หยางอันปี้ชวี พอเป่าถึงกลางคัน รู้สึกร่างคล้ายแช่อยู่ในน้ำร้อน เกิดอาการร้อนวูบวาบอุ่นสบาย พลังชีวิตถ่ายทอดถึงปลายขุมขน เส้นขนโชยพัดพลิ้วขึ้นมา

ทันใดนั้น เวี่ยจือหยางบังเกิดความคิดอันน่าตระหนกประการหนึ่งขึ้น *'คิดคลี่คลายดรรชนีย้อนทวน ต้องบังคับเลือดลมไหลย้อน หากกลับตาลปัตรบทเพลงเทพคีตาหมุนรอบ ไม่เป่าเพลงหยางหมิงชิงเว่ยชวี เปลี่ยนเป็นเป่าทำนองหยางเซียวในเส้นลมปราณพิเศษทั้งแปดก่อน ไม่ทราบบังคับเลือดลมไหลย้อนได้หรือไม่?'*

บทเพลงเทพคีตาหมุนรอบมีทั้งสิ้นยี่สิบสองเพลง สอดรับเส้นลมปราณทั้งสิบสี่เส้นกับเส้นลมปราณพิเศษทั้งแปดเส้น หากเป่าตามลำดับเลือดลมจะหมุนเวียนตามเสียงดนตรี สู่วิถีทางอันเที่ยงตรง หากว่าเป่าบทเพลงทั้งยี่สิบสองเพลงนี้กลับตาลปัตร เลือดลมสมควรไหลย้อนกลับแล้ว

นึกถึงตอนนี้ เวี่ยจือหยางพลุ่งพล่านใจยิ่ง คล้ายกับว่าในความมืดเบื้องหน้าปรากฏแสงสว่างวูบหนึ่ง หากสามารถใช้เสียงขลุ่ยบังคับเลือดลมไหลย้อน อย่างนั้นจะแก้ปัญหาของดรรชนีย้อนทวนแล้ว

เวี่ยจือหยางปลุกปลอบสมาธิ กลับตาลปัตรบทเพลงทั้งยี่สิบสองเพลง โดยเริ่มจากทำนองหยางเซียวซึ่งเป็นเพลงสุดท้าย ตอนแรกที่เป่าทำนองหยางเซียวยังไม่มีอาการผิดปรกติ พอเป่าเพลงที่สองทำนองหยินเซียว รู้สึกพลังลมปราณร้อนวูบขึ้นมา เคลื่อนไหวอยู่ในเส้นลมปราณหยาง

เซียวกับหยินเซียว จนจุดเส้นบนเส้นลมปราณปวดแปลบขึ้นมา

เส้นลมปราณทั้งสองเส้นนี้จัดอยู่ในเส้นลมปราณพิเศษทั้งแปด มีพลังลมปราณอ่อนจาง หลังจากฝึกเส้นลมปราณเส้นอื่น ค่อยชักนำพลังลมปราณเข้ามา ดังนั้นในการฝึกพลังลมปราณอันเที่ยงแท้ จะฝึกเส้นลมปราณหยางเซียวกับหยินเซียวเป็นขั้นสุดท้าย เวี่ยจือหยางทำเช่นนี้เท่ากับเป็นการฝืนฟ้า

ทำนองหยางเซียวยังเป่าไม่จบ พลังรุ่มร้อนก็พองโตขึ้น ราวกับงูเล็กๆ ตัวหนึ่ง ถูกกักอยู่ระหว่างเส้นลมปราณทั้งสอง อาละวาดจนเส้นลมปราณเพ่งพองคันชายิ่ง เวี่ยจือหยางความจริงคิดละทิ้ง แต่พอนึกถึงสีอิ่งเจินมีชีวิตอีกไม่นาน จึงกัดฟันกล้ำกลืนฝืนทน

มันเป่าทำนองหยางเซียวกับทำนองหยินเซียวไปกลับหกเจ็ดเที่ยว พลังลมปราณขุมนั้นยังไม่มีความเคลื่อนไหวใด ขณะบังเกิดความผิดหวัง พลันพบว่าเส้นลมปราณหยางเซียวเต้นกระตุก พลังลมปราณพุ่งวาบออกไปดุจสายฟ้า ผ่านอุปสรรคขวากหนามต่างๆ ใช้เส้นทางที่ไม่เคยมีมาก่อนถ่ายเทเข้าสู่เส้นลมปราณหยินเซียว

เวี่ยจือหยางยินดียิ่ง รีบเป่าทำนองหยางเหว่ยซึ่งเป็นเพลงที่สามเพื่อชักนำพลังลมปราณเข้าสู่เส้นลมปราณหยางเหว่ย มิคาด พลังลมปราณพอมาถึงที่นี้ ก็สะดุดหยุดอยู่กับที่ เพียงแต่ยิ่งมายิ่งรุ่มร้อน จนเวี่ยจือหยางหลั่งเหงื่อโซมหน้า มันเป่าติดต่อกันหลายเที่ยว ล้วนไม่เกิดผล พลันพบว่าลมหายใจรั่วไหลออก ต้องลดขลุ่ยลง ไม่สามารถเป่าต่อไป

ขณะท้อแท้ผิดหวัง พลันได้ยินเสียงตุ๊บ ปรากฏวัตถุสีขาวกลุ่มหนึ่งร่วงลงจากกลางอากาศ

กระบี่ดาวหมากล้อม

เวี่ยจือหยางสะดุ้งเฮือกใหญ่ ถือขลุ่ยกระโดดไปยังด้านหลัง อาศัยแสงจันทร์สาดส่องเพ่งตามอง เห็นวัตถุนั้นเป็นนกเหยี่ยวสีขาวตัวหนึ่ง มีขนสีขาวราวหิมะ จงอยปากแหลมคม ตาเหยี่ยวทั้งคู่คล้ายดาวเย็น เป็นประกายอยู่ใต้ม่านวิกาล

นกเหยี่ยวสีขาวใช้กรงเล็บทั้งสองข้างกดพื้น อยู่ห่างจากเวี่ยจือหยางเพียงหนึ่งวา เวี่ยจือหยางขบคิดแล้วเข้าใจกระจ่าง นกเหยี่ยวสีขาวเป็นฆาตกรที่ฆ่าเหยี่ยวทะเลเมฆลายจุด จึงบังเกิดโทสะ ตวาดเบาๆ โถมเข้าหานกเหยี่ยวสีขาวชิงขยับปีก โผบินขึ้นฟ้าไป เพียงวูบเดียวก็หายลับกับม่านวิกาล

เวี่ยจือหยางระบายลมจากปาก ระงับสติแล้วเป่าทำนองหยางเหว่ยใหม่ คราครั้งนี้พลังลมปราณยิ่งรุ่มร้อน คล้ายอัคคีกลุ่มหนึ่งแผดเผาเส้นลมปราณแทบแตกระเบิดออก ขณะบังเกิดความคับข้องทรมาน พลันได้ยินเสียงกูกู พอเหลียวหน้าไป พบว่านกเหยี่ยวสีขาวไม่ทราบมาถึงข้างกายตั้งแต่เมื่อใด ตาเหยี่ยวเจิดจ้าดั่งคบเพลิง จับจ้องมองดูมัน

เวี่ยจือหยางสมองพองโตแทบระเบิด ครุ่นคิดขึ้น *'นี่เป็นตัวอุบาทว์ใด ไปมาไร้ร่องรอย ยามค่ำคืนไม่หลับไม่นอน บินมายังที่นี้ทำอะไร?'*

มันหยุดการเป่าขลุ่ย นกเหยี่ยวสีขาวเอียงคอมองดูมันครู่หนึ่ง พลันกระพือโบยบินขึ้น เพียงบินวนอยู่กลางอากาศไม่ลงมา ส่งเสียงร้องดังแหลมเล็กระคายหู

เวี่ยจือหยางพอได้ยินเสียงเหยี่ยวร้อง ต้องบังเกิดความคิดประหลาดประการหนึ่ง เพื่อเป็นการพิสูจน์ยืนยัน จึงเป่าขลุ่ยอีกครั้ง เสียงขลุ่ยพวยพุ่งขึ้นฟ้า ไม่นานนกเหยี่ยวสีขาวก็พุ่งตัวลงมา หยุดอยู่เบื้องหน้ามัน

เวี่ยจือหยางบังเกิดความประหลาดใจ ครุ่นคิดขึ้น *'เหยี่ยวตัวนี้ชมชอบเราเป่าขลุ่ย? ฮา คนโบราณเป่าขลุ่ยชักจูงหงส์ เรากลับเป่าขลุ่ยชักจูงนกเหยี่ยวมา หาได้ด้อยกว่าคนโบราณไม่'* ยามกระหยิ่มยิ้มย่อง จึงเป่าขลุ่ยด้วยความภาคภูมิ นกเหยี่ยวสีขาวรับฟังอยู่ครู่หนึ่ง พลันกระพือปีกโผบินขึ้น กลับบินวนอยู่รอบกายชายหนุ่มสอดรับกับเสียงขลุ่ย

เวี่ยจือหยางชมดูจนปากอ้าตาค้าง เสียงขลุ่ยพลันผิดเพี้ยนไป นกเหยี่ยวสีขาวบินวนรอบหนึ่ง พลันร่อนลงมา มองดูชายหนุ่มเป็นเชิงตำหนิ เวี่ยจือหยางตื่นเต้นสงสัยยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น *'สัตว์ปีกตัวนี้สามารถจำแนกว่าท่วงทำนองดีเลวหรือ?'*

ยามนั้นเกิดความคึกคะนอง ยุติการเป่าบทเพลงเทพคีตา เปลี่ยนเป็นทำนองเพลง เพิ่งเป่าได้ท่อนหนึ่ง นกเหยี่ยวสีขาวก็กระพือปีกบินเข้าสู่ส่วนลึกของดงไม้ เวี่ยจือหยางรีบเปลี่ยนเป็นบทเพลงเทพคีตา เพียงชั่วพริบตา นกเหยี่ยวสีขาวก็พุ่งขวับออกจากดงไม้ ทั้งโบยบินทั้งเต้นรำด้วยความยินดี

เวี่ยจือหยางชมดูจนแทบหัวร่อออกมา ยามนั้นรวบรวมสมาธิเป่าขลุ่ยอย่างแข็งขัน ทั้งสองหนึ่งอยู่บนหนึ่งอยู่ล่าง หนึ่งเป่าขลุ่ยเป็นเสียงดังหนึ่งร่ายรำอยู่ใต้แสงจันทร์ บังเกิดเป็นภาพประหลาดแปลกตา

หลังจากเป่าจบเพลง เวี่ยจือหยางก็ลดขลุ่ยลง นกเหยี่ยวสีขาวก็บินร่อนลงมา ตาเหยี่ยวกลายเป็นอ่อนโยน ไม่แหลมคมเช่นตอนแรกอีก

เวี่ยจือหยางนึกถึงเหตุการณ์เมื่อครู่ แทบเข้าใจว่านกเหยี่ยวสีขาวมิใช่สัตว์ปีกธรรมดา หากเป็นผีป่าพรายทะเล จึงกล่าว "พี่เหยี่ยว ท่านไยต้องฆ่าเมฆลายจุด หากมิใช่ท่าน พวกเราคงไปจากที่นี้ได้แล้ว"

นกเหยี่ยวสีขาวนิ่งเงียบงัน เวี่ยจือหยางรู้สึกน่าหัวร่อ ครุ่นคิดขึ้น *'เราโง่งมยิ่ง ยังกล่าววาจาไร้สาระกับสัตว์หน้าขนตัวนี้อันใด?'* ขณะจะหันกายจากไป พลันได้ยินเสียงดังกูกู นกเหยี่ยวสีขาวใช้กรงเล็บข้างซ้ายยันพื้น ยกกรงเล็บข้างขวาขึ้น

เวี่ยจือหยางบังเกิดความประหลาดใจ พลันเห็นบนกรงเล็บของนกเหยี่ยวสีขาวสะท้อนประกายสีทอง จึงสะอึกเข้าไปชมดู เห็นเข็มทองเล่มหนึ่งแทงทะลุกรงเล็บเหยี่ยว ผิวเนื้อรอบข้างบวมเป่งขึ้นมา

ที่แท้เข็มทองของเยี่ยหลิงซูไม่ได้ฆ่านกเหยี่ยวสีขาว แต่ทำร้ายกรงเล็บมันข้างหนึ่ง เข็มพิรุณราตรีพอเข้าสู่ร่างสิ่งมีชีวิต จะมีลักษณะคดงอเกี่ยวกระดูกเส้นเอ็นไว้ ถอนดึงไม่ออก มันแม้ครองความยิ่งใหญ่บนเกาะร้าง สัตว์สี่เท้าใดพอพบเห็นล้วนวิ่งหนี แต่ไม่มีสัตว์ใดแก้ปัญหาให้กับมัน ยามนี้ถูกเสียงขลุ่ยชักจูง พลอยเกิดความรู้สึกที่ดีต่อเวี่ยจือหยาง จึงลดความเย่อหยิ่งยโส แสดงกรงเล็บขอความช่วยเหลือจากมัน

เวี่ยจือหยางถามว่า "พี่เหยี่ยว ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าถอนเข็มให้กับท่านหรือ?" นกเหยี่ยวสีขาวกลอกตาไปมา ส่งเสียงกูกูจากหน้าอก

เวี่ยจือหยางนึกถึงตนเองถูกจางเทียนอี้ซัดเข็มทองใส่หัวใจ ได้รับความเจ็บปวดอย่างแสนสาหัส จึงนึกเห็นอกเห็นใจ ผงกศีรษะกล่าวว่า "ข้าพเจ้าจะถอนเข็นให้กับท่าน ท่านอย่าได้เคลื่อนไหววุ่นวาย" พลางเดินช้าๆ เข้าไปจนถึงข้างกายนกเหยี่ยวสีขาว

นกเหยี่ยวสีขาวมีขนาดใหญ่โต ยามยืนกับพื้นมีความสูงสองเชียะเศษ ใช้ตาแหลมคมจ้องมองเวี่ยจือหยาง ทั้งอ้อนวอนขอร้อง ทั้งแฝงความตื่นตัว เวี่ยจือหยางนึกถึงภาพที่มันตะปบเมฆลายจุดจนตาย ครุ่นคิดว่านก

ตัวนี้ดุร้ายยิ่ง เพียงใช้จงอยปากจิก ใช้กรงเล็บตะปบ สามารถทำร้ายคนถึงแก่ชีวิต หากว่าตอนที่ตนเองถอนเข็มให้ พลันจู่โจมลงมือ ตนเองไยมิใช่ต้องเคราะห์ร้าย?

เวี่ยจือหยางลังเลเล็กน้อยจึงย่อตัวลง ยื่นนิ้วสองนิ้วคีบจับปลายเข็มไว้ รู้สึกว่านกเหยี่ยวตัวสั่นเทิ้ม หัวใจของมันก็เต้นมาถึงลำคอ กล่าวว่า "พี่เหยี่ยวไม่ต้องกลัว พี่เหยี่ยวไม่ต้องกลัว..." กล่าวถึงเที่ยวที่สาม ก็แผ่พุ่งพลังถึงปลายนิ้ว ถอนดึงโดยแรง ในที่สุดถอนเข็มทองออกมา พร้อมกับน้ำเลือดน้ำหนองสายหนึ่งฉีดพุ่งออก

นกเหยี่ยวสีขาวร้องเสียงโหยหวน จงอยปากแหลมคมจิกใส่หลังมือของเวี่ยจือหยางดุจสายฟ้า เวี่ยจือหยางส่งเสียงร้องคำหนึ่ง กระโดดปราดขึ้น เห็นเงาสีขาวเคลื่อนไหววูบหนึ่ง นกเหยี่ยวสีขาวโบยบินขึ้นฟ้า ชั่วพริบตาก็หายลับไป

เวี่ยจือหยางมองดูหลังมือ พบว่าปากแผลลึกยิ่ง โลหิตไหลหลั่งออกมา สร้างความขุ่นข้องใจยิ่ง สัตว์หน้าขนจะอย่างไรเป็นสัตว์หน้าขน ไม่สำนึกบุญคุณ อยู่ดีๆ ก็ทำร้ายคน

พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า "เด็กน้อยทราบความร้ายกาจแล้วหรือไม่?" เวี่ยจือหยางเหลียวหน้าไป เห็นสีอิ่งเจินเดินออกจากหลังหินโสโครกก้อนหนึ่ง ค่อยทราบว่าเหตุการณ์เมื่อครู่ล้วนอยู่ในสายตาของมัน สร้างความอับอายจนหน้าแดงฉานสดใส

นักพรตชราถามว่า "เด็กน้อย เจ้าล่วงรู้ความเป็นมาของนกตัวนี้หรือไม่?" เวี่ยจือหยางสั่นศีรษะ สีอิ่งเจินยกมือลูบเครา ถามอีกว่า "เคยได้ยินชื่อไห่ตงชิงมาหรือไม่?"

เวี่ยจือหยางงงงันวูบจึงร้องโพล่งว่า "ไห่ชิงจับห่าน?" สีอิ่งเจินยิ้มพลางกล่าวว่า "ใช่แล้ว ไห่ชิงจับห่าน"

ไห่ชิงจับห่านเป็นชื่อบทเพลง ไห่ชิงในบทเพลงคือไห่ตงชิง ชาว

นีเจิน* ยกไห่ตงชิงเป็นพญาเหยี่ยวทั้งมวล มีแหล่งกำเนิดทางชายฝั่งทะเลทิศตะวันออกเฉียงเหนือ โบยบินขึ้นสูง รวดเร็วดุจดาวตกสายฟ้า สามารถโจมตีห่านฟ้าที่บินอยู่กลางเวหาลงมา

นับแต่โบราณกาลมา **ชนเผ่าเป่ยม่าง**** ยกไห่ตงชิงเป็นสัตว์วิเศษ หลังจากฝึกจนเชื่องเชื่อ ก็สั่งการให้โจมตีทวิชาติ และไล่กวดจัตุบาท ไปมานับพันลี้ เวี่ยจือหยางเป่าเพลงไห่ชิงจับห่านมานับร้อยเที่ยว แต่เพิ่งพบเห็นไห่ตงชิงตัวเป็นๆ เป็นครั้งแรก

สีอิ่งเจินกล่าวช้าๆ ว่า "ครั้งกระโน้นเราเคยท่องเที่ยวถึง**แดนเหลียวตง***** เหยี่ยวไห่ตงชิงที่พบเห็นมีขนาดผอมเล็ก นี่เป็นครั้งแรกที่พบเห็นใหญ่ถึงเพียงนี้ คาดว่าบนเกาะเป็นศูนย์รวมพลังธาตุวิเศษ ค่อยให้กำเนิดสายพันธุ์พิเศษเช่นนี้

เวี่ยจือหยางมองดูปากแผลบนหลังมือ พึมพำว่า "พันธุ์พิเศษอันใดเพียงเป็นนกโสโครกตัวหนึ่ง"

สีอิ่งเจินหัวร่อฮาฮากล่าวว่า "เด็กน้อย เจ้าขวัญกล้าบังอาจนัก ไห่ตงชิงตัวเล็กสามารถสู้กับนกอินทรี เจ้าเข้าใกล้มันถึงเพียงนี้ เพียงรับบาดเจ็บที่มือถือว่าโชคดี หากจิกใส่ใบหน้าเจ้า เกรงว่าลูกตาต้องถูกจิกออกมา"

เวี่ยจือหยางทอดถอนใจกล่าวว่า "เป็นที่หัวร่อเยาะของเต้าเจี้ยงแล้ว" สีอิ่งเจินยิ้มพลางกล่าวว่า "เราไม่มีความคิดหัวร่อเยาะเจ้า เด็กน้อยมีใจเมตตากรุณา เผื่อแผ่ถึงวิหค นับว่าประเสริฐมาก เราพรตเฒ่าไม่ได้ดูคนผิดไป"

เวี่ยจือหยางแบะปากกล่าวว่า "น่าเสียดายทำความดีไม่ได้กุศลตอบแทน" สีอิ่งเจินสั่นศีรษะกล่าวว่า "สร้างกุศลเพื่อความสบายใจ หากคิดหวังสิ่งตอบแทน กลับกลายเป็นชนชั้นต่ำแล้ว"

---

* ต้นตระกูลของชาวแมนจู

** คำเรียกชนเผ่าอนารยชนทางเหนือ

*** ชื่อสถานที่โบราณ ปัจจุบันเป็นพื้นที่บางส่วนของมณฑลเหลียวหนิง

เวี่ยจือหยางน้อมรับคำสั่งสอน จากนั้นกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “สีเต้าเจี้ยง ท่านไม่พักผ่อนมาที่นี้ทำอะไร?”

สีอิ่งเจินกล่าวว่า “เราได้ยินเสียงขลุ่ย จึงออกมาเดินเล่น” พลางทรุดนั่งลงบนก้อนหินก้อนหนึ่ง ยกมือลูบเครา ผ่านไปครู่หนึ่งจึงกล่าวช้าๆ ว่า “เวี่ยจือหยาง เจ้าคิดฝึกเพลงกระบี่ดาวหมากล้อมของเราหรือไม่?”

เวี่ยจือหยางงงงันวูบจึงกล่าว “เต้าเจี้ยงไฉนกล่าวเช่นนี้ ท่านมิใช่ไม่อาจรับข้าพเจ้าเป็นศิษย์หรอกหรือ?”

สีอิ่งเจินสั่นศีรษะกล่าวว่า “เราไม่ได้บอกว่าจะรับเจ้าเป็นศิษย์ เพียงถามว่าเจ้าคิดฝึกเพลงกระบี่หรือไม่”

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างมึนงงสงสัยว่า “นี่มีข้อแตกต่างอันใด?”

สีอิ่งเจินถลึงตาใส่มันกล่าวว่า “เด็กน้อยเจ้ายามปรกติโอ่อ่าผ่าเผย พอถึงยามคับขันกลับพิรี้พิไรขึ้นมา เรื่องราวมีข้อยกเว้น ตอนนี้เผชิญศัตรูเข้มแข็ง เราเองไม่มีชีวิตยืนยาว ด้วยพลังฝีมือของเจ้า ไหนเลยมีชัยเหนือคนโฉดเหล่านั้นได้?”

เวี่ยจือหยางทราบแน่แก่ใจว่า สีอิ่งเจินตัดสินใจยกเลิกข้อห้ามของสำนัก ถ่ายทอดเพลงกระบี่ดาวหมากล้อมแก่มัน สำหรับต่อกรกับซงต้าซือนึกถึงตอนนี้ บังเกิดความเต็มตื้นจนน้ำตาแทบไหลหลั่งออกมา

สีอิ่งเจินแสร้งเป็นมองไม่เห็น ผุดลุกขึ้นกล่าวว่า “กระบี่ดาวหมากล้อมเช่นเดียวกับเทพกระบี่เงาบินของเกาะตะวันออก ล้วนมาจากกระบี่คืนซ่อนของกงหยางหวี่ผู้อาวุโส เพลงกระบี่ชุดนี้แฝงหลักเสี่ยงทาย เป็นวิชาอันลึกล้ำ น้อยคนที่ฝึกสำเร็จได้ หลังจากที่ผู้อาวุโสกงหยางถึงแก่กรรม ผู้ที่สืบทอดยอดวิชาคงมีแต่จอมยุทธ์หวินสู ซีคุนหลุนเหลียงเซียว คันฉ่องฟ้าฮัวจิ้งเหยียน และปรมาจารย์เหลียวฉิงกับไป่ยาของสำนักเรา

“ครั้งกระโน้นจอมยุทธ์หวินคิดต่อต้านกับทัพมองโกล เห็นว่ากระบี่คืนซ่อนยากฝึกปรือสำเร็จ จึงบัญญัติวิชาเทพกระบีเงาบิน เพื่อให้ผู้คน

ทั้งหมดฝึกปรือ ต่อมาเหลียงเซียวออกสู่โพ้นทะเล ฮัวจิ้งเหยียนไม่ทราบไปที่ใด ปรมาจารย์สำนักเราแม้เป็นสตรี แม้มีสติปัญญาเหนือกว่าบุรุษ พอถึงช่วงปัจฉิมวัย จึงนำปรากฏการณ์ของดวงดาวเข้ามาในเพลงกระบี่ เมื่อตกทอดถึงอาจารย์เรา ก็นำหลักวิชาหมากล้อมเข้ามา บัญญัติเป็นเพลงกระบี่ดาวหมากล้อมเข้ามา บัญญัติเป็นเพลงกระบี่ดาวหมากล้อม ดังนั้นเราจึงถ่ายทอดแก่เจ้า หากเปลี่ยนเป็นกระบี่คืนซ่อน เพียงคิดทำความเข้าใจกับวิชาเสี่ยงทายก็ต้องใช้เวลาหลายเดือน"

เวี่ยจือหยางรับฟังจนแลบลิ้นออกมา สีอิ่งเจินเห็นเช่นนั้นจึงกล่าว "เจ้าอย่าเพิ่งยินดีเร็วเกินไป กระบี่คืนซ่อนแม้ยากฝึกปรือ กระบี่ดาวหมากล้อมก็ไม่อาจเรียนรู้ได้ในไม่กี่วัน เราเพียงถ่ายทอดให้อย่างเต็มที่ เรียนรู้ได้มากน้อยเท่าใด ขึ้นอยู่กับบุญวาสนาของเจ้า" กล่าวพลางแบมือขวาออกกล่าวว่า "ขอยืมขลุ่ยหยกเจ้าสักครา"

เวี่ยจือหยางยื่นส่งขลุ่ยหยกให้ สีอิ่งเจินพอถือขลุ่ยกับมือ คล้ายเปลี่ยนเป็นคนละคน ประหนึ่งต้นสนต้นปอยืนต้น มันแหงนมองท้องฟ้าเห็นทางช้างเผือกปรากฏดวงดาวดาษ คล้ายเม็ดทรายในสายธาร นับจำนวนไม่หมดสิ้น

สีอิ่งเจินกู่ร้องเบาๆ ร้องว่า "ชมดูให้ดี นี่เป็นท่วงท่าทะยานฟ้า" พลางลอยตัวใช้กระบี่ ขลุ่ยหยกเลื่อมพราย ประกายสีเขียวพรูพรั่ง ดั่งราวกับฝูงหิ่งห้อย ปากเอื้อนว่า

"ทางช้างเผือกอิงกระบี่ นภากาศเกิดดาวบิน
ปรากฏเจ็ดวิชชู ห้าราชันโปรยกระพรวน
แผ่พุ่งประกายวิชชุ โลดแล่นดุจอสนี
หัตถ์ซ้ายโน้มน้าวจันทร์ หัตถ์ขวารับสุริยัน
เจิดจรัสทั้งสิบทิศ ภูตพรายหลบเร้นสิ้น"

มันเอื้อนพลางใช้กระบี่ ทิ่มแทงพาดขวาง บัดเดี๋ยวลอยขึ้นบัดเดี๋ยว

ทิ้งตัวลง ไปมาดุจสายลม ทุกกระบี่ล้วนบรรจุพลังเข้าไป กระแสลมลอดผ่านรูขลุ่ย บังเกิดเป็นเสียงดังสะท้าน ตอนแรกนักพรตชราต้องการให้เวี่ยจือหยางเห็นชัดตา จึงใช้กระบี่อย่างเชื่องช้า ต่อมาเกิดความกระตือรือร้นคึกคัก เงาคนสับสนวุ่นวาย บัดเดี๋ยวรวมตัวบัดเดี๋ยวแยกจาก กลับคล้ายสีอิ่งเจินสองคนร่ายรำออกมา โดยมีขลุ่ยหยกคั่นกลาง ประหนึ่งประกายสายฟ้าสีเขียวเป็นเส้นสาย

เวี่ยจือหยางตาดูหูฟัง รู้สึกว่าทุกถ้อยคำดังเข้าหู คนกระบี่เคลื่อนไหวจนตาลายพร่าพราย มันลืมตากลมกว้าง คิดมองตามเงาร่างของสีอิ่งเจินไป แต่ยิ่งชมดูยิ่งเลอะเลือน จนเกิดความพะอืดพะอมคิดอาเจียน ขณะอึดอัดขัดข้อง พลันได้ยินเสียงกู่ดังยาวนาน สีอิ่งเจินหยุดยั้งยืนหยัด ราวกับไม่ได้เคลื่อนไหวมาก่อน

เวี่ยจือหยางปรบมือร้องชมเชยว่า "เพลงกระบี่ที่ดี ร้ายกาจ ร้ายกาจนัก"

สีอิ่งเจินถามว่าดีที่ใด เวี่ยจือหยางงุนงงวูบจึงกล่าว "ดีที่ใช้กระบี่รวดเร็ว"

สีอิ่งเจินสั่นศีรษะกล่าวว่า "ไม่ถูกต้อง หากประลองความเร็ว ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เร็วเท่าเทพกระบี่เงาบิน"

เวี่ยจือหยางขบคิดแล้วโห่ร้องว่า "ใช่แล้วที่รวดเร็วมิใช่กระบี่ หากเป็นท่าเท้า"

สีอิ่งเจินมีสีหน้าตื่นเต้นสงสัย ผงกศีรษะกล่าวว่า "เด็กร้ายกาจกลับดูออกได้ ใช่แล้ว ท่ากระบี่ดาวหมากล้อมส่วนใหญ่ดัดแปลงจากกระบี่คืนซ่อน มีแต่ท่าเท้า**ดาวจี่มุ้ย*** เป็นสำนักเราบัญญัติขึ้น สอดรับกับตำแหน่งดวงดาว ฆ่าคนในสิบก้าว กล่าวถึงที่สุดมือกระบี่ใช้กระบี่ ไม่ได้อยู่ที่ใช้ออกกี่กระบี่ ขอเพียงเจ้ามีท่าร่างรวดเร็ว มีฝีมือที่แม่นยำ อ้อมถึงจุดอ่อนของ

---

* คำนี้ออกเสียงเป็นจีนแต้จิ๋ว เป็นชื่อของดวงดาว

คู่ต่อสู้ เพียงใช้กระบี่เดียวก็รู้ผลแพ้ชนะ”

เวี่ยจือหยางรับฟังจนคล้ายเข้าใจคล้ายไม่เข้าใจ ต้องเกาศีรษะแกรกกราก สีอิ่งเจินจึงกล่าว “เจ้าไม่ต้องกลัดกลุ้มใจ ข้าวต้องรับประทานทีละคำ เพลงกระบี่ก็ฝึกทีละท่า ไม่อาจรีบร้อนไป เจ้าเข้ามา เราจะสอนแก่เจ้า”

เวี่ยจือหยางรับคำเดินเข้าไป สีอิ่งเจินปากบอกกล่าวมือกรีดวาด อธิบายเคล็ดความสำคัญของกระบี่ดาวหมากล้อม เพลงกระบี่ชุดนี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับปรากฏการณ์บนท้องฟ้า ก่อนที่ฝึกกระบี่ ต้องทำความเข้าใจกับดาราศาสตร์ก่อน ยามนี้ดาวพราวฟ้า การอธิบายกลางฟ้านับว่าเหมาะสมที่สุด สีอิ่งเจินชี้มือไปที่ดวงดาว อธิบายวิถีแห่งฟ้า ดาวฟ้าอยู่ใกล้อยู่ไกล ซ่อนความลึกล้ำมากมาย พอผสานกับท่าเท้า ก็เห็นผลทันตา

กระบี่ดาวหมากล้อมแบ่งออกเป็นเก้าท่วงท่าใหญ่ สีอิ่งเจินเริ่มจากท่วงท่าทะยานฟ้า อธิบายเป็นเวลาหนึ่งชั่วยาม เวี่ยจือหยางค่อยได้คิด สืบเท้าตามตำแหน่งดวงดาว ร่ายรำขลุ่ยต่างกระบี่ เกิดเป็นภาพลักษณ์ไม่สิ้นสุด

วิชาฝีมือของหุบเขากว้างไพศาลเน้นที่การตีความ หากตีความไม่ได้ ในชีวิตไม่มีความก้าวหน้า พอตีความได้ จะเรียนรู้ได้โดยเร็ว เพียงแต่เรียนรู้ง่ายแต่ยากสำเร็จแตกฉาน ฝึกปรือถึงยามห้า เวี่ยจือหยางเพียงร่ำเรียนท่วงท่าทะยานฟ้าได้ครึ่งหนึ่ง ยามใช้ออกขัดมือขวางเท้า กระบิดกระบวนยิ่ง

คนหนึ่งถ่ายทอดคนหนึ่งร่ำเรียน โดยไม่รู้สึกตัวดาวเดือนเลื่อนลับขอบฟ้าบูรพาขาวโพลนรำไร ทั้งสองพกความเหนื่อยล้ากลับถ้ำศิลา เห็นเยี่ยหลิงซูนั่งขัดสมาธิพิงผนังถ้ำ เพราะเกรงว่าศัตรูรุกราน จึงถือกระบี่มั่น พอได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวก็ลืมตาขึ้น เมื่อเห็นเป็นคนทั้งสอง จึงหลับตาลงพักผ่อน

สีอิ่งเจินนั่งกรรมฐาน ส่วนเวี่ยจือหยางล้มตัวลงนอนทั้งเสื้อผ้า เพิ่ง

หลับฝันนิทรา พลันได้ยินเยี่ยหลิงซูส่งเสียงร้องเรียก มันกระโดดปราดขึ้น เข้าใจว่าซงต้าซือรุกรานมา จึงถือขลุ่ยโถมออกจากถ้ำ พอเพ่งตามอง เห็นอาทิตย์ลอยสูงขึ้น ท้องฟ้าสว่างไสว เยี่ยหลิงซูกำลังเหม่อมองกระต่ายตายอยู่บนพื้นหลายตัว

สีอิ่งเจินก็เดินออกจากถ้ำ ถามว่าเรื่องใด เยี่ยหลิงซูชี้มือไปที่กระต่าย กล่าวว่า "ข้าพเจ้าพอออกจากถ้ำ ก็เห็นกระต่ายเหล่านี้"

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างขุ่นข้องใจว่า "กระต่ายไม่กี่ตัว มีอันใดน่าแตกตื่น ท่านร้องดังปานนี้ ข้าพเจ้าเข้าใจว่าท่านพบพานผีสางเสียอีก"

เยี่ยหลิงซูถลึงตาใส่กล่าวว่า "ท่านจึงพบพานผีสาง กระต่ายไฉนตกตาย ไฉนตกอยู่ที่นี้?"

สีอิ่งเจินเก็บซากกระต่ายขึ้นมาชมดูแวบหนึ่งแล้วกล่าว "กระต่ายคอหักไป แต่มิใช่ฝีมือมนุษย์"

เวี่ยจือหยางรับมาชมดู เห็นบนผิวหนังกระต่ายมีรอยเล็บอย่างชัดเจน พลันฉุกใจได้คิด ปรบมือกล่าวว่า "ข้าพเจ้าทราบแล้ว..."

ไม่ทันขาดคำ เบื้องบนศีรษะบังเกิดเสียงลมดังขึ้น มันรีบกระโดดหลบไปด้านข้าง เห็นไก่ฟ้าตัวหนึ่งร่วงลงจากฟ้า ร่วงฟาดกับพื้นเบื้องหน้า

เวี่ยจือหยางช้อนตาขึ้น เห็นเงาสีขาวสายหนึ่งพุ่งผ่านท้องฟ้าไป เยี่ยหลิงซูตวาดเสียงเจื้อยแจ้ว ยกมือหมายซัดเข็มออก เวี่ยจือหยางรีบห้ามปรามนางไว้ เห็นนกเหยี่ยวสีขาวเคลื่อนไหววูบหนึ่ง ก็หายลับไปในดงไม้

เยี่ยหลิงซูกำเข็มทอง ถลึงมองดูเวี่ยจือหยาง เวี่ยจือหยางรีบกล่าวว่า "แม่นางเยี่ยอย่าได้มีโทสะ ไห่ตงชิงตัวนี้ได้รับบุญคุณจากข้าพเจ้า จึงจับสัตว์ปีกส่งมาตอบแทนพวกเรา"

เยี่ยหลิงซูกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "ได้รับบุญคุณ? มันได้รับบุญคุณอันใดจากท่าน?"

เวี่ยจือหยางบอกเล่าเรื่องราวโดยคร่าวๆ เยี่ยหลิงซูพอฟังจบต้อง

กัดฟันกล่าวว่า "วิเศษแท้ ข้าพเจ้าใช้เข็มซัดมัน ท่านกลับถอนเข็มช่วยมัน ข้าพเจ้าเป็นคนร้าย ท่านประพฤติเป็นคนดี ท่านหยิบยื่นพระคุณให้ข้าพเจ้าเล่า เมฆลายจุด เมฆลายจุดต้องตายเปล่าแล้ว..." เอ่ยถึงตอนนี้ ขอบตาแดงก่ำ สะบัดหน้าวิ่งปราดจากไป

เวี่ยจือหยางมองดูเงาหลังหญิงสาว เหลียวดูสีอิ่งเจิน กล่าวอย่างกระอักกระอ่วนว่า "ยาโถวน้อยกล่าวเพ้อเจ้อเหลวไหล"

สีอิ่งเจินฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "เด็กโง่งม นางทำร้ายไห่ตงชิง เจ้ากลับช่วยเหลือไห่ตงชิง ไยมิใช่ขัดใจนาง?"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "เพียงเป็นนกตัวหนึ่ง หาใช่ศัตรูไม่ ช่วยหรือไม่ช่วยจะเป็นไรไป?"

สีอิ่งเจินสั่นศีรษะกล่าวว่า "เจ้าเข้าใจอันใด อิสตรีมีจิตใจละเอียดอ่อน หากพึงตาต้องใจผู้ใด ก็ต้องการให้มันคล้อยตามตัวเอง เจ้าอยู่ตรงกันข้ามกับนาง นางย่อมไม่ยินดี" กล่าวพลางจับซากกระต่ายขึ้น กลับเข้าถ้ำไป

เวี่ยจือหยางครุ่นคิดขึ้น *'นักพรตชรากล่าวปากพล่อย คำพึงตาต้องใจผู้ใดไหนเลยกล่าวตามอำเภอใจได้ แม่นางเยี่ยกับเราเพียงคบหาผ่านดนตรีการ นอกจากนี้ไม่มีความสัมพันธ์อันใด'*

ถึงแม้ครุ่นคิดเช่นนี้ ยังไม่สามารถเกลี้ยกล่อมตนเองได้ จากนั้นนึกถึงตอนที่เยี่ยหลิงซูจากไปตาแดงก่ำ น้ำตาแทบหยดหยาด สร้างความว้าวุ่นใจขึ้นมา ต้องครุ่นคิด *'นางมีชะตาอาภัพ จึงคิดมากไป สมควรนึกหาวิธีชี้นำนางให้ดี'*

นึกถึงตอนนี้ ต้องก้าวยาวๆ ไปยังทิศทางที่เยี่ยหลิงซูจากไป เดินอยู่ครู่หนึ่ง ขณะจะไปทางอื่น พลันได้ยินที่เบื้องหน้าบังเกิดเสียงตวาดต่อสู้ดังมา

มันแหวกพงหญ้าออก เห็นเยี่ยหลิงซูต่อสู้อยู่กับหมิงโต้ว จู๋อิงฟงยืนอยู่ด้านข้าง ส่งเสียงประหลาดพิกลว่า "นางงาม อย่าได้ต่อสู้แล้ว หาก

ทำร้ายเจ้าบาดเจ็บ เราคงลำบากใจยิ่ง ยังคงวางกระบี่ ติดตามเราเกอเกอกลับไปหาความสุขกัน...”

เวี่ยจือหยางร้อนรุ่มใจยิ่ง กระโดดปราดออกไป ตวาดว่า “พวกท่านเหล่าบุรุษสองคนข่มเหงสตรีนางหนึ่ง ไม่อับอายขายหน้าหรือ?”

จู๋อิงฟงพอพบเห็นศัตรูคู่แค้น ต้องแสยะยิ้มกล่าวว่า “วิเศษแท้ มีคนมาหาที่ตายอีกคนหนึ่ง”

เยี่ยหลิงซูตวัดมือวูบ ซัดประกายสีทองออกหลายจุด หมิงโต้วรีบถลันหลบเลี่ยง เยี่ยหลิงซูถือโอกาสล่าถอยถึงข้างกายเวี่ยจือหยาง ขวางกระบี่กล่าวว่า “ท่านมาทำอะไร?”

เวี่ยจือหยางครุ่นคิดว่า *‘หากเราไม่มา ท่านก็ย่ำแย่แล้ว’* ปากกลับกล่าวว่า “ข้าพเจ้าบังเอิญผ่านมา” จากนั้นถามหมิงโต้วว่า “ซงต้าซือเล่า?”

หมิงโต้วแค่นเสียงดังเฮอะไม่ตอบคำ จู๋อิงฟงจึงกล่าว “หลวงจีนใหญ่คิดรอถึงอีกสี่วันให้หลัง มารดามันเถอะ บิดาไม่มีอารมณ์รอคอย เพียงจับตัวพวกเจ้าทั้งสอง จมูกโคสีอิ่งเจินไม่ยอมจำนนก็ไม่ได้แล้ว” ปากกล่าววาจากับเวี่ยจือหยาง สายตากลับจ้องมองเยี่ยหลิงซูไม่คลาดคลา

เยี่ยหลิงซูแค้นมันเสียมารยาท จึงเสือกกระบี่แทงใส่ขั้วหัวใจจู๋อิงฟง เพิ่งใช้กระบี่ถึงกลางคัน หมิงโต้วก็ถลันออกมา ฟาดกระบี่ใส่หญิงสาว เยี่ยหลิงซูขวางกระบี่ฟันลงยังเบื้องล่าง หมิงโต้วพลันพลิกข้อมือ งอนิ้วชี้นิ้วกลางดีดออก พอดีดีดถูกตัวกระบี่

กระบวนท่านี้แฝงพลังหนึ่งหยดน้ำ กระแทกจนเยี่ยหลิงซูครึ่งซีกร่างชาด้าน กระบี่แทบหลุดจากมือ หมิงโต้วถือโอกาสฟาดออกอีกสองฝ่ามือ เยี่ยหลิงซูพุ่งถอยไปด้านหลัง มือขวาสะบัดกระบี่ใส่ศัตรู มือซ้ายล้วงไปในถุงย่ามข้างเอว กลับสัมผัสถูกความว่างเปล่า

หญิงสาวใจเต้นระทึกขึ้น หลายวันนี้นางผ่านการต่อสู้ติดต่อกัน กลับใช้เข็มพิรุณราตรีจนหมดถุง ดังนั้นสร้างความว้าวุ่นใจขึ้นมา หมิงโต้วถือ

โอกาสรุกล้ำเข้ามา จี้นิ้วใส่จุดซ่านจงของหญิงสาว เห็นแน่ชัดว่าจะจี้ถูกพลันปรากฏขลุ่ยหยกเลาหนึ่งยื่นขวางเข้ามาจี้ใส่ท้องน้อยของมัน

กระบวนท่านี้มาจากท่วงท่าทะยานฟ้า ซ่อนความคิดฆ่าฟันไว้ หมิงโต้วไม่ล่วงรู้ความตื้นลึกหนาบาง มือซ้ายยังคงจี้นิ้วออก ส่วนมือขวาตะปบคว้าใส่ขลุ่ยหยก มิคาดเวี่ยจือหยางขยับข้อมือ ควงขลุ่ยเป็นวง อ้อมผ่านกรงเล็บของหมิงโต้ว ทิ่มใส่จุดสำคัญที่ท่อนล่างของมัน

หมิงโต้วใจหายวาบ รีบรั้งพลังดรรชนีกลับพุ่งถอยไปหลายเชียะ เวี่ยจือหยางพอจู่โจมใส่อากาศธาตุ ทางด้านซ้ายก็ปรากฏกระแสลมก่อหวอด จู๋อิงฟงฟันมือดุจมีดดาบใส่ไหล่ซ้ายของมัน

กระบวนท่านี้แทบเป็นการลอบทำร้าย จู๋อิงฟงแค้นเวี่ยจือหยางจับใจ คิดฟันแขนมันออกมาข้างหนึ่ง แต่แล้วปรากฏประกายสีเขียวผ่านเข้าสู่คลองจักษุ จึงรั้งมือกลับ พุ่งถอยไปด้านหลัง กระบี่มังกรเขียวก็เฉียดผ่านข้างกายไป กรีดเสื้อผ้าท่อนบนของมันขาดเป็นทาง

จู๋อิงฟงขุ่นแค้นแน่นอก ร้องบอกว่า “เฒ่าแซ่หมิง ท่านจัดการกับทารกหญิง เราจัดการกับเด็กน้อยนี้” กล่าวพลางจู่โจมลงมือใส่เวี่ยจือหยาง เยี่ยหลิงซูคิดเข้ามาช่วยเหลือ พลังฝ่ามือของหมิงโต้วก็ทะลักมาถึง

หนุ่มสาวทั้งสองถูกบังคับให้แยกย้ายรับศึก จึงตกอยู่ในห้วงคับขัน จู๋อิงฟงมีลมฝ่ามือรุนแรง เวี่ยจือหยางไม่ทันระวัง ลมฝ่ามือก็กวาดผ่านหัวไหล่ จนเสื้อผ้าขาดวิ่น โลหิตหลั่งไหล ได้แต่ใช้วิชาเทพลีลาหลบหลีกเลี่ยงพ้น

จู๋อิงฟงยังไม่ทุเลาจากอาการบาดเจ็บบอบช้ำ ความเคลื่อนไหวไม่ปราดเปรียวเหมือนก่อน มีอยู่หลายครั้งเห็นแน่ชัดว่าจะลงมือประสบผล ล้วนถูกเวี่ยจือหยางหลบรอดได้ ต่อสู้กันหลายกระบวนท่า เห็นเวี่ยจือหยางยกขลุ่ยขึ้น หวนนึกถึงในการวิจารณ์กระบี่พิชิตชัยมันพลาดท่าเสียทีครั้งหนึ่ง จึงรีบกราดฟาดฝ่ามือ มิให้เวี่ยจือหยางมีเวลาเป่าขลุ่ย

เวี่ยจือหยางยามร้อนรุ่ม ครุ่นคิดขึ้น *'กระบี่ดาวหมากล้อมเน้นที่ท่าเท้า เทพลีลาก็มีท่าเท้า เรายังมีท่าเท้าดาวจี่มุ้ยไม่สำเร็จ หากนำท่าเท้าของเทพลีลามาใช้กับท่วงท่าทะยานฟ้าออก ไม่ทราบว่าจะเกิดผลอย่างไร?'*

พอได้คิดจึงสลับเท้าหมุนวนเป็นวง ทำท่าขวางขลุ่ยหยก จู๋อิงฟงกลัวมันเป่าขลุ่ย จึงไม่คำนึงถึงอาการบอบช้ำ ฟาดฝ่ามือติดต่อกัน จนเผยช่องโหว่ที่ใต้ซอกแขน เวี่ยจือหยางเห็นชัดตา จึงใช้วิชาเทพลีลา ร่างคล้ายต้นหลิวลู่ลม ขลุ่ยหยกอ้อมผ่านมือขวาของจู๋อิงฟงใส่ตำแหน่งใต้ซอกแขนสามหุน

นี่เป็นท่าจันทร์เกิดชลาลัยในท่วงท่าทะยานฟ้า เกิดภาพลักษณ์อาทิตย์ดวงจันทร์ลอยขึ้น จู๋อิงฟงยามคับขันไม่ลนลาน บิดเอวปล่อยให้ขลุ่ยหยกเฉียดผ่านร่าง กวาดถูกจุดเทียนฉือของมัน จนครึ่งซีกร่างชาด้าน ฝีเท้าซวนเซเสียหลัก เวี่ยจือหยางลงมือประสบผล บังเกิดความยินดี ขณะจะรั้งขลุ่ยหยกกลับ มิคาดจู๋อิงฟงพลิกมือขวา คว้าใส่ข้อมือมัน

เหตุแปรเปลี่ยนนี้เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน การณ์กลับตาลปัตร เวี่ยจือหยางร่างชาด้าน ขลุ่ยหยกร่วงลงบนพื้นดังเพียะ จู๋อิงฟงความจริงคิดบิดข้อมือมันหัก แต่จุดสำคัญถูกทำร้าย มือขวาขาดกำลัง จึงตวาดก้อง ยกมือซ้ายขึ้นฟันใส่ลำคอเวี่ยจือหยาง

เวี่ยจือหยางเห็นมือข้างนั้นฟันมาถึง แต่ไม่อาจหลบหลีกรอดพ้น พลันรู้สึกมีลมแรงกดกระแทกลงจากเบื้องบนศีรษะ เงาสีขาวกลุ่มหนึ่งเหินร่อนลงจากฟ้า จู๋อิงฟงรู้สึกศีรษะปวดแปลบอย่างรุนแรง ต้องแผดเสียงร้องโหยหวน คลายมือจากเวี่ยจือหยาง กราดฟาดสองมือขึ้นฟ้า แต่นกเหยี่ยวสีขาวพอจู่โจมก็ผละจาก ลมฝ่ามือเฉียดผ่านข้างตัว เพียงปรากฏขนนกสีขาวร่วงลงมาหลายเส้น

เวี่ยจือหยางรอดตายอย่างหวุดหวิด รีบกลิ้งตัวไปตามพื้นดิน หยิบฉวยขลุ่ยหยกกระโดดปราดขึ้น เห็นจู๋อิงฟงยกมือกุมหน้าผาก ส่งเสียงร่ำ

ร้องไม่ขาดปาก ตามซอกนิ้วปรากฏโลหิตไหลหลั่งออกมา บังเกิดรอยกรงเล็บห้าสายลึกถึงกระดูก

นกเหยี่ยวสีขาวหลังจากบินวนรอบหนึ่งก็พุ่งตัวลงมาอีก จู๋อิงฟงพอได้ยินเสียงลม จึงใช้มือหนึ่งกดปากแผล มือหนึ่งฟาดฝ่ามือจู่โจมเหยี่ยว เวี่ยจือหยางถือโอกาสสะอึกเข้าหา ทิ่มขลุ่ยหยกใส่ท้องน้อยมัน จู๋อิงฟงแผดร้องคำหนึ่ง มือหนึ่งกุมศีรษะ มือหนึ่งกดท้องน้อย หมุนตัววิ่งหนีเข้าดงไม้ไป

หมิงโต้วความจริงช่วงชิงมีเปรียบ คิดจับเป็นหญิงสาว พลันเห็นจู๋อิงฟงเตลิดเปิดหนี ยามกะทันหันไม่ทราบว่าเกิดเรื่องใด เห็นเวี่ยจือหยางกระโดดปราดมา ผนึกกำลังกับเยี่ยหลิงซูกลุ้มจู่โจมใส่มัน

เสียงแผดร้องของจู๋อิงฟงยังดังที่ข้างหู หมิงโต้วไม่มีกะใจต่อสู้ต้านทานรับไว้สองกระบวนท่า จากนั้นหมุนตัวติดตามเข้าดงไม้

เยี่ยหลิงซูความจริงคับขันจนร่อแร่ ศัตรูพลันผละจากไป รู้สึกเหนือความคาดหมาย นางรั้งกระบี่กลับ มองดูเวี่ยจือหยาง ทั้งมองดูนกเหยี่ยวสีขาวบนท้องฟ้า พลันแค่นเสียงดังเฮอะ หันกายไปยังชายฝั่งทะเล

เวี่ยจือหยางกลัวนางอยู่โดดเดี่ยวลำพัง จึงรีบติดตามไป กล่าวว่า "แม่นางเยี่ย บนเกาะมีคนร้ายมากมาย อย่าได้จากไปไกล"

เยี่ยหลิงซูนิ่งเงียบงันไม่ส่งเสียง แต่ฝีเท้าผ่อนช้าลง ทั้งสองเดินเคียงบ่าเคียงไหล่ไป ชั่วครู่มาถึงชายฝั่งทะเล หญิงสาวทรุดนั่งลง เก็บเปลือกหอยอันหนึ่งมาลูบคลำเล่น เวี่ยจือหยางยืนอยู่ด้านข้าง พลันรู้สึกข้อมือปวดแปลบ พอเพ่งตามองดู เห็นตำแหน่งที่ถูกจู๋อิงฟงตะปบใส่ปรากฏรอยนิ้วสีดำห้ารอย พอกระทบถูกสร้างความเจ็บปวดจับใจ

พลันได้ยินเยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "ยื่นมือมาให้ข้าพเจ้าชมดู" เวี่ยจือหยางฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "ไม่มีใด เพียงรับบาดเจ็บเล็กน้อย"

เยี่ยหลิงซูกล่าวเสียงเย็นชาว่า “ลมปราณไท่หยินของภูเขาเอี้ยนหยานซานชั่วร้ายยิ่ง แล่นไปตามเส้นเลือด จู่โจมใส่อวัยวะภายใน หากชักช้าต่อให้เป็นเซียนวิเศษก็ไม่อาจรักษาได้”

เวี่ยจือหยางเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง เดินก้มศีรษะเข้าหา เยี่ยหลิงซูแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า “ท่านเป็นมนุษย์ท่อนไม้หรือ ยืนซึมเซาทำอะไร?”

เวี่ยจือหยางตะกุกตะกักคำ “ข้าพเจ้า...” เยี่ยหลิงซูไม่รอให้มันกล่าวจบ ก็ยกมือตบหินโสโครกที่ข้างกาย กล่าวว่า “นั่งลงที่นี้”

เวี่ยจือหยางได้แต่ทรุดนั่งลง เยี่ยหลิงซูบอกให้ยื่นมือออกมา เวี่ยจือหยางอับจนปัญญา ได้แต่ยื่นมือออก เยี่ยหลิงซูก็ยึดกุมมือข้างที่รับบาดเจ็บของมันไว้

เวี่ยจือหยางใจหายวาบ ขณะจะขัดขืนดิ้นรน เยี่ยหลิงซูชิงกล่าวว่า “อย่าได้เคลื่อนไหว” กล่าวพลางหน้าแดงวูบ เพียงเพ่งตาจ้องจับที่ข้อมือที่รับบาดเจ็บของเวี่ยจือหยาง พลางใช้นิ้วมือเรียวงามนวดเฟ้นบริเวณที่รับบาดเจ็บเบาๆ

เวี่ยจือหยางเติบโตถึงปูนนี้ นอกจากจูเหว่ยแล้ว ยังไม่เคยถูกหญิงสาวใดจับมือถือแขนมาก่อน ต้องใจเต้นระทึกตูมตามขึ้นมา รู้สึกว่ามือเรียวงามของเยี่ยหลิงซูพอลูบไล้ผ่าน ปรากฏพลังอันอบอุ่นขุมหนึ่งแล่นเข้าสู่ข้อมือ ผ่านข้อแขนไปตามเส้นลมปราณรอบกาย ไม่ทราบเป็นเพราะตื่นเต้นตึงเครียด หรือสืบเนื่องจากพลังลมปราณขุมนี้ เวี่ยจือหยางรู้สึกว่าร่างร้อนวูบวาบ มีหยาดเหงื่อไหลซึมออกมา

ตอนแรกเวี่ยจือหยางลงมืออย่างแผ่วเบา หลังจากนั้นเพิ่มพลังนิ้วหนักหน่วงขึ้น กล่าวไปประหลาดแท้ เมื่อครู่พอกระทบถูกบริเวณที่รับบาดเจ็บก็เจ็บปวด ยามนี้เพียงรู้สึกคันชา รอยนิ้วสีดำค่อยจางหาย กลับคืนสู่สีเลือดดังเดิม

ชั่วครู่ให้หลังเยี่ยหลิงซูค่อยคลายมือออก เวี่ยจือหยางลองสะบัดมือ

พบว่าเป็นปรกติดังเดิม จึงกล่าว “ขอบคุณแม่นางเยี่ย...” พอนึกถึงภาพเหตุการณ์ที่นวดเฟ้นข้อมือ อดวาบหวามใจมิได้

เยี่ยหลิงซูลูบคลำเปลือกหอยเล่น เงียบงันไม่ส่งเสียง เวี่ยจือหยางเห็นเช่นนั้นจึงกล่าว “แม่นางเยี่ย เป็นข้าพเจ้าไม่ดี ท่านคิดดุด่าหรือทุบตีก็ได้ อย่าได้เก็บงำไว้ในใจ”

เวี่ยจือหยางงงงันวูบจึงกล่าว “ท่านมิใช่โทษว่าข้าพเจ้าช่วยเหลือไห่ตงชิงหรอกหรือ?”

เยี่ยหลิงซูทวนคำ “ไห่ตงชิง?” พลางเงยหน้ามองดูนกเหยี่ยวสีขาวบนท้องฟ้า กล่าวถามว่า “ท่านหมายถึงมันหรือ?” พอเอ่ยถึงตอนนี้ ต้องสั่นศีรษะอย่างอับจนปัญญา กล่าวว่า “มันช่วยชีวิตพวกเรา ข้าพเจ้าไม่คิดถือสาหาความมันอีก แต่ว่ามันทำร้ายเมฆลายจุด ข้าพเจ้าจะไม่แยแสสนใจมัน”

เวี่ยจือหยางกลอกตาตลบหนึ่งแล้วกล่าว “ท่านลองคาดเดาว่าข้าพเจ้ารู้จักมันได้อย่างไร?”

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไหนเลยทราบได้?” น้ำเสียงแม้เฉื่อยชาแต่ดวงตาทอแววสงสัยอยากรู้ขึ้น

เวี่ยจือหยางบอกเล่าเหตุการณ์เมื่อคืนออกไป เยี่ยหลิงซูรับฟังจนลืมตาขึ้นกล่าวว่า “ปีศาจพูดปด สัตว์ปีกตัวหนึ่งไหนเลยฟังบทเพลงเทพคีตาหมุนรอบได้?”

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านไม่เชื่อหรือ? ข้าพเจ้าจะพิสูจน์ต่อท่านในบัดดล” พลางขวางขลุ่ยหยก เป่าเพลงเทพคีตาออกไป

เห็นนกเหยี่ยวสีขาวบินวนตามเสียง พอฟังถึงกลางคัน ก็บินร่อนลงจากฟ้า เกาะอยู่บนหินโสโครกก้อนหนึ่ง เบิ่งตาเหยี่ยวมองดูคนทั้งสอง

เยี่ยหลิงซูตื่นเต้นสงสัยยิ่ง แต่ก็ละอายต่อการยอมรับ เพียงค้อนใส่มันวงหนึ่งกล่าวว่า “มีอันใดยอดเยี่ยม เพียงเป็นความบังเอิญเท่านั้น”

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางลดขลุ่ยลงมา เสียงขลุ่ยพอขาดหาย นกเหยี่ยวสีขาวก็โผบินขึ้นฟ้าไป เยี่ยหลิงซูชมดูจนปากอ้าตาค้าง เวี่ยจือหยางพานเป่าขลุ่ยใหม่ ล่อให้ไห่ตงชิงบินร่อนลงมา วนเวียนอยู่เหนือศีรษะทั้งสอง

เยี่ยหลิงซูทั้งอับอายทั้งขุ่นเคือง เชิดปากน้อยๆ กอบทรายกำหนึ่งซัดใส่เวี่ยจือหยาง เวี่ยจือหยางถลันหลบเลี่ยง แต่ยังเป่าขลุ่ยไม่หยุด เยี่ยหลิงซูพานซัดเปลือกหอยในมือออก เวี่ยจือหยางกลิ้งตัวหลบเปลือกหอยยังคงเป่าขลุ่ยไม่เลิกรา

เยี่ยหลิงซูแค้นใจยิ่ง โถมเข้ามาแย่งชิงขลุ่ย เวี่ยจือหยางพลันหยุดการเป่าขลุ่ยเงยหน้าขึ้น ทั้งสองพอสบสายตากัน เยี่ยหลิงซูเห็นมันหน้าตามอมแมม ต้องหัวร่อออกมา

นางพอหัวร่อคล้ายหิมะน้ำแข็งละลาย บัวหิมะผลิดอกเบ่งบาน เวี่ยจือหยางนับตั้งแต่รู้จักนาง เพิ่งเห็นรูปโฉมโนมพรรณนี้เป็นครั้งแรก ต้องกระแทกนั่งกับพื้น เหม่อมองจนซึมเซา

เยี่ยหลิงซูเห็นมันมีสีหน้าท่าทีผิดปรกติ จึงเตะใส่มันเท้าหนึ่ง ร้องถามว่า “ท่านดูอะไร?” เวี่ยจือหยางกล่าวโดยไม่ขบคิดว่า “ท่านยามยิ้มน่าดูยิ่ง”

เยี่ยหลิงซูงงงันวูบ ดวงตาทอแววโกรธแค้น ขบริมฝีปากกล่าวคำ “ท่าน...ท่าน...” แต่แล้วขอบตาแดงก่ำ หลั่งน้ำตาออกมา

เวี่ยจือหยางหลอกให้นางหัวร่ออย่างยากเย็น มิคาดหญิงสาวร้องไห้ออกมาอีก ต้องผุดลุกขึ้นกล่าวว่า “ท่านร้องไห้อันใด หากข้าพเจ้าไม่ถูกต้อง ข้าพเจ้าก็ขอรับผิดต่อท่าน”

มันยิ่งกล่าวเช่นนี้ เยี่ยหลิงซูยิ่งหลั่งน้ำตานองหน้า พอถึงตอนท้ายพานร้องไห้โฮออกมา

เวี่ยจือหยางได้แต่กล่าวว่า “ร้องไห้อันใด มีคำพูดค่อยๆ ว่ากล่าว...” มันพิรี้พิไรไม่ขาดปาก เวี่ยจือหยางรับฟังจนขุ่นข้องใจ เงยหน้าขึ้นร่ำร้อง

ว่า "ท่านเข้าใจอันใด ท่านไม่เข้าใจอันใดทั้งสิ้น..."

เวี่ยจือหยางงงงันวูบ เยี่ยหลิงซูรู้สึกตัวว่าเสียกิริยา ต้องก้มศีรษะกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า "ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเป็นตราบาปประการหนึ่ง ไม่สมควรมีชีวิตอยู่ในโลกนี้..." กล่าวพลางหลั่งน้ำตาออกมาใหม่

เกาะตะวันออกยึดถือมารยาทธรรมเนียมอย่างเคร่งครัด ตอนนี้เยี่ยหลิงซูมีศักดิ์ฐานะไม่กระจ่างชัด ทั้งมิใช่บุตรีของตระกูลเยี่ย และไม่นับเป็นคุณหนูตระกูลหวิน เพียงถือกำเนิดจากการลักลอบได้เสีย ขอเพียงเยี่ยหลิงซูนึกถึงข้อนี้ ก็ขุ่นข้องรำคาญยิ่ง ผ่านไปครู่หนึ่งนางค่อยคืนสู่ความสงบ ยกมือปาดเช็ดน้ำตากล่าวว่า "เวี่ยจือหยาง ข้าพเจ้าไม่มีเจตนาด่าท่าน แต่ไม่ทราบเพราะเหตุใด พอนึกถึงเรื่องเหล่านั้นก็ลำบากใจยิ่ง"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "อย่างนั้นก็อย่าได้นึกถึง หากว่าท่านไม่เบิกบานใจ ข้าพเจ้าจะเป่าขลุ่ยให้ไห่ตงซิงเต้นรำคลายความกลัดกลุ้มแก่ท่าน"

เยี่ยหลิงซูมองดูนกเหยี่ยวสีขาวที่หยุดพักผ่อนแวบหนึ่ง กล่าวอย่างหงอยเหงาว่า "สองวันนี้ข้าพเจ้าเฝ้าฝันถึงท่านแม่"

เวี่ยจือหยางใจเต้นระทึก เกลี้ยกล่อมว่า "เรื่องที่ผ่านไปอย่าได้นึกถึงแล้ว"

เยี่ยหลิงซูทอดถอนใจ ส่ายหน้ากล่าวว่า "ไม่นึกถึงไหนเลยกระทำได้ กล่าวไปประหลาดแท้ ข้าพเจ้ายังจำรูปโฉมของท่านแม่ได้ อาจบางทีนางงดงามยิ่ง มองแวบเดียวก็ยากลืมเลือน ข้าพเจ้าจำได้ว่านางชมชอบยิ้ม กล่าววาจาเสียงแผ่วเบา ในความทรงจำของข้าพเจ้า นางไม่เคยดุว่าข้าพเจ้ามาก่อน..."

นางพอรำลึกถึงความหลัง ต้องหลั่งน้ำตาออกมา เวี่ยจือหยางเกาศีรษะกล่าวว่า "แม่นางเยี่ย ท่านจะดีชั่วยังจำรูปโฉมของมารดาได้ ข้าพเจ้ากระทั่งท่านแม่เป็นใครยังไม่ทราบ เช่นนี้ก็ดี จะได้ไม่ต้องกลัดกลุ้มใจไป"

เยี่ยหลิงซูเหลือบมองมันแวบหนึ่ง ครุ่นคิดขึ้น *'เราแม้ขาดความชอบธรรม ยังทราบว่าบิดามารดาเป็นใคร ปีศาจพูดปดกลับเป็นกำพร้า หากเปรียบเทียบกัน ยังน่าเวทนากว่าเราอีก'*

นึกถึงตอนนี้ค่อยคลายความเศร้าโศก อดถามมิได้ว่า "เวี่ยจือหยาง เมื่อครู่ตอนประมือ ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเพลงกระบี่ของท่านคุ้นตายิ่ง เป็นวิชาฝีมือของเกาะตะวันออกเราหรือ?"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "มิใช่ นี่เป็นสีเต้าเจี้ยงสอนให้"

เยี่ยหลิงซูใจหายวาบกล่าวว่า "อะไร มันถ่ายทอดกระบี่ดาวหมากล้อมแก่ท่าน?"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "มันกลัวว่าตัวเองเป็นไรไป เราท่านไม่สามารถรับมือศัตรูเข้มแข็ง"

เยี่ยหลิงซูพอฟังต้องเกิดความวิตกกังวล พอเงยหน้าขึ้น เห็นไห่ตงชิงบินวนอยู่บนผิวทะเล พลันหุบปีกพุ่งตัวลงในน้ำ พอทะยานขึ้นมา ก็ตะปบปลาใหญ่ตัวหนึ่ง ปลามีเกล็ดเงินระยิบระยับ หนักถึงยี่สิบกว่าชั่ง

ไห่ตงชิงจับปลาใหญ่มาถึงหินโสโครกก้อนหนึ่ง ใช้จงอยปากจิกจนเกล็ดปลาปลิวกระเด็น เลือดปลากระเซ็นซ่าน บางครั้งเงยหัวขึ้นมาลักษณะน่าเกรงขาม

เยี่ยหลิงซูชมดูจนฉุกใจคิด ร้องโพล่งว่า "ใช่แล้ว พวกเราคิดไปจากเกาะนี้ ล้วนพึ่งพานกเหยี่ยวตัวนี้"

เวี่ยจือหยางมีไหวพริบปราดเปรียว พอฟังต้องปรบมือร้องว่า "ท่านคิดฝึกไห่ตงชิงตัวหนึ่งทำหน้าที่แทนเมฆลายจุด ส่งข่าวไปยังเกาะตะวันออก?" เห็นเยี่ยหลิงซูเพียงแย้มยิ้มไม่ตอบคำ จึงตบหน้าผากตนเอง กล่าวว่า "ข้าพเจ้าหลงเลอะเลือนไป มันไม่ทราบว่าเกาะตะวันออกอยู่ที่ใด ไหนเลยส่งข่าวกลับไปได้?"

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "มันไม่ทราบว่าเกาะตะวันออกอยู่ที่ใด แต่สายตา

สามารถมองไกล ขอเพียงมีเรือแล่นผ่านตัวเกาะ ต้องไม่อาจรอดพ้นจากสายตาของมัน”

เวี่ยจือหยางใจเต้นระทึกขึ้น กล่าวว่า “ความคิดที่ดี แต่จะฝึกให้มันเชื่องเชื่ออย่างไร?”

“คิดฝึกเหยี่ยวทะเล ต้องทรมานเหยี่ยวก่อน มิให้มันพักผ่อนนอนหลับ มันค่อยยอมสยบ แต่ไห่ตงชิงตัวนี้มีญาณแสนรู้ รู้หลักดนตรีการ เพียงเชื่อฟังเสียงขลุ่ยของท่าน ดังนั้นตัดช่วงทรมานเหยี่ยวไป ข้าพเจ้าเพียงถ่ายทอดวิชากำราบเหยี่ยวแก่ท่าน ในไม่กี่วันจะให้มันเข้าใจภาษาเหยี่ยว”

เวี่ยจือหยางยินดียิ่ง รีบขอคำชี้แนะ เยี่ยหลิงซูก็ถ่ายทอดวิชากำราบเหยี่ยวให้โดยไม่ปิดบัง เกาะตะวันออกฝึกเหยี่ยวมาหลายร้อยปี ทำความเข้าใจกับนิสัยสันดานของนกเหยี่ยวเป็นอย่างดี ดังนั้นกำหนดวิธีการที่แปลกประหลาดมากมาย ทั้งสองเห็นว่าไห่ตงชิงชมชอบฟังเพลงเทพคีตาหมุนรอบ จึงดัดแปลงการผิวปากเป็นเสียงขลุ่ย เปลี่ยนแปลงผ้าเช็ดหน้าสีแดงเป็นขลุ่ยหยก ใช้ท่าสะบัดขลุ่ยถ่ายทอด “ภาษานก”

ไห่ตงชิงเคยรับความเจ็บปวดจากเข็มพิรุณราตรี นึกแค้นเยี่ยหลิงซู ดังนั้นเพียงเชื่อฟังเวี่ยจือหยาง หากไม่แยแสสนใจหญิงสาว เยี่ยหลิงซูสังเกตความไม่เป็นมิตรของมันออก บวกกับแค้นมันฆ่าเมฆลายจุด ดังนั้นเพียงถ่ายทอดวิชากำราบเหยี่ยวให้ แต่ไม่ยุ่งเกี่ยวกับการฝึกนกเหยี่ยวสีขาว

ทั้งสองกลางวันฝึกเหยี่ยว พอตกกลางคืนสีอิ่งเจินก็ถ่ายทอดกระบี่ดาวหมากล้อมให้ เวี่ยจือหยางไม่ได้นอนทั้งกลางวันกลางคืน จึงทุกข์ทรมานยิ่ง แต่มรรคากระบี่ลึกล้ำ คืบหน้าอย่างเชื่องช้า ใช้เวลาสองวันกล้อมแกล้มฝึกท่าทะยานฟ้าได้ แต่พอฝึกท่วงท่าประตูสวรรค์ กลับไม่มีความคืบหน้าอันใด

ค่ำคืนที่สามเวี่ยจือหยางฝึกท่าตำหนักม่วงทางเรียบติดต่อกันสามเที่ยว ยังไม่รู้ซึ้งถ่องแท้ ขณะจะใช้ออกเป็นเที่ยวที่สี่ สีอิ่งเจินพลัน

ทอดถอนใจกล่าวว่า "เด็กน้อย เก็บกระบี่เถอะ"

เวี่ยจือหยางรั้งขลุ่ยหยกกลับมา สีอิ่งเจินสั่นศีรษะกล่าวว่า "ฝึกต่อไปเช่นนี้ ต่อให้พอกล้อมแกล้มเรียนรู้ได้ พอเผชิญศัตรูไม่แน่ว่าจะเกิดผล"

เวี่ยจือหยางก้มศีรษะกล่าวว่า "นี่ต้องโทษว่าข้าพเจ้าใช้การไม่ได้ สร้างความผิดหวังแก่เต้าเจี้ยง"

"นี่ไม่เกี่ยวข้องกับเจ้า ล้วนเป็นเรารีบร้อนหวังความสำเร็จ วิถีแห่งฝีมือต้องรุดหน้าตามลำดับ ไหนเลยมีทางลัดได้ หากให้เจ้าร่ำเรียนกระบี่ดาวหมากล้อมภายในสี่วัน รังแต่เป็นการละเมอเพ้อฝัน"

พลางยกมือลูบเครา ขบคิดชั่วขณะจึงเปลี่ยนเป็นถ่ายทอดเคล็ดวิชากระบี่ให้ ภายหน้าเวี่ยจือหยางตีความได้เท่าใด ขึ้นอยู่กับวาสนาของมันแล้ว

เวี่ยจือหยางพอฟังเกิดความอัดอั้นตันใจ กล่าวว่า "สีเต้าเจี้ยง ท่านกล่าวเช่นนี้ ข้าพเจ้าไม่ขอร่ำเรียนแล้ว"

สีอิ่งเจินกวาดตามองมัน ยิ้มพลางกล่าวว่า "เด็กผู้นี้ชมชอบหลอกตัวเองหลอกผู้อื่น ฟ้ากำเนิดสรรพสิ่ง เป็นตายแล้วแต่ลิขิต หากรักตัวกลัวตาย มิสู้ยึดอกรับไว้ เรายังไม่กลัว เจ้ากลัวอันใด?"

เวี่ยจือหยางบังเกิดความหดหู่ใจ สีอิ่งเจินตบไหล่มัน ยิ้มพลางกล่าวว่า "เด็กอันประเสริฐ เราล่วงรู้ความคิดของเจ้า เรื่องราวในโลกสมปรารถนาน้อยนิด ไม่สมปรารถนามากกว่า หากว่ายึดติด มิสู้ปล่อยวางลง เจ้ารับฟังเคล็ดวิชากระบี่ให้ดี จดจำให้ขึ้นใจ หาไม่เราแม้ตายยังเกิดความเสียใจ"

เวี่ยจือหยางพอฟัง ค่อยปลุกปลอบสมาธิรับฟังนักพรตชราท่องเคล็ดวิชา สีอิ่งเจินทางหนึ่งท่องออกมา ทางหนึ่งแสดงประกอบ หลังจากรับฟังอยู่สิบกว่ากระบวนท่า เวี่ยจือหยางพลันพบว่าท่ากระบี่ของสีอิ่งเจินคุ้นตาอยู่บ้าง พอนึกทบทวนดู กลับคล้ายกับกระบวนท่าในเทพกระบี่เงาบิน แต่เมื่อเปรียบเทียบกัน ก็มีข้อแตกต่างอยู่บ้าง ยกตัวอย่างเช่นแขนซ้ายกับ

แขนขวา แต่ถือเป็นร่างเดียวกัน เมื่อเปรียบเทียบกัน ก็ช่วยให้ได้คิดขึ้น

กระบี่ดาวหมากล้อมมีเก้าท่วงท่า สามวันนี้เวี่ยจือหยางเพียงร่ำเรียนสองท่วงท่า ท่วงท่าทะยานฟ้าเน้นรุก ท่วงท่าประตูสวรรค์เน้นตั้งรับ ส่วนอีกเจ็ดท่วงท่าได้แก่บู๊คดเคี้ยว บุ๋นเลี้ยวลด ความลับฟ้า ภาพลักษณ์ฟ้า แรกเกิดใหญ่ทำลายทัพ กลุ่มดาวเหนือ

สีอิ่งเจินพอถ่ายทอดเคล็ดวิชาท่อนหนึ่งก็ให้เวี่ยจือหยางท่องออกมา เคล็ดกระบี่เป็นบทกวีห้าคำ แฝงท่วงทำนองเพลง เวี่ยจือหยางมีความจำแม่นยำ ได้ยินผ่านหูไม่ลืมเลือน สามารถท่องเคล็ดกระบี่ได้โดยไม่ผิดพลาด

สีอิ่งเจินผงกศีรษะติดต่อกันกล่าวว่า "เด็กร้ายกาจ ในชีวิตเราพบเห็นผู้คนนับไม่ถ้วน หากเอ่ยถึงความจำ ไม่มีผู้ใดเทียบเปรียบกับเจ้าได้..."

กล่าวพลางครุ่นคิด เด็กผู้นี้มีลักษณะนิสัยคล้ายกับเรา หากเข้าสู่สำนักพรต กลับมีคุณสมบัติควรแก่การส่งเสริม น่าเสียดายที่ตนเองไม่มีชีวิตยืนยาว หากรับมันเป็นศิษย์ รังแต่ทำลายอนาคตผู้อื่น ทั้งนึกถึงคำสั่งเสียของปรมาจารย์ ก็ไม่อาจแข็งขืนเช่นกัน ได้แต่เลิกล้มความคิดรับเป็นศิษย์ กล่าวสืบต่อ "เก้าท่วงท่าใหญ่แยกย้ายใช้ออก มีอานุภาพไม่มากนัก หากใช้สลับสับเปลี่ยน จึงจะเกิดประสิทธิภาพใหญ่หลวง"

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "ใช้สลับสับเปลี่ยนอย่างไร?"

สีอิ่งเจินไม่ตอบคำถาม หากกล่าวว่า "เรามีโครงหลักบทหนึ่ง เจ้าลองคาดเดาว่ามาจากที่ใด?"

เวี่ยจือหยางทวนคำว่าโครงหลัก ขบคิดแล้วร้องโพล่งว่า "เป็นแนวทางหมากล้อมหรือ?"

สีอิ่งเจินปรบมือชมเชยว่า "เด็กร้ายกาจฉลาดหลักแหลม อันว่ากระบี่ดาวหมากล้อมมีข้อบ่งชี้ กระบี่คือกระบี่คืนซ่อน ดาวเป็นท่าเท้าดาวจี่มุ้ย สองส่วนนี้ประสมเข้าด้วยกัน เกิดเป็นเก้าท่วงท่าใหญ่ แต่หากคิดหลอมรวมท่วงท่าทั้งเก้า ต้องใช้คำหมากล้อม"

มันขบคิดเล็กน้อยแล้วกล่าว “เด็กน้อย เราจะถ่ายทอดโครงหลักแก่เจ้า เจ้าต้องจดจำให้มั่น” จากนั้นเอื้อนเอ่ยเบาๆ ว่า “ดวงดาวดุจเม็ดหมาก วิถีเช่นหมากล้อม มีก่อนและมีหลัง มีหลังและมีก่อน จิตสำนึกก่อนฝีเท้า ฝีเท้าก่อนกระบี่ ยอมหลีกให้ก้าวหนึ่ง มิให้เกิดข้อผิดพลาด รุกซ้ายมองดูขวา จู่โจมหน้าเหลียวดูหลัง เปิดกว้างไม่เว้นห่าง แน่นขนัดไม่กระชั้น ไม่เสียดายละทิ้งหมาก ซ่อมเสริมอย่างแข็งขัน อีกฝ่ายมากตัวเราน้อย หาทางรอดไว้ก่อน เรามากอีกฝ่ายน้อย ควรกำหนดสภาวะ ผู้ชนะไม่ช่วงชิง ผู้ตั้งขบวนไม่โรมรัน ผู้ชำนาญยุทธ์ไม่แพ้พ่าย ผู้แพ้พ่ายไม่สับสน ไร้เรื่องราวชดเชยตัวเอง อยู่โดดเดี่ยวรุกตาจน สละเลิกหวังใหญ่กว่า สูงต่ำอยู่ที่ใจ...”

เวี่ยจือหยางรับฟังพลางท่องจำพลาง ในใจเกิดความมึนงงสงสัย คำกล่าวของสีอิ่งเจินเป็นวิถีแห่งหมากล้อมมากกว่าแก่นแท้ของฝีมือ หรือว่าตอนต่อสู้กับผู้คน มือหนึ่งถือกระบี่ มือหนึ่งถือเม็ดหมากล้อม ใช้ออกหนึ่งกระบี่ วางหมากตาหนึ่ง? นี่ไยมิใช่ยุ่งยากมากแล้ว

ถึงแม้เคลือบแคลงสงสัย เวี่ยจือหยางยังจดจำขึ้นใจ สีอิ่งเจินพอท่องจบ ไม่ทันอรรถาธิบายท้องฟ้าก็รุ่งสาง ทั้งสองได้แต่กลับเข้าถ้ำ เวี่ยจือหยางกลัวลืมเลือน จึงท่องเคล็ดความกระบี่อีกเที่ยวหนึ่ง แล้วค่อยหลับไหลไป

การหลับไหลครั้งนี้หลับไหลถึงยามเที่ยงค่อยตื่นขึ้นมา เพิ่งตื่นขึ้นมา จมูกก็สูดได้กลิ่นหอมของเนื้อย่าง พอออกจากถ้ำไปชมดู ที่หน้าถ้ำเพิ่มหมูป่าตัวหนึ่ง ถูกกรงเล็บเหยี่ยวตะกุยหน้าท้องแตก อวัยวะภายในเรี่ยราดออกมา เยี่ยหลิงซูก่อกองไฟ กำลังปิ้งย่างกระต่ายป่า เวี่ยจือหยางจึงปลุกปลอบสมาธิ ถลักหนังเราะกระดูกหมูป่า ปรุงเป็นน้ำแกงหม้อหนึ่ง สีอิ่งเจินพอรับประทาน ต้องชมเชยไม่ขาดปาก นักพรตชราพอรับประทานอิ่มหนำก็นั่งกรรมฐานในถ้ำ

เวี่ยจือหยางมองดูเงาหลังของสีอิ่งเจิน นึกถึงเวลากระชั้นชิดขึ้นมา สร้างความคับข้องใจยิ่ง เยี่ยหลิงซูล่วงรู้ความคิดของมัน จึงกล่าว "สีเต้าเจี้ยงมิใช่คนงอมือรอความตาย ที่นั่งกรรมฐาน คงนึกหาวิธีคลี่คลายดรรชนีย้อนทวน พวกเรารั้งอยู่ที่นี้ รังแต่รบกวนความคิดของมัน มิสู้ไปฝึกไห่ตงชิงตัวนั้น"

การฝึกไห่ตงชิงเกี่ยวพันถึงการออกจากเกาะร้าง เวี่ยจือหยางติดตามหญิงสาวถึงชายฝั่งทะเล เป่าขลุ่ยชักนำไห่ตงชิงมา ฝึกเป็นเวลาหนึ่งชั่วยาม ไห่ตงชิงค่อยเรียนรู้ "ภาษาเหยี่ยว" ได้ เวี่ยจือหยางพอกวัดแกว่งขลุ่ยมันก็บินวนเป็นวง กวัดแกว่งขลุ่ยช้า ก็บินรอบเป็นวงเล็ก กวัดแกว่งขลุ่ยเร็วก็บินรอบเป็นวงใหญ่

เยี่ยหลิงซูปรบมือชมเชยว่า "นกตัวนี้เฉลียวฉลาดยิ่ง ข้าพเจ้าฝึกเหยี่ยวไม่น้อย แต่ไม่มีตัวใดเรียนรู้รวดเร็วถึงเพียงนี้"

ที่ผ่านมานางมีนิสัยถือตัว น้อยครั้งจะยิ้มแย้ม ยามนี้กลับเผยอยิ้มออกมา เวี่ยจือหยางก็เกิดความเบิกบานใจ ลดขลุ่ยลงหัวร่อฮาฮาออกมา

ไห่ตงชิงบนท้องฟ้าชมดูไม่เข้าใจ หุบปีกร่อนลงมา เกาะหินโสโครกสำรวจดูคนทั้งสอง เยี่ยหลิงซูมองดูลักษณะของมัน ความจริงคิดยื่นมือลูบคลำ แต่นึกถึงความร้ายกาจของมัน จึงหักห้ามความคิดใกล้ชิดไว้ กล่าวว่า "เวี่ยจือหยาง ท่านฝึกมันอยู่ครึ่งค่อนวัน ยังไม่ได้ตั้งชื่อให้กับมัน"

เวี่ยจือหยางมองดูไห่ตงชิง ยิ้มพลางกล่าวว่า "มันมีนิสัยแสนรู้ ขนขาวราวหิมะ เรียกว่า**หลิงเซวีย** *(หิมะประเปรียว)* เถอะ"

เยี่ยหลิงซูกล่าวอย่างไม่พอใจว่า "ท่านมีเลศนัยอีกแล้ว ข้าพเจ้าเรียกว่าหลิงซู มันเรียกว่าหลิงเซวีย ผู้อื่นพอฟัง ยังเข้าใจว่ามันเป็นอะไรกับข้าพเจ้า"

เวี่ยจือหยางโอดครวญว่า "ข้าพเจ้าเพียงพูดตามลมปาก หามีความคิดพาดพิงถึงท่านไม่"

เยี่ยหลิงซูแค่นเสียงเบาๆ กล่าวว่า "คาดว่าท่านไม่กล้า แต่คำว่า *'หลิง'* ไม่ดี นกเหยี่ยวเป็นสัตว์ปีก เรียกว่า**เฟยเซวีย** *(หิมะเหิน)* เถอะ"

เวี่ยจือหยางแม้เห็นว่าชื่อหลิงเซวียเหมาะสมกว่า แต่ไม่สะดวกกับการขัดใจหญิงสาว ได้แต่ผงกศีรษะรับ จากนั้นหันหน้าหาไห่ตงชิงร้องบอกว่า "พี่เหยี่ยว ตอนนี้ท่านมีชื่อแล้ว เรียกว่าเฟยเซวีย เฟยที่แปลว่าเหินบิน เซวียที่แปลว่าหิมะ"

มันกล่าวอย่างขึงขัง ไห่ตงชิงก็กลอกกลิ้งลูกตา ผงกหัวติดต่อกัน เยี่ยหลิงซูชมดูจนหัวร่อออกมา

หลังจากหัวร่ออยู่ครู่หนึ่ง เยี่ยหลิงซูจึงถามว่า "เพลงกระบี่ของท่านฝึกปรือถึงขั้นใดแล้ว?"

เวี่ยจือหยางพอฟังก็หมดสนุกขึ้นมา กล่าวว่า "อย่าได้เอ่ยถึงแล้ว ฝึกปรืออยู่สองคืนร่ำเรียนได้ไม่กี่ท่า สีเต้าเจี้ยงบังเกิดความผิดหวัง ให้ข้าพเจ้าท่องเคล็ดวิชากระบี่ ครุ่นคิดตีความเอง"

เยี่ยหลิงซูขบคิดแล้วกล่าว "จอมยุทธ์หวินสูเคยบอกว่า *'อยู่บนเขาฝึกปรือสิบปี มิสู้เข้าสู่สมรภูมิสามวัน'* ไม่ว่าฝึกฝีมือใด หากปราศจากคู่ต่อสู้ เฉกเช่นถกยุทธการบนแผ่นกระดาษ เพลงกระบี่ความจริงเป็นวิชาการต่อสู้ ท่านตีความเพียงลำพัง ย่อมไม่เข้าใจความหมายอันลึกล้ำ หากว่ามีคนซักซ้อมด้วย จะมีความรุดหน้ากว่าเดิม"

เพลงกระบี่ของเกาะตะวันออกกับหุบเขากว้างไพศาลมาจากต้นกำเนิดเดียวกัน แต่วิธีการฝึกปรือผิดแผกแตกต่าง เทพกระบี่ไร้เงายึดหลักเผชิญศัตรูเกิดความพลิกแพลง ได้คิดจากการต่อสู้ ส่วนหุบเขากว้างไพศาลเป็นผู้บำเพ็ญพรต ไม่เอาชนะคะคาน ครุ่นคิดตีความก่อน แล้วจึงฝึกกระบี่ในภายหลัง เวี่ยจือหยางหนึ่งนั้นมีเวลาไม่มาก สองมิใช่คนของสำนักพรต จึงไม่รู้หลักเหตุผล พอฝึกกระบี่ก็เกิดอุปสรรคขัดข้อง

เยี่ยหลิงซูกล่าวพลางหักกิ่งไม้มาท่อนหนึ่ง ริดใบไม้ออก กล่าวว่า

“ท่านลองใช้กระบี่ดาวหมากล้อมจู่โจมใส่ข้าพเจ้า”

เวี่ยจือหยางแลบลิ้นออกมากล่าวว่า “ข้าพเจ้าไหนเลยสู้ท่านได้?”

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “ปีศาจขวัญอ่อน ท่านกลัวอันใด นี่เป็นกิ่งไม้ ไม่อาจฆ่าคน”

เวี่ยจือหยางกวัดแกว่งขลุ่ย ขณะจะจู่โจมพลันนึกถึงเรื่องหนึ่ง หันไปร้องบอกว่า “เฟยเซวีย แม่นางเยี่ยผู้นี้เป็นสหายข้าพเจ้า ข้าพเจ้าซ้อมมือกับนาง ท่านอย่าได้ทำร้ายนาง”

ไห่ตงชิงคล้ายฟังเข้าใจ จึงผงกหัวติดต่อกัน เยี่ยหลิงซูรับฟังจนวาบหวามใจ ปากกลับกล่าวว่า “ท่านมิต้องแสดงน้ำใจ ต่อให้พวกท่านเข้ามาพร้อมกัน ข้าพเจ้าก็หากลัวไม่”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่าตกลง...พลางเสือกแทงขลุ่ยหยกออก คิดลงมืออย่างฉับพลัน เข่นฆ่าจนเยี่ยหลิงซูไม่ทันตั้งตัว

เยี่ยหลิงซูถอยกายไปครึ่งก้าว บิดเอวอ้อนแอ้น กิ่งไม้แตะกับขลุ่ยหยก ปัดป่ายเบาๆ เวี่ยจือหยางรู้สึกง่ามมือร้อนวูบ ขลุ่ยหยกแทบหลุดลอยจากมือ รีบกำกระชับเอาไว้ เยี่ยหลิงซูก็กระโดดปราดลงมือ เวี่ยจือหยางคิดถลันหลบ แต่เทพกระบี่เงาบินรวดเร็วเพียงไหน รู้สึกว่าหน้าอกด้านซ้ายชาวูบ ถูกกิ่งไม้จี้ใส่อย่างถนัดถนี่

เวี่ยจือหยางหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา ดีที่นี่เป็นกิ่งไม้ หากเปลี่ยนเป็นกระบี่จริง คงถูกกระบี่แทงทะลุอกไป พอเงยหน้าขึ้น เห็นหญิงสาวยืนชดช้อย ใช้นิ้วมือสามนิ้วแตะกิ่งไม้ไว้

เวี่ยจือหยางปลุกปลอบสมาธิ สลับแทงตามตำแหน่งดวงดาว มาถึงข้างกายเยี่ยหลิงซู ใช้กระบวนท่าในท่วงท่าทะยานฟ้า แทงใส่หัวไหล่หญิงสาว เยี่ยหลิงซูก็ใช้กิ่งไม้ปัดป่ายขลุ่ยหยก แล้วแทงย้อนกลับมา เวี่ยจือหยางถอยปราดไป ระหว่างทางขวางขลุ่ยหยกด้วยท่วงท่าประตูสวรรค์ต้านทานกิ่งไม้ไว้

เยี่ยหลิงซูร้องคำ “ประเสริฐ” ย่อตัวลงเล็กน้อย คนก็หายวับไป เวี่ยจือหยางรีบหมุนตัวค้นหา หางตาเหลือบเห็นเงากิ่งไม้พร่าพราย คล้ายปรากฏผู้คนสิบกว่าคนแทงใส่มันพร้อมกัน ไหล่ซ้ายและแผ่นหลังของเวี่ยจือหยางถูกทิ่มแทงสี่ครั้งครา ปวดแปลบแสบร้อนยิ่ง

เวี่ยจือหยางตวาดก้อง สลับเท้าหมุนตัว ค่อยเห็นเงาร่างเยี่ยหลิงซูชัดตา จึงควงขลุ่ยหยกจ้วงแทงออกไป หญิงสาวขยับกายวูบ คล้ายเงาบุปผาพลิ้วพราย ขลุ่ยหยกของเวี่ยจือหยางก็จู่โจมใส่อากาศธาตุ

เยี่ยหลิงซูลงมือใหม่ กิ่งไม้ที่เล็กเรียวก่อเกิดเป็นเงากระบี่เต็มท้องฟ้า จู่โจมใส่ดุจลมฝน เวี่ยจือหยางใช้ท่วงท่าประตูสวรรค์ ยิ่งไม่อาจต้านทานท่าจู่โจมของนาง ถูกทำร้ายอีกสองกระบี่

เวี่ยจือหยางกลับเยือกเย็นลง คำสอนของสีอิ่งเจินผุดขึ้นในห้วงสมอง ไม่เพียงทำความเข้าใจกับท่วงท่าทะยานฟ้ากับท่วงท่าประตูสวรรค์กว่าเดิม ทั้งยังเกี่ยวเนื่องไปถึงท่วงท่าอื่น ระหว่างรุกรับใช้ท่วงท่าบู๊คดเคี้ยวกับบุ๋นเลี้ยวลด ท่วงท่าบู๊คดเคี้ยวจู่โจมโหมรุก ในความแกร่งกร้าวแฝงความอ่อนหยุ่น ท่วงท่าบุ๋นเลี้ยวลดเป็นกระบวนท่าพัวพันไม่สิ้นสุด เมื่อผสมผสานใช้ออก ค่อยฝืนใจรับท่ากระบี่ไวของหญิงสาวได้

ทั้งสองต่อสู้กันจนอาทิตย์เคลื่อนคล้อยสู่ตะวันตก หักล้างอีกหลายกระบวนท่า เวี่ยจือหยางถูกทำร้ายที่ช่วงเอว สร้างความเจ็บปวดชาด้าน เยี่ยหลิงซูถือโอกาสรุกไล่ ใช้ท่ากระบี่ไวสะกดจนเวี่ยจือหยางโงหัวไม่ขึ้น

เวี่ยจือหยางถอยร่นไปด้านหลัง จนถึงหน้าหินโสโครกก้อนหนึ่ง เยี่ยหลิงซูลอยตัวขึ้น กิ่งไม้แทงปราดมา เวี่ยจือหยางแผ่นหลังปะทะกับก้อนหิน ไม่มีหนทางถอยอีก ได้แต่ใช้กระบวนท่าในท่วงท่าบู๊คดเคี้ยว นามอาทิตย์ส่องประตูรุกกลับไป

สภาวะกระบี่ของทั้งสองพอเผชิญพบกัน เยี่ยหลิงซูตวาดคำปล่อยมือ เวี่ยจือหยางรู้สึกง่ามมือปวดแปลบ ขลุ่ยหยกหลุดลอยจากมือ เยี่ยหลิง

ซูยื่นมือรับไว้ เสือกส่งกิ่งไม้ออกจ่อใส่ลำคอของมัน

เวี่ยจือหยางหน้าซีดเผือด เยี่ยหลิงซูก็ส่งขลุ่ยหยกคืนให้ กล่าวว่า "เพลงกระบี่ของท่านพอกล้อมแกล้มไปได้?"

เวี่ยจือหยางทวนคำกล้อมแกล้มไปได้ พลางลูบคลำส่วนต่างๆ บนร่างกาย กล่าวว่า "หากท่านเปลี่ยนเป็นกระบี่จริง ข้าพเจ้าคงตายไปสิบเจ็ดสิบแปดครั้งแล้ว"

เยี่ยหลิงซูกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "นี่ไม่เป็นอย่างไร หากฝึกเทพกระบี่เงาบินถึงขั้นสุดยอด คล้ายเงาร่างพุ่งผ่าน ทั้งจริงทั้งลวง ครั้งกระโน้นปรมาจารย์หวินสูที่บัญญัติเพลงกระบี่ชุดนี้ ได้รับขนานฉายาว่ากระบี่เดียวคร่าเก้าชีวิต ฟังว่าท่านผู้เฒ่าตอนอยู่ในสมรภูมิ เพียงใช้กระบี่เดียวก็ทิ่มแทงสังหารพวกตาดมองโกลเก้าคน"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "หลอกลวงคนหรือ อย่าว่าแต่ผู้คนเก้าคน เพียงคางคกเก้าตัวก็ร้อยไว้ไม่ได้"

เยี่ยหลิงซูค้อนควักใส่มัน กล่าวว่า "ผู้ใดบอกว่าร้อยผู้คนเอาไว้ กระบี่เดียวคร่าเก้าชีวิตเพียงเปรียบเปรยว่ารวดเร็ว โถมแทงออกเก้ากระบี่ ในสายตาผู้คนเข้าใจว่าเป็นเพียงกระบี่เดียว"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "กระบี่เดียวคร่าเก้าชีวิตนับเป็นอย่างไร ข้าพเจ้าพอเป่าลมหายใจ ก็เป่าวัวตายไปเก้าตัว เรียกว่าลมหายใจเดียวเป่าเก้าวัว"

นี่ย่อมเป็นคำคุยโวโอ้อวด เยี่ยหลิงซูรับฟังจนขยี้เท้า สะบัดหน้าจากไป เวี่ยจือหยางก็นึกเสียใจ รีบกล่าวว่า "แม่นางเยี่ย ข้าพเจ้ากล่าวล้อเล่น ท่านอย่าได้ยึดถือเป็นจริง"

เยี่ยหลิงซูกระทั่งศีรษะยังไม่เหลียวกลับ เดินถึงหน้าถ้ำศิลา เห็นสีอิ่งเจินยังนั่งกรรมฐานอยู่ จึงกระแทกนั่งลง หลับตาโคจรพลัง เวี่ยจือหยางติดตามเข้าถ้ำ กล่าวขอโทษขอโพยหญิงสาว เยี่ยหลิงซูกำลังขุ่นเคืองจึง

ไม่แยแสสนใจ

เวี่ยจือหยางอับจนปัญญา ได้แต่หันไปปรุงอาหาร แต่สีอิ่งเจินมีความในใจหนักอึ้ง สีหน้าไม่สู้ดี รับประทานอาหารเล็กน้อยก็นั่งกรรมฐานต่อ เยี่ยหลิงซูพานไม่ยอมรับประทาน ปล่อยให้น้ำแกงเย็นชืดลง

เวี่ยจือหยางรู้สึกไร้รสชาติ นอนกับพื้นถ้ำ ห้วงสมองนึกถึงแต่ภาพการประลองกระบี่เมื่อตอนกลางวัน จึงเดินออกจากถ้ำเสาะหาสถานที่เงียบสงบ ร่ายรำใช้กระบี่ดาวหมากล้อม ทางหนึ่งใช้กระบี่ ทางหนึ่งนึกถึงสภาพที่ประมือกับเยี่ยหลิงซู เกิดความคิดอ่านสมองแล่น ช่วยให้รู้แจ้งมากมาย

เวี่ยจือหยางตื่นเต้นสงสัยยิ่ง นึกทบทวนถึงบันทึกขวัญกระบี่ มีความรู้สึกว่าวิชาเทพกระบี่เงาบินคล้ายกระจกบานหนึ่ง สะท้อนเห็นถึงกระบวนท่าต่างๆ ของกระบี่ดาวหมากล้อม ก่อนนี้มีส่วนที่ไม่เข้าใจ ยามนี้ค่อยๆ ร้อยรวมเข้าด้วยกัน

เพลงกระบี่ทั้งสองชุดนี้ล้วนแตกสาขามาจากกระบี่คืนซ่อน ถึงแม้ว่าหลักการกระบี่ผิดแผก ท่วงทำนองแตกต่าง แต่สำนึกกระบี่ตรงกัน บางครั้งส่วนที่ยากเย็นในเทพกระบี่เงาบิน พอใส่อยู่ในกระบี่ดาวหมากล้อม กลับเข้าใจได้โดยง่าย ส่วนที่ลึกล้ำในกระบี่เงาหมากล้อม หากมองจากเคล็ดวิชาในเทพกระบี่เงาบิน ก็ช่วยให้เรียนรู้ได้

นับตั้งแต่เพลงกระบี่สองสำนักแยกออกจากกัน ยังไม่มีผู้ใดเห็นเคล็ดวิชากระบี่ทั้งสองสำนักพร้อมกัน แม้แต่ผู้เข้มแข็งเช่นสีอิ่งเจินหรือประมุขเกาะคนก่อนหวินซวี ก็หารู้ไม่ว่าเพลงกระบี่ทั้งสองสำนักมีส่วนเกื้อหนุนกันและกัน ทั้งผสมกลมกลืนกัน เวี่ยจือหยางเมื่อนำเทพกระบี่เงาบินมาเทียบกับกระบี่ดาวหมากล้อม ก็ช่วยให้รุดหน้าอย่างรวดเร็ว

ขณะฝึกปรือด้วยความยินดี พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า “เจ้าฝึกเทพกระบี่เงาบินตั้งแต่เมื่อใด?” เวี่ยจือหยางเหลียวหน้าไป เห็นสีอิ่งเจินยกมือลูบเครา ยืนอยู่ที่ห่างไป

เวี่ยจือหยางรีบบอกเรื่องที่ได้รับบันทึกขวัญกระบี่จากจางเทียนอี้โดยบังเอิญออกไป สีอิ่งเจินพอฟังว่าจางเทียนอี้เสียชีวิตแล้ว ต้องกล่าวว่า “เช่นนี้เป็นว่าจางซื่อเฉิงไร้ผู้สืบตระกูลแล้ว?” เมื่อนึกถึงวีรบุรุษผู้กล้าลาลับโลกสร้างความสะท้อนใจอยู่บ้าง

เวี่ยจือหยางกล่าวอีกว่า “สีเต้าเจี้ยง ไม่ทราบเพราะเหตุใด ข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่าระหว่างเทพกระบี่เงาบินกับกระบี่ดาวหมากล้อม สามารถพิสูจน์เปรียบเทียบกัน” กล่าวจบใช้เพลงกระบี่ทั้งสองชุดออกมา ทั้งเอ่ยถึงส่วนที่เสริมชดเชยให้แก่กันและกัน

สีอิ่งเจินรับฟังจนเลิกคิ้วขึ้น หยิบฉวยขลุ่ยหยกไปกรีดวาดอยู่หลายครา พลันหัวร่อออกมา ถามว่า “เวี่ยจือหยาง เจ้าเคยเห็นแม่น้ำฮวงโหกับแม่น้ำแยงซีเกียงมาหรือไม่?”

เวี่ยจือหยางตอบว่า “เคยเห็นแม่น้ำแยงซีเกียง ยังไม่เห็นแม่น้ำฮวงโหกับตา”

สีอิ่งเจินกล่าวว่า “ฮวงโหก็ดี แยงซีเกียงก็ตาม ล้วนมีต้นกำเนิดจากทางตะวันตกอันรกร้าง ไหลหลั่งเป็นพันลี้ คืนสู่ท้องทะเล พอถึงปากทะเลสายน้ำยิ่งกว้าง กระแสน้ำยิ่งเชี่ยวกราก ตรงกับคำกล่าวที่ว่าเป็นสุขมานานแล้วก็เป็นศึก ครั้นศึกสงบแล้วก็เป็นสุข”

เวี่ยจือหยางกล่าวถามว่า “เต้าเจี้ยงเอ่ยถึงเรื่องนี้ด้วยเจตนาใด?”

สีอิ่งเจินกล่าวว่า “เทพกระบี่เงาบินกับกระบี่ดาวหมากล้อมล้วนมาจากกระบี่คืนซ่อน แต่ว่าแนวทางผิดแผก หนึ่งอ่อนหนึ่งแข็ง หนึ่งเน้นการรุก หนึ่งเน้นตั้งรับ หนึ่งมุ่งมั่นช่วงชิง หนึ่งอ่อนน้อมถ่อมตน แต่เนื่องจากมาจากต้นกำเนิดเดียวกัน มาตรว่าแนวทางตรงกันข้าม แต่สามารถเสริมจุดด้อยของอีกฝ่าย เปล่งอานุภาพกว่าเดิม เช่นเดียวกับแม่น้ำฮวงโหกับแยงซีเกียง พอไหลลงสู่ทะเล กระแสน้ำยิ่งเพิ่มพูนทวีคูณ”

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า “เต้าเจี้ยงหมายความว่าสามารถ

รวมเพลงกระบี่ทั้งสองชุดเข้าด้วยกัน สลับสับเปลี่ยนกันใช้ออก?"

สีอิ่งเจินสั่นศีรษะกล่าวว่า "ไม่ เพลงกระบี่ทั้งสองชนิดสวนทางกัน มีสภาพเช่นน้ำกับไฟ หากผสมรวมกันใช้ออก ยากที่จะปรับเปลี่ยนเคล็ดวิชา กลับกลายเป็นผลเสีย"

เวี่ยจือหยางยกมือเกาศีรษะกล่าวว่า "ทั้งบอกว่าฮวงโหแยงซีเกียงไหลลงสู่ทะเล ทั้งบอกว่ามีสภาพเช่นน้ำกับไฟ เต้าเจี้ยงก่อกวนข้าพเจ้าจนเลอะเลือนแล้ว"

สีอิ่งเจินยิ้มพลางกล่าวว่า "คนคนเดียวใช้เพลงกระบี่สองชนิดทำไม่ได้ หากว่าผู้คนสองคนต่างใช้เพลงกระบี่ชุดหนึ่งผสานสอดคล้องกัน จู่โจมศัตรูพร้อมกัน อาจเกิดผลอย่างคาดไม่ถึง"

เวี่ยจือหยางตากระจ่างวูบกล่าวว่า "เต้าเจี้ยงหมายความว่า ข้าพเจ้าใช้กระบี่ดาวหมากล้อม ส่วนแม่นางเยี่ยใช้เทพกระบี่เงาบิน?"

สีอิ่งเจินหัวร่อฮาฮาไม่กล่าวกระไร หันกายกลับไป เดินไปไม่กี่ก้าวก็หยุดยั้งลง เวี่ยจือหยางติดตามไป เพิ่งบรรลุถึงด้านหลังมัน พลันเห็นนักพรตชราเข่าอ่อนระทวยล้มลง

เหตุแปรเปลี่ยนอุบัติอย่างกะทันหัน เวี่ยจือหยางสะดุ้งเฮือกใหญ่ พอก้มศีรษะลงมองดู เห็นสีอิ่งเจินกำหมัดทั้งสอง ตลอดทั้งร่างสั่นกระตุก มุมปากมีน้ำลายแตกฟองออกมา

เวี่ยจือหยางรีบประคองนักพรตชราขึ้นถามว่า "สีเต้าเจี้ยง ท่านเป็นไรแล้ว..." เห็นมันร่างสั่นเทิ้มดุจใบไม้แห้งกลางสายลม เปล่งเสียงจากปากว่า "ประคองเรา...เข้าไป"

จบเล่ม 2

คัมภีร์วิถีผู้กล้าเป็นผลงานภาคจบของมหากาพย์กูพามหานที
ของนักเขียนหนุ่มไฟแรงแห่งจีนแผ่นดินใหญ่...เฟิ่งเกอ
เฟิ่งเกอถือเป็นคลื่นลูกหลังที่มีสไตล์การเขียนคล้ายกับกิมยังที่สุด

เหลียงซียวออกเดินทางไกล สู่เจี้ยนยังไม่ถือกำเนิด เวี่ยจือหยางเริ่มท่องยุทธจักร
คัมภีร์วิถีผู้กล้าเป็นเรื่องที่สืบต่อจากวีรกรรมผู้กล้า
ทั้งเป็นจุดเริ่มต้นของปาฏิหาริย์แห่งผู้กล้า
เฟิ่งเกอใช้เวลาห้าปีตั้งใจเขียนเป็นภาคจบสมบูรณ์ของชุดมหากาพย์กูพามหานที ตอน คัมภีร์วิถีผู้กล้า

ปีที่ยี่สิบเอ็ดในรัชกาลหงอู่
เหตุการณ์บ้านเมืองเป็นที่แน่นอน แผ่นดินตกเป็นของจูหยวนจาง
แต่ตอนนั้นเกิดขุมกำลังต่างๆ ขึ้น เหล่าสำนักไม่ยอมรับการปกครองของตระกูลจู
ก่อนอื่นปรากฏมังฉาหินวิถีเทพจุดชนวนการแย่งชิง
ตามด้วยมรสุมโลหิตคละคลุ้ง เกิดกรณีพิพาทไม่หยุดหย่อน

ท่านที่เคยอ่านวีรกรรมผู้กล้ากับปาฏิหาริย์แห่งผู้กล้า
ย่อมต้องอ่านคัมภีร์วิถีผู้กล้า เพื่อเติมส่วนที่ขาดพร่องให้ครบถ้วนสมบูรณ์

ราคา 260 บาท

ISBN 978-616-457-736-7
9 786164 577367

SIAM INTER BOOK
SMM PUBLISHING

ชุด มหากาพย์

รุ่งเม้ง

灵飞经

มหานที

ตอน

คัมภีร์วิถีผู้กล้า

เฟิ่งเกอ 凤歌
ประพันธ์
(นักเขียนดีเด่นวรรณกรรมหวงอี้)

น.นพรัตน์
เรียบเรียง

เล่ม

3

ชุด มหากาพย์

รำเท้าเหาะ

灵飞经

มหานที

ตอน

คัมภีร์วิถีผู้กล้า

เล่ม

3

การอ่านคือการบ่มเพาะ

เมล็ดพันธุ์แห่งปัญญา

ท่องไปในโลกหนังสือออนไลน์ของพวกเราชาว SIAM INTER Multimedia ได้ที่...
www.smm.co.th, www.boolimthai.com www.facebook.com/siaminterbooks

คำนำสำนักพิมพ์

"มหากาพย์ภูผามหานที" ตอน คัมภีร์วิถีผู้กล้า เป็นภาคที่สามของชุด "มหากาพย์ภูผามหานที" หากแต่เนื้อเรื่องนั้นกลับอยู่คั่นกลางระหว่างภาคหนึ่งและภาคสอง

"มหากาพย์ภูผามหานที" ตอน คัมภีร์วิถีผู้กล้า ใช้ฉากหลังเป็นยุคต้นราชวงศ์หมิงของปฐมฮ่องเต้จูหยวนจาง เฟิ่งเกอได้รังสรรค์ตัวละครเวี่ยจือหยางที่ไม่คล้ายเหมือนใคร เด็กหนุ่มผู้รักในดนตรีการ และกลับได้พบพานประสบการณ์ปาฏิหาริย์

ในผลงานชิ้นนี้ยังคงกลิ่นอายแบบนวนิยายกำลังภายในยุคดั้งเดิม เรื่องราวดำเนินอย่างต่อเนื่องชวนติดตาม หากท่านเป็นคอนวนิยายกำลังภายใน และชื่นชอบ "มหากาพย์ภูผามหานที" ทั้งสองตอนแรกมาก่อน นี่คืออีกหนึ่งผลงานกำลังภายในชั้นเยี่ยมที่ท่านต้องอ่านเพื่อความครบถ้วนบริบูรณ์

ความเดิมตอนที่แล้ว

เกาะตะวันออกจัดการวิจารณ์กระบี่พิชิตชัย มิคาดซงต้าซือกับพวกรุดมาโดยไม่รับเชิญ ทั้งเปิดโปงพฤติการณ์หนหลังของประมุขเกาะตะวันออกหวินซวี จนหวินซวีลาออกจากตำแหน่ง แล่นเรือจากไป ซงต้าซือสมคบคิดกับหมิงโต้ว ขโมยภาพความลับฟ้าบรรจงสร้างจากถ้ำคืนซ่อน หลบหนีจากไป

ละแวกเกาะเต่ายักษ์ศักดิ์สิทธิ์มีเกาะไร้เทียมทาน เป็นที่ฝังสังขารของซื่ออิ่นเสิน สือิ่งเจิน เวี่ยจือหยางกับเยี่ยหลิงซูติดตามซงต้าซือกับพวกมาถึง เวี่ยจือหยางยังได้รับนกเหยี่ยวไห่ตงชิงตัวหนึ่ง สือิ่งเจินก็ถ่ายทอดวิชากระบี่ดาวหมากล้อมให้ แต่แล้วดรรชนีย้อนทวนที่ทำร้ายสือิ่งเจินกำเริบขึ้น คนล้มระทวยลง...

สุสานอิ่นเสิน

เวี่ยจือหยางเกิดความไม่สบายใจ ประคองนักพรตชราไปยังถ้ำศิลา สีอิ่งเจินร่างอ่อนระทวย สองเท้าลากไปตามพื้น ล้วนพึ่งพาการประคับประคองของเวี่ยจือหยาง เวี่ยจือหยางพอคาดเดาออกว่าเกิดเรื่องใด เพียงแต่เหตุการณ์เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน จนผู้คนไม่ทันระวังป้องกัน

มันโถมเข้าถ้ำดุจสายลมหอบหนึ่ง เยี่ยหลิงซูพอเห็นลักษณะของทั้งสอง ก็มีสีหน้าแตกตื่นลนลาน ถามโพล่งว่า “อาการกำเริบแล้วหรือ?”

เวี่ยจือหยางขบกรามกรอดผงกศีรษะรับ นักพรตชราถือเป็นเสาหลักค้ำจุนหนุ่มสาวทั้งสอง แม้ทราบว่าช่วงเวลานี้จะช้าเร็วต้องมาถึง แต่พอบังเกิดขึ้น คล้ายกับฟ้าถล่มดินทลาย ทั้งสองหันไปมองหน้ากัน สีหน้าล้วนถอดสีสิ้น

สภาพของเลือดลมโคจรย้อนกลับสร้างความเจ็บปวดรวดร้าวยิ่ง สีอิ่งเจินนอนกับพื้น ส่งเสียงครางเบาๆ ออกมา เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า “ทำอย่างไรดี...” ทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งมองดูเยี่ยหลิงซู เยี่ยหลิงซูกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า “ท่านมองดูข้าพเจ้าทำอะไร ข้าพเจ้าหาล่วงรู้วิธีคลี่คลายดรรชนีย้อนทวนไม่”

เวี่ยจือหยางใจสับสนว้าวุ่น กุมศีรษะครุ่นคิดชั่วขณะ พลันดึงขลุ่ย

ออกมา เป่าบทเพลงเทพคีตาหมุนรอบกลับตาลปัตร เยี่ยหลิงซูเห็นมันไม่คิดช่วยคน กลับเป่าขลุ่ยเป็นเสียงดัง หลังจากอดทนฟังทำนองหยางเชียวจนจบ อดร้องถามมิได้ว่า "ปีศาจพูดปด ตอนนี้ท่านยังมีกะใจก่อกวนวุ่นวายอีก?"

เวี่ยจือหยางไม่แยแสสนใจนาง พอเป่าทำนองหยางเชียวจนจบ ก็เป่าทำนองหยินเชียว พลังลมปราณก็โคจรหมุนเวียน จากเส้นลมปราณหยางเชียวเข้าสู่เส้นลมปราณหยินเชียว คราครั้งนี้รู้สึกถึงเส้นทางของพลังลมปราณชัดเจนกว่าเดิม แต่อาการร้อนระอุก็เพิ่มขึ้น

เวี่ยจือหยางรีบร้อนช่วยคน ไม่ขบคิดมากความ หลังจากนั้นเป่าทำนองหยางเหว่ยกับทำนองหยินเหว่ย ตอนแรกยังมีอุปสรรค แต่เมื่อมุ่งมั่นตั้งใจ พลังลมปราณก็ทะลวงผ่านไป จากเส้นลมปราณหยินเชียวเข้าสู่เส้นลมปราณหยางเหว่ย และจากเส้นลมปราณหยางเหว่ยเข้าสู่เส้นลมปราณหยินเหว่ย นับแต่นั้นไม่สะดุดติดขัด เส้นลมปราณผ่านเส้นลมปราณพิเศษทั้งแปด ดูเหมือนสะดวกราบรื่น ปัญหาอยู่ที่พลังลมปราณยิ่งมายิ่งรุ่มร้อน พอเป่าถึงเพลงชงม่ายอิ่น เส้นลมปราณคล้ายกับจะลุกไหม้ขึ้นมา

เวี่ยจือหยางพบว่าผิดท่า คิดหยุดลงก็ไม่ยินยอมพร้อมใจ กัดฟันเป่าเพลงตูม่ายเชา รู้สึกว่าเส้นลมปราณผ่านเส้นลมปราณชงม่าย แต่พอถึงเส้นลมปราณตูม่าย ก็สะดุดหยุดลง เวี่ยจือหยางเป่าเพลงตูม่ายเชาสองเที่ยว แต่ไม่ว่าอย่างไรพลังลมปราณไม่สามารถรุดหน้าต่อไป กลับคล้ายปรากฏเหล็กเผาไฟแดงอันหนึ่งขูดขีดไปตามเส้นลมปราณชงม่าย

เวี่ยจือหยางไม่อาจทนทานได้ จำต้องหยุดการเป่าเพลง แต่พลังลมปราณยังคงกระแทกกระทั้นใส่เส้นลมปราณชงม่าย พลังความร้อนเพิ่มพูนตลอดเวลา

หากว่าหลิงเต้าหยินในปรโลกมีญาณรับรู้ พอเห็นสภาพเช่นนี้ คง

ต้องสั่นศีรษะติดต่อกัน ควรทราบว่าหลิงเต้าหยินเป็นปรมาจารย์แห่งยุคเคล็ดวิชาที่บัญญัติคิดค้นขึ้น ไหนเลยเปลี่ยนแปลงตามอำเภอใจได้ อย่าว่าแต่เวี่ยจือหยางเพิ่งเข้าสู่มรรคาบู๊ รอบรู้เพียงผิวเผิน ต่อให้เป็นปรมาจารย์ระดับเดียวกับหลิงเต้าหยินคิดปรับแก้เคล็ดวิชา ก็ต้องดำเนินการอย่างระมัดระวัง หากผิดพลาดสักเล็กน้อย จะประสบอันตรายใหญ่หลวง

เวี่ยจือหยางขวัญกล้าบังอาจ เป่าเพลงกลับหัวกลับหาง พาตัวเองเข้าสู่จุดอับ แต่นอกจากมันแล้ว บุคคลอื่นหาล่วงรู้ไม่ เยี่ยหลิงซูเห็นมันเป่าเพลงไม่หยุดหย่อน สร้างความขุ่นเคืองจนเลิกคิ้วสูงชัน ปรารถนาใคร่แย่งชิงขลุ่ยมา เตะเด็กน้อยนี้ออกจากถ้ำไป

ขณะขุ่นข้องใจ พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งดังมาว่า “สีจินหยิน ครบกำหนดสี่วัน อาตมามาตามนัดแล้ว”

เยี่ยหลิงซูหน้าถอดสี ชงต้าซือไม่มาเร็วไม่มาช้า พานรุดมาในเวลานี้ หากทราบว่าโรคเก่าของสีอิ่งเจินกำเริบ ทุกประการก็จบสิ้นแล้ว นางเหลียวดูเวี่ยจือหยาง เห็นเด็กน้อยนี้ยังก้มหน้าก้มตาเป่าขลุ่ย คล้ายไม่รู้สึกตัว พอเพ่งพิจารณาดู เห็นเวี่ยจือหยางหลับตาลง ใบหน้าแดงราวอัคคี หลั่งเหงื่อชุ่มโชกไปทั้งเสื้อผ้า ขนคิ้วเต้นระริก หว่างคิ้วทอแววเจ็บปวดรวดร้าว

เยี่ยหลิงซูมีความรู้สึกว่าเวี่ยจือหยางประสบเหตุแปรเปลี่ยน แต่ดูไม่ออกว่าเป็นเหตุแปรเปลี่ยนใด พลันได้ยินชงต้าซือร้องถามว่า “เต้าเจี้ยงอยู่หรือไม่?”

เยี่ยหลิงซูไม่ทันครุ่นคิด จึงร้องตอบว่าไม่อยู่ ชงต้าซือพลันหัวร่อดังยาวนาน จากนั้นปากถ้ำมืดสลัวลง เพิ่มเงาร่างสูงใหญ่สายหนึ่งขึ้น

เยี่ยหลิงซูใช้เข็มทองออกจนหมดสิ้น ได้แต่กระโดดปราดขึ้น ขวางกระบี่อยู่เบื้องหน้าสีอิ่งเจิน ชงต้าซือตาสาดประกายเจิดจ้า กวาดผ่านร่างหญิงสาว หยุดนิ่งที่เวี่ยจือหยาง เห็นมันยังเป่าขลุ่ยไม่หยุด อดมีสีหน้าประหลาดใจมิได้

ยามนั้นจู๋อิงฟงร่ำร้องที่ด้านหลังว่า “จมูกโคจบสิ้นแล้ว เด็กน้อยนี้แสร้งสร้างสถานการณ์แทบถูกมันตบตาไป”

ที่แท้ชงต้าซือและพวกได้ยินเสียงขลุ่ย ยังเข้าใจว่าอาการของสีอิ่งเจินยังไม่กำเริบ เวี่ยจือหยางยังมีกะใจเป่าขลุ่ย ดังนั้นรออยู่นอกถ้ำไม่กล้าเข้ามา ชงต้าซือทดลองถามดู หากคนในถ้ำไม่ตอบ กลับสะกิดความระแวงสงสัยของหลวงจีนใหญ่ เยี่ยหลิงซูพอตอบคำ กลับเผยพิรุธออกมา

ชงต้าซือกลอกตาไปยังหมิงโต้ว หมิงโต้วก็กราดฟาดฝ่ามือ แผ่พุ่งพลังม้วนกวาดเข้าถ้ำ กระโชกกองไฟบนพื้นดับไป เยี่ยหลิงซูอับจนปัญญาได้แต่ร่ายรำกระบี่เข้าขัดขวาง พริบตานั้นทั้งสองหักหาญกันสามฝ่ามือ สองกระบี่ หมิงโต้วไม่อาจรุกคืบหน้า เยี่ยหลิงซูก็ดูแลไม่ทั่วถึง

จู๋อิงฟงสบโอกาสล้ำหน้าทั้งสองเข้ามา เห็นเวี่ยจือหยางยังเป่าขลุ่ยจึงร้องเสียงเกรี้ยวกราดว่า “เด็กน้อย เป่าหาบิดาเจ้าหรือ?” พลางกางนิ้วทั้งห้า ตะกุยใส่ศีรษะเวี่ยจือหยาง

เวี่ยจือหยางอับจนปัญญา ได้แต่ข่มความไม่สบายในอก วางขลุ่ยหยกลง ฟันมือใส่ข้อมือจู๋อิงฟง จู๋อิงฟงร้องคำ “มาได้ประเสริฐ” เปลี่ยนจากกรงเล็บเป็นฝ่ามือเข้าปะทะ

ฝ่ามือทั้งสองพอเผชิญพบกัน จู๋อิงฟงรู้สึกมีพลังความร้อนสายหนึ่งแล่นเข้าสู่ใจกลางฝ่ามือ แขนทั้งข้างคล้ายถูกไฟเผา จึงร้องตวาดก้อง แผ่พุ่งพลังออก กระแทกเวี่ยจือหยางลอยขึ้นมา กลางหลังปะทะชนใส่ผนังถ้ำจนผงศิลาร่วงพรู เลือดลมที่ในกายย้อนกลับปั่นป่วน สร้างความเจ็บปวดจนงอตัวลง

จู๋อิงฟงแม้กระแทกศัตรูปลิวกระเด็น แต่ถูกพลังความร้อนกลุ่มหนึ่งสุมร่าง คล้ายปรากฏงูพิษตัวหนึ่งฉกใส่หัวใจ มันกลัวว่ามีเลศนัย จึงโคจรพลังขับพลังความร้อนขุมนั้น ยามกะทันหันไม่มีเวลาจู่โจมซ้ำเติม

หมิงโต้วกับจู๋อิงฟงต่างพัวพันคู่ต่อสู้ไว้ ชงต้าซือจึงรุดถึงเบื้องหน้า

สีอิ่งเจิน ยิ้มพลางกล่าวว่า “สีเต้าเจี้ยง ขอล่วงเกินแล้ว” พร้อมกับยื่นมือออก คิดล้วงภาพความลับฟ้าบรรจงสร้างจากอกเสื้อมัน

ปลายนิ้วไม่ทันกระทบถูกเสื้อผ้า สีอิ่งเจินพลันลืมตาขึ้น เลิกคิ้วสูงชัน ฟาดฝ่ามือขวาใส่หน้าอกหลวงจีนใหญ่

ฝ่ามือนี้คล้ายเชื่องช้าแท้จริงรวดเร็ว ทั้งครอบคลุมบริเวณกว้าง ชงต้าซือตัดสินใจโคจรลมปราณวชิรทรงพลัง รวมรั้งที่หน้าอก รับฝ่ามือนี้เอาไว้ เสียงทึบคราหนึ่ง ชงต้าซือเซถอยไปหลายก้าว ใบหน้าแดงก่ำราวชโลมด้วยโลหิต ต้องเบิ่งตามองดูสีอิ่งเจิน พลันสะบัดหน้าจากไป ด้วยความรวดเร็วดุจดาวตกขับจันทร์

หมิงโต้วกับจู๋อิงฟงเพ่งตามอง เห็นสีอิ่งเจินปั้นหน้าเคร่งเครียด ลุกขึ้นอย่างแช่มช้า ทั้งสองฉุกคิดว่าหลงกล แย่งชิงกันหลบหนีออกจากถ้ำไป

สีอิ่งเจินขณะจะไล่ตามไป พลันเห็นเวี่ยจือหยางยืนพิงผนังถ้ำ สีหน้าเจ็บปวดรวดร้าว จึงประคองมันไว้ ถามว่า “เจ้ารับบาดเจ็บหรือ?”

เวี่ยจือหยางปากอ้าตาค้าง ไม่อาจกล่าววาจาใดได้ สีอิ่งเจินเห็นเยี่ยหลิงซูถือกระบี่ยืนตะตึงลานอยู่ด้านข้าง จึงกล่าว “ไม่ต้องมองดู เราไม่เป็นไร”

เยี่ยหลิงซูตะกุกตะกักว่า “แต่ว่าท่าน แต่ว่าท่าน...” สีอิ่งเจินสอดคำขึ้น “หากเราไม่แสร้งเป็นอาการกำเริบ คงไม่อาจทำร้ายหลวงจีนใหญ่ได้”

เยี่ยหลิงซูระบายลมหายใจโล่งอก สีอิ่งเจินกล่าวสืบต่อ “เราผู้นี้ไม่ชมชอบเสแสร้ง หลวงจีนใหญ่คงล่วงรู้ หารู้ไม่ว่าคนซื่อสัตย์พอพูดปดสามารถตบตาผู้คน หลายวันนี้เรานึกหาวิธีการ แต่ไม่มีแผนมั่นเหมาะ เมื่อครู่พบว่าชงต้าซือแอบดูอยู่ในดงไม้ จึงดำเนินแผนซ้อนแผน ขุดหลุมพรางหลอกให้มันมาติดกับ”

เยี่ยหลิงซูจึงค่อยเข้าใจ กล่าวว่า “มิน่าเล่าหลวงจีนใหญ่พลันปรากฏกาย ที่แท้ถูกเต้าเจี้ยงล่อลวงมา”

เวี่ยจือหยางปะทะกับจู๋อิงฟงหนึ่งฝ่ามือ ระบายความร้อนภายในกายออก ช่วยบรรเทาความเจ็บปวดไปไม่น้อย พอฟังต้องฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "เต้าเจี้ยงคิดดำเนินอุบาย ไฉนหลอกลวงพวกเราด้วย?"

สีอิ่งเจินยิ้มพลางกล่าวว่า "หากหลอกลวงพวกท่านไม่สำเร็จ ไหนเลยหลอกลวงหลวงจีนใหญ่ได้?"

เยี่ยหลิงซูคึกคักอักโขกล่าวว่า "วิเศษแท้ พวกเราติดตามไปเข่นฆ่าพวกมันให้หมดสิ้น"

สีอิ่งเจินยิ้มพลางกล่าวว่า "ต่อให้ไม่ฆ่าพวกมัน ก็ต้องสยบผู้คนเอาไว้" พลางโบกแขนเสื้อ ก้าวยาวๆ ออกจากถ้ำ

เยี่ยหลิงซูกลัวว่าสีอิ่งเจินใจอ่อน ปล่อยปละละเว้นคนโฉดทั้งสาม จึงถือกระบี่ติดตามไป เวี่ยจือหยางก็สะกดความไม่สบายใจติดตามอยู่ด้านหลัง

พอเข้าสู่ดงไม้ ค้นหาอยู่ครู่หนึ่ง เห็นฟ้าสางรำไร เห็นภาพทิวทัศน์ชัดตา หลังจากตัดผ่านดงไม้ ข้ามลำธารสายหนึ่ง เห็นต้นไม้สองต้นใช้ต้นไผ่สร้างเป็นเพิงพัก พอเร่งรุดเข้าไปชมดู ภายในเพิงไม่มีผู้คน เยี่ยหลิงซูคุ้ยเขี่ยกองไฟบนพื้น กล่าวว่า "ขี้เถ้าเย็นลงแล้ว พวกมันไม่ได้กลับมายังที่นี้"

สีอิ่งเจินผงกศีรษะกล่าวว่า "หลวงจีนใหญ่ยืดได้หดได้ มิใช่ชนชั้นอันดื้อรั้น มันเมื่อรับบาดเจ็บ ต้องไม่เผชิญหน้ากับเรา"

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "อย่างนั้นย่ำแย่แล้ว เกาะร้างกว้างใหญ่ถึงเพียงนี้ หากมันคิดซ่อนตัวไหนเลยหามันพบได้?"

เยี่ยหลิงซูบอกว่าดงไม้ด้านตะวันตกยังไม่ตรวจค้น สีอิ่งเจินผงกศีรษะ ทั้งสองวิ่งไปทางตะวันตก ไปได้ไม่กี่ก้าว ที่ด้านหลังบังเกิดเสียงดังโครม พอเหลียวหน้ามอง เห็นเวี่ยจือหยางล้มลงกับพื้น หลับตาลงกัดฟันกรอดคล้ายสิ้นสติไป

ทั้งสองใจหายวาบ สีอิ่งเจินวกกลับมาประคองชายหนุ่มขึ้น บีบ

ตำแหน่งเหนือริมฝีปากของมัน เวี่ยจือหยางค่อยฟื้นคืนสติมา แต่ริมฝีปากเต้นกระตุก ใบหน้าก็เขียวคล้ำ สีอิ่งเจินจับชีพจรของมันดู ต้องอุทานดังเอ๊ะ กล่าวว่า "เจ้าก็ถูกดรรชนีย้อนทวนทำร้าย?"

เยี่ยหลิงซูร้องโพล่งว่า เป็นไปได้อย่างไร สีอิ่งเจินจับชีพจรดูใหม่ ค่อยสั่นศีรษะกล่าวว่า "มิใช่ดรรชนีย้อนทวน แต่บนเส้นลมปราณชงม่ายของมันมีพลังเส้าหยางขุมหนึ่งย้อนทวนขึ้นไป กระแทกใส่เส้นลมปราณภายในกาย" หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวถามว่า "เด็กน้อย เจ้าประมือกับจู๋อิงฟง พลังฝ่ามือของมันมีเลศนัยอันใดหรือ?"

เวี่ยจือหยางทราบแน่แก่ใจว่าเรื่องนี้ไม่เกี่ยวข้องกับจู๋อิงฟง ล้วนตำหนิตนเองแทนที่จะได้กลับกลายเป็นเสีย พลังอันรุ่มร้อนนั้นไม่สามารถสงบลง ยังคงกระแทกกระทั้นใส่เส้นลมปราณชงม่ายกับเยิ่นม่าย พอฝืนใจโคจรพลัง จะเกิดการย้อนทวน เมื่อครู่มันคิดใช้ท่าเท้าเมฆยุ่งเหยิง ติดตามคนทั้งสองไป แต่พอโคจรพลัง พลังลมปราณก็ย้อนกลับ สร้างความเจ็บปวดแก่มันจนสิ้นสติไป

เยี่ยหลิงซูเห็นมันนิ่งเงียบงัน จึงกล่าวเร่งรัดว่า "สีเต้าเจี้ยงถามท่านว่าใช่ถูกจู๋อิงฟงทำร้ายบาดเจ็บหรือไม่?"

เวี่ยจือหยางกล่าวด้วยความละอายว่า "ข้าพเจ้าโคจรพลังย้อนทวน"

เยี่ยหลิงซูขมวดคิ้วถามว่า "ท่านฝึกพลังฝีมือใด?"

เวี่ยจือหยางตอบว่า เป็นพลังลมปราณเทพคีตา เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "ไม่เคยได้ยินมาก่อน ปีศาจพูดปด ท่านไม่ได้ปั้นแต่งขึ้นกระมัง?"

เวี่ยจือหยางร้องโพล่งออกไปว่า "บุตรชายท่านจึงปั้นแต่งขึ้น"

เยี่ยหลิงซูหน้าแดงฉานสดใส ร้องว่า "ท่านกล่าวเหลวไหลอันใด ข้าพเจ้าไหนเลยมีบุตรชาย?"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "นั่นก็ใช่แล้ว ท่านไม่มีบุตรชาย ข้าพเจ้าย่อมไม่ได้ปั้นแต่งขึ้น"

เยี่ยหลิงซูขุ่นแค้นจนหน้าเขียวคล้ำ พานไม่อาจทุบตีคนป่วย จึงสะบัดหน้าไป ใช้กระบี่ฟันใส่ไม้รวกระบายแค้น จนใบไม้ร่วงพรูกิ่งไม้หักลงมา พลันบังเกิดเสียงเกรียวกราว คนผู้หนึ่งกระโดดออกจากพุ่มไม้รวก ชูมือขึ้นร้องเสียงพิกลว่า “อย่าได้ฟัน เรายอมจำนนแล้ว”

เสียงร้องดังขึ้นอย่างกะทันหัน เยี่ยหลิงซูต้องถอยกายไปสองก้าว พอเพ่งตามอง เห็นซื่ออ๋องซุนยืนหยัดกับที่ ที่แท้มันซ่อนตัวอยู่ในพุ่มไม้ ความจริงคิดรอจนทั้งสามจากไป มิคาดเยี่ยหลิงซูฟันกระบี่ใส่ต้นไม้ระบายโทสะ ซื่ออ๋องซุนเข้าใจว่าร่องรอยถูกพบเห็นจึงกระโดดออกมามอบตัว

เยี่ยหลิงซูตวาดถามว่า “ท่านอยู่ที่นี้ทำอะไร?” พลางเสือกส่งกระบี่จ่อใส่ตำแหน่งหัวใจของมัน

ซื่ออ๋องซุนรู้สึกมีพลังกระบี่เย็นเยียบจับใจ สร้างความแตกตื่นจนเข่าอ่อนระทวย ตะกุกตะกักว่า “เรา เรากำลังปลดทุกข์หนัก”

เยี่ยหลิงซูคิดไม่ถึงว่ามันจะตอบเช่นนี้ ต้องงงงันวูบ เวี่ยจือหยางพลันกล่าวว่า “ผู้แซ่ซื่อ ท่านอุจจาระทั้งที่ใส่กางเกงหรือ?”

ซื่ออ๋องซุนหนังหน้าหนายิ่ง กลับตอบว่า “มีคนถอดกางเกงผายลม เราไฉนไม่อาจอุจจาระทั้งที่ใส่กางเกง?”

เยี่ยหลิงซูไม่อาจทนฟังได้ ต้องร้องว่า “ซื่ออ๋องซุน ท่านกล่าวเหลวไหลอีก ข้าพเจ้าจะฟันกระบี่ใส่ มิให้ท่านถ่ายสิ่งนั้นอีก”

ซื่ออ๋องซุนเห็นปลายกระบี่จ่อใกล้เข้ามา จึงรีบกล่าวว่า “ทราบแล้ว ผู้น้อยไม่กล่าวเหลวไหลอีก”

“ประเสริฐมาก ท่านหลบซ่อนอยู่ที่นี้ทำอะไร?”

“หมิงโต้วคิดฆ่าเรา เราได้แต่หลบซ่อนตัวไว้”

เยี่ยหลิงซูกล่าวอย่างสงสัยใจ “มันไฉนคิดฆ่าท่าน พวกท่านมิใช่สัตว์ในคอกเดียวกันหรอกหรือ?”

ซื่ออ๋องซุนกล่าวเสียงละห้อยว่า “เมื่อคืนเราตื่นขึ้นมา กำลังถ่าย...

สิ่งนั้นในพุ่มไม้ พลันเห็นหลวงจีนใหญ่กับพวกทั้งสามกลับมา เราขณะจะลุกขึ้นกล่าวทักทาย ได้ยินหมิงโต้วกล่าวว่า *'ผู้แซ่ซื่อไฉนไม่อยู่ เมื่อเป็นเช่นนี้ก็ฆ่ามันไม่สำเร็จแล้ว'*

"เราสะดุ้งเฮือกใหญ่ รีบกลั้นลมหายใจไว้ ได้ยินจู๋อิงฟงกล่าวว่า *'คนผู้นี้ปล่อยทิ้งไว้ ต้องเป็นชนวนเภทภัย ยากรับประกันว่ามันไม่ล่วงรู้ปากทางเข้าสุสาน'* "

สีอิ่งเจินอดถามมิได้ว่า "ท่านล่วงรู้ปากทางเข้าสุสาน?"

ซื่ออ๋องซุนกล่าวว่า "เราไม่ล่วงรู้ แต่หมิงโต้วบอกว่า *'หากมันล่วงรู้ปากทางเข้า บอกต่อสีอิ่งเจิน พวกเราก็ไม่อาจซ่อนตัวได้แล้ว'*

"ยามนั้นชงต้าซือกล่าวว่า *'ปล่อยมันไปเถอะ เราครุ่นคิดอยู่หลายวันหลายคืน ค่อยนึกออกว่าปากทางเข้าอยู่ที่ใด คาดว่ามันคงไม่ล่วงรู้ ยังคงรีบไปเถอะ รอจนศัตรูสืบเสาะมา ก็ไปไม่ได้แล้ว'* กล่าวจบคนทั้งสามพากันจากไป"

เยี่ยหลิงซูพอฟัง ค่อยเข้าใจอยู่บ้าง ชงต้าซือพบเห็นปากทางเข้าสุสาน เพื่อหลบหน้าสีอิ่งเจิน ตระเตรียมไปซ่อนตัวในสุสาน แต่หมิงโต้วเข้าใจว่าชงต้าซือล่วงรู้ปากทางเข้าสุสานจากปากซื่ออ๋องซุน จึงคิดฆ่าซื่ออ๋องซุนเป็นการปิดปาก นึกถึงตอนนี้ ต้องกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า "ท่านไม่ล่วงรู้ปากทางเข้าสุสานจริงๆ?"

ซื่ออ๋องซุนชูนิ้วมือขึ้น สัตย์สาบานว่า "หากว่าเราล่วงรู้ ขอให้ฟ้าพิฆาตดับสูญ"

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "อย่างนั้นประหลาดแท้ พวกมันไยต้องฆ่าท่านเป็นการปิดปาก แทนที่จะนำท่านร่วมทาง?"

ซื่ออ๋องซุนกล่าวเสียงละห้อยว่า "พวกมันบอกว่าเราไปไม่ได้"

เยี่ยหลิงซูถามว่าไฉนขึ้นไปไม่ได้ สีอิ่งเจินพลันทอดถอนใจกล่าวว่า "เพราะว่าปากทางเข้าไม่ได้อยู่บนดิน หากทว่าอยู่บนฟ้า"

ทั้งหมดทวนคำว่าอยู่บนฟ้า สีอิ่งเจินกล่าวว่า “เกาะแห่งนี้ตั้งโดดเดี่ยวอยู่กลางทะเล ดังนั้นตามหลักฮวงจุ้ยไม่เชื่อมกับพลังดิน หากเชื่อมโยงกับฟ้า หากว่าเกาะแห่งนี้เปรียบเป็นมังกรตัวหนึ่ง อย่างนั้นเกาะร้างเป็นลำตัวมังกรที่ม้วนพันเข้าด้วยกัน ส่วนภูเขาเป็นเศียรมังกร มีแต่เศียรมังกรขึ้นบน จึงจะสูดรับพลังบริสุทธิ์

“ดาวเหนือ กลืนสุริยันจันทรา สัมผัสกับลมเมฆ อย่างนั้นชีพจรมังกรจึงจะมีชีวิต”

เวี่ยจือหยางอุทานดังอากล่าวว่า “เต้าเจี้ยงหมายความว่าปากทางเข้าสุสานอยู่บนยอดเขา?”

ทั้งหมดเงยหน้าขึ้น ใต้แสงอุทัยสาดส่อง เห็นหน้าผาสูงชัน หามีประตูทางผ่านไม่ ซื่ออ๋องซุนจึงกล่าว “ปากทางเข้าอยู่ที่ใด?”

สีอิ่งเจินชี้มือไปบนยอดเขา กล่าวว่า “นั่นมิใช่หรอกหรือ?” ทั้งหมดเพ่งตามอง เห็นบริเวณใกล้กับยอดเขามีถ้ำโพรงลึกล้ำแห่งหนึ่ง เวี่ยจือหยางรู้สึกคุ้นตา พอขบคิดต้องร้องโพล่งว่า “นั่นเป็นรังของเฟยเซวีย”

ที่แท้ถ้ำโพรงนั้นเป็นรังของไห่ตงชิง สูงจากพื้นหลายสิบวา ซื่ออ๋องซุนชมดูจนแลบลิ้นออกมา กล่าวว่า “สวรรค์ สูงถึงเพียงนี้ หากว่าเป็นปากทางเข้าสุสาน จะส่งโลงขึ้นไปได้อย่างไร?”

สีอิ่งเจินถามว่า “พวกเจ้าเคยได้ยินเรื่องราวของโลงแขวนมาหรือไม่?”

ทั้งหมดล้วนสั่นศีรษะ สีอิ่งเจินจึงกล่าว “ครั้งกระโน้นเราท่องช่องเขาไตรโตรก เห็นสองฟากฝั่งเป็นหน้าผาสูงชัน มีถ้ำโพรงจำนวนมากจัดวางโลงไว้ โลงแขวนอยู่กลางอากาศ ดูไปประหลาดแปลกตา ต่อมาค่อยสำรวจดู พบว่าบนหน้าผาเจาะช่องรูไว้ ขอเพียงปักเสาเข็มพาดแผ่นไม้ จะเป็นทางหน้าผา ทอดถึงถ้ำโพรงที่อยู่สูง หากคิดจัดส่งขึ้นเขา ก็ซ่อมแซมทางหน้าผา จากนั้นแบกโลงขึ้นเขา รอจนรื้อทางหน้าผาออก โลงก็จะแขวนอยู่

กลางอากาศแล้ว วิธีแขวนโลงเช่นนี้ หนึ่งนั้นสามารถป้องกันโจรลักขโมย สอง เมื่ออิงภูเขาหันหาแม่น้ำ จะสอดรับกับหลักฮวงจุ้ย”

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “ลาโง่หัวล้านไม่รู้หลักฮวงจุ้ย ไม่แน่ว่าจะทราบเรื่องโลงแขวน ทราบได้อย่างไรว่าปากทางเข้าสุสานอยู่บนยอดเขา?”

สือิ่งเจินกล่าวว่า “รวบรัดยิ่ง เราบอกแล้วว่าคิดส่งโลงขึ้นไปบนยอดเขา ต้องเจาะช่องรู ซ่อมทางหน้าผา ทางหน้าผารื้อถอนได้ แต่จะทิ้งช่องรูไว้ หลวงจีนใหญ่ฉลาดหลักแหลม ขอเพียงเห็นช่องรู จะครุ่นคิดคาดเดาออก...”

เยี่ยหลิงซูพลันชี้มือไป ร้องบอกว่า “รีบดู” ทั้งหมดเพ่งตามอง เห็นบนผนังผาปรากฏเงาร่างสายหนึ่งปีนป่ายขึ้นไปอย่างช้าๆ

ซื่ออ๋องซุนร้องชมเชยว่า “พรตเฒ่าคาดเดาแม่นยำดุจเทพยดาคำนวณ มิน่าเล่าพวกมันบอกว่าเราขึ้นไปไม่ได้ ผนังผานี้ราบเรียบราวกระจกบานหนึ่ง บิดาขออวยพรให้พวกมันมือเท้าอ่อนล้า ร่วงฟาดลงมาพลัดตกตาย” มันบังเกิดความเคียดแค้น จึงกล่าวสาปแช่งคน

ทั้งสี่ไม่กล้าชักช้า รีบรุดถึงเชิงเขา เห็นบนผนังผาเจาะช่องไว้ไม่น้อย มีเส้นผ่าศูนย์กลางราวห้านิ้ว เว้นระยะห่างกันหลายเชียะ เชื่อมเป็นคำจือ* ทอดขึ้นสู่เบื้องบน

ยามนี้ในช่องรูปักเต็มไปด้วยเสาเข็ม เนื้อไม้ยังเป็นสีเขียว เป็นผู้คนใช้เรี่ยวแรงตอกเข้าช่องรู สำหรับเป็นบันไดพักเท้า พอเพ่งตามอง เห็นชงต้าซือกับพวกทั้งสามใช้เถาวัลย์มัดเสาเข็มมัดหนึ่ง หมิงโต้วเป็นคนนำหน้า ใช้พลังวังน้ำวนตอกเสาเข็มลงในช่องรู พอใช้เสาเข็มหมดสิ้น ชงต้าซือกับจู๋อิงฟงที่เบื้องล่างก็ยื่นส่งเสาเข็มให้

เวี่ยจือหยางเห็นทั้งสามขึ้นถึงไหล่เขาแล้ว ต้องปรบมือหัวร่อร่า

---

* รูปซิกแซ็ก

กล่าวว่า “มีลูกกตัญญูเบิกทาง พวกเราพอดีใช้บันไดสำเร็จรูปปีนขึ้นไป”

สีอิ่งเจินกำชับว่าอย่าได้ประมาทศัตรู จากนั้นกล่าวว่า “เราจะขึ้นไป พวกเจ้ารั้งอยู่”

เวี่ยจือหยางร้องดังๆ ว่า “นี่เป็นวาจาใด เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ ทั้งหมดร่วมเป็นร่วมตายกัน”

เยี่ยหลิงซูผงกศีรษะกล่าวว่า “ใช่แล้ว ทั้งหมดร่วมเป็นร่วมตายกัน” นางไม่ช่างเจรจา แต่พอตัดสินใจก็ไม่เปลี่ยนแปลง

สีอิ่งเจินเหลือบมองเวี่ยจือหยางแวบหนึ่ง คิดบอกว่าพลังลมปราณของมันสับสนยุ่งเหยิง สมควรรั้งอยู่ที่เชิงเขา แต่เห็นมันมีสีหน้าเด็ดเดี่ยว จึงไม่สามารถกล่าวจากปากได้ ต้องครุ่นคิด *‘เด็กน้อยนี้ถือน้ำใจถือคุณธรรม หากต้องตายเพราะเราช่างไม่คู่ควร เอาเถอะ เราแม้ตายก็ต้องคุ้มครองความปลอดภัยของพวกมัน’*

ดังนั้นกระโดดขึ้นบนเสาเข็ม ร่างคล้ายแมลงปอแตะผิวน้ำขึ้นไปตลอดทาง เยี่ยหลิงซูมองดูเวี่ยจือหยางแล้วกล่าว “ท่านขึ้นไปก่อน”

เวี่ยจือหยางถามว่าเพราะเหตุใด เยี่ยหลิงซูร้องว่า “บอกให้ท่านขึ้นไปก็ขึ้นไป ยังพร่ำพิไรอันใด?”

เวี่ยจือหยางแลบลิ้นออกมา กระโดดขึ้นบนเสาเข็ม เดินขึ้นไปทีละก้าว มันรับความเจ็บปวดมาแล้ว ครั้งนี้ไม่กล้าใช้กำลังภายในอีก แต่ว่ามันฝึกฝีมือมานานนับปี ต่อให้ไม่ใช้กำลังภายใน ก็มีฝีมือปราดเปรียวเหนือธรรมดา

เดินขึ้นไปสิบกว่าก้าว ที่เบื้องล่างบังเกิดเสียงแผดร้องดังขึ้น เวี่ยจือหยางก้มศีรษะลงมองดู ต้องหัวร่อออกมา ที่แท้ซื่ออ๋องซุนไม่ประมาณตน คิดเหยียบเสาเข็มขึ้นไป สุดท้ายเท้าข้างหนึ่งเหยียบใส่อากาศธาตุ พลัดตกลงจากที่สูงวาเศษจนหัวร้างข้างแตก

ทางหน้าผายิ่งเดินยิ่งอันตราย พอมาถึงไหล่เขา ลมทะเลโชยพัดมา

คล้ายกับจะโชยพัดผู้คนพลัดตกลงจากเขา เวี่ยจือหยางก้มศีรษะมองดูถึงกับตาลายสมองหมุน พอเดินไปอีกสองก้าว รู้สึกใต้เท้าลื่นวูบ ร่างผงะหงายไปด้านหลัง ยามรีบร้อนจึงยื่นมือคว้าใส่ผนังผา การตะปบคว้าครั้งนี้ใช้กำลังภายใน เป็นเหตุให้พลังลมปราณย้อนกลับ ต้องส่ายโงนเงนพลัดตกลงไป

พลันปรากฏมือข้างหนึ่งยื่นปราดมา คว้าแขนของมันไว้ เวี่ยจือหยางถือโอกาสหยุดพักหายใจ พอเหลียวหน้ามอง เห็นเยี่ยหลิงซูหน้าแดงสดใส ใช้มือข้างหนึ่งฉุดดึงมัน มือหนึ่งเกี่ยวเสาเข็มไว้

หญิงสาวตวาดเสียงเจื้อยแจ้ว ฉุดดึงมันขึ้นมาบนเสาเข็ม พลางส่งเสียงหอบหายใจ เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “แม่นางเยี่ย ท่านตามหลังข้าพเจ้าเพราะกลัวข้าพเจ้าพลัดตกลงไปกระมัง?”

เยี่ยหลิงซูเห็นมันล่วงรู้ความในใจตัวเอง ต้องหน้าแดงวูบ ร้องเพ้ยกล่าวว่า “ปีศาจพูดปด ท่านต่อให้พลัดตกลงไปร้อยคน ข้าพเจ้าก็ไม่กังวลสนใจ”

เวี่ยจือหยางหัวร่อฮาฮา พลันได้ยินสีอิ่งเจินส่งเสียงร้องเรียก ทั้งสองเงยหน้าขึ้น เห็นนักพรตชรากวักมือกล่าวว่า “ยาโถวน้อย ถอนเสาเข็มส่งขึ้นมาสักหลายต้น”

ที่แท้ชงต้าซือเห็นมีคนไล่กวดตามมา จึงชิงถอนเสาเข็มทางด้านหลังทิ้ง สีอิ่งเจินขึ้นไปไม่ได้ ได้แต่บอกให้ถอนเสาเข็มออกมา เยี่ยหลิงซูก็ถอนดึงเสาเข็ม โยนให้กับสีอิ่งเจิน นักพรตชราก็รับไปปักใส่ช่องรูใหม่

การไล่กวดตามนี้ยากพบพาน เห็นชงต้าซือกับพวกไต่สูงขึ้นไปทุกขณะ จนเข้าใกล้รังของนกเหยี่ยว เวี่ยจือหยางพลันดึงขลุ่ยหยกออกมาเป่าเป็นเสียงดัง สร้างความประหลาดใจแก่เยี่ยหลิงซูจนถามว่า “ท่านทำอะไร?”

ไม่ทันขาดคำ ในรังเหยี่ยวปรากฏเงาสีขาวสายหนึ่งพุ่งขวับออกมา หญิงสาวต้องอุทานดังอา ร้องโพล่งว่า “**เฟยเซวีย** *(หิมะเหิน)*”

เวี่ยจือหยางกวัดแกว่งขลุ่ยออกคำสั่ง ไห่ตงชิงตัวนั้นส่งเสียงร้องก้องกังวาน พุ่งตัวลงมาราวลูกธนู โจมตีส่วนศีรษะของหมิงโต้ว

หมิงโต้วรีบหดศีรษะหลบเลี่ยง ดีที่จู๋อิงฟงซัดเสาเข็มในมือออกจนเฟยเซวียถลันหลบ หมิงโต้วค่อยรอดตาย มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น ที่หัวไหล่ยังถูกกรงเล็บตะกุยใส่ จนโลหิตสาดกระจาย

เฟยเซวียถูกเสาเข็มกระตุ้นโทสะ หันไปโจมตีจู๋อิงฟง จู๋อิงฟงเคยรับความเจ็บปวดจากนกใหญ่ตัวนี้ จึงกราดฟาดฝ่ามือออก ฟาดจนขนนกสีขาวปลิวว่อน ส่งเสียงร้องออกมา ดังนั้นอ้อมถึงด้านหลังจู๋อิงฟง ใช้ทั้งจะงอยปากและกรงเล็บ จู่โจมใส่ต้นคอของมัน

จู๋อิงฟงแขวนร่างบนหน้าผา เคลื่อนไหวไม่สะดวก เห็นแน่ชัดว่าไม่อาจรอดพ้น ซงต้าซือที่เบื้องล่างเห็นเช่นนั้น จึงต่อยหมัดขึ้นไป เฟยเซวียไม่กล้ารับไว้ ชิงบินหนีไป จากนั้นบินวนรอบหนึ่ง เปลี่ยนเป็นจู่โจมใส่หลวงจีนใหญ่

ไห่ตงชิงตัวนี้มีนิสัยถือดี พอพบกับความเพลี่ยงพล้ำ ยิ่งสะกิดความดุร้ายของมันขึ้นมา โจมตีใส่คนทั้งสามไม่หยุดหย่อน คนร้ายทั้งสามกลับถูกกักอยู่บนหน้าผา ไม่อาจคืบหน้าต่อไป

สีอิ่งเจินคิดไม่ถึงว่าเวี่ยจือหยางฝึกวิชาบงการเหยี่ยว ดังนั้นจับมือกับเยี่ยหลิงซู ปักเสาเข็มเบิกทาง จนเข้าใกล้ศัตรู เวี่ยจือหยางกลัวเฟยเซวียพลาดพลั้ง จึงเป่าขลุ่ยออกคำสั่ง เฟยเซวียพอได้คิด ก็ผละจากศัตรูบินวนขึ้นฟ้าไป

เยี่ยหลิงซูลอบตื่นเต้นสงสัย นกเหยี่ยวมีนิสัยดุร้าย หากให้มันละทิ้งเหยื่อยากเย็นยิ่ง เนื่องเพราะการแย่งชิงอาหารจากปากเสือ ขัดกับนิสัยสันดานของมัน เฟยเซวียพอได้รับคำสั่ง ก็ถอนตัวออกจากวงต่อสู้ แสดงว่ามันยึดถือเวี่ยจือหยางเป็นนาย

เสียงขลุ่ยยังไม่ขาดหาย สีอิ่งเจินก็ติดตามถึงใต้ร่างของซงต้าซือ

ชงต้าซือเตะเท้ากลับหลัง สีอิ่งเจินหลบหลีกจากปลายเท้า ยื่นมือเกี่ยวเสาเข็ม ลอยตัวขึ้นมาราวกับว่าวกระดาษตัวหนึ่ง ใช้สองเท้าเตะใส่จู๋อิงฟงซึ่งอยู่สูงขึ้นไป

จู๋อิงฟงฟาดฝ่ามือเข้าปะทะ มือเท้าของทั้งสองพอเผชิญพบกัน จู๋อิงฟงรู้สึกสองแขนร้อนวูบ ร่างลอยไปด้านหลัง พลันเหยียบถูกอากาศธาตุพลัดตกลงจากผนังผา ต้องแผดเสียงร้องออกมา

เสียงร้องพอเปล่งจากปาก รู้สึกหัวไหล่ตึงวูบ ถูกหมิงโต้วตะปบคว้าไว้ แต่หมิงโต้วกลับยึดถือมันเป็นอาวุธเล่มหนึ่ง กวาดใส่สีอิ่งเจิน สีอิ่งเจินกำลังต่อสู้กับชงต้าซือ พลันรู้สึกมีกระแสลมแหวกฝ่าอากาศมาถึง ได้แต่ผละจากชงต้าซือ หันไปสู้ศัตรู

ชงต้าซือถือโอกาสขึ้นไป พลันรู้สึกมีพลังความเย็นคุกคามมาถึง ต้องลอบร้องผิดท่าในใจ มือขวาแตะสัมผัสผนังผา ร่างเคลื่อนขวางไปหลายเชียะ ประกายสีเขียวสายหนึ่งเฉียดผ่านข้างกายไป เสียงติงเมื่อกวาดถูกผนังผา ฟันโขดหินลงมาก้อนหนึ่ง

ชงต้าซือแนบร่างติดกับผนังผาลื่นไถลลงไป สองเท้าทยอยเตะใส่หญิงสาว เยี่ยหลิงซูไม่กล้าปะทะ ชิงปักกระบี่มังกรเขียวไปในเนื้อหินสามนิ้ว หยิบยืมพลังกระโดดปราดขึ้น อ้อมร่างมาถึงด้านซ้ายของหลวงจีนใหญ่ เตะใส่หว่างเอวของชงต้าซือ

ชงต้าซือต่อยหมัดต้านทานรับไว้ แว่วเสียงดังทึบ เยี่ยหลิงซูดีดตัวขึ้นไป ชงต้าซือรู้สึกหน้าอกขัดข้อง แทบกระอักโลหิตออกมา หลวงจีนใหญ่ถูกสีอิ่งเจินฟาดฝ่ามือใส่ รับบาดเจ็บไม่เบา ยามนั้นไม่ทันพักผ่อนหอบหายใจ เยี่ยหลิงซูก็ใช้ปลายเท้าเกาะเกี่ยวเสาเข็ม ห้อยหัวลงมา จ้วงแทงกระบี่ใส่ ชงต้าซือได้แต่ถอนดึงเสาเข็มต้นหนึ่งออกมาใช้แทนอาวุธต้านทานเอาไว้

เวี่ยจือหยางยืนอยู่เบื้องล่าง ชมดูจนอ้าปากค้าง การต่อสู้อันดุเดือด

เช่นนี้ นับว่าไม่เคยเห็นมาก่อน เห็นผู้คนที่เบื้องบนทั้งห้ากระโดดขึ้นลงราวนกนางแอ่น ที่หยั่งเท้าเป็นเสาเข็มไม่กี่ต้น กลับประคองตัวเอาไว้ ไม่ร่วงหล่นลงไป

ชงต้าซือต่อสู้กับเยี่ยหลิงซูซึ่งหน้า กลับเผยช่องโหว่ทางด้านหลัง เวี่ยจือหยางจึงกวัดแกว่งขลุ่ยออกคำสั่ง เฟยเซวียก็พุ่งตัวถึงด้านหลังชงต้าซือ ตะกุยกรงเล็บใส่ต้นคอของหลวงจีนใหญ่

ชงต้าซือรู้สึกมีเสียงลมแหวกจู่โจมมา จึงแผ่พุ่งพลังมายังต้นคอ กรงเล็บเหยี่ยวพอตะกุยมาถึง ก็ตะกุยเลือดเนื้อหลุดไป ชงต้าซือเจ็บปวดจนหดคอลง เยี่ยหลิงซูถือโอกาสจ้วงแทงกระบี่ใส่ใบหน้าหลวงจีน ชงต้าซือกระโดดพุ่งถอย แต่แล้วเท้าข้างหนึ่งเหยียบใส่อากาศธาตุ ตีลังกาพลิกร่วงลงไป

เยี่ยหลิงซูสามารถโค่นศัตรูเข้มแข็งลง ในใจทั้งตื่นเต้นทั้งยินดี มิคาดชงต้าซือยามลอยอยู่กลางอากาศ ชิงแก้เส้นเถาวัลย์ที่ผูกมัดเสาเข็มออก ใช้เถาวัลย์รัดพันเท้าซ้ายของเวี่ยจือหยางไว้ เวี่ยจือหยางไม่ทันระวัง ถูกฉุดกระชากร่วงลง รีบยื่นมือซ้ายออก โอบกอดเสาเข็มต้นหนึ่งไว้

เยี่ยหลิงซูอยู่เบื้องบนเห็นเช่นนั้น บังเกิดความตื่นตระหนกจนหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา เห็นชงต้าซือหยิบยืมพลังแกว่งตัวเข้าหาหน้าผา ใช้ฝ่ามือกดใส่ผนังผา พุ่งตัวขึ้นไปวาเศษ หลวงจีนใหญ่ใช้เท้าเกี่ยวเสาเข็มต้นหนึ่งไว้ จากนั้นยื่นมือตะกุยใส่คอหอยเวี่ยจือหยาง

เวี่ยจือหยางหลบหลีกกรงเล็บ จี้นิ้วใส่ทรวงอกหลวงจีนใหญ่ ชงต้าซือก็พลิกข้อมือคว้าใส่ข้อแขนเวี่ยจือหยาง ปรากฏว่าชงต้าซือถูกทำร้ายที่หน้าอก ส่วนเวี่ยจือหยางคล้ายถูกปลอกเหล็กรัดพันข้อมือ รู้สึกมีกำลังภายในโถมทะลักมา จึงรีบโคจรพลังตอบโต้ พอโคจรพลัง ที่เส้นลมปราณชงม่ายก็ปรากฏพลังย้อนทวนขึ้นมา ถึงกับร่างอ่อนระทวย พลัดตกลงจากหน้าผา

ชงต้าซือรับบาดเจ็บติดต่อกัน พลังจู่โจมมีจำกัด ไม่ได้คาดหวังว่าจะสยบศัตรูในท่าเดียว คิดไม่ถึงเวี่ยจือหยางจะพลัดตกหน้าผา จึงยื่นมือออกฉุดดึงตัวชายหนุ่มไว้ ขณะจะลากดึงขึ้นมา รู้สึกว่าลำคอเย็นวาบ ถูกกระบี่มังกรเขียวพาดคอ ได้ยินเยี่ยหลิงซูตวาดถามว่า "ลาโง่หัวล้าน ท่านคิดใคร่ตายหรือต้องการมีชีวิตอยู่?"

ชงต้าซือฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "แม่นางเยี่ย คำพูดนี้สมควรถามเด็กแซ่เวี่ยดู" ที่แท้หลวงจีนใหญ่ตะปบคว้าเวี่ยจือหยางไว้ เยี่ยหลิงซูจ่อกระบี่ใส่หลวงจีนใหญ่ หากชงต้าซือถูกกระบี่ทิ่มแทงใส่ เวี่ยจือหยางก็ต้องพลัดตกลงไปเสียชีวิต

หญิงสาวบังเกิดความลำบากใจ หากว่านางใช้กระบี่ เวี่ยจือหยางคงต้องตาย หากให้รั้งกระบี่กลับ ก็ไม่ยินยอมพร้อมใจ พลันได้ยินชงต้าซือกล่าวว่า "แม่นางเยี่ย ท่านรั้งกระบี่กลับ พวกเราขึ้นไปพร้อมกัน พอขึ้นถึงเบื้องบน เราจะปล่อยตัวเด็กน้อยนี้"

เยี่ยหลิงซูไม่ทันตอบคำ เวี่ยจือหยางชิงร้องบอกว่า "แม่นางเยี่ย หลวงจีนนี้ไม่พึงเชื่อถือ อย่าได้หลงกลของมัน"

เยี่ยหลิงซูได้ยินมันเอ่ยปาก บังเกิดความเจ็บปวดใจปานถูกมีดกรีด ต้องกัดฟันกล่าวว่า "ตกลง ลาโง่หัวล้าน หากท่านตระบัดสัตย์ ข้าพเจ้าขอตกตายร่วมกับท่าน"

ชงต้าซือกล่าวคำมิกล้า เยี่ยหลิงซูรั้งกระบี่กลับ ชงต้าซือก็ลากตัวเวี่ยจือหยางขึ้นมา ผู้คนที่เบื้องบนทั้งสามล้วนได้ยินคำโต้ตอบเหล่านี้ ต่างพากันหยุดมือ สีอิ่งเจินมองดูเวี่ยจือหยาง ดวงตาทอแววิตกกังวล

ชงต้าซือหัวร่อดังกังวาน กล่าวว่า "สีเต้าเจี้ยง พี่หมิง พี่จู๋ พวกท่านขึ้นไปก่อน"

หมิงโต้วกับจู๋อิงฟงชิงขึ้นไปก่อน สีอิ่งเจินลังเลเล็กน้อย แล้วติดตามขึ้นไป ชงต้าซือกล่าวอีกว่า "แม่นางเยี่ย ท่านก็เชิญก่อน" หลวงจีนใหญ่

คร่ากุมตัวประกันไว้ จึงรักษาความเยือกเย็นมิลนลาน

ทั้งหมดยุติการต่อสู้ พาดบันไดไม้ทยอยขึ้นไป ไม่นานก็ขึ้นถึงถ้ำโพรง ถ้ำโพรงสูงเท่าศีรษะคน รอบบริเวณมีริ้วรอยขุดเจาะ บนพื้นทิ้งกระดูกสัตว์ปีกและสัตว์สี่เท้า มีทั้งซากนกนางแอ่น และซากละมั่งเหลือง เฟยเซวียเห็นรังนกดุเหว่าถูกนกเขายึดครอง ต้องส่งเสียงร้องแหลมเล็ก แต่ไม่ได้รับคำสั่งผู้เป็นนาย ไม่กล้ารุกล้ำเข้ามา

สุดถ้ำโพรงปราศจากโลง เพียงจัดสร้างประตูทองเหลืองบานหนึ่ง เนื่องเพราะผ่านเวลานานปี ปรากฏคราบสนิมทองเหลืองจับเกรอะกรัง ชงต้าซือกวาดตามองรอบข้างแล้วกล่าว “เพื่อก่อสร้างที่นี้ คงใช้แรงงานผู้คนไม่น้อย”

เยี่ยหลิงซูร่ำร้องว่า “หลวงจีนใหญ่ เมื่อมาถึงที่นี้ ท่านสมควรปล่อยคนแล้วกระมัง?”

ชงต้าซือยิ้มพลางบอกว่าไม่ต้องรีบร้อน เยี่ยหลิงซูพอฟัง ต้องร้องโพล่งว่า “ลาโง่หัวล้าน ท่านคิดคดโกง?”

หมิงโต้วชิงกล่าวว่า “ใช่แล้ว ชงต้าซือไม่ต้องถือสัจจะอันใด จับตัวเด็กน้อยเป็นตัวประกัน บีบบังคับให้พวกมันยอมจำนน”

ชงต้าซือเหลือบมองมันแวบหนึ่ง กล่าวว่า “หมิงจุนจู่กล่าววาจาใด คนหากไร้สัจจะ ยังจะทำอันใดได้ คนย่อมต้องปลดปล่อย แต่เรามีข้อขอร้องประการหนึ่ง”

สีอิ่งเจินถามว่าอะไรหรือ ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า “ขอเต้าเจี้ยงโปรดคืนภาพความลับฟ้าบรรจงสร้างให้”

สีอิ่งเจินมองดูเวี่ยจือหยาง สูดลมหายใจคำหนึ่ง ล้วงตำราจากอกเสื้อ ขณะจะยื่นส่งให้ เยี่ยหลิงซูชิงหยิบฉวยไป กล่าวว่า “หลวงจีนใหญ่ท่านต้องการตำราหรือ?”

ชงต้าซือกล่าวอย่างไม่พอใจว่า “ขอแม่นางมอบคืนให้”

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “ตกลง ท่านส่งคนมา ข้าพเจ้าจะมอบให้ครึ่งหนึ่ง”

ชงต้าซืองงงันวูบ ถามว่า “ครึ่งหนึ่งอันใด...” เยี่ยหลิงซูใช้กระบี่ตัดแบ่งตำราเล่มหนาเตอะออกเป็นสองส่วน นางถือตำราครึ่งเล่ม ใช้ปลายกระบี่เขี่ยอีกครึ่งเล่ม กล่าวว่า “ครึ่งเล่มนี้ให้ท่าน ท่านพอปล่อยคน ข้าพเจ้าจะมอบอีกครึ่งเล่มแก่ท่าน”

ตำราเล่มนี้มีภาพแบบแปลนเครื่องยนต์กลไก หากว่าเป็นตัวหนังสือยังพอคาดเดาได้ แต่หากภาพแบบแปลนขาดหายไปครึ่งหนึ่ง เท่ากับเป็นเศษขยะ ชงต้าซือคาดไม่ถึงว่านางจะทำเช่นนี้ ต้องหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า “แม่นางเยี่ย ท่านไม่กลัวเราฆ่าเด็กน้อยนี้หรือ?”

เยี่ยหลิงซูกล่าวโดยไม่นำพาว่า “ฆ่ามันก็ได้ ข้าพเจ้าจะฉีกทำลายตำราครึ่งเล่มนี้ โยนลงจากเขา ปล่อยให้ลมพัดพาลงทะเล”

ชงต้าซือใช้ความพยายามอย่างยากเย็น ค่อยได้รับภาพความลับฟ้าบรรจงสร้าง ดังนั้นครุ่นคิด *‘ได้ตำราครึ่งเล่มดีกว่าไม่มี ยังคงมอบคนออกไป สือิ่งเจินมีวาจาเป็นสัจจะ สมควรไม่บิดพลิ้ว’* นึกถึงตอนนี้จึงกล่าว “เรายอมเสียเปรียบ สีเต้าเจี้ยง ท่านสัตย์สาบานว่าเราส่งมอบเด็กน้อยนี้ออกไป ท่านจะไม่สร้างความลำบากใจแก่พวกเราทั้งสาม”

สือิ่งเจินผงกศีรษะรับกล่าวว่า “ท่านก็สาบานว่าหลังจากที่เราตายแล้ว ท่านจะไม่สร้างความลำบากแก่เด็กทั้งสองนี้”

ชงต้าซือยกมือขึ้นกล่าวว่า “หากว่าเราไม่กระทำตามที่เต้าเจี้ยงบอกกล่าว ขอให้พุทธองค์ลงโทษทัณฑ์”

สือิ่งเจินก็ยกมือขึ้นกล่าวว่า “อาตมาก็ขอสาบานว่า หากสร้างความลำบากแก่พวกท่าน ขอให้ฟ้าพิฆาตดับสูญ”

ชงต้าซือปรบมือหัวร่อกล่าวว่า “แม่นางเยี่ย มอบตำรามาเถอะ” เยี่ยหลิงซูก็ใช้กระบี่เขี่ยให้ ชงต้าซือรับตำราครึ่งเล่มมา จากนั้นผลักไสเวี่ยจือหยางออกไป กล่าวว่า “ไปเถอะ”

เวี่ยจือหยางเดินถึงข้างกายเยี่ยหลิงซู กล่าวอย่างขุ่นข้องใจว่า "แลกตัวข้าพเจ้ากลับมาทำอะไร หากถือตำราอยู่ในมือ มันก็ไม่กล้าทำอย่างไร"

เยี่ยหลิงซูค้อนมันวงหนึ่ง พลันซุกเก็บตำราครึ่งเล่มไว้ในอกเสื้อ ชงต้าซือชมดูจนหน้าแปรเปลี่ยนไป ร้องถามว่า "ยาโถวน้อยทำอะไร?"

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "สีเต้าเจี้ยงเป็นสุภาพชน มีวาจาเป็นสัจจะ ข้าพเจ้าผิดแผกแตกต่าง ขงจื๊อบอกว่ามีแต่คนต่ำช้ากับสตรีที่ยากชุบเลี้ยง พวกเราเหล่าสตรีถูกจัดอยู่รวมกับคนต่ำช้า อย่างนั้นไม่ต้องรักษาคำพูดอันใดแล้ว"

ชงต้าซือเพียงนึกคำนวณสีอิ่งเจิน ไม่ได้นึกคำนวณเยี่ยหลิงซูเข้าไป จึงพบกับความเพลี่ยงพล้ำ เวี่ยจือหยางก็นึกไม่ถึงว่าเยี่ยหลิงซูจะกล่าววาจาแยบคายเช่นนี้ ในใจทั้งตื่นเต้นทั้งยินดี เหลียวดูชงต้าซือเกิดความหงุดหงิดใจ ต้องหัวร่อฮาฮาออกมา

ชงต้าซือกล่าวว่า "สีเต้าเจี้ยง ยาโถวน้อยตระบัดสัตย์ ท่านมีคำพูดใดจะกล่าว"

สีอิ่งเจินยิ้มพลางกล่าวว่า "หลวงจีนใหญ่หาคนผิดแล้ว ตำราเล่มนี้ความจริงเป็นของเกาะตะวันออก แม่นางเยี่ยจึงเป็นเจ้าของที่แท้จริง นางพอใจทำอย่างไรก็ทำเช่นนั้น อาตมาไม่มีสิทธิ์วิพากษ์วิจารณ์"

ชงต้าซืออับจนถ้อยคำ ชั่วครู่จึงทอดถอนใจกล่าวว่า "นี่เรียกว่าใช้พิษจู่โจมพิษ สำหรับกับคนไร้สัจจะ ไม่ต้องรักษาคำพูดอันใด"

ชงต้าซือแค่นเสียงอย่างเย็นชา เดินถึงหน้าประตูทองเหลือง ประตูมีทั้งสิ้นสองบาน ปิดลงตรงกลาง ใช้ดินเหนียวอุดร่องประตูเอาไว้ ไม่มีอากาศถ่ายเท หลวงจีนใหญ่ยกมือผลัก ประตูหาขยับเขยื้อนไม่ ชงต้าซือแม้รับบาดเจ็บ แต่แรงผลักครั้งนี้แฝงพลังนับร้อยชั่ง ประตูทองเหลืองยังไม่ขยับเขยื้อนแม้แต่น้อย

ชงต้าซือสำรวจดูประตูทองเหลืองอยู่ครู่หนึ่ง จึงล้วงเหล็กเจาะเนื้อ

เหล็กกล้าจากในแขนจีวรอันหนึ่ง วัตถุนี้มีลักษณะคล้ายไม้ฉาก ความยาวเชียะเศษ ตรงปลายเรียวแหลม

สีอิ่งเจินพอเห็นเช่นนั้นจึงกล่าวว่า “กระทั่งลูกกุญแจตะปูโค้งยังพกนำมา หลวงจีนใหญ่ตระเตรียมพร้อมสรรพจริงๆ”

ชงต้าซือกล่าวคำชมเกินไป พลางใช้เหล็กเจาะผิวดินที่พอกปิดไว้ออก ก็ปรากฏกลิ่นเหม็นอับโชยออกมา ทั้งหมดพากันอุดจมูกล่าถอย รอจนกลิ่นเหม็นอับกระจายหายสิ้น ชงต้าซือค่อยเข้าใกล้ร่องประตู มองดูแวบหนึ่งแล้วกล่าว “มีหินตั้งเดิมอยู่”

หินตั้งเดิมเป็นแท่งหินยาวเส้นหนึ่ง สมัยโบราณตอนปิดประตูสุสาน ขณะจะปิดประตูทั้งสองบานลง จะพิงแท่งหินอยู่หลังประตู พอปิดประตูลงแท่งหินยาวก็ตกลงมา ปิดตายจากข้างใน หากคิดเปิดประตู ต้องใช้วัตถุที่เรียกว่าลูกกุญแจตะปูโค้งแล้ว

ชงต้าซือถือเหล็กเจาะ สอดส่วนปลายแหลมไปในร่องประตู พอบิดเบาๆ ก็หมุนตะปูโค้งยันแท่งหินไว้ หลวงจีนใหญ่ตวาดคำ “เปิด” แท่งหินยาวก็ถูกดันขึ้นมา พลิกร่วงลงดังโครมใหญ่

ชงต้าซือซุกเก็บลูกกุญแจตะปูโค้ง พอผลักเบาๆ ประตูทองเหลืองก็เปิดออก แสงสว่างจากภายนอกสาดส่องเข้าไป เผยเห็นห้องสุสานอย่างชัดเจน

ห้องสุสานเป็นรูปสี่เหลี่ยม ด้านซ้ายจัดตั้งแคร่ เรียงรายดาบกระบี่หอกทวน เนื่องเพราะผ่านวันเวลานานปี อาวุธส่วนใหญ่เสียหายใช้การไม่ได้ ด้านขวามีหีบเหล็กสามใบ เกิดคราบสนิมเกรอะกรัง ไม่ทราบบรรจุสิ่งของใด กลางห้องสุสานก่อสถูปหินองค์หนึ่ง สูงเท่าผู้คนสองคน

หมิงโต้วกับจู๋อิงฟงชิงโถมเข้าห้องสุสาน แย่งกันเปิดหีบเหล็กออก เห็นหีบใบแรกบรรจุโบราณวัตถุหลายอย่าง แต่เกิดคราบสนิมทองเหลือง ไม่มีใดสะดุดตา หีบใบที่สองบรรจุพระสูตรภาพตัวหนังสือ ส่วนใหญ่ถูก

ความชื้นแทรกซึมจนเปื่อยผุ สำหรับหีบใบที่สามบรรจุเต็มไปด้วยเครื่องเคลือบ ภาชนะเงินและทอง

ถึงแม้สิ่งของร่วมกลบฝังมิใช่ของธรรมดา แต่ไม่ได้เป็นของล้ำค่าอันใด สร้างความผิดหวังแก่ทั้งสองยิ่ง แต่ว่าโจรไม่กลับไปด้วยมือเปล่า จึงหยิบฉวยถาดเงินถ้วยทองกดจนแบนยัดใส่อกเสื้อ สือิ่งเจินกับเยี่ยหลิงซูชมดูอยู่ด้านข้าง ในใจนึกเหยียดหยามดูแคลน

เนื่องจากคนทั้งสองยึดครองพื้นที่หน้าหีบเหล็กไว้ เวี่ยจือหยางจึงเตร็ดเตร่มาที่แคร่อาวุธ พบว่าอาวุธส่วนใหญ่เปลือยเปล่า จนเกิดสนิมเกรอะกรัง มีเพียงกระบี่เล่มหนึ่งประดับอยู่ในฝัก พิงกับผนังถ้ำ ด้ามกระบี่เป็นแบบโบราณ บนฝักกระบี่หุ้มแผ่นเหล็กไว้

เวี่ยจือหยางหยิบฉวยกระบี่ ทดลองดึงออกมา บังเกิดเสียงดังกระหึ่มดุจมังกรคำราม พลังความเย็นคุกคามคน พอดึงกระบี่จากฝักครึ่งหนึ่ง เห็นตัวกระบี่แวววับราวน้ำค้าง สามารถส่องเห็นคิ้วเครา

หมิงโต้วกับจู๋อิงฟงชมดูจนปากอ้าตาค้าง พวกมันเอาแต่รื้อหีบเหล็กคิดไม่ถึงว่าในกองเศษเหล็กซ่อนกระบี่วิเศษเล่มหนึ่ง หลังจากผ่านเวลาห้าร้อยกว่าปี ตัวกระบี่ยังเหมือนใหม่ เพียงข้อนี้แสดงว่าเป็นของวิเศษที่ยากพบพาน

เวี่ยจือหยางเพ่งพิศดู พบว่าใต้โกร่งกระบี่จารึกข้อความ แต่เป็นภาษาโบราณ จำแนกแยกแยะไม่ออก สือิ่งเจินรับไปชมดูแล้วอ่านว่า “วชิรตัดหยก” ต้องเลิกคิ้วขึ้น ร้องโพล่งว่า “เป็นกระบี่วชิระในแปดกระบี่เวี่ยอ๋อง”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “แปดกระบี่เวี่ยอ๋อง? นั่นเป็นสิ่งของใด?”

สือิ่งเจินลูบคลำตัวกระบี่ กล่าวว่า “ตามคำเล่าขาน ในสมัยชุนชิวเวี่ยอ๋องโกวเจี้ยนนำทองคำเขาคุนซาน ชักนำน้ำจากเช่อเฉวียน เรียกระดมช่างฝีมือ หลอมสร้างกระบี่แปดเล่ม หนึ่งในจำนวนนั้นคือกระบี่วชิระ กระบี่เล่มนี้ตัดหยกสะบั้นทองคำราวกับตัดไม้ หาด้อยกว่ากระบี่จวี้เชวียและจ้วน

หลูไม่ นี่ความจริงเป็นคำเล่าลือ คิดไม่ถึงว่ามีอยู่จริง กล่าวไปกระบี่เล่มนี้ผ่านเวลาสองพันกว่าปี ยังเปล่งประกายเจิดจ้า ไม่ปรากฏคราบสนิมแม้แต่น้อย”

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “ไหนเลยมีกระบี่พันปีไม่เปื่อยผุ เกรงว่าเป็นของปลอม”

สีอิ่งเจินยิ้มพลางกล่าวว่า “ทดลองดูก็ทราบเอง” พลางเลือกกระถางทองเหลืองจากในหีบเหล็ก ฟันกระบี่ลง เสียงดิงเมื่อกระถางทองเหลืองถูกผ่าออกเป็นสองส่วน รอยผ่าเรียบเสมอราวมีดตัดก้อนเต้าหู้ก็มิปาน

สีอิ่งเจินกล่าวว่า “นี่เรียกว่าวชิรตัดหยก เห็นหมิงโต้วกับจู๋อิงฟงใช้สายตาที่ละโมบจับจ้องมองกระบี่วชิระ จึงยื่นส่งกระบี่แก่เวี่ยจือหยาง กล่าวว่า “เก็บรักษาไว้ อย่าทำตกหล่นสูญหาย”

เวี่ยจือหยางกล่าวด้วยความยินดีว่า “มอบให้ข้าพเจ้าหรือ?” สีอิ่งเจินผงกศีรษะ ในใจครุ่นคิดขึ้น *‘นี่เป็นวัตถุร่วมกลบฝัง ความจริงไม่สมควรหยิบฉวยไป แต่หากพวกเราไม่นำออกไป คงต้องตกอยู่ในมือคนชั่วร้าย’*

ชงต้าซือเพียงชมดูอยู่ด้านข้าง ยามนี้จึงกล่าว “น้องแซ่เวี่ยได้รับกระบี่วิเศษ เป็นที่น่ายินดีน่าอวยพร”

เวี่ยจือหยางสอดกระบี่คืนฝัก ยิ้มพลางกล่าวว่า “ขอร่วมยินดีร่วมอวยพร หากมิใช่หลวงจีนใหญ่ท่าน กระบี่เล่มนี้ก็ไม่คืนสู่ทางโลก”

จู๋อิงฟงร้องเพ้ยกล่าวว่า “กระบี่ผุพังเล่มหนึ่ง มีอันใดยอดเยี่ยม ต่อให้กระบี่ที่ดีกว่านี้ หากผู้ใช้กระบี่ใช้การไม่ได้ก็เปล่าประโยชน์”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “เหม็นเปรี้ยว เหม็นเปรี้ยวนัก” พลางยกมือโบกพัดที่ริมจมูก

จู๋อิงฟงเห็นมันกล่าวแดกดันตนเองที่อิจฉาตาร้อน ขณะจะอาละวาดออกมา ชงต้าซือชิงขวางกันไว้ กล่าวว่า “สีเต้าเจี้ยง ท่านมีความเห็นต่อสถูปหินนี้อย่างไร?”

สีอิ่งเจินกล่าวว่า "นี่เป็นสถูปดับขันธ์ของพุทธะ จัดตั้งอยู่ที่นี้ประหลาดพิกลอยู่บ้าง"

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "ซื่ออิ่นเสินถือกำเนิดจากสถาบันสงฆ์ ต่อมาคืนสู่เพศฆราวาส คาดว่าพอถึงบั้นปลายของชีวิตค่อยได้คิด หลังจากตายแล้วจึงบรรจุฝังตามพิธีการทางพุทธศาสนา"

สีอิ่งเจินยกมือลูบเคราก่ล่าวว่า "เช่นนี้เป็นว่าภายในสถูปบรรจุกระดูกอัฐิแล้ว?"

ชงต้าซือบอกว่ามิผิด พลางกล่าวกับเวี่ยจือหยางว่า "ขอหยิบยืมความคมกล้าของกระบี่วชิระ ผ่าสถูปออกจะทราบเอง"

สีอิ่งเจินทอดถอนใจกล่าวว่า "หลวงจีนใหญ่ ท่านไยต้องรบกวนวิญญาณอันหาญกล้า..."

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ ต้องเปิดสถูปให้จงได้ หากให้เราใช้หมัด เกรงว่าจะอึกทึกครึกโครมไป"

เห็นประตูสถูปหล่อจากเหล็กกล้า ร่องประตูเทน้ำที่เกิดจากการหลอมโลหะลงไป หากชงต้าซือเปิดประตูเหล็กไม่ได้ คงต้องทำลายสถูปหินทั้งองค์ลงมา

สีอิ่งเจินอับจนปัญญา ได้แต่ผงกศีรษะต่อเวี่ยจือหยาง เวี่ยจือหยางจึงชักกระบี่จากฝัก สะบัดวูบหนึ่ง เสียงเช้งเช้งหลายครา เมื่อตัดประตูเหล็กออก ทั้งหมดเพ่งตามอง เห็นที่หลังประตูปูแพรพรรณ บนแท่นบูชาในสถูปนั่งไว้ด้วยบุรุษผู้หนึ่ง มีรูปกายกำยำ ใบหน้าสี่เหลี่ยมไว้เครายาว สองตาหลับพริ้ม คิ้วดกหนาชี้เฉียงขึ้นไป

ทั้งหมดถอยกายไปอย่างลืมตัวหนึ่งก้าว จับจ้องมองดูคนในสถูปด้วยความตระหนก ราวกับว่าคนผู้นี้จะลืมตากระโดดปราดออกมา

ผ่านไปครู่หนึ่ง คนผู้นั้นยังคงนั่งกรรมฐาน สองมือวางบนหัวเข่า มือซ้ายคีบดอกบัวมรกตช่อหนึ่ง มือขวาถือกล่องหยกนวลเนียนใบหนึ่ง

ล้วนเป็นเนื้อหยกมรกต

สีอิ่งเจินประนมมือก้มศีรษะกล่าวคำ "เทพซำเซ็งโปรดปรานี" จากนั้นกล่าวว่า "นี่เป็นร่างคงกระพันชาตรี ดูท่าซื่ออิ่นเสินผู้อาวุโสบรรลุภูตตถตา ซึ่งเป็นความจริงอันสูงสุดแล้ว"

นับแต่โบราณกาลมา มีหลวงจีนผู้ทรงปริยัติธรรมหลังจากมรณภาพกายเนื้อไม่เน่าเปื่อย ยกตัวอย่างเช่น สังฆปริณายกนิกายฌานรูปที่หกอาจารย์เว่ยหล่าง สรีระไม่เน่าเปื่อย คงอยู่ในสถูปที่เจากวน ให้อนุชนรุ่นหลังกราบไหว้ ยามนี้ซื่ออิ่นเสินในสถูปเสียชีวิตไปห้าร้อยกว่าปี มีสีหน้าราวกับมีชีวิต แสดงว่าคำเล่าลือของลักโจ้ว* เป็นความจริงไม่แปลกปลอม

สีอิ่งเจินพบเห็นปรากฏการณ์ปาฏิหาริย์ตรงหน้า สร้างความพลุ่งพล่านใจ มิคาดบังเกิดกระแสลมก่อหวอด พลังสามขุมจู่โจมใส่มันพร้อมกัน

คนลงมือย่อมเป็นชงต้าซือกับพวกทั้งสาม ทั้งสามยึดถือสีอิ่งเจินเป็นศัตรูเข้มแข็ง ขอเพียงโค่นมันลง เวี่ยจือหยางกับเยี่ยหลิงซูก็ไม่เป็นที่น่าวิตกกังวล

สีอิ่งเจินเผชิญศัตรูสามด้าน ยามคับขันไม่ลนลาน มือซ้ายใช้วิชามือปาดเงา รับคมมีดฟ้าของจู๋อิงฟงไว้ มือขวาใช้หมัดดอกเหมยหกสุริยันต้านทานฝ่ามือมหรณพสะท้านคลื่นของหมิงโต้วไว้ มือปาดเงาเน้นรุก จู๋อิงฟงถึงกับตาลายละลาน รับมือไม่หวาดไม่ไหว ส่วนหมัดดอกเหมยเน้นตั้งรับ ไม่เปิดโอกาสให้ฉกฉวยโอกาส

จากนั้นสีอิ่งเจินสลับเท้าปราด พลังหมัดของชงต้าซือก็ต่อยใส่อากาศธาตุ ค่อยฉุกคิดว่าตนเองคำนึงนึกถึงแต่เพลงหมัดเท้าของนักพรตชรา ลืมเลือนท่าเท้าดาวจี่มุ้ยของสีอิ่งเจินไป

ชงต้าซือไม่คำนึงถึงการทำร้ายศัตรู ชิงถลันถึงหน้าสถูป ยื่นมือ

---

* คำเรียกพระอาจารย์เว่ยหล่าง

ตะปบใส่กล่องหยกใบนั้น สีอิ่งเจินต้องตวาดก้อง กราดฟาดใส่หลวงจีนใหญ่สองฝ่ามือ ชงต้าซือได้แต่หันกลับไปต้านทาน แต่ยังชักช้าก้าวหนึ่ง ถูกปลายเท้าของสีอิ่งเจินกวาดผ่านศีรษะล้านเลี่ยน ฝากรอยแผลโลหิตสายหนึ่ง

หมิงโต้วกระโดดปราดเข้ามา กระแทกฝ่ามือใส่กลางหลังสีอิ่งเจิน นักพรตชราวกมือกลับไปต้านทาน ชงต้าซือถือโอกาสกลุ้มรุมจู่โจมใส่

จู๋อิงฟงเห็นสีอิ่งเจินคนเดียวสู้ศัตรูสองคน ยังไม่พบกับความเพลี่ยงพล้ำ ขณะจะเข้าไปช่วยเหลือ มิคาดประกายเย็นเยียบแลบแปลบ เยี่ยหลิงซูจ้วงแทงกระบี่เข้ามา

จู๋อิงฟงหลบหลีกกระบี่ ฟาดออกหกฝ่ามือ พลังฝ่ามือคล้ายคมมีดคุกคามเยี่ยหลิงซูกระโดดหลบหลีก จู๋อิงฟงขณะจะเร่งเผด็จศึก อวัยวะภายในพลันปวดแปลบขึ้นมา เลือดลมพลุ่งพล่านปั่นป่วน อาการบาดเจ็บบอบช้ำกำเริบ กระบวนท่าเผยช่องโหว่ขึ้น เยี่ยหลิงซูเห็นเช่นนั้น จึงร่ายรำกระบี่เข้าหา

ชงต้าซือลอบคร่ำครวญในใจ หลวงจีนใหญ่กับจู๋อิงฟงล้วนรับบาดเจ็บ หากต่อสู้ซึ่งหน้า ไม่มีความหวังได้ชัย อย่าว่าแต่คิดช่วงชิงกล่องหยกในมือซื่ออิ่นเสินแล้ว

เวี่ยจือหยางชมดูอยู่ด้านข้าง บังเกิดความร้อนรุ่มใจยิ่ง มิคาดผ่านไปหลายกระบวนท่า ฝ่ายตนช่วงชิงมีเปรียบกว่า ค่อยคลายใจลง มองดูกล่องหยกใบนั้น ครุ่นคิดขึ้น *'ลาโง่หัวล้านคิดแย่งชิงกล่องหยก ไม่ทราบภายในบรรจุสิ่งของอันใด?'*

ขณะครุ่นคิด หมิงโต้วถูกวิชามือปาดเงากวาดใส่แขนซ้าย ต้องครางหนักๆ ถอยกายไปสองก้าว ชงต้าซือใช้แผนล้อมเว่ยช่วยจ้าว จู่โจมใส่กลางหลังสีอิ่งเจิน สีอิ่งเจินหมุนตัวหลบเลี่ยง เตะเท้าถูกกระดูกข้อเท้าของชงต้าซือ หลวงจีนใหญ่เซถอยไปชนถูกสถูปหิน ตัวสถูปเกิดการสั่นสะเทือน

กล่องหยกร่วงหลุดจากมือกายเนื้อที่ไม่เน่าเปื่อยของซื่ออิ่นเสิน

สีอิ่งเจินสะอึกเข้ามา ฟาดฝ่ามือลงหา ชงต้าซือยกมือขึ้นต้านปะทะ พลังฝ่ามือทั้งสองพอเผชิญพบกัน บังเกิดเสียงดังโครม หลวงจีนใหญ่ร่างต่ำเตี้ยลง โลหิตประดังขึ้นมาถึงลำคอ

แต่แล้วยามนั้นชงต้าซือรู้สึกข้อแขนเบาหวิว แรงกดดันสลายคลายสิ้น คู่ต่อสู้คล้ายลูกหนังที่ปล่อยลมออก เรี่ยวแรงสูญสลายหมดสิ้น ชงต้าซือจึงดันมือขึ้น สีอิ่งเจินก็โซซัดโซเซล่าถอยไป

พอเพ่งตามอง เห็นสีอิ่งเจินหน้าแดงราวชโลมด้วยโลหิต สองตาเบิกค้าง ชงต้าซือค่อยได้คิด ร้องว่า “ดรรชนีย้อนทวน” ที่แท้อาการของดรรชนีย้อนทวนกำเริบขึ้น สร้างความยินดีแก่ชงต้าซือยิ่ง กระโดดปราดเข้าหาต่อยหมัดออกไป

สีอิ่งเจินยกมือขวาขึ้น คิดปัดป่ายสภาวะหมัด มิคาดฝ่ามือเพิ่งกระทบถูกตัวหมัด พลังลมปราณภายในกายก็วิ่งพลุกพล่าน ราวกับงูพิษนับร้อยพัน หมัดของชงต้าซือแหวกผ่านเข้ามา ต่อยถูกหน้าอกสีอิ่งเจินจนปลิวลิ่วไปหลายวา ปะทะชนกับผนังถ้ำ ยามกะทันหันลุกไม่ขึ้น

ชงต้าซือถลันตามติด คิดลงมือด้วยอำมหิต พลันปรากฏประกายกระบี่วูบขึ้น เวี่ยจือหยางแทงกระบี่จากด้านข้าง จึงกวาดฝ่ามือออก เวี่ยจือหยางชิงรั้งกระบี่กลับ สลับเท้าหมุนตัว เปลี่ยนเป็นแทงกระบี่ใส่กลางหลังหลวงจีนใหญ่

ชงต้าซือรู้สึกมีพลังกระบี่ครอบคลุมใส่ ได้แต่เลิกล้มความคิดติดตามสีอิ่งเจิน ต่อยหมัดกลับหลังใส่ตัวกระบี่

เวี่ยจือหยางเสียทีที่ฝึกวิชากำลังภายใน แต่พลังลมปราณไหลย้อนยามใช้กระบวนท่าปราศจากพลังหนุนเสริม แต่กล่าวไปประหลาดแท้สถานการณ์ยิ่งไม่เป็นผลดี จิตใจของมันยิ่งจดจ่อ ก่อนอื่นใช้ท่าเท้าดาวจี่มุ้ยหลบหลีกศัตรู จากนั้นใช้เคล็ดวิชาหมากล้อมหล่อหลอมเข้ากับเพลง

กระบี่ ประลองปัญญาไม่ประลองกำลัง

ชงต้าซือใช้ออกหลายหมัด ล้วนต่อยถูกอากาศธาตุ กลับถูกเวี่ยจือหยางชิงเป็นฝ่ายรุก จ่อกระบี่ใส่จุดอ่อนของตนเอง ชงต้าซือไม่ล่วงรู้ว่าชายหนุ่มสูญเสียกำลังภายใน ได้แต่ทำท่าหลอกล่อ ทั้งกริ่งเกรงต่อกระบี่วชิระ จึงคอยหลบหลีกคมกระบี่ ไม่มีเวลาทำร้ายสีอิ่งเจิน

เวี่ยจือหยางพัวพันชงต้าซือไว้ แต่ไม่คำนึงถึงหมิงโต้ว หมิงโต้วจึงกระโดดปราดเข้าหาสีอิ่งเจิน เยี่ยหลิงซูบิดเอวอ้อนแอ้น สลัดหลุดจากจู๋อิงฟง ใช้กระบี่ด้วยท่าพาจันทร์เหินหาว แทงใส่หมิงโต้ว

นี่เป็นท่าสังหารในเทพกระบี่เงาบิน คล้ายจันทร์วารีอันเลื่อนลอย หมิงโต้วทราบความร้ายกาจ จึงไม่คำนึงถึงการทำร้ายนักพรตชรา หันกลับไปต้านทาน ทั้งสองหักหาญกันหลายกระบวนท่า จู๋อิงฟงเห็นหญิงสาวเปิดเผยแผ่นหลัง จึงถลันเข้ามา จี้นิ้วใส่จุดจื้อหยางของนาง

เยี่ยหลิงซูรับมือหมิงโต้ว รู้สึกกินแรงอยู่แล้ว ทั้งที่ทราบว่าด้านหลังตกเป็นเป้าจู่โจม ยังไม่อาจหลบหลีกรอดพ้น ยามนั้นเวี่ยจือหยางสืบเท้ามาทางซ้าย ขวางกระบี่กวาดใส่หว่างเอวจู๋อิงฟง ดูไปคล้ายกับจู๋อิงฟงพาตัวเข้าหากระบี่เอง

จู๋อิงฟงร้องเสียงพิกล ยื่นมือตะปบกลับหลัง ขณะเดียวกันชงต้าซือก็ต่อยหมัดเข้ามา เวี่ยจือหยางต่อให้มีฝีเท้าพิสดารกว่านี้ ก็ไม่อาจต้านทานศัตรูยอดฝีมือสองคน พลันได้ยินเสียงตวาดดังเจื้อยแจ้ว ไม่คำนึงถึงคู่ต่อสู้ สะบัดขวับขวับสองกระบี่ แยกย้ายแทงใส่ชงต้าซือกับจู๋อิงฟง ทั้งสองได้แต่ผละจากเวี่ยจือหยาง คลี่คลายท่ากระบี่เฉพาะหน้า

หมิงโต้วถือโอกาสถลันเข้ามา ฟาดฝ่ามือใส่กลางหลังเยี่ยหลิงซู แต่ไม่ทันแผ่พุ่งพลังฝ่ามือออก กระบี่วชิระก็แทงปราดใส่ใจกลางฝ่ามือของมัน หากหมิงโต้วไม่รั้งฝ่ามือกลับ ต้องถูกปลายกระบี่แทงใส่แน่นอน

หมิงโต้วได้แต่รั้งมือกลับ ขณะจะพลิกแพลงเปลี่ยนกระบวนท่า เยี่ย

หลิงซูก็แทงกระบี่กลับหลัง ผนึกกระบี่กับเวี่ยจือหยางจู่โจมใส่มัน หมิงโต้วถึงกับมือไม้ปั่นป่วน กระโดดปราดไปด้านหลัง

เวี่ยจือหยางกับเยี่ยหลิงซูเพียงคิดจู่โจมศัตรู ตอนแรกไม่ได้ขบคิดมากความ มิคาดพอใช้กระบี่พร้อมกัน กลับคุกคามศัตรูเข้มแข็งสามคนล่าถอย ทั้งสองต้องสบตากันวูบ เวี่ยจือหยางนึกถึงคำพูดของสีอิ่งเจิน ค่อยฉุกใจได้คิดขึ้น

ยามนั้นชงต้าซือกับจู๋อิงฟงบุกจู่โจมเข้ามาอีก ทั้งสองจึงสะกดความเคลือบแคลงสงสัย สู้ศัตรูอย่างสุดกำลัง เยี่ยหลิงซูใช้กระบี่ทิ่มแทงศัตรูหลายคน เวี่ยจือหยางคอยจู่โจมจากด้านข้าง ทั้งสองหนึ่งคล้ายขบวนทัพอันเข้มแข็ง หนึ่งเฉกเช่นทัพพิสดาร ประสานสอดรับกัน บวกกับถือกระบี่วิเศษอันคมกล้าสองเล่ม กลับต่อสู้กับศัตรูเข้มแข็งทั้งสองได้อย่างคู่คี่ก้ำกึ่ง

หมิงโต้วชมดูจนขุ่นข้องใจยิ่ง กระโดดปราดเข้ามา ผนึกกำลังกับชงต้าซือกับจู๋อิงฟง คิดฆ่าหนุ่มสาวทั้งสองก่อน แล้วค่อยจัดการกับนักพรตชรา

เมื่อเป็นเช่นนี้ เฉกเช่นเคราะห์ซ้ำกรรมซัด เยี่ยหลิงซูยังพอยืนหยัดอยู่ได้ แต่เวี่ยจือหยางรู้สึกมีพลังกดดันดุจขุนเขา กระบี่วชิระคล้ายใบไม้ร่วงพลัดพลิ้วในสายลม แทบไม่อาจยืนหยัด

มันไม่สามารถใช้กำลังภายใน ไม่อาจใช้ “กระบี่” อย่างเต็มที่ จึงหันไปทาง “ดารา” กับ “หมากล้อม” ใช้ท่าเท้าดาวจี่มุ้ยหลอมรวมกับวิชาเทพลีลา ท่าร่างแปรเปลี่ยนกลับกลายไม่หยุดยั้ง ยึดถือห้องสุสานเป็นกระดานหมาก ถือว่าคู่ต่อสู้เป็นเม็ดหมากล้อม มองภาพรวมเป็นวงกว้าง ใช้กระบี่สอดแทรกอยู่ในท่ากระบี่ของเยี่ยหลิงซู เฉกเช่นมังกรแต้มนัยน์ตา จู่โจมกระบี่ใส่จุดสำคัญของศัตรูทั้งสาม

คนทั้งสามเกิดความตื่นเต้นสงสัย มักถูกคุกคามล่าถอย เมื่อเป็นเช่น

นี้ก็ลดแรงกดดันให้กับเยี่ยหลิงซู นางพอใช้กระบี่ไวอย่างคล่องแคล่วถนัดมือ ก็คล้ายโล่ขนาดใหญ่อันหนึ่ง คอยต้านลมฝนให้กับเวี่ยจือหยาง ให้มันมีเวลาครุ่นคิดท่าพิสดารใช้ออก

ทั้งสองผนึกกำลังเป็นครั้งแรก กลับแนบเนียนประหนึ่งภูษาฟ้าไร้ตะเข็บ หลังจากนั้นยิ่งมายิ่งสอดรับกัน ถึงแม้ว่าเพลงกระบี่ของทั้งสองเป็นคนละแนวทาง แต่ตอนนี้สามารถดึงปมเด่นชดเชยปมด้อย ใช้ท่าพิสดารไม่สิ้นสุด

โดยไม่รู้สึกตัว ต่อสู้กันห้าสิบกว่ากระบวนท่า ซงต้าซือ จู๋อิงฟง หมิงโต้วทั้งสามผนึกกำลัง ยังไม่สามารถสยบหนุ่มสาวทั้งสอง ต้องบังเกิดเป็นรสชาติสุดทนทาน แม้แต่สือิ่งเจินก็ลืมความเจ็บปวดของดรรชนีย้อนทวน ลืมตาจ้องมองคนทั้งสอง

ผ่านไปอีกหลายกระบวนท่า เวี่ยจือหยางเรี่ยวแรงไม่ปะติดปะต่อ กระบี่ยิ่งมายิ่งเชื่องช้า มันทราบแน่แก่ใจว่านานไปต้องพ่ายแพ้แน่นอน จึงกวาดตามองรอบข้าง พลันเห็นกล่องหยกบนพื้น กล่องใบนี้ร่วงหลุดจากมือซื่ออิ่นเสิน ทั้งหมดวุ่นวายกับการต่อสู้ ยามกะทันหันไม่มีเวลาสนใจ

เวี่ยจือหยางพลันถอยกายไปสองก้าว มาถึงข้างกล่องหยก เล็งไปที่ประตูสุสาน ตวัดเท้าเตะออก กล่องใบนั้นก็กลับกลายเป็นประกายสีขาวสายหนึ่งลอยลิ่วออกนอกประตูไป

ดิ้นรนในจุดอับ

คราครั้งนี้เหนือความคาดหมายของฝ่ายตรงข้ามอย่างใหญ่หลวง หมิงโต้วพลันหมุนตัวไล่กวดตามกล่องหยกไป ชงต้าซือลังเลเล็กน้อยแล้วติดตามอยู่ด้านหลัง ทอดทิ้งจู๋อิงฟงอยู่คนเดียว พริบตาที่ลังเล กระบี่สองเล่มก็แทงปราดมาถึง จู๋อิงฟงหลบรอดจากกระบี่ไวของเยี่ยหลิงซู มิคาดเวี่ยจือหยางใช้ท่าภาพลักษณ์ฟ้า กระบี่วชิระกวาดเฉียงๆ ใส่ต้นขาของมันจนโลหิตกระเซ็นใส่ห้องสุสาน

จู๋อิงฟงเดินกะโผลกกะเผลกล่าถอย กระบี่ทั้งสองเล่มก็ไล่กวดตามมา มันสูญเสียความคิดต่อสู้ รีบถอยปราดออกจากห้องสุสาน เวี่ยจือหยางเห็นเช่นนั้น จึงร้องบอกว่า “ปิดประตู”

เยี่ยหลิงซูสะท้านตื่นจากภวังค์ ทั้งสองพากันผลักประตูทองเหลืองปิดลง ผู้คนที่นอกประตูทั้งสามค่อยพบว่าหลงกล พากันโถมเข้ามา เวี่ยจือหยางไม่รอให้ฝ่ายตรงข้ามทลายประตู ก็ยกแท่งหินยาวขึ้นยันประตูไว้

ศัตรูเข้มแข็งพอถูกสกัดอยู่ด้านนอก เยี่ยหลิงซูค่อยระบายลมจากปาก รู้สึกว่าจุดตันเถียนท้องน้อยว่างเปล่า ต้องหอบหายใจออกมา

พลันเห็นเวี่ยจือหยางยืนพิงประตูไว้ เยี่ยหลิงซูขณะจะถามไถ่ เวี่ยจือหยางชิงยกมือทำท่าเป็นความหมายให้สงบสุ้มเสียง เยี่ยหลิงซูจึงมอง

ตามสายตามัน พลันเห็นเหล็กเจาะแท่งหนึ่งเล็ดลอดร่องประตูเข้ามา

เยี่ยหลิงซูฉุกคิดว่าเป็นลูกกุญแจตะปูโค้ง ขณะจะกระโดดปราดขึ้น เวี่ยจือหยางชิงฉุดดึงนางไว้ สั่นศีรษะติดต่อกัน เยี่ยหลิงซูไม่เข้าใจเจตนาของมัน เห็นเหล็กเจาะยิ่งมายิ่งยืดยาว ดันแท่งหินยาวเอาไว้ เวี่ยจือหยางพลันเงื้อกระบี่ฟันลง เสียงติงเมื่อลูกกุญแจตะปูโค้งถูกฟันหักสะบั้น

คนที่หน้าประตูทั้งสามร่ำร้องด่าทอออกมา เวี่ยจือหยางหัวร่อพลางกล่าวว่า “ลาโง่หัวล้าน ยังมีลวดลายอันใดล้วนใช้ออกมา”

เสียงร่ำร้องด่าทอที่หน้าประตูชะงักขาดหาย หมิงโต้วกล่าวอย่างเยือกเย็นว่า “เด็กโสโครกอย่าได้กระหยิ่มไป ในห้องสุสานไม่มีน้ำไม่มีเสบียง ดูว่าพวกเจ้าจะทนทานได้ถึงเมื่อใด?”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “พวกเราไม่มีน้ำไม่มีเสบียง พวกท่านมีหรือ พวกเราหิวโหยกระหายตาย พวกท่านก็ไม่ดีกว่าเท่าใด”

หมิงโต้วอับจนถ้อยคำ ตอนที่พวกมันขึ้นเขาพากันพกพาเนื้อตากแห้ง น้ำดื่ม ต่อมาเกิดการต่อสู้บนผนังผา สิ่งของล้วนสูญหาย ที่นี้อยู่บนหน้าผา เปรียบกับสภาพในห้องสุสานไม่ได้ดีเลิศกว่าเท่าใด

ชงต้าซือกลอกตาตลบหนึ่งแล้วกล่าว “น้องแซ่เวี่ย สีเต้าเจี้ยงอาการกำเริบ รั้งอยู่ที่นี้ได้แต่รอความตาย ท่านมิสู้เปิดประตูออก พวกเราช่วยกันนึกหาหนทาง ไม่แน่ว่าจะคลี่คลายดรรชนีย้อนทวนได้ เรารักษาคำพูด ไม่สร้างความลำบากแก่พวกท่าน...”

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “คิดหลอกภูตผีหรือ ลาโง่หัวล้าน หากท่านรักษาคำพูด สุกรตัวเมียคงปีนขึ้นต้นไม้ได้แล้ว”

ชงต้าซือหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า “อย่างนั้นก็ได้ พวกเราตั้งประจันยันกัน เราฝึกวิชาฌานสมาบัติ สามารถไม่ดื่มไม่กินครึ่งปี เราจะเฝ้าอยู่ที่นี้ ส่งคนไปนำอาหารมา เวลาพอนานเข้า ดูว่าผู้ใดทนทานได้นานกว่า?”

เวี่ยจือหยางกล่าวโดยไม่ขบคิดว่า “คิดขู่ขวัญผู้ใด เมื่อครู่ทั้งหมดทดสอบดูแล้ว หากพวกท่านทั้งสามลดไปคนหนึ่ง ยิ่งไม่มีความหวังเอาชัย ท่านส่งคนลงจากเขา พอดีสบอารมณ์ข้าพเจ้า”

มันกล่าววาจาข่มขู่ กลับสะกิดความสงสัยของคนที่หน้าประตูทั้งสาม เมื่อครู่กระบี่คู่ผนึกรวม มีอานุภาพน่าตระหนก หากขาดไปคนหนึ่ง ไม่แน่ว่าจะต้านทานรับกระบี่คู่ได้ จู๋อิงฟงถูกแทงใส่หนึ่งกระบี่ จึงไม่ยินยอมพร้อมใจ กล่าวว่า “สุนัขน้อยอย่าได้หลงลำพอง ต่อให้พวกเราลงจากเขา เจ้าไม่แน่ว่าจะทราบได้”

เวี่ยจือหยางยกชูกระบี่วชิระกรีดใส่ประตูทองเหลือง คว้านเป็นรูเล็กๆ รูหนึ่ง จากนั้นทาบสายตามองออกไป กล่าวว่า “ไม่เลว เห็นได้อย่างชัดเจน”

คนทั้งสามอับจนปัญญา ไม่อาจทำอย่างไรได้ เวี่ยจือหยางดูเหมือนกล่าวอย่างขึงขัง แท้จริงแล้วเพียงสร้างสถานการณ์ขู่ขวัญ เมื่อครู่ที่สู้เสมอกับคนทั้งสาม เพียงเพราะถือโอกาสที่ฝ่ายตรงข้ามไม่ทันระวัง หากสู้สืบไปต้องเผยธาตุแท้ออกมา

หากเปรียบกับความเป็นความตายของสีอิ่งเจิน ปัญหาเหล่านี้ยิ่งไม่คู่ควรกับการเอ่ยถึง นักพรตชราถูกดรรชนีย้อนทวนจี้ใส่ อาการกำเริบขึ้น ทั้งถูกชงต้าซือต่อยใส่หมัดหนึ่ง ยามนี้นั่งพิงผนังถ้ำ หลงเหลือลมหายใจร่อแร่รวยริน เยี่ยหลิงซูจึงล้วงขวดหยกใบหนึ่ง เทยาเม็ดสีเหลืองอ่อนออกมาสองเม็ด ยาเม็ดมีขนาดเท่าผลลำไย ส่งกลิ่นหอมชื่นนาสา เยี่ยหลิงซูง้างปากของสีอิ่งเจินขึ้น ยัดยาเม็ดลงไป

เวี่ยจือหยางถามว่านี่เป็นตัวยาใด เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “นี่เป็นโอสถหยกฟื้นพลังธาตุ เป็นตำรับยาของหมอวิเศษใจพิสุทธิ์ เป็นยาบำรุงช่วยรักษาพลังธาตุ”

ตัวยาสมชื่อฟื้นพลังธาตุ สีอิ่งเจินพอรับประทานลงไป ใบหน้าค่อย

มีสีเลือดขึ้น ชั่วครู่ก็ลืมตาขึ้นมากล่าวว่า “แม่นางน้อย ยาวิเศษล้ำค่า อย่าได้ใช้อย่างฟุ่มเฟือย ครั้งนี้เราพรตเฒ่าไม่รอดแล้ว”

เวี่ยจือหยางรีบกล่าวว่า “สีเต้าเจี้ยงอย่าได้กล่าวเช่นนี้ พวกเราต้องหาทางช่วยเหลือท่าน”

สีอิ่งเจินฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ช่วยเหลืออันใด หมอวิเศษใจพิสุทธิ์ฮัวเสี่ยวซวงมีวิชาแพทย์เลิศล้ำ รักษาเยียวยาผู้คน แต่เพียงรักษาคนเป็นไม่อาจรักษาคนตาย เรารู้ตัวเองเป็นอย่างดี ด้วยวัยของเราแม้ตายไม่เสียดายชีวิต แต่เป็นเหตุให้พวกเจ้าถูกกักอยู่ที่นี้ สร้างความไม่สบายใจอยู่บ้าง”

เวี่ยจือหยางพอฟัง คล้ายพลัดตกลงในหล่มน้ำแข็งอันเยียบเย็น เยี่ยหลิงซูก็ก้มศีรษะลง หวนนึกถึงสีอิ่งเจินมีสภาพเช่นนี้ ล้วนเป็นฝีมือของหวินซวี ต้องนึกแค้นบิดาผู้ให้กำเนิดกว่าเดิม

สีอิ่งเจินกระแอมไอแล้วกล่าว “กล่องหยกนั้นคงมีความสำคัญยิ่ง ไม่เช่นนั้นคงไม่วางอยู่ในมือซื่ออิ่นเสิน ตอนนี้ตกเป็นของคนชั่วร้าย ภายหน้าต้องเป็นเภทภัยร้ายแรง”

เวี่ยจือหยางก้มศีรษะกล่าวว่า “หากไม่ใช้กล่องหยกเป็นเครื่องล่อ ก็ไม่อาจชักจูงลาโง่หัวล้านกับหมิงโต้วออกไป”

สีอิ่งเจินกวาดมองมันแวบหนึ่ง ยิ้มพลางกล่าวว่า “เจ้ากระทำได้ดียิ่ง เราเพียงนึกเสียดายเท่านั้น”

เวี่ยจือหยางรับฟังถึงตอนนี้ ต้องฉุกใจคิดกล่าวว่า “หากกล่องหยกมีความสำคัญ ไม่ทราบว่าดอกบัวหยกเป็นอย่างไร?”

สีอิ่งเจินขบคิดแล้วกล่าว “เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ ลองหยิบมาชมดู หลังจากชมดูคืนให้แก่เจ้าของ ผู้อาวุโสซื่อคงไม่โทษว่าตำหนิ”

เวี่ยจือหยางความจริงเกิดความสงสัย พอฟังจึงเดินถึงหน้าสถูปเห็นดอกบัวหยกสะท้อนแสงในความมืด ขับกายเนื้อของซื่ออิ่นเสินเป็น

สีเขียวยะเยือก เวี่ยจือหยางรู้สึกกลางหลังเย็นวะวาบ จึงนึกอธิษฐานอยู่หลายคำ ค่อยหยิบฉวยดอกบัวหยกลงมา นำมาถึงเบื้องหน้าสีอิ่งเจิน

สีอิ่งเจินรับไปชมดู พบว่าดอกบัวไม่ได้แกะสลักจากหยก หากสร้างจากหินประกายราตรี กลีบดอกคลี่กระจาย ก้านบัวเรียวยาว มันชมดูอยู่ครู่หนึ่ง ต้องอุทานดังเอ๊ะออกมา

เวี่ยจือหยางรีบถามว่าเป็นอย่างไร สีอิ่งเจินชี้มือไปที่ก้านบัว บอกให้เพ่งดูให้ดี เวี่ยจือหยางเพ่งตามอง เห็นดอกบัวเขียวมรกต ก้านบัวยิ่งเรืองรอง พลันได้ยินเยี่ยหลิงซูอุทานดังอากล่าวว่า "ก้านบัวในกลวง"

สีอิ่งเจินผงกศีรษะพลางบิดหมุนดอกบัวหยก ลูบคลำด้านบนของก้านบัว กล่าวว่า "ใช่มีของแหลมคมหรือไม่?"

เวี่ยจือหยางนึกถึงลูกกุญแจตะปูโค้ง จึงเดินถึงข้างประตู หยิบฉวยเหล็กเจาะครึ่งท่อนขึ้นมา สีอิ่งเจินส่งดอกบัวหยกให้ กล่าวว่า "เขี่ยขี้ผึ้งที่ปิดผนึกออก"

เวี่ยจือหยางรับมาชมดู ที่แท้ก้านบัวในกลวง เป็นกระบอกหยกอันหนึ่ง ปากกระบอกใช้สีอล่า* ปิดไว้ เวี่ยจือหยางเขี่ยขี้ผึ้งที่ปิดผนึกออก พบว่าข้างในมีสิ่งของ พอสลัดเบาๆ ในกระบอกปรากฏม้วนกระดาษเบาบางลื่นไหลออกมาม้วนหนึ่ง

ทั้งสามใจเต้นแรงขึ้น พอคลี่กระดาษออก พบว่ากระดาษมีเนื้อหาสองส่วน ส่วนหนึ่งขีดเขียนตัวหนังสือเล็กละเอียดถี่ยิบ อีกส่วนหนึ่งมีลายเส้นมากมาย ใต้ภาพเขียนข้อความว่าเคล็ดวิชามังกรซ่อน

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "นี่เป็นอะไร มิใช่วิชาฝีมือหรือ?"

สีอิ่งเจินข่มความเจ็บปวดภายในกาย อ่านดูข้อความบนกระดาษครู่หนึ่ง จึงระบายลมจากปากกล่าวว่า "บนกระดาษบอกว่าในกล่องหยกเป็นตำราหมัดคชสารไร้สภาพ"

---

* ขี้ผึ้งพาราฟิน

เวี่ยจือหยางกับเยี่ยหลิงซูพอฟังบังเกิดความท้อแท้ใจ เยี่ยหลิงซูร้องเพ้ยกล่าวว่า "สวรรค์ไม่มีตาหรือ?"

สีอิ่งเจินยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า "มิต้องร้อนรุ่ม ในที่นี้บอกว่าคิดฝึกหมัดคชสารไร้สภาพ ต้องฝึกเคล็ดวิชามังกรซ่อนก่อน ดังนั้นบนกระดาษแผ่นนี้จารึกเคล็ดวิชาลมปราณมิบังควรซึ่งเป็นพื้นฐานของตำราหมัด"

เวี่ยจือหยางยินดียิ่งกล่าวว่า "เช่นนี้เป็นว่าต่อให้ลาโง่หัวล้านได้ตำราหมัดไป ก็ฝึกไม่สำเร็จแล้ว?"

สีอิ่งเจินกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "ไม่แน่นัก หลวงจีนใหญ่ฉลาดปราดเปรื่อง ไม่อาจวัดคำนวณด้วยเหตุผลธรรมดา"

เวี่ยจือหยางบังเกิดความผิดหวังอยู่บ้าง ชี้มือไปยังลายเส้นเหล่านั้นถามว่า "นี่เป็นอะไร คดงอราวกับไส้เดือนกองหนึ่ง"

สีอิ่งเจินยิ้มพลางกล่าวว่า "ไส้เดือนนี้มีความเป็นมาไม่เบา นี่เป็นชีพจรมังกรที่กำหนดฮวงจุ้ยของแผ่นดิน"

หนุ่มสาวทั้งสองสงสัยใจยิ่ง เยี่ยหลิงซูขมวดคิ้วกล่าวว่า "นี่เป็นเคล็ดวิชากำลังภายในเกี่ยวข้องใดกับศาสตร์ฮวงจุ้ย?"

สีอิ่งเจินทอดถอนใจกล่าวว่า "นี่เป็นความลับของตระกูลซื่อ สุดที่คนนอกจะล่วงรู้ เราเองหลังจากชมดูภาพนี้ ค่อยทราบว่าเคล็ดวิชากำลังภายในของตระกูลซื่อมาจากศาสตร์ฮวงจุ้ย เคล็ดวิชามังกรซ่อนนี้ใช้ร่างคนแทนฟ้าดิน ถือเส้นลมปราณเป็นชีพจรมังกร ขังน้ำซ่อนลม มังกรท่องบนดิน หมู่ดาราพาดขวางฟ้า หยินหยางร่วมสู่สม ซ่อนความเปลี่ยนแปลงของห้าธาตุ ส่งเสริมพลังชีวิต สอดรับกับผืนแผ่นดินอันไพศาล เป็นภาพผลงานที่ยากจะพบพาน"

หนุ่มสาวทั้งสองหันไปมองหน้ากัน เวี่ยจือหยางถามว่า "เต้าเจี้ยงท่านชมดูเข้าใจหรือไม่?"

สีอิ่งเจินยิ้มพลางกล่าวว่า "พอล่วงรู้อยู่บ้าง น่าเสียดายที่เรามีเวลา

ไม่มากนัก...” เอ่ยถึงตอนนี้เลิกคิ้วขึ้น เพ่งมองดูแผ่นกระดาษ เอื้อนเอ่ยว่า “ห้าบรรพตรองรับมังกร มังกรมรณาพาดนภา มังกรหยกเหินเก้าฟ้า มังกรจำศีลมิรู้กาลเวลา...”

ทั้งสองเห็นมันมีสีหน้าประหลาดพิกล สร้างความสงสัยใจยิ่ง ความจริงคิดถามไถ่ แต่ก็กลัวรบกวนสมาธิของมัน ชั่วครู่ให้หลังสือิ่งเจินค่อยระบายลมจากปากกล่าวช้าๆ ว่า “ฟ้าไม่พิฆาตเราให้อาสัญ ที่นี้มีวิธีหนึ่งช่วยยืดชีวิตเราออกไป”

ทั้งสองยินดียิ่ง เวี่ยจือหยางรีบถามว่า วิธีอันใด สือิ่งเจินกล่าวว่า “ในเคล็ดวิชามังกรซ่อน มีวิธีมังกรจำศีล หากฝึกปรือตามนี้ เลือดลมจะโคจรเชื่องช้าลง ลมหายใจผ่อนช้ากว่าเดิม ลักษณะคล้ายมังกรจำศีล อยู่ในสภาพครึ่งหลับครึ่งตื่น”

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “นี่เกี่ยวข้องใดกับดรรชนีย้อนทวน?”

เยี่ยหลิงซูขบคิดแล้วปรบมือกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว เมื่อเลือดลมโคจรเชื่องช้า ลมหายใจผ่อนช้าลง ผลร้ายอันเนื่องมาจากดรรชนีย้อนทวนก็ลดลง”

สือิ่งเจินกวาดมองนางเป็นเชิงชมเชยกล่าวว่า “ไม่เพียงแต่เลือดลมโคจรเชื่องช้าลง เมื่อฝึกถึงระดับหนึ่ง เลือดลมแทบหยุดไหลเวียน คล้ายกบคล้ายงูจำศีล พลังพิษของดรรชนีย้อนทวนจะเกิดการชะงักงัน ไม่สามารถก่อหวอดอีก”

เวี่ยจือหยางโห่ร้องว่า “หากเป็นเช่นนั้น พวกเราก็สามารถไปถึงภูเขาคุนหลุน เพื่อเสาะหาเหลียงซือฉินแล้ว”

สือิ่งเจินสั่นศีรษะกล่าวว่า “วิธีนี้แม้สามารถแก้ปัญหาเฉพาะหน้า แต่เมื่อเข้าสู่สภาพมังกรจำศีล ก็ไม่อาจใช้พลังฝีมือ ไม่เช่นนั้นเลือดลมจะโคจรเร็วขึ้น ดรรชนีย้อนทวนจะแผลงฤทธิ์อีกครั้ง” พลางขมวดคิ้วกล่าวว่า “หาก

แม้นเป็นเช่นนั้น เราจะกลายเป็นภาระของพวกเจ้าแล้ว”

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “ต่อให้เป็นภาระสิ่งหนึ่ง ข้าพเจ้าก็จะแบกท่านถึงภูเขาคุนหลุน”

เยี่ยหลิงซูก็กล่าวว่า “ถูกแล้ว พวกเราร่วมทุกข์ร่วมสุข สมควรร่วมเป็นร่วมตายกัน”

สีอิ่งเจินหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลาย สุดท้ายตัดสินใจกล่าวว่า “ตกลง รอจนเรานั่งกรรมฐาน เจ้าก็จัดวางดอกบัวหยกไว้ที่เดิม”

กล่าวจบทำตามเคล็ดวิชามังกรซ่อน หลุบคิ้วก้มสายตา หายใจเข้าออกอย่างช้าๆ ลมหายใจคล้ายมีคล้ายไม่มี นั่งพิงผนังถ้ำราวกับก้อนศิลา

เวี่ยจือหยางบังเกิดความยินดี ถือดอกบัวหยกมาที่หน้าสถูปหิน ขณะจะวางดอกบัวหยก พลันใจเต้นระทึกขึ้น เห็นกายเนื้อของซื่ออิ่นเสินมีสีหน้าอ่อนโยน หาแตกต่างจากสีอิ่งเจินไม่

เวี่ยจือหยางสมองพองโตแทบระเบิด กลัวว่าซื่ออิ่นเสินกระโดดปราดขึ้นมา จึงรีบวางดอกบัวหยกลง วิ่งกลับมาที่ข้างกายเยี่ยหลิงซู กล่าวเบาๆ ว่า “แม่นางเยี่ย ซื่ออิ่นเสินผู้นี้ใช่ไม่ตาย เพียงแต่อยู่ในสภาพมังกรจำศีลหรือไม่?”

เยี่ยหลิงซูสะดุ้งเฮือก ถลึงตาใส่เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “คิดขู่ขวัญคนหรือ ข้าพเจ้าหากลัวไม่”

เวี่ยจือหยางกล่าวเสียงละห้อยว่า “ท่านไม่เชื่อลองไปชมดู ลักษณะของมันไม่คล้ายเป็นคนตาย หากคล้ายหลับนิทราไป”

เยี่ยหลิงซูสยิวกายอย่างหนาวเหน็บ ยิ่งขบคิดยิ่งหวาดกลัว ผ่านไปครู่หนึ่ง หามีความผิดปรกติใดไม่ เยี่ยหลิงซูค่อยระบายลมจากปาก กล่าวว่า “ปีศาจพูดปดน่าชังนัก ซื่ออิ่นเสินเป็นคนในสมัยราชวงศ์ซ้อง ต่อให้เข้าสู่สภาพมังกรจำศีล ก็ไม่หลับนิทราไปห้าร้อยปี”

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างอัดอั้นตันใจว่า “อย่างนั้นกายเนื้อไฉนไม่เน่า

เปื่อย?”

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “นี่เป็นความลับของสถาบันสงฆ์ มีแต่สวรรค์จึงทราบได้”

ผ่านไปครู่หนึ่ง ที่นอกประตูบังเกิดเสียงพึ่บพั่บ เวี่ยจือหยางใจหายวาบ ร้องบอกว่า “แย่แล้ว เอาแต่ดูแลสีเต้าเจี้ยง กลับลืมเลือนโจรสุนัขทั้งสามไป” พลางรุดถึงหน้าประตู มองลอดช่องเจาะออกไป พบว่าในรังเหยี่ยวปราศจากผู้คน เฟยเซวียกลับรังมา เดินอยู่ไปมา

เวี่ยจือหยางทราบว่าไห่ตงชิงตื่นตัวยิ่ง หากมีคนซ่อนตัวอยู่ละแวกนี้ ต้องไม่กลับรังของตัวเอง นึกถึงตอนนี้ ยกแท่งหินยาว ผลักเปิดประตูสุสานออกไป เฟยเซวียพอเห็นคน ก็ทำท่าโถมจู่โจม พอเห็นเป็นเวี่ยจือหยาง ค่อยหุบปีกส่งเสียงร้องดังกูกู

เวี่ยจือหยางสาวเท้าถึงริมหน้าผา เห็นชงต้าซือกับพวกทั้งสามใกล้ลงไปถึงข้างล่างแล้ว ทั้งรื้อถอนเสาเข็มระหว่างทางทิ้ง เวี่ยจือหยางทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล แผดเสียงด่าทอว่า “โจรสุนัขชั่วร้ายยิ่ง”

ที่นี้เป็นหน้าผาสูงชัน ต่อให้เป็นชนชั้นยอดฝีมือ หากปราศจากเสาเข็มก็ยากจะขึ้นลงได้ ชงต้าซือกับพวกถอนดึงเสาเข็มออก แสดงว่าคิดกักเวี่ยจือหยางกับพวกอยู่บนเขา เมื่อปราศจากอาหารน้ำดื่ม ภายในไม่กี่วันต้องหิวกระหายตาย

แผนอุบายนี้โหดเหี้ยมอำมหิตยิ่ง เวี่ยจือหยางต้องแผดเสียงร่ำร้องด่าทอ ผู้คนที่เบื้องล่างพอได้ยิน พากันหัวร่อดังๆ ออกมา จู๋อิงฟงร้องบอกว่า “เด็กโสโครก ดูว่าเจ้าจะลำพองถึงเมื่อใด อีกสามวันบิดาค่อยมาเก็บศพเจ้า”

ชงต้าซือก็กล่าวว่า “น้องแซ่เวี่ย หากท่านกลัวตาย ก็มอบภาพความลับฟ้าบรรจงสร้างออกมา เราจะช่วยเหลือท่านลงมา”

เวี่ยจือหยางสวนคำว่า “ไม่มีรูปภาพ มีแต่น้ำปัสสาวะ” พลางแก้สาย

รัดกางเกง ฉีดพุ่งน้ำปัสสาวะลงจากเขา เยี่ยหลิงซูความจริงคิดออกไป พอเห็นเช่นนั้นถึงกับหน้าแดงจรดใบหู ล่าถอยกลับเข้าห้องสุสาน

ผู้คนที่เบื้องล่างกลัวถูกน้ำปัสสาวะกระเซ็นใส่ รีบหลบหนีเข้าดงไม้ พลางร่ำร้องด่าทอ เวี่ยจือหยางก็ด่าตอบ ด่าจนเสียงแหบเสียงแห้งค่อยเลิกรา

เห็นศัตรูจากไปจนไร้ร่องรอย เวี่ยจือหยางกระแทกนั่งลง นี่เรียกว่าระลอกแรกไม่สงบ ระลอกหลังก่อหวอด คราครั้งนี้ตกอยู่ในจุดอับ คงไม่อาจเอาตัวรอดได้

เยี่ยหลิงซูเดินถึงริมหน้าผา เหม่อมองไปยังเบื้องล่าง พลันบังเกิดเสียงดังหวีด เฟยเซวียโผบินขึ้นฟ้า บินวนรอบแล้วรอบเล่า เวี่ยจือหยางชมดูจนตากระจ่างวูบ ปรบมือกล่าวว่า “ข้าพเจ้ามีวิธีการ”

เยี่ยหลิงซูถามว่าวิธีอันใด เวี่ยจือหยางชี้มือไปยังเฟยเซวีย กล่าวว่า “พวกเราลงไปไม่ได้ มันก็ลงไปไม่ได้หรือ?”

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “นี่มีปัญหาอยู่บ้าง ลักษณะนิสัยของนกเหยี่ยวคือล่าสิ่งมีชีวิต ส่วนเสาเข็มเป็นสิ่งไม่มีชีวิต ท่านสั่งให้เฟยเซวียส่งเสาเข็มขึ้นมา มันต้องสับสนงุนงง”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “เรือมิใช่สิ่งไม่มีชีวิตหรือ เหยี่ยวเมฆลายจุดยังค้นหาเรือได้ เฟยเซวียไหนเลยส่งเสาเข็มขึ้นมาไม่ได้?”

“ท่านเข้าใจอันใด วิชาสั่งการเหยี่ยวแบ่งเป็นสองระดับชั้น ชั้นหนึ่งคือจับสิ่งมีชีวิต ชั้นหนึ่งคือหยิบฉวยสิ่งไม่มีชีวิต อย่างแรกเป็นลักษณะนิสัย อย่างหลังเป็นความสำเร็จอีกระดับชั้นหนึ่ง คิดฝึกนกเหยี่ยวให้จำแนกวัตถุต่างๆ หาใช่เรื่องง่ายดายไม่ หากท่านสามารถสั่งให้เฟยเซวียส่งเสาเข็มขึ้นมา ก็สามารถสั่งให้มันค้นหาเรือได้”

เวี่ยจือหยางคิดทดลองดู จึงออกคำสั่งไป หลังจากที่ฝ่ายตรงข้ามรื้อถอนเสาเข็มออก ก็ทิ้งกระจัดกระจายอยู่ที่เชิงเขา หากเฟยเซวียฟังคำสั่ง

ออก ก็สามารถหยิบฉวยขึ้นมา

เฟยเซวียพุ่งตัวลงไป เพียงอึดใจเดียวก็จับไก่ป่าขึ้นมาตัวหนึ่ง เวี่ยจือหยางงงงันวูบกลัวเยี่ยหลิงซูหัวร่อเยาะ จึงแสร้งเป็นไม่นำพา กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "พวกเราจับสิ่งมีชีวิตก่อน แล้วค่อยจับสิ่งไม่มีชีวิต" กล่าวจบออกคำสั่งไป เฟยเซวียก็พุ่งตัวลงจากเบื้องสูง ไม่นานจับกระต่ายป่ามาตัวหนึ่ง

เวี่ยจือหยางบังเกิดความละอาย แต่ยังส่งเสียงกระแอมกล่าวกลบเกลื่อนว่า "ตอนแรกจับสัตว์ปีก ตอนนี้จับสัตว์สี่เท้า ถือว่ามีความก้าวหน้า"

พลางดูว่าเฟยเซวียรอบหนึ่ง เฟยเซวียผละจากไป ครั้งนี้ใช้เวลาถึงหนึ่งเซ็ก* ค่อยจับลูกหมูป่าตัวหนึ่งโบยบินขึ้นมา

ลูกหมูป่ายังมีชีวิต พอสัมผัสพื้นก็วิ่งเตลิดเปิดหนี ไม่ทันระวังว่าเบื้องนอกเป็นหน้าผา จึงพลัดตกลงไป เฟยเซวียไม่รอให้มันตกถึงพื้น ก็กางปีกโบยบิน ตะปบจับมันที่กลางอากาศ ใช้จะงอยปากจิกจนตาย แล้วตะปบกลับเข้าถ้ำ โยนลงกับพื้น เอียงคอมองดูเวี่ยจือหยาง คล้ายอวดอ้างความดีความชอบ

เวี่ยจือหยางด่าทอนกโง่งมไม่ขาดปาก เยี่ยหลิงซูก็ชมดูอยู่ด้านข้าง ต้องยิ้มออกมา เวี่ยจือหยางกล่าวแก้ต่างว่า "เช่นนี้ก็ดี เมื่อมีเหยื่อเหล่านี้ พวกเราก็ไม่อดตายแล้ว"

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "แม้ไม่อดตาย แต่ต้องกระหายตาย"

เวี่ยจือหยางยกมือเกาศีรษะ ถามว่าทำอย่างไรดี เยี่ยหลิงซูอดหัวร่อมิได้ กล่าวว่า "เมื่อครู่ยังคุยโวโอ้อวด ไฉนเกิดความท้อแท้ขึ้นมา วิธีบงการเหยี่ยว ก่อนอื่นต้องอดทน ต่อให้เป็นเหยี่ยวที่เลี้ยงไว้ฟักไข่เป็นลูกเหยี่ยวออกมา หากให้เสี่ยงเป็นเสี่ยงตาย ก็ต้องใช้เวลาหลายเดือน ไห่ตงชิงตัวนี้เติบโตตามธรรมชาติ ครองความเป็นใหญ่ไร้ผู้ต่อต้าน มันยอมฟังคำสั่งท่าน

---

* สิบห้านาที

ถือเป็นเรื่องแปลกประหลาดมากแล้ว เฟยเซวียมีไหวพริบเหนือกว่าสัตว์ปีกประเภทเดียวกัน ยกตัวอย่างก่อนหน้านี้ มันจับเหยื่อโดยไม่จำแนกว่าอยู่บนฟ้าหรืออยู่บนดิน หลังจากผ่านการฝึกจากท่าน ค่อยรู้ว่าเป็นเหยื่อบนพื้น หลังจากนั้นท่านยกมือทำท่า ค่อยรู้ว่าเหยื่อยังใหญ่กว่ากระต่ายป่า จึงจับลูกหมูป่ามาตัวหนึ่ง หากเป็นสัตว์ปีกประเภทอื่น คิดจำแนกขนาดใหญ่เล็ก ต้องใช้เวลาหลายวัน"

เวี่ยจือหยางเกิดความเชื่อมั่นขึ้นมา กล่าวกับเฟยเซวียว่า "ลูกรักทำได้ดียิ่ง ข้าพเจ้าด่าผิดไป ต่อให้เจ้าโง่งมกว่านี้ ยังร้ายกาจกว่าเหยี่ยวบนเกาะตะวันออกมากนัก"

เยี่ยหลิงซูบันดาลโทสะ ร้องว่า "เวี่ยจือหยาง ท่านกล่าวเหลวไหล ข้าพเจ้าจะไม่สนใจท่านแล้ว"

เวี่ยจือหยางรีบกล่าวว่า "เพียงกล่าวล้อเล่น อย่าได้ยึดถือเป็นจริง" จากนั้นสั่งการต่อเฟยเซวียใหม่

เฟยเซวียโบยบินออกไป จากนั้นจับลูกแพะมาตัวหนึ่ง แล้วจับลูกกวางมาตัวหนึ่ง จากนั้นบินไกลถึงชายฝั่งทะเล จับปลาใหญ่หลายเชียะมาตัวหนึ่ง เยี่ยหลิงซูต้องปรบมือชมเชยว่า "นกที่เฉลียวฉลาดนัก"

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างขุ่นข้องใจว่า "ฉลาดอันใด นี่เรียกว่าผิดแล้วผิดเล่า"

เยี่ยหลิงซูค้อนมันวงหนึ่งกล่าวว่า "ท่านรู้อันใด เหยื่อที่มันจับมาไม่ซ้ำกันแม้สักครั้งเดียว แสดงว่ามันรู้ตัวว่าจับเหยื่อผิด จึงล่าเหยื่อชนิดอื่นแทน"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "บนเกาะมีเหยื่อมากมาย หากทดลองแล้วทดลองเล่า ไม่ทราบจะทดลองถึงเมื่อใด"

เยี่ยหลิงซูขบคิดแล้วกล่าว "ท่านส่งขลุ่ยให้มันจับดู" เวี่ยจือหยางแม้ไม่เข้าใจ แต่ก็ยื่นส่งขลุ่ยหยกออกไป ให้นกเหยี่ยวจับดู เฟยเซวียลอยตัว

ขึ้นมา เกาะอยู่บนขลุ่ยหยก ชั่วครู่ให้หลังจึงกล่าว “ตอนนี้ให้มันออกล่าเหยื่อ จับสิ่งที่มีลักษณะคล้ายกับขลุ่ยมา”

เวี่ยจือหยางออกคำสั่ง เฟยเซวียบินออกไป ชั่วครู่ก็จับงูทะเลซึ่งมีพิษร้ายแรงมาตัวหนึ่ง สร้างความแตกตื่นแก่ทั้งสองจนถอยกายไปด้านหลัง เวี่ยจือหยางร้องว่า “นี่เป็นความคิดของท่านหรือ?”

เยี่ยหลิงซูแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า “ครั้งนี้ไม่นับ ลองดูใหม่อีกครั้ง”

เฟยเซวียรับคำสั่งออกไป ประมาณหนึ่งเข็กก็บินกลับรัง ในกรงเล็บตะปบกิ่งไม้ที่มีความยาวเท่ากับขลุ่ยหยกท่อนหนึ่ง

เยี่ยหลิงซูยินดีจนหัวร่อร่า กล่าวว่า “เห็นแล้วหรือไม่ มันจับของไม่มีชีวิตมา แม้กระทั่งขนาดก็ไม่แตกต่าง”

เวี่ยจือหยางบังเกิดความเลื่อมใส ประสานมือกล่าวว่า “แม่นางเยี่ยมีหนทางจริงๆ”

เยี่ยหลิงซูกล่าวอีกว่า “ครั้งนี้มีความก้าวหน้า ท่านต้องให้รางวัลมัน แต่อย่าให้รางวัลมากเกินไป นกเหยี่ยวยามหิวจึงยอมทำงาน หากอิ่มหนำจะบินหนีไป”

เวี่ยจือหยางแล่เนื้อแพะชิ้นเล็กๆ ป้อนให้กับเฟยเซวีย เฟยเซวียพอกลืนกินลงไป พักผ่อนเล็กน้อย ก็ออกไปตะปบกิ่งไม้มาอีก ครั้งนี้ทั้งหยาบทั้งยาวกว่า เวี่ยจือหยางให้รางวัลมันเป็นเนื้อปลาชิ้นหนึ่ง บอกว่าต้องการกิ่งไม้ที่หยาบกว่านี้แต่สั้นกว่านี้ เฟยเซวียกระทำซ้ำ ตะปบกิ่งไม้มาหลายชนิด สุดท้ายตะปบเสาเข็มมาต้นหนึ่ง

ทั้งสองทดลองสำเร็จ สร้างความลิงโลดลืมตน กุมมือกันและกันกระโดดโลดเต้นด้วยความยินดี เยี่ยหลิงซูค่อยรู้สึกตัวว่าเสียกิริยา จึงดึงมือกลับไป กล่าวด้วยใบหน้าแดงฉานว่า “อย่าได้วุ่นวายแล้ว รีบให้รางวัลมัน”

เวี่ยจือหยางสะบัดกระบี่ ตัดเนื้อหมูป่าเส้นหนึ่งป้อนให้กับเฟยเซวีย

หญิงสาวกล่าวไม่ผิด ไห่ตงชิงพอกินอิ่ม ก็มีท่าทีเกียจคร้าน หลับตาลงพักผ่อน

ชงต้าซือและพวกกลับที่พัก จับตาดูความเคลื่อนไหวบนหน้าผา เห็นนกเหยี่ยวสีขาวบินขึ้นๆ ลงๆ แต่เวี่ยจือหยางกับพวกไม่เสี่ยงอันตรายปีนป่ายลงมา ชงต้าซือคลายใจลง ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามยากลงจากเขา จึงนั่งโคจรพลังรักษาบาดเจ็บอย่างวางใจ

เพื่อป้องกันมิให้ศัตรูล่วงรู้ เวี่ยจือหยางรอถึงยามพลบค่ำ ค่อยสั่งให้เฟยเซวียขนย้ายเสาเข็ม วุ่นวายถึงยามสาม หยุดพักผ่อนครึ่งคืน เช้าวันรุ่งขึ้นฟ้าพอรุ่งสาง เฟยเซวียก็บินลงจากเขาไปขนย้ายเสาเข็ม จนครบสามสิบต้นค่อยเลิกรา

สือิ่งเจินพอฝึกวิชามังกรจำศีล นอกจากร่างกายยังอุ่นแล้ว แทบไม่มีวี่แววว่ามีชีวิตอยู่ บางครั้งตื่นขึ้นมา ก็เกิดความเกียจคร้าน แต่ถึงอย่างไรถือว่ามีชีวิตรอดได้

ค่ำคืนนั้นเดือนดาราหลบเร้น ม่านวิกาลมืดครึ้มเลือนราง เวี่ยจือหยางส่งเฟยเซวียบินตรวจตรา ป้องกันว่าศัตรูสืบเสาะมา ส่วนเยี่ยหลิงซูตอกเสาเข็มใส่ช่องรู พาดเป็นบันไดไม้ เวี่ยจือหยางก็ทิ้งแท่งหินยาวลงมาปิดสุสานโบราณ แบกสือิ่งเจินตามติดอยู่ด้านหลังหญิงสาว

บันไดฟ้าบนผนังผาหวาดเสียวอันตราย เวี่ยจือหยางยังแบกคนผู้หนึ่ง ยามเดินบนเสาเข็มนึกอกสั่นขวัญแขวน หลั่งเหงื่อชุ่มโชกไปทั้งเสื้อผ้า หากมิใช่เยี่ยหลิงซูคอยประคับประคอง เกรงว่าเดินไม่ถึงสิบก้าว ก็พลัดตกลงไปเสียชีวิตพร้อมกับนักพรตชรา

เดินๆ หยุดๆ เป็นเวลาครึ่งคืน ทั้งสองค่อยลงจากหน้าผาแตะสัมผัสพื้น ยามนั้นเมฆคล้อยลอยผ่าน จันทราสาดแสงสีเงินทั่วทั้งเกาะ เยี่ยหลิงซูกับเวี่ยจือหยางนอนทอดกายกับพื้น สือิ่งเจินกล่าวว่า “ชีวิตชราของเรา

พรตเฒ่าได้รับการช่วยเหลือจากพวกเจ้า หากว่ามีโอกาสต้องตอบแทน"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "ที่ผ่านมาเต้าเจี้ยงโอ่อ่าผ่าเผย เหตุใดวันนี้จึงกล่าวพิรี้พิไร?"

เยี่ยหลิงซูก็กล่าวว่า "เต้าเจี้ยงมีบุญคุณต่อเกาะตะวันออกเรา หลิงซูตายแล้วเกิดใหม่ก็ต้องตอบแทนพระคุณของเต้าเจี้ยง"

สีอิ่งเจินไม่มีคำพูดจะกล่าว ได้แต่ทอดถอนใจคำหนึ่ง

เพื่อมิให้ศัตรูพบเห็น เยี่ยหลิงซูจึงถอนเสาเข็มออก แต่ทิ้งช่องรูไว้ หลังจากแล้วเสร็จ ทั้งสามดื่มน้ำลำธารจนอิ่มหนำ ค่อยเสาะหาสถานที่มิดชิดแห่งหนึ่งพักผ่อน

เที่ยงวันรุ่งขึ้น เวี่ยจือหยางคืนสู่ความสดชื่น ครุ่นคิดขึ้น *'สีเต้าเจี้ยงไม่อาจลงมือ เราก็เฉกเช่นคนพิการครึ่งหนึ่ง ต่อให้ผนึกกระบี่กับเยี่ยหลิงซู ก็ยากเอาชัยคนโฉดทั้งสาม มิสู้ไปสอดแนมดูว่ามีโอกาสให้ฉกฉวยหรือไม่'*

ดังนั้นกวัดแกว่งขลุ่ยหยก ชักนำเฟยเซวียมา ออกคำสั่งแล้วปล่อยนกเหยี่ยวไป ไม่นานให้หลัง เห็นเฟยเซวียบินวนอยู่บนท้องฟ้าไกลตา เวี่ยจือหยางทราบว่าศัตรูอยู่เบื้องล่าง จึงคิดรุดไป เยี่ยหลิงซูร่ำร้องร่วมทาง เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "หากท่านไปด้วย จะให้ผู้ใดดูแลสีเต้าเจี้ยง?"

ยามนั้นสีอิ่งเจินตื่นแล้ว จึงกล่าว "ที่นี้มิดชิดยิ่ง บนเกาะก็ไม่มีสัตว์ร้าย พวกท่านไปได้อย่างเต็มที่ ไม่ต้องเป็นห่วงอาตมา"

เวี่ยจือหยางได้แต่รับคำ ทั้งสองเดินถึงตำแหน่งเบื้องล่างของเฟยเซวีย ยังไม่ทันเข้าใกล้ ได้ยินเสียงคนดังมา ทั้งสองจึงย่องฝีเท้าเบาลง แหวกต้นหญ้าออก เห็นที่ห่างไปเป็นหาดทราย หินโสโครกระเกะระกะ ชงต้าซือกับพวกทั้งสี่ยืนอยู่บนหินโสโครก ล้อมเรือไม้ลำหนึ่งไว้ เปลือกไม้บนเรือยังไม่ลอก บนเรือสุมไว้ด้วยผลไม้ เหง้าบัว หน่อไม้ต่างๆ

เวี่ยจือหยางชมดูจนครุ่นคิดขึ้น *'พวกมันเร่งต่อเรือ หรือคิดไปจาก*

เกาะไร้เทียมทาน?' ขณะสงสัยใจ ได้ยินซื่ออ๋องซุนกล่าวว่า "พวกเราพอจากไป ผู้คนบนหน้าผาจะทำอย่างไร?"

ซงต้าซือกล่าวว่า "ผ่านไปหนึ่งวันหนึ่งคืน สีอิ่งเจินคงตายแล้ว ผู้เยาว์ทั้งสองก็ไม่อาจยืนหยัดอยู่นาน ผ่านไปสักหลายวัน คงหิวโหยจนตาลาย เมื่อถึงเวลาค่อยหยิบยื่นอาหารเข้าไป พวกมันต้องยอมศิโรราบแน่นอน"

จู๋อิงฟงส่งเสียงประหลาดพิกลว่า "ทารกหญิงแซ่เยี่ยต้องเป็นของเรา เมื่อถึงเวลานางอ่อนระทวยไร้เรี่ยวแรง เราแหยแหยจะได้เชยชมสักครา" กล่าวพลางแลบลิ้นเลียริมฝีปากครา หนึ่ง

เวี่ยจือหยางรู้สึกว่าเยี่ยหลิงซูร่างสั่นระริก พอเหลียวหน้ามอง เห็นหญิงสาวเม้มริมฝีปาก ดวงตาคล้ายมีเปลวไฟพวยพุ่งออกมา เวี่ยจือหยางกลัวนางอาละวาดออกมา จึงรีบฉุดดึงแขนเสื้อนางไว้

ซงต้าซือกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "สรุปแล้ว ทั้งหมดต้องร่วมแรงร่วมใจ รวบรวมเสบียงบำรุง สำหรับรับประทานห้าวัน ค่อยเดินทางกลับแผ่นดินจงหยวน"

หมิงโต้วกล่าวเสียงเย็นชาว่า "ห้าวันยังไม่พอ นี่เป็นการเดินเรือกลางทะเล ต้องดูเจตนารมณ์ของฟ้า หวังให้ปราศจากคลื่นลม อย่าได้เกิดเหตุแทรกซ้อน"

ทั้งหมดนึกถึงฟ้ามีลมฝนสุดหยั่งคาด ล้วนเกิดความอัดอั้นตันใจ จู๋อิงฟงเงยหน้าขึ้นเหลือบเห็นเฟยเซวีย ต้องด่าทอว่า "สัตว์หน้าขนตัวนี้มาทำอะไร?" พลางเก็บก้อนหินซัดขว้างขึ้นไป เฟยเซวียก็โผบินขึ้นสูง ก้อนหินจึงเฉียดผ่านใต้ร่างไป

ซงต้าซือมองดูนกเหยี่ยวสีขาวครู่หนึ่ง จึงบอกให้ทั้งหมดคว่ำเรือไว้แล้วชักชวนให้จากไป

อยู่ร่วมพลัดพราก

เวี่ยจือหยางกับเยี่ยหลิงซูเร้นกายกลับที่พัก หารือกับสีอิ่งเจิน บอกว่าพวกมันรื้อถอนเสาหิน ทิ้งพวกตนอยู่บนหน้าผา พวกตนก็จะขโมยเรือออกทะเล ทิ้งให้พวกมันอยู่บนเกาะร้าง

หลังจากได้ข้อสรุป ก็รอถึงยามวิกาลก่อนออกเดินทาง เวี่ยจือหยางส่งเฟยเซวียไปสอดแนมดูก่อน ปรากฏว่าเฟยเซวียบินวนอยู่ใต้แสงจันทร์ แสดงว่าที่เบื้องหน้ามีคน

เวี่ยจือหยางกับเยี่ยหลิงซูหันไปสบตากัน ไห่ตงชิงตัวนี้มิใช่สัตว์ปีกธรรมดา ไม่ว่ากลางวันหรือกลางคืนล้วนเห็นถนัดชัดเจน ดังนั้นเยี่ยหลิงซูสอดแนมดูก่อน ส่วนเวี่ยจือหยางแบกร่างสีอิ่งเจินติดตามหลัง

เมื่อมาถึงริมดง เห็นเรือยังคว่ำลง สองฟากข้างไร้ผู้คน แต่เฟยเซวียยังบินขึ้นบินลง สร้างความสงสัยใจแก่เยี่ยหลิงซูยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น หากว่ามีคน ไฉนไม่เห็นมีความเคลื่อนไหวใด?

พอเงยหน้าขึ้น เห็นเฟยเซวียเกาะบนยอดไม้ เหลียวดูไปมา เยี่ยหลิงซูหมดความอดทน ขณะจะลุกขึ้น พลันเห็นเงาคนเคลื่อนไหว ผู้คนสองคนเดินออกจากดงไม้ กลับเป็นชงต้าซือกับหมิงโต้ว

ได้ยินหมิงโต้วกล่าวอย่างไม่พอใจว่า “หลวงจีน ท่านชักชวนเรามา

หมอบซุ่มอยู่ที่นี้ บอกว่ามีเรื่องตื่นเต้นยินดี เหตุใดไม่มีความตื่นเต้นยินดีกลับถูกยุงกัดครึ่งคืน?"

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "พี่หมิงอย่าได้ตำหนิ เป็นอาตมาคิดมากไป ไม่ทราบว่าพี่หมิงจำได้หรือไม่ว่าตอนปีนหน้าผาถูกนกเหยี่ยวสีขาวจู่โจมทำร้าย?"

หมิงโต้วตอบว่า "ที่นั้นใกล้กับรังเหยี่ยว นกเหยี่ยวปกป้องรัง จึงโจมตีใส่เรา"

ชงต้าซือสั่นศีรษะกล่าวว่า "ในความเห็นเรา นกเหยี่ยวสีขาวตัวนั้นมีความเคลื่อนไหวผิดปรกติ หลังเที่ยงวันนี้ก็บินวนอยู่เหนือศีรษะพวกเรา เราระแวงสงสัยว่ามันได้รับคำบงการให้มาสอดแนมพวกเรา"

หมิงโต้วแค่นหัวร่อกล่าวว่า "ในโลกมีวิชาฝึกเหยี่ยว แต่ต่อให้เป็นเหยี่ยวเลี้ยง คิดกำราบก็ต้องใช้เวลาหลายเดือน นกเหยี่ยวสีขาวตัวนั้นดุร้ายยิ่ง เป็นพันธุ์พิเศษที่ยากพบพาน ทั้งหมดขึ้นเกาะมาไม่กี่วัน เราไม่เชื่อว่ามันจะยอมก้มหัวให้กับผู้คน"

ชงต้าซือทอดถอนใจกล่าวว่า "เราขอบอกกล่าวตรงๆ นับตั้งแต่ขึ้นเกาะมา เราท่านพบกับความเพลี่ยงพล้ำ เพราะว่าคู่ต่อสู้มีสติปัญญาสูงส่งไม่อาจดูแคลนได้"

หมิงโต้วกล่าวว่า "ต่อให้มีสติปัญญาสูงส่งกว่านี้ ก็ไม่อาจทนรับความหิวโหยได้" หยุดเล็กน้อยจึงหันเหหัวเรื่องว่า "หลวงจีนใหญ่ ท่านศึกษาตำราหมัดเล่มนั้นถึงระดับใดแล้ว?"

ชงต้าซือตอบว่า "เพียงพลิกดูโดยคร่าวๆ ยังไม่ศึกษาในเชิงลึก"

หมิงโต้วแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า "ท่านไม่ต้องเล่นลวดลาย ที่ให้ท่านเก็บรักษาตำราหมัด เพียงเป็นแผนเฉพาะหน้า หลังจากที่ขึ้นฝั่งต้องคัดลอกออกมาสี่ฉบับ ทั้งหมดถือครองคนละฉบับ"

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "พี่หมิงไม่ไว้วางใจอาตมา มิสู้ฉีกตำรา

หมัดออกเป็นสามส่วน พี่หมิง น้องแซ่จู๋กับเราถือคนละส่วน เป็นอย่างไร?"

หมิงโต้วกล่าวว่า "ตกลงตามนี้" พลางสะบัดหน้าจากไป ซงต้าซือยืนอยู่ใต้แสงจันทร์ชั่วขณะ พลันขยับกายวูบ ก็หายลับสาบสูญ

ทั้งสามรอจนหลวงจีนใหญ่จากไปไกล ค่อยระบายลมจากปาก เยี่ยหลิงซูมองดูเวี่ยจือหยางแวบหนึ่ง ครุ่นคิดว่ายามปรกติเด็กน้อยนี้หุนหันพลันแล่น พอถึงช่วงสำคัญกลับรักษาความเยือกเย็นไว้

พลันได้ยินเวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "หมิงโต้วหลงกลแล้ว"

เยี่ยหลิงซูถามว่าหลงกลอันใด เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "ลาโง่หัวล้านยอมแบ่งตำราหมัดเป็นสามส่วน คาดว่าคงท่องตำราหมัดจนขึ้นใจ หมิงโต้วได้ไปเศษหนึ่งส่วนสาม เกรงว่าไม่มีประโยชน์ใด"

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "ลาโง่หัวล้านทั้งต้องต่อเรือ ต้องรวบรวมเสบียงบำรุง ต่อให้มีความสามารถอ่านผ่านตาไม่ลืมเลือน ไหนเลยท่องตำราหมัดจนขึ้นใจได้?"

เวี่ยจือหยางยิ้มเล็กน้อยไม่กล่าวกระไร สีอิ่งเจินทอดถอนใจกล่าวว่า "แม่นางเยี่ย ในโลกมีผู้มีความสามารถอ่านผ่านตาไม่ลืมเลือนจริงๆ"

เยี่ยหลิงซูเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่งกล่าวว่า "หากมีความสามารถอ่านผ่านตาไม่ลืมเลือน ไยมิใช่ท่องจำภาพความลับฟ้าบรรจงสร้างจนขึ้นใจด้วย?"

สีอิ่งเจินกล่าวว่า "หนึ่งนั้นภาพความลับฟ้าบรรจงสร้างลึกล้ำไพศาล คิดท่องจำขึ้นใจต้องใช้เวลาสิบวันครึ่งเดือน สอง หลวงจีนใหญ่ได้รับภาพความลับฟ้าบรรจงสร้าง ในใจนึกกระหยิ่มยิ้มย่อง นึกไม่ถึงว่าจะถูกพวกเราแย่งชิงมา"

ทั้งสามทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งมาถึงหน้าหินโสโครก พลิกเรือหงายขึ้น ขนย้ายเสบียงบำรุงลงเรือ เวี่ยจือหยางกับเยี่ยหลิงซูลากเรือไปตามเส้นทางระหว่างหินโสโครกถึงชายฝั่งทะเล เยี่ยหลิงซูรออยู่บนเรือ เวี่ยจือ

หยางแบกสือิ่งเจินลงจากหินโสโครก กระโดดขึ้นเรือ หญิงสาวค่อยจ้วงพายนำเรือออกทะเล

แจวเรืออยู่ครึ่งชั่วยาม เวี่ยจือหยางค่อยแทนที่เยี่ยหลิงซู ผลัดกันแจวเรือเช่นนี้ จนขอบฟ้าบูรพารุ่งสางรำไร พอเหลียวหน้ามอง พบว่าเกาะไร้เทียมทานอยู่ไกลถึงขอบฟ้า คงเหลือเงาอันเลือนราง แสงอุทัยส่องต้องผิวทะเล คล้ายเขาเขียวนครมรกตเคลื่อนที่ก็มิปาน

เยี่ยหลิงซูตรวจนับเสบียงบำรุงดู พบว่าในกระบอกไม้ไผ่บรรจุน้ำดื่มใช้ใบบัวปิดไว้อย่างแน่นหนา นางดื่มน้ำอึกหนึ่ง รู้สึกเย็นชุ่มฉ่ำถึงหัวใจ นึกถึงคนโฉดทั้งสี่ทุ่มเทแรงกายแรงใจ ผู้ที่ได้ประโยชน์เป็นตัวเอง ให้ความรู้สึกสมใจยิ่ง

พลันได้ยินเสียงนกร้องก้องหู พอเงยหน้าขึ้น เห็นเฟยเซวียบินวนอยู่เบื้องบน เวี่ยจือหยางกวัดแกว่งขลุ่ยหยก เฟยเซวียก็ร่อนลงจากฟ้า เกาะอยู่ที่หัวเรือ

เวี่ยจือหยางความจริงหวั่นวิตกว่าไห่ตงชิงตัวนี้ไม่ยอมออกจากเกาะ มิคาดมันจงรักภักดี สุดท้ายติดตามมา สร้างความปลาบปลื้มประโลมใจยิ่ง หยิบฉวยเนื้อย่างป้อนให้กับมัน เฟยเซวียพอกินอิ่ม ก็หลับตาลงพักผ่อน สือิ่งเจินมองดูมัน พลันถามว่า “แม่นางเยี่ย เกาะตะวันออกเลี้ยงเหยี่ยวมานานกี่ปีแล้ว?”

เยี่ยหลิงซูขบคิดแล้วกล่าว “ก่อนที่พวกเราจะมาถึงเกาะตะวันออก บนเกาะก็เพาะเลี้ยงเหยี่ยวแล้ว”

สือิ่งเจินกล่าวว่า “นั่นก็ใช่แล้ว ตระกูลซื่อคงเพาะเลี้ยงเหยี่ยวมานาน นกเหยี่ยวสีขาวตัวนี้เป็นสัตว์แสนรู้เฝ้าปากทางเข้าสุสาน ดูจากสภาพของไห่ตงชิงตัวนี้ที่สามารถรุกและรับ สอดคล้องกับวิชาการต่อสู้ คาดว่าได้รับการฝึกจากตระกูลซื่อ ทั้งสืบทอดติดต่อกันมา กลายเป็นสัญชาตญาณประจำตัว ในความคิดของเรา ครั้งกระโน้นทางสุสานสมควรเลี้ยงเหยี่ยว

มากกว่าหนึ่งตัว ต่อมาค่อยร่อยหรอ เหลือเพียงตัวเดียว หากพวกเรามาสายอีกหลายปี นกเหยี่ยวพันธุ์นี้คงสูญพันธุ์แล้ว”

เวี่ยจือหยางถามว่า “เฟยเซวียเป็นตัวผู้หรือตัวเมีย?”

เยี่ยหลิงซูมองดูแล้วกล่าว “เป็นตัวผู้”

เวี่ยจือหยางปรบมือกล่าวว่า “วิเศษแท้ ข้าพเจ้าจะส่งมันไปยังแผ่นดินจงหยวน เสาะหาสาวงามให้ผสมพันธุ์ คลอดลูกเหยี่ยวมาครอกหนึ่ง เผยแพร่เกียรติคุณให้กว้างไกลออกไป”

เยี่ยหลิงซูหน้าแดงสดใส ร้องเพ้ยกล่าวว่า “เสาะหาสาวงามให้ผสมพันธุ์อันใด ไม่สุภาพเรียบร้อยอยู่ร่ำไป”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ไม่สุภาพเรียบร้อยอันใด บุรุษเติบใหญ่พึงวิวาห์ สตรีเติบใหญ่ต้องแต่งออก หรือว่าท่านไม่คิดเสาะหาสามี?”

เยี่ยหลิงซูหน้าแดงฉานจรดใบหู แย่งชิงพายไม้เล่มหนึ่งฟาดหวดใส่ เวี่ยจือหยางรีบยกพายขึ้นปิดป้อง เฟยเซวียรีบโผพุ่งขึ้นมา มองดูการต่อสู้ที่เบื้องล่าง ไม่รู้ว่าควรช่วยเหลือผู้เป็นนายหรือไม่

ทันใดนั้นทิศทางที่ตั้งของเกาะไร้เทียมทานบังเกิดเสียงกู่ด้วยความพิโรธดังมา ฟังออกว่าเป็นเสียงกู่ของหมิงโต้ว คาดว่าล่วงรู้ความจริง สร้างความโกรธแค้นจนกู่ร้องออกมา เยี่ยหลิงซูขมวดคิ้ว พลันโยนพายไม้ทิ้ง ผุดลุกขึ้นเผยอริมฝีปาก กู่ร้องดังยาวนาน กลบเสียงของหมิงโต้วไป

หมิงโต้วได้แต่หยุดเสียงกู่ลง เยี่ยหลิงซูค่อยทรุดนั่งลง รู้สึกว่าฟ้าสูงทะเลกว้าง ความอัดอั้นที่ได้รับมาในหลายวันนี้ปลาสนาการสิ้น สือิ่งเจินชมดูจนครุ่นคิด ‘แม่นางน้อยมีใจองอาจ หาด้อยกว่าชายชาติไม่ น่าเสียดายที่เป็นสตรี โดยธรรมชาติจึงอ่อนด้อยกว่าขั้นหนึ่ง หากถือกำเนิดเป็นบุรุษ ไม่แน่ว่าจะกระทำการอันลือลั่นออกมา’

ทั้งสามต่างมีความในใจ บังคับเรือแล่นรุดหน้า ยามหิวรับประทาน

เสบียง ยามกระหายก็ดื่มน้ำ สีอิ่งเจินฝึกวิชามังกรจำศีล ส่วนใหญ่หลับไหลไป สีอิ่งเจินจดบันทึกเคล็ดวิชามังกรซ่อน รวมปมเด่นของสถาบันสงฆ์กับสำนักพรต วิชามังกรจำศีลถอดแบบมาจากวิชาสิบสองนิทราเขาหัวซานของนักพรตยุคห้าราชวงศ์นามเฉินถวน ครั้งกระโน้นเฉินถวนบรรลุธรรมในฝัน นอนนิทราบนเขาหัวซานสามปีไม่ตื่น สีอิ่งเจินถือกำเนิดจากสำนักพรต เมื่อฝึกวิชานี้จึงพบความสำเร็จโดยที่ลงแรงเพียงครึ่งหนึ่ง

เวี่ยจือหยางวุ่นวายกับการฝึกเฟยเซวีย เพื่อให้ค้นหาลำเรือ แต่กลับไม่ง่ายดาย บางครั้งเฟยเซวียชักนำเรือเล็กแล่นเป็นระยะทางหลายสิบลี้ ยังไม่พบเห็นอันใด บางคราไปถึงที่หมาย แต่ไม่พบเรือใหญ่ มีแต่วาฬขนาดใหญ่อยู่กลางเกลียวคลื่น

แล่นเรือในลักษณะนี้ เวี่ยจือหยางเริ่มหมดความอดทน ดุด่าเฟยเซวียอยู่หลายคำ เยี่ยหลิงซูต้องกล่าวว่า "ร้อนรุ่มอันใด ไห่ตงชิงหยิ่งในศักดิ์ศรี ไม่อาจดุว่าตามอำเภอใจ ไม่เช่นนั้นพอสูญเสียความฮึกเหิม ภายหน้าจะกลายเป็นระย่นย่อ"

เวี่ยจือหยางพอฟัง ได้แต่กล้ำกลืนคำด่าทอไว้ อดทนฝึกเหยี่ยวต่อไป ผ่านไปครึ่งวัน เฟยเซวียบินกลับมาจากที่ไกลตา บินวนอยู่เหนือศีรษะทั้งหมด เป็นความหมายว่าที่ห่างไปมีเรือใหญ่ลำหนึ่ง

ก่อนหน้านี้เฟยเซวียส่งภาษาเหยี่ยวมาหลายครั้ง พอแล่นเรือไปหากมิใช่พบเห็นวาฬตัวใหญ่ ก็เป็นหินโสโครกขนาดใหญ่ หลงยินดีสูญเปล่า เวี่ยจือหยางจึงเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่ง แจวเรือไปเจ็ดแปดลี้ พลันเห็นที่ไกลตาชักใบเรือสีขาว ใต้ใบเรือเป็นเรือใหญ่ลำหนึ่ง กำลังแล่นฝ่าฟองคลื่นไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้

ทั้งหมดทั้งแตกตื่นทั้งยินดี เยี่ยหลิงซูกู่ร้องเสียงสดใส ดึงดูดความสนใจของเรือใหญ่ เวี่ยจือหยางก็เรียกตัวเฟยเซวียลงมา ให้เกาะอยู่บนหัวไหล่ ป้อนอาหารให้มื้อหนึ่ง

สือิ่งเจินก็ถูกเสียงกู่ปลุกตื่นขึ้นมา ลุกขึ้นนั่งเพ่งตามอง เห็นเรือใหญ่หันหัวเรือแล่นมาอย่างช้าๆ พลันเห็นเครื่องหมายเหยี่ยวดำบนใบเรือ ต้องหน้าแปรเปลี่ยนไป ร้องโพล่งว่า "ผิดท่าแล้ว เป็นวอโค่ว*"

เวี่ยจือหยางใจหายวาบ พอเพ่งตามองเห็นบุรุษหลายคนยืนอยู่ที่หัวเรือ อยู่ในชุดหลวมกว้าง สะพายดาบยาวเฉียงๆ ผมเผ้าแบ่งออกเป็นสามส่วน ระหว่างมวยผมเผยเห็นหนังศีรษะสีเขียวมันระยับ

ระหว่างอยู่ที่แม่น้ำฉินไหว เวี่ยจือหยางก็ได้ยินชื่ออื้อฉาวของวอโค่ว ทราบว่าพวกมันอาละวาดอยู่ตามชายฝั่งทะเลปล้นฆ่าอย่างโหดเหี้ยม คิดไม่ถึงบนท้องทะเลเวิ้งว้าง จะเผชิญคนร้ายเหล่านี้ จึงหันไปทางเยี่ยหลิงซูถามว่า "ทำอย่างไรดี?"

เยี่ยหลิงซูขมวดคิ้วกล่าวว่า "ทำอย่างไรอันใด ย่อมต้องขึ้นเรือไป"

เวี่ยจือหยางไม่ทันซักถาม เรือโจรสลัดก็เข้าใกล้ ชาววอเหยินที่หัวเรือชี้มือมายังเรือเล็ก ส่งเสียงหัวร่ออันดัง เรือใหญ่ไม่ลดความเร็ว หากกดทับมาดุจกำแพงชั้นหนึ่ง

เวี่ยจือหยางค่อยล่วงรู้เจตนารมณ์ของฝ่ายตรงข้าม การมาของวอโค่วครั้งนี้มิใช่เพื่อช่วยคน หากคิดจมเรือเล็ก รอจนทั้งสามตกน้ำ ค่อยกระโดดลงทะเลไปจับตัวมา ต้องร่ำร้องด่าทอในใจ จ้วงพายโดยแรง บังคับเรือเล็กพุ่งเฉียงๆ ไปวาเศษ เรือโจรสลัดก็แล่นเฉียดผ่านท้ายเรือไป

พลันได้ยินเสียงกู่ร้องดังสดใส เงาสีขาวเคลื่อนไหววูบหนึ่ง เยี่ยหลิงซูโผพุ่งขึ้นฟ้า สองเท้าเหยียบย่ำตัวเรือ ลอยตัวขึ้นบนดาดฟ้าเรือ

สือิ่งเจินร้องชมเชยว่า "ท่าร่างเหยียบนางแอ่นสะท้านมังกรอันประเสริฐ"

เวี่ยจือหยางเคยเห็นหวินฉังใช้วิชาตัวเบานี้ หากเอ่ยถึงความคล่องแคล่วว่องไว หวินฉังยังเหนือกว่า แต่หากเอ่ยถึงความอ่อนช้อย

---

* คำเรียกโจรสลัดญี่ปุ่น

งดงาม ไม่อาจเทียบเปรียบกับเยี่ยหลิงซู

เหล่า**วอเหยิน*** ตอนแรกใจหายวาบ พอเห็นว่าผู้มาเป็นหญิงงามปานหยาดฟ้า ก็บังเกิดราคะจิตขึ้น ส่งเสียงหัวร่ออย่างชั่วช้า กรีดมือวาดเท้าโถมเข้ามา ยังไม่ทันเข้าใกล้ ประกายเย็นเยียบก็วูบขึ้น สองคนแรกถูกกระบี่แทงใส่คอหอยล้มลง ที่หลงเหลือหน้าถอดสี หยุดเท้ามองดู เห็นหญิงสาวนั้นหน้าเย็นชาปานน้ำแข็ง กระบี่ชี้เฉียงลงสู่พื้น ปลายกระบี่มีโลหิตหยดหยาดลงมา

เหล่าวอเหยินส่งเสียงร้องเอะอะโวยวาย พากันชัก**ดาบวอเตา**** ส่งเสียงร้องอย่างโกรธแค้น เยี่ยหลิงซูกู่ร้องเบาๆ ชิงโถมใส่ฝูงชน ชาววอเหยินที่นำหน้ารู้สึกมีลมกระโชกผ่านใบหน้า ยังไม่ทันฟันดาบลง ก็เย็นวาบที่ตำแหน่งหัวใจ คุกเข่าโครมลงบนพื้น ศีรษะห้อยพับไปด้านข้าง สิ้นใจตาย

ดาบวอเตาถนัดในการฟาดฟัน เงื้อดาบขึ้นฟันลง สิ้นเปลืองเรี่ยวแรงยิ่ง ไม่อาจเทียบเปรียบกับกระบี่มังกรเขียวที่ยืดหดแปลบปลาบ เยี่ยหลิงซูพอเสือกส่งข้อมือออก ก็ปรากฏคนผู้หนึ่งล้มลง

วิชาเทพกระบี่เงาบินถนัดในการช่วงชิงชัยชนะจากความวุ่นวาย ชาววอเหยินเหล่านี้มีแต่ความห้าวหาญ ไหนเลยเทียบเท่ากระบี่ไวที่รวดเร็วเหนือธรรมดาได้ เพียงอึดใจเดียวก็ล้มตายลงกว่าครึ่ง ที่เหลือสองสามคนส่งเสียงร้องออกมา โยนดาบวอเตาทิ้ง หมุนตัววิ่งหลบหนี

วิ่งไปไม่ถึงสิบก้าว เยี่ยหลิงซูก็เคลื่อนไหวดุจควันเบาบางสายหนึ่ง พลิ้วถึงเบื้องหน้าคนทั้งสาม หญิงสาวงดงามดุจเทพธิดา แต่ชาววอเหยินทั้งสามคล้ายพบเห็นทูตคร่าวิญญาณ สร้างความแตกตื่นจนเข่าอ่อนระทวย คุกเข่าลงโขกศีรษะเป็นพัลวัน เยี่ยหลิงซูจึงสะบัดกระบี่ กล่าวว่า "ไม่ต้อง

---

* ชาวญี่ปุ่น

** ดาบซามูไร

คุกเข่าแล้ว ลุกขึ้นเถอะ"

คนทั้งสามดูจากท่าโบกมือของนาง ค่อยคืบคลานลุกขึ้น เยี่ยหลิงซูยังโบกมือทำท่าให้พวกมันดึงตัวผู้คนบนเรือเล็กทั้งสองขึ้นมา

เหล่าวอเหยินรีบหยิบฉวยไม้ยาวติดขอเกี่ยว เกี่ยวร่างเวี่ยจือหยางกับสีอิ่งเจินขึ้นบนเรือใหญ่ สีอิ่งเจินพอขึ้นถึงดาดฟ้าเรือ เห็นซากศพนอนตายเกลื่อนกลาด ต้องประนมมือกล่าวว่า "เทพเจ้าซำเซ็งโปรดปรานี บาปกรรมบาปกรรม"

เวี่ยจือหยางก็ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "แม่นางเยี่ย คนตายหมดสิ้น จะให้ใดแล่นเรือ?"

เยี่ยหลิงซูชี้มือไปยังชาววอเหยินทั้งสาม กล่าวว่า "พวกมันมิใช่คนหรือ?"

เวี่ยจือหยางกวาดมองแวบหนึ่ง ชาววอเหยินทั้งสามก็หน้าถอดสี คุกเข่าลงโขกศีรษะใหม่

ยามนั้นที่ห้องท้องเรือด้านล่างบังเกิดเสียงร่ำไห้ดังระงม มีทั้งบุรุษและสตรี เวี่ยจือหยางกลัวเยี่ยหลิงซูเปิดฉากฆ่าฟันอีก จึงชักกระบี่วชิระออกมา ชิงลงสู่ห้องท้องเรือด้านล่าง เห็นในห้องท้องเรือเก็บรักษาเงินทอง ของมีค่าไม่น้อย ยังมีห้องขังสองห้อง คุมขังบุรุษสตรีอายุเยาว์หลายสิบคน ทุกคนผมยุ่งเหยิงหน้ามอมแมม เสื้อผ้าขาดวิ่น พอเห็นเวี่ยจือหยาง ก็กล่าวภาษาฮั่นขอความช่วยเหลือ

เวี่ยจือหยางสอบถามดู ค่อยทราบว่าบุรุษสตรีเหล่านี้เป็นชาวฮั่นที่ถูกชาววอเหยินคร่ากุมมา จึงทลายประตูห้องขัง ปล่อยตัวทั้งหมดออกมา ทั้งหมดพากันคุกเข่ากล่าวขอบคุณ จากนั้นติดตามเวี่ยจือหยางขึ้นบนดาดฟ้าเรือ พอเห็นซากศพเกลื่อนกลาดถึงกับทั้งแตกตื่นทั้งยินดี พวกมันมีญาติมิตรตายใต้เงื้อมมือชาววอเหยินเหล่านี้ พอเห็นชาววอเหยินทั้งสาม เหล่าบุรุษก็โถมเข้าไป ทุบตีทั้งสามจนตาย

เวี่ยจือหยางอับจนปัญญา ได้แต่สั่นศีรษะทอดถอนใจ สตรีที่ได้รับความช่วยเหลือนางหนึ่งล่วงรู้ความในใจมัน กล่าวว่า "**เอินกง** *(ท่านผู้มีพระคุณ)* วางใจ พวกเราล้วนเป็นชาวประมง มีความสามารถในการบังคับเรือ ท่านคิดไปที่ใด เพียงบอกมาคำเดียว"

เวี่ยจือหยางยินดียิ่ง ยามนั้นที่หลงเหลือพากันห้อมล้อมเข้ามา กล่าวขอบคุณคนทั้งสาม ทั้งบอกเล่าเหตุการณ์ที่ถูกจับกุมให้ทราบ

คนเหล่านี้เป็นชาวประมงเมืองหนิงปอ ถูกชาววอเหยินจับตัวไว้ ยึดถือเป็นทาส เตรียมส่งไปขายที่**ตงอิ๋ง*** ตลอดรายทางถูกหยามย่ำยี ในใจความจริงบังเกิดความสิ้นหวัง คิดไม่ถึงว่าจะได้รับความช่วยเหลือ ได้เห็นแสงตะวันใหม่ เวี่ยจือหยางตอนแรกตำหนิเยี่ยหลิงซูฆ่าคนมากเกินไป แต่พอได้ยินพฤติกรรมชั่วช้าของชาววอเหยิน ค่อยเห็นว่าหญิงสาวฆ่าไม่ผิด

เยี่ยหลิงซูพอฟังจบ พลันหันไปกล่าวว่า "สีเต้าเจี้ยง วอโค่วทำร้ายชาวบ้านร้านถิ่น ใช่ถือว่าจูหยวนจางบกพร่องต่อหน้าที่หรือไม่?"

สีอิ่งเจินเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว "วอโค่วก่อเหตุเภทภัยมานาน ราชวงศ์เรามิใช่ไม่ปราบปราม ซิ่นกว๋อกงทังเหอได้รับพระบัญชา จัดตั้งฐานที่มั่นตามชายฝั่งทะเล ป้องกันมิให้วอโค่วขึ้นฝั่ง แต่ชายฝั่งทะเลมีความยาวนับหมื่นลี้ ยากป้องกันได้ เมื่อสี่ปีก่อนซิ่นกว๋อกงล้มป่วยเสียชีวิต ผู้มาแทนที่ไม่แข็งขัน วอโค่วจึงกำเริบเสิบสานอีกครา"

เวี่ยจือหยางอดกล่าวมิได้ว่า "เมื่อยากระวังป้องกัน ไยไม่พาลจู่โจมมังกรเหลือง วอโค่วมาก่อหวอดที่แผ่นดินจงหยวน พวกเราก็ยกกำลังไปเหยียบรังของมัน"

สีอิ่งเจินกล่าวว่า "กล่าวไปง่ายดาย ยามกระทำยากเย็น ครั้งกระโน้นทัพมองโกลกล้าแข็งเพียงไหน แต่เคยกรีธาทัพไปบุกตงอิ๋งสองครั้ง ล้วนเผชิญกับลมพายุ เรือรบจมหายหมดสิ้น ตอนนี้ภัยคุกคามต่อต้าหมิงมิใช่

---

* ญี่ปุ่น

ทางทะเล หากแต่อยู่ทางเหนือ ตราบใดที่มองโกลไม่พินาศ ราชวงศ์เราไม่อาจนอนตาหลับได้?”

ยามนั้นชาวประมงทั้งหลายโยนซากศพลงทะเล รุดมาสอบถามเส้นทางเดินเรือจากทั้งสาม เวี่ยจือหยางไม่ทันตอบคำ เยี่ยหลิงซูชิงกล่าวว่า “มุ่งตะวันตก กลับแผ่นดินจงหยวน”

เวี่ยจือหยางรีบถามว่า “แม่นางเยี่ย ท่านไม่คิดกลับเกาะตะวันออกหรือ?”

เยี่ยหลิงซูส่ายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “ข้าพเจ้าเมื่อออกจากเกาะตะวันออก ก็ไม่คิดกลับไปอีก”

เวี่ยจือหยางงงงันวูบจึงถามว่าเพราะเหตุใด เยี่ยหลิงซูขอบตาแดงก่ำหาตอบคำไม่ หมุนตัวผละจากไป

เหล่าชาวประมงสามารถกลับคืนสู่มาตุภูมิ ล้วนเกิดความยินดี เวี่ยจือหยางหวนนึกถึงคำมั่นสัญญาที่ให้ไว้กับเจียงเสี่ยวหลิว รู้สึกผิดต่อมัน จากนั้นครุ่นคิด เจียงเสี่ยวหลิวเป็นศิษย์เกาะตะวันออก ควรรั้งอยู่บนเกาะตนเองเพียงเป็นแรงงานคนหนึ่ง รั้งอยู่ไปมีความหมายอันใด จากนั้นนึกถึงจูเหว่ย จากกันสองปี ไม่ทราบองค์หญิงน้อยสุขสบายดีหรือไม่ นึกถึงตอนนี้ความคิดกลับแผ่นดินจงหยวนก็รุ่มร้อนขึ้นมา

เยี่ยหลิงซูเติบโตขึ้นบนเกาะตะวันออก รู้วิชาเดินเรือ นางศึกษาดูเข็มทิศ จากนั้นออกคำสั่ง ทั้งหมดชักใบเรือขึ้น มุ่งหน้าไปทางตะวันตกเฉียงใต้

สีอิ่งเจินไม่สามารถตื่นนาน พอได้รับการจัดสรรที่พักก็หลับใหลไป เวี่ยจือหยางอยู่ว่างไร้เรื่องราว จึงฝึกเฟยเซวียที่หัวเรือ หนึ่งคนหนึ่งเหยี่ยวยิ่งมายิ่งสอดรับกัน พอเรียกหามันก็บินมา พอออกคำสั่งก็บินจากไป หากไม่มีเรื่องราวใด ก็เกาะอยู่บนหัวไหล่เวี่ยจือหยาง มันมีลักษณะองอาจ ตาเหยี่ยวคมกล้า ชาวประมงมองดูแต่ไกล ล้วนบังเกิดความครั่นคร้าม

นี่เรียกว่าสวรรค์เป็นใจ คืนนั้นเกิดลมตะวันออกโชยพัด ใบเรือกินลมเต็มที่ เรือแล่นไม่หยุดยั้ง พอเที่ยงวันที่สามก็มองเห็นแผ่นดินใหญ่ เยี่ยหลิงซูสั่งให้นำเรือจอดเทียบฝั่งที่เงียบสงบ ทั้งขนย้ายทรัพย์สินบนเรือลงมา แจกจ่ายให้กับชาวประมง นำกลับไปยังบ้านเกิด

ทั้งหมดกล่าวขอบคุณไม่ขาดปาก หญิงสาวชาวประมงหลายนางขอรั้งอยู่ปรนนิบัติเยี่ยหลิงซู นางต้องสิ้นเปลืองคารมมากมาย ค่อยเกลี้ยกล่อมพวกนางจากไป

ไม่นานให้หลัง ที่ชายฝั่งคงเหลือผู้คนทั้งสาม หลังจากมุ่งตะวันตกไปครึ่งวัน มาถึงหมู่บ้านชาวประมงแห่งหนึ่ง พอสอบถามดูค่อยทราบว่าเป็นอำเภอติ้งไห่เขตเมืองหนิงปอ ขึ้นเหนือไปไม่ไกลก็เป็นนครหลวง เวี่ยจือหยางนึกถึงว่าเข้าใกล้จูเหว่ย หัวใจต้องอุ่นระอุขึ้นมา

วันนั้นทั้งสามพักอาศัยในบ้านชาวนา เวี่ยจือหยางนำเฟยเซวียออกนอกหมู่บ้านไปล่าสัตว์ นกเหยี่ยวสีขาวใช้เวลาไม่นาน ก็จับกระต่ายป่าสามตัว เวี่ยจือหยางหิ้วเหยื่อเดินทางกลับ พลันเห็นเยี่ยหลิงซูนั่งอยู่ใต้ต้นไม้กำลังเพ่งดูอันใด หารู้สึกตัวไม่ว่ามีคนเข้าใกล้

เวี่ยจือหยางเกิดความคึกคะนอง วางเหยื่อย่องฝีเท้าเข้าใกล้ เห็นเยี่ยหลิงซูถือกระดาษแผ่นหนึ่ง บนกระดาษเขียนตัวหนังสืออย่างถี่ยิบ กลับเป็นเคล็ดวิชามังกรซ่อน

เวี่ยจือหยางใจหายวาบ มันความจริงเข้าใจว่าเคล็ดวิชาอยู่ที่สีอิ่งเจิน คิดไม่ถึงว่าจะอยู่ในมือเยี่ยหลิงซู ต้องส่งเสียงร้องออกมา สร้างความแตกตื่นแก่เยี่ยหลิงซูจนกระโดดปราดขึ้น ซุกเก็บเคล็ดวิชาไว้ในอกเสื้อ พอเหลียวหน้ามาเห็นเป็นเวี่ยจือหยาง ต้องร้องถามว่า “ท่านร่ำร้องอันใด?”

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “แม่นางเยี่ย ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว ท่านคงขโมยไก่ของผู้อื่น”

เยี่ยหลิงซูหน้าแดงสดใส ร้องเพ้ยกล่าวว่า “ท่านจึงขโมยไก่ เป็นพังพอนเป็นสุนัขจิ้งจอก”

เวี่ยจือหยางมองดูสีหน้านาง อดถามมิได้ว่า “เคล็ดวิชามังกรซ่อนไฉนอยู่ที่ท่าน?”

เยี่ยหลิงซูเงยหน้าขึ้นกล่าวว่า “แล้วจะเป็นไร สือิ่งเจินชมดูได้ ข้าพเจ้าไฉนดูไม่ได้?” นางเลิกคิ้วขึ้น กล่าวว่า “ท่านก็ต้องการดูหรือ อย่างนั้นท่านร้องขอต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะให้ท่านชมดูแวบหนึ่ง”

เวี่ยจือหยางยักไหล่กล่าวว่า “มิใช่กระดาษแผ่นหนึ่งหรอกหรือ มีอันใดน่าดู?”

เยี่ยหลิงซูแค่นหัวร่อกล่าวว่า “นี่เป็นเคล็ดวิชาฝีมือที่ยากพบพาน ไม่ทราบมีผู้ฝึกวิชาบู๊มากน้อยเท่าใดแม้ยามหลับฝันยังคิดชมดูสักแวบหนึ่ง ข้าพเจ้าไม่เชื่อว่าท่านไม่หวั่นไหวใจ”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “วิชาฝีมือหรือ ข้าพเจ้าไม่สนใจเท่าใด ฝึกปรือได้ก็ฝึกปรือ ฝึกปรือไม่ได้ก็ไม่ฝึกปรือ”

“ท่านไม่ต้องการดูจริงๆ?”

“ใช่แล้ว ไม่ดูแม้สักคำเดียว”

เยี่ยหลิงซูมองดูมัน แววตาเปลี่ยนเป็นอ่อนโยนลง ถามเบาๆ ว่า “เวี่ยจือหยาง หลังจากนี้ท่านมีความคิดอ่านใด?”

เวี่ยจือหยางตอบว่า “ข้าพเจ้าจะกลับนครหลวงไป หาตัวฆาตกรที่ทำร้ายท่านพ่อ”

เยี่ยหลิงซูขบริมฝีปาก ชั่วครู่จึงกล่าว “คนผู้นั้นเล่า ท่านต้องการพบนางหรือไม่?”

เวี่ยจือหยางงงงันวูบจึงถามว่าผู้ใด เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “เป็นจูเหว่ย นางมิใช่อยู่ในนครหลวงหรอกหรือ?”

เวี่ยจือหยางว้าวุ่นใจขึ้นมา ไม่ทราบกล่าวกระไรดี เยี่ยหลิงซูมองดู

มันแวบหนึ่ง แววตาหม่นหมองลง ก้มศีรษะมองดูปลายเท้าตัวเอง กล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า “ไฉนไม่กล่าววาจา เมื่อไปถึงนครหลวง จะได้พบกับนางแล้ว”

เวี่ยจือหยางเห็นนางมีสีหน้าประหลาดพิกล พอจะคาดเดาความคิดของนางออก ต้องร้องโพล่งว่า “แม่นางเยี่ย ท่านยังจำเจียงเสี่ยวหลิวได้หรือไม่?”

เยี่ยหลิงซูถามว่า “เอ่ยถึงมันทำอะไร?” เวี่ยจือหยางเมื่อกล่าวจากปาก ได้แต่กัดฟันกล่าวว่า “ท่านยังไม่ทราบ มันเคยกล่าวชมเชยท่าน บอกว่าความงามของแผ่นดินตกเป็นของท่านครึ่งหนึ่ง อีกครึ่งหนึ่งค่อยแบ่งปันให้กับผู้อื่น คนผู้นี้แม้หยาบกร้าน กลับมีจิตใจดีงาม...”

มันทราบว่าเจียงเสี่ยวหลิวหลงรักเยี่ยหลิงซู จึงพยายามส่งเสริมเจียงเสี่ยวหลิว มิคาดไม่ทันกล่าวจบ เห็นหญิงสาวหน้าซีดเผือด ดวงตาคล้ายปกคลุมด้วยหมอกชั้นหนึ่ง เวี่ยจือหยางพอสบตากับนาง ต้องอึ้งไปวูบ ไม่สามารถกล่าวสืบต่อ

เยี่ยหลิงซูถามว่าไฉนไม่กล่าวต่อ เวี่ยจือหยางเห็นสายตานางไม่เป็นมิตร ได้แต่ฝืนหัวร่อกล่าวว่า “ถึงอย่างไรมันเป็นคนดีคนหนึ่ง”

เยี่ยหลิงซูเบือนหน้าไปทางอื่น กล่าวเสียงเย็นชาว่า “มันดีหรือเลวเกี่ยวข้องใดกับข้าพเจ้า?”

เวี่ยจือหยางตะกุกตะกักว่า “นี่...” เยี่ยหลิงซูแค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า “เวี่ยจือหยาง ท่านพูดจาให้กับเจียงเสี่ยวหลิว หวังให้ข้าพเจ้าชมชอบมันหรือ?”

นางพอกล่าวเปิดโปง เวี่ยจือหยางกลับปากอ้าตาค้างไป กล่าวจากใจจริง มันเห็นว่าเจียงเสี่ยวหลิวกับเยี่ยหลิงซูไม่ใช่บุคคลประเภทเดียวกัน แต่ภายใต้คุณธรรมน้ำมิตร หากตนเองไม่บอกกล่าวต่อนาง เกรงว่าในชีวิตเยี่ยหลิงซูไม่ล่วงรู้ถึงน้ำใจที่เจียงเสี่ยวหลิวมีต่อนาง นึกถึงตอนนี้ต้อง

ผงกศีรษะรับ

เยี่ยหลิงซูจับจ้องมองเวี่ยจือหยาง พลันผงกศีรษะกล่าวว่า “ประเสริฐ เวี่ยจือหยาง ท่านประเสริฐมาก...” ไม่ทันขาดคำ ก็สะบัดหน้ากลับเข้าห้องหับ

เวี่ยจือหยางยกมือเคาะศีรษะ ด่าทอตัวเองเลอะเลือนโง่งม ไม่สมควรกล่าววาจาเลอะเทอะเหล่านี้ต่อเยี่ยหลิงซู จากนั้นนึกตำหนิเจียงเสี่ยวหลิว ไม่ชมชอบหญิงอื่น พานชมชอบเยี่ยหลิงซู หญิงสาวนางนี้งามนั้นงามอยู่ แต่จิตใจเฉกเช่นเข็มก้นสมุทร ยากจะหยั่งคำนวณได้

ตกกลางคืนสีอิ่งเจินตื่นขึ้นมา ทั้งสามรับประทานอาหารด้วยกัน เวี่ยจือหยางอาศัยแสงตะเกียงน้ำมัน ลอบสังเกตสีหน้าเยี่ยหลิงซู เห็นนางวางตัวเป็นปรกติ เวี่ยจือหยางคาดเดาว่าเพลิงโทสะของนางสงบลงแล้ว จึงปลุกปลอบสมาธิเล่าเรื่องชวนหัว แต่สีอิ่งเจินเกิดความหงอยเหงา เพียงยิ้มเล็กน้อย เยี่ยหลิงซูคล้ายจิตใจไม่อยู่กับตัว เงียบงันตลอดเวลา เวี่ยจือหยางรู้สึกไร้รสชาติ ในใจคล้ายถูกกดทับด้วยหินใหญ่ก้อนหนึ่ง

เช้าวันรุ่งขึ้น เวี่ยจือหยางจัดเตรียมอาหารเช้า แล้วไปปลุกเรียกเยี่ยหลิงซู ร้องเรียกอยู่สองคำ หามีเสียงตอบรับไม่ สตรีเจ้าของบ้านพลันเดินออกมา กล่าวว่า “ท่านปลุกเรียกคุณหนูนั้นหรือ นางจากไปตั้งแต่เช้า ก่อนไปให้เราบอกต่อท่านว่าจากกันวันนี้คงไม่พบกันอีก ขอให้ท่านถนอมตัว ดูแลเต้าเจี้ยงท่านนั้นให้ดี”

เวี่ยจือหยางคล้ายถูกสายฟ้าฟาดใส่ร่าง พริบตานั้นบังเกิดความคิดนานัปการ เห็นว่าโลกหล้ากว้างไพศาล เส้นทางลำบากยากเข็ญ เยี่ยหลิงซูเป็นหญิงสาวลำพัง ไหนเลยออกท่องเที่ยวได้ นางมีพลังฝีมือมิใช่ชั่ว แต่เพียงอาศัยพลังฝีมือ ไม่แน่ว่าทุกเรื่องราวจะสมปรารถนา ยกตัวอย่างเช่น หลังจากนี้นางพักอยู่ที่ใด รับประทานอะไร หากเจ็บไข้ได้ป่วยจะให้ผู้ใด

ดูแล?

พลันเห็นสตรีเจ้าของบ้านมองดูตนเอง ดวงตาทอแววตำหนิติเตียน เวี่ยจือหยางจึงรีบถามว่า "**ต้าเหนียง** *(คำเรียกสตรีกลางคน)* นางบอกว่าคิดไปที่ใด?"

สตรีเจ้าของบ้านอดกล่าวมิได้ว่า "คุณหนูนั้นงดงามยิ่ง ท่านคลาดจากนาง ต้องนึกเสียใจไปชั่วชีวิต โอ เมื่อเห็นนางหลั่งน้ำตา เราผู้เฒ่าพลอยหัวใจสลาย"

เวี่ยจือหยางใจหายวาบ ถามว่า "ท่าน ท่านบอกว่านางร้องไห้?"

"นางกล่าวไปกล่าวไป น้ำตาก็ไหลหลั่งออกมา เราถามนางว่าร้องไห้อันใด นางเพียงสั่นศีรษะ ไม่กล่าวว่ากระไร"

เวี่ยจือหยางรีบถามว่า "ต้าเหนียง นางที่แท้ไปทางทิศใด?" สตรีเจ้าของบ้านขบคิดแล้วชี้ไปทางตะวันตก กล่าวว่า "ทางด้านนั้น..."

เวี่ยจือหยางไม่รอให้นางกล่าวจบ ก็รีบรุดออกจากบ้าน วิ่งตะบึงไปทางตะวันตก ครุ่นคิดว่าหวินซวีไปยังภูเขาคุนหลุน ภูเขาคุนหลุนอยู่ทางตะวันตก เยี่ยหลิงซูไปทางตะวันตก คงไปเสาะหาหวินซวี

มันวิ่งตะบึงอย่างสุดฝีเท้า ในใจทั้งร้อนรุ่มทั้งเลื่อนลอย ไม่ทราบว่าไฉนไล่กวดตามหญิงสาวไป แต่มีความรู้สึกว่าหากไม่ตามเยี่ยหลิงซูไป ชีวิตนี้คงต้องนึกเสียใจภายหลัง

อึดใจเดียววิ่งเป็นระยะทางสิบลี้ มาถึงปากทางสามแพร่ง ค่อยหยุดยั้งลง เวี่ยจือหยางเรียกหาเฟยเซวีย สั่งให้บินค้นหา ยังไม่พบเห็นร่องรอยของหญิงสาว เยี่ยหลิงซูแสดงว่าระวังป้องกันอยู่ก่อน ใช้วิธีหลบรอดจากสายตาคมกล้าของไห่ตงชิง

เวี่ยจือหยางมองไปยังเส้นทางข้างหน้า บนเส้นทางไร้ผู้คน ในดงไม้ข้างทางแว่วเสียงร้องของ**นกเขียนคิ้ว*** ตอนแรกยังไพเราะจับใจ พอสดับ

---

* นกเลี้ยงชนิดหนึ่ง ลำตัวเป็นสีน้ำตาล หัวและหลังมีลาย ขอบตาสีขาวราวกับขนคิ้ว เสียงร้องไพเราะจับใจ

ฟังอยู่ครู่หนึ่ง ค่อยกลับกลายเป็นเศร้าหดหู่

เวี่ยจือหยางยืนอยู่ครู่หนึ่ง ค่อยกลับบ้านพักชาวนา รอจนสีอิ่งเจินตื่นขึ้นมา ก็บอกเรื่องที่เยี่ยหลิงซูจากไปโดยไม่ล่ำลาให้ทราบ

สีอิ่งเจินเห็นมันท้อแท้ทอดอาลัย จึงยิ้มพลางกล่าวว่า "เจ้าหวั่นวิตกอันใด แม่นางเยี่ยมิใช่หญิงสาวธรรมดา ตอนแรกชงต้าซือเปิดเผยชาติกำเนิดของนาง คิดลั่นกระสุนนัดเดียวยิงนกสามตัว ทำลายคนของตระกูลหวินสามชีวิต สุดท้ายหวินซวีสองพ่อลูกล้วนหลงกล บ้างหลบหนีบ้างซ่อนตัว ปล่อยให้เกาะตะวันออกตกอยู่ในอันตราย มีแต่แม่นางเยี่ยกล้ำกลืนความอัปยศรั้งอยู่ จึงไม่ตกหลุมพรางของหลวงจีนใหญ่ ต่อมาฮัวหมิงถูกคร่ากุม เป็นนางตัดใจยอมเป็นหยกศิลาล้วนแหลกลาญ ซัดเข็มทองออกไป เพียงอาศัยข้อนี้ ศิษย์เกาะตะวันออกหลายร้อยคนไม่มีผู้ใดเทียบได้ เมื่อไปถึงเกาะไร้เทียมทาน ชงต้าซือจับตัวเจ้าเอาไว้ บีบบังคับเรามอบภาพความลับฟ้าบรรจงสร้างออกไป เป็นนางเสนอหน้าแก้ไขสถานการณ์ ชงต้าซือวางแผนจัดการกับผู้คน สุดท้ายกลับพลาดท่าเสียทีนาง"

เวี่ยจือหยางพอฟังค่อยคลายใจลง ปากกล่าวว่า "แต่ว่านางมีนิสัยดื้อรั้น อยู่ดีๆ ก็ลงมือ หากเผชิญยอดฝีมือ จะรับมือได้อย่างไร?"

สีอิ่งเจินกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "นางได้รับถ่ายทอดยอดวิชาจากหวินซวี ในโลกน้อยคนที่เอาชนะนางได้ อีกประการ เคล็ดวิชามังกรซ่อนอยู่ในมือนาง ความสำเร็จของแม่นางน้อยนี้มีแต่เหนือกว่าเจ้า ไม่อ่อนด้อยกว่าเจ้า"

เวี่ยจือหยางฉุกใจคิด ถามว่า "เคล็ดวิชามังกรซ่อนเป็นเต้าเจี้ยงมอบต่อนางหรือ?"

สีอิ่งเจินเงียบงันชั่วขณะจึงผงกศีรษะช้าๆ กล่าวว่า "เมื่อวานเจ้าออกไปล่าสัตว์ นางได้ทวงถามเคล็ดวิชาจากเรา บอกว่าเราเป็นคุรุกษัตริย์ต้าหมิง วันใดที่ตกตาย เคล็ดวิชามังกรซ่อนต้องตกเป็นของจูหยวนจาง

เกาะตะวันออกกับต้าหมิงไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกัน ให้เราคืนเคล็ดวิชาแก่เกาะตะวันออก”

มันกล่าวอย่างเฉื่อยชา แต่เวี่ยจือหยางฟังเลศนัยออก สีอิ่งเจินสูญเสียพลังฝีมือ หากเยี่ยหลิงซูบังคับทวงถาม นักพรตชราก็อับจนปัญญา

นึกถึงตอนนี้ เวี่ยจือหยางบังเกิดความว้าวุ่นใจ มันความจริงเข้าใจว่าตนเองเข้าใจในตัวเยี่ยหลิงซู แต่ดูเหมือนว่ามันยังไม่ล่วงรู้จิตใจหญิงสาวอย่างถ่องแท้ ไม่ว่าเรื่องราวความรัก ตลอดจนคุณธรรมโดยรวม ล้วนเป็นมันคิดเข้าข้างตนเอง

สีอิ่งเจินเห็นมันมีสีหน้าเลื่อนลอย จึงถามว่า “เจ้าคิดอะไร?” เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างลังเลว่า “เรื่องนี้นางไฉนไม่เอ่ยถึงแม้สักคำเดียว?”

สีอิ่งเจินยิ้มพลางถามว่า “หากบอกต่อเจ้า เจ้าจะทำอะไร?” เวี่ยจือหยางงงงันวูบ ครุ่นคิดว่าหากตนเองล่วงรู้ ต้องหาทางขัดขวางอย่างแน่นอน

สีอิ่งเจินผงกศีรษะกล่าวว่า “หากเจ้าล่วงรู้ คงต้องขัดขวาง แต่นางไม่คิดแตกหักกับเจ้า จึงฉวยโอกาสที่เจ้าไม่อยู่ทำการเคลื่อนไหว ดังนั้นบอกว่าแม่นางน้อยแม้ร้ายกาจ ยังไม่อาจหักใจต่อเจ้า หากเจ้ามีใจต่อนางนางจะไม่ไปจากเจ้า โอ เราความจริงเข้าใจว่าพวกเจ้าทั้งสองร่วมกันฝ่าฟันอันตราย จะบังเกิดจิตปฏิพัทธ์ขึ้น ไหนเลยจะคาดสายรุ้งจางหายพลัน ฝันดีไม่จีรัง ไม่ทราบว่าเจ้าคาดคิดอย่างไร กลับปฏิเสธผู้คนโดยไร้เยื่อใย”

นักพรตชราบอกกล่าวอย่างตรงๆ เวี่ยจือหยางต้องงงงันวูบ พลันขบกรามกรอดคุกเข่าลง สร้างความตื่นเต้นสงสัยแก่สีอิ่งเจินจนถามว่า “เด็กน้อย เจ้าทำอะไร?”

เวี่ยจือหยางตัดใจกล่าวว่า “สีเต้าเจี้ยง มีเรื่องหนึ่งหากข้าพเจ้าบอกออกไป ขอท่านอย่าได้ตำหนิ”

สีอิ่งเจินผงกศีรษะ ให้มันบอกมาฟังดู เวี่ยจือหยางจึงบอกเล่าเหตุการณ์ที่เข้าสู่วังหลวง ได้รู้จักจูเหว่ย บังเกิดจิตปฏิพัทธ์ ต่อมาออก

อุบายออกจากวัง สุดท้ายต้องแยกจากจูเหว่ยออกไป

สีอิ่งเจินรับฟังจนตื่นเต้นสงสัยยิ่ง ต้องเลิกคิ้วติดต่อกัน หลังจากฟังจบ ค่อยปรบมือทอดถอนใจกล่าวว่า "ที่แท้เจ้าฝึกวิชากำลังภายในจากมัจฉาหินวิถีเทพ มิน่าเล่าจึงสมบูรณ์กลมกลืน ทั้งลึกล้ำสุดจะหยั่ง ที่คาดคิดไม่ถึงยิ่งกว่าคือ นางในดวงใจของเจ้ากลับเป็นศิษย์ของเรา" เอ่ยถึงตอนนี้ต้องสั่นศีรษะกล่าวว่า "น่าเสียดาย น่าเสียดาย"

เวี่ยจือหยางรีบถามว่า "น่าเสียดายอันใด?"

"น่าเสียดายที่จูหยวนจางมีชาติตระกูลต่ำต้อย หลังจากปราบดาภิเษกเป็นฮ่องเต้ เพราะกลัวชนชาวโลกดูแคลน จึงให้ความสำคัญกับศักดิ์ฐานะ หากล่วงรู้เรื่องนี้ ต้องฆ่าเจ้ายุติเรื่องราว แม้แต่เราก็ไม่อาจเปลี่ยนใจของเขา"

เวี่ยจือหยางยอมรับว่า "เต้าเจี้ยงกล่าวถูกต้อง แต่ไม่ทราบเพราะเหตุใด หลายปีนี้ข้าพเจ้าเฝ้าคิดถึงนาง ยิ่งอยู่ห่างยิ่งคิดถึง ทุกครั้งที่เป่าขลุ่ย ข้างหูมักแว่วเสียงพิณของนาง โอ ข้าพเจ้าไม่มุ่งมาดปรารถนาอันใด ขอเพียงอยู่ข้างกายนาง แอบดูนางแวบเดียวก็พอ"

สีอิ่งเจินสั่นศีรษะกล่าวว่า "เด็กน้อยหลงงมงายไปแล้ว ต่อให้ได้พบนางแล้วจะเป็นไร นางมีศักดิ์เป็นองค์หญิง จะช้าเร็วต้องสยุมพร เมื่อถึงเวลานั้นเจ้าเฝ้าดูอยู่ด้านข้าง รังแต่เพิ่มความกลัดกลุ้มใจ เจ้าเป็นคนชาญฉลาด ไยไม่ใช้กระบี่ปัญญาสะบั้นใยรัก ยุติสัมพันธ์รักนี้แต่เนิ่นๆ?"

เวี่ยจือหยางพอฟัง ก็เกิดความพลุ่งพล่านใจ ครุ่นคิดขึ้น *'ใช่แล้ว เราความจริงคิดยุติเรื่องราว จึงเดินทางไปยังเกาะตะวันออก เข้าใจว่าเมื่ออยู่กลางทะเล อาจสามารถลืมเลือนนาง แต่สุดท้ายกลับกลัดกลุ้มเป็นทวีคูณ'* นึกถึงตอนนี้ บังเกิดความท้อแท้ทอดอาลัย ผุดลุกขึ้นกล่าวว่า "เอาเถอะ เรื่องเมื่อครู่เป็นข้าพเจ้าเกิดความคิดชั่วแล่น กล่าวเพ้อเจ้อออกไป"

สีอิ่งเจินรู้ซึ้งถึงเรื่องราวทางโลก ทราบว่ารักอันงมงายของเวี่ยจือ

หยางต้องไม่มีผลสรุป แต่มันกับเวี่ยจือหยางคบหาเป็นสหายต่างวัย ตอนอยู่บนเกาะไร้เทียมทาน เป็นเวี่ยจือหยางเสี่ยงเป็นเสี่ยงตาย ค่อยรักษาชีวิตมาได้ นักพรตชราถือกำเนิดจากสำนักพรต แต่ให้ความสำคัญกับ "บุญคุณน้ำใจ" ดังนั้นยินยอมถูกดรรชนีย้อนทวนเคี่ยวกรำทรมาน ไม่ยอมปลงพระชนม์หงอู่ฮ่องเต้ตามความประสงค์ของหวินซวี

ตอนนี้เห็นเวี่ยจือหยางตรมตรอมเพราะรัก พลอยอึดอัดกลัดกลุ้มทั้งคิดส่งเสริมรักอันงมงายของมัน แต่ก็เห็นว่าเรื่องนี้บังคับแข็งขืนเกินไป หลังจากรีรอลังเลจึงกล่าว "หากว่าเพียงพบกับองค์หญิง มิใช่ไม่มีหนทางเช่นนี้เถอะ เจ้าปลอมตัวเป็นเด็กรับใช้ ติดตามเราไปยังนครหลวง จูเหว่ยเป็นศิษย์ของเรา เราพอไปถึงนครหลวง ต้องเข้าวังไปพบกับนาง เมื่อถึงเวลาเราอ้างว่าป่วยหนัก ให้เจ้าคอยปรนนิบัติอยู่ด้านข้าง เจ้าย่อมได้พบกับนางแล้ว"

เวี่ยจือหยางยินดียิ่ง รีบกล่าวว่า "วิธีนี้ดียิ่ง"

สือิ่งเจินกล่าวเสียงเครียดว่า "ดีอันใด เจ้าติดตามเราเข้านครหลวงต้องทำตามเราสามข้อ"

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "อย่าว่าแต่สามข้อ ต่อให้สามร้อยข้อก็ได้"

สือิ่งเจินถลึงตาใส่เวี่ยจือหยางแล้วค่อยกล่าวว่า "หนึ่ง เจ้าเคยเข้าสู่นครหลวง ไม่อาจใช้ชื่อเวี่ยจือหยางอีก เจ้าเมื่อปลอมเป็นเด็กรับใช้ ย่อมต้องมีฉายานาม ศิษย์รุ่นต่อไปของสำนักเราอยู่ในรุ่นเต้า วิชากำลังภายในของเจ้าได้จากหลิงเต้าหยิน อย่างนั้นเรียกว่าเต้าหลิงเถอะ"

เวี่ยจือหยางรับคำว่า "ตกลง เต้าหลิงก็เต้าหลิง" กล่าวพลางครุ่นคิดในใจ *'เต้าหลิงออกเสียงตรงกับคำว่า**เต้าหลิ่ง*** มิใช่อุดหูขโมยกระดิ่งหรอกหรือ?'*

---

* แปลว่าขโมยกระดิ่ง

สีอิ่งเจินกล่าวสืบต่อ “สอง เจ้าเมื่อพบกับเหว่ยเอ๋อ ไม่อาจทักทายทำความรู้จัก ยิ่งไม่อาจกระทำผิดทำนองคลองธรรม หากก่อเกิดเรื่องราวขึ้น แม้แต่เราก็ไม่อาจช่วยเหลือเจ้า”

เวี่ยจือหยางลังเลเล็กน้อยจึงกล่าว “ตกลง ข้าพเจ้าจะพยายามอย่างสุดความสามารถ”

สีอิ่งเจินดูออกว่ามันกล่าวไม่ตรงกับใจ ต้องฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ส่วนประการสาม หากไม่ถึงคราจำเป็น ห้ามมิให้แสดงฝีมือ แนววิชาฝีมือของเจ้าต่างกับเรา หากเปิดเผยออกมา จะสะกิดความสงสัยของผู้คน”

เวี่ยจือหยางหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า “ประการนี้มิต้องให้ท่านบอกกล่าว ข้าพเจ้าฝึกคัมภีร์เทพคีตนิรมิตกลับตาลปัตร พลังลมปราณโคจรหมุนเวียนวุ่นวาย คิดลงมือไม่ง่ายดาย”

สีอิ่งเจินพอฟัง รีบถามไถ่ต้นสายปลายเหตุ เวี่ยจือหยางได้แต่บอกเรื่องเป่าบทเพลงเทพคีตาหมุนรอบกลับตาลปัตร เป็นเหตุให้พลังลมปราณติดค้างอยู่ในเส้นลมปราณ ไม่อาจใช้กำลังภายในออกไป

สีอิ่งเจินค่อยทราบว่ามันคิดช่วยคลี่คลายดรรชนีย้อนทวน จนตัวเองประสบภัย ต้องทอดถอนใจกล่าวว่า “เด็กอันประเสริฐ นี่ล้วนสืบเนื่องจากเรา โอ เราพรตเฒ่าติดค้างน้ำใจเจ้าอีกรายหนึ่ง”

เวี่ยจือหยางกล่าวโดยไม่นำพาว่า “เต้าเจี้ยงไยต้องเกรงอกเกรงใจไป ตอนนี้ข้าพเจ้าไม่เจ็บไม่ปวด กินได้นอนหลับ ถึงแม้ว่าไม่อาจโคจรพลังลมปราณ ผ่านไปสักระยะเวลาหนึ่งคงดีขึ้น”

สีอิ่งเจินกวาดมองมันแวบหนึ่ง คิดกล่าวแต่แล้วกล้ำกลืนไว้ ครุ่นคิดขึ้น ‘เด็กผู้นี้ไม่รู้จักหนักเบา หลิงเต้าหยินเป็นยอดคนระดับใด เคล็ดวิชากำลังภายในของท่านไหนเลยแก้ไขกลับกลายได้ วิชากำลังภายในชั้นสูงเช่นนี้ พอฝึกปรือผิดพลาด ไหนเลยฟื้นคืนดีได้ ดีที่มันมีพลังการฝึกปรืออ่อนด้อย เพียงสูญเสียพลังฝีมือ หากฝึกถึงขั้นลึกล้ำ ถูกธาตุไฟเข้าแทรก

เกรงว่าจะมีอันตรายถึงแก่ชีวิต' แต่ก็กลัวว่าเวี่ยจือหยางบังเกิดความหวาดหวั่นพรั่นกลัว จึงกล้ำกลืนคำพูดเอาไว้ เพียงผงกศีรษะรับ

ทั้งสองพอรับประทานอาหารเช้าก็ออกเดินทาง วันนั้นเข้าสู่อำเภอติ้งไห่ เวี่ยจือหยางล้วงแผ่นทองที่เวี่ยเส้าฟงทิ้งให้ไว้แลกเป็นเงิน ซื้อรถม้าคันหนึ่งเป็นพาหนะ ทั้งทำตามคำสั่งสีอิ่งเจิน สั่งตัดชุดพรตสองชุด

เมื่อกลับถึงโรงเตี๊ยมที่พัก สีอิ่งเจินให้เวี่ยจือหยางสวมใส่ชุดพรต เวี่ยจือหยางมองดูภาพตนเองในกระจก กล่าวด้วยความหวาดวิตกว่า "รูปร่างหน้าตาของข้าพเจ้าไม่เปลี่ยน ใช่ถูกผู้คนจดจำออกหรือไม่?"

สีอิ่งเจินสั่นศีรษะกล่าวว่า "เปรียบกับสองปีก่อน เจ้าสูงใหญ่กว่าเดิม บวกกับถูกลมโชยแดดแผดเผา สีผิวเปลี่ยนเป็นคล้ำลง หน้าตาก็เกิดความเปลี่ยนแปลง ทั้งแต่งกายชุดพรต เท่ากับซุบตัวใหม่แล้ว" หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า "จูหยวนจางเกิดความคิดอยู่ก่อนว่าเจ้าตายแล้ว หากเพียงพบหน้าคราเดียว คาดว่าคงไม่เป็นไร ส่วนเหลิ่งเสียนมีสายตาคมกล้า ไม่แน่ว่าจะจดจำเจ้าออก แต่มันช่วยเหลือเจ้าหลบหนีออกจากวัง มีเลศนัยอยู่ในใจ ต้องไม่กล้ากล่าวเปิดโปง หนึ่งเดียวที่น่าวิตกคือจูเหว่ย นางมีจิตใจอ่อนไหว หากจดจำเจ้าออก ลืมตัวเสียกิริยาก็ย่ำแย่แล้ว"

เวี่ยจือหยางนึกภาพเหตุการณ์ที่พบหน้าจูเหว่ย ต้องใจเต้นตูมตาม ปรารถนาใคร่โบยบินถึงวังต้องห้าม สีอิ่งเจินแจกแจงผลได้ผลเสีย ความจริงหวังให้มันรู้ตัวล่าถอย มิคาดกลับกลายเป็นตรงกันข้าม เพิ่มความครุ่นคิดคำนึงถึงแก่มัน ต้องสั่นศีรษะทอดถอนใจออกมา

หลังจากพักแรมคืนหนึ่ง วันรุ่งขึ้นขับรถขึ้นเหนือ ระหว่างทางสีอิ่งเจินตื่นขึ้นมา ก็ถ่ายทอดพิธีรีตองของสำนักพรตแก่เวี่ยจือหยาง เวี่ยจือหยางร่ำเรียนอยู่สองวัน ยามยกมือวางเท้า กลับละม้ายคล้ายนักพรตน้อยอยู่บ้าง

จากนั้นครุ่นคิดว่าขลุ่ยหยกเป็นจูเหว่ยกำนัลให้ เวลาพบหน้าต้องเผยพิรุธออกมา ดังนั้นเมื่อเวี่ยจือหยางผ่านตัวเมืองแห่งหนึ่ง ก็แวะซื้อขลุ่ยที่ทำจากไผ่เซียงเฟยแขวนอยู่ข้างเอว ส่วนขลุ่ยเขียวศูนยตาวางรวมกับกระบี่วชิระ ใช้ถุงแพรห่อหุ้มไว้

ไม่นานให้หลังก็เข้าสู่พื้นที่**อิ่งเทียนฝู่*** เห็นสถานที่เจริญรุ่งเรือง ประชากรคับคั่ง เวี่ยจือหยางจากแผ่นดินจงหยวนไปนานปี ยามนี้พบพานผู้คนในนครหลวงอีก สร้างความสะท้อนใจยิ่ง

เห็นกำแพงเมืองของนครหลวงปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้า สีอิ่งเจินกลับเรียกรั้งเวี่ยจือหยางไว้ กล่าวว่า "นักพรตมีสถานที่ไปของนักพรต ก่อนที่ฮ่องเต้จะเบิกตัวเข้าเฝ้า พวกเราจะพักที่อารามหยางหมิงกวนที่นอกเมือง"

เวี่ยจือหยางได้แต่หันหัวม้า ขับรถถึงเชิงเขาเฉี่ยงซาน มองแต่ไกลเห็นอารามพรตปลูกสร้างอยู่ท่ามกลางพุ่มพฤกษ์ ตัดทางศิลาหยกขาวถึงหน้าซุ้มประตู บนซุ้มประตูตั้งป้ายหยกจารึกอักษร "**เช่อเจี้ยนหยางหมิงกวน** *(อารามหยางหมิงกวนสร้างโดยราชโองการ)*"

อารามหยางหมิงกวนจัดเป็นทรัพย์สินฮ่องเต้ ผู้คนทั่วไปห้ามเข้าใกล้ เวี่ยจือหยางถือกำเนิดที่นครหลวง ยังไม่เคยเข้าไป รถม้าไม่ทันเข้าใกล้ นักพรตที่เฝ้าประตูก็ออกมาขวางหน้า วางอำนาจบาตรใหญ่ห้ามมิให้เข้าไป

สีอิ่งเจินค่อยเลิกหน้าต่างรถขึ้น นักพรตที่เฝ้าประตูถึงกับใจหายวาบ รีบคุกเข่าลงโขกศีรษะ เรียกหาเป็น**เหล่าเสินเซียน** *(เซียนวิเศษผู้เฒ่า)* นักพรตน้อยในอารามเห็นแต่ไกล รีบรุดไปรายงานเจ้าอาราม พริบตานั้นแว่วเสียงย่ำระฆังเคาะแผ่นหยก นักพรตที่มีตำแหน่งหน้าที่ต่างๆ เดินออกจากซุ้มประตู จนถึงหน้ารถม้า ก้มศีรษะคำนับ เรียกหาเหล่าเสินเซียน

เวี่ยจือหยางชมดูจนลอบแลบลิ้นด้วยความตระหนก สีอิ่งเจินกลับ

---

* เป็นชื่อสถานที่ที่จูหยวนจางตั้งขึ้น กำหนดให้เป็นราชธานีของราชวงศ์หมิง ปัจจุบันคือเมืองนานกิง

ขมวดคิ้ว โบกมือบอกว่ามิต้องมีพิธีรีตอง พลางยื่นมือออกไป เวี่ยจือหยางก็ประคองคนลงจากรถม้า

เจ้าอารามที่นำหน้าเหล่านักพรตมีสีหน้าตื่นเต้นสงสัย น้อมคำนับกล่าวว่า "เหล่าเสินเซียนไม่สบายหรือ?"

สีอิ่งเจินกล่าวว่า "เพียงอายุมากร่างกายทรุดโทรม กลับเป็นเต้าชิงท่านยิ่งมายิ่งหนุ่มแน่นแล้ว"

นักพรตเต้าชิงมีสีหน้ากระอักกระอ่วนกล่าวว่า "เหล่าเสินเซียนล้อเล่นแล้ว ท่านผู้เฒ่าลำบากตรากตรำตลอดทาง ขอให้ศิษย์ปรนนิบัติรับใช้"

สีอิ่งเจินปฏิเสธคำหนึ่ง ชี้มือไปยังเวี่ยจือหยาง กล่าวว่า "นี่เป็นเด็กรับใช้ที่เราเพิ่งรับไว้ ฉายาเต้าหลิง มีมันก็พอแล้ว" พลางเกาะแขนของเวี่ยจือหยาง เดินช้าๆ ไปยังประตูอาราม

นักพรตเต้าชิงถูกปฏิเสธ สีหน้าบัดเดี๋ยวแดงก่ำบัดเดี๋ยวขาวซีด ถือแส้ปัดติดตามหลังอย่างเงียบงัน ในอารามตัดเส้นทางร่มรื่น เวี่ยจือหยางประคองนักพรตชราเดินทางระยะทางหนึ่ง เข้าสู่ห้องหับห้องหนึ่ง เห็นภายในห้องจัดตั้งกระเรียนหยก กระถางทอง ปูพรมลายปัก ไม่คล้ายเป็นสถานที่ของผู้บำเพ็ญพรต กลับคล้ายอยู่ในวังเจ้า เวี่ยจือหยางชมดูจนตาลายละลาน พลันได้ยินสีอิ่งเจินกระซิบที่ข้างหูว่า "เด็กน้อย ตอนนี้ทราบแล้วว่าเราไฉนไม่ชมชอบรั้งอยู่ในนครหลวงกระมัง?"

เวี่ยจือหยางทราบแน่แก่ใจ ปากกลับกล่าวว่า "ข้าพเจ้าไหนเลยทราบได้?"

สีอิ่งเจินขมวดคิ้วกล่าวว่า "เจ้าดูสถานที่นี้" เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "ที่นี้ดียิ่ง ทั้งฟุ่มเฟือยทั้งภูมิฐาน"

สีอิ่งเจินถลึงตาใส่กล่าวว่า "ดีอันใด เข้มข้นมิสู้อ่อนจาง คร่ำครึมิสู้เรียบง่าย นี่เป็นที่อยู่ของผู้บำเพ็ญพรตหรือ?"

เวี่ยจือหยางแทบหัวร่อออกมา จากนั้นฉุกคิดว่านักพรตเต้าชิงอยู่ด้านข้าง สีอิ่งเจินก็นึกถึงเจ้าอารามเต้าชิง จึงโบกมือกล่าวว่า "ท่านไปได้ที่นี้ไม่ต้องการท่าน"

นักพรตเต้าชิงยิ้มประจบ บอกว่าจะไปจัดเตรียมอาหาร จากนั้นล่าถอยออกจากห้อง

เวี่ยจือหยางประคองนักพรตชรานั่งลง ปากกล่าวว่า "สีเต้าเจี้ยง ท่านไม่ชมชอบความฟุ้งเฟ้อ ไยไม่ปลดเปลื้องทองหยกทิ้งไป?"

สีอิ่งเจินทอดถอนใจกล่าวว่า "ในโลกมีผู้บำเพ็ญพรตนอนกลางดิน กินกลางทราย รับประทานพืชและถั่ว พอพบเห็นทองหยกความงามเอาแต่หลบลี้หนีหน้า แท้จริงแล้วหากทำเช่นนั้น กลับแสดงว่าในใจนึกหวั่นหวาด ส่วนลึกของจิตใจพวกมัน ยังบังเกิดความต้องการต่อยศศักดิ์และความงาม ดังนั้นมุ่งบำเพ็ญเพียร คิดสะกดจิตมารไว้ แต่ว่าสิ่งที่เรียกว่าจิตมาร ยิ่งสะกดควบคุม ยิ่งกำเริบรุนแรง เฉกเช่นราดน้ำมันบนกองเพลิง รังแต่เพิ่มพูนสภาวะกว่าเดิม"

เวี่ยจือหยางกล่าวถามว่า "ทำอย่างไรจึงควบคุมจิตมารได้?"

สีอิ่งเจินกล่าวว่า "มรรควิถีเช่นสายน้ำ หากคล้อยตามจะสาดเทเป็นพันลี้ แม้นฝืนทวนจะเกิดคลื่นยักษ์บดบังฟ้า ดังนั้นกษัตริย์อวี่กำจัดอุทกภัย แทนที่จะปิดกั้นมิสู้ขุดลอก เหลียวดูสรรพวัตถุ ดูจากภายนอกผิดแผกแตกต่าง แต่ดูจากภายในมาจากเนื้อเดียวกัน หากว่ารู้ซึ้งถึงข้อนี้ จะยึดถือทองหยกเป็นธุลีดิน เห็นว่าโฉมสะคราญเป็นกระดูกขาว คนอยู่ในโขดหินผาคล้ายอาศัยอยู่ในหอวิเศษ นั่งอยู่ใต้ห้องหับรโหฐาน ยึดถือว่าอยู่ในที่โล่ง"

เวี่ยจือหยางฟังความหมายในวาจาสีอิ่งเจินออก นักพรตชรากลัวว่าตนเองพบเห็นทองหยกแพรพรรณ จะจมอยู่กับความฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือย จึงกล่าวเตือนสติล่วงหน้า ยามนั้นกล่าวว่า "เต้าเจี้ยงกล่าวถูกต้อง นี่เรียกว่าดื่มสุราไม่เมามาย พบเห็นความงามไม่ซ่องเสพ เกิดจากโคลนตมไม่มัว

หมอง อยู่ในโลกียวิสัยไม่แปดเปื้อน”

สีอิ่งเจินพอฟังเกิดความตื่นเต้นสงสัย กล่าวถามว่า “คำพูดเหล่านี้เป็นเจ้าคิดอ่านเองหรือ?”

“ย่อมมิใช่ นี่เป็นคำกล่าวของเหลิ่งเสียน”

สีอิ่งเจินขมวดคิ้วกล่าวว่า “เรากับเหลิ่งเสียนคบหาโดยผิวเผิน คิดไม่ถึงมันเป็นขันทีผู้หนึ่ง ความคิดอ่านกลับสอดรับกับมรรควิถี”

เวี่ยจือหยางอดถามมิได้ว่า “สีเต้าเจี้ยง เหลิ่งเสียนมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม ไฉนยอมรับใช้จูหยวนจาง?”

สีอิ่งเจินกวาดมองมันแวบหนึ่งกล่าวว่า “อย่างนั้นเจ้าลองบอกมา เราไฉนไม่ยอมลอบสังหารจูหยวนจาง?”

เวี่ยจือหยางงงงันวูบจึงกล่าวว่า “เพราะว่าเต้าเจี้ยงยึดถือคุณธรรม”

สีอิ่งเจินยิ้มพลางกล่าวว่า “เหลิ่งเสียนก็เช่นกัน มันติดค้างจูหยวนจางสามชีวิต จึงยอมลดตัวลงรับใช้”

เวี่ยจือหยางกะพริบตากล่าวว่า “สามชีวิต? ข้าพเจ้าเพียงได้ยินว่าแมวมีเก้าชีวิต คนก็มีสามชีวิตหรือ?”

สีอิ่งเจินกล่าวว่า “กล่าวไปยืดยาวยิ่ง เหลิ่งเสียนผู้นี้ความจริงเป็นศิษย์สระเหยาฉือภูเขาเทียนซาน”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “สระเหยาฉือภูเขาเทียนซานมิใช่ที่อยู่ของพระมารดาซีอ๋องมู่หรอกหรือ?”

สีอิ่งเจินหัวร่อออกมากล่าวว่า “สระเหยาฉือนี้มิใช่สระเหยาฉือนั้น แต่ปฐมาจารย์ของสระเหยาฉือภูเขาเทียนซานก็เป็นยอดหญิงพิสดารที่เคยติดตามพระมารดาซีอ๋องมู่ ฉายาม้าขาวหงสาเขียว**หลิวอิงอิง*** หลังจากนั้นศิษย์ของสระเหยาฉือล้วนเป็นสตรี เร้นกายที่ภูเขาเทียนซาน น้อยครั้งจะเข้าสู่ยุทธจักร

---

* ตัวละครในวีรกรรมผู้กล้า

"อาจารย์ของเหลิ่งเสียนก็เป็นศิษย์สตรีของสระเหยาฉือ เพราะเพื่อหลบหน้าศัตรู จึงปลอมตัวเป็นนางกำนัล ซ่อนตัวอยู่ในราชสำนักมองโกล เนื่องเพราะถูกชะตากับเหลิ่งเสียน ดังนั้นถ่ายทอดวิชาฝีมือให้ เหลิ่งเสียนหลังจากฝึกฝีมือสำเร็จ ก็เป็นคนสนิทของกษัตริย์หยวนซุ่นตี้ ต่อมาราชวงศ์มองโกลตกต่ำ เว่ยกว๋อกงฉีต๋าตีเมืองต้าตูแตก กษัตริย์มองโกลหลบหนีขึ้นเหนือ ในใจไม่ยินยอมพร้อมใจ จึงส่งเหลิ่งเสียนมาลอบสังหารเจ้าชีวิตขุนนางต้าหมิง

"เหลิ่งเสียนพอเข้าสู่แดนจงหยวน เป้าหมายแรกเป็นฉีต๋า แต่ว่าฉีต๋าชะตาไม่ถึงฆาต เหลียงซือฉินประจวบติดตามทัพใหญ่ขึ้นเหนือ ตอนนั้นอยู่ในกระโจมของฉีต๋า สระเหยาฉือกับตระกูลเหลียงมีความสัมพันธ์อันลึกล้ำ เมื่อซีคุนหลุนเดินทางผ่านภูเขาเทียนซาน เคยทิ้งเคล็ดวิชาฝีมือไว้เล่มหนึ่ง หลิวอิงอิงตีความแตกฉาน บัญญัติเป็นลมปราณดาวหางกับดรรชนีมารเย็น ดังนั้นเหลิ่งเสียนพอลงมือ เหลียงซือฉินก็ล่วงรู้ความเป็นมาของมัน จึงสยบมันไว้ แต่เห็นแก่การคบหาของคนรุ่นก่อน ดังนั้นปล่อยปละละเว้นเหลิ่งเสียน

"แต่ว่าเหลิ่งเสียนไม่รับน้ำใจ ก่อนไปบอกว่า *'ท่านไม่ฆ่าเรา ต้องนึกเสียใจภายหลัง ฉีต๋าเพียงเป็นสุนัขรับใช้ ฆ่าทิ้งไม่ถือเป็นความสามารถ อันว่าประหารงูตัดหัวลงมา ภายในสามเดือน เราจะปลิดศีรษะบนบ่าของจูหยวนจางลงมาให้จงได้'*

"เหลียงซือฉินลั่นปากปล่อยคนแล้ว ไม่อาจคืนคำได้ จึงบอกว่าภายในสามเดือน ตนเองจะขัดขวางมิให้มันสมปรารถนา หลังจากที่เหลิ่งเสียนจากไป เหลียงซือฉินก็ส่งจดหมายถึงเรา บอกเรื่องทั้งหมดให้ทราบ ตอนนั้นเราอยู่ที่นครหลวง พอได้รับจดหมายจึงรายงานต่อจูหยวนจาง จูหยวนจางกลับกล่าวว่า *'เดิมพันนี้น่าสนใจยิ่ง เรากลับต้องการดูว่าขันทีของกษัตริย์มองโกลผู้นี้มีฝีมืออันใด'*

"พระองค์ไม่นำพา เรากลับเฝ้าระวังพรักพร้อม ผ่านไปเดือนเศษ ขณะที่เราคลายการป้องกัน เหลิ่งเสียนพลันปรากฏกายขึ้น คนผู้นี้เร้นกายเข้ามาในระยะสิบวา เราค่อยรู้สึกตัว วิชาฝีมือของสระเหยาฉือพลิกแพลงชั่วร้าย เราประมือกับมัน แทบพลาดท่าเสียที เหลิ่งเสียนแสร้งเป็นจู่โจมใส่เรา ถือโอกาสโถมใส่จูหยวนจาง เงื้อแส้ปัดหมายลงมือ แต่แล้วมีคนตบไหล่มันฉาดหนึ่ง..."

เวี่ยจือหยางถามโพล่งว่าผู้ใด จากนั้นยกมือตบหน้าผากตนเองกล่าวว่า "คงเป็นเหลียงซือฉินแล้ว"

สีอิ่งเจินผงกศีรษะรับ เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "มันไฉนล่วงรู้ว่าเหลิ่งเสียนจะปลงพระชนม์จูหยวนจาง หรือว่ามันสะกดรอยตามเหลิ่งเสียนมา?"

"มิผิด เหลียงซือฉินไม่เพียงสะกดรอยตามเหลิ่งเสียน ทั้งติดตามเป็นเวลาเดือนเศษ"

"เหลิ่งเสียนไม่รู้สึกตัวหรือ?"

"มันไม่รู้สึกตัวแม้แต่น้อย"

เวี่ยจือหยางใจเต้นระทึกขึ้น มันรับทราบความร้ายกาจของเหลิ่งเสียนมาแล้ว ด้วยฝีมือของมันกลับถูกผู้คนสะกดรอยตามแรมเดือนยังไม่รู้สึกตัว อย่างนั้นความสำเร็จของเหลียงซือฉินเป็นที่น่าตระหนกนัก

สีอิ่งเจินบอกเล่าว่า "เหลิ่งเสียนยามตื่นตระหนก ต้องถือแส้ปัดค้างไว้ มันสำนึกตัวว่ามิใช่คู่มือเหลียงซือฉิน จึงหลับตาลงรอความตาย เหลียงซือฉินก็ไม่คิดปล่อยเสือคืนป่า ขณะจะลงมือ จูหยวนจางพลันร้องบอกว่าช้าก่อน จากนั้นถามเหลิ่งเสียนว่า *'เจ้าเป็นขันทีของกษัตริย์มองโกลหรือ?'*

"เหลิ่งเสียนผงกศีรษะรับ จูหยวนจางถามว่า *'เราเปรียบกับมันเป็นอย่างไร?'* เหลิ่งเสียนตอบว่า *'มันสู้ท่านไม่ได้'* จูหยวนจางจึงเสนอให้มัน

ผละจากความมืดสู่แสงสว่าง เหลิ่งเสียนกลับกล่าวว่า *'กษัตริย์มองโกลแม้สู้ท่านไม่ได้ แต่หนึ่งขุนนางไม่รับใช้สองเจ้าชีวิต เราแม้ร่างแหลกลาญเป็นผุยผง ก็ไม่ขอทรยศต่อนายเก่า'* จูหยวนจางจึงผงกศีรษะกล่าวว่า *'อย่างนั้นท่านไปได้แล้ว'...*"

เวี่ยจือหยางรับฟังถึงตอนนี้ ต้องถามโพล่งว่า "ปล่อยปละละเว้นมันในลักษณะนี้หรือ?"

สือิ่งเจินกล่าวว่า "เรารับฟังก็ใจหายวาบ ไม่ทราบฮ่องเต้ไฉนปล่อยปละละเว้นคนร้ายผู้หนึ่ง เหลิ่งเสียนก็บังเกิดความตื่นเต้นสงสัย กล่าวว่า *'เราได้รับพระบัญชาจากกษัตริย์มองโกล ต้องปลิดชีวิตท่าน วันนี้ท่านปล่อยปละละเว้นเรา พรุ่งนี้เรายังจะฆ่าท่าน'*

"จูหยวนจางบอกว่า *'เราอยู่ที่นี้ ท่านฆ่าได้อย่างเต็มที่'* เหลิ่งเสียนหันกายจากไป คราครั้งนี้หายสาบสูญแรมเดือน แม้แต่เหลียงซือฉินก็หาตัวมันไม่พบ จวบกระทั่งคืนไหว้พระจันทร์ จูหยวนจางชมจันทร์กลับเข้าเมือง ควบม้าผ่านสะพานจูเชวี่ย เหลิ่งเสียนพลันทะยานขึ้นจากน้ำ ใช้ดาบเดียวฟันทั้งคนและม้าเป็นสี่ท่อน..."

เวี่ยจือหยางอุทานดังอากล่าวว่า "จูหยวนจางตายแล้วหรือ อย่างนั้นไฉน..."

สือิ่งเจินฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "จูหยวนจางนั้นไม่ใช่ตัวจริง เพียงเป็นตัวปลอมคนหนึ่ง"

เวี่ยจือหยางค่อยได้คิดกล่าวว่า "ตัวปลอม จูหยวนจางทราบว่าเหลิ่งเสียนคิดฆ่าพระองค์?"

สือิ่งเจินกล่าวว่า "พระองค์เป็นเจ้าชีวิตผู้ยิ่งใหญ่ เมื่อทราบว่าคนร้ายซุ่มอยู่เบื้องนอก ย่อมต้องระวังป้องกัน ก่อนอื่นเรากับเหลียงซือฉินผลัดกันเฝ้ารักษาอยู่ด้านข้าง ยังมี เวลาออกไปจะใช้ตัวปลอม ทั้งจัดกำลังอารักขา เหลิ่งเสียนใช้วิชาเต่าจำศีลกลั้นลมหายใจ ซ่อนตัวอยู่ก้นแม่น้ำ

ครึ่งชั่วยาม พอลงมือก็จู่โจมอย่างกราดเกรี้ยว กลับฆ่าตัวปลอมไป เหลิ่งเสียนสำนึกตัวว่าหนีไม่รอด จึงละทิ้งดาบรับการจับกุม เหล่าองครักษ์ได้รับคำสั่งล่วงหน้า จึงไม่ฆ่ามัน เพียงคุมตัวมันถึงเบื้องหน้าจูหยวนจาง

"เหลิ่งเสียนพอพบเห็นตัวจริง ค่อยทราบว่าหลงกล จูหยวนจางถามว่า *'ขันที เราไว้ชีวิตเจ้าอีกครั้ง เจ้ายังจะฆ่าเราหรือไม่?'* เหลิ่งเสียนตอบว่า *'นี่เป็นภาระหน้าที่ ไม่กล้าปฏิเสธ'* จูหยวนจางจึงกล่าว *'ตกลง เราปล่อยปละละเว้นเจ้าอีกครั้ง หากเจ้ายังพลาดพลั้งจะทำอย่างไร?'* เหลิ่งเสียนตอบว่า *'หากพลาดพลั้งอีก เราจะเชือดคอตาย'* จูหยวนจางก็ผงกศีรษะกล่าวว่า *'ตกลง ท่านไป'* "

เวี่ยจือหยางอดถามมิได้ว่า "เหลิ่งเสียนเลิกล้มหรือไม่?"

สือิ่งเจินกล่าวว่า "ย่อมไม่ มันทราบว่าเรากับเหลียงซือฉินอยู่ด้านข้าง ต้องฆ่าจูหยวนจางไม่ได้ หลังจากครุ่นคิดดู เห็นว่ามีเพียงช่วงเวลาหนึ่งที่เราไม่อยู่ข้างกายจูหยวนจาง เด็กน้อยลองคาดเดาว่าเป็นเวลาใด?"

เวี่ยจือหยางกลอกตาตลบหนึ่งแล้วกล่าว "ช่วงเวลาปลดทุกข์หรือ?"

สือิ่งเจินชมเชยว่าเด็กร้ายกาจคาดเดาถูกต้อง จากนั้นกล่าวว่า "ผ่านไปหนึ่งเดือน พอดีครบกำหนดสามเดือน เหลิ่งเสียนไม่ทราบใช้วิธีใด เร้นกายมาถึงห้องน้ำในวัง จูหยวนจางก็มาตามกำหนดเวลา แต่ตอนนั้นเหลียงซือฉินติดตามอยู่ด้านข้าง คนผู้นี้ฝึกวิชาโสตฟ้าสดับดิน พบว่าในห้องน้ำมีคน จึงสนทนากับจูหยวนจางที่เบื้องนอก จากนั้นตนเองผลักประตูเข้าไป เหลิ่งเสียนเข้าใจว่าจูหยวนจางเข้ามาจึงลงมือ สุดท้ายถูกเหลียงซือฉินสยบไว้

"เมื่อมาถึงเบื้องหน้าจูหยวนจาง เหลิ่งเสียนชิงกล่าวว่า *'ไม่ต้องกล่าวแล้ว เราจะปลิดศีรษะตนเองมอบต่อท่าน'* จูหยวนจางยิ้มพลางกล่าวว่า *'ครั้งก่อนเป็นแม่น้ำ ครั้งนี้เป็นห้องน้ำ ครั้งต่อไปท่านคิดลงมือที่ใด?'*

"เหลิ่งเสียนเบิกตาค้าง ชั่วครู่จึงถามว่า *'ท่านยังกล้าปล่อยตัวเรา?'* จูหยวนจางกล่าวว่า *'มีอันใดไม่กล้า ขงเบ้งคร่ากุมเบ้งเฮกเจ็ดครั้งเจ็ดครา เราเป็นเจ้าชีวิต ไหนเลยสู้ขงเบ้งไม่ได้ เจ้ากล้าฆ่าเรา เราก็กล้าปล่อยเจ้า'*

"เหลิ่งเสียนตะลึงลานชั่วขณะ กล่าวว่า *'เราเพียงเป็นขันทีผู้หนึ่ง'* จูหยวนจางกล่าวว่า *'ขันทีมีทั้งดีและเลว ท่านจงรักภักดีต่อผู้เป็นนาย ถือว่าหายากยิ่ง ท่านเมื่อบอกว่ากษัตริย์มองโกลสู้เราไม่ได้ มันล่วงรู้ความจงรักภักดีของท่าน มอบหมายหน้าที่สำคัญให้ หากเราฆ่าท่าน ไยมิใช่แสดงว่าสู้มันไม่ได้?'*

"เหลิ่งเสียนพอฟัง พลันคุกเข่าลง ร้องบอกว่า *'เหลิ่งเสียนเป็นคนต่ำช้า แม้ตายไม่น่าเสียดาย ฝ่าบาทละเว้นเราสามครั้ง เหลิ่งเสียนแม้ตายแล้วเกิดใหม่สามครั้งคราก็ไม่สามารถตอบแทนได้ ได้แต่ลดตัวเป็นม้าลาติดตามอยู่ข้างกายฝ่าบาท จวบจนตายค่อยเลิกรา'* "

"เราพอฟังจึงทัดทานว่าคนผู้นี้ลึกซึ้งชั่วร้าย ไม่อาจไว้วางใจได้ จูหยวนจางกลับเดินเข้ามาแก้มัดให้กับเหลิ่งเสียนด้วยตนเอง กล่าวว่า *'ท่านเรียกว่าเหลิ่งเสียนหรือ ประเสริฐมาก นับแต่นี้ติดตามเราเถอะ'*

เวี่ยจือหยางรับฟังจนแลบลิ้นออกมา กล่าวว่า "จูหยวนจางไม่กลัวถูกเหลิ่งเสียนจ้วงแทงจากทางด้านหลังหรือ?"

สือิ่งเจินถอนใจเบาๆ กล่าวว่า "นี่เป็นส่วนที่เหนือผู้คนของพระองค์ ในอัจฉริยบุรุษที่เราพบพานมา ไม่มีผู้ใดเกินจูหยวนจางกับเหลียงซือฉิน แต่เอ่ยถึงการมองคนอย่างถ่องแท้ แม้แต่เหลียงซือฉินก็ไม่เทียบเท่าจูหยวนจาง พระองค์ยอมเสี่ยงอันตราย แลกมาถึงนักรบเดนตายที่ยอมถวายชีวิตให้ นับแต่นั้นเป็นต้นมา เหลิ่งเสียนขับไล่ศัตรูเข้มแข็งให้แก่พระองค์นับครั้งไม่ถ้วน ขอเพียงขันทีชราผู้นี้อยู่ข้างกาย ก็ไม่มีผู้ใดทำร้ายจูหยวนจางได้"

เอ่ยถึงตอนนี้มองดูเวี่ยจือหยาง กล่าวอย่างจริงจังว่า "ในคนข้างกาย

จูหยวนจาง ที่ยากตอแยที่สุดคือเหลิ่งเสียน หากเจ้าเข้าวังหลวง บุคคลแรกที่ต้องระวังป้องกันคือมัน"

เวี่ยจือหยางผงกศีรษะอย่างเงียบงัน สีอิ่งเจินบอกเล่าอยู่ครู่ใหญ่ บังเกิดความง่วงเหงา ยามนั้นทางอารามหยางหมิงกวนส่งอาหารมา สีอิ่งเจินรับประทานอาหารแล้วล้มตัวลงนอน

รอจนมันหลับสนิท เวี่ยจือหยางก็ล่าถอยออกจากห้อง พอเหลียวหน้ามอง เห็นนักพรตเต้าชิงรออยู่หน้าประตู พอเห็นมันก็ยิ้มระรื่นกล่าวว่า "ศิษย์น้องเต้าหลิง เรารอท่านเป็นเวลานานแล้ว"

เวี่ยจือหยางใจเต้นระทึกขึ้น รีบกล่าวว่า "**กวนจู่** *(เจ้าอาราม)* สบายดี พรตผู้น้อยไหนเลยกล้าเรียกพี่เรียกน้องกับท่าน?"

นักพรตเต้าชิงกล่าวว่า "ศิษย์น้องไยต้องถ่อมตนไป ทั้งหมดล้วนจัดอยู่รุ่นเต้า ย่อมต้องเรียกพี่เรียกน้องกัน ท่านเพิ่งมาใหม่ ยังไม่ล่วงรู้รายละเอียด ตามลำดับรุ่นของหุบเขากว้างไพศาล ลำดับรุ่นอิ่งมีเพียงเหล่าเสินเซียนคนเดียว รองลงมาคือลำดับรุ่นเต้า แม้นับรวมเราท่านเข้าไปมีเพียงสามคน ศิษย์พี่เต้าเยียนอยู่ไกลถึงเมืองเป่ยผิง ส่วนศิษย์ร่วมสำนักที่เป็นเพศฆราวาส ศิษย์พี่มีเอี้ยนอ๋อง หนิงอ๋อง ศิษย์น้องมีองค์หญิงเป่าฮุย ทุกคนล้วนเป็นทายาทมังกร ดังนั้นเพียงอาศัยคำ *'เต้าหลิง'* ทั่วทั้งอารามหยางหมิงกวนแห่งนี้ นอกจากเหล่าเสินเซียนและเราผู้พี่แล้ว ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ใหญ่กว่าท่าน ผู้ใดกล้าไม่คารวะต่อท่าน จะฟาดโบยก้นผู้นั้น"

นักพรตผู้นี้กล่าววาจาอย่างสนิทสนม คล้ายคบหากันมาหลายสิบปี เวี่ยจือหยางรับฟังจนเคลิบเคลิ้มอยู่บ้าง ดีที่สีอิ่งเจินชิงบอกกล่าวหลักการครองตนต่อมันก่อน จึงไม่หลงงมงาย กล่าวว่า "กวนจู่ล้อเล่นแล้ว พรตผู้น้อยมีน้ำหนักสักกี่ชั่ง กระต่ายไหนเลยหนักเท่าคชสารได้?"

นักพรตเต้าชิงตำหนิว่า "กวนจู่อันใด เรียกเราว่าศิษย์พี่ ศิษย์น้องมีน้ำหนักของท่าน ไม่ต้องดูถูกตนเองเกินไป เหล่าเสินเซียนให้ความสำคัญ

กับท่าน ในภายหน้าเราผู้พี่ยังต้องพึ่งพาท่าน”

เวี่ยจือหยางหัวร่อมิออกร้องไห้ไม่ได้ มีความรู้สึกว่าเจ้าอารามหยางหมิงกวนผู้นี้ปราศจากคุณลักษณะของเพศบรรพชิตแม้แต่น้อย ไม่ทราบว่าสีอิ่งเจินไฉนรับมันเป็นศิษย์ ตอนที่อยู่บนเกาะเต่ายักษ์ศักดิ์สิทธิ์ สีอิ่งเจินเพียงเอ่ยถึงศิษย์ทั้งสี่ หามีชื่อเต้าชิงไม่ นักพรตเต้าชิงบอกว่าตนเองอยู่ลำดับรุ่นเต้า คงจัดอยู่ประเภทแอบอิงผู้มีอำนาจ ปิดทองใส่หน้าตนเอง

นักพรตเต้าชิงทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งฉุดลากเวี่ยจือหยางเข้าสู่ตึกหลัง ภายในตึกเผากำยานชงชา จัดผลไม้หายาก เวี่ยจือหยางถูกเชิญให้นั่งประจำที่อันทรงเกียรติ เด็กรับใช้สองคนปรนนิบัติอยู่ทางซ้ายขวา คนหนึ่งยกน้ำชา คนหนึ่งเสนอผลไม้ เรียกหาเป็น**ซือสูจู่** *(คำเรียกบุคคลรุ่นเดียวกับอาจารย์ปู่)* เรียกหาจนเวี่ยจือหยางขนลุกเกรียว

หลังจากรับน้ำชาผลไม้ นักพรตเต้าชิงก็ไล่เด็กรับใช้ออกไป กล่าวว่า “ขอศิษย์น้องอย่าได้ตำหนิ เราผู้พี่เสาะหาท่าน เพราะมีข้อสงสัยประการหนึ่ง”

เวี่ยจือหยางรีบวางถ้วยชาลง บอกให้ถามได้อย่างเต็มที่ นักพรตเต้าชิงสลายรอยยิ้ม กล่าวอย่างจริงจังว่า “ศิษย์น้องอันประเสริฐ ลาภยศสรรเสริญของพวกเราล้วนเป็นเหล่าเสินเซียนหยิบยื่นให้ วันใดเซียนมีชีวิตหนึ่งวัน พวกเราก็เสพสุขหนึ่งวัน ดังนั้นพวกเราบนบานเหล่าเซียนวิเศษขอให้เหล่าเสินเซียนมีอายุยืนยาว ดังนั้นขอศิษย์น้องอย่าได้ปิดบังเราเหล่าเสินเซียนใช่ไม่สบายหรือไม่?”

เวี่ยจือหยางลอบสะท้อนใจ สีอิ่งเจินถูกดรรชนีย้อนทวนทำร้าย ไม่มีหมอรักษาใดขจัดรักษาได้ หากบอกความจริงออกไป ก็จะพัวพันถึงเกาะตะวันออก ดังนั้นตอบว่า “เหล่าเสินเซียนไม่ค่อยสบาย แต่ท่านวางใจรับรองไม่มีอันตรายถึงแก่ชีวิต”

นักพรตเต้าชิงค่อยคลายใจลง เปลี่ยนเป็นสอบถามอายุ และชื่อแซ่

เดิมของมัน เวี่ยจือหยางก็แต่งเรื่องกลบเกลื่อนผ่านไป นักพรตเต้าชิงก็กล่าวให้กำลังใจมันเที่ยวหนึ่ง

เวี่ยจือหยางความจริงคิดสอบถามถึงความเป็นอยู่ของจูเหว่ยจากนักพรตเต้าชิง แต่แล้วสะกดกลั้ำกลืนไว้ จูเหว่ยจะอย่างไรเป็นองค์หญิงต้าหมิง ตนเองเป็นนักพรต ละลาบละล้วงถามถึงองค์หญิงสูงศักดิ์ คงสะกิดความสงสัยของผู้คน

*นักพรตเต้าชิงกล่าวไม่ผิด ระหว่างที่เวี่ยจือหยางอยู่ในอาราม มีศักดิ์ตำแหน่งสูง ไม่ว่าไปถึงที่ใด เหล่านักพรตล้วนให้ความเคารพ ที่สูงอายุเรียกหามันว่า**ซือสู** (ศิษย์น้องของอาจารย์) ที่อ่อนเยาว์เรียกหามันว่า**ซือสูจู่** (บุคคลรุ่นเดียวกับอาจารย์ปู่) ขอเพียงแสดงท่าที ก็มีคนเสนอตัวมารับใช้*

ไม่นานให้หลังจันทราลอยเด่น เวี่ยจือหยางถือธูปเทียนของเซ่นไหว้ออกจากอารามหยางหมิงกวน เหยียบย่ำแสงจันทร์ไปยังแม่น้ำฉินไหว

เดินทางระยะทางหนึ่ง มาถึงหน้าหลุมฝังศพของเวี่ยเส้าฟง มันจุดธูปเทียนตั้งของเซ่นไหว้ ร่ำไห้เสียใจรอบหนึ่ง นึกถึงบุญคุณเลี้ยงดูของบิดาบุญธรรม สร้างความสะท้อนใจยิ่ง นึกถึงสภาพการตายของเวี่ยเส้าฟง ต้องบังเกิดเพลิงแค้นลุกฮือโหม น่าเสียดายที่จนบัดนี้ไม่ทราบว่าฆาตกรเป็นใครในใจนึกแค้นตนเองไร้ความสามารถ

มันมองดูหลุมฝังศพ บังเกิดความคับแค้น ไม่มีที่ระบาย จึงปลดขลุ่ยไม้ไผ่ลงมา ก่อนอื่นเป่าเพลงป้าอ๋องถอดชุดเกราะ ในท่วงทำนองฮึกเหิมหลังจากระบายความคับข้องในอกออกไป ค่อยเป่าเพลงเงาฟ้าดอกเห็งประโลมดวงวิญญาณของบิดาผู้ล่วงลับ

แสงจันทร์ขาวยะเยือก ลำน้ำคล้ายสายคาด เสียงขลุ่ยดังอ้อยอิ่งคล้ายวิญญาณดวงหนึ่งล่องลอยอยู่เหนือน้ำ หลุมฝังศพเงียบงันวังเวงปกคลุมด้วยกลิ่นอายอันโศกซึ้ง เวี่ยจือหยางหล่อหลอมจิตใจเข้ากับ

บทเพลง เป่าจนเคลิบเคลิ้มลืมตน หารู้ไม่ว่าที่ห่างไปปรากฏแสงไฟวับแวม คบไฟอันหนึ่งชักนำเกี้ยวสีแดงหลังหนึ่งมาถึง

เวี่ยจือหยางพอพบเห็นผู้มา เกี้ยวก็มาถึงเบื้องหน้า คนถือคบไฟเป็นชายชราอายุห้าสิบเศษผู้หนึ่ง คนแบกเกี้ยวทั้งสองวางเกี้ยวลง ยกมือปาดเช็ดเหงื่อ หนึ่งในสองกล่าวตัดพ้อว่า “คนนั่งเกี้ยวสบายคนแบกเกี้ยวลำบาก คุณหนูควรเห็นใจพวกเราเหล่าแรงงาน มิใช่เป็นนักพรตผู้หนึ่งกำลังเป่าขลุ่ยหรอกหรือ ไยต้องอ้อมทางมา?”

คนในเกี้ยวไม่ทันตอบคำ ชายชรานั้นก็ร้องเพ้ยกล่าวว่า “แบกเกี้ยวก็แบกเกี้ยว พร่ำพิไรอันใด หากขืนตัดพ้อ บิดาจะหักค่าแรงของเจ้า”

คนแบกเกี้ยวไม่กล้ากล่าวต่อ เวี่ยจือหยางเพ่งตามอง เห็นม่านเกี้ยวสั่นไหว คล้ายมีคนแอบดูอยู่ เวี่ยจือหยางความจริงอัดอั้นตันใจอยู่ก่อน จึงลดขลุ่ยลงกล่าวว่า “ดูอะไร ไม่เคยเห็นคนเซ่นไหว้หลุมฝังศพหรือ?”

ชายชรานั้นเหลือกตาขึ้นกล่าวว่า “จมูกโคมาเซ่นไหว้หลุมฝังศพยามวิกาล ไม่คล้ายเป็นคนดีงาม”

เวี่ยจือหยางบันดาลโทสะ ขณะจะตีฝีปากตอบ ภายในเกี้ยวบังเกิดสุ้มเสียงเจื้อยแจ้วเสียงหนึ่งดังว่า “**ลู่เหลา** *(ผู้เฒ่าแซ่ลู่)* ท่านพูดให้น้อยลงสักสองคำ”

สุ้มเสียงอ่อนโยนดุจเลาขลุ่ย ชายชราพอฟังค่อยถอยไปด้านข้าง เห็นม่านเกี้ยวเลิกวูบ มือเรียวงามขาวผ่องข้างหนึ่งยื่นออกมา ต่อจากนั้นม่านเกี้ยวถูกม้วนขึ้น สตรีสาวนางหนึ่งเดินออกมา

เวี่ยจือหยางแม้ขุ่นข้องใจ พอเห็นสตรีนางนี้ต้องตากระจ่างวูบ เห็นนางมีรูปโฉมงดงาม ไม่มีเครื่องประดับใด เพียงใช้ดอกเบญจมาศขาวผูกผมเผ้า กระโปรงขาวปักลายดอก ในอ้อมอกอุ้มแมวเปอร์เซียขนขาวปุกปุยตัวหนึ่ง

เวี่ยจือหยางครุ่นคิด ริมแม่น้ำเปลี่ยวร้างปรากฏสาวงามผู้หนึ่ง

มาจากที่ใด เห็นสตรีนางนี้ยามยกมือวางเท้า ล้วนแฝงความอ่อนช้อยนุ่มนวล คล้ายคราบน้ำแข็งบนกระเบื้องเคลือบ พอเป่าลมหายใจใส่ก็มลายหายไป

ลู่เหลานั้นตัดพ้อว่า "คุณหนูลงจากเกี้ยวมาทำอะไร ริมแม่น้ำลมแรง ระวังจะเป็นหวัด"

สตรีนั้นไม่ตอบคำ เพ่งตาดำขลับกวาดผ่านใบหน้าเวี่ยจือหยาง หยุดนิ่งอยู่บนหลักหินหน้าหลุมฝังศพ อ่านเบาๆ ว่า "ที่ฝังศพบิดาผู้ล่วงลับเวี่ย **ซื่อเส้าฟงกง*** บุตรอกตัญญูเวี่ยจือหยางน้อมจัดตั้ง อืมม์ ชื่อเวี่ยเส้าฟงนี้คุ้นหูอยู่บ้าง"

เวี่ยจือหยางใจเต้นแรงขึ้น ได้ยินลู่เหลากล่าวว่า "เราไม่รู้จักเวี่ยเส้าฟง แต่เคยเห็นเฒ่าแซ่เวี่ยในหลุมฝังศพมา ครั้งกระโน้นขายเสียงอยู่ริมแม่น้ำ นำเด็กชายหลั่งน้ำมูกผู้หนึ่งร่วมทาง..."

สตรีนางนั้นจับจ้องมองหน้าเวี่ยจือหยาง พลันถามว่า "นักพรตน้อยท่านรู้จัก**เวี่ยเซียนเซิง** *(ท่านผู้แซ่เวี่ย)* ท่านนี้หรือ?"

เวี่ยจือหยางกล่าวเสียงกระด้างว่า "ท่านเป็นสหายของผู้อาวุโสของข้าพเจ้า"

สตรีนางนั้นขมวดคิ้วกล่าวอีกว่า "อภัยที่อุกอาจถาม เมื่อครู่ได้ยินเสียงขลุ่ยของเต้าเจี้ยง จึงสืบเสาะมา เต้าเจี้ยงมีวิชาดนตรีเป็นเลิศ ไม่ทราบว่าอาจารย์เป็นใคร?"

เวี่ยจือหยางกล่าวด้วยความขุ่นข้องรำคาญว่า "อาจารย์ข้าพเจ้าเป็นใคร เกี่ยวข้องใดกับท่าน?"

สตรีนางนั้นยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า "อย่างนั้นเต้าเจี้ยงมายังนครหลวงเพื่อเข้าร่วมการชุมนุมสังคีตศิลป์หรือ?"

เวี่ยจือหยางงงงันวูบจึงกล่าว "การชุมนุมสังคีตศิลป์อันใด?" สตรี

---

* คำชื่อแปลว่าแซ่ คำกงเป็นคำเรียกผู้ตายด้วยความเคารพ

นางนั้นมีสีหน้าประหลาดใจ กล่าวคำ “รบกวนแล้ว” พลางหมุนตัวกลับขึ้นเกี้ยว คนแบกเกี้ยวก็แบกยกเกี้ยวขึ้น ไปยังตอนบนของแม่น้ำ

เวี่ยจือหยางมองดูแสงไฟเคลื่อนห่างออกไป ในใจเกิดความเคลือบแคลงสงสัย สตรีนางนี้พลันปรากฏกาย แล้วพลันจากไป แฝงความลึกลับพิสดาร ยามนั้นขบคิดแล้วซุกเก็บขลุ่ย สะกดรอยตามเกี้ยวไป

ติดตามเป็นระยะทางหลายลี้ ค่อยมาถึงย่านอันครึกครื้น ผู้คนหนาตากว่าเดิม บนแม่น้ำปรากฏเรือนำเที่ยวขึ้นล่อง หอนางโลมมีหญิงสาวประชันโฉม

เกี้ยวสีแดงคล้ายเรือน้อยลำหนึ่ง ล่องลอยอยู่กลางคลื่นมนุษย์ ไม่นานมาถึงหน้าศาลเจ้าฟูจื่อ ผู้คนแออัดเบียดเสียด เวี่ยจือหยางแหวกฝ่าฝูงชนมุ่งหน้าไป พลันปรากฏขอทานน้อยหลายคนห้อมล้อมเข้ามา แบมือขอเงินมัน

เวี่ยจือหยางล้วงเหรียญกษาปณ์กำหนึ่งโปรยลงบนพื้น เหล่าขอทานก้มลงเก็บขึ้นมา เวี่ยจือหยางฉวยโอกาสสลัดหลุดจากกลุ่มขอทาน พอเหลียวหน้ามอง ก็ไม่เห็นเกี้ยวหลังนั้นอีก

ศาลเจ้าฟูจื่อเป็นสถานที่ซึ่งมันวิ่งเล่นตั้งแต่แรก ยามนี้หวนกลับมาเยือนใหม่ สร้างความสะท้อนใจยิ่ง เห็นโรงงิ้วก็เปิดใหม่ เพียงแต่เปลี่ยนตัวเจ้าของ เมื่อนึกถึงเงาดาบประกายโลหิตในวันนั้น ยังเกิดความเย็นเยียบจับใจ

พลันได้ยินเสียงโห่ร้องกึกก้อง เวี่ยจือหยางเหลียวหน้ามอง เห็นเบื้องหน้าที่ห่างไปสามลี้ห้อมล้อมด้วยผู้คนสามชั้น เวี่ยจือหยางพอเบียดเสียดเข้าไป เห็นบุรุษผู้หนึ่งกำลังเปิดการแสดงพ่นไฟ

เวี่ยจือหยางเห็นเช่นนั้น ขณะจะจากไปพลันเห็นบุรุษนั้นอ้าปากขึ้น ปรากฏเปลวอัคคีลำหนึ่งพวยพุ่งออกมา หลังจากบิดไหวอยู่หลายครา ก็กลายเป็นมังกรอัคคีตัวหนึ่ง กำลังส่ายหัวสะบัดหาง ที่น่าตระหนกคือ

นักแสดงพ่นไฟคนอื่นพอพวยพุ่งเปลวไฟออกมาก็จบสิ้น แต่อัคคีที่พ่นจากปากบุรุษผู้นี้คล้ายไม่มีวันหมดสิ้น

ผู้คนที่มุงดูอยู่โห่ร้องชมเชยออกมา เวี่ยจือหยางก็ปรบมืออย่างลืมตัว พอเพ่งพิจารณาดู เห็นบุรุษที่พ่นไฟมีอายุราวสี่สิบปี ไม่สูงและไม่เตี้ย หน้าตาพื้นเพธรรมดา เพื่อสะดวกกับการพ่นไฟ บนใบหน้าจึงไร้หนวดเครา

ยามนั้นมังกรอัคคีค่อยจางหาย บุรุษนั้นเปลี่ยนเป็นพ่นหงส์อัคคีตัวหนึ่ง อยู่ในท่ากระพือปีกคิดโบยบินขึ้นฟ้า ต่อจากนั้นยังพ่นงูอัคคีม้าอัคคีล้วนแต่คล้ายมีชีวิต

เวี่ยจือหยางชมดูจนแลบลิ้นออกมา พลันเห็นบุรุษนั้นเก็บงำเปลวอัคคี ถือถาดทองเหลืองใบหนึ่งมาขอเงินรางวัล ได้ยินเสียงเกรียวกราวเพียงชั่วขณะก็ได้เหรียญกษาปณ์เต็มถาด เวี่ยจือหยางยามยินดี ก็โยนเศษเงินหนักราวสองตำลึงให้ บุรุษนั้นยิ้มพลางผงกศีรษะให้

หลังจากได้เงินรางวัล บุรุษนั้นก็หยุดยืนอยู่ด้านข้าง พลันได้ยินเสียงรัวม้าล่อ ที่ด้านหลังมันปรากฏชายฉกรรจ์สูงใหญ่ดุจเจดีย์ผู้หนึ่งเดินออกมา คนผู้นี้ร่างสูงเก้าเชียะ เปลือยล่างท่อนบน ผิวดำมะเมื่อม กล้ามเนื้อบึกบึน มันประสานมือต่อคนดู จากนั้นนอนอยู่หว่างกลางของแผ่นเหล็กที่มีตะปูติดเต็มสองแผ่น

คนรัวม้าล่อเป็นชายฉกรรจ์ร่างอ้วนฉุผู้หนึ่ง มันโยนม้าล่อทิ้ง หยิบฉวยค้อนใหญ่มาอันหนึ่งเดินเข้ามา จนกล้ามเนื้อสั่นกระเพื่อม คนอ้วนฉุเดินถึงเบื้องหน้าชายฉกรรจ์ผิวดำ มองดูแวบหนึ่งแล้วควงค้อนเหล็กทุบใส่แผ่นเหล็กติดตะปู เสียงดังเมื่อแผ่นเหล็กยุบลง ตะปูก็บิดงอ

ฝูงชนบังเกิดเสียงอุทานเบาๆ คนอ้วนฉุลงมือไม่หยุด กระหน่ำค้อนเหล็กติดต่อกัน จวบจนตะปูบิดงอหมดสิ้น ค่อยเตะแผ่นเหล็กออก ชายฉกรรจ์ผิวคล้ำกระโดดปราดขึ้น ปรากฏว่าบนร่างปราศจากริ้วรอยบาดแผล

เพียงเพิ่มจุดสีขาวหลายจุด

คนอ้วนฉุยกแผ่นเหล็กติดตะปู ส่งถึงเบื้องหน้าทั้งหมด กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "โปรดชมดู" เวี่ยจือหยางก็ลูบคลำดู พบว่าหล่อจากเหล็กกล้า หากไม่มีเรี่ยวแรงนับร้อยชั่ง อย่าคิดหมายทุบให้ตั้งตรง มันเคยได้ยินสีอิ่งเจินบอกว่า หากฝึกวิชาคงกระพันถึงระดับชั้นหนึ่ง สามารถป่นศิลาหินผาดาบกระบี่ไม่ระคาย ชายฉกรรจ์ผิวคล้ำร้ายกาจถึงเพียงนี้ คงเป็นยอดฝีมือวิชากำลังภายนอกผู้หนึ่ง

คนอ้วนฉุเดินวนเป็นวง พลันชักกระบี่สั้นเล่มหนึ่ง ยื่นส่งให้กับชายฉกรรจ์ผิวคล้ำ พลางบุ้ยปากคราหนึ่ง ชายฉกรรจ์ผิวคล้ำก็ตวัดกระบี่ขึ้นฟันใส่หัวไหล่มัน ทั้งหมดร้องอุทานออกมา กระบี่สั้นคล้ายฟันใส่หนังสัตว์เก่าขาด ดีดกระดอนขึ้นมา ชายฉกรรจ์ผิวคล้ำฟาดฟันอีกหลายกระบี่ แต่กระทั่งเสื้อผ้าของคนอ้วนฉุยังไม่ถูกกรีดขาด ทั้งหมดตอนแรกตื่นตระหนก จากนั้นรู้สึกขบขัน ต้องหัวร่อออกมา

ในเสียงหัวร่อ ชายฉกรรจ์ผิวคล้ำเบิ่งตาตวาดก้อง พลันจ้วงแทงกระบี่ใส่หน้าท้องของคนอ้วนฉุ คมกระบี่จมลึกเสมอด้าม คนอ้วนฉุถอยกายไปสองก้าว ชี้หน้าชายฉกรรจ์ผิวคล้ำ พลันเหลือกตาขึ้น หงายร่างล้มตึงลง

ทุกผู้คนเงียบกริบลง พลันบังเกิดเสียงหัวร่อฮาฮา ทุกผู้คนเหลียวหน้าไปตามเสียง พบว่าคนหัวร่อเป็นคุณชายหนุ่มผู้หนึ่ง สวมชุดแพรพรรณล้ำค่า หน้าตาสุภาพ มีอายุประมาณสิบแปดปี หว่างคิ้วแฝงแววดุร้าย ชายฉกรรจ์ผิวคล้ำมีสีหน้าไม่พอใจ ถามว่า "นายท่านหัวร่ออันใด?" มันพอเอ่ยปาก สุ้มเสียงก็กังวานปานระฆังมหึมา

คุณชายหนุ่มบุ้ยปากกล่าวว่า "การแสดงปาหี่นี้ ข้าพเจ้าก็ทำได้"

ชายฉกรรจ์ผิวคล้ำเหลือกตาขึ้นโต้แย้งว่า "ผู้ใดบอกว่านี่เป็นการแสดงปาหี่?" คุณชายหนุ่มโคลงศีรษะกล่าวว่า "กระบี่เล่มนี้มีเลศนัย ปลาย

กระบี่ยืดได้หดได้ พอแทงใส่ก็หดหายเข้าไป พอชักออกก็ยืดยาวออกมา ขอบอกกล่าวตามตรง ที่บ้านเราก็มีของเล่นเช่นนี้"

ชายฉกรรจ์ผิวคล้ำเป่าหนวดถลึงตา กล่าวว่า "เหลวไหล กระบี่เล่มนี้เป็นของจริง ไม่หลอกลวงชราทารก"

คุณชายหนุ่มหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า "อย่างนั้นท่านถอนกระบี่ออกมาชมดู"

ชายฉกรรจ์ผิวคล้ำกระแอมไอแล้วกล่าว "หากมิใช่กระบี่ยืดหดจะทำอย่างไร?" คุณชายหนุ่มล้วงเงินออกมาแท่งหนึ่ง กล่าวว่า "หากมิใช่กระบี่ยืดหด เงินห้าสิบตำลึงนี้จะเป็นของท่าน"

ชายฉกรรจ์ผิวคล้ำมีสีหน้าลังเล คุณชายหนุ่มเห็นมันบังเกิดจิตขลาดเขลา จึงกล่าว "หากเป็นกระบี่ยืดหด ท่านก็ต้องจ่ายให้กับเราห้าสิบตำลึงเป็นไร พนันหรือไม่?"

ชายฉกรรจ์ผิวคล้ำกล่าวช้าๆ ว่า "ห้าสิบตำลึงน้อยเกินไป ห้าร้อยตำลึงเป็นอย่างไร?" คุณชายหนุ่มงงงันวูบ จึงหัวร่อฮาฮากล่าวว่า "เด็กร้ายกาจ ท่านคิดเพิ่มเดิมพัน ขู่ขวัญให้ข้าพเจ้าถอนตัวใช่หรือไม่ ฮา ไยไม่ดูว่าบิดาเป็นใคร?"

พลางกวักมือคราหนึ่ง บ่าวไพร่ที่ข้างกายก็ยื่นส่งถุงเงินให้ คุณชายหนุ่มคว่ำปากถุง เทง่วนป้อ* ทองเล็กๆ ออกมายี่สิบกว่าอัน เมื่อประเมินโดยคร่าวๆ มีมูลค่ากว่าหกร้อยตำลึง ทั้งหมดเห็นง่วนป้อทองมากมายถึงเพียงนี้ ต้องหันไปซุบซิบกัน

คุณชายหนุ่มกล่าวว่า "พอหรือไม่ เด็กน้อยผิวคล้ำ หากท่านชนะง่วนป้อทองนี้จะเป็นของท่าน"

มันเข้าใจว่าเมื่อเป็นเช่นนี้ ชายฉกรรจ์ผิวคล้ำยามหวาดกลัวต้องยอมแพ้ มิคาดชายฉกรรจ์ผิวคล้ำหมุนตัวไป ถอนดึงกระบี่ออกมา โยนลง

---

* เป็นเงินตรารูปลิ่ม สองข้างนูนขึ้น มีทั้งเงินและทอง

ที่เบื้องหน้าคุณชายหนุ่ม

เห็นคมกระบี่เย็นเยียบ ปราศจากคราบโลหิตใด คนอ้วนฉุยังแสร้งนอนตายบนพื้น ตำแหน่งที่ถูกกระบี่แทงใส่ไม่มีริ้วรอยบาดแผลใด ทั้งหมดชมดูจนหัวร่องอหาย เวี่ยจือหยางก็ยิ้มออกมา ในใจนึกหวั่นวิตกว่าหากนักแสดงปาหี่เหล่านี้แพ้พนัน ไหนเลยมีปัญญาชดใช้เงินห้าร้อยตำลึงได้

คุณชายหนุ่มเก็บกระบี่สั้นขึ้นมา คีบจับคมกระบี่ดันเข้าหาข้างใน แต่ปลายกระบี่ไม่ขยับเขยื้อน คุณชายหนุ่มหน้าแปรเปลี่ยนไป แทงกระบี่ใส่พื้น เสียงดิงเมื่อตัวกระบี่คดงอ ยังคงไม่หดหายเข้าไป

ชายฉกรรจ์ผิวคล้ำกล่าวช้าๆ ว่า “เราบอกแล้วว่ากระบี่เล่มนี้เป็นของจริง ไม่หลอกลวงชราทารก”

ทั้งหมดไม่ทันเรียกสติคืนมา คนอ้วนฉุก็กระโดดปราดขึ้น แย่งชิงถุงเงินของคุณชายหนุ่มไป หัวร่อฮิฮะกล่าวว่า “คุณชายน้อย กระบี่วิเศษเป็นของท่าน ท่านจ่ายเงินห้าร้อยตำลึงซื้อกระบี่วิเศษเล่มหนึ่ง ถือว่าได้กำไร”

คุณชายหนุ่มขุ่นแค้นจนหน้าตาบิดเบี้ยว ชี้กระบี่ไปที่ชายฉกรรจ์ผิวคล้ำกับคนอ้วนฉุ ร่ำร้องว่า “เจ้าอุบาทว์ชาติชั่วทั้งสอง รวมหัวกันหลอกต้มเรา**แหยแหย*** เด็กทั้งหลายทุบตีให้กับเรา”

ที่ข้างกายมันมีผู้ติดตามสามคน พอได้รับคำสั่ง ก็โถมใส่คนอ้วนฉุ พวกมันเห็นฝีมือของชายฉกรรจ์ผิวคล้ำ จึงหลีกเลี่ยงจุดแข็งโจมตีจุดอ่อน คิดทุบตีคนอ้วนฉุ แย่งชิงถุงเงินกลับมาก่อน

คนอ้วนฉุคล้ายแตกตื่นตะลึงลาน พริบตานั้นหมัดของผู้ติดตามเหล่านั้นล้วนต่อยใส่ร่างมัน แว่วเสียงดังทึบทึบ แต่หลังจากต่อยหมัดแรก ก็ไม่สามารถต่อยหมัดที่สองออก เนื่องเพราะร่างของคนอ้วนฉุทั้งนุ่มทั้งนิ่มราวกับสำลีกองหนึ่ง พอต่อยถูกก็ไม่หายเข้าไป ปรากฏพลังดึงดูดชนิดหนึ่งดูดหมัดของพวกมันไว้

---

* คำเรียกตัวเองเป็นปู่

ทุกผู้คนชมดูจนงุนงงสงสัย คนอ้วนฉุยิ้มแย้มแจ่มใส เหล่าผู้ติดตามของคุณชายหนุ่มล้วนมีหน้าตาบิดเบี้ยวพิกล ทุกคนไม่ละความพยายามพากันต่อยหมัดเตะเท้าใส่ แต่พอเตะต่อยถูก ก็ถูกดูดติดไว้ ชายฉกรรจ์สามคนคล้ายแมลงวันตกไปในตาข่ายแมงมุม แนบติดกับร่างคนอ้วนฉุ คิดรุกก็ไม่ได้ คิดถอยก็ไม่สำเร็จ

เวี่ยจือหยางดูออกว่า คนอ้วนฉุผู้นี้แสดงว่าเป็นยอดฝีมือฝึกวิชากำลังภายใน ใช้พลังลมปราณดูดหมัดของคนทั้งสามไว้ ผู้ติดตามทั้งสามนี้มิใช่มือชั้นธรรมดา แต่ละหมัดเท้าแฝงพลังนับร้อยชั่ง คิดสะกดคนทั้งสามไว้ ต้องมีวิชากำลังภายในกับภายนอกเหนือกว่า ในยอดฝีมือที่เวี่ยจือหยางพบเห็นมา มีเพียงพลังวังน้ำวนของหมิงโต้วที่ใกล้เคียง แต่หมิงโต้วจู่โจมผ่านฝ่ามือ ไม่คล้ายกับคนอ้วนฉุที่ใช้ร่างดูดรั้งผู้คนไว้

พลันได้ยินคนอ้วนฉุหัวร่อฮาฮา สาวเท้าก้าวเดินออกไป ชายฉกรรจ์ทั้งสามก็ถูกมันลากดึงไป บางคนกระโดดขึ้นลง บางคนถูกลากไปตามพื้น ลักษณะทั้งแปลกประหลาดทั้งน่าขบขัน ทั้งหมดตอนแรกชมดูจนตื่นตระหนก ต่อจากนั้นหัวร่อครืนออกมา

คนอ้วนฉุเดินวนรอบแล้วรอบเล่า ยิ่งเดินยิ่งเร็ว บังเกิดเสียงลมดังหวีดหวือ ชายฉกรรจ์ทั้งสามตอนแรกร่ำร้องด่าทอ แต่แล้วเปลี่ยนเป็นร้องโอดโอย มือเท้าที่ถูกดูดไว้ทั้งแดงก่ำทั้งบวมเป่ง หลั่งน้ำมูกน้ำตาออกมา

คุณชายหนุ่มยืนอยู่ด้านข้าง มือถือกระบี่สั้น ลืมตาค้างไว้ มันทราบว่าพบพานยอดคน แต่ในชีวิตมันมีความเป็นอยู่เลอเลิศ น้อยครั้งจะพลาดท่าเสียที ไม่ยอมล่าถอยไปในลักษณะนี้ ขณะรีรอลังเล บุรุษที่พ่นไฟในตอนแรกส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า "**เหล่าปู้** *(คนแซ่ปู้)* วุ่นวายพอแล้วหรือไม่ อย่าได้ลืมว่ายังมีเรื่องสำคัญต้องกระทำ"

คนอ้วนฉุหัวร่อออกมา ชะงักเท้าลง กล่าวคำ "ไสหัวไป" ชายฉกรรจ์ทั้งสามรู้สึกมือเท้าผ่อนคลาย ร่างถูกสลัดเหวี่ยงไปเบื้องหน้า ลอยเข้าหา

คุณชายหนุ่มนั้น คุณชายหนุ่มรู้สึกเบื้องหน้าสายตามืดทะมึน ถูกร่างที่หนักหลายร้อยชั่งทับอยู่เบื้องล่าง ต้องแผดเสียงร้องออกมา

คนอ้วนฉุหันกายไป ชายฉกรรจ์ผิวคล้ำกับบุรุษที่พ่นไฟตามติดอยู่ด้านหลัง ชั่วพริบตาก็แหวกฝ่าฝูงชน จากไปจนไร้ร่องรอย ชายฉกรรจ์ที่เป็นบ่าวไพร่ทั้งสามคืบคลานขึ้นมา พอก้มศีรษะมองดู เห็นคุณชายหนุ่มหน้าฟกช้ำดำเขียว สิ้นสติสมประดีไป จึงรีบแก้ไขมันฟื้นคืนสติมา ร้องถามว่า "**เตี้ยนเซี่ย*** ไม่เป็นไรกระมัง?"

คุณชายหนุ่มลืมตากวาดมองรอบข้าง กระซากเสียงว่า "ไม่เป็นไรของมารดาเจ้า ตัวอุบาทว์บัดซบทั้งสามเล่า?"

บรรดาบ่าวไพร่บอกว่าหลบหนีไปแล้ว คุณชายหนุ่มเดือดดาลเป็นการใหญ่ ร้องว่า "บอกให้เจ้าหน้าที่พื้นที่อิ่งเทียนฝู่ อย่าได้ปล่อยปละละเว้นแม้สักคนเดียว หากไม่สับพวกมันเป็นหมื่นท่อน เราจูเกาซวีสาบานไม่ขอเป็นผู้คน"

บรรดาบ่าวไพร่มีสีหน้ากระอักกระอ่วน หนึ่งในจำนวนนั้นกล่าวเบาๆ ว่า "เตี้ยนเซี่ย แล้วกันไปเถอะ หากเบื้องบนทราบว่าท่านมาเที่ยวแม่น้ำฉินไหว คงต้องฟาดโบยรอบหนึ่ง"

คุณชายหนุ่มหน้าแปรเปลี่ยนไป บังเกิดความท้อแท้ ด่าทอพลางคืบคลานขึ้นมา ปล่อยให้บรรดาบ่าวไพร่ประคับประคอง เดินกะโผลกกะเผลกจากไป

เวี่ยจือหยางที่ด้านข้างได้ยินอย่างชัดเจน ต้องครุ่นคิด คุณชายหนุ่มเรียกตัวเองเป็นจูเกาซวี บรรดาบ่าวไพร่เรียกมันเป็นเตี้ยนเซี่ย หรือว่าเป็นเชื้อพระวงศ์ คนผู้นี้อารมณ์ร้อนวู่วาม ข่มเหงรังแกคนอ่อนแอ ครั้งนี้พลาดท่าเสียที ถือว่าสาสมแล้ว

---

* คำเรียกองค์ชาย

หมวดหมู่ทั้งแปด

ผู้คนที่มุงดูอยู่แยกย้ายจากไป เวี่ยจือหยางเงยหน้าขึ้น เห็นจันทร์ลอยอยู่กลางฟ้า ขณะจะกลับอารามหยางหมิงกวน พลันฉุกใจคิด เหลียวหน้ามอง เห็นหน้าประตูศาลเจ้าตั้งแผงแผงหนึ่ง หลังแผงยืนไว้ด้วยสตรีชรานางหนึ่ง กำลังปั้นรูปคนที่ปั้นจากดินเลน

สตรีชรานางนี้คือพระมารดรดินชิวเทา ครั้งกระโน้นในโรงงิ้ว หากมิใช่นางยื่นมือช่วยเหลือ เวี่ยจือหยางกับจูเหว่ยคงตายใต้คมกระบี่ของจางเทียนอี้แล้ว

เวี่ยจือหยางมองดูชิวเทา ขณะจะเข้าไปกล่าวขอบคุณ พร้อมกับสอบถามดูว่าต่อมาจูเหว่ยเป็นอย่างไร พลันฉุกคิดว่าตอนนี้ตนเองปลอมเป็นนักพรต ยังคงอย่าได้เปิดเผยศักดิ์ฐานะออกไป

ยามนั้นชิวเทาปั้นรูปดินเลนขายให้กับผู้ซื้อ แล้วแหงนมองท้องฟ้าแวบหนึ่ง เก็บแผง ใช้ไม้คานหาบจากไป เวี่ยจือหยางอดสาวเท้าสะกดรอยตามแต่ไกลมิได้

ชิวเทาหาบแผงตัดผ่านตรอกเล็กซอยน้อยโดยไม่รู้สึกตัว มาถึงหาดหินเอี้ยนจื่อจีพลันได้ยินสุ้มเสียงเสียงหนึ่งดังว่า “ศิษย์พี่ชิว ท่านไฉนเพิ่งมาถึง?”

สุ้มเสียงก้องกังวาน คุ้นหูยิ่งนัก เวี่ยจือหยางเร้นกายถึงหลังก้อนหินก้อนหนึ่ง ชะโงกศีรษะมองดู เห็นบนหาดหินยืนไว้ด้วยผู้คนสามคน คนกล่าววาจาร่างสูงใหญ่ เป็นชายฉกรรจ์ผิวคล้ำที่แสดงฝีมือที่หน้าศาลเจ้าฟูจื่อ ยามนี้มันสวมชุดเขียว ดูไปเหี้ยมหาญดุร้าย ด้านซ้ายมือยืนไว้ด้วยบุรุษที่พ่นไฟ ด้านขวามือเป็นคนอ้วนฉุนั้น

ชิวเทาวางหาบลง ยกมือตกแต่งเรือนผม กล่าวว่า "เราไม่ได้มือเปล่าเช่นพวกท่าน ต้องนำเครื่องมือหากินติดตัว"

คนอ้วนฉุกล่าวว่า "เครื่องมือหากินอันใด ปั้นรูปดินเผาน่าเบื่อแทบตาย"

ชิวเทาเหลือบมองมันแวบหนึ่ง กล่าวว่า "ปู้หลิวท่านทราบหรือไม่ว่าคืนนี้ก่อเหตุเภทภัยแล้ว?"

คนอ้วนฉุยกมือลูบท้อง หัวร่อฮิฮะกล่าวว่า "ศิษย์พี่มิใช่ไม่ทราบ เราผู้นี้เป็นมิตรต่อผู้คน ไม่เคยตอแยผู้ใดมาก่อน"

ชิวเทาแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า "พวกท่านทั้งสามบอกว่าใช้เงินหมดสิ้น เปิดการแสดงหาเงินทอง สุดท้ายก่อเรื่องขึ้น เฮอะ ที่นี้เป็นนครหลวง อย่าลืมว่าพวกเรามาด้วยจุดประสงค์ใด"

คนทั้งสามนิ่งเงียบงันไป บุรุษที่พ่นไฟกล่าวว่า "ศิษย์พี่ ถือว่าพวกเราผิดแล้ว แต่คุณชายนั้นข่มเหงผู้คนเกินไป"

ชายฉกรรจ์ผิวคล้ำกล่าวสนับสนุนว่า "ใช่แล้ว เด็กน้อยนั้นถืออำนาจบาตรใหญ่ หากไม่อบรมสั่งสอน มันคงไม่ทราบว่าบิดามารดามันเป็นใคร"

ชิวเทาแค่นหัวร่อกล่าวว่า "ท่านลองบอกมาว่าบิดามารดามันเป็นใคร" คนทั้งสามหันไปมองหน้ากัน ปู้หลิวกล่าวว่า "ศิษย์พี่รั้งอยู่ด้านหลังคงได้ยินอันใด"

ชิวเทากล่าวเสียงเย็นชาว่า "มันเรียกว่าจูเกาซวี บิดามันเป็นเอี้ยนอ๋องจูตี้ มารดามันเป็นบุตรีของฉีต๋า"

คนทั้งสามอุทานดังอา ปู้หลิวกระทืบเท้าร้องว่า “น่าเสียดายนัก หากทราบแต่แรกก็กดดันมันกระดูกซี่โครงหักสักหลายซี่”

ชิวเทาร้องว่า “มาอีกแล้ว พวกท่านลืมคำสั่งห้ามของ**เฉิงจู่** *(เจ้านคร)* แล้ว?”

คนทั้งสามหันไปมองหน้ากันอีกครา ปู้หลิวกล่าวเสียงละห้อยว่า “ไม่ลืมเลือน แปดหมวดหมู่นครตะวันตกห้ามเป็นศัตรูกับจูหยวนจาง แต่จูหยวนจางเป็นจูหยวนจาง พวกเราไม่อาจแตะต้องมัน กระทั่งหลานของมันก็ไม่อาจตอแยหรือ?”

ชิวเทากล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า “แก้ตัวอีกแล้ว ท่านทำร้ายจูเกาซวี ย่อมสร้างความตื่นตัวแก่จูหยวนจาง อีกประการ บ่าวไพร่ที่ข้างกายจูเกาซวีมิใช่มือชั้นธรรมดา หากเป็นองครักษ์วังเจ้าเอี้ยนอ๋องเมืองเป่ยผิง”

ปู้หลิวกล่าวอย่างได้คิดว่า “มิน่าเล่าพวกมันกล่าววาจาสำเนียงภาคเหนือ มีวิชาหมัดเท้ามิใช่ชั่ว ลูกเดรัจฉานตระกูลจูไม่เสพสุขที่เมืองเป่ยผิง วิ่งมาที่นครหลวงทำอะไร?”

ชิวเทากล่าวว่า “เมื่อหลายปีก่อน จูหยวนจางมีราชโองการฉบับหนึ่งให้ส่งตัวบุตรชายของอ๋องทั้งหลายมาที่นครหลวง เพื่อถ่ายทอดวิชาบุ๋นและบู๊ให้ด้วยตัวเอง แต่ผู้ที่มีประสบการณ์รอบรู้ล้วนทราบว่า หลานทั้งหลายอยู่ที่นครหลวงในฐานะตัวประกัน อ๋องต่างๆ แม้มีความคิดเป็นอื่น ก็ไม่กล้ากระด้างกระเดื่องต่อราชสำนัก”

ชายฉกรรจ์ผิวคล้ำร่ำร้องว่า “เฒ่าทารกผู้นี้กระทั่งลูกหลานตัวเองยังไม่ไว้วางใจ ยังจะไว้วางใจผู้ใดได้?”

ชิวเทากล่าวช้าๆ ว่า “นี่ไม่อาจโทษว่าจูหยวนจาง นับแต่โบราณกาลเพราะเพื่อครองบัลลังก์ บิดาฆ่าบุตร บุตรกระทำปิตุฆาตมีอยู่มากมาย จูหยวนจางอายุมากแล้ว ต่อให้ไม่นึกถึงตัวเอง ก็ต้องคิดอ่านแทนราชนัดดาของตัวเอง”

ชายฉกรรจ์ผิวคล้ำแค่นเสียงดังเฮอะ ยังขุ่นเคืองไม่คลาย ชิวเทากล่าวสืบต่อ "ในบรรดาหลานของจูหยวนจาง จูเกาซวีผู้นี้มีชื่อเหลวแหลก ร่ำเรียนบุ๋นไม่สำเร็จ ฝึกวิชาบู๊ไม่แตกฉาน เมื่อสองปีก่อนขโมยม้าหลบหนีขึ้นเหนือ ระหว่างทางยังทำร้ายขุนนางที่ไล่กวดตาม สุดท้ายถูกฟาดโบยรอบหนึ่ง มันเพิ่งทุเลาหายดี คืนนี้ก็ลอบมาเที่ยวแม่น้ำฉินไหว มันกลัวพระอัยกาล่วงรู้ ถึงแม้ถูกพวกท่านกลั่นแกล้ง ก็ไม่กล้าเปิดเผยออกไป แต่หากถูกทำร้ายบาดเจ็บบอบช้ำ ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง"

ชายฉกรรจ์ผิวคล้ำกล่าวอย่างขุ่นข้องใจว่า "ศิษย์พี่ชิว เราขบคิดไม่เข้าใจ เฉิงจู่มีฝีมือเลิศภพจบพสุธา ไยต้องอดทนต่อตระกูลจู พวกเราทั้งแปดล้วนมีความแค้นกับจูหยวนจางอย่างลึกล้ำ มาตรว่าไม่อาจฆ่ามัน หรือไม่สามารถระบายโทสะสักครา"

เวี่ยจือหยางพอฟังคำ "เลิศภพจบพสุธา" พลันนึกถึงในจดหมายสั่งเสียของเวี่ยเส้าฟงก็บอกว่า ศัตรูมีความสามารถเลิศภพจบพสุธา ทั่วทั้งแผ่นดินน้อยคนที่สามารถรับคำนี้ได้ ว่าเจ้านครผู้นี้เป็นใคร?

ชิวเทาทอดถอนใจคำหนึ่ง หาตอบคำไม่ บุรุษที่พ่นไฟพลันกล่าวว่า "สือชวน ท่านลืมคำพูดของเฉิงจู่แล้วหรือ ในโลกนี้วุ่นวายง่ายดาย ยากคืนสู่ความสงบ หากจุดชนวนความขัดแย้งขึ้น ก็ไม่อาจสะกดระงับ ตอนนี้มองโกลเพิ่งสิ้นชาติ ชาวประชาอยู่เย็นเป็นสุขไม่กี่วัน หากราชวงศ์หมิงประสบเหตุแปรเปลี่ยน แผ่นดินต้องเกิดศึกสงครามอีก การนำความสงบมาสู่แผ่นดินเป็นภารกิจโดยรวม ความแค้นของพวกเราเป็นแค้นส่วนตัว อย่าให้ความแค้นส่วนตัวทำร้ายราษฎรทั้งแผ่นดิน"

ชายฉกรรจ์ผิวคล้ำปั้นหน้าเคร่งเครียดกล่าวว่า "โจวลี่ ท่านกล่าวไม่ผิด แต่ว่าเราสือชวนไม่อาจกล้ำกลืนโทสะไว้ได้"

ชิวเทาก็กล่าวว่า "เหล่า**สือโถว** *(ก้อนหิน)* ท่านลืมแล้ว ครั้งกระโน้นท่านปรมาจารย์คำนึงถึงความแค้นส่วนตัว ตีเมืองล่มประเทศ สร้างความ

เดือดร้อนแก่ราษฎร ภายหลังต้องนึกเสียใจไปชั่วชีวิต จวบจนตายยังไม่คลายความคับแค้น"

สือชวนต่อยหมัดใส่อากาศธาตุ กล่าวว่า "แล้วกันไปเถอะ แผ่นดินอันยิ่งใหญ่ได้แต่ยกให้กับผู้แซ่จู"

โจวลี่กล่าวว่า "เมื่อชั่งน้ำหนักดู ต้องเลือกผลเสียเบากว่า ด้วยภูมิปัญญาของเฉิงจู่ ยังอับจนปัญญา พวกเราได้แต่ทำตามแล้ว"

เวี่ยจือหยางรับฟังจนเลอะเลือนสงสัย คนทั้งสี่นี้คล้ายมีความแค้นกับตระกูลจู แต่ถูกข้อผูกมัดไว้ ทำให้ไม่อาจชำระแค้นได้

ชิวเทาพลันเหลียวหน้ามาทางด้านนี้ ยิ้มพลางกล่าวว่า "ท่านแอบฟังเนิ่นนานปานนี้ ยังไม่สมอยากหรือ?"

เวี่ยจือหยางคล้ายถูกกระบองฟาดใส่ศีรษะ รีบกระโดดปราดขึ้น เพิ่งวิ่งหนีไปสองก้าว ปรากฏเงาคนเคลื่อนไหววูบหนึ่ง สือชวนปั้นหน้าเคร่งเครียดยืนอยู่เบื้องหน้า เวี่ยจือหยางรีบหยุดเท้าเปลี่ยนทิศทางวิ่งหนีต่อ มิคาดเพิ่งเหลียวหน้าไป ก็เผชิญกับใบหน้าที่ยิ้มแย้มใบหน้าหนึ่ง มันใจหายวาบ รีบชักขลุ่ยไม้ไผ่ทิ่มแทงออกไป พอดีแทงถูกหน้าอกของปู้หลิว

ที่สัมผัสถูกเป็นความนุ่มนิ่ม ขลุ่ยไม้ไผ่จมลึกเข้าไปนิ้วเศษ เวี่ยจือหยางพลันนึกถึงสภาพของบ่าวไพร่เหล่านั้น แต่คิดรั้งขลุ่ยกลับก็ไม่ทันการณ์ ปรากฏแรงดึงดูดขุมหนึ่งดูดรั้งขลุ่ยเอาไว้ เวี่ยจือหยางถอนดึงไม่สำเร็จ คิดกราดฟาดฝ่ามือออก พอใช้ถึงกลางคันค่อยได้คิด รีบรั้งมือกลับ คลายมือจากการถือขลุ่ย พุ่งถอยไปด้านหลัง

ยังไม่ทันยืนหยัดมั่น ได้ยินเสียงตวาดก้อง สือชวนยื่นมืออันใหญ่โตตะปบปราดมา เวี่ยจือหยางต่อยหมัดกลับหลัง ต่อยถูกจุดชวีฉือที่ข้อศอกมัน เวี่ยจือหยางรู้สึกว่ากระดูกนิ้วมือคล้ายจะแตกหัก สร้างความเจ็บปวดจนสูดลมหายใจเข้าไปคำหนึ่ง

สือชวนแค่นเสียงดังเฮอะ ยังคงยื่นมือออก เวี่ยจือหยางใช้ท่าเท้า

เมฆยุ่งเหยิง ถอยกายไปสองก้าว ตวัดเท้าขวาเตะออก เตะถูกท้องน้อยของมัน กระบวนท่านี้มาจากเท้าไม่กำหนด ทั้งพลิกแพลงทั้งดุดัน แต่ว่าปลายเท้าคล้ายเตะถูกผนังทองแดงชั้นหนึ่ง สร้างความปวดแปลบอย่างรุนแรง ได้แต่กระโดดพุ่งถอยด้วยเท้าข้างเดียว

แต่ว่ามือของสือชวนตะปบปราดมาถึง คว้าใส่จุดเจียนจิ่งบนหัวไหล่เวี่ยจือหยาง เวี่ยจือหยางร่างชาด้าน ถูกสือชวนหิ้วร่างกลับมายังหาดเอี้ยนจื่อจี ส่วนปู้หลิวถือขลุ่ยไม้ไผ่ตามมา

สือชวนจี้จุดของเวี่ยจือหยางสองแห่ง ร้องบอกว่า “เราทราบแล้ว เด็กน้อยนี้เป็นไส้ศึกของเกาะตะวันออก...”

ปู้หลิวสอดคำขึ้น “ไม่ถูกต้อง มันแทงใส่เราคราหนึ่ง แฝงท่าตามหลังไม่สิ้นสุด คล้ายเป็นวิชาฝีมือของหุบเขากว้างไพศาล”

สือชวนเหลือกตาขึ้นกล่าวว่า “เหลวไหล หมัดที่มันต่อยใส่เราคล้ายหมัดนิรทุกข์ เท้าที่เตะใส่เราก็คลับคล้ายเท้าไม่กำหนดอยู่หกเจ็ดส่วน”

ปู้หลิวสั่นศีรษะกล่าวว่า “คลับคล้ายหกเจ็ดส่วน ไม่คลับคล้ายอยู่สามสี่ส่วน ท่านไม่เห็นหรือ เด็กน้อยนี้เป็นนักพรต ต้องเป็นศิษย์ของหุบเขากว้างไพศาลเสียเก้าส่วน”

โจวลี่โบกมือบอกว่าอย่าได้ทุ่มเถียงแล้ว จากนั้นหันไปถามว่า “ศิษย์พี่ชิว ท่านคิดเห็นอย่างไร?”

ชิวเทายิ้มพลางกล่าวว่า “เราเห็นว่าล้วนมิใช่กระบวนท่าที่มันใช้ออกเพียงเปลือกนอก ที่น่าประหลาดคือไม่มีกำลังภายใน ฝึกเพลงหมัดไม่ฝึกกำลังภายใน สุดท้ายล้วนสูญเปล่า”

ทั้งหมดผงกศีรษะ เห็นว่ามีเหตุผล สือชวนบอกว่าจะถามไถ่มันดู จากนั้นปั้นหน้าเคร่งเครียดกล่าวว่า “เด็กน้อย เจ้าเป็นศิษย์เกาะตะวันออกหรือ?”

เวี่ยจือหยางพลาดท่าถูกคร่ากุม บังเกิดความอัดอั้นตันใจ จึงตอบว่า

"มิใช่" ปู้หลิวพอฟังก็กล่าวว่า "อย่างนั้นเจ้าเป็นศิษย์ของหุบเขากว้างไพศาลแล้ว?"

เวี่ยจือหยางกล่าวเสียงเย็นชาว่า "มิใช่เช่นกัน" ปู้หลิวกล่าวว่า "นักพรตน้อย เจ้าที่แท้เป็นใคร ไฉนซ่อนตัวอยู่หลังก้อนหิน?"

เวี่ยจือหยางกัดฟันกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเรียกว่าเต้าหลิง เมื่อครู่บังเอิญผ่านทางมา"

ชิวเทายิ้มพลางกล่าวว่า "เต้าหลิง? เป็นโจรน้อยที่อุดหูขโมยกริ่งหรือ? เจ้าสะกดรอยตามเราตั้งแต่ศาลเจ้าฟูจื่อ จนถึงหาดเอี้ยนจื่อจี เป็นระยะทางสิบกว่าลี้ ถือเป็นเหตุบังเอิญหรือ?"

เวี่ยจือหยางค่อยทราบว่าชิวเทาพบเห็นแต่แรก น่าหัวร่อที่ตนเองยังเข้าใจว่าปกปิดร่องรอยอย่างมิดชิด เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ ได้แต่พูดปดว่า "เส้นทางสายนี้มิใช่ของท่าน ท่านเดินได้ ข้าพเจ้าไฉนเดินไม่ได้?"

สือชวนร้องว่า ยังปากแข็งอีก ขณะจะสะอึกเข้ามา ชิวเทาชิงขวางกันไว้ กล่าวว่า "แล้วกันไปเถอะ มันไม่บอก เราก็คาดเดาความเป็นมาของมันออก"

เวี่ยจือหยางพอฟัง ยังเข้าใจว่าชิวเทาจดจำตนเองออก ได้ยินชิวเทากล่าวว่า "นักพรตน้อยนี้สมควรเป็นสมุนของพรรคค้าเกลือ"

เวี่ยจือหยางรับฟังจนงงงันวูบ ชิวเทาสังเกตเห็นเช่นนั้น เข้าใจว่าคาดเดาไม่ผิด จึงกล่าว "เราถามเจ้า อาการบาดเจ็บของฉีเฮ่าติ่งเป็นอย่างไรแล้ว"

เวี่ยจือหยางถูกยึดถือเป็นสมุนของพรรคค้าเกลือ ถึงกับหัวร่อมิออกร้องไห้ไม่ได้ กล่าวว่า "ฉีเฮ่าติ่งเป็นใคร?"

ชิวเทาเลิกคิ้วขึ้นกล่าวว่า "เด็กร้ายกาจเป็นสมุนพรรคค้าเกลือ กลับไม่รู้จัก**ปางจู่** *(หัวหน้าพรรค)* ตัวเอง?"

เวี่ยจือหยางร้องว่า "ผู้ใดบอกว่าข้าพเจ้าเป็นสมุนพรรคค้าเกลือ

ใบหน้าข้าพเจ้าสลักคำว่า *'เกลือ'* หรือ?"

ชิวเทายิ้มพลางกล่าวว่า "เจ้ามิใช่สมุนพรรคค้าเกลือ อย่างนั้นมีศักดิ์ฐานะใด?" เวี่ยจือหยางคิดกล่าวแต่แล้วกล้ำกลืนไว้ คนทั้งสี่เห็นเช่นนั้นต่างปักใจเชื่อว่ามันเป็นสมุนพรรคค้าเกลือ

ชิวเทากล่าวว่า "หวังว่าฉีเฮ่าติ่งไม่เป็นไร เรื่องใหญ่ปัดเป่ามลายหายอย่าได้เกิดเหตุแทรกซ้อนไป" เอ่ยถึงตอนนี้ต้องกล่าวอย่างอัดอั้นตันใจว่า "เหตุใดผ่านไปครึ่งค่อนวัน **เหล่าว่าน** *(คนแซ่ว่าน)* กับพวกยังไม่มา?"

สือชวนพลันชี้มือไปเบื้องหน้า ร้องว่า มาแล้ว ทั้งหมดกวาดตามองเห็นบนแม่น้ำปรากฏแสงไฟจุดหนึ่ง เคลื่อนมายังริมฝั่งดุจเหินบิน เพียงชั่วขณะก็เข้าใกล้ ปรากฏเป็นโคมคลุมแพรขาวดวงหนึ่ง แสงไฟส่องต้องคนถือโคม เวี่ยจือหยางเพ่งตามอง ต้องอุทานดังอาออกมา

คนถือโคมเป็นบุรุษชุดขาวผู้หนึ่ง แต่ละก้าวยาววาเศษ ไม่โดยสารเรือหรือหยิบยืมแผ่นไม้ ร่างคล้ายแมลงปอแตะผิวน้ำ เหินบินมายังหาดเอี้ยนจื่อจี

เวี่ยจือหยางชมดูจนตาค้าง พอเพ่งพิจารณา เห็นบุรุษชุดขาวมือซ้ายถือโคม มือขวากางร่มสีขาวคันหนึ่ง ชุดขาวที่สวมใส่เบ่งพองขึ้น ผมสีขาวพวยพุ่งขึ้นฟ้า ตลอดทั้งร่างคล้ายเกิดพลังไร้สภาพขุมหนึ่งหนุนส่งให้มันลอยอยู่กลางอากาศ ดังนั้นสามารถเหินบินผิวน้ำราวกับเซียนวิเศษก็มิปาน

ชิวเทาพอเห็นผู้มา ต้องกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "หลันจุย ไฉนมีแต่ท่านคนเดียว?"

บุรุษชุดขาวตอบว่า "ศิษย์พี่ชิว เรื่องราวยืดยาวยิ่ง"

ระหว่างที่ทั้งสองหนึ่งถามหนึ่งตอบ หลันจุยก็มาถึงหาดเอี้ยนจื่อจี มันพลันลอยตัวขึ้น ทิ้งร่างลงบนพื้น ยังแผ่วพลิ้วกว่านางแอ่นอีก

เวี่ยจือหยางพอได้ยินมันเอ่ยปาก ค่อยระบายลมหายใจโล่งอก

ครุ่นคิดว่าเจ้าผู้นี้จะอย่างไรเป็นคน หาใช่ภูตผีปีศาจไม่ สายตายามกวาดมอง เห็นมันมีอายุสามสิบเศษ ผมเผ้าขนคิ้วล้วนขาวโพลน องคาพยพบนใบหน้าหมดจดสดใส เพียงแต่คิ้วขาวทั้งคู่ขมวดมุ่นกล่าวว่า “เรื่องราวผิดท่า ซูเฉิงกวงตกอยู่ในมือพรรคค้าเกลือแล้ว”

คนทั้งสี่ร้องอุทานออกมา ปู้หลิวเบิ่งตาเล็กหยี ร้องว่า “ซูเฉิงกวงฝึกยอดวิชาหมวดหมู่อสนีถึงขั้นลึกล้ำ ในโลกมีคนที่เอาชนะมันได้ไม่กี่คน”

สือชวนก็กล่าวว่า “ใช่แล้ว พวกกเฟวรากของพรรคค้าเกลือ ไหนเลยคร่ากุมผีพนันเฒ่านั้นได้?”

ชิวเทากล่าวเสียงเครียดว่า “หลันจุย ข่าวนี้เป็นความจริง?”

หลันจุยยืนยันว่าเป็นความสัตย์จริง จากนั้นกล่าวว่า “ศิษย์พี่ว่านกับศิษย์พี่มู่ไปยังสำนักใหญ่ของพรรคค้าเกลือแล้ว แต่กลัวว่าพรรคค้าเกลือมีกำลังพวกมาก จึงส่งเรามาแจ้งต่อพวกท่าน”

สือชวนกระทืบเท้าร้องว่า “ตกลง พวกเราแปดหมวดหมู่ถล่มพรรคค้าเกลือ”

ปู้หลิวถูไม้ถูมือกล่าวว่า “ใช่แล้ว บิดามาถึงนครหลวงเป็นเวลานาน ไม่มีโอกาสยืดเส้นยืดสาย หากอั้นต่อไป คงต้องขึ้นสนิมแล้ว”

โจวลี่กลับสั่นศีรษะกล่าวว่า “อย่าได้วู่วาม หนึ่งนั้นซูเฉิงกวงตกอยู่ในมือพรรคค้าเกลือ หากลงมือแตกหัก เกรงว่ามันไม่อาจรักษาชีวิตไว้ สองผู้นำหมวดหมู่อสนีเป็นยอดฝีมือฝ่ายเรา พรรคค้าเกลือสามารถคร่ากุมมันไว้ ภายในพรรคต้องมีผู้มีฝีมือแน่นอน”

ชิวเทาหลุบคิ้วกล่าวว่า “ศิษย์น้องโจวกล่าวถูกต้อง เรื่องนี้ได้แต่ใช้ปัญญา ไม่อาจใช้กำลัง ขืนวู่วามศิษย์น้องซูจะมีอันตรายถึงชีวิต”

สือชวนได้แต่ปิดปากลง โจวลี่กล่าวว่า “เรื่องไม่อาจชักช้า พวกเราต้องรีบไป มิให้ผู้นำหมวดหมู่ฟ้าและหมวดหมู่น้ำรอนาน”

ทั้งหมดล้วนผงกศีรษะ ปู้หลิวชี้มือมายังเวี่ยจือหยาง ถามว่า “เด็ก

น้อยนี้จะจัดการอย่างไร?”

ชิวเทากล่าวว่า “นำตัวมันไป อย่าได้ทำร้ายมัน พวกเราดีต่อสมุนพรรคค้าเกลือ จะแสดงออกถึงความจริงใจของฝ่ายเรา”

เวี่ยจือหยางอดร้องมิได้ว่า “ท่านจำคนผิดแล้ว ข้าพเจ้ามิใช่สมุนของพรรคค้าเกลือ”

หลันจุยเหลือบมองมันแวบหนึ่ง ถามว่า “นักพรตน้อยนี้เป็นใคร?” ชิวเทากล่าวว่า “เป็นหน่วยสอดแนมของพรรคค้าเกลือ ไม่ต้องสนใจมัน กระทำเรื่องสำคัญเถอะ”

สือชวนไม่สนใจเสียงร้องของเวี่ยจือหยาง แบกมันขึ้นบ่า ก้าวยาวๆ ไปเบื้องหน้า เวี่ยจือหยางถูกจับพาดบนไหล่บ่าของชายฉกรรจ์ ได้รับความสั่นสะเทือนจนท้องไส้ปั่นป่วน อย่าว่าแต่ด่าคน กระทั่งหอบหายใจยังยากลำบาก

ทั้งห้าเร่งรุดระยะทางหนึ่ง เสาะหาเรือลำหนึ่ง ข้ามแม่น้ำแยงซีเกียงไป หลันจุยไม่ขึ้นเรือ เพียงใช้มือขวากางร่มข้ามแม่น้ำ ยามชมดูจากระยะใกล้ ค่อยพบว่าร่มสีขาวไม่เพียงกางออก หากหมุนวนจนเกิดแรงลมลอยขึ้นไป

เมื่อบรรลุถึงฝั่งตรงข้าม หลันจุยค่อยหุบร่ม เสียบไว้กับปลอกร่มที่ข้างเอว จากนั้นพลิ้วร่างนำทาง ปู้หลิวตามติดอยู่ด้านหลัง ยามวิ่งคล้ายลูกหนังใบหนึ่งกลิ้งไปตามพื้น ส่วนชิวเทายังคงใช้ไม้คานหาบแผงลอยคล้ายติดปีกสองข้าง ชักนำนางไป มีแต่โจวลี่อยู่รั้งท้าย ดูเหมือนถูกทอดทิ้งล้าหลัง แท้จริงแล้วสามารถตามทัน

เวี่ยจือหยางชมดูจนตื่นเต้นสงสัยยิ่ง คนทั้งห้านี้มีฝีมือสูงเยี่ยม หาด้อยกว่าสี่สุดยอดเกาะตะวันออกไม่ พวกมันเรียกตัวเองเป็นแปดหมวดหมู่นครตะวันตก ไม่ทราบมีความเป็นมาอย่างไร ที่น่าคลั่งใจคือมันถูกยึดถือเป็นสมุนของพรรคค้าเกลือ หากถูกนำตัวถึงพรรคค้าเกลือ ความจริงพอ

ถูกเปิดโปงจะทำอย่างไรดี?

ขณะครุ่นคิด สือชวนหยุดยั้งลง เวี่ยจือหยางดิ้นรนคราหนึ่ง รู้สึกว่านิ้วมือฝ่ายตรงข้ามคล้ายคีมเหล็ก ไม่อาจดิ้นหลุดได้ จึงกวาดตามอง เห็นขุนเขาสลับซับซ้อน โอบล้อมตัวตึกหลังหนึ่งไว้ โครงสร้างใหญ่โตโอฬาร จุดโคมไฟสว่างไสว

ปู้หลิวถามว่า "เข้าไปอย่างไร ลอบเร้นกายเข้าไป หรือว่าบุกอย่างเปิดเผย?"

ชิวเทากล่าวเสียงเย็นชาว่า "ลอบเร้นเข้าไปเป็นพฤติการณ์ของมุสิก ในเมื่อมาแล้ว ก็เข้าไปอย่างโอ่อ่าผ่าเผย"

ทั้งหมดสาวเท้าถึงหน้าตัวตึก เวี่ยจือหยางช้อนตามอง เห็นป้ายขวางเหนือประตูเขียนคำ "**โหย่วเว่ยจวง** *(หมู่ตึกรับรู้รส)*" แต่ว่าประตูตึกเปิดอ้ากว้าง หามีองครักษ์เฝ้าประตูไม่

ทั้งหมดขณะสงสัยใจ โจวลี่พลันชี้มือขึ้นไป กล่าวเบาๆ ว่า "ชมดูด้านนั้น" ทั้งหมดช้อนตามอง เห็นบนชายคาตึกแขวนร่างผู้คนสองคนแกว่งไกวอยู่ไปมา

หลันจุยกระโดดปราดไป ร่างคล้ายควันเบาบางสายหนึ่ง พุ่งวนบนหลังคารอบหนึ่ง ยื่นมือตะปบคว้าคนทั้งสองทิ้งตัวลงมา ทั้งหมดเพ่งตามอง เห็นเป็นบุรุษชุดเขียวสองคน มือเท้าถูกเส้นใยเล็กละเอียดมัดพันไว้ บนศีรษะและรอบเอวล้วนคาดแถบผ้าสีขาว ทั้งสองมองดูทั้งหมด กลอกตาวุ่นวาย มีสีหน้าโกรธแค้น

ชิวเทากล่าวว่า "นี่เป็นเส้นใยฟ้าของศิษย์พี่ว่าน พลางโบกมือคลายจุดคนผู้นั้น คนผู้นั้นพอสามารถเอ่ยปาก ก็ด่าทอว่า "ลอบทำร้ายผู้คน เราถล่มบรรพบุรุษเจ้าแปดรุ่น..."

ไม่ทันขาดคำ ปู้หลิวก็กระชากร่างมันขึ้นมา ตวาดถามว่า "เจ้าด่าผู้ใด?" พลางตบหน้ามันสองฉาด ตบจนมันเลือดกบปาก คนชุดเขียวร่ำร้อง

ว่า "เราไม่ได้ด่าท่าน เราด่าทอโจรร้ายที่ลอบทำร้ายเรา"

ปู้หลิวถามว่า "มันไฉนลอบทำร้ายเจ้า?" คนชุดเขียวกล่าวว่า "เราก็ไม่ทราบ เพียงรู้สึกร่างตึงวูบ ก็ถูกจับแขวนอยู่ข้างบน" พลางมองดูผู้มากล่าวถามว่า "พวกเจ้าเป็นใคร?"

ปู้หลิวยิ้มพลางกล่าวว่า "คนที่ลอบทำร้ายเจ้าเป็นพวกเดียวกับเรา" คนชุดเขียวใจหายวาบ อ้าปากคิดส่งเสียงร่ำร้อง ปู้หลิวซิงปิดสกัดจุดมันไว้ หันไปกล่าวว่า "ศิษย์พี่ว่านเข้าไปแล้ว"

ชิวเทาผงกศีรษะกล่าวว่า "พวกเราก็จะเข้าไป" สือชวนตะปบร่างเวี่ยจือหยางขึ้น กล่าวว่า "ศิษย์พี่ว่านฉีกหน้าลงมือแล้ว พวกเรายังจะนำเด็กน้อยนี้ไปทำอะไร?"

ชิวเทาลังเลเล็กน้อยจึงกล่าว "ทิ้งมันไว้เถอะ" เวี่ยจือหยางใจหายวาบ ครุ่นคิดว่านี่เป็นที่มั่นของพรรคค้าเกลือ ตนเองรั้งอยู่ที่นี้ วันหน้าพรรคค้าเกลือสืบสาวราวเรื่อง คงยึดถือตนเองเป็นไส้ศึก นึกถึงตอนนี้ต้องร่ำร้องว่า "**ชิวต้าเหนียง** *(คำเรียกสตรีสูงอายุแซ่ชิว)* ท่านจำข้าพเจ้าไม่ได้แล้วหรือ?"

ชิวเทากำลังจะสาวเท้าออกไป พอฟังต้องเหลียวหน้ามา กล่าวอย่างสงสัยใจว่า "เจ้าว่าอะไร พวกเราเคยพบหน้ามาก่อนหรือ?"

เวี่ยจือหยางกล่าวเสียงละห้อยว่า "เมื่อสองปีก่อน ที่โรงงิ้วศาลเจ้าฟูจื่อ ท่านโค่นจางเทียนอี้ ช่วยชีวิตข้าพเจ้าคราหนึ่ง"

ชิวเทางงงันวูบ สำรวจดูเวี่ยจือหยางเที่ยวหนึ่ง พลันอุทานดังเอ๊ะ กล่าวว่า "ที่แท้เป็นเจ้า เจ้ายังมีชีวิตอยู่? อย่างนั้นไฉนเข้าสังกัดพรรคค้าเกลือ"

เวี่ยจือหยางไม่ทราบกล่าวเริ่มอย่างไรดี ได้แต่กล่าวว่า "กล่าวไปยืดยาวยิ่ง ชิวต้าเหนียง ข้าพเจ้ามิใช่สมุนพรรคค้าเกลือ ท่านปล่อยตัวข้าพเจ้าก่อน ได้หรือไม่?"

ชิวเทาไม่มีเวลาซักถาม ยื่นมือตบคลายจุดให้กับมัน กล่าวตำหนิว่า "เด็กผู้นี้ไฉนไม่บอกตั้งแต่แรก?"

เวี่ยจือหยางมีสภาพทุลักทุเล แต่แล้วยามนั้นที่ห่างไปบังเกิดเสียงกู่ดังยาวนานดังมา เสียงกู่คล้ายสายน้ำไหลผ่านหุบเขา ในความใสเย็นแฝงความเข้มแข็งชนิดหนึ่ง

ชิวเทาหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย ร้องโพล่งว่า "ศิษย์น้องมู่" ที่หลงเหลือก็สะท้านหวั่นไหว สือชวนร้องคำ "รีบไป" พลางกระทืบเท้ากระโดดปราดออกไป ที่ซึ่งทิ้งเท้าลง ปรากฏก้อนหินปริแตกแหลกสลาย

ชิวเทาว้าวุ่นใจอยู่บ้าง กล่าวกับเวี่ยจือหยางว่า "เจ้าตามเราไป" นางมือหนึ่งแบกหาบดินเหนียว มือหนึ่งคว้าแขนเวี่ยจือหยางไว้ เวี่ยจือหยางตามนางไป ในใจลอบคร่ำครวญอย่างหวนโหย ชิวเทากับพวกเพาะความแค้นกับพรรคค้าเกลือ พรรคค้าเกลือคงยึดถือมันเป็นพวกเดียวกับชิวเทาแล้ว

ตลอดรายทางปราศจากผู้คนขัดขวาง บนต้นไม้ใหญ่สองข้างทางห้อยแขวนไว้ด้วยผู้คนหลายสิบคนราวกับค้างคาว บนพื้นก็นอนกระจัดกระจายด้วยสมุนของพรรคค้าเกลือ ล้วนปากอ้าตาค้าง สีหน้ากลับกลายเป็นขาวซีด

โจวลี่ก้มลงตรวจดูแล้วกล่าว "พวกมันถูกพลังผนึกหิมะสะกดไว้"

ชิวเทารีบถามว่า "คนตายแล้วหรือ?" โจวลี่สั่นศีรษะกล่าวว่า "ยังดีอยู่ เป็นศิษย์พี่มู่ยั้งมือไว้" ชิวเทาพอฟังค่อยคลายใจลง

เมื่อมาถึงสุดทาง ที่เบื้องหน้าปรากฏพื้นที่ว่างแถบหนึ่ง รอบข้างยกชูคบไฟขึ้นจนสว่างไสวดุจกลางคืน ผู้คนใช้ผ้าขาวโพกศีรษะ หว่างเอวคาดสายคาดสีขาวหลายสิบคน ห้อมล้อมบุคคลสองคนไว้ คนหนึ่งสวมชุดยาวสีดำ มีอายุสี่สิบเศษ มีใบหน้าซูบคิ้วยาว อีกคนหนึ่งอายุสูงวัย สวมชุดเขียว

ไว้เครายาว สองมือตะกุยจู่โจม ชั่วพริบตาจู่โจมใส่คนชุดดำสิบกรงเล็บแปดเท้า

เวี่ยจือหยางสูญเสียพลังฝีมือ แต่ยังมีสายตาคมกล้า เห็นวิชากรงเล็บของชายชราชุดเขียวพุ่งฉวัดเฉวียน สองเท้าไม่แตะสัมผัส คล้ายนกยักษ์ตัวหนึ่ง จู่โจมใส่ศัตรู แต่พอเผชิญกับคนชุดดำ กลับไม่อาจทำอย่างไรได้ เห็นคนชุดดำบิดซ้ายย้ายขวา บนร่างคล้ายไม่มีกระดูก หลบรอดจากท่ากรงเล็บอย่างแยบคาย

เวี่ยจือหยางชมดูจนสงสัยใจยิ่ง วิจารณ์ตามพลังฝีมือ คนชุดดำสูงล้ำกว่าชายชราชุดเขียว ไม่ทราบเพราะเหตุใด กลับไม่ลงมือด้วยอำมหิต ชิวเทาก็ขมวดคิ้ว ร้องถามว่า "ศิษย์น้องมู่ ศิษย์พี่ว่านเล่า?"

เพิ่งขาดคำ บังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า "เราอยู่ที่นี้" เวี่ยจือหยางเหลียวหน้ามอง เห็นมุมกำแพงยืนไว้ด้วยชายชราสวมหมวกนักศึกษาใบหน้าขาวไว้เครายาว ดูไปสุภาพสำรวมผู้หนึ่ง

ทั้งหมดพอได้ยินเสียงถามตอบ พากันกวาดมองมา พอเห็นชิวเทาและพวก ต่างก็ถลึงตาใส่ คนชุดดำถือโอกาสพุ่งถอยจากวงต่อสู้ จัดแจงชุดยาว ประสานมือต่อชิวเทากล่าวว่า "มู่หานปิงคำนับศิษย์พี่ชิว"

ชิวเทาผงกศีรษะต่อมู่หานปิง มองดูชายชราชุดเขียว ยิ้มพลางกล่าวว่า "รับทราบมาว่าทูตมรกตพรรคค้าเกลือตู้โย่วหยางเป็นศิษย์สำนักกรงเล็บปักษาภูเขาหยางซาน วิชากรงเล็บปีศาจดุร้ายสมดังคำร่ำลือ"

ตู้โย่วหยางจับจ้องมองดูชิวเทา กล่าวว่า "ท่านแซ่ชิว หรือว่าเป็นพระมารดรดินชิวเทา?" ชิวเทารับคำคราหนึ่ง ตู้โย่วหยางเหลียวดูหลันจุยกล่าวว่า "ท่านผมเผ้าสีขาว สมควรเป็นผู้นำหมวดหมู่ลม ฉายาร่มวายุภักษ์หลันจุยแล้ว?"

หลันจุยมีสีหน้าเรียบเฉยไม่ตอบคำ ตู้โย่วหยางนับคำนวณผู้มาโดยคร่าวๆ ปากกล่าวว่า "วิเศษแท้ แปดหมวดหมู่นครตะวันตกต่างมาชุมนุม

ที่หมู่ตึกรับรู้รสเราหรือ?”

ชิวเทาไม่ทันตอบคำ พลันบังเกิดเสียงแค่นหัวร่อดังว่า “แปดหมวดหมู่นครตะวันตกมีอันใดยอดเยี่ยม?”

เห็นในกลุ่มคนปรากฏผู้คนสามคนเดินออกมา คนนำหน้าเป็นชายชราชุดม่วง มือถือไม้เท้าเหล็กกล้า ผมเผ้าหงอกขาว เบ้าตาลึกกลวง สองตาสาดประกายเจิดจ้า คนทางซ้ายเป็นชายฉกรรจ์ชุดเขียว เหนือไหล่สะพายง้าวสั้นสีเงินคู่หนึ่ง หว่างคิ้วดกหนามีติ่งเหนือเม็ดหนึ่ง ดูไปคล้ายเพิ่มดวงตาอีกข้างหนึ่ง คนทางขวาเป็นสตรีชุดแดงทั้งสูงทั้งใหญ่ หน้าตาอัปลักษณ์ จมูกคล้ายกระเทียม ตาเล็กหยี ริมฝีปากหนามีฟันโผล่พ้นออกมาสองซี่

ชิวเทาใช้ชีวิตในนครหลวงมานาน มีภูมิรอบรู้กว้างขวาง จึงกล่าว “ท่านผู้เฒ่าคงเป็นท่านทูตม่วงหวังจื่อคุนแล้ว?”

ชายชราชุดม่วงเหลือกตามองฟ้า แค่นเสียงอย่างเย็นชาคำหนึ่ง ได้ยินชิวเทากล่าวอีกว่า “ท่านพี่นี้คงเป็นท่านทูตเขียว ฉายาเทพเวินโหวสามตาฉุนอวี่อิงแล้ว”

ชายฉกรรจ์ชุดเขียวมีมารยาทอันดี ประสานมือกล่าวว่า “พระมารดรดินรู้จักฉายานามเรา ฉุนอวี่อิงรู้สึกเป็นเกียรตินัก”

ไม่ทันกล่าวจบ หวังจื่อคุนกระแทกไม้เท้าใส่พื้น กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า “ท่านทูตฉุนอวี่ กล่าวเกรงอกเกรงใจกับคนเหล่านี้ไยกัน?”

ฉุนอวี่อิงกล่าวว่า “ไม่ว่าศัตรูหรือสหาย ผู้มาถือเป็นอาคันตุกะ พรรคเราเป็นพรรคใหญ่ ไม่อาจเสียมารยาทไป”

ยามนั้นชิวเทากล่าวกับสตรีชุดแดงว่า “ฟังว่าทูตแดงพรรคค้าเกลือเมิ่งเฟยเอี้ยนเป็นสตรีเช่นเดียวกับเรา วันนี้ได้พบพาน ค่อยทราบว่าสมคำร่ำลือ”

สตรีชุดแดงพอฟัง ก็ส่งเสียงหัวร่อดังๆ เสียงหัวร่อหยาบกร้าน หา

ด้อยกว่าสือชวนไม่

เวี่ยจือหยางครุ่นคิด สตรีนางนี้ก็เรียกว่า "**เฟยเอี้ยน** *(นางแอ่นเหิน)*?" ครั้งกระโน้นสมัยราชวงศ์ฮั่น จ้าวเฟยเอี้ยนมีรูปกายอ้อนแอ้นถนัดในการร่ายรำ ฮั่นเฉิงตี้มีรับสั่งให้ขันทียกถาดทองเหลือง ให้นางกรีดกรายร่ายรำบนถาด หากเปลี่ยนเป็นเมิ่งเฟยเอี้ยนผู้นี้ คงเหยียบย่ำขันทีที่ถือถาดจนตายแน่นอน

ชิวเทากวาดมองแล้วกล่าว "เหตุใดไม่เห็นท่านทูตขาว?" หวังจื่อคุนแค่นหัวร่อกล่าวว่า "ท่านทูตขาวมีภารกิจติดตัว อาศัยพวกเราทั้งสี่ ก็สามารถจัดการกับแปดหมวดหมู่นครตะวันตกแล้ว"

เมิ่งเฟยเอี้ยนก็กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า "ความแค้นของ**ปางจู่** *(หัวหน้าพรรค)* ไม่ขออยู่ร่วมฟ้าเดียวกัน นับแต่นี้พรรคค้าเกลือกับนครตะวันตกตั้งประจันหน้า ต่อให้ศิษย์พรรคค้าเกลือทั้งสิบหมื่นต้องตายหมดสิ้น ก็ต้องล้างแค้นให้จงได้"

เหล่าผู้นำหมวดหมู่นครตะวันตกรับฟังจนลอบตื่นตระหนก ชิวเทากล่าวอย่างสงสัยใจว่า "ท่านทูตเมิ่งไฉนกล่าวเช่นนี้ ปางจู่ท่านประลองฝีมือพ่ายแพ้แก่ศิษย์น้องซู ได้รับบาดเจ็บเล็กน้อย ไยต้องก่อกวนเป็นเรื่องราวใหญ่โต?"

หวังจื่อคุนขบกรามกรอดกล่าวว่า "ได้รับบาดเจ็บเล็กน้อย?" มันร้องดังๆ ว่า "หากเก่งกล้าก็ตามเรามา" กล่าวจบหันกายไป

คนของนครตะวันตกหันไปมองหน้ากัน พลันบังเกิดเสียงดังว่า "ไม่เป็นไร ตามมันไป" คนกล่าววาจาเป็นผู้นำของแปดหมวดหมู่ว่านเสิ่ง มันเดินออกจากมุมกำแพง ตามติดอยู่ด้านหลังหวังจื่อคุน

ในหมวดหมู่ทั้งแปด นับว่านเสิ่งมีอายุมากที่สุด คุณวุฒิสูงสุด ผู้นำหมวดหมู่ที่เหลือยึดถือมันเป็นผู้นำ พอเห็นเช่นนั้นพากันติดตามไป

ทูตเกลือทั้งสี่นำทาง พอตัดผ่านประตูรูปวงเดือนบานหนึ่ง พลันได้ยินเสียงร่ำไห้คร่ำครวญดังมา ทั้งหมดเงยหน้าขึ้น เห็นที่เบื้องหน้าจัดตั้งห้องตั้งศพ ขึงผ้าขาวไว้ทุกข์ สตรีหลายนางคุกเข่าร่ำไห้อยู่หน้าที่ตั้งศพ

ชิวเทาอกสั่นขวัญแขวนขึ้นมา เดินถึงหน้าห้องตั้งศพ พอเพ่งตามอง เห็นตั้งป้ายวิญญาณว่า "ที่สถิตวิญญาณหัวหน้าพรรคค้าเกลือฉีเฮ่าติ่ง" ต้องร้องโพล่งว่า "อะไร ฉีเฮ่าติ่งตายแล้ว"

ทั้งหมดล้วนแตกตื่นตะลึงลาน ชั่วครู่ให้หลังว่านเสิ่งจึงถามว่า "ฉีเฮ่าติ่งไฉนเสียชีวิต?"

หวังจื่อคุนกล่าวเสียงเย็นชาว่า "ปางจู่รับบาดเจ็บกลับมา นอนเตียงหนึ่งวันหนึ่งคืน **ยามอิ้ง*** วันนี้ค่อยสิ้นใจตาย"

ว่านเสิ่งขมวดคิ้วกล่าวว่า "มิน่าเล่าพวกท่านใช้ผ้าขาวโพกศีรษะที่แท้ไว้ทุกข์ให้กับฉีเฮ่าติ่ง มิน่าเล่าเราพอประกาศนาม พวกท่านก็ลงมือด้วยอำมหิต เพราะคิดล้างแค้นให้กับฉีเฮ่าติ่งหรือ?"

หวังจื่อคุนแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า "ท่านทราบก็ประเสริฐ" ว่านเสิ่งหามีโทสะไม่ เพียงสอบถามว่า "ขอถามซูเฉิงกวงยังมีชีวิตอยู่หรือ?"

ทูตเกลือทั้งสี่สบตากันวูบ ตู้โย่วหยางกล่าวว่า "มันยังมีชีวิตอยู่ แต่ฆ่าคนชดใช้ชีวิต มันเมื่อฆ่าปางจู่ ก็ต้องชดใช้ชีวิต"

สือชวนร้องถามว่า "มันอยู่ที่ใด?" ทูตเกลือทั้งสี่ไม่ทันตอบคำ ภายในห้องตั้งศพก็บังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งกล่าวอย่างเกียจคร้านว่า "เราอยู่ที่นี้"

ทุกผู้คนตื่นตระหนกยิ่ง พากันเดินเข้าห้องตั้งศพ เห็นด้านซ้ายมือของห้องตั้งศพจัดตั้งกรงไม้ขนาดใหญ่ ภายในกรงยังมีกรงอีกชั้นหนึ่ง นั่งไว้ด้วยบุรุษชุดดำผู้หนึ่ง สมุนพรรคค้าเกลือแปดคนรายล้อมรอบ มือถือหน้าไม้เล็งไปที่คนในกรง

บุรุษชุดดำพอเห็นทั้งหมดก็ผุดลุกขึ้นประสานมือ กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

---

* เวลาตีสี่

ว่า "ศิษย์พี่ว่าน ศิษย์พี่ชิว ยังมีท่านทั้งหลาย สร้างความวุ่นวายแก่พวกท่านแล้ว"

เวี่ยจือหยางสำรวจดูมัน เห็นคนผู้นี้มีอายุสามสิบเศษ รูปร่างผอมซูบ หน้าตาองอาจ ใต้ขนคิ้วดกหนามีสายตาที่เจิดจ้าดุจสายฟ้า แต่พอแย้มยิ้มกลับแฝงแววซุกซนอยู่หลายส่วน

ทั้งหมดชมดูจนขมวดคิ้ว สือชวนร้องดังๆ ว่า "ซูเฉิงกวง ท่านก่อกวนอันใด?"

ซูเฉิงกวงยิ้มพลางกล่าวว่า "ขอบอกตามตรง เป็นเราเดินเข้ามาในกรงใบนี้เอง"

ทั้งหมดรับฟังจนตื่นตระหนกยิ่ง ชิวเทาอดถามมิได้ว่า "ศิษย์น้องซูที่แท้เป็นเรื่องราวใด?"

ซูเฉิงกวงแบมือทั้งสองข้างกล่าวอย่างอับจนปัญญาว่า "เราเดิมพันกับผู้คน ปรากฏว่าเป็นฝ่ายแพ้ ได้แต่มารับความตายที่หมู่ตึกรับรู้รส"

ชิวเทารับฟังจนปวดเศียรเวียนเกล้า ในผู้นำแปดหมวดหมู่นครตะวันตก ว่านเสิ่งแห่งหมวดหมู่ฟ้าเจ้าปัญญาความคิด เงียบขรึมมิใคร่พูดจา ชิวเทาแห่งหมวดหมู่ดินมีนิสัยอ่อนโยน ได้รับความเคารพรักจากทั้งหมด มู่หานปิงแห่งหมวดหมู่น้ำตลกขบขัน แต่ยังอยู่ในกรอบ โจวลี่แห่งหมวดหมู่อัคคีรู้เหตุรู้ผล หลันจุยแห่งหมวดหมู่ลมชืดชาต่อเรื่องทางโลก ที่ผ่านมาคนทั้งห้าน้อยครั้งจะกระทำข้อผิดพลาด แต่อีกสามคนที่เหลือ สือชวนแห่งหมวดหมู่ภูเขาอารมณ์ร้อนวู่วาม เมื่อจับคู่กับปู้หลิวแห่งหมวดหมู่หนองบึงมักก่อเรื่องวุ่นวาย ที่น่าปวดศีรษะที่สุด คือซูเฉิงกวงแห่งหมวดหมู่อสนีผู้นี้ ซูเฉิงกวงชมชอบพนัน มีฝีมือสูงเยี่ยม ไม่ก่อเรื่องก็แล้วกันไป พอก่อเรื่องก็สร้างความอึกทึกครึกโครม ยกตัวอย่างเช่นมาถึงนครหลวงไม่กี่วัน ก็ทุบตีหัวหน้าพรรคค้าเกลือฉีเฮ่าติ่งจนตาย

นับแต่โบราณกาลมา ก็มีคนค้าเกลือเถื่อน พอถึงปลายราชวงศ์ถัง

เริ่มก่อร่างตั้งพรรค ครั้นถึงราชวงศ์มองโกล ก็เป็นพรรคใหญ่อันดับหนึ่ง จางซื่อเฉิงลุกฮือขึ้นที่เมืองไท่โจว พรรคค้าเกลือของมันเพียงเป็นสาขาหนึ่งของพรรคค้าเกลือ ไม่ว่าเฉินโย่วเลี่ยง หมิงอี้เจิน ฟางกว๋อเจิน หรือแม้แต่จูหยวนจาง ล้วนได้รับเงินสนับสนุนจากพรรคค้าเกลือ

จูหยวนจางล่วงรู้ถึงขีดความสามารถของพรรคค้าเกลือ หลังจากที่ตั้งประเทศ ก็ทำการสะกดระงับ กวาดล้างพรรคค้าเกลือหลายครั้งคราสุดท้ายไม่สามารถขจัดหมดสิ้น หากสืบสาวราวเรื่องขึ้นไป เพราะต้าหมิงสืบทอดนโยบายค้าเกลือของราชวงศ์ก่อน ยังคงซื้อขายตำแหน่งขุนนางค้าเกลือ ตั้งราคาสูงลิบลิ่ว ดังนั้นกิจการค้าเกลือเถื่อนทำกำไรมหาศาล คนของพรรคค้าเกลือหวังผลประโยชน์ คนแรกล้มลงคนหลังหนุนเนื่อง ไม่มีวันกำจัดหมดสิ้น

ก่อนหน้าของฉีเฮ่าติ่ง หัวหน้าพรรคค้าเกลือมีแต่ชื่ออันจอมปลอม ไม่มีอำนาจที่แท้จริง เมื่อฉีเฮ่าติ่งขึ้นเป็นหัวหน้าพรรค ก็เกลี้ยกล่อมชักชวนพ่อค้าเกลือตามที่ต่างๆ ให้เข้าร่วม แต่งตั้งเป็นหัวหน้าสาขา ได้รับจัดสรรเกลือเถื่อน แพร่กระจายไปทุกมณฑล เพียงใช้เวลายี่สิบปี ก็เติบโตกล้าแข็ง มีสมุนสิบหมื่น สมุนในนามยี่สิบหมื่น เนื่องด้วยวางระบบรัดกุม กระทำการเป็นการลับ ราชสำนักจึงไม่อาจทำอย่างไรได้

พรรคค้าเกลือมีโครงสร้างใหญ่โต ค่ายสำนักในยุทธจักรล้วนอ่อนข้อให้สามส่วน เนื่องจากพรรคค้าเกลือเคลื่อนไหวเป็นการลับ น้อยครั้งจะก่อเรื่องขึ้น แต่เมื่อเพาะความแค้นขึ้น จะตามรังควานไม่เลิกรา ซูเฉิงกวงทำร้ายฉีเฮ่าติ่งถึงแก่ความตาย ไม่ต่างกับแหย่รังแตนทั้งรัง

ว่านเสิ่งกับชิวเทารู้เหตุผลข้อนี้ ในใจลอบวิตกกังวล ชิวเทาถามว่า "ศิษย์น้องซู ครั้งก่อนที่พบกัน ท่านเพียงบอกว่าฉีเฮ่าติ่งรับบาดเจ็บ เหตุใดผ่านไปสองวันคนกลับตกตาย?"

ซูเฉิงกวงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "เราก็ขบคิดไม่เข้าใจ คาดว่าผู้แซ่ฉี

ใช้การไม่ได้ กลับล้มป่วยเสียชีวิต”

คนของพรรคค้าเกลือพอฟัง พากันร่ำร้องด่าทอออกมา ว่านเสิ่งกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า “ศิษย์น้องซู เรื่องราวสำคัญยิ่ง ท่านลองบอกเล่าว่าพบพานฉีปางจู่อย่างไร ทำร้ายมันอย่างไร ทั้งมามอบตัวอย่างไร”

ซูเฉิงกวงแลบลิ้นเลียริมฝีปาก กล่าวว่า “กล่าวไปยืดยาวยิ่ง ก่อนที่จะบอกเล่า ขอดื่มสุราหล่อเลี้ยงลำคอได้หรือไม่?”

มันก่อเหตุเภทภัยร้ายแรง ยังตั้งข้อเรียกร้อง มู่หานปิงจึงปลดน้ำเต้าจากข้างเอว โยนข้ามกรงขังเข้าไป กล่าวว่า “ดื่มอย่างประหยัดหมดแล้วไม่มีอีก”

ซูเฉิงกวงค่อยเปิดจุก ดื่มสุราในน้ำเต้าลงไปสองอึก จากนั้นกล่าวว่า “เมื่อสามวันก่อน เรามาถึงนครหลวงไม่นาน ยามอยู่ว่างไร้เรื่องราว จึงแวะเข้าบ่อนพนันทางตัวเมืองด้านทิศเหนือ”

ชิวเทาหน้าเคร่งเครียดลงกล่าวว่า “ศิษย์น้องซู ท่านไฉนเข้าบ่อนพนันอีก ลืมคำพูดของ**เฉิงจู่** *(เจ้านคร)* แล้วหรือ?”

ซูเฉิงกวงกล่าวว่า “ไม่ได้ลืมเลือน เพียงแต่พอเห็นคำ *‘พนัน’* ก็สมองร้อนวูบ ลืมเลือนทุกสิ่งไป พอเรียกสติคืนมา ก็นั่งอยู่ข้างโต๊ะพนันแล้ว

“เพิ่งเล่นไพ่เก้าสองตา ได้ยินลานตึกหลังบังเกิดเสียงร่ำไห้ของสตรีดังมา เรารุดไปชมดู เห็นเจ้าหน้าที่ของบ่อนสองคนกำลังทุบตีหญิงสาวนางหนึ่ง หญิงสาวนั้นร้องห่มร้องไห้ ถูกทำร้ายจนรับบาดแผลเกลื่อนกลาด จึงเข้าไปแยกคนออก สอบถามว่าเป็นเรื่องราวใด

“ที่แท้บิดาของหญิงสาวนางนี้ติดหนี้พนัน จึงจำนองบุตรีให้กับบ่อนพนัน ตัวเองไม่อาจแบกหน้าพบพานคน กระโดดแม่น้ำฆ่าตัวตาย บ่อนพนันจับตัวนางมา เตรียมขายให้กับหอนางโลมชดใช้หนี้ สตรีนางนั้นแม้ตายก็ไม่ยินยอม จึงถูกทุบตีทำร้าย เราเห็นนางเป็นที่น่าเวทนา ดังนั้นคิดไถ่ตัวนาง สอบถามเจ้าของบ่อนว่าต้องการเงินเท่าใด เฒ่าทารกนั้นจงใจ

สร้างความลำบากแก่ผู้คน พอออกปากก็เรียกเงินสามพันตำลึง”

สือชวนกระโดดปราดขึ้น ร้องว่า “สามพันตำลึง? มันเตรียมจัดสร้างโลงเงินให้กับตัวเองหรือ?”

ซูเฉิงกวงกล่าวว่า “ใช่แล้ว **เหล่าสือ** *(คนแซ่สือ)* ท่านก็ทราบว่าเราเป็นปีศาจยากไร้ อย่าว่าแต่สามพันตำลึง ในตัวมีเงินยี่สิบตำลึงถือว่าไม่เลวแล้ว”

ชิวเทาทอดถอนใจกล่าวว่า “ผู้ใดให้ท่านนิยมเล่นพนัน ต่อให้มีภูเขาเงินภูเขาทอง ก็ถูกท่านเล่นเสียหมดสิ้น”

ซูเฉิงกวงบอกเล่าว่า “วันนั้นเรามีเงินไม่มากนัก นึกไปนึกมานึกได้วิธีหนึ่ง พวกท่านคาดเดาว่าเป็นอะไร?”

สือชวนร่ำร้องว่า “เราทราบ ในนครหลวงมีเชื้อพระวงศ์มากมาย ท่านคงเข้าไปขโมยมา”

ซูเฉิงกวงเหลือกตาขึ้นกล่าวว่า “เหลวไหล เราผู้แซ่ซูไหนเลยประพฤติเป็นคนลักขโมย?” ปู้หลิวกล่าวว่า “หากมิใช่ลักขโมย คงแย่งชิงแล้ว”

ซูเฉิงกวงยังคงสั่นศีรษะ ทุกผู้คนคาดเดาไม่ออก พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า “ในบ่อนพนันมีเงินมีทอง แทนที่จะลักขโมยแย่งชิง มิสู้หยิบฉวยจากในสถานที่”

ซูเฉิงกวงอุทานดังเอ๊ะเหลียวหน้าไป เห็นคนกล่าววาจาเป็นนักพรตหนุ่มผู้หนึ่ง ต้องชูนิ้วหัวแม่มือกล่าวว่า “นี่เรียกว่าวีรบุรุษคิดอ่านตรงกัน **เต้าชง** *(พี่นักพรต)* ผู้นี้ก็นิยมเล่นพนันหรือ?”

เวี่ยจือหยางตอบว่า “มิกล้า ผู้น้อยพนันคราใดล้วนเล่นเสีย แต่ด้วยขีดความสามารถของพี่ซู คิดช่วยเหลือสตรีนางนั้นลำบากเพียงยกมือ ไยต้องจ่ายเงินไถ่ตัวนาง?”

ซูเฉิงกวงกล่าวอย่างจริงจังว่า “ขึ้นชื่อว่าพนันต้องถือจริยะความ

ประพฤติ บิดาของสตรีนั้นเล่นเสียให้กับบ่อนพนัน ทำสัญญาขายบุตรีให้ หากเราทำการแย่งชิง เท่ากับฉีกสัญญาทิ้ง เรื่องราวหากเผยแพร่ออกไป จะหยั่งเท้าอยู่ในโลกการพนันได้อย่างไร เราผู้แซ่ซูเป็นนักพนัน สิ่งที่เสียไปต้องเล่นชนะกลับมา จึงแจ้งต่อเจ้าของบ่อน อย่าเพิ่งขายคนออกไป ให้เวลาเราหนึ่งคืน วันพรุ่งนี้จะไถ่ตัวนางออกมา

เวี่ยจือหยางถามโพล่งว่า "ท่านเล่นพนันคืนเดียวได้เงินสามพันตำลึง?" ซูเฉิงกวงกล่าวว่า "ไม่ต้องหนึ่งคืน เพียงสามชั่วยามก็พอ"

สือชวนร้องชมเชยคำหนึ่ง ถามว่า "ท่านเล่นชนะได้เงินมากมาย บ่อนพนันไม่ยอมปลดปล่อยท่าน ใช่หรือไม่?"

ซูเฉิงกวงกล่าวว่า "บ่อนพนันจ่ายเงินให้แก่เรา ทั้งไม่เหนี่ยวรั้งเรา หลังจากคิดบัญชี เราไปหาเจ้าของบ่อน เตรียมไถ่ตัวสตรีนางนั้น มิคาดพอเปิดห้องขังออก เห็นผนังห้องแปดเปื้อนโลหิต ที่แท้สตรีนางนั้นเห็นเราเป็นคนแปลกหน้า ไม่เชื่อว่าเราจะนำเงินสามพันตำลึงมาไถ่ตัวนาง ดังนั้นฉวยโอกาสที่ไม่มีผู้คนเฝ้าควบคุม พุ่งศีรษะชนผนังตาย

"เราเห็นนางยอมตายไม่ยอมรับความอัปยศ บังเกิดความเลื่อมใส จึงอุ้มศพของนางคิดหาสถานที่บรรจุฝัง มิคาดเจ้าของบ่อนขวางกันเราไว้ บอกว่า *'ท่านสามารถนำคนไป แต่ต้องทิ้งเงินไว้'*

"เรามีโทสะคุกรุ่น กล่าวว่า *'คนล้วนตายแล้ว ยังเรียกเงินอันใด?'* เจ้าของบ่อนกล่าวว่า *'ตกลงว่าวันนี้ท่านมาไถ่คน เมื่อคืนเราจึงไม่ขายนางออกไป สุดท้ายสตรีนางนี้ตายแล้ว ท่านพอจากไป เราไยมิใช่สูญเสียทั้งคนและเงินทอง ที่น่าคลั่งใจคือ ท่านนำเงินของเรามาไถ่คนของเรา แสดงว่าคิดหยอกเย้าบิดา เฮอะ ท่านนอกจากทิ้งเงินไว้ ยังต้องทิ้งมือขวาไว้ข้างหนึ่ง'*

"เรารู้สึกน่าหัวร่อกล่าวว่า *'เงินเป็นทุนรอนไม่อาจมอบให้แก่ผู้คน ส่วนมือขวาต้องรักษาไว้สำหรับเล่นไพ่เก้า เช่นนี้เถอะ หากท่านไม่รังเกียจ*

เราก็ถอนขนให้กับท่านเส้นหนึ่ง' เจ้าของบ่อนพนันบันดาลโทสะ เรียกระดมกำลังมา ร้องบอกว่า *'ท่านอย่าได้อาละวาดไป ขอบอกตามตรง บ่อนพนันนี้เป็นสมบัติของพรรคค้าเกลือ ตามกฎของพรรคเรา ผู้คนให้เกียรติเราหนึ่งหุน เราให้ความเคารพหนึ่งนิ้ว ผู้คนล่วงเกินเราหนึ่งเซียะ เรารุกล้ำผู้คนหนึ่งวา ท่านล่วงเกินพรรคค้าเกลือ ไม่เพียงทิ้งมือไว้ข้างหนึ่ง'*

"เราพอฟังบันดาลโทสะกล่าวว่า *'พรรคค้าเกลือหรือ เพียงเป็นขบวนการค้าเกลือเถื่อนกลุ่มหนึ่ง บิดาพานจะล่วงเกิน ดูว่าท่านจะรุกล้ำเรากี่วา?'* กล่าวจบทุบทำลายบ่อนพนันเสียหายยับเยิน พวกท่านก็ทราบว่าเราผู้นี้พอบันดาลโทสะ จะลงมือหนักไป"

หวังจื่อคุนกล่าวเสียงเย็นชาว่า "คำลงมือหนักไปอันประเสริฐ **หลี่ฝางจู่** *(เจ้าของบ่อนแซ่หลี่)* ถูกท่านฟาดกระดูกสันหลังหัก ชั่วชีวิตนี้ได้แต่นอนอยู่บนเตียง"

สือซวนปรบมือโห่ร้องว่า "ฟาดได้ประเสริฐ หากเปลี่ยนเป็นบิดาจะให้มันนอนในหลุมค่อยเลิกรา"

ซูเฉิงกวงโบกมือกล่าวว่า "เรายั้งมือไว้ไมตรี แต่พรรคค้าเกลือไม่รับน้ำใจ เราฝังศพสตรีนางนั้น ซื้อโลงปักตั้งป้าย กลับปรากฏผู้คนลงมือต่อเราหลายระลอก สร้างความขุ่นข้องรำคาญแก่เรา ครุ่นคิดว่าพรรคค้าเกลือมีสมุนสิบหมื่น หากรุดมาก่อกวนไม่หยุดยั้ง คงสร้างความรำคาญแทบตาย ดังนั้นเราสืบเสาะมายังที่ตั้งพรรคค้าเกลือ ใช้วิธีจู่โจมมังกรเหลือง"

ว่านเสิ่งขมวดคิ้วกล่าวว่า "ศิษย์น้องซู ท่านวู่วามไปแล้ว เรื่องใหญ่โตเช่นนี้สมควรหารือกับพวกเราก่อน"

ซูเฉิงกวงยกมือเกาศีรษะกล่าวว่า "ตอนนั้นเราไม่ได้ขบคิดมากความพานบุกตีกรับรู้รส อาละวาดอยู่รอบหนึ่ง สุดท้ายบีบบังคับฉีเฮ่าติ่งออกมา"

มันบอกกล่าวอย่างเฉื่อยชา แต่ทุกผู้คนทราบดีว่าที่ตั้งพรรคค้าเกลือเฉกเช่นถ้ำเสือวังมังกร หากไม่มีฝีมืออันสูงล้ำ เมื่อเข้ามาแล้วอย่าคิด

หมายกลับออกไป เวี่ยจือหยางต้องร้องชมเชยว่า "ประเสริฐแท้"

คนของพรรคค้าเกลือต่างถลึงมองมัน ซูเฉิงกวงก็ยิ้มให้กับเวี่ยจือหยาง จากนั้นกล่าวว่า "ครั้งนี้เราประกาศชื่อออกไป ฉีเฮ่าติ่งพอฟังจึงกล่าวว่า *'ได้ยินชื่อแปดหมวดหมู่นครตะวันตกมานาน แต่ท่านอยู่ชายแดนตะวันตก เราอยู่ในแดนจงหยวน เฉกเช่นน้ำบ่อน้ำคลองไม่ก้าวก่ายกัน ท่านไฉนทุบทำลายบ่อนพนันของเรา ทำร้ายสมุนของเรา?'*

"เรากล่าวว่า *'พรรคค้าเกลือค้าขายเกลือ ไม่ทราบเปลี่ยนเป็นค้ามนุษย์เมื่อใด พวกท่านบีบบังคับผู้คนจนตาย ยังมีความยุติธรรมของฟ้าอันใด?'*

"ฉีเฮ่าติ่งพอฟัง จึงตามตัวทูตม่วงมาสอบถามดู แต่เฒ่าแซ่หวังผู้นี้ไม่ยอมรับ กลับกล่าวหาเราแย่งชิงผู้คน ระหว่างชุลมุนพลั้งมือทำร้ายสตรีนางนั้นจนตาย

"ฉีเฮ่าติ่งขบคิดแล้วกล่าว *'ท่านทูตหวัง เราท่านคบหานานปี ทราบว่าท่านเป็นคนเยี่ยงไร วิญญูชนรักสมบัติ หยิบฉวยโดยชอบธรรม พรรคค้าเกลือไม่ถือเป็นวิญญูชน แต่ก็รักษาคุณธรรมบู๊ลิ้ม เมื่อตั้งบ่อนพนันหอนางโลม บ่อนพนันจะเร่งรัดหนี้ ส่วนหอนางโลมบังคับคนดีงามขายตัว นับแต่นี้ให้ปิดบ่อนพนันหอนางโลมในนครหลวงเถอะ'*

"เราพอฟังต้องลอบผงกศีรษะ ครุ่นคิดว่าฉีเฮ่าติ่งผู้นี้มีเหตุมีผล สมเป็นหัวหน้าพรรคหนึ่ง ค่อยคลายโทสะ หันกายหมายจากไป ฉีเฮ่าติ่งกลับเรียกรั้งเราไว้ กล่าวว่า *'ซูเซียนเซิง พรรคค้าเกลือเรามีส่วนไม่ถูกต้อง แต่ไม่ถึงกับฝืนกฎของแผ่นดิน มีคำกล่าวว่าติดหนี้ชำระเงินทอง บิดาติดหนี้บุตรีชดใช้ หากซูเซียนเซิงคิดนำตัวสตรีนั้นไป เราเห็นแก่หน้านครตะวันตก อาจยอมสงบศึก แต่ท่านทำร้ายสมุนพรรคเราหลายระลอก ไม่อาจเลิกราในลักษณะนี้'*

"เราถามว่า *'ท่านคิดทำอย่างไร?'* ฉีเฮ่าติ่งกล่าวว่า *'หลักการของ*

พรรคเราคือ คนล่วงเกินเราหนึ่งเชียะ เรารุกล้ำคนหนึ่งวา เช่นนี้เถอะ เห็นแก่หน้านครตะวันตก ท่านทิ้งลูกตาข้างหนึ่งและมือข้างหนึ่งไว้แล้วจากไป'

"เรารู้สึกสนุกสนานน่าสนใจ จึงกล่าว *'ตกลง ให้เราทิ้งลูกตาและมือไว้ก็ได้ ท่านต้องรับเราห้าฝ่ามือ หากยังยืนหยัดอยู่ได้ เราจะควักลูกตาตัดมือข้างหนึ่งให้ หากท่านรับไว้ไม่ได้ เราจะจากไปแล้ว'*

"ฉีเฮ่าติ่งคิดไม่ถึงว่าเราจะยื่นข้อเสนอเช่นนี้ ยามอยู่ต่อหน้าผู้คนหาทางลงไม่ได้ ได้แต่รับคำท้า สุดท้ายประมือกันสามฝ่ามือ มันก็กระแทกนั่งกับพื้นลุกไม่ขึ้น..."

หวังจื่อคุนตวาดว่า "ล้วนเป็นวาจาเหลวไหล ผู้แซ่ซู ท่านประฝ่ามือกับปางจู่ บังเกิดเสียงดังปานฟ้าร้อง ภายหลังเราตรวจดู พบว่ามือของปางจู่ไหม้เกรียมถึงข้อศอก แสดงว่าในแขนเสื้อท่านซ่อนอาวุธอัคคีไว้"

ชิวเทาทอดถอนใจสอดคำขึ้น "ท่านทูตหวังเข้าใจผิดแล้ว ศิษย์น้องซูฝึกฝ่ามือเสียงอสนี ยามลงมือบังเกิดเสียงดังปานฟ้าร้อง ผู้ที่ไม่ล่วงรู้เส้นสนกลในจึงพลาดท่าเสียที"

หวังจื่อคุนแค่นเสียงดังเฮอะ สีหน้าไม่ยอมเชื่อ ว่านเสิ่งขบคิดแล้วถามว่า "ศิษย์น้องซู ท่านใช้ห้าอสนีกระแทกขม่อมหรือ?"

ซูเฉิงกวงรับคำ ว่านเสิ่งกล่าวว่า "เมื่อใช้ท่าห้าอสนีกระแทกขม่อมสมควรใช้ออกห้าฝ่ามือ" ซูเฉิงกวงกล่าวว่า "เราไม่คิดลงมืออย่างสุดกำลังหลังจากฟาดออกสามฝ่ามือก็จากไป คิดไม่ถึงเฒ่าชราใช้การไม่ได้ ไม่ถึงสองวันก็ตกตาย"

ว่านเสิ่งขมวดคิ้วไม่กล่าวกระไร มู่หานปิงอดถามมิได้ว่า "ผีพนันท่านเมื่อจากไป ไฉนกลับมาหาที่ตายอีก?"

ซูเฉิงกวงกล่าวว่า "เราบุกรุกตึกรับรู้รสทำร้ายฉีเฮ่าติ่ง สมุนของพรรคค้าเกลือย่อมไม่ยอมเลิกรา เที่ยงวันนี้เราดื่มสุราบนเหลาปลิดดาว พลันปรากฏผู้คนห้าคนรุดมา คนนำหน้าคือเฒ่าแซ่หวังผู้นี้"

ชิวเทาถามโพล่งว่า "เป็นห้าทูตพรรคค้าเกลือหรือ?" ซูเฉิงกวงตอบว่า "ใช่แล้ว ทั้งสองฝ่ายพอพบหน้าก็เกิดการทุ่มเถียง เราค่อยทราบว่าฉีเฮ่าติ่งตายแล้ว เรากวาดมองออกไป เห็นสมุนพรรคค้าเกลือล้อมเหลาสุราทั้งหลังไว้ คาดว่าวันนี้ยากหลีกเลี่ยงจากการต่อสู้ ฝ่ายตรงข้ามแม้มีพวกมาก เรากลับไม่เกรงกลัว หากทูตพรรคค้าเกลือเมื่อเสนอหน้ามา จะได้คร่ากุมคนไว้เป็นตัวประกัน"

เหล่าทูตค้าเกลือล้วนมีสีหน้าปั้นยาก แต่ตอนอยู่บนเหลาปลิดดาวทุกคนล้วนพลาดท่าเสียทีแก่ซูเฉิงกวง ได้ยินซูเฉิงกวงกล่าวว่า "ขณะที่ทั้งสองฝ่ายตั้งประจันหน้า พลันมีคนเอ่ยปากสอดคำ เราเหลียวหน้าไป เห็นที่มุมห้องนั่งไว้ด้วยสตรีนางหนึ่ง นางกล่าวว่า *'รับทราบมาว่าคนของนครตะวันตกโอหังบังอาจ วันนี้ได้พบพาน ปรากฏว่าเป็นตัวหมัดเที่ยวกัดคนจริงๆ'*

"เราพอฟังจึงกล่าว *'แม่นางน้อย ท่านไฉนด่าคน?'* สตรีนางนั้นกล่าวว่า *'ข้าพเจ้าด่าตัวหมัด ไหนเลยเคยด่าคน?'* เรากล่าวว่า *'แม่นางน้อย ท่านเมื่อรู้จักนครตะวันตก สมควรมีความเป็นมาอยู่บ้าง แต่เรื่องในวันนี้ไม่เกี่ยวข้องกับท่าน ยังคงอย่าได้เกลือกกลั้วกับปลักน้ำนี้'*

มู่หานปิงถามสอดขึ้น "แม่นางน้อยนี้ใช่งดงามยิ่งหรือไม่?"

ซูเฉิงกวงงงงันวูบจึงกล่าว "ท่านทราบได้อย่างไร?" มู่หานปิงทอดถอนใจกล่าวว่า "ด้วยนิสัยใจคอของท่าน หากมิใช่นางงามผู้หนึ่ง หลังจากที่ถูกด่า ไฉนยังยอมเจรจากับผู้อื่น?"

ซูเฉิงกวงหน้าแดงฉานด่าทอคำหนึ่ง แล้วค่อยบอกกล่าวว่า "สตรีนางนั้นพอฟัง ยังรักษาความเยือกเย็นไว้ กล่าวว่า *'ถนนไม่ราบเรียบผู้คนเหยียบย่ำ นครตะวันตกแม้มีฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ ก็ไม่อยู่เหนือเหตุผล ฆ่าคนชดใช้ชีวิต ติดหนี้ชำระเงินทอง ท่านฆ่าฉีเฮ่าติ่ง สมควรชดใช้ด้วยชีวิต'*

"เรากล่าวว่า *'เรากับมันต่อสู้อย่างยุติธรรม มันสู้ไม่ได้ ยังมีหนทาง*

ใด?' สตรีนางนั้นกล่าวว่า *'ในโลกมีคนที่ฝีมือสู้ท่านไม่ได้มากมาย หรือว่าท่านคิดฆ่าผู้ใดก็ฆ่าผู้นั้น?'*

"เรากล่าวว่า *'แม่นางน้อย ท่านไม่ล่วงรู้เบื้องหลัง อย่าได้กล่าวหาวุ่นวาย เราผู้แซ่ซูมิใช่คนนิยมการฆ่าฟัน เราเป็นศัตรูกับพรรคค้าเกลือย่อมมีเหตุผลของเรา'* สตรีนางนั้นกล่าวว่า *'ต่อให้ท่านกล่าวอย่างไร ผู้ตายคือฉีเฮ่าติ่ง หาใช่ซูเฉิงกวงท่านไม่'*

"เราเห็นนางพัวพันวุ่นวาย จึงคร้านที่จะสนใจ เตรียมรวบรัดเผด็จศึก เห็นตู้โย่วหยางเผยจุดอ่อน จึงคิดคร่ากุมมันไว้ พลันได้ยินสตรีนางนั้นกล่าวว่า *'คนสวมชุดเขียว ระวังจุดฉีเหมินของท่าน'*

"เราใจหายวาบ จุดอ่อนของตู้โย่วหยางอยู่ที่จุดฉีเหมินจริงๆ จึงเลิกล้มความคิดลงมือ เหลียวดูเฒ่าแซ่หวัง พบว่าสามารถฉวยโอกาสจู่โจมจุดต้าเอียน ยังไม่ทันลงมือ สตรีนางนั้นก็กล่าวว่า *'คนสวมชุดขาววัง ระวังจุดต้าเอียนของท่าน'*

ทั้งหมดรับฟังจนตื่นตระหนกยิ่ง สือชวนร้องโพล่งว่า "พบเห็นผีสางแล้ว สตรีนางนี้มีความเป็นมาอย่างไร?"

ซูเฉิงกวงสั่นศีรษะบอกว่าไม่ทราบ บอกเล่าว่า "เราถูกนางเปิดโปงสองครา จึงเกิดความตื่นตระหนก กล่าวว่า *'แม่นางน้อยมีสายตาคมกล้า เราผู้แซ่ซูขอรับทราบกระบวนท่าสูงส่งสักท่าสองท่า'* สตรีนางนั้นส่ายหน้ากล่าวว่า *'วันนี้ข้าพเจ้าอารมณ์ไม่ดี ไม่คิดต่อยตีกับผู้คน ซูเฉิงกวง ท่านกล้าพนันกับข้าพเจ้าสักตาหรือไม่?'*

คนของนครตะวันตกพอฟังคำ "พนัน" ต่างลอบร้องผิดท่าในใจ จริงดังคาดหมาย ซูเฉิงกวงพอฟังคำ "พนัน" ก็ยิ้มระรื่นแจ่มใสกล่าวว่า "เราพอฟังทั้งตื่นเต้นทั้งยินดี กล่าวว่า *'แม่นางน้อยเป็นคนบนเส้นทางเราหรือตกลง ท่านคิดพนันอันใด ทอดลูกเต๋า เล่นไพ่เก้า ซางลู่ ไพ่นกกระจอก เอี่ยวหรือคู่...ล้วนแล้วแต่ท่านจะเลือกเฟ้น'*

"สตรีนางนั้นกล่าวว่า *'พนันเอี่ยวหรือคู่กัน'* พลางชี้มือไปยังไก่ขอทานที่เบื้องหน้ากล่าวว่า *'ท่านลองทายดูว่ากระดูกของไก่ขอทานตัวนี้เป็นเลขคี่หรือเลขคู่?'*

"เราถึงกับลืมตาค้าง เหลียวดูไก่ขอทานตัวนั้น พบว่าพอกดินไว้สมควรไม่เล่นลูกไม้ใด เพียงกลัวว่าสตรีนางนี้เตรียมการมาก่อน ล่วงรู้จำนวนของกระดูกในไก่ขอทาน มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น ในชีวิตเรามีสามไม่กลัว หนึ่งคือไม่กลัวสู้รบ สองไม่กลัวตาย สามย่อมไม่กลัวพนัน เรายินยอมตาย แต่ต้องพนันจึงตอบว่า *'ตกลง พนันก็พนัน หากท่านแพ้พนันจะทำอย่างไร?'*

"สตรีนางนั้นกล่าวว่า *'หากเราแพ้พนันจะช่วยเหลือท่านจัดการกับพรรคค้าเกลือ หากท่านแพ้พนัน ต้องไปยังห้องตั้งศพของฉีเฮ่าติ่ง ยอมรับการจัดการแต่โดยดี'*

"เราพอฟังสะกิดความสงสัยขึ้น เกรงว่านี่เป็นหลุมพรางของพรรคค้าเกลือ แต่เหลียวดูทูตค้าเกลือทั้งห้า ล้วนมีสีหน้าตื่นเต้นสงสัย คล้ายไม่รู้จักสตรีนางนี้ อาจบางทีนางพบเห็นเรื่องอยุติธรรม จึงสอดมือเข้ามา ดังนั้นกล่าวว่า *'ตกลงท่านเป็นคนเสนอหัวข้อ ท่านเป็นเจ้ามือ เราจะทายดู เราทายว่ากระดูกของไก่เป็นเลขคู่'*

"สตรีนางนั้นถามว่า *'เห็นได้อย่างไร?'* เรากล่าวว่า *'คนมีสองมือสองเท้า ไก่มีสองปีกสองขา ล้วนเป็นเลขคู่ อย่างนั้นกระดูกไก่สมควรเป็นเลขคู่'*

"สตรีนางนั้นกล่าวว่า *'ตกลง ท่านลองนับดู'* เรากล่าวว่า *'เนื้อไก่หุ้มกระดูกไว้ จะนับอย่างไร?'* สตรีนางนั้นกล่าวว่า *'รวบรัดยิ่ง เราเลี้ยงท่านรับประทานไก่'* พลางกะเทาะดินหยิบไก่ออกมา ผ่าออกเป็นสองส่วน ส่วนหนึ่งให้แก่เรา ส่วนหนึ่งเก็บไว้ให้กับตัวเอง กล่าวไปน่าตลกขบขัน พวกเราความจริงเป็นศัตรู กลับนั่งรับประทานไก่ด้วยโต๊ะตัวหนึ่ง"

หลันจุยพลันกล่าวว่า "สตรีนางนี้ไม่ธรรมดา มีความห้าวหาญอยู่บ้าง" นับตั้งแต่มันมาถึงที่นี้ ก็นิ่งเงียบงัน ยามนี้ค่อยเอ่ยปากกล่าววาจา

ซูเฉิงกวงกวาดมองมันแวบหนึ่ง พลางกล่าวว่า "ฟังดูอาจหาญ แต่ท่านไม่เคยเห็นท่ารับประทานไก่ของนาง ช่างสุภาพเรียบร้อย คล้ายองค์หญิงก็มิปาน"

ปู้หลิวส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า "เอาเถอะ ผีพนัน รีบบอกมาว่าไก่ตัวนี้มีกระดูกกี่ชี่?"

ซูเฉิงกวงกล่าวว่า "พวกเรากัดกินพลางนับพลาง ไก่ขอทานแม้ตัวเล็ก กลับมีกระดูกมากมายจนเหลือเชื่อ นับได้เจ็ดสิบ แปดสิบ เก้าสิบชี่ ยามนั้นสตรีนางนั้นพลันทอดถอนใจกล่าวว่า *'ไก่ขอทานของเหลาปลิดดาวมีแต่ชื่อ ไม่น่ารับประทานเท่ากับวันนั้น'*

"เราเกิดความสงสัยอยากรู้ ถามว่า *'วันใดหรือ?'* สตรีนางนั้นถลึงตาใส่ กล่าวว่า *'รับประทานไก่ก็รับประทาน พิรี้พิไรอันใด?'*

เวี่ยจือหยางรับฟังถึงตอนนี้ฉุกใจคิด รู้สึกว่าพฤติการณ์ของสตรีนางนี้คุ้นเคยอยู่บ้าง ขณะครุ่นคิด สือชวนร่ำร้องว่า "ผีพนัน ที่แท้มีกระดูกไก่กี่ชี่?"

ซูเฉิงกวงทอดถอนใจกล่าวว่า "นับถึงตอนท้าย มีทั้งสิ้นหนึ่งร้อยหกสิบสามชี่"

สือชวนกับปู้หลิวร้องว่า ท่านแพ้แล้ว หลันจุยแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า "ซูเฉิงกวง ท่านไยยอมรับความพ่ายแพ้โดยง่ายดายหรือ?"

ซูเฉิงกวงหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า "เราเห็นผิดท่า ในมือยังมีกระดูกอ่อนชิ้นหนึ่ง จึงส่งเข้าปากขบเคี้ยวจนแหลก กลืนกินลงไป สตรีนางนั้นไม่โง่งม ถามว่า *'ซูเฉิงกวง ท่านไฉนรับประทานกระดูกไก่ลงไป?'*

"เรากล่าวว่า *'นั่นเป็นกระดูกไก่หรือ เป็นเนื้อไก่ชิ้นหนึ่งชัดๆ รสชาติทั้งสดทั้งนุ่ม'* สตรีนางนั้นพลันยิ้มออกมาถามว่า *'ซูเฉิงกวง ท่านแน่ใจว่า*

มีกระดูกไก่หนึ่งร้อยหกสิบสองซี่?'

"เราพอเห็นรอยยิ้มของนาง ฉุกคิดว่าผิดท่า แต่ไม่อาจกลับกลาย ได้แต่กล่าวว่า *'ย่อมแน่นอน หนึ่งร้อยหกสิบสองเป็นเลขคู่ เราผู้แซ่ซูชนะแล้ว'*

"สตรีนางนั้นล้วงกระดูกขาไก่จากในแขนเสื้ออันหนึ่ง กล่าวว่า *'ท่านกล่าวถูกต้อง คนมีนิ้วหกนิ้ว ไม่แน่ว่าจะมีขาไก่หกข้าง หากนับซี่นี้เข้าไปสมควรเป็นหนึ่งร้อยหกสิบสามซี่ ถือเป็นเลขคี่ ซูเฉิงกวง ท่านแพ้แล้ว'*

"เราใจหายวาบ ร้องว่า *'ไม่ถูกต้อง กระดูกขาไก่นี้เป็นท่านซ่อนไว้'* สตรีนางนั้นยิ้มเล็กน้อย ประกอบกระดูกขาไก่หลายซี่รวมเป็นขาไก่ข้างหนึ่ง เราค่อยทราบว่ากระดูกขาไก่ความจริงมีหนึ่งร้อยหกสิบสี่ซี่ เราทายว่าเลขคู่ความจริงชนะพนัน กลับอวดฉลาด กลายเป็นตกหลุมพรางของนางแน่นอน นี่ต้องโทษว่าเราชะล่าใจ ไม่ทันสังเกตว่าขาดกระดูกขาไก่ไปซี่หนึ่ง กล่าวไปประหลาดแท้ เรากับสตรีนางนั้นเพียงกั้นด้วยโต๊ะตัวหนึ่ง กลับไม่ทันพบเห็นความเคลื่อนไหวของนาง แสดงว่าสตรีนางนี้ไม่เพียงกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ ทั้งมีฝีมือสูงเยี่ยม"

ชิวเทาอดถามมิได้ว่า "ท่านไม่ได้ลงมือ?"

ซูเฉิงกวงสั่นศีรษะกล่าวว่า "ตอนนั้นเราไม่ยินยอมพร้อมใจ ตบโต๊ะร้องว่า *'แม่นางน้อยท่านคดโกง'* เสียงตวาดครั้งนี้ใช้วิชาฟ้าร้องคำรามความจริงคิดขู่ขวัญนาง จากนั้นถือโอกาสยกเลิกข้อตกลง มิคาดสตรีนางนั้นเยือกเย็นยิ่ง กระทั่งขนคิ้วยังไม่สั่นไหว เพียงกล่าวว่า *'ซูเฉิงกวง ท่านมิใช่รับประทานกระดูกไก่ลงไปซี่หนึ่งหรอกหรือ ข้าพเจ้าสามารถล้วงกระดูกซี่นี้ออกมา ท่านสามารถคายกระดูกซี่นั้นได้หรือไม่ คนที่คดโกงเป็นท่านเอง น่าเสียดายที่แส่หาเอง ควรที่จะเคราะห์ร้าย ตอนนี้ปรากฏผลแพ้ชนะแล้ว ข้าพเจ้ามีเรื่องต้องไปก่อนก้าวหนึ่ง หากท่านยังมีความละอายต่อบาปก็ทำตามข้อตกลง รับการจัดการจากพรรคค้าเกลือ'* กล่าวจบผุดลุกขึ้น พลิ้วผละจากไป"

โจวลี่กระทืบเท้าร้องว่า “ท่านปล่อยให้นางจากไปหรือ นางแสดงว่าคิดคดโกง พอเห็นท่านรับประทานกระดูก ค่อยล้วงหยิบกระดูกออกมาประสมให้ครบจำนวน”

ซูเฉิงกวงทอดถอนใจกล่าวว่า “การพนันคือการประลองปัญญา สตรีนางนี้คิดอ่านรอบคอบ เราไม่ยอมรับก็ไม่ได้ เราซูเฉิงกวงท่องโลกการพนันไม่เคยสู้แพ้มาก่อน สุดท้ายกลับพลาดท่าแก่กระดูกไก่กองหนึ่ง ได้แต่ทำตามข้อตกลงมายังที่นี้รับการจัดการ แต่ว่ารอแล้วรอเล่า ไม่มีผู้คนมาแตะต้องเราแม้สักขุมขนหนึ่ง”

ว่านเสิ่งพอฟังจบ ก็หันไปกล่าวกับหวังจื่อคุนว่า “ท่านทูตหวัง พรรคท่านเตรียมจัดการกับศิษย์น้องซูเราอย่างไร?”

แปดหมวดหมู่นครตะวันตกรวมเป็นใจเดียว ต้องไม่นิ่งดูดายปล่อยให้ซูเฉิงกวงเสียชีวิต ยามนั้นสายตาสิบกว่าข้างจ้องจับบนใบหน้าหวังจื่อคุน เวี่ยจือหยางที่ด้านข้างรู้สึกมีกลิ่นอายฆ่าฟันคุกคามถึงตัว ต้องลอบถอยกายไปครึ่งก้าว หากเกิดการตะลุมบอนขึ้น จะถอนตัววิ่งหลบหนี

หวังจื่อคุนกลับขมวดคิ้ว คล้ายจิตใจไม่อยู่กับตัว ทูตค้าเกลือสามคนสบตากันวูบ ตู้โย่วหยางส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า “ขอบอกตามตรง พวกเราทั้งสี่ไม่สามารถตัดสินใจว่าจะจัดการกับคนผู้นี้อย่างไร?”

สือชวนกล่าวอย่างขุ่นข้องรำคาญว่า “ผู้ใดสามารถตัดสินใจ?” ตู้โย่วหยางกล่าวอย่างจริงจังว่า “ย่อมเป็นปางจู่พรรคเรา”

มู่หานปิงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “ฉีเฮ่าติ่งมิใช่ตายไปแล้วหรือ?” ตู้โย่วหยางกล่าวว่า “ปางจู่คนก่อนลาโลกไป ยังมีปางจู่คนใหม่”

ว่านเสิ่งกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “ปางจู่คนใหม่? พรรคค้าเกลือแต่งตั้งปางจู่คนใหม่แล้วหรือ?”

ตู้โย่วหยางกับฉุนอวี่อิงสบตากันวูบ มีสีหน้าลังเล เมิ่งเฟยเอี้ยนปากกับใจตรงกัน อดกล่าวมิได้ว่า “พวกท่านไม่บอก เราบอกเอง ก่อนที่ปางจู่

จะสิ้นลมปราณได้สั่งเสียต่อทูตทั้งห้าว่า ผู้ใดสามารถล้างแค้นให้ ผู้นั้นจะเป็นหัวหน้าพรรคค้าเกลือคนใหม่"

คนของนครตะวันตกประหลาดใจยิ่ง ซูเฉิงกวงพลันตบต้นขาฉาดหนึ่ง หัวร่อฮาฮากล่าวว่า "สนุกสนานน่าสนใจยิ่ง มารดามันสนุกสนานน่าสนใจยิ่ง"

สือชวนอดกล่าวมิได้ว่า "ผีพนันสนุกสนานน่าสนใจอันใด เพราะเพื่อตำแหน่งปางจู่ ทุกคนล้วนคิดใคร่ฆ่าท่าน"

ซูเฉิงกวงยิ้มพลางกล่าวว่า "ท่านลองบอกมาว่า คนในที่นี้ผู้ใดสามารถฆ่าเรา?" สือชวนงงงันวูบจึงกล่าว "ไม่มีผู้ใดสามารถฆ่าท่าน"

ซูเฉิงกวงผงกศีรษะกล่าวว่า "เราไม่ได้ถูกทูตค้าเกลือทั้งห้าจับตัวไว้ หากแพ้พนันมามอบตัวเอง ผู้คนในที่นี้ผู้ใดคิดฆ่าเราขึ้นเป็นปางจู่ ที่เหลือต้องไม่ยอมรับ แต่หากฮือเข้ามา ปางจู่มีเพียงคนเดียว ดังนั้นนี่กลายเป็นปัญหาอันยุ่งยาก คำสั่งเสียของฉีเฮ่าติ่งกลับกลายเป็นเกราะป้องกันตัวเรา"

พรรคค้าเกลือทั้งสี่มีสีหน้าอับจนปัญญา สร้างความกระหยิ่มยิ้มย่องแก่ซูเฉิงกวงจนกล่าวว่า "ท่านทูตขาวหัวถิงเล่า มันไฉนไม่อยู่?"

เมิ่งเฟยเอี้ยนแค่นเสียงอย่างเดือดดาลกล่าวว่า "ท่านทูตไปเสาะหาแม่นางบนเหลาปลิดดาวแล้ว"

ซูเฉิงกวงผงกศีรษะกล่าวว่า "นั่นก็ใช่แล้ว ขอเพียงหาสตรีนางนั้นพบ จะแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ แต่เมื่อเป็นเช่นนี้ นางไยมิใช่กลายเป็นหัวหน้าพรรคค้าเกลือแล้ว?"

เมิ่งเฟยเอี้ยนร้องดังๆ ว่า "ตามคำสั่งเสียของปางจู่ผู้ล่วงลับ หากนางฆ่าท่านกับมือ ย่อมเป็นหัวหน้าพรรคค้าเกลือ"

ซูเฉิงกวงมีสีหน้าประหลาดพิกล พลันยิ้มออกมากล่าวว่า "ตกลง เราจะรอนาง" คนของนครตะวันตกพอฟัง ต่างก็ร้อนรุ่มใจขึ้นมา

พลันได้ยินหวังจื่อคุนทอดถอนใจ เงยหน้าขึ้นกล่าวว่า "ท่านทูตทั้งหลาย นี่ออกจะล้อเล่นเกินไป วันใดที่หาตัวสตรีนางนั้นไม่พบ หรือว่าวันนั้นก็ไม่อาจฆ่าซูเฉิงกวง ตราบใดที่ไม่ฆ่าซูเฉิงกวง ตราบนั้นพรรคค้าเกลือเราจะไร้หัวหน้าหรือ ในความเห็นเรา ทั้งหมดยังคงร่วมแรงร่วมใจกันฆ่าเด็กน้อยนี้ จากนั้นคัดเลือกปางจู่คนใหม่ขึ้นแทน"

ตู้โย่วหยางกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า "หวังจื่อคุน กระดูกของปางจู่ยังไม่เย็นชืด ท่านก็กล้ากล่าววาจานี้? ที่ผ่านมาปางจู่คนก่อนเป็นคนแต่งตั้งปางจู่คนใหม่ ทูตทั้งห้าเพียงเป็นองครักษ์พิทักษ์ปางจู่ ไหนเลยมีสิทธิ์คัดเลือกปางจู่?"

เมิ่งเฟยเอี้ยนกับฉุนอวี่อิงก็กล่าวโดยพร้อมเพรียงว่า "ท่านทูตตู้กล่าวถูกต้อง คำสั่งเสียของปางจู่ไม่อาจฝ่าฝืนเด็ดขาด"

หวังจื่อคุนไม่อาจแข็งขืน ได้แต่กล่าวว่า "ตกลง ล้วนแล้วแต่พวกท่าน หากหาสตรีนางนั้นไม่พบ พวกท่านจะชุบเลี้ยงผู้แซ่ซูนี้ไปชั่วชีวิตหรือ?"

เหล่าทูตค้าเกลือไม่ทันตอบคำ ว่านเสิ่งชิงกล่าวว่า "เรื่องนี้ไม่ต้องรบกวนพวกท่านวุ่นวายใจ ซูเฉิงกวงเป็นคนของนครตะวันตกเรา เราเมื่อมาแล้ว ก็ต้องนำมันจากไป"

ซูเฉิงกวงงงงันวูบจึงร้องโพล่งว่า "ศิษย์พี่ว่าน" ว่านเสิ่งโบกมือกล่าวว่า "หมวดหมู่ฟ้าอยู่อันดับแรกของแปดหมวดหมู่ **เฉิงจู่** *(เจ้านคร)* ไม่อยู่ทุกประการอยู่ที่เราตัดสินใจ"

ซูเฉิงกวงสบตากับมัน ชั่วครู่จึงทอดถอนใจกล่าวว่า "ศิษย์พี่ว่าน เราไม่อาจตามท่านไป"

ใบหน้าว่านเสิ่งปรากฏพลังสีเขียวชั้นหนึ่งตวาดว่า "ซูเฉิงกวง ท่านคิดวุ่นวายถึงเมื่อใด?"

ซูเฉิงกวงสั่นศีรษะกล่าวว่า "ศิษย์พี่ว่าน ท่านมีวิถีของท่าน เรามี

เส้นทางของเรา เฉิงจู่มักบอกว่าต่างความคิดไม่อาจร่วมก่อการ ท่านไม่เข้าใจวิถีของท่าน ท่านก็ไม่เข้าใจเส้นทางของเราอย่างถ่องแท้"

ว่านเสิ่งจับจ้องมองมัน หน้าแปรเปลี่ยนหลายครั้งครา พลันโบกแขนเสื้อ ในแขนเสื้อปรากฏเงาสีขาวพุ่งวาบออกไป กลับกลายเป็นเส้นใยมากมายหลายสาย มือธนูรอบกรงขังไม่ทันมีความคิดใด หน้าไม้ในมือก็ถูกเส้นใยพัวพันไว้ พวกมันรีบกดปุ่มกลไก มิคาดว่านเสิ่งกระตุกมือวูบ แผ่พุ่งพลังมาตามเส้นใย จนหน้าไม้ชี้ขึ้นฟ้า เสียงฉึกฉึกเมื่อลูกธนูหลายสิบดอกยิงใส่ขื่อห้องจนหมดสิ้น

ได้ยินเสียงกู่ดังยาวนาน ว่านเสิ่งลอยตัวขึ้น สองมือเคลื่อนไหวดุจผีเสื้อกระพือปีก มือธนูทั้งแปดส่งเสียงร้องอุทาน ร่างลอยหวืดขึ้นฟ้า ทั้งคนทั้งหน้าไม้ถูกจับแขวนกับขื่อห้อง ราวกับรังไหมขนาดใหญ่

ความเคลื่อนไหวเหล่านี้รวดเร็วดุจประกายไฟ เมื่อว่านเสิ่งทิ้งตัวลงกับพื้น คนของพรรคค้าเกลือค่อยเรียกสติคืนมา ขณะจะเข้าช่วยเหลือ กลับถูกผู้นำหมวดหมู่ต่างๆ สะกดตรึงไว้ ไม่กล้าเคลื่อนไหวโดยวู่วาม ว่านเสิ่งฟาดฝ่ามือติดต่อกัน ลงมือราวกับขวานใหญ่ง้าวยาว พลังฝ่ามือพอพุ่งผ่านซี่กรงไม้หักหมดสิ้น กรงไม้คล้ายทำจากกระดาษ หลุดกระจายหายสิ้น

หลังจากรื้อกรงไม้ ว่านเสิ่งยังคิดแหกกรงเหล็ก มิคาดซูเฉิงกวงตวาดก้อง กราดฟาดฝ่ามือออกมา ว่านเสิ่งได้แต่ฟาดฝ่ามือเข้าปะทะ เห็นประกายสีขาวแล่นแปลบปลาบ แว่วเสียงดังปานฟ้าร้อง ซูเฉิงกวงย่อร่างลง ว่านเสิ่งก็ถอยกายไปครึ่งก้าว ต้องกระชากเสียงว่า "เฉิงกวง ท่านหมายความอย่างไร?"

ซูเฉิงกวงกล่าวอย่างเกียจคร้านว่า "ไม่มีใด เราพอใจอยู่ที่นี้ ไม่ไปที่ใดทั้งสิ้น"

ว่านเสิ่งสูญเสียความสงบเยือกเย็น ตวาดว่า "เหลวไหล ออกมาให้กับเรา" พลางโบกแขนเสื้อฟาดฝ่ามือ ปรากฏเส้นใยสีขาวเป็นกลุ่มก้อน

คล้ายหมอกคล้ายควันแผ่พุ่งออกจากแขนเสื้อของมัน ลอดผ่านซี่กรงเหล็กเข้าไป ม้วนพันมือเท้าซูเฉิงกวงไว้

ซูเฉิงกวงทราบว่าสายใยเหล่านี้อ่อนนุ่ม พอบรรจุพลังฟ้าหมุนรอบเข้าไป ก็กลายเป็นเส้นลวด แทงใส่จุดต่างๆ บนร่างผู้คน จนไม่อาจขยับเคลื่อนไหว จึงรีบโคจรพลังวิชชุหมุนรอบ จนเกิดพลังสีขาวหมุนเวียนอยู่รอบกาย พร้อมกับดิ้นรนโดยแรง พลังใยสีขาวก็ขาดหมดสิ้น ถูกพลังวิชชุทำลายกลายเป็นกลุ่มควันไป

ว่านเสิ่งแค่นเสียงดังเฮอะ ร่างเคลื่อนไหวดุจสายลม วิ่งวนอยู่รอบกรงเหล็ก แผ่พุ่งเส้นใยจากในแขนเสื้อ ม้วนพันร่างซูเฉิงกวงสามรอบ จากนั้นทิ้งมือขวาลงลากดึง ซูเฉิงกวงรู้สึกครึ่งซีกร่างชาด้าน ร่างถูกลากดึงออกไป จึงรีบโคจรพลังต่อต้าน

ว่านเสิ่งเบิ่งตาตวาดว่า “สือชวน ปู้หลิวดูอะไร ยังไม่รื้อกรงอีก?”

คนทั้งสองค่อยคล้ายตื่นจากความฝัน พากันสะอึกเข้ามา ซูเฉิงกวงเผชิญศัตรูสามด้าน ต้องกระทืบเท้าตวาดก้อง ส่งเสียงดังปานฟ้าร้อง เวี่ยจือหยางรับฟังจนแก้วหูลั่นอึงอล

หลังเสียงตวาด ซูเฉิงกวงใช้สองมือคว้าจับซี่กรงเหล็ก ออกแรงยกขึ้น เสียงกราวเมื่อกรงเหล็กถูกมันยกขึ้นมา กวัดแกว่งราวอาวุธเล่มหนึ่ง สือชวนกระโดดปราดเข้ามาต่อยหมัดออก ตัวหมัดกระแทกจนซี่กรงเหล็กคดงอ แต่สือชวนส่งเสียงร้องคำหนึ่ง เซถอยไปสองก้าว ใบหน้าบัดเดี๋ยวแดงก่ำบัดเดี๋ยวขาวซีด หมัดสั่นระริกขึ้นมา

กรงเหล็กลอยขึ้นแล้วตกลงมา ปู้หลิวสะอึกเข้ามารับกรงเหล็กไว้ มันเป็นผู้นำหมวดหมู่หนองบึง ฝึกพลังหนองบึงหมุนรอบ คล้ายบึงน้ำแห่งหนึ่งดูดสรรพวัตถุไว้ มันพอแอ่นท้องออกไป ก็ดูดกรงเหล็กเอาไว้ ต้องหัวร่อฮาฮาฮาฮา แต่แล้วรู้สึกพลังวิชชุหมุนรอบแล่นมาตามซี่กรงเหล็ก ต้องคลายมือออก เซตึงตึงถอยไปหลายก้าว กระแทกนั่งลงกับพื้น

กรงเหล็กความจริงหนักหลายร้อยชั่ง ซูเฉิงกวงยังบรรจุพลังวิชชุหมุนรอบเข้าไป พอออกแรงกวัดแกว่ง ก็กลายเป็นอาวุธที่ทรงอานุภาพ ทั้งเกิดพลังวิชชุแล่นแปลบปลาบ ผู้นำหมวดหมู่ภูเขากับหนองบึงทั้งสองไม่ทันระวัง จึงพบกับความเพลี่ยงพล้ำ ส่วนว่านเสิ่งแม้มีพลังเพลงฝ่ามือลึกล้ำ แต่ในเวลาอันสั้นไม่อาจเข้าใกล้อีกฝ่ายได้

การประมือครั้งนี้แปลกประหลาดพิสดาร อยู่เหนือความคิดอ่านของคนในพรรคค้าเกลือ แม้แต่ผู้นำหมวดหมู่ของนครตะวันตกก็ไม่อาจยืนหยัดมั่น ต้องถอยร่นออกจากห้องตั้งศพ ชิวเทาเห็นเช่นนั้น ทราบว่าว่านเสิ่งกับซูเฉิงกวงมีฝีมือคู่คี่ก้ำกึ่ง เกรงว่ายังไม่พิสูจน์ผลแพ้ชนะ รื้อทำลายห้องตั้งศพของฉีเฮ่าติ่งไปก่อน เมื่อถึงเวลานั้นรังแต่เพิ่มพูนความแค้นกับพรรคค้าเกลือ นึกถึงตอนนี้ต้องร้องว่า "รีบหยุดมือ ฟังเราสักคำ"

นางมีบารมีสูง ทั้งสองฝ่ายต่างก็หยุดมือ ว่านเสิ่งกระโดดไปด้านหลัง ส่วนซูเฉิงกวงปล่อยให้กรงเหล็กขังลงมาดังตังใหญ่ ครอบมันไว้เบื้องล่าง

ว่านเสิ่งถลึงมองมัน ตวาดว่า "ซูเฉิงกวง ไสหัวออกมาให้กับเรา" ซูเฉิงกวงกลับทรุดนั่งขัดสมาธิลง กล่าวว่า "บอกว่าไม่ออกไปก็ไม่ออกไป"

ว่านเสิ่งหน้าเขียวคล้ำ คิดกระโดดปราดออกไปอีก ชิวเทารีบขวางกันไว้ กล่าวว่า "ศิษย์พี่ว่าน เฉิงกวงมีนิสัยดื้อรั้น หากใช้ไม้แข็งยิ่งแข็งกร้าว มันไม่ยินยอมพร้อมใจ ท่านบีบบังคับไปก็เปล่าประโยชน์ เรื่องนี้มิสู้ค่อยๆ คิดอ่านกัน"

ว่านเสิ่งสั่นศีรษะทอดถอนใจกล่าวว่า "ท่านยังไม่ทราบ มันรั้งอยู่ที่นี้มากอันตราย คนเหล่านี้ไม่ต้องใช้ดาบ เพียงไม่จัดส่งอาหาร มันก็ต้องอดตาย"

ชิวเทาลังเลขึ้นมา พลันได้ยินฉุนอวี่อิงกล่าวเสียงกังวานว่า "ซูเฉิงกวง เรายกย่องท่านเป็นลูกผู้ชาย ดังนั้นขอสาบานต่อหน้าป้ายวิญญาณของปางจู่ว่า วันใดที่เสาะหาสตรีนางนั้นไม่พบ วันนั้นจะไม่สร้างความ

ลำบากแก่ท่าน ทั้งจัดส่งข้าวปลาอาหารให้ ผู้ที่คิดร้ายต่อท่าน ถือเป็นศัตรูของเราฉุนอวี่อิง" กล่าวจบดึงง้าวสั้นออกมาเล่มหนึ่ง บิดง้าวหักเป็นสองท่อน จากนั้นโยนง้าวหักทิ้งไป ประกาศว่า "หากว่าทวนคำสาบาน ขอให้เป็นเช่นง้าวนี้"

ง้าวสั้นนี้เป็นอาวุธประจำตัวมัน มันหักง้าวกล่าวคำสาบาน กล่าวได้ว่าหนักแน่นดุจขุนเขา ว่านเสิ่งมองดูง้าวหัก พลันสะบัดแขนเสื้อเดินออกจากห้องตั้งศพ ผู้นำหมวดหมู่ต่างๆ เห็นมันล่าถอย ต่างก็ล่าถอยตาม ได้ยินซูเฉิงกวงหัวร่อไล่หลังกล่าวว่า "ท่านทั้งหลายเดินให้ดี ไม่ส่งแล้ว"

คนของนครตะวันตกพอฟัง ในใจบังเกิดเป็นรสชาติสุดบรรยาย เวี่ยจือหยางไม่เคยเห็นลูกผู้ชายที่รักษาสัจจะ ชืดชาต่อความเป็นตายเช่นนี้มาก่อน ต้องมองดูซูเฉิงกวง ในใจยอมรับนับถือจนหมดใจ

รักมีเจ้าของ

เมื่อออกจากตึกรับรู้รส มาถึงสถานที่อันเปลี่ยวร้าง มู่หานปิงอดถามมิได้ว่า "ศิษย์พี่ว่าน พวกเราจะไปในลักษณะนี้หรือ?"

ว่านเสิ่งทอดถอนใจกล่าวว่า "ไม่ไปจะทำอย่างไร เราไม่กล้าเป็นศัตรูกับพรรคค้าเกลือ แต่ศิษย์น้องซูต้องการทำตามสัญญา เรายังมีหนทางใด?"

สือชวนยิ่งครุ่นคิดยิ่งโกรธแค้น ร้องดังๆ ว่า "อย่างมากพวกเราทำลายพรรคค้าเกลืออย่างขุดรากถอนโคน เมื่อไม่มีพรรคค้าเกลือ เดิมพันนี้ก็กลายเป็นเศษกระดาษ"

ชิวเทาถลึงตาใส่มันกล่าวว่า "กล่าวเหลวไหลอันใด ท่านรู้จักแต่ใช้กำลัง พรรคค้าเกลือมีสมุนสิบหมื่น ท่านฆ่าได้หมดสิ้นหรือ?"

สือชวนกล่าวอย่างขุ่นข้องใจว่า "ไม่เช่นนั้นจะทำอย่างไร?" ทั้งหมดล้วนขมวดคิ้ว พลันได้ยินเวี่ยจือหยางกล่าวว่า "ข้าพเจ้ามีวิธีหนึ่ง"

ทั้งหมดกำลังกลัดกลุ้มใจ กลับลืมเลือนว่ามันอยู่ด้านข้าง ปู้หลิวจึงกล่าว "นักพรตน้อย ท่านมีแผนแยบคายใด?"

เวี่ยจือหยางหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า "ไม่นับเป็นแผนแยบคาย ผู้แก้กระพรวนเป็นคนผูกกระพรวน พี่ซูแพ้พนัน จึงถูกพรรคค้าเกลือควบคุมตัว

ไว้ ขอเพียงเสาะพบสตรีนางนั้นก่อนพรรคค้าเกลือ ให้นางยกเลิกเดิมพันก็ไร้เรื่องราว”

ทั้งหมดพอฟัง ต่างคึกคักอักโข สือชวนยกมือตบหน้าผาก ร้องว่า “ใช่แล้ว วิธีอันรวบรัดเช่นนี้ เราไฉนไม่ทันนึกถึง?”

ว่านเสิ่งยกมือลูบเคราก่าวว่า “แผนชักฟืนจากใต้เท้านี้นับเป็นแผนอันแยบคาย ศิษย์น้องหลัน ท่านมีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยม ให้รุดไปยังเหลาปลิดดาว เสาะหาผู้รับใช้บนเหลาสอบถามถึงรูปโฉมเครื่องแต่งกายของสตรีนางนั้น จากนั้นวาดภาพเหมือนออกมาสี่ฉบับมอบต่อเรา ศิษย์น้องโจว ศิษย์น้องมู่กับศิษย์น้องปู้ พวกเราทั้งห้าแยกย้ายออกค้นหาดู”

สือชวนพอฟัง ต้องชี้ปลายจมูกตนเอง ถามว่า “เราเล่า?” ว่านเสิ่งกล่าวว่า “ท่านกับศิษย์น้องชิวรั้งอยู่ละแวกใกล้เคียง ทางหนึ่งจับตาดูพรรคค้าเกลือ ทางหนึ่งอารักขาศิษย์น้องซู มิให้พรรคค้าเกลือทำร้าย หากว่าทูตค้าเกลือขาวหัวถิงเสาะพบสตรีนางนั้น ศิษย์น้องชิวก็สกัดพวกมันไว้ เกลี้ยกล่อมให้สตรีนางนั้นยกเลิกเดิมพัน”

สือชวนมีอารมณ์วู่วาม ในหมวดหมู่ทั้งแปดเพียงยอมรับว่านเสิ่งกับชิวเทาสองคน ว่านเสิ่งให้มันร่วมทางกับชิวเทา จุดประสงค์เพื่อควบคุมมัน ชิวเทาก็รับคำว่า “ศิษย์พี่ว่านวางใจ ทางด้านนี้มอบให้กับเราเอง”

ว่านเสิ่งผงกศีรษะรับ หลันจุยชิงหมุนตัว พุ่งวาบเข้าสู่ส่วนลึกของม่านวิกาล ว่านเสิ่งกับพวกติดตามหลัง เงาดำทั้งสี่สายล้วนหายวับกับตา

ชิวเทาใช้สายตาส่งทั้งหมดจากไป ค่อยฉุดดึงเวี่ยจือหยางมาสอบถามว่า “จางเทียนอี้ไฉนยอมปล่อยปละละเว้นเจ้า?” เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “อาการบาดเจ็บบอบช้ำของมันกำเริบขึ้น ไม่ทันฆ่าข้าพเจ้า ตัวเองตกตายก่อน”

ชิวเทาใจหายวูบกล่าวว่า “จางเทียนอี้ตายแล้ว?” จากนั้นกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “ดูจากฝีมือของมันในวันนั้น ไม่คล้ายเป็นคนใกล้ตาย หรือว่า

เป็นโรคเรื้อรัง ระหว่างไล่ล่าสะกิดอาการบาดเจ็บกำเริบขึ้น?"

เวี่ยจือหยางไม่สะดวกกับการบอกกล่าวโดยละเอียดจึงผงกศีรษะกล่าวว่า "คาดว่าเป็นเช่นนั้น" จากนั้นสอบถามว่า "ชิวต้าเหนียง หลังจากวันนั้นท่านได้พบกับหญิงสาวที่ร่วมทางกับข้าพเจ้าหรือไม่?"

ชิวเทากล่าวว่า "หมายถึงสตรีที่ปลอมเป็นบุรุษนั้นหรือ ตอนที่เรากลับมา นางก็ไม่อยู่ที่นั้น เป็นไร พวกเจ้าพลัดหลงกันแล้วหรือ นั่นไม่เป็นไร นางเป็นศิษย์หุบเขากว้างไพศาล มีฝีมือสูงเยี่ยมกว่าเจ้ามากนัก" พลางสำรวจดูเวี่ยจือหยาง กล่าวอย่างขุ่นข้องใจว่า "เด็กผู้นี้ประหลาดแท้ พบพานเราไม่ทักทายทำความรู้จัก กลับลับๆ ล่อๆ จนเกิดความเข้าใจผิดขึ้น"

เวี่ยจือหยางยกมือเกาศีรษะกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเพียงไม่เข้าใจ ด้วยพลังฝีมือของชิวต้าเหนียง ไยต้องตั้งแผงลอยอยู่หน้าศาลเจ้าฟูจื่อ?"

ชิวเทากล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "พลังฝีมือไม่อาจรับประทานต่างข้าวต่อให้มีฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ ก็ต้องดำรงชีพ หากไม่ขโมยไม่ช่วงชิง ได้แต่ปั้นรูปขายแล้ว" ขณะกล่าวดวงตากลิ้งกลอกไปมา แสดงว่ากล่าวไม่ตรงกับใจ

ชิวเทายังสอบถามว่ามันเป็นนักพรตอารามใด เวี่ยจือหยางบอกตามตรงว่าเป็นอารามหยางหมิงกวน ชิวเทาต้องกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "นั่นเป็นอารามเจ้าชีวิต อืมม์ อารามหยางหมิงกวนมีส่วนเกี่ยวข้องกับหุบเขากว้างไพศาล เจ้าบวชเป็นนักพรต เพื่อเสาะหาหญิงสาวนางนั้นหรือ?"

ข้อสันนิษฐานนี้แม้ไม่ถูกต้องแต่ก็ใกล้เคียง เวี่ยจือหยางได้แต่ผงกศีรษะรับ ชิวเทาทอดถอนใจกล่าวว่า "เจ้าช่างเป็นคนงมงายในรัก หญิงสาวนางนั้นก็ไม่เลว เด็กน้อย เราสองถือว่ามีวาสนาต่อกัน หากเจ้าต้องการความช่วยเหลืออันใด ให้บอกกล่าวอย่างเต็มที่ เพียงแต่เรามีร่องรอยไม่แน่นอน หากเจ้าคิดเสาะหาเรา ให้ถือสิ่งนี้ไปที่เหลาเชียนชิววิมทะเลสาบ

เสียนอู่ เสาะหาเถ้าแก่ฟาง" พลางล้วงดินสีขาวจากในหาบปั้นเป็นแมวเปอร์เซียตัวเล็กๆ ส่งให้กับเวี่ยจือหยาง

เวี่ยจือหยางมองดูแมวดินตัวนั้น รู้สึกคุ้นตาอยู่บ้าง พอทบทวนหวนนึก เห็นว่าคลับคล้ายแมวเปอร์เซียในอ้อมอกของสตรีที่ริมน้ำนั้น ได้ยินชิวเทากล่าวอีกว่า "พฤติการณ์ของสำนักเราไม่ได้รับการยอมรับจากชนชาวโลก เพื่อไม่พัวพันถึงเจ้า ทางที่ดีให้สืบในคืนนี้ไป"

เวี่ยจือหยางรับคำ ซุกเก็บแมวดิน อำลาชิวเทากลับมายังอาราม หยางหมิงกวน เห็นเป็นเวลายามห้า ประตูอารามปิดลงแต่แรก แต่เนื่องจากเวี่ยจือหยางมีศักดิ์ฐานะพิเศษ นักพรตที่เฝ้าประตูพอพบเห็นมัน รีบชักนำมันเข้าไป

เวี่ยจือหยางนอนบนเตียง นึกถึงประสบการณ์ในคืนนี้ สร้างความพลุ่งพล่านใจยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น 'เกาะตะวันออก...นครตะวันตก สองชื่อนี้กลับตั้งประจันกัน คนของนครตะวันตกมีแนววิชาฝีมือแปลกประหลาด ไม่เคยได้ยินได้เห็นมาก่อน รอจนสีเต้าเจี้ยงตื่นขึ้นมา ต้องสอบถามความเป็นมาของพวกมัน ซูเฉิงกวงเป็นชายชาติชาตรี หวังให้มันอยู่รอดปลอดภัย ส่วนสตรีบนเหลาปลิดดาว ฟังดูคล้ายกับเยี่ยหลิงซู แต่นางคิดหลบหน้าเรา หากทราบว่าเราอยู่ที่เมืองนานกิง คงไม่ติดตามมา โอ ไม่ทราบเมื่อใดจึงได้พบกับจูเหว่ย แต่ว่าพบพานนางแล้วจะเป็นไร รังแต่เพิ่มความกลัดกลุ้มใจ...' มันวิ่งเต้นตลอดคืน บังเกิดความเหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลีย หลังจากคิดฟุ้งซ่านเหลวไหลอยู่ครู่หนึ่ง จึงเคลิ้มหลับไป

วันรุ่งขึ้นหลังจากรับประทานอาหารเช้า สีอิ่งเจินยังไม่ตื่น เวี่ยจือหยางขณะนั่งจับเจ่า พลันได้ยินเสียงเคาะประตู พอเปิดประตูออก เห็นเป็นเด็กรับใช้ที่ข้างกายนักพรตเต้าชิง พอพบเห็นมันก็น้อมคำนับกล่าวว่า "ซือสูจู่ เจ้าอารามเรียนเชิญ"

เวี่ยจือหยางจัดแจงเสื้อผ้า ติดตามเด็กรับใช้ถึงห้องโถงหน้า เห็นนักพรตเต้าชิงถือแส้ปัด ให้การต้อนรับบุรุษสองคน คนหนึ่งไร้หนวดเครา คนหนึ่งมีหนวดเครา คนไร้หนวดเคราอายุราวห้าสิบปี สวมชุดหนังปลาใส่หมวกขุนนาง รูปร่างอ้วนเตี้ยอยู่บ้าง

เวี่ยจือหยางเคยเข้าวัง พอเห็นเครื่องแต่งกายนี้ ทราบว่าเป็นขันทีในวัง ถึงกับใจเต้นแรงขึ้น เหลียวดูคนที่มีหนวดเครา เห็นมีอายุสี่สิบเศษ หน้าตาหมดจดสดใส สวมชุดลวดลายงูเหลือมใส่หมวกดำ ดูจากเอวคาดสายรัดหยก ดูท่าเป็นขุนนางใหญ่ในราชสำนัก

นักพรตเต้าชิงพอเห็นมัน ก็รุดมารับหน้า กุมมือมันไว้ กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “เมื่อครู่ได้รับราชโองการ ฝ่าบาททรงพระเมตตา ส่งคนมารับเหล่าเสินเซียนเข้าวัง”

เวี่ยจือหยางคาดการณ์ได้แต่แรก แต่พอได้รับการยืนยันจากนักพรตเต้าชิง ถึงกับเลือดลมพลุ่งพล่าน ต้องสะกดจิตใจก้มศีรษะคำนับ ขุนนางนั้นลุกขึ้นคำนับตอบ ขันทีนั้นยังถือถ้วยชานั่งกับที่

นักพรตเต้าชิงชี้มือไปยังขุนนางนั้น บอกว่าใต้เท้าเหมยท่านนี้เป็นหนิงกว๋อฝู่หม่า เป็นราชบุตรเขยของฮ่องเต้” ขุนนางนั้นกล่าวเสริมว่า “ขุนนางผู้น้อยเหมยอิน เป็นคนทางโลกอันคร่ำครึ”

เวี่ยจือหยางตอนอยู่ในวังได้ยินว่า หงอู่ฮ่องเต้มีราชธิดาสิบหกนาง อันดับแรกคือหลินอันกงจู่ รองลงมาคือหนิงกว๋อกงจู่ แต่งให้กับบุตรของขุนนางคุณูปการ คาดว่าคงเป็นเหมยอินผู้นี้

นักพรตเต้าชิงชี้มือไปยังขันทีนั้นกล่าวว่า “ฟ่งกงกงท่านนี้เป็นคนสนิทของฝ่าบาท ฝ่าบาทส่งกงกงมาอ่านราชโองการ นับเป็นเกียรติอย่างสูง”

ฟ่งกงกงเพียงโบกมือ หาเหลือบมองมาไม่ นักพรตเต้าชิงถูกยันกลับมา ได้แต่ฝืนหัวร่อ แนะนำว่า “ศิษย์น้องเต้าหลิงนี้เป็นเด็กรับใช้ที่เหล่าเสิน

เซียนเพิ่งรับไว้ รับหน้าที่ดูแลความเป็นอยู่ของเหล่าเสินเซียน"

ฟังกงกงพอฟังค่อยวางถ้วยชาลงเหลียวหน้ามา สีหน้าทอแววตื่นเต้นสงสัยวูบหนึ่งกล่าวว่า "เสียคารวะแล้ว ที่แท้เป็นเด็กรับใช้ข้างกายเหล่าเสินเซียน เราได้รับพระราชกระแสร่วมทางกับ**เหมยฝู่หม่า** *(ราชบุตรเขยแซ่เหมย)* มารับตัวเหล่าเสินเซียนเข้าวัง ได้ยินเจ้าอารามบอกว่าเหล่าเสินเซียนไม่สบาย ไม่ทราบรายละเอียดเป็นอย่างไร?"

เวี่ยจือหยางตอบว่า "เหล่าเสินเซียนอายุมากหลับยาวนาน ข้าพเจ้าเองก็ไม่ทราบว่าจะตื่นเมื่อใด"

ฟังกงกงรีบกล่าวว่า "ขอ**เซียนถง*** หาทางปลุกเหล่าเสินเซียน ฝ่าบาทมีรับสั่งให้จัดงานเลี้ยงตอนเที่ยง รอให้เหล่าเสินเซียนเข้าวัง ท่านก็ทราบว่าฝ่าบาทมีคำสั่งเข้มงวด ไปเร็วยังพอทำเนา หากว่าไปสาย พวกเราที่เป็นบ่าวทาสต้องรับเคราะห์แล้ว" กล่าวพลางน้อมคำนับติดต่อกัน

ตอนแรกมันยโสตอนนี้นอบน้อม เวี่ยจือหยางรู้สึกน่าหัวร่อ เหมยอินก็กล่าวว่า "เต้าหลิง**เซียนจ่าง** *(ท่านเซียน)* ฟังกงกงกล่าวถูกต้อง ฝ่าบาทรีบร้อนต้องการพบมิตรสหาย ไม่อาจชักช้าได้"

เวี่ยจือหยางได้แต่บอกว่าจะลองดู แล้วกลับเข้าห้อง พบว่าสือิ่งเจินตื่นแล้ว ที่แท้วิชามังกรจำศีลไม่ได้หลับลึก หากอยู่ในสภาพครึ่งหลับครึ่งตื่น เมื่อคนในห้องเข้าออกลุกนั่ง สือิ่งเจินล้วนรู้สึกตัว พอเห็นเวี่ยจือหยางกลับมา ก็ยิ้มพลางถามว่า "จูหยวนจางส่งคนมาแล้ว?"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "เต้าเจี้ยงสมเป็นเซียนวิเศษ ผู้มาเป็นฟังกงกง ยังมีหนิงกว๋อฝู่หม่าคนหนึ่ง"

สือิ่งเจินขมวดคิ้วกล่าวว่า "หนิงกว๋อฝู่หม่า? มันมาทำอะไร?"

เวี่ยจือหยางตอบว่า "ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ เต้าเจี้ยงเดินได้หรือไม่?"

สือิ่งเจินทอดถอนใจ บอกว่าเกรงว่าไม่ได้ เวี่ยจือหยางจึงออกไป

---

* คำเรียกเด็กรับใช้ของเซียนวิเศษ

บอกต่อทั้งหมด ฟังกงกงกับเหมยอินคิดไม่ถึงว่าสีอิ่งเจินจะป่วยหนักถึงเพียงนี้ ต้องหันไปมองหน้ากัน นักพรตเต้าชิงรีบบอกว่าจะจัดเตรียมเกี้ยวให้กับสีอิ่งเจิน

ไม่นานเกี้ยวใหญ่ขนาดแปดคนหามยกมาถึง เวี่ยจือหยางประคองสีอิ่งเจินออกมาพบกับทั้งหมด เหมยอินรีบเข้ามาประคองนักพรตชราไว้ กล่าวว่า "เหล่าเสินเซียน ผู้หลานเหมยอินขอคำนับท่าน"

สีอิ่งเจินถามว่า "หนิงกว๋อกงจู่สบายดีหรือ?" เหมยอินรีบกล่าวว่า "สบาย วันหน้ามีเวลาค่อยให้นางมาคำนับ เหล่าเสินเซียนไม่สบาย ผู้เยาว์จะอยู่ปรนนิบัติในเกี้ยว"

สีอิ่งเจินยิ้มพลางกล่าวว่า "ไม่ต้องรบกวน มีเต้าหลิงก็พอแล้ว" เห็นมันมีสีหน้าลำบากใจ ทราบว่ามันมีคำพูดคิดกล่าว จึงกล่าว "เอาเถอะ ภายในเกี้ยวกว้างขวาง ท่านก็ขึ้นมา"

เหมยอินยินดียิ่ง ขึ้นเกี้ยวกับทั้งสอง นักพรตฉกรรจ์แปดรูปแบกยกเกี้ยวใหญ่เดินทางเข้าวัง ฟังกงกงนำเหล่าทหารรักษาพระองค์ขี่ม้าเบิกทาง เวี่ยจือหยางเลิกม่านเกี้ยวแอบมองออกไป เห็นนครหลวงยังคงครึกครื้นดุจเดิม น่าเสียดายที่ผู้คนเปลี่ยนผัน คล้ายกลับชาติมาเกิดใหม่

เหมยอินมองดูเวี่ยจือหยาง คิดกล่าวแต่แล้วกล้ำกลืนไว้ สีอิ่งเจินจึงกล่าว "เต้าหลิงมิใช่คนนอก ท่านมีคำพูดใดบอกได้อย่างเต็มที่"

เหมยอินระบายลมจากปากกล่าวว่า "เหล่าเสินเซียนมีสายตากระจ่างดั่งคบเพลิง ผู้เยาว์ไม่กล้าปิดบัง นับแต่ปีนี้เป็นต้นมา ฝ่าบาทไม่ใคร่สบาย ไม่เข้มแข็งเหมือนแต่ก่อน มีหนังสือกราบทูลไม่น้อยให้**ไท่ซุนเตี้ยนเซี่ย** *(พระราชนัดดา)* ตรวจทานแทน"

สีอิ่งเจินร้องโพล่งว่า "ฝ่าบาททรงงานแข็งขัน หากมิใช่ป่วยหนัก ต้องไม่ละเว้นจากงานตรวจทานหนังสือกราบทูล เรื่องนี้เกิดขึ้นนานเท่าใดแล้ว?"

เหมยอินตอบว่า "สองเดือนเศษ" สือิ่งเจินถามอีกว่า "มีคนล่วงรู้มากน้อยเท่าใด?"

เหมยอินตอบว่า "มีไม่เกินสิบคน ฝ่าบาทมีจิตใจเข้มแข็ง ขอเพียงมีเหล่าขุนนางอยู่ด้วย จะปลุกปลอบใจให้เข้มแข็ง"

สือิ่งเจินมองดูมัน พลันยิ้มออกมากล่าวว่า "เหมยอิน ท่านคงกลัว เราดูออกว่าฝ่าบาทป่วยหนัก บอกต่อเอี้ยนอ๋องกับหนิงอ๋องกระมัง?"

เหมยอินหน้าแดงวูบ น้อมกายกล่าวว่า "เหล่าเสินเซียนคำนวณแม่นยำ เหมยอินไม่กล้าปิดบัง"

สือิ่งเจินยิ้มพลางกล่าวว่า "ท่านได้รับไหว้วานจากราชนัดดากระมัง?" เหมยอินหน้าแดงก่ำขึ้นมา กลอกตาไปมาวุ่นวาย

สือิ่งเจินทอดถอนใจกล่าวว่า "ในบรรดาอ๋องทั้งหลาย เอี้ยนอ๋องหนิงอ๋องมีกำลังกล้าแข็งที่สุด พวกมันพานเป็นศิษย์ของเรา หากราชนัดดามีหนทาง ต้องไม่ให้ฝ่าบาทพบกับเรา..."

เหมยอินใจหายวาบรีบกล่าวว่า "ราชนัดดาไม่มีความคิดเช่นนี้ เพียงหวังว่าเหล่าเสินเซียนเห็นแก่ชาติบ้านเมือง อย่าได้เปิดเผยอาการป่วยของฝ่าบาทออกไป"

สือิ่งเจินครุ่นคิดแล้วกล่าว "เหมยอิน ท่านถือเป็นครึ่งบุตรของฝ่าบาท การแก่งแย่งในราชนิกุลคับขันอันตราย หากท่านล่วงลึกเข้าไป เกรงว่ามิใช่บุญวาสนา"

เหมยอินเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว "ขุนนางถือความจงรักภักดี ไม่กล้านิ่งเฉยดูดาย"

สือิ่งเจินกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า "หรือว่าฝ่าบาทไหว้วานต่อท่านแล้ว?"

เหมยอินก้มศีรษะไม่ตอบคำ สือิ่งเจินทราบว่าคาดเดาไม่ผิด จึงกล่าว "ท่านบอกต่อราชนัดดา เราพรตเฒ่าเฉกเช่นเทียนไขกลางสายลม ครั้งนี้

เข้าวังไปเพียงเพื่อพบกับสหายเก่า จะไม่เปิดเผยเรื่องอันใดออกไป"

เหมยอินยินดียิ่ง น้อมกายกล่าวว่า "เหล่าเสินเซียนมีวาจาหนักแน่น ต้องไม่คืนคำอยู่แล้ว"

สีอิ่งเจินยิ้มพลางกล่าวว่า "ฝู่หม่าไม่ต้องเป็นห่วง เส้นทางราชการอันตราย ต้นเหตุอยู่ที่คำ *'อำนาจ'* เราพรตเฒ่ามีอายุปูนนี้ เพราะอยู่ห่างจากการแย่งชิงอำนาจ ไม่ก้าวก่ายข้อราชการ ครั้งนี้ก็ไม่ยกเว้น" มันกล่าวอย่างเปิดอก สร้างความกระอักกระอ่วนแก่เหมยอินยิ่ง

เมื่อมาถึงหน้าประตูเมืองพระราชวัง เหล่านักพรตล่าถอยไป เปลี่ยนเป็นขันทีแปดคนแบกเกี้ยว ฟ่งกงกงลงจากหลังม้า ถือแส้ปัดนำทาง หลังจากตัดผ่านถนนหลายสาย เกี้ยวใหญ่หยุดนิ่งลง ฟ่งกงกงเข้ามากล่าวว่า "เหล่าเสินเซียน ที่เบื้องหน้าเป็นวังต้องห้าม ขอเซียนถงรออยู่หน้าประตู"

เวี่ยจือหยางสะดุ้งเฮือก ได้ยินสีอิ่งเจินกล่าวว่า "เราป่วยเรื้อรัง อาการมักกำเริบ นอกจากเต้าหลิงแล้ว ไม่มีผู้ใดล่วงรู้วิธีรักษา อาตมากลับไม่กลัวตาย แต่ไม่ต้องการแสดงความทุเรศต่อหน้าฝ่าบาท"

ฟ่งกงกงลังเลขึ้นมา เวี่ยจือหยางมิใช่ขันที ไม่อาจเข้าสู่วังใน แต่หากมิให้มันเข้าไป มาตรว่าสีอิ่งเจินอาการกำเริบไม่อาจรักษา ตายที่เบื้องหน้าหงอู่ฮ่องเต้ เวลาสืบสาวราวเรื่องขึ้นมา ตนเองไม่อาจปฏิเสธความรับผิดชอบ

เหมยอินต้องการผูกมัดจิตใจสีอิ่งเจิน จึงรีบกล่าวว่า "เต้าหลิงเซียนจ่างเป็นบรรพชิต ตัดขาดจากโลกียวิสัย ขอฟ่งกงกงโปรดวางใจ เราผู้แซ่เหมยรับประกันว่านักพรตน้อยจะประพฤติตนอยู่ในกรอบ ไม่ละเมิดข้อห้ามของราชสำนัก"

ฟ่งกงกงยิ้มพลางกล่าวว่า "นี่เป็นเซียนถงของเหล่าเสินเซียน ทั้งยังมีเหมยฝู่หม่ารับประกัน เรายังมีอันใดไม่วางใจ?" กล่าวจบนำทางต่อไป

เวี่ยจือหยางลอบโล่งอก ชำเลืองดูสีอิ่งเจิน เห็นพรตเฒ่าหลับตาลง

สงบราวน้ำนิ่ง เวี่ยจือหยางเห็นเช่นนั้น จิตใจค่อยสงบลงบ้าง

ผ่านไปครู่หนึ่ง เกี้ยวหยุดนิ่งลง ขันทีสองคนเลิกม่านเกี้ยวขึ้น น้อมเชิญ "เหล่าเสินเซียน" ลงจากเกี้ยว สีอิ่งเจินลืมตาลุกขึ้น เกาะแขนเวี่ยจือหยางเดินช้าๆ ออกจากเกี้ยว เวี่ยจือหยางช้อนตาขึ้น ที่เบื้องหน้าเป็นตำหนักหลังหนึ่ง สลักลวดลายมังกรหงส์ หน้าตำหนักปลูกไม้ดอกร่มรื่น ตัดทางศิลาหินหยกขาวสายหนึ่ง

เมื่อเดินเลียบทางศิลาไป เห็นประตูตำหนักเปิดแง้มไว้ หน้าประตูยืนไว้ด้วยขันทีนางกำนัลหลายคน ล้วนก้มศีรษะยืนสำรวม ยังไม่ทันเดินเข้าใกล้ ได้ยินเสียงเพล้งของชามเคลือบตกแตก เหล่าขันทีนางกำนัลล้วนร่างสั่นสะท้าน แต่ไม่กล้าเงยหน้าขึ้น

ได้ยินในตำหนักบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า "ตัวเรารับบัญชาสวรรค์ถือกระบี่สามเซียะปราบพิชิตแผ่นดิน กรำศึกใหญ่น้อยหลายร้อยครั้ง ไม่มีดาบทวนระคายผิว ตอนนี้มิใช่ยาน้ำ ก็เป็นยาเม็ด เจ้าชีวิตหนึ่งต้องพึ่งพาเปลือกไม้ใบหญ้าเหล่านี้ผ่านชีวิตหรือ ล้วนบอกว่าไม่สบายเล็กน้อย เหตุใดผ่านเดือนเป็นปี ยังไม่ทุเลา แสดงว่าพวกเจ้าเก็บงำวิชา ไม่รักษาอย่างเต็มความสามารถ พวกเรา ลากหมอเหล่านี้ไปฟาดโบยคนละร้อยที..." ไม่ทันขาดคำ ต้องส่งเสียงไอออกมา

ผู้ที่รับสั่งคือหงอู่ฮ่องเต้จูหยวนจาง เวี่ยจือหยางใจเขม็งตึงเครียด พลันพบว่าสีอิ่งเจินหยุดเท้าลง พอเหลียวหน้ามอง เห็นนักพรตชราเหม่อมองในตำหนัก หว่างคิ้วทอแววเศร้าหดหู่ขึ้น

ในเสียงกระแอมไอ ทุกผู้คนล้วนสงบนิ่ง จากนั้นในตำหนักบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า "**ฟู่หวง** *(พระบิดา)* มีโทสะรุนแรงไป กลับทำร้ายร่างกายตัวเอง ฟู่หวงเป็นมังกรจริงแท้ ไยต้องมีโทสะ จนกระทบถึงสุขภาพร่างกาย..."

สุ้มเสียงนี้อ่อนโยนนุ่มนวล แต่พอกระทบโสตเวี่ยจือหยาง คล้าย

อสนีบาตยามแล้ง เลือดลมพลุ่งขึ้นถึงสมอง

หงอู่ฮ่องเต้สะกดอาการทรงพระกรรสะ ตรัสว่า "เหว่ยเอ๋อ เจ้าไม่เข้าใจ หมอเหล่านี้ถือดีว่ามีวิชาแพทย์อยู่บ้าง ถือโอกาสประวิงเวลา ให้ข้าต้องพึ่งพาตัวยาพวกมัน..."

เหล่าหมอหลวงพากันร่ำร้องโอดครวญ จูเหว่ยกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า "ฟู่หวงรับบัญชาจากฟ้า เจตนาของฟ้าสุดหยั่งคำนวณ แต่กาลเวลามีกฎเกณฑ์ อาทิตย์ขึ้นอาทิตย์ตก สี่ฤดูกาลมีทั้งร้อนและหนาว หากแข็งขืนจะไม่สบาย ฟู่หวงทรงงานแข็งขัน กลางคืนนอนไม่เพียงพอ โรคภัยจึงย้อนกลับมาใหม่ ตำราอี้จิงมีว่าไว้ *'ฟ้าหมุนรอบตัวเอง สุภาพชนบำรุงตนให้เข้มแข็ง'* หากยึดถือโรคภัยเป็นศัตรู ขอเพียงรักษาตัวเองให้เข้มแข็ง ศัตรูก็ไม่อาจกล้ำกราย"

ในตำหนักเงียบงันไปชั่วขณะ หงอู่ฮ่องเต้พลันทรงพระสรวลฮาฮา ตรัสว่า "ข้าทราบว่าเจ้ากล่าวไปกล่าวมา เพียงเพื่อช่วยเหลือหมอหลวงเหล่านี้ ข้ารบร้อยครั้งชนะร้อยครา แม้กระทั่งผู้กล้าทั้งแผ่นดินยังไม่อาจทำอย่างไรข้า อาการป่วยเล็กน้อยนี้ยังจะทำอย่างไรได้?" รับสั่งถึงตอนนี้เปลี่ยนเป็นตรัสว่า "พวกเจ้าทั้งหลายไสหัวไปเถอะ"

ในตำหนักบังเกิดเสียงขานรับดังติดต่อกัน พลันได้ยินจูเหว่ยกล่าวว่า "**หลี่ไท่อี** *(หมอหลวงแซ่หลี่)* ชะงักเท้า รบกวนให้ต้มยามาอีกเที่ยวหนึ่ง..."

ไม่ทันขาดคำ หงอู่ฮ่องเต้ร้องเพ้ยพลางตรัสว่า "เพิ่งบอกให้บำรุงตนเองให้เข้มแข็ง ไฉนสั่งให้ต้มยาอีก?"

จูเหว่ยกล่าวด้วยความเยือกเย็นว่า "อันว่าหลักพิชัยสงครามขึ้นอยู่กับใจ หากศัตรูกล้าแข็งเกินไป ต้องขอกำลังหนุนมา"

หงอู่ฮ่องเต้ทรงพระสรวลออกมาตรัสว่า "ยาโถวน้อยมีเหตุผลดื้อด้านมากมาย เจ้ากล่าวเช่นนี้ หากว่าข้าไม่รักษาตัวให้หายดี ไยมิใช่สู้แพ้

รอบหนึ่ง เอาเถอะ รับประทานยาก็รับประทาน แต่ว่ายาโถวน้อยปากคอเราะราย เราผู้เป็นบิดาต้องลงโทษเจ้า”

จูเหว่ยตอบว่า “ผู้บุตรียินดีรับการลงโทษ” หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า “ลงโทษเจ้าดีดพิณ หากว่าข้าดื่มยาไม่หมด ห้ามมิให้เจ้าหยุดบรรเลง”

จูเหว่ยรับพระราชกระแส สีอิ่งเจินรับฟังถึงตอนนี้ พลันหัวร่อดังๆ ออกมา

ได้ยินหงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า “จมูกโคมาแล้ว” จูเหว่ยก็กล่าวว่า “ซือฟู่มาแล้ว” น้ำเสียงเต็มไปด้วยความปีติยินดี

สีอิ่งเจินตบไหล่เวี่ยจือหยางเบาๆ เวี่ยจือหยางค่อยคล้ายตื่นจากความฝัน ประคองมันเข้าตำหนัก เห็นภายในสะสมตำรับตำรา บนพื้นคุกเข่าด้วยหมอหลวงนางกำนัลหลายคน ปรากฏชามเคลือบใบหนึ่งตกแตกอยู่บนพื้น หงอู่ฮ่องเต้ประทับนั่งบนตั่งมังกร เอนพิงโต๊ะเตี้ยตัวหนึ่ง ไม่พบกันสองปี พระองค์ยิ่งชราภาพกว่าเดิม พระเกศาสีขาวหร็อมแหร็ม พระปรางตอบลึกลง มีแต่พระเนตรยังเจิดจ้าดุจเดิม

เหลิ่งเสียนยืนอยู่ด้านหลังฮ่องเต้ ยังคงสวมใส่ชุดขาว สองตาครึ่งหลับครึ่งลืม หาเหลือบแลผู้คนที่เข้าตำหนักมาไม่ ส่วนจูเหว่ยถือพิณยืนอยู่ข้างพระวรกายฮ่องเต้ ไม่พบกันสองปี หญิงสาวยังคงงามพิลาส รูปร่างสูงกว่าเดิม ประดุจดอกตูมใกล้บาน ชวนให้ผู้คนนึกทะนุถนอม

จูเหว่ยพอพบเห็นอาจารย์ ต้องเผยอแย้มยิ้ม สองข้างแก้มปรากฏรอยลักยิ้มขึ้น จากนั้นกวาดตามายังใบหน้าเวี่ยจือหยาง สายตาทั้งสี่ข้างพอประสานสบ จูเหว่ยสะท้านขึ้นคราหนึ่ง อ้าปากคิดส่งเสียงร้องออกมา

สองปีมานี้ ช่วงเวลานี้ไม่ทราบผุดขึ้นในความฝันของเวี่ยจือหยางกี่ครั้งครา ยามนี้ฝันกลายเป็นจริง ถึงกับใจเต้นระทึกปานเภรี พลันรู้สึกมีคนตบหลังมือมันเบาๆ พอเหลียวหน้ามอง เห็นสีอิ่งเจินเพ่งตาไปเบื้องหน้า คิ้วขาวขมวดมุ่นเล็กน้อย เวี่ยจือหยางค่อยรู้สึกตัว รีบหลุบตาลง ไม่กล้า

จ้องมองจูเหว่ยตรงๆ

สองปีมานี้ เวี่ยจือหยางทำนาบนเกาะตะวันออก ถูกลมโชยพัดแดดแผดเผา หน้าตาเกิดความเปลี่ยนแปลง บวกกับเปลี่ยนเป็นสวมชุดพรต จูเหว่ยมองดูมันอยู่ครู่หนึ่ง เกิดความลังเลขึ้นมา แววตาก็หม่นหมองลง

เหล่าหมอหลวงนางกำนัลทยอยออกไป สีอิ่งเจินเป็นบรรพชิต จึงถวายบังคมในฐานะผู้บำเพ็ญพรต หงอู่ฮ่องเต้เห็นมันมีสภาพอ่อนล้า ก็ประหลาดพระทัย สีอิ่งเจินดูออกเช่นกันว่าพระองค์ทรงชราภาพ สร้างความสะท้อนพระทัย สหายเก่าทั้งสองพบหน้า บังเกิดความรู้สึกว่าผู้กล้าเข้าสู่วัยไม้ใกล้ฝั่ง

เวี่ยจือหยางขณะจะกราบกราน หงอู่ฮ่องเต้ชิงโบกพระหัตถ์ตรัสว่า "นักพรตน้อยไม่ต้องมีมารยาท ประคองนักพรตชราเข้ามา" เวี่ยจือหยางก็ก้มศีรษะ ประคองสีอิ่งเจินเดินเข้าหาตั่งมังกร จูเหว่ยก็เข้ามาช่วยประคองสีอิ่งเจินอีกแรงหนึ่ง

สีอิ่งเจินพอนั่งเรียบร้อย จึงกล่าว "ขอบพระทัยฝ่าบาทประทานที่นั่ง เราพรตเฒ่าชราร่วงโรย เป็นที่หัวร่อเยาะของฝ่าบาทแล้ว"

หงอู่ฮ่องเต้เกาะขอบโต๊ะ ประทับนั่งตรงตรัสว่า "จมูกโค สี่ปีนี้ท่านไปที่ใด ไฉนหาท่านไม่พบ?"

"ไม่ได้ไปที่ใด เพียงบำเพ็ญเพียรในหุบเขาลึก"

"จมูกโคพูดปด เมื่อบำเพ็ญเพียร ไฉนบำเพ็ญจนล้มป่วยลง?"

"เพราะว่าฝึกฝีมือไม่ระวัง ฝึกจนลมปราณผิดแนวทาง"

หงอู่ฮ่องเต้ทอดถอนใจตรัสว่า "ที่แท้เซียนวิเศษยากคงอยู่" พระองค์เบิกตัวสีอิ่งเจินเข้าวัง หนึ่งนั้นต้องการพบสหายเก่า สอง ตระเตรียมไต่ถามวิธีรักษาโรคยืดอายุขัยจากนักพรตชรา แต่แล้วพบว่าสีอิ่งเจินก็ล้มป่วย สร้างความผิดหวังยิ่ง ตรัสว่า "จมูกโค ท่านชราแล้ว"

สีอิ่งเจินยิ้มพลางกล่าวว่า “ฝ่าบาทไม่ชรา เพียงซูบสดใสกว่าเดิม”

หงอู่ฮ่องเต้ส่ายพระเศียรตรัสว่า “ท่านเป็นบรรพชิตไม่พูดความจริง ข้าแม้ไม่ยอมรับความชรา แต่มิอาจไม่ชรา ปีนี้ข้าเฝ้าฝันร้าย หากมิใช่ฝันถึงความอดอยาก ก็ฝันว่าลูกหลานอดตาย ตัวเองกลับอับจนสิ้นหนทาง”

สีอิ่งเจินยกมือลูบเครากล่าวว่า “สิ่งที่สมบูรณ์ดูเหมือนขาดพร่อง ในโลกความจริงไม่มีเรื่องสมบูรณ์พร้อม อย่าว่าแต่ความฝันเป็นลางบอกเหตุตรงกันข้าม ฝ่าบาทเป็นประมุขของแผ่นดิน ประมุขของประเทศฝันถึงความอดอยาก ราษฎรทั้งแผ่นดินจะอิ่มหมีพีมัน เห็นลูกหลานอดตายไม่อาจช่วยเหลือ กลับเป็นนิมิตหมายแห่งความเจริญรุ่งเรือง”

หงอู่ฮ่องเต้พอสดับเช่นนั้น ต้องแย้มพระโอษฐ์ออกมาตรัสว่า “จมูกโคกล่าวเช่นนี้ กลับช่วยคลายปมหัวใจของข้าประการหนึ่ง เรื่องที่ข้ากระทำได้ ต้องกระทำให้ลุล่วง อย่าได้ทิ้งไว้ให้แก่ลูกหลาน” รับสั่งถึงตอนนี้ ทรงเกิดความฮึกเหิมขึ้น ทอดพระเนตรจูเหว่ยแวบหนึ่ง พระพักตร์ทอแววเมตตาการุณย์ขึ้น ตรัสว่า “จมูกโค ท่านเข้าวังครั้งนี้ ความจริงไม่ได้พบกับเหว่ยเอ๋อ”

สีอิ่งเจินงงงันวูบจึงกล่าว “ไฉนไม่ได้พบหน้า?” หงอู่ฮ่องเต้ทรงพระสรวลพลางตรัสว่า “ยังไม่เข้าใจหรือ เพราะว่าข้ายกนางให้กับผู้อื่นแล้ว”

สีอิ่งเจินอุทานดังอา เวี่ยจือหยางยิ่งคล้ายถูกกระบองฟาดใส่แสกหน้า แก้วหูลั่นอึงอล เลือดลมระอุพลุ่งพล่าน ดีที่มันก้มศีรษะหลุบสายตา ผู้อื่นไม่อาจสังเกตเห็นสีหน้ามัน

ได้ยินสีอิ่งเจินกล่าวช้าๆ ว่า “ไม่ทราบเป็นบุรุษใดมีบุญวาสนาถึงเพียงนี้?”

“เป็นบุรุษของฉางซิงโหวเกิงปิ่งเหวินนามเกิงเสวียน”

“ฉางซิงโหวเป็นเสาหลักของประเทศ มีใจจงรักภักดี บุตรชายของมันคงไม่เลว”

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสอย่างเฉื่อยชาว่า “เด็กผู้นี้ยังมีสติปัญญาอยู่บ้าง แต่หากบอกว่าคู่ควรกับเหว่ยเอ๋อ ข้ายังไม่พอใจเท่าใด”

“เมื่อไม่พอใจ เหตุใดจึงยกนางให้?”

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า “ในสายตาข้า บุรุษทั้งแผ่นดินไม่ว่าผู้ใดก็ไม่คู่ควรกับบุตรีของข้าผู้นี้ ตามเหตุผลนางสมควรแต่งออกแต่แรก แต่ว่าข้าเลือกไปเลือกมา ไม่มีตัวเลือกอันเหมาะสม หลายปีมานี้เกิดคดีกบฏติดต่อกัน ลูกหลานตระกูลสูงศักดิ์ยิ่งมายิ่งน้อยลง ข้าดูไปดูมา คงมีแต่บุตรชายของฉางซิงโหวพอใช้ได้ หลังจากกำหนดแน่นอน ความจริงสมควรแต่งงานตอนกลางปี แต่ครึ่งปีนี้ข้าไม่สบาย ไม่มีพระสนมใดถูกใจข้า คงมีแต่เหว่ยเอ๋อรู้ใจข้า ดังนั้นไม่อาจหักใจปล่อยให้นางออกจากวัง เหว่ยเอ๋อก็ยินดีเลื่อนการแต่งงานออกไป อยู่ปรนนิบัติข้าแทน โอ แต่เมื่อเป็นเช่นนี้ กลับเหนี่ยวรั้งวัยสาวของนาง”

จูเหว่ยพลันกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า “ผู้บุตรียินยอมไม่แต่งออก อยู่ปรนนิบัติฟู่หวงไปชั่วชีวิต”

เวี่ยจือหยางพอฟังใจสั่นสะท้าน เหลียวหน้าแอบดู เห็นจูเหว่ยหน้าขาวซีด คิ้วเรียวขมวดมุ่น ก้มสายตามองดูพื้น

หงอู่ฮ่องเต้ขมวดพระขนงตรัสว่า “เหลวไหล สตรีไหนเลยไม่แต่งออกได้ ข้าอายุสูงวัยแล้ว นับแต่โบราณกาลมา ยากจะมีเจ้าชีวิตอายุเจ็ดสิบ หลังจากนี้ข้ามีเวลาไม่มากนัก ในลูกหลานทั้งหลาย ที่ข้าไม่ไว้วางใจที่สุดคืออี้เหวินกับเจ้า อีกไม่กี่วัน**สือซีเอ๋อ** *(ราชโอรสที่สิบเจ็ด)* กลับนครหลวง ข้าจะให้มันส่งเจ้าเข้าตระกูลเกิง...”

จูเหว่ยรับฟังถึงตอนนี้ ต้องขบริมฝีปาก หัวคิ้วเต้นระริก ขอบตาแดงก่ำขึ้นมา หงอู่ฮ่องเต้ทอดพระเนตรเช่นนั้น ไม่อาจหักพระทัยได้ ต้องตรัสว่า “เด็กอันประเสริฐ ข้ารู้ว่าเจ้ากตัญญู แต่ต่อให้สนิทสนมฉันพ่อลูก ก็มีวันแยกจากคนละภพ หากว่าเจ้ามีที่พึ่งพิง เราผู้เป็นบิดาจะได้วางใจ”

จูเหว่ยน้ำตาทะลักจากเบ้า ร่างสั่นระริกเล็กน้อย ต้องควบคุมข่มกลั้นไว้ จึงไม่ร่ำไห้ออกเสียง หงอู่ฮ่องเต้ทรงเวทนากว่าเดิม ตีมือนางเบาๆ ตรัสว่า "อย่าได้ร้องไห้ ข้ารังเกียจผู้คนหลั่งน้ำตาที่สุด มา บรรเลงเพลงพิณให้ฟู่หวงฟังสักเพลง"

จูเหว่ยผงกศีรษะรับ ปาดเช็ดน้ำตาทรุดนั่งลง ปรับสายพิณของพิณสายน้ำตกพวงไข่มุก จากนั้นดีดบรรเลงบทสวดผู่อันโจว บทสวดนี้ประพันธ์โดยผู่อันฉานซื่อ ให้ความสงบทางจิตใจ ช่วยขจัดความกลัดกลุ้มกังวล

ยามนั้นนางกำนัลส่งยามา เหลิ่งเสียนใช้ช้อนตักไปลิ้มชิมดู แน่ใจว่าไม่มีปัญหา ค่อยถวายต่อหงอู่ฮ่องเต้ ฮ่องเต้ชราขมวดพระขนง จูเหว่ยรีบกล่าวคำ "ฟู่หวง..." หงอู่ฮ่องเต้ค่อยเสวยพระโอสถจนหมดชาม จากนั้นตรัสว่า "เหว่ยเอ๋อ หากมิใช่เห็นแก่เจ้า หมอหลวงโฉดเหล่านั้นอย่าคิดหมายมีชีวิตรอดแม้สักคนเดียว"

สีอิ่งเจินยิ้มพลางกล่าวว่า "หลักการแพทย์ของแผ่นดินเชื่อมโยงกัน ฝ่าบาทฆ่าพวกมัน ที่มาใหม่ยังย่ำแย่ยิ่งกว่า"

หงอู่ฮ่องเต้ทอดพระเนตรมันแวบหนึ่ง ตรัสว่า "จมูกโค คำพูดนี้มีแต่ท่านกล่าวได้ หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น ข้าคงตัดศีรษะมันลงมา"

สีอิ่งเจินกล่าวโดยไม่นำพาว่า "หลายปีนี้ฝ่าบาทยังตัดศีรษะคนไม่พอหรือ?"

หงอู่ฮ่องเต้ทรงตบโต๊ะตรัสว่า "ยังไม่พอ ข้าก่อนตายยังมีเรื่องสี่ประการที่ไม่กระทำลุล่วง"

สีอิ่งเจินทูลถามว่า "สี่ประการใด?" หงอู่ฮ่องเต้ทรงงอพระดรรชนีตรัสว่า "เกาะตะวันออก นครตะวันตก พวกตาดมองโกล พรรคค้าเกลือ ภัยทั้งสี่ประการนี้หากไม่กำจัดสิ้น ข้ายังตายตาไม่หลับ"

เวี่ยจือหยางพอฟัง ต้องใจสั่นสะท้าน ครุ่นคิดขึ้น *'จูหยวนจางก็รู้จักนครตะวันตก คนของนครตะวันตกมีความเป็นมาอย่างไร?'* มันพอคาดเดา

ต้นสายปลายเหตุออก แต่ยังไม่แน่ใจ

สีอิ่งเจินขบคิดแล้วกล่าว "พวกตาดมองโกลเป็นศัตรูสำคัญ มิอาจไม่ระวังป้องกัน ส่วนอีกสามประการเพียงเป็นชาวยุทธจักร ไม่อาจก่อหวอดอันใด เกาะตะวันออกหดหัวอยู่โพ้นทะเล นครตะวันตกอยู่ไกลถึงภูเขาคุนหลุน ส่วนพรรคค้าเกลือมีต้นตออยู่ที่ขุนนางค้าเกลือ ชนชาวโลกมุ่งผลประโยชน์ ขอเพียงผลประโยชน์ล่อใจ ก็ยากจะขจัดให้สิ้นซาก"

หงอู่ฮ่องเต้แค่นพระสุรเสียงคำหนึ่ง ตรัสว่า "ระหว่างนี้พรรคค้าเกลือเติบโตแข็งกล้า ประกาศว่ามีสมุนสิบหมื่น หากว่าแผ่นดินเกิดความเปลี่ยนแปลง ไหนเลยมีจางซื่อเฉิงคนเดียว แต่พรรคค้าเกลือยิ่งแข็งกล้าข้ายิ่งยินดี เฉกเช่นนกกระจิบฝูงหนึ่ง หากกระจัดกระจายอยู่ในดงไม้ ข้ายิงสังหารทีละตัว รังแต่สิ้นเปลืองกำลัง แต่หากเข้ากรงใบเดียว ก็จุดไฟเผาให้สิ้นซาก"

สีอิ่งเจินยิ้มพลางกล่าวว่า "ดูท่าฝ่าบาทมีแผนเป็นมั่นเหมาะแล้ว?"

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสอย่างเฉื่อยชาว่า "พรรคค้าเกลือเป็นพวกกเฬวราก ไม่ควรแก่การเอ่ยอ้าง ต่อให้มีจำนวนสิบหมื่น ยังไม่ร้ายกาจเท่ากับคนผู้หนึ่ง"

สีอิ่งเจินหัวร่อฮาฮากล่าวว่า "แน่นอน ทอดตาทั่วแผ่นดิน มีผู้ใดร้ายกาจเท่าฝ่าบาท?"

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า "จมูกโค ท่านไม่ต้องแสร้งเป็นไขสือ ท่านก็ทราบว่าข้าหมายถึงผู้ใด"

สีอิ่งเจินกล่าวอย่างตื่นเต้นสงสัยว่า "เราพรตเฒ่าหลีกเร้นจากทางโลกเป็นเวลานาน ไม่ทราบว่าฝ่าบาทหมายถึงผู้ใด"

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสย้ำทีละคำว่า "เจ้านครตะวันตกเหลียงซือฉิน"

เวี่ยจือหยางพอฟัง ค่อยคล้ายตื่นจากความฝัน ลอบด่าตนเองเลอะเลือน นครตะวันตกเพาะความแค้นกับพรรคค้าเกลือ ได้เอ่ยถึงภูเขาคุน

หลุน สือิ่งเจินก็บอกว่าเหลียงซือฉินอยู่ไกลถึงภูเขาคุนหลุน ตนเองกลับไม่ได้นึกโยงทั้งสองส่วนนี้เข้าด้วยกัน ยอดคนชายแดนตะวันตกมากด้วยอิทธิฤทธิ์ นอกจากเหลียงซือฉินแล้ว ยังมีผู้ใดฝึกอบรมผู้นำแปดหมวดหมู่ได้?

พลันได้ยินสือิ่งเจินกล่าวว่า “เหลียงซือฉินหลีกเร้นจากทางโลก ไม่ได้ยินข่าวคราวของมันเป็นเวลานานแล้ว”

หงอู่ฮ่องเต้เพ่งพระเนตรไปที่สือิ่งเจินตรัสว่า “จมูกโค ท่านไม่ได้ยินข่าวคราวของมันจริงๆ?”

สือิ่งเจินกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “เป็นความจริง อาตมาไม่ได้พบกับคนผู้นี้เกือบยี่สิบปีแล้ว”

หงอู่ฮ่องเต้เพ่งพระเนตรพิจารณานักพรตชราอยู่ครู่หนึ่ง ค่อยกวาดพระเนตรมายังเวี่ยจือหยาง ตรัสถามว่า “จมูกโค นี่เป็นศิษย์คนใหม่ของท่านหรือ?” สือิ่งเจินก็ตอบว่า “ถือว่าใช่เถอะ”

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า “เราท่านมีอายุไล่เลี่ยกัน สมควรนึกถึงเรื่องหลังแล้ว” ทรงลูบพระมัสสุ ตรัสสืบต่อ “เต้าเยียนไม่ยอมเป็นนักพรต พานเป็นหลวงจีน เต้าซิงประจบสอพลอ ได้แต่เป็นสุนัขเฝ้าบ้าน บุตรธิดาของข้าก็เป็นคนในโลกียวิสัย วันใดที่ท่านสำเร็จเป็นเซียน สมควรมีศิษย์รับช่วงปกครองสำนักพรตทั้งแผ่นดินให้กับข้า”

สือิ่งเจินกล่าวว่า “เด็กผู้นี้ยังด้อยประสบการณ์ ไม่อาจรับภารกิจยิ่งใหญ่เช่นนี้”

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า “ล้วนเป็นความคิดอันคร่ำครึ เมื่อตอนที่เราท่านลุกฮือขึ้น ยังมีประสบการณ์อันใด ในส่วนของนักพรตน้อยนี้ ข้าคงไม่ใช้สอย แต่สามารถยกให้กับพระนัดดา”

สือิ่งเจินทอดถอนใจกล่าวว่า “อาตมาไม่ได้บ่งบอก ฝ่าบาททราบได้อย่างไรว่ามันเป็นศิษย์รับสืบทอดฝีมือของเรา?”

หงอู่ฮ่องเต้แย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า "หากมิใช่ศิษย์รับสืบทอดฝีมือ ไฉนนำมันเข้าวังมาพบข้า?" พลางทอดพระเนตรเวี่ยจือหยางแวบหนึ่ง รับสั่งโดยไม่ใส่พระทัยว่า "นักพรตน้อย เจ้าเรียกว่าอะไร?"

เวี่ยจือหยางลดสุ้มเสียงเบาลงกล่าวว่า "พรตน้อยฉายาเต้าหลิง" หงอู่ฮ่องเต้ผงกพระเศียรตรัสว่า "เงยหน้าขึ้นให้ข้าชมดู"

เวี่ยจือหยางใจเต้นตูมตามแทบทะลุอกออกมา แต่ไม่อาจขัดพระราชกระแส ได้แต่เงยหน้าขึ้นอย่างช้าๆ หงอู่ฮ่องเต้ทอดพระเนตรมัน พลันขมวดพระขนงตรัสว่า "นักพรตน้อยมีหน้าตาไม่เลว แต่ว่าคุ้นหน้าอยู่บ้าง คล้ายเคยเห็นจากที่ใดมาก่อน"

เวี่ยจือหยางเข่าอ่อนระทวย แทบคุกลงกับพื้น เห็นหงอู่ฮ่องเต้ขมวดพระขนงขาวโพลนทรงนึกตรึกตรอง พริบตานั้นแผ่นฟ้าแผ่นดินเงียบงันวังเวง ที่อุบัติตามมาสมควรเป็นลมคลุ้มฝนคลั่ง

จากนั้นหงอู่ฮ่องเต้เงยพระเศียรขึ้น ตรัสว่า "ประหลาด กลับนึกไม่ออก คนผู้นั้น...คล้ายกับตายแล้ว"

เวี่ยจือหยางระบายลมหายใจโล่งอก ชุดพรตที่สวมใส่ชุ่มด้วยหยาดเหงื่อ หงอู่ฮ่องเต้กอปรด้วยเดชานุภาพ ไม่ทราบมีขุนนางสำคัญมากน้อยเท่าใดยามอยู่หน้าพระพักตร์ ยังอกสั่นขวัญแขวนไม่คลาย เวี่ยจือหยางเข้าเฝ้าครั้งแรก ถึงกับหลั่งเหงื่อโซมกาย หงอู่ฮ่องเต้ก็ไม่เฉลียวพระทัย พลันทอดพระเนตรพบว่ามันเสียบขลุ่ยไม้ไผ่ที่ข้างเอว จึงตรัสว่า "เจ้าก็สามารถเป่าขลุ่ยหรือ ประเสริฐแท้ เจ้าเป็นศิษย์คนสุดท้ายของจมูกโค เหว่ยเอ๋อถือเป็นศิษย์พี่ของเจ้า พวกเจ้าทั้งสองลองเป่าบรรเลงร่วมกัน ให้ข้าดูว่าเจ้ามีพลังวิเศษสมกับฉายาเต้าหลิงหรือไม่"

เวี่ยจือหยางรู้สึกขมไปทั้งปาก ครุ่นคิดว่าหากพอเป่าขลุ่ย คงต้องเผยพิรุธออกมา ได้แต่หันไปทางสือิ่งเจิน เป็นเชิงขอความช่วยเหลือ นักพรตชราก็อับจนปัญญา หงอู่ฮ่องเต้เมื่อเอื้อนโอษฐ์ ต่อให้เวี่ยจือหยาง

มิใช่ศิษย์ของสีอิ่งเจิน พระองค์เมื่อรับสั่งเช่นนี้ ก็กลายเป็นศิษย์คนสุดท้าย ดังนั้นสีอิ่งเจินได้แต่ผงกศีรษะ เป็นความหมายให้เวี่ยจือหยางพลิกแพลงตามสถานการณ์

เวี่ยจือหยางได้แต่กัดฟันถามเบาๆ ว่า "พรตน้อยโฉดเขลา ไม่ทราบ**กงจู่** *(องค์หญิง)* คิดดีดเพลงอะไร?"

จูเหว่ยคล้ายมีความในใจเต็มอก กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "ท่านขึ้นทำนอง ข้าพเจ้าจะสอดรับเอง" เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "อย่างนั้นบรรเลงเพลง**ชุนเจียงฮัวเยี่ยเย่** *(ราตรีธารวสันต์จันทร์บุปผา)* เถอะ" จูเหว่ยเงียบงันไม่ส่งเสียง สายตาจ้องจับที่สายพิณ

เวี่ยจือหยางเห็นนางมีสีหน้าเศร้าหดหู่ สร้างความพลุ่งพล่านใจยิ่งครุ่นคิดขึ้น *'เมื่อครู่นางยังดีอยู่ พอเอ่ยถึงเรื่องการแต่งงาน ก็อกไหม้ไส้ขม ดูท่าทีคล้ายไม่ต้องการแต่งให้กับเด็กแซ่เกิงนั้น'* นึกถึงตอนนี้บังเกิดจิตปฏิพัทธ์ขึ้น ขวางขลุ่ยเป่าเป็นสำเนียงอันสดใสออกมา

เสียงขลุ่ยคล้ายมีมนต์ขลัง จูเหว่ยสะท้านขึ้นคราหนึ่ง เงยหน้าขึ้นจับจ้องมองดูเวี่ยจือหยาง เวี่ยจือหยางคล้ายไม่รู้สึกตัว ตั้งใจเป่าขลุ่ย จูเหว่ยร่างสั่นสะท้าน สองข้างแก้มแดงซ่าน หัวคิ้วคลายออก คล้ายฝนชะล้างขุนเขา กลายเป็นมีชีวิตชีวาขึ้นมา

สีอิ่งเจินพลันปรบมือ เอื้อนเนื้อเพลงของเพลงชุนเจียงฮัวเยี่ยเย่ออกมา สายตากลับจ้องจับที่จูเหว่ย ดวงตาทอแววิตกกังวลอย่างลึกล้ำ จูเหว่ยค่อยรู้สึกตัวว่าเสียกิริยา จึงสงบจิตใจกรีดนิ้วลงบนสายพิณสองคราคล้ายเกลียวคลื่นเป็นหมื่นลี้ หนุนจันทร์กระจ่างลอยเด่นขึ้นมา

เวี่ยจือหยางก็ปรับเสียงขลุ่ยหล่อหลอมกับสำเนียงพิณ คล้ายเมฆคลอเคล้ารอบจันทรา เสมือนกับวิหคเหินจากประจิมทิศ เหลียวดูผืนน้ำสุดลูกหูลูกตา

หลังจากแยกจากกันเมื่อครั้งก่อน ทั้งสองบรรเลงพิณขลุ่ยร่วมกันอีก

ครา ยังคงสอดรับประสาน เมื่อบรรเลงถึงตอนที่ต้องใจ จูเหว่ยกรีดนิ้วไปตามสายพิณ คล้ายปรากฏผู้คนหกเจ็ดคนบรรเลงพร้อมกัน ประหนึ่งเสียงพนาสน เวี่ยจือหยางก็บังคับเสียงขลุ่ยขึ้นสูง คล้ายเหนี่ยวรั้งจันทร์เพ็ญเด่นฟ้าเอาไว้

หงอู่ฮ่องเต้กับสีอิ่งเจินล้วนเข้าสู่ช่วงปัจฉิมวัย ผ่านโลกมาอย่างโชกโชน เมื่อได้สดับบทเพลง หวนรำลึกถึงผลงานในชีวิต คล้ายความฝัน คล้ายมายา จวบกระทั่งบทเพลงสิ้นสุด หางเสียงยังคลอเคล้าอยู่ริมโสต

ในตำหนักเงียบสงบไร้สุ้มเสียง คนในตำหนักต่างมีความในใจเต็มอก ผ่านไปเนิ่นนาน หงอู่ฮ่องเต้ค่อยตรัสช้าๆ ว่า "จมูกโค ศิษย์ของท่านเป่าขลุ่ยได้วิเศษแท้"

เวี่ยจือหยางนึกอกสั่นขวัญแขวน พระทัยหงอู่ฮ่องเต้สุดจะหยั่ง ไม่ทราบว่าพระราชกระแสนี้เป็นจริงหรือตรงกันข้าม ได้ยินสีอิ่งเจินกล่าวว่า "มิกล้ารับ ความสามารถในการเป่าขลุ่ยนี้มิใช่อาตมาถ่ายทอดได้"

หงอู่ฮ่องเต้แย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า "ย่อมแน่นอน คาดว่าท่านคงไม่อาจฝึกอบรมได้ ฟังจากเสียงขลุ่ย แสดงว่าเด็กผู้นี้ไม่ธรรมดา"

สีอิ่งเจินยิ้มเล็กน้อย เวี่ยจือหยางยังยืนซึมเซา เหลิ่งเสียนพลันลืมตาขึ้น กล่าวเสียงแหลมเล็กว่า "นักพรตน้อย ฝ่าบาทรับสั่งชมเจ้า ยังมิรีบกราบขอบพระทัยอีก?"

เวี่ยจือหยางงงงันวูบจึงคุกเข่าลงกล่าวว่า "ขอบพระทัยฝ่าบาท" หงอู่ฮ่องเต้ยกพระหัตถ์ขึ้น ตรัสว่า "มิต้องมีมารยาท ปีนี้เจ้าอายุเท่าใด?"

เวี่ยจือหยางตอบเบาๆ ว่า "ใกล้สิบแปดแล้ว"

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า "สิบแปดปี? เหว่ยเอ๋อ เมื่อครู่ตอนเป่าขลุ่ยดีดพิณ ข้าค่อยนึกออก ยังจำขันทีน้อยเมื่อสองปีก่อนได้หรือไม่ มิน่าเล่าข้ารู้สึกว่าขันทีน้อยคุ้นหน้า ที่แท้พวกมันทั้งสองมีส่วนคลับคล้ายกัน"

เวี่ยจือหยางรู้สึกเบื้องหน้าสายตามืดทะมึน แทบสิ้นสติไป จูเหว่ยก็

หน้าซีดเผือด ไม่อาจกล่าววาจาใดได้ ได้ยินหงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า "เหว่ยเอ๋อ ข้าทราบว่าขันทีน้อยมีบุญคุณช่วยชีวิตเจ้า มันถูกจางเทียนอี้ฆ่าตาย สร้างความลำบากใจแก่เจ้า คนเป่าขลุ่ยทั้งในและนอกวัง ไม่มีผู้ใดสอดรับกับเสียงพิณของเจ้า สองปีนี้เจ้าเศร้าหม่นหมอง คาดว่าสืบเนื่องจากขาดผู้รู้ใจในดนตรีการ ในความเห็นเรา วิชาขลุ่ยของนักพรตน้อยยังสูงส่งกว่าขันทีน้อยนั้น หากวันหน้าข้ามีเวลาว่าง จะเบิกตัวมันเข้าวังมาบรรเลงเพลงพิณขลุ่ยร่วมกับเจ้า..."

เหลิ่งเสียนพลันกล่าวเสียงเย็นชาว่า "ฝ่าบาททรงวินิจฉัย นักพรตมิใช่ขันที ไหนเลยเข้าวังมาได้ หากให้มันบรรเลงเพลงพิณขลุ่ยร่วมกับกงจู่ ก็ต้องตอนมันเป็นขันที"

เวี่ยจือหยางรับฟังจนทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล จูเหว่ยก็หน้าซีดเผือด กล่าวว่า "นี่จะได้อย่างไร ผู้บุตรีไม่ต้องการมีคนร่วมบรรเลงประเสริฐกว่า..."

หงอู่ฮ่องเต้โบกพระหัตถ์ตรัสว่า "เหลิ่งเสียน กล่าวตามหลักเหตุผล แต่หมอหลวงมิใช่ขันที ยังอยู่ในวังเช่นกัน เต้าหลิงเป็นศิษย์ของจมูกโค เข้าวังมาเป็นครั้งคราว ไม่ถือว่าละเมิดกฎข้อห้ามในวัง"

เหลิ่งเสียนทอดถอนใจกล่าวว่า "ฝ่าบาทรับสั่งเช่นนี้ บ่าวไม่กล้ากล่าวมากความ แต่ข้อห้ามในวังยังคงเข้มงวดให้มากไว้"

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า "เจ้ามีหน้าที่รักษาความปลอดภัยในวัง ทุกประการให้เจ้าจัดการ" เหลิ่งเสียนรับพระราชกระแส หลับตาลงถอนตัวล่าถอยไปด้านหลังฮ่องเต้ชรา

เวี่ยจือหยางด่าทอในใจ *'ไก่ตอนเฒ่าชั่วร้ายยิ่ง กลับคิดจับตอนบิดามันเองมิใช่ลูกผู้ชาย ดังนั้นคิดหวังให้ผู้คนทั้งแผ่นดินเป็นเช่นเดียวกับมัน'* นึกถึงตอนนี้บังเกิดความเคลือบแคลงสงสัย ครุ่นคิดว่าเหลิ่งเสียนมีสายตาคมกล้า ไม่ทราบสังเกตพิรุธออกหรือไม่?

ได้ยินหงอู่ฮ่องเต้รับสั่งอีกว่า "จมูกโค วันนี้ท่านเมื่อมาแล้ว ก็อย่า

ได้ไป ให้เดินหมากล้อมกับข้าสักสองกระดาน สนทนาถึงเรื่องราวหนหลังสักรอบ ผู้คนในแผ่นดินยิ่งมายิ่งน้อย นอกจากท่านแล้ว คงมีแต่เกิงปิ่งเหวินกับกว๋ออิง”

จูเหว่ยยิ้มพลางกล่าวว่า “ฟู่หวงกับซือฟู่เดินหมากสนทนากัน ข้าพเจ้าอยู่ด้านข้างคอยดีดพิณชงชา”

หงอู่ฮ่องเต้แย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า “เหลิ่งเสียน เจ้านำนักพรตน้อยไปพักผ่อน อย่าได้เพิกเฉยมัน และอย่าให้มันวิ่งเพ่นพ่านในวัง”

เหลิ่งเสียนรับพระราชกระแส มองดูเวี่ยจือหยาง กล่าวคำเชิญเถอะ เวี่ยจือหยางแม้ไม่อาจหักใจจากจูเหว่ย แต่ก็อับจนปัญญา ได้แต่ติดตามอยู่ด้านหลังเหลิ่งเสียน

ขันทีชราเดินนำหน้า ลดซ้ายเลี้ยวขวาไปหลายร้อยก้าว มาถึงระเบียงคดเคี้ยวแห่งหนึ่ง เหลิ่งเสียนเห็นรอบข้างไร้ผู้คน พลันหยุดเท้าลงพุ่งถอยไปด้านหลัง

เวี่ยจือหยางรู้สึกละลานตาวูบ ปรากฏกระแสลมแหวกจู่โจมถึงตัว มันคิดถลันหลบ แต่ไม่รวดเร็วกว่าท่าร่างดุจภูตพรายของเหลิ่งเสียน รู้สึกลำคอตึงวูบ ร่างลอยขึ้นจากพื้น เสียงโครมเมื่อปะทะชนกับเสาระเบียงต้นหนึ่ง

เวี่ยจือหยางรู้สึกศีรษะด้านหลังปวดแปลบอย่างรุนแรง กระดูกสันหลังแทบปริแตก ลำคอก็คล้ายกับจะหักเป็นสองท่อน พอเพ่งตามองเห็นเหลิ่งเสียนมือหนึ่งถือแส้ปัด มือหนึ่งบีบคอของมันไว้ ใบหน้าเรียบเฉยไร้ความรู้สึก แต่สองตาเย็นเยียบราวน้ำแข็ง

เหลิ่งเสียนกล่าวเสียงเย็นเยียบแผ่วเบาว่า “เด็กน้อย เจ้าบังอาจนัก”

เวี่ยจือหยางเปล่งเสียงอย่างยากเย็นว่า “ชมเกินไป...เหลิ่งกงกงท่าน...จำคนผิดไปแล้วกระมัง?”

เหลิ่งเสียนถ่มน้ำลายคำหนึ่งกล่าวว่า "เจ้าตบตาฝ่าบาทได้ คิดตบตาเราหรือ ฝ่าบาทจำเจ้าไม่ออก เพราะเกิดความคิดครอบงำจิตใจอยู่ก่อน ถือว่าเจ้าตายแล้ว เจ้าคิดตบตาเราผู้แซ่เหลิ่ง เท่ากับฝันกลางวันแสกๆ"

เวี่ยจือหยางเค้นรอยยิ้มออกมา กล่าวว่า "หากข้าพเจ้าคิด...ฝันกลางวัน...แค่กแค่ก...คงฝันเห็นศีรษะเหลิ่งกงกงหลุดจากบ่า..."

เหลิ่งเสียนกล่าวเสียงเย็นชาว่า "น่าหัวร่อ อาศัยวิชาแมวสามขาของเจ้า ก็คิดย้ายศีรษะเราหลุดจากบ่า?"

เวี่ยจือหยางกล่าวช้าๆ ว่า "ไฉนทำไม่ได้? ตอนแรกเป็นท่านนำข้าพเจ้าออกจากเมืองพระราชวัง หากว่าข้าพเจ้าเปิดโปงออกไป ท่านก็ต้องจบสิ้นอวสาน"

กล้ามเนื้อใบหน้าเหลิ่งเสียนสั่นกระตุกคราหนึ่ง กล่าวว่า "เด็กน้อย ในชีวิตเราชิงชังคนที่ขู่กรรโชกที่สุด เราเพียงคุ้มครองความปลอดภัยของฝ่าบาท อื่นๆ เป็นอย่างไร พระองค์ล้วนไม่ไต่ถาม อาศัยวาจาลมปากของเจ้า ก็คิดทำลายความสัมพันธ์ฉันเจ้าชีวิตขุนนาง?"

เวี่ยจือหยางทวนคำว่า "คำความสัมพันธ์ฉันเจ้าชีวิตขุนนางอันประเสริฐ เพียงไม่ทราบว่าเจ้าชีวิตผู้นี้เป็นหยวนซุ่นตี้ หรือว่าเป็นหงอู่ฮ่องเต้?"

สีหน้าเหลิ่งเสียนปรากฏแววสีม่วงวูบหนึ่ง ถลึงมองเวี่ยจือหยางครู่หนึ่ง พลันแค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า "เด็กน้อย อย่าได้เข้าใจว่าเราไม่กล้าฆ่าเจ้า เรามีหน้าที่ดูแลวังต้องห้าม กุมอำนาจฆ่าฟันอยู่ในมือ ขอเพียงเราหาข้ออ้าง ก็สามารถปลิดชีวิตน้อยๆ ของเจ้า ยกตัวอย่างฆ่านางกำนัลคนหนึ่ง แล้วป้ายผิดไปที่เจ้า บอกว่าเจ้าคิดข่มขืนแต่ไม่สำเร็จ จึงฆ่าคนปิดปาก เราผ่านมาประสบเหตุ ดังนั้นปลิดชีวิตเจ้า ฝ่าบาทไว้วางพระทัยเรา คงไม่นึกสงสัย ต่อให้สือิ่งเจินเคลือบแคลงสงสัย ก็ไม่อาจทำอย่างไรได้"

เวี่ยจือหยางครุ่นคิดว่าขันทีเฒ่านี้ลึกซึ้งชั่วร้าย หากบีบบังคับมันเกินไป อาจกลายเป็นสุนัขจนตรอกแว้งกัดใส่ นึกถึงตอนนี้จึงกล่าว "เหลิ่งกงกง ท่านไม่ต้องการมัจฉาหินวิถีเทพแล้วหรือ?"

เหลิ่งเสียนฉุกใจคิด กล่าวช้าๆ ว่า "มัจฉาหินอยู่ที่ใด?"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "ไม่มีมัจฉาหินแล้ว"

"ว่ากระไร ไม่มี?"

"ข้าพเจ้าพอได้รับมัจฉาหิน ก็ใช้ค้อนเหล็กทุบแตกแหลกละเอียด สุดท้ายภายในมีกระดาษขาวแผ่นหนึ่ง บนกระดาษเขียนตัวหนังสือสี่ตัว"

เหลิ่งเสียนรีบถามว่า "ตัวหนังสืออันใด?" เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "ท่านปัญญาอ่อน"

เหลิ่งเสียนงงงันวูบ ค่อยทราบว่าถูกหยอกเย้า ยามบันดาลโทสะ จึงเพิ่มพลังนิ้ว บีบเค้นจนเวี่ยจือหยางลิ้นปลิ้นจากปาก แทบขาดใจตายไป

เหลิ่งเสียนให้มันรับความเจ็บปวด ค่อยคลายนิ้วมือออก แค่นหัวร่อกล่าวว่า "เด็กโสโครก เราคิดบีบเค้นเจ้าจนตาย ไม่ต่างกับบีบเค้นมดตัวหนึ่ง"

เวี่ยจือหยางหอบหายใจหลายครากล่าวว่า "ไก่ตอนเฒ่า ท่านหักใจฆ่าข้าพเจ้าหรือ?"

เหลิ่งเสียนกล่าวว่า "เจ้ามอบมัจฉาหินวิถีเทพออกมา เราจะละเว้นชีวิตเจ้า" เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "มิใช่บอกแล้วหรอกหรือ ภายในมีกระดาษขาวแผ่นหนึ่ง เขียนตัวหนังสือสี่ตัว"

เหลิ่งเสียนย่อมไม่เชื่อ กล่าวเสียงเย็นชาว่า "เจ้าไม่บอกก็ได้ ตอนนี้เจ้าตกอยู่ในมือเรา เราย่อมมีวิธีให้เจ้าเอ่ยปาก"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "นั่นต้องขึ้นอยู่กับความพอใจของเรา **เส้าแหย** *(คำเรียกตัวเองเป็นนายน้อย)* แล้ว" ปากกล่าววาจา ในใจคิดอ่านว่า นับว่ารักษาชีวิตน้อยๆ ไว้แล้ว เหลิ่งเสียนเพราะต้องการมัจฉาหินวิถี

เทพ ต้องรีรอลังเลไม่กล้าลงมือ

ทั้งสองถลึงจ้องมองกันและกัน เหลิ่งเสียนเกิดความคิดหักล้างกันเอง สุดท้ายไม่อาจหักใจตัดรอนมัจฉาหิน มันเห็นเวี่ยจือหยางมีฝีมือพื้นเพธรรมดา คาดว่าคงยังตีความของมัจฉาหินไม่ออก ขอเพียงใช้ทั้งพระเดชพระคุณ ไม่กลัวมันไม่บอกความจริงออกมา จึงแค่นเสียงอย่างเดือดดาล คลายมือจากเวี่ยจือหยาง กล่าวว่า “เด็กน้อย สรุปแล้วให้เจ้าอยู่ห่างจากเป่าฮุยกงจู่ กงจู่มีฐานันดรสูงส่ง เจ้าเป็นตัวอะไร อีกไม่นานนางจะแต่งออกแล้ว สุนัขน้อยเจ้าอย่าได้ทำลายชื่อเสียงของนาง”

เวี่ยจือหยางพอฟังคำ “แต่งออก” ถึงกับเจ็บแปลบปลาบใจ ขบกรามกล่าวว่า “ไก่ตอนเฒ่า ท่านกล่าววาจาไร้สาระ นางแต่งออกหรือไม่เกี่ยวข้องใดกับข้าพเจ้า?”

เหลิ่งเสียนถลึงมองมัน ชั่วครู่ค่อยหันกายไป นำเวี่ยจือหยางเดินต่ออีกยี่สิบกว่าก้าว มาถึงตัวตึกหลังหนึ่ง ภายในตึกมีห้องหับเล็กๆ แต่มีเครื่องใช้ไม้สอยครบถ้วน เหลิ่งเสียนตามตัวขันทีน้อยสองคนมารับใช้เวี่ยจือหยาง ปากบอกว่าปรนนิบัติ แท้จริงแล้วให้เฝ้าควบคุม เนื่องเพราะมันไม่อาจผละจากหงอู่ฮ่องเต้นานเกินไป หลังจากจัดการแล้วเสร็จ ก็หันกายจากไป

ขันทีน้อยส่งอาหารมา เวี่ยจือหยางรับประทานจนอิ่มหนำ แล้วล้มตัวลงบนเตียง มันแม้คาดเดาว่าจูเหว่ยต้องแต่งออก แต่พอทราบข่าวยังคล้ายถูกอสนีบาตฟาดใส่ร่าง เรื่องราวถึงขั้นนี้ นอกจากลืมเลือนนางแล้วไม่มีหนทางอื่นอีก แต่หากให้ลืมเลือนหญิงสาวนางนี้ ยังเจ็บปวดรวดร้าวกว่าตัดมือควักหัวใจของมันอีก

เวี่ยจือหยางนอนบนเตียง ทั้งไม่คิดลุกขึ้น ทั้งนอนไม่หลับ เห็นนอกหน้าต่างสว่างแล้วมืดมิด อาทิตย์ลาลับฟ้าจันทราลอยขึ้น สีอิ่งเจินยังไม่มีข่าวคราวใด คาดว่าคงค้างแรมในวังหนึ่งคืน

เวี่ยจือหยางครึ่งหลับครึ่งตื่น พลันได้ยินเสียงฝีเท้าดังมา คล้ายมีคนเร่งรุดมาถึง เวี่ยจือหยางแม้ไม่สามารถลงมือ แต่พลังลมปราณยังคงอยู่ มีหูตาประเปรียวเหนือธรรมดา ต่อให้เป็นเสียงลมพัดใบไม้ไหวในรัศมีหลายวาล้วนได้ยิน

มีคนส่งเสียงร้องเรียก เสียงฝีเท้าหยุดยั้งลง จากนั้นซุบซิบกันเบาๆ ตามด้วยเสียงดังแอ๊ด ขันทีน้อยทั้งสองผลักประตูห้องออก ปรากฏขันทีที่มีอายุสูงวัยกว่าผู้หนึ่ง มือถือแส้ปัดเดินเข้ามา

เวี่ยจือหยางผุดลุกขึ้น ถามว่าทำอะไร ขันทีนั้นส่งเสียงแหลมเล็กว่า "กงจู่ขอเชิญ เซียนจ่างโปรดตามพวกเราไป"

เวี่ยจือหยางพอฟังคำ "**กงจู่** *(องค์หญิง)* รู้สึกมีเลือดลมพลุ่งขึ้นถึงขม่อม แต่พอครุ่นคิดรู้สึกมีเลศนัย จูเหว่ยเรียกตัวเองอย่างเปิดเผย ไม่กลัวสะกิดความสงสัยของผู้คนหรือ?"

ขณะรีรอลังเล ขันทีนั้นมีสีหน้าขุ่นข้องรำคาญ ออกปากเชื้อเชิญอีกครา เวี่ยจือหยางรับคำคราหนึ่ง แล้วสาวเท้าออกไป

ขันทีนั้นถือโคมนำทาง ตัดผ่านทางระเบียงอ้อมต้นไม้ใหญ่ เดินเป็นเวลาชั่วธูปไหม้หมดดอก มาถึงหน้าตำหนักหลังหนึ่ง ตำหนักมืดครึ้ม ไม่ได้จุดโคมไฟ หน้าตำหนักมีหญ้าท่วมรกร้าง ไม่คล้ายเป็นที่อยู่อาศัยของผู้คน กลับแฝงกลิ่นอายปีศาจชนิดหนึ่ง

ขันทีนั้นผลักเปิดประตูตำหนักออก กล่าวคำ "เชิญเข้า" เวี่ยจือหยางรู้สึกเลือดลมร้อนระอุขึ้นมา ก้าวข้ามธรณีประตูเข้าไป

ที่เหนือความคาดหมายคือภายในห้องเวิ้งว้างว่างเปล่า ปราศจากวัตถุใด เวี่ยจือหยางขณะเคลือบแคลงสงสัย พลันได้ยินเสียงโครม เมื่อประตูปิดลงทางด้านหลัง

เวี่ยจือหยางใจหายวาบ ขณะจะหันไปเปิดประตู พลันได้ยินเสียงหัวร่อคิกคำหนึ่ง สุ้มเสียงสดใสไพเราะยิ่ง เวี่ยจือหยางรับฟังจนเลือดลม

พลุ่งพล่าน กวาดตาไปตามเสียง เห็นแสงจันทร์สาดลอดผ่านช่องหลังคาลงมา ส่องต้องเงาร่างอ้อนแอ้นสายหนึ่ง

เสียงหัวร่อดังไม่ขาดหู ที่หลังเสาปรากฏหญิงสาวนางหนึ่งเดินออกมา นางอยู่ในชุดรัดกุม อกตูมตั้งเอวคอดกิ่ว พร้อมกับฝีเท้าที่เดินใกล้เข้ามา ปิ่นหงส์บนมวยผมสั่นไหวอยู่ไปมา

เวี่ยจือหยางอ้าปากคิดร้องเรียก "จู" ออกไป แต่แล้วกลั้ำกลืนไว้ หญิงสาวเดินถึงใต้แสงจันทร์ ที่เหนือความคาดหมายเวี่ยจือหยางคือ นางมิใช่จูเหว่ย หากเป็นหญิงสาวที่มีอายุไล่เลี่ยกันนางหนึ่ง ใบหน้าขาวหมดจดหล่อหลอมจากเบ้าของหญิงงาม เพียงแต่คิ้วเรียวชี้เฉียง เป็นลักษณะของความเผ็ดร้อนดุร้ายชนิดหนึ่ง

เนื่องด้วยนางมีรูปร่างละม้ายคล้ายจูเหว่ย เวี่ยจือหยางจึงยึดถือลาเป็นม้า สร้างความอับอายยิ่ง กล่าวอย่างขุ่นข้องใจว่า "ท่านเป็นใคร?"

หญิงสาวนั้นหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า "ท่านลองคาดเดาว่าข้าพเจ้าเป็นใคร?" เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า "ท่านเป็นภูตผี"

หญิงสาวนั้นหน้าแปรเปลี่ยนไป ดวงตาทอแววโกรธขึ้ง กล่าวว่า "ท่านกล้าด่าข้าพเจ้า"

"หากท่านมิใช่ภูตผี ดึกดื่นค่อนคืนวิ่งมาทำอะไร?"

หญิงสาวนั้นโกรธเคืองกว่าเดิม กล่าวว่า "ท่านจึงเป็นภูตผี เฮอะ ข้าพเจ้าทราบว่าท่าน...เป็นศิษย์ของสีอิ่งเจิน"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "ผู้ใดว่าข้าพเจ้าเป็นศิษย์ของสีอิ่งเจิน บนใบหน้าข้าพเจ้าหาได้สลักชื่อไม่"

หญิงสาวนั้นถลึงมองมันกล่าวว่า "ท่านมิใช่ศิษย์ของสีอิ่งเจินหรือ?"

"นั่นไม่แน่นัก"

"อันใดเรียกว่าไม่แน่นัก?"

"ไม่แน่นักหมายความว่าอาจไม่ หรืออาจไม่ใช่"

หญิงสาวนั้นถูกมันก่อกวนจนเลอะเลือนสงสัย ขบคิดอยู่หลายตลบค่อยเข้าใจ ร้องว่า "วิเศษแท้ ท่านหยอกล้อข้าพเจ้า เฮอะ ท่านไม่ยอมรับก็ไม่ได้ ในวังต้องห้ามนอกจากท่านกับสีอิ่งเจินแล้ว ยังมีผู้ใดสวมชุดพรต?"

เวี่ยจือหยางปรบมือชมเชยว่าชาญฉลาดยิ่ง จากนั้นบิดขี้เกียจครา หนึ่ง กล่าวว่า "น่าเสียดายที่เรา**เต้าแหย** *(คำเรียกตัวเองของนักพรต)* ง่วงแล้ว ไม่มีเวลาสนทนากับท่าน"

กล่าวพลางหันกายไป พลันรู้สึกมีกระแสลมแหวกฝ่าอากาศมาจากทางด้านหลัง เวี่ยจือหยางรีบถลันหลบ เห็นแส้ยาวเส้นหนึ่งพุ่งเฉียดผ่านข้างกายไป จากนั้นวกกลับดุจงูอันปราดเปรียว เวี่ยจือหยางหลบไม่พ้น เท้าซ้ายถูกม้วนพันไว้ ปรากฏมีพลังอันรุนแรงสายหนึ่งแล่นมาตามตัวแส้ กระชากร่างมันลอยขึ้นไป

เวี่ยจือหยางไม่อาจใช้กำลังภายใน แต่ยังสามารถใช้วิชาท่าร่าง ยามลอยอยู่กลางอากาศ รีบบิดเอววูบ คล้อยตามสภาวะของแส้ยาว หมุนตัวกลางอากาศสองตลบ เมื่อตกถึงพื้น เท้าซ้ายก็หลุดพ้นจากแส้ยาว กลิ้งตัวไปตามพื้นดิน

หญิงสาวนั้นคิดไม่ถึงว่ามันใช้ท่าร่างพิสดารเอาตัวรอดได้ ต้องอุทานดังเอ๊ะ แส้ยาวม้วนกวาดเรียดดินไป เวี่ยจือหยางเพิ่งลุกขึ้น เบื้องหน้าปรากฏเงาสีดำแลบแปลบ แก้มซ้ายถูกหวดใส่แส้หนึ่ง ตั้งแต่หน้าผากถึงมุมปากคล้ายปรากฏเปลวอัคคีแลบผ่าน

เวี่ยจือหยางทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ดึงขลุ่ยไม้ไผ่จากข้างเอว ร้องว่า "ท่านไฉนทำร้ายคน?"

หญิงสาวนั้นยกมือข้างหนึ่งเท้าสะเอว แค่นหัวร่อกล่าวว่า "ทำร้ายคนแล้วจะเป็นไร ท่านเป็นศิษย์ของสีอิ่งเจินจริงหรือ ในความเห็นข้าพเจ้า ท่านมีฝีมือธรรมดา ห่างไกลจากเป่าฮุยมากนัก"

เวี่ยจือหยางรู้สึกใบหน้าปวดแปลบแสบร้อน ขณะจะอาละวาดออก

มา พอฟังคำ "เป่าฮุย" ก็อดถามมิได้ว่า "ท่านรู้จักจูเหว่ยด้วย?"

หญิงสาวนั้นตวาดว่า "บังอาจ คำ *'จูเหว่ย'* ไหนเลยอนุญาตท่านเรียกหาได้?"

"ไม่เรียกจูเหว่ยเรียกอะไร?"

"ย่อมต้องเรียกเตี้ยนเซี่ย เรียกกงจู่ ท่านผู้นี้ไม่ล่วงรู้กฎเกณฑ์แม้แต่น้อย"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "ถือว่าข้าพเจ้าไม่ล่วงรู้กฎเกณฑ์ แล้วท่านเป็นใคร ไฉนรู้จักจูเหว่ย?"

หญิงสาวนั้นแค่นหัวร่อกล่าวว่า "ไม่ต้องสนใจว่าข้าพเจ้าเป็นใคร ท่านเมื่อเป็นศิษย์สำนักเดียวกับเป่าฮุย คงร่ำเรียนเพลงกระบี่ดาวหมากล้อมมากระมัง?"

"ร่ำเรียนแล้วจะเป็นไร?"

"อย่างนั้นวิเศษแท้ ท่านร่ายรำเพลงกระบี่ออกมาเที่ยวหนึ่ง"

เวี่ยจือหยางหัวร่อออกมากล่าวว่า "ท่านมิใช่ฮองเฮาหรือกงจู่ ข้าพเจ้าไยต้องร่ายรำต่อท่าน?"

หญิงสาวนั้นหน้าเคร่งเครียดลงกล่าวว่า "ผู้ใดว่าข้าพเจ้ามิใช่กงจู่?"

เวี่ยจือหยางงงงันวูบ พลันนึกถึงตอนที่ขันทีมาเชื้อเชิญ ได้กล่าวคำ "กงจู่ขอเชิญ" หรือว่าหญิงสาวอันดุร้ายนางนี้มีศักดิ์เป็นกงจู่จริงๆ?

หญิงสาวนั้นบังเกิดความขุ่นข้องรำคาญถามว่า "นักพรตน้อย ท่านที่แท้จะร่ายรำหรือไม่?"

เวี่ยจือหยางย้อนถามว่า "ไม่ร่ายรำแล้วจะเป็นไร?" หญิงสาวนั้นตวาดว่า "ไม่ร่ายรำก็รับข้าพเจ้าแส้หนึ่ง" พลางขยับแส้ยาว ม้วนพันใส่ลำคอเวี่ยจือหยาง

เวี่ยจือหยางใช้วิชาเทพลีลา หงายร่างหลบเลี่ยง มิคาดแส้ยาวคล้ายมุ่งซ้าย แต่แล้ววกมาทางขวา เสียงฉาดเมื่อหวดถูกหัวไหล่เวี่ยจือหยาง

เวี่ยจือหยางทั้งเจ็บปวดทั้งเดือดดาล กระโดดปราดไปด้านหลัง พลางดึงขลุ่ยไม้ไผ่จากข้างเอว

แต่ว่าแส้ยาวคล้ายงูบินตัวหนึ่ง บิดไหวกลางอากาศ ไล่กวดตามมา เสียงฉาดเมื่อปลายแส้หวดถูกตัวขลุ่ย เวี่ยจือหยางรู้สึกง่ามมือร้อนวูบ ขลุ่ยไม้ไผ่แทบหลุดจากมือ จากนั้นแส้ยาวหดวูบ คล้ายงูพิษผงกหัว หวดถูกต้นขาขวาของเวี่ยจือหยาง

พลังฝีมือของหญิงสาวนั้นไม่ถึงกับสูงเยี่ยม หากอยู่ที่เกาะตะวันออกเพียงจัดอยู่ชั้นที่สอง หากว่าเวี่ยจือหยางสามารถใช้กำลังภายใน คงเอาชนะนางได้โดยง่ายดาย แต่ตอนนี้ทั้งที่เห็นสภาวะแส้ยาว และทราบว่าจะคลี่คลายอย่างไร แต่ว่าใจพร้อมกำลังไม่พร้อม ต่อให้จี้ถูกตัวแส้ ก็ไม่อาจบังคับให้แส้ยาวหดกลับไป

ได้ยินหญิงสาวนั้นแค่นหัวร่อกล่าวว่า “คนที่ใช้การไม่ได้ อาศัยท่านก็คู่ควรเป็นศิษย์ของสือิ่งเจิน?” นางคิดอวดโอ่ฝีมือ ทางหนึ่งกล่าวทางหนึ่ง ร่ายรำแส้ยาว ตัวแส้บัดเดี๋ยวยืดบัดเดี๋ยวหด บัดเดี๋ยวคดเคี้ยวบัดเดี๋ยวเหยียดตรง บัดเดี๋ยวควงเป็นบุปผาแส้ บังเกิดเสียงดังติดต่อกัน

เวี่ยจือหยางพอได้ยินเสียง พลันฉุกใจคิด เส้นลมปราณของมันติดขัด ไม่อาจโคจรลมปราณเทพคีตา เป็นเหตุให้ไม่อาจใช้ท่าร่างเทพลีลา แต่วิชาเทพตื่นรู้ที่ร่ำเรียนจากถ้ำวายุเพียงไม่เสื่อมถอย ตรงกันข้ามนับวันแต่จะรุดหน้า ไม่ว่าสุ้มเสียงอันละเอียดอ่อน หรือสำเนียงที่สับสนเพียงไหน พอกระทบโสตล้วนสามารถจำแนกแยกแยะออกได้

ยามนี้พอได้ยินเสียงแส้ พบว่าเป็นจังหวะจะโคน สามารถยึดถือเป็นบทเพลงเพลงหนึ่ง ถึงแม้ว่าความเปลี่ยนแปลงไม่เท่ากับสุ้มเสียงที่ถ้ำวายุ แต่ขอเพียงจับจังหวะออก ก็อาศัยเสียงแส้คำนวณทิศทางของแส้ต่อไปออกได้

พริบตานั้นเวี่ยจือหยางบังเกิดความคิดแวบหนึ่ง ปรากฏข้อความ

หลายแถวผุดขึ้นในห้วงสมองว่า *'ฟ้าดินมีจังหวะ ความเคลื่อนไหวมีทิศทาง ระหว่างหย่อนคลายกระชั้น เรียงร้อยเข้าด้วยกัน หากรู้ก่อนสยบภายหลัง ใช้ออกตามจังหวะ ล้วนประสบผลทุกครา...'*

ข้อความท่อนนี้อยู่ในบทเพลงเหินฟ้าในคัมภีร์เทพคีตนิรมิต หมายความว่าสรรพวัตถุของฟ้าดินล้วนมีจังหวะจะโคน จังหวะจะโคนนี้ครอบคลุมความเคลื่อนไหว ตลอดจนความเร็วช้า หากเรียงร้อยเข้าด้วยกัน เฉกเช่นบทเพลงบทหนึ่ง ต้องมีจังหวะจะโคนพิเศษเฉพาะ จึงเกิดเป็นท่วงทำนองขึ้น

ฟ้าดินมีจังหวะ ความเคลื่อนไหวมีทิศทาง ดนตรีการมีจังหวะ วิชาฝีมือก็มีจังหวะ เสียงดนตรียิ่งไพเราะ จังหวะยิ่งพิเศษเฉพาะ วิชาฝีมือยิ่งสูงส่ง จังหวะจะยิ่งแยบยล เมื่อเผชิญกับวิชาฝีมือหนึ่ง ขอเพียงจับ "จังหวะ" ออก พอเห็นกระบวนท่าแรก ก็จะคำนวณความเปลี่ยนแปลงในภายหลังได้

ในการวิจารณ์กระบี่พิชิตชัย เวี่ยจือหยางประมือกับหยางจิ่ง ได้ยึดถือฝ่ามือมหรรณพสะท้านคลื่นเป็นบทเพลงเพลงหนึ่ง จนสังเกตความเปลี่ยนแปลงของเพลงฝ่ามือในตอนหลังได้ แต่ตอนนั้นมันมีพลังลมปราณเต็มเปี่ยม รุกถอยได้ตามใจปรารถนา สุดท้ายโค่นหยางจิ่งพ่ายแพ้ ยามนี้ไม่อาจใช้กำลังภายใน ได้แต่อาศัยวิชาเทพดื่นรู้ พอสดับตรับฟัง เห็นว่าแส้ยาวของหญิงสาวสามารถยึดถือเป็นเครื่องดนตรีชนิดหนึ่ง เพลงแส้ที่ใช้ก็ยึดถือเป็นบทเพลงเพลงหนึ่ง น่าเสียดายที่พลังการฝึกปรือของหญิงสาวนั้นไม่เพียงพอ ยามใช้ออกไม่สูงส่งเท่าใด

หญิงสาวนั้นร่ายรำแส้เป็นเวลานาน บังเกิดความขุ่นข้องรำคาญขึ้นมา พลันกวาดแส้ออกอย่างสุดกำลัง หากแม้นหวดถูก แม้ไม่ตายก็ต้องรับบาดเจ็บสาหัส

เวี่ยจือหยางเห็นเช่นนั้น พลันสูดลมหายใจคำหนึ่ง มิเพียงไม่หลบ

หลีก กลับสืบเท้าออกไปหนึ่งก้าว ท่าเท้านี้แฝงสำนึกของเทพลีลา ได้ยินเสียงลมพัดผ่านข้างหู แส้ยาวหวดใส่อากาศธาตุ

หญิงสาวนั้นพอรู้สึกตัว เวี่ยจือหยางก็เข้ามาในวงแส้ ดูเหมือนพาตัวไปติดกับ แท้ที่จริงรุกล้ำเข้ามาในจุดบอดของแส้นี้ หากว่าเป็นยอดฝีมือที่ฝึกวิชากำลังภายในกับภายนอก คงต้องสยบหญิงสาวไว้แล้ว

หญิงสาวนั้นฝึกวิชาฝีมือจากยอดคน มีภูมิรอบรู้ไม่เบา จึงไม่รอให้เวี่ยจือหยางเข้าใกล้ ก็ตวาดเสียงสดใส พุ่งถอยไปด้านหลัง ม้วนแส้กลางอากาศ คล้ายงูพิษขดลำตัว ม้วนพันใส่ลำคอเวี่ยจือหยาง

เวี่ยจือหยางกระทั่งศีรษะก็ไม่เหลียวกลับ เพียงสดับฟังเสียงแส้ ในใจนึกวาดเส้นทางของแส้ยาว หากว่าเป็นดนตรีการ กระบวนท่าของหญิงสาวนี้อยู่ในสำเนียงหวี่อันฮึกหาญ กระบวนท่าหลังจัดเป็นสำเนียงซัง พัวพันไม่เลิกรา สำเนียงทั้งสองนี้หนึ่งยกขึ้นหนึ่งกดลง หากเป็นนักดนตรีที่สูงส่งจะเชื่อมต่อกันอย่างแนบเนียน แต่หากว่าความสามารถอ่อนด้อย ระหว่างหนึ่งไปหนึ่งกลับ จะเผยช่องโหว่ออกมา

ช่องโหว่นี้ได้แต่รับรู้ด้วยใจ ไม่อาจบอกกล่าวทางลมปาก เวี่ยจือหยางปราศจากกำลังภายใน สองหูยิ่งปราดเปรียวกว่าเดิม ยามนั้นเขี่ยขลุ่ยไม้ไผ่กลับหลัง นี่เป็นท่าแยบคายในท่วงท่าแรกเกิดใหญ่ของกระบี่ดาวหมากล้อม พอดีจี้ถูกช่วงรอยต่อของแส้ยาว กำลังภายในของหญิงสาวไม่สามารถถ่ายทอดถึงปลายแส้ ตัวแส้คล้ายงูตายตัวหนึ่ง กวาดผ่านกลางหลังเวี่ยจือหยางไปอย่างอ่อนแรง

หญิงสาวนั้นใจหายวาบ รั้งแส้กลับมา คิดปรับเปลี่ยนกระบวนท่า เวี่ยจือหยางฟังจากจังหวะจะโคน คาดว่าท่าตามหลังสมควรเป็นสำเนียงเปี้ยนเจิงในเสียงดนตรี จึงใช้ท่าเท้าดาวจี่มุ้ยอ้อมปราดมา ขลุ่ยไม้ไผ่พุ่งผ่านสภาวะแส้ของหญิงสาว หวดถูกแก้มซ้ายของนาง

หญิงสาวนั้นรู้สึกข้างแก้มปวดแปลบ ในใจทั้งแตกตื่นทั้งขุ่นเคือง

กลัวว่าใบหน้าเสียโฉม ได้แต่เลิกล้มความคิดตอบโต้ พุ่งถอยไปด้านหลัง ยกมือลูบคลำใบหน้า แต่ไม่ลืมร้องถามว่า “นี่เป็นกระบวนท่าในกระบี่ดาวหมากล้อมหรือ?”

เวี่ยจือหยางรับคำ ทางหนึ่งเคลื่อนเท้าหมุนตัว หญิงสาวนั้นร้องอย่างขุ่นเคืองว่า “กระบวนท่านี้เรียกว่าอะไร?”

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางตอบว่า “เรียกว่าฟาดหวดหัวสุนัข” กล่าวพลางโยกซ้ายย้ายขวา หลบรอดจากแส้ยาวของหญิงสาว

หญิงสาวนั้นด่าทอว่า “ท่านจึงเป็นสุนัข ข้าพเจ้าจะฟาดหวดหัวสุนัขของท่านให้แหลกเละ” พลางฟาดหวดแส้ติดต่อกัน ถักสานเป็นร่างแหปากหนึ่ง แต่เวี่ยจือหยางล่วงรู้จังหวะจะโคนของเพลงแส้ ทำความเข้าใจกับความเปลี่ยนแปลงทั้งมวล ทุกครั้งที่ลงมือ ล้วนมุ่งใส่จุดช่องโหว่ระหว่างกระบวนท่าแรกกับกระบวนท่าหลังของหญิงสาว สร้างความปั่นป่วนวุ่นวายแก่นางขึ้นมา

หักล้างอีกหลายกระบวนท่า ระหว่างที่หญิงสาวหมุนตัว ก็เผยช่องโหว่ที่จุดอู่ชวี เวี่ยจือหยางจึงหวดขลุ่ยออก เสียงเพียะเมื่อฟาดหวดถูกตะโพกอันกลมกลึงของหญิงสาว

หญิงสาวนั้นกรีดร้องคำหนึ่ง พุ่งถอยไปหลายเชียะ ถลึงมองเวี่ยจือหยาง เวี่ยจือหยางรั้งขลุ่ยกลับ หัวร่อฮิฮะกล่าวว่า “กระบวนท่านี้ก็มาจากกระบี่ดาวหมากล้อม ท่านคาดเดาว่าเรียกว่าอะไร?”

หญิงสาวนั้นอยู่ในยามโกรธแค้น ยังอดถามมิได้ว่า “เรียกว่าอะไร?” เวี่ยจือหยางเห็นนางปราศจากเล่ห์มารยา ต้องหัวร่อฮาฮากล่าวว่า “เรียกว่าหน่อไม้ผัดเนื้อ”

หญิงสาวนั้นทวนคำ “หน่อไม้ผัดเนื้อ” พอขบคิดค่อยทราบว่าถูกหยอกเย้า ต้องกรีดร้องว่า “นักพรตสุนัข มีท่านก็ไม่มีเรา” พลางควงแส้ฟาดหวดมาอย่างดุดัน

เวี่ยจือหยางมองทะลุถึงเพลงแส้ของนาง ต่อให้หลับตาลง ยังสามารถฟังเสียงลมจำแนกตำแหน่ง จึงยกเท้าหมุนตัว ใช้ท่าเท้าดาวจี่มุ้ยผสานกับท่าร่างเทพลีลา ปล่อยให้แส้ยาวเฉียดผ่านข้างกาย สะอึกถึงเบื้องหน้าหญิงสาว เงื้อขลุ่ยจี้ใส่จุดซ่านจงที่หน้าอกนาง

ยามนั้นแส้ยาวยื่นออกไปแล้ว หญิงสาวนั้นจึงกัดฟันกรอด มือซ้ายพลิกวูบ เพิ่มมีดสั้นที่แวววับจับตาเล่มหนึ่ง กรีดเป็นประกายมีดสายหนึ่งแทงใส่ใบหน้าเวี่ยจือหยาง

เวี่ยจือหยางเพียงล่วงรู้จังหวะจะโคนของเพลงแส้ พอเพิ่มมีดสั้นเล่มหนึ่ง ใช้ทั้งแส้กับมีดสั้น จังหวะจะโคนก็เปลี่ยนไป มีคำกล่าวว่า “สั้นหนึ่งนิ้ว อันตรายหนึ่งส่วน” แส้ยาวเหมาะกับการจู่โจมไกล มีดสั้นเหมาะสำหรับโจมตีใกล้ พอดีชดเชยช่องโหว่ของเพลงแส้ เวี่ยจือหยางหลบหลีกไม่ทันท่วงที รู้สึกข้อแขนเย็นวาบ หลั่งโลหิตชโลมเสื้อผ้าแล้ว

หญิงสาวนั้นพอลงมือประสบผล สร้างความยินดียิ่ง ถือโอกาสที่เวี่ยจือหยางมือไม้ปั่นป่วน ใช้มีดสั้นกวัดแกว่งหลอกล่อ สะบัดแขนยาวในมือขวาม้วนกลับมา เวี่ยจือหยางระวังป้องกันมีดสั้น ลืมนึกถึงแส้ยาว รู้สึกร่างตึงวูบ เมื่อถูกแส้ยาวม้วนพันร่างสองรอบ มันขณะจะดิ้นรน ตัวแส้ก็ปรากฏพลังลมปราณแล่นจู่โจมมา กระชากร่างมันล้มฟาดกับพื้น

หญิงสาวนั้นมองดูคู่ต่อสู้ ปากหอบหายใจ หลั่งเหงื่อชุ่มโชก หวนนึกถึงความอัปยศที่ได้รับเมื่อครู่ ต้องเตะใส่สองเท้า ปิดสกัดจุดของเวี่ยจือหยางไว้ ก้มกายลงกล่าวว่า “นักพรตสุนัข เจ้าคิดตายอย่างไร?”

เวี่ยจือหยางทราบว่าครั้งนี้หนีไม่รอด พานยิ้มออกมากล่าวว่า “ข้าพเจ้าคิดรับประทานแตงโมจนท้องแตกตาย”

หญิงสาวนั้นงงงันวูบ ร้องเพ้ยกล่าวว่า “ตอนนี้เป็นปลายฤดูสารทไหนเลยมีแตงโม...” จากนั้นเข้าใจว่าฝ่ายตรงข้ามเล่นลิ้นคารม จึงแค่นหัวร่อกล่าวว่า “นักพรตสุนัข ความตายกรายถึงศีรษะ ยังกล่าวเหลวไหล

อีก?”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “มีผู้ใดไม่ตาย สักวันหนึ่งท่านต้องตายอย่างอนาถกว่าข้าพเจ้า”

“เป็นไร ข้าพเจ้าเชือดท่าน ยังมีผู้ใดแก้แค้นให้กับท่าน?”

“มีอยู่แล้ว สวรรค์จะแก้แค้นให้กับข้าพเจ้า”

หญิงสาวนั้นร้องเพ้ยกล่าวว่า “ท่านเป็นตัวอะไร ไหนเลยรบกวนสวรรค์ได้?”

เวี่ยจือหยางกล่าวช้าๆ ว่า “ท่านไม่เชื่อหรือ ท่านใช้มีดสั้นฆ่าข้าพเจ้า สวรรค์จะฆ่าท่านด้วยกาลเวลา”

หญิงสาวนั้นแม้บังเกิดความคิดฆ่าฟัน ปรารถนาใคร่ทิ่มแทงเวี่ยจือหยางสักหลายสิบรู พอฟังต้องเกิดความสงสัยอยากรู้ กล่าวว่า “ล้วนกล่าวเหลวไหล เวลาไหนเลยฆ่าคนได้?”

“ไฉนไม่ได้ สภาพการตายที่อนาถที่สุดในโลก ไม่มีใดเกินตายอย่างช้าๆ หากท่านมีอายุแปดเก้าสิบปี ผมเผ้าจะร่วงหลุดหมดสิ้น ใบหน้าเหี่ยวย่น ไม่มีฟันแม้สักซี่เดียว ได้แต่นอนบนเตียง ปล่อยให้อุจจาระปัสสาวะราดผู้คนล้วนหลบลี้หนีห่าง ทอดทิ้งท่านอยู่เดียวดาย...”

หญิงสาวนั้นรับฟังจนขนลุกเกรียว ต้องยกมืออุดหู ร่ำร้องว่า “ข้าพเจ้าไม่ฟัง ข้าพเจ้าไม่ฟัง ข้าพเจ้าจึงไม่ชรา ยิ่งไม่ตกตาย...”

“นับแต่โบราณกาลมาผู้ใดไม่ตาย วันนี้ข้าพเจ้าตกตาย ตายในวัยหนุ่มฉกรรจ์ รอถึงวันที่ท่านตกตาย กลับทั้งชราทั้งอัปลักษณ์ พวกเราพบกันในปรภพ คงสนุกสนานน่าสนใจยิ่ง”

หญิงสาวนั้นพอฟังต้องลังเลขึ้นมา กล่าวว่า “เช่นนี้เป็นว่าข้าพเจ้าฆ่าท่าน กลับเป็นความกรุณาต่อท่าน?”

เวี่ยจือหยางรีบกล่าวว่า “ใช่แล้ว ทางที่ดีปล่อยให้ข้าพเจ้าแก่ตายอย่างช้าๆ เช่นนี้จึงสมเหตุสมผล”

หญิงสาวนั้นกวาดมองมันแวบหนึ่ง แค่นหัวร่อกล่าวว่า “ท่านนึกฝันไปแล้ว ข้าพเจ้าไม่ฆ่าท่าน แต่จะให้ท่านเป็นเพื่อนข้าพเจ้าแก่ตายอย่างช้าๆ”

เวี่ยจือหยางยังรับฟังไม่เข้าใจ หญิงสาวนั้นก็ลดมีดสั้นลง จ่อใส่ร่างท่อนล่างของมัน กล่าวว่า “นักพรตสุนัข ข้าพเจ้าจะตอนท่านเป็นขันที อยู่เป็นเพื่อนข้าพเจ้าในวัง”

เวี่ยจือหยางนึกไม่ถึงว่าแทนที่จะได้กลับกลายเป็นเสีย ต้องปากอ้าตาค้าง รู้สึกว่ามีดสั้นโฉบไปเฉี่ยวมา จนร่างท่อนล่างชาด้านขึ้นมา

หญิงสาวนั้นเห็นมันหวาดหวั่นพรั่นกลัว ยิ่งกระหยิ่มยินดี กล่าวว่า “กลัวแล้วหรือ? เฮอะ ท่านกล้าใช้กระบวนท่า กระบวนท่าหน่อไม้ผัดเนื้อนั้น นี่เป็นจุดจบของท่าน”

เวี่ยจือหยางทอดถอนใจกล่าวว่า “เอาเถอะ ก่อนลงมือขอให้บอกชื่อฉายาของท่าน ให้ข้าพเจ้าทราบว่าเพลี่ยงพล้ำแก่ผู้ใด”

หญิงสาวนั้นเห็นเหตุการณ์ถึงขั้นนี้ มันยังมีสีหน้าเป็นปรกติ ต้องนึกประหลาดใจ ขณะจะประกาศชื่อออกไป ที่หน้าประตูพลันบังเกิดสุ้มเสียงอ่อนโยนเสียงหนึ่งดังว่า “นางเป็นองค์หญิงหานซัน เป็น**เม่ยเม่ย** *(น้องสาว)* ของข้าพเจ้า”

เวี่ยจือหยางฟังออกว่าเป็นเสียงของจูเหว่ย สร้างความยินดีจนแทบร้องอุทานออกมา องค์หญิงหานซันหน้าแปรเปลี่ยนไป กระโดดปราดขึ้นจับจ้องมองหน้าประตู พลันหัวร่อคิกคักกล่าวว่า “เป่าฮุย ท่านมาได้พอดี หากชักช้าก้าวหนึ่ง วังต้องห้ามจะเพิ่มขันทีอีกคนหนึ่งแล้ว”

ประตูตำหนักเปิดออกดังแอ๊ด จูเหว่ยเดินเข้ามา ในมือถือกระบี่พร้อมฝักเล่มหนึ่ง สีหน้าสงบราบเรียบ เปล่งประกายอยู่ใต้แสงจันทร์

เวี่ยจือหยางมองดูองค์หญิงน้อย อ้าปากคิดร้องเรียก แต่ปราศจากสุ้มเสียงเปล่งออกมา จูเหว่ยกวาดมองมันแวบหนึ่ง ดวงตาทอแววเศร้าโศก

และยินดี ปากกลับกล่าวเสียงราบเรียบว่า “เต้าหลิง ท่านได้รับความลำบากแล้ว”

คำ “เต้าหลิง” พอกระทบโสต เวี่ยจือหยางค่อยนึกถึงศักดิ์ฐานะของตัวเอง กล้ำกลืนคำพูดที่มุมปากเอาไว้ ได้ยินจูเหว่ยกล่าวว่า “หานซันมีอันใดก็มาที่ข้าพเจ้า อย่าได้สร้างความลำบากแก่เต้าหลิง”

องค์หญิงหานซันแค่นหัวร่อกล่าวว่า “ข้าพเจ้าพานจะสร้างความลำบากแก่มัน ท่านจะทำอย่างไรข้าพเจ้าได้”

จูเหว่ยขมวดคิ้วเล็กน้อยกล่าวว่า “หานซัน อย่าลืมว่าเต้าหลิงกับ**ซือฟู่** *(ท่านอาจารย์)* ล้วนเป็นแขกของฟู่หวง”

องค์หญิงหานซันขบริมฝีปากกล่าวว่า “ฟู่หวงอีกแล้ว ตั้งแต่เล็กจนโต ฟู่หวงรักเอ็นดูท่าน ไม่แยแสเหลือบแลข้าพเจ้า เฮอะ ท่านมีอันใดเหนือกว่าข้าพเจ้า มารดาข้าพเจ้าเป็น**เฟยจื่อ** *(พระสนม)* มารดาท่านก็มิใช่ฮองเฮาอันใด เกอเกอท่านเป็นหนิงอ๋อง เกอเกอข้าพเจ้าก็เป็นเหลียวอ๋อง ข้าพเจ้าไม่เข้าใจว่าทั้งหมดไฉนยกท่านจนสูงเลิศลอย ฟู่หวงไม่สบาย ไม่ต้องให้**เฟยจื่อ** *(พระสนม)* ปรนนิบัติ พานให้ยาโถวน้อยท่านปรนนิบัติ ในสายตาข้าพเจ้า ท่านเป็นนางแพศยาน้อยที่จอมปลอม”

จูเหว่ยมีนิสัยอ่อนโยน ไม่ชมชอบปะทะคารมกับผู้คน พอฟังต้องหน้าแดงสดใส ไม่ทราบตอบโต้อย่างไรดี เวี่ยจือหยางนึกแค้นใจแทน ร้องบอกว่า “นางเป็นนางแพศยาน้อย ท่านเป็นหญิงร่านราคะน้อย”

องค์หญิงหานซันบันดาลโทสะ ร้องถามว่า “ท่านด่าผู้ใด?” เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ท่านมิใช่หญิงร่านราคะ ไฉนนัดหมายบุรุษผู้หนึ่งมายังที่นี้ยามวิกาล?”

องค์หญิงหานซันขยี้เท้าอย่างขุ่นเคืองกล่าวว่า “นักพรตสุนัข ข้าพเจ้าเรียกตัวท่านมา เพื่อให้ท่านร่ายรำกระบี่ดาวหมากล้อมเที่ยวหนึ่ง จะได้ค้นหาจุดอ่อนในเพลงกระบี่ โค่นนางแพศยาน้อยนางนี้ลง นักพรต

สุนัขเข้าใจแล้วหรือไม่?”

เวี่ยจือหยางหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นนักพรตสุนัข ท่านเป็น**จูกงจู่** *(องค์หญิงสุกร)*”

องค์หญิงหานซันงงงันวูบ จากนั้นฟังออกว่าแซ่จูออกเสียงตรงกับคำจูที่แปลว่าสุกร ต้องกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า “วิเศษแท้ ท่านกล่าววาจามีความผิดร้ายแรง ข้าพเจ้าจะตัดศีรษะสุนัขของท่านลงมา”

จูเหว่ยทราบว่านางพอลั่นปากต้องกระทำได้ ทั้งกลัวเวี่ยจือหยางแข็งข้อนางถึงที่สุด จึงกล่าว “หานซัน ท่านนัดหมายข้าพเจ้ามาประลองฝีมือข้าพเจ้ามาแล้ว เต้าหลิงไม่มีความผิด ท่านปล่อยมันไป”

องค์หญิงหานซันกระชากเสียงว่า “ไม่ได้ เด็กน้อยนี้ลบหลู่ข้าพเจ้าครั้งแล้วครั้งเล่า ข้าพเจ้าต้องตอนมันเป็นขันที”

จูเหว่ยมีโทสะคุกรุ่น กล่าวว่า “หานซัน ท่านกระทำตามอำเภอใจ ไม่กลัวฟู่หวงกริ้วหรือ?”

องค์หญิงหานซันเชิดหน้ากล่าวว่า “กริ้วแล้วจะเป็นไร ฟู่หวงไม่รักข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายังเป็นบุตรีของพระองค์ ข้าพเจ้าไม่เชื่อว่าฟู่หวงจะปลิดชีวิตข้าพเจ้าเพราะนักพรตสุนัขคนหนึ่ง”

จูเหว่ยขมวดคิ้ว ใช้ความอดทนกล่าวว่า “หานซัน ท่านคิดทำอย่างไร?”

องค์หญิงหานซันขยับแส้ยาวกล่าวว่า “ไม่ทำอย่างไร หากว่าท่านเอาชนะข้าพเจ้าได้ ข้าพเจ้าจะปล่อยให้มันจากไป หากว่าท่านแพ้ ข้าพเจ้าจะยกขันทีน้อยแก่ท่านคนหนึ่ง เป็นอย่างไร?”

จูเหว่ยหน้าซีดลง กล่าวว่า “หานซัน การมาของข้าพเจ้าครั้งนี้ ความจริงไม่คิดลงมือต่อท่าน ไม่ว่าท่านมองข้าพเจ้าอย่างไร เราท่านล้วนเป็น**เจี่ยเม่ย** *(พี่สาวน้องสาว)* กัน สำหรับฟู่หวง ข้าพเจ้าเพียงแสดงความกตัญญู ไม่คิดแย่งชิงเป็นที่โปรดปรานกับท่าน หากท่านคิดแค้นข้าพเจ้า ก็แล้วแต่

ท่าน แต่ว่าข้าพเจ้า...ต้องนำเต้าหลิงไป"

องค์หญิงหานซันแค่นหัวร่อกล่าวว่า "ตกลง ทดลองดูเถอะ" พลางขยับแส้ยาว บังเกิดเป็นเงาแส้ใต้แสงจันทร์ ส่งเสียงประหลาดพิกลออกมา

จูเหว่ยกวาดมองเวี่ยจือหยางแวบหนึ่ง แล้วดึงกระบี่ออกมาช้าๆ จ่อปลายกระบี่ลงสู่พื้น

เวี่ยจือหยางชมดูจนเกิดความละอายใจยิ่ง มันความจริงเข้าใจว่าสองปีนี้ฝึกฝีมือ พอกลับเข้าแผ่นดินจงหยวน แม้ไม่ถึงกับสร้างชื่อเสียงเรียงนาม จะให้จูเหว่ยประเมินตนเองใหม่ มิคาดพอเผชิญพบหน้า ยังต้องให้องค์หญิงน้อยยื่นมือช่วยเหลือ ดังนั้นยิ่งครุ่นคิดยิ่งท้อแท้ ปรารถนาใคร่พุ่งศีรษะชนผนังตาย

ทั้งสองฝ่ายหนึ่งเคลื่อนไหวหนึ่งสงบนิ่ง เผชิญหน้ากันชั่วขณะ พลันได้ยินเสียงอื้ออึง แส้ยาวถูกบังคับเหยียดตรง กวาดจู่โจมออก จูเหว่ยก็เบี่ยงตัวก้าวเฉียงๆ ออกไป เงาแส้แทบเฉียดผ่านข้างกาย เสียงฉาดเมื่อหวดใส่พื้น บังเกิดเป็นรอยบุ๋มลงบนอิฐเขียวเส้นหนึ่ง

เวี่ยจือหยางชมดูจนใจสั่นสะท้าน ครุ่นคิดว่าแส้นี้บรรจุพลังน่าตระหนก แสดงว่าก่อนหน้านี้องค์หญิงหานซันไม่ได้ลงมืออย่างสุดกำลัง ดีที่จูเหว่ยฝึกท่าเท้าดาวจี่มุ้ยจนช่ำชองชำนาญ เห็นแส้ยาวคิดหดกลับไป จึงก้มศีรษะถลันเข้าใกล้องค์หญิงหานซันหลายเชียะ องค์หญิงหานซันก็หมุนตัวขวับ แส้ยาวคล้ายมังกรสะบัดหาง ม้วนกวาดใส่หว่างเอวของจูเหว่ย

จูเหว่ยขยับกายวูบ แทนที่จะล่าถอย กลับฝ่าไปในเงาแส้ กระบี่ในมือเขี่ยซ้ายปัดขวา แส้ยาวพอเข้าใกล้ ก็ถูกเขี่ยพ้นไป องค์หญิงหานซันลองร้อง *'ผิดท่า'* ในใจ บังคับแส้ยาวหดวูบแล้วยื่นปราดออก บรรลุถึงเบื้องบนศีรษะจูเหว่ย จูเหว่ยเบี่ยงตัวหลบเลี่ยงจากแส้ยาว เสือกส่งกระบี่ไปทางขวา ชะงักค้างอยู่กลางอากาศ แส้ยาวจึงกวาดถูกคมกระบี่ ถูกตัดขาดไป

ท่อนหนึ่ง

เวี่ยจือหยางที่ด้านข้าง ชมดูจนร้องชมเชยออกมา หวนนึกถึงครั้งกระโน้นตอนอยู่ในโรงงิ้ว จูเหว่ยสามารถต่อสู้กับจางเทียนอี้ ตอนนี้ผ่านไปสองปี เพลงกระบี่ของนางมีความรุดหน้า นอกจากรวดเร็วแล้ว ยังเพิ่มความแยบคายกว่าเดิม

องค์หญิงหานซันความจริงพกความเชื่อมั่นอย่างเต็มเปี่ยม มิคาดเพียงสองกระบวนท่าก็ถูกฟันแส้ขาด ทั้งได้ยินเวี่ยจือหยางร้องชมเชย จึงทั้งอับอายทั้งขุ่นแค้น พลิกข้อมือวูบ ชักมีดสั้นออกมา สะอึกถึงเบื้องหน้าจูเหว่ย แทงใส่ใบหน้านาง

จูเหว่ยขยับกายวูบ พุ่งถอยไปด้านหลัง องค์หญิงหานซันมือซ้ายใช้มีดสั้น มือขวาฟาดหวดแส้ ลงมือราวเสียสติ จูเหว่ยเยือกเย็นมิลนลาน ใช้กระบี่แทงใส่จุดอ่อนของแส้ยาว องค์หญิงหานซันกลัวแส้ถูกฟันขาดอีก พอใช้ถึงกลางคันก็รั้งกลับมา

ชั่วพริบตาทั้งสองหักล้างกันยี่สิบกว่ากระบวนท่า เวี่ยจือหยางใช้วิชาเทพตื่นรู้ ทำความเข้าใจต่อวิชาฝีมือของทั้งสอง เห็นจูเหว่ยใช้กระบี่อย่างโอ่อ่าผ่าเผย คล้ายกำลังดีดพิณโบราณ ส่วนเพลงแส้ขององค์หญิงหานซันคล้ายผีผา ก่อเกิดเป็นลมฝนรุนแรง

ดูจากเปลือกนอก จูเหว่ยตกเป็นรอง ถูกม้วนอยู่ในเงาแส้ แต่เมื่อเพ่งพิจารณา นางใช้กระบี่ตามแนวทางหมากล้อม ทุกกระบี่จู่โจมใส่ตำแหน่งที่ต้องป้องกัน บังคับให้องค์หญิงหานซันรั้งกระบวนท่ากลับมาป้องกันตัว .

เวี่ยจือหยางชมดูจนตื่นเต้นสงสัย ก่อนหน้านี้มันใช้วิชาเทพตื่นรู้รบกวนจังหวะจะโคนของเพลงแส้ ยามนี้จูเหว่ยยังเหนือกว่าขั้นหนึ่ง ใช้กระบี่บังคับให้องค์หญิงหานซันเคลื่อนไหวแส้ตาม คล้ายกับวัวบ้าตัวหนึ่งวิ่งตะบึง แต่ถูกผู้คนสนตะพายไว้ ได้แต่เดินตามไป

เวี่ยจือหยางชมดูจนได้คิดขึ้น *'ก่อนหน้านี้เราคิดรบกวนจังหวะจะโคนของฝ่ายตรงข้าม ลืมเลือนว่าตัวเองก็มีจังหวะจะโคน องค์หญิงหานซันพอชักมีดสั้นออกมา จังหวะจะโคนพอเปลี่ยนไป เราก็ไม่อาจปรับตัวได้ หากคิดสยบศัตรูพิชิตชัย ต้องยึดถือตัวเองเป็นหลัก จังหวะจะโคนตัวเองไม่อาจสับสน หลังจากนั้นค่อยบีบบังคับคู่ต่อสู้จังหวะจะโคนของเรา หากสามารถบรรลุถึงข้อนี้ วิชาฝีมือทั้งแผ่นดินก็ไม่น่าหวาดหวั่นวิตกอีก'*

นึกถึงตอนนี้พานหลับตาลง เพียงใช้ความรู้สึกของเทพตื่นรู้ รับรู้ความเปลี่ยนแปลงของทั้งสองฝ่าย มาตรว่ามองไม่เห็น แต่รู้สึกถึงกระบวนท่าของทั้งสองฝ่าย ตลอดจนการรุกและรับเป็นอย่างดี รู้สึกว่าจังหวะจะโคนของจูเหว่ยยิ่งมายิ่งรวดเร็ว ส่วนจังหวะจะโคนขององค์หญิงหานซันยิ่งมายิ่งสับสน เปิดเผยช่องว่างจุดอ่อนออกมา นางพยายามพลิกแพลงกระบวนท่า คิดอุดช่องว่างรอยโหว่ แต่ห่วงนั่นพะวงนี่ กระแสลมกระบี่ของจูเหว่ยคล้ายปรอทสาดเท อุดช่องโหว่ของนางไว้

เวี่ยจือหยางครุ่นคิดขึ้น *'หานซันแพ้แล้ว...'* ได้ยินเสียงกรีดร้องคำหนึ่ง เวี่ยจือหยางลืมตาขึ้น เห็นองค์หญิงหานซันถูกแส้ยาวม้วนพันร่างไว้ จูเหว่ยใช้มือซ้ายยึดจับปลายแส้ กระบี่ในมือขวาจ่อใส่คอหอยนาง

องค์หญิงหานซันหน้าซีดเผือด ดวงตาปรากฏน้ำตาเอ่อคลอหน่วย พลันเงยหน้าขึ้น ร้องว่า "นางแพศยาน้อย ท่านฆ่าข้าพเจ้าเถอะ"

จูเหว่ยจับจ้องมองนางชั่วขณะ ลดปลายกระบี่ลงกล่าวว่า "ข้าพเจ้าฆ่าท่านทำอะไร ท่านแพ้แล้ว"

ใบหน้าองค์หญิงหานซันกลับกลายเป็นแดงก่ำ พลันดิ้นหลุดจากแส้ยาว กัดฟันกล่าวว่า "ท่านอย่าได้หลงลำพองไป สักวันหนึ่งข้าพเจ้าจะเอาชนะท่านให้จงได้"

จูเหว่ยยิ้มพลางสอดกระบี่คืนฝักกล่าวว่า "ล้วนแล้วแต่ท่าน ข้าพเจ้าหาใส่ใจไม่"

นางยิ่งสงบเยือกเย็น องค์หญิงหานซันก็ยิ่งขุ่นแค้นแน่นอก พลันขยี้เท้า โยนแส้ยาวทิ้ง โถมออกจากประตูตำหนักไปดุจสายลมหอบหนึ่ง

จูเหว่ยมองดูเงาหลังนาง ทอดถอนใจคำหนึ่ง เดินถึงข้างกายเวี่ยจือหยาง ตบคลายจุดให้กับมัน เวี่ยจือหยางกระโดดปราดขึ้น กล่าวว่า "ร้ายกาจ ร้ายกาจนัก ไม่พบกันสองปี ต้องประเมินฝีมือใหม่"

จูเหว่ยมองดูมัน แววตาสับสนว้าวุ่น กล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า "เป็นท่านเป็นท่านจริงหรือ?" เวี่ยจือหยางงงงันวูบจึงกล่าว "มิใช่ข้าพเจ้าเป็นผู้ใด?"

จูเหว่ยกล่าวว่า "ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเข้าใจว่าท่านตายแล้วเสียอีก..." กล่าวพลางหลั่งน้ำตาออกมา

เวี่ยจือหยางยื่นมือเช็ดน้ำตาให้กับนาง กล่าวว่า "อย่าได้ร้องไห้ ปีศาจพูดปดเช่นข้าพเจ้า สวรรค์ยังไม่อาจหักใจคร่าชีวิตข้าพเจ้า"

จูเหว่ยจับจ้องมองมันชั่วขณะ พลันยิ้มทั้งน้ำตากล่าวว่า "เวี่ยจือหยาง ท่านสูงใหญ่กว่าเดิม ผิวกายก็ดำคล้ำ แต่ไม่ว่าเสียงขลุ่ยก็ดี คำเจรจาก็ช่าง ยังคงไม่เปลี่ยนแปลง"

เวี่ยจือหยางหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า "เวี่ยจือหยางอันใด ท่านสมควรเรียกข้าพเจ้าเป็นเต้าหลิงเซียนจ่าง" จูเหว่ยค้อนมันวงหนึ่งกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเรียกท่านเป็นปีศาจพูดปดจึงถูกต้อง"

ทั้งสองสบตากันวูบ พากันหัวร่อออกมา เพิ่งหัวร่อออกเสียง จูเหว่ยก็ยื่นมือมาปิดปากเวี่ยจือหยางไว้ กล่าวเบาๆ ว่า "อย่าได้หัวร่อ ที่นี้มิใช่สถานที่สมควรหัวร่อ"

เวี่ยจือหยางกล่าวถามว่า "เพราะเหตุใด?" จูเหว่ยกวาดตามองรอบข้างกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า "ที่นี้เป็นตำหนักเย็น เป็นที่ควบคุมตัวพระสนมที่กระทำผิด"

เวี่ยจือหยางค่อยเข้าใจกระจ่าง รู้สึกมีพลังความเย็นคุกคามคน รีบกล่าวว่า "กงจู่น้อย ที่นี้เยียบเย็นเกินไป ข้าพเจ้าส่งท่านกลับตำหนัก

เป่าฮุยเถอะ”

จูเหว่ยส่ายหน้ากล่าวว่า “ท่านยังเรียกข้าพเจ้าเป็นกงจู่น้อย? ข้าพเจ้าเติบใหญ่แล้ว...” พลางก้มศีรษะกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า “ตระเตรียมแต่งออกแล้ว”

เวี่ยจือหยางคล้ายถูกต่อยใส่หมัดหนึ่ง หน้าอกอึดอัดขัดข้อง จนแทบหายใจไม่ออก จูเหว่ยยืนอยู่ใต้แสงจันทร์ ก้มศีรษะต่ำ ดูไปโดดเดี่ยวเดียวดาย เวี่ยจือหยางคิดโถมเข้าไปโอบรั้งนางเข้ามาในอ้อมอก แต่ว่าเพียงคิดอ่านในใจ สองเท้าไม่อาจขยับเขยื้อนได้

จูเหว่ยช้อนตาขึ้นกล่าวว่า “เอ่ยถึงท่านเถอะ ท่านไฉนรู้จักซือฟู่ ทั้งปลอมตัวเป็นนักพรตเข้าวัง?”

เวี่ยจือหยางค่อยปลุกปลอบสมาธิ บอกเล่าประสบการณ์ในสองปีนี้ออกไป จูเหว่ยพอฟังถึงตอนคับขัน ก็มีสีหน้าเขม็งตึงเครียด พอฟังว่าเวี่ยจือหยางถูกเหยียบย่ำ ต้องเกิดความโกรธแค้น เมื่อได้ยินว่าเวี่ยจือหยางสาดอุจจาระที่ตึกปลาวาฬ อดหัวร่อคิกคักมิได้ สุดท้ายฟังว่าสืออิ่งเจินถูกดรรชนีย้อนทวนทำร้าย สร้างความวิตกกังวลยิ่ง

เวี่ยจือหยางใช้เวลาหนึ่งชั่วยาม ค่อยบอกเล่าจบสิ้น จูเหว่ยตะลึงลานชั่วขณะจึงกล่าว “มิน่าเล่าซือฟู่อ่อนเพลียถึงเพียงนั้น ที่แท้ถูกวิชาดรรชนีย้อนทวนทำร้าย ฝีมือในการเดินหมากของท่านผู้เฒ่าเหนือกว่าฟู่หวงตลอดมา วันนี้กลับเล่นแพ้ติดต่อกัน พอถึงตอนท้ายแทบลืมตาไม่ขึ้น...” เอ่ยถึงตอนนี้พลันขบริมฝีปากถามว่า “ท่านชมชอบแม่นางเยี่ยนั้นหรือไม่?”

เวี่ยจือหยางงงงันวูบกล่าวว่า “เอ่ยถึงเรื่องนี้ทำอะไร?” จูเหว่ยกล่าวว่า “ฟังดูนางเป็นสตรีที่ดีเลิศ ท่านคลาดจากนาง ต้องน่าเสียดายอยู่บ้าง”

เวี่ยจือหยางนับแต่ทราบเรื่องการแต่งงานของจูเหว่ย ก็เกิดความเศร้าโศกเสียใจ พอฟังถึงตอนนี้สร้างความคับแค้นใจยิ่ง ร้องโพล่งว่า “ตกลง

ข้าพเจ้าจะไปหานาง" กล่าวจบหมุนตัวไป

เพิ่งเดินถึงหน้าประตูต้องใจอ่อนลง พอเหลียวหน้ามอง เห็นจูเหว่ยเหม่อมองมา ใบหน้าขาวซีดไร้สีเลือด ริมฝีปากสั่นระริก น้ำตาเกลือกกลิ้งลงอาบแก้ม

ทั้งสองพอประสานสบตากัน เวี่ยจือหยางรู้สึกมีเลือดลมพลุ่งขึ้นถึงสมอง พริบตานั้นลืมเลือนฐานันดรที่แตกต่าง ข้อห้ามของวังต้องห้ามไปสิ้น โถมเข้าไปสวมกอดหญิงสาวไว้ รู้สึกว่าร่างของนางนุ่มนิ่มดุจแพรไหม จอนผมแฝงกลิ่นหอมเจือจาง น้ำตาที่เย็นเฉียบของหญิงสาวคล้ายกลับกลายเป็นกลุ่มหมอก ห่อหุ้มหนุ่มสาวทั้งสองไว้

จูเหว่ยหลับตาลง บังเกิดความปีติยินดีจากใจ ชะล้างความกลัดกลุ้มหม่นหมองไป กลายเป็นกระแสอันอบอุ่นกระจายไปยังแขนขาหัวใจคล้ายล่องลอยออกไป

เวี่ยจือหยางกล่าวกระซิบที่ข้างหูจูเหว่ยว่า "จูเหว่ย ตามข้าพเจ้าไปเถอะ"

จูเหว่ยกล่าวด้วยจิตใจอันเลื่อนลอยว่า "ไป? ไปที่ใด?"

เวี่ยจือหยางพึมพำว่า "ไปยังเกาะไร้เทียมทานทะเลตะวันออก ที่นั้นไม่มีผู้คน มีแต่เราสอง ไม่ว่าผู้ใดก็หาพวกเราไม่พบ"

จูเหว่ยถามว่า "ที่นั้นงามหรือไม่?"

"สวยงามยิ่ง พวกเราสามารถนั่งอยู่บนต้นไม้ มองดูอาทิตย์ลอยขึ้นทะเลเป็นสีคราม อาทิตย์เป็นสีแดง เมฆเป็นสีม่วง เมฆม่วงขับนกนางนวลสีขาว ข้าพเจ้าจะสวมกอดท่านทั้งวัน ไม่แยกจากกันอีก"

จูเหว่ยหลับตาพริ้มลง เผยอริมฝีปาก คิ้วดำเข้มเต้นระริก ผ่านไปเนิ่นนานค่อยลืมตาขึ้นช้าๆ กล่าวว่า "ทำไม่ได้..." นางเงยหน้าขึ้น ตาคู่งามเอ่อคลอด้วยน้ำตา กล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่อาจตามท่านไป"

หัวใจเวี่ยจือหยางตกวูบลง จูเหว่ยมองดูมัน ยื่นมือลูบคลำใบหน้า

มัน กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า "ท่านก็ทราบว่าพวกเราไม่อาจไปที่ใดได้"

เวี่ยจือหยางขบกรามกรอดกล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่ทราบ" จูเหว่ยกล่าวอย่างซึมเซาว่า "ท่านทราบ หากพวกเราจากไป ฟู่หวงกับซือฟู่จะทำอย่างไร ฟู่หวงมีเวลาอีกไม่มากนัก ข้าพเจ้าต้องรั้งอยู่ข้างกายพระองค์"

เวี่ยจือหยางรู้สึกมือเท้าเย็นเฉียบ สายตาพร่ามัวขึ้นมา ที่ข้างหูแว่วเสียงจูเหว่ยดังว่า "เวี่ยจือหยาง ขออภัย นี่ต้องโทษว่าข้าพเจ้า..."

เวี่ยจือหยางคลายมือจากหญิงสาว ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "โทษว่าท่านทำอะไร นี่ต้องโทษว่าข้าพเจ้าเลอะเลือนงมงาย" มันเงียบงันชั่วขณะจึงถามว่า "เป่าฮุยกงจู่ ท่านเคยพบกับบุตรชายของเกิงปิ่งเหวินหรือไม่?"

จูเหว่ยได้ยินมันเรียกสมญานามของนาง สร้างความเจ็บปวดใจขึ้น เงียบงันชั่วขณะจึงผงกศีรษะรับ

เวี่ยจือหยางเพ่งตาถามว่า "ท่านยอมแต่งให้กับมันหรือ?" จูเหว่ยหลบสายตาของมัน พึมพำว่า "ตระกูลขุนนางลึกล้ำดั่งมหาสมุทร อย่าว่าแต่ถือกำเนิดในราชนิกุล"

เวี่ยจือหยางคึกคักอักโข ซักถามว่า "ท่านไม่ต้องการแต่งให้กับมัน?" จูเหว่ยทอดถอนใจไม่ตอบคำ

เวี่ยจือหยางกุมมือนุ่มนิ่มของหญิงสาวไว้ กล่าวว่า "ไม่ว่าอย่างไร ข้าพเจ้าจะไม่ปล่อยให้ท่านแต่งกับคนที่ไม่ได้รัก"

จูเหว่ยสบสายตากับมัน รู้สึกหน้าอกร้อนวูบ บังเกิดความคิดสับสนวุ่นวาย ทั้งเกิดความวาบหวามอย่างบอกไม่ถูก ทั้งที่ทราบว่าคำพูดของเวี่ยจือหยางเป็นความเพ้อเจ้อ แต่ยังไม่เลิกล้มความตั้งใจ นางมองดูบุรุษที่เบื้องหน้า หวังให้เวลาหยุดนิ่ง ทั้งสองกุมมือกันตราบชั่วฟ้าดินสลาย...

พลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า "บังอาจ" คนในตำหนักทั้งสองใจหายวาบ คลายมือจากกันเหลียวหน้าไป เห็นเหลิ่งเสียนปรากฏตัวออกจากเงามืดดุจวิญญาณภูตพราย สายตาคล้ายดาบกระบี่ จ้องจับมาที่คนทั้งสอง

โดจรพลังย้อนทวน

เวี่ยจือหยางลืมเลือนว่าตนเองสูญเสียกำลังภายใน ชิงขวางอยู่เบื้องหน้าจูเหว่ย ร้องบอกว่า "เหลิ่งเสียน เป็นข้าพเจ้าไม่ถูกต้อง อย่าได้สร้างความลำบากแก่เป่าฮุยกงจู่..."

ไม่ทันขาดคำ องค์หญิงหานซันกระโดดปราดออกจากด้านหลังเหลิ่งเสียน ถามว่า "ท่านไม่ถูกต้องที่ใด?"

เวี่ยจือหยางพอพบเห็นนาง รู้สึกเบื้องหน้าสายตามืดทะมึน หากว่าเหลิ่งเสียนคนเดียว ยังสามารถต่อกรด้วย แต่องค์หญิงหานซันเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมด กล่าวได้ว่าเหตุการณ์ยากกอบกู้แก้ไข ยามนั้นตั้งใจว่าต่อให้ถูกแล่เนื้อเถือหนัง ก็ไม่ยอมรับความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับจูเหว่ย

พอได้คิดมันกลับคลายใจลง กล่าวว่า "ไม่มีใดไม่ถูกต้อง เมื่อครู่พวกเราไม่ได้ทำอะไร และไม่ได้กล่าวอันใด"

องค์หญิงหานซันแม้ป่าเถื่อนดุร้าย ยังไม่เคยพบกับฝีมืออันดื้อด้านเช่นนี้ ต้องร้องว่า "ยังกล้าแก้ต่างอีก ข้าพเจ้าเห็นกับตาว่าท่านจับมือถือแขนนาง"

เวี่ยจือหยางนึกโล่งอก ที่แท้เหลิ่งเสียนกับองค์หญิงหานซันเพิ่งมา

ถึง หาได้ยินคำสนทนาของทั้งสองไม่ จึงหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า “จับมือถือแขนนับเป็นอะไร องค์หญิงหานซัน ท่านยังถอดกางเกงของผู้น้อยออกมา”

องค์หญิงหานซันร่ำร้องด้วยใบหน้าแดงฉานว่า “ปีศาจต่ำช้า ท่านกล้าให้ร้ายผู้คน?”

เวี่ยจือหยางแบมือทั้งสองข้างกล่าวว่า “ผู้ใดกล่าวเหลวไหล ท่านใช่บอกว่าจะจับตอนผู้น้อย ให้ข้าพเจ้าเป็นขันทีผู้หนึ่งหรือไม่?”

องค์หญิงหานซันกล่าวว่า “ท่านเป็นปีศาจต่ำช้า สมควรเป็นขันทีอยู่แล้ว”

เวี่ยจือหยางยิ้มออกมากล่าวกับเหลิ่งเสียนว่า “เหลิ่งกงกง ท่านเป็นผู้ผ่านเหตุการณ์มา หากคิดจับตอนผู้คน ใช่ต้องถอดกางเกงก่อนหรือไม่?”

เหลิ่งเสียนหน้าแปรเปลี่ยนเป็นเขียวคล้ำ ปิดปากไม่ตอบคำ ควรทราบว่าเรื่องถูกจับตอนถือเป็นความอับอายอัปยศของขันที พอฟังเช่นนั้นขันทีชราถึงกับคิดฟาดมันให้ตายคามือ

เวี่ยจือหยางไม่นำพากับความเป็นความตาย จึงกล่าว “องค์หญิงหานซันพอลั่นปากก็กระทำ ขณะจะถอดกางเกงผู้น้อย เป่าฮุยกงจู่พอดีเหินร่อนลงจากฟ้า ช่วยชีวิตผู้น้อยไว้”

องค์หญิงหานซันขุ่นแค้นจนแทบเสียสติร้องว่า “นักพรตสุนัข ท่านกล่าวเหลวไหล ข้าพเจ้าไม่ได้ถอดกางเกงของท่าน”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “เรื่องราวสำคัญยิ่งยวด ข้าพเจ้ามีพยานยืนยัน” พลางหันไปทางจูเหว่ยกล่าวว่า “เป่าฮุยกงจู่ ตอนที่หานซันกงจู่ลงมือ ท่านก็เห็นกับตา” ทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งปรายตาบอกใบ้ต่อนาง

จูเหว่ยเข้าใจเจตนาของเวี่ยจือหยาง มันกล่าวเหลวไหล เพื่อปิดปากมิให้องค์หญิงหานซันฟ้องร้องต่อหงอู่ฮ่องเต้ หากหงอู่ฮ่องเต้ทรงทราบเรื่องนี้ นางยังไม่เป็นไร แต่เวี่ยจือหยางต้องตายแน่นอน จูเหว่ยแม้ไม่ต้องการพูดปด แต่ยังฝืนใจผงกศีรษะรับ

องค์หญิงหานซันขุ่นแค้นจนน้ำตาคลอหน่วย ฉุดดึงแขนเสื้อเหลิ่งเสียน กล่าวว่า "ซือฟู่ พวกมันสมคบคิดกันปรักปรำข้าพเจ้า ท่านก็เห็นกับตาว่าพวกมันจับมือถือแขนกัน"

เหลิ่งเสียนพลันกล่าวว่า "เราไม่เห็นอันใด"

องค์หญิงหานซันงงงันวูบ เหลิ่งเสียนกล่าวเสียงเย็นชาว่า "เรื่องของเป่าฮุยอย่าเพิ่งเอ่ยถึง ท่านลอบพบปะบุรุษกลางวิกาล หากฝ่าบาททรงทราบจะทำอย่างไร เรื่องจับมือถือแขน เป่าฮุยกงจู่สามารถอ้างว่านักพรตน้อยล่วงเกิน หากนักพรตน้อยยืนกรานเรื่องถอดกางเกง เกรงว่าจะเสื่อมเสียชื่อเสียงของหานซันกงจู่ ดังนั้นในความเห็นเรา เรื่องของเป่าฮุยถือว่าเราสองไม่รู้ไม่เห็น เรื่องระหว่างท่านกับเวี่ยจือหยาง เราก็ไม่ล่วงรู้อันใด"

องค์หญิงหานซันอับจนถ้อยคำ นางถลึงมองเวี่ยจือหยาง ยิ่งครุ่นคิดยิ่งแค้นเคือง อดร่ำร้องมิได้ว่า "ซือฟู่ นี่เป็นเพราะท่านไม่ถ่ายทอดวิชาดรรชนีมารเย็นแก่ข้าพเจ้า ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าคงโค่นนางแพศยาน้อยนั้นลงแล้ว"

ที่แท้เหลิ่งเสียนเป็นอาจารย์ถ่ายทอดวิชาฝีมือแก่องค์หญิงหานซัน มันนึกถึงมัจฉาหินวิถีเทพ หลังจากที่หงอู่ฮ่องเต้เข้าบรรทม ก็รุดมายังที่พักของเวี่ยจือหยาง ให้มอบมัจฉาหินวิถีเทพออกมา มิคาดพอมาถึง กลับไม่พบพานคน เมื่อสอบถามขันทีน้อยทั้งสอง ค่อยทราบว่าเป็นองค์หญิงหานซันสอดมือเข้ามา จึงรีบรุดไปยังตำหนักหานซัน ประจวบกับองค์หญิงหานซันพบความพ่ายแพ้กลับมา หลังจากถามไถ่ดู ค่อยทราบว่าจูเหว่ยกับเวี่ยจือหยางอยู่ที่ตำหนักเย็น เหลิ่งเสียนกลัวว่าทั้งสองประพฤติเกินเลย ดังนั้นรีบรุดมา พอดีเห็นหนุ่มสาวทั้งสองจับมือถือแขนกัน

เหลิ่งเสียนนึกปวดเศียรเวียนเกล้า ไม่ทราบจัดการอย่างไร ดีที่เวี่ยจือหยางใช้ฝีมืออันดื้อด้าน ปิดปากขององค์หญิงหานซันไว้ เหลิ่งเสียนจึงฉวยโอกาสหาทางลง ยามนี้ได้ยินองค์หญิงหานซันกล่าวตัดพ้อต่อว่า จึง

ถามว่า “ท่านฝึกลมปราณธารน้ำแข็งได้กี่ส่วน?”

องค์หญิงหานซันเชิดปากน้อยๆ ตอบว่า “สี่ส่วน” เหลิ่งเสียนถามอีกว่า “อย่างนั้นฝึกลมปราณดาวหางได้กี่ส่วน?” องค์หญิงหานซันตอบว่า “สามส่วน”

เหลิ่งเสียนกล่าวว่า “ดรรชนีมารเย็นเป็นยอดวิชาของสระเหยาฉือเรา คิดฝึกวิชาฝีมือนี้ ต้องฝึกลมปราณธารน้ำแข็งเก้าส่วน ฝึกลมปราณดาวหางได้แปดส่วน ด้วยความสำเร็จของท่านในตอนนี้ เราถือว่าถ่ายทอดวิชาให้โดยสูญเปล่า”

องค์หญิงหานซันขยี้เท้ากล่าวว่า “หากเป็นเช่นนี้สืบไป ต้องฝึกถึงเวลาใด?”

เหลิ่งเสียนกล่าวว่า “ด้วยอารมณ์อันวู่วามของท่าน ต่อให้ฝึกปรือชั่วชีวิตก็ไม่สำเร็จ ยังมีวิชาฝีมือของหุบเขากว้างไพศาลสูงล้ำสุดยอด หากท่านฝึกดรรชนีมารเย็นไม่ได้ ครั้งต่อไปพบกับเป่าฮุยยังคงเป็นฝ่ายแพ้”

องค์หญิงหานซันขบริมฝีปาก ใบหน้าบัดเดี๋ยวแดงก่ำบัดเดี๋ยวขาวซีด จูเหว่ยไม่อาจหักใจทนดูจึงกล่าว “หานซัน ไม่ต้องประลองแล้ว ถือว่าข้าพเจ้าแพ้แก่ท่าน ดีหรือไม่?”

องค์หญิงหานซันร้องดังๆ ว่า “ข้าพเจ้าไม่ต้องการความเวทนาของท่าน สักวันหนึ่งข้าพเจ้าจะโค่นท่านลงให้จงได้...” กล่าวพลางหลั่งน้ำตาออกมา นางไม่ต้องการให้คู่อริพบเห็น จึงยกแขนเสื้อเช็ดน้ำตา วิ่งปราดจากไป

เวี่ยจือหยางมองดูเงาหลังนางกล่าวว่า “เหลิ่งเสียน ท่านอยู่ว่างนักกลับรับองค์หญิงเป็นศิษย์”

เหลิ่งเสียนช้อนตามองท้องฟ้ากล่าวว่า “ท่านเข้าใจอันใด สระเหยาฉือภูเขาเทียนซานเรามีสตรีมากกว่า วิชาฝีมือของสำนักเราก็เหมาะกับการให้สตรีฝึกปรือ เราปะปนอยู่ภายใน นึกละอายต่อปรมาจารย์ ดังนั้น

ให้หานซันเข้าสู่สำนัก" เอ่ยถึงตอนนี้กวาดตาไปยังจูเหว่ยกล่าวว่า "เป่าฮุยกงจู่ ท่านใช้วิชาฝีมือใดเอาชนะหานซันกงจู่?"

จูเหว่ยบอกกล่าวตามตรงว่า "ข้าพเจ้าใช้มือปาดเงาคว้าจับปลายแส้ของนาง จากนั้นใช้ท่าทางช้างเผือกไร้ที่สุดในท่วงท่าแรกเกิดใหญ่ บีบบังคับนางหมุนตัว จากนั้นใช้แส้ม้าพันร่างนางไว้"

เหลิ่งเสียนผงกศีรษะกล่าวว่า "อย่างนั้นท่านใช้ท่าทางช้างเผือกไร้ที่สุด แทงกระบี่ใส่เรา"

จูเหว่ยงงงันวูบจึงกล่าวคำ "มิกล้า" เหลิ่งเสียนหน้าเคร่งเครียดลงกล่าวว่า "หากท่านมิกล้า เราจะขอให้สีอิ่งเจินลงมือ เป็นอย่างไร?"

จูเหว่ยใจเต้นระทึกขึ้น ครุ่นคิดว่าสีอิ่งเจินสูญเสียพลังฝีมือ หากเผชิญกับการท้าสู้จากเหลิ่งเสียน ก็ไม่อาจรับมือได้ จึงชักกระบี่ออกมากล่าวว่า "ขอเหลิ่งกงกงโปรดชี้แนะ"

เหลิ่งเสียนน้อมกายเล็กน้อย แยกสองเท้า มือซ้ายปล่อยห้อยลง แส้ปัดในมือขวาพาดกับข้อแขน เห็นจูเหว่ยรั้งรอไม่ลงมือ จึงกล่าว "ยังรออันใด?"

จูเหว่ยกัดฟันกรอด ควงกระบี่เป็นวง แทงปราดออกไป เหลิ่งเสียนไม่หลบไม่หลีก ชั่วพริบตาปลายกระบี่อยู่ห่างจากทรวงอกมันไม่ถึงสองนิ้ว จูเหว่ยใจหายวาบ ขณะจะรั้งกระบี่กลับ พลันเห็นประกายสีเงินวูบขึ้น แส้ปัดใช้ออกทีหลังบรรลุถึงก่อน ทิ้งลงบนตัวกระบี่

จูเหว่ยรู้สึกง่ามมือร้อนวูบ กระบี่ยาวกลับกลายเป็นประกายเส้นสายปักฉึกใส่ขื่อห้อง นางพบกับความเพลี่ยงพล้ำในท่าเดียว ต้องหน้าถอดสีสิ้นได้ยินเหลิ่งเสียนกล่าวว่า "บ่าวเฒ่าที่ลงมือ เพียงเพื่อบอกต่อกงจู่ว่า หานซันพ่ายแพ้เพราะพลังการฝึกปรืออ่อนด้อย หาใช่ลมปราณดาวหางสู้กระบี่ดาวหมากล้อมไม่ได้" กล่าวจบ ยื่นมือปราดออก ตะปบร่างเวี่ยจือหยางหันกายจากไป

เวี่ยจือหยางเหลียวหน้ามอง เห็นจูเหว่ยยืนโดดเดี่ยวลำพัง จากนั้นตำหนักเย็นห่างหายออกไป จนมองไม่เห็นอีก

ทั้งสองกลับมายังตึกน้อยหลังนั้น เหลิ่งเสียนนำตัวเวี่ยจือหยางเข้าห้อง ขับไล่ขันทีน้อยทั้งสองไปแล้วกล่าว "เด็กน้อย ตอนนี้มีเพียงเราสอง ยังคงบอกร่องรอยของมัจฉาหินออกมา จะได้ไม่ต้องเจ็บปวดทรมาน"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "มัจฉาหินไม่ได้อยู่ในมือข้าพเจ้า หากถูกจางเทียนอี้หยิบฉวยไป"

เหลิ่งเสียนกระชากเสียงว่า "เด็กน้อยพูดปดตลอดเวลา อย่าได้เข้าใจว่าเราไม่ทราบ เมื่อครู่เจ้ากล่าวให้ร้ายหานซัน เพื่อปกปิดความสัมพันธ์ฉันชู้สาวระหว่างเจ้ากับเป่าฮุย"

เวี่ยจือหยางเห็นมันลบหลู่จูเหว่ย ต้องบันดาลโทสะ ร้องว่า "ผายลมมารดาท่าน ขันทีที่ไม่มีไข่เช่นท่านล่วงรู้ความสัมพันธ์ฉันชู้สาวอันใด"

เหลิ่งเสียนเดือดดาลเป็นการใหญ่ เงื้อฝ่ามือขึ้นหมายฟาดลง แต่แล้วหยุดชะงักไว้ กล่าวว่า "เราทราบแล้ว เจ้ากล้าโต้แย้งเรา เพราะมีที่ถือดี หากว่าเราทำร้ายเจ้า ฝ่าบาทกับสีอิ่งเจินล่วงรู้เข้า พอสืบสาวราวเรื่อง เราก็ยากปฏิเสธความรับผิดชอบ"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "ท่านทราบก็ประเสริฐ" เหลิ่งเสียนแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า "เจ้าเชื่อหรือไม่ว่า เรามีวิธีหนึ่งทำให้เจ้าลิ้มรสความเจ็บปวดทรมาน โดยที่สีอิ่งเจินจับพิรุธไม่ออก"

เวี่ยจือหยางใจเต้นระทึกขึ้นรีบกล่าวว่า "เหลิ่งเสียน ท่านอย่าได้วู่วาม สีเต้าเจี้ยงมีสายตาเจิดจ้า ไม่ว่าท่านใช้วิธีใดเคี่ยวกรำข้าพเจ้า ภายหลังเหตุการณ์มันต้องดูออก"

เหลิ่งเสียนยิ้มอย่างเยือกเย็นกล่าวว่า "ประเสริฐมาก เจ้ากล่าวเช่นนี้เรากลับเกิดความสนใจ พวกเราเดิมพันสักตา หากสีอิ่งเจินดูฝีมือของเรา

ออก นับแต่นี้เราจะไม่ตามรังควานเจ้าอีก”

เวี่ยจือหยางมองดูสีหน้ามัน ถึงกับสมองพองโตแทบระเบิด พลันกระโดดปราดขึ้นวิ่งหลบหนี เหลิ่งเสียนนั่งแน่วนิ่ง แค่นเสียงคำหนึ่ง เวี่ยจือหยางรู้สึกมีพลังความเย็นสายหนึ่งแผ่พุ่งมา เท้าขวากลับกลายเป็นซาด้าน มันกระโดดปราดด้วยเท้าข้างเดียว เหลิ่งเสียนก็จี้นิ้วออกอีกครา จี้ถูกเท้าซ้ายของมัน จนคุกเข่าโครมลงกับพื้น ไม่ว่าอย่างไรก็ลุกไม่ขึ้น

เหลิ่งเสียนผุดลุกขึ้น กล่าวว่า “วิธีนี้เรียกว่าไท่หยินเคี่ยววิญญาณ เราจะใช้ดรรชนีมารเย็นจี้ใส่เส้นลมปราณพิเศษของเจ้าทั้งแปดเส้น สร้างความเจ็บปวดทรมานแก่เจ้าประหนึ่งถูกควานวิญญาณ แต่ไม่กระทบถึงอวัยวะภายใน ตลอดจนแขนขาทั่วร่าง ตอนจี้ใส่เจ็บปวดปางตาย ภายหลังเหตุการณ์ไม่ทิ้งร่องรอยใดไว้” หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวว่า “เด็กน้อย หากเจ้าเกรงกลัว ก็บอกร่องรอยของมัจฉาหินออกมา”

เวี่ยจือหยางร้องดังๆ ว่า “ไม่มีมัจฉา แต่มีไก่ตัวหนึ่ง” เหลิ่งเสียนทวนคำ “ไก่” เวี่ยจือหยางร้องบอกว่า “ใช่แล้ว เป็นไก่ตอนตาย...”

เหลิ่งเสียนเป็นขันที ในชีวิตแค้นคำ “ตอน” ที่สุด พอฟังจึงบันดาลโทสะ จี้นิ้วใส่จุดชี่เส่อของเวี่ยจือหยาง เวี่ยจือหยางรู้สึกลำคอตีบตัน ไม่อาจส่งเสียงอันใด

เส้นลมปราณพิเศษทั้งแปดประกอบด้วยเส้นลมปราณเยิ่นม่าย ตูม่าย ชงม่าย ไต้ม่าย หยินเหว่ยม่าย หยางเหว่ยม่าย หยินเชียวม่าย หยางเชียวม่าย ไม่เชื่อมกับเส้นลมปราณธรรมดาทั้งสิบสองเส้น ไม่ผ่านอวัยวะภายใน หากใช้เส้นทางอื่นแทน

ยามนั้นเหลิ่งเสียนผนึกพลังดรรชนีมารเย็น พลังดรรชนีผ่านจุดเจ้าไห่เข้าสู่เส้นลมปราณหยางเชียวม่าย เวี่ยจือหยางรู้สึกมีพลังเย็นสายหนึ่งชำแรกเข้ามายังเส้นลมปราณ ตอนแรกยังปรกติอยู่ พอถึงกลางคันกลับกลายเป็นเย็นเยียบเสียดกระดูก คล้ายปรากฏเข็มแหลมนับร้อยพันทิ่มแทง

ใส่ ที่ทรมานยิ่งกว่าคือ พลังดรรชนีคล้ายตะขาบที่เย็นเฉียบ คืบคลานเข้าสู่จุดฮุ่ยหยินผ่านกระดูกไหปลาร้าถึงโหนกแก้ม และจากโหนกแก้มเข้าสู่เบ้าตา วนเวียนอยู่รอบเบ้าตา

ความรู้สึกเช่นนี้เคี่ยวกรำผู้คนจนเสียสติ สร้างความทุกข์ทรมานแก่เวี่ยจือหยางยิ่ง แต่ว่าจุดเส้นถูกสยบ ไม่สามารถร่ำร้องออกมา เนื่องด้วยปวดร้าวเกินไป กล้ามเนื้อร่างกายบิดกระตุก ทั้งแยกเขี้ยวยิงฟันออกมา

เหลิ่งเสียนหน้าเย็นชาไร้ความรู้สึก ชั่วครู่ค่อยรั้งดรรชนีที่แล่นจู่โจมใส่เส้นลมปราณหยางเชียวม่าย เปลี่ยนเป็นจี้ใส่จุดเซินม่าย จู่โจมเส้นลมปราณหยินเชียวม่าย เวี่ยจือหยางรู้สึกว่าตะขาบน้ำแข็งคืบคลานผ่านช่วงคอเข้าปาก และจากปากชอนไชถึงเบ้าตา วนเวียนอยู่ในสมองรอบหนึ่งค่อยมุดออกทางขมับ

เวี่ยจือหยางคิดมีชีวิตก็ไม่ได้ คิดใคร่ตายก็ไม่สำเร็จ หากสามารถส่งเสียง คงร้องขอความกรุณา มิคาดขันทีชราแค้นมันกล่าวเย้ยหยันความพิการของตนเอง ต้องจี้สกัดเส้นลมปราณพิเศษทั้งแปดเส้นของมันรอบหนึ่ง รอจนจี้สกัดเส้นลมปราณได้ม่ายเส้นที่ห้า เวี่ยจือหยางก็หลงเหลือลมหายใจร่อแร่รวยริน ใช้สายตาที่อ้อนวอนมองดูเหลิ่งเสียน

เหลิ่งเสียนเห็นมันมีสีหน้าเจ็บปวดรวดร้าว ต้องบังเกิดความสาสมใจ ใช้พลังดรรชนีจี้ใส่เส้นลมปราณชงม่าย เวี่ยจือหยางในยามนี้เพียงคิดใคร่ตาย พานไม่สมปรารถนา เห็นเหลิ่งเสียนจี้นิ้วใส่ ได้แต่หลับตาลง

กระแสความเย็นเข้าสู่เส้นลมปราณชงม่าย พอถึงกลางคันก็กลายเป็นความเย็นเยียบจับใจ เวี่ยจือหยางหนาวสั่นสะท้าน ขณะจะร้องคร่ำครวญในใจ ที่จุดฮุ่ยหยินพลันปรากฏพลังความร้อนสายหนึ่งขึ้น ชำแรกเข้าสู่ท้องน้อย เข้ารับหน้ากระแสความเย็น พลังทั้งสองพอเผชิญพบกัน พลังความเย็นกลายเป็นอบอุ่น แต่พลังความร้อนคล้ายงูพิษตื่นจากจำศีลฉกกัดจนมันฟื้นตื่นขึ้นมา

เหลิ่งเสียนพบว่าพลังดรรชนีถูกสกัดยับยั้ง สร้างความประหลาดใจยิ่ง เร่งเร้าพลังดรรชนีกว่าเดิม เวี่ยจือหยางพบว่าพลังความเย็นเพิ่มความกล้าแข็ง สะกดพลังความร้อนลง หลังจากนั้นพลังความร้อนไม่ยอมอ่อนข้อ ดำเนินการตอบโต้กลับไป

เวี่ยจือหยางไม่เผชิญกับการเคี่ยววิญญาณชั่วคราว ค่อยเรียกความรู้สึกคืนมา พบว่าพลังความร้อนขุมนั้นเป็นพลังเส้าหยางย้อนทวนซึ่งอุดเส้นลมปราณชงม่ายกับเส้นลมปราณเยิ่นตู เนื่องเพราะตนเองไม่ได้ใช้กำลังภายในเป็นเวลานาน จึงแทบลืมเลือนไป ถึงแม้เวี่ยจือหยางไม่ได้สนใจ แต่พลังย้อนทวนนี้ยังสะสมพอกพูนไม่หยุดยั้ง คล้ายหินละลายของภูเขาไฟที่อยู่ใต้ชั้นดิน หลังจากสะสมนานเข้า จะปะทุออกมาเผาทำลายผู้อยู่อาศัยไป

หากว่าเป็นพลังลมปราณอื่นยังพอทำเนา จนใจที่ดรรชนีมารเย็นเป็นพลังไท่หยิน ดังนั้นพลังไท่หยินกับเส้าหยางสะกดข่มกัน พลังทั้งสองชนิดพอเผชิญพบกันที่เส้นลมปราณชงม่าย คล้ายถ่านน้ำแข็งอยู่ในเตาเดียวกัน ดรรชนีมารเย็นคล้ายมังกรข้ามถิ่น ตอนแรกสะกดพลังเส้าหยางย้อนทวนไว้ แต่เนื่องจากมันหยั่งรากอยู่ในร่างเวี่ยจือหยาง ถึงแม้ว่าถูกสะกดไว้ แต่ก็ส่งกำลังหนุนมา จนหักล้างกับดรรชนีมารเย็นอย่างคู่คี่ก้ำกึ่ง

เหลิ่งเสียนมีนิสัยดื้อรั้น ครั้งกระโน้นปลงพระชนม์หงอู่ฮ่องเต้สามครั้ง แม้รู้ตัวว่าต้องตายยังไม่ยอมเลิกรา ยามนี้พอพบพานคู่มือต้านทานก็เพิ่มพลังกดดันเข้าไป พลังย้อนทวนเส้าหยางเผชิญเข้มแข็งยิ่งเข้มแข็ง พลอยกระตุ้นพลังลมปราณเทพคีตาที่เวี่ยจือหยางฝึกปรือเป็นเวลาสองปีขึ้นมา แปลงเป็นพลังย้อนทวนเส้าหยางไป

ทั้งสองฝ่ายผลัดกันรุกผลัดกันรับ คล้ายงูอัคคีน้ำแข็งสองตัวต่อสู้กัน ตอนแรกสมรภูมิเป็นเส้นลมปราณชงม่าย แต่พร้อมกับพลังที่เพิ่มขึ้น จนเอ่อล้นออกนอกเส้นลมปราณชงม่าย เข้าสู่เส้นลมปราณไต้ม่าย เส้น

ลมปราณหยินเหว่ยม่าย เส้นลมปราณหยางเหว่ยม่าย เส้นลมปราณหยินเชียวม่าย กับเส้นลมปราณหยางเชียวม่าย ในที่สุดเส้นลมปราณพิเศษทั้งหกเส้นล้วนเต็มเปี่ยม เพียงแต่ยังไม่อาจทะลวงผ่านเส้นลมปราณเยิ่นและตูไป

เหลิ่งเสียนยิ่งต่อสู้ยิ่งแตกตื่น มีความรู้สึกว่าสภาพภายในกายเวี่ยจือหยางแปลกประหลาดยิ่ง เมื่อมองดูเด็กน้อยนี้ เห็นมันหน้าบัดเดี๋ยวเขียวคล้ำบัดเดี๋ยวแดงก่ำ สองตาครึ่งหลับครึ่งลืม หัวคิ้วขมวดมุ่น แต่ไม่บิดเบี้ยวเช่นตอนแรกอีก จึงถอนพลังดรรชนีกลับมา ตวาดถามว่า “เด็กน้อย เจ้าก่อกวนเลศนัยใด?”

คำพูดพอกล่าว ค่อยฉุกคิดว่าเวี่ยจือหยางพูดไม่ได้ จึงตบคลายจุดใบ้ให้กับมัน คาดคั้นถามว่า “เจ้ายอมรับแล้วหรือไม่?”

มันพอถอนดรรชนีมารเย็นกลับไป พลังย้อนทวนก็กลายเป็นเบี่ยงเบน ร้อนระอุราวกับน้ำเหล็กที่ผ่านการหลอมเหลว เป็นรสชาติยากจะทนทาน แต่ยังดีกว่าถูกวิชาไท่หยินเคี่ยววิญญาณ เคี่ยวกรำทรมานมากนัก ดังนั้นสะกิดความดื้อรั้นของเวี่ยจือหยางขึ้นมา ร้องดังๆ ว่า “ไม่ยอมรับแล้วจะเป็นไร?”

เหลิ่งเสียนเดือดดาลเป็นการใหญ่ จี้นิ้วใส่เส้นลมปราณเยิ่นม่าย พลังดรรชนีคล้ายงูเลื้อย ผ่านจุดฮุ่ยหยินถึงจุดเฉิงเจี่ยน เนื่องจากพลังย้อนทวนเส้าหยางหยุดอยู่ที่หน้าเส้นลมปราณเยิ่นม่าย ในเส้นลมปราณเยิ่นม่ายปราศจากพลังย้อนทวน ดังนั้นความเจ็บปวดทรมานในตอนแรกย้อนกลับมาใหม่ ต้องแผดเสียงร้องออกมา เหลิ่งเสียนจึงแค่นหัวร่อกล่าวว่า “เด็กน้อย รสชาตินี้เป็นอย่างไร?”

เวี่ยจือหยางขณะจะยอมจำนน พลันพบว่าพลังความร้อนที่เส้นลมปราณชงม่ายเดือดพล่านขึ้นมา พลังความเย็นที่เส้นลมปราณเยิ่นม่ายถูกชักจูงไหลรินลงไป พลังทั้งสองชนิดคล้ายแม่เหล็กสองก้อน ดึงดูด

ซึ่งกันและกัน ยิ่งมายิ่งเข้าใกล้ ทันใดนั้นเส้นลมปราณเยิ่นและตูโปร่งโล่ง พลังร้อนและเย็นเผชิญพบกัน กลับกลายเป็นอัคคีน้ำแข็งหลอมรวมเข้าด้วยกัน ปราศจากความเจ็บปวดอีก เวี่ยจือหยางจึงกล้ำกลืนคำร้องขอความกรุณาไว้

เหลิ่งเสียนกำลังกระหยิ่มยิ้มย่อง พลันพบว่าดรรชนีพบกับความว่างเปล่า พลังลมปราณสาบสูญไปสิ้น ภายในกายเวี่ยจือหยางเกิดแรงดึงดูด ดูดรั้งพลังดรรชนีของมันไว้ สร้างความตื่นเต้นสงสัยแก่เหลิ่งเสียนยิ่ง เห็นอีกฝ่ายมีสีหน้าสงบราบเรียบ จึงอับอายกลายเป็นโทสะ เพิ่มพลังดรรชนีเข้าไป มิคาดเส้นลมปราณพิเศษของเวี่ยจือหยางคล้ายหลุมลึกมิเห็นก้น พอดูดรั้งพลังดรรชนีของมันเข้าไปก็แปลงเป็นพลังเส้าหยางย้อนทวน

ที่แท้ฟ้าดินพอถึงที่สุดก็เปลี่ยนพลิก เมื่อถึงเหมันต์ก็เกิดพลังหยาง**เหล่าหยิน** *(หยินดั้งเดิม)* ก่อเกิด**เส้าหยาง** *(หยางอ่อนเยาว์)* เวี่ยจือหยางฝึกคัมภีร์เทพคีตนิรมิต ฝึกทางตรงเป็นหยาง ฝึกย้อนทวนเป็นหยิน เมื่อมันเป่าบทเพลงเทพคีตาหมุนรอบกลับตาลปัตร ในเส้นลมปราณพิเศษจึงเกิดพลัง**เหล่าหยิน** *(หยินดั้งเดิม)* ขุมหนึ่ง พลังเหล่าหยินเข้าสู่เส้นลมปราณชงม่าย พลังหยินพอถึงที่สุดก็กลายเป็นพลัง**เส้าหยาง** *(หยางอ่อนเยาว์)* นานเข้าแปลงเป็นพลังเส้าหยางย้อนทวน เพียงแต่พลังเส้าหยางไม่เพียงพอ ไม่สามารถทะลวงผ่านเส้นลมปราณเยิ่นและตู จึงยึดครองเส้นลมปราณชงม่ายไว้ คล้ายกุญแจดอกใหญ่ลั่นดาลกำลังภายในของเวี่ยจือหยางเอาไว้

ดรรชนีมารเย็นของเหลิ่งเสียนจัดเป็นพลัง**ไท่หยิน** *(ที่สุดหยิน)* พอเข้าสู่เส้นลมปราณชงม่ายก็ถูกพลังเส้าหยางย้อนทวนดึงดูดไว้ หยินดั้งเดิมเกิดเป็นหยางอ่อนเยาว์ แปลงเป็นพลังเส้าหยาง มิเพียงไม่ทำร้ายคน ทั้งยังเอื้อประโยชน์แก่ผู้คน

ขันทีชราผู้นี้มีกำลังภายในกล้าแข็งกว่าเวี่ยจือหยางมากนัก พลังดรรชนีมารเย็นก็เหนือกว่าพลังหยางดั้งเดิมที่เวี่ยจือหยางฝึกปรือ เมื่อพลัง

เส้าหยางย้อนทวนได้รับสารหล่อเลี้ยงก็แข็งกล้ากว่าเดิม ถึงแม้ในเส้นลมปราณเยิ่นม่ายปราศจากพลังย้อนทวน แต่เส้นลมปราณชงม่ายกับเยิ่นม่ายอยู่ติดกัน พลังหยินและหยางดึงดูดกันและกัน ดังนั้นพลังเส้าหยางดึงดูดชักนำพลังดรรชนีมารเย็น จนทะลวงเส้นลมปราณเยิ่นและตูไป

เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ เหลิ่งเสียนเฉกเช่นขี่บนหลังเสือ ความพิสดารของวิชาไท่หยินเคี่ยววิญญาณอยู่ที่สามารถควบคุมพลังดรรชนี ทั้งเคี่ยวกรำทรมานฝ่ายตรงข้าม โดยไม่ทำร้ายร่างกายผู้คน หากมันเพิ่มพลังดรรชนีเข้าไป มาตรว่าสามารถจู่โจมทำลายพลังเส้าหยางขุมนั้น แต่ก็จะทำร้ายเวี่ยจือหยางบาดเจ็บบอบช้ำ ไม่สามารถกราบทูลหงอู่ฮ่องเต้ แต่หากรั้งพลังดรรชนีกลับ ไยมิใช่ความสะดวกดายแก่เวี่ยจือหยาง เด็กน้อยนี้กลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ หากไม่สยบเอาไว้ จะไม่มีวันได้ครอบครองมัจฉาหินวิถีเทพ

ในใจมันเกิดความคิดขัดแย้ง ได้แต่กัดฟันเร่งเร้าพลังดรรชนี ต่อต้านแรงดึงดูดของพลังเส้าหยางย้อนทวน พลังย้อนทวนเฉกเช่นปลาได้น้ำ ดูดรั้งพลังดรรชนีเข้ามาเป็นของตนเอง เวี่ยจือหยางเป็นเจ้าของพื้นที่ รู้สึกว่าในเส้นลมปราณชงม่ายเบ่งพองขึ้นราวลูกหนังที่อัดลมเข้าไป แต่พอก้มศีรษะมองดู พบว่าร่างกายเป็นปรกติดุจเดิม

ดรรชนีมารเย็นสิ้นเปลืองพลังลมปราณมากมาย เหลิ่งเสียนแม้มีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ เวลาพอนานเข้า รู้สึกว่าจุดตันเถียนท้องน้อยว่างเปล่า ดังนั้นตวาดเสียงหนักๆ ถอนพลังดรรชนีกลับไป พลังเส้าหยางย้อนทวนความจริงต่อกรอยู่กับดรรชนีมารเย็น พลันสูญเสียคู่มือ ก็กลับกลายเป็นกระแสอันเชี่ยวกรากกระแทกกระทั้นใส่เส้นลมปราณเยิ่นและตู

เวี่ยจือหยางสะท้านทั้งร่าง ประตูกั้นภายในกายเปิดโล่ง พลังลมปราณคล้ายน้ำทะเลสาบทำลายทำนบกั้น ผ่านเส้นลมปราณเยิ่นและตูไหลย้อนทวนเข้าสู่เส้นลมปราณปรกติทั้งสิบสองเส้น คล้ายกับคลื่นยักษ์

ของแม่น้ำเฉียนถังเจีย น้ำทะเลไหลย้อนกลับเข้าสู่แม่น้ำราวกับม้าป่าที่คลุ้มคลั่ง

เหลิ่งเสียนชมดูอยู่ด้านข้าง เห็นเวี่ยจือหยางหลับตาทั้งสอง สีหน้าเจ็บปวดรวดร้าว ใต้ผิวหนังคล้ายมีเปลวไฟแลบเลีย ปรากฏพลังความร้อนขุมหนึ่งแผ่ซ่านจากร่าง ถึงแม้อยู่ห่างหลายเซียะยังรู้สึกได้

ขันทีชราพบว่าผิดท่า ยื่นมือจับชีพจรของมัน เพิ่งเกาะกุมข้อมือไว้ รู้สึกว่าใต้ผิวกายปรากฏพลังซ่อนเร้นที่ร้อนระอุขุมหนึ่ง แทบกระแทกนิ้วมือของมันพ้นห่าง ต้องเพิ่มกำลังเข้าไป ค่อยสะกดพลังซ่อนเร้นขุมนั้นได้ พอตรวจสอบดู สร้างความตื่นตระหนกยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น *'ผู้ที่สามารถโคจรพลังลมปราณย้อนทวน คงมีแต่ซีคุนหลุนเหลียงเซียวที่ฝึกวิชาสลับหยินเปลี่ยนหยางจึงกระทำได้ หรือว่าเด็กน้อยนี้ฝึกวิชาสลับหยินเปลี่ยนหยางพลิกตลบจักรวาล มิน่าเล่าจึงสามารถต่อต้านวิชาไท่หยินเคี่ยววิญญาณได้'*

นึกถึงตอนนี้ พลันเห็นเวี่ยจือหยางอ้าปากขึ้น ส่งเสียงดังอ้อแอ้ ในปากพวยพุ่งพลังความร้อนราวอัคคี ทวารทั้งเจ็ดบนใบหน้ามีน้ำเลือดไหลซึมออกมา

เหลิ่งเสียนขมวดคิ้ว จับชีพจรดูใหม่ ต้องใจหายวาบ พลังลมปราณของเวี่ยจือหยางวิ่งพลุกพล่าน เข้าสู่สภาวะสุดหยางผลาญเส้นลมปราณที่แท้พลังย้อนทวนไร้อุปสรรค พลังหยางอ่อนเยาว์ไม่ถูกสะกดยับยั้ง จะกลายเป็นหยางดั้งเดิม หากไม่ทำการแปลงหยางดั้งเดิมเป็นหยางอ่อนเยาว์ เมื่อพลังหยางเพิ่มพูนถึงขีดสุด จะเผาทำลายร่างมอดไหม้เสียชีวิตไป

หากว่าเวี่ยจือหยางตกตายในที่นี้ หงอู่ฮ่องเต้ไต่สวนขึ้นมา เหลิ่งเสียนไม่อาจปฏิเสธความรับผิดชอบ ถึงแม้ไม่ยินยอม จำเป็นต้องช่วยคน นี่นับว่าเวี่ยจือหยางชะตาเข้มแข็ง หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่นเผชิญกับพลังหยางสุมทรวงเช่นนี้ ก็ไม่อาจช่วยเหลือได้ แต่ดรรชนีมารเย็นของเหลิ่งเสียนเป็นแนวทางสุดหยินสุดเย็น พอดีเป็นดาวข่มของพลังหยางดั้งเดิม

เหลิ่งเสียนไม่อาจชักช้า จี้นิ้วใส่จุดจื้อหยางที่กลางหลังเวี่ยจือหยาง นี่เป็นจุดศูนย์รวมพลังหยางภายในกาย หากว่าจี้ใส่ พลังหยางดั้งเดิมจะถูกสะกดไว้ เหลิ่งเสียนกลัวว่าจะทำร้ายผู้คน จึงใช้พลังดรรชนีเพียงห้าส่วน มิคาดพอจี้ถูกจุดเส้น รู้สึกปลายนิ้วร้อนวูบ ปรากฏพลังความร้อนขุมหนึ่งทะลักจากร่างเวี่ยจือหยาง ผ่านปลายนิ้วของมันเข้าสู่เส้นลมปราณโส่วไท่หยินเฟยจิง แทบกระทบถึงพลังลมปราณของมัน

เหลิ่งเสียนใจหายวาบ ไม่ทันรั้งดรรชนีกลับ พลันเห็นเวี่ยจือหยางลืมตาขึ้น ปรากฏเส้นเลือดคั่งนัยน์ตา ดวงตาทอแววิปลาสฟั่นเฟือน พลันกระโดดปราดขึ้น ฟาดฝ่ามือใส่เหลิ่งเสียน

เวี่ยจือหยางเลือดลมย้อนทวน ไม่อาจควบคุมบังคับ กายใจเขม็งตึงเครียด เมื่อดรรชนีจี้ใส่ร่าง ก็ตอบโต้กลับไป พลังลมปราณภายในกายมันกระแทกทำลายจุดที่ถูกเหลิ่งเสียนจี้ใส่ จึงสามารถกระโดดปราดขึ้น ฟาดฝ่ามือออก พลังลมปราณทะลักใส่มือขวา มิคาดพอมาถึงข้อศอก พลังลมปราณก็หดรั้งกลับไป

เวี่ยจือหยางยังไม่เข้าใจว่าเกิดเรื่องใด พลังลมปราณก็ย้อนจู่โจมใส่ร่างตนเอง จนอวัยวะภายในปั่นป่วนขึ้นมา นี่คล้ายกับมันเกร็งกำลังฟาดฝ่ามือใส่เหลิ่งเสียน สุดท้ายไม่ทราบเพราะเหตุใด ฝ่ามือนี้กลับฟาดย้อนใส่ร่างตนเอง

เหลิ่งเสียนเห็นเวี่ยจือหยางกระโดดปราดขึ้นฟาดฝ่ามือออก ก็ระวังพรักพร้อม มิคาดเวี่ยจือหยางพอฟาดฝ่ามือออก พลันหงายหน้าไปด้านหลัง ร่างลอยลิ่วไป เสียงกราวเมื่อกดทับโต๊ะแปดเหลี่ยมที่ด้านหลังตัวหนึ่งเป็นผุยผง สร้างความตื่นเต้นสงสัยแก่เหลิ่งเสียนจนรุดไปชมดู เห็นชายหนุ่มหลับตาพริ้มกัดฟันกรอด ใบหน้ากลายเป็นเขียวคล้ำ มีแต่ลมหายใจเข้า ไม่มีลมหายใจออก สิ้นสติสมประดีไป

เวี่ยจือหยางสติเลอะเลือน คล้ายตกอยู่ในซึ้งนึ่ง ร่างรุ่มร้อนสุดทนทาน หน้าอกคล้ายถูกกดทับด้วยหินใหญ่ สร้างความอึดอัดขัดข้องแทบตาย ดีที่ปรากฏพลังลมปราณสายหนึ่งถ่ายทอดเข้าสู่ร่าง คล้ายกับสายน้ำแร่ที่เย็นเฉียบ ช่วยดับความร้อนภายในกายลง

ไม่ทราบผ่านไปนานเท่าใด เวี่ยจือหยางค่อยเรียกสติคืนมา ได้ยินสุ้มเสียงดังที่ข้างหู เสียงหนึ่งแหลมเล็ก แสดงว่าเป็นเหลิ่งเสียน อีกเสียงหนึ่งชราภาพ กลับเป็นสีอิ่งเจิน

ได้ยินเหลิ่งเสียนกล่าวว่า "พลังหยางของมันรุนแรงไป กระแทกกระทั้นไม่หยุด เส้นลมปราณตูม่ายถือเป็นทะเลพลังหยาง เปรียบประดุจแม่ทัพหยาง ได้แต่สยบแม่ทัพไว้ พลังหยางส่วนอื่นจึงยอมศิโรราบ"

สีอิ่งเจินกล่าวว่า "ไม่ พลังลมปราณภายในกายมันย้อนตลบ หยินกลายเป็นหยาง หยางกลายเป็นหยิน ผู้อื่นสะสมพลังหยางที่เส้นลมปราณตูม่าย แต่พลังหยางของมันกลับไหลเข้าสู่เส้นลมปราณเยิ่นม่าย เส้นลมปราณเยิ่นม่ายความจริงเป็นที่เก็บสะสมพลังหยิน ตอนนี้กลายเป็นบ่อเกิดของพลังหยาง ดังนั้นเมื่อครู่ท่านจี้นิ้วใส่จุดบนเส้นลมปราณตูม่าย จึงได้ผลเพียงเล็กน้อย มิสู้ทดลองจี้ใส่เส้นลมปราณเยิ่นดู"

เวี่ยจือหยางพอฟังถึงตอนนี้ คิดลืมตามองดู แต่เปลือกตาหนักอึ้งไม่ว่าอย่างไรก็ลืมไม่ขึ้น ต้องครุ่นคิด *'สีเต้าเจี้ยงไฉนอยู่ด้วย...เราอยู่ที่ใด...เราที่แท้เป็นอย่างไร?'*

เหลิ่งเสียนกล่าวโต้แย้งว่า "ไม่ถูกต้อง เส้นลมปราณเยิ่นม่ายประหนึ่งห้วงน้ำพลังหยิน หากเส้นลมปราณเยิ่นถูกสกัด พลังหยินจะอ่อนโทรมลง ตอนนี้มันสุมพลังหยางถึงขีดสุด หากเกิดข้อผิดพลาด จะถูกธาตุไฟเข้าแทรก สีอิ่งเจินเราลงมือตามวิธีการของท่านก็ได้ แต่หากเป็นไรไป หามีส่วนเกี่ยวข้องกับเราไม่"

สีอิ่งเจินกล่าวเสียงเย็นชาว่า "ท่านอย่าคิดหมายปฏิเสธความรับผิด

ชอบ ก่อนนี้มันแม้ประสบภัยพลังลมปราณย้อนทวน แต่ถูกสกัดอยู่ที่เส้นลมปราณชง ยังไม่ลามถึงทั่วร่าง เราท่านล้วนเป็นยอดฝีมือ ทราบดีว่าหากปราศจากกำลังจากภายนอก ภายในเวลาชั่วข้ามคืนไม่อาจทะลวงผ่านเส้นลมปราณเยิ่นและตู...แล้วกันไปเถอะ เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ เราไม่คิดกล่าวมากความ หากท่านไม่รักษามันจนทุเลาหายดี เราจะกราบทูลฝ่าบาท"

เหลิ่งเสียนแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า "เส้นลมปราณภายในกายเด็กน้อยนี้สับสนยุ่งเหยิง ยากที่จะค้นหาจุดได้ เราจะพยายามอย่างสุดกำลัง หากผิดพลาดไป พรตเฒ่าท่านอย่าได้โทษว่าผู้คน"

พลันบังเกิดสุ้มเสียงนุ่มนวลเสียงหนึ่งดังว่า "เหลิ่งกงกง อาจบางทีพลังดรรชนีของท่านยังไม่พอ..."

เวี่ยจือหยางพอฟัง พลันคึกคักอักโข ครุ่นคิดว่านางก็มาแล้ว ขณะจะดิ้นรนลุกขึ้น แต่ว่าร่างอ่อนระทวย กระทั่งกระดิกนิ้วยังยกไม่ขึ้น

เหลิ่งเสียนเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว "กงจู่กล่าวมีเหตุผล เด็กน้อยนี้มีพลังซ่อนเร้นไร้ที่สุด เราพอจี้นิ้วออก จะถูกพลังซ่อนเร้นของมันสลายพลังนิ้วไป หลังจากหักกลบลบล้าง พลังหกส่วนเหลือเพียงสามส่วน เอาเถอะ เราจะเพิ่มพลังเป็นเจ็ดส่วน ลองจี้ใส่เส้นลมปราณเยิ่นตูของมันดู..."

เวี่ยจือหยางรู้สึกหน้าอกปวดแปลบ พลังความเย็นแล่นเข้าสู่ร่าง พลันแผ่กระจายออกจนเย็นเยียบราวตกอยู่ในหล่มน้ำแข็ง ต่อจากนั้นพลังความร้อนภายในกายรวมตัวตอบโต้กลับไป พลังร้อนเย็นคล้ายมังกรร้ายสู้พัวพันกัน ที่ริมโสตเวี่ยจือหยางแว่วเสียงฟ้าร้องครืนครั่น จากนั้นเบื้องหน้าสายตามืดทะมึน สิ้นสติไปอีกครา

ไม่ทราบผ่านไปนานเท่าใด เวี่ยจือหยางฟื้นคืนสติมาใหม่ รู้สึกว่าความร้อนลดลง บางเบาสบายกว่าเดิม พอลืมตาขึ้น รู้สึกมีแสงสว่างซอนไซเข้ามา จนศีรษะมึนงงอยู่บ้าง

แว่วเสียงสีอิ่งเจินดังว่า “ฟื้นแล้วหรือ?” เวี่ยจือหยางยันกายขึ้น พบว่าร่างสามารถขยับเคลื่อนไหว จึงเหลียวหน้ามอง เห็นม่านมุ้งแพรเลิศหรู ผ้าห่มนุ่มนิ่ม กลิ่นกำยานหอมอบอวล สีอิ่งเจินนั่งอยู่ด้านข้าง ยกมือลูบเครา ใช้สายตาที่ห่วงใยจ้องมองมา

เวี่ยจือหยางตรวจสอบร่างกาย พบว่าพลังลมปราณโคจรหมุนเวียนเพียงแต่อยู่ในลักษณะย้อนทวน ไม่คุ้นเคยอย่างมาก นอกจากนั้นคล้ายไม่มีความผิดปรกติใด จึงกล่าว “สีเต้าเจี้ยง ข้าพเจ้าหายดีแล้วหรือ?”

สีอิ่งเจินผงกศีรษะกล่าวช้าๆ ว่า “เจ้าสามารถมีชีวิตอยู่ล้วนพึ่งพาเหลิ่งเสียน ดรรชนีมารเย็นของมันเป็นยอดวิชาในแดนดิน ทั้งสามารถฆ่าคนและสามารถช่วยคน เหลิ่งเสียนทุ่มเทความเพียรพยายาม ทั้งไม่คำนึงถึงการสูญเสียพลังลมปราณ ใช้เวลาสามวันสามคืน ค่อยสลายอาการสุดหยางผลาญเส้นลมปราณของเจ้าได้ชั่วคราว”

เวี่ยจือหยางงงงันวูบจึงกล่าว “ชั่วคราว? หมายความว่ายังจะกำเริบขึ้นอีก?”

สีอิ่งเจินกล่าวว่า “เราก็ไม่อาจบอกกล่าวให้เข้าใจได้ ความแปลกประหลาดของสภาพภายในกายเจ้า แม้แต่เราพรตเฒ่าก็ไม่เข้าใจ” หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า “เจ้าลองแผ่พุ่งพลังออกจากร่างดู แต่จดจำไว้อย่าได้ใช้กำลังเกินไป”

เวี่ยจือหยางพกความมึนงงสงสัย โคจรพลังลมปราณ แต่พลังลมปราณเพิ่งมาถึงหัวไหล่ พลันหดตัวกลับ คล้ายหมัดข้างหนึ่งต่อยใส่ทรวงอกมัน เวี่ยจือหยางรู้สึกเลือดลมพลุ่งพล่าน แทบสิ้นสติไป อย่างยากเย็นค่อยหายใจเข้าออกได้ จึงกล่าว “สีเต้าเจี้ยง นี่เป็นเรื่องราวใด?”

สีอิ่งเจินยิ้มพลางกล่าวว่า “เจ้าโคจรพลังย้อนทวน สร้างความวุ่นวายแก่เส้นลมปราณทั่วร่าง ตอนนี้เจ้าแม้พลังลมปราณสมบูรณ์ แต่ก็เกิดเรื่องประหลาดหลายประการ หนึ่ง จุดเส้นย้ายตามเส้นลมปราณ ไม่ได้อยู่ที่

ตำแหน่งเดิมอีก..."

เวี่ยจือหยางร้องโพล่งว่า "อย่างนั้นวิเศษแท้ ผู้อื่นคิดจี้จุดข้าพเจ้า ไยมิใช่ไม่สำเร็จแล้ว?"

สีอิ่งเจินผงกศีรษะ แต่สีหน้าปราศจากแววยินดี กล่าวว่า "เรื่องที่สองกลับไม่ถูกต้อง พลังลมปราณของเจ้าเพียงสะสมอยู่ในร่าง หากคิดใช้ออก จะสะท้อนย้อนใส่อวัยวะภายใน มิเพียงทำร้ายคนไม่สำเร็จ กลับทำร้ายตัวเอง ยกตัวอย่าง ฝ่ามือที่เจ้าฟาดใส่เหลิ่งเสียน เจ้าใช้พลังเท่าใด พลังส่วนนั้นล้วนย้อนกลับมาทำร้ายเจ้า"

เวี่ยจือหยางรับฟังจนตะลึงลาน ชั่วครู่จึงกล่าว "เช่นนี้เป็นว่าข้าพเจ้าไม่อาจใช้กำลังภายในอีกแล้ว?"

สีอิ่งเจินกล่าวว่า "นั่นก็มิใช่ เพียงโคจรพลังภายในกาย ก็หาเป็นไรไม่ อย่าว่าแต่เจ้าฟาดฝ่ามือใส่ผู้คน พลังลมปราณจะทำร้ายเจ้า อย่างนั้นผู้อื่นคิดฟาดเจ้า พลังลมปราณก็จะกระแทกทำร้ายคน นี่เป็นเรื่องที่สาม"

เวี่ยจือหยางรับฟังไม่เข้าใจ จึงถามไถ่รายละเอียด สีอิ่งเจินกล่าวว่า "เมื่อพลังย้อนทวนหมุนเวียนไปทั่วร่าง คล้ายกับลมปราณแรกธรรมชาติของสำนักพรตเรา ผู้อื่นต่อยหมัดฟาดฝ่ามือใส่ท่าน พลังลมปราณก็จะสะท้อนกลับไป เหลิ่งเสียนใช้พลังดรรชนีมารเย็นถึงเจ็ดส่วน ค่อยสะกดพลังย้อนทวนภายในกายเจ้าลง ตอนนี้พลังหยินหยางของเจ้าผสมกลมกลืน พลังลมปราณยังลึกล้ำกว่าตอนที่พลังสุดหยางขึ้นถึงที่สุด หากเผชิญการจู่โจมจากภายนอก แรงสะท้อนกลับจะยิ่งน่าตระหนก"

เวี่ยจือหยางยิ่งรับฟังยิ่งมึนงงสงสัย กล่าวว่า "เช่นนี้เป็นว่า ข้าพเจ้าที่แท้กล้าแข็งขึ้นหรือว่าอ่อนแอลง?"

สีอิ่งเจินส่ายหน้าช้าๆ กล่าวว่า "เราก็ไม่ทราบ เจ้าไม่อาจใช้พลังลมปราณทำร้ายคน หากเป็นมือชั้นธรรมดา คิดทำร้ายเจ้าไม่ง่ายดาย นี่เรียกว่าตั้งรับเข้มแข็งจู่โจมอ่อนด้อย เป็นโชคหรือเคราะห์ยากจำแนก แต่

ที่ย่ำแย่ยิ่งกว่าคือ ผู้ฝึกพลังลมปราณรุ่นก่อนตอนแรกฝึกวิชาย้อนทวนหยินหยาง พลังลมปราณเกิดการย้อนทวน เพียงเป็นแผนเฉพาะหน้า หลังจากนั้นต้องกลับคืนสู่สภาพปรกติ แต่สภาพของเจ้าผิดแผกแตกต่าง ได้แต่โคจรพลังย้อนทวน ไม่อาจหมุนเวียนตามปรกติ ขัดกับวิถีแห่งฟ้า ตอนนี้แม้ไม่เป็นไร แต่ว่านานไปจะกระทบกระเทือนถึงอวัยวะภายในและเส้นลมปราณ"

เวี่ยจือหยางตะลึงลานชั่วขณะ จึงถามว่า "สีเต้าเจี้ยง ท่านสามารถใช้วิธีของข้าพเจ้าโคจรพลังย้อนกลับหรือไม่?"

สีอิ่งเจินสั่นศีรษะกล่าวว่า "ไม่ได้ พลังลมปราณของเจ้าได้จากมัจฉาหินวิถีเทพ เป็นคนละแนวทางกับวิชาฝีมือของหุบเขากว้างไพศาล หากโคจรพลังย้อนทวน คงเกิดสภาพเก้าตายหนึ่งรอด เรายังมีอายุสูงวัย เลือดลมอ่อนโทรม หากดำเนินการถึงกลางคัน คงจบชีวิตไปก่อน"

เวี่ยจือหยางรับฟังถึงตอนนี้ บังเกิดความผิดหวังยิ่ง มันเสี่ยงอันตรายนึกหาหนทาง เพื่อรักษาอาการของดรรชนีย้อนทวนของสีอิ่งเจินสุดท้ายขโมยไก่ไม่สำเร็จ กลับขาดทุนเม็ดข้าวไปกำมือ มิเพียงรักษานักพรตชราไม่ได้ กลับพาตัวเองตกอยู่ในภาวะประหลาดพิกลประการหนึ่ง

หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น พอประสบเหตุเช่นนี้คงกลัดกลุ้มใจแทบตาย ดีที่เวี่ยจือหยางจัดอยู่ประเภทสุขนิยม เมื่อทำไม่ได้ก็ปล่อยเลยตามเลย เปลี่ยนเป็นกล่าวว่า "สีเต้าเจี้ยง อาการบาดเจ็บของท่านมีหนทางแล้ว..." จากนั้นบอกเรื่องที่พบพานผู้นำหมวดหมู่ทั้งแปดของนครตะวันตกออกไป

สีอิ่งเจินพอฟังตื่นเต้นสงสัยยิ่ง กล่าวว่า "แปดหมวดหมู่นครตะวันตกน้อยครั้งจะลงจากภูเขาคุนหลุน ตอนนี้ชุมนุมที่นครหลวง หรือว่าเกิดเรื่องใหญ่อันใด พวกมันเพาะความแค้นกับพรรคค้าเกลือ จูหยวนจางพอทราบเรื่องคงเกิดความยินดี"

เวี่ยจือหยางอดถามมิได้ว่า "สีเต้าเจี้ยง ระหว่างจูหยวนจางกับเหลียงซือฉิน ท่านที่แท้สนับสนุนผู้ใดมากกว่า?"

สือิ่งเจินขบคิดแล้วกล่าว “ระหว่างคนทั้งสองยากบอกว่าใครผิดใครถูก ในสถานการณ์ปัจจุบัน วิธีของจูหยวนจางเห็นผลเร็วกว่า หากว่าผ่านไปอีกหลายร้อยปี ควรใช้วิธีของเหลียงซือฉินประเสริฐกว่า”

เวี่ยจือหยางซักถามว่า “ระหว่างคนทั้งสองที่แท้เกิดความขัดแย้งอันใด?”

สือิ่งเจินฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ตอนแรกเพียงเป็นหลักการปกครองแผ่นดิน พอถึงตอนท้ายกลายเป็นการแย่งชิงอำนาจ” พลางมองดูชายหนุ่มกล่าวด้วยความหมายอันลึกล้ำว่า “เวี่ยจือหยาง เรื่องเหล่านี้เจ้ายิ่งหลีกลี้อยู่ห่างไกล จะมีชีวิตยืนยาวกว่าเดิม”

เวี่ยจือหยางมองดูรอบข้างแล้วกล่าว “พวกเรายังอยู่ในวังหรือ?”

สือิ่งเจินตอบว่า “มิผิด” เวี่ยจือหยางถามอีกว่า “ข้าพเจ้าสลบไสลไปสามวันหรือ?”

“การรักษาใช้เวลาสามวัน ต่อมาสลบไสลไปหกวัน รวมแล้วพวกเราอยู่ในวังเก้าวัน ต่อให้จูหยวนจางไม่ออกปากขับไล่ แต่เราพรตเฒ่าไม่อาจรั้งอยู่ต่อไปแล้ว”

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างลังเลว่า “จูหยวนจางทราบเรื่องของข้าพเจ้าหรือไม่?”

“พระองค์มีราชกิจมากมาย ไหนเลยมีเวลาสนใจเรื่องเล็กน้อยนี้ บวกกับเหลิ่งเสียนกลัวถูกเปิดโปง จึงช่วยปกปิดให้กับเจ้า บอกว่าเจ้าถูกความเย็นแทรกซึม จูเหว่ยก็คล้อยตาม จูหยวนจางถามดูครั้งหนึ่ง หลังจากนั้นไม่ได้สนใจอีก”

เวี่ยจือหยางเลือดลมร้อนระอุขึ้น ถามว่า “สีเต้าเจี้ยง จูเหว่ยมาเยี่ยมข้าพเจ้าด้วยหรือ?”

“ตอนที่เจ้าป่วยหนัก นางมาดูเจ้าทุกวัน สองวันนี้เจ้าอาการดีขึ้นค่อยไม่ย่างกรายมา...ทุกครั้งนางเฝ้าอยู่ที่ข้างเตียง ลอบหลั่งน้ำตาออกมา”

กล่าวพลางสั่นศีรษะ เป็นเชิงไม่เห็นด้วย

เวี่ยจือหยางนึกถึงภาพเหตุการณ์ที่หญิงสาวหลั่งน้ำตา อดหดหู่ใจมิได้ สีอิ่งเจินสังเกตดูสีหน้ามัน ต้องกล่าวอย่างจริงจังว่า "เด็กน้อย อย่าได้คิดฟุ้งซ่าน นางเป็นองค์หญิงสูงศักดิ์ ทั้งยกให้กับตระกูลเกิงแล้ว โดยเหตุและผล เจ้าไม่ควรละเมอเพ้อฝันไป"

มันไม่กล่าวยังพอทำเนา พอกล่าวเช่นนี้เวี่ยจือหยางต้องร้องดังๆ ว่า "เหตุและผลอันใด ล้วนเป็นลมสุนัขทั้งสิ้น หากว่าโดยเหตุ จูหยวนจางเคยเป็นขอทาน มิใช่ขึ้นเป็นฮ่องเต้หรอกหรือ เมื่อสามารถเป็นเจ้าชีวิตข้าพเจ้าไฉนไม่สามารถตบแต่งองค์หญิง หากว่าโดยผล จูเหว่ยไม่ได้รักชอบเด็กน้อยแซ่เกิงนั้น หากว่าแต่งให้กับบุรุษที่ไม่ได้รักชอบ ถือว่ามีเหตุผลหรือ?"

กล่าวจบหอบหายใจออกมา สีอิ่งเจินจับจ้องมองมัน ชั่วครู่จึงกล่าว "เรารับปากนำเจ้าเข้าวัง ตอนนี้ทำตามคำพูดแล้ว เจ้าก็ได้พบกับเหว่ยเอ๋อ สมควรเลิกล้มความตั้งใจ พวกเราค้างแรมอีกคืนหนึ่ง พรุ่งนี้ออกจากวังเถอะ" กล่าวพลางครุ่นคิด หากออกจากวังต้องห้าม อาจสะบั้นใยรักรายนี้ลงได้

เวี่ยจือหยางแม้ไม่ยินยอม แต่ก็ไม่มีหนทางอื่น สีอิ่งเจินพอจากไป มันก็ทดลองดู พบว่าเลือดลมโคจรย้อนกลับ ไม่สามารถหมุนเวียนตามปรกติ เวี่ยจือหยางทดลองขับกำลังภายในออก ก็เผชิญกับการสะท้อนกลับ จนอวัยวะภายในปวดแปลบปลาบ ได้แต่ล้มตัวลงนอน เมื่อนึกถึงการหมั้นหมายของจูเหว่ย ยิ่งเจ็บปวดใจปานถูกมีดกรีด ไม่สามารถข่มตาหลับได้

คืนนี้ไร้เรื่องราว วันรุ่งขึ้นสีอิ่งเจินขอทูลลา ไม่นานฟ่งกงกงกลับมารายงานว่า หงอู่ฮ่องเต้ทรงอบรมราชนัดดาที่พระตำหนักไท่จี๋ มีพระราชกระแสให้ไปล่ำลาที่พระตำหนัก ทั้งทรงทราบว่ามันร่างกายอ่อนแอ จึง

พระราชทานเกี้ยวหลังหนึ่ง

ไม่นานมาถึงพระตำหนักไท่จี๋ เห็นเหล่าราชนัดดาปรนนิบัติอยู่ทางซ้ายขวา ที่อายุเยาว์เพียงสิบขวบ ที่อายุมากเพียงยี่สิบปี ทุกคนกลั้นลมหายใจ ฟังหงอู่ฮ่องเต้กับอี้เหวินไทจือถกถึงข้อราชการ

เห็นราชบุตรเขยเหมยอินยืนอยู่ด้านซ้าย เคียงคู่กับขุนนางกลางคนผู้หนึ่ง เหลิ่งเสียนยังคงอยู่ที่ด้านหลังหงอู่ฮ่องเต้ ค้อมร่างลงดังเดิม เนื่องจากเป็นการชุมนุมของราชนัดดา ในพระตำหนักไม่มีสตรีอยู่ด้วย เวี่ยจือหยางไม่เห็นจูเหว่ย บังเกิดความผิดหวังอย่างมาก สายตายามกวาดมองเห็นจูเกาซวีก็อยู่ในขบวนราชนัดดา เวี่ยจือหยางนึกถึงสภาพที่มันถูกผู้นำหมวดหมู่ภูเขากับหนองบึงหยอกเย้า รู้สึกน่าหัวร่อนัก

ยามนั้นสีอิ่งเจินเข้าถวายบังคม หงอู่ฮ่องเต้มีพระราชกระแสพระราชทานที่นั่งให้ อี้เหวินไทจือก็เข้ามาคำนับ กล่าวว่า “เหล่าเสินเซียนสบายดี หลายวันนี้วุ่นวายกับข้อราชการ ไม่ได้มาเข้าพบ รู้สึกไม่สบายใจยิ่ง ดีที่วันนี้ได้พบพาน สร้างความปลาบปลื้มประโลมใจยิ่ง”

สีอิ่งเจินผุดลุกขึ้น ยิ้มพลางกล่าวว่า “**ไท่ซุน** *(ราชนัดดา)* เป็นรัชทายาทของประเทศ ย่อมต้องถือข้อราชการเป็นสำคัญ อาตมาเป็นไม้ใกล้ฝั่ง ไม่กล้ารบกวนให้ไท่ซุนห่วงใย”

อี้เหวินไทจือไม่ทันตอบคำ หงอู่ฮ่องเต้พลันกล่าวเสียงเย็นชาว่า “จมูกโค ท่านไม่ต้องเกรงอกเกรงใจต่อมัน เอ่ยถึงข้อราชการ มันทำได้ไม่ดีนัก”

อี้เหวินไทจือพอฟังหน้าซีดเผือดลง สีหน้ากระอักกระอ่วนยิ่ง พลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า “ฝ่าบาทอย่าได้กริ้ว ไท่ซุนเตี้ยนเซี่ยแรกสัมผัสข้อราชการ ยังไม่ช่ำชองชำนาญ ย่อมยากหลีกเลี่ยงจากข้อผิดพลาด แต่ก็ขยันหมั่นเพียร ไม่กล้าเพิกเฉยเฉื่อยชา หวังว่าสามารถชดเชยส่วนที่ทื่อด้าน คิดเทียบเปรียบกับฝ่าบาทได้สักหนึ่งในหมื่น”

คนกล่าววาจาเป็นขุนนางที่ข้างกายเหมยอิน มันมีอายุสี่สิบเศษ ท่วงท่าสุภาพอ่อนโยน บุคลิกภาพน่านิยม หงอู่ฮ่องเต้พอสดับเช่นนั้น จึงผงกพระเศียรตรัสว่า "หวงจือเฉิน เจ้ารั้งตำแหน่ง**ป้านตู๋*** วังตะวันออก อื่นๆ ไม่นับเป็นอย่างไร ความสามารถในการสอพลอยังพอกล้อมแกล้มไปได้"

ขุนนางนั้นหนังหน้าหนายิ่ง พอฟังยังมีสีหน้าเป็นปรกติกล่าวว่า "เฉินผู้น้อยกล่าวตามความสัตย์ ไม่กล้าแปลกปลอมแม้สักคำเดียว"

หงอู่ฮ่องเต้ทรงหยิบหนังสือกราบทูลขึ้นมาฉบับหนึ่ง ตรัสเสียงเย็นชาว่า "มู่ซุนแห่งยูนนานรายงานมาว่า หัวหน้าชนเผ่าลู่ชวนเตากานเมิ่งคิดกบฏ ขับไล่ทูตเรา ฆ่าขุนนางเรา เจ้าคิดตอบกลับไปอย่างไร?"

อี้เหวินไทจือลังเลเล็กน้อยจึงกล่าว "เคลื่อนทัพแสดงแสนยานุภาพ ส่งคนไปปลอบขวัญเพื่อซื้อใจ"

หงอู่ฮ่องเต้ทรงโยนหนังสือกราบทูลลงบนโต๊ะ ตรัสทวนคำว่า "คำตอบของเจ้าคือส่งคนไปปลอบขวัญเพื่อซื้อใจ?"

อี้เหวินไทจือตัวสั่นงันงก ไม่ทราบตอบอย่างไรดี หวงจือเฉินเห็นผิดท่า รีบกล่าวว่า "ฝ่าบาทโปรดวินิจฉัย ยูนนานเป็นแดนเถื่อน ก่อความไม่สงบเป็นเนืองนิตย์ ยากแก่การปราบปราม นับแต่โบราณกาลมา ผู้ที่ปราบความไม่สงบทางใต้ ไม่มีใดเกินขงเบ้ง ซึ่งยึดหลักพิชิตจิตใจ จับตัว**เบ้งเฮก**** เจ็ดครั้ง ปล่อยตัวเจ็ดครา ไท่ซุนเลียนแบบปราชญ์โบราณ เฉินเห็นว่าไม่มีใดไม่ถูกต้อง"

หงอู่ฮ่องเต้ทรงพระสรวลอย่างเย็นชา ตรัสว่า "ในความเห็นข้า เตากานเมิ่งผู้นี้มิใช่เบ้งเฮก วิธีของขงเบ้งทำไม่ได้ พวกเจ้าเห็นควรทำอย่างไร?"

ทุกผู้คนกลัวล่วงเกินอี้เหวินไทจือ จึงไม่ตอบคำ จูเกาซวีขุ่นข้อง

---

* ชื่อยศตำแหน่ง เป็นเพื่อนร่วมเรียนหนังสือกับไทจือ

** จีนกลางออกเสียงว่าเมิ่งฮว่อ

รำคาญแต่แรก ดังนั้นร้องดังๆ ว่า "ย่อมต้องส่งทัพใหญ่ไป เข่นฆ่ามันจนไม่เหลือแม้สัตว์เลี้ยง"

หงอู่ฮ่องเต้ทอดพระเนตรมันแวบหนึ่ง ตรัสว่า "เด็กน้อยเจ้ารู้จักแต่รบราฆ่าฟัน อย่างนั้นเราถามเจ้า เหตุใดต้องเข่นฆ่ามันจนไม่เหลือแม้สัตว์เลี้ยง?"

จูเกาซวียกมือเกาศีรษะกล่าวว่า "เรื่องนี้หรือ เพราะว่าเตากานเมิ่งผู้นี้สมควรทุบตี"

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสด้วยความกริ้วว่า "ผายลมของมารดาเจ้าคิดทำสงครามหรือ บางครั้งเกิดอย่างฉับพลัน สามารถไม่ถือเหตุผล แต่ว่าปกครองบ้านเมืองใหญ่เช่น**ทอดปลาตัวน้อย*** ไม่ถือเหตุผลยังทำไม่ได้ ยูนนานเป็นแหล่งรวมพวก**ม่านอี้**** ดึงผมเส้นเดียวจะกระทบไปทั่วร่าง สมควรรบก็รบ สมควรปลอบขวัญก็ปลอบขวัญ ขึ้นอยู่กับเหตุการณ์ ไม่มีกฎตายตัว เจ้าเสนอให้สู้รบไม่ผิด แต่ต้องมีเหตุผลข้ออ้าง" หยุดเล็กน้อยจึงกวาดพระเนตรไปยังเหล่าราชนัดดา ตรัสถามว่า "พวกเจ้าผู้ใดสามารถบอกเหตุผลได้?"

เหล่าราชนัดดาหันไปมองหน้ากัน ชายหนุ่มร่างอ้วนที่ข้างกายจูเกาซวีคิดกล่าวกระไร สุดท้ายก้มศีรษะลง หงอู่ฮ่องเต้พบว่าไม่มีผู้คนตอบคำ พระพักตร์จึงปั้นยากกว่าเดิม พลันทอดพระเนตรพบเวี่ยจือหยางยืนอยู่ด้านหลังสีอิ่งเจิน ใบหน้าประดับด้วยรอยยิ้มวูบหนึ่ง ยิ่งกริ้วกว่าเดิม รับสั่งถามว่า "เต้าหลิง เจ้าหัวร่ออะไร?"

เวี่ยจือหยางเห็นเหล่าราชนัดดากลายเป็นห่านโง่งมฝูงหนึ่ง รู้สึกน่าหัวร่อ มิคาดถูกหงอู่ฮ่องเต้ทอดพระเนตรพบ จึงรีบกล่าวว่า "พรตผู้น้อยด้อยประสบการณ์ ไม่ทราบว่าฝ่าบาทก็ด่ามารดา จึงอดยิ้มมิได้"

---

* ข้อความในคัมภีร์เต๋าเต็กเก็ง

** คำเรียกชนเผ่าอนารยชน

หงอู่ฮ่องเต้ความจริงระแวงสงสัยว่าเวี่ยจือหยางหัวร่อเยาะเหล่าราชนัดดา จึงบังเกิดพระทัยฆ่าฟันขึ้น พอสดับเช่นนั้นค่อยคลายความกริ้วลง ผงกพระเศียรพลางตรัสว่า “ด่ามารดานับเป็นอย่างไร ข้าเคยด่าทอดุดันกว่านี้ แต่เจ้าแย้มยิ้มกลางพระตำหนัก แสดงว่าลบหลู่ข้า ไม่อาจเลิกแล้วกันไป เจ้าลองบอกมาว่าเหตุใดจึงสู้รบและปลอบขวัญ หากตอบไม่ได้ ข้าจะฟาดโบยเจ้าคราหนึ่ง”

เวี่ยจือหยางรับทราบมาว่าฮ่องเต้ชราพระองค์นี้มีพระอารมณ์แปรปรวน คิดไม่ถึงว่าเพียงแย้มยิ้มก็มีความผิด หากต้องถูกฟาดโบย ก็เป็นเรื่องอันคับแค้นมากแล้ว จึงตัดใจกล่าวว่า “พรตผู้น้อยโง่เขลา ขอคาดเดาความคิดฝ่าบาท เบ้งเฮกต่างกับเตากานเมิ่ง ครั้งกระโน้นเบ้งเฮกเป็นผู้นำพวกม่านอี้ทางใต้ ขงเบ้งปราบพิชิตเบ้งเฮกคนเดียว เท่ากับปราบพิชิตพวกม่านอี้ทั้งมวล จึงไม่เสียดายกับการจับกุมเจ็ดครั้งปล่อยตัวเจ็ดครา จวบกระทั่งเบ้งเฮกยอมอ่อนน้อม หากว่าฆ่าเบ้งเฮก พวกม่านอี้ไร้ผู้นำ ย่อมต้องเกิดลีเฮก อ๋องเฮก จูเฮก เตียวเฮกผุดขึ้น ขงเบ้งวุ่นวายกับการปราบศึก ไหนเลยสู้รบกับวุยก๊กได้...”

เอ่ยถึงตอนนี้สีอิ่งเจินส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า “พอแล้ว ยุติแต่เพียงนี้เถอะ” เวี่ยจือหยางขณะจะปิดปากลง หงอู่ฮ่องเต้กลับโบกพระหัตถ์ตรัสว่า “ไม่ ให้มันกล่าวสืบต่อ”

เวี่ยจือหยางได้แต่กล่าวว่า “พรตผู้น้อยไม่ทราบว่าเตากานเมิ่งเป็นใคร แต่ฟังจากคำหัวหน้าชนเผ่าลู่ชวน คงเป็นหัวหน้าชนเผ่าหนึ่ง หาใช่ผู้นำพวกม่านอี้แดนยูนนานไม่ เตากานเมิ่งขับทูตเรา ฆ่าขุนนางเรา หากยังทำการปลอบขวัญแทนการลงโทษ หัวหน้าชนเผ่าอื่นคงต้องเลียนแบบ จึงต้องนำกำลังเข้าปราบปราม เชือดไก่ข่มขวัญวานร จะได้ไม่มีผู้คนกล้าเลียนแบบ นี่เรียกว่าฆ่าคนหนึ่งปราบปรามพื้นที่หนึ่ง”

มันพอกล่าวจบคำ ในพระตำหนักนิ่งเงียบงัน สายตาหลายสิบคู่

จับจ้องมองมันเป็นจุดเดียว หงอู่ฮ่องเต้พลันผงกพระเศียร ตรัสว่า “คำฆ่าคนหนึ่งปราบปรามพื้นที่หนึ่งอันประเสริฐ ให้ตอบเช่นนี้”

พลางหยิบพู่กันจุ่มหมึก ขีดเขียนลงบนหนังสือกราบทูล จากนั้นโยนทิ้งไปด้านข้าง ทรงหยิบหนังสือกราบทูลฉบับที่สองขึ้น ทอดพระเนตรแวบหนึ่งแล้วตรัสว่า “นี่เป็นหนังสือกราบทูลของขุนนางจือฝู่เมืองหนิงไห่ ระหว่างนี้ชาววอเหยินรุกล้ำน่านน้ำเราติดต่อกัน อี้เหวิน เจ้าเห็นควรตอบกลับไปอย่างไร?”

อี้เหวินไทจือน้อมกายกล่าวว่า “วิธีของผู้หลานคือเพิ่มป้อมค่ายจุดรักษาการณ์ ก่อนนี้ทุกหกสิบลี้สร้างป้อมค่ายหนึ่ง ทุกสามสิบลี้วางจุดรักษาการณ์หนึ่ง ออกจะเว้นห่างไป โจรวอโค่วจึงฉกฉวยช่องว่างเข้ามา รอจนทหารทางการไปถึง โจรร้ายก็ปล้นชิงสำเร็จ แล่นเรือหลบหนีไป ดังนั้นเปลี่ยนเป็นทุกสิบห้าลี้วางจุดรักษาการณ์หนึ่ง ทุกสามสิบลี้สร้างป้อมค่ายหนึ่ง เพิ่มความแน่นหนาถี่ยิบ มิให้โจรวอโค่วฉกฉวยได้”

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า “เพิ่มป้อมค่ายจุดรักษาการณ์ถือเป็นวิธีหนึ่ง แต่ก็ต้องเพิ่มทหารประจำการ เมื่อซ่อมสร้างป้อมค่ายชุบเลี้ยงไพร่พล มีค่าใช้จ่ายไม่เบา เงินส่วนนี้จะนำมาจากที่ใด?”

อี้เหวินไทจืองงงันวูบ ขบคิดแล้วกล่าว “ให้เพิ่มการจัดเก็บภาษีจากครอบครัวผู้มีอันจะกินทางชายฝั่งทะเล”

หงอู่ฮ่องเต้ทรงพระสรวลอย่างเย็นชาตรัสว่า “หากเพิ่มภาษี ราษฎรต้องตัดพ้อ สุดท้ายกลายเป็นโจร วิธีของเจ้านี้เรียกว่าไล่โจรวอโค่วทางประตูหน้า ปรากฏโจรผู้ร้ายเข้าทางประตูหลัง ขจัดเภทภัยหนึ่ง เพิ่มอีกเภทภัยหนึ่ง ไม่เห็นจะสูงส่งใด” พระองค์ทรงดำริแล้วหันไปทางเวี่ยจือหยาง ตรัสถามว่า “เด็กน้อย เจ้าคิดเห็นอย่างไร?”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ในความเห็นพรตผู้น้อย หากเพิ่มป้อมค่ายจุดรักษาการณ์ มิสู้ต่อเรือเพิ่มขึ้น”

หงอู่ฮ่องเต้ทรงลูบพระมัสสุ ตรัสถามว่า “เพราะเหตุใด?” เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ป้อมค่ายไม่มีชีวิต เรือมีชีวิต มีชีวิตเหนือกว่าไม่มีชีวิต นี่เป็นข้อแรก ข้อที่สอง ค่าต่อเรือย่อมเยากว่าสร้างป้อมค่ายเพิ่มไพร่พล สามราชวงศ์เรามีชายฝั่งทะเลนับหมื่นลี้ โจรวอโค่วโดยสารเรือมา แทรกตัวเข้ามาตามช่องโหว่ หากไพร่พลประจำป้อมค่ายไม่มีเรือ ก็ไม่อาจไล่กวดตามมิสู้ต่อเรือรบติดตั้งหน้าไม้ปืนใหญ่ ฝึกไพร่พลประจำป้อมค่ายเป็นทหารเรือ พอได้รับสัญญาณแจ้งเหตุ ก็แล่นเรือออกทะเล ปิดทางถอยของโจรวอโค่ว จากนั้นรุกทั้งทางบกและทางทะเล กวาดล้างโจรวอโค่วให้สิ้นซาก นานเข้าเหล่าศัตรูย่อมไม่กล้ามารุกราน”

หงอู่ฮ่องเต้แย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า “วิธีนี้น่าสนใจ เปรียบกับแผนแรกถือเป็นแผนชั้นกลาง ส่วนแผนชั้นเลิศ ข้าขอคิดดูก่อน” ความหมายนี้คือวิธีของอี้เหวินไทจือเป็นแผนชั้นเลว อี้เหวินไทจือถึงกับหน้าเขียวคล้ำ ถลึงมองเวี่ยจือหยางคราหนึ่ง

สีอิ่งเจินเห็นผิดท่า ส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า “ฝ่าบาท อาตมาคิดขอทูลลา”

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่าช้าก่อน ทรงหยิบหนังสือกราบทูลขึ้นมาอีกฉบับหนึ่ง ตรัสว่า “เรื่องนี้ตึงมือยิ่งกว่า ชาวมองโกลรุกล้ำเมืองต้าถง อี้เหวินให้กู่อ๋องเอี้ยนอ๋องเคลื่อนทัพสองทาง กู่อ๋องสู้ศึกด้านหน้า เอี้ยนอ๋องตลบหลัง นักพรตน้อยเจ้าคิดเห็นอย่างไร?”

เวี่ยจือหยางตอบว่า “พรตผู้น้อยไม่รู้หลักพิชัยสงคราม แต่ทราบว่าการศึกสงครามคับขันอันตราย มิสู้ชนะโดยมิต้องสู้รบ”

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสถามว่า “ชนะโดยมิต้องสู้รบอย่างไร?” เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “ให้ใช้อุบายเมืองว่าง”

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสถามรายละเอียด เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ให้เอี้ยนอ๋องกู่อ๋องรวมกำลังพลประกาศศักดายิ่งใหญ่ ทั้งปล่อยข่าวไปว่าฝ่าบาทจะเสด็จ

ขึ้นเหนือไปตรวจแถวทหาร ชาวมองโกลพอเห็นรี้พล ได้ยินข่าวลือ คงแตกตื่นจนอุจจาระปัสสาวะเรี่ยราด ลนลานหลบหนีไป...”

ไม่ทันกล่าวจบ หวงจือเฉินตวาดว่า “บังอาจ นี่เป็นสถานที่ใด เจ้ามีศักดิ์ฐานะใด กลับกล้ากล่าววาจาหยาบช้า เป็นที่ระคายโสตฝ่าบาท”

เวี่ยจือหยางบอกกล่าวจนลืมตน พอฟังต้องหน้าแดงฉานขึ้นมา หงอู่ฮ่องเต้ชิงโบกพระหัตถ์ตรัสว่า “มิใช่อุจจาระปัสสาวะราดหรอกหรือ ต่อให้เป็นฮ่องเต้ ก็ต้องถ่ายอุจจาระปัสสาวะ เต้าหลิง ข้าถามเจ้า เหตุใดสนับสนุนให้โจมตีเตากานเมิ่ง แต่ไม่สนับสนุนให้ปราบปรามชาวมองโกล?”

เวี่ยจือหยางตะกุกตะกักว่า “พรตผู้น้อยเห็นว่าชาวมองโกลร้ายกาจกว่าเตากานเมิ่ง”

หงอู่ฮ่องเต้ทรงงงงันวูบ จากนั้นทรงพระสรวลฮาฮาตรัสว่า “ร้ายกาจก็ไม่ลงมือหรือ ช่างเป็นวาจาทารก แต่ว่าคำ *‘การศึกสงครามคับขันอันตราย’* กลับมีเหตุผล ยอดขุนพลบางครั้งต้องแสดงความอ่อนแอ หากเอาแต่บุกตะลุยรุกคืบ ต้องพลาดท่าล้มเหลว” รับสั่งถึงตอนนี้ ตรัสถามว่า “เกาซวี ได้ยินหรือไม่?”

จูเกาซวีกำลังคิดฟุ้งซ่านวุ่นวาย พอฟังใจหายวาบ ขานรับว่า “ได้ยินแล้ว” หงอู่ฮ่องเต้ตรัสถามว่า “ได้ยินว่าอย่างไร?”

จูเกาซวีอึ้งไปวูบ หน้าผากมีหยาดเหงื่อผุดพราย ชายหนุ่มรูปร่างอ้วนที่ด้านข้างรีบยื่นหน้าเข้าไปกระซิบที่ข้างหู จูเกาซวีมีสีหน้ายินดี รีบกล่าวว่า “ใช่แล้ว ยอดขุนพลมีเวลาสับเนื้อ ขอ**แหยแหย** *(พระอัยกา)* วางใจ ผู้หลานมีเพลงดาบซ่ำซองชำนาญ พอฟันดาบลง อย่าว่าแต่เนื้อ แม้แต่กระดูกยังถูกสับออกมา”

พริบตานั้นคนในพระตำหนักมีสีหน้าประหลาดพิกล ความจริงคิดหัวร่อดังๆ แต่ก็กลัวถูกรับสั่งตำหนิ จึงข่มกลั้นไว้อย่างยากเย็น

หงอู่ฮ่องเต้มีพระพักตร์เป็นปรกติตรัสว่า “เกาเซ่อ เจ้าช่างเป็น

เกอเกอ *(พี่ชาย)* อันประเสริฐ กลับช่วยผู้น้องคดโกงต่อหน้าข้า"

ชายหนุ่มรูปร่างอ้วนนั้นเป็นพี่ชายของจูเกาซวี ทั้งเป็น**ซื่อจื่อ*** ของเอี้ยนอ๋องจูตี้นามจูเกาเช่อ จูเกาเช่อพอฟังถึงกับหน้าแดงจรดใบหู ก้มศีรษะกล่าวว่า "เกาเช่อทรยศเนรคุณ ขอฝ่าบาทลงโทษ"

หงอู่ฮ่องเต้ทอดพระเนตรมันแล้วรับสั่งว่า "พวกเจ้าสองพี่น้องสมเป็นบุตรชายของ**เหล่าซื่อ** *(อันดับสี่)* เกาซวีได้รับความอาจหาญของเหล่าซื่อ แต่วิธีการดื้อด้านไปบ้าง เกาเช่อได้รับสติปัญญาของเหล่าซื่อ แต่อ่อนแอเกินไป หากว่าทั้งสองประกบรวมกัน กลับถอดแบบจากเหล่าซื่อ ดังนั้นสองพี่น้องต้องรักใคร่ปรองดอง เสริมจุดเด่นชดเชยจุดด้อยของกันและกัน หากเหล่าซื่อไม่อยู่ พวกเจ้าจะได้เฝ้ารักษาชายแดนภาคเหนือให้กับข้า"

จูเกาเช่อ จูเกาซวีสองพี่น้องน้อมรับพระราชกระแส หงอู่ฮ่องเต้หันมาทางเวี่ยจือหยาง ตรัสถามว่า "เต้าหลิง เจ้าเรียนหนังสือมาหรือไม่?"

เวี่ยจือหยางตอบว่า "พรตผู้น้อยอ่านหนังสือไม่กี่เล่ม" หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า "เจ้าเป็นนักพรตมิใช่นักศึกษา พอรู้จักหนังสือก็พอ จะได้ไม่ถูกตำราผูกมัดไว้ เช่นนี้เถอะ ข้าแต่งตั้งเจ้าเป็นป้านตู๋วังตะวันออก หลังจากนี้ทุกสามวันเข้าวังตะวันออกมาเรียนหนังสือเป็นเพื่อนกับไท่ซุน"

พระราชกระแสนี้สะท้านทั่วพระตำหนัก สีอิ่งเจินรีบกล่าวว่า "ฝ่าบาท..." หงอู่ฮ่องเต้ชิงโบกพระหัตถ์ตรัสว่า "ข้าตัดสินใจแล้ว ไม่ต้องกล่าวมากความ อี้เหวิน..."

อี้เหวินไทจือขานรับว่า "ฝ่าบาทมีคำสั่งใด?" หงอู่ฮ่องเต้ทรงชี้ไปที่สีอิ่งเจิน ตรัสว่า "เรากับจมูกโคพบกันที่เมืองเหาโจว ร่วมเป็นร่วมตายกันมา นักพรตน้อยคล่องแคล่วปราดเปรียว สามารถชดเชยส่วนที่ขาดพร่องของเจ้า หากเจ้ารู้จักใช้สอย มันจะเป็นสีอิ่งเจินของเจ้า"

---

* คำเรียกบุตรชายที่สืบทอดตำแหน่ง

อี้เหวินไทจือไม่ทันตอบคำ หวงจือเฉินชิงกล่าวว่า "ฝ่าบาท มันเพียงเป็นนักพรตผู้หนึ่ง ไหนเลยเป็นเพื่อนอ่านหนังสือกับรัชทายาทได้..."

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสเสียงเย็นชาว่า "นักพรตแล้วจะเป็นไร ข้าเคยเป็นหลวงจีน มิใช่ขึ้นเป็นฮ่องเต้หรอกหรือ หลวงจีนสามารถเป็นฮ่องเต้ นักพรตไฉนไม่อาจเป็นเพื่อนอ่านหนังสือของไท่ซุน?"

หวงจือเฉินอับจนถ้อยคำ หงอู่ฮ่องเต้ไม่ทอดพระเนตรมันอีก หันไปรับสั่งต่อสีอิ่งเจินว่า "ในวังเข้มงวดกวดขัน ไม่เป็นอิสระเช่นภายนอก ท่านออกจากวังไปพักรักษาตัวก็ดี เดือนหน้าเป็นวันเกิดของข้า **สือชี** *(คนที่สิบเจ็ด)* คิดจัดการชุมนุมสังคีตศิลป์ ฉลองวันเกิดให้กับข้า เมื่อถึงเวลาอ๋องทั้งหลายจะเดินทางเข้านครหลวง นักดนตรีทั้งแผ่นดินก็ชุมนุมอยู่ที่นครหลวง ดังนั้นท่านอยู่ร่วมชมดูความครึกครื้นสนุกสนานด้วย"

สีอิ่งเจินได้แต่ผงกศีรษะรับ หงอู่ฮ่องเต้ทรงงานครึ่งวัน จึงอ่อนเปลี้ยเพลียแรง รับสั่งให้เลิกประชุม แล้วเสด็จกลับที่ประทับ

ฟ่งกงกงจัดเตรียมเกี้ยวรออยู่หน้าพระตำหนัก เวี่ยจือหยางประคองสีอิ่งเจินขึ้นเกี้ยว ขณะจะเข้าไป เหมยอินก็เข้ามากุมมือมันไว้ กล่าวแสดงความยินดี เวี่ยจือหยางรีบกล่าวว่า "**ฝู่หม่า** *(ท่านราชบุตรเขย)* หัวร่อเยาะแล้ว พรตผู้น้อยเป็นบรรพชิต ไหนเลยรับราชการได้?"

เหมยอินคิดกล่าวแต่แล้วกล้ำกลืนไว้ ลดสุ้มเสียงเบาลงกล่าวว่า "โอกาสหน้าเราจะเชิญท่านมาที่ตึกฝู่หม่าสักครา" กล่าวจบอำลาจากไป

เวี่ยจือหยางมุดเข้าเกี้ยว เห็นสีอิ่งเจินหลับตาลง คล้ายหลับใหลไป หลังจากนั่งเกี้ยวระยะทางหนึ่ง ไม่นานก็มาถึงอารามหยางหมิงกวน เวี่ยจือหยางมีเลศนัยอยู่ในใจ จึงประคองสีอิ่งเจินเข้าห้องหับ ขณะจะล่าถอยออกไป พลันได้ยินนักพรตชรากล่าวว่า "อย่าเพิ่งไป ปิดประตูลง"

เวี่ยจือหยางได้แต่ปิดประตูลง สีอิ่งเจินลืมตาขึ้นกล่าวว่า "เด็กน้อยหากทราบเช่นนี้แต่แรก เราคงไม่นำเจ้าเข้าวัง ตอนนี้เจ้ายิ่งถลำยิ่งลึก

มิเพียงไม่อาจสลัดหลุดจากหนี้รักกับเป่าฮุยกงจู่ ทั้งยังถูกม้วนเข้าสู่การแย่งชิงอำนาจ ตอนนี้สถานที่ที่วุ่นวายที่สุดคือวังตะวันออก ที่ยากรับใช้ที่สุดคืออี้เหวินไทจือ”

เวี่ยจือหยางกล่าวเสียงละห้อยว่า “ข้าพเจ้ายังมีวิธีใด หากไม่รับปากคงต้องถูกฟาดโบยรอบหนึ่ง”

สีอิ่งเจินกวาดมองมันแวบหนึ่งกล่าวว่า “หากเปลี่ยนเป็นเรา คงยินยอมถูกฟาดโบย ดีกว่าเข้าวังตะวันออกแล้วศีรษะถูกปลิดปลง”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ในความเห็นข้าพเจ้า **ไท่ซุน** *(ราชนัดดา)* หาใช่คนดุร้ายไม่”

“ไท่ซุนยังพอทำเนา แต่ตำแหน่งของจูหยวนจางยากรับได้ หลายปีมานี้เกิดคดีของเหลียงซือฉิน หลี่สั้งจ่าง หูเหว่ยหยง และหลันอี้ มีขุนนางใหญ่น้อยตกตายไปหลายหมื่นคน เรายึดหลักของผู้บำเพ็ญพรต หนึ่งนั้นไม่ยุ่งเกี่ยวกับการแย่งชิงอำนาจ สองไม่คบหาขุนนางเชื้อพระวงศ์ ค่อยประคองตัวมีชีวิตถึงบัดนี้ เด็กน้อยเจ้าฉลาดหลักแหลม แต่ขาดความสุขุมรอบคอบ พาตัวเข้าสู่แวดวงความผิดถูก แล้วนี่จะทำอย่างไร?”

เวี่ยจือหยางครุ่นคิด สีเต้าเจี้ยงยามปรกติโอ่อ่าผ่าเผย เหตุใดพอเผชิญกับหงอู่ฮ่องเต้ ก็กลายเป็นหวาดหวั่นขลาดเขลา จึงหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า “จูหยวนจางมิใช่รู้จักดูผู้คนหรอกหรือ พระองค์ให้ข้าพเจ้าเป็นป้านตู๋ของไท่ซุน แสดงว่าพระองค์มีสายตาแหลมคม”

สีอิ่งเจินแค่นหัวร่อกล่าวว่า “อย่าได้เข้าใจว่าเราไม่ล่วงรู้จิตใจเจ้า เจ้าคาดคิดว่าเมื่อเข้าสู่วังตะวันออก จะถือโอกาสพบกับเป่าฮุยกงจู่ใช่หรือไม่?”

เวี่ยจือหยางถูกเปิดโปงความในใจ ต้องหน้าร้อนผะผ่าว สีอิ่งเจินกล่าวอีกว่า “จูหยวนจางดูออกว่าเจ้าชาญฉลาด แต่ความชาญฉลาดอันน้อยนิดนี้ ยังไม่อาจรับตำแหน่งป้านตู๋วังตะวันออก ไท่ซุนเชื่อฟังบัณฑิตนักศึกษา มีนิสัยอ่อนแอ ไม่ถนัดจัดเจนการสู้รบ จูหยวนจางรู้ตัวว่ามีเวลา

ไม่มากนัก จึงอบรมสั่งสอนไท่ซุนต่อหน้าผู้คน ออกจะสุดโต่งไป พระองค์มีประสบการณ์เหนือกว่าไท่ซุน เป็นเรื่องแน่นอนอยู่แล้ว แต่เจ้าอวดฉลาดเสนอวิธีการข่มไท่ซุน ฉีกหน้าของไท่ซุน ราชนัดดาอื่นเห็นเช่นนั้น ในใจต้องนึกดูแคลน จูหยวนจางหยิบยกหนังสือกราบทูลสามฉบับ ความจริงต้องการให้เจ้าตอบผิดพลาด จะได้ลงโทษเจ้า เสริมศักดาของไทจือ แต่ว่าเจ้าโชคดีเกินไป ตอบได้ไม่ผิดพลาด จูหยวนจางพานส่งเจ้าเข้าวังตะวันออก เมื่อเจ้ากลายเป็นคนของไท่ซุน ความชาญฉลาดของเจ้าเท่ากับเป็นความชาญฉลาดของไท่ซุน เฮอะ หวงจือเฉินหัวโบราณคร่ำครึ ไหนเลยล่วงรู้เหตุผลเหล่านี้?"

เวี่ยจือหยางรับฟังจนหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา ฮ่องเต้ชรากลับทรงคิดอ่านวางแผนเช่นนี้ ตนเองกลับกล่าวเพ้อเจ้อเหลวไหล เท่ากับเดินเฉียดผ่านประตูนรกรอบหนึ่ง นึกถึงตอนนี้ต้องกล่าวว่า "ข้าพเจ้าล่วงเกินไท่ซุนเมื่อเข้าสู่วังตะวันออก มันจะสร้างความลำบากแก่ข้าพเจ้าหรือไม่?"

สีอิ่งเจินกล่าวว่า "ไท่ซุนมีใจกว้างยอมรับผู้คน กลับไม่ต้องหวั่นวิตกกลัวแต่จูหยวนจางหาเหตุสร้างความวุ่นวายแก่เจ้า จึงเป็นปัญหาใหญ่หลวง"

เวี่ยจือหยางรับฟังจนอกสั่นขวัญแขวน จากนั้นครุ่นคิด เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ ขบคิดมากความก็เปล่าประโยชน์ ดังนั้นยิ้มออกมา

สีอิ่งเจินเห็นมันปราศจากความหวาดหวั่น ทราบว่ามันอายุเยาว์หลงลำพอง ไม่รับฟังคำเตือนของตน ได้แต่สั่นศีรษะกล่าวว่า "เรื่องเหล่านี้อย่าเพิ่งเอ่ยถึง เจ้าโคจรพลังย้อนทวน ควรนึกหาวิธีคลี่คลาย นึกไปนึกมา อาจมีแต่วิชาสลับหยินเปลี่ยนหยางจึงคลี่คลายได้ เจ้ามีการคบหากับพระมารดรดินซิวเทา ลองติดต่อผ่านนาง ขอเข้าพบเหลียงซือฉิน" พลางล้วงไข่มุกหยกขาวออกมา กล่าวว่า "ไข่มุกนี้เป็นเหลียงซือฉินมอบให้ เจ้าพอพบกับมัน หากไม่สะดวกราบรื่น ก็แสดงไข่มุกออกมา คนผู้นี้มีนิสัยประหลาดพิกล แต่ถือคุณธรรมน้ำใจ พบเห็นวัตถุคิดถึงผู้คน ต้องไม่เห็นการตายโดย

ไม่ช่วยเหลือ"

เวี่ยจือหยางรับไข่มุกมา อำลาสีอิ่งเจินกลับมาที่ห้อง ล้วงหยิบกระบี่วชิระ ขลุ่ยเขียวศูนยตาออกมา แล้วไปยังหลังเขา เป่าบทเพลงเทพคีตาหมุนรอบออกมา ก่อนเดินทางเข้าวัง มันทิ้งเฟยเซวียอยู่ที่ภูเขาเจียงซานหลายวันนี้เฟยเซวียจับกระต่ายล่าสุนัขจิ้งจอก กินอิ่มหมีพีมัน พอได้ยินเสียงขลุ่ยเรียกหา ก็บินตัดผ่านดงไม้ออกมา เกาะอยู่บนหัวไหล่ผู้เป็นนาย

เวี่ยจือหยางกลับมาที่แม่น้ำฉินไหว เสาะหาร้านเสื้อผ้าสำเร็จรูป ถอดชุดพรตออก เปลี่ยนเป็นสวมชุดแพรต่วนสีเขียว ใส่รองเท้าพื้นดำคู่หนึ่ง กลางหลังสะพายกระบี่วชิรตัดหยก ศีรษะใส่หมวกดำ หว่างเอวคาดสายคาดสีเขียวเข้มฝังหยก ด้านซ้ายแขวนหยกประดับที่เวี่ยเส้าฟงทิ้งให้ไว้ ด้านขวาเสียบขลุ่ยเขียวศูนยตาที่จูเหว่ยกำนัลให้ เมื่อส่องดูกับกระจก พบว่าหล่อเหลาราวเทพบุตรจุติมา

ครั้นแล้วพกพานกเหยี่ยวเข้าเมือง มันแต่งกายเลิศหรู สะพายกระบี่โบราณ นกเหยี่ยวมีลักษณะองอาจ เมื่อเดินบนท้องถนน จึงดึงดูดสายตาผู้คน ไม่นานมาถึงทะเลสาบเสียนอู่ สอบถามที่ตั้งของเหลาเซียนชิว พอเดินไปหลายร้อยก้าว มองแต่ไกลเห็นเหลาสุราตั้งตระหง่าน มีทั้งสิ้นสองชั้น ดูไปโอ่อ่าภูมิฐานยิ่ง

ขณะจะขึ้นเหลาไป พลันได้ยินเสียงขิมหูฉินดังมาแต่ไกล สุ้มเสียงอ้อยส้อยละห้อยหวน เวี่ยจือหยางเป็นผู้รู้ดนตรีการ รู้สึกว่าเสียงขิมเสนาะน่าฟัง ท่วงทำนองแปลกหู ต้องหยุดเท้ายืนฟัง มิคาดฟังอยู่ครู่หนึ่ง นึกถึงเรื่องราวหนหลัง ตนเองกำพร้าบิดามารดา มีชีวิตที่แร้นแค้น ครั้นพอเติบใหญ่ บิดาบุญธรรมก็ประสบภัย เป็นเหตุให้ไร้บ้านช่องให้คืนกลับ ได้แต่ร่อนเร่ในยุทธจักร ตอนนี้หญิงคนรักกำลังจะตบแต่งกับชายอื่น ตนเองเป็นลูกผู้ชายชาตรีกลับไม่อาจทำอย่างไรได้

มันยิ่งครุ่นคิดยิ่งลำบากใจ น้ำตาเอ่อคลอหน่วยขึ้นมา พอเหลียว

หน้ามอง เห็นบนถนนยาวปรากฏชายชราผู้หนึ่งเดินมา คนสวมเสื้อฝ้ายสีขาว ศีรษะโพกผ้า ใบหน้าซูบเซียว รูปลักษณ์พื้นเพธรรมดา มือซ้ายถือขิม มือขวาถือคันชัก สองตามองท้องฟ้า คล้ายไม่เห็นผู้คน ประดุจเรือน้อยแล่นทวนกระแสอยู่กลางทะเลมนุษย์

เนื่องด้วยเสียงขิมหูฉินเศร้าโศกเกินไป ชายชราพอเดินผ่าน ไม่ว่าพ่อค้า นักศึกษา หรือกรรมกรคนแบกหามคล้ายสูญเสียบิดามารดา มีสีหน้าเศร้าโศก บางคนถึงกับสะอึกสะอื้นออกมา

เวี่ยจือหยางรับฟังจนครุ่นคิด *'**อี้ฟู่** (บิดาบุญธรรม) เคยบอกว่า ที่สุดของเสียงดนตรีคือความโศกศัลย์ ในชีวิตของเราเท่าที่เคยพบพานมา คงมีแต่ชายชราผู้นี้รับคำ "เศร้าโศกอาดูร" ได้'*

ชายชราเดินถึงหน้าเหลาเซียนชิว ก็หยุดเท้าลง หันหน้าหาทะเลสาบ เลื่อนคันชักไปมา เสียงขิมยิ่งโศกเศร้า เวี่ยจือหยางรับฟังอยู่ด้านข้าง กลับลืมเลือนเจตนาการมาไป

พลันปรากฏผู้รับใช้สองคนโถมออกมา หนึ่งในสองชี้หน้าชายชราด่าทอว่า "สุนัขเฒ่าไสหัวไปด้านข้าง บรรเลงท่วงทำนองราวกับอยู่ในพิธีศพเช่นนี้ ผู้อื่นจะค้าขายอันใด?" พลางม้วนแขนเสื้อขึ้นคิดลงไม้ลงมือ

เวี่ยจือหยางเห็นชายชราอ่อนแอไร้เรี่ยวแรง เกรงว่าถูกชนชาวโลกข่มเหงรังแก จึงขวางกันผู้รับใช้ไว้ ร้องว่า "เจ้าด่าผู้ใด **เหล่าเซียนเซิง** *(ท่านผู้สูงอายุ)* ท่านนี้เป็นแขกของเรา"

ผู้รับใช้เห็นมันแต่งกายภูมิฐาน รีบน้อมเอวลงยิ้มประจบกล่าวว่า "คุณชายโปรดให้อภัย เฒ่าชราสีคันชักเศร้าโศก สร้างความไม่พอใจแก่ลูกค้าบนเหลา"

ยามนั้นชายชราสีคันชักจบ จึงหยุดชะงักลง เวี่ยจือหยางถือโอกาสเดินเข้าไป ยิ้มพลางกล่าวว่า "เหล่าเซียนเซิงสีขิมหูฉินได้ดียิ่ง ไม่ทราบยอมให้เกียรติขึ้นเหลาไปดื่มสุราสักจอกหรือไม่?"

ชายชรานั้นกวาดมองเวี่ยจือหยางแวบหนึ่ง ผงกศีรษะกล่าวว่า “หากไม่รับถือว่าไม่ให้เกียรติแล้ว” เวี่ยจือหยางยินดียิ่ง ขึ้นเหลาเซียนชิว เลือกโต๊ะติดหน้าต่างนั่งลง

ผู้รับใช้เข้ามาต้อนรับ เวี่ยจือหยางถามว่า “ขอถามเถ้าแก่เหลาท่านแซ่อะไร?” ผู้รับใช้งงงันวูบจึงกล่าว “แซ่ฟาง” เวี่ยจือหยางถามอีกว่า “อยู่ที่เหลาหรือไม่?” ผู้รับใช้ตอบว่า “อยู่บนเหลาพอดี”

เวี่ยจือหยางล้วงมือไปในแขนเสื้อ ล้วงหยิบแมวดินเหนียวที่ชิวเทามอบให้ออกมาวางลงบนโต๊ะ ผู้รับใช้พอพบเห็นแมวดินเหนียว ก็หน้าแปรเปลี่ยนไป หมุนตัววิ่งลงจากเหลา ไม่นานให้หลังก็ปรากฏชายกลางคนผู้หนึ่งรีบรุดขึ้นเหลา มันมองดูแมวดินเหนียว ยิ้มพลางกล่าวว่า “ผู้น้อยฟางเส้าเจี๋ย เป็นเถ้าแก่เหลาแห่งนี้ เพียงไม่ทราบว่าคุณชายได้แมวตัวนี้จากที่ใด?”

เวี่ยจือหยางตอบว่า “เป็น**เหล่าไท่ไท่** *(คำเรียกสตรีชรา)* ท่านหนึ่งมอบให้ นางบอกว่าหากต้องการหานาง ให้ถือสิ่งนี้มาหาเถ้าแก่ฟาง”

เถ้าแก่ฟางกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “กล่าวประเสริฐ ตอนนี้คนผู้นั้นไม่อยู่ เราจะส่งคนไปเชื้อเชิญ ท่านทั้งสองรอสักครู่ รับสุราอาหารก่อน”

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “รบกวนแล้ว ที่นี้มีอาหารเลิศรส สุราเก่าเก็บใด ขอให้ยกมา” เถ้าแก่ฟางรับคำล่าถอยไป ไม่นานผู้รับใช้ก็ยกหมูเห็ดเป็ดไก่ อาหารเลิศรสหลายอย่าง ยังมีสุราธิดาแดงเก่าเก็บป้านหนึ่ง”

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางยกถ้วยคารวะสุราต่อชายชรา ชายชราก็ไม่ปฏิเสธ ดื่มสุราหมดจด มันมีลักษณะซูบเซียว แต่ยามยกมือวางเท้า กอปรด้วยบุคลิกภาพประการหนึ่ง คล้ายยอดคนที่ถูกโลกลืม บนเหลาสุราคงมีแต่มันเพียงลำพัง

เวี่ยจือหยางมองดูขิมหูฉินตัวนั้น ยิ้มพลางกล่าวว่า “เหล่าเซียนเซิง

ขอถามนามอันสูงส่ง” ชายชรานั้นกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “เราลั่วหวี่**เซิง*** ลั่วที่แปลว่าโรยรา หวี่ที่หมายถึงขนนก”

เวี่ยจือหยางทราบว่านามนี้ย่อมเป็นชื่อปลอม ลั่วหวี่มิใช่หมายถึงขนหลุดร่วงหรอกหรือ มีคำกล่าวว่าหงสาขนหลุดร่วงยังมิสู้กับไก่ ดูจากบุคลิกภาพของชายชรา หรือว่าก่อนหน้านี้เป็นคนบุญหนักศักดิ์ใหญ่ ตอนนี้ตกระกำลำบาก ได้แต่สีคันชักหาเลี้ยงชีพ นึกถึงตอนนี้บังเกิดความสะท้อนใจ กล่าวว่า “**ลั่วหวี่เซียนเซิง** *(ท่านลั่วหวี่)* สีคันชักได้น่าฟังยิ่ง แต่บทเพลงนี้กลับไม่เคยได้ยินมาก่อน ไม่ทราบว่ามาจากบันทึกทำนองเพลงใด?”

ลั่วหวี่เซิงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “กล่าวไปเป็นที่หัวร่อเยาะแล้ว บทเพลงไม่มีที่มา เป็นเราแต่งขึ้นเอง ใช้ชื่อว่าที่สุดคืนสู่ดิน”

เวี่ยจือหยางงงงันวูบจึงกล่าว “เพลงที่สุดคืนสู่ดิน? ทำนองเพลงดียิ่ง แต่ชื่อเพลงออกจะรันทดหดหู่ไป”

ลั่วหวี่เซิงกล่าวว่า “ไม่ว่าคุณูปการใด สุดท้ายล้วนแต่คืนสู่ดิน” พลางหยิบขิมหูฉินขึ้น สีคันชักร้องขับขานเป็นบทเพลง เอ่ยถึงโฉมสะคราญล่มเมืองสะอื้นไห้ แผ่นดินอู๋อ๋องใต้อาทิตย์สนธยา ตำหนักเวี่ยอ๋องรกร้างว่างเปล่า เหง้าบัวลอยเกลื่อนทั่วทะเลสาบ

ชายชราสุ้มเสียงแหบพร่า เนื้อร้องยิ่งโศกซึ้งตรึงตรา เวี่ยจือหยางรับฟังจนขวางขลุ่ยหยก เป่าเพลงที่สุดคืนสู่ดินออกมา

มันได้ยินบทเพลงนี้เพียงครั้งเดียว แต่ผ่านหูไม่ลืมเลือน เป่าได้ไม่ผิดเพี้ยน แม้ไม่เศร้าโศกเท่าขิมหูฉิน แต่ยังอ้อยส้อยกว่า ลั่วหวี่เซิงพอฟังดวงตาทอแววตื่นเต้นสงสัย พลันดึงคันชักสอดรับคล้อยตาม

เสียงขลุ่ยสดใสเสนาะ เสียงขิมหูฉินแหบพร่ามิรู้หาย รอจนบรรเลงจบเพลง เวี่ยจือหยางรู้สึกใบหน้าเย็นเฉียบ พอยกมือปาดเช็ด ก็สัมผัส

---

* คำเซิงเป็นคำเรียกบัณฑิตนักศึกษา

ถูกรอยน้ำตา ต้องวางขลุ่ยลง กล่าวด้วยความละอายว่า “เหล่าเซียนเซิงผู้เยาว์เสียกิริยาแล้ว”

ลั่วหวี่เซิงกวาดมองมันแวบหนึ่งกล่าวว่า “ท่านอายุยังเยาว์ กลับมีความในใจมากหลาย ถลำลงสู่ห้วงรัก สุดที่จะห้ามใจ”

มันกล่าวเปิดโปงความในใจเวี่ยจือหยาง สร้างความอึดอัดกลัดกลุ้มแก่เวี่ยจือหยาง ปากกล่าวโต้แย้งว่า “เหล่าเซียนเซิงก็มีความในใจ นึกเศร้าต่อทางโลก วิตกทุกข์ร้อนเกินเหตุ”

ลั่วหวี่เซิงทวนคำวิตกทุกข์ร้อนเกินเหตุ พลันยกถ้วยสุราขึ้น กล่าวว่า “เห็นแก่คำชี้ขาดนี้ เราคารวะท่านจอกหนึ่ง”

เวี่ยจือหยางหัวร่อพลางยกถ้วยสุราดื่มรวดเดียวหมดสิ้น พลางคีบเนื้อไก่ชิ้นหนึ่ง โยนให้กับเฟยเซวีย เฟยเซวียกลืนกินลงไป เชิดหัวขึ้นอย่างอาจหาญ ลั่วหวี่เซิงมองดูไห่ตงชิงตัวนี้ พลันกล่าวว่า “ประหลาดแท้ เหยี่ยวฟ้าของชนเผ่านีเจินยังตกทอดมาหรือ?”

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “เหยี่ยวฟ้าของชนเผ่านีเจิน? ท่านหมายถึงนกไห่ตงชิงตัวนี้หรือ?”

ลั่วหวี่เซิงกล่าวว่า “นกไห่ตงชิงตัวนี้มิใช่นกธรรมดา ลักษณะที่แข็งแรง ท่วงท่าที่องอาจ คล้ายกับนกเหยี่ยวประจำชาติของประเทศไต้กิม เมื่อครั้งกระโน้น ชาว**ไต้กิม*** อาศัยนกชนิดนี้ตั้งประเทศ เมื่อไต้กิมล่มสลาย เหยี่ยวฟ้านีเจินก็สูญพันธุ์ไป”

เวี่ยจือหยางต้องการทราบที่มาของเฟยเซวียจึงถามไถ่รายละเอียด ลั่วหวี่เซิงกล่าวว่า “นับแต่โบราณกาลมา ไห่ตงชิงแบ่งเป็นห้าประเภท ประเภทที่หนึ่งเป็นกรงเล็บหยก ประเภทที่สองขนนกเพลิง ประเภทที่สามตามรกต ประเภทที่สี่ดอกต้นอ้อ ประเภทที่ห้าสิบสามเหลือง แต่มีไห่ตงชิงชนิดหนึ่งไม่จัดอยู่ในห้าประเภทนี้ นั่นคือเหยี่ยวฟ้าของนีเจิน หาก

---

* คำนี้ออกเสียงเป็นจีนแต้จิ๋ว

บอกว่าไห่ตงชิงเป็นพญาเหยี่ยว อย่างนั้นเหยี่ยวฟ้าถือเป็นเทพแห่งปักษา ตามคำเล่าขานของชนเผ่านีเจิน เหยี่ยวฟ้ามีต้นกำเนิดจาก**เป่ยไห่*** เกิดจากการผสมพันธุ์ระหว่างอินทรีขาวพันธุ์พิเศษกับไห่ตงชิงกรงเล็บหยก มีขนาดใหญ่กว่าไห่ตงชิงทั่วไป ทั้งรวดเร็วดุร้ายกว่ามากนัก สามารถจู่โจมนกอินทรี ตะปบพยัคฆ์เสือดาว พิชิตไปโดยไร้ผู้ต่อต้าน

"หลังจากที่มีการพบเห็นเหยี่ยวฟ้า ชนเผ่านีเจินไม่ได้เปิดเผยออกไป ร้อยกว่าปีนี้น้อยคนที่ล่วงรู้ แต่ในโลกไม่มีความลับอยู่แล้ว ต่อมากษัตริย์เทียนจั่วตี้แห่งแคว้นเหลียวพอทราบข่าว จึงแต่งทูตมาทวงถามหัวหน้าชนเผ่านีเจินอ้วงง้วนอากุกตะ อ้วงง้วนอากุกตะเพื่อรักษาเหยี่ยวฟ้าไว้ เสนอว่าจะจิ้มก้องโสมหมื่นต้นให้ แต่ถูกทูตตัวแทนปฏิเสธ จึงเสนอยกม้าพ่วงพีให้พันตัว ทูตตัวแทนยังไม่ยอมรับ อ้วงง้วนอากุกตะได้แต่เสนอสาวงามร้อยนางให้ รวมทั้งภรรยาแรกวิวาห์ของมันด้วย

"ทูตตัวแทนไม่กล้าตัดสินใจ จึงกลับไปกราบทูลเทียนจั่วตี้ เทียนจั่วตี้กลับบอกว่าต่อให้หญิงสาวนีเจินหมื่นนางก็ไม่เทียบเท่าเหยี่ยวฟ้าหนึ่งตัว อ้วงง้วนอากุกตะบันดาลโทสะ พาลฆ่าทูตตัวแทน ประกาศแข็งข้อต่อแคว้นเหลียว ปรากฏว่ารบทุกครั้งชนะทุกครา กลับอาศัยทัพม้าหนึ่งพันล้างแค้นเหลียว ทั้งยังล้างซ้องเหนือ หากมิใช่พึ่งพางักฮุย แม้แต่แผ่นดินซ้องใต้ก็ไม่อาจรักษาไว้ นับแต่นั้นเป็นต้นมา ชนเผ่านีเจินเข้าใจว่าโชคชะตาของได้กิมได้จากเหยี่ยวฟ้า เพื่อเป็นการระลึกถึงกิมไท่โจ้วอ้วงง้วนอากุกตะ เหยี่ยวตัวนี้พลอยตั้งชื่อเป็นเหยี่ยวอากุกตะ หลังจากที่ได้กิมตั้งประเทศ เหยี่ยวฟ้าก็ถูกเลี้ยงดูอยู่ในวัง เปรียบประดุจพระราชลัญจกรหยกของชาวฮั่น หากมิใช่ราชนิกุล ยากจะเห็นเหยี่ยวตัวนี้ได้

"ต่อมาชนเผ่ามองโกลเติบโตแข็งกล้า เจ็งกิสข่านตีเมืองตงตูของประเทศได้กิมแตก กษัตริย์ได้กิมก็นำเหยี่ยวฟ้าหลบหนีมายังเมืองไคฟง

---

* ปัจจุบันเป็นทะเลสาบไบคาน

เมื่อเมืองไคฟงถูกตีแตก กษัตริย์ไต้กิมจึงนำเหยี่ยวฟ้ามายังเขตไช่โจว ต่อมาซ้องใต้กับมองโกลโหมตีเขตไช่โจว กษัตริย์ไต้กิมอับจนหนทาง จึงฆ่าเหยี่ยวฟ้า แล้วค่อยผูกคอตาย การศึกครั้งนั้นทัพซ้องยึดเขตไช่โจวได้ก่อน วอเคอไตแห่งมองโกลจึงระแวงสงสัยว่าเหยี่ยวฟ้าตกเป็นของชาวซ้อง จึงใช้เป็นข้ออ้างโจมตีซ้องใต้"

เล่าถึงตอนนี้ ต้องทอดถอนใจยาวออกมา เวี่ยจือหยางรับฟังอย่างจดจ่อ จึงกล่าว "เหล่าเซียนเซิง ที่ท่านกล่าวมาเป็นความจริงหรือ?"

ลั่วหวี่เซิงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "จริงแล้วจะเป็นไร เท็จแล้วจะเป็นไร เหยี่ยวฟ้าก็ดี เหยี่ยวดินก็ช่าง ผ่านไปอีกสิบปี คงเหลือแต่กระดูกขาวกองหนึ่ง" พลันดื่มสุรารวดเดียวหมดสิ้น ผุดลุกขึ้นกล่าวว่า "ได้รับการเลี้ยงดูขออำลาในลักษณะนี้"

เวี่ยจือหยางอดถามมิได้ว่า "เหล่าเซียนเซิงท่านก็มาเข้าร่วมงานชุมนุมสังคีตศิลป์หรือ?"

ลั่วหวี่เซิงไม่ตอบคำ ถือขิมหูฉินลงจากเหลา คนจากไปไกลแล้ว หากยังแว่วเสียงเพลงที่สุดคืนสู่ดินดังมา

เวี่ยจือหยางบังเกิดความเลื่อนลอย เหลียวดูเฟยเซวีย ครุ่นคิดว่าหากมันเป็นเหยี่ยวฟ้าของชนเผ่านีเจินจริง เหตุใดจึงอยู่ที่เกาะไร้เทียมทาน ตอนที่ซื่ออิ่นเสินถึงแก่กรรม ชนเผ่านีเจินยังไม่ตั้งประเทศ อย่างนั้นเป็นชนเผ่านีเจินได้เหยี่ยวฟ้าจากตระกูลซื่อ หรือว่าทายาทตระกูลซื่อได้จากชนเผ่านีเจิน ความลับนี้ไม่อาจพิสูจน์ยืนยัน แต่หากคำกล่าวของลั่วหวี่เซิงเป็นความจริง สายพันธุ์ของเหยี่ยวฟ้าสูญสิ้นไปจากโลกนี้ ได้แต่ถือว่าเฟยเซวียเป็นนกเหยี่ยวไร้เทียมทานบนเกาะไร้เทียมทาน

นึกถึงตอนนี้ เวี่ยจือหยางต้องยื่นมือออกลูบคลำขนของเฟยเซวีย เฟยเซวียหลุบปีกก้มหัวลงอย่างเชื่องเชื่อ สร้างความเวทนาแก่เวี่ยจือหยางกว่าเดิม ครุ่นคิดขึ้น *'หากเฟยเซวียไม่มีสายพันธุ์เดียวกัน มันจะสืบพันธุ์*

ได้อย่างไร หรือจะอยู่โดดเดี่ยวจนแก่เฒ่า โอ หากจูเหว่ยแต่งออกไป เราคงไม่คิดตบแต่งอีก อย่างนั้นเหยี่ยวโดดเดี่ยวกับชายโฉดจะจับคู่กัน น่าเสียดายนกเหยี่ยวมีอายุเพียงสิบปี สิบปีให้หลังจะมีผู้ใดอยู่เป็นเพื่อนเรา?'

นึกถึงตอนนี้ บนทะเลสาบปรากฏเรือน้อยลำหนึ่งแล่นมา เจ้าของเรือสวมหมวกเล้ยใส่เสื้อหญ้าหนวดมังกร พายทั้งสองตวัดขึ้นลง กรีดผ่านผิวทะเลสาบ มุ่งหน้ามายังเหลาเชียนชิว

ไม่นานให้หลัง เถ้าแก่ฟางรีบรุดขึ้นเหลา กล่าวว่า "คุณชาย คนมาแล้ว" เวี่ยจือหยางผุดลุกขึ้นลงจากเหลา ติดตามเถ้าแก่ฟางถึงริมทะเลสาบ เห็นเรือน้อยจอดเทียบฝั่ง เจ้าของเรือก้มศีรษะต่ำ เถ้าแก่ฟางกล่าวว่า "ขอเชิญลงเรือ"

เวี่ยจือหยางกระโดดลงเรือ เจ้าของเรือก็ค้ำถ่อ นำเรือออกจากฝั่ง จากนั้นจ้วงพายไปยังเบื้องหน้า เวี่ยจือหยางอดถามมิได้ว่า "เจ้าของเรือ นี่จะไปยังที่ใด?"

เจ้าของเรือตอบว่า "เก๋งน้ำหญ้าหอม" สุ้มเสียงเจื้อยแจ้ว กลับเป็นเสียงของสตรี เวี่ยจือหยางใจหายวาบเพ่งตามอง เจ้าของเรือก็เงยหน้าขึ้น เผยเห็นใบหน้ากลมป้อม ขนคิ้วเรียวโค้ง ดวงตาสุกใส ปากจิ้มลิ้มเชิดรั้นขึ้น แฝงความงดงามไร้เดียงสา

เวี่ยจือหยางอุทานดังอากล่าวว่า "ท่านเป็นสตรี" หญิงสาวนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า "ท่านมีสายตาไม่เลว"

เวี่ยจือหยางฟังออกว่านางกล่าวด้วยน้ำเสียงประชดแดกดัน จึงกล่าว "ลักษณะการแต่งกายของแม่นางนี้ ทำให้นึกถึงเหตุการณ์ใน**เทศกาลตวนอู่***"

หญิงสาวนั้นยิ้มพลางถามว่า "แข่งเรือมังกรหรือ?" เวี่ยจือหยางหัวร่อดังๆ กล่าวว่า "ไม่ถูกต้อง เป็นรับประทานขนมจ้าง เปลือกนอกไม่

---

* จันทรคติขึ้นห้าค่ำเดือนห้า

น่าดู พอแก้ใบบัวออก ข้างในเป็นหยกขาวหอมกรุ่น..."

ไม่ทันขาดคำ หญิงสาวนั้นก็ถลึงตาใส่กล่าวว่า "ท่านว่าอะไร ผู้ใดเป็นขนมจ้าง ท่านกล้าถอดเสื้อผ้าข้าพเจ้าออกหรือ?"

เวี่ยจือหยางรู้สึกตัวว่าพลั้งปากไป รีบกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเพียงแค่สมมติ แม่นางเข้าใจผิดแล้ว"

หญิงสาวนั้นถลึงตาใส่กล่าวว่า "ท่านผู้นี้พูดจาเล่นลิ้น ไม่คล้ายเป็นคนดี หากมิใช่เห็นแก่หน้าพระมารดรดิน ข้าพเจ้าจะใช้พายฟาดหวดท่านลงน้ำไปเป็นอาหารปูปลา"

เวี่ยจือหยางได้แต่ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "ตกลง ข้าพเจ้าจะปิดปากลง ไม่พูดแม้สักคำเดียว"

หญิงสาวนั้นแค่นเสียงเบาๆ ทางหนึ่งจ้วงพาย ทางหนึ่งมองดูเฟยเซวีย อดถามมิได้ว่า "เหยี่ยวตัวนี้เป็นของท่านหรือ ช่างงามสง่านัก"

เวี่ยจือหยางเพ่งตาสำรวม ไม่เอ่ยปากกล่าววาจา หญิงสาวนั้นร้องนี่ กล่าวว่า "ข้าพเจ้ากำลังถามท่าน"

เวี่ยจือหยางชี้มือมาที่ปากตนเอง พลางสั่นศีรษะ หญิงสาวนั้นทั้งขุ่นเคืองทั้งขบขัน กล่าวว่า "เอาเถอะ ข้าพเจ้าอนุญาตให้ท่านกล่าววาจา"

เวี่ยจือหยางลูบคลำขนบนลำตัวของเฟยเซวีย ตอบคำถามของนางว่า "ใช่แล้ว มันเป็นพี่น้องของข้าพเจ้า"

หญิงสาวนั้นกล่าวด้วยความเลื่อมใสว่า "ข้าพเจ้าสามารถลูบคลำดูหรือไม่?"

เวี่ยจือหยางกล่าวเป็นเชิงยิ้มไม่เชิงยิ้มว่า "ท่านมีกำลังขวัญลองลูบคลำดู" หญิงสาวนั้นพอฟังบังเกิดความคิดเอาชนะ วางพายไม้ลง ยื่นมือเข้ามา เวี่ยจือหยางลอบยกมือทำท่า หญิงสาวนั้นไม่ทันลูบถูก เฟยเซวียก็ยื่นหัวออก จิกใส่ดุจสายฟ้า

หญิงสาวนั้นรีบหดมือกลับ แต่ก็ไม่ทันการณ์ รู้สึกว่าจะงอยปาก

เหยี่ยวกรีดผ่านหลังมือไปเบาๆ ถึงกับขนลุกชี้ชัน ตลอดทั้งร่างแข็งทื่อ ใบหน้าขาวซีดไร้สีเลือด พลันเห็นเวี่ยจือหยางซ่อนรอยยิ้มไว้ ถึงกับทั้งร้อนรุ่มทั้งขุ่นเคือง หยิบฉวยพายไม้หมายหวดใส่ แต่เห็นเวี่ยจือหยางไม่หลบไม่หลีก ค่อยรู้สึกตัวเสียกิริยา หดพายไม้กลับมา

ไม่นานให้หลังเห็นเก๋งกลางน้ำหลังหนึ่ง บนผิวน้ำปรากฏบัวขาวลอยชูช่อ กระจับแดงขึ้นแซม เก๋งกะทัดรัดงดงาม หญิงสาวนั้นนำเรือเทียบฝั่ง ร้องบอกว่า "ถึงแล้ว ยังไม่ขึ้นจากเรืออีก?"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "ที่ล่วงเกินโปรดให้อภัย ขอถามนามของแม่นาง"

หญิงสาวนั้นกล่าวเสียงเย็นชาว่า "ข้าพเจ้าไยต้องบอกต่อท่าน?" เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "ไม่บอกหรือ อย่างนั้นข้าพเจ้าได้แต่เรียกแม่นางขนมจ้างแล้ว"

หญิงสาวนั้นร้องโพล่งว่า "ผู้ใดเป็นขนมจ้าง ข้าพเจ้าเรียกว่าเหลียนหัง" คำพูดพอกล่าว ค่อยทราบว่าหลงกลกระตุ้นของเวี่ยจือหยาง ถึงกับคิดฟาดหวดพายกระแทกเด็กน้อยนี้ตกน้ำไป

เวี่ยจือหยางทวนคำว่า "เหลียนหังหรือ เป็นปทุมมาลย์หนุนส่งนาวาการุณย์ นามอันไพเราะนัก"

เหลียนหังได้ยินมันเอ่ยถึงความหมายของชื่อนาง สร้างความว้าวุ่นใจขึ้นมา ยังไม่ทันตอบคำ เวี่ยจือหยางก็กระโดดขึ้นจากเรือ เข้าสู่เก๋งกลางน้ำ

พออ้อมผ่านเก๋งกลางน้ำ เห็นสวนหย่อมแห่งหนึ่ง ปรากฏไม้ดอกผลิบาน หมู่ภมรบินว่อน ในสวนมีหญิงสาวชุดเขียวนางหนึ่ง มือซ้ายคล้องตะกร้าหวายม่วง มือขวาถือจอบจะงอยปากนกกระเรียน กำลังพรวนดินอยู่ เวี่ยจือหยางจึงทักทายว่า "แม่นางเชิญเถอะ ขอถามพระมารดรดินอยู่ที่ใด?"

หญิงสาวชุดเขียวหมุนตัวมา นางผิวพรรณขาวผ่อง ปากแก้มคิ้วคางงดงาม เผยอยิ้มเผยเห็นฟันซี่เล็กๆ กล่าวถามว่า “ท่านเป็นใคร?” เวี่ยจือหยางตอบว่า “ข้าพเจ้าเวี่ยจือหยาง เป็นเถ้าแก่ฟางแนะนำข้าพเจ้ามา”

หญิงสาวชุดเขียวส่งเสียงดังอ้อ ผุดลุกขึ้นกล่าวว่า “เป็นท่านหรือ? ตามข้าพเจ้า” พลางยกจอบพาดบ่า มือคล้องตะกร้า เดินชดช้อยนำหน้า เวี่ยจือหยางตามติดอยู่ด้านหลังกล่าวว่า “ขอถามนามของแม่นาง”

หญิงสาวชุดเขียวกล่าวว่า “มิกล้า ข้าพเจ้าเป็นหญิงรับใช้ของที่นี้ เรียกว่าหลันเกิง หลันที่เป็นไอหมอกคลุมภูเขา เกิงที่แปลว่าไถคราดและดายหญ้า”

เวี่ยจือหยางชมเชยว่า “จินตนาการอันบรรเจิดนัก” กล่าวพลางครุ่นคิด *‘เหลียนหังกับหลันเกิงกลับจับคู่กัน หรือว่าเหลียนหังก็เป็นหญิงรับใช้ของชิวเทา สตรีชรานั้นไม่อยู่ในเรือนวิจิตร มีหญิงรับใช้ไม่ใช้สอยกลับปั้นดินเลนหาเลี้ยงชีพ ช่างประหลาดพิกลนัก’*

หลันเกิงเดินทางระยะทางหนึ่ง มาถึงสุดเก๋งกลางน้ำ เห็นเหลียนหังล่วงหน้ามาก่อน ถอดหมวกเล้ยและเสื้อหญ้าหนวดมังกรออก เผยเห็นเสื้อกระโปรงสีเหง้าบัว นางพอพบเห็นเวี่ยจือหยาง ก็มีสีหน้าขุ่นเคือง ด้านซ้ายมือของนางห่างไปไม่ไกล มีสตรีนางหนึ่งนั่งพิงราวลูกกรงสีแดง กำลังโยนอาหารป้อนฝูงปลา หมู่ปลาแย่งชิงอาหาร จนเกิดระลอกเลื่อมพราย

วารีเวทนาเงา

หลันเกิงเดินเข้าไป ย่อกายคารวะ กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า "คุณหนู ท่านนี้เป็นเวี่ยจือหยาง เป็นเถ้าแก่ฟางแนะนำมา"

สตรีนางนั้นเหลียวหน้ามา ทั้งสองพอพบหน้าค่าตา ล้วนใจหายวาบ สตรีนางนี้มิใช่ใครอื่น เป็นคุณหนูอ่อนแอซึ่งพบพานที่หน้าหลุมฝังศพของเวี่ยเส้าฟงเอง ครั้งก่อนพบกันยามวิกาล ใต้แสงโคมเลือนราง ไม่อาจเห็นโฉมหน้าชัดตา ยามนี้เป็นเวลากลางวัน น้ำทะเลสาบเลื่อมพราย นางนั่งพิงราวลูกกรง ผิวพรรณขาวผ่องราวหยกอ่อน รูปกายอ้อนแอ้นแช่มช้อย ดวงตายามชม้ายมองเป็นประกาย มิเพียงอ่อนแอน่าเวทนา ทั้งยังเพิ่มความเกียจคร้านอีกหลายส่วน

สตรีนางนั้นขมวดคิ้วกล่าวว่า "เป็นท่าน?" เวี่ยจือหยางพอสบตากับนาง จิตใจก็บังเกิดเป็นระลอก รีบหลบสายตาคู่นั้น น้อมกายกล่าวว่า "ขอถามผู้อาวุโสแซ่ชิวอยู่หรือไม่?"

สตรีนางนั้นผุดลุกขึ้นพลางกล่าวว่า "ท่านถามถึงพระมารดรดิน? นางไม่อยู่ที่นี้"

เวี่ยจือหยางบังเกิดความผิดหวัง ถามอีกว่า "นางไปยังที่ใด?"

สตรีนางนั้นส่ายหน้ากล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่ทราบ ท่านอาจารย์ออก

ไปเมื่อคืน จนบัดนี้ยังไม่กลับมา”

เวี่ยจือหยางทวนคำท่านอาจารย์ พลางสำรวจดูสตรีนางนั้น กล่าวว่า “ท่านเป็นศิษย์ของผู้อาวุโสแซ่ชิว?” สตรีนางนั้นยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “ศิษย์โง่เขลาเบาปัญญา สร้างความอับอายแก่สำนักอาจารย์”

เวี่ยจือหยางลอบสงสัยใจ สตรีนางนี้อ้อนแอ้นอ่อนแอ ไม่คล้ายเป็นผู้ฝึกวิชาบู๊ หากเปรียบเทียบกัน บอกว่าเหลียนหังเป็นศิษย์ของพระมารดรดิน กลับน่าเชื่อกว่า ทางหนึ่งครุ่นคิดทางหนึ่งถามว่า “ไม่ทราบพระมารดรดินจะกลับมาเมื่อใด?”

สตรีนางนั้นตอบว่า “นั่นไม่แน่นัก อาจารย์เราร่องรอยไม่แน่นอน อาจกลับมาในบัดดล หรืออาจอีกสี่ห้าวัน”

เวี่ยจือหยางบังเกิดความผิดหวัง แต่เรื่องราวเกี่ยวพันถึงความเป็นความตายของตนเองกับสีอิ่งเจิน ได้แต่กล่าวว่า “ตกลง ข้าพเจ้าจะรอนางในที่นี้”

สตรีนางนั้นถามว่า “ท่านเสาะหาอาจารย์เราด้วยเรื่องใด?” เวี่ยจือหยางยังไม่รู้จักนาง ย่อมไม่ยอมบอกความจริง เพียงกล่าวว่า “เป็นเรื่องเล็กน้อยเท่านั้น คุณหนูเชิญป้อนอาหารปลา ไม่ต้องสนใจข้าพเจ้า”

สตรีนางนั้นสำรวจดูมัน พลันถามว่า “ท่านเรียกว่าเวี่ยจือหยาง?” เวี่ยจือหยางผงกศีรษะรับ สตรีนางนั้นกล่าวว่า “ข้าพเจ้าแซ่**สุ่ย**นาม**เหลียนอิ่ง*** ถือเป็นเจ้าของสถานที่ หากรั้งท่านอยู่ที่นี้ มิใช่มารยาทในการรับแขก ขอเชิญติดตามข้าพเจ้าเข้าห้องไปรับน้ำชา

เวี่ยจือหยางเห็นภายในเก๋งกลางน้ำมีแต่สตรี ขณะจะปฏิเสธ พลันได้ยินเฟยเซวียร้องเสียงเกรี้ยวกราด จากนั้นกระพือปีกโบยบินขึ้นฟ้า เวี่ยจือหยางเหลียวหน้ามอง เห็นบนราวลูกกรงที่ห่างไป ไม่ทราบเพิ่มแมวเปอร์เซียสีขาวตัวหนึ่งตั้งแต่เมื่อใด มันมีตาสีฟ้าแวววาวราวอัญมณี เวี่ยจือ

---

* สุ่ยแปลว่าน้ำ เหลียนอิ่งแปลว่าเวทนาเงา

หยางไม่ทันมีความคิดใด เฟยเซวียก็หุบปีกพุ่งโถมลงหาแมวเปอร์เซีย

เวี่ยจือหยางใจหายวาบ ไม่ทันตวาดห้าม แมวเปอร์เซียพลันหายวับกับตา เฟยเซวียจึงโถมจู่โจมใส่อากาศธาตุ พอเหลียวหน้ามอง พบว่าแมวเปอร์เซียมุดไปในอ้อมอกของสุ่ยเหลียนอิ่งแล้ว

ที่ผ่านมาเฟยเซวียจู่โจมร้อยครั้งถูกเป้าร้อยครา ครั้งนี้จู่โจมพลาดเป้า สร้างความโกรธแค้นยิ่ง จึงหมุนตัวพุ่งโถมใส่สุ่ยเหลียนอิ่ง เวี่ยจือหยางคิดห้ามปรามก็ไม่ทันการณ์ รีบกระโดดถึงเบื้องหน้าสุ่ยเหลียนอิ่ง กางแขนออกปกป้องสตรี

เฟยเซวียเห็นเช่นนั้น จึงโผบินขึ้นใหม่ เวี่ยจือหยางรีบส่งภาษาเหยี่ยวออกไป เฟยเซวียบินวนอยู่สองรอบ ค่อยร่อนลงเกาะไหล่ของมันอย่างไม่ยินยอมพร้อมใจ เบิ่งตาเหยี่ยวจ้องมองแมวเปอร์เซีย แมวเปอร์เซียตัวนั้นยังมีท่วงท่าเกียจคร้าน อยู่ในอ้อมอกผู้เป็นนาย สร้างความประหลาดใจแก่เวี่ยจือหยางยิ่ง ไม่เชื่อว่าแมวเกียจคร้านเช่นนี้สามารถหลบรอดจากท่าจู่โจมดุจสายฟ้าของเหยี่ยวฟ้า

สุ่ยเหลียนอิ่งลูบคลำขนคอของแมวเปอร์เซียกล่าวว่า “ไป่ลั่วซือเหมิน เจ้าซุกซนอีกแล้ว หากถูกนกใหญ่จับตัวไป ข้าพเจ้าจะไม่สนใจเจ้า” แมวเปอร์เซียหลับตาทั้งสอง คล้ายหลับไปแล้ว

ทางด้านเวี่ยจือหยางก็สั่งสอนเฟยเซวียว่า “ไม่ทราบบอกกล่าวกี่ครั้ง หากไม่มีคำสั่งข้าพเจ้า ห้ามมิให้ล่าเหยื่อวุ่นวาย เฮอะ แมวตัวนี้ล่าไปไย หากจับพยัคฆ์เสือดาวได้จึงถือว่ายอดเยี่ยม”

เฟยเซวียพอถูกดุว่า ต้องหลุบหัวลง แอบขโมยดูแวบหนึ่ง ลักษณะคล้ายทารกกระทำผิดผู้หนึ่ง สตรีทั้งสามชมดูจนสนุกสนานน่าสนใจ แม้แต่เหลียนหังก็ยกมือปิดปากหัวร่อคิกออกมา

สุ่ยเหลียนอิ่งก็ยิ้มพลางกล่าวว่า “ตบมือข้างเดียวไม่ดัง แมวของข้าพเจ้าก็มีส่วนผิดด้วย”

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “ส่วนผิดอันใด?” สุ่ยเหลียนอิ่งเพียงแย้มยิ้มไม่ตอบคำ เหลียนหังปากไวใจตรง ชิงกล่าวว่า “พยัคฆ์เสือดาวนับเป็นอย่างไร แมวของพวกเรายังร้ายกาจกว่าพยัคฆ์เสือดาวอีก”

สุ่ยเหลียนอิ่งขมวดคิ้วดุว่า “เหลียนหัง คุยโอ่โอ้อวดอีกแล้ว” เหลียนหังเชิดปากน้อยๆ กล่าวว่า “คุยโอ่โอ้อวดอันใด ไป่ลั่วซือเหมิน...”

สุ่ยเหลียนอิ่งเลิกคิ้วกล่าวว่า “ยังกล่าวอีก?” พริบตานั้นนางคล้ายเปลี่ยนเป็นคนละคน เหลียนหังหน้าถอดสีปิดปากลง สุ่ยเหลียนอิ่งค่อยกลับคืนสู่สภาพอันอ่อนแอ หันมากล่าวว่า “คุณชายเวี่ย เชิญ”

เวี่ยจือหยางไม่อาจปฏิเสธ ได้แต่ติดตามนางมายังห้องโถงห้องหนึ่ง ห้องโถงเปิดโล่งทั้งสี่ด้าน สายลมโชยพัดมา นอกหน้าต่างปรากฏเงาหลิวลู่ลม ทั้งหอบเอากลิ่นหอมของดอกบัวโชยมาตามลม

สุ่ยเหลียนอิ่งอุ้มแมวเปอร์เซียอยู่เป็นเพื่อน ไม่นานเหลียนหังกับหลันเกิงก็ยกน้ำชาอาหารว่างมา น้ำชาเป็นชาปี้หลอชุนทะเลสาบไท่หู ถ้วยภาชนะเป็นถ้วยเคลือบที่เผาจากเตาเผาผิงเย่าสมัยซ้อง ขาวราวกับนมแพะ น้ำชาในถ้วยเป็นสีเขียว ราวจัดวางมรกตอยู่ชิ้นหนึ่ง ส่วนอาหารว่างเป็นขนมโก๋พันชั้น จัดวางอยู่ในถาดลายดอกบัว พอกัดกินคำหนึ่ง แต่ละชั้นให้รสชาติที่แตกต่าง ยังมีผลไม้จัดวางในถาดสีฟ้าใส ทั้งส้มเหลืองอร่ามและทับทิมแดงเพลิง หลันเกิงใช้มีดเงินผ่าแตงหูกวาซึ่งมาจากชายแดนตะวันตกมารับแขก

อาหารและภาชนะเช่นนี้ แม้แต่ในวังหลวงยังยากจะพบพาน เวี่ยจือหยางรับประทานจนชมเชยไม่ขาดปาก ปรากฏว่ารับประทานแตงหูกวาครึ่งชิ้น แต่กวาดขนมโก๋พันชั้นลงไปจนหมดสิ้น เหลียนหังจึงกล่าว “ปีศาจตะกละ ไม่เคยรับประทานขนมโก๋กุ้ยฮวามาก่อนหรือ?”

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “ขนมโก๋กุ้ยฮวาเคยรับประทาน แต่ไม่เคยลิ้มลองรสชาติเช่นนี้มาก่อน”

สุ่ยเหลียนอิ่งกล่าวว่า “หากว่าชมชอบก็นำมาอีก” เวี่ยจือหยางรีบบอกว่าอิ่มแล้ว สุ่ยเหลียนอิ่งจึงกล่าว “หากอยู่ว่างทั้งวัน มิสู้บรรเลงดนตรีขับกล่อม”

เวี่ยจือหยางขานรับว่า “อย่างนั้นประเสริฐแท้ ตอนนี้มีอาหารโอชะภาชนะสวยงาม ยังมีสาวงามสามนาง หากเพิ่มดนตรีการเข้ามา ก็ตรงกับคำกล่าวที่ว่า พร้อมสรรพทั้งความงามทั้งสี่ ชีวีนี้ยังมุ่งมาดสิ่งใด?”

เหลียนหังร้องเพ้ยกล่าวว่า “ล้วนเป็นวาจาเหลวไหล วันสดใสทิวทัศน์ตระการ บันเทิงใจ ใฝ่ดนตรีการจึงเป็นความงามสี่ประการ ความงามทั้งสี่ของท่านมาจากที่ใด?”

สุ่ยเหลียนอิ่งดุเบาๆ ว่า “เหลียนหัง เราบอกแล้วว่าให้มีมารยาทต่อแขกเหรื่อ”

เหลียนหังเชิดปากน้อยๆ กล่าวว่า “คุณหนู ท่านไม่ทราบว่ามันน่าชังถึงเพียงไหน บอกว่าข้าพเจ้าเป็นแม่นางขนมจ้าง ทั้งให้นกโสโครกของมันจิกใส่ข้าพเจ้า”

สุ่ยเหลียนอิ่งสั่นศีรษะอย่างอับจนปัญญา กล่าวว่า “คุณชายเวี่ย หญิงรับใช้เรามีนิสัยดื้อดึง ที่ล่วงเกินโปรดให้อภัย”

เวี่ยจือหยางโบกมือกล่าวว่า “หามิได้ แม่นางเหลียนหังมีวาจารวบรัดคล้ายกับรับประทานน้ำแข็งในฤดูร้อน ในร้อนมีเย็น ในเย็นมีร้อน ให้ความสมใจแก่ผู้คน”

สตรีทั้งสามล้วนหัวร่อออกมา สุ่ยเหลียนอิ่งกล่าวว่า “หลันเกิง นำผีผาของเรามา”

หลันเกิงหยิบผีผามาคันหนึ่ง สุ่ยเหลียนอิ่งจึงกรีดนิ้วลงบนสายผีผา ดีดบรรเลงเพลงกับดักสิบด้าน เสียงผีผาเร่งร้อน ประหนึ่งม้าเหล็กเผ่นโผนโจนทะยานเป็นหมื่นลี้ นกน้อยที่เกาะอยู่บนกิ่งหลิวนอกหน้าต่างได้รับความแตกตื่น พากันโผบินขึ้นฟ้า

เวี่ยจือหยางถือถ้วยชา รับฟังจนจบเพลง สุ่ยเหลียนอิ่งค่อยวางผีผาลง กล่าวว่า "คุณชายเวี่ยเป็นคนสุนทรีย์ ไม่ทราบว่าบทเพลงของข้าพเจ้ายังพอใช้การได้หรือไม่?"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "อภัยที่ข้าพเจ้าอุกอาจ คุณหนูมีฝีมือสูงส่ง แต่ฟังไปฟังมา คล้ายกับขาดสิ่งหนึ่ง"

สุ่ยเหลียนอิ่งส่งเสียงดังอ้อ ถามไถ่รายละเอียด เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "ในความเห็นข้าพเจ้า เสียงดนตรีแผงคำ *'น้ำใจ'* ในบทกวีผีผาสิงของ**ไป่เล่อเทียน*** บอกว่า *'กรีดปาดสายพิณสองสามครา มิเกิดท่วงทำนอง ถ่ายทอดน้ำใจ'* ไม่ว่าเครื่องดนตรีใด ก่อนที่จะดีดบรรเลงต้องถ่ายทอดน้ำใจเข้าไป หากว่าปราศจากน้ำใจ ไม่ว่ามีฝีมือสูงส่งเพียงไหน ก็เฉกเช่นบุปผาในกระจก ซ้อนจันทร์ในวารี มีแต่ความว่างเปล่า"

สุ่ยเหลียนอิ่งยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า "แต่ว่า**หลิวอวี่ซื่อ**** ก็รจนาว่า ***'ฟากนี้แสงตะวันฟากนั้นพิรุณโปรย เข้าใจว่ามิปลอดโปร่งหากท้องฟ้าโปร่ง*****' อันว่าน้ำใจขึ้นอยู่กับพื้นที่ช่องว่าง ระหว่างมีน้ำใจกับไร้น้ำใจ ผู้ใดสามารถบอกกล่าวได้อย่างกระจ่างชัด?"

เหลียนหังกล่าวสนับสนุนว่า "ใช่แล้ว ท่านกล่าวโอ้อวด ทั้งพกขลุ่ยเลาหนึ่ง คงสามารถเป่าขลุ่ย ลองเป่ามาฟังดูว่าท่านมีน้ำใจหรือไร้น้ำใจ?"

เวี่ยจือหยางน้อมรับคำสั่ง ปลดขลุ่ยลงมาจ่อกับมุมปาก หางตาเหลือบเห็นสุ่ยเหลียนอิ่งเพ่งตามองมา ดวงตาทอแววมุ่งหวังชนิดหนึ่ง

เวี่ยจือหยางงงงันวูบ รู้สึกว่าสตรีนางนี้มีสีหน้าประหลาดพิกล ต้องลังเลขึ้นมา พลันได้ยินนอกหน้าต่างบังเกิดสุ้มเสียงหยาบกร้านของบุรุษเสียงหนึ่งดังว่า "มารดามันเถอะ คนในห้องไสหัวออกมาให้กับบิดา"

เวี่ยจือหยางใจหายวาบ สะอึกถึงริมหน้าต่าง ยังไม่ทันชมดู ได้ยิน

---

* ชื่อรองของไป๋จวี๋ราชวงศ์ถัง

** กวีสมัยราชวงศ์ถัง

*** คำท้องฟ้าโปร่งมาจากคำฉิง ต้องการสื่อความหมายถึงฉิงที่แปลว่าน้ำใจ

เสียงลมแหวกฝ่าอากาศมา มันรีบหดศีรษะกลับ เสียงฉึกเมื่อลูกธนูหนึ่งปักตรึงกับกรอบหน้าต่าง

เวี่ยจือหยางทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล หยิบฉวยเก้าอี้ตัวหนึ่งขวางอยู่เบื้องหน้า ชะโงกศีรษะมองดูใหม่ ปรากฏลูกธนูยิงมาอีกสามดอก มันยกมือขึ้น ลูกธนูล้วนยิงใส่เก้าอี้ มันทางหนึ่งระวังป้องกัน ทางหนึ่งกวาดตามองเห็นหน้าเก๋งกลางน้ำเพิ่มเรือเล็กเจ็ดแปดลำ ผู้คนบนเรือมีหน้าตาถมึงทึงดุร้าย พากันสละเรือขึ้นฝั่ง ถือดาบทวนวิ่งมายังห้องโถง

เวี่ยจือหยางวางเก้าอี้ลง เพิ่งชักกระบี่มาถือมั่น ฝ่ายตรงข้ามก็ฮือเข้ามา มีจำนวนสี่สิบกว่าคน ทุกคนท่วงท่าปราดเปรียว ทั้งคึกคักเข้มแข็ง แสดงว่าเป็นมือดีที่ฝึกวิชากำลังภายในและภายนอก

เหลียนหังตวาดถามว่า “ผู้ใด กลางวันแสกๆ กลับบุกรุกบ้านเรือนราษฎร?”

เวี่ยจือหยางเหลียวหน้ามอง เห็นเหลียนหังมือถือลำไม้ไผ่ยาวแปดเชียะ ขวางอยู่เบื้องหน้าสุ่ยเหลียนอิ่ง หลันเกิงก็ถือตะกร้าหวายกับจอบจะงอยปากนกกระเรียน ยืนอยู่ข้างกายคนทั้งสอง

ศัตรูผู้บุกรุกหันไปมองหน้ากัน หนึ่งในจำนวนนั้นร้องว่า “ไฉนมีแต่ทารกหญิง นางเฒ่าชิวเทาเล่า?”

เวี่ยจือหยางคาดเดาความเป็นมาของฝ่ายตรงข้ามออก ไม่รอให้สตรีทั้งสามตอบคำ ชิงกล่าวว่า “ผู้ใดเป็นชิวเทา ที่นี้เป็นเก๋งกลางน้ำส่วนตัวสำหรับจิบชาชมทิวทัศน์ทะเลสาบ พวกท่านบุกรุกโดยพลการ ถือเหตุผลกลใด?”

ฝ่ายตรงข้ามพอฟังมีสีหน้าเคลือบแคลงสงสัย คนกล่าววาจาตอนแรกกล่าวว่า “อย่าได้ฟังวาจาผีสางของปีศาจน้อยนี้ บิดาสืบทราบว่าเก๋งน้ำหญ้าหอมหลังนี้เป็นหนึ่งในรังลับประจำนครหลวงของนครตะวันตก นางเฒ่าชิวเทามักหดหัวอยู่ที่นี้ นางมีส่วนในการลักพาตัวผู้อาวุโสเฉียน ไม่แน่

ว่าผู้อาวุโสเฉียนถูกคุมขังอยู่ที่นี้...”

เวี่ยจือหยางรับฟังจนขมวดคิ้ว เห็นคนกล่าววาจาเป็นบุรุษอายุสี่สิบเศษ มือถือเหล็กง่ามสำหรับแทงปลา ใบหน้าแดงราวพุทรา ศีรษะล้านครึ่งหนึ่ง มันขณะกล่าวอย่างแข็งขัน พลันแค่นเสียงคำหนึ่ง ยกมือปิดปากไว้ที่ซอกนิ้วปรากฏโลหิตไหลซึมออกมา

ผู้คนที่ด้านข้างถามว่า “พี่ผู่หยางเป็นไรแล้ว?” คนผู้นั้นลดมือลงบ้วนโลหิตออกมาคำหนึ่ง ในน้ำเลือดมีฟันหักสองซี่ และลูกกลมแวววาวลูกหนึ่ง กลับเป็นเม็ดบัวที่หลอมจากเหล็กลูกหนึ่ง เหล่าผู้กล้าส่งเสียงร้องออกมา พากันถลึงมองหลันเกิง ชายชราที่นำหน้าผู้หนึ่งร้องถามว่า “ยาโถวน้อยไฉนซัดอาวุธลับทำร้ายคน?”

เหลียนหังแค่นหัวร่อกล่าวว่า “ผู้ใดให้มันกล่าวหาผู้คนวุ่นวาย?” คนหน้าแดงนั้นร้องดังๆ ว่า “ยาโถวโสโครก เราผู่หยางเจาขอเสี่ยงกับเจ้าแล้ว” พลางขยับเหล็กง่ามแทงปลาโถมใส่หลันเกิง

เหลียนหังยื่นลำไม้ไผ่เข้าขัดขวาง ผู่หยางเจาเสือกแทงเหล็กง่ามออก เหล็กง่ามแทงปลากับลำไม้ไผ่พอเผชิญพบกัน บังเกิดเสียงดังอึงอล ผู่หยางเจารู้สึกมีพลังพิสดารขุมหนึ่งแล่นมาตามลำไม้ไผ่ จนสองแขนชาด้าน เซตึงตึงตึงถอยไปสามก้าว

ที่หลงเหลือส่งเสียงโห่ร้องฮือเข้ามา เหลียนหังตวาดเสียงเจื้อยแจ้ว ควงลำไม้ไผ่เป็นวง ชายฉกรรจ์ที่นำหน้ามาสองคนรู้สึกหัวเข่าชาวูบ สองเท้าไร้เรี่ยวแรง จากนั้นถูกเขี่ยร่างปลิวลิ่วกลับไปในกลุ่มคน

ชายชราที่นำหน้าตวาดสั่งว่า “ล้วนถอยกลับไป” ทั้งหมดล่าถอยไป พอเพ่งตามอง เห็นบนพื้นมีเม็ดบัวเหล็กสองลูกหมุนกลิ้งอยู่ ค่อยทราบว่าชายฉกรรจ์ทั้งสองถูกเม็ดบัวซัดใส่ จากนั้นจึงถูกลำไม้ไผ่เขี่ยปลิวกระเด็น ยาโถวทั้งสองจู่โจมไกลตั้งรับใกล้ ผสานสอดคล้องอย่างแนบเนียนไร้ช่องโหว่

ชายชราที่นำหน้าสืบเท้าออกไป ร้องถามว่า “ในพวกท่านผู้ใดดูแลรับผิดชอบ?”

สุ่ยเหลียนอิ่งรับคำว่าข้าพเจ้า พลางแสดงตนออกไป กล่าวว่า “ท่านมีใบหน้าดั่งพยัคฆ์หน้าผากนางแอ่น ทั้งกล่าวด้วยสำเนียงเจียงเจ๋อ คงเป็นหัวหน้าสาขาพรรคค้าเกลือประจำอิ่งเทียนฝู่ นามจ้าวเจี่ยนไหวกระมัง?”

ชายชรานั้นงงงันวูบกล่าวว่า “ท่านรู้จักเรา?” สุ่ยเหลียนอิ่งผงกศีรษะกล่าวว่า “พอได้ยินมาบ้าง”

จ้าวเจี่ยนไหวจับจ้องมองนาง กล่าวเสียงหนักๆ ว่า “ท่านคล้ายคุณหนูตระกูลใหญ่ ไฉนลงมือทำร้ายคน?”

สุ่ยเหลียนอิ่งชี้มือไปที่ผู่หยางเจา กล่าวว่า “ท่านหมายถึงมันหรือ **ผู่หยางเซียนเซิง** *(ท่านที่แซ่ผู่หยาง)* ผู้นี้เป็นรองหัวหน้าสาขาพรรคค้าเกลือประจำเจ๋อเจียง เหล็กง่ามปราบมังกรพอมีชื่อเสียงอยู่ในยุทธจักร เหตุใดกล่าววาจาหยาบช้ากว่าอันธพาลร้านถิ่นอีก?”

ผู่หยางเจาโกรธแค้นจนกระทืบเท้า ขณะจะอาละวาดออกมา จ้าวเจี่ยนไหวชิงโบกมือห้ามไว้ กล่าวกับสุ่ยเหลียนอิ่งว่า “พระมารดรดินชิวเทาเป็นอะไรกับท่าน?”

สุ่ยเหลียนอิ่งตอบว่า “นั่นเป็นอาจารย์เรา” เหล่าผู้กล้าใจหายวาบถอยห่างไปหลายเชียะ จ้าวเจี่ยนไหวขมวดคิ้วแล้วกล่าว “ประเสริฐ เมื่อมีความสัมพันธ์ฉันอาจารย์กับศิษย์ก็ประเสริฐแท้”

สุ่ยเหลียนอิ่งถามว่า “หมายความอย่างไร?” จ้าวเจี่ยนไหวกล่าวอย่างเยือกเย็นว่า “เมื่อคืนนครตะวันตกซุ่มโจมตี ชิงตัวผู้อาวุโสเฉียนของพรรคเราไป วันนี้พวกเราก็จะจับตัวศิษย์ของพระมารดรดินชิวเทา ทำการแลกเปลี่ยนกัน”

เวี่ยจือหยางที่ด้านข้างพอฟัง ต้องลอบตื่นตระหนก คิดไม่ถึงผ่านไปไม่กี่วัน พรรคค้าเกลือกับนครตะวันตกก็พอกพูนความแค้นกว่าเดิม คน

ของพรรคค้าเกลือพอฟังวาจาของจ้าวเจี่ยนไหว พากันร้องสนับสนุนว่า

"ใช่แล้ว จับตัวสตรีนางนี้ใช้แลกเปลี่ยนกับผู้อาวุโสเฉียน"

"ไม่เพียงแต่นาง ผู้คนในที่นี้ทั้งสี่อย่าคิดหมายจากไป"

"ใช่แล้ว เด็กหน้าขาวนี้มาจากที่ใด?"

"ยังไม่เข้าใจหรือ นางแพศยาน้อยเหล่านี้ไม่อาจทนรับความเปลี่ยวเหงา นี่เป็นบุรุษที่พวกนางซุบเลี้ยงไว้"

สมุนพรรคค้าเกลือประกอบด้วยบุคคลทุกระดับชั้น กล่าววาจาหยาบช้าลามก สร้างความโกรธแค้นแก่เหลียนหังกับหลันเกิงจนหน้าแดงฉานสดใส กลับเป็นสุ่ยเหลียนอิ่งยังมีสีหน้าเป็นปรกติ กล่าวช้าๆ ว่า "ผู้นำพรรคค้าเกลือประกอบด้วยสามผู้อาวุโส ห้าทูตตัวแทน สิบห้าหัวหน้าสาขา ในผู้อาวุโสทั้งสาม ผู้อาวุโสทะเลซุนเจิ้งฟางดูแลเกลือทะเลห้ามณฑล ผู้อาวุโสเกลือดินเกาฉีดูแลเกลือท้องถิ่นภาคตะวันตกเฉียงเหนือ ผู้อาวุโสบ่อเกลือเฉียนซือดูแลเกลือที่ได้จากบ่อทางตะวันตกเฉียงใต้ ที่ผ่านมาผู้อาวุโสทั้งสามอยู่คนละทิศ ผู้อาวุโสเฉียนมักอยู่ที่เมืองเฉิงตู ไฉนรุดมายังนครหลวง?"

จ้าวเจี่ยนไหวกล่าวดังๆ ว่า "เพราะว่านครตะวันตกรังแกคนเกินไป ทูตตัวแทนทั้งห้าส่งสารแจ้งเหตุ มือดีพรรคค้าเกลือล้วนรุดมายังนครหลวง ผู้อาวุโสเฉียนควบม้าเร็วตายไปหกตัว เพื่อล้างแค้นให้กับ**ฉีปางจู่** *(หัวหน้าพรรคแซ่ฉี)*"

เวี่ยจือหยางรับฟังจนอกสั่นขวัญแขวน สุ่ยเหลียนอิ่งกลับยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า "**จ้าวถังจู่** *(หัวหน้าสาขาแซ่จ้าว)* อภัยที่ข้าพเจ้ากล่าวตรงๆ พรรคท่านยังไม่เลือกปางจู่คนใหม่ ผู้นำทุกสารทิศมาชุมนุมที่นครหลวง เกรงว่าจะต่อสู้แย่งชิงตำแหน่งปางจู่ก่อน"

จ้าวเจี่ยนไหวแค่นหัวร่อกล่าวว่า "เรื่องภายในของพรรคค้าเกลือเรามิต้องให้ท่านยุ่งเกี่ยว ยาโถวน้อย ท่านจะงอมือรับการจับกุม หรือบีบบังคับให้พวกเราลงมือ?"

ไม่ทันขาดคำ พลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งร้องบอกว่า “จ้าวถังจู่ พร่ำพิไรกับพวกมันอันใด ไม่ว่าบุรุษหรือสตรี คร่ากุมไว้ก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว” พร้อมกับเสียงดัง ชายฉกรรจ์ไว้เคราครึ้มผู้หนึ่งควงค้อนคู่บุกเข้ามา

เหลียนหังเสือกส่งลำไม้ไผ่ออก ได้ยินเสียงอึงอล เหลียนหังง่ามมือสั่นสะเทือน ลำไม้ไผ่แทบหลุดจากมือ หลันเกิงเห็นผิดท่า ซัดเม็ดบัวเหล็กสามลูก จู่โจมใส่ด้านบนกลางล่างของฝ่ายตรงข้าม ชายฉกรรจ์เคราครึ้มรั้งค้อนกลับ ต้านทานเม็ดบัวเหล็กทั้งสามลูกไว้ มิคาดปรากฏเม็ดบัวลูกที่สี่ซัดจู่โจมมา ซัดถูกจุดหวนเที่ยวของมัน ชายฉกรรจ์เคราครึ้มต้องกะโผลกกะเผลกถอยไปด้านหลัง

เหลียนหังไม่ปล่อยให้มันล่าถอย จ้วงแทงลำไม้ไผ่ใส่ตำแหน่งหัวใจมัน พลันปรากฏบุรุษชุดสีน้ำตาลผู้หนึ่งกระโดดปราดออกมา ใช้มือขวารับเม็ดบัวเหล็กไว้ ยื่นมือซ้ายตะปบคว้าลำไม้ไผ่ พอขยับข้อมือ เหลียนหังคล้ายถูกสายฟ้าฟาดใส่ร่าง กระดูกทั่วร่างคล้ายกับจะหลุดสลาย ต้องคลายมือจากลำไม้ไผ่ ถอยร่นไปด้านหลัง

หลันเกิงเห็นเช่นนั้น จึงกำเม็ดบัวเหล็กกำหนึ่ง คิดช่วยเหลือเหลียนหัง พลันบังเกิดเสียงขวับเขวียว ปรากฏลูกธนูหลายดอกยิงฝ่าอากาศมา นางไม่ขบคิดมากความ ซัดเม็ดบัวเข้าสกัดลูกธนู จนร่วงหล่นลงสู่พื้น เห็นหัวธนูเป็นสีคราม แสดงว่าฉาบพิษร้ายไว้

หลันเกิงใจสั่นสะท้าน สายตายามกวาดมอง เห็นชายหนุ่มชุดเหลืองผู้หนึ่งถือหน้าไม้ยิงธนูมา นางไม่กล้าชักช้า ตะปบเม็ดบัวเหล็กในตะกร้าซัดขว้างออก จนลูกธนูเบี่ยงเบนพลาดเป้า ยิงทะลุแตงหูกวาไป

ส่วนเหลียนหังสูญเสียลำไม้ไผ่ บุรุษชุดสีน้ำตาลนั้นก็เสือกแทงลำไม้ไผ่ใส่ท้องน้อยหญิงสาว เหลียนหังถอยกายไปสองก้าว กวาดมือซ้ายใส่ลำไม้ไผ่ จนลำไม้ไผ่กระดอนไปหลายเชียะ เหลียนหังรู้สึกกระดูกข้อมือปวดแปลบ ใบหน้ากลับกลายเป็นแดงก่ำขึ้นมา

ยังไม่ทันหยุดพักหายใจ ชายฉกรรจ์ที่ถือค้อนก็ก้าวยาวๆ มา หวดค้อนเหล็กใส่อย่างหักโหม เหลียนหังหงายร่างหลบเลี่ยง บุรุษชุดสีน้ำตาลก็เสือกแทงลำไม้ไผ่ใส่ชายโครงของนาง ดีที่หลันเกิงรุดมา ใช้จอบจะงอยปากนกกระเรียนเกี่ยวใส่ลำไม้ไผ่

บุรุษชุดสีน้ำตาลตวาดก้อง ขยับลำไม้ไผ่คราหนึ่ง หลันเกิงง่ามมือปวดแปลบ จอบจะงอยปากนกกระเรียนแทบหลุดจากมือ นางถอยกายไปหนึ่งก้าว หาคาดไม่ว่าผู่หยางเจาจะฉวยโอกาสลอบทำร้าย ใช้เหล็กง่ามปักใส่กลางหลังนาง

จ้าวเจี่ยนไหวกับสุ่ยเหลียนอิ่งพากันตวาดคำ “หยุดมือ” แต่ว่าผู่หยางเจาแค้นที่ถูกทำร้ายฟันหัก ยังคงเสือกส่งเหล็กง่ามออก

เสียงติงคราหนึ่ง ประกายเย็นเยียบวูบขึ้นคราหนึ่ง เหล็กง่ามสำหรับแทงปลาถูกฟันหักเสมอด้าม ผู่หยางเจาใจหายวาบ พุ่งถอยไปด้านหลัง สายตายามกวาดมอง เห็นเวี่ยจือหยางถือกระบี่โบราณ ยืนอยู่ข้างกายหลันเกิง ต้องร้องว่า “พวกเจ้าชายโฉดหญิงชั่ว”

หลันเกิงหน้าแดงฉานสดใส ร้องตอบว่า “ท่านเป็นบุรุษสุนัข...” ไม่ทันขาดคำ บุรุษชุดสีน้ำตาลก็เสือกแทงลำไม้ไผ่เข้ามา จึงควงจอบจะงอยปากนกกระเรียนปิดป้อง อาวุธทั้งสองไม่ทันปะทะ สุ่ยเหลียนอิ่งชิงร้องบอกว่า “ทั้งหมดหยุดมือก่อน”

จ้าวเจี่ยนไหวกลัวดาบกระบี่ไร้นัยน์ตา พลั้งมือทำร้ายตัวประกัน ไม่มีคุณสมบัติใช้ข่มขู่นครตะวันตก จึงกล่าว “ล่าถอยมาก่อน ดูว่านางจะเล่นลวดลายใด?”

เหล่าผู้กล้าล่าถอยกลับไป สุ่ยเหลียนอิ่งพลิ้วกายออกไป ยิ้มพลางกล่าวว่า “จ้าวถังจู่ ท่านมายังเก๋งน้ำหญ้าหอม ที่แท้มีจุดประสงค์ใด?”

รอยยิ้มนี้คล้ายลมวสันต์ละลายหิมะ หว่างคิ้วหางตาทอแววนุ่มนวล เหล่าผู้กล้าเห็นเช่นนั้น ไม่ทราบเพราะเหตุใด ในใจนึกละอายอยู่บ้าง

ครุ่นคิดขึ้น *'สตรีนางนี้งามหยดย้อย หากทำร้ายนาง ไม่ถือเป็นพฤติการณ์ลูกผู้ชายชาตรี'*

จ้าวเจี่ยนไหวก็มองดูนาง กล่าวว่า "ย่อมเพื่อช่วยเหลือผู้อาวุโสเฉียน" สุ่ยเหลียนอิ่งผงกศีรษะกล่าวว่า "ตกลง ข้าพเจ้าจะตามท่านไป พวกท่านปล่อยตัวคนที่เหลือทั้งสามไป"

เหลียนหังกระโดดปราดขึ้นร้องว่า "คุณหนูนั่นจะได้อย่างไร?" หลันเกิงก็กล่าวว่า "คุณหนู ทำไม่ได้..." เวี่ยจือหยางเห็นสุ่ยเหลียนอิ่งอ่อนแอไม่อาจต้านแรงลม กลับเสียสละตัวเองช่วยเหลือผู้อื่น สร้างความพลุ่งพล่านใจขึ้นมา

จ้าวเจี่ยนไหวก็สำรวจดูสตรีนางนั้น พลันถามว่า "ขอถามนามของแม่นาง" สุ่ยเหลียนอิ่งตอบว่า "ข้าพเจ้าแซ่สุ่ย" จ้าวเจี่ยนไหวกล่าวว่า "แม่นางสุ่ย อภัยที่เรากล่าวตรงๆ ตอนนี้พวกเราต่างชิงมีเปรียบ เราไยต้องเชื่อฟังท่าน?"

สุ่ยเหลียนอิ่งทอดถอนใจกล่าวว่า "จ้าวถังจู่ ข้าพเจ้าก็ขอบอกตรงๆ หากจับตัวพวกเราทั้งสาม หาเป็นผลดีต่อพรรคท่านไม่"

จ้าวเจี่ยนไหวกล่าวถามว่า "นั่นเป็นเพราะเหตุใด?" สุ่ยเหลียนอิ่งชี้มือไปยังคนที่ด้านหลังทั้งสาม กล่าวว่า "เหลียนหังกับหลันเกิงเป็นหญิงรับใช้ข้าพเจ้า ไม่มีศักดิ์ฐานะเทียบเท่าผู้อาวุโสเฉียน คุณชายเวี่ยท่านนี้เป็นแขกของที่นี้ มิใช่คนของนครตะวันตก มีแต่ข้าพเจ้าจึงถือเป็นศิษย์ของพระมารดรดิน หากคิดแลกเปลี่ยนกับผู้อาวุโสเฉียน นอกจากข้าพเจ้าแล้วยังมีผู้ใด?"

จ้าวเจี่ยนไหวขมวดคิ้วครุ่นคิด ผู่หยางเจาพลันร้องดังๆ ว่า "จ้าวถังจู่อย่าได้ฟังนางกล่าวเหลวไหล ทั้งหมดเห็นอวิชชาของชิวเทามาแล้ว นางเป็นศิษย์ของพระมารดรดิน ย่อมมีอวิชชาสูงเยี่ยม หากปล่อยตัวพวกมันทั้งสามคน หลงเหลือนางคนเดียว ไยมิใช่หนีรอดได้โดยง่ายกว่าเดิม?"

จ้าวเจี่ยนไหวกล่าวว่า "น้องผู่หยางกล่าวถูกต้อง แม่นางสุ่ย หากเราปล่อยตัวพวกมันทั้งสาม ท่านหลบหนีไปจะทำอย่างไร?"

สุ่ยเหลียนอิ่งยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า "จ้าวถังจู่วิตกเกินเหตุไปแล้ว ข้าพเจ้าเป็นศิษย์ของพระมารดรดิน แต่หารู้จักวิชาฝีมือไม่"

ทั้งหมดล้วนงงงันวูบ ผู่หยางเจาร้องว่า "ท่านคิดหลอกภูตผีหรือ?" จ้าวเจี่ยนไหวก็ไม่เชื่อกล่าวว่า "แม่นางสุ่ย หากท่านไม่รู้จักวิชาฝีมือ ไฉนเป็นศิษย์ของพระมารดรดิน?"

สุ่ยเหลียนอิ่งกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "อาจารย์เรามีความสามารถเพาะปลูกไม้ดอก รักษาผู้บาดเจ็บ ดีดพิณบรรเลงผีผา ปั้นรูปดินเผา ข้าพเจ้าติดตามอาจารย์เรานานปี ที่ร่ำเรียนเป็นวิชาการเหล่านี้ ส่วนอิทธิฤทธิ์หมวดหมู่ดินหาเรียนรู้ไม่"

เหล่าผู้กล้าเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่ง เห็นสตรีนางหนึ่งมีรูปโฉมงดงาม ร่างกายอ่อนแอ แทบถูกลมพัดปลิวไป คล้ายกับคุณหนูตระกูลใหญ่ ไม่คล้ายผู้มีฝีมือ เวี่ยจือหยางก็กระซิบถามว่า "เหลียนหัง คำพูดของนางเป็นความจริงหรือ?"

เหลียนหังขบริมฝีปากไม่ตอบคำ เพียงมองดูผู้เป็นนาย สีหน้าทอแววร้อนรุ่ม

จ้าวเจี่ยนไหวขบคิดแล้วกล่าว "ก็ได้ หากเป็นตัวประกัน ต้องถูกจำกัดความเคลื่อนไหว น้องผู่หยาง นำเชือกมาเส้นหนึ่ง"

ผู่หยางเจาเสาะหาเชือกหนังวัวมาเส้นหนึ่ง จ้าวเจี่ยนไหวรับไปถือไว้ กล่าวว่า "แม่นางสุ่ย หากท่านมีความจริงใจ ก็เดินออกมาสองก้าว ให้เรามัดสองมือไว้"

สุ่ยเหลียนอิ่งผงกศีรษะรับ อุ้มแมวเปอร์เซียเดินชดช้อยออกไป เหลียนหังกับหลันเกิงพากันขวางไว้ ร่ำร้องว่า "คุณหนูอย่าได้ไป"

สุ่ยเหลียนอิ่งกวาดมองพวกนางแวบหนึ่ง ส่ายหน้ากล่าวว่า

“เหลียนหัง หลันเกิง พวกท่านล้วนถอยไป”

เหลียนหังร้องว่า “ไม่ หากให้พวกมันจับตัวท่าน นอกจากข้าพเจ้าตายก่อน” สุ่ยเหลียนอิ่งกล่าวเสียงเย็นชาว่า “อย่างนั้นท่านไปตายเถอะ”

เหลียนหังงงงันวูบใหญ่ สุ่ยเหลียนอิ่งยื่นมือผลักไสนาง เหลียนหังถูกผลักถอยไปสองก้าว ต้องนั่งยองๆ กับพื้น ร่ำไห้ออกมา หลันเกิงคิดปลอบโยนนาง แต่ไม่ทันเอ่ยปาก น้ำตาก็ไหลหลั่งออกมา

สุ่ยเหลียนอิ่งคล้ายมองไม่เห็น เดินผ่านข้างกายทั้งสอง จนถึงเบื้องหน้าจ้าวเจี่ยนไหว จ้าวเจี่ยนไหวพอสบตากับนาง ต้องใจอ่อนลง จึงกระแอมไอกล่าวว่า “น้องผู่หยาง ท่านลงมือ”

ผู่หยางเจามีนิสัยหยาบกร้าน ปราศจากความคิดรักหยกถนอมบุปผา จึงรับเส้นเชือกมา มือขวากางนิ้วทั้งห้าตะปบคว้าใส่หัวไหล่ของสุ่ยเหลียนอิ่ง

เพิ่งยื่นมือออก พลันรู้สึกมีพลังเย็นเยียบคุกคามคน ปรากฏกระบี่โบราณเล่มหนึ่งขวางอยู่หน้ากรงเล็บของมัน ผู่หยางเจารีบหดมือกลับ พอเพ่งตามอง เห็นเวี่ยจือหยางขวางกระบี่อยู่เหนือออก กล่าวว่า “จ้าวถังจู่ ข้าพเจ้ามีคำร้องขอประการหนึ่ง”

จ้าวเจี่ยนไหวหน้าเขียวคล้ำ จับจ้องมองมันไม่กล่าววาจา เวี่ยจือหยางจึงกล่าว “ข้าพเจ้าขอเป็นตัวประกันแทนแม่นางสุ่ย เป็นอย่างไร?”

คำพูดนี้เหนือความคาดหมายผู้คนนัก จ้าวเจี่ยนไหวก็งงงันวูบแล้วกล่าว “ท่านมิใช่คนของนครตะวันตก เราหาสนใจไม่”

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “ผู้ใดว่าข้าพเจ้ามิใช่คนของนครตะวันตก ข้าพเจ้ามิเพียงเป็นคนของนครตะวันตก ยังมีศักดิ์ฐานะสูงส่งกว่าแม่นางสุ่ยมากนัก”

จ้าวเจี่ยนไหวบังเกิดความเคลือบแคลงสงสัย หันไปทางสุ่ยเหลียนอิ่ง สุ่ยเหลียนอิ่งก็ขมวดคิ้วกล่าวว่า “คุณชายเวี่ย ท่านอย่าได้เหลวไหลไป”

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “เงินหนึ่งหุน สินค้าหนึ่งส่วน นครตะวันตกจับตัวผู้อาวุโสพรรคค้าเกลือไป ถือว่าอยู่ต่ำกว่าคนคนเดียว อยู่เหนือกว่าผู้คนนับหมื่น หากคิดแลกเปลี่ยนกับมัน ก็ต้องเป็นคนที่อยู่ต่ำกว่าคนคนเดียว และอยู่เหนือผู้คนนับหมื่นจึงถูกต้อง”

จ้าวเจี่ยนไหวแค่นหัวร่อกล่าวว่า “เด็กน้อย หรือว่าท่านอยู่ต่ำกว่าคนคนเดียว และอยู่เหนือผู้คนนับหมื่น เฮอะ เราล้วนรู้จักผู้นำแปดหมวดหมู่ ในจำนวนนั้นหามีท่านไม่”

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ผู้นำแปดหมวดหมู่นับเป็นอย่างไร?”

คำพูดพอกล่าว ทั้งหมดล้วนสะท้านหวั่นไหว จ้าวเจี่ยนไหวขุ่นแค้นจนหัวร่อออกมากล่าวว่า “เด็กร้ายกาจ หรือว่าท่านมีศักดิ์ฐานะสูงส่งกว่าผู้นำแปดหมวดหมู่?”

เวี่ยจือหยางหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า “ท่านว่าผู้นำแปดหมวดหมู่มีศักดิ์ฐานะสูงส่งกว่า หรือว่านายน้อยนครตะวันตกมีศักดิ์ฐานะสูงส่งกว่า?”

จ้าวเจี่ยนไหวถลึงมองเวี่ยจือหยาง กล่าวคำ “ท่าน...ท่าน...” เวี่ยจือหยางทอดถอนใจกล่าวว่า “ดูท่าอาจารย์เราเร้นกายเป็นเวลานาน ผู้คนทั้งแผ่นดินลืมเลือนท่านผู้เฒ่าไปแล้ว”

จ้าวเจี่ยนไหวร้องโพล่งว่า “อะไร ท่านเป็นศิษย์ของเหลียงซือฉิน?”

คำพูดนี้คล้ายฟ้าร้องกรอกหู เหล่าผู้กล้าล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป แต่สตรีทั้งสามเห็นมันแอบอ้างวุ่นวาย ในใจทั้งขุ่นเคืองทั้งขบขัน

จ้าวเจี่ยนไหวเคลือบแคลงสงสัยไม่คลาย กล่าวว่า “เด็กน้อย **เหลียงเฉิงจู่** *(เจ้านครแซ่เหลียง)* มีฝีมือไร้ผู้ต่อต้าน ท่านเป็นศิษย์ของมัน ย่อมต้องมีฝีมือมิใช่ชั่ว เหตุใดไม่ทันประมือก็ยอมเป็นตัวประกันของเรา?”

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “ผู้ใดว่าข้าพเจ้าไม่ทันประมือ? หากคิดจับข้าพเจ้าเป็นตัวประกัน ต้องเอาชนะข้าพเจ้าก่อน”

เหล่าผู้กล้าพอฟัง ค่อยทราบว่าหลงกล ต่างพากันร่ำร้องด่าทอออกมา ผู่หยางเจากล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า “กล่าวไปกล่าวมา ยังคงต้องลงมือ” พลางม้วนแขนเสื้อคิดบุกเข้ามา เวี่ยจือหยางชิงโบกมือกล่าวว่า “ช้าก่อน”

ผู่หยางเจาร้องว่า “เป็นไร กลัวแล้วหรือ?” เวี่ยจือหยางหัวร่อฮาฮาถลันวูบออกไป ผู่หยางเจาไม่ทันมีความคิดใด เห็นประกายกระบี่วาบเข้าสู่คลองจักษุ เหล็กง่ามของมันหักไปแล้ว คงเหลือแต่ก้านเหล็ก จึงยกขึ้นต้านทาน เสียงติงเมื่อก้านเหล็กหักสะบั้น กระบี่วชิระชำแรกเข้ามา จ่อใส่ตำแหน่งหัวใจของมัน

ผู่หยางเจาถูกสยบในท่าเดียว ถึงกับหน้าซีดเผือด เหล่าผู้กล้าก็ชักอาวุธ รายล้อมเวี่ยจือหยางเอาไว้ เวี่ยจือหยางไม่แยแสสนใจ หันไปกล่าวว่า “จ้าวถังจู่ พวกเราพนันสักตาเป็นอย่างไร?”

จ้าวเจี่ยนไหวกระชากเสียงว่า “พนันอุบาทว์ใด?” เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านไม่พนัน พี่ผู่หยางต้องตาย มันพอตกตาย พวกท่านคิดแก้แค้นให้กับมัน ต้องฆ่าข้าพเจ้ากับมือ หากข้าพเจ้าตกตาย จะนำผู้ใดไปแลกเปลี่ยนกับผู้อาวุโสเฉียน?”

จ้าวเจี่ยนไหวหาแยแสสนใจความเป็นความตายของผู่หยางเจาไม่ แต่หากว่าเวี่ยจือหยางเป็นนายน้อยของนครตะวันตก แม้นว่าสามารถคร่ากุมมัน จะเป็นอาวุธที่ใช้จัดการกับนครตะวันตก จึงข่มเพลิงโทสะไว้ถามว่า “ท่านคิดพนันอันใด?”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “พวกท่านแต่งตั้งคนผู้หนึ่งมาต่อสู้กับข้าพเจ้าตัวต่อตัว หากพวกท่านได้ชัย ข้าพเจ้าจะยอมรับการจัดการจากพวกท่าน หากว่าข้าพเจ้าได้ชัย ขอพวกท่านยกขบวนกลับไป”

มันกล่าววาจาเขื่องโข สร้างความเคลือบแคลงสงสัยแก่ทุกผู้คน จ้าวเจี่ยนไหวยังไม่ทันตัดสินใจ พลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า “จ้าวถังจู่ พรรคค้าเกลือเราเป็นพรรคใหญ่ หากไม่รับคำท้า ไยมิใช่ถูกผู้คนดูแคลนไป?”

จ้าวเจี่ยนไหวเหลียวหน้าไป เห็นคนกล่าววาจาเป็นชายฉกรรจ์ใช้ค้อนคู่นั้น มันสะอึกกายออกไป กล่าวเสียงกังวานว่า “เราแหยแหยค้อนทลายคลื่นกงเฉียน ขอรับทราบกระบวนท่าสูงส่ง”

จ้าวเจี่ยนไหวเฉกเช่นขี่บนหลังเสือได้แต่กล่าวว่า “เด็กน้อย เดิมพันก็ได้ แต่ท่านไม่อาจใช้กระบี่ กระบี่เล่มนี้คมกล้ายิ่ง ถือว่ามีเปรียบกว่า”

เวี่ยจือหยางตอบตกลง สอดกระบี่คืนฝัก ดึงขลุ่ยหยกออกมา กล่าวว่า “ไม่ใช้กระบี่ ใช้ขลุ่ยเป็นอย่างไร?”

ขลุ่ยหยกมิใช่วัตถุอันกล้าแกร่ง พอกระทบจะหักไป กงเฉียนพอถูกหยามดูแคลน ต้องเบิ่งตาตวาดว่า “เด็กโสโครก เราจะดูว่าขลุ่ยชำรุดของเจ้ามีราคาสักกี่หุน หากปะทะกับค้อนเหล็กเราอย่าได้นึกเสียใจภายหลัง”

เวี่ยจือหยางหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า “ช่างตีเหล็กโสโครก ข้าพเจ้าจะดูว่าตะโพกก้นของท่านมีราคาสักกี่หุน หากปะทะกับขลุ่ยหยกข้าพเจ้าอย่าได้นึกเสียใจภายหลัง”

กงเฉียนเดือดดาลเป็นการใหญ่ กระทบกระแทกค้อนคู่ บังเกิดเสียงดังตังใหญ่ จนสะเก็ดไฟแลบกระจาย จากนั้นควงค้อนกวาดจู่โจม ท่ากวาดจู่โจมนี้ทรงพลัง บังเกิดเป็นลมพายุหอบหนึ่ง

เวี่ยจือหยางสลับเท้า พลิ้วถอยไปด้านหลัง ระหว่างรุกถอย ค้อนเหล็กอยู่ห่างจากมันไม่กี่นิ้ว คนคล้ายกลับกลายเป็นมนุษย์กระดาษตัวหนึ่งถูกกระแสลมของค้อนเหล็กหอบพัดปลิวไป

ทุกผู้คนชมดูจนตื่นเต้นสงสัยยิ่ง เห็นเวี่ยจือหยางยิ่งถดถอยยิ่งห่างไกล จนถึงสุดปลายห้องโถง แผ่นหลังปะทะกับผนัง ไม่มีทางถอยอีก กงเฉียนบังเกิดความยินดี ขวางค้อนข้างซ้าย หวดใส่หว่างเอวเวี่ยจือหยาง ค้อนข้างขวายังชูขึ้น กระหน่ำใส่ศีรษะเวี่ยจือหยาง

ภายใต้ค้อนคู่จู่โจม เวี่ยจือหยางไม่มีทางรอดพ้น เหลียนหังชมดูจนกรีดร้องออกมา เห็นเวี่ยจือหยางเงื้อขลุ่ยหยกขึ้นยื่นเฉียงออก ตัวขลุ่ย

คล้ายหลิวย้อย แตะสัมผัสกับค้อนข้างขวาด้ามนั้น

นี่เป็นท่าบุ๋นเลี้ยวลดในกระบี่ดาวหมากล้อม ในความอ่อนแฝงความแข็ง ใช้พลังอย่างแยบคาย กงเฉียนรู้สึกง่ามมือร้อนวูบ ค้อนเหล็กเปลี่ยนทิศทาง กรีดเป็นวงโค้ง อ้อมผ่านร่างเวี่ยจือหยาง เสียงดังเมื่อปะทะกับค้อนเหล็กข้างซ้าย

ค้อนคู่ปะทะกันเอง กระแทกจนกงเฉียนสองแขนชาด้าน ได้ยินเวี่ยจือหยางหัวร่อเบาๆ ขลุ่ยหยกกลับกลายเป็นประกายสีเขียวสายหนึ่ง มุ่งใส่ตาซ้ายของมัน

กระบวนท่านี้เปลี่ยนจากบุ๋นเป็นบู๊ ใช้ออกด้วยท่าบู๊ลดเลี้ยว กงเฉียนรีบยกค้อนข้างขวาขึ้นปิดป้อง ขลุ่ยหยกเปลี่ยนเป็นจี้ลงมายังตำแหน่งหัวใจของมัน กงเฉียนขวางค้อนข้างซ้ายปิดป้อง มิคาดเวี่ยจือหยางเปลี่ยนเป็นท่ากลุ่มดาวเหนือ ขลุ่ยหยกตวัดขึ้น ค้อนเหล็กก็กระดอนขึ้น คล้ายเป็นวัตถุมีชีวิต ปะทะกับค้อนเหล็กที่ขวางอยู่ที่หว่างคิ้ว

คราครั้งนี้กงเฉียนง่ามมือฉีกขาดโลหิตไหลซึม บวกกับเกิดการปะทะที่หว่างคิ้ว เป็นเสียงดังปานฟ้าร้อง สั่นสะเทือนจนแก้วหูลั่นอึงอล

กงเฉียนบังเกิดความสงสัยใจยิ่ง มันทรงพลังมหาศาล ควงค้อนเหล็กราวกับเป็นหญ้าไส้ตะเกียง แต่คราครั้งนี้เวี่ยจือหยางใช้ขลุ่ยหยกปัดป่าย มันก็แทบไม่อาจกุมค้อนเหล็กมั่น ยังไม่ทันขบคิดเข้าใจ เวี่ยจือหยางก็อ้อมไปด้านหลังมัน ใช้ท่าแรกเกิดใหญ่จี้ใส่จุดเสิ่นอวี่ของมัน

กงเฉียนตวาดด้วยโทสะ หวดค้อนข้างขวากลับหลัง เวี่ยจือหยางเห็นเช่นนั้น จึงเปลี่ยนเป็นท่าความลับฟ้า ยื่นขลุ่ยหยกออก แตะสัมผัสกับริมขอบของค้อนเหล็ก เขี่ยแล้วปาดวูบ เสียงดังเมื่อค้อนคู่ปะทะกันเป็นคำรบสาม กงเฉียนรู้สึกลำคอหวานวูบ โลหิตประดังขึ้นลำคอ ใบหน้ากลับกลายเป็นม่วงคล้ำ

ทั้งหมดชมดูจนสงสัยใจยิ่ง กงเฉียนยิ่งขุ่นแค้นจนกระโดดโลดเต้น

ปรารถนาใคร่ใช้ค้อนหวดร่างเวี่ยจือหยางจนบี้แบน มันมีฉายาค้อนทลายคลื่น หนึ่งนั้นแฝงพลังดุดัน สองสภาวะจู่โจมรวดเร็ว ยามนี้ลงมืออย่างสุดกำลัง ค้อนคู่สะบัดกวัดแกว่ง ราวกับเมฆดำกดทับใส่

เวี่ยจือหยางไม่อาจใช้กำลังภายใน จึงไม่สามารถร่ายรำเพลงหมัดเท้าออก แต่พลังลมปราณหมุนเวียนอยู่ภายในกาย ยามยกมือวางเท้าล้วนแผ่วพลิ้ว ใช้วิชาเทพลีลา ผสานกับท่าเท้าดาวจี่มุ้ย หลบหลีกค้อนเหล็กได้โดยง่ายดาย

กงเฉียนยิ่งลงมือยิ่งหนักหน่วง หาคาดไม่ว่าเวี่ยจือหยางฝึกวิชาเทพตื่นรู้ ดูจังหวะจะโคนของมันออกตั้งแต่แรก ในสายตาเวี่ยจือหยาง ค้อนเหล็กคู่นี้คล้ายกระดิ่งคู่หนึ่ง ล่วงรู้จังหวะจะโคนเป็นอย่างดี ดังนั้นขลุ่ยหยกจี้ใส่ช่องว่างจุดอ่อนของค้อนเหล็ก เพียงไม่กี่ครา็ก่อกวนจนค้อนเหล็กเสียขบวนรวนเร ถูกขลุ่ยหยกชักนำให้ปะทะกันเอง บังเกิดเสียงดังตังราวกับช่างตีเหล็กตีเหล็กเผาไฟแดงไม่หยุดยั้ง

ทุกครั้งที่ค้อนเหล็กปะทะกัน ก็สร้างความสั่นสะเทือนแก่กงเฉียนจนสองแขนชาด้าน บังเกิดอาการพะอืดพะอมแทบอาเจียน คล้ายกับว่ามันไม่ได้ควงค้อนคู่ หากเป็นค้อนเหล็กลากมันรุกถอยไม่หยุดยั้ง

ผ่านไปอีกหลายกระบวนท่า เวี่ยจือหยางพลันตวาดคำปล่อยมือ ขลุ่ยหยกเขี่ยใส่ค้อนข้างซ้าย ค้อนเหล็กหมุนควงเป็นวง กระแทกใส่ค้อนข้างขวาอย่างดุดัน

คราครั้งนี้บังเกิดเสียงดังปานฟ้าร้อง กระเบื้องหลังคาสั่นไหว กงเฉียนง่ามมือฉีกขาดโลหิตไหลริน ค้อนข้างซ้ายทะลวงผ่านหน้าต่างออกไป หล่นตูมลงในทะเลสาบ ส่วนค้อนข้างขวาพวยพุ่งขึ้นฟ้า ทะลุหลังคาห้องโถง ไม่ทราบไปยังที่ใด

กงเฉียนกระแทกนั่งลง เหม่อมองดูคู่ต่อสู้ พลันอ้าปากกระอักเลือดคั่งออกมาคำหนึ่ง จากนั้นล้มระทวยลงกับพื้น

ภายในห้องโถงเงียบสงัดงัน จ้าวเจี่ยนไหวขณะจะออกหน้า บุรุษชุดสีน้ำตาลที่ข้างกายพลันส่งเสียงกระแอม ถือลำไม้ไผ่เดินออกไป กล่าวเสียงหนักๆ ว่า “เราฝานฉง ขอรับทราบกระบวนท่าอันสูงส่ง”

เหลียนหังเห็นเวี่ยจือหยางใช้ฝีมือพิสดารช่วงชิงชัยชนะ สร้างความตื่นเต้นยินดียิ่ง พอเห็นบุรุษชุดสีน้ำตาลออกมาท้าสู้ ต้องใจสั่นสะท้าน ร้องบอกว่า “คุณชายระวัง มันเป็นศิษย์ของทวนดอกสาลี่แห่งเหอเป่ย”

เวี่ยจือหยางหันไปยิ้มให้กับนาง เหลียนหังต้องหน้าแดงสดใส ค้อนควักมันคราหนึ่ง ฝานฉงเห็นทั้งสองชายหูชายตากัน เห็นเป็นโอกาสเหมาะขยับลำไม้ไผ่แทงใส่ท้องน้อยเวี่ยจือหยาง

ฝีมือนี้แทบเป็นการลอบทำร้าย หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น คงถูกลำไม้ไผ่แทงทะลุท้องไป แต่เวี่ยจือหยางฝึกวิชาเทพตื่นรู้ ใบหูปราดเปรียวผิดธรรมดา ฝานฉงพอเสือกแทงลำไม้ไผ่ออก มันกระทั่งศีรษะยังไม่เหลียวกลับ ก็ควงขลุ่ยกลับหลัง เสียงติ๊กเมื่อเขี่ยถูกปลายแหลมของลำไม้ไผ่

ฝานฉงบรรจุพลังใส่ลำไม้ไผ่ พอกระทบถูกขลุ่ยหยก พลังก็รั่วไหลออก ลำไม้ไผ่พุ่งเฉียงๆ เฉียดผ่านใต้ซอกแขนซ้ายเวี่ยจือหยางไป จนเสื้อผ้าขาดวิ่นโลหิตหลั่งไหลออกมา

เหล่าผู้กล้าโห่ร้องชมเชยออกมา ฝานฉงกลับขมวดคิ้ว รั้งลำไม้ไผ่กลับ เหม่อมองดูเวี่ยจือหยาง

เหลียนหังเห็นเวี่ยจือหยางหลั่งโลหิต ต้องร้องว่า “นี่ ท่านไม่เป็นไรกระมัง?” เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “ไม่เป็นไร เพียงรับบาดเจ็บทางผิวกาย”

เหลียนหังขยี้เท้ากล่าวว่า “หน้าโง่ ยามต่อสู้อย่าได้เหลียวซ้ายแลขวา”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “เหลียวซ้ายแลขวาอันใด ไม่เมียงไม่มองจึงยอดเยี่ยม”

เหลียนหังไม่เข้าใจคำ “ไม่เมียงไม่มอง” เวี่ยจือหยางพลันแก้สายรัดเอวออกมาผูกตาไว้ หัวร่อฮิฮะกล่าวว่า “ท่านเชื่อหรือไม่ ข้าพเจ้าไม่ต้องมองดู ก็หลบรอดจากลำไม้ไผ่ของมัน”

มันมีนิสัยคึกคะนอง ไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำ สร้างความโกรธแค้นแก่ฝานฉง สูญเสียความเยือกเย็นที่มีอยู่ ต้องตวาดว่า “เด็กน้อย มารดาเจ้าอย่าได้ดูแคลนคน”

เวี่ยจือหยางหัวร่อฮาฮากล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่ได้ดูแคลนคน เพียงดูแคลนท่าน”

ความหมายในวาจาเพียงด่าว่าฝ่ายตรงข้าม “มิใช่คน” ฝานฉงหน้าบัดเดี๋ยวแดงฉานบัดเดี๋ยวเขียวคล้ำ ขู่คำรามว่า “หาที่ตาย...” พลางขยับลำไม้ไผ่ ควงปลายแหลมของลำไม้ไผ่เป็นวง คล้ายงูเหลือมยักษ์ตัวหนึ่งพุ่งฉกเข้ามา

มันเป็นยอดฝีมือในเชิงทวน ที่ใช้เป็นลำไม้ไผ่ แท้จริงแล้วเป็นเพลงทวน ก่อนหน้านี้ประมือกับหญิงรับใช้ทั้งสอง เวี่ยจือหยางชมดูอยู่ด้านข้าง ฟังจังหวะจะโคนในเพลงทวนออกตั้งแต่แรก ดังนั้นใช้ผ้าปิดตา ทางหนึ่งกระตุ้นโทสะฝ่ายตรงข้าม ทางหนึ่งคิดทดสอบเคล็ดวิชาที่เพิ่งค้นพบได้

ลำไม้ไผ่แหวกฝ่าอากาศดังอื้ออึง เวี่ยจือหยางผนึกพลังที่สองหูได้ยินอย่างชัดเจน พลันถอยกายไปหนึ่งก้าว บิดตัวมาทางซ้าย ลำไม้ไผ่ก็แทงใส่อากาศธาตุ พลังสภาวะรั่วไหลออกไป

มันใจหายวาบ ขณะจะเปลี่ยนกระบวนท่า ขลุ่ยหยกของเวี่ยจือหยางก็กดใส่ส่วนปลายของลำไม้ไผ่ ฝานฉงออกแรงเขี่ยวูบ คิดสลัดหลุดจากขลุ่ยหยก มิคาดขลุ่ยเขียวศูนยตาปัดวูบตามสภาวะ ลำไม้ไผ่ก็ส่ายไหวราวกับงูมีชีวิต คล้ายกับจะกระโจนออกจากมือมัน ฝานฉงจึงตวาดก้อง ถ่วงเท้าทั้งสอง กำลำไม้ไผ่มั่น กวาดจู่โจมไปทางขวาดังหวีดใหญ่

เวี่ยจือหยางใช้วิชาเทพลีลา ร่างคล้ายต้นหลิวลู่ลม ใต้เท้าใช้ท่าเท้า

ดาวจี่มุ้ย ควงขลุ่ยหยกในมือ เคาะใส่ลำไม้ไผ่สามครั้งครา บังเกิดเป็นเสียงติ๊กติ๊กติ๊ก เกิดการสั่นสะเทือนอย่างประหลาด

ในสายตาคนภายนอก เวี่ยจือหยางลงมืออย่างอ่อนล้า ไม่อาจโยกคลอนสภาวะกวาดจู่โจมทั้งกองทัพของฝานฉง แต่ฝานฉงที่อยู่ในเหตุการณ์จึงทราบว่า แต่ละครั้งที่เวี่ยจือหยางเคาะใส่ ล้วนเคาะถูกส่วนต่อเนื่องของพลังลำไม้ไผ่ เคาะพลังลมปราณของมันขาดสะบั้นไป

มีคำกล่าวว่าฝึกดาบเป็นปี ฝึกไม้พลองเป็นเดือน ฝึกทวนใช้เวลาชั่วชีวิต ความยากลำบากของการฝึกทวน มิใช่อยู่ที่กระบวนท่า หากอยู่ที่พลังที่ถ่ายทอดใส่ทวน พลังทวนพอพุ่งผ่าน ทั้งสามารถทิ่มแทงเหยี่ยวเหินร่วงหล่น และสามารถแทงทะลุยุงแมลง ยามนี้พลังลมปราณขาดหาย คนกับทวนก็แยกออกจากกัน ฝานฉงเร่งเร้าพลังสามครั้ง ล้วนถูกขลุ่ยหยกเคาะขาดสะบั้นสามครา จากนั้นเวี่ยจือหยางหยุดเท้าลง ลำไม้ไผ่ก็หยุดตาม ทั้งสองฝ่ายเว้นระยะห่างกันหนึ่งเชียะ ล้วนไม่ขยับเคลื่อนไหว

คนในห้องโถงชมดูไม่เข้าใจ เห็นหน้าผากฝานฉงปรากฏเหงื่อเม็ดโป้งๆ ไหลรินลงมา ในใจมันทั้งขุ่นแค้นทั้งเคลือบแคลง ในสายตาผู้อื่น ขอเพียงมันสืบเท้าออกไปหนึ่งเชียะ ก็สามารถกวาดถูกเวี่ยจือหยาง จนใจที่มันใช้สภาวะทวนถึงที่สุด ไม่อาจรุกคืบไปได้

นกสีเขียวตัวหนึ่งบินโฉบผ่านผิวทะเลสาบ ฝานฉงค่อยคล้ายตื่นจากความฝัน พลันตวาดก้อง ขยับลำไม้ไผ่เป็นเงาแน่นขนัด คนของพรรคค้าเกลือเห็นมันลงมือ ก็ส่งเสียงโห่ร้องออกมา

เวี่ยจือหยางพุ่งถอยไปด้านหลัง ขลุ่ยหยกแตะกับลำไม้ไผ่ บัดเดี๋ยวซ้ายบัดเดี๋ยวขวา ทั้งรุกถอยตาม ลำไม้ไผ่ยาวขลุ่ยหยกสั้น สีสันคล้ายคลึงกัน คล้ายปรากฏงูเขียวหนึ่งใหญ่หนึ่งเล็กสู้พัวพันเป็นพัลวัน

ท่าทวนของฝานฉงถูกสะกดไว้ มีกำลังยากใช้ออก ฝ่ายตรงข้ามยังปิดตา ไม่ต่างกับคนตาบอด หากยังเอาชนะไม่ได้ เรื่องราวพอแพร่กระจาย

ออกไป คงไม่อาจแบกหน้าพบพานคน มันยิ่งครุ่นคิดยิ่งร้อนรุ่ม ขยับลำไม้ไผ่เป็นเงาสีเขียวแน่นขนัด ประหนึ่งพันบุปผาบานพร้อมพรัก ลมเหนือโชยพัดหิมะปลิวเวียนว่อน

เวี่ยจือหยางขณะคลี่คลาย พลันพบว่าจังหวะจะโคนของฝ่ายตรงข้ามเปลี่ยนไป จึงรั้งขลุ่ยหยกกลับ ถอยกายไปสองก้าว พริบตาดุจประกายไฟฝานฉงหมุนตัวขวับ ถือลำไม้ไผ่ด้วยมือขวา มือซ้ายบังคับทวนร้อยโซ่เงินออกมาเล่มหนึ่ง แทงทะลุเงาไม้ไผ่ มุ่งใส่คอหอยเวี่ยจือหยาง

นี่เป็นท่าหิมะคลุมดอกสาลี่ เป็นท่าไม้ตายของเพลงทวนตระกูลฝาน ใช้ทั้งอ่อนและแข็ง ยากระวังป้องกัน แต่เวี่ยจือหยางฟังออกว่าจังหวะจะโคนเปลี่ยนแปลง จึงระมัดระวังแต่แรก ยามนั้นเขี่ยขลุ่ยหยกกลับหลังเขี่ยทวนร้อยโซ่เงินกลับมา ฝานฉงเห็นประกายสีเงินผ่านเข้าสู่คลองจักษุ รีบก้มศีรษะหลบเลี่ยง ทวนร้อยโซ่เงินก็พุ่งเฉียดผ่านหน้าไป

เวี่ยจือหยางกระโดดปราดเข้าหา ควงขลุ่ยเคาะลำไม้ไผ่ ลำไม้ไผ่ในกลวง เสียงเคาะดังยาวนาน พลังลมปราณของฝานฉงก็แตกกระจัดกระจาย ไม่สามารถรวมรั้งได้ มันกวัดแกว่งทวนร้อยโซ่เงินเข้ามาหมายกอบกู้ มิคาดขลุ่ยหยกวกซ้ายป่ายขวา ได้ยินเสียงเกรียวกราว เมื่อทวนร้อยโซ่เงินพัวพันลำไม้ไผ่ไว้

ฝานฉงเสียขบวนรวนเร ริมโสตแว่วเสียงเคาะไม่ขาดหู บัดเดี๋ยวเคาะใส่ลำไม้ไผ่ บัดเดี๋ยวเคาะทวนร้อยโซ่เงิน บัดเดี๋ยวยาวบัดเดี๋ยวสั้น ตอนแรกไม่เป็นระเบียบแบบแผน ต่อจากนั้นค่อยๆ เรียงร้อยเข้าด้วยกัน

สุ่ยเหลียนอิ่งพลันอุทานดังเอ๊ะ ร้องโพล่งว่า “บทเพลงด่านหยางกวนสามชั้น”

เวี่ยจือหยางหัวร่อพลางกล่าวว่า “แม่นางมีโสตประสาทอันปราดเปรียว เป็นบทเพลงด่านหยางกวนสามชั้นเอง”

มันยามต่อสู้ยังสามารถกล่าววาจา สร้างความตื่นตระหนกแก่คนของ

พรรคค้าเกลือยิ่ง ผู่หยางเจากระซากเสียงว่า “ผายลมสุนัขสามชั้นอันใด นี่เป็นการต่อยตี หาใช่บรรเลงเพลงไม่”

สุ่ยเหลียนอิ่งกล่าวว่า “เป็นการต่อยตีจริง แต่เสียงเคาะลำไม้ไผ่แสดงว่าเป็นบทเพลงบทหนึ่ง” พลางยกมือตกแต่งจอนผม ขับขานเนื้อร้องของบทเพลงด่านหยางกวนสามชั้นออกมา

เนื้อร้องสอดรับกับเสียงเคาะลำไม้ไผ่ ทั้งหมดค่อยพบว่าฝานฉงไม่เพียงตกเป็นเบี้ยล่าง ลำไม้ไผ่ในมือยังกลับกลายเป็นเครื่องดนตรีของฝ่ายตรงข้าม พร้อมกับขลุ่ยหยกที่เคาะใส่ บรรเลงเป็นบทเพลงเพลงหนึ่ง

การประลองยุทธ์คับขันจวนเจียน เวี่ยจือหยางกลับดัดแปลงการประลองยุทธ์เป็นบรรเลงดนตรี สร้างความตื่นตระหนกแก่คนของพรรคค้าเกลือยิ่ง เข้าใจว่าเวี่ยจือหยางมีฝีมือสูงเยี่ยมกว่าฝานฉงมากนัก จึงเคลื่อนไหวอย่างปลอดโปร่ง แฝงเจตนาหยามหยัน ฝานฉงพอเข้าใจหลักเหตุผลนี้ ก็บังเกิดความอับอายจนแทบชำแรกพสุธาหลบหนี พลันพุ่งถอยไปด้านหลัง ร้องคำ “ช่างเถอะ” พลางโยนลำไม้ไผ่ทิ้ง หมุนตัวโถมออกจากห้องโถงจากไปในบัดดล

เวี่ยจือหยางดึงผ้าปิดตาลงมา ถามว่า “ยังมีผู้ใดอีก?” จ้าวเจี่ยนไหวกัดฟันเดินออกไป กล่าวช้าๆ ว่า “เราผู้แซ่จ้าวขอรับทราบเพลงฝ่ามือจากท่านสักหลายท่า”

ทวนของฝานฉง ค้อนเหล็กของกงเฉียนล้วนมีชื่อเสียงอยู่ในพรรคค้าเกลือ พอเผชิญขลุ่ยหยกเลานี้ ล้วนพบกับความพ่ายแพ้ จ้าวเจี่ยนไหวเข้าใจว่าอาวุธของเวี่ยจือหยางร้ายกาจ จึงไม่ประลองอาวุธกับมัน เปลี่ยนเป็นประฝ่ามือแทน

เวี่ยจือหยางครุ่นคิด เฒ่าทารกคิดใช้วิธีเปลี่ยนหน้าชน หากเอาชนะจ้าวเจี่ยนไหว ยังมีบุคคลอื่นไม่รู้จักหมดสิ้น ควรแสดงฝีมือบีบบังคับให้พวกมันถอนตัวล่าถอย จึงกล่าว “ต่อสู้ไปต่อสู้มาน่าขุ่นข้องรำคาญ เช่นนี้เถอะ

ข้าพเจ้าจะยืนหยัดกับที่ ให้ท่านฟาดฝ่ามือใส่ข้าพเจ้าสามฝ่ามือ หากว่าข้าพเจ้ารับไว้ได้ ถือว่าท่านเป็นฝ่ายแพ้ หากข้าพเจ้ารับไว้ไม่ได้ ก็ไม่ต้องกล่าวแล้ว”

คำพูดพอกล่าว ทั่วทั้งห้องโถงสั่นสะท้านขึ้นมา จ้าวเจี่ยนไหวกล่าวอย่างเคียดแค้นว่า “เด็กน้อย หมัดเท้าไร้นัยน์ตา หากเราฟาดท่านตายคามือ จะทำอย่างไร?”

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “ข้าพเจ้าตกตายก็สาสม หากว่าโชคดีไม่ตาย จ้าวถังจู่จะทำอย่างไร?”

จ้าวเจี่ยนไหวขุ่นแค้นจนหน้าเขียวคล้ำ ร้องว่า “หากท่านสามารถรับเราสามฝ่ามือ เราผู้แซ่จ้าวจะล่าถอยออกจากเก๋งกลางน้ำแห่งนี้”

เวี่ยจือหยางปรบมือกล่าวว่า “ตกลง จ้าวถังจู่เป็นวิญญูชน วิญญูชนพอลั่นปากไม่คืนคำ”

จ้าวเจี่ยนไหวย่อตัวลงเล็กน้อย สูดลมหายใจลึกๆ ยืดอกยกหลังขึ้น ร่างคล้ายพองโตขึ้นเท่าตัว

เวี่ยจือหยางเห็นมันมีรูปลักษณ์ประหลาดพิกล ต้องลอบตื่นตระหนก ได้ยินสุ่ยเหลียนอิ่งกล่าวว่า “คุณชายเวี่ยระวัง นี่เป็นวิชากำราบเสือของสำนักซีเสีย”

เวี่ยจือหยางเหลียวหน้ามอง เห็นหญิงสาวหน้าเผือดขาว ดวงตาทอแววิตกกังวล รู้สึกหัวใจร้อนวูบ ครุ่นคิดขึ้น *‘คราก่อนที่โรงงิ้ว หากมิใช่พระมารดรดินยื่นมือช่วยเหลือ เราเวี่ยจือหยางคงตกตายแต่แรก ลูกผู้ชายได้รับพระคุณ ต้องหาทางตอบแทน เราไหนเลยเบิ่งตาดูศิษย์ของพระมารดรดินถูกหยามอัปยศได้?’*

นึกถึงตอนนี้ ยกมือเท้าสะเอว ส่งเสียงหัวร่อดังยาวนาน จ้าวเจี่ยนไหวเห็นมันหัวร่อ ยิ่งโกรธแค้นกว่าเดิม พลันย่อตัวลง ฟาดฝ่ามือซ้ายออก เสียงทึบเมื่อฟาดถูกทรวงอกเวี่ยจือหยาง

เวี่ยจือหยางสะท้านขึ้นดุจถูกเหล็กฟาดหวดใส่ ร่างลอยลิ่วออกไปชนใส่โต๊ะเตี้ยทางด้านหลัง เสียงกราวเมื่อโต๊ะเตี้ยพังทลายลง มันกลิ้งตัวไปตลบหนึ่ง ฟุบแน่นิ่งกับพื้น

ในห้องโถงเงียบสงัดงัน จากนั้นคนของพรรคค้าเกลือหัวร่อฮาฮาออกมา สุ่ยเหลียนอิ่งมองดูเวี่ยจือหยาง ดวงตาปกคลุมด้วยละอองหมอกชั้นหนึ่ง เหลียนหังก็โถมออกไป พลันปรากฏพลังลมจู่โจมมา คุกคามนางถอยกายไปสองก้าว ต้องเงยหน้าขึ้นร้องว่า “จ้าวเจี่ยนไหว ท่านชนะแล้วยังจะทำอะไร?”

จ้าวเจี่ยนไหวกล่าวว่า “เราเมื่อเป็นฝ่ายชนะ คนผู้นี้ต้องรับการจัดการจากเรา” พลางกวักมือเรียกหาว่า “น้องแซ่ผู่หยาง จับมัดตัวเด็กน้อยนี้ไว้”

ผู่หยางเจารุดไปตามเสียง ขณะจะมัดพันธนาการคน พลันได้ยินเสียงหัวร่อดังยาวนาน เวี่ยจือหยางกระโดดปราดขึ้นมา แทบชนถูกจมูกของผู่หยางเจา

ผู่หยางเจาสะดุ้งเฮือก ถลึงมองชายหนุ่มราวกับพบเห็นผีสาง จ้าวเจี่ยนไหวก็หน้าแปรเปลี่ยนไป ถามโพล่งว่า “ท่านไม่เป็นไร?”

เวี่ยจือหยางแบมือทั้งสองย้อนถามว่า “ในความเห็นท่านเล่า?” จ้าวเจี่ยนไหวสำรวจดูมันเที่ยวหนึ่ง ครุ่นคิดว่าฝ่ามือเมื่อครู่แม้ฟาดใส่ต้นไม้ใหญ่ ก็จะกระแทกต้นไม้หักกลาง คนผู้นี้ปลอดภัยไร้เรื่องราว ออกจะไร้เหตุผลไปแล้ว

หารู้ไม่ว่าเวี่ยจือหยางฝึกฝีมือย้อนทวนแนวทางพลังลมปราณผิดแผกแตกต่าง ผู้คนทั่วไปพอถูกฝ่ามือฟาดใส่ เลือดลมจะโคจรย้อนกลับทำร้ายอวัยวะภายใน เวี่ยจือหยางโคจรพลังย้อนกลับ เลือดลมย้อนกลับพอถูกทำร้าย กลายเป็นสะดวกปลอดโปร่ง ตอนแรกที่ถูกฝ่ามือฟาดใส่ บังเกิดความอึดอัดขัดข้อง แต่พอเลือดลมย้อนทวนกลายเป็นสะดวกปลอดโปร่ง

รู้สึกสบายอย่างบอกไม่ถูก กลับภาวนาให้ฟาดใส่อีกหลายฝ่ามือ เห็นจ้าวเจี่ยนไหวยืนตะลึงลาน จึงกล่าว “จ้าวถังจู่ยังรออะไร หลังจากฟาดเสร็จทั้งหมดจะได้กลับไปรับประทานข้าว”

จ้าวเจี่ยนไหวเห็นมันมีสีหน้าปรกติ ยิ่งสะกิดความสงสัยกว่าเดิม ขบคิดแล้วก้าวยาวๆ เดินวนอยู่รอบกายเวี่ยจือหยาง เมื่อเป็นเช่นนี้ เวี่ยจือหยางคาดเดาไม่ออกว่ามันจะลงมือจากทิศทางใด ย่อมไม่สามารถรวมรั้งพลังต้านทานฝ่ามือของมัน

จ้าวเจี่ยนไหวยิ่งเดินวนยิ่งรวดเร็ว เวี่ยจือหยางพานหลับตาลง ฟังเสียงจำแนกตำแหน่ง กล่าวไปประหลาดแท้ เสียงลมพอพัดผ่านข้างหู ในใจคล้ายปรากฏกระจกบานหนึ่งขึ้น สะท้อนร่องรอยของจ้าวเจี่ยนไหวออกมา

เมื่อเดินวนถึงรอบที่เจ็ด จ้าวเจี่ยนไหวพลันหยุดเท้าลง ฟาดฝ่ามือทั้งสองออก เสียงโครมเมื่อฟาดถูกกลางหลังของเวี่ยจือหยาง กลางหลังเป็นจุดชีวิตของคน มาตรว่าเกิดพลังย้อนกลับคุ้มครองกาย ยังเจ็บปวดที่หัวใจและปอด เวี่ยจือหยางลำคอหวานวูบ ร่างลอยลิ่วขึ้นไป จนอยู่เหนือศีรษะของผู่หยางเจา

ผู่หยางเจาฉวยโอกาสต่อยหมัดใส่ชายโครงข้างซ้ายของเวี่ยจือหยาง เสียงหมัดกระทบเนื้ออย่างถนัดถนี่ มันไม่ทันนึกยินดี พลันปรากฏพลังกระแทกสะท้อนกลับมา ต้องแผดเสียงร้องคำหนึ่ง ร่างลอยลิ่วไปชนคนของพรรคค้าเกลือคนหนึ่งล้มลง อ้าปากกระอักโลหิตคำหนึ่ง

ผู่หยางเจาทั้งเจ็บปวดทั้งโกรธแค้น พอเงยหน้าขึ้น เห็นเวี่ยจือหยางฝืนใจยืนหยัด ใบหน้ากลับกลายเป็นแดงฉาน หลับตาทั้งสองลง ที่ด้านหลังมันห่างไปไม่ไกล จ้าวเจี่ยนไหวสองมือสั่นระริก ใบหน้าเป็นสีม่วงคล้ำ จับจ้องมองชายหนุ่มอย่างเขม็งตึงเครียด

เวี่ยจือหยางพลันลืมตาขึ้น หันกายไปกล่าวว่า “จ้าวถังจู่ ยังมีอีก

ฝ่ามือ ท่านจะลงมือหรือไม่?”

หัวใจของจ้าวเจี่ยนไหวตกวูบลง เมื่อครู่มันใช้พลังกำราบเสือถึงสิบส่วน มิคาดเวี่ยจือหยางมิเพียงไม่ได้รับบาดเจ็บ ภายในร่างยังเกิดพลังกระแทกสะท้อนกลับมา จนอวัยวะภายในของมันปั่นป่วน รับบอบช้ำภายในไม่เบา จึงกล่าว “เราผู้แซ่จ้าวใช้ออกสองฝ่ามือพบความล้มเหลว ความจริงสมควรรู้ตัวล่าถอย แต่เรื่องราวเกี่ยวพันถึงความปลอดภัยของผู้อาวุโสเฉียนได้แต่ลงมือถึงที่สุด”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “มาเถอะ” มันถูกฟาดใส่สองฝ่ามือ พลังฝ่ามือของฝ่ายตรงข้ามยิ่งมายิ่งกล้าแข็ง ช่วงเวลาที่เลือดลมสะดวกปลอดโปร่งก็ยิ่งยาวนาน ขณะที่ตำแหน่งที่ถูกฝ่ามือฟาดใส่บังเกิดความเจ็บปวด จึงทั้งสุขสบายและทุกข์ทรมานคละเคล้ากันไป

จ้าวเจี่ยนไหวขบกรามกรอดกระโดดปราดเข้ามา ยกมือขวาทำท่าฟาดใส่ทรวงอกเวี่ยจือหยาง เวี่ยจือหยางจึงยืดกายขึ้น โคจรพลังคุ้มครองทรวงอกท้องน้อย มิคาดจ้าวเจี่ยนไหวเปลี่ยนจากฝ่ามือเป็นดรรชนี จี้ใส่จุดซ่านจง เสินเซวี่ย และซี่ไห่ของมันสามแห่ง

จุดทั้งสามแห่งเป็นศูนย์รวมพลังลมปราณ หากถูกจี้ใส่ สถานเบาต้องสูญเสียพลังฝีมือ สถานหนักต้องถึงแก่ชีวิต เวี่ยจือหยางรู้สึกว่าจุดที่ถูกดรรชนีจี้ใส่เจ็บแปลบจับใจ ต้องถอยกายไปหลายก้าว ส่ายร่างโงนเงนไปมา

จ้าวเจี่ยนไหวพอลงมือประสบผล ต้องพุ่งถอยไป ร้องว่า “ล้มลง ล้มลง...” เห็นเวี่ยจือหยางส่ายโงนเงนหลายครา สุดท้ายยืนหยัดมั่น กล่าวว่า “จ้าวถังจู่ ท่านทำอะไร สะกิดเกาให้กับบิดาหรือ?”

จ้าวเจี่ยนไหวหน้าซีดเผือด สะบัดหน้าจากไป คนของพรรคค้าเกลือก็ล่าถอยตาม ชั่วพริบตาผู้มาจากไปจนหมดสิ้น ในห้องโถงกลับคืนสู่ความโล่งกว้าง

สตรีทั้งสามคล้ายตกอยู่ในความฝัน เหลียนหังกระโดดปราดออกไป ตบไหล่เวี่ยจือหยางร้องว่า “วิเศษแท้ ท่านมีความสามารถถึงเพียงนี้ ไฉนไม่บอกแต่แรก...”

นางพอตบใส่ ร่างของเวี่ยจือหยางก็ส่ายโงนเงน เหลียนหังไม่ทันกล่าวจบ มันก็คุกเข่าซ้ายลงกับพื้น ลำคอส่งเสียงครืดคราด กระอักโลหิตออกมาคำหนึ่ง

สตรีทั้งสามตื่นตระหนกยิ่ง หลันเกิงรีบประคองเวี่ยจือหยางขึ้นมา ถลึงมองเหลียนหังร้องว่า “ท่านคิดร้ายมันหรือ?”

เหลียนหังกล่าวว่า “ผู้ใดคิดร้ายมัน...” เอ่ยถึงตอนนี้ น้ำตาไหลหลั่งออกมา เวี่ยจือหยางชิงโบกมือกล่าวว่า “ไม่เกี่ยวข้องกับนาง...” ไม่ทันขาดคำ พลังลมปราณภายในกายย้อนทวนวุ่นวาย โลหิตทะลักจากปาก เหลือกตาสิ้นสติไป

หญิงรับใช้ทั้งสองทั้งแตกตื่นทั้งร้อนรุ่ม พากันร้องเรียก “คุณชายเวี่ย...” สุ่ยเหลียนอิ่งไม่กล่าวกระไร วางแมวเปอร์เซียลง เดินเข้ามาจับชีพจรของมัน รู้สึกว่าพลังชีวิตภายในกายเวี่ยจือหยางย้อนทวนอย่างรุนแรง ขัดกับหลักเหตุผลทั่วไป ด้วยวิชาความรู้ที่นางร่ำเรียนมา ยังบอกไม่ถูกว่าเส้นลมปราณที่แปลกประหลาดนี้มาจากที่ใด ตามหลักการแพทย์ผู้ที่มีเส้นลมปราณเช่นนี้ คงเสียชีวิตไปแต่แรก แต่ตอนนี้เวี่ยจือหยางแม้รับบาดเจ็บ กลับมีพลังธาตุเต็มเปี่ยม ไม่มีอาการเหือดแห้งหายไป

สุ่ยเหลียนอิ่งขบคิดแล้วล้วงเข็มทองออกมาเล่มหนึ่ง แทงใส่จุดกวนหยวนของเวี่ยจือหยาง เข็มทองพอเข้าสู่ร่าง ก็เผชิญกับแรงต้าน รู้สึกว่าปลายนิ้วร้อนวูบ เข็มทองดีดกระดอนกลับมาพร้อมกับน้ำเลือดสายหนึ่ง กระเซ็นใส่แขนเสื้อนาง ประหนึ่งดอกท้อเดือนสาม

เหลียนหังถามเบาๆ ว่า “คุณหนู มัน มันเป็นไรแล้ว?” สุ่ยเหลียนอิ่งกล่าวว่า “หลันเกิง ไปที่ห้องข้าพเจ้า หยิบฉวยกล่องหยกที่หัวเตียงมา”

ไม่นานให้หลัง หลันเกิงถือกล่องหยกมาใบหนึ่ง สุ่ยเหลียนอิ่งเปิดกล่องหยก หยิบฉวยขวดแก้วผลึกออกมา ภายในขวดบรรจุของเหลวสีแดงเลือด หลันเกิงพอเห็นขวดใบนั้น ต้องร้องโพล่งว่า "น้ำค้างเลือดหงส์สะอื้น"

สุ่ยเหลียนอิ่งประคองเวี่ยจือหยางขึ้น มือหนึ่งเปิดจุกขวด ปรากฏกลิ่นหอมประหลาดอบอวลทั่วทั้งห้อง เหลียนหังต้องกล่าวว่า "คุณหนู น้ำค้างเลือดนี้เป็นของวิเศษที่**เฉิงจู่** *(เจ้านคร)* ประทานแก่ท่าน ไม่อาจมอบให้กับผู้อื่น"

สุ่ยเหลียนอิ่งตัดบทว่า "ตัวยาสำหรับให้ผู้คนรับประทานอยู่แล้ว" พลางง้างปากของเวี่ยจือหยาง กรอกน้ำค้างเลือดทั้งขวดลงไป

เวี่ยจือหยางเพียงสติเลอะเลือน ยังมีสติสัมปชัญญะส่วนหนึ่ง รู้สึกมียาน้ำไหลผ่านลำคอ บังเกิดความเย็นซุ่มฉ่ำถึงท้องน้อย ต่อจากนั้นกลับกลายเป็นพลังความร้อนกระจายไปตามเส้นลมปราณ กรุยผ่านตำแหน่งที่ตีบตัน พลังย้อนทวนก็ค่อยๆ สงบลง มีสติแจ่มใสขึ้นมา พอลืมตาขึ้น เห็นใบหน้างามงดใบหน้าหนึ่งผ่านเข้าสู่คลองจักษุ ตาสุกใสทอแววห่วงใยกังวล

สุ่ยเหลียนอิ่งเห็นมันฟื้นคืนสติมา ค่อยนึกออกว่ามันอยู่ในอ้อมอกตนเอง จึงรีบคลายมือออก ผุดลุกขึ้นยืน เวี่ยจือหยางรู้สึกหอมหวานไปทั้งปาก จึงถามว่า "ข้าพเจ้ารับประทานอะไรลงไป?"

เหลียนหังชิงกล่าวว่า "เป็นน้ำค้างเลือดหงส์สะอื้น นี่เป็นยาวิเศษที่เฉิงจู่รวบรวมสมุนไพรทั้งแผ่นดิน โคจรพลังทั้งแปดหมุนรอบปรุงขึ้น ใช้เวลาสิบปีค่อยปรุงกลั่นได้สามขวด ท่านคนเดียวรับประทานลงไปทั้งขวดทราบหรือไม่ว่านี่เป็นยาวิเศษสำหรับ..."

สุ่ยเหลียนอิ่งร้องว่า "เหลียนหัง ยังมิรีบประคองมันลุกขึ้น" เหลียนหังเห็นสุ่ยเหลียนอิ่งหน้าเคร่งเครียดเย็นชาลง ได้แต่กลั้ำกลืนคำพูดไว้

เวี่ยจือหยางจับใจความออกจึงประสานมือกล่าวว่า "แม่นางสุ่ย

ประทานยาวิเศษให้ ข้าพเจ้าสำนึกขอบคุณยิ่ง”

สุ่ยเหลียนอิ่งเงียบงันไม่ส่งเสียง ยื่นมือจับชีพจรของมัน ต้องขมวดคิ้วกล่าวว่า “ประหลาด เลือดลมของท่านไฉนยังสับสนถึงเพียงนี้?”

เวี่ยจือหยางตรวจสอบภายในดู พบว่าตำแหน่งที่ถูกฝ่ามือฟาดใส่ปวดแปลบปลาบ นึกถึงเหตุการณ์เมื่อครู่ ออกจะเสี่ยงอันตรายไป มันรับพลังกำราบเสือไว้ พลังที่ย้อนทวนสลายพลังฝ่ามือไปบางส่วน บวกกับเลือดลมไหลย้อน ตำแหน่งจุดคลาดเคลื่อนไป สามดรรชนีของจ้าวเจี่ยนไหวก็พบกับความล้มเหลว มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น เรือนร่างเลือดเนื้อได้รับความกระทบกระเทือน อาการบอบช้ำกระตุ้นให้พลังลมปราณโคจรย้อนทวน แทบพลาดพลั้งถึงแก่ชีวิต

นึกถึงตอนนี้เวี่ยจือหยางถามว่า “แม่นางสุ่ย ท่านมีความคิดอ่านใด?” สุ่ยเหลียนอิ่งทอดถอนใจกล่าวว่า “ที่นี้ไม่อาจอยู่สืบต่อ เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ได้แต่ไปหาท่านอาจารย์”

เวี่ยจือหยางอดถามมิได้ว่า “ผู้อาวุโสแซ่ชิวอยู่ที่ใด?” สุ่ยเหลียนอิ่งไม่ตอบคำ ย้อนถามว่า “คุณชายเวี่ย ท่านเสาะหาอาจารย์เราด้วยเรื่องใด?”

เวี่ยจือหยางทอดถอนใจกล่าวว่า “ข้าพเจ้ามีเรื่องสำคัญ เกี่ยวพันถึงความเป็นความตาย คิดเสาะหาผู้อาวุโสแซ่ชิว ไหว้วานให้นางชักนำไปพบกับ**เหลียงเฉิงจู่** *(เจ้านครแซ่เหลียง)*”

สุ่ยเหลียนอิ่งมีสีหน้าประหลาดใจ เหลียนหังอดกล่าวประชดมิได้ว่า “ท่านมิใช่นายน้อยของนครตะวันตกหรอกหรือ ยังต้องให้ผู้อื่นชักนำไปพบกับอาจารย์ของตัวเองอีก?”

เวี่ยจือหยางยกมือเกาศีรษะ สุ่ยเหลียนอิ่งกล่าวว่า “เหลียนหัง เรื่องนายน้อยนครตะวันตกไหนเลยล้อเล่นได้ คำกล่าวของคุณชายเวี่ยเพียงเป็นแผนเฉพาะหน้า หลังจากนี้อย่าได้เอ่ยถึงอีก”

เหลียนหังแลบลิ้นออกมา สุ่ยเหลียนอิ่งกล่าวอีกว่า “ท่านอาจารย์มี

ร่องรอยลี้ลับ ข้าพเจ้าเองไม่ทราบว่าตอนนี้อยู่ที่ใด แต่สำนักเรามีรหัสติดต่อกัน ขอเพียงท่านอาจารย์ทิ้งรหัสไว้ เมื่อคลำแตงตามเครือหวาย ก็จะหาพบได้”

เวี่ยจือหยางรีบกล่าวว่า “เรื่องไม่อาจชักช้า พวกเราไปในบัดดล” สตรีทั้งสามหันไปมองหน้ากัน หลันเกิงถามว่า “คุณชายเวี่ย ท่านไม่เป็นไรแล้วหรือ?”

เวี่ยจือหยางยืดแขนเหยียดขาออก กล่าวว่า “ข้าพเจ้าสบายดี สามารถขึ้นเขาไปต่อยเสือร้าย ลงทะเลไปเตะเต่ายักษ์”

สุ่ยเหลียนอิ่งอุ้มแมวเปอร์เซียออกจากห้อง ที่เหลือทั้งสามรีบติดตามไป ที่นอกเก๋งกลางน้ำยังชุมนุมด้วยเรือสองสามลำ พอเห็นคนทั้งสี่ ก็รีบรวมตัวกัน

เหลียนหังด่าทอว่า “ปีศาจที่น่าชังเฉกเช่นวิญญาณไม่ยอมผุดเกิด” หลันเกิงก็กล่าวว่า “แย่แล้ว ไม่อาจใช้เส้นทางน้ำได้”

สุ่ยเหลียนอิ่งขบคิดแล้วกล่าว “ทางน้ำถูกปิด ก็ใช้ทางบก ที่โรงม้ามิใช่มีม้าหรอกหรือ?”

ทั้งสี่รีบรุดไปยังโรงม้า ระหว่างทางผ่านสวนไม้ดอก สุ่ยเหลียนอิ่งพลันหยุดยั้งลง เสาะพบไม้รวกสูงเท่าครึ่งคนต้นหนึ่ง เห็นใบไม้เรียวเล็กดุจดวงดาว บนก้านเต็มไปด้วยหนามแหลม กิ่งไม้ห้อยย้อยลง ออกผลสีเหลืองทอง มีขนาดเท่าผลส้มกิก แวววับจับตา

สุ่ยเหลียนอิ่งใช้ผ้าเช็ดหน้าห่อหุ้มมือขวาแหวกหนามแหลมเข้าไปปลิดผลไม้มาหลายผล หลันเกิงถามว่า “คุณหนู ท่านปลิดผลบุพเพสันนิวาสมาทำอะไร?”

สุ่ยเหลียนอิ่งเดินออกจากสวนไม้ดอก ปากกล่าวว่า “หากว่าที่นี้ถูกทำลายไป จะรักษาเมล็ดพันธุ์เอาไว้”

เวี่ยจือหยางกระซิบถามเหลียงหังว่า “นี่เป็นผลอันใด?” เหลียนหัง

กล่าวเบาๆ ว่า “นี่เป็นผลทองหยก ท่านอย่าได้เห็นผิวของมันเป็นสีเหลืองทอง เนื้อข้างในกลับขาวราวกับหยก ผิวสีทองเนื้อหยกขาว สื่อความหมายถึงความรัก จึงมีอีกชื่อหนึ่งว่าผลบุพเพสันนิวาส”

ขณะกล่าวเดินเข้าใกล้โรงม้า ทั้งหมดพลันสูดได้กลิ่นคาวเลือด หลันเกิงร้องคำ “แย่แล้ว” รีบรุดถึงโรงม้า เห็นม้านอนตายเกลื่อนกลาด หัวม้าแตกละเอียดมันสมองไหลทะลัก ถูกฟาดตายในคราเดียว

หลันเกิงปรกติเป็นคนเลี้ยงม้า พอเห็นเช่นนั้นต้องหลั่งน้ำตาออกมา สุ่ยเหลียนอิ่งทอดถอนใจ ลูบคลำผมเผ้านางปลอบโยนว่า “อย่าได้ลำบากใจไป ม้าจากไปโดยเร็ว ไม่ได้รับความเจ็บปวดทรมานอันใด”

เหลียนหังกล่าวอย่างโกรธแค้นว่า “โจรค้าเกลือเถื่อนเหล่านี้น่าชังยิ่ง กระทั่งม้ายังไม่ปล่อยปละละเว้น”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “พวกมันปิดกั้นทางน้ำ ฆ่าม้าพาหนะ แสดงว่าคิดกักพวกเราไว้ที่นี้”

ดวงตาสุ่ยเหลียนอิ่งทอแววขุ่นแค้น กล่าวว่า “ไม่ง่ายดายปานนั้น ไม่มีม้าพาหนะก็เดินเท้า”

ทั้งสี่เดินเท้าออกจากประตูตึก เดินไปประมาณร้อยก้าว เห็นในดงไม้เบื้องหน้ามีคนชะโงกศีรษะออกมา พอพบเห็นคนทั้งสี่ก็หดศีรษะกลับไป

เวี่ยจือหยางบังเกิดความตื่นตัว จึงยกมือขึ้น เฟยเซวียก็โผพุ่งขึ้นฟ้า พอถึงเหนือดงไม้ก็บินวนอยู่หลายรอบ เวี่ยจือหยางรู้จักภาษานกจึงกล่าว “ผิดท่า ในดงไม้เบื้องหน้ามี...”

ไม่ทันขาดคำ ในดงไม้ปรากฏลูกธนูขนนกดอกหนึ่งยิงออกมา เฟยเซวียก็ขยับหลบหลีกลูกธนู พลันหุบปีกทิ้งตัวลงไป ในดงไม้บังเกิดเสียงแผดร้องคราหนึ่ง ต่อจากนั้นเฟยเซวียบินกลับขึ้นฟ้า ที่ด้านหลังปรากฏลูกธนูหลายดอกไล่กวดตามมา

เหยี่ยวฟ้ายอดเยี่ยมยิ่ง กลับพุ่งผ่านลูกธนูอาวุธลับออกมา อึดใจ

เดียวบินสูงนับร้อยเซียะ ลูกธนูกับอาวุธลับล้วนร่วงลงสู่พื้น มันบินวนรอบหนึ่ง แล้วเกาะบนหัวไหล่เวี่ยจือหยาง ทั้งหมดเพ่งตามอง เห็นกรงเล็บข้างขวาของเฟยเซวียตะปบใบหูคนที่โชกเลือดข้างหนึ่ง

เหลียนหังโห่ร้องว่า "นกเหยี่ยวอันร้ายกาจ หลันเกิง**เจีย** *(พี่สาว)* มันแก้แค้นให้กับม้าของท่านแล้ว"

ยามนั้นในดงไม้บังเกิดเสียงร้องเอะอะโวยวาย ผู้คนร้อยกว่าคนโถมออกมา ล้วนถือดาบร่ายทวน มีคนร้องว่า "นางโจรร้าย สัตว์หน้าขนตะกุยใบหูของน้องแซ่เจิ้งหลุดไป รีบจับตัวชายโฉดหญิงชั่วเหล่านี้ไว้" ทางหนึ่งร่ำร้อง ทางหนึ่งไล่กวดตามมา

ทั้งสี่หันหลังกลับ เพิ่งมาถึงหน้าเก๋งกลางน้ำ จ้าวเจี่ยนไหวก็นำกำลังโถมออกมา เวี่ยจือหยางเหลียวซ้ายขวา จากนั้นนำพวกนางวิ่งเลียบริมทะเลสาบไป

คนของพรรคค้าเกลือคิดยิงธนูใส่ จ้าวเจี่ยนไหวชิงฟาดฝ่ามือกระแทกหน้าไม้ร่วงหล่นลง ด่าทอว่า "ยิงมารดาเจ้าหรือ หากยิงทำร้ายพวกมันเสียชีวิต จะนำตัวผู้ใดไปแลกเปลี่ยนกับผู้อาวุโสเฉียน"

คนทั้งสี่ฉวยโอกาสที่ฝ่ายตรงข้ามคิดขว้างมุสิกเกรงภาชนะเสียหาย วิ่งตะบึงไปยังริมทะเลสาบ ไม่นานก็มาถึงที่ซึ่งมีผู้คนแน่นหนา เวี่ยจือหยางเหลียวหน้ามอง เห็นคนของพรรคค้าเกลือพากันหยุดเท้าลง สร้างความประหลาดใจแก่เหลียนหังจนกล่าวว่า "พวกมันไฉนไม่ตามมา?"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "ที่นี้เป็นนครหลวง ยามอยู่ต่อหน้าผู้คนหมู่มาก พวกมันยังไม่กล้าลงมือ"

ที่ริมทะเลสาบมีผู้คนมากหน้าหลายตา เดินไปร้อยกว่าก้าว เหลียนหังเหลียวมองดูใหม่ ต้องกล่าวว่า "ประหลาด โจรค้าเกลือล้วนหายหน้าไป"

เวี่ยจือหยางเหลียวหน้าไป ก็ไม่พบเห็นศัตรูจริงๆ สร้างความสงสัย

ใจยิ่ง พรรคค้าเกลือมีหลักการว่า "คนล่วงเกินเราหนึ่งเชียะ เรารุกล้ำคนหนึ่งวา" ด้วยพฤติการณ์ของพรรคค้าเกลือต้องไม่เลิกราแต่กลางคัน

นึกถึงตอนนี้บังเกิดความตื่นตัวขึ้น เห็นบนถนนยาวปรากฏผู้คนแน่นขนัด เสียงคนสับสนวุ่นวาย แต่มันฝึกวิชาเทพตื่นรู้ พอบังเกิดสุ้มเสียงผิดปรกติ ก็จำแนกแยกแยะได้

เวี่ยจือหยางเงี่ยหูฟังดู พลันฉุดดึงหลันเกิงไว้กล่าวเบาๆ ว่า "ระวังคนลับมีดนั่น..." หลันเกิงมองตามนิ้วชี้ของมัน เห็นคนลับมีดผู้หนึ่งคอนหาบเดินสวนมา มันมีอายุสี่สิบเศษ หน้าตาเซื่องซึมโง่งม บนหาบฟากหนึ่งเป็นเข่งไม้ไผ่ อีกฟากหนึ่งมัดหินทรายสำหรับลับมีดก้อนหนึ่ง

หลันเกิงรับฟังไม่เข้าใจ เหลียนหังกล่าวว่า "มิใช่คนลับมีดหรอกหรือ นี่อันใดน่าหวั่นวิตก?"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "ฝีเท้ามันไม่ถูกต้อง" หลันเกิงถามว่า "มีอันใดไม่ถูกต้อง?" เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "จังหวะจะโคนไม่ถูกต้อง ผู้คนทั่วไปเดินตามสบาย แต่ทุกย่างก้าวของคนผู้นี้ล้วนผ่านการใคร่ครวญ..."

เหลียนหังหัวร่อคิกออกมากล่าวว่า "กล่าวเหลวไหลอีกแล้ว ฟังจากเสียงฝีเท้าก็ฟังความในใจออกหรือ อย่างนั้นท่านฟังเสียงฝีเท้าของข้าพเจ้าดูว่าในใจข้าพเจ้าคิดอะไร..."

ไม่ทันขาดคำ คนลับมีดตัดผ่านฝูงชนมาถึงเบื้องหน้า พลันเบี่ยงตัววูบ ไม้คานพาดขวาง คล้ายไม่อาจทรงกายมั่น กลับพุ่งชนใส่หัวไหล่ของเหลียนหัง

เหตุแปรเปลี่ยนเกิดขึ้นอย่างกะทันหัน บวกกับอยู่ท่ามกลางผู้คนหมู่มาก เหลียนหังไม่ทันระวัง กลับลืมถลันหลบ ดีที่เวี่ยจือหยางตาแหลมคมมือว่องไว ชิงคว้าแขนของนาง ฉุดลากมาทางขวางครึ่งเชียะ ไม้คานก็เฉียดผ่านหัวไหล่เหลียนหัง จนปวดแปลบแสบร้อนขึ้นมา ต่อจากนั้นเข่งไม้ไผ่ที่อยู่ทางฟากหนึ่งของไม้คานลอยหวืดขึ้น พุ่งชนใส่หลันเกิง

หลันเกิงพุ่งถอยไปด้านหลัง หลบหลีกจากเข่งไม้ไผ่ คว้าจอบจะงอยปากนกกระเรียนทิ่มใส่คนลับมีด คนลับมีดพลิกมือขวาวูบ ในมือเพิ่มมีดหั่นผักเล่มหนึ่ง เสียงดังเมื่อต้านทานจอบเหล็กไว้ ยามนั้นเหลียนหังรุดมาถึง ฟาดฝ่ามือใส่ใต้ซอกแขนซ้ายของมัน คนลับมีดสะบัดมือซ้ายวูบ ในมือเพิ่มกรรไกรเล่มหนึ่ง ตัดฉับใส่ข้อมือนาง เหลียนหังรีบหดมือกลับ ตวัดเท้าเตะใส่ คนลับมีดโยนหินลับมีดออก เท้าของเหลียนหังจึงเตะถูกก้อนหินข้อเท้าปวดแปลบอย่างรุนแรง

สตรีทั้งสองกลุ้มรุมเข้าไปทั้งซ้ายขวา คนลับมีดซ้ายกรรไกรขวามีดหั่นผัก รับมืออย่างปลอดโปร่ง ทั้งยังขยับไม้คานราวกับโล่สองอันคอยสกัดคู่ต่อสู้ไว้

เวี่ยจือหยางคุมเชิงอยู่ด้านข้าง เห็นคนลับมีดลงมือวุ่นวาย แต่จับจังหวะจะโคนได้ จึงดึงขลุ่ยหยกออก คิดสะอึกเข้าไป พลันได้ยินเสียงล้อรถบดกับพื้น ปรากฏบุรุษผู้หนึ่งเปลือยร่างท่อนบน ผลักรถลากคันหนึ่งพุ่งชนใส่

เวี่ยจือหยางลอบด่าทอในใจ ฉุดลากสุ่ยเหลียนอิ่งล่าถอยมาด้านข้าง มิคาดคนลากรถตวาดก้อง ยกรถขึ้นกวาดใส่คนทั้งสอง หลันเกิงเหลียวหน้ามาพบเห็น จึงละทิ้งคนลับมีด จู่โจมใส่ด้านหลังคนลากรถ คนผู้นั้นหัวร่อฮาฮา ควงรถเข็นเข้าปะทะกับจอบ เสียงโครมเมื่อรถเข็นหักสลาย เศษไม้ปลิวเวียนว่อน ไม้ซี่หนึ่งแทงใส่ข้อแขนของหลันเกิง จนโลหิตไหลหลั่งออกมา

หลันเกิงกัดฟันข่มความเจ็บปวด ควงจอบจู่โจม คนลากรถตะปบล้อรถทั้งสองล้อขึ้นสะบัดกวัดแกว่ง จอบเหล็กพอปะทะกับล้อรถ บังเกิดเสียงดังตังใหญ่ ที่แท้ล้อรถทั้งสองข้างกลับหลอมจากเหล็ก

คนลากรถหวดล้อรถลง หลันเกิงต้านทานรับไม่ไหว พลันปรากฏประกายกระบี่วูบขึ้น กระบี่วชิระยื่นปราดเข้ามา เสียงติงเมื่อฟันซี่วงล้อของ

ล้อรถหักไป

คนลากรถบังเกิดข้อกริ่งเกรงต่อคมกระบี่ จึงถอยปราดไป เวี่ยจือหยางสะอึกเข้าหา ควงขลุ่ยหยกข้างซ้าย ปักใส่ล้อรถข้างหนึ่ง คนลากรถรู้สึกง่ามมือร้อนวูบ ล้อรถลอยลิ่วไปทางขวา พุ่งชนใส่ไม้คานของคนลับมีด คนลับมีดใจหายวาบสะบัดเหวี่ยงไม้คาน คิดต้านล้อรถไว้ มิคาดประกายกระบี่แลบแปลบ ฟันเชือกของไม้คานขาดสะบั้น หินลับมีดพุ่งชนใส่ทรวงอกของคนลากรถ

คนลากรถด่าทอออกมา ควงล้อรถทุบหินลับมีดแตกแหลก คนลับมีดพอสูญเสียก้อนหิน ไม้คานก็ขาดความสมดุล ได้แต่โยนไม้คานทิ้งไป

เวี่ยจือหยางร้องบอกว่า “เหลียนหัง หลันเกิง พวกท่านนำคุณหนูหลบหนีไปก่อน...” หญิงรับใช้ทั้งสองก็แยกย้ายเป็นหนึ่งซ้ายหนึ่งขวา ประคองสุ่ยเหลียนอิ่งวิ่งไปข้างหน้า

พลันได้ยินเสียงแค่นอย่างเจ็บปวดดังขึ้น สุ่ยเหลียนอิ่งเหลียวหน้ามอง เห็นหัวไหล่ของหลันเกิงแปดเปื้อนคราบโลหิต ที่ด้านตรงข้ามเพิ่มสตรีที่ขายพัดชาววังนางหนึ่ง สตรีนางนี้มีอายุประมาณสี่สิบปี ใบหน้าหมดจดงดงาม สองมือควงพัดชาววัง ประหนึ่งเมฆพลิ้วลิ่วล่อง เหลียนหังคิดสะอึกเข้าหา สตรีที่ขายพัดก็หัวร่อคักคัก ตวัดสองมือซัดพัดชาววังทั้งสองเล่มออก

เหลียนหังกลัวว่ามีเลศนัย จึงบิดเอวหลบเลี่ยง พัดชาววังคล้ายวิหคเหิน บินวนรอบหนึ่งก็กลับไปในมือสตรีที่ขายพัด นางโบกสะบัดวูบก็บังเกิดเป็นลมหอมหอบหนึ่ง

หลันเกิงยืนอยู่ต้นลม พอสูดได้กลิ่นหอมรู้สึกศีรษะมึนงง ต้องร้องว่า “มีพิษ” คนกลับอ่อนระทวยล้มลง

เหลียนหังชมดูจนตะลึงลาน พลันรู้สึกมีกระแสลมแหวกจู่โจมถึงด้านหลัง นางไม่ทันเหลียวหน้ากลับไป ก็ฟาดฝ่ามือกลับหลัง พลันกระทบถูก

วัตถุที่เป็นเมือกลื่น พอเหลียวหน้ามอง กลับเป็นงูเหลือมลายพร้อยตัวหนึ่ง

เหลียนหังต่อให้มีฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ จะอย่างไรเป็นสตรี พอเห็นงูเงี้ยวเขี้ยวขอ ก็แตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ นึกอันใดไม่ออก

คนจับงูเป็นชายชราผู้หนึ่ง มันผิวปากส่งสัญญาณ งูเหลือมก็ม้วนพันร่างเหลียนหังหลายรอบ เหลียนหังดิ้นรนโดยแรง แต่ก็เปล่าประโยชน์ คนจับงูจี้จุดอู่ชวีของนาง เหลียนหังก็ล้มฟาดลงกับพื้น กรีดร้องว่า “คุณหนู รีบหนี...”

สุ่ยเหลียนอิ่งอุ้มแมวเปอร์เซีย ยืนเซื่องซึมตะลึงลาน คนจับงูส่งเสียงหัวร่อประหลาดพิกล ล้วงมือไปในแขนเสื้อ จับงูเช่อเลี่ยนสีแดงเพลิงออกมาอีกตัวหนึ่ง ยื่นหัวงูถึงเบื้องหน้าหญิงสาว

สุ่ยเหลียนอิ่งยังไม่เคลื่อนไหว ลืมตากลมโตจ้องมองตางู กล่าวไปประหลาดแท้ งูเช่อเหลียนพอเผชิญกับสายตาของนาง ก็ทอนความดุร้ายลง สร้างความขุ่นข้องรำคาญแก่คนจับงู ส่งเสียงกู่ดังซี่ซี่ สะกิดนิสัยดุร้ายของงูพิษขึ้น งูเช่อเลี่ยนผงกหัวขึ้นสูง คิดฉกจู่โจมใส่

พลันปรากฏประกายโลหิตฉีดพุ่ง หัวงูถูกฟันขาด ร่วงหล่นลงบนพื้น กระบี่วชิระไม่เพียงตัดหัวงูขาด ยังฟันนิ้วมือของคนจับงูขาดไปนิ้วหนึ่ง คนจับงูแผดร้องโหยหวน ล่าถอยกลับไปในกลุ่มคน

สุ่ยเหลียนอิ่งเหลียวหน้ามอง เห็นเป็นเวี่ยจือหยางซึ่งมีใบหน้าขาวซีด ปากส่งเสียงหอบหายใจ สุ่ยเหลียนอิ่งใจหายวูบ ถามโพล่งว่า “ท่านรับบาดเจ็บหรือ?”

เวี่ยจือหยางสั่นศีรษะ พอเหลียวหน้ามอง เห็นบุรุษผู้หนึ่งตะปบคร่ากุมเหลียนหัง คิดล่าถอยหลบหนี เวี่ยจือหยางจึงกระโดดเข้าหา แทงกระบี่ใส่ มิคาดปรากฏกระแสลมโชยพัด กลิ่นหอมประหลาดกระทบจมูก เวี่ยจือหยางรู้สึกสมองว่างเปล่า มือเท้าอ่อนระทวย แต่ยังสะบัดกระบี่กลับหลัง เสียงเชียะเมื่อฟันพัดชาววังเล่มหนึ่งขาดออก

สตรีที่ขายพัดคิดไม่ถึงว่ายามอมประสาทไม่ได้ผล ต้องงงงันวูบ เวี่ยจือหยางพลันตวัดเท้าซ้ายขึ้น เตะถูกท้องน้อยของนาง สตรีที่ขายพัดก็กระแทกนั่งลง หลั่งโลหิตกบปาก

เวี่ยจือหยางรู้สึกหัวหมุนงุนงง พอกวาดตามอง เห็นเงาคนพลุกพล่าน เหลียนหังไม่ทราบถูกคร่ากุมไปที่ใด หัวใจต้องตกวูบลง พลันนึกถึงสุ่ยเหลียนอิ่ง จึงเหลียวหน้ามอง เห็นคนฆ่าสัตว์ผู้หนึ่งแหวกฝ่าฝูงชนออกมา มือขวาถือมีดปลายแหลม มือซ้ายตะปบคว้าใส่ปกเสื้อของสุ่ยเหลียนอิ่ง

พลันได้ยินเสียงแมวร้องคำหนึ่ง ในอ้อมอกสุ่ยเหลียนอิ่งปรากฏเงาสีขาวกลุ่มหนึ่งพุ่งกระโจนขึ้นมา โถมใส่ใบหน้าของคนฆ่าสัตว์ คนฆ่าสัตว์นั้นแผดร้องคำหนึ่ง หดมือซ้ายกลับมา ตะปบคว้าแมวเปอร์เซียที่อยู่บนใบหน้าตนเอง

แมวเปอร์เซียตัวนั้นพลันพุ่งถอยกลับไป เห็นบนใบหน้าคนฆ่าสัตว์เพิ่มรอยเล็กลึกถึงกระดูก ลูกตาข้างหนึ่งหลุดพ้นจากเบ้าตา ห้อยอยู่บนใบหน้า สร้างความเจ็บปวดแก่มันจนโยนมีดปลายแหลมทิ้ง ล้มลงกับพื้นเกลือกกลิ้งร่างไปมา

แมวเปอร์เซียพอจู่โจมประสบผล ก็กลับมาเกาะไหล่ผู้เป็นนาย งอตัวราวคันธนู ขนคอตั้งชันดุจลูกธนู ตาสีฟ้าทอประกายดุร้ายหมายขวัญ

เวี่ยจือหยางชมดูจนยินดียิ่ง พลันเงาคนถลันวูบ คนลากรถกับคนลับมีดพากันโถมใส่สุ่ยเหลียนอิ่ง เวี่ยจือหยางจึงตวาดก้อง ใช้กระบี่ด้วยท่าแรกเกิดใหญ่ แทงใส่ชายโครงของคนลับมีด

คนลับมีดทราบความร้ายกาจ ขณะจะพุ่งถอยไปด้านหลัง มิคาดปรากฏกระแสลมกดทับลงยังศีรษะ เฟยเซวียพุ่งตัวลงมา คนลับมีดรีบยกชูมีดหั่นผักคุ้มครองศีรษะ กลับถูกกระบี่วชิระสอดแทรกเข้ามา แทงถูกท้องน้อยของมัน ทั้งลากปลายกระบี่ลง กรีดเป็นบาดแผลที่ต้นขามันเส้นหนึ่ง

คนลับมีดแผดร้องออกมา สร้างความอกสั่นขวัญแขวนแก่คนลากรถ จนลนลานล่าถอย มิคาดล้อรถจมลง เพิ่มวัตถุขนขาวปุกปุยสิ่งหนึ่ง พอเพ่งตามอง เห็นเป็นแมวเปอร์เซียตัวนั้น คนลากรถนึกถึงสภาพอันอเนจอนาถของคนฆ่าสัตว์ รีบกวัดแกว่งล้อรถ คิดสลัดแมวเปอร์เซียพ้นห่างไป ขลุ่ยหยกก็แทงสวบเข้ามา จี้ถูกตำแหน่งหัวใจของมัน คนลากรถจึงล้มโครมลงกับพื้น

ยามคับขันจวนเจียน หนึ่งนกเหยี่ยวหนึ่งแมวเปอร์เซียกลายเป็นผู้ช่วยอันเข้มแข็ง สร้างความยินดีแก่เวี่ยจือหยาง ขณะจะร้องชมเชยสักสองคำ พลันเห็นลูกตุ้มตาชั่งอันหนึ่งลอยหวีดมา เวี่ยจือหยางสะบัดกระบี่ปัดป่ายพ้นห่าง เห็นคนแต่งกายเช่นผู้จัดการร้านคนหนึ่งถือลูกตุ้มคันชั่งโถมเข้ามา คันชั่งมันหล่อจากทองเหลือง สามารถใช้ต่างทวน ลูกตุ้มขยับขึ้นมา ใช้ออกด้วยท่าค้อนดาวตก

เวี่ยจือหยางใช้ท่าทะยานฟ้า ฟันคันชั่งหัก จากนั้นใช้กระบวนท่าในเทพกระบี่เงาบิน นามแสงบนผิวน้ำเงาพัดผ่าน ขลุ่ยหยกปัดป่ายคันชั่ง ถือโอกาสใช้กระบี่เข้ามา ผู้จัดการนั้นครางหนักๆ เซถอยไปหลายก้าว พอหยุดยั้งยืนหยัดพบว่าเสื้อแพรบนร่างขาดเป็นทาง บนผิวกายเพิ่มรอยเลือดเส้นหนึ่ง หากกระบี่นี้แทงลึกเข้ามาอีกหลายหุน คงแหวกอกผ่าท้องของมันแล้ว

พลันปรากฏกระแสลมโชยพัด สตรีนางหนึ่งถือแกนในของเครื่องปั่นด้ายโถมเข้ามา เวี่ยจือหยางถลันหลบเลี่ยง ยังไม่ทันตอบโต้กลับไป เฟยเซวียก็พุ่งตัวลงมา กรงเล็บพอตะกุยผ่าน มือขวาของสตรีนางนั้นปรากฏโลหิตหลั่งไหล แกนในของเครื่องปั่นด้ายร่วงหล่นลงบนพื้น

ผู้จัดการนั้นรีบฉุดลากสตรีนางนั้นล่าถอยกลับไปในฝูงชน เวี่ยจือหยางก็ซุกเก็บขลุ่ย คล้องแขนสุ่ยเหลียนอิ่งก้าวยาวๆ ไปข้างหน้า แต่ไม่ว่าไปถึงที่ใด ล้วนมีคนสกัดขัดขวาง มีทั้งพ่อครัวที่มือซ้ายถือหม้อ มือขวา

ถือตะหลิว ทั้งรุกและรับอย่างรัดกุม ยังมีคนควงรองเท้าหญ้าสองข้างราวกับแส้ยาวสองเส้น ทั้งยังมีสตรีที่เก็บใบหม่อนควงตะกร้า หวดกิ่งต้นหม่อนใส่ มิหนำซ้ำยังมีหมอดูมือซ้ายถือป้ายผ้า มือขวาสั่นกระดิ่ง บังคับเซียมซีในกระบอกพุ่งขวับออกมาดุจลูกธนู

เวี่ยจือหยางแทบไม่อาจคืบหน้าแม้สักก้าวเดียว รู้สึกบนท้องถนนกระจายเต็มไปด้วยศัตรู ยามคับขันอันตราย สมาธิจิตใจของมันยิ่งจดจ่อ วิชาเทพตื่นรู้คล้ายสายใยของแมงมุม หนวดของปลาหมึก ยืดขยายไปทุกทิศทาง พอค้นพบจังหวะจะโคนของศัตรู ก็เปิดฉากตอบโต้กลับไป เฟยเซวียกับแมวเปอร์เซียหนึ่งอยู่บนฟ้า หนึ่งอยู่บนดิน ปกปักรักษาผู้เป็นนายอย่างแข็งขัน ทั้งสามสอดประสานเสริม รุกคืบไปข้างหน้า เห็นแน่ชัดว่าจะฝ่าวงล้อมออกไป เวี่ยจือหยางพลันรู้สึกว่าเท้าซ้ายปวดแปลบ พอก้มศีรษะลง เห็นที่ข้อเท้าพันไว้ด้วยงูเล็กๆ ตัวหนึ่ง

เวี่ยจือหยางทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล สะบัดกระบี่ฟันงูพิษขาดเป็นสองท่อน พอเหลียวหน้ามอง เห็นคนจับงูยืนอยู่ที่ห่างไป กำลังแสยะยิ้มอย่างชั่วร้าย

พิษงูกำเริบเร็วยิ่ง เวี่ยจือหยางฝีเท้าซวนเซ เบื้องหน้าสายตามืดทะมึน ศัตรูทั้งหลายขณะจะฮือเข้ามา คนจับงูพลันร้องบอกว่า “ช้าก่อน มันเฉกเช่นสัตว์จนตรอก อีกสักครู่พิษงูจะกำเริบเอง”

เหล่าศัตรูเห็นว่ามีเหตุผล พากันหยุดเท้ารายล้อมคนทั้งสองไว้ เวี่ยจือหยางรู้สึกหัวใจเย็นเฉียบ พอเหลียวหน้าไป เห็นสุ่ยเหลียนอิ่งหน้าซีดเผือด ยิ่งอ่อนแอน่าเวทนากว่าเดิม

เวี่ยจือหยางทอดถอนใจ ยื่นมือออกกุมมือหญิงสาวไว้ กล่าวว่า “มิต้องกลัว” สุ่ยเหลียนอิ่งคล้ายคิดหดมือกลับ สุดท้ายปล่อยให้เวี่ยจือหยางกุมมือไว้

ทันใดนั้นที่ห่างไปแว่วเสียงขิมหูฉินดังขึ้น ในท่วงทำนองโศกสลด

ทุกผู้คนพอฟัง รู้สึกขอบตาร้อนผ่าว เรื่องราวอันคับแค้นในชีวิตพลันประดังเข้าสู่จิตใจ อดหลั่งน้ำตาออกมามิได้

ทำนบน้ำตาพอเปิดออก ยิ่งเศร้าโศกเสียใจ มีคนร้องไห้ออกเสียง เสียงร้องไห้คล้ายโรคระบาด แพร่ลุกลามออกไป เพียงชั่วน้ำเดือด ริมทะเลสาบเสียนอู่บังเกิดเสียงร้องไห้ดังระงม บางคนถึงกับฟุบร่างกับพื้นร่ำไห้จนลุกไม่ขึ้น

นี่เป็นบทเพลงที่สุดคืนสู่ดิน แต่เปรียบกับตอนอยู่ที่หน้าเหลาเชียนชิว ยังโศกซึ้งยิ่งกว่า เวี่ยจือหยางฟังอยู่ท่อนหนึ่ง ก็บังเกิดความวิโยคโศกเศร้า น้ำตาทะลักจากเบ้า ยามสติเลอะเลือน พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งดังขึ้นที่ข้างหูว่า “ร่ำไห้อันใด ยังมิรีบไปอีก?”

เวี่ยจือหยางรู้สึกตัวขึ้นมา พอเหลียวซ้ายแลขวา กลับไม่พบพานคน จึงฉีกชายเสื้ออุดหูไว้ แต่เสียงขิมหูฉินยังคล้ายเส้นลวดเลี้ยวลดเข้าหูมา

เวี่ยจือหยางยกมืออุดหู ค่อยเหลียวหน้ามอง เห็นสุ่ยเหลียนอิ่งจมอยู่กับบทเพลง ร้องไห้ด้วยความเศร้าเสียใจ บุคคลอื่นยิ่งควบคุมสติไม่ได้ กรีดมือวาดเท้าร่ำไห้ดังๆ โยนอาวุธทิ้งไป ยิ่งไม่มีผู้ใดสนใจตนเอง

เวี่ยจือหยางดิ้นรนลุกขึ้น หันไปประคับประคองหญิงสาว มิคาดสุ่ยเหลียนอิ่งยามสติเลอะเลือน กลับขัดขืนดิ้นรน เวี่ยจือหยางยามร้อนรุ่มใจไม่ทราบมีเรี่ยวแรงจากที่ใด พานโอบอุ้มนางขึ้นมา โถมออกจากกลุ่มคน วิ่งไปสองร้อยกว่าก้าว ลดเลี้ยวเข้าตรอกเส้นหนึ่ง พบว่าไม่มีผู้คนติดตามมา ค่อยวางร่างหญิงสาวลง

ยามนี้อยู่ห่างจากริมทะเลสาบ ไม่ได้ยินเสียงขิมหูฉินอีก สุ่ยเหลียนอิ่งค่อยเรียกสติคืนมา บังเกิดความอับอายยิ่ง พอเหลียวหน้ามอง เห็นเวี่ยจือหยางขมวดคิ้ว จมอยู่ในห้วงความครุ่นคิด จึงถามว่า “คุณชายเวี่ยท่านคิดอะไร?”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ประหลาดแท้” พลางม้วนขากางเกงขึ้น พบ

ว่าปากแผลที่ถูกงูกัดมีน้ำเลือดสีแดงไหลออกมา อาการบวมก็ลดลง

สุ่ยเหลียนอิ่งกล่าวว่า "ไม่น่าประหลาด น้ำค้างเลือดหงส์สะอื้นปรุงกลั่นจากร้อยสมุนไพร สามารถรักษาบาดเจ็บขจัดพิษร้าย ตอนนี้ตัวยายังออกฤทธิ์ไม่เสื่อมคลาย พิษงูพอเข้าสู่ร่าง ก็ถูกน้ำค้างเลือดขจัด"

เวี่ยจือหยางงงงันวูบ นึกถึงตอนแรกสูดควันหอมมอมประสาทลงไปก็ไม่สลบไสล ตอนนั้นเพียงประหลาดใจ ยามนี้ทบทวนหวนนึก คาดว่าเป็นประสิทธิผลของน้ำค้างเลือดหงส์สะอื้น นึกถึงตอนนี้ต้องระบายลมจากปากถามว่า "แม่นางสุ่ย ผู้คนบนท้องถนนเหล่านั้นก็สังกัดพรรคค้าเกลือหรือ?"

สุ่ยเหลียนอิ่งผงกศีรษะกล่าวว่า "พวกมันเป็นสามสิบหกอาชีวะของพรรคค้าเกลือ"

"สามสิบหกอาชีวะ?"

"สามสิบหกอาชีวะมาจากสามสิบหกอาชีพ กระจายอยู่ตามตลาดร้านถิ่น ท่าเรือขนถ่ายสินค้า กำจัดศัตรูคู่อริให้กับพรรคค้าเกลือ"

เวี่ยจือหยางขบคิดแล้วกล่าว "สามสิบหกอาชีพมีผู้คนสามสิบหกคนหรือ?"

สุ่ยเหลียนอิ่งส่ายหน้ากล่าวว่า "อาชีพในโลกนี้ไหนเลยมีเพียงอาชีพละหนึ่งคนเท่านั้น?"

เวี่ยจือหยางกลอกตาตลบหนึ่งแล้วกล่าว "ในโลกมีอาชีพหนึ่งที่มีเพียงคนเดียว"

"เป็นอาชีพใด?"

"ฟ้าไม่มีสองตะวัน ประเทศไม่มีสองเจ้าชีวิต ฮ่องเต้ที่วังต้องห้ามมิใช่มีเพียงคนเดียวหรอกหรือ?"

ทั้งสองเพิ่งหลบหนีรอดพ้น เวี่ยจือหยางก็กลับคืนสู่นิสัยเดิม สุ่ยเหลียนอิ่งทั้งขบขันทั้งเลื่อมใส ผงกศีรษะกล่าวว่า "ที่แท้ยังมีอาชีพฮ่องเต้ เช่นนี้เป็นว่าสมควรเรียกว่าสามสิบเจ็ดอาชีพจึงถูกต้อง..." เอ่ยถึงตอนนี้

ต้องบังเกิดความกลัดกลุ้มกังวล กล่าวว่า “ไม่ทราบว่าเหลียนหังกับหลันเกิงเป็นไรแล้ว?”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ข้าพเจ้ารีบร้อนหลบหนี ไม่ทันเห็นพวกนาง แต่ขอเพียงผู้อาวุโสเฉียนยังตกอยู่ในมือนครตะวันตก พรรคค้าเกลือคงไม่กล้าสร้างความลำบากแก่พวกนาง”

สุ่ยเหลียนอิ่งผงกศีรษะรับ จากนั้นกล่าวว่า “ไม่ว่าอย่างไรคุณชายเวี่ยสละชีวิตเข้าช่วยเหลือ สุ่ยเหลียนอิ่งไม่ขอลืมเลือน”

เวี่ยจือหยางบอกว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย แต่แล้วร้องโพล่งว่า “ผิดท่า เสียงขิมหูฉินขาดหายไปแล้ว” พลางกระโดดปราดขึ้น ฉุดลากสุ่ยเหลียนอิ่งไปเบื้องหน้า

สุ่ยเหลียนอิ่งกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “เสียงขิมหูฉินนั่นมีความเป็นมาอย่างไร ไฉนเศร้าโศกถึงเพียงนั้น?”

เวี่ยจือหยางเดินพลางกล่าวพลางว่า “ผู้อาวุโสท่านหนึ่ง เรียกตัวเองว่าลั่วหวี่เซิง ข้าพเจ้าเคยพบหน้าครั้งหนึ่ง แม่นางสุ่ย ท่านเคยได้ยินชื่อฉายานี้มาหรือไม่?”

สุ่ยเหลียนอิ่งทวนคำว่า “ลั่วหวี่เซิง? อภัยที่ข้าพเจ้ารอบรู้จำกัด ไม่เคยได้ยินชื่อนี้มาก่อน”

ทั้งสองออกจากตรอก มาถึงปากทางสามแพร่ง ได้ยินเสียงฝีเท้าเร่งร้อน พอเหลียวหน้ามอง เห็นสามสิบหกอาชีวะไล่กวดตามมา เวี่ยจือหยางเร่งฝีเท้าเร็วขึ้น พอลดเลี้ยวมุมถนน พบว่าจ้าวเจี่ยนไหวนำกำลังอุดปากถนนไว้

เพียงชั่วอึดใจเดียว สามสิบหกอาชีวะไล่กวดตามมา แบ่งกำลังมารายล้อมคนทั้งสองไว้ เวี่ยจือหยางชักกระบี่มาถือมั่น ในใจนึกหาวิธีการเอาตัวรอด พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งร้องเรียกว่า “เต้าหลิงเซียนจ่าง” เวี่ยจือหยางเหลียวหน้ามอง เห็นผู้คนสิบกว่าคนควบม้ามา คนนำหน้าคือจูเกา

เช่อกับจูเกาซวีสองพี่น้อง

สองพี่น้องตระกูลจูสวมใส่เสื้อผ้าสีสันสดใส ควบขับม้าพ่วงพี ผู้ติดตามก็คึกคักเข้มแข็ง ในจำนวนนั้นมีหลวงจีนรูปหนึ่งสะดุดตาเป็นพิเศษ ท่านครองจีวรดำขี่ม้าขาว มีอายุห้าสิบเศษ ใบหน้าซูบเซียวเหลืองซีด คล้ายเป็นคนป่วยผู้หนึ่ง

เวี่ยจือหยางยินดียิ่ง ร้องทักทายว่า "เตี้ยนเซี่ยทั้งสองสบายดี เป็นลมอันใดหอบพวกท่านมา?"

จูเกาเช่อพลิกตัวลงจากหลังม้า กล่าวว่า "เรากับน้องรองเพิ่งไปร่วมงานเลี้ยงที่ตึกเว่ยกว๋อกงมา..." ขณะจะเดินเข้ามา หลวงจีนจีวรดำพลันยื่นมือขวางกันไว้

จูเกาเช่องงงันวูบถามว่า "**ต้าซือ** *(ท่านมหาสมณะ)* ทำอะไร?" หลวงจีนจีวรดำช้อนตามองฟ้า ยิ้มพลางกล่าวว่า "ประหลาด ปลายฤดูสารทไฉนยังมีแมลงวัน?"

จูเกาเช่อเหลียวซ้ายแลขวา ถามว่า "แมลงวันอยู่ที่ใด?" หลวงจีนจีวรดำตอบว่า "ที่เบื้องหน้านี้เอง" พลางสืบเท้าไปวาเศษ บุกรุกไปในขบวนสามสิบหกอาชีวะ ยื่นมือตะปบใส่หน้าอกของคนจับงู

คนจับงูตวัดมือวูบ ในแขนเสื้อปรากฏงูสีดำตัวหนึ่งพุ่งขวับออกมา งูพิษยาวสามเชียะ ลำตัวหยาบเท่าถ้วยสุรา อ้าปากเผยเห็นเขี้ยวพิษฉกใส่ใบหน้าหลวงจีน

หลวงจีนไม่หลบไม่หลีก เพียงสะบัดมือวูบ คนจับงูพลันแผดร้องออกมา ล้มโครมลงกับพื้น ทั้งหมดเพ่งตามอง เห็นงูสีดำคล้ายเชือกเส้นหนึ่ง ม้วนพันสองมือของมันไว้ งูพิษยามแตกตื่นตกใจ กลับฉกกัดใส่ผู้เป็นนาย ฝังเขี้ยวพิษใส่ข้อมือของคนจับงูจนใบหน้ากลายเป็นสีเทาซีด ปากมีฟองขาวแตกทะลักออกมา

หลวงจีนจีวรดำลงมืออย่างรวดเร็ว สามสิบหกอาชีวะไม่ทันเห็นฝีมือ

ของท่าน ทั้งหมดเห็นเพื่อนพ้องรับบาดเจ็บ พากันฮือเข้าหา หลวงจีนจีวรดำหัวร่อฮาฮา ฝ่าไปในกลุ่มคน สองมือตวัดขึ้นลง อาวุธของเหล่าอาชีวะล้วนหลุดจากมือ หลวงจีนพอตะปบอาวุธชิ้นหนึ่งก็ส่งคืนให้ ปรากฏว่ากรรไกรปักใส่หัวไหล่คนลับมีด ล้อรถคล้องใส่ลำคอของคนลากรถ ไม้ติ้วแทงทะลุฝ่ามือของหมอดู ส่วนเหล็กง่ามแทงปลาปักใส่ฝ่าเท้าของคนหาปลา

ได้ยินเสียงแผดร้องดังระงม หลวงจีนจีวรดำเดินวนรอบหนึ่ง ก็ทำร้ายคนในสามสิบหกอาชีวะจำนวนเจ็ดแปดคน สตรีขายพัดชาววังเห็นผิดท่า จึงโบกพัดแผ่พุ่งควันหอมมอมประสาทออก มิคาดหลวงจีนจีวรดำหันมาสูดดมโดยแรง ควันหอมมอมประสาทถูกสูดเข้าจมูกของท่านจนหมดสิ้น

สตรีขายพัดชาววังขณะตื่นเต้นสงสัยพลันเห็นหลวงจีนจีวรดำอ้าปากพวยพุ่งลมหายใจออกมา สตรีขายพัดชาววังรู้สึกมีกลิ่นหอมประหลาดโชยเข้าจมูก เบื้องหน้าสายตามืดทะมึนล้มโครมลงกับพื้น ที่แท้หลวงจีนจีวรดำสูดควันหอมมอมประสาทเข้าไป แล้วใช้กำลังภายในรีดเร้นออกมา สตรีที่ขายพัดชาววังทำร้ายคนไม่สำเร็จ กลับถูกควันหอมมอมประสาทของตัวเองมอมทำร้าย

จ้าวเจี่ยนไหวเห็นเช่นนั้นพากันฮือเข้ามา เหล่าองครักษ์ของจูเกาเช่อก็สะอึกเข้ารับมือ บรรยากาศเขม็งตึงเครียดขึ้นมา

จูเกาซวีชมชอบต่อยตีที่สุด พอเห็นเช่นนั้นคึกคักอักโข ม้วนแขนเสื้อขึ้นร้องว่า “ทรยศแล้ว ทรยศแล้ว พวกเจ้าเหล่าชาวบ้านทราบหรือไม่ว่าเราเส้าแหยเป็นใคร?”

จ้าวเจี่ยนไหวไม่แยแสสนใจมัน หากเพ่งตาถามหลวงจีนจีวรดำว่า “ขอเรียนถามฉายานาม” หลวงจีนจีวรดำประนมมือกล่าวว่า “อาตมาเต้าเยียน”

จ้าวเจี่ยนไหวหน้าแปรเปลี่ยนไป ร้องโพล่งว่า “หลวงจีนเสือป่วย” จากนั้นโบกมือออกคำสั่งล่าถอย คนของพรรคค้าเกลือก็ประคองผู้บาดเจ็บขึ้น ล่าถอยจากไป

หลวงจีนเต้าเยียนยิ้มเล็กน้อย หาขัดขวางไม่ สุ่ยเหลียนอิ่งขบริมฝีปาก ร้องถามว่า “จ้าวเจี่ยนไหว หญิงรับใช้ของข้าพเจ้าเล่า?”

จ้าวเจี่ยนไหวหาตอบคำไม่ หากลดเลี้ยวเข้าตรอกไป สุ่ยเหลียนอิ่งมองดูเงาหลังมัน ใบหน้ากลายเป็นขาวซีด มิคาดจูเกาซวีสะอึกเข้ามา ถามว่า “เป็นไร หญิงรับใช้ของท่านถูกพวกมันชิงตัวไป?”

สุ่ยเหลียนอิ่งผงกศีรษะรับ จูเกาซวีกล่าวว่า “กลัวอะไร ชิงตัวกลับมาก็ไร้เรื่องราว” สุ่ยเหลียนอิ่งมองดูมันแวบหนึ่ง เผยอยิ้มพลางกล่าวว่า “รบกวนแล้ว”

นางพอแย้มยิ้ม คล้ายกล้วยไม้เบ่งบาน จูเกาซวีเหม่อมองจนตาค้าง จากนั้นค่อยระงับสติ ร้องสั่งให้เหล่าองครักษ์ชิงตัวหญิงรับใช้ของแม่นางผู้นี้กลับมา เหล่าองครักษ์ก็ควบม้าไล่กวดตามไป

หลวงจีนเต้าเยียนใช้สายตาส่งเหล่าองครักษ์จากไป ค่อยเหลียวหน้ามากล่าวว่า “ศิษย์น้องเต้าหลิง ยินดีที่ได้พบ”

เวี่ยจือหยางได้ยินชื่อหลวงจีนเต้าเยียนมานาน บรรพชิตรูปนี้มีฉายาเสือป่วย ทั้งเป็นศิษย์ของสีอิ่งเจิน และเป็นที่ปรึกษาของวังเจ้าเอี้ยนอ๋อง มีชื่อเดิมว่าเหยากว่างเสี้ยว ถึงแม้กราบสีอิ่งเจินเป็นอาจารย์ แต่ไม่เข้าสำนักพรต หากอยู่ในสถานะหลวงจีน เวี่ยจือหยางคิดไม่ถึงว่าจะได้พบกับท่าน จึงกล่าว “ผู้น้องได้ยินชื่อศิษย์พี่มานาน วันนี้ได้พบพาน นับว่าสมดังคำร่ำลือ”

สุ่ยเหลียนอิ่งพอฟังต้องเหลียวหน้ามา สีหน้าทอแววตื่นเต้นสงสัย เวี่ยจือหยางไม่รอให้นางเอ่ยปากถามไถ่ ชิงบีบมือนางเบาๆ

หญิงสาวพอถูกบีบเค้น ถึงกับอ่อนระทวย สองข้างแก้มปรากฏสีแดง

ซ่านขึ้น นางกลัวเสียกิริยา รีบเบือนหน้าไป กลับเห็นจูเกาซวีมองนางอย่างลุ่มหลงงมงาย สร้างความขุ่นข้องใจแก่สุ่ยเหลียนอิ่ง เบือนหน้าไปทางอื่น

หลวงจีนเต้าเยียนกล่าวว่า "เราเพิ่งกลับจากอารามหยางหมิงกวน ได้ยินท่านอาจารย์บอกว่าท่านกำลังกระทำเรื่องสำคัญประการหนึ่ง ไม่ทราบดำเนินถึงขั้นใด?"

เวี่ยจือหยางฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "อย่าได้กล่าวแล้ว หากมิใช่ศิษย์พี่ช่วยเหลือ อย่าว่าแต่กระทำเรื่องราว แม้แต่ชีวิตน้อยๆ คงไม่อาจรักษาไว้"

หลวงจีนเต้าเยียนกล่าวถามว่า "เรื่องนี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับพรรคค้าเกลือหรือ?" เวี่ยจือหยางตอบว่า "มีส่วนเกี่ยวข้องอยู่บ้าง"

หลวงจีนเต้าเยียนส่งเสียงดังอืมม์ จูเกาเซ่อที่ด้านข้างพอฟัง ต้องกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "หลังจากที่จางซื่อเฉิงเสียชีวิต พรรคค้าเกลือไม่ได้ล่มสลายไปหรือ?"

หลวงจีนเต้าเยียนบอกกล่าวว่า "พรรคค้าเกลือมีมาแต่โบราณกาล การค้าเกลือเถื่อนเป็นเรื่องผิดกฎหมาย หากไม่มีขวัญกล้าเกินคน ยากกระทำสำเร็จได้ ดังนั้นยามสันติสุขค้าเกลือเถื่อน เมื่อเกิดกลียุค ก็กลายเป็นโจรปล้นแผ่นดิน ระหว่างนี้มีจางซื่อเฉิง หากเท้าความไปถึงปลายราชวงศ์ถัง ไม่ว่าหวงเฉาหรือจูเวินล้วนเป็นศิษย์พรรคค้าเกลือ คนทั้งสองก่อความวุ่นวายร้ายแรง ทั้งเป็นเหตุให้ต้าถังล่มสลาย"

สนทนาถึงตอนนี้ ได้ยินเสียงกีบม้าดังขึ้น เหล่าองครักษ์กลับมาด้วยมือเปล่า จูเกาซวีบันดาลโทสะ ร้องถามว่า "คนเล่า?"

เหล่าองครักษ์คุกเข่าลงกับพื้น คนผู้หนึ่งกล่าวว่า "เตี้ยนเซี่ยโปรดให้อภัย คนเหล่านี้หลบหนีรวดเร็ว พวกเราพอเลี้ยวโค้งไปก็ไม่พบเห็นแล้ว"

จูเกาซวีด่าทอคำหนึ่ง หวดแส้ม้าใส่หัวไหล่องครักษ์นั้น องครักษ์นั้นสั่นสะท้านคราหนึ่ง แต่ไม่กล้าขยับเขยื้อน จูเกาซวีขณะจะหวดซ้ำ เวี่ยจือ

หยางชิงยื่นมือขวางกันไว้ กล่าวว่า “เตี้ยนเซี่ยโปรดระงับโทสะ โจรค้าเกลือล้วนเป็นชนชั้นมุสิก ไม่อาจเห็นแสงตะวัน คนของท่านเป็นเสือร้าย เสือร้ายตะปบจับมุสิก สุดท้ายคว้าน้ำเหลว”

จูเกาซวีพอฟัง ค่อยมีสีหน้าผ่อนคลายผงกศีรษะกล่าวว่า “มิผิดองครักษ์พยัคฆ์ของวังเจ้าเอี้ยนอ๋องเรา ไม่ถือสาหาความกับชนชั้นมุสิก” พลางโบกมือร้องบอกว่า “ลุกขึ้นเถอะ”

เหล่าองครักษ์ค่อยลุกขึ้นมา จูเกาเช่อยิ้มพลางกล่าวว่า “เต้าหลิงเซียนจ่าง เลือกวันมิสู้ชนวัน ท่านตามพวกเราไปร่วมงานเลี้ยงเป็นอย่างไร?”

เวี่ยจือหยางตอบปฏิเสธว่าเว่ยกว๋อกงไม่ได้เชิญมัน จูเกาเช่อกล่าวว่า “ไม่เป็นไร เว่ยกว๋อกงเป็น**จิ๋วจิ่ว** *(น้าชาย)* เรา หลานชายนำสหายไปรับประทานข้าวบ้านจิ๋วจิ่ว ความจริงเป็นเรื่องปรกติธรรมดา เซียนจ่างยังเป็นศิษย์ของเหล่าเสินเซียน ได้รับแต่งตั้งเป็นป้านตู๋ของ**หวงไท่ซุน** *(ราชนัดดา)* ในราชสำนักไม่ทราบมีคนมากน้อยเท่าใดต้องการรู้จักท่าน”

หลวงจีนเต้าเยียนกล่าวเสริมว่า “ซื่อจื่อกล่าวถูกต้อง อย่าว่าแต่เราสองศิษย์พี่ศิษย์น้องพบกัน สมควรดื่มสักสองจอก”

เวี่ยจือหยางขบคิดแล้วกระซิบบอกต่อสุ่ยเหลียนอิ่งว่า “พรรคค้าเกลือพัวพันไม่เลิกรา เพียงกลัวคนของทางการ ตอนนี้ควรเข้าวังเจ้าไป จึงจะสลัดหลุดจากการพัวพันของพวกมัน”

สุ่ยเหลียนอิ่งกวาดตามองทั้งหมด ฝืนใจผงกศีรษะกล่าวว่า “เหลียนอิ่งตกระกำลำบาก ล้วนแล้วแต่คุณชายตัดสินใจ”

เวี่ยจือหยางยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “ซื่อจื่อมีน้ำใจ ข้าพเจ้าขอหน้าด้านรบกวนรับอาหารสักมื้อแล้ว” จูเกาเช่อยินดียิ่ง กล่าวว่า “ประเสริฐ จิ๋วจิ่วพอเห็นท่าน ต้องยินดีแน่นอน”

จูเกาซวีเห็นหญิงงามยอมร่วมทาง ก็ตาเป็นประกาย ร้องบอกให้

องครักษ์ยกม้าให้สองตัว สุ่ยเหลียนอิ่งกล่าวว่า “ข้าพเจ้าขี่ม้าไม่เป็น ม้าตัวเดียวก็พอ”

จูเกาซวียิ้มกะลิ้มกะเหลี่ยกล่าวว่า “หากแม่นางไม่รังเกียจ ก็ขี่ม้าตัวเดียวกับเรา”

มันกล่าววาจาไร้มารยาท สุ่ยเหลียนอิ่งก็นิ่งเงียบงันไม่ตอบคำ ทอดสายตาไปทางอื่น แสร้งเป็นไม่ได้ยิน จูเกาเซ่อรีบกล่าวว่า “น้องเรา บุรุษสตรีมีข้อห้าม ยังคงจัดหารถม้าให้คันหนึ่ง”

มันจัดรถม้าคันหนึ่งให้สุ่ยเหลียนอิ่งนั่งโดยสาร ทั้งหมดเดินทางสู่ตึกเว่ยกว๋อกง จูเกาซวีควบม้าเข้าใกล้เวี่ยจือหยาง หัวร่อฮิฮะถามว่า “นักพรตน้อย ท่านกับแม่นางนั้นเรียกหากันอย่างไร?”

เวี่ยจือหยางตอบว่า “เพียงพบกันโดยบังเอิญ จูเกาซวีถามอีกว่า “นางแซ่ใด?” เวี่ยจือหยางตอบว่า “แซ่สุ่ย”

จูเกาซวีตบต้นขาฉาดหนึ่ง กล่าวว่า “คนสมกับแซ่ งามประหนึ่งทิพย์วารี” พลางยื่นหน้าเข้ามา กล่าวว่า “เซียนจ่างบอกต่อนาง ให้เป็น**จีเซวี่ย** *(อนุภรรยา)* เราเป็นอย่างไร?”

จูเกาเซ่อกับหลวงจีนเต้าเยียนที่ด้านข้างพอฟัง ต่างพากันขมวดคิ้ว แต่ว่าจูเกาซวีประพฤติเหลวแหลก แม้แต่หงอู่ฮ่องเต้ยังทรงปวดเศียรเวียนเกล้า ทั้งสองแม้กล่าวเกลี้ยกล่อม มันไม่แน่ว่าจะยอมรับฟัง

ได้ยินเวี่ยจือหยางอุทานดังอากล่าวว่า “แม่นางสุ่ยเป็นคุณหนูสูงศักดิ์ ไม่เคยเข้าครัวทำอาหาร จะปรุง**จี** *(ไก่)* ได้อย่างไร เอ่ยถึงเรื่องปรุงไก่ เราพรตน้อยถนัดจัดเจนที่สุด ไม่ทราบเตี้ยนเซี่ยต้องการรับประทานไก่ต้ม ไก่กุ้ยเฟย ไก่ขอทาน หรือว่าไก่ตุ๋นโสมเขากวาง?”

จูเกาซวีเหลือกตาขึ้นกล่าวว่า “มิใช่**จี** *(ไก่)* หากเป็นสตรี”

เวี่ยจือหยางร้องว่า “เตี้ยนเซี่ยไม่เป็น**จี** *(ไก่)* คิดเป็นสตรี? อย่างนั้นก็ลำบากมากแล้ว ผู้น้อยเพียงเป็นนักพรต มิใช่เซียนวิเศษ ไม่สามารถ

ปลอมบุรุษเป็นสตรี”

จูเกาซวีมีศักดิ์เป็นราชนัดดา ต้องการสาวงามใด ล้วนได้ครอบครอง ความจริงเข้าใจว่าพอเอ่ยปาก เวี่ยจือหยางต้องคล้อยตาม มิคาดเด็กน้อยนี้กล่าวเถลไถล ออกนอกลู่นอกทาง ต้องบันดาลโทสะ แผดด่าว่า “นักพรตสุนัข มารดาท่านเป็น**หลงจื่อ** *(คนหูหนวก)* หรือ?”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “มิกล้า **เอ้อเตี้ยนเซี่ย** *(องค์ชายรอง)* จึงเป็น**หลงจื่อ** *(ลูกมังกร)*”

จูเกาซวีหน้าแปรเปลี่ยนไป ร้องว่า “ว่ากระไร?” เวี่ยจือหยางยกมือตบท้ายทอย กล่าวว่า “พูดผิดไปแล้ว เตี้ยนเซี่ยมิใช่**หลงจื่อ** *(ลูกมังกร)* หากเป็น**หลงซุน** *(หลานมังกร)* คำ**หลงจื่อหลงซุน** *(คนหูหนวกหลานมังกร)* อันประเสริฐ”

หลวงจีนเต้าเยียนได้ยินมันกล่าววาจาสองแง่สองง่าม ต้องหัวร่อฮาฮาออกมา จูเกาซวีกลับขุ่นแค้นจนหน้าเขียวคล้ำ

เว่ยกว๋อกงฉีต๋ามีคุณูปการใหญ่หลวง บุตรชายตบแต่งองค์หญิง บุตรีแต่งให้กับอ๋องต่างๆ มีหน้ามีตาไม่มีใครเหมือน หลังจากถึงแก่อสัญกรรม บุตรชายฉีฮุยจู่รับช่วงสืบต่อ ยังคงสูงศักดิ์ไม่เสื่อมคลาย ตึกที่อยู่ก็ตกแต่งอย่างภูมิฐาน

ทั้งหมดพอมาถึงตึกเว่ยกว๋อกง ก็เป็นเวลาจุดโคมไฟ เพิ่งมาถึงหน้าประตูตึก ได้ยินเสียงหัวร่อดังๆ ชายกลางคนรูปกายกำยำผู้หนึ่งออกมารับหน้า กุมมือจูเกาเช่อไว้ กล่าวว่า “ซื่อจื่อมาสายแล้ว ไม่กลัวถูกปรับให้ดื่มสุราหรือ?”

ผู้มาเป็นฉีฮุยจู่เอง จูเกาเช่อเข้าไปคารวะ พลางชี้มือมายังเวี่ยจือหยาง กล่าวว่า “จิ๋วจิ่วอย่าได้โทษว่าตำหนิ ระหว่างทางได้พบกับเต้าหลิงเซียนจ่าง จึงเสียเวลาชักช้าไปบ้าง”

ฉีฮุยจู่ทวนคำเต้าหลิงเซียนจ่างแล้วกล่าว "หรือว่าเป็นศิษย์ของเหล่าเสินเซียน เพิ่งรับตำแหน่งป้านตู๋วังตะวันออก" เวี่ยจือหยางเดินเข้าไปกล่าวว่า "พรตผู้น้อยคำนับ**ฉีกงแหย** *(ท่านเจ้าพระยาแซ่ฉี)*"

ฉีฮุยจู่ปรบมือกล่าวว่า "ช่างประจวบเหมาะนัก **เหมยฝู่หม่า** *(ราชบุตรเขยแซ่เหมย)* เพิ่งเอ่ยถึงท่าน บอกว่าท่านอายุยังเยาว์ก็เข้าสู่วังตะวันออก ต้องมีอนาคตยาวไกลสุดจะหยั่ง"

เวี่ยจือหยางพอนึกถึงตำแหน่งป้านตู๋ก็ปวดเศียรเวียนเกล้าขึ้นมา จึงกล่าว "ฉีกงแหย ข้าพเจ้ามีเพื่อนหญิงคนหนึ่ง ไม่ทราบมีที่พักพิงกายหรือไม่?"

ฉีฮุยจู่สำรวจดูสุ่ยเหลียนอิ่ง ก็ตะลึงลานต่อความงามของนาง ดังนั้นเรียกหาหญิงรับใช้นางหนึ่งมา สั่งว่า "เจ้านำแม่นางท่านนี้ไปยังตึกหลัง"

สุ่ยเหลียนอิ่งมองดูเวี่ยจือหยาง คิดกล่าวแต่แล้วกลั้ำกลืนไว้ เวี่ยจือหยางล่วงรู้ความในใจนาง จึงกล่าวเบาๆ ว่า "รอสักครู่ข้าพเจ้าจะไปรับท่าน" สุ่ยเหลียนอิ่งค่อยติดตามหญิงรับใช้นั้นเข้าไป

ขบวนผู้คนเดินพลางสนทนา มาถึงห้องโถงจำลองห้องหนึ่ง ภายในห้องโถงมีแขกเหรื่อคับคั่ง บุรุษอาภรณ์เลิศหรู หน้าขาวไว้เคราสั้น มีอายุสี่สิบเศษผู้หนึ่งนั่งประจำที่อันสูงศักดิ์ จูเกาเซ่อเข้าไปคารวะเรียกหาว่า "ผู้หลานคำนับ**สูอ๋อง** *(พระอา)*" จูเกาซวีก็แสดงความเคารพเช่นกัน

หลวงจีนเต้าเยียนทางหนึ่งประนมมือ ทางหนึ่งกล่าวเบาๆ กับเวี่ยจือหยางว่า "ท่านนี้เป็นสูอ๋องเตี้ยนเซี่ย"

เวี่ยจือหยางเคยได้ยินสีอิ่งเจินเอ่ยถึงเชื้อพระวงศ์สูงศักดิ์มาก่อน หงอู่ฮ่องเต้มีลูกหลานมากมาย ทั้งสิ้นยี่สิบกว่าคน สูอ๋องจัดอยู่อันดับสิบเอ็ด มีชื่อตัวเดียวว่าจาง คนผู้นี้รอบรู้กว้างขวาง นิยมการศึกษา ปกครอง**แดนสู*** จนร่มเย็นเป็นสุข เห็นสูอ๋องลุกขึ้นประคองหลานทั้งสองไว้ ถามว่า

---

* ปัจจุบันเป็นมณฑลเสฉวน

"**ซื่อเกอ** *(พี่ที่สี่)* ยังไม่มาหรือ?"

จูเกาเซ่อตอบว่า "ท่านพ่อติดภารกิจที่ชายแดน เดือนหน้าค่อยมาถึงนครหลวง"

สูอ๋องยกมือตบหน้าผากกล่าวว่า "ดูเราช่างเลอะเลือน เมื่อหลายวันก่อนทัพมองโกลรุกล้ำเขตแดน **ซันเกอ** *(พี่ที่สาม)* กับซื่อเกอคงวุ่นวายกับการเคลื่อนย้ายกำลังทหาร หากเปรียบเทียบกัน แดนสูสงบสันติ สร้างความละอายแก่ผู้คนนัก"

หลวงจีนเต้าเยียนยิ้มพลางกล่าวว่า "สงบสันติจึงเป็นวาสนา เตี้ยนเซี่ยควรยินดีจึงถูกต้อง"

สูอ๋องผงกศีรษะรับ พลางถามถึงสีอิ่งเจิน หลวงจีนเต้าเยียนกล่าวว่า "ท่านอาจารย์ไม่ใคร่สบาย แต่ไม่เป็นอะไรมาก"

เหมยอินเดินเข้ามากล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "เต้าเยียนต้าซือ ท่านไม่แนะนำศิษย์น้องท่านให้รู้จักหรือ?"

หลวงจีนเต้าเยียนยิ้มพลางกล่าวว่า "เหมยฝู่หม่าเมื่อเอ่ยปาก ก็ทำหน้าที่แนะนำเถอะ" เหมยอินค่อยแนะนำเวี่ยจือหยางต่อสูอ๋อง สูอ๋องต้องกล่าวว่า "ท่านอายุยังเยาว์ ช่างนึกไม่ถึงนัก"

เวี่ยจือหยางกล่าวถ่อมตนอยู่หลายคำ เหมยอินชี้มือไปยังชายชราอายุห้าสิบเศษผู้หนึ่ง กล่าวว่า "ท่านนี้เป็นฟางเสี้ยวหยูใต้เท้าฟาง เป็นอาจารย์ของสูอ๋องซื่อจื่อ ได้รับยกย่องเป็นมหาบัณฑิตแห่งยุค"

ฟางเสี้ยวหยูเพียงประสานมือ ท่วงท่าหยิ่งยโส เหมยอินชี้มือไปยังชายชราหน้าตาองอาจผู้หนึ่ง กล่าวว่า "ท่านนี้เป็นฉางซิงโหวเกิงปิ่งเหวินใต้เท้าเกิง"

เวี่ยจือหยางใจสั่นระทึกขึ้น พอเพ่งตามองเห็นเกิงปิ่งเหวินรูปร่างไม่สูงนัก แต่รูปกายกำยำ เคราดำส่วนหนึ่งเริ่มหงอกขาว เกิงปิ่งเหวินไม่ลุกขึ้น เพียงผงกศีรษะเล็กน้อย เหมยอินชี้มือไปยังชายหนุ่มที่ข้างกายมัน

แนะนำว่า "ท่านนี้เป็นคุณชายของใต้เท้าเกิงนามเกิงเสวียน เป็นสามีในอนาคตของเป่าฮุยกงจู่ พวกท่านมีอายุไล่เลี่ยกัน ควรสนิทสนมให้มากไว้"

เวี่ยจือหยางรู้สึกมีเพลิงโทสะประดังแผดเผาจนหน้าแดงก่ำขึ้นมา มันสำรวจดูเกิงเสวียน เห็นคนผู้นี้ร่างสูงโปร่ง ผิวพรรณขาวสะอาด บุคลิกภาพองอาจหาญกล้า เกิงเสวียนพอฟังวาจาเหมยอิน ก็ผุดลุกขึ้นประสานมือต่อเวี่ยจือหยาง กล่าวคำ "นับถือมานาน"

เวี่ยจือหยางอยู่ในยามขุ่นเคือง จึงปั้นหน้าเคร่งเครียด หาคารวะตอบไม่ สองพ่อลูกตระกูลเกิงล้วนมีสีหน้าไม่พอใจขึ้นมา

เวี่ยจือหยางพลันพบว่ามีคนจับจ้องมองมา พอเหลียวหน้ามอง เห็นที่ด้านหลังสูอ๋องยืนไว้ด้วยชายชราผู้หนึ่ง มันผมหงอกประปราย ใบหน้าเหี่ยวย่น หน้าซีกซ้ายมีไฝดำเม็ดหนึ่ง สายตาจ้องจับมาที่หยกรูปเดือนเสี้ยวที่เวี่ยเส้าฟงทิ้งให้ไว้

พริบตานั้นเวี่ยจือหยางนึกถึงจดหมายสั่งเสียของเวี่ยเส้าฟง ต้องใจเต้นระทึกขึ้นมา ในจดหมายสั่งเสียบอกว่า หยกรูปเดือนเสี้ยวเป็นสัญลักษณ์ประการหนึ่ง วันหน้าหากมีคนจดจำออก ให้สอบถามถึงชาติกำเนิดของตนเองจากมัน

นึกถึงตอนนี้ เวี่ยจือหยางลืมเลือนว่าตนเองอยู่ที่ใด ชี้มือไปยังชายชรานั้น ถามว่า "เหมยฝู่หม่า **เหล่าเซียนเซิง** *(คำเรียกชายชรา)* ท่านนี้เป็นใคร?"

ชายชรานั้นเหม่อมองหยกประดับที่คล้องอยู่ข้างเอวเวี่ยจือหยาง พอฟังรีบรั้งสายตากลับไป เหมยอินก็งงงันวูบจึงกล่าว "เหล่าเซียนเซิงท่านนี้มาเป็นเวลานาน เรายังไม่ได้เรียนถามนามของมัน"

ชายชรานั้นรีบน้อมคำนับ กล่าวคำ "มิกล้า..." สูอ๋องก็กล่าวว่า "**เอ้อเจี่ยฟู** *(พี่เขยรอง)* ไม่ถาม เราก็ไม่ได้บอก เซียนเซิงท่านนี้แซ่กว๋อนามเอ่อหยู เป็นนักดนตรีวังเจ้า มีวิชาดีดผีผาเป็นเลิศ"

กว๋อเอ่อหยูตกเป็นเป้าสายตาผู้คน สร้างความประหวั่นลนลานยิ่ง เหมยอินกล่าวถามว่า “กว๋อเซียนเซิงมาเข้าร่วมการชุมนุมสังคีตศิลป์หรือ?”

สูอ๋องยิ้มพลางกล่าวว่า “เราไม่ได้บอกเช่นนั้น” เหมยอินกล่าวว่า “เอ่ยถึงดนตรีการ เต้าหลิงเซียนจ่างมีฝีมือเลิศล้ำ วันที่อยู่ในห้องทรงพระอักษร มันกับเป่าฮุยกงจู่ร่วมบรรเลงเพลงพิณขลุ่ย แม้แต่ฝ่าบาทยังรับสั่งชมเชย”

ทุกผู้คนพอฟัง บังเกิดความตื่นเต้นตระหนก เกิงเสวียนมองดูเวี่ยจือหยาง ดวงตาทอแววเคลือบแคลงสงสัย สูอ๋องกลับจับตาดูขลุ่ยเขียวศูนยตา สีหน้าทอแววครุ่นคิด

เวี่ยจือหยางเห็นเช่นนั้น ต้องขนลุกเกรียวขึ้นมา นึกเสียใจที่พกขลุ่ยหยกออกมา สูอ๋องกับฝ่าบาทเป็นพี่น้องร่วมอุทร อาจเคยเห็นขลุ่ยหยกเลานี้

พลันได้ยินฟางเสี้ยวหยูส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า “เซียนจ่างมีศิลปวิทยาล้ำเลิศ ไม่ทราบร่ำเรียนจากตำราเล่มใด?”

เวี่ยจือหยางงงงันวูบ มันไม่ชมชอบอ่านหนังสือ ย่อมไม่ได้เล่าเรียนจากตำราใด ยามร้อนรุ่มจึงกล่าว “ข้าพเจ้าได้จากคัมภีร์เทพคีตนิรมิต”

ฟางเสี้ยวหยูทวนคำว่า “คัมภีร์เทพคีตนิรมิต? เป็นตำราเยี่ยงไร?” เกิงเสวียนสอดคำขึ้น “ดูเหมือนเป็นคัมภีร์ลัทธิเต๋า”

ฟางเสี้ยวหยูหน้าเคร่งเครียดลงกล่าวว่า “เช่นนี้เป็นว่าเซียนจ่างไม่ถูกต้องแล้ว อันว่าผู้รับตำแหน่งป้านตู๋วังตะวันออก ต้องเจนจบอักษรศาสตร์ หากไม่เรียนรู้ตำรับตำราของบัณฑิตหยู ไหนเลยเป็นเพื่อนร่วมเรียนหนังสือรัชทายาทได้?”

เหมยอินผู้นี้ทราบว่าคนผู้นี้หัวโบราณคร่ำครึ จึงรีบกล่าว “เซียนจ่างเป็นนักพรต ย่อมต้องเรียนคัมภีร์ลัทธิเต๋า ใต้เท้าเป็นบัณฑิต ย่อมร่ำเรียนตำรับตำราบัณฑิตหยู”

ฟางเสี้ยวหยูสั่นศีรษะกล่าวว่า "ไม่ถูกต้อง ลัทธิเต๋าเอ่ยถึงความว่างเปล่า ไม่ตรงกับความเป็นจริง คิดปกครองแผ่นดิน ต้องให้ความสำคัญกับวิชาบัณฑิตหยู ราชวงศ์ฮั่นยกย่องบัณฑิตหยูจึงรุ่งเรือง ราชวงศ์จิ้นฝักใฝ่วิชาลี้ลับเป็นเหตุให้ล่มสลาย ไท่ซุนเป็นรัชทายาทของประเทศ สมควรมีคนเที่ยงธรรมคอยประคับประคองเชิดชูปราชญ์ขงจื๊อเมิ่งจื๊อ ถือหลักเมตตาคุณธรรม หากที่ข้างกายมีแต่หลวงจีนนักพรตไยมิใช่กระทบกระเทือนถึงแผ่นดินต้าหมิงเรา?"

คำ "หลวงจีนนักพรต" ไม่เพียงครอบคลุมถึงสีอิ่งเจิน ทั้งยังด่ากระทบหลวงจีนเต้าเยียน เวี่ยจือหยางกวาดตามอง เห็นสูอ๋องยกมือลูบเครา ราวกับไม่มีเรื่องราวใด ต้องครุ่นคิด *'เฒ่าแซ่ฟางกล่าววาจายั่วยุ หรือได้รับคำยุยงจากสูอ๋อง เราเพิ่งพบหน้าอ๋องท่านนี้ มันไฉนสร้างความลำบากแก่เรา?'*

ขณะครุ่นคิด ได้ยินหลวงจีนเต้าเยียนกล่าวว่า "ใต้เท้าฟางกล่าวผิดแล้ว มาตรว่าเป็นหลวงจีนนักพรตจะเป็นไร เต้าเยียนเองเคยเล่าเรียน**สี่ตำราห้าคัมภีร์*** เพียงไม่ทราบว่าใต้เท้าฟางรอบรู้วิชาบัณฑิตหยู เคยอ่านพระคัมภีร์สักกี่เล่ม?"

ฟางเสี้ยวหยูกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "พระคัมภีร์อวดอุตริ เราผู้แซ่ฟางหาเหลือบแลไม่"

หลวงจีนเต้าเยียนยิ้มพลางกล่าวว่า "หลวงจีนเล่าเรียนตำรับตำราปราชญ์บัณฑิตไม่รู้จักพระคัมภีร์ อย่างนั้นปราชญ์บัณฑิตยังสู้หลวงจีนไม่ได้แล้ว?"

เวี่ยจือหยางปรบมือกล่าวว่า "กล่าวประเสริฐ" ฟางเสี้ยวหยูทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ชี้หน้าหลวงจีนเต้าเยียน กล่าวว่า "ท่าน...ท่าน..." คนผู้นี้มีนิสัยเที่ยงตรง ไม่ถนัดในการโต้เถียง เกิงเสวียนกลอกตาตลบหนึ่ง

---

* สี่ตำราประกอบด้วยลุ่นหวี่ ต้าเสวีย เมิ่งจื๊อ จงหยง ห้าคัมภีร์มีอี้จิง สั่งซู ชือจิง หลี่จี้ และชุนชิว

แล้วกล่าว "หลวงจีนกล่าวไม่ถูกต้อง นี่เฉกเช่นคนรับประทานเนื้อ สุนัขก็รับประทานเนื้อ สุนัขกินอาจม คนไม่กินอาจม หากเปรียบเทียบกัน หรือบอกว่าสุนัขสูงส่งกว่าผู้คนอีก?"

คำพูดนี้กล่าวโดยไม่ไว้หน้า หลวงจีนเต้าเยียนต้องหน้าเคร่งเครียดลง จูเกาซวีต้องร้องว่า "เกิงเสวียน ท่านไฉนกล่าวล่วงเกินคน?"

เกิงเสวียนยิ้มพลางกล่าวว่า "เตี้ยนเซี่ยโปรดระงับโทสะ ข้าพเจ้าเพียงเล่าเรื่องชวนหัวเท่านั้น" มันเตรียมแต่งงานกับจูเหว่ย หลังจากสยุมพรจะเป็น**กูจั้ง** *(สามีของอาหญิง)* ของจูเกาซวี มีศักดิ์ฐานะสูงส่งกว่าขั้นหนึ่ง จึงไม่เกรงกลัวมัน

สูอ๋องก็กล่าวไกล่เกลี่ยให้เลิกรา หลวงจีนเต้าเยียนได้แต่สงบปากคำไว้ พลันได้ยินเวี่ยจือหยางกล่าวว่า "ใต้เท้าฟาง ข้าพเจ้ามีเรื่องหนึ่งคิดเรียนถาม"

ฟางเสี้ยวหยูกล่าวว่า "เชิญกล่าวมา" เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "ในชื่อของใต้เท้าฟางมีคำ ***'เสี้ยว'*** *(กตัญญู)* ใช่เป็นหลักการของบัณฑิตหยูหรือไม่?"

ฟางเสี้ยวหยูตอบว่า "ร้อยกุศลถือกตัญญูนำหน้า ลัทธิหยูถือหลักกตัญญูปกครองแผ่นดิน"

เวี่ยจือหยางปรบมือกล่าวว่า "เช่นนี้เป็นว่าใต้เท้าฟางก็ดี คุณชายเกิงก็ดี นับเป็นสามศิษย์ของลัทธิเต๋าเราแล้ว"

ทั้งหมดรับฟังไม่เข้าใจ ฟางเสี้ยวหยูถามว่า "คำพูดนี้หมายความอย่างไร?"

เวี่ยจือหยางหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า "ขอถามในโลกนี้เป็นบุตรชายเคารพ**เหลาจื๊อ*** หรือว่าเหลาจื๊อเคารพบุตรชาย?"

ฟางเสี้ยวหยูร่ำร้องว่า "เจ้าชีวิตกับขุนนาง บิดากับบุตร ย่อมเป็น

---

* เหลาจื๊อในที่นี้แปลได้สองทาง หนึ่งเป็นศาสดาลัทธิเต๋า หนึ่งเป็นคำเรียกตัวเองว่าบิดา

บุตรเคารพต่อเหลาจื๊อ”

เวี่ยจือหยางปรบมือกล่าวว่า “เหลาจื๊อเป็นศาสดาของลัทธิเต๋า ใต้เท้าฟางเคารพเหลาจื๊อ ย่อมเป็นสานุศิษย์ของลัทธิเต๋าเราแล้ว”

ฟางเสี้ยวหยูอับจนถ้อยคำ เกิงเสวียนพลันแค่นหัวร่อกล่าวว่า “คำพูดนี้ไม่ถูกต้อง เหลาจื๊อนี้มิใช่เหลาจื๊อนั้น...”

เวี่ยจือหยางมองดูเกิงเสวียนกล่าวว่า “เหลาจื๊อนี้มิใช่เหลาจื๊อนั้น พี่เกิงมี**เหลาจื๊อ** *(บิดา)* หลายคนหรือ?”

จูเกาซวีรับฟังถึงตอนนี้ พลันหัวร่อฮาฮาออกมา มันพอหัวร่อ ผู้อื่นก็หัวร่อตาม เกิงเสวียนถึงกับหน้าแดงคล้ำดั่งตับสุกร เกิงปิ่งเหวินก็ตบโต๊ะร้องว่า “บังอาจสามหาว...”

ฉีฮุยจู่เห็นผิดท่า รีบกล่าวว่า “เวลาไม่เช้า ทุกท่านเชิญนั่งประจำโต๊ะ”

สูอ๋องลุกขึ้นก่อน ที่หลงเหลือก็ลุกตาม สูอ๋องนิยมอักษรศาสตร์ ทั้งหมดก็ถกถึงกาพย์กลอนโคลงฉันท์ เวี่ยจือหยางรับฟังอยู่ครู่หนึ่ง รู้สึกไร้รสชาติ หางตาพลันเหลือบเห็นจูเกาซวีลุกจากโต๊ะ ลอบออกจากประตูห้องไป

เวี่ยจือหยางฉุกใจคิดลุกตาม อ้างว่าจะไปห้องน้ำ จากนั้นสะกดรอยตามจูเกาซวี เห็นเด็กน้อยนี้ออกจากห้องโถงหน้า มุ่งหน้าไปทางตึกหลัง เวี่ยจือหยางลอบด่าทอในใจ เร่งฝีเท้าตามไป พอถึงหน้าประตูรูปวงเดือน กลับปรากฏบ่าวไพร่สองคนขวางทางไว้ หนึ่งในสองกล่าวว่า “นี่เป็นตึกหลัง บุรุษห้ามเข้าไป”

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า “ที่เข้าไปมิใช่บุรุษหรือ?” บ่าวไพร่นั้นกล่าวว่า “เกาซวีเตี้ยนเซี่ยเป็นหลานของ**กงแหย** *(ท่านเจ้าพระยา)* คิดเข้าตึกหลังไปกราบพบจิ่วมู่กับเปี่ยวเม่ย”

เวี่ยจือหยางอับจนปัญญา ได้แต่กล่าวว่า “รบกวนให้บอกต่อสุ่ย

เหลียนอิ่งแม่นางสุ่ยที่ตึกหลังว่าข้าพเจ้าจะรอนางอยู่ที่นี้"

บ่าวไพร่ทั้งสองรับคำเข้าตึกหลังไป ผ่านไปครู่ใหญ่ยังไม่มีความเคลื่อนไหวใด เวี่ยจือหยางครุ่นคิดว่าจูเกาซวีเป็นปีศาจราคะ ประพฤติกำเริบเสิบสาน หากสุ่ยเหลียนอิ่งเผชิญพบมัน คงน่าหวั่นวิตกนัก นึกถึงตอนนี้เกิดความร้อนรุ่มใจ สำรวจดูกำแพงตึก คิดลอบเข้าตึกหลังไป

พลันปรากฏผู้คนเข้าใกล้ จากนั้นฝ่ามือข้างหนึ่งตบลงบนหัวไหล่มัน เวี่ยจือหยางก็ยื่นมือกลับหลัง คว้าจับชีพจรข้อมืออีกฝ่ายไว้ พอเหลียวหน้ามอง เห็นกว๋อเอ่อหยูยืนปากอ้าตาค้าง เหม่อมองดูตนเอง

เวี่ยจือหยางรีบคลายมือออก กล่าวว่า "กว๋อเซียนเซิงไฉนอยู่ที่นี้?" กว๋อเอ่อหยูระงับสติแล้วกล่าว "ขอเชิญทางด้านนี้" พลางหันกายไป

เวี่ยจือหยางพกความเคลือบแคลงสงสัยติดตามไป จวบจนถึงที่ลับตาแห่งหนึ่ง กว๋อเอ่อหยูค่อยหันมากล่าวว่า "ขอถามเซียนจ่าง หยกครึ่งเสี้ยวของท่านได้จากที่ใด?"

เวี่ยจือหยางฉุกใจคิด คีบจับหยกรูปเดือนเสี้ยวนั้นขึ้นมา กล่าวว่า "ท่านถามถึงสิ่งนี้หรือ?"

กว๋อเอ่อหยูจับจ้องมองหยกชิ้นนั้นอยู่ครู่หนึ่ง ค่อยล้วงหยกชิ้นหนึ่งจากอกเสื้อ เห็นหยกเป็นรูปเดือนเสี้ยว พอเรียงคู่กันแทบจำแนกข้อแตกต่างไม่ออก

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า "กว๋อเซียนเซิง ท่านไฉนมีหยกประดับด้วย?"

กว๋อเอ่อหยูซุกเก็บหยกประดับไว้ กล่าวว่า "ท่านบอกก่อนว่าหยกครึ่งเสี้ยวของท่านได้จากที่ใด?"

เวี่ยจือหยางได้แต่บอกว่า "เป็น**อี้ฟู่** *(บิดาบุญธรรม)* มอบให้"

"อี้ฟู่? มันแซ่อะไร?"

"แซ่เวี่ย"

กว๋อเอ่อหยูร้องโพล่งว่า “เวี่ยเส้าฟงหรือ? มันอยู่ที่ใด?”

“ท่านผู้เฒ่าลาโลกไปแล้ว”

“ตายแล้วหรือ มันไฉนตกตาย?”

“อี้ฟู่ถูกทำร้ายถึงแก่ชีวิต”

กว๋อเอ่อหยูสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวเสียงสั่นระรัวว่า “ผู้ใด ผู้ใดฆ่ามัน?”

เวี่ยจือหยางเห็นมันมีสีหน้าประหลาดพิกล สร้างความเคลือบแคลงสงสัย ถามว่า “กว๋อเซียนเซิง ท่านไม่เป็นไรกระมัง?”

สีหน้ากว๋อเอ่อหยูทอแววหวาดหวั่นพรันพรึง กลืนน้ำลายคำหนึ่ง กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า “มาแล้ว มาแล้วจริงๆ”

เวี่ยจือหยางถามว่า “อันใดมาแล้ว?” พลันฉุกใจคิด ถามโพล่งว่า “กว๋อเซียนเซิง ท่านทราบว่าฆาตกรเป็นใครหรือ?”

กว๋อเอ่อหยูเหม่อมองดูเวี่ยจือหยาง สีหน้าเศร้าสลด คล้ายหัวร่อคล้ายร่ำไห้ ทั้งสองสบตากัน รอบบริเวณเงียบงันราวความตาย พลันปรากฏลมโชยพัด เงาไม้ไหวโอนเอน บังเกิดเสียงดังซ่าซ่า บรรยากาศลี้ลับน่าสะพรึงกลัว

ผ่านไปเนิ่นนานกว๋อเอ่อหยูยังไม่กล่าววาจา เวี่ยจือหยางร้อนใจขึ้นมา ยื่นมือรวบคว้าปกเสื้อมัน ร้องถามว่า “ฆาตกรเป็นใครกันแน่?”

กว๋อเอ่อหยูร่างสั่นกระตุก พลันหลั่งน้ำตาออกมา เวี่ยจือหยางเห็นเช่นนั้น ไม่อาจหักใจเค้นถาม ขณะรีรอลังเล พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า “กว๋อเซียนเซิงอยู่ที่นี้กระมัง?”

เวี่ยจือหยางเหลียวหน้าไป เห็นบ่าวไพร่ผู้หนึ่งยืนอยู่ในเงามืด ไม่อาจเห็นโฉมหน้าชัดตา กว๋อเอ่อหยูก็ตัวสั่นงันงก ถามว่า “เรื่องอันใด?”

บ่าวไพร่นั้นกล่าวว่า “สูอ๋องขอเชิญ” กว๋อเอ่อหยูจึงปาดเช็ดน้ำตา จัดแจงหมวกเสื้อผ้า กล่าวว่า “เราจะไปในบัดดล”

เวี่ยจือหยางฉุดดึงมันไว้ กล่าวว่า “ท่านยังกล่าวไม่จบ” กว๋อเอ่อหยูฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “เรื่องนี้กล่าวไปยืดยาวยิ่ง หลังงานเลี้ยงเราจะไปหาท่าน เสาะหาสถานที่สนทนากัน”

เวี่ยจือหยางยามอยู่ต่อหน้าบ่าวไพร่ ไม่สะดวกกับการซักถามมากความ ได้แต่ปล่อยตัวชายชรา มองดูมันอ้อมทางระเบียงกลับไปยังห้องโถงหน้า

เวี่ยจือหยางยืนตะลึงลานกับที่ คิดไม่ถึงว่าจะพบพานสหายเก่าของบิดาบุญธรรมในที่นี้ ฟังจากน้ำเสียง กว๋อเอ่อหยูคล้ายทราบว่าฆาตกรเป็นใคร รอจนหลังงานเลี้ยง จะสอบถามให้กระจ่างชัด

พริบตานั้นห้วงสมองเวี่ยจือหยางนึกถึงแต่สภาพการตายของเวี่ยเส้าฟง ยิ่งครุ่นคิดยิ่งเคียดแค้น ต้องกำหมัดขวาทุบใส่ผนังอย่างดุดัน

รู้สึกกระดูกนิ้วมือปวดแปลบ เวี่ยจือหยางค่อยเรียกสติคืนมา จากนั้นนึกถึงสุ่ยเหลียนอิ่ง จึงรีบกลับไปที่ประตูรูปวงเดือน เห็นบ่าวไพร่นั้นกลับออกมาแล้ว เวี่ยจือหยางไม่พบเห็นสุ่ยเหลียนอิ่ง หัวใจต้องตกวูบลง รีบถามว่า “คุณหนูสุ่ยเล่า?”

บ่าวไพร่นั้นน้อมกายกล่าวว่า “คุณหนูสุ่ยไม่อยู่ที่ตึกหลัง ฮูหยินบอกว่านางนั่งอยู่ครู่หนึ่งก็อำลาจากไป”

เวี่ยจือหยางใจหายวาบกล่าวว่า “ไปแล้ว ไปที่ใด?” บ่าวไพร่นั้นกล่าวว่า “ออกจากตึกไปแล้ว”

เวี่ยจือหยางทั้งตื่นตระหนกที่หญิงสาวนั้นตัดสินใจโดยพลการ ทั้งนึกยินดีที่นางไปก่อนก้าวหนึ่ง หนีรอดจากเงื้อมมือมารของจูเกาซวี แต่ว่านางโดดเดี่ยวลำพัง ทั้งไม่รู้จักวิชาฝีมือ หากพบพานคนของพรรคค้าเกลือยังไม่อาจรอดพ้นจากชะตากรรม

ขณะครุ่นคิด เวี่ยจือหยางรุดถึงประตูใหญ่ เห็นถนนทอดเหยียดยาวปราศจากร่องรอยผู้คน จึงสอบถามคนเฝ้าประตูดู คนเฝ้าประตูกล่าวว่า

"วันนี้มีคนเข้าๆ ออกๆ ไม่ได้เห็นชัดตา คล้ายกับมีสตรีนางหนึ่งออกทางประตูข้าง แต่ไม่ทันสังเกตว่าไปทางทิศใด"

เวี่ยจือหยางขณะจะตามไป ก็กลัวว่าเบาะแสของฆาตกรที่ทำร้ายบิดาบุญธรรมจะขาดสะบั้นไป พลันได้ยินเสียงคนเรียกหา พอเหลียวหน้าไป เห็นเป็นหลวงจีนเต้าเยียน

หลวงจีนเต้าเยียนกล่าวว่า "ศิษย์น้องไฉนอยู่ที่นี้ เป็นเหตุให้เราผู้พี่เที่ยวเสาะหา"

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างขุ่นข้องใจว่า "แม่นางสุ่ยไปแล้ว" หลวงจีนเต้าเยียนถามไถ่รายละเอียด หลังจากฟังจบจึงกล่าว "นางรีบร้อนจากไป อาจมีเรื่องสำคัญ อีกประการนางจากไปก็ประเสริฐ"

เวี่ยจือหยางถามว่า "เพราะเหตุใด?" หลวงจีนเต้าเยียนทอดถอนใจกล่าวว่า "จูเกาซวีกำเริบเสิบสาน ท่านคิดปกป้องสตรีนางนั้น คงต้องผิดพ้องหมองใจกับมัน ชนชั้นลูกมังกรหลานมังกรควรหลีกเลี่ยง หากไม่ถึงคราจำเป็น ก็อย่าได้ตอแยพวกมัน"

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างขุ่นข้องใจว่า "จูหยวนจางกลับไม่ควบคุมพวกมัน..."

หลวงจีนเต้าเยียนไม่รอให้มันกล่าวจบ ก็ฉุดลากมันออกจากประตูตึก ตัดผ่านสวนไม้ดอก มาถึงหน้าภูเขาจำลอง เหลียวมองรอบข้างไร้ผู้คน จึงกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า "นี่เป็นสถานที่ใด ไหนเลยเรียกพระนามฮ่องเต้ได้ ฝ่าบาทประเสริฐเลิศล้ำ เพียงตามใจลูกหลานเกินไป ไม่เช่นนั้นคงไม่ก่อกวนถึงขั้นนี้"

เวี่ยจือหยางถามว่า "ขั้นนี้อันใด?" หลวงจีนเต้าเยียนย้อนถามว่า "ท่านทราบหรือไม่ว่าฟางเสี้ยวหยูกับเกิงเสวียนไฉนไม่ไว้หน้าเรา?"

เวี่ยจือหยางสั่นศีรษะ หลวงจีนเต้าเยียนจึงกล่าว "ไม่เพราะเหตุใดเพียงเพราะพวกมันเป็นกลุ่มไท่ซุน ส่วนเราอยู่กลุ่มเอี้ยนอ๋อง"

เวี่ยจือหยางขมวดคิ้วถามว่า "กลุ่มเอี้ยนอ๋อง กลุ่มไท่ซุนอันใด?"

หลวงจีนเต้าเยียนสั่นศีรษะทอดถอนใจกล่าวว่า "ท่านเป็นขุนนางราชสำนัก กลับไม่ล่วงรู้เรื่องนี้ นี่เรียกว่าคนตาบอดขี่ม้าตาใส ยามวิกาลมาถึงหุบเหวลึก ภายหน้าตกตายอย่างไรยังไม่ทราบ"

เวี่ยจือหยางถามไถ่รายละเอียด หลวงจีนเต้าเยียนจึงกล่าว "ฝ่าบาทมีทายาทมากมาย ทั้งใหญ่น้อยยี่สิบกว่าคน แต่ผู้ที่กุมอำนาจมีเพียงเก้าคน ได้แก่ จิ้นอ๋อง เอี้ยนอ๋อง โจวอ๋อง หนิงอ๋อง เหลียวอ๋อง กู่อ๋อง สูอ๋อง ฉีอ๋อง ไต้อ๋อง อ๋องทั้งเก้าอยู่คนละทิศ เฝ้ารักษาชายแดน พระทัยของฝ่าบาทความจริงหวังให้อ๋องทั้งหลายร่วมใจกันปกบ้านป้องเมือง แต่สำหรับกับไทจือ อ๋องทั้งหลายมีขุมกำลังกล้าแข็งเกินไป จะกระทบกระเทือนถึงตนเอง

"หลังจากที่ไทจือองค์ก่อนเสียชีวิต จิ้นอ๋องมีอายุมากที่สุด รองลงมาคือเอี้ยนอ๋อง ทั้งสองครองดินแดนอยู่ทางเหนือ เพื่อต่อต้านมองโกล จึงมีกำลังกล้าแข็ง ไท่ซุนกริ่งเกรงคนทั้งสองที่สุด อ๋องทั้งสองเพื่อป้องกันตัวก็เพาะสร้างขุมกำลังของตนขึ้น ส่วนเจ็ดอ๋องที่เหลือเนื่องจากด้อยประสบการณ์ ขุมกำลังไม่เพียงพอ หากมิใช่เข้าร่วมกับไท่ซุน ก็เข้าร่วมกับจิ้นอ๋อง เอี้ยนอ๋อง ยกตัวอย่างเหลียวอ๋อง กู่อ๋อง สูอ๋อง เข้าร่วมกับไท่ซุน โจวอ๋อง ฉีอ๋องเข้าร่วมกับจิ้นอ๋อง ส่วนหนิงอ๋องกับไต้อ๋องสนิทสนมกับเอี้ยนอ๋อง ดังนั้นอ๋องทั้งเก้าแบ่งเป็นสามกลุ่ม สะกดตรึงซึ่งกันและกันไว้"

เวี่ยจือหยางรับฟังจนจดจ่อ ถามว่า "จูหยวนจางทราบเรื่องของกลุ่มทั้งสามหรือไม่?"

หลวงจีนเต้าเยียนกล่าวว่า "ฝ่าบาทปรีชาสามารถปานใด ไหนเลยไม่ทราบได้ ครั้งกระโน้นพระองค์ประหารขุนนางคุณูปการ เช่น ซ่งกว๋อกงฟ่งเสิ่ง อิ่งกว๋อกงฝูโหย่วเต๋อซึ่งเป็นพวกของจิ้นอ๋อง ต่อมาอาศัยคดีของ

หลันอี้ ประหารขุนนางที่เป็นกลุ่มของเอี้ยนอ๋องไม่น้อย หลังจากนี้ขอเพียงถอดถอนอ๋องทั้งสอง จำกัดบริเวณไว้ ไทจือจะมีสถานะอันมั่นคง แต่ฝ่าบาทควบคุมขุนนางอย่างเข้มงวด แต่ผ่อนผันต่อลูกหลาน จิ้นอ๋องกับเอี้ยนอ๋องแม้มีขุมกำลังอ่อนโทรมลง ขอเพียงฝ่าบาทไม่สืบสาวเอาความก็จะฟื้นฟูกำลังใหม่”

กล่าวพลาวยิ้มอย่างลี้ลับ เวี่ยจือหยางกลอกตาแล้วกล่าว “ความหมายของศิษย์พี่ ต้องการให้ข้าพเจ้าเข้าร่วมกับกลุ่มหนึ่งกลุ่มใดกระมัง?”

หลวงจีนเต้าเยียนกล่าวว่า “ท่านรั้งตำแหน่งป้านตู๋วังตะวันออก ความจริงถือเป็นกลุ่มไท่ซุน แต่ตัวท่านเป็นศิษย์หุบเขากว้างไพศาล สังกัดสำนักเดียวกับเอี้ยนอ๋อง หนิงอ๋อง กลุ่มไท่ซุนจะถือว่าท่านมิใช่พวก สถานภาพของศิษย์น้องเป็นที่น่าวิตกนัก”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “มิน่าเล่าฟางเสี้ยวหยูพอพบเห็นข้าพเจ้าก็กล่าววาจาก้าวร้าว”

“มันกล่าววาจาก้าวร้าว ไม่เพียงเพราะอยู่คนละกลุ่ม ฟางเสี้ยวหยูตั้งตนเป็นปราชญ์เมธีแห่งยุค มีคนแนะนำมันเข้าวังตะวันออก ไม่ทราบเพราะเหตุใด ฝ่าบาทไม่รับปาก ฟางเสี้ยวหยูจึงนึกค้างคาใจ เห็นเจ้าเข้าวังตะวันออก ย่อมไม่ยินยอมพร้อมใจ”

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “พวกมันยึดถือว่าข้าพเจ้าอยู่กลุ่มเอี้ยนอ๋อง ตำแหน่งป้านตู๋นี้คงกลับกลายเป็นอากาศธาตุ”

หลวงจีนเต้าเยียนสั่นศีรษะกล่าวว่า “นั่นกลับมิใช่ ท่านเข้าวังตะวันออก เป็นพระประสงค์ของฝ่าบาท ไม่ว่าอยู่กลุ่มใด ไม่เท่ากับพระราชกระแสฝ่าบาท ไท่ซุนแม้ไม่ยอมรับ ได้แต่สะกดกลั้ำกลืน” พลางยิ้มออกมากล่าวว่า “ศิษย์น้องวางใจ หากว่าท่านถูกกีดกัน เราศิษย์พี่จะช่วยเหลือท่านเอง”

เวี่ยจือหยางปากกล่าวขอบคุณ ในใจครุ่นคิดขึ้น *‘หลวงจีนนี้กลอก*

กลิ้งยิ่ง ฟังจากน้ำเสียงมัน แสดงว่าต้องการให้เราเข้าสู่วังตะวันออก เป็นไส้ศึกให้กับกลุ่มเอี้ยนอ๋อง'

ทั้งสองต่างมีความคิดอ่าน เงียบงันไม่กล่าววาจา พลันบังเกิดเสียงร่ำร้องดังขึ้น ต่อจากนั้นบังเกิดเสียงฝีเท้าดังเร่งร้อน บรรดาบ่าวไพร่ถือคบไฟวิ่งพล่านไปมา สร้างความสงสัยใจแก่ทั้งสองยิ่ง หลวงจีนเต้าเยียนตะปบคว้าบ่าวไพร่คนหนึ่งไว้ ถามว่า "เกิดเรื่องใด?"

บ่าวไพร่นั้นกลืนน้ำลายคำหนึ่ง กล่าวว่า "มีคนตายแล้ว..."

ทั้งสองสบตากันวูบ ตามหลังบ่าวไพร่นั้นอ้อมผ่านห้องโถงหน้า พลันเห็นที่เบื้องหน้าสว่างไสวดุจกลางวัน ทุกคนห้อมล้อมต้นไม้ต้นหนึ่งไว้ ยกชูคบไฟเงยหน้ามองขึ้นไป

เวี่ยจือหยางเบียดฝ่าฝูงชนเข้าไป เห็นบนต้นไม้แขวนซากศพซากหนึ่ง กลับกลายเป็นเลือดเนื้อเลอะเลือน แกว่งไกวอยู่ไปมา พลันปรากฏลมโชยพัดผ่าน ซากศพนั้นพลิกกลับมา เวี่ยจือหยางเพ่งตามอง พลันสะท้านขึ้นดุจถูกสายฟ้าฟาดใส่ร่าง สมองกลายเป็นขาวว่างเปล่า

ผู้ตายมิใช่ใครอื่น เป็นกว๋อเอ่อหยูเอง

จบเล่ม 3

คัมภีร์วิถีผู้กล้าเป็นผลงานภาคจบของมหากาพย์ภูผามหานที
ของนักเขียนหนุ่มไฟแรงแห่งจีนแผ่นดินใหญ่...เฟิ่งเกอ
เฟิ่งเกอถือเป็นคลื่นลูกหลังที่มีสไตล์การเขียนคล้ายกับกิมยังที่สุด

เหลียงเซียวออกเดินทางไกล สู่เจี้ยนยังไม่ถือกำเนิด เวี่ยจือหยางเริ่มท่องยุทธจักร
คัมภีร์วิถีผู้กล้าเป็นเรื่องที่สืบต่อจากวีรกรรมผู้กล้า
ทั้งเป็นจุดเริ่มต้นของปาฏิหาริย์แห่งผู้กล้า
เฟิ่งเกอใช้เวลาห้าปีตั้งใจเขียนเป็นภาคจบสมบูรณ์ของชุดมหากาพย์ภูผามหานที ตอน คัมภีร์วิถีผู้กล้า

ปีที่ยี่สิบเอ็ดในรัชกาลหงอู่
เหตุการณ์บ้านเมืองเป็นที่แน่นอน แผ่นดินตกเป็นของจูหยวนจาง
แต่ตอนนั้นเกิดขุมกำลังต่างๆ ขึ้น เหล่าสำนักไม่ยอมรับการปกครองของตระกูลจู
ก่อนอื่นปรากฏมัจฉาหินวิถีเทพจุดชนวนการแย่งชิง
ตามด้วยมรสุมโลหิตคละคลุ้ง เกิดกรณีพิพาทไม่หยุดหย่อน

ท่านที่เคยอ่านวีรกรรมผู้กล้ากับปาฏิหาริย์แห่งผู้กล้า
ย่อมต้องอ่านคัมภีร์วิถีผู้กล้า เพื่อเติมส่วนที่ขาดพร่องให้ครบถ้วนสมบูรณ์

ราคา 260 บาท

ISBN 978-616-457-737-4
9 786164 577374

SIAM INTER BOOK
SMM PUBLISHING

ชุด มหากาพย์

รุ่งฟ้ามหานที

灵飞经

ตอน

คันศรวิถีผู้กล้า

เฟิ่งเกอ 风歌
ประพันธ์
(นักเขียนดีเด่นวรรณกรรมหวงอี้)

น.นพรัตน์
เรียบเรียง

เล่ม

4

ชุด มหากาพย์

รบ้าน้ำ

灵飞经

มหานที

ตอน

คัมภีร์วิถีผู้กล้า

เล่ม

4

การอ่านคือการบ่มเพาะ

เมล็ดพันธุ์แห่งปัญญา

ท่องไปในโลกหนังสือออนไลน์ของพวกเราชาว SIAM INTER Multimedia ได้ที่...
[redacted] www.smm.co.th, www.boolimthai.com [redacted] www.facebook.com/siaminterbooks

คำนำสำนักพิมพ์

"มหากาพย์ภูผามหานที" ตอน คัมภีร์วิถีผู้กล้า เป็นภาคที่สามของชุด "มหากาพย์ภูผามหานที" หากแต่เนื้อเรื่องนั้นกลับอยู่คั่นกลางระหว่างภาคหนึ่งและภาคสอง

"มหากาพย์ภูผามหานที" ตอน คัมภีร์วิถีผู้กล้า ใช้ฉากหลังเป็นยุคต้นราชวงศ์หมิงของปฐมฮ่องเต้จูหยวนจาง เฟิ่งเกอได้รังสรรค์ตัวละครเวี่ยจือหยางที่ไม่คล้ายเหมือนใคร เด็กหนุ่มผู้รักในดนตรีการ และกลับได้พบพานประสบการณ์ปาฏิหาริย์

ในผลงานชิ้นนี้ยังคงกลิ่นอายแบบนวนิยายกำลังภายในยุคดั้งเดิม เรื่องราวดำเนินอย่างต่อเนื่องชวนติดตาม หากท่านเป็นคอนวนิยายกำลังภายใน และชื่นชอบ "มหากาพย์ภูผามหานที" ทั้งสองตอนแรกมาก่อน นี่คืออีกหนึ่งผลงานกำลังภายในชั้นเยี่ยมที่ท่านต้องอ่านเพื่อความครบถ้วนบริบูรณ์

ความเดิมตอนที่แล้ว

เวี่ยจือหยางติดตามชงต้าซือขึ้นเกาะไร้เทียมทาน เข้าสู่สุสานอิ่งเสิน ทั้งขโมยเรือของชงต้าซือ แล่นเรือกลับเข้าแผ่นดินจงหยวน สืออิ่งเจิน เข้าพักที่อารามหยางหมิงกวน ทั้งให้เวี่ยจือหยางปลอมตัวเป็นนักพรตน้อย เข้าเฝ้าหงอู่ฮ่องเต้ กลับทราบว่าพระองค์ทรงยกจูเหว่ยให้กับชายอื่นแล้ว

เวี่ยจือหยางยังพบว่าผู้นำแปดหมวดหมู่มาถึงนครหลวง จึงคิดร้องขอต่อซิวเทาชักนำไปพบกับเหลียงซือฉิน ขอให้ช่วยรักษาอาการดรรชนีย้อนทวนให้กับสืออิ่งเจิน เวี่ยจือหยางได้พบกับศิษย์ของซิวเทานามสุ่ยเหลียนอิ่ง ประจวบกับพรรคค้าเกลือยกกำลังมาคิดจับตัวสุ่ยเหลียนอิ่ง เวี่ยจือหยางนำพวกนางฝ่าวงล้อมออกมา ระหว่างทางหลวงจีนเต้าเยียนช่วยขับไล่ศัตรูล่าถอย จากนั้นนำเวี่ยจือหยางมาที่ตึกเว่ยกว๋อกง ประจวบกับมีครูดนตรีชื่อกว๋อเอ่อหยูจดจำหยกประดับที่เวี่ยเส้าฟงทิ้งไว้ให้กับเวี่ยจือหยางออก...

น้ำเต็มทะเลจืด

ยามนั้นสูอ๋องรีบรุดมาถึง มองดูซากศพที่ถูกจับแขวนบนต้นไม้ ใบหน้าเปลี่ยนเป็นเขียวคล้ำ ฉีฮุยจู่ก็อ้าปากค้าง กว๋อเอ่อหยูเป็นนักดนตรีของวังเจ้าสูอ๋อง กลับจบชีวิตในตึกเว่ยกว๋อกง หากข่าวคราวแพร่ออกไป คงต้องสะท้านทั่วทั้งนครหลวง

หลังจากตะลึงลานชั่วขณะ ฉีฮุยจู่ค่อยระงับสติ หันไปขู่คำรามใส่บ่าวไพร่ในบ้านว่า “ยังมิรีบปลดคนลงมาอีก?”

ซากศพถูกจับแขวนอยู่สูงจากระดับพื้นวาเศษ บรรดาบ่าวไพร่ต้องขนย้ายบันไดไม้มา ช่วยกันปลดซากศพลงจากต้นไม้ ศพของกว๋อเอ่อหยูแทบไม่มีชิ้นดี ปรากฏบาดแผลเกลื่อนกลาด ลึกจนเห็นกระดูก มีทั้งรอยเล็บ และมีรอยเขี้ยว คนแม้ตายแล้ว แต่สองตาเบิกโพลง ใบหน้ากระตุกบิดเบี้ยว เต็มไปด้วยความหวาดหวั่นพรั่นกลัว

ไม่ว่าปากแผลหรือว่าสีหน้า สภาพการตายของกว๋อเอ่อหยูไม่ต่างกับเวี่ยเส้าฟง เวี่ยจือหยางนึกทบทวนดู ผู้ที่นำตัวกว๋อเอ่อหยูไปเป็นบ่าวไพร่ผู้หนึ่ง คนผู้นั้นยืนอยู่ในเงามืด ก้มศีรษะค้อมเอวลง ยามนี้หวนนึกดู คนผู้นี้ไม่ยอมเผยโฉม คงเป็นฆาตกรเสียแปดส่วน

นึกถึงตอนนี้ เวี่ยจือหยางต้องกวาดตามองรอบข้าง ในตึกมีบ่าวไพร่

มากมาย แต่งกายดุจเดียวกัน ต่อให้ฆาตกรปะปนอยู่ภายใน ยามนี้ก็อย่าคิดหมายหาพบได้

เวี่ยจือหยางท้อแท้ใจยิ่ง กว๋อเอ่อหยูพอเสียชีวิต เบาะแสก็ขาดสะบั้นไปอีก แผนเฉพาะหน้าได้แต่สืบสาวความเป็นมาของผู้ตาย ดูว่าในชาติกำเนิดของมันมีเบาะแสใด นึกถึงตอนนี้ จึงเดินเข้าหาสูอ๋อง กล่าวถามว่า "สูอ๋องเตี้ยนเซี่ย กว๋อเซียนเซิงตอนมีชีวิตมีศัตรูคู่แค้นอันใดหรือไม่?"

สูอ๋องงงงันวูบจึงสั่นศีรษะกล่าวว่า "เราผู้เป็นอ๋องไม่ทราบ มันเป็นคนที่ใต้เท้าฟางแนะนำมา"

พลางหันไปสอบถามฟางเสี้ยวหยู ฟางเสี้ยวหยูจึงกล่าว "**กว๋อเหลา** *(ผู้เฒ่าแซ่กว๋อ)* เป็นคนเงียบขรึม เรากับมันไม่ได้มีการคบหาอย่างลึกซึ้ง จากคำบอกของมัน ครั้งกระโน้นมันเคยอยู่ที่นครหลวง ต่อมาไปพึ่งพาญาติที่แดนสู หลังจากที่ญาติเสียชีวิต ก็รั้งอยู่ที่เมืองเฉิงตู เราเห็นมันแตกฉานเครื่องดนตรีนานาชนิด โดยเฉพาะดีดผีผาเป็นเลิศ จึงแนะนำมันต่อเตี้ยนเซี่ย นำมาเข้าร่วมงานชุมนุมสังคีตศิลป์ มิคาด..." เอ่ยถึงตอนนี้ บังเกิดความสะท้อนใจยิ่ง

หลวงจีนเต้าเยียนกล่าวว่า "กว๋อเหลาเคยอยู่ที่นครหลวง ด้วยฝีมือทางดนตรีของมัน สมควรมิใช่ชนชั้นไร้นาม ในความเห็นเรา มิสู้เสาะหานักดนตรีมาพิสูจน์ศพมัน"

สูอ๋องผงกศีรษะเห็นพ้องกล่าวว่า "ฆาตกรลงมืออย่างอุกอาจ หากไม่จับตัวมันมาสำเร็จโทษ ไหนเลยยังมีความยุติธรรมของฟ้าอีก?"

เนื่องด้วยเกิดเหตุแปรเปลี่ยน ทุกผู้คนไม่มีกะใจร่วมงานเลี้ยง พากันกล่าวคำอำลา จูเกาเช่อสอบถามว่า "เซียนจ่างคิดกลับอารามหยางหมิงกวนหรือ?" เวี่ยจือหยางจิตใจไม่อยู่กับตัว จึงกล่าว "ข้าพเจ้ายังมีเรื่องบางประการ ยังไม่กลับไป"

จูเกาเช่อกล่าวว่า “น่าเสียดายนัก ความจริงคิดเชิญเซียนจ่างไปดื่มที่ตึกเราสักสองจอก วันนี้เมื่อเกิดเรื่องขึ้น ได้แต่รอไว้โอกาสหน้าแล้ว”

ทั้งสองฝ่ายออกจากตึกเว่ยกว๋อกง หลวงจีนเต้าเยียนฉุดรั้งเวี่ยจือหยางไว้ กล่าวว่า “ศิษย์น้อง เรื่องที่เราเอ่ยถึง ขอท่านใคร่ครวญให้ดี เส้นทางขุนนางอันตราย เดินผิดก้าวเดียวผิดพลาดทั้งกระดาน อนาคตและชื่อเสียง ล้วนขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของท่าน”

เวี่ยจือหยางมีความในใจเต็มอก เพียงคล้อยตามอยู่สองคำ หลวงจีนเต้าเยียนจูงม้ามาตัวหนึ่ง ส่งให้กับมัน กล่าวด้วยความห่วงใยว่า “วิกาลยาวนานหนทางไกล ใช้ม้าเป็นพาหนะประเสริฐกว่า”

เวี่ยจือหยางไม่มีกะใจขึ้นม้า เพียงยึดสายบังเหียนเดินไปเบื้องหน้า ตอนนั้นวิกาลคล้อยดึก ห้วงสมองมันมีแต่สภาพการตายของกว๋อเอ่อหยู ยังมีซากศพของเวี่ยเส้าฟงแทรกซ้อนเข้ามา สุดท้ายซากศพทั้งสองประกบรวมเป็นหนึ่ง รอยบาดแผลบนร่างคล้ายปากสีแดงฉานปากหนึ่ง ส่งเสียงหัวร่อเยาะเย้ยใส่มัน

เวี่ยจือหยางไม่ทราบว่าฆาตกรเป็นใครกันแน่ ต้องตีอกชกหัวตัวเอง พลันบังเกิดสุ้มเสียงเจื้อยแจ้วเสียงหนึ่งดังว่า “ศีรษะมิใช่ศิลาแลง หากเคาะแตกก็ย่ำแย่แล้ว”

เวี่ยจือหยางหันไปตามเสียง เห็นสุ่ยเหลียนอิ่งยืนซดช้อยอยู่ใต้ชายคาตึก ผิวพรรณสะท้อนประกายนวลใย เผยเห็นรอยลักยิ้มรำไร ดวงตาทอแววปีติยินดี ต้องร้องโพล่งว่า “เป็นท่าน?”

สุ่ยเหลียนอิ่งย้อนถามว่า “มิใช่ข้าพเจ้า ยังมีผู้ใด?” เวี่ยจือหยางรีบกล่าวว่า “แม่นางอย่าได้เข้าใจผิด ข้าพเจ้าเข้าใจว่าท่านจากไปแล้ว”

สุ่ยเหลียนอิ่งจับจ้องมองมันอย่างลึกซึ้ง ตาดำขลับลึกมิเห็นก้น เวี่ยจือหยางความจริงคิดถามว่านางไปที่ใด แต่เห็นนางมีแววตาแปลกพิเศษ จึงไม่ทราบกล่าวเริ่มจากที่ใด

ได้ยินสุ่ยเหลียนอิ่งกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า “ข้าพเจ้าความจริงคิดไป แต่ว่า แต่ว่าเกิดความกลัว ต้องย้อนกลับมา”

เวี่ยจือหยางพอฟังต้องเกิดความเวทนา ผงกศีรษะกล่าวว่า “กลับมาก็ดี ข้าพเจ้าจะได้ไม่ต้องออกตามหา”

สุ่ยเหลียนอิ่งกล่าวว่า “อย่างนั้นหรือ?” พลันเผยอยิ้มออกมา รอยยิ้มสดใสนุ่มนวล ประหนึ่งเบญจมาศฤดูสารทแรกบาน

เวี่ยจือหยางถามว่า “แม่นางสุ่ย ท่านไฉนจากมาโดยไม่ลำลา?” สุ่ยเหลียนอิ่งก้มศีรษะกล่าวว่า “ข้าพเจ้าคิดไปช่วยคน”

เวี่ยจือหยางงงงันวูบจึงถามว่า “เหลียนหังกับหลันเกิงหรือ?” สุ่ยเหลียนอิ่งตอบว่า “ถูกแล้ว ไม่ทราบว่าพวกนางเป็นอย่างไร ถูกคนข่มเหงรังแกหรือไม่”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ท่านพี่ผู้หนึ่งอาจทราบได้” พลางขวางขลุ่ยเป่าเป็นเสียงดังสองเสียง เฟยเซวียก็เหินร่อนลงจากฟ้า เกาะอยู่บนหัวไหล่มัน

เวี่ยจือหยางลูบคลำขนบนลำตัวมัน ถามว่า “นกอันประเสริฐ หาพบแล้วหรือไม่?” เฟยเซวียเชิดหัวขึ้น ผงกหัวรับ

สุ่ยเหลียนอิ่งค่อยเข้าใจกล่าวว่า “มิน่าเล่าไม่พบเห็นมัน ที่แท้สะกดรอยตามพรรคค้าเกลือไป”

เวี่ยจือหยางยกมือขึ้น เฟยเซวียก็โผบินขึ้นฟ้า แต่วนเวียนอยู่กลางอากาศ สุ่ยเหลียนอิ่งมองดูนกเหยี่ยว นึกเลื่อมใสเวี่ยจือหยางที่คิดอ่านล่วงหน้า ปากกล่าวว่า “เรื่องไม่อาจชักช้า พวกเรารีบออกเดินทาง”

เวี่ยจือหยางขบคิดแล้วกล่าว “แม่นางสุ่ย ท่านรออยู่ในนครหลวง ข้าพเจ้าจะไปช่วยคน” สุ่ยเหลียนอิ่งส่ายหน้ากล่าวว่า “พวกนางกับข้าพเจ้าแม้เป็นนายบ่าว แท้จริงแล้วเฉกเช่นพี่น้อง ผู้น้อยได้รับความทุกข์ทรมาน ผู้พี่ไหนเลยอยู่นิ่งเฉยได้?”

เวี่ยจือหยางนึกถึงหญิงสาวทั้งสอง ก็เลือดลมพลุ่งพล่านขึ้นมา พลันพลิกตัวขึ้นม้า ยื่นมือออกไป สุ่ยเหลียนอิ่งยังไม่เข้าใจ มิคาดเวี่ยจือหยางกระตุ้นม้าเข้ามา โน้มตัวไปข้างหน้า โอบเอวอ้อนแอ้นของนางขึ้นมา วางลงที่เบื้องหน้า

สุ่ยเหลียนอิ่งอุทานดังอา บังเกิดความเอียงอาย หัวใจเต้นปานเภรี จอนผมปรากฏหยาดเหงื่อไหลซึม เวี่ยจือหยางกลับมีจิตใจแน่วแน่ เพียงควบขับม้าออกไป สุ่ยเหลียนอิ่งต้องครุ่นคิด *'มีคำกล่าวว่า**หลิวเซี่ยฮุ่ย*** ไม่วอกแวกหวั่นไหว มิคาดในโลกมีชายชาติเช่นนี้จริงๆ'*

เห็นเฟยเซวียบัดเดี๋ยวบินสูงบัดเดี๋ยวบินต่ำ บางครั้งไกลบางครั้งใกล้ คล้ายวิญญาณลี้ลับเคลื่อนไหวอยู่ใต้ม่านวิกาล ทั้งสองควบม้าติดตามประมาณหนึ่งชั่วยาม พลันเห็นที่เบื้องหน้าปรากฏแสงไฟจุดหนึ่ง พอเพ่งตามอง เห็นเป็น**ตึกสี่องค์**** เล็กๆ หลังหนึ่ง

เฟยเซวียพอมาถึงเบื้องบนตัวตึก ก็บินวนไม่จากไป เวี่ยจือหยางทราบว่ามาถึงที่หมายแล้ว จึงประคองสุ่ยเหลียนอิ่งลงจากหลังม้า มาถึงหน้าตัวตึก ใช้กระบี่เขี่ยกลอนประตูเปิดออก ทั้งสองผลักประตูเข้าไป จนถึงที่ซึ่งจุดโคมไฟ พลันได้ยินเสียงครวญครางดังลอดออกมา

เวี่ยจือหยางใช้นิ้วมือจุ่มน้ำลาย แทงทะลุหน้าต่างกระดาษมองเข้าไป เห็นคนจับงูนั้นนอนอยู่บนเตียง ตลอดทั้งร่างบวมฉุ ปากแค่นเสียงครวญคราง ที่ข้างเตียงมีเด็กรับใช้คนหนึ่งกำลังต้มยา กลิ่นยาฉุนเฉียวตลบอบอวล

เวี่ยจือหยางรู้สึกน่าหัวร่อ เฒ่าชรานี้จับงูชั่วนาตาปี กลับถูกงูฉกกัด นับเป็นกรรมตามสนอง นึกถึงตอนนี้ ถีบประตูห้องบุกเข้าไป เด็กรับใช้สะดุ้งเฮือก ทำท่าโถมเข้ามา กลับถูกเวี่ยจือหยางเตะล้มลง คนจับงูดิ้นรน

---

* เป็นบุรุษสมัยเลียดก๊ก ยึดถือข้อห้ามฉันบุรุษสตรีโดยเคร่งครัด

** บ้านแบบโบราณ สร้างบ้านโดยรอบทั้งสี่ด้าน

หมายลุกขึ้น เวี่ยจือหยางเสือกกระบี่จ่อใส่คอหอยมัน กล่าวว่า “หากต้องการมีชีวิต ก็นอนลงแต่โดยดี”

คนจับงูได้แต่นอนลง เวี่ยจือหยางปรายตาบอกใบ้ต่อสุ่ยเหลียนอิ่ง กล่าวว่า “ท่านนำตัวเด็กน้อยนี้ออกไป” สุ่ยเหลียนอิ่งขมวดคิ้ว จากนั้นคุมตัวเด็กรับใช้ล่าถอยออกไป

เวี่ยจือหยางถามว่า “มีแต่ท่านคนเดียวหรือ?” คนจับงูผงกศีรษะรับ เวี่ยจือหยางถามอีกว่า “ที่เหลือเล่า?”

คนจับงูแค่นเสียงกล่าวว่า “ล้วนไปแล้ว” เวี่ยจือหยางซักถามว่า “สตรีทั้งสองเล่า?”

คนจับงูเม้มปากไม่ตอบคำ พลันรู้สึกคอหอยปวดแปลบ จึงรีบกล่าวว่า “พวกนางถูกทูตแซ่หวังนำตัวไปแล้ว”

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “ไปยังที่ใด?” คนจับงูสั่นศีรษะตอบว่า “ไม่ทราบ” เวี่ยจือหยางจึงกล่าว “**เหล่าเซียนเซิง** *(คำเรียกชายชรา)* ท่านไม่ยอมบอก ข้าพเจ้าจะไปสอบถามเด็กรับใช้ของท่าน มันพอบอกออกมา ท่านก็ต้องตายแล้ว”

คนจับงูหน้าแปรเปลี่ยนไป ได้แต่กล่าวว่า “ทูตแซ่หวังนำตัวพวกมันไปเข้าร่วมการชุมนุมน้ำเค็มทะเลจืด”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “น้ำเค็มทะเลจืดเป็นอะไร?” คนจับงูกล่าวว่า “นั่นเป็นการชุมนุมของพรรคเรา ฟังว่าครั้งนี้เรียกประชุมเพื่อเลือกหัวหน้าพรรคคนใหม่”

เวี่ยจือหยางใจหายวาบ ถามว่า “เลือกหัวหน้าพรรคคนใหม่? ซูเฉิงกวงตายแล้วหรือ?”

“ยังไม่ แต่ว่ามันไม่มีชีวิตยืนยาวอีกต่อไป”

“หมายความว่าอย่างไร?”

“ทูตแซ่หวังหาวิธียืดหยุ่น เลือกตัวหัวหน้าพรรคก่อน ค่อยให้หัวหน้า

พรรคคนใหม่ล้างแค้นให้กับ**ปางจู่** *(หัวหน้าพรรค)* ผู้ล่วงลับ”

เวี่ยจือหยางนิ่งเงียบงันไป มันนิยมเลื่อมใสซูเฉิงกวงห้าวหาญเกินคน ไม่อาจหักใจทนเห็นอีกฝ่ายเสียชีวิต หมากของหวังจื่อคุนตานี้ชั่วร้ายยิ่ง นึกถึงตอนนี้จึงถามว่า “การเลือกหัวหน้าพรรคเกี่ยวข้องใดกับสตรีทั้งสอง?”

คนจับงูสั่นศีรษะกล่าวว่า “เราก็ไม่ทราบ” เวี่ยจือหยางเปลี่ยนเป็นถามว่า “การชุมนุมกำหนดจัดขึ้นเมื่อใด? สถานที่ไหน?”

คนจับงูตอบว่า “อีกสองคืนให้หลัง ที่เกาะฉงหมิงเต่า”

เวี่ยจือหยางออกจากห้องไปเค้นถามเด็กรับใช้นั้น ปรากฏว่าตรงกับคำบอกของคนจับงู สุ่ยเหลียนอิ่งพอฟังมีสีหน้าห่วงใยกังวลขึ้นมา

ทั้งสองออกจากตัวตึก เวี่ยจือหยางถามว่า “แม่นางสุ่ย ท่านเคยไปยังเกาะฉงหมิงเต่าหรือไม่?”

สุ่ยเหลียนอิ่งกล่าวว่า “ไม่เคยไป แต่เคยได้ยินมา นั่นเป็นเกาะเล็กๆ กลางแม่น้ำแห่งหนึ่ง ตั้งอยู่บริเวณปากทะเล การเดินทางไปต้องใช้เวลาสองวัน” เอ่ยถึงตอนนี้ มองดูเวี่ยจือหยางแวบหนึ่งกล่าวว่า “คุณชายเวี่ย หากท่านคิดไป ก็ไม่อาจทอดทิ้งข้าพเจ้า”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “แม่นางสุ่ย...” ไม่ทันกล่าวจบ สุ่ยเหลียนอิ่งชิงกล่าวว่า “พรรคค้าเกลือจัดการชุมนุม ย่อมมียอดฝีมือคับคั่ง ท่านมั่นใจว่าจะช่วยเหลือพวกนางออกมาสักกี่ส่วน?”

เวี่ยจือหยางฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ไม่มีแม้สักส่วนเดียว” สุ่ยเหลียนอิ่งกล่าวว่า “อย่างนั้นข้าพเจ้าต้องไปด้วย หากถึงคราจำเป็น จะใช้ข้าพเจ้าแลกเปลี่ยนกับพวกนาง”

เวี่ยจือหยางอับจนปัญญา ทั้งสองเดินเลียบริมแม่น้ำระยะทางหนึ่ง ฟ้าพอรุ่งสางสว่าง เวี่ยจือหยางก็ขายม้าทิ้ง เปลี่ยนเป็นซื้อเรือหาปลาติดประทุนลำหนึ่ง

สุ่ยเหลียนอิ่งไม่เข้าใจความคิดของมัน เวี่ยจือหยางจึงกล่าว “พรรคค้าเกลือมีหูตามากมาย ขี่ม้าเอิกเกริกเกินไป หากซ่อนตัวในห้องท้องเรือก็จะปกปิดร่องรอยไว้”

สุ่ยเหลียนอิ่งส่ายหน้ากล่าวว่า “ท่านดูเราท่านไหนเลยมีลักษณะของประมงคนหาปลา?”

เวี่ยจือหยางก้มศีรษะมองดู จากนั้นซื้อเสื้อผ้าเนื้อหยาบสองชุด ชักชวนสุ่ยเหลียนอิ่งผลัดเปลี่ยน

สุ่ยเหลียนอิ่งปลดเครื่องประดับ สยายมวยผมออก แต่งกายเช่นหญิงสาวชนบท ใช้ปิ่นไม้เสียบผมเผ้าไว้ นางมีผิวพรรณขาวผ่อง คิ้วขนงปานแต่งแต้ม เสื้อผ้าเนื้อหยาบไม่อาจปกปิดรูปโฉมโนมพรรณได้ คล้ายหยกงามกลางก้อนหิน ประหนึ่งเหมยเย็นกลางหิมะ

เวี่ยจือหยางมองดูนาง อดกล่าวมิได้ว่า “มิน่าเล่าไซซีซักเสื้อผ้าที่ริมธาร ยังขึ้นเป็นสนมเอกของอู๋อ๋องฟูชา หญิงงามสวมใส่อันใดล้วนเป็นหญิงงาม”

สุ่ยเหลียนอิ่งหน้าแดงเรื่อ พึมพำว่า “ท่านผู้นี้กล่าวน้อยลงสักสองคำจะอัดอั้นใจตายหรือ?” เวี่ยจือหยางหัวร่อฮาฮา ออกจากห้องท้องเรือไปโยกถ่อ

ยามอยู่ว่างไร้เรื่องราว นึกถึงการตายของกว๋อเอ่อหยู แต่ไม่มีเบาะแสอันใด ยามกลัดกลุ้มใจต้องนั่งเป่าขลุ่ยที่หัวเรือ

ค่ำคืนนี้จันทร์ทอแสงเหนือศีรษะ ลำน้ำดั่งสายคาด เวี่ยจือหยางเป่าเพลงเทพคีตาหมุนรอบเที่ยวหนึ่ง มองดูจันทร์เพ็ญเด่นฟ้า พลันบังเกิดจินตนาการความคิด นึกถึงฉากการต่อสู้ในเก๋งน้ำหญ้าหอม ข้อความในคัมภีร์เทพคีตนิรมิตก็ผุดขึ้นในห้วงสมอง

การต่อสู้ภายในเก๋งล้วนพึ่งพาวิชาเทพตื่นรู้ ยามนี้พอเปรียบเทียบ

กับข้อความในคัมภีร์เทพคีตนิรมิต พบว่าทุกประการล้วนสอดคล้อง ยกตัวอย่างเช่นข้อความที่ว่า "สรรพวัตถุเป็นจังหวะจะโคนเรา ม้าป่าขึ้นอยู่กับเราเป่าออกมา...หากว่าเป็นคนที่ตั้งใจ จะฟังออกว่าสายน้ำเป็นสำเนียงฟ้า คนที่ไม่ตั้งใจแม้สดับเสียงพิณ ต่อให้เป็น**ป๋อหยา*** ฟื้นคืนชีพ เท่ากับดีดพิณให้วัวฟัง...หากนำใจเราเป็นหัวใจ สามารถใช้สอยฟ้าดิน หยิบยืมอสนีเป็นกลอง รวมลมวารีเป็นสายพิณ ใช้กลางดินเป็นเลาขลุ่ย แปลงขุนเขาเป็นหินหยก..."

เวี่ยจือหยางนำทั้งสองสิ่งมาเปรียบเทียบกัน บังเกิดความเคลิบเคลิ้มงมงาย มาตรว่ายังไม่สามารถแปลงสรรพวัตถุเป็นดนตรีการ แต่ขอเพียงชักนำถูกทาง ไม่ว่าอาวุธใดล้วนสามารถแปลงเป็นเครื่องดนตรี

เมื่อแปลงอาวุธเป็นเครื่องดนตรี สามารถบรรเลงเป็นบทเพลง ในโลกมีบทเพลงมากมาย แต่ไม่มีใดเกินบทเพลงเทพคีตาหมุนรอบ

ยังมีจังหวะจะโคนของเทพลีลามาจากเทพคีตา ส่วนจังหวะจะโคนของเทพคีตามาจากเลือดลมในกายคน หากสามารถเชื่อมโยงเลือดลมในกายคนเข้ากับฟ้าดิน ก็จะเข้าสู่วิถีแห่งฟ้า

เวี่ยจือหยางยิ่งครุ่นคิดยิ่งบรรเจิด นึกทบทวนการต่อสู้ในเก๋งน้ำ กำหนดเคล็ดวิชาเป็นห้าส่วน หนึ่งคือฟังเสียงลม ทำการฟังเสียงอาวุธแหวกฝ่าอากาศ สองคือทำลายจังหวะ เป็นการจู่โจมทำลายจังหวะจะโคนของคู่ต่อสู้ สามคือรบกวนเชิงยุทธ์ ทำการก่อกวนวิชาฝีมือของฝ่ายตรงข้าม สี่คือเข้าสู่ทำนอง ดึงตัวคู่ต่อสู้เข้ามาอยู่ในจังหวะจะโคนของตนเอง ห้าคือร่วมลีลาศ ทำให้ฝ่ายตรงข้ามไม่สามารถเป็นตัวของตัวเอง ได้แต่ยอมรับการจัดการถ่ายเดียว ขั้นตอนทั้งห้าเรียกรวมว่าห้าขั้นตอนหยุดยั้งยุทธ์

เวี่ยจือหยางจมอยู่กับเคล็ดวิชาฝีมือ สุ่ยเหลียนอิ่งชมดูอยู่ด้านข้าง

---

* คนรัฐฉู่ยุคชุนชิว นิยมดีดพิณ

เห็นมันบัดเดี๋ยวก้มหน้าครุ่นคิด บัดเดี๋ยวกระตือรือร้นคึกคัก บางครั้งคล้ายหลวงจีนเข้าฌาน บางคราผุดลุกขึ้นมาร่ายรำขลุ่ยหยก ต้องกล่าวว่า "คุณชายเวี่ย ท่านทำอะไร?"

เวี่ยจือหยางค่อยเรียกสติคืนมา บอกเล่าหลักเหตุผลของห้าขั้นตอนหยุดยั้งยุทธ์ออกไป สุ่ยเหลียนอิ่งรับฟังจนงุนงงสงสัย ชั่วครู่จึงกล่าว "คนโบราณหลอมกระบี่ต่างคันไถ ท่านแปลงกระบี่เป็นขลุ่ย มีส่วนคล้ายคลึงกัน หากแปลงอาวุธทั่วหล้าเป็นเครื่องดนตรี กลับเป็นเรื่องราวที่ดีพร้อมประการหนึ่ง"

ใบหน้านางประดับด้วยรอยยิ้ม แต่ดวงตาทอแววเหลือเชื่อ นี่ก็ยากตำหนิ ห้าขั้นตอนหยุดยั้งยุทธ์พิสดารเกินไป ผู้ฝึกปรือเฉกเช่นคนดื่มน้ำล่วงรู้ว่าอุ่นหรือเย็น คนนอกคิดทำความเข้าใจ ยังยากเย็นกว่าปีนป่ายขึ้นสวรรค์ เวี่ยจือหยางไม่สามารถอธิบายเข้าใจ จึงเพียงยิ้มเล็กน้อย นั่งครุ่นคิดอยู่ที่หัวเรือ

สุ่ยเหลียนอิ่งเดินถึงข้างกายมัน มองดูเดือนดารา พงพนาสองฟากฝั่ง พลันทอดถอนใจกล่าวเบาๆ ว่า "หากเปรียบกับเมื่อยี่สิบปีก่อน ที่นี้เปลี่ยนไปมากนัก"

เวี่ยจือหยางความจริงครุ่นคิดถึงวิชาการต่อสู้ พอฟังต้องกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "ท่านเคยมายังที่นี้หรือ?" สุ่ยเหลียนอิ่งผงกศีรษะกล่าวว่า "ตอนนั้นข้าพเจ้าอายุเพียงห้าขวบ ท่านพ่อเข้านครหลวงมารับตำแหน่ง ข้าพเจ้ากับท่านแม่ล้วนร่วมทาง"

เวี่ยจือหยางอดยิ้มมิได้ กล่าวว่า "ท่านอายุยี่สิบห้าแล้วหรือ ดูไม่ออกจริงๆ" สุ่ยเหลียนอิ่งฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "ชีวิตเช่นพักพิง คนตายคล้ายลอกคราบ สังขารนี้จะช้าเร็วต้องหลุดลอกเช่นจักจั่นลอกคราบ อายุมากหรือน้อยมีส่วนเกี่ยวข้องใด?"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "ชีวิตคนยากจะคืนสู่เยาว์วัย ข้าพเจ้ากลับ

ภาวนาให้อ่อนเยาว์กว่านี้" สุ่ยเหลียนอิ่งกวาดมองมัน ดวงตาคล้ายประกายดาว กล่าวว่า "คุณชายเวี่ย ท่านตอนเยาว์วัยคงนิรทุกข์นิรโศก ไม่ว่าเวลาใดล้วนยินดีปรีดา"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "ไม่แน่ว่านิรทุกข์นิรโศก ยกตัวอย่างคืนสิ้นปีไม่มีข้าวรับประทาน อากาศหนาวไม่มีเสื้อผ้าสวมใส่ ต้องบากหน้าออกไปทำการแสดง ถูกอันธพาลข่มเหงคะเนงร้าย"

สุ่ยเหลียนอิ่งส่ายหน้ากล่าวว่า "เรื่องเหล่านี้ไม่นับเป็นอย่างไร?" เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างไม่ยินยอมพร้อมใจว่า "อย่างนั้นท่านประสบเรื่องกลัดกลุ้มอันใด?"

สุ่ยเหลียนอิ่งเงียบงันชั่วขณะ พลันกล่าวว่า "ท่านพ่อยิ้มให้กับข้าพเจ้า" เวี่ยจือหยางหัวร่อออกมา กล่าวว่า "ยิ้มให้กับท่าน? นั่นเป็นเรื่องที่ดี"

สุ่ยเหลียนอิ่งมองดูสายน้ำ กล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า "สถานที่ท่านพ่อยิ้มอยู่บนลานประหารในนครหลวง"

เวี่ยจือหยางปากอ้าตาค้าง ตะกุกตะกักว่า "บิดาท่าน บิดาท่าน..." สุ่ยเหลียนอิ่งผงกศีรษะอย่างซึมเซากล่าวว่า "ถูกแล้ว ท่านพ่อถูกตัดศีรษะ" หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า "ข้าพเจ้ายังเห็นท่านแม่ยิ้ม"

เวี่ยจือหยางขมวดคิ้วกล่าวว่า "นี่...นางยิ้มที่ใด?" สุ่ยเหลียนอิ่งตอบว่า "ในหอนางโลมริมแม่น้ำฉินไหว"

ขณะกล่าวคำพูดนี้ สุ้มเสียงของนางสงบราบเรียบ เวี่ยจือหยางมองดูสตรีนางนี้ จิตใจพลุ่งพล่านปั่นป่วนขึ้นมา

สุ่ยเหลียนอิ่งกล่าวอีกว่า "ข้าพเจ้ายังจำได้ว่า ค่ำคืนเมื่ออายุห้าขวบ ดวงจันทร์ในที่นี้สุกสกาว เมื่อส่องต้องร่างคน ก็ฉาบไล้เป็นเงาสีขาวอันเรืองรอง แต่ตอนนี้แสงจันทร์มืดหม่น ผ่านไปยี่สิบปี ทุกสิ่งล้วนเปลี่ยนไป"

เวี่ยจือหยางเงยหน้าขึ้น เห็นจันทร์เพ็ญเต็มดวง ทอแสงอยู่บนเวหา

หาว ต้องกล่าวว่า “นับแต่โบราณกาลมา ดวงจันทร์ไม่เปลี่ยนผันมาก่อน”

สุ่ยเหลียนอิ่งส่ายหน้ากล่าวว่า “ท่านไม่เข้าใจ ดวงจันทร์บนท้องฟ้าเพียงเป็นเงาในใจคน ใจคนเปลี่ยนไป ดวงจันทร์ก็เปลี่ยนไป”

เวี่ยจือหยางรับฟังจนสงสัยใจยิ่ง สุ่ยเหลียนอิ่งพลันหมุนตัวมุดเข้าห้องท้องเรือเข้านอน

ผ่านไปอีกหนึ่งวันหนึ่งคืน เรือแล่นเข้าสู่พื้นที่สงเจียง เดินทางอีกครึ่งวัน มาถึงสุดแม่น้ำแยงซีเกียง เมื่อแม่น้ำไหลถึงที่นี้ ทางตะวันออกเชื่อมกับทะเล กลับกลายเป็นท้องน้ำอันไพศาล

เวี่ยจือหยางเพ่งตามอง เห็นท่ามกลางระลอกคลื่นทยอยไล่ ปรากฏเกาะแห่งหนึ่งลับล่อรำไร ริมเกาะมีต้นหญ้าประดุจพรม บนเกาะปรากฏดอกอ้อพัดปลิว นกนางนวลรวมตัว ฝูงปลาเป็นกลุ่มก้อน เรือเล็กหลายลำแล่นรอบเกาะ แว่วเสียงเพลงของชาวเรือลอยมาตามลม

นี่เป็นเกาะฉงหมิงเต่า เป็นจุดบรรจบพบกันของแม่น้ำกับทะเล สีของน้ำแบ่งเป็นสองสี กระจ่างใสราวภาพวาด เวี่ยจือหยางต้องครุ่นคิด *‘มิน่าเล่าพรรคค้าเกลือชุมนุมอยู่ที่นี้ เมื่อแม่น้ำไหลถึงที่นี้น้ำแม่น้ำกลายเป็นเค็ม น้ำทะเลกลายเป็นจืดจาง สมชื่อน้ำเค็มทะเลจืด แม่น้ำเค็มได้ทะเลจืดจางได้ อย่างนั้นในโลกนี้ยังมีเรื่องใดที่ทำไม่ได้?’*

มันเสี่ยงอันตรายมาถึงที่นี้ มิใช่ไม่หวาดหวั่นพรั่นกลัว ยามนี้เห็นทิวทัศน์ท้องฟ้าทะเลกว้าง พลันเกิดความฮึกเหิม เห็นว่าในโลกไม่มีเรื่องลำบากยากเข็ญอันใด

เนื่องจากฟ้ายังสว่าง ทั้งสองจึงแล่นเรือเข้าเทียบฝั่ง รอคอยยามวิกาลกราย ไม่นานให้หลัง อาทิตย์ลาลับฟ้า เวี่ยจือหยางทอดตามอง เห็นบนเกาะเพิ่มแสงไฟเป็นจุดแต้มดั่งดวงดาว ลำเรือใกล้เคียงก็เพิ่มมากขึ้น โยกถ่อแล่นสู่ตัวเกาะกลางแม่น้ำ คนบนเรือล้วนสังกัดพรรคค้าเกลือ กล่าว

ด้วยสำเนียงเหนือและใต้ ประกาศสังกัดสำนักของตน

เวี่ยจือหยางก็จ้วงพายไปเบื้องหน้า เมื่อมีคนสอบถาม ก็โป้ปดว่าสังกัดสาขาอิ่งเทียนฝู่ สมุนพรรคค้าเกลือไม่ระแวงสงสัย แล่นเรือเคียงคู่กับมัน

ไม่นานขึ้นถึงฝั่ง ทั้งสองสวมใส่เสื้อผ้าเนื้อหยาบ ปรากฏว่าไม่มีผู้ใดสังเกตสนใจ จึงติดตามฝูงชนมาถึงพื้นที่ราบแถบหนึ่ง เห็นรอบข้างปักไว้ด้วยคบไฟ จนสว่างไสวดุจกลางวัน เวี่ยจือหยางเหลียวซ้ายแลขวา ไม่พบเห็นเหลียนหังหลันเกิง แต่ว่าสมุนพรรคค้าเกลือเดินทางมาไม่ขาดสาย จนชุมนุมทั่วพื้นที่ราบ มีจำนวนนับพันคน

ตอนแรกยังส่งเสียงจ้อกแจ้กจอแจ ชั่วครู่ให้หลังก็เงียบสงบลง เวี่ยจือหยางขณะสงสัยใจพลันได้ยินเสียงครืนครืน พอเพ่งตามอง เห็นเรือใหญ่ลำหนึ่งแล่นมาจากริมฝั่ง เรือมีความสูงหนึ่งวา สองข้างล้วนติดล้อรถ กลับแล่นเรือบนบก โดยใช้ม้าสิบตัวลากดึง

เวี่ยจือหยางตื่นเต้นสงสัยยิ่ง อดถามมิได้ว่า “นี่เป็นรถหรือเรือกันแน่?” สมุนพรรคค้าเกลือผู้หนึ่งกล่าวว่า “ท่านเพิ่งมาใหม่กระมัง นี่เป็นเรือรถล้อวิเศษ ขึ้นฝั่งเป็นรถ ลงน้ำก็เป็นเรือ”

เรือรถพอแล่นเข้ามายังกลุ่มคน คล้ายกับเวทียกพื้นสูงเวทีหนึ่ง ที่หัวรือบ้างนั่งบ้างยืนไว้ด้วยผู้คนยี่สิบกว่าคน ทูตม่วง แดง เขียว มรกตล้วนอยู่ในจำนวนนั้น ทั้งสี่แยกย้ายยืนหยัดคนละมุม ล้อมเสาไม้ต้นหนึ่งไว้ ซูเฉิงกวงถูกมัดพันธนาการอยู่บนเสา ไม่พบพานครึ่งเดือน มันมีหนวดเคราขึ้นครึ้ม สีหน้าซูบซีดอิดโรย แต่ว่าดวงตายังคงเจิดจ้าวาววับ

เวี่ยจือหยางเห็นมันยังรักษาความห้าวหาญไม่เสื่อมคลาย ต้องลอบโห่ร้องชมเชยในใจ ทั้งยังเห็นที่ด้านหลังคนทั้งห้าจัดตั้งเก้าอี้ที่ทำจากไม้ซวนจือตัวหนึ่ง บนเก้าอี้นั่งไว้ด้วยชายชราอายุห้าสิบเศษ สวมชุดกว้างแขนเสื้อกว้าง ใบหน้าขาวไว้เครายาวผู้หนึ่ง อยู่ในท่าครึ่งหลับครึ่งลืม

เวี่ยจือหยางเห็นมันมีบุคลิกมิใช่ชั่ว ต้องครุ่นคิด *'มันผู้นี้สวมใส่ชุดขาว หรือว่าเป็นทูตขาวหัวถิง?'*

พลันได้ยินเสียงกลองม้าล่อดังขึ้น บนแม่น้ำปรากฏเรือมังกรลำหนึ่งแล่นมา เรือสูงสามชั้น ตกแต่งประดับประดา ยังมีคณะมโหรีดีดสีตีเป่า มีคนร้องขับขานว่า "ร่ำรวยทั่วอาคเนย์ เทิดเกลือทะเลเป็นใหญ่ ยึดหัวเต่าเพียงลำพัง ผู้ใดกล้าต่อกรด้วย..." มันร้องขานประโยคหนึ่ง ผู้คนบนเรือก็สนับสนุนคำหนึ่ง เวี่ยจือหยางฟังดูรู้สึกตลกขบขัน ต้องกลั้นหัวร่อเอาไว้

ไม่นานเรือเทียบฝั่ง ปรากฏชายชราอายุห้าสิบเศษผู้หนึ่งลงจากเรือ มันสวมชุดลายมังกร ศีรษะใส่หมวกปลาบิน มือถือกล้องยาสูบ พ่นควันตลบอบอวล สีหน้าหยิ่งยโส พอถึงหน้าเรือรถ ก็ผงกศีรษะต่อทูตทั้งหลายเล็กน้อย

สุ่ยเหลียนอิ่งกระซิบที่ข้างหูเวี่ยจือหยางว่า "มันเป็นผู้อาวุโสเกลือทะเลซุนเจิ้งฟาง เป็นหนึ่งในสามผู้อาวุโส คุมห้ามณฑลภาคตะวันออกเฉียงใต้..."

ไม่ทันขาดคำ ได้ยินเสียงยิงปืนใหญ่ ปรากฏพลุดอกไม้ไฟพวยพุ่งขึ้นฟ้า เรียงรายเป็นอักษรสะดุดตาแถวหนึ่งว่า "ฟ้าดินอันไกลโพ้น เสียนอู่อยู่ทิศอุดร"

สถานที่จุดปืนใหญ่เป็นเรือบุปผชาติลำหนึ่ง ข้อความบนท้องฟ้าพอจางหาย บนเรือก็ยิงปืนใหญ่อีกนัดหนึ่ง จุดพลุดอกไม้ไฟเป็นข้อความว่า "ไตรภูมิห้าธาตุ ยกดินขึ้นเป็นใหญ่"

เวี่ยจือหยางกลั้นหัวร่อไว้ ถามเบาๆ ว่า "นี่เป็นผู้อาวุโสเกลือดินกระมัง?" สุ่ยเหลียนอิ่งผงกศีรษะกล่าวว่า "ผู้อาวุโสเกลือดินเกาฉี คุมเกลือดิน เกลือโขดหิน และนาเกลือของห้ามณฑลภาคเหนือ"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "ดูท่าทีพวกมันคิดแย่งชิงตำแหน่งหัวหน้าพรรค" สุ่ยเหลียนอิ่งกล่าวว่า "ย่อมแน่นอน พรรคค้าเกลือมีสมุน

สิบหมื่น ค้าเกลือเถื่อนทำกำไรมหาศาล เพราะเพื่อตำแหน่งหัวหน้าพรรคย่อมต้องต่อสู้จนหัวร้างข้างแตก”

เรือบุปผชาติพอเทียบฝั่ง ปรากฏเกี้ยวหลังหนึ่งเคลื่อนลงมา พอยกถึงหน้าเรือรถ ปรากฏชายชราชุดดำผู้หนึ่งลงจากเกี้ยว มันมีอายุห้าสิบเศษ รูปร่างผอมซูบ พอพบเห็นซุนเจิ้งฟางก็ถลึงตาใส่มัน

ซุนเจิ้งฟางลดกล้องยาสูบลง ยิ้มพลางกล่าวว่า “เสียนอู่อยู่ทิศอุดร เสียนอู่มิใช่เต่าดำหรอกหรือ มิน่าเล่าพี่เกาจึงนั่งเกี้ยว เฉกเช่นเต่าแบกกระดองติดตัว”

เกาฉีแค่นหัวร่อกล่าวว่า “น้องแซ่ซุนยึดหัวเต่าเพียงลำพัง หัวเต่านี้มิใช่หมายถึงเต่าด้วยหรือ?”

ซุนเจิ้งฟางด่าคนไม่สำเร็จ กลับจุดไฟเผาตัวเอง ต้องแค่นเสียงอย่างขุ่นเคือง พลันได้ยินเสียงหัวร่อฮาฮา ทั้งสองเงยหน้าขึ้น เห็นคนหัวร่อคือซูเฉิงกวง

ซุนเจิ้งฟางหน้าเคร่งเครียดลง ร้องถามว่า “ท่านหัวร่ออันใด?” ซูเฉิงกวงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “เราหัวร่อเต่ากัดกัน”

ซุนเจิ้งฟางเดือดดาลเป็นการใหญ่ กระโดดขึ้นบนเรือรถ ตวัดมือตบหน้าซูเฉิงกวงฉาดหนึ่ง ซูเฉิงกวงถูกตบจนเบิกตาขึ้น ดวงตาทอประกายดุจสายฟ้า

ซุนเจิ้งฟางถูกขู่ขวัญจนถอยกายไปครึ่งก้าว ฝ่ามือข้างนั้นก็ปวดแปลบ ราวกับฝ่ามือเมื่อครู่ไม่ได้ตบหน้าผู้คน หากตบฟาดใส่ก้อนหินก้อนหนึ่ง ต้องครุ่นคิด *‘หากเราถูกมันขู่ขวัญจนระย่นย่อ ไยมิใช่ถูกผู้คนหัวร่อเยาะ?’* ดังนั้นชักมีดปลายแหลมออกมาเล่มหนึ่ง จ้วงแทงใส่ขั้วหัวใจของซูเฉิงกวง

พลันบังเกิดเสียงดังใหญ่ มีดปลายแหลมแทงถูกง้าวสั้นเล่มหนึ่ง ซุนเจิ้งฟางงงงันวูบ หันไปกระชากเสียงว่า “ฉุนอวี่อิง ท่านกล้าขัดขวางเรา?”

ที่แท้คนลงมือเป็นเทพเวินโหวสามตาฉุนอวี่อิง มันกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "ผู้อาวุโสซุน ท่านยังไม่อาจฆ่ามัน"

ซุนเจิ้งฟางร้องถามว่า "เพราะเหตุใด?" ฉุนอวี่อิงกล่าวว่า "ตอนแรกตกลงว่าให้เลือกหัวหน้าพรรคก่อน ค่อยฆ่ามันเซ่นธงชัย"

ซุนเจิ้งฟางหน้าบัดเดี๋ยวแดงฉานบัดเดี๋ยวแดงก่ำ พลันร้องดังๆ ว่า "ตำแหน่งหัวหน้าพรรคเลือกอย่างไร ให้ประลองฝีมือ ทดสอบคุณวุฒิ หรือว่าพิสูจน์จากการทำกำไร เอ่ยถึงการทำกำไร เราผู้แซ่ซุนร่ำรวยเทียมประเทศ ย่อมต้องให้เราเป็นหัวหน้าพรรค"

เกาฉีร้องเพ้ยกล่าวว่า "หัวหน้าพรรคหนึ่งถือจริยะนำหน้า เอ่ยถึงความสามารถในการทำกำไร เท่ากับเหม็นกลิ่นเหรียญกษาปณ์"

ซุนเจิ้งฟางแค่นหัวร่อกล่าวว่า "พวกเราเข้าพรรคค้าเกลือคิดหวังอะไร มิใช่คำเงินทองหรอกหรือ หากถือจริยะนำหน้า ไยไม่ไปสอบความเรียงปากู่เหวิน เป็นจอหงวนหน้าพระพักตร์"

เหล่าสมุนพอฟังพากันร้องสนับสนุนว่า "ใช่แล้ว หากไม่สามารถทำกำไรให้กับทั้งหมด ยังเป็นหัวหน้าพรรคอันใด?"

เกาฉีอับจนถ้อยคำ หวังจื่อคุนพลันสืบเท้าออกไปหนึ่งก้าว โบกมือกล่าวว่า "ผู้อาวุโสทั้งสองล้วนเป็นผู้นำพรรคเรา มีจริยะความประพฤติทัดเทียมกัน เอ่ยถึงความสามารถในการทำกำไร ภาคตะวันออกเฉียงใต้ร่ำรวย ส่วนทางเหนือยากจน หากแบ่งแยกความเหลื่อมล้ำต่ำสูงถือว่าไม่ยุติธรรม"

เกาฉีรีบกล่าวสนับสนุน ซุนเจิ้งฟางบังเกิดความขุ่นข้องใจกล่าวว่า "ท่านทูตหวัง ท่านกล่าววาจาอยู่ครึ่งค่อนวัน เฉกเช่นกำลังผายลม"

หวังจื่อคุนฝืนหัวร่อกล่าวว่า "ผู้อาวุโสซุนมิต้องร้อนรุ่ม เรามีวิธีหนึ่งทั้งสามารถเลือกหัวหน้าพรรค ทั้งได้รับการยอมรับจากทั้งหมด"

ซุนเจิ้งฟางกับเกาฉีพากันถามว่า "วิธีใด?" หวังจื่อคุนปรบมือร้อง

สั่งว่า "คุมตัวนางปีศาจทั้งสองขึ้นมา"

ฝูงชนแยกออกตามเสียง หญิงสาวสองนางถูกคุมตัวออกมา เวี่ยจือหยางกับสุ่ยเหลียนอิ่งใจเต้นระทึกขึ้น หญิงสาวทั้งสองเป็นเหลียนหังกับหลันเกิง ล้วนหน้าตามอมแมม ถูกมัดมือมัดเท้าไว้

ซูเฉิงกวงพอพบเห็นพวกนาง ต้องร้องโพล่งว่า "พวกเจ้าทั้งสองไฉนมาแล้ว?" เหลียนหังหลั่งน้ำตากล่าวว่า "พรรคค้าเกลือนำกำลังบุกเข้าเก๋งน้ำหญ้าหอม"

ซูเฉิงกวงถามว่า "คุณหนูพวกเจ้าเล่า?" หลันเกิงกล่าวว่า "ต้องขอบคุณฟ้าดิน มีคนช่วยเหลือคุณหนูหลบหนีไป"

หวังจื่อคุนส่งเสียงกระแอมตัดบทว่า "นางแพศยาน้อยทั้งสองนี้ล้วนเป็นนางปีศาจนครตะวันตก ผู้อาวุโสซุน ผู้อาวุโสเกา เราจะปล่อยตัวพวกนาง พวกท่านผู้ใดฆ่านางปีศาจได้ก่อน ผู้นั้นจะเป็นหัวหน้าพรรคคนใหม่"

ฝูงชนบังเกิดความปั่นป่วนวุ่นวาย ซูเฉิงกวงขู่คำรามว่า "หวังจื่อคุนเจ้าข่มเหงคนไปแล้ว" หวังจื่อคุนยิ้มพลางกล่าวว่า "เราข่มเหงคนที่ใดทั้งหมดสู้กันตัวต่อตัว ยุติธรรมอย่างยิ่ง"

ซูเฉิงกวงตวาดด้วยโทสะ ดิ้นรนโดยแรง แต่เส้นเชือกบนร่างมันทำจากหนังวัวผสมลวดเหล็ก ไม่ว่าทรงพลังเพียงไหนก็ดิ้นไม่หลุด มันมองดูหญิงรับใช้ทั้งสอง เจ็บปวดใจปานถูกมีดกรีด ร่ำร้องว่า "ข่มเหงรังแกสตรีนับเป็นนักสู้ผู้กล้าอันใด เกาฉี ซุนเจิ้งฟาง หากเก่งกล้าสามารถ ก็รับเราคนละสิบฝ่ามือ ผู้ใดรับได้ผู้นั้นเป็น**ปางจู่** *(หัวหน้าพรรค)* ของมารดามัน"

เกาฉีกับซุนเจิ้งฟางล่วงรู้สาเหตุการตายของฉีเฮ่าติ่ง สำนึกตัวว่าพลังฝีมือตนเองสู้ซูเฉิงกวงไม่ได้ หากรับฝ่ามือเสียงอสนีไว้ เท่ากับรนหาที่ตาย จึงแสร้งเป็นไม่ได้ยิน ร้องสนับสนุนความคิดของหวังจื่อคุน เกาฉียังร้องบอกว่า "เสนอกระบอง"

สมุนสองคนแบกกระบองเขี้ยวสุนัขป่ามาเล่มหนึ่ง เห็นกระบองยาว

เก้าเซียะ หลอมจากเหล็กกล้า อย่างน้อยหนักแปดสิบชั่ง เกาฉีมีรูปร่างผอมเล็กลักษณะน่าตลกขบขัน แต่พอรับกระบองไปกวัดแกว่งสองครา ก็บังเกิดเสียงลมดังหวีดหวือ เรียกเสียงโห่ร้องชมเชยออกมา

ยามนั้นเหลียนหังกับหลันเกิงได้รับการแก้มัดแล้ว เมิ่งเฟยเอี้ยนกลับไม่อาจทนดูได้ ต้องกล่าวว่า "ท่านทูตหวัง นี่ไยต้องฆ่าคน ผู้ใดโค่นศัตรูลงก่อน ถือว่าผู้นั้นเป็นฝ่ายชนะเถอะ"

หวังจื่อคุนแค่นหัวร่อกล่าวว่า "ท่านทูตเมิ่ง ลืมเลือนว่าปางจู่ผู้ล่วงลับตายอย่างไรแล้วหรือ? พรรคค้าเกลือกับนครตะวันตกไม่ขออยู่ร่วมฟ้าเดียวกัน คืนนี้ฆ่านางปีศาจน้อยทั้งสองนี้ เพียงเพื่อระบายแค้นในอกเท่านั้น"

เหล่าสมุนพอฟัง พากันโห่ร้องว่า "ใช่แล้ว ฆ่าพวกนางล้างแค้นให้กับปางจู่ผู้ล่วงลับ"

เมิ่งเฟยเอี้ยนได้แต่ปิดปากลง ซุนเจิ้งฟางก็สอบถามหญิงรับใช้ทั้งสองว่า "พวกเจ้าทั้งสองใช้อาวุธใด?"

หลันเกิงกล่าวว่า "ข้าพเจ้าใช้จอบจะงอยปากนกกระเรียน" เหลียนหังก็กล่าวว่า "ข้าพเจ้าใช้ทวนยาว"

สตรีเพาะต้นกล้าในสามสิบหกอาชีวะพอฟังจึงเดินออกมา ส่งจอบสั้นแก่หลันเกิงเล่มหนึ่ง ยังมีคนถือทวนยาวออกมาส่งให้กับเหลียนหัง

ซุนเจิ้งฟางชำเลืองมองเกาฉีถามว่า "ท่านเลือกผู้ใด?" เกาฉีสำรวจมองหญิงรับใช้ทั้งสองแวบหนึ่งครุ่นคิดขึ้น *'ยาวหนึ่งนิ้ว เข้มแข็งหนึ่งส่วน กระบองเขี้ยวสุนัขป่ายาวกว่าจอบ ทวนก็ยาวกว่ากล้องยาสูบ'* ดังนั้นกล่าวว่า "เราเลือกจอบ" มันไม่รอให้ซุนเจิ้งฟางตอบคำ ก็ควงกระบองเขี้ยวสุนัขป่าหวดลงยังศีรษะของหลันเกิง

หลันเกิงขณะต้านทาน พลันรู้สึกมีลมกรรโชกมาถึงข้างกาย พลันเพิ่มคนผู้หนึ่งขึ้น คนผู้นั้นคว้ามือของนางไว้ พุ่งถอยไปด้านหลัง เกาฉีพอ

หวดกระบองพลาดผิด ในใจทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล พอเพ่งตามอง เห็นข้างกายหลันเกิงยืนไว้ด้วยชายหนุ่มแต่งกายเช่นคนหาปลา มือถือขลุ่ยหยกเลาหนึ่ง

หญิงรับใช้ทั้งสองพากันร้องเรียก "คุณชายเวี่ย" เกาฉีลดกระบองลงถามว่า "เจ้าเป็นใคร?"

เวี่ยจือหยางไม่ทันตอบคำ จ้าวเจี่ยนไหวชิงร้องบอกว่า "มันเป็นนายน้อยนครตะวันตก"

คำพูดพอกล่าว ในบริเวณเกิดเสียงอุทานดังระงม เวี่ยจือหยางกลับลอบคร่ำครวญในใจ คราก่อนมันแอบอ้างเป็นนายน้อยนครตะวันตก เพียงเพื่อคลุมหนังเสือขู่ขวัญศัตรู ยามนี้กลับกลายเป็นเครื่องถ่วงไป

ตู้โย่วหยางสำรวจดูเวี่ยจือหยาง พลันผงกศีรษะกล่าวว่า "เรานึกออกแล้ว ครั้งก่อนแปดหมวดหมู่นครตะวันตกบุกหมู่ตึกรับรู้รส มันก็อยู่ในจำนวนนั้น"

สมุนพรรคค้าเกลือส่งเสียงโห่ร้องพลางรายล้อมเข้ามา ซูเฉิงกวงกลับขมวดคิ้ว ร้องถามว่า "เด็กน้อยก่อกวนเลศนัยใด นายน้อยนครตะวันตกเป็นใคร?"

เวี่ยจือหยางกลอกตาตลบหนึ่งแล้วกล่าว "**จ้าวถังจู่** *(หัวหน้าสาขาแซ่จ้าว)* คงฟังผิดแล้ว ข้าพเจ้ามิใช่นายน้อยนครตะวันตก หากเป็นทหารเลวของนครตะวันตก"

จ้าวเจี่ยนไหวขุ่นแค้นแทบคลุ้มคลั่ง ร่ำร้องว่า "เจ้าบัดเดี๋ยวเป็นนายน้อย บัดเดี๋ยวเป็นทหารเลว มารดาเจ้าล้วนพูดปด"

เวี่ยจือหยางหาหน้าแดงไม่ หากกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "ขอบอกกล่าวตามตรง การมาของข้าพเจ้าครั้งนี้ เพียงฝากคำพูดของ**เฉิงจู่** *(เจ้านคร)* มาว่า หากพรรคค้าเกลือรู้สถานการณ์ก็รีบปล่อยคน ไม่เช่นนั้นเฉิงจู่พอมาถึงหยกศิลาล้วนแหลกลาญ"

จ้าวเจี่ยนไหวกระชากเสียงว่า “เด็กโสโครก ผีสางจึงเชื่อเจ้า...” ไม่ทันขาดคำ พลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า “เด็กน้อย เจ้าเป็นทูตสื่อสารของเหลียงซือฉินจริงๆ?”

สุ้มเสียงสงบเยือกเย็นยิ่ง เวี่ยจือหยางกวาดตามอง ค่อยพบว่าชายชราบนเก้าอี้ซวนจือไม่ทราบผุดลุกขึ้น ลืมตามองมาตั้งแต่เมื่อใด

เวี่ยจือหยางเห็นมันมีบุคลิกภาพไม่ต่ำทราม ต้องฉุกใจคิด หัวร่อฮิฮะกล่าวว่า “ใช่แล้ว ข้าพเจ้าเป็นทูตสื่อสารของมัน”

ชายชรานั้นยกมือลูบเครากล่าวว่า “มันไฉนไม่มา?” เวี่ยจือหยางย้อนถามว่า “ท่านทราบได้อย่างไรว่ามันไม่มา?”

ชายชรานั้นหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย กวาดตามองรอบข้าง ซูเฉิงกวงพลันร้องเพ้ยกล่าวว่า “ฉู่คงซัน เสียทีที่ท่านเป็นผู้นำสำนักหนึ่ง กลับหลงเชื่อวาจาผีสางนี้ นครตะวันตกเราไม่มีบุคคลเช่นมัน ทั้งไม่ได้มีการฝากคำพูดอันใด”

ชายชรานิ่งครุ่นคิดไม่กล่าววาจา เกาฉีพลันแค่นหัวร่อกล่าวว่า “ฝากคำพูดแล้วจะเป็นไร ไม่ได้ฝากคำพูดแล้วจะเป็นไร เหลียงซือฉินประกาศว่าทั่วหล้าไร้ผู้ต่อต้าน ในความเห็นเรา มันไม่มีอันใดยอดเยี่ยม พรรคค้าเกลือมีสมุนสิบหมื่น ทุกคนถ่มน้ำลายคำหนึ่ง ก็ท่วมมันจนตาย”

ซุนเจิ้งฟางผงกศีรษะกล่าวว่า “ผู้อาวุโสเกากล่าวถูกต้อง หากเหลียงซือฉินพิชิตโดยไร้ผู้ต่อต้านจริง ไยต้องหดหัวอยู่ที่ภูเขาคุนหลุนเฮอะ มันไม่มาก็แล้วกันไป หากว่ารุดมา จะให้มันเห็นฝีมือของพรรคค้าเกลือเรา”

สมุนพรรคค้าเกลือพากันกล่าวสนับสนุนราวกับว่าสมุนพรรคค้าเกลือคนเดียว ก็สูงส่งกว่าเจ้านครตะวันตกอีก

ซูเฉิงกวงพอฟังถึงตอนท้ายต้องหัวร่อฮาฮาออกมา หวังจื่อคุนกระชากเสียงว่า “ท่านหัวร่ออันใด?” ซูเฉิงกวงยิ้มพลางกล่าวว่า “เราหัวร่อ

เจ้านครตะวันตกไม่มีราคาค่างวด แต่ศิษย์ที่ฝึกอบรมออกมา กลับฟาดหัวหน้าพรรคค้าเกลือตกตาย”

คำพูดพอกล่าว รอบบริเวณเงียบสงบลง ทุกผู้คนครุ่นคิดว่าซูเฉิงกวงเพียงเป็นศิษย์ของเหลียงซือฉิน กลับฟาดฉีเฮ่าติ่งตกตายในสามฝ่ามือ เหลียงซือฉินที่เป็นอาจารย์ ไม่แน่ว่ามีฝีมือไร้ผู้ต่อต้านจริงๆ

หวังจื่อคุนเห็นทั้งหมดเกิดความหวั่นไหวจึงรีบกล่าวว่า “ซูเฉิงกวงท่านอย่าได้ไม่ยอมรับนับถือ มีคำกล่าวว่าคลื่นลูกหลังไล่คลื่นลูกแรก ต่อให้เหลียงซือฉินร้ายกาจกว่านี้ ก็เป็นเรื่องเมื่อสามสิบปีก่อนแล้ว”

ซูเฉิงกวงยิ้มพลางกล่าวว่า “ผู้ใดว่าเราไม่ยอมรับนับถือ บิดายอมรับนับถือจนหมดใจ เจ้านครตะวันตกไม่นับเป็นอย่างไร เด็กน้อยนี้อ้างว่าเป็นทหารเลวของนครตะวันตก ยิ่งไม่อยู่ในสายตาพวกท่าน มามามา ผู้อาวุโสเกา ผู้อาวุโสซุน ผู้ใดฆ่าทหารเลวนี้ได้ ผู้นั้นจะขึ้นเป็นหัวหน้าพรรคค้าเกลือ เราซูเฉิงกวงก็ยินยอมให้เชือดเฉือนตามอำเภอใจ”

เวี่ยจือหยางได้ยินมันกล่าวเช่นนี้ ต้องหัวร่อมิออกร้องไห้ไม่ได้ ซุนเจิ้งฟางกับเกาฉีก็เฉกเช่นขี่บนหลังเสือ เกาฉีเงื้อกระบองเขี้ยวสุนัขป่าขึ้นตวาดใส่เวี่ยจือหยางว่า “เด็กน้อย กระบองไร้นัยน์ตา ได้แต่โทษว่าเจ้าอายุสั้น”

เวี่ยจือหยางเพียงแย้มยิ้ม ลูบคลำขลุ่ยหยกในมือเล่น เกาฉีขมวดคิ้ว กล่าวว่า “อาวุธของเจ้าเล่า?” เวี่ยจือหยางยกซูขลุ่ยขึ้น กล่าวว่า “นี่มิใช่หรอกหรือ?”

เกาฉีงงงันวูบ จากนั้นควงกระบองหวดใส่ เวี่ยจือหยางก็ใช้วิชาเทพลีลา ถลันหลบรอดได้ เกาฉีเห็นมันมีวิชาท่าร่างปราดเปรียว ต้องลอบตื่นตระหนก ปลุกปลอบสมาธิร่ายรำเพลงกระบองสุนัขป่ากลืนจันทร์ออกมา ควงกระบองเขี้ยวสุนัขแปดสิบชั่วดุจสายวิชชุแลบแปลบปลาย ไม่ห่างจากศีรษะเวี่ยจือหยาง

ทั้งสองหนึ่งรุกหนึ่งถอย รวดเร็วดุจสายลม พลันบังเกิดเสียงเชียะ กระบองเขี้ยวสุนัขป่ากระชากชายเสื้อของเวี่ยจือหยางหลุดไปแถบหนึ่ง เรียกเสียงโห่ร้องชมเชยของสมุนพรรคค้าเกลือออกมา ทั้งนึกเสียดาย ครุ่นคิดว่าหากกระบองนี้รวดเร็วกว่านี้ ก็จะเกี่ยวเลือดเนื้อของเวี่ยจือหยาง ออกมาแล้ว

ผ่านไปสิบกว่ากระบวนท่า เวี่ยจือหยางใช้ขั้นตอนฟังเสียงลม ต่อด้วยทำลายจังหวะ ภายใต้จิตสำนึกเทพตื่นรู้ ทำความเข้าใจกับจังหวะจะโคนของกระบองเขี้ยวสุนัขป่าเป็นอย่างดี หักล้างอีกหลายกระบวนท่า ก็ใช้ออกด้วยขั้นตอนรบกวนเชิงยุทธ์ ขลุ่ยหยกเกี่ยวซ้ายป่ายขวา กระทบถูกกระบองเขี้ยวสุนัขป่า บังเกิดเสียงติงติงดังขึ้น

แต่ละสุ้มเสียงที่ดัง เกาฉีรู้สึกง่ามมือร้อนวูบ พลังที่ถ่ายทอดถึงตัว กระบองขาดๆ หายๆ กระบองเขี้ยวสุนัขป่าคล้ายถลำไปในร่างแหเผชิญกับสิ่งกีดขวาง ยิ่งมายิ่งเชื่องช้าลง

เพลงกระบองพอเชื่องช้าลง ขลุ่ยหยกก็ชำแรกเข้ามา เคลื่อนไหวตามช่องว่างระหว่างจังหวะจะโคน สุดท้ายเพลงกระบองสุนัขป่ากลืนจันทร์ กลายเป็นขาดกะรุ่งกะริ่ง ท่าแรกไม่เชื่อมกับท่าหลัง

ซูเฉิงกวงความจริงนึกแค้นเวี่ยจือหยางแอบอ้างเป็นศิษย์นครตะวันตก จึงยุยงให้เกาฉีสั่งสอนคนผู้นี้ แต่คำพูดพอกล่าวก็นึกเสียใจ เวี่ยจือหยางกล่าววาจาผีสาง แท้จริงประสงค์ดีต่อมัน หากเป็นเหตุให้ถูกทำร้ายบาดเจ็บ กลับไม่สบายใจขึ้นมา

มิคาดทั้งสองพอประมือกัน เวี่ยจือหยางกลับช่วงชิงมีเปรียบ สร้างความตื่นเต้นสงสัยแก่ซูเฉิงกวงยิ่ง ได้ยินเสียงติงติงหลายครา เกาฉีกลายเป็นฝ่ายถอย ยกมือวางเท้าราวกับกำลังร่ายรำ เวี่ยจือหยางพอยกมือ มันก็ยกมือขึ้นตาม เวี่ยจือหยางสืบเท้าออกไป มันก็เป็นฝ่ายถอย ทั้งสองไม่คล้ายกำลังต่อสู้ หากแต่ร่ายรำคู่กัน

ซูเฉิงกวงนึกประหลาดใจ เกาฉียิ่งไม่ทราบเป็นเรื่องราวใด เห็นขลุ่ยหยกเลื่อมพราย คล้ายเชือกเส้นหนึ่งผูกติดกับกระบองเขี้ยวสุนัขป่า ชักจูงมันไปทางซ้ายย้ายไปทางขวา เกาฉีคิดดิ้นหลุดออกมา แต่ความคิดพอบังเกิด ก็ถูกขลุ่ยหยกสะกดไว้

เวี่ยจือหยางเห็นมันเข้าสู่ทำนอง ก็ใช้ออกด้วยขั้นตอนร่วมลีลาศ พลันใช้เท้าซ้ายเป็นแกนหมุนรอบกับที่ ทั้งสองมีจังหวะจะโคนเดียวกัน เวี่ยจือหยางพอหมุนตัว เกาฉีก็หมุนตาม ตอนแรกคนหมุนตามกระบอง ต่อมากระบองหมุนตามคน เกาฉีตกอยู่ในห้วงเลอะเลือนมึนงง ควงกระบองดุจล้อเลื่อนก็มิปาน

ขลุ่ยหยกน้ำหนักเบา หมุนควงไม่มีปัญหา แต่กระบองเขี้ยวสุนัขป่าหนักแปดสิบชั่ง ยามหมุนควงต้องใช้กำลัง สุดท้ายเกาฉีไม่อาจถือมั่นใจกลางฝ่ามือปวดแปลบ กระบองหลุดลอยจากมือ ฝ่าไปในดงต้นอ้อ เกาฉีพอปราศจากอาวุธ ต้องหมุนคว้างเจ็ดแปดรอบค่อยหยุดยั้งลง รู้สึกศีรษะมึนงงคิดอาเจียน พอช้อนตามอง เห็นซุนเจิ้งฟางควงกล้องยาสูบต่อสู้กับเวี่ยจือหยางเป็นพัลวัน

เกาฉีร้องเตือนว่า "**เหล่าซุน** *(คนแซ่ซุน)* ระวัง เด็กน้อยนี้รู้จักอวิชชาของนครตะวันตก"

ซูเฉิงกวงพอฟัง ต้องแค่นเสียงดังเฮอะ ครุ่นคิดขึ้น *'เด็กน้อยนี้มีฝีมือประหลาดพิกล แต่ไม่เกี่ยวข้องกับนครตะวันตกเรา'*

กล้องยาสูบของซุนเจิ้งฟางยาวสามเชียะหล่อหลอมจากทองเหลือง หนักสามชั่งเศษ ยามร่ายรำใช้สามารถจี้จุดผู้คน ทั้งสามารถหวดทำร้ายคน วิชางูปราดเปรียวแปดจู่โจมสร้างชื่อแก่มัน มันเห็นเวี่ยจือหยางมีฝีมือประหลาดพิกล จึงชิงจู่โจมโหมรุก ไม่เปิดโอกาสให้ฝ่ายตรงข้ามตอบโต้กลับมา

เวี่ยจือหยางไม่แยแสสนใจ เพียงฟังเสียงลมทำลายจังหวะ หักล้าง

กันหลายกระบวนท่า ซุนเจิ้งฟางพลันอ้าปากพ่นควันออกมา กลุ่มควันคละคลุ้งไปตามลม เป็นสีขาวเลือนราง

การพ่นควันไม่มีจังหวะจะโคน เวี่ยจือหยางงงงันวูบ กลัวว่ากลุ่มควันมีพิษ จึงกลั้นลมหายใจไว้ ซุนเจิ้งฟางถือโอกาสเร้นหายไปในหมอกควัน สูดควันแล้วพวยพุ่งออก เวี่ยจือหยางคล้ายตกอยู่ในหมอกหนาทึบ ถูกควันรมจนน้ำตาไหลออกมา

นี่เป็นวิชาหมอกหนาจู่โจมในงูปราดเปรียวแปดจู่โจม ตอนแรกใช้ควันกักคู่ต่อสู้ จากนั้นหาโอกาสลงมือ หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น คงต้องพลาดท่าเสียที แต่เวี่ยจือหยางมีโสตประสาทปราดเปรียว วิชาฟังเสียงลมจำแนกตำแหน่ง ยังเหนือกว่าคู่ต่อสู้ หากซุนเจิ้งฟางไม่เคลื่อนไหว ยังอาจทำอย่างไรมันไม่ได้ มันพอเคลื่อนไหว เวี่ยจือหยางก็ล่วงรู้ได้ จึงเปลี่ยนจากขั้นตอนทำลายจังหวะเป็นรบกวนเชิงยุทธ์

ซุนเจิ้งฟางพอจู่โจมใส่ก็เผชิญกับความว่างเปล่า กล้องยาสูบตกวูบลง ขลุ่ยเขียวศูนยตาก็แตะสัมผัสถูก เสียงฉาดฉาดดังหลายครา เคาะจนพลังลมปราณของมันแตกซ่าน ไม่อาจใช้กระบวนท่าหลังออก ขณะจะรั้งกลับคืน ขลุ่ยหยกก็แนบประกบกับกล้องยาสูบของมัน

ซุนเจิ้งฟางคิดรุกก็ไม่ได้ คิดถอยก็ไม่สำเร็จ ยามหงุดหงิดใจจังหวะจะโคนปั่นป่วนวุ่นวาย เวี่ยจือหยางฉวยโอกาสใช้ขั้นตอนเข้าสู่ทำนอง ขลุ่ยหยกเขี่ยวูบ กล้องยาสูบก็วกกลับไปหวดถูกแก้มซ้ายซุนเจิ้งฟางดังฉาดใหญ่

ซุนเจิ้งฟางถอยกายไปสองก้าว ตำแหน่งที่ถูกหวดใส่แสบร้อนขึ้นมา ยามโกรธแค้นคิดตอบโต้กลับไป พอหวดกล้องยาสูบออก ก็เผชิญกับขลุ่ยหยก ซุนเจิ้งฟางรู้สึกง่ามมือร้อนวูบ กล้องยาสูบกระดอนกลับมาหวดถูกแก้มขวามัน

พริบตานั้นซุนเจิ้งฟางหน้าบวมเป่งขึ้น ในใจทั้งร้อนรุ่มทั้งเดือดดาล ร่ายรำกล้องยาสูบ คิดต้านทานฝ่ายตรงข้ามไว้ แต่ทุกความเคลื่อนไหวของ

มันล้วนอยู่ในการคำนวณของเวี่ยจือหยาง เวี่ยจือหยางตวัดเขี่ยขลุ่ยหยกขึ้น กล้องยาสูบก็ดีดกระดอนขึ้น หมุนควงครึ่งรอบ สะเก็ดไฟในกล้องยาสูบกระเด็นออกมา ตกใส่หนวดเคราของซุนเจิ้งฟาง

รู้สึกมีกลิ่นเหม็นไหม้ หนวดเคราของมันลุกไหม้ขึ้นมา ซุนเจิ้งฟางร้องเสียงพิกล ยกมือหมายดับไฟ มิคาดกล้องยาสูบกระดกขึ้นมา พอดีหวดถูกหน้าผาก ไฟที่เหลือในกล้องยาสูบเทใส่ศีรษะ จนผมเผ้าพลอยลุกไหม้ขึ้นมา

เห็นใบหน้าซุนเจิ้งฟางกลับกลายเป็นคบไฟอันหนึ่ง มันไม่อาจสะกดกลั้นกลืน ต้องโยนกล้องยาสูบทิ้ง ล้มตัวลงกลิ้งไปตามพื้นดิน สมุนของมันรีบเข้าไปดับไฟ รอจนเปลวไฟมอดดับ หนวดเคราของชายชราก็ถูกเผามอดไหม้ ผิวหนังไหม้เกรียม ใบหน้าดำทะมึน ทุลักทุเลยิ่ง

รอจนควันไฟกระจายหาย เห็นเวี่ยจือหยางมือหนึ่งถือขลุ่ยหยก มือหนึ่งคว้ากล้องยาสูบไว้ สูดควันเข้าไปแล้วปล่อยออกช้าๆ สร้างความขุ่นแค้นแก่ซุนเจิ้งฟางจนแทบคลั่งใจตาย

ซูเฉิงกวงอดหัวร่อมิได้ กล่าวว่า “เด็กร้ายกาจยอดเยี่ยมยิ่ง ไม่เพียงรู้จักพูดปด ความสามารถในการต่อยตีก็ไม่เลว” เวี่ยจือหยางก็กล่าวว่า “ชมเชยเกินไป”

ผู้อาวุโสทั้งสองล้วนพบความพ่ายแพ้ เหล่าทูตค้าเกลือสำนึกตัวว่ามีฝีมือคู่คี่ก้ำกึ่งกับผู้อาวุโสทั้งสอง หากเสนอหน้าออกไป คงมิใช่คู่มือฝ่ายตรงข้าม ยามนั้นหันไปมองหน้ากัน ไม่ทราบทำอย่างไรดี

แปดที่สุดหมุนรอบ

ฉู่คงซันมองดูเวี่ยจือหยาง ขบคิดแล้วกล่าว "เฟยเอี้ยน เจ้าต่อสู้กับมันสักหลายท่า"

เมิ่งเฟยเอี้ยนใจหายวาบกล่าวว่า "นี่..." ฉู่คงซันกล่าวเสียงเย็นชาว่า "เจ้ากลัวหรือ?"

เมิ่งเฟยเอี้ยนลังเลเล็กน้อย จึงกล่าว "ศิษย์ไม่กลัว แต่หากว่าสู้แพ้ไยมิใช่เสื่อมเสียชื่อเสียงของซือฟู่?"

ฉู่คงซันกล่าวว่า "เจ้าใช้วิชามือหยั่งบุปผาต่อสู้กับมัน"

เมิ่งเฟยเอี้ยนไม่เดินออกไป ซูเฉิงกวงพลันกล่าวว่า "ฉู่คงซัน ฟังว่าในชีวิตท่านมีความรักชอบสี่ประการได้แก่ บุปผางาม สุราเลิศ ดนตรีเสนาะ หญิงงามสะคราญ สามประการแรกไม่พูดถึง แต่ประการสุดท้ายได้แก่ หญิงงามสะคราญ สมควรไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับทูตแซ่เมิ่งผู้นี้ พรรคค้าเกลือรับนางเข้าพรรค เท่ากับทำลายอนาคตตัวเอง"

ฉู่คงซันกล่าวเสียงเย็นชาว่า "เหลวไหล ผู้คนงดงามหรืออัปลักษณ์เกี่ยวข้องใดกับอนาคตของพรรคค้าเกลือ?"

ซูเฉิงกวงยิ้มพลางกล่าวว่า "ผู้คนเปรียบสตรีที่อัปลักษณ์ว่ารูปโฉมราว**อู๋เอี๋ยน* เอี๋ยนปาง** *(พรรคค้าเกลือ)* ไม่มีเกลือ ยังจะทำอะไรได้?"

---

* เป็นคำสแลง อู๋เอี๋ยนแปลตรงตัวว่าไม่มีเกลือ

เมิ่งเฟยเอี้ยนรับฟังจนกระชากเสียงว่า “ผู้แซ่ซู ความตายกรายถึงศีรษะ ยังเล่นลิ้นคารมอีก”

ฉู่คงซันแค่นหัวร่อกล่าวว่า “ในชีวิตเรารักชอบบุปผา นิยมหญิงงาม กลับรับสตรีอัปลักษณ์ผู้หนึ่งเป็นศิษย์ ในโลกมีคนหัวร่อเยาะเรา”

ซูเฉิงกวงยิ้มพลางกล่าวว่า “เรื่องนี้ประหลาดพิกล คาดว่าคงมีตำนาน”

ฉู่คงซันเพ่งตามองผิวน้ำ กล่าวว่า “เมื่อยี่สิบปีก่อน เราถูกศัตรูลอบทำร้าย ถูกพิษพิสดารใกล้ตาย ประจวบกับเฟยเอี้ยนผ่านไป จึงแบกเรากลับสำนัก เราค่อยมีชีวิตถึงบัดนี้ ภายหลังเหตุการณ์เราถามนางต้องการอันใด นางบอกว่าต้องการกราบเราเป็นอาจารย์ เราแม้ไม่ต้องการ แต่ไม่สามารถปฏิเสธ จึงตรากฎข้อหนึ่งว่านางคิดเข้าสำนักฟ้าหอมเราก็ได้ แต่ไม่อาจมีข้อขอร้องต่อเรา หากมีเรื่องร้องขอ ความสัมพันธ์ฉันอาจารย์กับศิษย์เป็นอันสะบั้นสิ้นสุด”

ซูเฉิงกวงร่ำร้องว่า “นี่ไยมิใช่สร้างความลำบากแก่ผู้คน ไหนเลยมีศิษย์ไม่ขอร้องอาจารย์ได้?”

ฉู่คงซันกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “นับตั้งแต่เข้าสำนัก เฟยเอี้ยนไม่เคยร้องขอต่อเราแม้สักคำเดียว ต่อมานางออกท่องยุทธจักร ก็สร้างชื่อด้วยตนเอง จวบกระทั่งเมื่อสิบวันก่อน นางพลันเขียนจดหมายถึงเรา บอกว่าเพาะความแค้นกับนครตะวันตก ขอให้เราช่วยเหลือนางอีกแรงหนึ่ง”

ทั้งหมดพอฟังถึงตอนนี้ ในใจบังเกิดเป็นรสชาติสุดบรรยาย ซูเฉิงกวงเหลียวดูเมิ่งเฟยเอี้ยน เห็นนางหน้าขาวซีด สองตาแดงก่ำ สร้างความคับข้องใจแก่มัน ต้องร้องดังๆ ว่า “ฉู่คงซัน เรายึดถือท่านเป็นยอดคน ที่แท้ท่านเป็นตัวบัดซบที่วัดคำนวณคนจากรูปโฉม”

ฉู่คงซันไม่ทันตอบคำ เมิ่งเฟยเอี้ยนพลันกระโดดปราดขึ้น ตบหน้ามันฉาดหนึ่ง ซูเฉิงกวงถูกตบจนงงงันวูบ กล่าวว่า “ท่านตบหน้าเราทำ

อะไร?”

เมิ่งเฟยเอี้ยนกระซากเสียงว่า “ท่านลบหลู่อาจารย์เรา เราจะปลิดศีรษะท่านลงมา”

ซูเฉิงกวงถลึงมองนางชั่วขณะ พลันยิ้มออกมากล่าวว่า “แล้วกันไปเถอะ เราไม่ถือสาคนสมองขี้เลื่อย”

เมิ่งเฟยเอี้ยนสูดลมหายใจคำหนึ่ง กล่าวเสียงกังวานว่า “นอกจากท่านพ่อท่านแม่แล้ว ในชีวิตเราเคารพบุคคลสองคนที่สุด หนึ่งคืออาจารย์เรา หนึ่งคือฉีปางจู่ผู้ล่วงลับ ฉีปางจู่ไม่รังเกียจเราอัปลักษณ์ มอบหมายหน้าที่สำคัญให้ มีพระคุณชุบชีวิตใหม่ หากสามารถล้างแค้นให้กับท่านผู้เฒ่า ต่อให้เมิ่งเฟยเอี้ยนถูกขับออกจากสำนักอาจารย์ก็ไม่สนใจ” นางไม่สังเกตสีหน้าฉู่คงซัน พลันกระโดดปราดออกไป ร้องบอกต่อเวี่ยจือหยางว่า “ทูตแดงพรรคค้าเกลือเมิ่งเฟยเอี้ยน ขอรับทราบกระบวนท่าสูงส่งของท่าน”

เวี่ยจือหยางนับถือเลื่อมใสความจงรักกตัญญูของนาง จึงประสานมือกล่าวว่า “ทูตแซ่เมิ่ง พวกเราจี้ถึงก็หยุดมือ มิต้องต่อสู้พิสูจน์เป็นตาย”

เมิ่งเฟยเอี้ยนผงกศีรษะ สลับเท้าปราด สองมือประกอบเป็นรูปกล้วยไม้ หากว่าเป็นหญิงสาวงามทำท่านี้ ย่อมยวนยั่วใจ แต่เมิ่งเฟยเอี้ยนร่างอ้วนฉุ พอบิดไขว้นิ้วทั้งสิบ ก็คล้ายหมี่ทอดสามเกลียวที่เพิ่งขึ้นจากกระทะ เวี่ยจือหยางชมดูจนแทบหัวร่อออกมา

เมิ่งเฟยเอี้ยนร้องว่า “หัวร่ออันใด?” พลางกรีดวาดมือจู่โจม เวี่ยจือหยางถลันหลบเลี่ยง จี้นิ้วใส่ลำคอนาง เมิ่งเฟยเอี้ยนใช้มือขวาปิดป้อง กรีดนิ้วชี้นิ้วหัวแม่มือข้างซ้ายคีบใส่ขลุ่ยหยก

เวี่ยจือหยางต้องรั้งขลุ่ยกลับ ปลายนิ้วของเมิ่งเฟยเอี้ยนพอกรีดผ่านเลาขลุ่ย เวี่ยจือหยางรู้สึกง่ามมือร้อนวูบ ขลุ่ยหยกแทบหลุดจากมือ ต้องร้องชมเชยว่า “นี่เป็นวิชาหยั่งบุปผาหรือ ไม่ทราบหยั่งบุปผาใด?”

เมิ่งเฟยเอี้ยนตอบ “เป็นเด็ดเบญจมาศ” พลางเคลื่อนไหวสองมือรุกไล่ เวี่ยจือหยางถอยปราดไป ขลุ่ยหยกกลับกลายเป็นประกายสีเขียวลำหนึ่ง จี้ใส่ชีพจรข้อมือของนาง

กระบวนท่านี้ใช้อย่างแยบคาย เมิ่งเฟยเอี้ยนคล้ายกับยื่นส่งมือมาถึงใต้ขลุ่ย นางใจหายวาบ รีบหดมือกลับ มิคาดเวี่ยจือหยางใช้ขั้นตอนฟังเสียงลม ตามด้วยทำลายจังหวะ ล่วงรู้จังหวะจะโคนของนาง ดังนั้นใช้วิชารบกวนเชิงยุทธ์ ขลุ่ยหยกจ่อใส่ตำแหน่งหัวใจของนาง

เมิ่งเฟยเอี้ยนยื่นสองมือตะปบใส่ขลุ่ยหยก แต่จังหวะจะโคนพอถูกสะกดควบคุม ทุกท่วงท่าล้วนตะปบใส่อากาศธาตุ สร้างความว้าวุ่นใจขึ้นมา ฉู่คงซันพลันกล่าวว่า “หน้าโง่ รู้จักแต่ท่าเด็ดเบญจมาศหรือ?”

เมิ่งเฟยเอี้ยนค่อยได้คิด วิชาฝีมือแปรเปลี่ยนกลับกลาย เปลี่ยนเป็นท่าใยฝ้ายปลิวหมุนคว้างราวลมพายุ กระบวนท่าที่เวี่ยจือหยางตระเตรียมไว้ไม่อาจใช้ออก ได้แต่รั้งขลุ่ยกลับ คำนวณจังหวะจะโคนใหม่

พลันได้ยินฉู่คงซันส่งเสียงกระแอม กล่าวว่า “ท่าหักกิ่งเหมย” เมิ่งเฟยเอี้ยนก็เปลี่ยนกระบวนท่า ลงมืออย่างยอกย้อน ไม่เพียงคว้าใส่ขลุ่ยหยก ทั้งยังบิดไขว้กระดูกข้อต่อของสองมือเวี่ยจือหยาง

เมื่อเป็นเช่นนี้จังหวะจะโคนเปลี่ยนแปลงอีก เวี่ยจือหยางไม่สามารถปรับตัว กลับมือไม้ปั่นป่วนขึ้นมา เมิ่งเฟยเอี้ยนฉวยโอกาสใช้ท่าคัดดอกบัวพลิกหมุนข้อมือ เงาฝ่ามือเกิดความเปลี่ยนแปลง คล้ายปรากฏดอกบัวนับไม่ถ้วนผุดโผล่พ้นน้ำ เวี่ยจือหยางไม่ทันระวัง แขนซ้ายต้องถูกคว้าจับไว้

เมิ่งเฟยเอี้ยนบังเกิดความยินดี แผ่พุ่งพลังใส่นิ้วทั้งห้า คว้าใส่จุดชวีฉือที่ข้อศอกของมัน มิคาดเวี่ยจือหยางฝึกพลังย้อนทวน ตำแหน่งจุดคลาดเคลื่อนจากเดิม พอขยับดิ้นรนก็ดิ้นหลุดจากเงื้อมมือนาง

เวี่ยจือหยางถอยกายไปสองก้าว พอก้มศีรษะลงมองดู พบว่าบนข้อแขนเพิ่มรอยนิ้วห้ารอย ยามนั้นเมิ่งเฟยเอี้ยนใช้ท่วงท่ารั้งดอกเห็ง ลงมือ

อย่างแผ่วพลิ้วพิสดาร คุกคามเวี่ยจือหยางถอยร่นไป

วิชามือหยั่งบุปผามีทั้งสิ้นสิบสองแนวทาง ใช้เด็ดดอกไม้สิบสองชนิด เนื่องจากชนิดของดอกไม้ผิดแผก ฝีมือที่ใช้จึงแตกต่าง ฉู่คงซันมีสายตาแหลมคม ดูออกว่าเคล็ดลับของการช่วงชิงชัยชนะของเวี่ยจือหยางอยู่ที่จังหวะจะโคน จึงร้องบอกให้เมิ่งเฟยเอี้ยนปรับเปลี่ยนท่วงท่า ท่วงท่าพอแปรเปลี่ยน จังหวะจะโคนก็เปลี่ยนตาม เวี่ยจือหยางอับจนปัญญา ได้แต่ปรับเปลี่ยนตาม

เคล็ดวิชาของคัมภีร์เทพคีตนิรมิตเน้นที่ตัวตนเป็นหลัก ตัวเองไม่เคลื่อนไหว จึงจะคำนวณจังหวะจะโคนของคู่ต่อสู้ออก เมิ่งเฟยเอี้ยนพอเปลี่ยนแปลงท่วงท่า เวี่ยจือหยางก็ปรับเปลี่ยนตาม กลายเป็นเสียขบวนรวนเรเอง ไม่อาจใช้ห้าขั้นตอนหยุดยั้งยุทธ์ได้

อึดใจเดียวเมิ่งเฟยเอี้ยนใช้ออกเจ็ดท่วงท่า ฝีมือบ้างหนักบ้างเบา บ้างแยบคายบ้างทื่อด้าน พอใช้ถึงท่วงท่าปลิดกระจับ เวี่ยจือหยางก็ซวนเซเสียหลัก เผยช่องว่างจุดอ่อนขึ้น เมิ่งเฟยเอี้ยนฉวยโอกาสใช้นิ้วมือที่หยาบใหญ่สามนิ้วคว้าใส่ข้อมือซ้ายของมัน

เวี่ยจือหยางรับความเจ็บปวดมาแล้ว จึงรีบหดมือกลับ มิคาดเมิ่งเฟยเอี้ยนใช้กลยุทธ์หลอกล่อซ้ายจู่โจมขวา เปลี่ยนเป็นใช้มือคว้าขลุ่ยหยก เวี่ยจือหยางกลัวขลุ่ยคู่มือหักชำรุด ยามรีบร้อนใช้ฝ่ามือมัตสยะ เกร็งกำลังภายในฟาดใส่หน้าอกเมิ่งเฟยเอี้ยน

มันพอโคจรพลัง เลือดลมก็พลุ่งพล่านปั่นป่วน พลังฝ่ามือพอแผ่พุ่งออกก็หดกลับเข้าสู่ร่าง เวี่ยจือหยางส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ร่างปลิวลิ่วไปด้านหลัง พอตกถึงพื้นก็กระอักโลหิตคำหนึ่ง สิ้นสติสมประดี

ได้ยินเสียงอุทานด้วยความตื่นตระหนก คนผู้หนึ่งโถมออกจากกลุ่มคน มาถึงเบื้องหน้าเวี่ยจือหยาง ทั้งหมดเพ่งตามอง ผู้มาแต่งกายเช่นสตรีชนบท แต่รูปโฉมงดงามดุจพุดตานพ้นน้ำก็มิปาน

เหลียนหัง หลันเกิงพอเห็นหญิงสาวชัดตา พากันร้องเรียก “คุณหนู” สุ่ยเหลียนอิ่งไม่แยแสสนใจพวกนาง ประคองเวี่ยจือหยางขึ้นมา จับชีพจรของมัน หญิงรับใช้ทั้งสองเห็นเช่นนั้น จึงถืออาวุธขวางอยู่เบื้องหน้าหนุ่มสาวทั้งสอง

เมิ่งเฟยเอี้ยนไม่ทราบว่าเวี่ยจือหยางอยู่ดีๆ ไฉนรับบาดเจ็บ นางมองดูขลุ่ยหยกในมือรู้สึกหนักแน่น แสดงว่าเป็นของวิเศษชนิดหนึ่ง ขณะจะซุกเก็บไว้ พลันรู้สึกมีพลังขุมหนึ่งจู่โจมมาถึง ขลุ่ยหยกหลุดลอยจากมือไป

เมิ่งเฟยเอี้ยนใจหายวาบ ใต้แสงจันทร์สาดส่อง เห็นบนขลุ่ยม้วนพันด้วยสายใยเส้นหนึ่ง หัวใจต้องตกวูบลง สายตายามกวาดมอง พบว่าฝูงชนแหวกแยกออก ปรากฏผู้คนหลายคนพลิ้วกายออกมา คนนำหน้ายกมือขวาขึ้น ขลุ่ยหยกตกอยู่ในมือมันเอง

ซูเฉิงกวงชมดูจนหน้าแปรเปลี่ยนไป ร้องโพล่งว่า “ศิษย์พี่ว่าน...” พลางกวาดตาไปยังสตรีที่ด้านหลังว่านเสิ่ง ต้องทอดถอนใจกล่าวว่า “ศิษย์พี่ชิว พวกท่านล้วนมาแล้ว?”

ที่แท้ผู้นำแปดหมวดหมู่มากันพร้อมหน้า ในมือสือชวนยังหนีบร่างชายชราผู้หนึ่ง คนของพรรคค้าเกลือพอเห็นชายชรานั้น พากันร้องโพล่งว่า “ผู้อาวุโสเฉียน...” ชายชรานั้นเป็นหนึ่งในสามผู้อาวุโสพรรคค้าเกลือ นามเฉียนซือเอง

ฉู่คงซันมองดูผู้มา ร้องถามว่า “เหลียงซือฉินเล่า มันไม่ได้มาหรือ?”

ว่านเสิ่งไม่ทันตอบคำ มู่หานปิงก็กล่าวว่า “เรื่องเล็กน้อยเพียงนี้ ไยต้องรบกวนให้เฉิงจู่รุดมา?”

ฉู่คงซันหน้าเคร่งเครียดลง ถามว่า “ท่านเป็นใคร?” มู่หานปิงตอบว่า “ผู้น้อยมู่หานปิง ดูแลหมวดหมู่น้ำ”

ฉู่คงซันผงกศีรษะ ยกมือดึงกระบี่ไม้เหล็กสีดำออกมาเล่มหนึ่ง กล่าว

ว่า “พวกท่านทั้งเจ็ดบุกเข้ามาพร้อมกันเถอะ”

ว่านเสิ่งกล่าวว่า “ฉู่คงซัน ท่านกับเฉิงจู่แม้ไม่มีการคบหา แต่ก็ไม่มีความแค้นต่อกัน ไยต้องเป็นศัตรูกับนครตะวันตก?”

ฉู่คงซันกล่าวว่า “คนมีทั้งพึงกระทำ และไม่พึงกระทำ ครั้งกระโน้นเราถูกพิษใกล้ตาย หากมิใช่ศิษย์เราช่วยเหลือ คงจบชีวิตไปแต่แรก เรารับปากนางว่าหากมีข้อขอร้อง จะตอบสนองนาง ยี่สิบปีมานี้นางไม่เคยร้องขอต่อเรา วันนี้นางเมื่อขอร้องเรา เราย่อมต้องรักษาคำพูด เรามิใช่ไม่ล่วงรู้ความร้ายกาจของสำนักท่าน อย่างมากก็คืนชีวิตให้กับนาง”

เมิ่งเฟยเอี้ยนตื้นตันใจยิ่ง คุกเข่าโครมลงหลั่งน้ำตากล่าวว่า “ศิษย์อกตัญญู เป็นเหตุให้ท่านผู้เฒ่าตกอยู่ในอันตราย”

ฉู่คงซันแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า “กล่าววาจาไร้สาระทำอะไรเฮอะ เรามีศิษย์มากหลาย แต่เอ่ยถึงความสำเร็จของพลังฝีมือ ไม่มีผู้ใดเทียบเปรียบกับเจ้าได้ หลังจากที่เราตายแล้ว อนุญาตให้เจ้าก่อตั้งสำนักสืบทอดวิชาบู๊ของสำนักเราต่อไป”

เมิ่งเฟยเอี้ยนงงงันวูบ บังเกิดความลำบากใจกว่าเดิม ฉู่คงซันผู้นี้มีนิสัยวัดคำนวณผู้คนจากรูปโฉม ดังนั้นยินยอมตาย ไม่ต้องการรั้งนางอยู่ในสำนักฟ้าหอม

ว่านเสิ่งขบคิดแล้วกล่าว “ฉู่คงซัน ก่อนที่พวกเราจะพิสูจน์ผลแพ้ชนะ เราคิดสะสางเรื่องประการหนึ่งก่อน”

ฉู่คงซันเป็นเจ้าสำนักหนึ่ง ไม่สะดวกกับการรบเร้าพัวพัน พอฟังจึงกล่าว “เชิญตามสะดวก”

ว่านเสิ่งกวาดตามองรอบข้างแล้วกล่าว “ตอนนี้พรรคค้าเกลือผู้ใดสามารถตัดสินใจ?”

เหล่าผู้นำพรรคค้าเกลือหันไปมองหน้ากัน สองผู้อาวุโสพบกับความพ่ายแพ้ ทอนความโอหังลง ทูตค้าเกลือทั้งสี่ก็ไม่สามารถตัดสินใจ ขณะ

รีรอลังเล ฉุนอวี่อิงพลันกล่าวว่า "ทูตแซ่เมิ่งโค่นศัตรูเข้มแข็ง ประกอบความดีความชอบใหญ่หลวง มีสิทธิ์ตัดสินใจแทนพวกเรา"

ที่หลงเหลือเห็นว่ามีเหตุผล พากันผงกศีรษะรับ ว่านเสิ่งจึงกล่าวกับเมิ่งเฟยเอี้ยนว่า "ศิษย์น้องซูตกอยู่ในมือพวกท่าน ส่วนผู้อาวุโสตกอยู่ในมือพวกเรา ทั้งหมดยอมถอยหนึ่งก้าว แลกเปลี่ยนตัวกันเป็นอย่างไร?"

เมิ่งเฟยเอี้ยนไม่ทันตอบคำ หวังจื่อคุนร้องเสียงเกรี้ยวกราดว่า "ซูเฉิงกวงทำร้ายฉีปางจู่ถึงแก่ชีวิต หากปล่อยให้มันอยู่ลอยนวล วิญญาณบนสรวงสวรรค์ของฉีปางจู่ต้องตายตาไม่หลับ"

ว่านเสิ่งกล่าวถามว่า "พวกท่านไม่สนใจความเป็นความตายของผู้อาวุโสเฉียนแล้ว?"

หวังจื่อคุนกวาดมองผู้อาวุโสเฉียนแวบหนึ่งแล้วกล่าว "ผู้อาวุโสเฉียนเคยได้รับบุญคุณจากฉีปางจู่ หากต้องตายเพราะท่านผู้เฒ่าก็สมควรอยู่"

ผู้อาวุโสเฉียนเดือดดาลเป็นการใหญ่ ถลึงมองหวังจื่อคุนอย่างโกรธแค้น ว่านเสิ่งก็เพ่งตาถามเมิ่งเฟยเอี้ยนว่า "ทูตแซ่เมิ่งตัดสินใจอย่างไร?"

เมิ่งเฟยเอี้ยนขบคิดแล้วกล่าว "ตกลงแลกเปลี่ยนตัวกัน"

หวังจื่อคุนบันดาลโทสะร้องว่า "เมิ่งเฟยเอี้ยน ท่านบอกว่าฉีปางจู่มีบุญคุณต่อท่าน ตอนนี้ไฉนปล่อยปละละเว้นศัตรู?"

เมิ่งเฟยเอี้ยนสั่นศีรษะกล่าวว่า "เราปล่อยตัวซูเฉิงกวง มิใช่ลืมเลือนความแค้น เพียงแต่นำคนแลกเปลี่ยนกับผู้อาวุโสเฉียน แล้วค่อยพิสูจน์ความเหลื่อมล้ำต่ำสูงกับแปดหมวดหมู่นครตะวันตก"

สมุนพรรคค้าเกลือพอฟัง ล้วนเลือดลมพลุ่งพล่าน ร้องว่า "ใช่แล้ว แลกเปลี่ยนคนก่อน แล้วค่อยล้างแค้น...อย่าได้ปล่อยให้พวกมันมีชีวิตรอดจากที่นี้..."

ผู้อาวุโสเฉียนมองดูเมิ่งเฟยเอี้ยน บังเกิดความสะทกสะท้อน ที่ผ่านมามันนึกดูแคลนสตรีอัปลักษณ์นี้ คิดไม่ถึงยามคับขันจวนเจียน นางกลับ

ยื่นมือช่วยเหลือ

เมิ่งเฟยเอี้ยนสอบถามหวังจื่อคุนว่า “ท่านทูตหวังคิดเห็นอย่างไร?” หวังจื่อคุนกล่าวเสียงเย็นชาว่า “ทั้งหมดเห็นตรงกัน เราไม่มีคำพูดจะกล่าว”

สือชวนพอฟัง จึงตบคลายจุดของเฉียนซือ ฉุนอวี่อิงก็ใช้ง้าวสั้นตัดเส้นเชือกบนร่างซูเฉิงกวง ซูเฉิงกวงยืดเส้นยืดสาย พลางร้องถามว่า “ศิษย์พี่ว่าน หาสตรีบนเหลาปลิดดาวพบหรือไม่?”

ว่านเสิ่งสั่นศีรษะกล่าวว่า “สตรีนั้นไม่ทราบใช้เวทมนตร์คาถาใด คล้ายสาบสูญกับอากาศธาตุ” ซูเฉิงกวงขมวดคิ้ว หันไปทางฉุนอวี่อิง ฉุนอวี่อิงก็กล่าวว่า “ท่านทูตหัวก็ไม่มีข่าวคราวใด”

ซูเฉิงกวงบังเกิดความผิดหวัง กระโดดลงจากเรือรถ มาถึงเบื้องหน้าเวี่ยจือหยาง ถามว่า “มันเป็นอย่างไรแล้ว?” สุ่ยเหลียนอิ่งผุดลุกขึ้นกล่าวกับชิวเทาว่า “ซือฟู่ โปรดตรวจดูอาการบาดเจ็บของมัน”

ชิวเทาเดินเข้ามา จับชีพจรของเวี่ยจือหยางดู พลันหน้าแปรเปลี่ยนไป ร้องโพล่งว่า “นี่เป็นอาการของสุดหยางผลาญเส้นลมปราณ มันไฉนยังมีชีวิตอยู่?”

สุ่ยเหลียนอิ่งหน้าซีดเผือด รีบกล่าวว่า “มีวิธีรักษาหรือไม่?” ชิวเทาขบริมฝีปากกล่าวว่า “ผู้ที่สามารถรักษาอาการบาดเจ็บของมัน ทั่วทั้งแผ่นดินมีเพียงคนเดียว”

สุ่ยเหลียนอิ่งถามว่า “ผู้ใด?” ชิวเทาโบกมือต่อนาง พลันผุดลุกขึ้นกล่าวว่า “เหลียนหัง หลันเกิง คุ้มครองเหลียนอิ่งไว้ อย่าได้อยู่ห่างจากเรา”

หญิงรับใช้ทั้งสองรับคำ พลางกวาดตามอง เห็นสมุนพรรคค้าเกลือชักอาวุธ สืบเท้าเข้ามาอย่างช้าๆ แสดงว่าคิดใช้พวกมากเข้ากลุ้มรุม สุ่ยเหลียนอิ่งมองดูเวี่ยจือหยาง ถามว่า “ซือฟู่ มันเล่า?”

ชิวเทากวาดมองนางแวบหนึ่ง ดวงตาทอแววเคลือบแคลงสงสัย จากนั้นกล่าวว่า “นำมันร่วมทางด้วย”

พลันได้ยินฉู่คงซันร้องบอกว่า “เฟยเอี้ยน สั่งคนของเจ้าถอยไป เราจะชั่งน้ำหนักของคนนครตะวันตกดูก่อน”

เมิ่งเฟยเอี้ยนลังเลเล็กน้อย จึงยื่นมือขวางกันสมุนพรรคค้าเกลือไว้ ฉู่คงซันก็มองดูผู้นำแปดหมวดหมู่ กล่าวว่า “พวกท่านจะบุกเข้ามาโดยพร้อมเพรียง หรือใช้วิธีเปลี่ยนหน้าชน?”

สือชวนร้องเพ้ยคำหนึ่งกล่าวว่า “ท่านก็คู่ควรให้พวกเราลงมือโดยพร้อมเพรียง?”

ขณะจะสะอึกเข้าไป ว่านเสิ่งขวางกันมันไว้ กล่าวว่า “เฉิงจู่ไม่อยู่ ล้วนฟังคำสั่งเรา” จากนั้นกล่าวกับฉู่คงซันว่า “ว่านเสิ่งแห่งหมวดหมู่ฟ้า ขอรับทราบเทพกระบี่ของสำนักฟ้าหอม”

ฉู่คงซันรับทราบฝีมือช่วงชิงขลุ่ยหยกของมัน จึงถามว่า “อาวุธของท่านคือใยไหมฟ้า?”

ว่านเสิ่งกล่าวถ่อมตนว่า “เป็นที่หัวร่อเยาะแล้ว” ฉู่คงซันยกซูกระบี่ไม้เหล็กดำขึ้น งอนิ้วดีดใส่ตัวกระบี่ บังเกิดเสียงดังกระหึ่ม ปากกล่าวว่า “กระบี่ไม้เหล็กเล่มนี้ **จู่ฟู่** *(ท่านปู่)* เราเคยวิจารณ์กระบี่กับปรมาจารย์สำนักท่าน ผ่านไปร้อยกว่าปี เพลงกระบี่ฟ้าหอมขอรับทราบยอดวิชาของซีคุนหลุนอีกครั้ง”

ว่านเสิ่งผงกศีรษะรับ ส่งขลุ่ยเขียวศูนยตาแก่ชิวเทา กล่าวว่า “คืนให้แก่เด็กน้อยนั้น มันมีบุญคุณต่อนครตะวันตกเรา อย่าให้มันได้รับอันตรายใด” ชิวเทารับขลุ่ยหยกไป กล่าวเบาๆ ว่า “คู่ต่อสู้มีฝีมือร้ายกาจ ศิษย์พี่ว่านต้องระวังให้มากไว้”

ว่านเสิ่งเดินช้าๆ ออกไป ประสานมือต่อฉู่คงซัน กล่าวคำ “ขอล่วงเกิน” พลางโบกแขนเสื้อทั้งสอง บังคับเงาสีขาวสองสายพุ่งวนออกจากในแขนเสื้อ ฉู่คงซันสะกิดเท้าพุ่งถอยไป บิดกายกลางอากาศ สะบัดกระบี่ออก เสียงเชียะเชียะเมื่อเส้นใยสองเส้นถูกกระบี่ไม้เหล็กฟันขาดสะบั้น

ว่านเสิ่งแยกนิ้วทั้งห้าออก เส้นสายที่เหลือพลันลดเลี้ยวอ้อมผ่านกระบี่ แทงทะลุแขนเสื้อฉู่คงซัน ฉู่คงซันฟันกระบี่กลับหลังฟันเส้นใยขาดไปอีกครา

กระบี่ไม้เหล็กดูเหมือนทื่อด้าน แต่พอแผ่พุ่งพลังไม้เหล็กเข้าไป ก็สามารถตัดหยก ฟันเส้นผมขาด ใยไหมฟ้าของว่านเสิ่งก็บรรจุพลังเข้าไป แต่ลมปราณฟ้าหมุนรอบพอเผชิญกับพลังไม้เหล็ก ก็คล้ายน้ำแข็งเผชิญอัคคี ถูกละลายหายสิ้น

ทั้งสองพอประมือกัน ปรากฏว่าว่านเสิ่งตกเป็นรอง ดังนั้นฉู่คงซันก็ร้องดังยาวนาน โบกแขนเสื้อข้างซ้าย มือขวาควงกระบี่ไม้เหล็ก กอปรเป็นหนึ่งอ่อนหนึ่งแข็งจู่โจมใส่

ว่านเสิ่งมีสีหน้าเคร่งขรึม สองมือตวัดขึ้นลง ใช้ออกด้วยฝีมือเลิศพิสดาร ลมฝ่ามือพอพุ่งผ่าน กลับบังคับพลังแขนเสื้อแยกออกเป็นช่องปล่อยให้สายใยชำแรกเข้ามา

ทั้งสองยิ่งมายิ่งเข้าใกล้ ฝีมือยิ่งมายิ่งรวดเร็ว กลับกลายเป็นเงาหนึ่งเขียวหนึ่งขาว บัดเดี๋ยวเงาสีเขียวกลืนหายไปในประกายกระบี่ บัดเดี๋ยวเงาสีขาวหลอมกลืนกับกลุ่มหมอกที่คล้ายถักทอจากเส้นใย ทั้งสองบางครั้งรวมตัวบางคราแยกจาก ยากจำแนกออกว่าใครเป็นใคร

ฉู่คงซันถือดีว่ามีเพลงกระบี่ไร้ผู้ต่อต้าน คิดไม่ถึงต่อสู้เป็นเวลานานยังไม่เกิดผล ต้องครุ่นคิด *'เมื่อครู่เรากล่าวอวดโอ่ หากกระทั่งผู้นำหมวดหมู่ฟ้ายังเอาชนะไม่ได้ ไหนเลยอาศัยกำลังเพียงลำพัง ข่มแปดหมวดหมู่นครตะวันตกลงได้?'*

นึกถึงตอนนี้เร่งระดับความเร็ว ใช้ออกด้วยท่าไม้ตายของสำนัก นามกระบี่บุปผาหญิงงามออกไป สภาวะกระบี่สละสลวยงดงาม บัดเดี๋ยวคล้ายพันบุปผาบานสะพรั่ง บัดเดี๋ยวคล้ายดอกเห็งกลางฝนพรำ ท่าร่างก็แปรเปลี่ยนกลับกลายไม่สิ้นสุด

ว่านเสิ่งใช้ออกด้วยวิชาหัตถ์ดาวดาดาษของซีคุนหลุนเหลียงเซียว ความแยบคายหาเป็นรองกระบี่บุปผาหญิงงามไม่ เพียงแต่ว่านเสิ่งออกบวชกลางคัน พลังการฝึกปรือไม่เท่ากับปรมาจารย์ ดีที่เส้นใยพันพัว แทรกซอนไปทุกแห่งหน ช่วยชดเชยส่วนที่ขาดพร่องไป

ทั้งสองต่อสู้กันร้อยกว่ากระบวนท่า ฉู่คงซันมีกำลังภายในลึกล้ำหนุนเสริมสภาวะกระบี่ไม่ขาดสาย ส่วนว่านเสิ่งพลังลมปราณอ่อนด้อยกว่า ฝีมือไม่รวดเร็วเท่าตอนแรกอีก

ฉู่คงซันเห็นเช่นนั้น กระบี่ไม้เหล็กกลับกลายเป็นประกายสีดำกลุ่มหนึ่ง บดบังเดือนดารา กลุ่มประกายสีขาวที่เกิดจากใยไหมฟ้าถูกกดต่ำลง กลายเป็นการต่อสู้ระยะประชิด เส้นใยไม่อาจเปล่งอานุภาพออกได้ ล้วนพึ่งพาวิชาหัตถ์ดาวดาดาษต้านทานไว้

เหล่าผู้นำหมวดหมู่ต่างๆ ชมดูจนอกสั่นขวัญแขวน ปู้หลิวกลอกตาตลบหนึ่ง พลันสืบเท้าออกไปหนึ่งก้าว จนเข้าใกล้วงต่อสู้

ฉู่คงซันพลันรู้สึกตัว หางตาเหลือบแลเห็นปู้หลิว ต้องใจสั่นสะท้าน ปู้หลิวยังไม่บรรลุถึงก็แผ่พุ่งพลังออกก่อน ฉู่คงซันเข้าใจว่าถูกลอบทำร้าย จึงผละจากว่านเสิ่ง ใช้กระบี่ไม้เหล็กแทงใส่ปู้หลิว

เจตนาของมันความจริงคิดขู่ขวัญผู้นำหมวดหมู่หนองบึงผู้นี้ล่าถอย ค่อยหันกลับไปจัดการกับว่านเสิ่ง มิคาดปู้หลิวมิเพียงไม่หลบหลีก กลับเสนอตัวเข้ามา เสียงทึบเมื่อกระบี่ของฉู่คงซันแทงถูกท้องน้อยของมัน กระบี่ไม้เหล็กคล้ายจมลึกไปในทรายดูด ไม่อาจใช้กำลังได้

ฉู่คงซันทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล พลันตวาดก้อง ขยับข้อมือแผ่พุ่งพลังดุจมังกรร้าย จู่โจมใส่ร่างปู้หลิว มันวุ่นวายกับการถอนกระบี่ กลับลืมเลือนศัตรูเบื้องหน้าไป ว่านเสิ่งฉวยโอกาสสะอึกเข้าไป บังคับสายใยดุจพิรุณโปรย ครอบคลุมใส่ศีรษะฉู่คงซัน

ฉู่คงซันไม่มีหนทางอื่น ได้แต่ละทิ้งกระบี่ล่าถอย เห็นประกายสีเงิน

เต็มท้องฟ้า ทุกที่ทางมีแต่ใยไหม ฉู่คงซันไม่สามารถหลบหลีก ได้แต่ผนึกพลังไม้เหล็ก ต้านทานเส้นใยที่หนุนเนื่องมาถึง

แต่แล้วประกายสีเงินหายวับ ฟ้าดินคืนสู่ความกระจ่างแจ่มใส ฉู่คงซันถอยกายไปหลายก้าว พอเพ่งตามอง เห็นว่านเสิ่งยืนมือไพล่หลัง คล้ายไม่มีเรื่องราวใด ส่วนปู้หลิวกระเด็นกระดอนไปวาเศษ มือถือกระบี่ไม้เหล็กมุมปากปรากฏโลหิตไหลซึม มันเสี่ยงอันตรายแย่งชิงกระบี่ไม้เหล็กมา แต่ไม่สามารถสลายพลังที่แฝงมากับกระบี่ รับบาดเจ็บบอบช้ำไม่เบา

ฉู่คงซันสองมือว่างเปล่า ใบหน้าแปรเปลี่ยนเป็นเขียวคล้ำ มันเป็นจอมกระบี่แห่งยุค กลับถูกผู้คนแย่งชิงกระบี่ที่ตกทอดมาจากบรรพบุรุษไป ถือเป็นความอับอายอัปยศอย่างใหญ่หลวง แต่ว่านเสิ่งได้ชัยอย่างไม่สมเกียรติ ฉู่คงซันแม้สู้กันตัวต่อตัว แท้จริงแล้วเป็นหนึ่งต่อสู้สอง อย่างไรก็ตาม การต่อสู้ครั้งนี้ทอนความยโสโอหังของฉู่คงซันลง ไม่กล้าดูแคลนแปดหมวดหมู่นครตะวันตกอีก

เมิ่งเฟยเอี้ยนเห็นผิดท่า ร้องสั่งว่า “ก่อตั้งค่ายกลเกลือทิพย์” สมุนพรรคค้าเกลือเคลื่อนไหวตาม กระจายกำลังออก แบ่งเป็นชั้นในและนอก ชั้นในยังแบ่งเป็นสามขบวน ตามหลักไตรภูมิ เฉียนซือคุมขบวนฟ้า เกาฉีควบคุมขบวนดิน ผู้อาวุโสซุนดูแลขบวนมนุษย์ ส่วนชั้นนอกแบ่งเป็นห้ากลุ่ม หวังจื่อคุนควบคุมค่ายกลดินตรงกลาง เมิ่งเฟยเอี้ยนควบคุมค่ายกลไฟทิศใต้ ฉุนอวี่อิงควบคุมค่ายกลน้ำทิศเหนือ ตู้โย่วหยางควบคุมค่ายกลไม้ตะวันออก แต่ห้าธาตุขาดทอง ค่ายกลทองทางตะวันตกหามีผู้ควบคุมดูแลไม่

เมิ่งเฟยเอี้ยนเห็นเช่นนั้นจึงร้องบอกว่า “ซือฟู่ ท่านทูตหัวไม่อยู่ ขอให้ท่านควบคุมดูแลค่ายกลทองทางตะวันตก”

ฉู่คงซันบังเกิดความลังเล ครุ่นคิดว่ากระบี่ไม้เหล็กตกอยู่ในมือปู้หลิว อาศัยตนเองลำพังคนเดียว คงไม่อาจแย่งชิงกลับมา จึงค่อยๆ ล่าถอยไป

ในกลุ่มคน

ว่านเสิ่งกวาดตามอง เห็นเงาคนพลุกพล่าน บังเกิดความคิดฆ่าฟันเปี่ยมล้น จึงกล่าวเสียงหนักๆ ว่า "การศึกในวันนี้เกี่ยวพันถึงความเป็นความตาย แต่เฉิงจู่เคยสั่งไว้ ห้ามมิให้ก่อการฆ่าฟัน เมื่อถึงเวลาเพียงป้องกันตัว หากไม่ถึงคราจำเป็นอย่าได้ฆ่าคน"

ทั้งหมดผงกศีรษะรับ ว่านเสิ่งกล่าวอีกว่า "หลันเกิง เหลียนหัง พวกเจ้าเฝ้าดูแลเหลียนอิ่งกับชายหนุ่มนี้ ร่วมรุกถอยพร้อมกับเรา อย่าให้เกิดข้อผิดพลาด"

หญิงรับใช้ทั้งสองรับคำ ซูเฉิงกวงพลันทอดถอนใจกล่าวว่า "ศิษย์พี่ว่าน เรื่องนี้สืบเนื่องจากเรา กระทบถึงพวกท่าน ช่างละอายใจนัก"

ว่านเสิ่งกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "แปดหมวดหมู่ร่วมเป็นร่วมตาย ครั้งกระโน้นฟ้าเวิ้งเป็นหมื่นลี้ ม้าเหล็กจำนวนนับพัน พวกเราทั้งแปดยังไม่ครั่นคร้าม อาศัยพรรคค้าเกลือนับเป็นอย่างไรได้?"

คำพูดนี้แฝงกำลังภายในอันลึกล้ำ สะท้อนสะท้านอยู่บนเกาะ ซูเฉิงกวงหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลาย พลันประสานมือกล่าวว่า "ศิษย์พี่กล่าวถูกต้อง เฉิงกวงน้อมรับคำสั่งสอน"

ว่านเสิ่งยิ้มเล็กน้อย พลันเลิกคิ้วขึ้นร้องบอกว่า "แปดที่สุดหมุนรอบซ้ายกุมขวาสอดรับ" ผู้นำแปดหมวดหมู่เคลื่อนไหวตาม แยกย้ายยืนหยัดตามตำแหน่ง**โป๊ยข่วย** *(แปดทิศ)* มือซ้ายหันหาด้านใน มือขวาหันออกนอก แยกเท้าทั้งสองออก ก่อตั้งเป็นค่ายกลทรงกลมค่ายหนึ่ง

แว่วเสียงฝีเท้าดังสับสน พรรคค้าเกลือก็เคลื่อนไหวค่ายกล โดยที่ไตรภูมิเป็นโครง ห้าธาตุเป็นรายละเอียด ประกายอาวุธแวววับจับตา วงล้อมกระชับเข้ามาทุกขณะ ซุนเจิ้งฟางพลันร้องสั่งว่า "เกลือใต้ขาวกว่าหิมะ" พร้อมกับเสียงดัง สมุนร้อยกว่าคนถือดาบกระบี่ฮือออกจากค่ายกล ประกายดาบเหนือหิมะ พลังกระบี่แผ่ไพศาล เสียงดาบกระบี่แหวกฝ่า

อากาศประหนึ่งลมเหนือกระพือพัด

ว่านเสิ่งร้องบอกว่า “ลมอสนีเกื้อหนุนเบาบาง” ผู้นำแปดหมวดหมู่พากันยื่นมือซ้ายนำ แผ่พุ่งพลังออกไป พลังลมปราณแปดสายประสานเสริม หยินหยางเกื้อหนุนกัน รวมกำลังเป็นกลุ่มก้อนบังเกิดเป็นเสียงดังปานลมอสนี

คนทั้งแปดยืนแน่วนิ่ง ต่อจากนั้นผลักมือขวาออกไป พริบตานั้นลมพายุก่อหวอด ดินทรายปลิวคละคลุ้ง ลมทรายวนเวียนอยู่รอบกายทั้งแปดประหนึ่งมังกรทะยานฟ้า ปรากฏแสงไฟประกายสีขาวแปลบปลาบ คล้ายสายวิชชุแลบลั่น

สมุนพรรคค้าเกลือไม่ทันหยุดยั้งร่าง ต่างโถมเข้าไป รู้สึกมีลมทรายปะทะหน้า จนลืมตาไม่ขึ้น ต้องร้องเสียงพิกล ทิ่มแทงฟาดฟันอาวุธวุ่นวายล้วนไม่จู่โจมถูกคู่ต่อสู้ กลับบังเกิดอาการชาแล่นมาตามดาบกระบี่ จนกระดูกเส้นเอ็นอ่อนระทวย ทั้งคนและดาบล้มกลิ้งไปตามพื้นดิน

เกาฉีเห็นผิดท่า ขู่คำรามว่า “น้ำค้างแข็งเดือนหก” เหล่าสมุนค่อยรู้สึกตัว พากันแปรขบวน ผู้คนหลายร้อยคนหนุนเนื่องออกไป ยิงธนูซัดอาวุธลับใส่กลุ่มพลังนั้น

ว่านเสิ่งร้องบอกว่า “ภูเขาหนองบึงถ่ายเทถึงกัน” ลูกธนูอาวุธลับพอจู่โจมใส่กลุ่มพลัง บังเกิดเป็นเสียงดังติงตัง คล้ายยิงถูกโขดหิน เหล่าสมุนพรรคค้าเกลือต้องหยุดมือไว้

เห็นกลุ่มพลังกระจายหาย เผยเห็นเงาร่างทั้งแปด ทั้งหมดเพ่งตามอง พบว่าเบื้องหน้าคนทั้งแปดทิ้งไว้ด้วยลูกธนูอาวุธลับ มิเพียงไม่ระคายผิวผู้คน กระทั่งเสื้อผ้ายังไม่ถูกกรีดขาด

ในขบวนค่ายกลพรรคค้าเกลือบังเกิดเสียงอุทานดังว่า “เป็นอวิชชา” กลับเป็นฉุนอวี่อิงรักษาความเยือกเย็นไว้ ร้องบอกว่า “ทั้งหมดไม่ต้องกลัว นี่เป็นวิชาคงกระพัน พวกเรามีกำลังพวกมาก สามารถเบียดเสียดพวกมัน

จนตาย”

จากนั้นเฉียนซือร้องสั่งว่า “ควันปกคลุมห้าบรรพต” ขบวนค่ายกลเปลี่ยนแปลงตามเสียง ไตรภูมิเปลี่ยนเป็นห้าธาตุ เหล่าสมุนแบ่งเป็นห้ากลุ่ม หนุนเนื่องเข้ามาจากทั่วสี่ทิศแปดทาง

ว่านเสิ่งตวาดสั่งว่า “ร่างแหฟ้าตาข่ายดิน” พื้นดินรอบกายคนทั้งแปดพลันปั่นป่วนขึ้นมา สมุนพรรคค้าเกลือไม่ทันเข้าใกล้ ใต้เท้าพลันยุบตัวลงจมอยู่ในดินทราย คิดถอนเท้าออกมา ในดินทรายกลับแฝงพลังขุมหนึ่งคล้ายงูเหลือมรัดพันข้อเท้าไว้

เกาะฉงหมิงเต่าเกิดจากการทับถมของดินทราย พื้นดินอ่อนร่วนยามนี้ผู้นำแปดหมวดหมู่บรรจุพลังดินหมุนรอบเข้าไป ดินทรายในรัศมีสิบวากลายเป็นหนองน้ำ สมุนพรรคค้าเกลือแถวหน้าจมลึกลงไป ไม่สามารถถอนตัวขึ้นมา ผู้คนที่ด้านหลังยังหนุนเนื่องเข้ามา บังเกิดเสียงร่ำร้องด่าทอดังระงม

ตู้โย่วหยางเห็นเช่นนั้นจึงร้องบอกว่า “เข้าไปจากข้างบน” พลางกระโดดปราดขึ้น เหยียบร่างของสมุนที่ถูกกักตัวไป พุ่งปราดไปดุจแมลงปอแตะผิวน้ำ เห็นแน่ชัดว่าเข้าใกล้ฝ่ายตรงข้าม แต่แล้วมือเท้าตึงวูบ คล้ายถูกเส้นเชือกรัดพันไว้ พอก้มศีรษะลง เห็นมือเท้ารัดพันด้วยสายใยมากมาย

ตู้โย่วหยางทราบความร้ายกาจ รีบออกแรงดิ้นรน รู้สึกมีพลังลมปราณแล่นเข้ามาตามสายใย จนร่างอ่อนระทวย เสียหลักการทรงตัวพุ่งศีรษะลงไป

พลันปรากฏมือข้างหนึ่งยื่นมาจากด้านข้างคว้าแขนขวาของมันไว้ฉุดดึงขึ้นไป สายใยก็ขาดเป็นท่อนๆ ตู้โย่วหยางเหลียวหน้ามอง เห็นฉู่คงซันยืนอยู่ด้านข้าง มือหนึ่งคว้าแขนมัน มือหนึ่งร่ายรำกระบี่ ฟันสายใยขาดสะบั้นสิ้น

ตู้โย่วหยางลอบร้องคำละอายในใจ สายตายามกวาดมอง เห็นมี

คนกระโดดข้ามมาไม่น้อย แต่ล้วนถูกสายใยกระชากดึงลงมา คล้ายกับนกปีกหัก พลัดตกลงในหนองน้ำ

แต่วิชาร่างแหฟ้าตาข่ายดินแม้ร้ายกาจ เพียงปกคลุมพื้นที่สิบวา พรรคค้าเกลือมีกำลังพวกมาก คนนำหน้าสะดุดล้มคนข้างหลังหนุนเนื่องมา ทับถมหลุมดินจนเต็ม ว่านเสิ่งแม้แผ่พุ่งสายใยออก ก็ไม่สามารถจัดการกับศัตรูรอบข้าง มันพอเห็นผิดท่า จึงร้องบอกว่า “น้ำอัคคีสงเคราะห์กัน”

ผู้นำแปดหมวดหมู่กราดฟาดฝ่ามือ ลมฝ่ามือแปดสายพวยพุ่งขึ้นฟ้า สมุนพรรคค้าเกลือรู้สึกมีพลังความร้อนพลุ่งมาปะทะหน้า เสื้อผ้าที่สวมใส่ลุกพรึ่บขึ้นมา ต้องแผดเสียงร้องพลางล่าถอย ชนถูกพวกเดียวกัน จนเกิดเพลิงไหม้อย่างรุนแรง บังเกิดเสียงร้องโอดครวญดังระงม

ฉู่คงซันหาตื่นตระหนกไม่ โคจรพลังไม้เหล็กใส่ตัวกระบี่ ตบเปลวไฟดับไป จากนั้นสะอึกเข้าใกล้ จ้วงแทงกระบี่ใส่สือชวน

สือชวนยังคงยืนหยัดกับที่ หาได้หลบหลีกไม่ ฉู่คงซันขณะประหลาดใจ พลันรู้สึกมีพลังความเย็นหลายสายแผ่พุ่งจากด้านข้าง พอเข้าสู่ร่างโลหิตก็เย็นเฉียบลง ฉู่คงซันใจหายวาบ รั้งกระบี่กลับมา โคจรพลังสลายพลังความเย็นนั้น

มิคาดโจวลี่ยกมือขวาขึ้น ฟาดพลังร้อนระอุราวอัคคีเข้ามาในกระแสความเย็น ความร้อนเย็นรวมเป็นพายุพลังหอบหนึ่ง กระแทกใส่ร่างฉู่คงซัน ต่อให้ฉู่คงซันมีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ ยังถูกกระแทกจนเลือดลมพลุ่งพล่าน ได้แต่พุ่งถอยไปด้านหลัง

ผู้นำแปดหมวดหมู่ทยอยฟาดฝ่ามือ บัดเดี๋ยวร้อนบัดเดี๋ยวเย็น พลังทั้งสองชนิดพอหลอมรวมกัน ก็กลายเป็นขุมพลังที่น่าตระหนก สมุนพรรคค้าเกลือพอเข้าใกล้ ล้วนถูกกระแทกปลิวกระเด็น

ฉู่คงซันแม้ลงมืออย่างสุดกำลัง ยังถูกคนทั้งแปดคุกคามล่าถอย รู้สึกว่าคนทั้งแปดพอผนึกกำลัง ก็มีอานุภาพเพิ่มพูนถึงสิบเท่า มันแม้เค้นสมอง

ครุ่นคิด ยังนึกหาสาเหตุไม่ออก

วิชาฝีมือของนครตะวันตกต่างกับวิทยายุทธ์ทั้งแผ่นดิน เหลียงซือฉินพิชิตทั่วแผ่นดิน ล้วนพึ่งพาพลังหกว่างเปล่าหมุนรอบ หยิบยืมใช้สรรพวัตถุตลอดจนฟ้าดิน ทำร้ายคนโดยไร้สภาพ วิชาฝีมือยากฝึกปรือสำเร็จ หากขาดภูมิปฏิภาณ พอฝึกปรือจะมีอันตรายถึงแก่ชีวิต เพราะเหตุนี้เหลียงซือฉินแบ่งพลังหกว่างเปล่าหมุนรอบออกเป็นกำลังภายในแปดสาย แยกย้ายถ่ายทอดแก่ผู้นำแปดหมวดหมู่

พลังทั้งแปดสอดรับกับหลัก**โป๊ยข่วย** *(แปดทิศ)* มีลักษณะที่แตกต่างว่านเสิ่งฝึกพลังฟ้าหมุนรอบ ชิวเทาฝึกพลังดินหมุนรอบ ที่หลงเหลืออีกหกคน ได้แก่ หลันจุยฝึกพลังลมหมุนรอบ ซูเฉิงกวงฝึกพลังวิชชุหมุนรอบ โจวลี่ฝึกพลังอัคคีหมุนรอบ มู่หานปิงฝึกพลังน้ำหมุนรอบ สือชวนฝึกพลังศิลาหมุนรอบ ปู้หลิวฝึกพลังหนองบึงหมุนรอบ

กำลังภายในทั้งแปดชนิดนี้ต่างมีปมเด่นของตน แต่อานุภาพกระจัดพลัดพราย ไม่เท่ากับพลังหกว่างเปล่าหมุนรอบ ผู้นำแปดหมวดหมู่ก็ล่วงรู้สาเหตุข้อนี้ จนใจที่ภูมิปฏิภาณมีจำกัด ไม่สามารถฝึกพลังลมปราณมากกว่าหนึ่งชนิด

ในชีวิตเหลียงซือฉินเพาะสร้างศัตรูมากมาย เกรงว่าหากตนเองเสียชีวิต ศิษย์ทั้งหลายไม่อาจรับมือศัตรู จึงคิดค้นค่ายกลแปดที่สุดหมุนรอบ อาศัยขบวนค่ายกลหลอมรวมพลังฝีมือของทั้งแปดเข้าด้วยกัน ยามใดที่กำลังภายในของคนทั้งแปดหลอมรวมกัน ไม่เพียงมีพลังฝีมือเพิ่มพูน ทั้งสามารถใช้พลังสองชนิดพร้อมกัน ยกตัวอย่างเช่นลมอสนีเกื้อหนุนเบาบาง ผู้นำแปดหมวดหมู่จะใช้พลังลมกับพลังวิชชุพร้อมกัน เมื่อใช้ภูเขาหนองบึงเชื่อมถึงกัน จะประกอบด้วยพลังศิลากับพลังหนองบึง พอเปลี่ยนเป็นร่างแหฟ้าตาข่ายดิน จะกอปรด้วยพลังฟ้าและดิน ส่วนน้ำอัคคีสงเคราะห์กัน จะเกิดพลังน้ำและอัคคีซึ่งยามปรกติไม่ยอมรับกันและกัน

ค่ายกลแปดที่สุดหมุนรอบพอเคลื่อนไหว สามารถรุกได้รับได้ มีอานุภาพใหญ่หลวง ส่วนค่ายกลเกลือทิพย์เกิดจากการรวมตัวของผู้คนหมู่มาก ตอนแรกยังมีระเบียบแบบแผน แต่พอสภาวะจู่โจมถูกสกัด ก็เสียขบวนรวนเร มาตรว่ามีกำลังนับพันคน ยังไม่สามารถเข้าใกล้ค่ายกลของแปดหมวดหมู่

บนเกาะฉงหมิงเต่าบังเกิดเสียงโห่ร้องฆ่าฟันดังอื้ออึง ผู้นำแปดหมวดหมู่ปรับเปลี่ยนค่ายกล พลางหนุนเนื่องไปเบื้องหน้า ฉู่คงซันแม้ลงมือ พรรคค้าเกลือก็เข้าขัดขวาง ยังถูกคนทั้งแปดเคลื่อนเข้าใกล้ริมน้ำไปทุกขณะ

ยามนี้บนเกาะฉงหมิงเต่าชุมนุมด้วยไพร่พลพรรคค้าเกลือนับพัน หากถูกคนของนครตะวันตกหนีรอดไปได้ เรื่องราวพอแพร่กระจายเข้าสู่ยุทธจักร พรรคค้าเกลือก็ไม่อาจแบกหน้าอยู่สืบไป พลันได้ยินหวังจื่อคุนร้องบอกว่า “ทั้งหมดไม่ต้องกลัว พวกมันไม่ฆ่าคน”

สมุนพรรคค้าเกลือฉุกใจคิด เห็นระหว่างการต่อสู้แม้มีคนรับบาดเจ็บ แต่ไม่มีผู้ใดเสียชีวิต สมุนพรรคค้าเกลือส่วนใหญ่เป็นอันธพาลอันดื้อด้าน พอเห็นเช่นนั้นไม่คำนึงถึงความร้ายกาจของแปดหมวดหมู่ บุกเข้ามาอย่างสุดกำลัง

ผู้นำแปดหมวดหมู่ทำตามคำสั่งว่านเสิ่ง ไม่ก่อการฆ่าฟันเกินไป มิคาดกุศลเจตนากลับกลายเป็นเครื่องถ่วง ฝ่ายตรงข้ามพอปราศจากความกลัว ก็หนุนเนื่องมาดุจระลอกคลื่น สือซวนต้องขู่คำรามว่า “ศิษย์พี่ว่าน ยังจะยั้งมือหรือ?”

ว่านเสิ่งบังเกิดความลังเล นครตะวันตกมายังนครหลวงครั้งนี้ มีภารกิจสำคัญต้องกระทำ ซูเฉิงกวงตอแยพรรคค้าเกลือ ฆ่าฉีเฮ่าติ่งไป ถือเป็นเหตุแทรกซ้อน หากยังฆ่าสมุนพรรคค้าเกลือ รังแต่เพาะเป็นความแค้นกว่าเดิม

พลันได้ยินหวังจื่อคุนร้องบอกว่า "ทั้งหมดเลอะเลือนแล้วหรือ คนของนครตะวันตกหาได้มีเพียงแปดคนไม่"

ทั้งหมดพอฟัง จึงกวาดตาไปยังสุ่ยเหลียนอิ่งและพวก เห็นหลันเกิงประคองสุ่ยเหลียนอิ่ง ส่วนเหลียนหังประคองเวี่ยจือหยาง ติดตามอยู่ข้างกายชิวเทา เคลื่อนไหวตามค่ายกลแปดที่สุดหมุนรอบ ฉู่คงซันมีนิสัยถือดีไม่ต้องการข่มเหงคนอ่อนแอ จึงจู่โจมผู้นำแปดหมวดหมู่ถ่ายเดียว สมุนพรรคค้าเกลือตอนแรกเคลื่อนไหวตาม ยามนี้พอได้รับการกระตุ้นเตือนจากหวังจื่อคุน จึงหันหัวหอกไปทางเวี่ยจือหยางกับพวก

เห็นคลื่นมนุษย์หนุนเนื่อง มือดีพรรคค้าเกลือหลายสิบคนถาโถมมาถึง ว่านเสิ่งรีบผลักดันค่ายกลเข้าหา มิคาดหวังจื่อคุนแหวกฝ่ากลุ่มคนออกมา จนถึงเบื้องหน้าเหลียนหัง ควงไม้เท้าเหล็กฟาดหวดลง

เหลียนหังมือหนึ่งประคองเวี่ยจือหยาง มือหนึ่งยกทวนยาวเข้าปะทะอาวุธทั้งสองพอเผชิญพบกัน คันทวนก็ถูกกระแทกหักไป เหลียนหังง่ามมือฉีกขาดโลหิตไหลซึม ร่างเซถลาเข้าหาชิวเทา ชิวเทาได้แต่รั้งพลังฝ่ามือ รับร่างหญิงสาวไว้

แต่ว่าเหลียนหังเลือดลมพลุ่งพล่าน นิ้วทั้งห้าไร้เรี่ยวแรง ต้องคลายมือปล่อยเวี่ยจือหยางหลุดจากมือ กลิ้งตัวผ่านข้างกายชิวเทา ตกไปในค่ายกลของผู้นำแปดหมวดหมู่ เมื่อเป็นเช่นนี้ ก็เผชิญพลังลมปราณจากทุกทิศทาง ทั้งอ่อนหยุ่น ทั้งแกร่งกร้าว ทั้งเย็นเยือก ทั้งร้อนระอุ ทั้งแผ่วพลิ้ว ทั้งผนึกนิ่ง คล้ายปรากฏมือไม้จำนวนมากบีบเค้นใส่มัน

ขณะที่เหลียงซือฉินบัญญัติค่ายกลแปดที่สุดหมุนรอบ ได้ใคร่ครวญว่า เมื่อผู้นำแปดหมวดหมู่โคจรพลัง แผ่นหลังก็ว่างเปล่า อาจถูกผู้คนลอบทำร้าย จึงคิดค้นวิธีการหนึ่ง ขณะที่เดินลมปราณ ต่างโคจรพลังระวังป้องกันทางด้านหลัง กำลังภายในทั้งแปดชนิดหมุนเวียนไม่ขาดสาย กลายเป็นพลังธาตุตามธรรมชาติชนิดหนึ่ง หากเป็นมือชั้นธรรมดาไม่อาจเข้า

ใกล้ได้

ยามนี้ผู้นำแปดหมวดหมู่สู้ศัตรูภายนอก ด้านหลังกอปรเป็นค่ายกลทรงกลม พลังลมปราณแผ่ปกคลุม กระทั่งขนนกสักเส้นยังไม่อาจชำแรกเข้ามา เวี่ยจือหยางพอหมุนกลิ้งเข้ามา ก็ตกเป็นเป้าจู่โจม จนใจที่ผู้นำแปดหมวดหมู่รับมือศัตรู ไม่มีผู้ใดปลีกตัวมาฉุดดึงมันออกจากค่ายกล

สภาพของเวี่ยจือหยางคล้ายพลัดตกลงในเตาหลอมโอสถของ**ไท่สั้งเหล่าจวิน*** เผชิญกับความเจ็บปวดนานัปการ ทั้งถูกกดทับถูกบดใส่ บัดเดี๋ยวร้อนระอุ บัดเดี๋ยวเย็นยะเยียบ บัดเดี๋ยวร่างชาด้าน บัดเดี๋ยวปวดเมื่อยสุดทนทาน

หากว่าเปลี่ยนเป็นยอดฝีมืออื่นพอตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ แม้ไม่ตกตายก็กลับกลายเป็นเสียสติ แต่เวี่ยจือหยางฝึกพลังย้อนทวน พอเผชิญความเข้มแข็งก็กล้าแข็งขึ้นมา เมื่อถูกกดดันจากพลังทั้งแปด ก็ตอบโต้กลับไป คล้ายลูกหนังใบหนึ่งเบ่งพองขึ้น แต่พลังย้อนทวนยิ่งกล้าแข็ง เส้นลมปราณและอวัยวะภายในยิ่งทรมาน เวี่ยจือหยางถูกรุมเร้าจากภายนอกและภายใน ต้องส่งเสียงครางออกมา

ซิวเทาร้อนรุ่มใจยิ่ง กวาดตาไปยังว่านเสิ่ง เห็นว่านเสิ่งเพ่งตาไปข้างหน้า สีหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลาย หากว่าค่ายกลไม่หยุด พลังลมปราณในค่ายกลก็ไม่เสื่อมสลาย เวี่ยจือหยางต้องตายแน่นอน แต่ผู้นำแปดหมวดหมู่ตกอยู่ในวงล้อมของพรรคค้าเกลือ ที่ยืนหยัดอยู่ได้เพราะอาศัยค่ายกลค้ำยันไว้ หากว่าหยุดค่ายกล สถานการณ์ก็ยากกอบกู้แก้ไข ว่านเสิ่งในฐานะผู้นำของทั้งแปด จึงสร้างความลำบากยากใจ

พริบตาที่ลังเล พลังหมุนรอบทั้งแปดกดดันใส่เวี่ยจือหยาง จนพลังย้อนทวนถดถอยเข้าสู่จุดตันเถียนท้องน้อย เวี่ยจือหยางรู้สึกท้องน้อยพองโตขึ้น ทั้งร้อนระอุ คล้ายกับพอกระทบถูก ร่างจะแตกระเบิดออก

---

* ศาสดาของลัทธิเต๋า

ยามคับขันเป็นตาย ที่ข้างหูเวี่ยจือหยางแว่วเสียงแผ่วเบาราวกับยุงดังว่า “วกเข้าหยางเจียว ผ่านสือเหมิน บนล่างไปกลับ หมุนรอบเก้าผ่านด่าน...”

เวี่ยจือหยางกึ่งสลบไสล ตอนแรกได้ยินเสียงยังเข้าใจว่าเป็นความรู้สึกหลอน จากนั้นสุ้มเสียงนั้นดังอีกว่า “เราให้ท่านวกเข้าหยางเจียว ผ่านสือเหมิน บนล่างไปกลับ หมุนรอบเก้าผ่านด่าน หากต้องการมีชีวิต ให้รีบปฏิบัติตาม”

สุ้มเสียงคล้ายเข็มแหลมคม ทิ่มแทงใส่หัวใจ เวี่ยจือหยางพลันสะท้านตื่นขึ้น ทำตามคำบอกกล่าว ชักนำพลังจากจุดตันเถียนเข้าจุดหยางเจียว

ยามนั้นพลังย้อนทวนสะท้อนไปกลับ ไม่มีที่ระบาย เวี่ยจือหยางพอเคลื่อนไหวเช่นนี้ พลังย้อนทวนก็ทะลักเข้าสู่จุดหยางเจียว แต่พอถึงจุดหยางเจียว ก็สะดุดหยุดนิ่ง เวี่ยจือหยางจึงทำตามคำบอก ชักนำพลังไปยังสือเหมิน พลังลมปราณหนุนเนื่องขึ้นไป พอถึงสือเหมินก็วิ่งพลุกพล่านคล้ายปรากฏมีดเล็กๆ นับสิบเล่มคอยกรีดวาดเส้นลมปราณ

เวี่ยจือหยางทนทานไม่ได้ รีบชักนำพลังกลับจุดหยางเจียว กระทำไปกลับเก้าครั้ง พลันพบว่าจุดหยางเจียวเต้นกระตุก พลังย้อนทวนพวยพุ่งใส่จุดกานหยวน

สุ้มเสียงนั้นดังอีกว่า “ออกจากกานหยวนผ่านจงจี๋ เข้าหยางกวนทลายมิ่งเหมิน...”

เวี่ยจือหยางไม่มีหนทางอื่น โคจรพลังย้อนทวนตามคำบอก มาตรว่าพบเจออุปสรรค ก็ปรากฏพลังหมุนรอบทั้งแปดคอยผลักดันอยู่ทางด้านข้าง หนุนพลังย้อนทวนขึ้นไปไม่หยุดยั้ง

สุ้มเสียงนั้นบัดเดี๋ยวดังบัดเดี๋ยวขาดหาย เมื่อทำตามวิธีการ พลังลมปราณบางครั้งเดินหน้า บางคราถอยหลัง ทั้งตรงและย้อนทวน บัดเดี๋ยว

เดินบัดเดี๋ยวหยุด หากบอกว่าพลังหมุนรอบทั้งแปดคล้ายคลื่นคลุ้มระลอกคลั่ง อาการสุดหยางผลาญเส้นลมปราณคล้ายเรือน้อยลำหนึ่ง ส่วนคนบอกกล่าวเป็นชาวประมงอันสูงส่ง คัดเรือน้อยแล่นฝ่าเกลียวคลื่นไป

สุ้มเสียงนั้นยิ่งกล่าวยิ่งรวดเร็ว เวี่ยจือหยางหยิบยืมพลังหมุนรอบทั้งแปดหนุนพลังย้อนทวน เข้าทางเส้นลมปราณ ออกจากจุดเส้น ผ่านร้อยจุดทั่วร่าง หมุนหนึ่งรอบใหญ่ จากนั้นพลังลมปราณลงล่าง ผ่านจุดฮุ่ยหยาง ทะลวงด่านกูลู่ แล้วไปตามเส้นลมปราณตูม่าย จนถึงจุดอี้เจิน ไปกลับหลายรอบ พลันหนุนขึ้นมา เสียงอึงอลดังขึ้น เวี่ยจือหยางรู้สึกเบื้องหน้าสายตามืดทะมึน สมองขาวว่างเปล่า หูไม่ได้ยิน ตามองไม่เห็น รอบข้างเลอะเลือนอลวน ไม่ทราบว่าอยู่แห่งหนใด

ทันใดบนผิวน้ำบังเกิดเสียงกู่ดังยาวนาน มีคนร้องบอกว่า "พี่น้องบนเกาะหยุดมือก่อน"

ทั้งหมดกวาดตาไปตามเสียง เห็นเรือน้อยลำหนึ่งแล่นฝ่าฟองคลื่นมา แสงจันทร์ส่องต้องหัวเรือ ส่องเห็นบุรุษสตรีชุดขาวคู่หนึ่ง บุรุษมีอายุสามสิบเศษ หน้าตาเที่ยงธรรม ส่วนสตรีงามผุดผาด ประหนึ่งเทพลั่วเสินพ้นจากน้ำ

ชิวเทาจดจำบุรุษชุดขาวนั้นออกจึงกล่าว "นั่นเป็นทูตขาวหัวถิง สตรีนางนั้นเป็นใคร?"

ซูเฉิงกวงทอดถอนใจกล่าวว่า "นางเป็นเจ้าหนี้ของเรา"

ผู้นำแปดหมวดหมู่ใจสั่นสะท้าน ได้ยินหัวถิงร้องบอกให้หยุดมือ ทุกผู้คนยังต่อสู้ตะลุมบอนกัน สตรีชุดขาวต้องขมวดคิ้ว โผพุ่งกายขึ้น คล้ายเมฆขาวลอยผ่านผิวน้ำ ตัวตกลงในดงอ้อ จนต้นอ้อจมลงเล็กน้อย นางก็ใช้ปลายเท้าสะกิดต้นอ้อ ร่างถึงลื่นไถลกึ่งบินร่อน ชั่วพริบตาก็มาถึงริมฝั่ง

ทั้งหมดชมดูจนตื่นตระหนกยิ่ง หลันจุยถือดีว่ามีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยม

พอเห็นเช่นนั้นยังลอบโห่ร้องชมเชยในใจ

สตรีชุดขาวพลิ้วกายขึ้นเกาะ โถมเข้ามาในกลุ่มคน จนถึงเบื้องหน้าฉุนอวี่อิง พลิกข้อมือวูบ ในมือเพิ่มกระบี่อ่อนเล่มหนึ่ง แทงสวบใส่คอหอยฉุนอวี่อิง

ฉุนอวี่อิงรีบยกซูง้าวสั้นขึ้น ยังไม่ทันเห็นแนวทางกระบี่ชัดตา ได้ยินเสียงติง ง้าวสั้นหลุดจากมือ กลายเป็นประกายสีเงินสายหนึ่งพวยพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า

สตรีชุดขาวพลิ้วกายสืบต่อ ตู้โย่วหยางรู้สึกละลานตาวูบ พลังกระบี่คุกคามถึงเบื้องหน้า มันรีบถอยกายไปหลายก้าว รู้สึกเบื้องบนศีรษะเย็นวะวาบ ผ้าโพกศีรษะถูกตัดขาดเป็นสองท่อน ผมหงอกขาวยาวสยายลงมา

เห็นผ้าโพกศีรษะยังติดอยู่ที่ปลายกระบี่ สตรีชุดขาวก็โถมเข้าค่ายกลดินของพรรคค้าเกลือ เกาฉีส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ควงกระบองเข้าสกัด สตรีชุดขาวถลันหลบเลี่ยง กระบี่อ่อนแตะกับกระบองเขี้ยวสุนัขป่า หยิบยืมพลังลอยตัวขึ้น จนอยู่เหนือศีรษะเกาฉี ใช้ปลายเท้าสะกิดใส่กลางหลังมัน

เกาฉีถลาล้มไปเบื้องหน้า ยามรีบร้อนใช้กระบองเขี้ยวสุนัขป่ายันใส่พื้นดิน ค่อยทรงกายมั่น เหล่าผู้คนในค่ายกลดินล้วนมาจากห้ามณฑลทางเหนือ เห็นเกาฉีพลาดท่าเสียที จึงขู่คำรามพลางโถมเข้ามา

สตรีชุดขาวไม่หยุดยั้งชะงัก ร่างคล้ายปลาบินตัวหนึ่ง โลดแล่นมายังค่ายกลมนุษย์ ซุนเจิ้งฟางเป็นผู้ควบคุมค่ายกลมนุษย์ พอเห็นเช่นนั้นจึงส่งสมุนดาหน้าเข้าหา

เห็นคนของค่ายกลดินและมนุษย์ผนึกเป็นกำแพงมนุษย์สองชั้น แยกย้ายเป็นหนึ่งหน้าหนึ่งหลังกดดันมา พลันได้ยินเสียงกู่ดังสดใส สตรีชุดขาวโผพุ่งขึ้นมา ผู้คนหลายร้อยคนไม่ทันหยุดร่างลง ปะทะชนกันเอง จนดาบกระบี่หักสะบั้น ผู้คนล้มระเนระนาด

ซุนเจิ้งฟางชมดูจนตะลึงลาน เห็นสตรีชุดขาววิ่งปราดมา มันไม่มี

กะใจต่อสู้ จึงพ่นควันยาสูบออก คิดฉวยโอกาสหลบหนี มิคาดควันยาสูบยังไม่กระจายออก สตรีชุดขาวก็โบกแขนเสื้อ บังคับควันยาสูบพัดกลับมา

ซุนเจิ้งฟางถูกควันรมจนน้ำหูน้ำตาไหลพราก พลันรู้สึกลำคอเย็นวาบ กระบี่อ่อนเล่มหนึ่งจ่อใส่คอหอยมัน สร้างความแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ พลันได้ยินเสียงตวาดก้อง เมิ่งเฟยเอี้ยนเหินร่อนลงจากฟ้า ต่อยติดต่อกันหกหมัด

สตรีชุดขาวกระทั่งศีรษะยังไม่เงยขึ้น เพียงยกมือซ้ายขึ้นปิดป้องหมัดฝ่ามือกระทบกัน บังเกิดเสียงดังทึบทึบ หมัดทั้งหกของเมิ่งเฟยเอี้ยนถูกต้านทานรับไว้ ใบหน้าอันอัปลักษณ์กลับกลายเป็นแดงก่ำ

สตรีชุดขาวพลันเงยหน้าขึ้น ยิ้มให้กับนาง จากนั้นพลิกข้อมือวูบคว้าจับข้อมือของนางไว้ เมิ่งเฟยเอี้ยนรีบตวัดเท้าเตะใส่ตำแหน่งหัวใจของนาง มิคาดเพิ่งขยับเท้า สตรีชุดขาวก็บิดเอวอ้อนแอ้น เหวี่ยงร่างของนางออกไป

เมิ่งเฟยเอี้ยนร่างอ้วนฉุ หนักสองร้อยกว่าชั่ง แต่เมื่ออยู่ในมือนางไม่ต่างกับมนุษย์หุ่นฟางตัวหนึ่ง เท้าหน้าเพิ่งเตะออก ร่างก็ลอยขวางออกไป พุ่งชนใส่สมุนพรรคค้าเกลือสองคน คนทั้งสองแผดร้องพลางกลิ้งกระเด็นออกไป

ยามนั้นกระบี่ของสตรีชุดขาวยังไม่คลาดคลาจากลำคอซุนเจิ้งฟาง ซุนเจิ้งฟางนึกอกสั่นขวัญแขวน พลันขู่คำรามว่า “ล้วนหยุดมือ”

มันมีบารมีสูงส่ง พอร้องคำราม ทั้งหมดล้วนหยุดมือ ฉู่คงซันแม้ไม่ยินยอม แต่มีกำลังเพียงลำพัง ทั้งหมดพอล่าถอย ได้แต่ล่าถอยตาม เห็นสตรีชุดขาวหนึ่งคนหนึ่งกระบี่ บุกฝ่าค่ายกลเกลือทิพย์ กลับไม่มีผู้ใดต้านติด สร้างความตื่นเต้นสงสัยยิ่ง

ยามนั้นหัวถิงสละเรือขึ้นฝั่ง มือหิ้วถุงผ้าใบหนึ่ง ร้องบอกว่า “พี่น้องทั้งหลาย ฟังเรากล่าวก่อน”

ซุนเจิ้งฟางได้รับความอับอายขายหน้า เห็นมันร่วมทางมากับสตรีชุดขาว ร้องถามว่า “หัวถิง ท่านปล่อยตัวศัตรู สามารถรับผิดชอบได้หรือ?”

หัวถิงขมวดคิ้วถามว่า “ผู้ใดเป็นศัตรู?” ซุนเจิ้งฟางกล่าวอย่างขุ่นข้องรำคาญว่า “ย่อมเป็นแปดหมวดหมู่นครตะวันตก”

หัวถิงสั่นศีรษะกล่าวว่า “การตายของ**ปางจู่** *(หัวหน้าพรรค)* ไม่เกี่ยวข้องกับนครตะวันตก คนร้ายเป็นพรรคอื่น”

คำพูดพอกล่าว กลุ่มคนบังเกิดความปั่นป่วนวุ่นวาย แปดหมวดหมู่นครตะวันตกก็มีสีหน้างุนงง ยามนั้นสมุนพรรคค้าเกลือล่าถอยกลับไป ผู้นำแปดหมวดหมู่ก็สลายขบวนค่ายกล ชิวเทาถือโอกาสประคองเวี่ยจือหยางขึ้น พบว่ามันมีลมหายใจรวยริน พอจับชีพจรดู เส้นลมปราณกลับมีพลังเปี่ยมล้น สร้างความสงสัยใจยิ่ง

ได้ยินเมิ่งเฟยเอี้ยนถามว่า “ท่านทูตหัว ท่านบอกว่าคนร้ายเป็นบุคคลอื่น ใช่มีหลักฐานหรือไม่?”

หัวถิงตอบว่ามี พลางชี้มือไปยังสตรีชุดขาวนั้นกล่าวว่า “ท่านนี้เป็นเยี่ยหลิงซูแม่นางเยี่ย เป็นคนออกอุบายกักตัวซูเฉิงกวงไว้”

คนของพรรคค้าเกลือล้วนทราบเรื่องนี้ แต่น้อยคนที่เคยเห็นเยี่ยหลิงซูมา เมิ่งเฟยเอี้ยนก็ผงกศีรษะกล่าวว่า “เรารู้จักแม่นางนี้ แต่นี่มีส่วนเกี่ยวข้องใดกับคนร้าย?”

หัวถิงกล่าวว่า “ครึ่งเดือนมานี้ เราเฝ้าหาตัวแม่นางเยี่ย จวบกระทั่งเมื่อวานค่อยหาพบ แม่นางเยี่ยความจริงไม่ยอมมา หลังจากที่เราเฝ้าอ้อนวอน นางค่อยรับปาก พวกเราโดยสารเรือมุ่งตะวันออก ขณะที่ผ่านพื้นที่สงเจียง กลับเห็นคนเดินเหินบนผิวน้ำ...”

ซุนเจิ้งฟางแทบไม่เชื่อหูตัวเอง ต้องถามว่า “ท่านทูตหัว ท่านว่าอะไร?”

หัวถิงกล่าวอย่างจริงจังว่า “เราบอกว่ามีคนเดินเหินบนผิวน้ำ”

ว่านเสิ่งมองดูชิวเทา ทั้งสองสบสายตากัน สีหน้าทอแววประหลาดพิกล ซูเฉิงกวงส่งเสียงหัวร่อกล่าวว่า "โลกหล้าเต็มไปด้วยเรื่องแปลกพิสดาร อาจบางทีมียอดคนสามารถเดินบนผิวน้ำจริงๆ"

หวังจื่อคุนร้องเพ้ยกล่าวว่า "ล้วนเป็นวาจาเหลวไหล เป็นยอดคนอันใด คาดว่าพบเห็นผีสางมากกว่า"

เยี่ยหลิงซูพลันกล่าวว่า "มิใช่ผีสาง แต่ว่าเป็นคน มันเดินบนผิวน้ำ บังเกิดเสียงเหยียบน้ำดังขึ้น"

ยามนั้นเวี่ยจือหยางฟื้นคืนสติมาอย่างช้าๆ รู้สึกว่าพลังลมปราณโคจรหมุนเวียนไปตามเส้นลมปราณ ไม่เกิดอาการย้อนทวนอีก ความเปลี่ยนแปลงนี้สร้างความสงสัยใจแก่มันยิ่ง

พลันได้ยินสุ้มเสียงสตรีดังขึ้น สุ้มเสียงสดใสไพเราะ คุ้นหูเป็นพิเศษ มันอดลืมตาขึ้นมิได้ พอพบเห็นเยี่ยหลิงซู ต้องใจเต้นระทึก แทบร้องโพล่งออกไป

วันที่แยกจากกัน เยี่ยหลิงซูบอกว่าไม่พบกันอีก ยามนี้หากเสนอหน้าออกไป เกรงว่านางจะสะบัดหน้าจากไป ขณะรีรอลังเล พลันได้ยินเสียงเรียกหา พอเหลียวหน้าไป เห็นสุ่ยเหลียนอิ่งเพ่งตามองมา ดวงตาทอแววห่วงใยกังวล

เวี่ยจือหยางผุดลุกขึ้น เรียกหาว่า "แม่นางสุ่ย" สุ่ยเหลียนอิ่งเห็นมันเคลื่อนไหวเป็นปรกติ ต้องงงงันวูบจึงกล่าว "ท่านสบายดีหรือ?"

เวี่ยจือหยางตอบว่า "สบายดียิ่ง" พลางเหลียวมองเยี่ยหลิงซูใหม่ พบว่าไม่พบกันครึ่งเดือน หญิงสาวยิ่งงามเฉิดฉัน เปล่งประกายอยู่ใต้แสงจันทร์ริมแม่น้ำ จนผู้คนไม่กล้าจ้องมองตรงๆ

ได้ยินหวังจื่อคุนแค่นหัวร่อกล่าวว่า "ท่านบอกว่านั่นเป็นคน อย่างนั้นเป็นชราหรือฉกรรจ์ เป็นบุรุษหรือสตรี?"

เยี่ยหลิงซูสั่นศีรษะกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเห็นเพียงเงาหลัง สมควรเป็น

บุรุษผู้หนึ่ง”

หวังจื่อคุนกล่าวว่า “ท่านกระทั่งใบหน้ามันยังไม่เห็น ไฉนบอกว่าเป็นผู้คนมิใช่ภูตผี?”

เยี่ยหลิงซูขมวดคิ้วเล็กน้อย หัวถิงพลันร้องดังๆ ว่า “ในชีวิตเราหัวถิงใช่เคยพูดปดมาก่อนหรือไม่?”

ทั้งหมดหันไปมองหน้ากัน ตู้โย่วหยางกล่าวว่า “ท่านทูตหัวมีนิสัยเที่ยงตรง ในความทรงจำของเรา ไม่เคยได้ยินว่ามันพูดปดมาก่อน”

หัวถิงกล่าวว่า “คนผู้นั้นเหยียบน้ำเดินทาง สร้างความตื่นตระหนกแก่เรา บอกให้เจ้าของเรือเร่งความเร็วขึ้น รุดไปไม่ไกล เห็นที่เบื้องหน้ามีลำเรือมากมาย ทั้งชักธงขึ้น เราพอเห็นผืนธง ค่อยทราบว่าเป็นทัพเรือของทางการ”

ผู้คนบนเกาะบังเกิดความปั่นป่วนขึ้นมา กวาดตาไปยังผิวน้ำ แต่ว่าแม่น้ำมืดมิด หามีความเคลื่อนไหวใดไม่ เมิ่งเฟยเอี้ยนถามว่า “เรือเหล่านั้นเตรียมมุ่งมายังตะวันออกหรือ?”

หัวถิงรับคำ จากนั้นกล่าวว่า “เรากลัวว่าทัพเรือของทางการคิดร้ายต่อพรรคเรา ขณะร้อนรุ่มใจ พลันเห็นคนเดินบนผิวน้ำนั้นกระโดดขึ้นเรือใหญ่ลำหนึ่ง เราค่อยได้คิดว่าคนผู้นี้คงมีจุดมุ่งหมาย จึงชักนำพวกเรามายังที่นี้ ดังนั้นแม่นางเยี่ยบอกให้เราเฝ้าอยู่บนเรือ ส่วนนางใช้วิชาตัวเบาขึ้นบนเรือใหญ่”

ทั้งหมดพอฟัง พากันหันมาทางเยี่ยหลิงซู เมิ่งเฟยเอี้ยนถามว่า “แม่นางเยี่ย ท่านหาคนที่เดินบนผิวน้ำนั้นพบหรือไม่?”

เยี่ยหลิงซูสั่นศีรษะกล่าวว่า “บนเรือความจริงวางกำลังรักษาการณ์ไว้ แต่เมื่อข้าพเจ้าขึ้นเรือไป พบว่ากำลังรักษาการณ์สลบไสลไม่ได้สติ แต่ในห้องท้องเรือมีผู้คนสนทนากัน ข้าพเจ้าจึงแอบฟังดู ที่แท้คนในห้องท้องเรือเอ่ยถึงพรรคท่าน...”

หวังจื่อคุนร้องว่า “ล้วนเป็นวาจาเหลวไหล ในโลกไหนเลยมีเรื่องประจวบเหมาะถึงเพียงนี้?”

เยี่ยหลิงซูกวาดมองมันแวบหนึ่ง กล่าวว่า “ท่านร้อนรุ่มอันใด ข้าพเจ้ายังกล่าวไม่หมดสิ้น”

หวังจื่อคุนแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า “เมื่อเป็นคำเพ้อเจ้อ ก็ไม่ต้องกล่าวแล้ว”

เยี่ยหลิงซูยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “ท่านทูตหวังห้ามมิให้ข้าพเจ้ากล่าว หรือมีเลศนัยอยู่ในใจ?”

หวังจื่อคุนกระชากเสียงว่า “ผู้ใดมีเลศนัยอยู่ในใจ?” เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “หากไม่มีเลศนัยอยู่ในใจ ข้าพเจ้ากล่าวไม่กี่คำจะเป็นไรไป?”

หวังจื่อคุนไม่ทันกล่าววาจา เมิ่งเฟยเอี้ยนก็สอดคำขึ้น “เรื่องราวสำคัญยิ่ง แม่นางเยี่ยท่านบอกได้เต็มที่”

เยี่ยหลิงซูยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “คนในห้องท้องเรือคนหนึ่งแซ่ฉัง เป็นผู้บัญชาการทัพเรือ คนหนึ่งแซ่หลิว เป็นรองผู้บัญชาการกรมความมั่นคงแผ่นดิน พวกมันเอ่ยถึงเรื่องสองประการ เรื่องแรกทัพเรือขบวนนี้เตรียมยกมาที่เกาะฉงหมิงเต่า เพื่อกวาดล้างผู้นำพรรคท่านให้สิ้นซาก”

ทุกผู้คนปั่นป่วนวุ่นวายขึ้นมา ในใจเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่ง ได้ยินเยี่ยหลิงซูกล่าวสืบต่อ “เรื่องที่สองเกี่ยวข้องกับฉีปางจู่ จากปากคำพวกมัน ฉีปางจู่ถูกไส้ศึกในพรรคท่านวางยาเสียชีวิต”

คำพูดนี้สะท้านทั้งดินฟ้า ฝูงชนเดือดพล่านขึ้นมา หวังจื่อคุนกระชากเสียงว่า “ยาโถวน้อยกล่าวเหลวไหล ฉีปางจู่ถูกซูเฉิงกวงฟาดตายคามือ ไหนเลยมีเรื่องวางยา?”

เยี่ยหลิงซูผงกศีรษะช้าๆ กล่าวว่า “ใช่แล้ว เพื่อความรอบคอบ ข้าพเจ้าจึงจับตัวขุนนางโฉดทั้งสองไว้ บีบบังคับพวกมันกระทำเรื่องสองประการ”

เมิ่งเฟยเอี้ยนซักถามว่า “เรื่องสองประการใด?” เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “เรื่องแรก บีบบังคับพวกมันยกทัพเรือกลับไป”

ทั้งหมดยินดี พากันปรบมือโห่ร้องออกมา เยี่ยหลิงซูกล่าวสืบต่อ “เรื่องที่สอง บีบบังคับพวกมันเปิดเผยไส้ศึกในพรรคออกมา”

หวังจื่อคุนถามว่า “ไส้ศึกนั้นเป็นใคร?”

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “ข้าพเจ้าบอกไปท่านไม่แน่ว่าจะยอมเชื่อ ยังคงให้ขุนนางโฉดกับไส้ศึกยันกันซึ่งหน้า”

หวังจื่อคุนงงงันวูบถามโพล่งว่า “ขุนนางโฉดนั้นอยู่ที่ใด?”

เยี่ยหลิงซูชี้มือไปยังถุงผ้าในมือหัวถิง กล่าวว่า “นั่นมิใช่หรอกหรือ?” ทุกผู้คนเพ่งตามอง เห็นถุงผ้าบวมพอง ทั้งยังกระดุกกระดิก หัวถิงพอแก้ปากถุงออก ก็ปรากฏชายกลางคนสองคนมุดออกมา

เห็นคนหนึ่งสวมชุดม่วงไว้เครายาว อีกคนหนึ่งสวมชุดเกราะ ล้วนหน้าตาฟกช้ำดำเขียว หัวถิงเตะคลายจุดให้กับทั้งสอง ตวาดว่า “พวกเจ้าทั้งสองบอกเรื่องที่กล่าวมาแล้วอีกเที่ยวหนึ่ง”

คนสวมชุดเกราะร้องเพ้ยกล่าวว่า “พวกเจ้าเหล่าโจรค้าเกลือเถื่อนทัพเรือของทางการพอยกมาถึง พวกเจ้า...”

ไม่ทันขาดคำ หัวถิงก็ต่อยหมัดเตะเท้าใส่ ทุบตีมันเลือดกบปาก นอนครวญครางกับพื้น

หัวถิงถลึงมองคนชุดม่วงกล่าวว่า “ระหว่างยอมบอกหรือถูกทุบตี ท่านเลือกประการหนึ่ง”

คนชุดม่วงกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า “เราบอก...เราแซ่หลิว เป็นรองผู้บัญชาการกรมความมั่นคงแผ่นดิน ได้รับคำสั่งให้กวาดล้างพรรคค้าเกลือ...”

หัวถิงกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า “ผู้ใดถามถึงเรื่องนี้ เราถามว่าไส้ศึกเป็นใคร?”

รองผู้บัญชาการหลิวกวาดตาไปยังฝูงชน กล่าวว่า “มันเป็น...” ไม่ทันขาดคำ หวังจื่อคุนใช้ไม้เท้ากระทบพื้น กระโดดปราดถึงด้านหลังเกาฉี เกาฉีไม่ทันระวังป้องกัน รู้สึกกลางหลังปวดแปลบ เมื่อถูกสยบไว้ หวังจื่อคุนพลิกมือซ้ายวูบ จ่อมีดสั้นกับลำคอมัน

ทั้งหมดหน้าแปรเปลี่ยนไป ตู้โย่วหยางกระซากเสียงว่า “ท่านทูตหวัง ท่านทำอะไร?”

หวังจื่อคุนขบกรามกรอดไม่ตอบคำ เยี่ยหลิงซูพลันแค่นหัวร่อกล่าวว่า “นี่ยังต้องกล่าวหรือ เฒ่าชรานี้เป็นไส้ศึกที่วางยาคร่าชีวิตฉีปางจู่”

เหล่าผู้นำพรรคค้าเกลือตื่นตระหนกยิ่ง ฉุนอวี่อิงเลิกคิ้วสูงชัน ร้องถามว่า “หวังจื่อคุน คำพูดนี้เป็นความจริง?”

หวังจื่อคุนหน้าเขียวคล้ำ กล่าวช้าๆ ว่า “ใช่แล้วจะเป็นไร?” คำพูดพอกล่าว ทั้งหมดล้วนเดือดดาลคั่งแค้น พากันหยิบฉวยอาวุธมาถือไว้

หวังจื่อคุนรีบกรีดวาดมีดสั้นในมือ ร้องเสียงเกรี้ยวกราดว่า “ผู้ใดกล้าเข้ามา เรากับผู้แซ่เกานี้จะตกตายตามกัน”

ทั้งหมดชะงักเท้าลง เฉียนซือกระซากเสียงว่า “หวังจื่อคุน ตอนที่ท่านแรกเข้าพรรคเรา ได้ก่อคดีฆ่าคนตาย ถูกทางการตามล่า ยามอับจนสิ้นหนทาง เป็นฉีปางจู่ปกป้องคุ้มครอง ท่านค่อยรอดพ้นจากชะตากรรม ฉีปางจู่มีพระคุณต่อท่านดุจขุนเขา ท่านไฉนวางยาทำร้ายคน?”

หวังจื่อคุนปั้นหน้าเคร่งเครียดกล่าวว่า “คนตายเพราะสมบัติ นกตายเพราะอาหาร ฉีเฮ่าติ่งผู้นี้กระทำผิดกฎหมาย พอย่างเข้าวัยชรา พานแสร้งเป็นเมตตาธรรม เพราะหญิงสาวนางหนึ่ง กลับยุบเลิกบ่อนพนันช่องคณิกา มันไยไม่ครุ่นคิด บิดาทุ่มเทแรงกายแรงใจตั้งบ่อนพนันเปิดช่องคณิกา มันพอออกปากคำเดียว ความเพียรพยายามของเราล้วนสูญเปล่าหรือ?”

ทั้งหมดพอฟัง ยิ่งโกรธแค้นกว่าเดิม ฉุนอวี่อิงยกชูง้าวสั้นขึ้น หวังจื่อคุนแค่นหัวร่อกล่าวว่า “ฉุนอวี่อิง ท่านไม่สนใจความเป็นความตายของ

ผู้แซ่เกาแล้วหรือ?”

ฉุนอวี่อิงกระทบง้าวคู่คราหนึ่ง ร้องดังๆ ว่า “ทูตทั้งห้ามีหน้าที่ปกป้องคุ้มครองปางจู่ ฉุนอวี่อิงไม่สนใจเรื่องอื่น เพียงคิดล้างแค้นให้กับปางจู่ผู้ล่วงลับ”

หวังจื่อคุนหัวร่อเสียงเกรี้ยวกราด กล่าวว่า “ประเสริฐ บนเส้นทางปรภพจะได้มีเพื่อนร่วมทาง” พลางเงื้อมีดสั้นขึ้น ขณะจะแทงใส่เกาฉี มิคาดข้อแขนปวดแปลบ นิ้วทั้งห้าปราศจากเรี่ยวแรง เสียงเคร้งเมื่อมีดสั้นร่วงหล่นลงกับพื้น

หวังจื่อคุนทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล พอเพ่งตามอง เห็นบนจุดไหว้กวนปักไว้ด้วยเข็มทองเล่มหนึ่ง ตัวเข็มสั่นระริกเล็กน้อย

พริบตาที่ตะลึงลาน เห็นกระบี่อ่อนพุ่งวาบดุจสายฟ้า มุ่งใส่ทรวงอกเกาฉี เกาฉีมองดูปลายกระบี่เคลื่อนไกล้เข้ามา ถึงกับแตกตื่นจนหน้าถอดสี หวังจื่อคุนก็ชมดูจนมึนงงสงสัย มิคาดกระบี่อ่อนวกวูบ อ้อมผ่านร่างของเกาฉี แทงสวบใส่หวังจื่อคุน

หวังจื่อคุนรู้สึกใต้ซอกแขนเย็นวาบ จากนั้นเรี่ยวแรงปลาสนาการสิ้น เกาฉีถือโอกาสกระทุ้งศอกไปด้านหลัง กระแทกจนหวังจื่อคุนปลิวลิ่วไปวาเศษ พอร่วงฟาดลงกับพื้น ก็แน่นิ่งไม่ไหวติงอีก มีคนสะอึกเข้ามาชมดู เห็นบาดแผลกระบี่ตัดขั้วหัวใจไป ก่อนที่เกาฉีจะกระทุ้งศอกออก หวังจื่อคุนก็ขาดใจตายแล้ว

บนเกาะฉงหมิงเต่าเงียบสงัดงัน ทั้งหมดมองดูเยี่ยหลิงซู ในใจทั้งแตกตื่นทั้งยินดี ที่ยินดีคือไส้ศึกจบชีวิต เกาฉีได้รับความช่วยเหลือ ที่แตกตื่นคือหวังจื่อคุนจัดอยู่อันดับแรกในห้าทูต กลับไม่อาจต้านทานรับการจู่โจมจากเยี่ยหลิงซูแม้สักท่าเดียว

ฉุนอวี่อิงกวัดแกว่งง้าวคู่ ร้องดังๆ ว่า “ไส้ศึกชดใช้กรรมแล้ว ขุนนางโฉดทั้งสองนี้ก็ไม่อาจมีชีวิตสืบไป”

ขุนนางทั้งสองหน้าถอดสี ขดตัวเป็นก้อนกลม ฉุนอวี่อิงขณะจะลงมือ เยี่ยหลิงซูพลันยื่นกระบี่ขวางกันไว้ ฉุนอวี่อิงขมวดคิ้วถามว่า "แม่นางคิดทำอะไร?"

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "**ฉุนอวี่เซียนเซิง** *(ท่านผู้แซ่ฉุนอวี่)* ข้าพเจ้ารับปากคนทั้งสองว่า ขอเพียงพวกมันเชื่อฟังวาจา จะละเว้นชีวิตพวกมัน"

ฉุนอวี่อิงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "เชื่อฟังวาจาอันใด?"

เยี่ยหลิงซูเพียงแย้มยิ้มไม่ตอบคำ หัวถิงกล่าวเสริมว่า "พี่ฉุนอวี่ ความจริงแล้วพวกมันหารู้ไม่ว่าไส้ศึกเป็นใคร"

ฉุนอวี่อิงงงงันวูบจึงร้องโพล่งว่า "ไม่ทราบว่าไส้ศึกเป็นใคร ไฉนรุดมายันกันซึ่งหน้า?"

หัวถิงอธิบายว่า "จูหยวนจางเป็นชนชั้นใด ไหนเลยยอมเปิดเผยศักดิ์ศรีของหวังจื่อคุนออกไป ขุนนางโฉดทั้งสองนี้มีตำแหน่งไม่สูงนัก ย่อมยิ่งไม่ทราบกระจ่าง พวกเราเค้นถามไม่สำเร็จ แม่นางเยี่ยดูออกว่าขุนนางโฉดทั้งสองนี้รักตัวกลัวตาย จึงบีบบังคับให้พวกมันมาแสร้งชี้ตัวไส้ศึก กลับหลอกจนหวังจื่อคุนเผยโฉมออกมาเอง"

ทั้งหมดพอฟังค่อยเข้าใจกระจ่าง ฉุนอวี่อิงกล่าวว่า "อย่าว่าแต่หวังจื่อคุน แม้แต่เราก็ถูกพวกท่านหลอกลวงตบตา"

เมิ่งเฟยเอี้ยนบังเกิดความนับถือเลื่อมใส ประสานมือต่อเยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "แม่นางเพียบพูนทั้งสติปัญญาความกล้าหาญ เมื่อครู่ทำการล่วงเกิน ขออย่าได้ถือสา"

เยี่ยหลิงซูกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "**เจี่ยเจีย** *(พี่สาว)* ชมเกินไป หลิงซูเพียงคาดการณ์อย่างอุกอาจ หากว่าไส้ศึกนี้รักษาความเยือกเย็นไว้ วิธีของข้าพเจ้าก็ไม่เกิดผล คาดว่าวิญญาณของฉีปางจู่ดลบันดาลให้พวกเราหาตัวคนร้ายที่แท้จริงได้"

เมิ่งเฟยเอี้ยนเห็นนางไม่รับความดีความชอบ ยิ่งบังเกิดความ

เลื่อมใส จากนั้นนึกถึงพระคุณยิ่งใหญ่ของฉีเฮ่าติ่ง ขอบตาต้องแดงก่ำขึ้นมา ขณะสะท้อนใจ พลันได้ยินหัวถิงกล่าวว่า “ท่านทูตเมิ่ง ยังจำคำสั่งเสียของปางจู่ผู้ล่วงลับได้หรือไม่?”

เมิ่งเฟยเอี้ยนปาดเช็ดน้ำตากล่าวว่า “จำได้ ปางจู่ผู้ล่วงลับบอกว่าผู้ใดสามารถล้างแค้นให้กับท่านผู้เฒ่า ผู้นั้นจะขึ้นเป็นปางจู่คนใหม่”

หัวถิงปรบมือกล่าวว่า “นั่นก็ใช่แล้ว แม่นางเยี่ยฆ่าหวังจื่อคุนกับมือ ถือเป็นการล้างแค้นให้กับปางจู่ผู้ล่วงลับได้หรือไม่?”

คนของพรรคค้าเกลือพอฟัง ต้องหันไปมองหน้ากัน ซุนเจิ้งฟางกระแอมเบาๆ กล่าวว่า “ท่านทูตหัว คำพูดของท่านนี้ขาดการใคร่ครวญ หวังจื่อคุนแม้ถูกแม่นางเยี่ยฆ่าทิ้ง ฉีปางจู่ก็สั่งเสียเช่นนี้จริง แต่พรรคค้าเกลือเรามีศิษย์สิบหมื่น ส่วนใหญ่เป็นลูกผู้ชายชาตรี หากให้พวกมันยอมรับสตรีนางหนึ่ง ยังยากลำบากอยู่บ้าง”

เฉียนซือก็ผงกศีรษะกล่าวว่า “ผู้อาวุโสซุนกล่าวถูกต้อง แม่นางเยี่ยงามปานเทพธิดา ทั้งมีฝีมือสูงเยี่ยม แต่ยังขาดบารมีสะกดข่มเหล่าผู้กล้า”

เมิ่งเฟยเอี้ยนรับฟังจนขุ่นข้องใจยิ่ง แค่นหัวร่อกล่าวว่า “กล่าวไปกล่าวมา พวกท่านล้วนดูแคลนสตรี เราก็เป็นสตรี สตรีสามารถรับตำแหน่งทูตค้าเกลือ ไฉนไม่อาจขึ้นเป็นปางจู่?”

นางมีนิสัยเปิดเผย เยี่ยหลิงซูล้างแค้นให้กับฉีเฮ่าติ่ง เมิ่งเฟยเอี้ยนยามสำนึกขอบคุณ จึงยึดถือเยี่ยหลิงซูเป็นปางจู่คนใหม่ เห็นซุนเจิ้งฟางกับเฉียนซือเอ่ยอ้างถึงบุรุษสตรีจึงกล่าวโต้แย้ง ซุนเจิ้งฟางกวาดมองนางแวบหนึ่ง หัวร่อเฮอะฮะกล่าวว่า “ท่านทูตเมิ่งผิดแผกแตกต่าง ในสายตาเรา ท่านยังอาจหาญกว่าบุรุษอีก”

เมิ่งเฟยเอี้ยนขุ่นแค้นจนหน้าขาวซีด ความหมายในวาจาของซุนเจิ้งฟาง แสดงว่าประชดแดกดันนางมีหน้าตาอัปลักษณ์กว่าบุรุษ เมิ่งเฟยเอี้ยนขณะจะโต้กระไร เกาฉีพลันกล่าวว่า “ซุนเจิ้งฟาง ผู้ใดขึ้นเป็นปางจู่

ไม่อาจยึดถือวาจาของท่าน”

ซุนเจิ้งฟางเหลือกตาขึ้นกล่าวว่า “ท่านลองบอกมาว่าควรยึดถือวาจาผู้ใด?”

เกาฉีกล่าวว่า “ยึดถือวาจาของฉีปางจู่ พรรคค้าเกลือเราออกท่องยุทธจักร ยึดถือคำ *‘สัจธรรม’* หากไม่ทำตามคำสั่งเสียของปางจู่รุ่นก่อน ยังยกอ้างสัจธรรมอันใด?”

ผู้อาวุโสทั้งสองนี้ไม่ลงรอยกันตลอดมา เกาฉีสำนึกตัวว่าพลังฝีมือและอิทธิพลไม่อาจเทียบเปรียบกับซุนเจิ้งฟางและเฉียนซือ ไม่มีความหวังช่วงชิงตำแหน่งประมุข อีกประการ เยี่ยหลิงซูฆ่าหวังจื่อคุน ช่วยชีวิตมัน เกาฉีใคร่ครวญดู มิสู้ยกเยี่ยหลิงซูขึ้นเป็นหัวหน้าพรรค ยังดีกว่ายกให้กับเฒ่าชราทั้งสอง

วาจาประดานี้กล่าวอย่างโอ่อ่าผ่าเผย ซุนเจิ้งฟางกับเฉียนซือไม่อาจโต้แย้งได้ เกาฉีไม่แยแสสนใจพวกมัน หันไปสอบถามว่า “ตู้โย่วหยาง ฉุนอวี่อิง พวกท่านคิดเห็นอย่างไร?”

ตู้โย่วหยางมีการคบหากับเฉียนซือ จึงกวาดมองมันแวบหนึ่งแล้วกล่าว “ผู้อาวุโสซุนกับผู้อาวุโสเฉียนกล่าวมีเหตุผล นางเป็นสตรี ยากจะได้รับการยอมรับจากผู้คน”

เกาฉีแค่นเสียงอย่างเย็นชา หันไปทางฉุนอวี่อิง ฉุนอวี่อิงกล่าวว่า “ท่านทูตตู้กล่าวผิดแล้ว ปางจู่ผู้ล่วงลับเพียงบอกว่าผู้ล้างแค้นสืบทอดตำแหน่งหัวพน้าพรรค ไม่ได้บอกว่าผู้ล้างแค้นต้องเป็นบุรุษหรือสตรี”

เกาฉีปรบมือกล่าวว่า “กล่าวประเสริฐ ท่านทูตตู้ ผู้อาวุโสซุน ผู้อาวุโสเฉียนคัดค้าน เรากับท่านทูตเมิ่ง ท่านทูตฉุนอวี่ ท่านทูตหัวสนับสนุน ดังนั้นเราขอประกาศว่าแม่นางเยี่ยเป็นหัวหน้าพรรคค้าเกลือรุ่นที่สิบสาม”

ซุนเจิ้งฟางกับเฉียนซือทั้งร้อนรุ่มทั้งขุ่นเคือง พอเหลียวหน้ามองเห็นเยี่ยหลิงซูยืนอยู่ที่ห่างไป ขมวดคิ้วไม่กล่าวกระไร ซุนเจิ้งฟางฉุกใจคิด

ร้องบอกว่า “เกาฉี ท่านอย่าได้กล่าววาจาถ่ายเดียว แม่นางเยี่ยยังไม่ได้รับปากเป็นปางจู่ ด้วยเรือนร่างอันบริสุทธิ์ของนาง ไหนเลยยอมเกลือกกลั้วกับพวกเราเหล่าบุรุษโสโครก?”

เกาฉีงงงันวูบ พบว่าตั้งแต่ต้นจนจบ เยี่ยหลิงซูไม่ได้รับปากเป็นหัวหน้าพรรคค้าเกลือ จึงรีบเดินเข้าไป สอบถามว่า “แม่นางเยี่ย ไม่ทราบท่านมีความเห็นต่อตำแหน่งปางจู่อย่างไร?”

เยี่ยหลิงซูเงยหน้าขึ้น กวาดตาผ่านหน้าทั้งหมดเที่ยวหนึ่งแล้วกล่าว “ผู้อาวุโสซุน หากข้าพเจ้าขึ้นเป็นปางจู่ ก็ไม่ได้รับการยอมรับจากผู้คนหรือ?”

ซุนเจิ้งฟางงงงันวูบ จึงน้อมกายกล่าวว่า “นับแต่โบราณกาลมา บุรุษสูงส่งสตรีต่ำต้อย คนของพรรคเราส่วนใหญ่เป็นบุรุษ กล่าวให้น่าฟังเป็นพรรคค้าเกลือ กล่าวไม่น่าฟังเป็นโจรค้าเกลือเถื่อน คนมากใจคนสับสน ผู้คนระดับล่างไม่แน่ว่าจะยอมรับ”

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “ข้าพเจ้าความจริงไม่คิดยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของพรรคท่าน แต่ท่านทูตหัวบอกว่า ซูเฉิงกวงถูกข้าพเจ้าคร่ากุม นครตะวันตกเพราะเพื่อช่วยคน จึงเพาะความแค้นกับพรรคท่าน ข้าพเจ้าเห็นว่าเรื่องนี้สืบเนื่องจากข้าพเจ้า หากนครตะวันตกสืบเสาะมา ข้าพเจ้าถือเป็นภาระที่จะต้านทานรับมือ ความจริงคิดหาตัวฆาตกรทำร้ายฉีปางจู่ จากนั้นสะบัดหน้าจากไป แต่ท่านพานบอกว่าบุรุษสูงส่งสตรีต่ำต้อย ข้าพเจ้าพานไม่เชื่อว่าบุรุษสามารถขึ้นเป็นปางจู่ เหตุใดสตรีไม่สามารถ ข้าพเจ้าจะขอเป็นปางจู่อันใด ดูว่าเหล่าบุรุษยอมรับการควบคุมจากข้าพเจ้าหรือไม่”

ในพรรคค้าเกลือมีสตรีไม่มากนัก เหล่าบุรุษพอฟัง ล้วนมีสีหน้าประหลาดพิกล เมิ่งเฟยเอี้ยนกลับกระตือรือร้นจนคึกคัก สาวเท้าถึงเบื้องหน้าเยี่ยหลิงซู ล้วงหยิบป้ายหยกเขียวอันหนึ่งประคองส่งต่อเยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “ป้ายราชันฟ้าอันนี้จัดสร้างโดยหัวหน้าพรรครุ่นที่หนึ่ง

หวงเฉากง* ถือเป็นสัญลักษณ์ของหัวหน้าพรรคแต่ละรุ่น ศิษย์ของพรรคค้าเกลือพอพบเห็นป้ายนี้ ต้องรับคำสั่งจากผู้ถือป้ายหยก ฉีปางจู่ก่อนตายมอบให้เราดูแล นับว่าฟ้าเวทนา วันนี้มีเจ้าของแล้ว”

เยี่ยหลิงซูรับมาชมดู เห็นด้านหน้าของป้ายหยกสลักอักษรทองว่า “ราชันฟ้าสายลมสารท ร้อยบุปผาร่วงโรยรา” ด้านหลังแกะสลักรูปเบญจมาศทองเก้ากลีบ กลีบดอกคลี่ขจาย แผ่ซ่านกลิ่นอายเย็นเยียบ นางมองดูอยู่ครู่หนึ่ง จึงยกชูป้ายขึ้น บนเกาะเงียบสงบไปครู่หนึ่ง พลันบังเกิดเสียงโห่ร้องด้วยความยินดียิ่ง

ซุนเจิ้งฟางกับเฉียนซือได้ยินเสียงโห่ร้องล้วนเกิดความสงสัยใจ ไม่ทราบว่าเหล่าสมุนดุร้ายไฉนยอมรับสตรีที่มาจากภายนอก ที่แท้เยี่ยหลิงซูบุกเข้าค่ายกล ปราบคนพาลช่วยคน กอปรด้วยภูมิปัญญาพลังฝีมือ ข่มขวัญทั้งหมดจนระย่นย่อ นับแต่โบราณกาลมา ผู้คนยกย่องผู้เข้มแข็ง เหล่าสมุนไม่ได้คิดหมายปองตำแหน่งหัวหน้าพรรคเช่นผู้อาวุโสทั้งสอง เห็นว่าหญิงสาวนางนี้มีรูปโฉมงดงาม ทั้งมีฝีมือสูงเยี่ยม หากขึ้นเป็นหัวหน้าพรรคไม่แน่ว่าเป็นเรื่องเลวร้าย

ฉุนอวี่อิงสืบเท้าออกไปหนึ่งก้าว ประกาศว่า “ร้อยบุปผาร่วงโรยราพันเกลือหลอมรวมเป็นหนึ่ง เมื่อกำหนดตัวหัวหน้าพรรค ขอให้ทุกท่านโรยเกลือแสดงความจงรักภักดี”

เหล่าหัวหน้าสาขาพอฟัง พากันล้วงชามใหญ่ออกมาใบหนึ่ง มอบให้แก่สมุนในสังกัด เหล่าสมุนก็ล้วงถุงแพรจากอกเสื้อใบหนึ่ง หยิบเกลือเล็กละเอียดออกมากระจุกหนึ่ง โรยลงในชาม หลังจากส่งต่อกัน สุดท้ายมอบต่อผู้อาวุโสต้นสังกัด เหล่าผู้อาวุโสรวมเกลือในชาม ส่งถึงเบื้องหน้าฉุนอวี่อิง ฉุนอวี่อิงเทเกลือทั้งสามชามลงในถุงแพรใบหนึ่ง ประคองส่งต่อ

---

* หวงเฉาเป็นคนสมัยราชวงศ์ถัง ถือกำเนิดจากครอบครัวพ่อค้าเกลือ ต่อมานำชาวนาลุกฮือขึ้น ตั้งตนเป็นกษัตริย์ คำกงเป็นคำเรียกหาผู้วายชนม์ด้วยความเคารพ

เยี่ยหลิงซู

ระหว่างที่ทั้งหมดโรยเกลือ ล้วนมีสีหน้าเคร่งขรึมสำรวม แสดงว่าเป็นพิธีการอย่างหนึ่ง เยี่ยหลิงซูชมดูไม่เข้าใจ เมิ่งเฟยเอี้ยนจึงกล่าวเบาๆ ว่า "พรรคเราค้าเกลือเถื่อน เกลือในถุงเป็นของส่วนตัวของทั้งหมด เมื่อรวมกันถือเป็นสมบัติส่วมรวม มอบต่อปางจู่แสดงออกถึงความจงรักภักดี"

เยี่ยหลิงซูรับถุงแพรมา ยังไม่ทันเอ่ยปาก พลันได้ยินว่านเสิ่งกล่าวว่า "ขอแสดงความยินดีที่แม่นางรับตำแหน่งปางจู่ ตอนนี้ความจริงล้วนกระจ่าง การตายของฉีเฮ่าติ่งไม่เกี่ยวข้องกับศิษย์น้องซู สำนักเราสองไม่มีบุญคุณความแค้นต่อกัน พวกเราคิดขออำลา"

พรรคค้าเกลือประสบเหตุแปรเปลี่ยนติดต่อกัน กลับลืมเลือนว่ายังมีคนของนครตะวันตกอยู่ด้านข้าง เมิ่งเฟยเอี้ยนพอฟัง ต้องกระชากว่า "ฉีปางจู่ไม่ได้ถูกซูเฉิงกวงฆ่าทิ้ง แต่ก็ตายเพราะมัน หากมิใช่มันทำร้ายฉีปางจู่บาดเจ็บ หวังจื่อคุนไหนเลยมีโอกาสวางยา"

เหล่าสมุนพรรคค้าเกลือส่งเสียงร้องสนับสนุน ฉุนอวี่อิงกลับกล่าวว่า "ท่านทูตเมิ่งกล่าวหนักเกินไป หวังจื่อคุนบังเกิดจิตคิดร้าย เมื่อครู่กล่าวยุยงต่างๆ นานา หวังให้พรรคค้าเกลือกับนครตะวันตกต่อสู้จนบาดเจ็บทั้งสองฝ่าย ทหารทางการพอยกมาถึง จะกวาดล้างพวกเราจนสิ้นซาก"

เหล่าสมุนทบทวนหวนนึก เห็นว่าทุกถ้อยคำของหวังจื่อคุนล้วนกล่าวกระตุ้นยุยง จึงนิ่งเงียบงันไป สายตาทุกคู่กวาดตามายังเยี่ยหลิงซูเป็นจุดเดียว

เยี่ยหลิงซูขมวดคิ้วเล็กน้อย เพ่งตามองผู้นำแปดหมวดหมู่ กล่าวว่า "พวกท่านล้วนเป็นคนของนครตะวันตก?" ว่านเสิ่งผงกศีรษะกล่าวว่า "เรา ว่านเสิ่งสังกัดหมวดหมู่ฟ้า"

เยี่ยหลิงซูถามอีกว่า "เหลียงซือฉินไม่ได้มาหรือ?" ว่านเสิ่งสั่นศีรษะกล่าวว่า "ไม่ได้มา" เยี่ยหลิงซูถามโพล่งว่า "มันอยู่ที่ใด?"

ว่านเสิ่งเห็นนางซักไซ้ไล่เลียง ต้องลอบสงสัยใจ ปากกล่าวว่า “เรื่องนี้อภัยที่ไม่อาจเรียนบอก”

เยี่ยหลิงซูถามอีกว่า “พวกท่านพบกับหวินซวีเกาะตะวันออกหรือไม่?” ว่านเสิ่งงงงันวูบแล้วกล่าว “ไม่ได้พบพาน”

เยี่ยหลิงซูใจสับสนว้าวุ่น หวินซวีคิดท้าสู้กับเหลียงซือฉิน ไม่ทราบว่าตอนนี้อยู่ที่ใด แปดหมวดหมู่นครตะวันตกเป็นศิษย์ของเหลียงซือฉิน หวินซวีมีกำลังเพียงลำพัง ไม่อาจต่อกรกับนครตะวันตกได้ เยี่ยหลิงซูแม้นึกแค้นหวินซวี แต่ว่าเลือดข้นกว่าน้ำ สิบกว่าปีมานี้แม้อยู่ในฐานะอาจารย์กับศิษย์ แท้จริงแล้วเป็นพ่อลูก นางยังไม่มีโอกาสตอบแทนบุญคุณเลี้ยงดู ดังนั้นครุ่นคิดขึ้น *‘เราไม่อาจช่วยเหลือหวินซวีต่อสู้กับเหลียงซือฉิน แต่หากสามารถหักปีกของนครตะวันตก ก็ถือเป็นการตอบแทนบุญคุณ’* นึกถึงตอนนี้ จึงกัดฟันกล่าวว่า “**ว่านปู้จู่** *(ผู้นำหมวดหมู่แซ่ว่าน)* ข้าพเจ้ามีข้อขอร้องประการหนึ่ง”

ว่านเสิ่งกล่าวว่า “**เยี่ยปางจู่** *(หัวหน้าพรรคแซ่เยี่ย)* โปรดบอกมา” เยี่ยหลิงซูกล่าวช้าๆ ว่า “ข้าพเจ้าคิดขอเชิญท่านทั้งหลายไปยังสำนักใหญ่พรรคเรา พักอยู่สักหกเดือนหนึ่งปี”

ผู้นำแปดหมวดหมู่พอฟัง ต้องหันไปมองหน้ากัน แม้แต่ชนชั้นผู้นำพรรคค้าเกลือก็บังเกิดความสงสัยใจ ชิวเทาสำรวจดูเยี่ยหลิงซูแล้วกล่าว “เยี่ยปางจู่กล่าวเช่นนี้ หรือคิดควบคุมตัวพวกเราไว้?”

เยี่ยหลิงซูกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ท่านบอกว่าเป็นการควบคุม ก็ถือว่าควบคุมตัวเถอะ”

ชิวเทากับว่านเสิ่งสบตากันวูบ ว่านเสิ่งกล่าวว่า “สำนักเราสองเมื่อไม่มีบุญคุณความแค้นต่อกัน เยี่ยปางจู่ไฉนคิดรั้งตัวพวกเราไว้?”

เยี่ยหลิงซูกวาดมองมันแวบหนึ่ง กล่าวว่า “ท่านไม่ล่วงรู้ความเป็นมาของข้าพเจ้าหรือ?” ว่านเสิ่งฉุกใจคิดกล่าวว่า “ท่านเป็นศิษย์เกาะตะวัน

ออก คิดสะสางบุญคุณความแค้นเก่าก่อน?”

เยี่ยหลิงซูไม่ตอบคำ พลันยกซูป้ายราชันฟ้าขึ้น ออกคำสั่งว่า “ศิษย์พรรคค้าเกลือล้อมคนของนครตะวันตกไว้ หากไม่มีคำสั่งเรา อย่าได้ปล่อยให้ผู้ใดจากไป”

สมุนพรรคค้าเกลือองงันวูบ แต่ปางจู่มีคำสั่งมิกล้าไม่ปฏิบัติตาม ดังนั้นก่อตั้งค่ายกลเกลือทิพย์ ล้อมผู้นำแปดหมวดหมู่ไว้ หลังจากก่อตั้งค่ายกล เมิ่งเฟยเอี้ยนจึงกล่าว “หลังจากนี้ทำอย่างไร ขอปางจู่โปรดสั่งการ”

เยี่ยหลิงซูโบกมือกล่าวว่า “เพียงนี้ก็พอแล้ว” พลางเดินออกไปหนึ่งก้าว กล่าวเสียงสดใสกังวานว่า “ในผู้นำแปดหมวดหมู่ ผู้ใดสามารถตัดสินใจ”

ว่านเสิ่งกล่าวเสียงหนักๆ ว่า “เราสามารถตัดสินใจ ไม่ทราบปางจู่มีคำชี้แนะใด?”

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “แปดหมวดหมู่นครตะวันตกมีชื่อสะท้านยุทธจักร พรรคค้าเกลือเรามีกำลังพวกมาก หากว่าต่อสู้เสี่ยงชีวิต คงเกิดการบาดเจ็บล้มตายนับไม่ถ้วน”

ว่านเสิ่งยิ้มพลางกล่าวว่า “เยี่ยปางจู่เมื่อมีจิตมุทิตา ไยไม่กลับกลายจากอาวุธเป็นแพรพรรณ?”

เยี่ยหลิงซูแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า “ข้าพเจ้ามีวิธีหนึ่ง สามารถหลีกเลี่ยงจากการบาดเจ็บล้มตาย ทั้งสามารถพิสูจน์ผลแพ้ชนะกัน”

ว่านเสิ่งถามไถ่รายละเอียด เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “รวบรัดยิ่ง เราท่านพิสูจน์ผลแพ้ชนะกัน หากข้าพเจ้าแพ้ พวกท่านล้วนจากไป หากข้าพเจ้าชนะ แปดหมวดหมู่ต้องตามข้าพเจ้าไปยังสำนักใหญ่พรรคค้าเกลือ”

เมิ่งเฟยเอี้ยนอดกล่าวมิได้ว่า “ปางจู่ ท่านมีฐานะสูงส่ง ไหนเลยพาตัวเสี่ยงอันตรายได้”

หัวถิงก็กล่าวว่า “ปางจู่ผู้ล่วงลับลาโลกไป ภายในพรรคมีปัญหา

มากมายต้องสะสาง..." เยี่ยหลิงซูไม่รอฟังจบ ชิงโบกมือกล่าวว่า "ข้าพเจ้าตัดสินใจแล้ว หากข้าพเจ้าแพ้พ่ายตกตาย ท่านก็รับตำแหน่งปางจู่สืบแทน"

หัวถิงหน้าแปรเปลี่ยนไป ภายในพรรคค้าเกลือก็เกิดความปั่นป่วนขึ้นมา ว่านเสิ่งลอบตื่นตระหนก หวนนึกถึงเยี่ยหลิงซูเป็นศิษย์เกาะตะวันออก อย่าว่าแต่ตนเองไม่มีความมั่นใจเอาชัย ต่อให้เอาชนะได้ ก็ต้องทำร้ายนางบาดเจ็บ ตอนนี้หญิงสาวนางนี้ขึ้นเป็นหัวหน้าพรรคค้าเกลือ หากรับบาดเจ็บหรือตกตาย ต้องกระตุ้นความแค้นของพรรคค้าเกลือ บังเกิดปัญหาตามหลัง

ว่านเสิ่งบังเกิดความคิดนานัปการ พลันนึกถึงวิธีหนึ่ง จึงกล่าว "เยี่ยปางจู่ แปดหมวดหมู่มีศักดิ์ฐานะเท่าเทียมกัน หากเป็นเรื่องเล็กน้อย เราผู้แซ่ว่านยังสามารถตัดสินใจ แต่เรื่องราวเกี่ยวพันถึงอิสรภาพของแต่ละคน เราไม่สามารถกระทำแทน"

เยี่ยหลิงซูขมวดคิ้วกล่าวว่า "เช่นนี้เป็นว่าต้องต่อสู้ตะลุมบอนกันแล้ว?" ว่านเสิ่งกล่าวว่า "นั่นกลับมิต้อง เมื่อครู่เยี่ยปางจู่บุกเข้าค่ายกลเกลือทิพย์ เคลื่อนไหวประหนึ่งมังกรท่อง เป็นที่เลื่อมใสของผู้คน เช่นนี้เถอะ พวกเราก็มีค่ายกลแปดที่สุดหมุนรอบ หากปางจู่ไม่รังเกียจ ก็ลองบุกฝ่าดู ขอเพียงฝ่าค่ายกลออกมาได้ พวกเราทั้งหลายก็ยอมรับการจัดการทุกประการ"

ซูเฉิงกวงหน้าแปรเปลี่ยนไป ร้องโพล่งว่า "ศิษย์พี่ว่าน นี่จะได้อย่างไร.." พลันเห็นว่านเสิ่งถลึงตาใส่ ซูเฉิงกวงได้แต่กล้ำกลืนคำพูดล่าถอยกลับไป

เยี่ยหลิงซูก็นึกไม่ถึงว่าว่านเสิ่งจะเสนอหัวข้อนี้ ต้องอึ้งไปวูบหนึ่ง หลายวันนี้นางศึกษาเคล็ดวิชามังกรซ่อน พอมีผลรับอยู่บ้าง หากต่อสู้กับผู้นำแปดหมวดหมู่ แม้นว่าเป็นการสู้กันตัวต่อตัว ยังมีความมั่นใจเอาชัย หากเป็นหนึ่งสู้กับทั้งแปด ยากที่จะรับมือได้ แต่นางเพิ่งรับตำแหน่งปางจู่

รากฐานไม่มั่นคง ยามนี้หากแสดงความอ่อนแอออกมา จะกระทบถึงอำนาจบารมี

นางขบคิดแล้วตัดสินใจ เงยหน้าขึ้นร้องบอกว่า “ตกลง ข้าพเจ้าจะลองบุกฝ่าค่ายกลของแปดหมวดหมู่ดู”

ว่านเสิ่งหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย เยี่ยหลิงซูต่อให้มีฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ ก็ไม่มีเหตุผลที่จะท้าสู้กับผู้นำแปดหมวดหมู่ มันเสนอหัวข้อนี้ความจริงคิดให้นางรู้สึกตัวล่าถอย มิคาดหญิงสาวนางนี้มีขวัญบังอาจเทียมฟ้า กลับตกปากรับคำ จึงกล่าว “เยี่ยปางจู่มีขวัญกล้าแข็งกว่าชายชาติชาตรี ไม่ว่าผลแพ้ชนะเป็นอย่างไร เราผู้แซ่ว่านล้วนนับถือเลื่อมใส”

เยี่ยหลิงซูผงกศีรษะ ขณะจะสาวเท้าออกไป พลันบังเกิดสุ้มเสียงเย็นชาเสียงหนึ่งดังว่า “ยาโถวน้อย เราร่วมทางกับท่านเป็นอย่างไร?”

เยี่ยหลิงซูเหลียวหน้าไป เห็นฉู่คงซันยกมือไพล่หลังเดินออกมา ผู้นำแปดหมวดหมู่ก็งงงันวูบ ปู้หลิวร้องเพ้ยกล่าวว่า “ฉู่คงซัน มารดาท่านยุ่งเกี่ยวอันใด กระทั่งกระบี่วิเศษประจำตระกูลยังไม่อาจรักษาไว้ ยังคิดออกมาให้อับอายขายหน้าอีก?”

ฉู่คงซันเลิกคิ้วสูงชัน กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า “คนอ้วนฉุที่น่าตาย ท่านใช้แผนอุบายแย่งชิงกระบี่ไป หนี้บัญชีนี้ยังไม่ชำระสะสางกัน”

ปู้หลิวทางหนึ่งกวัดแกว่งกระบี่ไม้เหล็ก ทางหนึ่งกล่าวว่า “เอ่ยถึงแผนอุบาย ในโลกผู้ใดไม่ดำเนินอุบาย ฉู่คงซัน ทารกหญิงนี้หน้าตาไม่เลว ท่านคิดใกล้ชิดสนิทสนมกับผู้อื่นกระมัง?”

ฉู่คงซันเดือดดาลเป็นการใหญ่ ร้องว่า “คนอ้วนฉุที่น่าตาย ระวังลิ้นของท่านให้ดี”

ปู้หลิวยังคิดตีฝีปากตอบ พลันได้ยินชิวเทากล่าวว่า “ศิษย์น้องปู้ ฉู่เซียนเซิงเป็นเจ้าสำนักหนึ่ง ทั้งมีการคบหากับเฉิงจู่ ท่านอย่าได้เสียมารยาทไป”

ปู้หลิวงงงันวูบจึงกล่าว “ศิษย์พี่ชิวขออย่าได้ตำหนิ ตอนแรกตกลงว่าคนคนเดียวฝ่าด่าน เฒ่าแซ่ฉู่กลับออกหน้า เราเห็นเป็นที่ขัดตา จึงกล่าวสัพยอกอยู่สองคำ”

ว่านเสิ่งกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ไม่เป็นไร สองคนก็สองคน ฉู่เซียนเซิง เยี่ยปางจู่ พวกท่านบุกเข้ามาโดยพร้อมเพรียงเถอะ”

เยี่ยหลิงซูขมวดคิ้ว หันไปกล่าวว่า “ฉู่เซียนเซิง...” ฉู่คงซันโบกมือกล่าวว่า “เราไม่ได้ออกหน้า หากคิดล้างความอัปยศเก่าก่อน ว่านเสิ่งกับคนอ้วนฉุที่น่าตายดำเนินอุบาย แย่งชิงกระบี่ไม้เหล็กของเราไป มีแต่จู่โจมทำลายค่ายกลนี้ ค่อยระบายโทสะของเราได้”

เยี่ยหลิงซูขบคิดแล้วกล่าว “ท่านอาจารย์เคยเอ่ยถึงกระบี่บุปผาหญิงงาม บอกว่าเป็นเพลงกระบี่อันแผ่วพลิ้วพิสดาร วันนี้นับเป็นโอกาสอันดีจะได้รับทราบยอดวิชาของฉู่เซียนเซิง”

ฉู่คงซันยกมือลูบเครา ถามว่า “อาจารย์ท่านเป็นใคร?” เยี่ยหลิงซูลังเลเล็กน้อยจึงกล่าวเบาๆ ว่า “ท่านอาจารย์หวินซวี”

ฉู่คงซันบังเกิดความตื่นเต้นตระหนกกล่าวว่า “ที่แท้ท่านเป็นศิษย์ของประมุขเกาะตะวันออก มิน่าเล่าจึงมีฝีมือสูงเยี่ยม” หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า “พรรคค้าเกลือกับเกาะตะวันออกมีวาสนาผูกพัน ครั้งกระโน้นจางซื่อเฉิงถือกำเนิดจากเกาะตะวันออก ครองความยิ่งใหญ่ในแว่นแคว้นหนึ่ง น่าเสียดายที่โชคไม่เข้าข้าง พ่ายแพ้แก่ฮ่องเต้องค์ปัจจุบัน”

กล่าวพลางงอนิ้วดีดใส่ตัวกระบี่ ส่งเสียงกู่ดังยาวนาน เยี่ยหลิงซูยืนเคียงคู่กับมัน กระบี่อ่อนชี้เฉียงลง สะท้อนประกายอยู่ใต้ม่านวิกาล

ในเสียงกู่ร้อง เงาร่างสองสายพุ่งปราดออกไป ฝ่าเข้าสู่ค่ายกลแปดที่สุดหมุนรอบ ประกายกระบี่หนึ่งขาวหนึ่งเขียวเข้ม คล้ายมังกรคู่พุ่งผ่านท้องนภา

ผู้นำแปดหมวดหมู่มีสีหน้าเคร่งขรึมสำรวม หันฝ่ามือซ้ายเข้าด้าน

ใน ฝ่ามือขวาออกนอก ก่อตั้งค่ายกลตามหลัง**โป๊ยข่วย** *(แปดทิศ)* ฉู่คงซันกับเยี่ยหลิงซูไม่ทันเข้าใกล้ รู้สึกมีหินทรายปลิวคละคลุ้ง สายวิชชุแลบแปลบปลาบ พื้นดินใต้เท้าเกิดการเคลื่อนตัว พลังลมหนึ่งร้อนหนึ่งเย็นแผ่พุ่งมาถึง

เยี่ยหลิงซูตอนอยู่บนแม่น้ำ ก็สังเกตดูค่ายกลขบวนนี้ ยามนี้ล่วงลึกเข้ามา ค่อยทราบความร้ายกาจ พบว่าพลังทั้งแปดเข้าแทนที่ ทั้งลมอสนีน้ำอัคคี ฟ้าและดิน ภูเขาหนองน้ำหนุนเนื่องไม่ขาดตอน เมื่อตกอยู่ภายในคนคล้ายต้นหญ้ากลางพายุฝนก็มิปาน

ฉู่คงซันเห็นผิดท่า จึงขวางอยู่เบื้องหน้าหญิงสาว ใช้กระบี่ดุจสายฝนคืนชิวเทียน ค่อยช่วยให้เยี่ยหลิงซูยืนหยัดอยู่ได้ เยี่ยหลิงซูค่อยระงับสติใช้ฝ่ามือขวากระบี่ บุกฝ่าอยู่ท่ามกลางพลังวังวนทั้งแปดขุม ด้วยอานุภาพของค่ายกลแปดที่สุดหมุนรอบ ยิ่งไม่อาจทำลายล้างได้

ผู้นำแปดหมวดหมู่บังเกิดความตื่นเต้นสงสัย รู้สึกว่าเยี่ยหลิงซูมีพลังฝ่ามือกล้าแข็ง ดังนั้นเคลื่อนย้ายพลังที่จู่โจมใส่ฉู่คงซันมายังหญิงสาว เยี่ยหลิงซูพลันตึงมือขึ้นมา

ซึ่งความจริงด้วยความเข้มแข็งของค่ายกลแปดที่สุดหมุนรอบ ต่อให้เยี่ยหลิงซูสิบคนก็ไม่อาจเอาชัยได้ แต่ว่าว่านเสิ่งควบคุมค่ายกล ไม่ต้องการข่มเหงคนเกินไป จึงสำแดงอิทธิฤทธิ์ออกมา หวังให้หญิงสาวรู้สึกตัว ล่าถอย มิคาดเยี่ยหลิงซูมีนิสัยดื้อรั้นเด็ดขาด ภายใต้แรงกดดันอันหนักหน่วง ไม่เพียงใช้เทพกระบี่เงาบินกับฝ่ามือเมฆวารีออกมา ทั้งยังใช้ออกด้วยเคล็ดวิชามังกรซ่อน

การต่อสู้ยิ่งเปลี่ยนแปลงยิ่งพิสดาร ฉู่คงซันใช้เพลงกระบี่อย่างอ่อนช้อยราวสตรี เยี่ยหลิงซูเป็นสตรี เพลงกระบี่กลับโอ่อ่าอาจหาญ ในสายตาเป็นผู้คน เห็นว่าบุรุษสตรีคู่นี้สมควรสับเปลี่ยนใช้เพลงกระบี่ของอีกฝ่ายจึงถูกต้อง

ผู้นำแปดหมวดหมู่อยู่ในวงต่อสู้ กลับเกิดความรู้สึกอีกแบบหนึ่ง ฉู่คงซันเปลือกนอกอ่อนโยน แต่แฝงพลังอันแข็งกล้า เยี่ยหลิงซูฝีมือแข็งกร้าว แท้จริงแล้วหล่อหลอมกลมกลืน ไม่มีช่องโหว่ให้ฉกฉวย เมื่อผสมผสานเข้าด้วยกัน กลับทรงอานุภาพเป็นทวีคูณ

ว่านเสิ่งเห็นผิดท่า ร้องสั่งว่า "แยกพวกมันออกจากกัน" ที่หลงเหลือรับคำคราหนึ่ง เห็นฉู่คงซันกับเยี่ยหลิงซูเข้ามาใน**ตำแหน่งจิ้งและซุ่น*** ของแผนภูมิโป๊ยข่วย จึงแผ่พุ่งพลังเข้าสู่ร่างซูเฉิงกวง ซูเฉิงกวงตวาดก้องฟาดฝ่ามือหนักหน่วงดุจขุนเขา ทั้งปรากฏประกายสายฟ้าแลบแปลบ

ฉู่คงซันไม่กล้าปะทะ ถลันหลบมาทางขวา สภาพค่ายกลก็เปลี่ยนแปลง แผ่พุ่งพลังเข้าสู่ร่างหลันจุย หลันจุยฟาดฝ่ามือออกอย่างแผ่วพลิ้ว ก่อเกิดเป็นลมพายุหอบหนึ่ง เยี่ยหลิงซูต้านทานรับไม่ได้ จึงหลบหลีกมาทางซ้าย ขบวนค่ายกลพลันสอดแทรกมายังหว่างกลางทั้งสอง แยกทั้งสองออกจากกัน

เมื่อเป็นเช่นนี้ ต่อให้ทั้งสองมีเพลงกระบี่สูงเยี่ยมกว่านี้ ก็ได้แต่แยกย้ายรับศึก ว่านเสิ่งร้องสั่งว่า "บุรุษก่อนสตรีทีหลัง" จากนั้นเคลื่อนไหวค่ายกล แผ่พุ่งพลังใส่ฉู่คงซัน ฉู่คงซันถอยร่นไปด้านหลัง มิคาดง่ามมือร้อนวูบ กระบี่ถูกเส้นใยพัวพันไว้ มันคิดกระชากช่วงชิงกลับมา พลังฝ่ามือขุมหนึ่งก็กระแทกถูกไหล่ซ้ายมัน จนครึ่งซีกร่างชาด้าน ยามชะล่าใจเท้าพลัดตกไปในหลุมดิน

หลังจากที่กักฉู่คงซันไว้ ค่ายกลก็เคลื่อนไหวอีกครา กดดันใส่เยี่ยหลิงซู เยี่ยหลิงซูรับมือไม่ไหว จึงล่าถอยไปด้านหลัง ชั่วพริบตาถอยร่นถึงข้างดงต้นอ้อ หากยังล่าถอยอีก ต้องพลัดตกลงน้ำแล้ว ที่แท้ว่านเสิ่งคิดบีบบังคับนางตกน้ำ เมื่อถึงเวลานั้นเยี่ยหลิงซูแปดเปื้อนน้ำโคลน มีสภาพทุลักทุเล ต่อให้คิดทำลายค่ายกลก็ไม่อาจแบกหน้าพบพานคน

---

* ทั้งสองคำนี้ออกเสียงจีนแต้จิ๋ว

เยี่ยหลิงซูก้าวเท้าลงในน้ำ ถุงน่องรองเท้าเปียกปอน ว่านเสิ่งขณะจะร้องบอกให้หญิงสาวยอมรับความพ่ายแพ้ พลันพบว่าเยี่ยหลิงซูหายลับสาบสูญ ไม่รู้สึกถึงพลังชีวิตของนางอีก

ว่านเสิ่งใจเต้นระทึก เพ่งสายตามอง เห็นเงาสีขาวอยู่ห่างไม่ไกล ที่น่าประหลาดคือพบเห็นหญิงสาว แต่ไม่อาจรู้สึกได้ คล้ายกับร่างของเยี่ยหลิงซูหลอมกลืนเข้ากับน้ำ กลับกลายว่าหญิงสาวคือน้ำ น้ำคือหญิงสาว ไม่สามารถแบ่งแยกตัวตนกับดงต้นอ้ออีก

ความรู้สึกนี้แปลกประหลาดยิ่ง แท้จริงแล้วเป็นความคิดชั่ววูบ ควรทราบว่ายอดฝีมือหาญหัก เคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว มือเท้าเร็วกว่าสายตา จิตใจเร็วกว่ามือเท้า ขึ้นอยู่กับการรู้สึกถึงพลังชีวิต ว่านเสิ่งเป็นศูนย์กลางของค่ายกล มันพอบังเกิดความคิด ค่ายกลก็เคลื่อนไหวตาม ปรากฏพลังฝ่ามือขุมหนึ่งแผ่พุ่งจากฝ่ามือมู่หานปิง พุ่งผ่านข้างกายเยี่ยหลิงซู กระแทกถูกพื้นน้ำแถบหนึ่ง

แว่วเสียงดังกราวใหญ่ พื้นน้ำปรากฏกำแพงน้ำชั้นหนึ่งลอยขึ้น ร่างของเยี่ยหลิงซูหลอมรวมกับสะเก็ดน้ำ เลือนลับกับสายน้ำ พลันมาถึงเบื้องหน้าปู้หลิว

ผู้นำแปดหมวดหมู่ล้วนตะลึงลาน ท่าร่างของเยี่ยหลิงซูมิใช่รวดเร็วถึงที่สุด หากแต่พลังชีวิตประหลาดพิกล ด้วยสายตาของคนทั้งแปด ยังไม่ทราบว่านางคุกคามเข้าใกล้อย่างไร

ยอดฝีมือต่อสู้ชิงชัย ถือสาคู่ต่อสู้หายสาบสูญที่สุด ไม่ว่าเงาร่างตลอดจนพลังชีวิตหากไม่อาจหยั่งรู้ได้ จะเป็นลางบอกเหตุว่าแพ้พ่ายตกตาย เคล็ดวิชามังกรซ่อนเป็นผลงานของซื่ออิ่นเสินในช่วงปัจฉิมวัย เป็นทั้งวิชากำลังภายในและเป็นเคล็ดวิชา ยึดหลักฟ้ามนุษย์รวมเป็นหนึ่ง หล่อหลอมเข้ากับฟ้าดินสรรพวัตถุ คงอยู่ทุกแห่งหน ไปถึงทุกที่ทาง ปราศจากสิ่งกีดขวาง พิชิตชัยทุกครั้งครา

เคล็ดวิชามังกรซ่อนจากตื้นไปหาลึก แบ่งเป็นน้ำหลั่งลงดิน หุบเขาอำพราง วิชชุสะท้าน บดบังอาทิตย์จันทร์ หยุดนิ่งกาลเวลา เปลี่ยนแปลงทวยเทพ หากฝึกปรือตามลำดับ จะเคียงคู่อาทิตย์จันทร์หลอมกลืนกับสรรพวัตถุ เยี่ยหลิงซูเพิ่งแรกฝึกปรือ แรกเข้าสู่ขั้นน้ำหลั่งลงดิน ได้แต่สร้างความรู้สึกหลอนแก่ผู้นำแปดหมวดหมู่ แต่ความคิดชั่ววูบนี้ส่งผลต่อสถานการณ์ต่อสู้

เยี่ยหลิงซูพอคุกคามเข้าใกล้ปู้หลิว ก็แทงกระบี่ใส่ ปู้หลิวความจริงคิดปิดป้อง แต่แล้วพบว่ากระบี่อ่อนเล่มนี้เป็นกระบี่วิเศษเล่มหนึ่ง มันนิยมแย่งชิงอาวุธผู้คน พอพบของวิเศษนึกยินดี จึงเปลี่ยนความตั้งใจ แอ่นท้องเข้าหาปลายกระบี่

ปลายกระบี่พอแทงเข้าไป เยี่ยหลิงซูเผชิญกับสิ่งกีดขวาง นางไม่ขบคิดมากความ แผ่พุ่งพลังใส่ตัวกระบี่ พริบตานั้นปู้หลิวหน้าบิดเบี้ยวขึ้นมา มันฝึกพลังหนองบึงหมุนรอบ ร่างกายอ่อนนุ่มราวแพรไหม ดาบกระบี่พอแทงเข้าไป จะถูกพลังหนองน้ำดึงดูดไว้ ไม่สามารถใช้กำลังได้ มิคาดพลังลมปราณของเยี่ยหลิงซูแปลกพิสดาร ตอนแรกไม่แรงกล้า พลังตามหลังคล้ายหินใหญ่กลิ้งตกลงจากเขา พลังหนองน้ำพอปะทะก็แตกซ่านไปสิ้น

ปู้หลิวคาดฝันไม่ถึงว่า ตนเองจะเผชิญกับลมปราณมิบังควรของซื่ออิ่นเสิน วิชากำลังภายในนี้คล้ายมังกรกบดานในห้วงน้ำ ลึกล้ำสุดจะหยั่ง เยี่ยหลิงซูแรกฝึกปรือ ยังไม่ล้ำลึกพอ แต่ก็สะกดพลังหนองน้ำหมุนรอบได้อย่างเหลือเชื่อ พอเผชิญพบกัน ก็ทำลายพลังลมปราณของปู้หลิวไป

ปู้หลิวครางหนักๆ ตำแหน่งที่ถูกกระบี่แทงใส่ปรากฏโลหิตไหลหลั่งออกมา ผู้นำแปดหมวดหมู่เกิดความรู้สึกตอบสนองกัน ว่านเสิ่งพลันตวาดคำ “ดาวเหนือรวมตัวเป็นหนึ่ง” นอกจากปู้หลิวแล้ว ผู้คนทั้งเจ็ดที่เหลือพากันรวมกำลัง กระแทกใส่เยี่ยหลิงซู

คนทั้งเจ็ดพอผนึกกำลัง สุดที่ร่างกายเลือดเนื้อจะต้านทานได้ พริบตาดุจประกายไฟ ปรากฏพลังขุมหนึ่งกระแทกจากด้านข้าง พุ่งชนนางปลิวลิ่วลงไป พลังดาวเหนือรวมตัวเป็นหนึ่งพุ่งเฉียดผ่านข้างกายไป เสียงโครมเมื่อกดกระแทกพื้นดินเป็นหลุมลึกแห่งหนึ่ง

ชุมนุมอ๋องทั้งเก้า

เยี่ยหลิงซูพอตกถึงพื้น ผู้ที่พุ่งชนใส่นางก็ร่วงหล่นลงมา ทั้งสองกลิ้งตัวไปตามพื้นดินสองตลบ เยี่ยหลิงซูร่างแปดเปื้อนดินโคลน จึงดิ้นรนหมายลุกขึ้น จนใจที่การพุ่งชนครั้งนี้ แทบชนร่างของนางหลุดสลายไป นางเพ่งตามอง เห็นเวี่ยจือหยางแสยะหน้าใส่นางอย่างยิ้มแย้ม

เยี่ยหลิงซูเบื้องหน้าสายตามืดทะมึน แทบสิ้นสติไป นางเคยสัตย์สาบานว่ายอมตายไม่ขอเห็นหน้านี้อีก ยามนั้นทั้งเคียดแค้นทั้งขุ่นเคือง กรีดร้องว่า “ท่านไฉนอยู่ที่นี้?”

เวี่ยจือหยางรับฟังจนงงงันวูบ หวนนึกถึงเหตุการณ์เมื่อก่อนหน้านี้ เยี่ยหลิงซูกำจัดไส้ศึก ก้าวขึ้นเป็นปางจู่ จากนั้นเกิดเหตุแทรกซ้อน ท้าสู้กับผู้นำแปดหมวดหมู่ เวี่ยจือหยางเคยเห็นฝีมือของปู้หลิว พอเห็นหญิงสาวลงมือ ก็ทราบว่าคนอ้วนฉุคิดแย่งชิงกระบี่ ดังนั้นพุ่งโถมออกไปอย่างลืมตัว มิคาดพอเคลื่อนไหว ร่างกลับเบาหวิวราวไร้น้ำหนัก ประจวบกับผู้นำทั้งเจ็ดผนึกกำลังลงมือ มันจึงพุ่งชนใส่ ชนเยี่ยหลิงซูรอดพ้นจากอันตราย

มันลงมืออย่างลืมตัว ไม่รู้สึกอันใด แต่ในสายตาผู้อื่น หนึ่งพุ่งร่างชนใส่ กลับคล้ายภูตร้ายผุดโผล่ขึ้นจากใต้พื้นดินก็มิปาน

สือชวนประคองปู้หลิวขึ้นมา พบว่าปู้หลิวสิ้นสติไป สร้างความโกรธแค้นแก่สือชวน เหลียวหน้ามองเวี่ยจือหยางกับเยี่ยหลิงซู สีหน้าทอแวว อำมหิตขึ้น ชิวเทาชิงคว้าข้อมือปู้หลิว ตรวจชีพจรของมันดูแล้วกล่าว "ศิษย์น้องสืออย่าได้วู่วาม ศิษย์น้องปู้ไม่ตายหรอก" พลางล้วงเข็มเงินและยารักษาบาดแผลออกมา สั่งให้สุ่ยเหลียนอิ่งและหญิงรับใช้ทั้งสองช่วยกันรักษาพยาบาลปู้หลิว

ยามนั้นฉู่คงซันก็ถอนตัวออกมา แค่นหัวร่อกล่าวว่า "ว่านเสิ่ง แปดหมวดหมู่ขาดไปหนึ่ง แปดที่สุดเหลือเพียงเจ็ดที่สุด ถือว่าทำลายค่ายกลแปดที่สุดหมุนรอบแล้วหรือไม่?"

ว่านเสิ่งนิ่งเงียบงันไป วิจารณ์ตามเหตุผล ไม่ถือว่าทำลายค่ายกล จนใจที่ปู้หลิวบังเกิดความคิดช่วงชิงกระบี่อ่อน สุดท้ายถูกเยี่ยหลิงซูแทงกระบี่ใส่ เมื่อแปดหมวดหมู่ขาดไปหนึ่ง ถือว่าค่ายกลแปดที่สุดหมุนรอบถูกทำลายแล้ว

โจวลี่พลันกล่าวว่า "ฉู่เซียนเซิงกล่าวไม่ถูกต้อง หากมิใช่เด็กน้อยนี้สอดมือเข้ามา เยี่ยปางจู่คงไม่อาจถอนตัวล่าถอย ตอนแรกตกลงว่าสองคนทำลายค่ายกล ตอนนี้เพิ่มเข้ามาอีกคนหนึ่ง ควรอธิบายอย่างไร?"

ฉู่คงซันลังเลเล็กน้อย หันไปทางเวี่ยจือหยาง เวี่ยจือหยางกลอกตาตลบหนึ่ง แล้วกล่าว "ในความเห็นข้าพเจ้า แม้ว่าทำลายค่ายกลได้ แต่ฝ่ายเราก็ละเมิดกฎ เมื่อเป็นเช่นนี้ ถือว่าเสมอกันเป็นอย่างไร?"

เยี่ยหลิงซูหน้าแดงสดใส ร้องเพ้ยกล่าวว่า "ผู้ใดเป็นฝ่ายของท่าน?"

เวี่ยจือหยางแบมือทั้งสองข้างกล่าวว่า "ตกลง ข้าพเจ้าไม่อยู่ฝ่ายท่าน อย่างนั้นก็อยู่ฝ่ายนครตะวันตก คนของนครตะวันตกช่วยเหลือท่าน ท่านติดค้างบุญคุณของนครตะวันตก ยังท้าสู้กับนครตะวันตก ถือว่าทรยศเนรคุณหรือไม่?"

เยี่ยหลิงซูสวนคำว่า "ท่านจึงทรยศเนรคุณ" ก่อนหน้านี้นางสงบ

เยือกเย็น แต่พอพบพานเด็กน้อยนี้ กลายเป็นหุนหันพลันแล่น เสียขบวนรวนเรขึ้นมา

เหล่าผู้นำพรรคค้าเกลือเห็นนางแสดงกิริยาของหญิงสาวออกมาล้วนตะลึงลานกับที่ เยี่ยหลิงซูก็รู้สึกตัว ก้มศีรษะครุ่นคิดแล้วกล่าว "ปีศาจพูดปด ขอเพียงท่านรับปากเรื่องหนึ่ง ข้าพเจ้าจะไม่ถือสาหาความกับนครตะวันตก"

เวี่ยจือหยางถามว่า "เรื่องอันใด?" เยี่ยหลิงซูเงยหน้าขึ้นกล่าวว่า "ข้าพเจ้าให้ท่านรับตำแหน่งทูตม่วงพรรคค้าเกลือ"

คำพูดพอกล่าว ฝูงชนบังเกิดความปั่นป่วนวุ่นวาย เวี่ยจือหยางก็ยกมือเกาศีรษะกล่าวว่า "แม่นางเยี่ย ห้าทูตพรรคค้าเกลือมิใช่ผู้ติดตามของท่านหรอกหรือ ข้าพเจ้าเป็นผู้ติดตามของท่าน ไยมิใช่เป็นการสะกดผู้มีความสามารถ?"

เยี่ยหลิงซูแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า "ท่านไม่ยอมรับปาก?" เวี่ยจือหยางอับจนปัญญา ได้แต่กล่าวว่า "ตกลง ข้าพเจ้าเป็นผู้ติดตามของท่าน"

เยี่ยหลิงซูช่วงชิงเป็นเบี้ยบน สีหน้าค่อยผ่อนคลาย หันกายไปกล่าวว่า "ว่านเสิ่ง วันนี้ข้าพเจ้าฝึกฝีมือไม่สำเร็จ ไม่อาจทำลายค่ายกลของท่าน พวกเรากำหนดเวลาสามปี ค่อยประลองกันใหม่เป็นอย่างไร?"

ทุกผู้คนบังเกิดความตื่นตระหนก ว่านเสิ่งก็ผงกศีรษะกล่าวว่า "กำหนดสถานที่ใด?" เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "ภูเขาไท่ซานจัดอยู่อันดับแรกในห้าบรรพต เป็นที่ซึ่งเจ้าชีวิตเช่นสรวงฟ้า วันนี้ของสามปีให้หลัง ข้าพเจ้าจะน้อมรอที่ยอดเขาไท่ซาน"

ว่านเสิ่งแหงนหน้าหัวร่อกล่าวว่า "ตกลงตามนี้"

เวี่ยจือหยางไม่อาจสะกดกลั้นใจได้ กล่าวว่า "แม่นางเยี่ย เรื่องนี้โปรดใคร่ครวญให้ดี"

เยี่ยหลิงซูกล่าวโดยไม่เหลือบมองมันว่า "ท่านเรียกข้าพเจ้าว่าอะไร?" เวี่ยจือหยางงงงันวูบจึงยิ้มประจบกล่าวว่า "ถูกแล้ว ปางจู่ เป็นผู้น้อยเสียมารยาท"

เยี่ยหลิงซูกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "ข้าพเจ้าเป็นปางจู่ ท่านเป็นผู้ใต้บังคับบัญชา ท่านสมควรเชื่อฟังวาจาข้าพเจ้าหรือไม่?" เวี่ยจือหยางค่อยทราบว่าตกหลุมพรางของนาง ได้แต่กล่าวว่า "สมควรอยู่"

เยี่ยหลิงซูกวาดมองมันแวบหนึ่ง กล่าวเสียงเย็นชาว่า "ประเสริฐมาก ข้าพเจ้าสั่งให้ท่านปิดปาก หากว่าปากมาก จะลงโทษตามกฎของพรรค ท่านทูตเมิ่ง ผู้ที่ขัดคำสั่งปางจู่ ควรจัดการสถานใด?"

เมิ่งเฟยเอี้ยนกล่าวว่า "สถานเบาฟาดโบยร้อยที สถานหนักตัดใบหูทั้งสองข้าง" เวี่ยจือหยางสะดุ้งเฮือก รีบปิดปากลง พลางคร่ำครวญในใจ *'ยาโถวนี้ดุร้ายยิ่ง กลับออกคำสั่งปิดปากเรา น่าแค้นที่เราไม่รู้สึกตัว กลับหลงกลของนาง กลายเป็นทูตลมสุนัขอันใด ภายหลังไม่อาจพลิกฟื้นตัวได้เฮอะ เราเพียงตอบรับด้วยลมปาก ไม่ได้ลงนามทำสัญญา วันหน้าค่อยหาข้ออ้าง ถอนตัวออกจากพรรคค้าเกลือเถอะ'*

พลันได้ยินเสียงยิงปืนใหญ่ดังมาแต่ไกล เวี่ยจือหยางกวาดตามองเห็นบนแม่น้ำจุดไฟสว่างไสว ปรากฏเรือใหญ่จำนวนมากแล่นตรงมา ซุนเจิ้งฟางพอเห็นผืนธงบนเรือ ต้องร้องโพล่งว่า "ผิดท่า เป็นทัพเรือของทางการ"

ก่อนหน้านี้เยี่ยหลิงซูปลอมแปลงคำสั่ง ให้ทัพเรือแล่นกลับไป แต่ว่าทหารทางการไม่ได้มีขบวนเดียว ทัพเรือพอถอนกำลังกลับ ก็พบกับกองหลัง ค่อยทราบว่าหลงกล บวกกับผู้บัญชาการศึกหายสาบสูญ จึงรวมกำลังรีบรุดมา

เนื่องจากหนึ่งไปหนึ่งกลับ เสียเวลาไปไม่นาน พอมาถึงเกาะฉงหมิงเต่า ก็จัดตั้งปืนใหญ่โอบล้อม จากนั้นยิงธนูถล่มปืนใหญ่ จู่โจมทำลายเรือ

ที่จอดอยู่ริมฝั่ง

ผู้คนบนเกาะปั่นป่วนวุ่นวาย ทราบว่าหากเรือถูกทำลาย ต้องตกเป็นตะพาบในไห ดังนั้นรุดไปแย่งชิงเรือ มิคาดหงอู่ฮ่องเต้เตรียมกวาดล้างให้สิ้นซากในคราหนึ่ง จึงนำเรือรบมาเป็นจำนวนมาก ทั้งหมดแล่นเรือออกไปไม่ไกล ก็ถูกปืนใหญ่ยิงถล่ม ลำเรือจมลง ผู้คนบนเรือพลัดตกแม่น้ำ ได้แต่แหวกว่ายกลับมา ร่ำร้องด่าทอทหารทางการเป็นการใหญ่

แม่ทัพฉังเห็นพรรคค้าเกลือเพลี่ยงพล้ำก็ร่ำร้องว่า "หากทราบสถานการณ์ให้ปล่อยตัว**เหล่าแหย** *(นายผู้เฒ่า)* ไป ไพร่พลทางด้านนั้นเป็นผู้ใต้บังคับบัญชาของเหล่าแหย เหล่าแหยออกปากคำเดียว จะรักษาชีวิตของพวกเจ้าไว้"

หลิวจื่อฮุย *(ผู้บัญชาการแซ่หลิว)* แห่งกรมความมั่นคงแผ่นดินก็กล่าวว่า "ใช่แล้ว หากปล่อยตัวพวกเราทั้งสอง ถือเป็นความดีความชอบใหญ่หลวง ฝ่าบาทยามยินดี จะนิรโทษให้กับพวกเจ้า"

คนของพรรคค้าเกลือบาดเจ็บล้มตายอย่างสาหัส มองดูเรือรบของทางการ บังเกิดความแค้นแน่นอก พอฟังเช่นนั้นยิ่งคล้ายราดน้ำมันลงบนกองเพลิง กงเฉียนพลันโถมเข้ามา หวดค้อนเหล็กใส่ หวดแม่ทัพทั้งสองมันสมองแหลกเละเสียชีวิต

มันลงมืออย่างฉับพลัน ทั้งหมดคิดขัดขวางก็ไม่ทันการณ์ เกาฉีเพิ่งสะอึกเข้ามา ทั้งสองก็กลับกลายเป็นซากศพ ต้องกระทืบเท้ากล่าวว่า "กงเฉียน คนทั้งสองนี้เป็นตัวประกัน ท่านฆ่าพวกมันทิ้ง จะใช้อันใดข่มขู่ทัพเรือ?"

กงเฉียนกล่าวโดยไม่นำพาว่า "เพียงเป็นขุนนางสุนัขสองตน ตายก็ตายไป หรือจะให้บิดาชดใช้ชีวิต?"

ไม่ทันขาดคำ ปรากฏประกายกระบี่วูบขึ้น แขนขาของกงเฉียนถูกกระบี่แทงใส่ ต้องคลายมือจากค้อนคู่ คุกเข่าลงกับพื้น มันเบิ่งตาดูเยี่ยหลิง

ซู ร้องว่า “เยี่ยปางจู่ ท่านไฉนแทงเรา?”

เยี่ยหลิงซูเลิกคิ้วสูงชัน กล่าวย้ำทีละคำว่า “ข้าพเจ้ารับปากคนทั้งสองนี้ว่าจะละเว้นชีวิตพวกมัน”

กงเฉียนกล่าวอย่างไม่ยินยอมพร้อมใจว่า “พวกมันเป็นทหารทางการ พวกเราเป็นโจรค้าเกลือเถื่อน นับแต่โบราณกาลมา ทั้งสองฝ่ายไม่อยู่ร่วมรวมกัน บิดาฆ่าทหารทางการนับร้อย เพิ่มอีกสองคนจะเป็นไรไป?”

เยี่ยหลิงซูสั่นศีรษะกล่าวว่า “ท่านฆ่าผู้อื่น ข้าพเจ้าไม่สนใจ แต่ข้าพเจ้าละเว้นชีวิตคนทั้งสองนี้ ท่านฆ่าพวกมัน เท่ากับขัดคำสั่ง ข้าพเจ้าเป็นหัวหน้าพรรคหนึ่ง ผู้ใดขัดคำสั่งข้าพเจ้า ล้วนประหารฆ่าสิ้น”

กงเฉียนมีอารมณ์วู่วามปานเปลวเพลิง พอฟังถึงตอนนี้ พลันกระโดดปราดขึ้นร้องว่า “นางโจรโสโครก ตอนที่บิดาเข้าพรรคค้าเกลือ เจ้ายังดูดนมมารดาอยู่ หากเก่งกล้าสามารถก็ฆ่าบิดาทิ้ง หลังจากฆ่าบิดา ดูว่ายังมีผู้ใดขายชีวิตให้กับเจ้า...”

พลันรู้สึกเย็นวาบที่ขั้วหัวใจ กงเฉียนก้มศีรษะ มองดูกระบี่อ่อนที่แทงทะลุอก สีหน้าทอแววเหลือเชื่อ เยี่ยหลิงซูพอถอนกระบี่ออก กงเฉียนก็ล้มระทวยลง แต่สองตาเบิกโพลง แสดงว่าตายตาไม่หลับ

เวี่ยจือหยางมองดูซากศพของกงเฉียน รู้สึกหัวใจเย็นเฉียบ พอเหลียวหน้ามอง เห็นเยี่ยหลิงซูยืนหยัดกับที่ ตลอดทั้งร่างแผ่ซ่านพลังเย็นเยียบออกมา มันมองดูหญิงสาวนางนี้ เกิดความรู้สึกมิคุ้นเคย

บนเกาะเงียบงันราวความตาย เยี่ยหลิงซูเงยหน้าขึ้น กวาดตาผ่านหน้าผู้คน ทุกผู้คนพอสบสายตากับนาง ต้องก้มศีรษะต่ำลง เยี่ยหลิงซูชี้มือไปที่ซากศพ ประกาศว่า “นับแต่นี้ผู้ใดขัดคำสั่งข้าพเจ้า จะมีจุดจบเช่นนี้”

สมุนพรรคค้าเกลือยามปรกติมุ่งเอาชนะคะคาน มิคาดเยี่ยหลิงซูฆ่ากงเฉียน ฝีมือยังโหดเหี้ยมอำมหิตยิ่งกว่า พริบตานั้นทั้งหมดสงบปากคำ

ไม่กล้าโต้แย้งอันใด

เยี่ยหลิงซูหลังจากสะกดทั้งหมดไว้ ก็ยกซูป้ายราชันฟ้าขึ้น กล่าวว่า "**ถังจู่** *(หัวหน้าสาขา)* ทั้งหมดรับฟังคำสั่ง นำกำลังแย่งชิงเรือที่เหลือขึ้นมาบนเกาะ รอรับคำสั่งต่อไป"

ทั้งหมดพอได้รับคำสั่ง ก็ขนย้ายเรือขึ้นฝั่ง เนื่องจากพรรคค้าเกลือมีกำลังพวกมาก ทหารทางการไม่กล้าประชิดเกินไป แต่ยิงปืนใหญ่จากกลางแม่น้ำ ก็ไม่สามารถยิงถูกลำเรือบนเกาะ

เยี่ยหลิงซูมองดูลำเรือที่รวมตัว หันไปร้องถามว่า "ท่านทูตม่วง ไห่ตงชิงอยู่ที่ใด?"

เวี่ยจือหยางขวางขลุ่ยเป่าเป็นเสียงดังสองครา เฟยเซวียก็บินร่อนลงจากฟ้า มันจดจำเยี่ยหลิงซูออก จึงแสดงความไม่เป็นมิตรออกมา

เยี่ยหลิงซูลอบขุ่นข้องใจ กล่าวว่า "ท่านทูตม่วง ท่านให้ไห่ตงชิงสำรวจดูว่า ด้านใดมีเรือน้อยที่สุด"

เวี่ยจือหยางถ่ายทอดคำสั่งไป เฟยเซวียโผบินขึ้นฟ้า สำรวจดูอยู่รอบหนึ่ง จากนั้นหยุดนิ่งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ บินวนไม่หยุดยั้ง

ยามนั้นทหารทางการยิงปืนใหญ่ แล่นเรือรุกคืบหน้า ดูท่าทีคิดขึ้นฝั่งมาจับกุมคน เยี่ยหลิงซูจึงกล่าว "ผู้อาวุโสทั้งสาม พวกท่านนำกำลังในสังกัดฝ่าวงล้อมออกทางทิศตะวันตกเฉียงใต้"

ซุนเจิ้งฟางกล่าวว่า "เกรงว่าเรือไม่เพียงพอ" เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "เรือรบของทางการมิใช่เรือหรอกหรือ?"

ซุนเจิ้งฟางสะดุ้งเฮือกกล่าวว่า "แย่งชิงเรือจากทหารทางการหรือ นั่นเสี่ยงอันตรายไป"

เยี่ยหลิงซูไม่เหลือบแลมันอีก หันไปออกคำสั่งว่า "ท่านทูตทั้งห้าคัดเลือกมือดี ติดตามข้าพเจ้าไปแย่งชิงเรือ"

นางออกคำสั่งติดต่อกัน ทั้งหมดค่อยคลายใจลง ฉู่คงซันหัวร่อพลาง

กล่าวว่า “ยาโถวน้อย เรื่องแย่งชิงเรือไม่อาจขาดเรา”

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “ฉู่เซียนเซิงหากยอมช่วยเหลือ ก็เป็นความปรารถนาของเยี่ยหลิงซู” ครั้นแล้วนำฉู่คงซัน ทูตค้าเกลือทั้งห้า และสมุนอีกร้อยกว่าคน แล่นเรือรถล้อวิเศษ เสริมด้วยเรือเร็วอีกหลายลำแล่นสู่กลางแม่น้ำ

ยามนั้นทัพเรือแล่นเข้าใกล้เกาะ เห็นมีคนคิดฝ่าวงล้อม ก็ยิงปืนใหญ่ลูกธนูออก ทั้งหมดฝ่ากระสุนปืนใหญ่และฝนธนูบุกไปข้างหน้า ชั่วพริบตาก็อยู่ห่างกันไม่ถึงสิบวา

เยี่ยหลิงซูชักกระบี่ ฟันเสากระโดงเรือต้นหนึ่ง ออกแรงโยนลงน้ำ จากนั้นกระโดดลงไป เหยียบเสากระโดงมุ่งเข้าหาเรือของศัตรู พอบรรลุถึงใต้ท้องเรือ หญิงสาวก็กู่ร้องเสียงสดใส ใช้ตัวเบานางแอ่นเหินสะท้านมังกรทะยานขึ้นบนหัวเรือ ใช้กระบี่ไวทิ่มแทงทหารทางการล้มลงหลายคน ที่เหลือถูกเตะลงน้ำไป

ฉู่คงซันนำเมิ่งเฟยเอี้ยนติดตามหลัง แย่งชิงเรือของทางการลำหนึ่ง เวี่ยจือหยางกับฉุนอวี่อิง ตู้โย่วหยางกับหัวถิงต่างนำกำลังแย่งเรือสองลำ ผู้คนเหล่านี้มีฝีมือกล้าแข็ง สุดที่ทหารทางการจะต้านติด ไปถึงที่ใดบังเกิดเสียงแผดร้องดังระงม เพียงอึดใจเดียวปรากฏเรือของทางการสิบกว่าลำเปลี่ยนเจ้าของ

คนของพรรคค้าเกลือความจริงเพียงสังเกตการณ์ แต่แล้วเห็นปางจู่หญิงนำหน้าไพร่พล แย่งชิงเรือข้าศึกอย่างอาจหาญ สร้างความละอายใจยิ่ง บังเกิดกำลังขวัญเพิ่มพูน ปล่อยเรือลงน้ำ บุกไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ ผลจากการบุกบั่นทะลวงฝ่า กลับเจาะวงล้อมแยกออกเป็นช่อง

ผู้บัญชาการทัพเรือเห็นเช่นนั้นจึงออกคำสั่ง เรือรบทุกลำหันหัวเรือมาอุดช่องแตกไว้ แว่วเสียงโห่ร้องฆ่าฟันสะท้านลำน้ำ เยี่ยหลิงซูนำเหล่า

สมุนสู้พลางถอยพลาง ทหารทางการยิงปืนใหญ่แต่ไกล ปรากฏสมุนพรรคค้าเกลือบาดเจ็บล้มตายจำนวนมาก

เยี่ยหลิงซูทางหนึ่งบัญชาการศึก ทางหนึ่งนึกหวั่นวิตก หากว่าทหารทางการจู่โจมตลบหลัง พรรคค้าเกลือไม่ทันแล่นเรือออกทะเล คงถูกทำลายล้างสิ้น หากหันกลับไปสู้ศึก ก็มีกำลังน้อยนิด ไม่สามารถลงมือประสบผล

พลันบังเกิดเสียงโครมโครมสองครา กองเรือของทางการบังเกิดความปั่นป่วนวุ่นวาย เห็นเรือรบสองลำเอียงกระเท่เร่ จมลงแม่น้ำไป

เยี่ยหลิงซูบังเกิดความประหลาดใจ เพ่งสายตามอง เห็นหลังเรือรบของทางการ ปรากฏเรือใหญ่ลำหนึ่งแล่นไล่กวดตามมา บนเรือสุมหินใหญ่ดั่งภูเขา สือชวนยืนอยู่หน้ากองหิน มันยกหินใหญ่ก้อนหนึ่ง ส่งเสียงตวาดก้อง ควงมือขวาทุ่มหินใหญ่ออก ก้อนหินกระแทกถูกส่วนท้ายของเรือ จนเกิดช่องแตกขนาดใหญ่ น้ำแม่น้ำทะลักเข้าไป เรือรบทางการเอียงวูบ ทหารบนเรือพากันกระโดดลงน้ำหนีเอาชีวิตรอด ได้ยินสือชวนหัวร่อดังๆ โยนหินใหญ่ในมือซ้ายออก ครั้งนี้ผ่ากลางของเรือรบอีกลำหนึ่ง

ทหารทางการและสมุนพรรคค้าเกลือชมดูจนตื่นตระหนกยิ่ง สือชวนทุ่มหินใหญ่ออก อานุภาพหาด้อยกว่าเครื่องยิงก้อนหินไม่ เห็นมันทุ่มก้อนหินออกไม่หยุดยั้ง จมเรือรบทางการไม่หยุดยั้ง ทหารทางการยิงธนูใส่ ลูกธนูพอกระทบร่างสือชวนก็หักร่วงลงมา เหล่าทหารไหนเลยล่วงรู้ว่านี่เป็นพลังศิลาหมุนรอบ ยังเข้าใจว่าตกอยู่ในห้วงฝันร้าย

พลันได้ยินเสียงกู่ดังสดใส เงาร่างสีขาวสายหนึ่งลอยตัวขึ้น เหยียบย่ำผิวน้ำมา ร่มสีขาวในมือหวดซ้ายป่ายขวา ฟาดหวดทหารทางการตกน้ำ หลันจุยบุกขึ้นเรือรบอีกลำหนึ่ง ลงมือแบบเดียวกัน ไม่นานบนผิวน้ำเกิดเรือว่างเปล่าหลายลำ

โจวลี่กระโดดขึ้นเรือรบลำหนึ่ง ปากพ่นเปลวอัคคี มือซัดลูกไฟออก เกิดการลุกไหม้ขึ้นมา สร้างความปั่นป่วนวุ่นวายแก่ทหารทางการ โจวลี่

เที่ยววางเพลิงไม่หยุดหย่อน กองเรือของทหารทางการปรากฏเปลวเพลิงพวยพุ่งสู่ท้องฟ้า สาดส่องผิวน้ำจนแดงฉาน

ซูเฉิงกวง ว่านเสิ่ง และมู่หานปิงก็ฉวยโอกาสที่ชุลมุนวุ่นวาย แสดงฝีมือประจำตัวออก ก่อกวนจนทหารทางการเสียขบวนรวนเร เยี่ยหลิงซูยินดียิ่ง สั่งให้พรรคค้าเกลือตอบโต้กลับไป เหล่าสมุนพรรคค้าเกลือแย่งกันลงมือ ทหารทางการยากดูแลอย่างทั่วถึง ถูกโจมตีจนกะรุ่งกะริ่ง ลำเรือที่เหลือแตกฮือหลบหนีไป

ทหารทางการพอแตกพ่าย คนของนครตะวันตกกับพรรคค้าเกลือสมทบพบกัน ว่านเสิ่งกล่าวว่า “เยี่ยปางจู่ โจรจนตรอกอย่าไล่ ยังคงหนีเอาตัวรอดแต่เนิ่นๆ”

เวี่ยจือหยางก็กล่าวว่า “ทหารทางการมีกำลังมากกว่า หากตั้งหลักได้ ยังยากเผด็จศึก ตอนนี้ไม่ไป ต้องนึกเสียใจภายหลัง”

เยี่ยหลิงซูเห็นด้วย สั่งให้รวบรวมลำเรือออกจากแม่น้ำเข้าสู่ท้องทะเล เลียบชายฝั่งทะเลไปทางเหนือ จวบจนไม่เห็นทหารทางการติดตามมา ค่อยสละเรือขึ้นฝั่ง

เวี่ยจือหยางเห็นคนของนครตะวันตกคิดจากไป จึงเดินเข้าหาร้องเรียกว่า “พระมารดรดินโปรดชะงักเท้า”

ชิวเทาเหลียวหน้ามา กล่าวเสียงเย็นชาว่า “ท่านทูตม่วงมีคำชี้แนะใด?” เวี่ยจือหยางเห็นนางมีสีหน้าไม่เป็นมิตร ต้องงงงันวูบ ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ขอพระมารดรดินโปรดให้อภัย แม่นางเยี่ยกับข้าพเจ้าเป็นพันธมิตรร่วมรบ หากข้าพเจ้าไม่ช่วยเหลือนาง ถือว่าทรยศลืมพระคุณ”

ชิวเทาค่อยมีสีหน้าผ่อนคลาย ทอดถอนใจกล่าวว่า “นครตะวันตกกับพรรคค้าเกลือเพาะความแค้นกัน ท่านเป็นทูตม่วง แสดงความเคารพต่อเราเช่นนี้ ไม่กลัวเยี่ยปางจู่ระแวงสงสัยหรือ?”

เวี่ยจือหยางเหลียวหน้าไป เห็นเยี่ยหลิงซูมองมาทางด้านนี้ คิ้วเรียว

ขมวดมุ่นเล็กน้อย จึงกล่าว "พระมารดรดินไม่ต้องเป็นห่วง ข้าพเจ้าย่อมมีคำอธิบายต่อนาง" หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า "ขอบอกตามตรง ข้าพเจ้าหาผู้อาวุโสด้วยเรื่องสำคัญประการหนึ่ง"

ชิวเทาถามว่า "เรื่องสำคัญอันใด?" เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "ข้าพเจ้ามีบุคคลที่เป็นทั้งอาจารย์และสหายผู้หนึ่ง ถูกดรรชนีย้อนทวนของเกาะตะวันออกทำร้าย"

ชิวเทาใจหายวาบ หันไปทางว่านเสิ่ง ว่านเสิ่งก็มีสีหน้าตื่นเต้นสงสัย ชิวเทาถามว่า "ผู้ใดใช้ดรรชนีย้อนทวน?" เวี่ยจือหยางตอบว่า "เป็นหวินซวี"

คนของนครตะวันตกตื่นตระหนกกว่าเดิม ว่านเสิ่งกล่าวว่า "เยี่ยปางจู่มิใช่ศิษย์ของหวินซวีหรอกหรือ ท่านไฉนไม่ไปขอร้องนาง หากมาขอร้องพวกเรา?"

เวี่ยจือหยางฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "เยี่ยปางจู่ก็ไม่อาจขจัดคลี่คลายดรรชนีย้อนทวน มีแต่วิชาปรับหยินเปลี่ยนหยางจึงช่วยเหลือได้ เหลียงเฉิงจู่เป็นทายาทซีคุนหลุน คาดว่าคงรู้จักวิชานี้ ขอทุกท่านโปรดเมตตา ชักนำข้าพเจ้าเข้าพบเฉิงจู่?"

คนของนครตะวันตกนิ่งเงียบงันไป ว่านเสิ่งกล่าวว่า "เรื่องนี้พวกเราไม่อาจช่วยเหลือได้"

เวี่ยจือหยางร้อนรุ่มใจยิ่ง สุ่ยเหลียนอิ่งพลันกล่าวว่า "**ว่านซือป๋อ** *(อาจารย์ลุงแซ่ว่าน)* พรรคค้าเกลือบุกเก๋งน้ำหญ้าหอม หากมิใช่คุณชายเวี่ยยื่นมือช่วยด้วยคุณธรรม เหลียนอิ่งก็ไม่ทราบเป็นตายร้ายดีประการใด เหลียนหังกับหลันเกิงก็ถูกจับกุมตัว คุณชายเวี่ยเพื่อช่วยเหลือพวกนาง บุกการชุมนุมน้ำเค็มทะเลจืดอย่างอาจหาญ หาญสู้เหล่าผู้กล้าพรรคค้าเกลือจนตัวเองรับบาดเจ็บ ที่ผ่านมาเหลียงเฉิงจู่ยึดถือบุญคุณ คุณชายเวี่ยมีคุณธรรมล้ำฟ้า หากพวกเราไม่ช่วยเหลือมัน ไยมิใช่ฝืนกับคำสอนของ

เฉิงจู่?”

เหลียนหังกับหลันเกิงก็คุกเข่าลง กล่าวโดยพร้อมเพรียงว่า “ที่คุณหนูกล่าวล้วนเป็นความสัตย์ ขอ**ว่านปู้จู่** *(ผู้นำหมวดหมู่แซ่ว่าน)* โปรดส่งเสริม”

ว่านเสิ่งมีสีหน้ากระอักกระอ่วนไม่กล่าววาจา ชิวเทาถอนใจเบาๆ ประคองหญิงรับใช้ทั้งสองขึ้น กล่าวว่า “ว่านปู้จู่มีความลับคับใจยากจะกล่าว บุญคุณของคุณชายเวี่ย พวกเราขอจดจำจารึกไว้ แต่เรื่องพบหน้าเฉิงจู่ยากเย็นยิ่ง”

ว่านเสิ่งก็ผงกศีรษะ กล่าวกับเวี่ยจือหยางว่า “หากพบกับเฉิงจู่ เราจะถ่ายทอดบอกเรื่องนี้ให้” เวี่ยจือหยางบังเกิดความท้อแท้ใจ กล่าวว่า “บุคคลท่านนั้นรับบาดเจ็บสาหัส เกรงว่ามีชีวิตอีกไม่นาน”

ว่านเสิ่งคิดกล่าวแต่แล้วกล้ำกลืนไว้ พลันสะบัดแขนเสื้อหันกายไป ที่หลงเหลือก็ตามติดอยู่ด้านหลัง สุ่ยเหลียนอิ่งเห็นเวี่ยจือหยางซึมเซาราวสูญเสียวิญญาณ ต้องกล่าวว่า “คุณชายเวี่ย”

เวี่ยจือหยางไม่กล่าวกระไร สุ่ยเหลียนอิ่งจึงทอดถอนใจ นำหญิงรับใช้ทั้งสองจากไป

เวี่ยจือหยางมองดูเงาหลังพวกนาง จิตใจว้าวุ่นดุจกองปอ นครตะวันตกเห็นการตายโดยไม่ช่วยเหลือ นับว่าเหนือความคาดหมายผู้คน แต่ดูจากสีหน้าว่านเสิ่งและชิวเทา เรื่องนี้คล้ายมีเบื้องหลัง แต่เป็นเบื้องหลังความนัยใด เวี่ยจือหยางคาดเดาไม่ออก เมื่อนึกถึงอาการบาดเจ็บของสีอิ่งเจิน สร้างความกลัดกลุ้มกังวลกว่าเดิม

หวังจื่อคุนทรยศต่อพรรคค้าเกลือ เปิดเผยความลับภายในพรรคออกไป สำนักสาขาต่างๆ ล้วนตกอยู่ในวิกฤตการณ์ เยี่ยหลิงซูเรียกประชุมผู้นำทั้งหลาย หลังจากหารือกันก็สั่งให้ผู้อาวุโสทั้งสามกับหัวหน้าต่างๆ ปลอม

แปลงโฉมกลับสู่ที่ตั้ง เคลื่อนย้ายศิษย์ในสังกัดไป ส่วนทูตทั้งห้าติดตามเยี่ยหลิงซูดูแลสำนักใหญ่พรรคค้าเกลือต่อไป เพียงแต่ไม่อาจรั้งอยู่ที่นครหลวง ทั้งไม่สามารถกลับหมู่ตึกรับรู้รส หากหลบไปยังเมืองหยางโจว

หลังการหารือ ทั้งหมดแยกย้ายจากไป เวี่ยจือหยางก็กล่าวกับเยี่ยหลิงซูว่า "ข้าพเจ้ายังมีเรื่องต้องกระทำ ไม่อาจไปยังเมืองหยางโจว"

เยี่ยหลิงซูแค่นหัวร่อกล่าวว่า "ท่านกล้าขัดคำสั่งหรือ?" เวี่ยจือหยางฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "อย่าได้กลั่นแกล้งข้าพเจ้าไปแล้ว ขอสนทนาเป็นส่วนตัวสักครา"

เยี่ยหลิงซูเห็นมันทอดอาลัยตายอยาก ไม่อาจหักใจสร้างความลำบากแก่มัน ทั้งสองไปยังที่ลับตา เวี่ยจือหยางบอกเล่าเหตุการณ์ในหลายวันนี้ให้ทราบ เยี่ยหลิงซูพอฟังจบจึงกล่าว "จูเหว่ยเป็นราชธิดาฮ่องเต้หรือ?"

เวี่ยจือหยางผงกศีรษะรับอย่างเงียบงัน เยี่ยหลิงซูเหลือบมองมันแวบหนึ่ง จากนั้นทอดสายตาไปยังที่ไกลตา กล่าวว่า "เวี่ยจือหยาง ท่านชมชอบนางจริงๆ?"

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างพลุ่งพล่านว่า "ชมชอบแล้วจะเป็นไร สุดท้ายนางต้องแต่งออกไป"

เยี่ยหลิงซูหันขวับมา ร้องดังๆ ว่า "ท่านผู้นี้เป็นตัวโง่งมจริงๆ" เวี่ยจือหยางงงงันวูบจึงกล่าว "ข้าพเจ้าโง่งมที่ใด?"

เยี่ยหลิงซูสวนคำว่า "ท่านไม่โง่งมหรือ เมื่อชมชอบนาง ไหนเลยปล่อยให้นางแต่งกับผู้อื่น หากเปลี่ยนเป็นข้าพเจ้า คงชิงตัวนางออกจากวังต้องห้าม นำนางหลบหนีไปไกลแสนไกล"

เวี่ยจือหยางกล่าวเสียงละห้อยว่า "ข้าพเจ้าชักชวนแล้ว แต่ว่านางไม่ยินยอม" มันฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "แม่นางเยี่ย อย่าเพิ่งเอ่ยถึงเรื่องนี้ นครตะวันตกไม่ยอมช่วยคน ข้าพเจ้าต้องกลับนครหลวงไปดูแลสีเต้าเจี้ยง ไม่อาจร่วมทางกับท่านไปยังเมืองหยางโจวแล้ว"

เยี่ยหลิงซูยังขุ่นเคืองไม่คลาย ทรวงอกสะท้อนขึ้นลง ชั่วครู่ค่อยสงบนิ่งลง นางมองดูเวี่ยจือหยาง สายตาเปลี่ยนเป็นเศร้าหดหู่ ชั่วครู่จึงกล่าว "ท่านอยู่ในนครหลวง พักอยู่ที่ใด?"

เวี่ยจือหยางงงงันวูบจึงตอบว่า "อารามหยางหมิงกวน" เยี่ยหลิงซูกล่าวอย่างซึมเซาว่า "ก็ได้ ท่านรั้งอยู่ในนครหลวง เป็นหูตาให้กับพรรคค้าเกลือเรา แต่ว่าท่านเป็นทูตม่วง หากข้าพเจ้ามีคำสั่ง ท่านต้องปฏิบัติตาม"

นางกล่าวอย่างเฉื่อยชา แต่ไม่อาจปกปิดความขมขื่นใจได้ เวี่ยจือหยางมองดูนาง นึกเสียใจวูบหนึ่ง มันอ้างว่ารั้งอยู่ดูแลสีอิ่งเจิน ส่วนลึกของจิตใจไม่อาจแยกจากจูเหว่ย

พริบตานั้นเวี่ยจือหยางเกิดความเศร้าหดหู่ พลันหันกายไปยังตะวันตก ทอดทิ้งเยี่ยหลิงซูยืนตะลึงลานกับที่

อึดใจเดียวเดินทางเป็นระยะทางยี่สิบกว่าลี้ จิตใจค่อยสงบลงบ้าง ไม่ทราบเพราะเหตุใด มันพอเห็นแววตาของเยี่ยหลิงซู ก็เกิดความเจ็บปวดใจ คิดจากมาให้ไกลแสนไกล

นับตั้งแต่ออกจากค่ายกลแปดที่สุดหมุนรอบ เวี่ยจือหยางคล้ายผ่านการผลัดกระดูกชุบตัวใหม่ มีพลังลมปราณยาวนาน วิ่งเป็นเวลานาน กำลังภายในยังสมบูรณ์เปี่ยมล้น อดกู่ร้องดังยาวนานมิได้ เสียงกู่ดังขึ้นถึงกลางหาว ถ่ายทอดไปไกลหลายลี้

หลังจากวิ่งตะบึงกู่ร้องยาวนาน รู้สึกว่ากำลังภายในโคจรหมุนเวียนไม่ขาดสาย พลันบังเกิดความคิดประการหนึ่งขึ้น *'พลังลมปราณของเรากลับกลายจากย้อนทวนเป็นปรกติตั้งแต่เมื่อใด?'*

เวี่ยจือหยางนึกทบทวนเหตุการณ์ในตอนนั้น ก่อนอื่นปรากฏพลังแปดที่สุดหมุนรอบทะลักเข้ามา กดดันพลังย้อนทวนถึงจุดตันเถียนท้องน้อย ขณะบังเกิดความเจ็บปวดทรมาน พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งชี้แนะให้มันเดินลมปราณ ผ่านจุดสำคัญทั่วร่าง เข้าสู่ขอบเขตอันพิสดาร รอจนฟื้น

คืนสติมา พลังลมปราณก็กลับคืนสู่สภาพปรกติ

เวี่ยจือหยางฉุกคิดขึ้น *'คนที่ส่งเสียงเป็นใคร?'* มันเห็นว่าความเปลี่ยนแปลงของพลังลมปราณเกี่ยวข้องกับเคล็ดวิชาโคจรพลังนั้น มันนึกทบทวนเคล็ดวิชา โคจรพลังอีกรอบหนึ่ง พบว่าพลังลมปราณโคจรหมุนเวียน ไม่สะดุดติดขัด อาการเจ็บปวดอันเนื่องมาจากพลังย้อนทวนปลาสนาการหายสิ้น

มันขบคิดไม่เข้าใจ ได้แต่เดินทางต่อ เร่งรุดหนึ่งวันหนึ่งคืน มาถึงชานเมืองนครหลวง มันผลัดเปลี่ยนเป็นสวมชุดพรต กลับเข้าอารามหยางหมิงกวน กลับพบว่าสีอิ่งเจินถูกเรียกตัวเข้าวัง ไม่ได้อยู่ในอาราม นักพรตเต้าชิงฟังว่ามันกลับมา ก็รีบรุดมาแสดงความยินดี

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "มีอันใดน่ายินดี?" นักพรตเต้าชิงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "**ไท่ซุน** *(ราชนัดดา)* เบิกตัวท่านเข้าวังตะวันออก ยังไม่น่ายินดีอีกหรือ?"

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างงุนงงว่า "ไท่ซุนเบิกตัวข้าพเจ้า?" นักพรตเต้าชิงกล่าวว่า "ใช่แล้ว เมื่อสองวันก่อนไท่ซุนส่งคนมาเชิญท่านเข้าวัง เหล่าเสินเซียนบอกว่าท่านออกเดินทางไกล ไล่กงกงท่านนั้นกลับไป ศิษย์น้องอันประเสริฐ ตอนนี้ท่านกลับมา ยังคงรีบเข้าวังตะวันออก ไท่ซุนเป็นฮ่องเต้ในอนาคต ไม่อาจเพิกเฉยได้"

เวี่ยจือหยางนึกถึงหน้าที่**ป้านตู๋** *(เพื่อนร่วมเรียนหนังสือ)* ต้องปวดเศียรเวียนเกล้าขึ้นมา ได้แต่กล่าวว่า "วังตะวันออกอยู่ที่ใด ข้าพเจ้าจะไปขอเข้าพบ"

นักพรตเต้าชิงโบกมือกล่าวว่า "สถานที่เช่นวังตะวันออก ไหนเลยคิดไปก็ไปได้ ก่อนอื่นต้องเขียนจดหมายไป ไท่ซุนพออ่านจดหมาย ย่อมเบิกตัวท่านเข้าวัง"

เวี่ยจือหยางอับจนปัญญา ได้แต่เขียนจดหมายฉบับหนึ่ง บอกว่ามี

เรื่องเดินทางไกล ตอนนี้ค่อยกลับมา หากไท่ซุนมีเวลาว่าง ก็เบิกตัวเข้าพบ หลังจากเขียนเสร็จ ก็ใช้ให้นักพรตหนุ่มส่งไปยังวังตะวันออก

ไม่นานให้หลังนักพรตหนุ่มก็กลับมา ยังมีขันทีผู้หนึ่งร่วมทาง มือถือคำสั่งลายมือฉบับหนึ่ง เวี่ยจือหยางเปิดอ่านดู เป็นลายมือของอี้เหวินไทจือ สั่งให้พรุ่งนี้เช้าเข้าวังตะวันออกไปอยู่เป็นเพื่อน

คืนนี้ไร้เรื่องราว วันรุ่งขึ้นเวี่ยจือหยางตื่นแต่เช้า ล้างหน้าล้างตา เพิ่งรับประทานอาหาร รถม้าของวังตะวันออกก็แล่นมารับตัว วังตะวันออกอยู่ทางทิศตะวันออกของวังต้องห้าม ติดกับวังที่ประทับของฮ่องเต้ เพียงกั้นกำแพงชั้นหนึ่ง เมื่อมาถึงหน้าวัง ก็เปลี่ยนเป็นโดยสารเกี้ยว เข้าทางประตูข้าง มาถึงหน้าผนังกำแพงที่หันหาประตูใหญ่แห่งหนึ่ง ค่อยลงจากเกี้ยวเดินเข้าไป

เดินไปประมาณร้อยก้าว แว่วเสียงหัวร่อดังมา ภายใต้การนำทางของขันที เวี่ยจือหยางเข้าสู่ห้องหนังสือห้องหนึ่ง เห็นอี้เหวินไทจือนั่งประจำที่นั่งอันสูงศักดิ์ กำลังสนทนากับผู้คนสามคน หนึ่งในจำนวนนั้นคือหวงจื่อเฉิน อีกสองคนเป็นขุนนางบุ๋น คนหนึ่งมีอายุห้าสิบปี ใบหน้าสี่เหลี่ยมไว้เคราดกหนา อีกคนหนึ่งอายุสี่สิบเศษหน้าตาหล่อเหลา บุคลิกสูงสง่า

อี้เหวินไทจือพอเห็นเวี่ยจือหยาง ก็ผุดลุกขึ้น ปรบมือกล่าวว่า “เต้าหลิงเซียนจ่างมาแล้ว”

เวี่ยจือหยางเดินออกไป ก้มศีรษะคำนับ หวงจื่อเฉินต้องกล่าวอย่างไม่พอใจว่า “พบพานไท่ซุน ไฉนไม่คุกเข่าคำนับ?”

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “ใต้เท้าหวงเป็นฆราวาส แสดงความเคารพของฆราวาส เราพรตน้อยเป็นบรรพชิต ย่อมต้องแสดงความเคารพของบรรพชิต”

หวงจื่อเฉินยังคิดโต้แย้ง อี้เหวินไทจือโบกมือกล่าวว่า "แล้วกันไปเถอะ เหล่าเสินเซียนพบฝ่าบาท ก็เพียงก้มศีรษะคำนับ" จากนั้นแนะนำขุนนางหน้าสี่เหลี่ยมว่า "ท่านนี้เป็นฉีไท่ใต้เท้าฉี สังกัดกรมกลาโหม" ต่อจากนั้นชี้มือไปที่ขุนนางหน้าขาว แนะนำว่า "ท่านนี้เป็นจั่วจิ้งใต้เท้าจั่ว รั้งตำแหน่งซื่อหลางกรมทะเบียนราษฎร์ มาตรว่ามิใช่**ป้านตู๋** *(เพื่อนร่วมเรียนหนังสือ)* แต่ก็ทรงภูมิความรู้ เป็นทั้งอาจารย์และกัลยาณมิตรของเรา"

เวี่ยจือหยางแสดงความเคารพต่อทั้งสอง จั่วจิ้งสำรวจดูเวี่ยจือหยางแล้วกล่าว "ไท่ซุนเตี้ยนเซี่ย เราพอเห็นเต้าหลิงเซียนจ่าง ก็นึกถึงเรื่องประหลาดประการหนึ่ง"

อี้เหวินไทจือถามว่า "เรื่องประหลาดอันใด?" จั่วจิ้งกล่าวว่า "ที่หมู่บ้านชนบทของขุนนางผู้น้อยมีครอบครัวชาวนาครอบครัวหนึ่ง เมื่อปีก่อนในเล้าสุกรคลอดลูกสุนัขตัวหนึ่ง ทั้งหมดประหลาดใจยิ่ง วิพากษ์วิจารณ์ว่าหากบอกว่าเป็นสุนัข กลับเป็นพันธุ์สุกร หากบอกว่าเป็นสุกร กลับเป็นพันธุ์สุนัข"

ทั้งหมดหัวร่อครืนออกมา หวงจื่อเฉินจงใจถามว่า "ไม่ทราบว่านี่เกี่ยวข้องใดกับเต้าหลิงเซียนจ่าง?" จั่วจิ้งกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "คำ ***'เต้าซื่อ** (บอกว่า)'* มิใช่เป็น ***'เต้าสือ'**** หรอกหรือ?"

ทั้งหมดพอฟัง พากันหัวร่อฮาฮาออกมา ที่แท้อี้เหวินไทจือแค้นเวี่ยจือหยางฉีกหน้าตนเอง จึงบอกใบ้ให้คนสนิททั้งสามหยามหยันเวี่ยจือหยางในห้องหนังสือมีนักพรตรูปเดียว จั่วจิ้งเล่าเรื่องชวนหัวนี้ เท่ากับสื่อความหมายว่าเวี่ยจือหยางเป็นชนชั้นสุกรสุนัข

เวี่ยจือหยางลอบขุ่นเคือง แต่ไม่แสดงออกทางสีหน้า หากกล่าวว่า "เมื่อสองวันก่อนพรตผู้น้อยก็พบเห็นเรื่องประหลาดประการหนึ่ง"

ขุนนางทั้งสามสบตากันวูบ ล้วนแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา เวี่ยจือหยาง

---

* เต้าสือเป็นคำเรียกนักพรต

แสร้งเป็นมองไม่เห็น บอกเล่าว่า "พรตผู้น้อยเข้าพักโรงเตี๊ยมแห่งหนึ่ง พลันได้ยินผู้เข้าพักผู้หนึ่งโต้เถียงกับเจ้าของโรงเตี๊ยม พอเข้าไปฟังดู ค่อยพบว่าในคอกม้าเพิ่มลาตัวหนึ่ง"

หวงจื่อเฉินแค่นหัวร่อกล่าวว่า "มีอันใดน่าประหลาด ในคอกม้าไม่สามารถเลี้ยงลาหรอกหรือ?"

เวี่ยจือหยางหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า "ย่อมเลี้ยงลาได้ แต่ผู้เข้าพักบอกว่ามันผูกม้าไว้ในคอกม้า เพียงชั่วข้ามคืนไฉนกลายเป็นลา?"

จั่วจิ้งยิ้มพลางกล่าวว่า "คงเป็นเจ้าของโรงเตี๊ยมขโมยขื่อเปลี่ยนเสา นำลาไปสับเปลี่ยนกับม้า" เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "ผู้เข้าพักก็กล่าวเช่นนี้ แต่เจ้าของโรงเตี๊ยมบอกว่า *'นายท่านยังไม่ทราบ คำว่า**ลวี่** (ลา) ข้างซ้ายเป็นคำ**หม่า** (ม้า) ข้างขวาเป็นคำ**ฝู่** (ครัวเรือน) ม้าของท่านที่กลายเป็นลา คงไปรับราชการที่**ฟู่ปู้** (กรมทะเบียนราษฎร์) แล้ว'* "

ในห้องหนังสือเงียบกริบลง จั่วจิ้งหน้าเขียวคล้ำกล่าวว่า "เซียนจ่างกล่าวเช่นนี้ ขุนนางกรมทะเบียนราษฎร์เราล้วนเป็นลาแล้ว?" เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "มิกล้า คำพูดนี้มิใช่พรตผู้น้อยกล่าว หากเป็นเจ้าของโรงเตี๊ยมกล่าว"

อี้เหวินไทจือดูออกว่าเวี่ยจือหยางยากตอแย จึงเปลี่ยนเป็นสนทนาถึงวิชาความรู้

หวงจื่อเฉินและพวกทั้งสามล้วนเป็นปราชญ์บัณฑิต พอเอ่ยถึงหนังสือหนังหาที่เล่าเรียนมา เวี่ยจือหยางไม่เทียบเท่าพวกมันแม้หนึ่งในร้อย แต่มันพานมีเหตุผลอันดื้อด้าน ไม่ว่าวิชาความรู้ใด ล้วนมีข้อคิดเห็นโดยเฉพาะ ปราชญ์บัณฑิตทั้งสามเห็นมันกล่าววาจานอกรีต ล้วนบันดาลโทสะ แต่พอกล่าวโต้แย้ง เวี่ยจือหยางก็โต้กลับไปจนทั้งสามอับจนถ้อยคำ

อี้เหวินไทจือแม้รู้สึกว่าเด็กน้อยนี้ขัดกับจารีตประเพณี แต่คำกล่าวแปลกใหม่ ช่วยคลายความเงียบเหงา จึงปล่อยให้มันกล่าวอย่างเต็มที่ ตอน

แรกเพียงถกถึงวิชาความรู้ ผ่านไปหลายวัน ค่อยก้าวล่วงถึงข้อราชการ เวี่ยจือหยางแม้ไม่ได้ศึกษาสรรพตำรา แต่มีพรสวรรค์ในการจัดการกับข้อราชการ ไม่ว่าปัญหาใดพอผ่านมือมัน ก็นึกหาวิธีการได้ อี้เหวินไทจือพอเสนอความเห็นในหนังสือกราบทูลตามคำบอกของมัน หงอู่ฮ่องเต้น้อยครั้งจะแก้ไข แต่พอทำตามความคิดของหวงจื่อเฉินกับพวก ถึงกับถูกฮ่องเต้ผู้เฒ่าดุด่ายับเยิน เวลาพอนานเข้า อี้เหวินไทจือจึงเปลี่ยนทัศนคติต่อเวี่ยจือหยาง เกิดความคิดพึ่งพาขึ้น

หวงจื่อเฉินกับพวกทั้งเคียดแค้นทั้งริษยาเหล่าไท่ฝู่ ป้านตู๋วังตะวันออกล้วนเป็นบัณฑิตอันคร่ำครึ รวมหัวเป็นพวกเดียวกัน ยึดถือหวง**ไท่ซุน** *(ราชนัดดา)* เป็นของรักของหวง ไหนเลยปล่อยให้ผู้อื่นแตะต้องได้ ดังนั้นพากันสร้างความลำบากแก่เวี่ยจือหยาง ทั้งต่อเติมเหตุการณ์ที่ตึกเว่ยกว๋อกง ป้ายสีว่าเวี่ยจือหยางเป็นไส้ศึกของเอี้ยนอ๋อง

ในบรรดาอ๋องทั้งหลาย อี้เหวินไทจือกริ่งเกรงจิ้นอ๋อง เอี้ยนอ๋องกับหนิงอ๋องที่สุด อ๋องทั้งสามล้วนคุมกำลังอยู่ทางชายแดน โดยเฉพาะเอี้ยนอ๋อง ถือเป็นหนามตำตาของอี้เหวินไทจือ พอฟังคำยุยงของเหล่าบัณฑิตจึงนึกระแวงสงสัยขึ้นมา ค่อยๆ พาตัวเหินห่างจากเวี่ยจือหยาง เวี่ยจือหยางก็ยินดีที่อยู่ว่าง อยู่ได้ก็อยู่ไปก่อน

ชั่วลัดนิ้วมือเดียวผ่านไปสิบกว่าวัน สีอิ่งเจินรั้งอยู่ในวังต้องห้ามไม่ออกมา เวี่ยจือหยางอยู่ว่างไร้เรื่องราว จึงหาความสุขจากการฝึกฝีมือ พบว่าถึงแม้พลังลมปราณกลับคืนเป็นปรกติ แต่ขอเพียงเป่าบทเพลงเทพคีตาหมุนรอบกลับหัวกลับหาง ยังสามารถบังคับลมปราณย้อนทวน ขณะที่โคจรพลังย้อนทวน เกิดอาการร้อนลวกสุดทนทาน แต่ขอเพียงฝึกเคล็ดวิชาที่บุคคลลึกลับถ่ายทอดให้ พลังลมปราณจะกลับคืนเป็นปรกติ เกิดความเย็นชุ่มฉ่ำหล่อเลี้ยงจุดทั้งหลาย

เวี่ยจือหยางรู้สึกสนุกสนาน ฝึกพลังลมปราณทั้งทางตรงและย้อนทวน บังคับให้ร้อนหนาวตามใจปรารถนา ผลจากการฝึกปรือ พลังลมปราณยิ่งสมบูรณ์เปี่ยมล้น เป็นกำลังใจให้มุมานะฝึกปรือกว่าเดิม

ค่ำคืนนี้มันเป่าเพลงเทพคีตาทั้งทางตรงรอบหนึ่ง เป่าย้อนรอบหนึ่ง รอจนพลังลมปราณโคจรย้อนทวนหนึ่งรอบใหญ่ ก็วางขลุ่ยลง ฝึกตามเคล็ดวิชาที่บุคคลลึกลับนั้นถ่ายทอดให้ เมื่อเดินลมปราณถึงจุดไป่ฮุย ขม่อมพลันเต้นกระตุก พลังลมปราณเร่งเร็วขึ้น ชอนไชลงยังจุดตันเถียนท้องน้อย เวี่ยจือหยางไม่ทันเรียกสติคืนมา พลังลมปราณขุมนั้นก็หมุนเวียนรอบหนึ่ง พลันแยกออกเป็นสองสายออกจากจุดตันเถียน

พลังลมปราณหนึ่งร้อนหนึ่งเย็น หนึ่งแกร่งกร้าวหนึ่งอ่อนหยุ่นทั้งสองทะลุผ่านจุดฮุ่ยหยิน จวบจนถึงฝ่าเท้า วนเวียนอยู่ที่จุดหย่งเฉวียนครู่หนึ่ง จวบกระทั่งร้อนกลายเป็นเย็น เย็นกลายเป็นร้อน ค่อยโคจรคู่กัน รวมตัวที่จุดมิ่งเหมินบริเวณกลางหลัง ผ่านกระดูกสันหลังถึงต้นคอ พอถึงจุดอี้เจิน ก็แยกจากหนึ่งเป็นสอง พลังความร้อนพลุ่งขึ้นถึงขม่อม พลังความเย็นไหลผ่านปลายลิ้นเข้าสู่ลำคอ ความรู้สึกนั้นคล้ายดื่มน้ำหิมะน้ำแข็งกลางฤดูร้อน เกิดความปลอดโปร่งสุดบรรยาย

พลังลมปราณบัดเดี๋ยวรวมตัวบัดเดี๋ยวแยกออก บางครั้งร้อนบางครั้งหนาว สร้างความตื่นเต้นสงสัยแก่เวี่ยจือหยางยิ่ง หารู้ไม่ว่ามันบังเอิญทะลุคอขวด มีพลังการฝึกปรือรุดหน้า เข้าสู่สภาพน้ำอัคคีเกื้อหนุนกัน มังกรพยัคฆ์ร่วมสังวาส เข้าสู่ขอบเขตที่ผู้ฝึกพลังซึ่มุ่งมาดปรารถนา

เวลาพอนานเข้า เวี่ยจือหยางรู้สึกตัวเบาสบาย ราวกับจะเหินบินไปตามลม รอบข้างสงบสงัด เบื้องหน้ากระจ่างจ้า ประสาทสัมผัสกลายเป็นปราดเปรียว โดยเฉพาะใบหูทั้งคู่ ต่อให้เป็นเสียงบุปผาร่วงวิหคเหินที่ห่างไปหลายสิบวายังได้ยิน

เวี่ยจือหยางบังเกิดความปีติในใจ ทั้งมีชีวิตชีวา ทั้งสว่างเรืองรอง

ตรงกับคำในพระคัมภีร์ที่ว่า "ได้เห็นความรุ่งโรจน์ บรรลุความยินดี" เป็นความพึงพอใจสุดบรรยาย

ผ่านไปเนิ่นนาน เวี่ยจือหยางค่อยรั้งพลังกลับคืนผุดลุกขึ้น รู้สึกมีจิตสมบูรณ์พลังเปี่ยมล้น พลังหยินโหยวกับหยางกังคล้ายธารน้ำแร่สองสาย สามารถแบ่งแยกรวมตัวได้ตามใจปรารถนา

เวี่ยจือหยางพลันนึกถึงวิชาเข็มพิรุณราตรีในบันทึกกระบี่ ต้องครุ่นคิดตามเคล็ดวิชาบอกว่า หากคิดซัดเข็มวิเศษ ต้องใช้พลังแกร่งกร้าวเป็นคันธนู พลังอ่อนหยุ่นเป็นสายธนู ตอนนี้เราฝึกพลังหยางกังกับหยินโหยวสองสาย ไยไม่ทดลองใช้ดู?

ดังนั้นเดินออกจากห้องหับ มาถึงใต้ต้นสนต้นหนึ่ง แล้วฟาดฝ่ามือใส่ลำต้นไม้ จนใบสนร่วงพรูลงมา เวี่ยจือหยางโบกแขนเสื้อรองรับใบสนไว้ ดึงใบสนใบหนึ่ง ซัดออกตามเคล็ดวิชา เสียงเชียะเมื่อใบสนพุ่งออกไปวาเศษ ปักตรึงกับผนังกำแพง

เวี่ยจือหยางทั้งตื่นเต้นทั้งยินดี ครุ่นคิดว่าใบสนน้ำหนักเบา หากไม่ใช้เคล็ดวิชานี้ ยากจะพุ่งไปไกลเกินสามเชียะ หากว่าเปลี่ยนเป็นเข็มทอง ไยมิใช่ซัดทำร้ายคนได้?

ที่ลานตึกเพาะปลูกต้นไม้ มียุงแมลงมากมาย เวี่ยจือหยางมีโสตประสาทปราดเปรียว พอฟังเสียงก็จำแนกรูปลักษณะได้ ถึงแม้อยู่ในความมืด ยังคำนวณตำแหน่งของยุงออก จึงหยิบใบสนใบหนึ่ง ซัดใส่แมลงเม่าตัวหนึ่ง แต่ว่าใช้กำลังรุนแรงไป ใบสนซัดใส่อากาศธาตุ เฉียดผ่านข้างตัวแมลงเม่าไป

เวี่ยจือหยางไม่ละความพยายาม ฟังเสียงจำแนกตำแหน่ง ทดลองดูใหม่ ตอนแรกไม่ประสบผล แต่แล้วฉุกใจได้คิด ควบคุมความหนักเบาเร็วช้าได้ พอซัดใบสนออก ก็ปักแมลงเม่าตัวหนึ่งติดกับลำต้นไม้

หลังจากนั้นเวี่ยจือหยางซัดใบสนติดต่อกัน ตอนแรกซัดออกยี่สิบ

กว่าใบ ค่อยซัดถูกยุงตัวหนึ่ง พอถึงตอนท้าย เพียงซัดใบสนเจ็ดแปดใบ ก็ซัดถูกยุงตัวหนึ่ง

โดยไม่รู้สึกตัว ซักซ้อมจนฟ้าสางสว่าง เวี่ยจือหยางเพ่งตามอง เห็นบนพื้นปรากฏซากยุงแมลงเม่าเกลื่อนกลาด ล้วนถูกใบสนซัดทะลุลำตัวนอนตายแข็งทื่อบนพื้น

เวี่ยจือหยางหลับพักผ่อนงีบหนึ่ง ก็รุดไปยังดงไม้หลังอารามหยางหมิงกวน ปลิดใบสนฆ่าแมลงวัน เพียงสองวันแมลงวันในดงไม้แทบสาบสูญหมดสิ้น มันฝึกทั้งกลางวันกลางคืน ฝีมือยิ่งมายิ่งช่ำชองชำนาญ พอซัดใบเข็มออก ในแมลงสิบตัวมีเพียงสองสามตัวที่หนีรอดได้ สร้างความกระหยิ่มยินดียิ่ง ครุ่นคิดขึ้น *'หากเปรียบกับเข็มทอง ใบสนยังดีกว่า มาตรว่าใช้เข็มทองโดยไม่ระวัง ยังทำร้ายผู้คนบาดเจ็บ ส่วนใบสนซัดต้องร่างคนเพียงแทงลึกเข้าไปนิ้วเศษ ทั้งสามารถสยบจุด และไม่ทำร้ายผู้คนถึงแก่ชีวิต'*

นึกถึงตอนนี้ก็เลิกล้มความคิดจัดทำเข็มพิรุณราตรี รวบรวมใบสนถุงหนึ่งพกติดตัว หารู้ไม่ว่าเข็มพิรุณราตรีมาจากลูกศรเขียวจ้อยของบัณฑิตข้นแค้นกงหยางหวี่ ครั้งกระโน้นกงหยางหวี่ใช้ใบสนเป็นอาวุธลับ ต่อมาหวินสูคิดสังหารข้าศึก จึงดัดแปลงใบสนเป็นเข็มทอง ถึงแม้ว่าเข็มทองเพิ่มความร้ายกาจกว่าเดิม แต่ขาดความสง่างามเท่าลูกศรเขียวจ้อย เวี่ยจือหยางย้อนกลับไปใช้ใบสน พอดีสอดรับกับเจตนารมณ์ของลูกศรเขียวจ้อย

วันนี้อี้เหวินไทจือส่งคนมาตามตัวเวี่ยจือหยางเดินทางเข้าวังตะวันออก ยังไม่ถึงห้องหนังสือ ก็ได้ยินเสียงพิณดังมา ที่บรรเลงเป็นเพลงเยี่ยเอ๋อเกา เวี่ยจือหยางสดับตรับฟังดู พบว่าพลังนิ้วยังพอใช้ได้ แต่ขาดจินตนาการความคิด หากเปรียบกับจูเหว่ย ถือว่าห่างไกลจนลิบลับ

เวี่ยจือหยางรับฟังพลางเดินพลาง พอเดินเข้าห้องหนังสือ เห็นคน

ดีดพิณเป็นนักดนตรีวัยกลางคนผู้หนึ่ง หวงจื่อเฉินและพวกยืนอยู่ด้านข้าง ส่วนอี้เหวินไทจือนั่งอยู่หลังโต๊ะหนังสือ

ครูดนตรีพอบรรเลงจบเพลง ก็ล่าถอยไปด้านข้าง อี้เหวินไทจือจึงสอบถามว่า "หวงเซียนเซิง ท่านเห็นว่าบทเพลงนี้เป็นอย่างไร?"

หวงจื่อเฉินกล่าวอย่างนอบน้อมว่า "ฟังดูดียิ่ง สงบราบเรียบ ไม่ตัดพ้อไม่บีบคั้น หากว่าขงจื๊อได้สดับบทเพลงนี้ จะไม่รับประทานเนื้อไปสามเดือน"

อี้เหวินไทจือเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่ง เวี่ยจือหยางกลับหัวร่อออกเสียง หวงจื่อเฉินจึงกล่าวอย่างไม่พอใจว่า "ท่านหัวร่ออันใด?"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "ข้าพเจ้าหัวร่อ**ขงฟูจื่อ*** น่าเวทนาสงสาร" หวงจื่อเฉินตวาดว่า "บังอาจ ปราชญ์ขงจื๊อก็ให้ท่านลบหลู่ได้"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "ข้าพเจ้าบอกว่าขงจื๊อน่าสงสาร ใต้เท้าหวงกลับทำร้ายท่านผู้เฒ่าต้องกินเจไปชั่วชีวิต นับเป็นอย่างไรได้?"

หวงจื่อเฉินงงงันวูบจึงกล่าว "ท่านกล่าวเหลวไหลอันใด?" เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "เพลงพิณนี้ราบเรียบธรรมดา ในเสียงพิณไร้จิตไร้วิญญาณ ดีดบรรเลงผิดพลาด ทำนองหวงจงดีดเป็นหลินจง ทำนองหนันลวี่ดีดเป็นกูซี หากว่าพอได้ยินบทเพลงนี้ ขงฟูจื่อก็ไม่รับประทานเนื้อสามเดือน หากว่าได้ยินบทเพลงที่ดี ไยมิใช่ต้องกินเจไปชั่วชีวิต?"

หวงจื่อเฉินหน้าแดงคล้ำดั่งตับสุกร ฉีไท่ร้องบอกว่า "นักพรตน้อยคุยโอ่โอ้อวด ท่านลองบอกว่าบทเพลงใดเป็นบทเพลงที่ดี?"

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "เป่าฮุยกงจู่ดีดพิณได้ดียิ่ง"

เหล่าขุนนางหันไปมองหน้ากัน ไม่อาจกล่าววาจาใดได้ อี้เหวินไทจือทอดถอนใจกล่าวว่า "วิชาพิณของ**สือซันกู** *(อาหญิงที่สิบสาม)* ย่อมดีเลิศ แต่ว่านางมีศักดิ์เป็นองค์หญิง ไม่อาจเข้าร่วมงานชุมนุมสังคีตศิลป์"

---

* คำเรียกขงจื๊อเป็นอาจารย์

เวี่ยจือหยางงงงันวูบ มองดูครูดนตรีนั้น ครุ่นคิดขึ้น *'บุคคลเช่นนี้ก็คิดเข้าร่วมงานชุมนุมสังคีตศิลป์หรือ? อย่างนั้นยังคงอย่าได้จัดงานชุมนุมแล้ว'* เห็นหวงจื่อเฉินมีสีหน้ากระอักกระอ่วน พลันฉุกคิดขึ้น *'ใช่แล้ว ครูดนตรีนี้เป็นมันแนะนำให้กับไท่ซุน เฒ่าทารกไม่รู้เรื่องดนตรีการ พานชมชอบอวดโอ่ หากให้มันคัดเลือกตัวบุคคล คงต้องขาดทุนจนจำนำกางเกงแล้ว'*

อี้เหวินไทจือกล่าวว่า "งานชุมนุมสังคีตศิลป์ครั้งนี้ เหล่าเชื้อพระวงศ์ต้องส่งครูดนตรีเข้าร่วม เราในฐานะไท่ซุน ย่อมไม่อาจล้าหลัง หลายวันนี้คัดเลือกครูดนตรีมาหลายคน ล้วนไม่เป็นที่พอพระทัย งานชุมนุมสังคีตศิลป์ครั้งแรก รอบแรกต้องบรรเลงดนตรีห้าชนิด หากกระทั่ง**กู่ฉิน** *(พิณ)* ยังดีดไม่ดี อื่นๆ ก็ไม่ต้องพูดถึงแล้ว"

หวงจื่อเฉินโบกมือวูบ ครูดนตรีนั้นก็ล่าถอยออกไปอย่างเงียบงัน อี้เหวินไทจือกล่าวอีกว่า "เต้าหลิง ท่านใช่มีตัวเลือกหรือไม่?"

เวี่ยจือหยางงงงันวูบจึงตอบว่า "หามีไม่" เห็นอี้เหวินไทจือมีสีหน้าผิดหวัง ต้องครุ่นคิด *'ไท่ซุนยังไม่เลว น่าเสียดายที่นิสัยอ่อนแอ พานเชื่อคนได้โดยง่าย บวกกับข้างกายมีแต่บัณฑิตนักศึกษา ดังนั้นนอกจากอ่อนแอแล้ว ยังเพิ่มความคร่ำครึอีกหลายส่วน หากว่าขึ้นเป็นฮ่องเต้ เกรงว่าไม่ถูกต้อง'*

อี้เหวินไทจือเงียบงันชั่วขณะ จึงกล่าวอีกว่า "เต้าหลิง วันนี้ตามตัวท่านมา เพราะว่าฝ่าบาทจะเสด็จมาตรวจวังตะวันออก ท่านรับตำแหน่งป้านตู๋วังตะวันออก อย่าได้เกิดข้อผิดพลาดอันใด"

มันกล่าวอย่างคลุมเครือ แต่เวี่ยจือหยางเข้าใจความหมายในวาจาเป็นอย่างดี ที่ว่าอย่าได้เกิดข้อผิดพลาด แสดงว่าให้ตนเองสำรวมความประพฤติ อย่าได้ปากมากวุ่นวาย จึงกล่าว "ไท่ซุนวางใจ พรตผู้น้อยไม่กล่าวเพ้อเจ้อเด็ดขาด"

อี้เหวินไทจือเห็นมันรู้สถานการณ์ ค่อยคลายใจลง พลันปรากฏขันทีผู้หนึ่งรีบรุดเข้ามารายงานว่า "ฝ่าบาทเสด็จแล้ว"

อี้เหวินไทจือรีบลุกขึ้น จัดแจงหมวกเสื้อผ้า นำผู้ใต้บังคับบัญชาออกไปรับเสด็จ เมื่อมาถึงประตูวัง เห็นผู้คนขบวนหนึ่งเดินทางมา หงอู่ฮ่องเต้ทรงประทับนั่งบนเสลี่ยง จูเหว่ยติดตามปรนนิบัติอยู่ด้านข้าง นางพอเหลือบแลเห็นเวี่ยจือหยาง ต้องหน้าแดงเรื่อ ทั้งสองพอสบสายตากัน นางก็เบือนหน้าไปอีกทางหนึ่ง

เวี่ยจือหยางหัวใจเย็นเฉียบ ทราบว่าจูเหว่ยมีความคิดหลบเลี่ยงสร้างความลำบากใจยิ่ง ยามนั้นหงอู่ฮ่องเต้ทรงยกพระหัตถ์ขึ้น ขบวนผู้คนก็หยุดยั้งลง

เห็นรอบเสลี่ยงห้อมล้อมด้วยบุรุษจำนวนหนึ่ง ประดุจดาวห้อมล้อมเดือน ทุกคนสวมเสื้อผ้าสีสดขี่ม้าพ่วงพี ในจำนวนนี้มีอยู่หลายคนที่เวี่ยจือหยางรู้จัก หนึ่งคือเอี้ยนอ๋องจูตี้ สองคือหนิงอ๋องจูเฉวียน ยังมีสูอ๋องจูจวง

ที่ข้างกายเอี้ยนอ๋อง มีบุรุษร่างอ้วนใหญ่ผู้หนึ่งควบม้าเคียงคู่ คนผู้นี้มีอายุไม่น้อย หน้าตายิ้มแย้มแจ่มใส ดูจากหน้าตามีส่วนคล้ายกับหงอู่ฮ่องเต้ ที่ด้านหลังสูอ๋อง และเบื้องหน้าหนิงอ๋อง ยังมีบุรุษอีกสี่คน ดูจากอาภรณ์ที่สวมใส่ แสดงว่าเป็นอ๋องกินเมือง

เวี่ยจือหยางนับโดยคร่าวๆ พบว่าอ๋องที่กินเมืองมีทั้งสิ้นเก้าคน ต้องครุ่นคิด *'เต้าเยียนบอกว่าจูหยวนจางมีบุตรชายมากมาย ที่มีขุมกำลังกล้าแข็งที่สุดมีเก้าคน ดูจากจำนวนนี้ หรือว่าเป็นอ๋องกินเมืองทั้งเก้า อ๋องทั้งหลายชุมนุมกันที่วังตะวันออก ไม่ทราบว่าในน้ำเต้าจูหยวนจางขายยาอันใด?'*

ไม่เพียงแต่เวี่ยจือหยางเคลือบแคลงสงสัย อี้เหวินไทจือก็รู้สึกเหนือความคาดหมาย งงงันวูบจึงเดินเข้าไปถวายบังคมกล่าวว่า "ผู้หลานรับเสด็จกราบพบ**อ๋องสู** *(พระอา)* ทั้งหลาย..."

ขณะจะโขกศีรษะ หงอู่ฮ่องเต้ชิงโบกพระหัตถ์ตรัสว่า "มิต้องมากมารยาท ลุกขึ้นเถอะ"

อี้เหวินไทจือผุดลุกขึ้น ได้ยินหงอู่ฮ่องเต้ตรัสอีกว่า "เจ้าเป็น**ไท่ซุน** *(ราชนัดดา)* ของข้า เป็นฮ่องเต้ในอนาคต อาทั้งหลายของเจ้าควรโขกศีรษะต่อเจ้าจึงถูกต้อง"

อ๋องทั้งเก้าล้วนงงงันวูบ บุรุษร่างอ้วนใหญ่ชิงกระโดดลงจากหลังม้าคุกเข่าโครมลงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "จิ้นอ๋องจูกังคำนับไท่ซุนเตี้ยนเซี่ย"

อี้เหวินไทจือรีบตรงเข้าไปกล่าวว่า "**ซันสู** *(อาที่สาม)* โปรดลุกขึ้น..." ขณะจะเข้าประคอง ได้ยินหงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า "ประคองอันใด ให้มันคุกเข่า วันหน้าเจ้าเป็นเจ้าชีวิต มันเป็นขุนนาง ขุนนางคุกเข่าต่อฮ่องเต้ เป็นเรื่องชอบด้วยเหตุผล" ทางหนึ่งรับสั่ง ทางหนึ่งกวาดพระเนตรไปยังอ๋องทั้งหลาย

ใต้สายพระเนตรของฮ่องเต้ชรา อ๋องทั้งหลายพากันลงจากหลังม้า ยืนเรียงรายเป็นแถวเดียว คุกเข่าอยู่เบื้องหน้าอี้เหวินไทจือ อี้เหวินไทจือตอนแรกตื่นตระหนก จากนั้นเกิดความยินดี ควรทราบว่าอ๋องเหล่านี้เย่อหยิ่งยโส มักตั้งตนเป็นพระอา ส่วนใหญ่พบพานราชนัดดา ล้วนเสียมารยาท ไม่เคยคุกเข่าอย่างพร้อมพรักมาก่อน

หน้าวังตะวันออกเงียบสงัดงัน มีแต่เสียงลมพัดผืนธงดังพึ่บพั่บ ผ่านไปประมาณชั่วน้ำเดือด หงอู่ฮ่องเต้ค่อยตรัสว่า "ล้วนลุกขึ้นเถอะ"

อ๋องทั้งเก้าค่อยผุดลุกขึ้น ทุกคนหลุบคิ้วก้มสายตา คล้ายไก่ชนที่สู้แพ้ฝูงหนึ่ง หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า "ทั้งหมดไม่ต้องขี่ม้า ติดตามเราเดินเท้าเข้าวัง"

อ๋องทั้งเก้าอับจนปัญญา ต่างสละม้าเดินเท้าแทน เวี่ยจือหยางขณะจะติดตามไป พลันได้ยินเสียงเรียกหา พอเหลียวหน้ามอง เห็นสือิ่งเจินชะโงกศีรษะออกจากเกี้ยวเล็กๆ หลังหนึ่ง จึงรีบเดินเข้าไป ไม่พบพานครึ่งเดือน นักพรตชราใบหน้าซูบเซียวกว่าเดิม เวี่ยจือหยางดูออกว่าท่านผู้เฒ่า

เฉกเช่นตะเกียงน้ำมันใกล้สิ้นแสง สร้างความลำบากใจกว่าเดิม สีอิ่งเจินล่วงรู้ความในใจมัน จึงยิ้มพลางกล่าวว่า "วางใจเถอะ ในเวลาอันสั้นยังไม่ตาย อืมม์ หลายวันนี้เจ้าสบายดีหรือ?"

เวี่ยจือหยางกล่าวเบาๆ ว่า "ข้าพเจ้าประสบเรื่องประหลาดบางประการ กำลังคิดหารือกับท่าน" สีอิ่งเจินกวาดมองรอบข้างแล้วกล่าว "หลังจากวันนี้เราจะกลับอารามหยางหมิงกวน เมื่อถึงเวลาแล้วค่อยว่ากล่าว"

เมื่อเดินทางถึงตำหนักหลักของวังตะวันออก หงอู่ฮ่องเต้เอนพระวรกายพิงเสลี่ยง ตรัสว่า "อี้เหวิน ระหว่างนี้เจ้ามีความรุดหน้า แสดงความเห็นในหนังสือกราบทูลได้ไม่เลว หลังจากนี้นอกจากเรื่องปูนบำเหน็จลงโทษ เกี่ยวข้องกับการฆ่าฟันแล้ว หนังสือกราบทูลอื่นมิต้องให้ข้าชมดูอีก"

พระองค์รับสั่งชมเชยราชนัดดา สายพระเนตรกลับกวาดกราดไปยังราชโอรสทั้งเก้า จิ้นอ๋องในฐานะผู้นำของอ๋องทั้งหลาย จึงกล่าว "ไท่ซุนเมตตากตัญญู เฉลียวฉลาดเกินคน **ฟู่หวง** *(พระบิดา)* ยกแผ่นดินให้ ย่อมไม่ผิดพลาดแน่นอน"

หงอู่ฮ่องเต้ทอดพระเนตรมันแวบหนึ่ง ตรัสว่า "หวังให้เจ้าปากตรงกับใจ"

จิ้นอ๋องฝืนหัวร่อกล่าวว่า "หากฟู่หวงไม่เชื่อ ให้ผู้บุตรควักหัวใจออกมาก็ได้"

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสอย่างเฉื่อยชาว่า "นั่นกลับไม่ต้อง เจ้ามีความคิดอ่านใด ข้าทราบกระจ่างดี ก่อนหน้านี้เจ้ากระทำเรื่องโง่เขลาไม่น้อย คงเข้าใจว่าไท่ซุนอายุยังเยาว์ มีโอกาสให้ฉกฉวยใช่หรือไม่?"

จิ้นอ๋องหลังเหงื่อโซมหน้า กล่าวว่า "ผู้บุตรมีศีรษะกี่หัว ไหนเลยกล้ามีความคิดเป็นอื่น?"

หงอู่ฮ่องเต้ทรงแค่นเสียงอย่างเย็นชา ตรัสว่า "คาดว่าเจ้าไม่กล้า" พลางเบือนสายพระเนตรไป ตรัสถามว่า "**เหล่าซื่อ** *(อันดับสี่)* เจ้าเล่า?"

เอี้ยนอ๋องยิ้มพลางกล่าวว่า "ฟู่หวงมองเราสูงเกินไปแล้ว ผู้บุตรเป็นนักบู๊อันหยาบกร้าน สามารถสังหารพวกตาดมองโกลหลายคน เอ่ยถึงการเป็นฮ่องเต้ ขึ้นครองบัลลังก์ หนึ่งนั้น**เอ๋อเฉิน*** ไม่มีความคิด สอง ไม่มีกำลังขวัญ สาม ไม่มีความสามารถ ในชีวิตเอ๋อเฉิน เพียงคิดเฝ้ารักษาชายแดน ขอแก่ตายในเมืองเป่ยผิง หากว่ามีคนไม่ประสงค์ดีต่อไท่ซุน เราเหล่าซื่อจะเป็นคนแรกที่ยกกำลังมาปกป้องราชบัลลังก์ เข่นฆ่ามันจนแตกกระเจิง"

หงอู่ฮ่องเต้ทรงสดับจนผงกพระเศียรติดต่อกัน ตรัสว่า "สมกับเป็นเหล่าซื่อ ยังมีความสำนึกตัวอยู่บ้าง เอ่ยถึงการสู้รบ พี่น้องอีกแปดคนคงไม่มีผู้ใดสู้เจ้าได้"

เอี้ยนอ๋องหัวร่อพลางกล่าวว่า "ฟู่หวงชมเกินไป ต่อให้เหล่าซื่อรู้จักสู้รบกว่านี้ ก็เป็นสุนัขล่าสัตว์ของไท่ซุน ไท่ซุนให้เรากัดผู้ใด เราก็กัดผู้นั้น"

หงอู่ฮ่องเต้แย้มพระโอษฐ์ หันไปตรัสถามบุรุษที่มีใบหน้าคลับคล้ายพระองค์ว่า "**เหล่าอู่** *(อันดับห้า)* เจ้าเล่า?"

บุรุษนั้นเป็นโจวอ๋องจูซู่ จัดอยู่อันดับห้า พอฟังจึงกล่าวด้วยสีหน้าราบเรียบว่า "เอ๋อเฉินสนใจวิชาแพทย์ ไม่ได้สนใจอำนาจ"

หงอู่ฮ่องเต้ทรงขมวดพระขนง ตรัสว่า "อย่างนั้นเจ้าลองบอกมาราชวงศ์มองโกลไฉนล่มสลาย?"

โจวอ๋องงงงันวูบจึงตอบว่า "มองโกลที่ล่มสลาย เพราะฟู่หวงทรงพระปรีชาสามารถ แรกทำศึกพิชิตส่านซี ต่อจากนั้นโจมตีเมืองต้าตูแตก สุดท้ายครอบครองแผ่นดินจงหยวน"

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า "เหลวไหล ประจบสอพลอวุ่นวาย" โจวอ๋องหน้า

---

* คำเรียกตัวเองของราชโอรส

แดงก่ำ กล่าวว่า "เอ๋อเฉินโฉดเขลา ขอฟู่หวงโปรดชี้แนะ"

หงอู่ฮ่องเต้ไม่สนใจมัน หันไปตรัสถามจิ้นอ๋องว่า "**เหล่าซัน** *(อันดับสาม)* ในความเห็นเจ้าเล่า?" จิ้นอ๋องน้อมกายกล่าวว่า "มองโกลปกครองประเทศดุจควบขับม้า ถือสรรพชีวิตเช่นธุลีดิน แบ่งแยกราษฎรเป็นสี่ชนชั้น อันดับแรกคือมองโกล รองลงมาคือพวก**เซ่อมู่** *(ตามีสี)* อันดับสามเป็นชาวฮั่นทางเหนือ สุดท้ายคือชาวฮั่นทางใต้ สุดท้ายนับตั้งแต่แม่น้ำฮวงโหลงมา ชาวประชาไม่อาจทนรับการกดขี่ ชูธงลุกฮือขึ้น ฟู่หวงตอบสนองบัญชาฟ้า จึงสามารถทำลายล้างชาวมองโกลด้วยอานุภาพปานผ่ากระบอกไม้ไผ่"

หงอู่ฮ่องเต้หันไปทางเอี้ยนอ๋อง เอี้ยนอ๋องรีบกล่าวว่า "เอ๋อเฉินคิดเห็นเช่นเดียวกับ**ซันเกอ** *(พี่ที่สาม)*"

หงอู่ฮ่องเต้ทรงเงียบงันชั่วขณะ จึงตรัสช้าๆ ว่า "วัตถุพอเน่าเปื่อย หลังจากนั้นเกิดตัวหนอน การล่มสลายของมองโกล เกิดจากการสืบสันตติวงศ์ หลังจากที่กษัตริย์หยวนเฉิงจงสวรรคต ราชวงศ์มองโกลก็ระส่ำระสาย ทุกคนต่างแย่งชิงเป็นกษัตริย์ ภายในห้าปีเปลี่ยนฮ่องเต้ห้าพระองค์ ระหว่างเชื้อพระวงศ์ฆ่าฟันกันเอง นครต้าตูถูกตีแตกสองครั้ง สุดท้ายพระราชอำนาจถูกลิดรอน ขุนนางเป็นใหญ่ขึ้นมา เจ้าชีวิตกับขุนนางต่อสู้กันเอง ไม่มีกะใจบริหารราชการแผ่นดิน ตรงกับคำว่า *'ฟ้าประกอบกรรม ยังอาจแข็งขืนได้ ตนเองประกอบกรรม ไม่อาจหลบหลีกรอดพ้น'* ราชสำนักอุบาทว์บัดซบเช่นนี้ แผ่นดินไหนเลยไม่วุ่นวายได้"

รับสั่งถึงตอนนี้ กวาดพระเนตรผ่านหน้าอ๋องทั้งหลาย ตรัสเสียงหนักๆ ว่า "การสืบสันตติวงศ์เป็นรากฐานของแผ่นดิน ยามใดที่ผิดระเบียบแบบแผน จุดจบของราชวงศ์มองโกล จะเป็นเยี่ยงอย่างของพวกเจ้า"

พระองค์ทรงพระประชวร เมื่อรับสั่งยืดยาวถึงตอนนี้ ก็กระทบถึงพระปัปผาสะ ต้องทรงพระกรรสะอย่างรุนแรง ขันทีผู้หนึ่งยื่น**บ้วนพระโอษฐ์** *(กระโถน)* มา กลับถูกพระองค์ตบกลิ้งกระเด็นไป จูเหว่ยรีบเข้าไป ยก

พระสุคนธรสชาถวาย หลังจากทรงดื่มพระสุคนธรสชาที่ร้อนกรุ่นลงไป ฮ่องเต้ชราค่อยระงับอาการพระกรรสะ ทรงหลับพระเนตรลง

ในตำหนักเงียบสงัดงัน อี้เหวินไทจือมองดูพระอัยกา บังเกิดความสะท้อนใจ นับแต่เข้าสู่วังตะวันออก หงอู่ฮ่องเต้ไม่ได้ลงจากเสลี่ยงมาก่อน ฮ่องเต้ชรามีพระวรกายอ่อนแอ หลงเหลือเวลาไม่มากนัก วันนี้ฝืนพระทัยเสด็จมา เพื่อสะกดอ๋องทั้งหลาย เพาะสร้างบารมีให้กับราชนัดดา ทำการสะสางเรื่องราวก่อนที่จะเสด็จสู่สวรรคาลัย

อี้เหวินไทจือสำนึกในพระมหากรุณา คุกเข่าโครมลงกล่าวว่า "**หวงจู่** *(พระอัยกา)* ไม่สบาย อี้เหวินขออนุญาตเข้าวัง ปรนนิบัติหวงจู่ด้วยตัวเอง"

หงอู่ฮ่องเต้ลืมพระเนตรขึ้น ตรัสว่า "อาการไม่สบายเพียงนี้นับเป็นอย่างไร โรคของข้ามีเหว่ยเอ๋อดูแลอยู่แล้ว ขอเพียงเจ้าปกครองบ้านเมืองให้ดี เราแหยแหยก็ปลาบปลื้มยินดี"

อี้เหวินไทจือยังคิดทูลขอ หวงจื่อเฉินชิงปรายตาห้ามปรามไว้ มันค่อยลุกขึ้นล่าถอยไป หงอู่ฮ่องเต้ทรงจิบพระสุคนธรสชาอีกคำหนึ่ง รับสั่งว่า "ดุด่าได้ดุด่าไปแล้ว หลังจากนี้จะกระทำเรื่องที่สนุกสนานน่าสนใจ"

พลางกวักพระหัตถ์คราหนึ่ง ขันทีผู้หนึ่งก็เดินเข้ามา พร้อมกับหอบกระดาษแผ่นหนึ่ง บนกระดาษนับจากซ้ายไปขวาวาดภาพสามภาพ ภาพแรกเป็นหลวงจีนรูปหนึ่งสวมหมวกนักพรต ภาพที่สองเป็นนักพรตรูปหนึ่งสวมหมวกนักพรตสิบใบ ภาพที่สามเป็นสะพานขาดสะพานหนึ่ง ปลายหนึ่งของสะพานว่างเปล่า อีกปลายหนึ่งยืนไปด้วยผู้คน หงอู่ฮ่องเต้รับสั่งว่า "ภาพนี้มีคนติดไว้ที่ศาลเจ้าประจำเมือง พวกเจ้าลองบอกว่าภาพทั้งสามภาพหมายความอย่างไร?"

ราชนัดดากับอ๋องทั้งหลายมองดูภาพวาด ใช้สมองความคิด หงอู่ฮ่องเต้ทรงรออยู่ครู่หนึ่ง ไม่มีผู้ใดตอบคำ จึงไม่พอพระทัย ตรัสว่า "เหล่า

ซัน เจ้าลองบอกมา”

ใบหน้าอ้วนกลมของจิ้นอ๋องมีหยาดเหงื่อไหลซึม น้อมกายกล่าวว่า “เอ๋อเฉินโง่เขลา คาดเดาไม่ออก”

หงอู่ฮ่องเต้แค่นเสียงอย่างเย็นชาตรัสว่า “เหล่าซื่อเล่า?” เอี้ยนอ๋องกล่าวเสียงละห้อยว่า “ฟู่หวง มิใช่ไม่ทราบ เอ๋อเฉินมีนิสัยเปิดเผย ไม่กระทำเรื่องอ้อมค้อมเช่นนี้”

หงอู่ฮ่องเต้ทรงพระสรวลอย่างเย็นชาตรัสว่า “ปากไม่ตรงกับใจ” เอี้ยนอ๋องก้มศีรษะลง หงอู่ฮ่องเต้จึงกวาดพระเนตรไปยังอ๋องที่เหลือ ตรัสถามว่า “ผู้ใดคาดเดาออกได้?”

ในตำหนักเงียบกริบ พระเนตรหงอู่ฮ่องเต้ทอแววผิดหวังวูบหนึ่ง พลันกวาดพระเนตรไปยังเวี่ยจือหยาง ตรัสว่า “เต้าหลิง เจ้าลองบอกว่าภาพทั้งสามนี้หมายความอย่างไร?”

พระองค์พอขานชื่อ ทั่วทั้งตำหนักล้วนสั่นสะท้าน เวี่ยจือหยางยิ่งรู้สึกเหนือความคาดหมาย ได้แต่กล่าวว่า “ข้าพเจ้าพอคาดเดาความหมายในภาพวาดออก แต่บอกไปเกรงว่าจะล่วงเกินราชสำนัก”

หงอู่ฮ่องเต้รับสั่งว่า “ไม่เป็นไร บอกได้อย่างเต็มที่” เวี่ยจือหยางระงับสติแล้วกล่าว “หลวงจีนสวมหมวกนักพรต หมายความว่ามีขุนนางไร้กฎหมาย ประชดแดกดันขุนนางไม่รักษากฎหมาย นักพรตคนเดียวสวมหมวกนักพรตสิบใบ หมายความว่าขุนนางมากกฎหมายน้อย คำสั่งของราชสำนักไม่ได้ครอบคลุม**เหล่าแหย** *(นายผู้เฒ่า)* ที่เป็นขุนนาง ภาพที่สามบอกว่าทุกคนถูกกักอยู่ที่ปลายสะพาน ข้ามไปไม่ได้ หมายความว่า *‘ผ่านไปได้’* เพราะว่าขุนนางบ้านเมืองถืออำนาจบาตรใหญ่ ประชาราษฎร์ไม่อาจผ่านชีวิตได้”

โจวอ๋องร้องบอกว่า “บังอาจ วาจาเหลวไหลเหล่านี้ เจ้าก็กล้ากล่าวต่อหน้าพระพักตร์?”

หงอู่ฮ่องเต้โบกพระหัตถ์ตรัสว่า “ไม่เป็นไร เป็นข้าให้มันบอกกล่าวเอง ความหมายในภาพวาดแม้เกินเลย แต่มิใช่ไม่มีเหตุผล แผ่นดินตอนนี้มีขุนนางมากเกินไป แต่กฎหมายเริ่มหย่อนยาน ราษฎรถูกข่มเหงรังแก ชาวประชาได้รับความเดือดร้อน จึงวาดภาพทั้งสามภาพนี้ออกมา” รับสั่งถึงตอนนี้ ตรัสเรียกว่า “หวงจื่อเฉิน ฉีไท่”

ขุนนางทั้งสองเดินออกมา หงอู่ฮ่องเต้รับสั่งว่า “พวกเจ้าทั้งสองคัดกรองขุนนางที่มากเกินความจำเป็น ผู้ที่ถืออำนาจบาตรใหญ่ สามารถฆ่าได้แล้วค่อยกราบทูล”

หวงจื่อเฉินกับฉีไท่หมอบกราบรับพระบัญชา อ๋องทั้งหลายยืนอยู่ด้านข้าง ล้วนมีสีหน้าปั้นยาก หงอู่ฮ่องเต้ทรงมอบหมายให้คนสนิทของราชนัดดาคัดกรองขุนนาง จัดระเบียบบ้านเมือง ขุนนางที่ถูกคัดออกก่อนต้องเป็นคนใกล้ชิดกับอ๋องทั้งหลาย ขุนนางเหล่านี้เปรียบเสมือนดินและน้ำ อ๋องทั้งหลายเสมือนหนึ่งต้นไม้ เมื่อขาดดินและน้ำ ต้นไม้ย่อมยากเจริญเติบโต

หงอู่ฮ่องเต้ทอดพระเนตรอ๋องทั้งหลาย รับสั่งเยาะเย้ยว่า “พวกเจ้าเข้าใจว่าหลักแหลม สุดท้ายยังสู้ขุนนางป้านตู๋คนหนึ่งของวังตะวันออกไม่ได้ แสดงว่าเหนือฟ้ามีฟ้า เหนือคนมีคน ความคิดความอ่านที่มิชอบสุดท้ายจะแตกดับไปเอง”

อ๋องทั้งหลายก้มศีรษะไร้วาจา หงอู่ฮ่องเต้เข้าพระทัยว่าเมื่อเพาะสร้างบารมีให้กับราชนัดดา เหล่าราชโอรสสมควรเพลามือลง พระพักตร์ค่อยผ่อนคลาย รับสั่งถามอี้เหวินไทจือว่า “งานชุมนุมสังคีตศิลป์ใกล้เข้ามา เจ้าคัดเลือกครูดนตรีเข้าร่วมแข่งขันแล้วหรือไม่?”

อี้เหวินไทจืองงงันวูบ เรื่องนี้ยังไม่มีข้อสรุป แต่หากกราบทูลตรงๆ หงอู่ฮ่องเต้คงตำหนิมันทำงานหย่อนยาน ขณะลำบากใจ พลันได้ยินหวงจื่อเฉินกล่าวว่า “ทูลฝ่าบาท ไท่ซุนเลือกตัวบุคคลไว้แล้ว”

อี้เหวินไทจือถลึงมองหวงจื่อเฉิน จับต้นชนปลายไม่ถูก ได้ยินหงอู่ฮ่องเต้ตรัสถามว่า “ครูดนตรีเป็นใคร?” หวงจื่อเฉินกล่าวว่า “ครูดนตรีมิใช่ใครอื่น คือเต้าหลิงเซียนจ่างเอง”

เวี่ยจือหยางคล้ายถูกไม้พลองฟาดใส่แสกหน้า ยังไม่ทันโต้แย้ง หงอู่ฮ่องเต้ก็กวาดพระเนตรมา ได้ยินหวงจื่อเฉินกล่าวว่า “เต้าหลิงเซียนจ่างแตกฉานดนตรีการ เคยร่วมบรรเลงเพลงพิณขลุ่ยกับเป่าฮุยกงจู่ จนได้รับคำชมจากฝ่าบาท หากให้มันเข้าร่วม นับว่าเหมาะสมยิ่ง”

มันกราบทูลอย่างเร่งร้อน ไม่อนุญาตให้เวี่ยจือหยางเอ่ยปากสอดคำ เวี่ยจือหยางถึงกับขุ่นแค้นจนแทบมีควันพวยพุ่งจากร่าง หมากของหวงจื่อเฉินตานี้โหดเหี้ยมอำมหิตยิ่ง หงอู่ฮ่องเต้เพิ่งรับสั่งชมเชยเวี่ยจือหยาง หากมันปฏิเสธไม่เข้าร่วม หนึ่งนั้นเป็นการฉีกหน้าวังตะวันออก สอง หงอู่ฮ่องเต้พลอยเสียหน้า ฮ่องเต้ชราโหดเหี้ยมอำมหิต หากกริ้วขึ้นมา ไม่ทราบผลสุดท้ายเป็นอย่างไร

เวี่ยจือหยางพิเคราะห์สถานการณ์ดู นอกจากยอมรับแล้ว ไม่มีหนทางอื่นอีก เอ่ยถึงเหลี่ยมเล่ห์แต้มคูทางการเมือง เวี่ยจือหยางเป็นรองช่วงใหญ่ พอถึงขั้นคับขันสำคัญ ก็ถูกหวงจื่อเฉินต้อนเข้าจนมุม

หงอู่ฮ่องเต้ไม่ทรงทราบว่าทั้งสองมีอริบาดหมางกัน แต่พระองค์เคยสดับเสียงขลุ่ยของเวี่ยจือหยาง ทรงทราบว่าเด็กน้อยนี้เชี่ยวชาญดนตรีการ หวงจื่อเฉินกล่าวได้ไม่ผิด จึงรับสั่งว่า “นักพรตน้อยนับเป็นตัวเลือกที่ดี เพียงแต่ไท่ซุนเป็นรัชทายาท ไม่เคลื่อนไหวก็แล้วกันไป พอเคลื่อนไหวต้องระบือลือลั่น ครั้งนี้แพ้ไม่ได้ ต้องชนะถ่ายเดียว หากว่าพ่ายแพ้ ข้าพลอยอับอายขายหน้า”

ความหมายในพระราชกระแสชัดแจ้งยิ่ง เวี่ยจือหยางเป็นตัวแทนวังตะวันออก เข้าร่วมงานชุมนุมสังคีตศิลป์ ดังนั้นแพ้ไม่ได้ หากไม่สามารถช่วงชิงอันดับหนึ่ง เสื่อมเสียหน้าของราชนัดดา พระองค์ทรงสืบสาว

เอาความ เวี่ยจือหยางก็ยากจะรับได้

เวี่ยจือหยางลอบคร่ำครวญในใจ แต่มิอาจไม่ขานรับ ได้แต่กล่าวว่า "ฝ่าบาทวางพระทัย เต้าหลิงจะพยายามอย่างสุดความสามารถ" เอ่ยถึงตอนนี้ เห็นจูเหว่ยเพ่งตามองมา สายตาทอแววววิตกกังวล

เวี่ยจือหยางพอสบสายตากับนาง ก็นึกยินดีขึ้นมา ครุ่นคิดขึ้น 'ท่านแม้แต่งให้กับผู้อื่น ในใจยังชมชอบเรา ในงานชุมนุมสังคีตศิลป์ เราเป็นฝ่ายแพ้ คงต้องถูกตัดศีรษะ หลังจากที่เราตกตาย ท่านคงหลั่งน้ำตาออกมา หากแม้นเป็นเช่นนั้นนับว่าดียิ่ง'

หงอู่ฮ่องเต้ทรงอาละวาดรอบหนึ่ง บังเกิดความอ่อนเพลีย จึงเสด็จกลับวัง อ๋องทั้งหลายยังห้ามขี่ม้า ได้แต่เดินเท้า อี้เหวินไทจือส่งพระอัยกากลับวังต้องห้าม ค่อยกลับวังตะวันออก พอเข้าห้องหนังสือ ก็ปิดประตูห้องลง กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า "หวงจื่อเฉิน ท่านคิดอ่านอันใด?"

หวงจื่อเฉินยิ้มพลางถามว่า "เตี้ยนเซี่ยหมายถึงอันใด?" อี้เหวินไทจือร้องว่า "ย่อมเป็นเรื่องงานชุมนุมสังคีตศิลป์ เหตุใดท่านไม่หารือกับเราก่อน ก็เสนอชื่อเต้าหลิงออกไป?"

หวงจื่อเฉินย้อนถามว่า "เตี้ยนเซี่ยมีตัวเลือกอื่นหรือ?" อี้เหวินไทจือสั่นศีรษะ หวงจื่อเฉินกล่าวว่า "หากเตี้ยนเซี่ยบอกว่าไม่มี ฝ่าบาทต้องไม่พอพระทัย เราเสนอชื่อเต้าหลิงเซียนจ่าง เพื่อมิให้เตี้ยนเซี่ยถูกตำหนิ"

อี้เหวินไทจือค่อยมีสีหน้าผ่อนคลาย กล่าวว่า "หากเต้าหลิงพ่ายแพ้ในงานชุมนุมสังคีตศิลป์จะทำอย่างไร ฟังจากน้ำเสียงฝ่าบาท วังตะวันออกเราต้องช่วงชิงเป็นที่หนึ่งให้จงได้"

หวงจื่อเฉินยิ้มพลางกล่าวว่า "อย่างนั้นต้องดูความสามารถของเซียนจ่างแล้ว" พลางกวาดตามายังเวี่ยจือหยาง กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "งานชุมนุมสังคีตศิลป์ยังอยู่ห่างอีกสิบวัน เซียนจ่างต้องฝึกซ้อมทั้งกลางวัน

กลางคืน อย่าได้ชะล่าใจไป”

เวี่ยจือหยางลอบด่าทอในใจ ปากกลับนิ่งเงียบงันไว้ อี้เหวินไทจือกล่าวว่า “งานชุมนุมครั้งนี้มีการประลองสามรอบ รอบแรกเป็นเครื่องดนตรีทั้งห้า ประลองพิณ เลาขลุ่ย **เปียนจง*** ผีผา และ**เจี๋ยกู่**** ผู้มีการแสดงออกเป็นเลิศสิบคน จะได้เข้ารอบที่สอง สามารถคัดเลือกเครื่องดนตรีที่ถนัดมือ บรรเลงบทเพลงตามที่กำหนดไว้ ผู้มีการแสดงออกเป็นเลิศสามคน จะได้เข้าสู่รอบที่สาม ทำการแสดงที่ตำหนักจวินเทียนเตี้ยน รอบนี้ฝ่าบาทจะเสด็จมา คัดเลือกผู้ชนะจากสามคนสุดท้าย”

หวงจื่อเฉินกล่าวว่า “หากว่าสามารถผ่านถึงรอบที่สาม ฝ่าบาทรักบ้านเผื่อแผ่ถึงนกกา ต้องตัดสินใจให้วังตะวันออกเราเป็นฝ่ายชนะ”

อี้เหวินไทจือกล่าวว่า “นั่นไม่แน่นัก หากว่าต่างกันลิบลับ ฝ่าบาทแม้คิดปกป้อง ก็ต้องตกเป็นที่ครหา” มันเห็นเวี่ยจือหยางสงบปากคำไว้ ต้องกล่าวว่า “เต้าหลิง ท่านไฉนไม่กล่าววาจา?”

เวี่ยจือหยางทอดถอนใจกล่าวว่า “พรตผู้น้อยไม่มีคำพูดจะกล่าว” อี้เหวินไทจือฟังออกว่าผิดท่า ต้องถลึงมองหวงจื่อเฉินเป็นเชิงตำหนิ แต่ตอนนี้ไม่สามารถเปลี่ยนตัวบุคคล ไม่ว่าแพ้หรือชนะ ได้แต่ให้เวี่ยจือหยางทดลองดู

หวงจื่อเฉินก้มศีรษะลง แต่ในใจลอบยินดี เวี่ยจือหยางเข้าร่วมประลอง ต้องพ่ายแพ้แน่นอน หากว่าพ่ายแพ้ หงอู่ฮ่องเต้คงรับสั่งตำหนิ เมื่อถึงเวลานั้นเวี่ยจือหยางจะเป็นหรือตายก็ยากบอกได้

มันดีดลูกคิดรางแก้วอย่างเลิศลอย แต่เวี่ยจือหยางไม่ถึงกับสิ้นหวัง เวี่ยเส้าฟงเคยรั้งตำแหน่งจี้จิ่ว อยู่ในหมวดดุริยางค์ราชสำนัก เวี่ยจือหยางเป็นบุตรบุญธรรมของมัน ดังนั้นร่ำเรียนเครื่องดนตรีชนิดต่างๆ มาบ้าง

---

* เครื่องดนตรีสมัยโบราณ แขวนระฆังที่มีกลุ่มเสียงสูงเสียงต่ำ ใช้ไม้เคาะบรรเลงเป็นบทเพลง

** กลองของชนชาติเจี๋ยสมัยโบราณ

ตอนนี้ยังมีเวลาอีกสิบวัน หากซักซ้อมสักหลายเที่ยว ไม่แน่ว่าจะเป็นฝ่ายแพ้ ขอเพียงผ่านรอบแรกได้ พอถึงรอบที่สองและสาม สามารถเลือกเครื่องดนตรีที่ถนัดมือ วิชาขลุ่ยของมันต้องไม่เป็นสองรองใคร

ขณะครุ่นคิด ปรากฏขันทีผู้หนึ่งเข้ามารายงานว่า "กู่อ๋องขอเข้าพบ" อี้เหวินไทจือพอฟังรีบกล่าวว่า "รีบเชิญเข้ามา"

ไม่นานให้หลัง ปรากฏชายหนุ่มผู้หนึ่งเดินเข้ามา เป็นกู่อ๋องจูฮุ่ยเอง คนผู้นี้มีอายุยี่สิบเศษ ไหล่บ่ากว้างช่วงแขนยาว รูปร่างผอมสูง ดวงตาดำขลับทอแววกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์

เวี่ยจือหยางเคยได้ยินเต้าเยียนบอกว่า กู่อ๋องอยู่ในกลุ่มไท่ซุน แต่ว่าหลวงจีนรูปนี้กลอกกลิ้งยิ่ง คำพูดของท่านไม่แน่ว่าจะเชื่อได้ แต่ดูจากการที่อี้เหวินไทจือเพิ่งส่งเสด็จหงอู่ฮ่องเต้กลับวัง กู่อ๋องก็มายังวังตะวันออก แสดงว่าทั้งสองสมควรมีการคบหาไม่เบา

อี้เหวินไทจือพอเห็นกู่อ๋อง ก็ตรงเข้าไปจับมือถือแขนอย่างสนิทสนม กู่อ๋องพลันยื่นหน้าถึงข้างหูอีกฝ่าย กล่าวกระซิบอยู่สองคำ อี้เหวินไทจือหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย พลันโบกมือกล่าวว่า "พวกท่านล้วนออกไป"

ผู้ติดตามของราชนัดดาได้แต่ล่าถอยออกจากห้องหนังสือ ยืนรออยู่ใต้ชายคาตึก ที่ผ่านมาหวงจื่อเฉินมีส่วนร่วมในการหารือลับ ครั้งนี้กลับถูกขับไล่ออกมา สร้างความไม่พอใจแก่มัน พานระบายโทสะใส่เวี่ยจือหยาง กล่าวว่า "วันนี้เซียนจ่างมีหน้ามีตา เฉลยปริศนาของภาพวาด อยู่เหนืออ๋องทั้งเก้า แต่ว่าท่านต้องระวัง อ๋องทั้งเก้าอาจผูกใจอาฆาต ส่วนงานชุมนุมสังคีตศิลป์ หากท่านเป็นฝ่ายชนะ จะเป็นขุนนางคุณูปการของวังตะวันออกเรา ไท่ซุนต้องสมนาคุณท่านอย่างแน่นอน ในความเห็นเรา เซียนจ่างมิสู้คืนสู่เพศฆราวาส จะได้ตบแต่งภรรยาอนุภรรยามากหน้าหลายตา..."

มันกล่าวประชดแดกดัน เวี่ยจือหยางแสร้งเป็นคล้อยตาม ในใจกลับ

คาดเดาว่าอี้เหวินไทจือกับกู่อ๋องหารืออันใด ดูจากสีหน้ากู่อ๋อง แสดงว่าเรื่องราวสำคัญยิ่ง ไม่เช่นนั้นคงไม่ไล่หวงจื่อเฉินออกมา

นึกถึงตอนนี้ เวี่ยจือหยางต้องเงี่ยหูฟังดู พลันปรากฏสุ้มเสียงสองเสียงซอนไซเข้าหู คนกล่าววาจาเป็นอี้เหวินไทจือกับกู่อ๋องเอง

เวี่ยจือหยางใจหายวาบ จากนั้นฉุกคิดว่า หลังจากที่ตนเองมีกำลังภายในรุดหน้า โสตประสาทก็เพิ่มความปราดเปรียว พอผนึกพลังที่สองหู ไม่ว่าเสียงลมพัดใบไม้ไหวในรัศมียี่สิบวาล้วนได้ยิน ห้องหนังสืออยู่ห่างจากที่นี้เพียงสิบวา สามารถได้ยินทุกถ้อยคำของทั้งสองอย่างชัดเจน

เวี่ยจือหยางอายุยังเยาว์ จึงเกิดความสงสัยอยากรู้ พอสดับฟังดูได้ยินกู่อ๋องกล่าวว่า "...เรื่องนี้หากเป็นความจริง เอี้ยนอ๋องต้องตายโดยไร้ที่กลบฝังแน่นอน"

เวี่ยจือหยางบังเกิดความเคลือบแคลงสงสัย ฟังดูคล้ายกับว่าคนทั้งสองหารือแผนจัดการกับเอี้ยนอ๋อง กู่อ๋องสามารถจับผิดของเอี้ยนอ๋อง รุดมารายงานราชนัดดา

ภายในห้องเงียบงันเล็กน้อย อี้เหวินไทจือค่อยกล่าวช้าๆ ว่า "ฝ่าบาททราบเรื่องนี้หรือไม่?"

กู่อ๋องกล่าวว่า "เราไม่แน่ใจว่าฟู่หวงทราบหรือไม่ แต่เราตรวจสอบคนเก่าคนแก่ในวัง พระสนมนั้นตั้งครรภ์เจ็ดเดือนก็คลอดบุตร เพราะเหตุนี้ฟู่หวงคุมขังนางไว้จวบจนตาย"

อี้เหวินไทจือเดินไปมาภายในห้อง สุดท้ายกล่าวว่า "หากเป็นไปตามคำบอกของท่าน เอี้ยนอ๋องมิใช่เลือดเนื้อเชื้อไขของฝ่าบาท ฝ่าบาทไฉนปล่อยให้มันมีชีวิตอยู่ในโลกนี้?"

คำพูดนี้คล้ายอสนีบาตยามแล้ง สะท้านสะเทือนจนเวี่ยจือหยางอุทานดังอาออกมา สร้างความประหลาดใจแก่หวงจื่อเฉินจนถามว่า "เซียนจ่างร้องอันใด?"

เวี่ยจือหยางไม่แยแสสนใจมัน ผนึกพลังที่ใบหูแอบฟังต่อ ได้ยินกู่อ๋องกล่าวว่า "...พระสนมนั้นถนัดจัดเจนการยั่วยวน ฟู่หวงทรงโปรดนางจนละเลยข้อราชการ ที่ฆ่านางเพียงเพราะความกริ้วชั่วแล่น ภายหลังเหตุการณ์ก็นึกเสียใจ อย่าว่าแต่อุ้มครรภ์เจ็ดเดือนคลอดบุตรออกมา ในชาวบ้านมิใช่ไม่มีตัวอย่างมาก่อน หากว่าเอี้ยนอ๋องเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของฟู่หวง ไยมิใช่พลั้งมือฆ่าบุตรชายตัวเอง เสี้ยวฉือฮองเฮาทรงทราบความลำบากใจของฟู่หวง จึงรับเลี้ยงดูเอี้ยนอ๋อง ประกาศต่อภายนอกว่าเป็นบุตรของพระนาง ขันทีนางกำนัลที่ทราบเรื่องล้วนถูกฆ่าปิดปาก ความลับเรื่องนี้จึงถูกปกปิดไว้ตลอดมา"

อี้เหวินไทจือทอดถอนใจกล่าวว่า "เสี้ยวฉือฮองเฮาเป็นกุลสตรีดีงามอย่างที่ยากจะพบพาน ไหนเลยกระทำเรื่องเลอะเลือนเช่นนี้ อาจบางทีเอี้ยนอ๋องเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของพระนางจริงๆ ที่**อ๋องสู** *(พระอา)* กล่าวเพียงเป็นข่าวลือ"

กู่อ๋องแค่นหัวร่อกล่าวว่า "ท่านมิใช่ไม่ล่วงรู้นิสัยใจคอของฝ่าบาท พออาละวาดออกมา ต่อให้ภูตเทพยังหลบเร้น ถึงแม้เสี้ยวฉือฮองเฮามีจิตใจดีงามกว่านี้ ก็ต้องดูท่าทีของฝ่าบาท บุตรที่ถือกำเนิดจากเสี้ยวฉือฮองเฮากับฝ่าบาท นอกจากไทจือผู้ล่วงลับแล้ว ในนามคงมีแต่จิ้นอ๋อง เอี้ยนอ๋องกับโจวอ๋อง จิ้นอ๋องคลับคล้ายฮองเฮา โจวอ๋องคลับคล้ายฝ่าบาท มีแต่เอี้ยนอ๋องที่ไม่คล้ายผู้ใดทั้งสิ้น"

อี้เหวินไทจือเงียบงันชั่วขณะ จึงทอดถอนใจกล่าวว่า "อ๋องสูกล่าวถูกต้อง เอี้ยนอ๋องมิเพียงไม่คล้ายบิดามารดา แม้แต่อ๋องที่เหลือ ก็ไม่มีผู้ใดคลับคล้ายมัน มันไว้เครารกครึ้ม ไม่คล้ายเป็น**ชาวจงหยวน** *(ภาคกลางของประเทศ)* กลับคล้ายพวก**ม่านอี๋*** มากกว่า"

กู่อ๋องกล่าวว่า "ไท่ซุนเปรื่องปราดยิ่ง เอี้ยนอ๋องมีใจทะเยอทะยาน

---

* คำเรียกชนเผ่าอนารยชน

คิดหมายปองราชบัลลังก์ หากว่ามันเป็นคนของตระกูลจูเรายังพอทำเนา หากว่ามิใช่ ยามใดที่ขึ้นครองบัลลังก์จะทำอย่างไร?"

อี้เหวินไทจือแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า "ท่านได้ยินข่าวอันใดอีก?"

กู่อ๋องลดสุ้มเสียงเบาลงกล่าวว่า "จากปากคำผู้คนในวัง ระหว่างที่ฝ่าบาทเดินหมากกับสีอิ่งเจิน ได้แสดงความไม่พอใจต่อไท่ซุน บอกว่าท่านขาดการตัดสินใจ สติปัญญาไม่เทียบเท่าเอี้ยนอ๋อง ที่ไม่ยกบัลลังก์ให้กับเอี้ยนอ๋อง เพราะนึกถึงบทเรียนราชวงศ์ก่อน เห็นว่าขัดกับราชประเพณี"

ลมหายใจของอี้เหวินไทจือหนักหน่วงขึ้นมา ถามว่า "เรื่องของเอี้ยนอ๋อง ท่านได้ยินจากที่ใด?"

"มีนางกำนัลสูงอายุนางหนึ่งเคยปรนนิบัติเสี้ยวฉือฮองเฮา หลังจากที่ฮองเฮาสวรรคต นางก็ถูกขับออกจากวัง เราเพียรสืบเสาะ ค่อยหาตัวนางพบ นางเฒ่านั้นมีชีวิตอย่างยากลำบาก ต้องการเงินสักก้อนหนึ่ง"

อี้เหวินไทจือกล่าวเสียงเย็นชาว่า "ท่านจับตาดูนางให้ดี นี่เป็นพยานปากสำคัญ"

"ไท่ซุนเตรียมเอ่ยถึงเรื่องนี้ต่อฝ่าบาทหรือ?"

อี้เหวินไทจือทอดถอนใจกล่าวว่า "ฝ่าบาทมีนิสัยดื้อรั้น หากยึดถือเอี้ยนอ๋องเป็นบุตรชาย เพียงฟังความข้างเดียว ยากจะโน้มน้าวพระองค์ได้ ท่านรวบรวมหลักฐานต่อไป ยามใดที่หลักฐานมัดแน่นหนา เราจะขอให้ถอดถอนเอี้ยนอ๋องออกจากตำแหน่ง"

กู่อ๋องกล่าวเบาๆ ว่า "เมื่อถึงเวลาเมืองเป่ยผิง..."

อี้เหวินไทจือชิงกล่าวว่า "ให้ท่านเฝ้ารักษาเมืองเป่ยผิงแทน" หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า "ฝ่าบาทกับเอี้ยนอ๋องมีหูตามากมาย ท่านอย่าได้อยู่ในวังตะวันออกนานไป"

กู่อ๋องกล่าวว่า "กลัวอันใด เราเข้าวังมาครั้งนี้ เพื่อส่งผลผลิต

พื้นเมืองมา" กล่าวจบหัวร่อฮาฮา จากนั้นทั้งสองคล้องแขนกันออกจากห้อง

หลังจากส่งกู่อ๋องไป อี้เหวินไทจือยิ้มระรื่นแจ่มใส ชวนสนทนาไม่ขาดปาก เวี่ยจือหยางทราบว่าอี้เหวินไทจือยินดีด้วยเรื่องใด แต่ว่ามันกริ่งเกรงเอี้ยนอ๋องถึงเพียงนี้ กลับเหนือความคาดหมายของเวี่ยจือหยางนัก

ก่อนฟ้ามืดค่ำ หลังจากเสร็จงาน เวี่ยจือหยางขี่ม้ากลับอารามหยางหมิงกวน เพิ่งมาถึงหน้าประตู เห็นเด็กรับใช้ชุดพรตชะเง้อคอมองดู พอพบเห็นมัน ก็ตรงเข้ามารับหน้า กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "ซือสูจู่ ท่านกลับมาแล้ว วันนี้ทางอารามมีแขกพิเศษมาถึง"

เวี่ยจือหยางถามว่า "เป็นผู้ใด?" เด็กรับใช้กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "**กวนจู่** *(เจ้าอาราม)* ห้ามมิให้เราบอก ท่านไปยังห้องหนังสือของเหล่าเสินเซียนจะทราบเอง"

เวี่ยจือหยางพอฟังว่าสีอิ่งเจินกลับมาแล้ว จึงรีบรุดไป เห็นหน้าประตูห้องสีอิ่งเจินยืนรักษาการณ์ด้วยนักรบสองนาย พอพบเห็นมันก็คิดขัดขวาง เด็กรับใช้รีบบ่งบอกศักดิ์ฐานะของเวี่ยจือหยางออกไป นักรบทั้งสองค่อยเปิดทางให้

เวี่ยจือหยางผลักประตูเข้าไป สายตายามกวาดมอง ต้องใจหายวูบ เห็นสีอิ่งเจินนั่งบนตั่งเตียง ด้านซ้ายนั่งไว้ด้วยเอี้ยนอ๋องจูตี้ ด้านขวานั่งไว้ด้วยหนิงอ๋องจูเฉวียน ทั้งสองล้วนสวมชุดลำลอง หลวงจีนเต้าเยียนยืนอยู่ด้านหลังเอี้ยนอ๋อง ค้อมกายลงสดับฟังคำสนทนาของทั้งสาม ส่วนนักพรตเต้าชิงถือแส้ปัดยืนอยู่ด้านหลังสีอิ่งเจิน ทำท่าไล่ยุงแมลงให้

เวี่ยจือหยางพอเดินเข้าไป ทั้งสามพากันปิดปากลง เต้าเยียนยิ้มพลางกล่าวว่า "ช่างประจวบเหมาะนัก เอ่ยถึงศิษย์น้องเต้าหลิง มันก็มา

พอดี"

เวี่ยจือหยางได้แต่กัดฟันเข้าไปคำนับเอี้ยนอ๋องกับหนิงอ๋อง เอี้ยนอ๋องสำรวจดูมันแล้วกล่าว "เต้าหลิง ไม่ทราบเพราะเหตุใด เราพบเห็นท่านที่วังตะวันออก มีความรู้สึกคุ้นตาอยู่บ้าง"

หนิงอ๋องก็กล่าวสนับสนุน เวี่ยจือหยางใจเต้นตูมตาม ครั้งกระโน้นตอนอยู่ในวังต้องห้าม มันพบหน้าเอี้ยนอ๋องกับหนิงอ๋องคราหนึ่ง อ๋องทั้งสองจดจำมันออก หาใช่เรื่องแปลกประหลาดไม่ ขณะประหวั่นลนลานเต้าเยียนยิ้มพลางกล่าวว่า "พุทธะยึดถือสงสารวัฏ เตี้ยนเซี่ยทั้งสองกับศิษย์น้องเต้าหลิงคงมีปรัตยยะแต่ปางก่อน ชาติภพนี้จึงเป็นศิษย์ของเหล่าเสินเซียน"

เอี้ยนอ๋องยิ้มพลางกล่าวว่า "มีเหตุผล เหล่าเสินเซียนมีสายตาหลักแหลม เต้าหลิงอายุยังเยาว์ ก็ไม่รวบรัดธรรมดา วันนี้อยู่ในตำแหน่งป้านตู๋วังตะวันออก วันหน้าต้องเป็นขุนนางใหญ่ในราชสำนักอย่างแน่นอน"

เวี่ยจือหยางรีบกล่าวว่า "เต้าหลิงเป็นบรรพชิต ไม่กล้าคาดหวังลาภยศสรรเสริญ" หนิงอ๋องยิ้มพลางกล่าวว่า "คนไม่คาดหวังลาภยศ ลาภยศลอยมาเอง ท่านมิต้องถ่อมตนไป"

สีอิ่งเจินยิ้มพลางกล่าวว่า "อ๋องแหยทั้งสองชมให้น้อยลง มันอายุยังเยาว์ ไหนเลยรับคำชมเช่นนี้ได้?" พลางตบเก้าอี้กลมที่ข้างกาย กล่าวว่า "เต้าหลิง เจ้าก็นั่งลงสนทนากัน"

เวี่ยจือหยางทรุดกายนั่งลง นึกถึงคำบอกของกู่อ๋อง ต้องสำรวจดูเอี้ยนอ๋อง เห็นอีกฝ่ายมีใบหน้าหยาบกร้าน รูปกายสูงใหญ่ ไม่ว่าจมูกปากไม่มีส่วนคล้ายกับหงอู่ฮ่องเต้ เหลียวดูหนิงอ๋อง เห็นอีกฝ่ายมีใบหน้าหมดจด แต่ว่าส่วนคางยืดยาว เมื่อพินิจพิจารณาดู พอมีเค้าของฮ่องเต้ชราอยู่บ้าง

มันมองดูอย่างจดจ่อ เอี้ยนอ๋องก็รู้สึกตัว ยกมือลูบเคราถามว่า

"เต้าหลิง ท่านมองดูเราทำอะไร? ใบหน้าเราผู้เป็นอ๋องมีดอกไม้งอกเงยหรือ?"

เวี่ยจือหยางค่อยรู้สึกตัวกล่าวว่า "เอี้ยนอ๋ององอาจหาญกล้า สมเป็นวีรบุรุษผู้ยิ่งใหญ่"

เอี้ยนอ๋องกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "กล่าวเกินไปแล้ว เราเป็นวีรบุรุษผู้ยิ่งใหญ่อันใด เพียงเป็นสุนัขเฝ้าบ้านอยู่ที่เมืองเป่ยผิงเท่านั้น"

หนิงอ๋องกล่าวว่า "**ซื่อเกอ** *(พี่ที่สี่)* มิต้องถ่อมตนไป ฟู่หวงเคยบอกว่า ในบรรดาอ๋องทั้งหลาย หากเอ่ยถึงการตัดสินใจอันเด็ดเดี่ยว มีแต่ซื่อเกอคล้ายพระองค์ที่สุด"

เอี้ยนอ๋องขมวดคิ้วกล่าวว่า "**สือซี** *(สิบเจ็ด)* คำพูดเช่นนี้ไม่อาจกล่าวโดยพล่อยปาก"

หนิงอ๋องก็รู้สึกตัวว่าพลั้งปากไป รีบกล่าวว่า "นี่เป็นฟู่หวงรับสั่ง หาใช่ผู้น้องปั้นแต่งขึ้นไม่"

ภายในห้องเงียบงันชั่วขณะ สีอิ่งเจินพลันกล่าวว่า "เตี้ยนเซี่ยทั้งสองพวกท่านมองไท่ซุนอย่างไร?"

เอี้ยนอ๋องตอบว่า "ไท่ซุนถือเมตตากตัญญู เหมาะกับการสืบราชบัลลังก์" หนิงอ๋องก็กล่าวว่า "ซื่อเกอกล่าวถูกต้อง"

สีอิ่งเจินสั่นศีรษะกล่าวว่า "พวกท่านแม้ไม่กล่าวจากปาก แต่อาตมารู้แน่แก่ใจ ไท่ซุนแม้เป็นรัชทายาท พวกท่านเหล่าพระอาไม่ยอมรับนับถือจริงๆ เพียงแต่ในโลกมีเรื่องบางประการได้รับการประสิทธิ์ประสาทจากฟ้าไม่อาจใช้กำลังเข้าแย่งชิง หากกระทำเกินเลยไป จะบาดเจ็บทั้งสองฝ่าย"

เอี้ยนอ๋องกับหนิงอ๋องก้มศีรษะนิ่งเงียบงัน เต้าเยียนพลันยิ้มออกมากล่าวว่า "เหล่าเสินเซียนกล่าวไม่ถูกต้องทั้งสิ้น เจตนาของฟ้ายากไต่ถาม หากไม่ทดลองดูไหนเลยทราบได้ อย่าว่าแต่ต้นไม้คิดสงบแต่ลมไม่หยุดพัก ที่วังตะวันออกมีคนยุยงไท่ซุนลิดรอนอำนาจอ๋องกินเมือง..."

เอี้ยนอ๋องพลันผุดลุกขึ้น ตัดบทว่า “พอแล้ว คำทรยศเนรคุณเช่นนี้ หากเปิดเผยออกไป แม้แต่เหล่าเสินเซียนและเราก็ไม่อาจปกป้องท่าน”

สีอิ่งเจินก็กล่าวว่า “การแต่งตั้งบรรดาอ๋องกินเมือง เป็นนโยบายหลักที่ฝ่าบาทวางไว้ ฝ่าบาทรับสั่งล่วงหน้าว่า เจ้าชีวิตหลังจากนี้ห้ามเปลี่ยนแปลงกฎระเบียบที่พระองค์วางไว้ หากลิดรอนอำนาจอ๋องกินเมืองเท่ากับเปลี่ยนแปลงกฎของบรรพชน ไท่ซุนถือหลักกตัญญูตลอดมา คงไม่ทำเช่นนี้”

เต้าเยียนยิ้มพลางกล่าวว่า “เช่นนี้ประเสริฐสุด เป็นเราวิตกทุกข์ร้อนไปเอง”

สีอิ่งเจินจับจ้องมองเต้าเยียนอย่างลึกซึ้ง พลันหลับตาลงกล่าวว่า “อาตมารู้สึกเหนื่อยล้า หากทั้งหมดไม่ถือสา ขอเชิญวันหน้าค่อยพบปะกันใหม่”

เอี้ยนอ๋องกับหนิงอ๋องสบตากันวูบ จากนั้นผุดลุกขึ้นกล่าวคำอำลา เวี่ยจือหยางกับนักพรตเต้าชิงติดตามส่งคนทั้งสองถึงหน้าอาราม เต้าเยียนพลันกุมมือเวี่ยจือหยางไว้ หัวร่อฮิฮะกล่าวว่า “เราผู้พี่พักอยู่ที่วังเจ้าเอี้ยนอ๋อง หากน้องเรามีเวลาว่าง ขอเชิญไปพบปะสักครา”

เวี่ยจือหยางเงียบงันไม่ตอบคำ มันอยู่ที่วังตะวันออกถูกดูหมิ่นเกลียดชัง ล้วนสืบเนื่องจากหลวงจีนรูปนี้ หากไปยังวังเจ้าเอี้ยนอ๋อง คงไม่อาจรักษาชีวิตไว้ เต้าเยียนพลันยื่นหน้ามากระซิบที่ข้างหูมันว่า “เราทราบเรื่องที่ท่านได้รับความคับแค้นที่วังตะวันออก อันว่านกดีเลือกคบไม้อาศัย เราท่านล้วนเป็นบรรพชิต ไท่ซุนเพียงเชื่อบัณฑิตคร่ำครึ เกรงว่าไม่มีวันผุดเด่นขึ้นมา” กล่าวจบขึ้นม้าตามหลังเอี้ยนอ๋องไป

เวี่ยจือหยางครุ่นคิด ดูท่าเต้าเยียนวางหูตาอยู่ในวังตะวันออก ในความคาดคิดของหลวงจีน อี้เหวินไทจือไม่ให้ความสำคัญกับเวี่ยจือหยาง เวี่ยจือหยางคงนึกขึ้งเคียด หากว่าทำการยุยง จะกลายเป็นหมากตาหนึ่ง

ในวังตะวันออก เอี้ยนอ๋องผู้นี้ดูเหมือนเยาะเย้ยตัวเอง แท้จริงแล้วมีใจทะเยอทะยาน มิน่าเล่าอี้เหวินไทจือนึกกริ่งเกรงมัน คอยจ้องจับผิดมัน

เวี่ยจือหยางกลับเข้าห้อง เห็นสีอิ่งเจินช้อนตามองฟ้า หัวคิ้วขมวดมุ่นไม่คลาย จึงสอบถามว่า "เหล่าเสินเซียนกลัดกลุ้มใจอันใด?"

สีอิ่งเจินทอดถอนใจกล่าวว่า "เรากระทำข้อผิดพลาด ตอนแรกไม่ควรรับเต้าเยียนเป็นศิษย์ มันสุมหัวอยู่กับเอี้ยนอ๋อง แผ่นดินต้องเกิดเรื่องราวใหญ่โต"

เวี่ยจือหยางเห็นพ้องด้วย จึงถามว่า "ใช่มีวิธีแยกคนทั้งสองออกจากกันหรือไม่?"

สีอิ่งเจินส่ายหน้ากล่าวว่า "สายเกินไปแล้ว เอี้ยนอ๋องมีการตัดสินใจที่เด็ดเดี่ยว เต้าเยียนเจ้าอุบายความคิด ไม่ต่างกับจูหยวนจางและ**หลิวป๋อเวิน*** ไม่ เอี้ยนอ๋องยังเหี้ยมหาญกว่าจูหยวนจาง เต้าเยียนยังลึกซึ้งกว่าหลิวป๋อเวิน คนทั้งสองพอจับมือกัน เหล่าบัณฑิตที่รับใช้ไท่ซุนกระทั่งหิ้วรองเท้าให้กับพวกมันยังไม่คู่ควร"

เวี่ยจือหยางกลอกตาตลบหนึ่งแล้วกล่าว "ไท่ซุนมิใช่ไม่มีโอกาสเอาชนะ มีเรื่องหนึ่งไม่ทราบสมควรถามหรือไม่?"

สีอิ่งเจินกล่าวว่า "เรื่องอันใด ลองบอกมาฟังดู" เวี่ยจือหยางสูดลมหายใจคำหนึ่ง กล่าวว่า "เอี้ยนอ๋องเป็นบุตรชายของจูหยวนจางจริงหรือไม่?"

สีอิ่งเจินงงงันวูบจึงกล่าว "ไฉนถามเช่นนี้?" เวี่ยจือหยางลดสุ้มเสียงเบาลง บอกเล่าคำสนทนาระหว่างอี้เหวินไทจือกับกู่อ๋องออกไป

สีอิ่งเจินรับฟังจนจบ พลันกล่าวว่า "เวี่ยจือหยาง เรื่องนี้เจ้าต้องปล่อยให้เน่าเฟะในใจ นอกจากเราแล้ว อย่าได้บอกต่อผู้ใด"

เวี่ยจือหยางใจสั่นสะท้าน ร้องโพล่งว่า "คำพูดของกู่อ๋องเป็นความ

---

* หลิวป๋อเวินรู้โหราพยากรณ์ เคยเป็นกุนซือให้กับจูหยวนจาง

จริง?" สีอิ่งเจินส่ายหน้าช้าๆ กล่าวว่า "เป็นจริงหรือแปลกปลอม ผู้ใดบอกกล่าวได้อย่างชัดแจ้ง?"

เวี่ยจือหยางอดถามมิได้ว่า "เต้าเจี้ยงเคยพบกับพระสนมนางนั้นหรือไม่?" สีอิ่งเจินไม่ตอบคำ หากหันเหหัวเรื่องว่า "วันนั้นเจ้าไปแล้วไม่กลับมา ใช่หาชิวเทาพบหรือไม่?"

เวี่ยจือหยางพอฟังก็คึกคักอักโข บอกเล่าประสบการณ์ในหลายวันนี้ออกไป สีอิ่งเจินรับฟังจนเลิกคิ้วขึ้น สีหน้าทอแววเคลือบแคลงสงสัย รอจนเวี่ยจือหยางกล่าวจบ ก็ยื่นมือมาจับชีพจรของมัน ตรวจดูอยู่ครู่หนึ่ง พลันหัวร่อฮาฮากล่าวว่า "เด็กร้ายกาจ อาการสุดหยางผลาญเส้นลมปราณทุเลาหายสิ้นจริงๆ"

เวี่ยจือหยางยินดียิ่งกล่าวว่า "เช่นนี้เป็นว่าเคล็ดวิชากำลังภายในที่บุคคลลึกลับนั้นถ่ายทอดให้ สามารถย้อนทวนหยินหยางจริงๆ"

สีอิ่งเจินนิ่งเงียบงัน ขมวดคิ้วไม่ตอบคำ เวี่ยจือหยางเห็นมันมีสีหน้าประหลาดพิกล ต้องถามว่า "สีเต้าเจี้ยง ท่านคิดอะไร?"

สีอิ่งเจินทอดถอนใจกล่าวว่า "เรามีข้อสงสัยบางประการ ยามกะทันหันขบคิดไม่เข้าใจ"

"ข้อสงสัยอันใด?"

สีอิ่งเจินโบกมือกล่าวว่า "อย่าได้กล่าวแล้ว เยี่ยหลิงซูขึ้นเป็นหัวหน้าพรรคค้าเกลือ นับว่าเหนือความคาดหมายผู้คน สมุนของพรรคค้าเกลือประกอบด้วยทุกระดับชั้น ยากแก่การควบคุม นางเป็นหญิงสาวเยาว์วัยไหนเลยปกครองโจรค้าเกลือเถื่อนเหล่านั้นได้?"

เวี่ยจือหยางพอฟัง บังเกิดความละอายใจ เมื่อครู่ตอนบอกเล่าเรื่องราว มันปกปิดเรื่องที่รับตำแหน่งทูตม่วงพรรคค้าเกลือไว้ ตอนนี้หวนนึกดูเยี่ยหลิงซูก็ทราบว่าสมุนพรรคค้าเกลือยากแก่การควบคุม จึงให้มันรับตำแหน่งทูตม่วง จุดประสงค์เพื่อขอความช่วยเหลือ เวี่ยจือหยางกลับผละ

จากมา เยี่ยหลิงซูคงผิดหวังยิ่ง

นึกถึงตอนนี้ ปรารถนาใคร่รีบรุดถึงข้างกายหญิงสาว ช่วยคิดอ่านวางแผน ฝ่าฟันอุปสรรคขวากหนามร่วมกับนาง

พลันได้ยินสีอิ่งเจินกล่าวว่า "เจ้ายังจำเคล็ดวิชาที่บุคคลลึกลับถ่ายทอดให้ได้หรือไม่?" เวี่ยจือหยางตอบว่าจำได้ จากนั้นท่องออกไปโดยไม่ตกหล่นแม้สักคำเดียว

สีอิ่งเจินพอฟังจบ ก็หลับตาโคจรพลังตามเคล็ดวิชา ผ่านไปหนึ่งชั่วยาม สีหน้าอันซีดเซียวปรากฏสีเลือดขึ้น จากนั้นลืมตาขึ้น สองตาเป็นประกายขึ้นมา สร้างความยินดีแก่เวี่ยจือหยางยิ่ง รีบถามว่า "สีเต้าเจี้ยงเคล็ดวิชานี้มีประโยชน์หรือไม่?"

สีอิ่งเจินผงกศีรษะกล่าวว่า "มีประโยชน์ยิ่ง หากเราคาดเดาไม่ผิดเคล็ดวิชานี้คือวิชาปรับหยินเปลี่ยนหยาง"

เวี่ยจือหยางกระโดดปราดขึ้น ร้องว่า "ว่ากระไร หรือว่า หรือว่าบุคคลลึกลับนั้นคือเหลียง..."

สีอิ่งเจินตัดบทมันว่า "นั่นไม่แน่นัก ผู้นำแปดหมวดหมู่ล้วนเป็นศิษย์ของมัน หากเรียนรู้วิชาปรับหยินเปลี่ยนหยางก็ไม่น่าประหลาด ตอนนั้นเจ้ามิใช่ตกอยู่ในค่ายกลหรอกหรือ หากว่าคนก่อตั้งค่ายกลกระซิบที่ข้างหูเจ้า หาใช่เรื่องยากลำบากไม่"

เวี่ยจือหยางรู้สึกมีเหตุผล แต่ยังพลุ่งพล่านใจสุดระงับ ถามว่า "หากว่าเป็นเหลียงซือฉินจริงๆ เล่า?"

สีอิ่งเจินเงียบงันนิ่งนาน พลันระบายลมจากปากกล่าวว่า "หากว่าเป็นมัน ก็ย่ำแย่แล้ว"

เวี่ยจือหยางถามว่า "เพราะเหตุใด?" สีอิ่งเจินกล่าวว่า "จูหยวนจางป่วยหนักร่อแร่ มีชีวิตอีกไม่นาน ไท่ซุนยังไม่ปีกกล้าขาแข็ง อ๋องทั้งหลายคอยจ้องคุมเชิง หากประมาทพลาดพลั้ง แผ่นดินจะเกิดเป็นกลียุค การสืบ

สันตติวงศ์เกี่ยวพันถึงชะตาของต้าหมิง ยามนี้หากเจ้านครตะวันตกเข้าสู่ตะวันออก จะเพิ่มความเปลี่ยนแปลงขึ้น”

เวี่ยจือหยางถามโพล่งว่า “เหลียงซือฉินคิดชิงบัลลังก์หรือ?”

สีอิ่งเจินสั่นศีรษะกล่าวว่า “เหลียงซือฉินหยามดูแคลนเจ้าชีวิต ไม่แสวงหาอำนาจ แต่มันกับจูหยวนจางมีสภาพเช่นน้ำกับไฟ ยากรับรองว่าจะไม่ลงมือก่อกวน หากว่ามันคิดฆ่าคนหนึ่งคนใด ไม่ว่าผู้ใดก็ต้านทานไม่ได้”

เวี่ยจือหยางรับฟังจนอกสั่นขวัญแขวน ถามว่า “มันคิดฆ่าผู้ใด?” สีอิ่งเจินฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ไม่ต้องครุ่นคิดแล้ว หากว่าเจ้านึกออกได้ คงเป็นเหลียงซือฉินแล้ว”

เวี่ยจือหยางงงงันวูบจึงถามว่า “สีเต้าเจี้ยง เมื่อล่วงรู้วิชาปรับหยินเปลี่ยนหยาง ไม่ทราบว่าการขจัดคลี่คลายดรรชนีย้อนทวนจะใช้เวลานานเท่าใด?”

สีอิ่งเจินงอนิ้วนับดูแล้วกล่าว “อย่างเร็วเจ็ดแปดวัน อย่างช้าสิบวันครึ่งเดือน”

เวี่ยจือหยางขมวดคิ้วกล่าวว่า “นานถึงเพียงนี้ ข้าพเจ้าเพียงใช้เวลาหนึ่งคืน ก็รักษาอาการสุดหยางผลาญเส้นลมปราณ...”

สีอิ่งเจินยกมือลูบเครากล่าวว่า “นั่นผิดแผกแตกต่าง ผู้ที่ถ่ายทอดเคล็ดวิชาแก่เจ้าสูงส่งยิ่ง อาศัยพลังทั้งแปดหมุนรอบ ชักนำวิชาย้อนทวนหยินหยางเคลื่อนไหว เมื่อเป็นเช่นนี้ เท่ากับว่าผู้นำแปดหมวดหมู่ร่วมแรงร่วมใจกัน ช่วยเหลือเจ้าปรับเปลี่ยนหยินหยางรักษาอาการสุดหยางผลาญเส้นลมปราณ เรื่องการคลี่คลายพลังย้อนทวนเป็นเรื่องรองลงไป ประการสำคัญคือหลังผ่านการเคี่ยวกรำครั้งนี้ ช่วยให้น้ำอัคคีเกื้อหนุน มังกรพยัคฆ์ร่วมสังวาส กอปรด้วยพลังหยินและหยาง เข้าสู่ขอบเขตของสำนักพรตเรา”

เวี่ยจือหยางค่อยเข้าใจกระจ่าง สีอิ่งเจินกวาดมองมันแวบหนึ่ง กล่าวว่า "เจ้าปรับพื้นฐานกำลังภายในได้แล้ว พื้นฐานพอเปลี่ยนไป วิชาฝีมืออื่นก็ปรับเปลี่ยนไป ที่ผ่านมาเจ้าร่ำเรียนมากมาย ถึงเวลาที่จะลบจุดอ่อนใช้ปมเด่น สร้างแนวทางของตัวเองแล้ว"

เวี่ยจือหยางรีบกล่าวว่า "ขอเต้าเจี้ยงโปรดชี้แนะ" สีอิ่งเจินสั่นศีรษะกล่าวว่า "วิชากำลังภายในเปรียบเสมือนทุนรอน กระบวนเพลงหมัดมวยเพียงจับจ่ายเงินเหล่านั้นออกไป เงินทองเป็นของเจ้า จับจ่ายอย่างไรเป็นเรื่องของเจ้า" หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวด้วยความหมายอันลึกล้ำว่า "หลังจากนี้เป็นงูหรือมังกร ขึ้นอยู่กับความคิดของเจ้า"

เวี่ยจือหยางฟังความหมายในวาจาของมันออก มีคำกล่าวว่า "ซือฟู่ชักนำเข้าสำนัก ความสำเร็จอยู่ที่ตัวเอง เมื่อพลังการฝึกปรือของมันบรรลุถึงขอบเขตขั้นหนึ่ง ความสำเร็จในเชิงยุทธ์หลังจากนี้ ขึ้นอยู่กับการค้นคว้าของตัวเอง เวี่ยจือหยางนึกถึงบุญคุณถ่ายทอดวิชาฝีมือของสีอิ่งเจิน ต้องคุกเข่าลงร้องดังๆ ว่า "พระคุณอันยิ่งใหญ่ของเต้าเจี้ยง เวี่ยจือหยางไม่ขอลืมเลือน"

สีอิ่งเจินโบกมือกล่าวว่า "เจ้าไปเถอะ เราจะนั่งกรรมฐาน" เวี่ยจือหยางได้แต่ล่าถอยออกไป เห็นสีอิ่งเจินขมวดคิ้วขาว สีหน้าปกคลุมด้วยแววิตกกังวล

มรสุมตั้งเต้า

เวี่ยจือหยางกลับถึงที่พัก นึกถึงเหตุการณ์ในหลายวันนี้ ถึงกับสมองพองโตขึ้นมา มิน่าเล่าสีอิ่งเจินไม่คิดเข้านครหลวง นครหลวงคล้ายถังย้อมใบใหญ่ ต่อให้เป็นผู้บำเพ็ญพรตก็ยากจะชำระล้างได้ เมื่อนึกถึงปัญหาในราชสำนัก เวี่ยจือหยางปรารถนาใคร่ไปจากที่นี้ให้ไกลแสนไกล

ความคิดนี้เพิ่งผุดขึ้น เงาร่างของจูเหว่ยก็ผ่านเข้าสู่ห้วงสมอง เวี่ยจือหยางบังเกิดความเจ็บปวดใจ หวนนึกถึงตนเองรั้งอยู่ในนครหลวงเพื่ออะไร หรือจะเบิ่งตาดูจูเหว่ยแต่งเข้าตระกูลเกิง เป็นภรรยาของผู้อื่น ให้กำเนิดบุตรธิดาออกมา?

มันยิ่งครุ่นคิดยิ่งลำบากใจ ปรารถนาใคร่ร่ำไห้ออกมา มันทราบว่าหากรั้งอยู่ในมหานคร ความเจ็บปวดใจจะทับถมทวี แต่ขอเพียงจูเหว่ยยังมีชีวิตอยู่ มันก็ไม่สามารถไปจากนครหลวง คล้ายปรากฏเชือกที่มองไม่เห็นเส้นหนึ่ง ผูกล่ามคนทั้งสองเอาไว้

เวี่ยจือหยางบังเกิดความอึดอัดกลัดกลุ้ม ดังนั้นเดินไปยังลานตึกหลังร่ายรำเพลงหมัดเท้าระบายอารมณ์ ก่อนอื่นฝึกซ้อมเจ็ดยอดวิชาเต่ายักษ์ศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งจารึกบนรูปสลักจากศิลา จากนั้นซักซ้อมวิชาเทพลีลาเที่ยวหนึ่ง จนหลั่งเหงื่อชุ่มโชก ค่อยผ่อนคลายจิตใจได้บ้าง

มันยืนตะลึงลานชั่วขณะ พลันนึกถึงคำพูดของสือิ่งเจินที่ว่า ตนเองมีกำลังภายในรุดหน้า สมควรลบจุดอ่อนใช้ปมเด่น สร้างแนวทางของตนเองแล้ว แต่จะทำอย่างไรจึงสร้างแนวทางของตนเองได้

นับตั้งแต่พบพานสือิ่งเจิน มันร่ำเรียนวิชาฝีมืออย่างหลากหลาย ท่ามือเปล่าประกอบด้วยเจ็ดยอดวิชาเต่ายักษ์ศักดิ์สิทธิ์ ด้านอาวุธลับเป็นลูกศรเขียวจ้อย สำหรับเพลงกระบี่มีทั้งเทพกระบี่เงาบินกับกระบี่ดาวหมากล้อม ระหว่างการเดินทางไปยังเกาะฉงหมิงเต่า ยังบัญญัติห้าขั้นตอนหยุดยั้งยุทธ์ขึ้นมา

ไม่ว่าเทพกระบี่เงาบินหรือกระบี่ดาวหมากล้อมล้วนสามารถหลอมรวมกับเคล็ดวิชานี้ เมื่อสามารถใช้ห้าขั้นตอนหยุดยั้งยุทธ์กับอาวุธ เหตุใดไม่อาจใช้กระบวนท่าหมัดฝ่ามือ?

ห้าขั้นตอนหยุดยั้งยุทธ์เกี่ยวข้องกับจังหวะจะโคน จังหวะจะโคนของวิชาเทพลีลามาจากบทเพลงเทพคีตาหมุนรอบ ส่วนเจ็ดยอดวิชาเต่ายักษ์ศักดิ์สิทธิ์เป็นวิชาฝีมือเจ็ดชนิด จังหวะจะโคนผิดแผกแตกต่าง คล้ายบทเพลงที่มีท่วงทำนองต่างกันเจ็ดเพลง ไม่สามารถบรรเลงร่วมกัน ขณะที่ใช้ฝ่ามือมัตสยะ ไม่อาจใช้ดรรชนีพันหนาม เมื่อใช้ดรรชนีพันหนามก็ยากจะใช้หมัดนิรทุกข์ออก

เวี่ยจือหยางนึกไปนึกมา พลันบังเกิดความคิดแวบหนึ่งขึ้น *'ห้าขั้นตอนหยุดยั้งยุทธ์สามารถเปลี่ยนแปลงจังหวะจะโคนของผู้อื่น เหตุใดไม่สามารถเปลี่ยนเป็นจังหวะจะโคนของเจ็ดยอดวิชาเต่ายักษ์ศักดิ์สิทธิ์ หากใช้จังหวะจะโคนชนิดหนึ่งใช้เจ็ดยอดวิชาเต่ายักษ์ศักดิ์สิทธิ์ออกมา ไยมิใช่เชื่อมโยงวิชาฝีมือทั้งหลายเข้าด้วยกัน?'*

นึกถึงตอนนี้ เวี่ยจือหยางคึกคักอักโข ตามหลักเหตุผลนี้ ขอเพียงใช้จังหวะจะโคนของบทเพลงเทพคีตาใช้เจ็ดยอดวิชาเต่ายักษ์ศักดิ์สิทธิ์ ก็จะหล่อหลอมวิชาฝีมือทั้งเจ็ดชนิดเข้าด้วยกัน

ดังนั้นเวี่ยจือหยางใช้จังหวะจะโคนของบทเพลงเทพคีตาร่ายรำฝ่ามือมัตสยะออกมา การทดลองครั้งนี้พบว่าพอใช้ฝ่ามือมัตสยะออก กลับมีส่วนคล้ายกับเทพลีลายิ่ง

หลังจากร่ายรำฝ่ามือมัตสยะ ก็ใช้ออกด้วยวิชาเท้าไม่กำหนด หลังจากใช้ออกหลายท่า สามารถหล่อหลอมเข้ากับวิชาเทพลีลา เมื่อร่ายรำต่อไปพบว่า ขอเพียงลงมือตามจังหวะจะโคนของเทพลีลา ไม่ว่าใช้กระบวนท่าใดของเจ็ดยอดวิชาเต่ายักษ์ศักดิ์สิทธิ์ ก็สามารถปรับเข้ากับวิชาเทพลีลา

การค้นพบครั้งนี้ สร้างความตื่นตระหนกแก่เวี่ยจือหยางยิ่ง พานละทิ้งเจ็ดยอดวิชาเต่ายักษ์ศักดิ์สิทธิ์ ศึกษาค้นคว้าวิชาเทพลีลาแทน ยิ่งศึกษาค้นคว้า ยิ่งพบว่าวิชาเทพลีลาลึกล้ำไพศาล ก่อนหน้านี้เพียงร่ำเรียนโดยผิวเผิน วิชาลีลาศนี้คล้ายมหาสมุทรอันลึกล้ำ สามารถรองรับร้อยธาราไม่ว่าวิชาฝีมือใด ขอเพียงปรับเปลี่ยนจังหวะจะโคน ก็สามารถหลอมรวมเข้าไป กลายเป็นกระบวนท่าที่ไม่เคยมีมาก่อน

ควรทราบว่าหลิงเต้าหยินหลอมรวมวิชาฝีมือในชีวิตเข้ากับวิชาเทพคีตากับเทพลีลา อย่างแรกเป็นวิชากำลังภายใน อย่างหลังครอบคลุมกระบวนท่าหมัดเท้าต่างๆ หากว่าผู้ฝึกปรือไม่ใส่ใจต่อวิชาฝีมือ อย่างนั้นเทพลีลาจะเป็นท่าลีลาศ แต่หากศึกษาวิชาฝีมือ ก็สามารถดัดแปลงเป็นกระบวนท่าพิสดารนับไม่ถ้วน ความพิสดารของวิชาเทพลีลา ไม่ได้จำกัดที่กระบวนท่วงท่า หากเป็นจังหวะจะโคนชนิดหนึ่ง ไม่ว่าวิชาฝีมือใดสอดรับกับจังหวะจะโคน จะกลายเป็นเทพลีลาประการหนึ่ง

หลังจากนั้นอีกหลายวัน เวี่ยจือหยางกลางคืนฝึกวิชาฝีมือ หลอมรวมเจ็ดยอดวิชาเต่ายักษ์ศักดิ์สิทธิ์เข้ากับวิชาเทพลีลา เวลากลางวันไปยังวังตะวันออก ซักซ้อมเครื่องดนตรีพิณ เลาขลุ่ยเปียนจง เจี๋ยกู่ และผีผาทั้งห้าชนิด

เวี่ยจือหยางเมื่อเยาว์วัยเคยฝึกเครื่องดนตรีเหล่านี้ หลังจากที่หลงรักขลุ่ยยาว ก็ละทิ้งเครื่องดนตรีชนิดอื่นไป ยามนี้ซักซ้อมใหม่ ความจริงเข้าใจว่าจะสะดุดติดขัด มิคาดพอทดลองดู พบว่ากลับสะดวกราบรื่น

เวี่ยจือหยางตอนแรกประหลาดใจ พอหวนนึกดู หลังจากที่ศึกษาคัมภีร์เทพคีตนิรมิต โสตประสาทก็เพิ่มความปราดเปรียว มีข้อสังเกตละเอียดอ่อน ไม่จำกัดอยู่แค่ชนิดของเครื่องดนตรี หากแต่จมอยู่กับดนตรีการ ไม่ว่าเครื่องดนตรีใดพออยู่ในมือมัน ล้วนถ่ายทอดความงดงามของดนตรีการออกมา อย่าว่าแต่หลังจากที่เวี่ยจือหยางฝึกวิชาบู๊ ก็สามารถควบคุมการใช้พลังอย่างแยบคาย หลังจากหล่อหลอมวิชาฝีมือเข้ากับการบรรเลง ผสมผสานสังคีตศิลป์เข้ากับมรรคาวิชาฝีมือจึงมีความรุดหน้าที่น่าตระหนก

หวงจื่อเฉินกับพวกได้รับพระบัญชาให้คัดขุนนางออก หลายวันนี้ไม่อยู่ในวังตะวันออก ไม่มีเสียงรบกวนจิตใจ เวี่ยจือหยางจึงบรรเลงดนตรีอย่างรื่นรมย์ ระหว่างนั้นอี้เหวินไทจือแวะมาสดับฟัง เห็นว่านักพรตน้อยใช้เครื่องดนตรีอย่างช่ำชอง ในความตื่นเต้นสงสัย บังเกิดความยินดียิ่ง

พลบค่ำวันนี้เวี่ยจือหยางซักซ้อมเครื่องดนตรีแล้วเสร็จ ขณะจะออกจากวัง อี้เหวินไทจือก็ส่งคนมาเชื้อเชิญ เมื่อไปถึงห้องหนังสือ เห็นราชนัดดาถือเทียบเชิญใบหนึ่ง ขมวดคิ้วครุ่นคิด หวงจื่อเฉินยืนห้อยมือสำรวมอยู่ด้านข้าง พอเห็นเวี่ยจือหยางเข้ามา สีหน้าก็ทอแววรังเกียจขึ้น

อี้เหวินไทจือวางเทียบเชิญลง กล่าวว่า “องค์หญิงหนิงกว๋อเชิญเราไปร่วมงานเลี้ยง พวกท่านมีความเห็นอย่างไร?”

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “มีข้าวรับประทานไม่ดีหรือ?”

อี้เหวินไทจือฝืนยิ้มออกมา หวงจื่อเฉินแค่นหัวร่อกล่าวว่า “ท่านเข้าใจอันใด องค์หญิงหนิงกว๋อมิเพียงเชิญไท่ซุน ยังเชิญอ๋องทั้งเก้า อ๋องแหยเหล่านี้มิใช่ตะเกียงที่ขาดน้ำมัน ระหว่างงานเลี้ยงต้องหาทางให้ผู้คน

ยากลงจากเวที"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "อย่างนั้นก็ปฏิเสธไป"

อี้เหวินไทจือสั่นศีรษะกล่าวว่า "ไม่ได้ เราเข้าใจเจตนาขององค์หญิงหนิงกว๋อ นางกับจิ้นอ๋อง เอี้ยนอ๋อง โจวอ๋องล้วนถือกำเนิดจากเสี้ยวฉือฮองเฮา พี่น้องทั้งหลายไม่ได้พบกันมานาน ควรจัดงานเลี้ยงพบปะ แต่หากเพียงเชิญอ๋องทั้งสาม จะถูกครหาว่าซ่องสุมสมัครพรรคพวก ที่เชิญเราเพื่อหลีกเลี่ยงข้อครหา หากเราไม่ไป องค์หญิงหนิงกว๋อต้องเข้าใจว่าเรานึกระแวงสงสัย อย่าว่าแต่**เหมยฝู่หม่า** *(ราชบุตรเขยแซ่เหมย)* ดีต่อเราตลอดมา หากเราไม่ไป แสดงว่าไม่ไว้หน้ามัน"

หวงจื่อเฉินกล่าวว่า "อ๋องทั้งหลายกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ หากไม่ระวังจะกระทบถึงบารมี"

อี้เหวินไทจือหวั่นไหวคล้อยตาม เวี่ยจือหยางเห็นมันขลาดเขลาถึงเพียงนี้ ในใจนึกหยามดูแคลน ต้องกล่าวว่า "ไปแล้วกระทบถึงบารมี ไม่ไปก็กระทบถึงบารมี อ๋องทั้งหลายจะเข้าใจว่าไท่ซุนเกรงกลัวพวกมัน ยิ่งเหิมเกริมกว่าเดิม ฮั่นโกโจเข้าร่วมงานเลี้ยงหงเหมิน ล้วนพึ่งพากุนซือจางเหลียงกับทหารคู่ใจฝานไขว่ ใต้เท้าหวงทรงภูมิปัญญา เหมาะสมกับการรับบทจางเหลียง พรตผู้น้อยเป็นคนหยาบ ขอเป็นฝานไขว่สักครา"

อี้เหวินไทจือถูกเกลี้ยกล่อมคล้อยตาม ผงกศีรษะกล่าวว่า "ไม่ไปรังแต่แสดงความอ่อนแอ พวกมันยิ่งไม่ยอมรับนับถือเรากว่าเดิม" จากนั้นสั่งให้จัดเตรียมเกี้ยว หวงจื่อเฉินเกลี้ยกล่อมไม่สำเร็จได้แต่ร่วมทาง ในใจนึกแค้นเวี่ยจือหยางจับใจ

ก่อนออกเดินทาง ย่อมมีขันทีล่วงหน้าไปยังวัง**กงจู่** *(องค์หญิง)* เกี้ยวยังไม่บรรลุถึง เหมยอินกับองค์หญิงหนิงกว๋อล้วนออกมารอรับที่หน้าตึก เวี่ยจือหยางรู้จักเหมยอินเป็นอย่างดี ส่วนองค์หญิงหนิงกว๋อเพิ่งพบหน้าเป็นครั้งแรก จึงเพ่งพิจารณาดู พบว่าองค์หญิงหนิงกว๋อมีอายุไม่น้อย หาง

ตาปรากฏรอยย่นขึ้น หน้าตาพื้นเพธรรมดา แต่มีสง่าราศีชนิดหนึ่ง

สองสามีภรรยากราบพบราชนัดดา จากนั้นองค์หญิงหนิงกว๋อชักนำอี้เหวินไทจือเข้าตัวตึก เหมยอินก็กุมมือเวี่ยจือหยางไว้อย่างสนิทสนม ทอดทิ้งหวงจื่อเฉินโดยไม่แยแส สร้างความขุ่นข้องใจแก่มัน รีบสาวเท้าเข้าวังกงจู่ไป

เพิ่งมาถึงตึกหลัก ที่ข้างกายปรากฏเงาดำสายหนึ่งถลันออกมา ยื่นเท้าเกี่ยววูบ หวงจื่อเฉินก็ถลาล้มไปเบื้องหน้า รับบาดเจ็บเลือดตกยางออก มันขณะจะร่ำร้องด่าทอ รอบบริเวณบังเกิดเสียงหัวร่อครืนใหญ่ มีคนร้องโอยกล่าวว่า "นี่มิใช่ใต้เท้าหวงหรอกหรือ?"

หวงจื่อเฉินเงยหน้าขึ้น ถึงกับร่างต่ำเตี้ยลง คนกล่าววาจามีรูปกายกำยำ ขนคิ้วทั้งหยาบทั้งดำ ดวงตาทอแววดุร้าย มันได้แต่สะกดกลั้ำกลืนคืบคลานลุกขึ้นมา ยิ้มประจบกล่าวว่า "หวงจื่อเฉินคำนับฉีอ๋องเตี้ยนเซี่ย"

ในบรรดาราชโอรสของหงอู่ฮ่องเต้ ฉีอ๋องจูฟู่ป่าเถื่อนดุร้ายที่สุด มันเป็นพวกเดียวกับจิ้นอ๋อง ตั้งตัวเป็นศัตรูกับอี้เหวินไทจือ หวงจื่อเฉินพอพบเห็นมันทราบว่าผิดท่า จริงดังคาดหมาย ฉีอ๋องตวัดมือตบหน้าซีกซ้ายของมัน ตบจนหวงจื่อเฉินหมุนคว้างครึ่งรอบ ปากทั้งเค็มทั้งส่งกลิ่นคาวบ้วนน้ำเลือดออกมา

หวงจื่อเฉินอดร้องมิได้ว่า "ท่าน ท่านไฉนตบตีผู้คน?" ฉีอ๋องร้องเพ้ยกล่าวว่า "ตบเจ้าแล้วจะเป็นไร หวงจื่อเฉิน เจ้านับเป็นตัวอะไร มิใช่สุนัขตัวหนึ่งของตระกูลจูเราหรอกหรือ กลับกล้าขี่คอเราผู้เป็นอ๋อง ปัสสาวะใส่?"

หวงจื่อเฉินร้องว่า "เตี้ยนเซี่ยว่าอะไร เราไม่เข้าใจ" ไม่ทันขาดคำใบหน้าถูกต่อยอีกหมัดหนึ่ง หวงจื่อเฉินปรากฏเลือดกำเดาฉีดพุ่งออกมา ร่างไม่ทันล้มฟาดลง ก็ถูกผู้ติดตามของฉีอ๋องหิ้วปีกเอาไว้

ฉีอ๋องแสยะยิ้มกล่าวว่า "อุบาทว์ชาติชั่ว เราจะให้เจ้าตายอย่าง

กระจ่างแจ่มชัด ขุนนางจือฝู่ของเขตจี้หนิงโจวเป็นใคร มันเป็นบิดาของอนุภรรยาเรา เจ้าปลดมันออกจากตำแหน่ง มิใช่ตบหน้าเราหรอกหรือ?"

หวงจื่อเฉินร้องดังๆ ว่า "การตัดลดขุนนางส่วนเกิน เป็นพระประสงค์ของฝ่าบาท อย่าว่าแต่บิดาของอนุภรรยา ต่อให้เป็นเชื้อพระวงศ์สูงศักดิ์..."

ฉีอ๋องไม่รอให้มันกล่าวจบ ก็ยกเท้ากระทืบใส่ท้องของมัน หวงจื่อเฉินเจ็บปวดจนตัวงอ ปากร่ำร้องว่า "ท่านทำร้ายขุนนางบ้านเมือง หากฝ่าบาททรงทราบ..."

ฉีอ๋องกล่าวว่า "ทราบแล้วจะเป็นไร เราเป็นบุตรของพระองค์ พระองค์จะฆ่าเราหรือ ตัวอุบาทว์บัดซบเช่นเจ้า ต่อให้เราผู้เป็นอ๋องทุบตีจนตายไปร้อยคนก็ไม่เป็นไร"

พลางเงื้อหมัดหมายต่อยซ้ำ พลันรู้สึกข้อมือตึงวูบ ถูกผู้คนคว้าจับไว้ ฉีอ๋องสะบัดดิ้นรน ไม่อาจสลัดหลุดได้ ข้อมือคล้ายถูกคีมเหล็กที่เผาไฟจนแดงคีบหนีบไว้ สร้างความเจ็บปวดแก่มันจนใบหน้าบิดเบี้ยว พอเหลียวหน้ามอง เห็นนักพรตหนุ่มผู้หนึ่งมองดูตนเองอย่างยิ้มแย้ม ฉีอ๋องจดจำออกว่าเป็นเวี่ยจือหยาง ต้องกระชากเสียงว่า "นักพรตสุนัข เจ้าหาที่ตาย..."

กล่าวพลางเงื้อหมัดหมายต่อยใส่ มิคาดปรากฏพลังความร้อนสายหนึ่งแล่นเข้าสู่ร่าง จนถึงเท้าทั้งสอง ฉีอ๋องยังไม่เข้าใจว่าเป็นเรื่องราวใด สองเท้าก็อ่อนระทวย คุกเข่าโครมลงกับพื้น

เหล่าผู้ติดตามเห็นนายเหนือพลาดท่าเสียที พากันโถมเข้ามา เวี่ยจือหยางตวัดมือขวาขึ้น กวาดซ้ายป่ายขวา เหล่าผู้ติดตามก็ถูกกวาดร่างหมุนคว้างราวลูกข่าง สุดท้ายปะทะชนกันเอง จนล้มระเนระนาดกับพื้น มือเท้าเกี่ยวพันกันไม่อาจคืบคลานลุกขึ้น

เวี่ยจือหยางพอทักทายปราศรัยกับเหมยอินก็เดินเข้าตึก พลันเห็นผู้คนห้อมล้อมเป็นวง พอเข้าไปชมดู พบว่าฉีอ๋องกำลังก่อการร้าย ทุบตีคนที่รับบท "จางเหลียง" ตนเองที่เป็น "ฝานไขว่" ย่อมไม่อาจนิ่งดูดาย จึง

ลงมือสยบฉีอ๋องไว้

ฉีอ๋องทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล อ้าปากหมายด่าทอ พลังความร้อนนั้นก็แล่นมาถึงคอหอย ต้องปากอ้าตาค้าง ร้องไม่ออกแม้สักคำเดียว ได้ยินเวี่ยจือหยางกล่าวว่า "เตี้ยนเซี่ยไฉนคุกเข่าลง ใต้เท้าหวงไม่อาจรับได้"

ฉีอ๋องขุ่นแค้นแทบคลุ้มคลั่ง อ้าปากพะเยิบพะยาบ แต่ปราศจากสุ้มเสียงเปล่งออกมา เวี่ยจือหยางแสร้งเป็นเอียงศีรษะเข้าใกล้ฉีอ๋อง ผงกศีรษะติดต่อกัน จากนั้นกล่าวกับหวงจื่อเฉินว่า "ใต้เท้าหวง อ๋องแหยบอกว่ามันกระทำผิดอย่างมหันต์ ขอขมาโทษต่อท่าน"

ฉีอ๋องขุ่นแค้นจนแทบสิ้นสติไป หวงจื่อเฉินค่อยระงับสติลง ขณะที่มันถูกหยามอัปยศ เวี่ยจือหยางกลับสอดมือเข้าช่วยเหลือ ในใจต้องบังเกิดเป็นรสชาติสุดบรรยาย

ยามนั้นพลันปรากฏคนผู้หนึ่งก้าวยาวๆ เข้ามา ยกมือตบไหล่ของฉีอ๋อง เวี่ยจือหยางรู้สึกมีพลังขุมหนึ่งแล่นจู่โจมมา จนง่ามมือปวดแปลบ ต้องคลายมือออก คนผู้นั้นก็ดึงตัวฉีอ๋องไป

เวี่ยจือหยางเพ่งตามอง พอเห็นผู้มาชัดตา หัวใจต้องตกวูบลง ในที่สุดฉีอ๋องสามารถส่งเสียง ดังนั้นร่ำร้องด่าทอว่า "นักพรตสุนัข เราจะสับเจ้าเป็นหมื่นท่อน..." พลางหันไปร้องบอกว่า "หลวงจีนใหญ่ ยืนตะลึงลานอันใด ยังไม่ทุบตีนักพรตสุนัขนี้จนตาย?"

คนที่ยื่นมือช่วยเหลือฉีอ๋องศีรษะล้านเลี่ยน รูปร่างสูงโปร่ง ครองจีวรสีขาว กลับเป็นศัตรูคู่แค้นของเวี่ยจือหยาง...ชงต้าซือเอง

หลวงจีนใหญ่พอฟัง เพียงแย้มยิ้มไม่ตอบคำ ฉีอ๋องบังเกิดความไม่พอใจ ขณะจะดุว่า พลันเห็นอี้เหวินไทจือกับองค์หญิงหนิงกว๋อสาวเท้ามา

อี้เหวินไทจือเห็นหวงจื่อเฉินหลั่งโลหิตโซมหน้า ถึงกับทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ร้องว่า "เป็นเรื่องราวใด เป็นฝีมือของผู้ใด?"

หวงจื่อเฉินมองดูฉีอ๋อง ไม่ทันเอ่ยปาก พลันได้ยินฉีอ๋องกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "ยามวิกาลถนนลื่น ใต้เท้าหวงสะดุดหกล้มเอง"

หวงจื่อเฉินชี้หน้าฉีอ๋อง ร่ำร้องว่า "ท่าน ท่านทำร้ายขุนนางบ้านเมือง เรา เรา..." ฉีอ๋องไม่รอฟังจบชิงกล่าวว่า "ใต้เท้าหวงอย่าได้ปรักปรำคนดี เราผู้เป็นอ๋องถือเหตุผลนี้ตลอดมา ต้องไม่ทุบตีผู้คน หากไท่ซุนไม่เชื่อ คนในที่นี้สามารถเป็นพยานยืนยัน"

พลางกวาดตามองทุกผู้คนเป็นเชิงข่มขู่ อี้เหวินไทจือล่วงรู้ปาหี่ของมัน จึงกล่าวเสียงเย็นชาว่า "ตกลง เราคิดชมดูว่าผู้ใดเป็นพยานให้กับมัน?"

ผู้คนที่ลานตึกสงบปากคำ ไม่ว่าราชนัดดาก็ดี ฉีอ๋องก็ดี ล้วนเป็นบุคคลที่ไม่อาจล่วงเกินได้ พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งกระแอมไอกล่าวว่า "เราเป็นพยานยืนยัน **ขีตี้** *(น้องที่เจ็ด)* ไม่ได้ทุบตีคน ใต้เท้าหวงสะดุดล้มเอง"

อี้เหวินไทจือเงยหน้าขึ้น เห็นฝูงชนแหวกแยกออก โจวอ๋องเดินเข้ามา มันพอกล่าวจบคำก็บังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งกล่าวอย่างเกียจคร้านว่า "เราก็เห็นแล้ว ใต้เท้าสะดุดล้มเอง ไม่อาจโทษว่าผู้คน"

ขณะกล่าว จิ้นอ๋องก้าวลงจากเกี้ยว เดินเข้ามาสมทบ อี้เหวินไทจือเห็นทั้งสองพูดปดซึ่งหน้า สร้างความโกรธแค้นจนหน้าขาวซีด ขณะจะอาละวาด พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า "ไท่ซุนเตี้ยนเซี่ย ขอเชิญทางด้านนี้"

อี้เหวินไทจือเหลียวหน้าไป เห็นเป็นเอี้ยนอ๋องจูตี้ จึงหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า "เรื่องอันใด?"

เอี้ยนอ๋องยื่นหน้าถึงข้างหูมัน กล่าวเบาๆ ว่า "**เหล่าซี** *(อันดับเจ็ด)* ทุบตีคน ทั่วทั้งแผ่นดินมีแต่ฟู่หวงสามารถลงโทษมัน ฟู่หวงไม่สบายอยู่ก่อน หากรายงานเรื่องนี้เข้าวัง พระองค์ยามกริ้ว ใยมิใช่เป็นเหตุให้อาการทรุดหนักลง ในความเห็นเรา เรื่องราวยุติแต่เพียงนี้ อย่าได้สืบสาวเอาความ"

อี้เหวินไทจือทราบดีว่า หวงจื่อเฉินตัดลดขุนนาง ล่วงเกินอ๋องทั้งหลาย อ๋องต่างๆ จึงรวมหัวกัน สร้างความลำบากแก่มัน เอี้ยนอ๋องแม้เสแสร้งแกล้งกล่าว แต่ก็มีเหตุผล ต่อให้หงอู่ฮ่องเต้ลงโทษฉีอ๋อง รังแต่เป็นเหตุให้พระอาการประชวรทรุดหนักลง ตนเองยืนกรานสืบสาวเอาความกลับกลายเป็นหลานอกตัญญู

อี้เหวินไทจือไม่อาจอาละวาด สะบัดแขนเสื้อจากไป องค์หญิงหนิงกว๋อมองดูพระเชษฐาทั้งหลายกล่าวว่า "**ซันเกอ** *(พี่ที่สาม)* **ซื่อเกอ** *(พี่ที่สี่)* **อู่เกอ** *(พี่ที่ห้า)* วันนี้ผู้น้องจัดเลี้ยง ความจริงหวังให้ทั้งหมดยินดี หากเกิดเรื่องขึ้น ผู้น้อยพลอยอับอายขายหน้า"

จิ้นอ๋องโบกมือกล่าวว่า "**เอ้อเม่ย** *(น้องสาวที่สอง)* กล่าววาจาใดผู้ใดกล้าก่อเรื่อง เราจะไม่อภัยละเว้นมัน ท่านว่าใช่หรือไม่ เหล่าซื่อ?"

กล่าวพลางชำเลืองมองเอี้ยนอ๋อง เอี้ยนอ๋องก็ยกมือลูบเครากล่าวว่า "ซันเกอถามเราทำอะไร เรามาดื่มสุราเท่านั้น"

จิ้นอ๋องปรบมือกล่าวว่า "ใช่แล้ว พวกเราเหล่าพี่น้องไม่พบกันมานาน วันนี้ต้องดื่มสักจอก"

องค์หญิงหนิงกว๋อค่อยคลายใจลง สั่งให้ขันทีไปเชิญหมอหลวงมา หวงจื่อเฉินทราบว่าไม่อาจทำอย่างไรฉีอ๋อง ได้แต่กล้ำกลืนโทสะ ติดตามหมอหลวงไปรักษาบาดเจ็บ

ยามนั้นอ๋องทั้งหลายเข้าสู่งานเลี้ยง ชงต้าซือยิ้มให้กับเวี่ยจือหยาง จากนั้นติดตามอยู่ด้านหลังจิ้นอ๋อง เวี่ยจือหยางมองดูเงาหลังหลวงจีน บังเกิดความตื่นเต้นสงสัย ไม่ทราบว่าชงต้าซือออกจากเกาะไร้เทียมทานได้อย่างไร ปรากฏตัวในที่นี้ได้อย่างไร ดูท่าทีหลวงจีนใหญ่มีส่วนเกี่ยวข้องกับจิ้นอ๋องและฉีอ๋อง ที่หนักหนาสาหัสคือ ผู้อื่นไม่ล่วงรู้เส้นสนกลในของเวี่ยจือหยาง ชงต้าซือกลับทราบกระจ่าง หากเปิดโปงออกมา ทุกประการ

ก็จบสิ้นกัน

มันจิตใจสับสนว้าวุ่น ถึงกับบังเกิดความคิดหลบหนี พลันได้ยินสุ้มเสียงร้องเรียก พอเหลียวหน้าไป เห็นเป็นหลวงจีนเต้าเยียน เวี่ยจือหยางนึกกริ่งเกรงคนผู้นี้ ดังนั้นเพียงทักทายคำหนึ่งแล้วเดินเข้างานเลี้ยง หยุดยืนอยู่ด้านหลังอี้เหวินไทจือ ชงต้าซือยืนอยู่ข้างกายจิ้นอ๋อง เห็นมันเดินเข้ามาก็ยิ้มอย่างลี้ลับ ยิ้มจนเวี่ยจือหยางขนลุกเกรียวขึ้นมา

พลันได้ยินจิ้นอ๋องกล่าวว่า “เอาแต่ดื่มสุรารับประทานเนื้อไร้รสชาติ เราผู้เป็นอ๋องมียอดคนพิสดารท่านหนึ่ง ขอแสดงปาหี่ให้ทุกท่านชมดูเพิ่มความสนุกสนาน”

พลางเหลียวหน้าไปปรายตาบอกใบ้ ชงต้าซือยิ้มพลางเดินออกไป มือหนึ่งถือป้านสุรา มือหนึ่งถือถ้วยสุรา เทสุราออกจากป้านลงในถ้วย เห็นแน่ชัดว่าจะเต็มถ้วย ยังคงรินสุราไม่หยุด จนสุราไหลล้นออกจากถ้วย ยังเพิ่มสูงขึ้นทีละหุน ผู้คนในงานเลี้ยงชมดูจนร้องอุทานออกมา

ชงต้าซือรินสุราไม่ขาดสาย รอจนหยุดมือบนถ้วยสุราก็เพิ่มลำสุราสูงห้านิ้ว แวววาวราวผลึกใสก็มิปาน

เวี่ยจือหยางคาดเดาว่า ชงต้าซือคงใช้พลังวชิรทรงพลังห่อหุ้มสุราไว้ มิให้ไหลล้นออกจากขอบถ้วย เรื่องนี้ดูเหมือนง่ายดาย แท้จริงยากเย็นยิ่ง หากเปลี่ยนเป็นตนเอง ยังไม่มีความสามารถเช่นนี้

จิ้นอ๋องหัวร่อพลางกล่าวว่า “หลวงจีนใหญ่ ท่านคารวะสุราจอกนี้ต่อไท่ซุนแทนเรา” ชงต้าซือรับคำวางป้านสุราลง ประคองถ้วยสุราเดินเข้ามากล่าวว่า “ไท่ซุนเตี้ยนเซี่ยโปรดรับสุรานี้”

อี้เหวินไทจือหน้าซีดเผือด หากไม่รับสุราเท่ากับไม่ให้เกียรติจิ้นอ๋อง หากรับสุรานี้ ลำสุราพังครืนลงมา คงแปดเปื้อนตนเอง อย่าว่าแต่หลวงจีนใหญ่มีความเป็นมาไม่กระจ่าง อาจบางทีในสุราผสมพิษไว้

ยามกะทันหันรับสุราก็ใช่ที่ ไม่รับสุราก็ใช่ที่ พลันปรากฏเงาคนถลัน

วูบ เวี่ยจือหยางมาถึงหน้าโต๊ะ หัวร่อฮิฮะกล่าวว่า "ไท่ซุนไม่อาจต้านฤทธิ์สุรา สุราจอกนี้ให้ข้าพเจ้าดื่มแทน"

กล่าวจบยกขลุ่ยไม้ไผ่ในมือขึ้น ปักปลายหนึ่งลงในลำสุรา อีกปลายหนึ่งอมกับปาก พอเกร็งกำลังภายในดูดวูบ ลำสุราก็กลับกลายเป็นเส้นสายไหลผ่านเลาขลุ่ยเข้าปากไป

ฝีมือนี้คล้ายปลาวาฬดูดน้ำ ชั่วพริบตาสุราในถ้วยเหือดแห้งหมดสิ้น เวี่ยจือหยางก็ซุกเก็บขลุ่ยไม้ไผ่ แลบลิ้นเลียริมฝีปากกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "สุราที่ดี จิ้นอ๋องมีน้ำใจ ข้าพเจ้าขอขอบคุณแทนไท่ซุน"

ชงต้าซือรับถ้วยสุรากลับไป สีหน้าทอแววเย้ยหยัน เวี่ยจือหยางก้มศีรษะล่าถอยไปด้านข้าง อี้เหวินไทจือเห็นมันช่วยกู้หน้าให้ ต้องระบายลมหายใจโล่งอก ดวงตาทอแววชื่นชม

จิ้นอ๋องส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า "หลวงจีนใหญ่ เรื่องดีต้องเป็นคู่ ท่านคารวะสุราต่อเอี้ยนอ๋องอีกจอกหนึ่ง"

ชงต้าซือถือป้านสุรา รินสุราอีกถ้วยหนึ่ง ก่อเป็นลำสุรา ส่งถึงเบื้องหน้าเอี้ยนอ๋อง เอี้ยนอ๋องนั่งแน่วนิ่ง สีหน้าเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปลง หลวงจีนเต้าเยียนพลันถลันออกไป มือซ้ายถือถ้วยเปล่าใบหนึ่ง มือขวาถือตะเกียบงาช้างข้างหนึ่ง หัวร่อพลางกล่าวว่า "จิ้นอ๋องกล่าวถูกต้อง เรื่องดีต้องเป็นคู่ สองถ้วยดีกว่าถ้วยเดียว"

พลางสะบัดตะเกียบงาช้างในมือขวา ตัดลำสุราขาดเสมอขอบถ้วย พร้อมกับส่งถ้วยสุราออกไป ไม่ทราบใช้ฝีมือใด ลำสุราก็ถ่ายเทลงในถ้วยเปล่าจนหมดสิ้น

ความเปลี่ยนแปลงนี้แปลกพิสดารยิ่ง ทั้งหมดไม่ทันเห็นชัดตา สุราหนึ่งถ้วยก็แบ่งเป็นสองถ้วย เต้าเยียนใช้ตะเกียบเขี่ยวูบ ส่งถ้วยสุราของชงต้าซือให้กับเอี้ยนอ๋อง เอี้ยนอ๋องยื่นมือรับไว้ ยืดคอดื่มลงไป เต้าเยียนประคองส่งถ้วยสุราในมือให้ เอี้ยนอ๋องมองดูแล้วดื่มตามลงไป ยิ้มพลาง

กล่าวว่า "หลวงจีนใหญ่มีฝีมือสูงเยี่ยม ไม่ทราบว่ามีฉายานามใด?"

ชงต้าซือประนมมือกล่าวว่า "นามอันต่ำต้อยไม่ควรแก่การเอ่ยอ้าง" เต้าเยียนกวาดมองหลวงจีนใหญ่แวบหนึ่งกล่าว "ท่านไม่บอกเราก็ทราบได้ วิชาวชิรทรงพลังสะท้านภพจบพสุธา เราเคยเห็นเอียนเทาเทวะมา ท่านอายุยังเยาว์ สมควรเป็นชงต้าซือแล้ว"

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "ศิษย์พี่เต้าเยียนรอบรู้กว้างขวาง วันนี้ได้พบพาน นับว่าสมคำร่ำลือ"

หลวงจีนทั้งสองรูปต่างมีแผนร้ายในใจ จึงสบตายิ้มให้แก่กัน เวี่ยจือหยางต้องครุ่นคิด *'คนทั้งสองล้วนกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ พานเป็นศิษย์สถาบันสงฆ์ หากพุทธองค์บนสรวงสวรรค์มีญาณรับรู้ คงขุ่นแค้นจนแทบคลั่งใจตาย'*

จิ้นอ๋องความจริงคิดสร้างความลำบากแก่ราชนัดดาและเอี้ยนอ๋อง มิคาดถูกผู้คนก่อกวนทำลาย ต้องลอบขุ่นเคืองใจ พลันได้ยินเต้าเยียนกล่าวว่า "ได้รับไม่สนองคืนไร้มารยาท เตี้ยนเซี่ยไม่คารวะจิ้นอ๋องตอบหรือ?"

เอี้ยนอ๋องยิ้มพลางกล่าวว่า "ใช่แล้ว ท่านคารวะสุราซันเกอแทนเราจอกหนึ่ง เต้าเยียนรับคำ มือซ้ายถือป้านสุรา มือขวาหยิบถ้วยสุรา งอนิ้วดีดออก ถ้วยสุราก็พุ่งขวับออกไป ตกลงที่เบื้องหน้าจิ้นอ๋อง จากนั้นเต้าเยียนชูป้านสุรา จะงอยปากป้านปรากฏน้ำสุราฉีดพุ่งออกมาดุจลูกธนู เทลงในถ้วยสุราจนปริ่มถ้วย ไม่กระเซ็นออกมาแม้สักคำเดียว

ชงต้าซือชมเชยว่า "ฝีมืออันประเสริฐ" จิ้นอ๋องฝืนยิ้มพลางดื่มสุราลงไป

เอี้ยนอ๋องยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า "เมื่อคารวะสุราซันเกอ ไม่คารวะสุราไท่ซุนหรือ?" เต้าเยียนบอกว่าตนเองแทบลืมเลือนไป พลางโบกแขนจีวรปรากฏสุราถ้วยหนึ่งบินคว้างออกไป ตกลงที่เบื้องหน้าอี้เหวินไทจือ ยังหมุนไม่หยุด เบียดถ้วยสุราตอนแรกไปด้านข้าง เต้าเยียนยังคงใช้วิธีเดิม

ยกซูป้านสุรา บังคับน้ำสุราสายหนึ่งพวยพุ่งมายังปากถ้วยดุจสายรุ้งพาดผ่านฟ้า

พลันปรากฏกระแสลมก่อตัว สุราไปถึงกลางคัน พอเผชิญลมก็หักเหเปลี่ยนทิศทาง กลับกลายเป็นเส้นโค้งสายหนึ่ง พุ่งใส่จิ้นอ๋อง เต้าเยียนหน้าแปรเปลี่ยนไป ได้ยินเวี่ยจือหยางกล่าวว่า "ขอยืมดอกไม้บูชาพระ ไท่ซุนก็ขอคารวะจิ้นอ๋องจอกหนึ่ง"

ฝีมือของมันนี้ใช้ออกด้วยวิชาลูกศรเขียวจ้อย ใช้พลังแกร่งเป็นคันธนู ใช้พลังอ่อนหยุ่นเป็นสายธนู บังคับน้ำสุราพวยพุ่งออกไป พอดีตกลงในถ้วยสุราของจิ้นอ๋อง

จิ้นอ๋องหน้าแปรเปลี่ยนไป พลันปรากฏพลังลมขุมหนึ่งห่อหุ้ม "ธนูสุรา" ไว้ วกเป็นวงกลางอากาศ พวยพุ่งใส่เต้าเยียน จิ้นอ๋องเหลียวหน้ามองเห็นชงต้าซือยกตั้งมือซ้าย แขนจีวรเบ่งพองขึ้น ปากกล่าวว่า "นี่เป็นสุราของไท่ซุน จิ้นอ๋องไหนเลยกล้าดื่ม?"

เต้าเยียนยิ้มพลางกล่าวว่า "กล่าวถูกต้อง ไท่ซุนไม่ดื่ม ผู้ใดกล้าดื่ม?" พลางโบกแขนจีวร แผ่พุ่งพลังอ่อนหยุ่น บังคับน้ำสุราเป็นกลุ่มก้อน พุ่งชนใส่เวี่ยจือหยางราวกระสุนที่ถูกยิงออก

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "สุราคารวะคล้ายน้ำที่สาดออก ไม่รับกลับคืน" พลางยื่นสองมือออก ซ้ายประกอบด้วยซ้ายคันธนูขวาสายธนู บังคับ "กระสุนสุรา" พุ่งจู่โจมใส่ชงต้าซือ

ชงต้าซือยิ้มเล็กน้อย ไม่รอให้ "กระสุนสุรา" มาถึง ก็กวาดฝ่ามือบังคับ "กระสุนสุรา" พุ่งใส่เต้าเยียน เต้าเยียนฟาดฝ่ามือกลับหลัง ปัดป่ายใส่เวี่ยจือหยาง ท่าปัดป่ายนี้แฝงพลังของยอดฝีมือสองคน เวี่ยจือหยางไม่กล้าชะล่าใจ น้ำสุรายังอยู่ห่างหนึ่งวา ก็ชิงฟาดฝ่ามือบังคับสุรากลับไป

เห็นยอดฝีมือทั้งสามผลัดกันลงมือ บังคับน้ำสุราบินคว้างอยู่กลางอากาศ โดยไม่ร่วงหล่นลงมา ยิ่งหมุนยิ่งระอุ ยิ่งหมุนยิ่งเล็กลง สุดท้าย

กลายเป็นไอน้ำสายหนึ่ง

ทั้งสามพากันรั้งมือกลับ ล่าถอยถึงด้านหลังนายเหนือของตนเอง พริบตานั้นในงานเลี้ยงเงียบสงบไร้สุ้มเสียง เอี้ยนอ๋องพลันปรบมือหัวร่อดังๆ ร้องว่า "ยอดเยี่ยม ยอดเยี่ยมยิ่ง ท่านทั้งสามล้วนเป็นยอดอัจฉริยะเหมยฝู่หม่า หากว่าเราเป็นท่าน จะคารวะแก่ท่านทั้งสามคนละจอก"

เหมยอินรับคำ รินสุราสามถ้วย แยกย้ายคารวะแก่ทั้งสาม ทั้งสามได้แต่ดื่มลงไป อี้เหวินไทจือเห็นเวี่ยจือหยางสามารถต่อกรกับหลวงจีนทั้งสองโดยไม่เพลี่ยงพล้ำ สร้างความตื่นเต้นยินดียิ่ง

พลันได้ยินโจวอ๋องกล่าวว่า "ปาหี่คารวะสุรานี้สนุกสนานยิ่ง เราก็มีการแสดงปาหี่ชนิดหนึ่งให้ท่านทั้งหลายชมดู"

องค์หญิงหนิงกว๋อยิ้มพลางกล่าวว่า "**อู่เกอ** *(พี่ที่ห้า)* หัวโบราณคร่ำครึ กลับรู้จักแสดงปาหี่ด้วย?"

โจวอ๋องกล่าวว่า "เอ้อเม่ยเข้าใจผิดแล้ว คนเล่นปาหี่มิใช่เราผู้พี่" พลางปรบมือคราหนึ่ง เพียงชั่วขณะ ขันทีก็ชักนำบุรุษชุดเหลืองผู้หนึ่งเข้ามา

คนผู้นี้มีอายุสี่สิบเศษ ริมฝีปากดำใบหน้าขาว หน้าตาลึกกลวง สองตาแผ่พุ่งกลิ่นอายอันชั่วร้ายชนิดหนึ่ง องค์หญิงหนิงกว๋อพอเห็นสารรูปของมัน ในใจนึกรังเกียจ ถามว่า "ท่านเรียกว่าอะไร?"

บุรุษชุดเหลืองตอบว่า "กู่เอี๋ยน" สุ้มเสียงดังซี่ซี่ คล้ายอสรพิษแผ่แม่เบี้ยก็มิปาน

องค์หญิงหนิงกว๋อขมวดคิ้วกล่าวว่า "ท่านเป็นคนพื้นที่ใด?" กู่เอี๋ยนตอบว่า "เราเป็นคนแดนใต้"

องค์หญิงหนิงกว๋อทราบว่าโจวอ๋องหมกมุ่นกับการค้นคว้าตัวยาคลุกคลีอยู่กับตัวประหลาด จึงถามว่า "กู่เอี๋ยน ท่านคิดแสดงปาหี่อันใด?"

กู่เอี๋ยนยังคงกล่าวสั้นๆ ว่า "จับงู" องค์หญิงหนิงกว๋อเห็นสองมือมัน

ว่างเปล่า ต้องกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “งูอยู่ที่ใด?”

กู่เอี๋ยนตอบว่า “อยู่ที่นี้” พลางสะบัดมือวูบ ในแขนเสื้อปรากฏงูสีดำขนาดเท่าปากชามตัวหนึ่งเลื้อยออกมา

โจวอ๋องยิ้มพลางกล่าวว่า “ซ่อนงูอยู่ในตัวหรือ ปาหี่นี้มีอันใดน่าประหลาด...”

ไม่ทันขาดคำ ในแขนเสื้อ ขากางเกงของกู่เอี๋ยนปรากฏงูพิษเลื้อยออกมาไม่ขาดสาย ทั้งหยาบทั้งเล็กเรียว ทั้งยาวทั้งสั้น ขณะเดียวกันร่างของกู่เอี๋ยนเหี่ยวแฟบลง มือเท้าหดหาย ศีรษะจมลึกลงไป ในเสียงร้องอุทาน มันอันตรธานหายวับ ทิ้งไว้แต่เสื้อกางเกงกองหนึ่ง ยังปรากฏงูพิษใหญ่น้อยเลื้อยออกมา มีจำนวนนับร้อยตัว จนเกลื่อนกลาดทั่วพื้นดิน

ทั้งหมดสมองพองโต พากันถลึงมองโจวอ๋อง โจวอ๋องมีสีหน้าเป็นปรกติ จิบดื่มสุราราวกับไม่มีเรื่องราวใด ทั้งหมดยามเคลือบแคลงสงสัย ที่เบื้องนอกพลันบังเกิดเสียงนกหวีดดังแหลมเล็ก ฝูงงูก็เคลื่อนไหวตามเสียงกลายเป็นกระแสน้ำอันขุ่นข้น หนุนเนื่องเข้าหาอี้เหวินไทจือ

อี้เหวินไทจือหน้าถอดสี ผุดลุกขึ้นร้องบอกว่า “คุ้มครองเรา” เวี่ยจือหยางเห็นผิดท่า ตะปบตะเกียบงาช้างคู่หนึ่งซัดพุ่งออก ตรึงงูพิษสองตัวติดกับพื้น จากนั้นล้วงหยิบใบสนจากในถุงย่ามกำหนึ่ง ขณะจะซัดขว้างออก พลันได้ยินเสียงหวีดดังแหลมเล็ก ต่อจากนั้นบังเกิดเสียงพึ่บพั่บ ที่เบื้องนอกปรากฏเงาดำฝูงหนึ่งโหมหอบเข้ามา เหินร่อนลงหาฝูงชน

เวี่ยจือหยางเพ่งตามอง พบว่าเป็นค้างคาวจำนวนมาก มีขนาดเท่าลูกเหยี่ยวพุ่งตัวลงมา ใช้กรงเล็บอันแหลมคมตะปบจับฝูงงูขึ้น จากนั้นบินวนรอบหนึ่ง เคลื่อนตัวออกนอกห้องราวกับเมฆดำหย่อมหนึ่ง พริบตานั้นงูพิษและค้างคาวหายวับกับตา นอกจากซากงูบนพื้นแล้ว คล้ายกับไม่ได้เกิดเรื่องใดมาก่อน

อี้เหวินไทจือค่อยระงับขวัญอันแตกตื่นลง รู้สึกเข่าอ่อนระทวย ต้อง

กระแทกนั่งลง โจวอ๋องผุดลุกขึ้น หัวร่อฮาฮา มองดูอี้เหวินไทจือดวงตาทอแววเย้ยหยันวูบหนึ่ง

จิ้นอ๋องชูนิ้วหัวแม่มือขึ้น กล่าวว่า "อู่ตี้มีการแสดงอันยอดเยี่ยม ฝึกงูไม่น่าประหลาด กลับฝึกฝูงค้างคาว เราผู้เป็นอ๋องเพิ่งพบเห็นเป็นครั้งแรก"

องค์หญิงหนิงกว๋อก็กล่าวว่า "อู่เกอ กู่เอี๋ยนนั้นเล่า คงไม่กลายเป็นงูกระมัง?"

โจวอ๋องปรบมือคราหนึ่ง กู่เอี๋ยนก็เดินเข้ามาจากข้างนอก อยู่ในชุดแขนสั้นสีขาวมือถือนกหวีดตัวหนึ่ง

องค์หญิงหนิงกว๋อกล่าวถามว่า "เมื่อครู่ท่านหลบออกไปได้อย่างไร?" กู่เอี๋ยนนิ่งเงียบงันไม่ตอบคำ โจวอ๋องกล่าวว่า "ปาหี่คือปาหี่ เป็นการแสดงหลอกลวงคน หากบอกออกไป ก็ไม่สนุกสนานน่าสนใจแล้ว"

อี้เหวินไทจือพลันกล่าวเสียงกระด้างว่า "**อู่อ๋องสู** *(พระอาทิตย์ห้า)* ท่านปล่อยงูมากัดเรา ก็เป็นการแสดงปาหี่หรือ?"

โจวอ๋องเหลียวหน้าไป ยิ้มพลางกล่าวว่า "เพียงแค่ล้อเล่น ไท่ซุนไยต้องยึดถือเป็นจริง?"

อี้เหวินไทจือแค่นเสียงอย่างขุ่นเคืองกล่าวว่า "เรายังมีเรื่องต้องกระทำ ขอกลับวังตะวันออกก่อน พวกท่านพอใจเล่นอย่างไรก็เชิญตามสะดวก" พลางสะบัดแขนเสื้อโถมออกจากงานเลี้ยง องค์หญิงหนิงกว๋อส่งเสียงร้องเรียก มันหาแยแสสนใจไม่

เวี่ยจือหยางไม่กล้าชักช้า รีบติดตามออกจากวังกงจู่ หวงจื่อเฉินรออยู่เบื้องนอก เห็นอี้เหวินไทจือเดือดดาลคั่งแค้น รีบสอบถามว่าเกิดเรื่องใด อี้เหวินไทจือไม่ตอบคำ โดยสารเกี้ยวกลับวัง หวงจื่อเฉินหันไปสอบถามขันทีที่ร่วมทาง พอทราบเรื่องที่เกิดขึ้น ต้องร้องบอกต่อเวี่ยจือหยางว่า "ไท่ซุนถูกหยาม ท่านไฉนไม่เสี่ยงตายเข้าช่วงชิง?"

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างขุ่นข้องใจว่า "ช่วงชิงอย่างไร จับตัวโจวอ๋อง

ทุบตีรอบหนึ่งหรือ?"

หวงจื่อเฉินกล่าวว่า "ท่านไม่กล้าล่วงเกินโจวอ๋อง ไม่สามารถจัดการกับงูเหล่านั้นหรือ?" เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "เป็นข้าพเจ้าดำเนินแผนผิดไป ครั้งหน้าใต้เท้าหวงติดตามไท่ซุน งูเหล่านั้นพอพบหน้าใต้เท้าหวงต้องเชื่องเชื่อกว่าพบเห็นบิดาอีก?"

หวงจื่อเฉินกระซากเสียงว่า "อะไร ท่านด่าว่าเราเป็นงู?" เวี่ยจือหยางไม่ตอบคำ หันหัวม้าควบขับจากไป

ตลอดรายทางห้วงสมองมันปรากฏภาพฝูงค้างคาวบินว่อน เวี่ยเส้าฟงกับกว๋อเอ่อหยูตายอย่างอนาถ บนร่างมีทั้งรอยเขี้ยว ยังมีรอยกรงเล็บ แต่รอบซากศพไม่มีรอยเท้าของสัตว์ร้าย หมิงโต้วเคยบอกว่านอกจากค้างคาวแล้ว ในโลกไม่มีสิ่งมีชีวิตใดกระทำได้

เวี่ยจือหยางครุ่นคิดขึ้น กู่เอี๋ยนผู้นี้เป็นฆาตกรฆ่า**อี้ฟู่** *(บิดาบุญธรรม)* หรือ นึกถึงตอนนี้รู้สึกเลือดลมพลุ่งพล่าน ครุ่นคิดสืบต่อ *'กู่เอี๋ยนเป็นคนของโจวอ๋อง หรือว่าโจวอ๋องเป็นคนบงการอยู่หลังฉาก แต่ว่ามันไฉนคิดร้ายต่ออี้ฟู่ (บิดาบุญธรรม) กับกว๋อเซียนเซิง (ท่านผู้แซ่กว๋อ)?'*

มันหยุดม้าลงครุ่นคิด ยิ่งครุ่นคิดยิ่งว้าวุ่นใจ ดังนั้นหันหัวม้ากลับวังกงจู่ พอบรรลุถึงเห็นบรรยากาศเงียบเหงา เมื่อสอบถามบ่าวไพร่ ค่อยทราบว่าอี้เหวินไทจือพอจากไป อ๋องทั้งหลายก็แยกย้ายจากไป

เวี่ยจือหยางครุ่นคิด *'กู่เอี๋ยนเป็นคนของโจวอ๋อง คงอยู่ในวังเจ้า มิสู้อาศัยยามวิกาลลอบเข้าไปสืบเสาะดู'* ดังนั้นกลับอารามหยางหมิงกวนผลัดเปลี่ยนเป็นสวมชุดรัดกุม กลางหลังสะพายกระบี่วชิระ ทั้งนำเฟยเซวียร่วมทาง เมื่อมาถึงวังเจ้าโจวอ๋องก็ล่วงเลยยามสามแล้ว

เวี่ยจือหยางใช้ผ้าดำคลุมหน้า ลอยตัวขึ้นบนกำแพงล้อม พอเพ่งตามอง เห็นในวังเจ้ามีห้องหับบ้างสูงบ้างต่ำ ทุกที่ทางมืดมิด มีเพียงสถานที่หนึ่งที่ยังจุดโคมไฟ มันกระโดดปราดไป เห็นเป็นห้องพิเศษห้อง

หนึ่ง แสงไฟสาดลอดหน้าต่างออกมา พบว่ามีเงาคนรำไร

เวี่ยจือหยางผนึกพลังที่สองหู พอสดับฟังได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า "วันนี้ช่างสมใจจริงๆ เด็กน้อยนั้นแทบขวัญฝ่อตาย คืนนี้กลับวังไปคงต้องฝันร้าย"

เวี่ยจือหยางฟังออกว่าเป็นเสียงของจิ้นอ๋อง ต้องลอบตื่นตระหนก ดึกดื่นค่อนคืนเช่นนี้ จิ้นอ๋องไฉนยังอยู่ในวังเจ้าโจวอ๋อง ได้ยินโจวอ๋องกล่าวว่า "ถึงแม้ไม่ได้ระบายโทสะ แต่คงต้องถูกเฒ่าชราดุด่ารอบหนึ่ง"

จิ้นอ๋องกล่าวเสียงเย็นชาว่า "กลัวอันใด เฒ่าชราป่วยหนัก กระทั่งเรี่ยวแรงด่าคนก็ไม่มี เมื่อหลายวันก่อนเฒ่าชราส่งกำลังออกไปกวาดล้างพรรคค้าเกลือ สุดท้ายสูญเสียไพร่พล พกความพ่ายแพ้กลับมา แม้แต่รองผู้บัญชาการกรมความมั่นคงแผ่นดินก็ตกตายที่เบื้องนอก เฮอะ พยัคฆ์ร้ายสูญเสียเขี้ยวเล็บ ยังสู้สุนัขไม่ได้"

เวี่ยจือหยางรับฟังจนอกสั่นขวัญแขวน ฟังจากถ้อยคำของจิ้นอ๋อง คล้ายบังเกิดความแค้นต่อหงอู่ฮ่องเต้ หากบอกว่าเป็นพ่อลูก มิสู้บอกว่าเป็นศัตรูคู่แค้น

ได้ยินโจวอ๋องกล่าวว่า "เฒ่าชราเลอะเลือนจริงๆ หลังจากที่ไทจือเสียชีวิต ไม่ว่าอย่างไรต้องให้ท่านสืบตำแหน่ง ไม่ทราบว่าคิดอย่างไร กลับยกบัลลังก์ให้กับเด็กน้อยปากไม่สิ้นกลิ่นน้ำนมผู้หนึ่ง เอ่ยถึงความรู้ความสามารถ พวกเราเก้าพี่น้อง ผู้ใดไม่เหนือล้ำกว่าเด็กน้อยนั้นถึงสิบเท่า"

จิ้นอ๋องทอดถอนใจกล่าวว่า "บอกต่ออู่ตี้ตามตรง ขอเพียงเฒ่าชราขึ้นสวรรค์ เรายังไม่เห็นเด็กน้อยอี้เหวินอยู่ในสายตา ที่เราหวั่นวิตกเป็น**เหล่าซื่อ** *(อันดับสี่)* มันมีฝีมือกล้าแข็ง เฒ่าชราพอตกตาย ไม่ว่าผู้ใดก็สะกดมันไม่ได้ ดังนั้นฉวยโอกาสที่เฒ่าชรายังไม่ตาย ชิงโค่นมันลงมา"

โจวอ๋องหัวร่อพลางกล่าวว่า "กล่าวไปแผนยืมดาบฆ่าคนของซันเกอร้ายกาจยิ่ง เด็กน้อยอวี้เหวินคงติดกับแล้ว"

จิ้นอ๋องหัวร่อเฮอะฮะกล่าวว่า "เรื่องนี้ล้วนพึ่งพา**สือจิ่วตี้** *(น้องที่สิบเก้า)* ท่านพอแพร่งพรายออกไป มันก็กัดไม่ปล่อย พวกมันอาจเข้าใจว่าเรื่องนี้สามารถโค่นเหล่าซื่อลง หารู้ไม่ว่าผู้ใดกระทบถูกเรื่องนี้ผู้นั้นต้องตาย"

โจวอ๋องเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว "หากว่าไท่ซุนรายงานเรื่องนี้ขึ้นไปเฒ่าชราจะถอดถอนมันออกจากตำแหน่งจริงๆ?"

จิ้นอ๋องหัวร่อพลางกล่าวว่า "คงเป็นเช่นนี้เสียแปดส่วน สำหรับกับเฒ่าชรา ยึดถือว่านี่เป็นความอัปยศอันยิ่งใหญ่"

โจวอ๋องกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "ประเสริฐแท้ ขอเพียงไท่ซุนถูกถอดถอนออกจากตำแหน่ง ซันเกอท่านต้องได้รับแต่งตั้งให้แทนที่แน่นอน"

จิ้นอ๋องกล่าวว่า "ขอให้เป็นเช่นคำกล่าวของอู่ตี้ หากว่าเราขึ้นครองบัลลังก์ ต้องตอบแทนท่านอย่างแน่นอน"

โจวอ๋องเงียบงันชั่วขณะจึงถามเสียงแผ่วเบาว่า "ซันเกอ ชาติกำเนิดของเหล่าซื่อไม่ถูกต้องจริงหรือ?"

จิ้นอ๋องหัวร่อเฮอะฮะกล่าวว่า "ต่อให้มันแซ่จูจริงๆ พอเกิดข่าวลือหนาหู จากจริงก็กลายเป็นเท็จแล้ว"

โจวอ๋องจุ๊ปากดังจิ๊กจิ๊กกล่าวว่า "ยังคงเป็นซันเกอสูงส่ง"

เวี่ยจือหยางรับฟังถึงตอนนี้ พลันได้ยินเสียงเหยียบย่ำกระเบื้องดังแต่ไกล ความเคลื่อนไหวครั้งนี้รวดเร็วยิ่ง เพียงชั่วขณะก็เข้าใกล้มาในรัศมีสิบวา

เวี่ยจือหยางรีบกระโดดปราดขึ้น ค้อมกายลงวิ่งตะบึง คิดสลัดหลุดจากผู้มา มิคาดคนผู้นั้นมีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยม มิเพียงไม่อาจสลัดหลุดกลับยิ่งมายิ่งเคลื่อนใกล้เข้ามา

เวี่ยจือหยางขณะจะเร่งฝีเท้าเร็วขึ้น พลันพบว่าที่เบื้องหน้ามีความเคลื่อนไหวผิดปรกติ มันรีบวิ่งไปทางซ้าย ทางซ้ายก็มีคนมา มันหันไปทางขวา ทางขวาก็มีคนเช่นกัน สุดท้ายตกอยู่ในวงล้อมของผู้คนสี่คน มันทราบ

ว่าไม่อาจหนีรอดได้ จำต้องหยุดยั้งลง

ผู้มาเห็นมันหยุดยั้งลง ก็หยุดเท้าเช่นกัน อยู่ห่างประมาณสองวา เวี่ยจือหยางยืดกายขึ้น พอเพ่งตามอง หัวใจต้องตกวูบลง เห็นชงต้าซืออยู่หน้า จู๋อิงฟงอยู่หลัง หมิงโต้วยืนอยู่ทางซ้าย ส่วนคนทางขวาสวมชุดเหลืองใบหน้าขาว คือกู่เอี๋ยนนั้นเอง

เวี่ยจือหยางหนีไม่รอด จิตใจกลับสงบเยือกเย็นลง ทักทายว่า "ชงต้าซือ หมิงเซียนเซิง พวกท่านไม่เสพสุขที่เกาะไร้เทียมทาน รุดมายังนครหลวงทำอะไร?"

หมิงโต้วปั้นหน้าเคร่งเครียด ชงต้าซือมีสีหน้าเป็นปรกติ ส่วนจู๋อิงฟงนึกถึงความยากลำบากบนเกาะ พลันบันดาลโทสะกล่าวว่า "เสพสุขของมารดาท่าน วันนี้เจ้าตกอยู่ในมือเรา จึงจะได้รับความสุขสบาย" พลางโผพุ่งกายขึ้น กราดฟาดฝ่ามือใส่

เวี่ยจือหยางเบี่ยงตัวเล็กน้อย มือซ้ายเกี่ยววูบ แตะกับริมฝ่ามือของจู๋อิงฟง จู๋อิงฟงรู้สึกมีพลังเหนียวหนืดขุมหนึ่งพัวพันอย่างแยบคาย ท่าฝ่ามือก็จู่โจมใส่อากาศธาตุ

จู๋อิงฟงลอบร้องผิดท่าในใจ ขณะจะเปลี่ยนกระบวนท่า เวี่ยจือหยางก็ปาดนิ้วทั้งห้า แผ่พุ่งพลังมาตามฝ่ามือของมัน กดกระแทกมันจนหน้าอกอึดอัดขัดข้อง

เวี่ยจือหยางตวาดก้อง กวาดฝ่ามือขวาใส่ท้องน้อยมัน จู๋อิงฟงรีบลดมือลงต้านปะทะ เสียงทึบคราหนึ่ง จู๋อิงฟงส่ายร่างโงนเงน ส่วนเวี่ยจือหยางถอยกายไปหลายก้าว เหยียบย่ำแผ่นกระเบื้องใต้เท้าปริแตกออก ไม่ทันทรงกายมั่น ที่ด้านหลังปรากฏพลังขุมหนึ่งจู่โจมมาถึง

คนลอบทำร้ายเป็นหมิงโต้ว เวี่ยจือหยางยามฉุกละหุกหลบไม่พ้น ต้องลอบคร่ำครวญในใจ พลันได้ยินชงต้าซือร้องบอกว่า "ต้องการจับเป็น..."

หมิงโต้วงงงันวูบ รั้งพลังฝ่ามือกลับ มิคาดมันพอรั้งพลังกลับไป เวี่ยจือหยางก็หมุนตัวกวาดเท้าออก พอดีเตะถูกข้อมือหมิงโต้ว หมิงโต้วรู้สึกมีพลังเท้าหนุนเนื่องมา กลับกระแทกทำลายลมปราณคุ้มครองกายของมันแล่นมาตามข้อแขน จู่โจมใส่จมูกปากมัน

หมิงโต้วรู้สึกเข็ดฟัน แก้วหูลั่นอึงอล ถอยกายไปครึ่งก้าว สร้างความตื่นตระหนกยิ่ง รู้สึกว่าเท้าของเวี่ยจือหยางนี้แฝงลมปราณคลื่นใหญ่ของลมหายใจของปลาวาฬรวมสองชั้น จึงจู่โจมทำลายลมปราณคุ้มครองกายของมันเข้ามา

เวี่ยจือหยางกระแทกศัตรูเข้มแข็งล่าถอย ตนเองก็ยากทนทานได้ถูกพลังฝ่ามือของหมิงโต้วกระแทกจนเลือดลมพลุ่งพล่าน มันพานหยิบยืมพลังกระโดดปราดไปด้านหลัง หมุนตัวต่อยหมัดใส่ชงต้าซือ

ชงต้าซือเลิกคิ้วดกหนา ผลักดันหมัดขวาออก สภาวะหมัดปราศจากสุ้มเสียง เวี่ยจือหยางพบว่าผิดท่า หมัดทั้งสองข้างพอเผชิญพบกันกระดูกนิ้วมือเวี่ยจือหยางแทบหักไป คล้ายต่อยถูกเสาเหล็กต้นหนึ่ง ลมปราณวชิรทรงพลังยังแหวกผ่านตัวหมัด กระแทกเข้าสู่ร่าง เวี่ยจือหยางอวัยวะภายในปั่นป่วน ต้องครางหนักๆ พลิกตัวไปทางด้านหลัง

ชงต้าซือสืบเท้ามาหนึ่งก้าว คิดจู่โจมซ้ำเติม มิคาดพลังหมัดของเวี่ยจือหยางยืดยาวเกิดการสะท้อนสะท้าน ชงต้าซือคล้ายตกอยู่ในระฆังทองเหลืองใบใหญ่ ร่างส่ายโงนเงน แก้วหูลั่นอึงอล จึงไม่กล้าชะล่าใจ โคจรพลังสลายพลังพิสดารขุมนี้ไป

ยอดฝีมือต่อสู้ช่วงชิง คำนึงถึงทุกเสี้ยววินาที พริบตาที่ชักช้า เวี่ยจือหยางก็หยิบยืมพลัง พาตัวพุ่งชนใส่กู่เอี๋ยน ยามลอยอยู่กลางอากาศ ก็พลิกข้อมือชักกระบี่ ใช้ออกด้วยท่าแสงบนผิวน้ำเงาพัดผ่าน

มันปักใจเชื่อว่าตัวประหลาดนี้เป็นฆาตกรฆ่าบิดาบุญธรรม จึงลงมือด้วยอำมหิต ใช้วิชาเทพกระบี่เงาบินถึงขีดสุด เสียงเชียะเมื่อแทงถูกขั้วหัวใจ

ของมัน

กระบี่นี้พอแทงถูก เวี่ยจือหยางรู้สึกว่ากระบี่แทงถูกความว่างเปล่า ไม่คล้ายแทงใส่ร่างผู้คน พอเพ่งตามอง เห็นปลายกระบี่แขวนเสื้อผ้าชุดเหลืองตัวหนึ่ง ไหนเลยมีเงาร่างของกู่เอี๋ยน

เวี่ยจือหยางลอบร้องผิดท่า เห็นงูสีดำหลายตัวมุดออกจากเสื้อผ้า เลื้อยขึ้นมาตามตัวกระบี่ มันรีบขยับข้อมือ ประกายกระบี่วูบขึ้น กลิ่นคาวโชยคละคลุ้ง เมื่อฟันงูพิษขาดเป็นหลายท่อน

กู่เอี๋ยนต้องใช้วิชางูหลบเร้น ค่อยเอาตัวรอดได้ ในใจทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล พุ่งโถมเข้ามา ภายใต้แสงจันทร์สาดส่อง เห็นใจกลางฝ่ามือของมันเป็นสีดำประดุจหมึก ส่งกลิ่นเหม็นคาว เวี่ยจือหยางพอสูดดมเข้าไป รู้สึกศีรษะมึนงง รีบใช้ท่าเท้าดาวจี่มุ้ย พลิกตัวใช้ท่ากระบี่ความลับฟ้า แทงใส่คอหอยกู่เอี๋ยน

กู่เอี๋ยนเพิ่งรู้สึกมีพลังความเย็นคุกคามมาปะทะหน้า ศีรษะใบหน้าก็ตกอยู่ใต้ประกายกระบี่ มันคิดล่าถอยหลบเลี่ยง แต่กระบี่ดาวหมากล้อมต่างกับเทพกระบี่เงาบิน ไม่เพียงแต่รวดเร็ว ทั้งผ่านการคำนวณเป็นมั่นเหมาะ เวี่ยจือหยางตอนลงมือ ก็คำนวณท่าตามหลังของฝ่ายตรงข้ามไว้แต่แรก กู่เอี๋ยนถลันหลบหลายครา ปลายกระบี่ยังคงไม่คลาดคลาจากคอหอยของมัน

กู่เอี๋ยนพลันอ้าปากส่งเสียงร้องดังพิกล สุ้มเสียงยังไม่ขาดหาย ก็บังเกิดเสียงพึ่บพั่บ เวี่ยจือหยางรู้สึกเบื้องหน้าสายตามืดทะมึน ปรากฏค้างคาวยักษ์หลายตัวพุ่งโฉบใส่

สายตาของเวี่ยจือหยางถูกบดบัง ได้แต่ผละจากกู่เอี๋ยน วกกระบี่กลับมาฟาดฟันค้างคาว กู่เอี๋ยนฉวยโอกาสหลุดพ้นจากตัวกระบี่ ฟาดฝ่ามือขวาทะลุผ่านเงาค้างคาว ประทับใส่ตำแหน่งหัวใจของเวี่ยจือหยาง

เวี่ยจือหยางไม่ทันหลบหลีก ได้แต่ฟาดฝ่ามือขวาเข้าปะทะ เสียงทึบ

เมื่อพลังฝ่ามือของทั้งสองเผชิญพบกัน เวี่ยจือหยางรู้สึกใจกลางฝ่ามือคัน อย่างประหลาด หัวใจต้องตกวูบลง ไม่ทันพลิกแพลงเปลี่ยนกระบวนท่า จู๋อิงฟงกับหมิงโต้วก็กลุ้มกระหนาบเข้ามา จนเวี่ยจือหยางคล้ายตกอยู่ท่ามกลางพายุก็มิปาน

ยามคับขันเป็นตาย เวี่ยจือหยางกลับมีสมองแจ่มใส ปักหลักยืนหยัด มือซ้ายเกี่ยววูบใช้ห้าขั้นตอนหยุดยั้งยุทธ์ เลียบฝ่ามือกู่เอี๋ยนขึ้นไป กู่เอี๋ยนรู้สึกข้อแขนร้อนวูบ ฝีเท้าซวนเซเสียหลัก พุ่งศีรษะชนใส่จู๋อิงฟง

จู๋อิงฟงกลัวทำร้ายถูกพวกเดียวกัน จึงรั้งฝ่ามือล่าถอย เวี่ยจือหยางก็พลิกตัวใช้ท่ากระบี่แรกเกิดใหญ่แทงใส่หมิงโต้ว หมิงโต้วรู้สึกว่าปลายกระบี่เคลื่อนไหวไม่แน่นอน ได้แต่รั้งพลังฝ่ามือกลับมาครึ่งหนึ่ง แต่ฝ่ามือมหรรณพสะท้านคลื่นร้ายกาจเพียงไหน มาตรว่าเหลือเพียงครึ่งหนึ่ง ยังกดกระแทกจนเวี่ยจือหยางแทบกระอักโลหิตจากปาก จึงสูดลมหายใจโผพุ่งร่างขึ้นตามสภาวะ ตีลังกาหลบเลี่ยง

จู๋อิงฟงกับกู่เอี๋ยนพากันร้องเสียงพิกล คิดจู่โจมลงมือใหม่ พลันเห็นเงาสีเขียวผ่านเข้าสู่คลองจักษุ แว่วเสียงเชียะแหวกฝ่าอากาศ ต้องฉุกคิดขึ้น *'เป็นอาวุธลับ?'*

ทั้งสองรีบหยุดยั้งสภาวะไว้ แต่ยังชักช้าวูบหนึ่ง เงาสีเขียวพอซัดต้องร่าง รู้สึกปวดแปลบราวถูกเข็มทิ่มแทง ทั้งสองยื่นมือลูบคลำดู พบว่าเป็นใบสนหลายใบ

ใบสนเล็กๆ กลับมีอานุภาพถึงเพียงนี้ สร้างความอกสั่นขวัญแขวนแก่ทั้งสอง จนลืมจู่โจมลงมือ เวี่ยจือหยางถือโอกาสกลิ้งตัวติดต่อกัน ถอยห่างไปสองวา

การประมือกันครั้งนี้รวดเร็วดุจประกายสายฟ้า ชีวิตแขวนอยู่บนเส้นด้าย เวี่ยจือหยางรอดตายมาได้ ไม่มีกะใจสู้สืบต่อ หมุนตัววิ่งตะบึงไป

เพิ่งวิ่งออกไปสองก้าว เห็นเงาสีขาวไหววูบ ชงต้าซือสกัดขวางหน้า

ไว้ หลวงจีนใหญ่ถือดีในศักดิ์ศรี ไม่ต้องการบุกเข้ามากลุ้มรุม เห็นเวี่ยจือหยางฝ่าวงล้อมออกไป จึงเข้าสกัดขัดขวาง

เวี่ยจือหยางไม่ขบคิดใคร่ครวญ ตวัดมือซัดใบสนออก ครอบคลุมพื้นที่หลายวา

ชงต้าซือถอยปราดไป ด้วยระดับความเร็วไม่ด้อยกว่าใบสน พลางต่อยหมัดทั้งสอง ก่อเกิดเป็นลมพายุหอบหนึ่ง

วิชาลูกศรเขียวจ้อยสอดรับกับวิถีแห่งฟ้า หากคนลงมือเป็นกงหยางหวี่หรือเหลียงเซียว ชงต้าซือก็ยากรอดพ้น แต่พลังการฝึกปรือของเวี่ยจือหยางยังอ่อนด้อย ใบสนพอเผชิญกับกระแสลมหมัด คล้ายปะทะกับกำแพงอันอ่อนนุ่มชั้นหนึ่ง ดีที่ชงต้าซือบังเกิดจิตกริ่งเกรงถอยห่างไปไกลโข เวี่ยจือหยางฉกฉวยช่องว่างนี้วิ่งตะบึงจากไป

วิ่งไปยี่สิบกว่าก้าว เวี่ยจือหยางรู้สึกสมองมึนงง มือซ้ายที่ต้านรับฝ่ามือพิษไว้บวมพองคันชา พอก้มศีรษะมองดู พบว่าใจกลางฝ่ามือเป็นสีดำ นิ้วทั้งห้าก็บวมเป่งขึ้นอีกเท่าตัว

ฝีเท้ามันพอเชื่องช้าลง จู๋อิงฟงไล่กวดตามมาถึง ส่งเสียงร้องดังพิกลตะปบใส่จากทางด้านหลัง เวี่ยจือหยางปาดมือกลับหลัง นิ้วทั้งห้าคล้ายดีดคล้ายเขี่ย กรีดผ่านชีพจรข้อมือของมัน จู๋อิงฟงรู้สึกชีพจรข้อมือชาวูบ พลังจู่โจมปลาสนาการสิ้น เวี่ยจือหยางพลันเกี่ยวมือวูบ รั้งดึงไปทางซ้าย จู๋อิงฟงก็เซถลาออกไป

จู๋อิงฟงด่าทอว่า “มารดามันเถอะ ใช้กระบวนท่านี้อีกแล้ว” ที่แท้เวี่ยจือหยางใช้กระบวนท่านี้สองครั้ง คุกคามมันล่าถอย จู๋อิงฟงเห็นถนัดชัดตา พานไม่สามารถคลี่คลายได้

เวี่ยจือหยางวิ่งตะบึงพลางกล่าวยั่วเย้าพลางว่า “กระบวนท่านี้เรียกว่ามือผีผาย่อย รสชาติเป็นอย่างไร...” เอ่ยถึงตอนนี้ หมิงโต้วไล่กวดตามมาถึง จี้นิ้วใส่ใต้ซอกแขนซ้ายของมัน

ดรรชนีนี้แฝงพลังหนึ่งหยดน้ำในลมหายใจของปลาวาฬ เวี่ยจือหยางทราบความร้ายกาจ รีบหมุนตัวกลับ จี้นิ้วเข้าปะทะ หมิงโต้วรู้สึกว่าดรรชนีของฝ่ายตรงข้ามกลวงว่างเปล่า ไม่สามารถใช้พลังหนึ่งหยดน้ำออกไป ยามตื่นเต้นสงสัย เวี่ยจือหยางก็รวมรั้งพลังดรรชนีใหม่ เสียงเชียะเมื่อแทงทะลุพลังนิ้วของมันเข้ามา

หมิงโต้วถอยกายไปครึ่งก้าว นิ้วมือกลายเป็นชาด้าน เห็นเวี่ยจือหยางก็ถอยกายไปสองก้าว มือซ้ายตกห้อยลง ต้องร้องถามว่า "เด็กน้อยนี่เป็นวิชาดรรชนีใด?"

เวี่ยจือหยางสะกดเลือดลมที่พลุ่งพล่านลง ตอบว่า "นี่เป็นดรรชนีเลาขลุ่ย?"

หมิงโต้วงงงันวูบจึงกล่าว "ดรรชนีเลาขลุ่ย? เป็นวิชาฝีมือของสำนักใด?"

เวี่ยจือหยางไม่ทันตอบคำ ได้ยินชงต้าซือกล่าวว่า "เลาขลุ่ยในกลวงในจริงซ่อนเท็จ ในเท็จซ่อนจริง จริงเท็จหนุนเนื่อง บังเกิดเป็นสำเนียงฟ้าประสกเวี่ย เรากล่าวถูกต้องหรือไม่?"

เวี่ยจือหยางหน้าแปรเปลี่ยนไป ดรรชนีเลาขลุ่ยนี้ดัดแปลงจากดนตรีการตามคำบอกของชงต้าซือจริง ระหว่างนี้มันกลางวันซักซ้อมดนตรี กลางคืนฝึกปรือฝีมือ นานไปก็หลอมรวมดนตรีการอยู่ในวิชาฝีมือ มีอยู่ครั้งหนึ่งตอนเป่าขลุ่ย ใช้ดรรชนีพันหนามกดใส่รูขลุ่ย ปรากฏว่าเสียงขลุ่ยเปลี่ยนไปจากเดิม ช่วยให้ได้คิดยึดหลักการของตอนแรกเท็จตามด้วยจริง ใช้ดรรชนีพันหนามเป็นพื้นฐาน ดัดแปลงเป็นวิชาดรรชนีทั้งจริงและเท็จ ตอนแรกใช้แนวทางว่างเปล่าสลายพลังฝ่ายตรงข้าม จากนั้นหยิบยืมพลังฝ่ายตรงข้ามตอบโต้กลับไป

เมื่อหนึ่งเหตุผลปรุโปร่ง ร้อยเหตุผลก็โปร่งโล่ง เวี่ยจือหยางใช้ฝ่ามือมัตสยะดีดพิณ ดัดแปลงเป็นมือดีดพิณ ใช้มือล่าปลาวาฬดีดผีผา บัญญัติ

เป็นมือผีผาย่อย จากนั้นเคาะระฆังเปียนจง เวี่ยจือหยางก็ใช้เท้าไม่กำหนดเคาะระฆังทองเหลือง บัญญัติเป็นเท้าระฆังวัตรเช้า หมัดที่ต่อยใส่ชงต้าซือก็มาจากหมัดกลองวัตรค่ำ ได้จากตอนใช้หมัดนิรทุกข์ย่ำกลองเจี๋ยกู่

เวี่ยจือหยางบัญญัติวิชาฝีมือใหม่ บังเกิดความกระหยิ่มยินดี มิคาดชงต้าซือมีสายตาเจิดจ้า เปิดโปงเคล็ดลับของดรรชนีเลาขลุ่ย สร้างความตื่นตระหนกแก่เวี่ยจือหยางจนท้อแท้ใจอยู่บ้าง

หมิงโต้วแค่นเสียงอย่างเดือดดาล จี้นิ้วใช้พลังหนึ่งหยดน้ำออก เวี่ยจือหยางใช้ดรรชนีเลาขลุ่ยเข้าต่อกร แต่เนื่องจากแรกฝึกปรือ ระหว่างเท็จกลายเป็นจริงไม่ลึกล้ำพอ ถูกพลังหนึ่งหยดน้ำชำแรกเข้าสู่ร่าง จนปวดเมื่อยสุดทนทาน

จู๋อิงฟงกับกู่เอี๋ยนเห็นเช่นนั้นจึงกลุ้มรุมจู่โจมใส่ เวี่ยจือหยางถอยกายไปสองก้าว สะบัดกระบี่คุกคามกู่เอี๋ยนพ้นห่าง แต่เท้าเหยียบทะลุกระเบื้องหลังคา พลัดตกลงในห้องข้างห้องหนึ่ง กลับเหยียบบ่าวไพร่ในวังเจ้าผู้หนึ่งขาหักไป บ่าวไพร่นั้นแผดร้องออกมา ที่หลงเหลือถูกปลุกตื่นขึ้นในห้องข้างวุ่นวายราวหม้อข้าวต้มที่เดือดพล่าน หมิงโต้วกับพวกทั้งสามอาศัยอยู่ในวังเจ้า ไม่สะดวกกับการทำร้ายบ่าวไพร่ คิดขว้างมุสิกเกรงภาชนะเสียหาย ไม่กล้าลงมืออย่างเต็มที่

เวี่ยจือหยางบุกซ้ายทะลวงขวา มุดออกจากห้องข้าง วิ่งไปหลายก้าว พลันเห็นชงต้าซือในชุดขาวยืนอยู่ใต้ต้นไม้เบื้องหน้า ยกมือข้างหนึ่งเสมออก ผงกศีรษะให้กับมัน

เวี่ยจือหยางลอบคร่ำครวญในใจ เปรียบกับผู้คนที่ด้านหลังทั้งสามหลวงจีนใหญ่จึงเป็นศัตรูอันเข้มแข็ง ทุกครั้งที่ตนเองฝ่าวงล้อมออกมา ล้วนถูกหลวงจีนใหญ่สกัดไว้ ยามอับจนปัญญา ได้แต่หมุนตัวโถมเข้าทางระเบียงสายหนึ่ง

ชงต้าซือยิ้มพลางคิดไล่ติดตาม พลันรู้สึกกลางหลังเย็นวะวาบ แฝง

รังสีการฆ่าฟันคุกคามถึงตัว ต้องใจสั่นสะท้าน หันไปตวาดถามว่า "ผู้ใด?"

ที่ด้านหลังเป็นร่มไม้รกครึ้ม มืดมิดเป็นแผ่นผืน ชงต้าซือขณะเคลือบแคลงสงสัย พลันได้ยินที่มุมกำแพงตึกบังเกิดเสียงหัวร่อเบาๆ ในความหยาดเยิ้มแฝงสำนึกอันเย็นชา

ชงต้าซือขณะจะต่อยหมัดออก มิคาดใต้เท้าขยับเขยื้อน ผืนดินแยกออกจากกัน ปรากฏวัตถุเรียวยาวสิ่งหนึ่งมุดออกมา ม้วนพันใส่ข้อเท้าของหลวงจีน

ตอนแรกชงต้าซือเข้าใจว่าเป็นงูหนอน อาศัยแสงจันทร์ค่อยดูออกว่าเป็นเถาวัลย์สีเขียวครึ้มเส้นหนึ่ง ตอนที่โผล่พ้นดินมีขนาดเท่าตะเกียบไม้ไผ่ พอเผชิญลมก็กลายเป็นหยาบเท่าแขนเด็ก บังเกิดเป็นพลังขุมหนึ่งรั้งดึงจนหลวงจีนแทบไม่อาจทรงกายมั่น

หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น พอประสบเหตุเช่นนี้จะแตกตื่นจนขวัญหาย แต่จิตเซนของชงต้าซือไม่หวั่นไหว ถ่วงลมปราณมายังข้อเท้า ยืนหยัดดุจเสาหินต้นหนึ่ง

เสียงทึบทึบดังไม่ขาดหู บนพื้นดินปรากฏเถาวัลย์ยืดยาวออกมา พอเผชิญลมก็หยาบใหญ่ขึ้น ม้วนพันสองเท้าของชงต้าซือ ทั้งเลื้อยขึ้นมาตลอดทาง

ชงต้าซือมองดูเส้นเถาวัลย์ ในใจเกิดความตื่นตระหนก เมื่อวัยหนุ่มหลวงจีนใหญ่อารมณ์ร้อนวู่วาม เอี้ยนเทาเทาะผู้เป็นอาจารย์ จึงสั่งให้หลวงจีนเฝ้าดูบัวขาวที่เป็นดอกตูมใกล้บานช่อหนึ่ง วันนั้นชงต้าซือนั่งขัดสมาธิอยู่ริมสระ นั่งตั้งแต่พลบค่ำจวบจนรุ่งเช้ารวมหกชั่วยาม บัวขาวค่อยผลิบานออกช้าๆ เมื่อฤดูหนาวสิ้นสุด หิมะละลาย สรรพวัตถุฟื้นคืนชีพ ชงต้าซือก็ได้รับคำสั่งให้ยืนอยู่หน้าต้นไม้เหี่ยวโกร๋นต้นหนึ่ง ยืนเป็นเวลาเจ็ดวันเจ็ดคืน ค่อยเห็นกิ่งไม้แตกหน่ออ่อนออกมา

หลังเหตุการณ์ทั้งสองครั้ง ชงต้าซือค่อยทราบว่าวิถีแห่งฟ้าสั่งสม

พอกพูน คิดรีบร้อนกลับไม่บรรลุ ไม้ดอกงอกงามตามกาลเวลา ไม่มีเหตุผลที่อยู่ดีๆ ก็ทะลุดินเจริญงอกงามในทันที แต่ภาพเบื้องหน้าขัดกับหลักธรรมชาติ หากมิใช่วิชาเซียน ก็ต้องเป็นคาถาอาคม

นึกถึงตอนนี้ ต้องวอกแวกหวั่นไหว แต่ชงต้าซือเป็นศิษย์สำนักเซนไหนเลยเกรงกลัวภูตผีปีศาจ จึงกล่าว "ท่านที่นับถือเป็นใคร ไยต้องหลบๆ ซ่อนๆ มิสู้ปรากฏออกพบพาน"

คนที่มุมกำแพงหัวร่อเบาๆ ชงต้าซือขยับกายวูบ เถาวัลย์ประหลาดก็ขาดเป็นท่อนๆ กล่าวไปประหลาดแท้ เส้นเถาวัลย์พอขาดออกก็กลายเป็นขี้เถ้า ตรงรอยขาดมีน้ำไหลออกมา แตกเป็นหน่อใหม่ ยังคงม้วนพันรอบเอวของชงต้าซือ เลื้อยขึ้นมายังหน้าอกของหลวงจีน

ชงต้าซือสงบจิตใจ โคจรพลังไปทั่วร่าง ครั้งนี้ผนึกลมปราณวชิรทรงพลังถึงเก้าส่วน ส่งเสียงตวาดปานฟ้าร้อง โยกร่างกระทืบเท้า ฟันฝ่าเส้นเถาวัลย์ โผพุ่งกายขึ้น ผิวดินเกิดการสั่นสะเทือน มุมกำแพงแว่วเสียงครางหนักๆ คราหนึ่ง

ชงต้าซือยามลอยอยู่กลางอากาศก็ต่อยหมัดออก กระแทกถูกต้นไม้ใหญ่เบื้องหน้า เสียงกร๊อบเมื่อลำต้นไม้หักกลาง ล้มไปยังมุมกำแพง หลังเสียงกราวใหญ่ มุมกำแพงเพิ่มช่องแตกรูใหญ่ คล้ายมีเงาคนไหววูบ ชงต้าซือพอทิ้งร่างลงก็ลอยตัวขึ้น โถมใส่เงาร่างนั้น แต่แล้วในความมืดปรากฏหนามเถาวัลย์มุดออกมา ปิดช่องแตกบนกำแพงราวกับใยแมงมุมจนไม่สามารถฝ่าเข้าไป

ชงต้าซือต่อยหมัดออก กระแทกเส้นเถาวัลย์กลายเป็นควันลอยขึ้น ความเปลี่ยนแปลงแปลกพิเศษยิ่ง ชงต้าซือขณะประหลาดใจ พลันได้ยินสุ้มเสียงสตรีเสียงหนึ่งดังว่า "หลวงจีนใหญ่ท่านกลัวคันหรือ?"

ในเสียงกล่าว บังเกิดเสียงฝีเท้าดังขึ้น คล้ายมีคนผละจากไป ชงต้าซือขณะจะไล่กวดตาม พลันเกิดอาการคันที่ข้อเท้า จากนั้นลามมาถึง

หัวเข่า พอก้มศีรษะลงมอง เห็นกางเกงถูกหนามเถาวัลย์เกี่ยวขาด บนผิวกายเกิดรอยขูดข่วน ปรากฏน้ำเลือดสีดำไหลซึมออกมา

ชงต้าซือค่อยเข้าใจความหมายในวาจาของสตรีนางนั้น ที่แท้บนหนามมีพิษ หลวงจีนใหญ่ยังไม่ฝึกปรือถึงขั้นวชิระคงกระพัน เชื้อพิษพอชำแรกผ่านผิวกายเข้ามา ก็เกิดอาการคันอย่างประหลาด ยามนั้นไม่กล้าขยับเคลื่อนไหว โคจรพลังรีดเร้นพิษออกมา

เวี่ยจือหยางวิ่งตะบึงอย่างสุดฝีเท้า รู้สึกมีกระแสลมดังขึ้นที่ข้างหู พอเหลียวหน้ามอง เห็นเงาร่างสามสายไล่กวดตามมา ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่อาจสลัดหลุด ที่น่าประหลาดคือชงต้าซือหาได้อยู่ในจำนวนนั้น ไม่ทราบว่าไปที่ใดแล้ว

เวี่ยจือหยางลอบสงสัยใจ ฝีเท้าจึงเชื่องช้าลง หมิงโต้วฉวยโอกาสสะอึกเข้ามา กราดฟาดสองมือใส่ศีรษะมัน เวี่ยจือหยางกระโดดลงจากหลังคา พลางฟาดฝ่ามือใส่กระเบื้องหลังคาแตกเป็นรูสองรู

หมิงโต้วขณะจะติดตาม เวี่ยจือหยางก็สะบัดมือกลับหลัง ซัดใบสนกำหนึ่งออก หมิงโต้วได้แต่ถลันหลบ เวี่ยจือหยางฉวยโอกาสมุดเข้าช่องทางสายหนึ่ง เหยียบย่ำภูเขาจำลองกระโดดปราดคราหนึ่ง ก็ข้ามกำแพงล้อมของวังเจ้าออกมา

พอออกจากวังเจ้า รอบข้างเงียบสงัดงัน ถนนยาวทอดตรงตัดขวาง เวี่ยจือหยางแม้ดำเนินอุบายทั้งมวล ยังไม่อาจสลัดหลุดจากผู้คนที่ด้านหลังทั้งสาม สร้างความประหลาดใจแก่มันจนกวาดตามอง พลันเห็นเงาดำหลายสายบินวนอยู่เบื้องบน กลับเป็นค้างคาวหลายตัว

เวี่ยจือหยางค่อยเข้าใจกระจ่าง ค้างคาวสามารถมองเห็นตอนกลางคืน มันพอทำหน้าที่หน่วยสอดแนม ไม่ว่าตนเองไปถึงที่ใด ฝ่ายตรงข้ามก็สามารถตามมา

เวี่ยจือหยางล้วงขลุ่ยออกมาเป่าเป็นเสียงดัง บนท้องฟ้าก็ปรากฏเงาสีขาวเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว เฟยเซวียเผยโฉมออกมา หลังจากบินวนรอบหนึ่ง ก็โถมไปในกลุ่มค้างคาว ทั้งตะปบและจิกใส่จนประกายโลหิตฉีดพุ่ง แว่วเสียงร้องดังพิกล ฝูงค้างคาวบ้างตกตายบ้างบาดเจ็บ ร่วงหล่นลงจากกลางอากาศ

กู่เอี๋ยนทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ส่งเสียงกู่ดังประหลาดพิกล บงการฝูงค้างคาวตอบโต้ ค้างคาวเหล่านี้ล้วนเป็นพันธุ์พิเศษทางแดนใต้ ทำร้ายผู้คนและสัตว์เลี้ยง แต่พอเผชิญกับเหยี่ยวฟ้าของชนเผ่านีเจิน ก็คล้ายมุสิกพบพานแมว เพียงชั่วขณะก็บาดเจ็บล้มตายเกือบครึ่ง ที่หลงเหลือไม่ฟังคำสั่งผู้เป็นนาย พากันบินเตลิดเปิดหนี เฟยเซวียอยู่ว่างมานาน ยากนักที่มีโอกาสจัดการกับศัตรู จึงบินตามไป

กู่เอี๋ยนเพาะเลี้ยงค้างคาวอย่างยากเย็น พอเห็นเช่นนั้นจึงร่ำร้องด่าทอ ตะปบเศษกระเบื้องซัดขว้างขึ้นไป เศษกระเบื้องพอซัดมาถึง เฟยเซวียชิงบินหนี พอมีช่องว่างก็โจมตีใส่ฝูงค้างคาว

เมื่อปราศจากค้างคาวคอยส่งข่าว หมิงโต้วกับจู๋อิงฟงก็กลายเป็นคนตาบอด หลังจากกระโดดข้ามหลังคาตึกสีห้าหลัง ก็ไม่พบร่องรอยเวี่ยจือหยางแม้แต่เงา

เวี่ยจือหยางเร้นกายเข้าบ้านเรือนราษฎรหลังหนึ่ง รอจนฝ่ายตรงข้ามจากไปค่อยมุดออกมา เรียกหาเฟยเซวีย เดินทางกลับอารามหยางหมิงกวน

พอมาถึงที่พัก ยังไม่ทันเปลี่ยนเสื้อผ้าเห็นบนพื้นเพิ่มเงาร่างสายหนึ่ง เวี่ยจือหยางชักกระบี่ออก พอเหลียวหน้ามอง เห็นสีอิ่งเจินนั่งอยู่บนเตียง ค่อยคลายใจลง สอดกระบี่คืนฝัก กล่าวว่า “เป็นท่านผู้เฒ่า”

สีอิ่งเจินจับจ้องมองมันชั่วขณะ จึงถามว่า “เจ้าไปยังที่ใด?” เวี่ยจือ

หยางยิ้มพลางกล่าวว่า "คืนนี้แสงจันทร์สุกสกาว ข้าพเจ้าจึงออกไปเดินเล่น"

สีอิ่งเจินแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า "ยื่นมือออกมา"

เวี่ยจือหยางยื่นมือขวาออก สีอิ่งเจินสั่นศีรษะกล่าวว่า "มิใช่ข้างนี้" เวี่ยจือหยางอับจนปัญญา ได้แต่ยื่นมือซ้ายออก ภายใต้แสงโคมสาดส่อง เห็นใจกลางฝ่ามือกลายเป็นสีดำ ลามขึ้นมาถึงข้อมือ

สีอิ่งเจินถามว่า "เจ้าพบพานผู้ใด ไฉนถูกฝ่ามือซากอสุภของบรรพบุรุษพิษทำร้าย?"

เวี่ยจือหยางงงงันวูบจึงกล่าว "บรรพบุรุษพิษ? ฝ่ามือซากอสุภ? นับเป็นวัตถุอุบาทว์ใด?"

สีอิ่งเจินสั่นศีรษะทอดถอนใจกล่าวว่า "เด็กโง่งม เจ้าไม่ล่วงรู้เส้นสนกลในของฝ่ายตรงข้าม ยังกล้าตอแยแส่หาเรื่องอีก บรรพบุรุษพิษเป็นค่ายสำนักที่ปรุงกลั่นพิษและใช้พิษ ได้รับสืบทอดจากหมอวิเศษใจพิสุทธิ์ฮั่วเสียวซวง..."

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "อะไร หมอวิเศษก็ใช้พิษ?"

สีอิ่งเจินค้อนมันคราหนึ่ง กล่าวว่า "มีอันใดน่าประหลาดด้วย นับแต่โบราณกาลมา หากใช้พิษในทางที่ดี ก็เป็นยาวิเศษรักษาโรค มาตรว่าใช้ยาวิเศษวุ่นวาย จะทำร้ายคนถึงแก่ชีวิต เช่นเดียวกับดาบกระบี่ ระหว่างฆ่าคนกับช่วยคน ขึ้นอยู่กับเจตนารมณ์ของผู้ใช้"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "หมอวิเศษฉายาใจพิสุทธิ์ สมควรเป็นคนดีอันยิ่งใหญ่"

สีอิ่งเจินทอดถอนใจกล่าวว่า "ในโลกมีคนดีไม่มากนัก โชคชะตายังกลั่นแกล้งคน ศิษย์ของนางฉายาหมอรักษาหมื่นปี..."

เวี่ยจือหยางสอดคำขึ้น "หมอรักษาหมื่นปี? มันยึดถือตนเองเป็นฮ่องเต้หรือ?"

สีอิ่งเจินผงกศีรษะกล่าวว่า "ใช่แล้ว หมอรักษาหมื่นปีแซ่จ้าว เป็นรัชทายาทปลายราชวงศ์ซ้อง หลังการศึกบนหน้าผามีชีวิตรอดมาได้ นับแต่นั้นเห็นซึ้งทางโลก เข้าสู่แวดวงทางการแพทย์ มุ่งศึกษาวิชาแพทย์ รักษาโรคช่วยชีวิตคน มีคนได้รับความช่วยเหลือมากมาย บวกกับในใจรำลึกถึงราชวงศ์ซ้อง ผู้คนจึงเรียกขานเป็นหมอรักษาหมื่นปี แต่หมอรักษาผู้นี้ไม่ชมชอบ หากผู้ใดกล่าวคำ *'หมื่นปี'* ต่อหน้า มันจะไม่พอใจ ต่อให้เจ้าป่วยตายที่เบื้องหน้า มันก็ไม่ยื่นมือออกไปรักษาเยียวยา"

เวี่ยจือหยางเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่ง ขบคิดแล้วถามว่า "หมอรักษาหมื่นปีมีส่วนเกี่ยวข้องกับบรรพบุรุษพิษ?"

"หมอรักษาหมื่นปีตั้งข้อรังเกียจต่อวิชาฝีมือ ยอมตายไม่ยอมฝึกฝีมือ เนื่องเพราะมีชาติตระกูลพิเศษเฉพาะ ราชวงศ์มองโกลจึงออกตามหาร่องรอยของมัน หมอวิเศษใจพิสุทธิ์เห็นว่ามันไม่รู้จักวิชาฝีมือ ไหนเลยรับมือเขี้ยวเล็บของมองโกลได้ จึงถ่ายทอดวิชาพิษให้ สำหรับใช้ป้องกันตัว ดังนั้นหมอรักษาหมื่นปีสำเร็จวิชาพิษ อย่าว่าแต่เขี้ยวเล็บมองโกล แม้แต่ชนชั้นยอดฝีมือยังนึกกริ่งเกรง สุดท้ายหมอรักษาหมื่นปีใช้ชีวิตอยู่ในชนเผ่าอนารยชน จวบกระทั่งตายด้วยสิ้นอายุขัย"

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "หมอรักษาหมื่นปีผู้นี้ช่างเป็นยอดคนประหลาด แต่ว่ามันไฉนไม่ยอมฝึกฝีมือ?"

สีอิ่งเจินสั่นศีรษะ เป็นความหมายว่าไม่ทราบ จากนั้นกล่าวว่า "หลังจากที่หมอรักษาหมื่นปีเสียชีวิต เหล่าศิษย์ได้รับช่วงวิชาพิษ ใช้พิษฆ่าคนนับไม่ถ้วน ตั้งตนเป็นบรรพบุรุษพิษ ต่อมาราชวงศ์มองโกลล่มสลาย แผ่นดินปั่นป่วนวุ่นวาย บรรพบุรุษพิษถือโอกาสจับตัวราษฎร ใช้คนเป็นทดลองยาพิษ สุดท้ายกระตุ้นโทสะของเหลียงซือฉิน บุกสำนักบรรพบุรุษพิษ หลังจากพิสูจน์ฝีมือ บรรพบุรุษพิษก็สาบสูญไปเป็นเวลาหลายสิบปี" เล่าถึงตอนนี้ เปลี่ยนเป็นถามว่า "เจ้าพบพานศิษย์ของบรรพบุรุษพิษที่ใด?"

เวี่ยจือหยางไม่กล้าปิดบัง จึงบอกกล่าวตามตรงว่า “ที่วังเจ้าโจวอ๋อง”

สีอิ่งเจินเลิกคิ้วขาวโพลนกล่าวว่า “อะไร เจ้าไปยังวังเจ้าโจวอ๋อง?”

เวี่ยจือหยางขณะจะอธิบายบอกกล่าว สีอิ่งเจินพลันผุดลุกขึ้นกล่าวว่า “เวี่ยจือหยาง เจ้าคิดอาละวาดถึงเมื่อใด?”

เวี่ยจือหยางงงงันวูบ เห็นสีอิ่งเจินโกรธแค้นจนหนวดเคราสั่นระริก กล่าวว่า “เจ้าเป็นสามัญชน คิดหมายปองเป่าฮุยกงจู่ยังพอทำเนา ตอนนี้ยังไม่รู้สำนึก ม้วนเข้าสู่มรสุมการช่วงชิงบัลลังก์ เจ้ามีศีรษะสักกี่หัว หรือรำคาญในการมีชีวิตสืบไป?”

นับตั้งแต่ทั้งสองรู้จักกัน สีอิ่งเจินสุขุมเยือกเย็น น้อยครั้งจะมีโทสะ นี่เป็นครั้งแรกที่โกรธเคืองถึงเพียงนี้ เวี่ยจือหยางบังเกิดความคับแค้นใจ ต้องกล่าวว่า “ตอนนี้พูดถึงโจวอ๋อง เกี่ยวข้องใดกับเป่าฮุยกงจู่?”

สีอิ่งเจินกล่าวด้วยความเจ็บช้ำน้ำใจว่า “หากมิใช่เป่าฮุย เจ้าไฉนถลำลึกถึงเพียงนี้ นี่ต้องโทษว่าเราใจอ่อน ชักนำเข้าเจ้าวังหลวง นับแต่โบราณกาลมา เพราะเพื่อช่วงชิงบัลลังก์ บิดาสามารถฆ่าบุตร บุตรกระทำปิตุฆาต พี่น้องฆ่าฟันกันเอง สามีภรรยาแตกหักกัน เจ้าหนึ่งนั้นไร้อำนาจสองปราศจากขุมกำลัง มีสภาพไม่ต่างกับมดตัวหนึ่ง มิต้องให้จูหยวนจางลงมือ เพียงอ๋องกินเมืองคนหนึ่งก็สามารถบดขยี้เจ้าเป็นผุยผง”

เวี่ยจือหยางบังเกิดรสชาติสุดบรรยาย สะกิดความถือดีขึ้น กล่าวว่า “ในสายตาข้าพเจ้า อ๋องกินเมืองก็มีสองหูสองตา ไม่มีอันใดร้ายกาจ”

สีอิ่งเจินถลึงมองมัน คล้ายบังเกิดความผิดหวังอยู่บ้าง ชั่วครู่จึงกล่าว “เจ้าพบกับชงต้าซือแล้วหรือ?”

เวี่ยจือหยางขบคิดแล้วเข้าใจกล่าวว่า “เป็นเต้าซิงเอ่ยถึงกระมัง?”

“ไม่ต้องสนใจว่าผู้ใดบ่งบอก เจ้าปลอมแปลงศักดิ์ฐานะ ผู้อื่นไม่ทราบกระจ่าง ชงต้าซือไหนเลยไม่ทราบ หากมันกล่าวเปิดโปง เจ้าจะมีความผิด

ฐานทูลเท็จฮ่องเต้”

เวี่ยจือหยางแค่นหัวร่อกล่าวว่า “คาดว่ามันไม่กล้า ชงต้าซือเป็นราชบุตรมองโกล หากจูหยวนจางล่วงรู้ ต้องไม่ปล่อยปละละเว้น หากมันเปิดโปงข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จะเปิดโปงมัน”

สีอิ่งเจินงงงันวูบ สั่นศีรษะกล่าวว่า “เจ้ามักมีเหตุผลอยู่เสมอ เวี่ยจือหยาง หากว่าเรื่องราวในโลกเป็นไปตามที่เจ้าคาดคิดไว้ก็ประเสริฐ”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “นี่เรียกว่าคนกำหนดเหนือฟ้า ขอเพียงตั้งใจกระทำ ในโลกไม่มีเรื่องใดไม่ลุล่วง”

สีอิ่งเจินสั่นศีรษะกล่าวว่า “ช่างไม่รู้จักดีชั่วจริงๆ เอาเถอะ เรื่องราวในโลกเฉกเช่นความฝันตื่นใหญ่ เวี่ยจือหยาง คำพูดของเราพรตเฒ่าสิ้นสุดแต่เพียงนี้ เจ้าคิดไปที่ใดทำประการใด เราล้วนไม่ยุ่งเกี่ยว”

เวี่ยจือหยางไม่เข้าใจความหมายของอีกฝ่าย สีอิ่งเจินเพ่งตามองนอกหน้าต่าง กล่าวช้าๆ ว่า “เวี่ยจือหยาง การมาของเราในคืนนี้ความจริงคิดบอกลาเจ้า”

เวี่ยจือหยางงงงันวูบจึงถามโพล่งว่า “เพราะชงต้าซือหรือ?”

สีอิ่งเจินส่ายหน้ากล่าวว่า “หลายวันนี้เราฝึกวิชาปรับหยินเปลี่ยนหยาง ประสบความรุดหน้า นี่ความจริงเป็นแนววิชาลัทธิเต๋า แต่ลัทธิเต๋าเสื่อมโทรม กลับได้รับการเสริมส่งจากซีคุนหลุน วันนี้เราค้นพบเส้นทางคิดฉวยโอกาสยังมีชีวิตอยู่ เร้นกายในป่าเขา ศึกษาวิชาสำนักพรต ไม่เข้าสู่ทางโลกอีก”

เวี่ยจือหยางใจหายวาบ รีบกล่าวว่า “สีเต้าเจี้ยง ท่านมีโทสะต่อข้าพเจ้าแล้ว?”

สีอิ่งเจินกล่าวว่า “นี่ไม่เกี่ยวข้องกับเจ้า ผู้บรรพชิตยึดถือ *‘ปรัตยยะ’* วิชาย้อนทวนหยินหยางถือเป็นปรัตยยะของอาตมา เราความจริงเป็นผู้อยู่เหนือโลก ที่เข้าสู่ทางโลกเพื่อช่วยเหลือสัตว์ ตอนนี้แผ่นดินไร้เรื่องราว

ทั้งได้รับปรัตยยะ อยู่รั้งอยู่ในโลกียวิสัยสืบไป รังแต่เสียเวลาสูญเปล่า”

เรื่องราวเกิดขึ้นอย่างกะทันหัน เวี่ยจือหยางไม่ทราบทำอย่างไร มันไม่มีความรู้เกี่ยวกับหลักปรัชญาเซน แต่เคยร่วมเป็นร่วมตาย ฝ่าฟันอันตรายกับสีอิ่งเจิน บังเกิดความผูกพันอย่างลึกล้ำ พอถึงเวลาแยกจากจึงเกิดความอาลัยอาวรณ์ มองดูนักพรตชรา ขอบตาแดงก่ำขึ้นมา

สีอิ่งเจินล่วงรู้ความในใจมัน จึงตบไหล่มันกล่าวว่า “เวี่ยจือหยาง เจ้าชาญฉลาด แต่ถือน้ำใจไมตรีเกินไป เมื่อเข้าสู่ราชสำนัก ต้องไร้น้ำใจไมตรีจึงยืนหยัดอยู่ได้ หากถือน้ำใจไมตรีรังแต่ตกเป็นผักปลาผู้อื่น มาตรว่าเจ้ามีรากปัญญา มิสู้ตามเราไป จะได้หลีกเลี่ยงคราเคราะห์ครั้งนี้

จิตใจเวี่ยจือหยางผูกพันอยู่ที่จูเหว่ย ตราบใดที่องค์หญิงน้อยไม่แต่งออก ตราบนั้นมันไม่ละความพยายาม จึงก้มศีรษะลง สีอิ่งเจินล่วงรู้ความคิดมัน ดังนั้นลอบทอดถอนใจ ล้วงจดหมายออกมาฉบับหนึ่ง กล่าวว่า “เราจากไปโดยไม่ล่ำลา หากจูหยวนจางถามถึง เจ้าก็มอบจดหมายฉบับนี้แก่พระองค์”

เวี่ยจือหยางรับจดหมายมา ปากถามว่า “สีเต้าเจี้ยง ข้าพเจ้าถูกพิษทำร้าย ควรขจัดรักษาอย่างไร?”

สีอิ่งเจินยิ้มพลางย้อนถามว่า “เจ้ามีอาการผิดปรกติหรือไม่?” เวี่ยจือหยางตรวจสอบภายในดู จากนั้นสั่นศีรษะคราหนึ่ง

สีอิ่งเจินผงกศีรษะกล่าวว่า “นั่นก็ใช่แล้ว เจ้ารับประทานน้ำค้างเลือดหงส์สะอื้นลงไป ทั้งฝึกวิชาปรับหยินเปลี่ยนหยาง ฝ่ามือซากอสุภแม้ชั่วร้ายยังไม่อาจทำอย่างไรเจ้า”

กล่าวจบเดินออกจากห้อง เห็นเมฆคล้อยลอยเคลื่อน จันทร์กระจ่างอยู่กลางฟ้า จึงเอื้อนเสียงยาวนานว่า “นครหลวงกักผู้กล้า เร้นกายาในพงไพร ไม่ย่างกรายบ้านศักดินา ฝากชีวากับถิ่นเซียน...”

จากนั้นหัวร่อดังๆ โบกแขนเสื้อจากไป เวี่ยจือหยางมองดูเงาหลัง

มัน รู้สึกเลือดลมพลุ่งพล่าน คิดติดตามไป แต่พอนึกถึงจูเหว่ย ก็ถูกสายใยรักพัวพันไว้ สองเท้าตรึงติดกับที่ ไม่อาจขยับเคลื่อนไหวได้

เวี่ยจือหยางกลับเข้าห้องพัก มองดูคราบสีดำที่ใจกลางฝ่ามือ พบว่าอ่อนจางลง จึงใช้เคล็ดวิชาย้อนทวนหยินหยาง โคจรพลังหลายรอบ รีดเร้นคราบสีดำเป็นเส้นเดียว ผ่านนิ้วกลางมาถึงปลายนิ้ว ไม่นานให้หลังปลายนิ้วปรากฏโลหิตสีดำไหลซึมออกมาหลายหยด พอหยดลงบนกระดาษคล้ายกับเป็นคราบหมึก

เวี่ยจือหยางหลังจากรีดเร้นพิษ บังเกิดความอ่อนเพลีย มองดูหยดเลือดสีดำบนกระดาษ ครุ่นคิดว่าหากไม่ได้รับประทานน้ำค้างเลือดหงส์สะอื้น ตอนนี้คงถูกพิษเสียชีวิต ครั้งหน้าหากพบพานกู่เอี๋ยน ต้องเพิ่มความระมัดระวัง

จากนั้นนึกถึงคำสนทนาของจิ้นอ๋องกับโจวอ๋อง คล้ายไม่ประสงค์ดีต่ออี้เหวินไทจือกับเอี้ยนอ๋อง จูเหว่ยเป็นพี่น้องกับเอี้ยนอ๋อง สมควรกล่าวเตือนอีกฝ่าย แต่ว่าสือิ่งเจินก่อนไปกำชับย้ำเตือนมันอย่าได้ยุ่งเกี่ยวกับการต่อสู้ช่วงชิงบัลลังก์ เวี่ยจือหยางต้องลังเลขึ้นมา

วันรุ่งขึ้นตื่นขึ้นมา อาทิตย์ลอยสูงมากแล้ว พลันได้ยินผู้คนเคาะประตู เวี่ยจือหยางพลิกตัวลงจากเตียง รู้สึกว่าตลอดทั้งร่างปวดเมื่อย โครงกระดูกคล้ายกับจะหลุดสลาย นึกถึงการต่อสู้ในวังเจ้าโจวอ๋อง คล้ายกับฝันร้ายตื่นหนึ่ง

เพิ่งเปิดประตูออก นักพรตเต้าชิงก็บุกรุกเข้ามา ร้องถามว่า “เหล่าเสินเซียนเล่า?”

เวี่ยจือหยางบอกเรื่องสือิ่งเจินจากไปออกไป นักพรตเต้าชิงรับฟังจนปากอ้าตาค้าง ไม่รอให้เวี่ยจือหยางกล่าวจบ ก็กระทืบเท้าร้องว่า “เหล่าเสินเซียนพอจากไป พวกเราล้วนลำบากมากแล้ว” หากฝ่าบาทรับสั่งถาม

ถึง พวกเราจะตอบว่าอย่างไร?”

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “ไม่เป็นไร ท่านผู้เฒ่าทิ้งจดหมายไว้ หากฝ่าบาทถามถึง ข้าพเจ้าจะรับมือเอง”

นักพรตเต้าชิงค่อยคลายใจลง คล้องแขนมันไว้กล่าวว่า “ศิษย์น้องอันประเสริฐ ศีรษะของเราผู้พี่หัวนี้ขอฝากไว้กับท่านแล้ว”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ศิษย์พี่กล่าวหนักเกินไป เหล่าเสินเซียนจากไป ฝ่าบาทไฉนต้องการศีรษะของท่าน?”

นักพรตเต้าชิงทอดถอนใจกล่าวว่า “ศิษย์น้องยังไม่ทราบ ฝ่าบาทแค้นคนที่ไม่รับฟังคำสั่งที่สุด เหล่าเสินเซียนจากไปโดยไม่ล่ำลา ถือว่าลบหลู่พระเดชานุภาพ ฝ่าบาทกริ้วขึ้นมา ยากรับประกันว่าจะไม่ระบายโทสะใส่ผู้อื่น”

การถอนตัวเร้นกายของสีอิ่งเจินถือเป็นเรื่องใหญ่ อารามหยางหมิงกวนรีบรายงานเข้าวัง พอถึงยามเที่ยง ในวังมีขันทีรุดมา เบิกตัวนักพรตเต้าชิงกับเวี่ยจือหยางเข้าวังไปกราบทูลฮ่องเต้

เปลือกนอกของเวี่ยจือหยางไม่นำพา แต่ในใจนึกหวาดหวั่นวิตกพระทัยหงอู่ฮ่องเต้สุดจะหยั่ง ตนเองเข้าวังครั้งนี้ ไม่ทราบจะมีชีวิตรอดกลับออกไปหรือไม่ เหลียวดูนักพรตเต้าชิงเจ้าอารามรูปนี้หน้าซีดเผือด ร่างสั่นระริก ไม่คล้ายเข้าวังไปเฝ้ากษัตรา หากคล้ายเดินเข้าสู่ลานประหารก็มิปาน

เมื่อเดินทางเข้าวัง เห็นหงอู่ฮ่องเต้เอนพระวรกายบนตั่งเตียง จูเหว่ยยืนอยู่ด้านข้าง นางหน้าขาวซีด หางตายังประดับด้วยคราบน้ำตา พอพบหน้าเวี่ยจือหยาง ก็หน้าแดงซ่านขึ้นมา ทั้งสองพอสบสายตากัน เวี่ยจือหยางถึงกับขวัญวิญญาณหลุดลอยจากร่าง จูเหว่ยเห็นมันเสียกิริยารีบหลุบตาลง

เวี่ยจือหยางค่อยเรียกสติคืนมา สายตายามกวาดมอง ค่อยพบว่าอี้เหวินไทจือกับจิ้นอ๋องและเอี้ยนอ๋องล้วนอยู่ในตำหนัก ทั้งสามแยกย้ายยืน

อยู่ที่เชิงบันได บรรยากาศในตำหนักหนักอึ้งเคร่งเครียดยิ่ง

เวี่ยจือหยางถวายจดหมายของสือิ่งเจินขึ้นไป หงอู่ฮ่องเต้ทอดพระเนตรเที่ยวหนึ่ง จากนั้นทรงแค่นเสียงอย่างเย็นชา เงยพระพักตร์ขึ้นตรัสถามว่า "มันก่อนไปกล่าวว่ากระไร?"

เวี่ยจือหยางกล่าวตามตรงว่า "ท่านผู้เฒ่าเอื้อนกลอนบทหนึ่ง" หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า "กลอนอันใด" เวี่ยจือหยางลำดับความคิดแล้วเอื้อนว่า "นครหลวงกักผู้กล้า เร้นกายาในพงไพร ไม่ย่างกรายบ้านศักดินา ฝากชีวากับถิ่นเซียน"

หงอู่ฮ่องเต้ขมวดพระขนงตรัสว่า "นี่เป็นกลอนอุบาทว์ใด?" จูเหว่ยกล่าวเบาๆ ว่า "นี่เป็นบทกลอนเซียนนิราศของกว๋อผู่ราชวงศ์จิ้น"

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสทวนคำว่า "บทกลอนเซียนนิราศ? หากว่าในโลกมีถิ่นเซียนจริง ขณะที่แผ่นดินระส่ำระสาย ราษฎรพลัดที่นาคาที่อยู่ พวกมันอยู่ที่ใด?"

นับแต่โบราณกาลมา เจ้าชีวิตทรงเชื่อเรื่องภูตเทพ ไม่ว่าจิ๋นซีฮ่องเต้หรือฮั่นอู่ตี้ฮ่องเต้พอย่างเข้าปัจฉิมวัย ต่างคิดสำเร็จเป็นเซียน ถึงแม้ถูกหลอกยังไม่เปลี่ยนพระทัย ถังไท่จงฮ่องเต้เสวยโอสถทอง จนสวรรคตในวัยกลางคน คำวิจารณ์ของหงอู่ฮ่องเต้นี้กลับแปลกใหม่ จี้ถึงใจดำของคำกล่าวเกี่ยวกับภูตเทพ

เอี้ยนอ๋องยิ้มพลางกล่าวว่า "เซียนวิเศษเป็นเรื่องเพ้อเจ้อ น่าเสียดายที่เจ้าชีวิตทั้งหลายปลงไม่ตก ฮั่นเหวินตี้เป็นฮ่องเต้ผู้ทรงธรรม ได้พบเจียอี้กลับไต่ถามเรื่องภูตผีปีศาจ หารู้ไม่ว่าเจ้าชีวิตที่ตั้งใจปกครองบ้านเมืองใส่ใจทุกข์สุขของราษฎร ยังสร้างบุญกุศลเหนือกว่าเซียนวิเศษอีก"

หงอู่ฮ่องเต้ทรงลูบพระมัสสุ แย้มพระโอษฐ์เล็กน้อย สร้างความอิจฉาริษยาแก่อี้เหวินไทจือ ต้องขมวดคิ้วเข้าหากัน

จิ้นอ๋องกลอกตาตลบหนึ่งแล้วกล่าว "ซื่อตี้กล่าวได้ประเสริฐ แต่ว่า

ฟ้าดินเนรมิตรสรรพสิ่งยากบอกว่าเซียนวิเศษเป็นเรื่องอันเพ้อเจ้อ พวกมันไม่เข้าสู่ทางโลกมาช่วยเหลือผู้คน อาจมิใช่ไม่คิด หากทราบว่าฟู่หวงทรงพระปรีชาสามารถ ไม่ต้องยืมมือเซียนวิเศษ ก็สามารถปราบพิชิตแผ่นดิน"

หงอู่ฮ่องเต้ร้องเพ้ยตรัสว่า "เหล่าซันเจ้ารู้จักแต่สอพลอบิดา"

ถึงแม้รับสั่งดุว่า พระพักตร์กลับประดับด้วยรอยแย้มพระโอษฐ์ หากเปรียบกับเอี้ยนอ๋อง ถือว่าจิ้นอ๋องรู้พระทัยฮ่องเต้ชรามากกว่า

หงอู่ฮ่องเต้ทรงโยนจดหมายทิ้ง ทรงพระสรวลอย่างเย็นชา ตรัสว่า "ที่ว่าบำเพ็ญตนสำเร็จเป็นเซียนล้วนเป็นข้ออ้าง จมูกโคสีอิ่งเจินกลัวว่าข้าจะปลิดศีรษะมันลงมา" รับสั่งถึงตอนนี้ทรงหยุดเล็กน้อย ค่อยตรัสว่า "จากไปก็ดี ล้วนจากไปเถอะ ข้าอยู่คนเดียวกลับสราญรมย์"

จูเหว่ยรีบกล่าวว่า "ฟู่หวง ท่านเข้าใจซือฟู่ผิดไปแล้ว" หงอู่ฮ่องเต้ส่ายพระเศียรตรัสว่า "ข้ากับมันคบหากันหลายสิบปี ยังไม่ล่วงรู้นิสัยใจคอของมันหรือ ในโลกมีบุคคลสามคนที่ข้าได้แต่คบหาเป็นสหาย หรือกลายเป็นศัตรู แต่ไม่อาจใช้สอยเช่นขุนนาง ซือฟู่เจ้าเป็นหนึ่งในจำนวนนั้น เปลือกนอกมันเคารพนอบน้อม แต่ในใจไม่ยอมรับนับถือข้ามาก่อน"

เอี้ยนอ๋องยิ้มพลางกล่าวว่า "หากมิใช่เช่นนี้ฟู่หวงคงไม่ยึดถือท่านผู้เฒ่าเป็นผู้รู้ใจ ยิ่งไม่ให้บุตรทั้งหลายกราบท่านผู้เฒ่าเป็นอาจารย์"

หงอู่ฮ่องเต้ทอดพระเนตรมันแวบหนึ่งตรัสว่า "ใช่แล้ว ขุนนางของข้าต้องการเท่าใดก็มีเท่านั้น ส่วนสหายมีน้อยกว่าน้อย..." พระสุรเสียงคล้ายอ้างว้างอยู่บ้าง

จิ้นอ๋องยิ้มประจบกล่าวว่า "ฟู่หวงเอ่ยถึงบุคคลสามคน นอกจากสีอิ่งเจินแล้ว อีกสองคนเป็นใคร?"

หงอู่ฮ่องเต้รับสั่งว่า "คนที่สองคือ**หวังเป่าเป่า*** คนผู้นี้เป็นชายชาติชาตรี การศึกที่ส่านซี หวังเป่าเป่าคุมทัพโดดเดี่ยว ต้องผนึกกำลังฉังหวี่

---

* ลูกเลี้ยงของฉาฮันเถี่ยมู่เอ่อ กษัตริย์ซุ่นตี้ตั้งชื่อว่าควอคว่อเถี่ยมู่เอ่อ

ชุนกับฉีต๋า ค่อยโค่นมันพ่ายแพ้ หลังจากที่ฉังอวี่ชุนเสียชีวิต ฉีต๋านำทัพขึ้นเหนือ เผชิญกับหวังเป่าเป่า แทบทิ้งชีวิตอยู่นอกกำแพงใหญ่ ในชีวิตข้าถือคนผู้นี้เป็นศัตรูเข้มแข็งที่สุด ข้าไม่สามารถใช้สอยมัน เป็นที่น่าเสียดายนัก"

ทั้งหมดพากันผงกศีรษะ เวี่ยจือหยางกลับครุ่นคิด *'หากว่ามันถูกท่านใช้สอย เกรงว่าเป็น**หลันอี้*** คนที่สอง'*

ได้ยินจูเหว่ยถามว่า "คนที่สามเป็นใคร?" หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า "คนที่สามคือเหลียงซือฉิน..."

เหลิ่งเสียนที่ยืนอยู่ด้านหลังเจ้าชีวิตพลันสะท้านขึ้นคราหนึ่ง เลิกคิ้วขาวโพลนขึ้น บุคคลอื่นในตำหนักล้วนมีสีหน้าประหลาดพิกล

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสสืบต่อ "คนผู้นี้เปรื่องปราดทั้งบุ๋นและบู๊ ข้าสามารถครองแผ่นดิน ล้วนแต่พึ่งพามัน แต่ว่ามันไม่รู้สถานการณ์ เกิดความคิดเพ้อเจ้อ ซ่องสุมสมัครพรรคพวก เผยแพร่ลัทธินอกรีต ข้าต้องทุ่มเทความพยายามมากมาย ค่อยโค่นมันลง แต่ยังไม่สามารถปลิดชีวิตมัน ตอนนี้มันอยู่ที่ชายแดนตะวันตก แต่ยังแพร่พิษในแผ่นดินจงหยวน ส่งผลถึงขุนนางบ้านเมือง ลบหลู่ดูแคลนข้า หลายปีนี้ข้าฆ่าคนนับไม่ถ้วน จัดการสอบแข่งขันผ่านความเรียงปากู่เหวิน เพราะเพื่อขจัดพิษที่คนผู้นี้ทิ้งเอาไว้..."

รับสั่งถึงตอนนี้ ต้องกวาดพระเนตรไปยังเหล่าลูกหลาน ตรัสว่า "หวังเป่าเป่าแม้กล้าแข็ง แต่ถือเป็นแค่กลากเกลื้อน ทฤษฎีนอกรีตของเหลียงซือฉิน จึงเป็นชนวนเภทภัยของต้าหมิง ยามใดที่ไม่ขจัดให้หมดสิ้น ยากที่จะวางใจได้ มันอยู่ไกลถึงชายแดนตะวันตก ข้าเอื้อมมือไม่ถึง แต่หากเข้าสู่แดนจงหยวน ต้องไม่ปล่อยให้มันมีชีวิตรอดจากไป"

พลางเพ่งพระเนตรไปที่อี้เหวินไทจือ อี้เหวินไทจือขานรับว่า

---

* แม่ทัพใหญ่ต้นราชวงศ์หมิง ต่อมาถืออำนาจบาตรใหญ่ ถูกฆ่าด้วยข้อหาคิดกบฏ ทั้งมีคนถูกประหารเพราะมีส่วนพัวพันถึงหนึ่งหมื่นห้าพันคน

"ผู้หลานจะจดจำคำสั่งของ**หวงจู่** *(พระอัยกา)* ไว้ให้มั่น"

หงอู่ฮ่องเต้พระทัยพลุ่งพล่าน กระทบถึงพระปัสสาสะ อดทรงพระกรรสะมิได้ จูเหว่ยที่ด้านข้างปรนนิบัติพระบิดา ทางหนึ่งนึกทบทวนพระราชกระแสของพระองค์ ดูเหมือนเป็นรับสั่งธรรมดา แท้จริงแล้วเป็นคำสั่งเสีย นึกถึงตอนนี้ต้องขอบตาแดงก่ำขึ้นมา

หงอู่ฮ่องเต้ทรงสะกดอาการพระกรรสะไว้ ตบมือนางเบาๆ ยืดพระวรกายขึ้น ดำริในพระทัย *'เสือผอมยังน่าเกรงขาม ข้าแม้ต้องตาย แต่ไม่อาจสูญเสียพลังสภาวะไป'*

ขณะที่ดำริทรงรับสั่งว่า "สีอิ่งเจินจากไปแล้ว จะให้ผู้ใดปกครองสำนักพรตทั้งแผ่นดิน?"

อี้เหวินไทจือรีบกล่าวว่า "ผู้หลานเห็นว่าเต้าหลิงเซียนจ่างอายุเยาว์มากความสามารถ สามารถรับหน้าที่นี้"

เวี่ยจือหยางสะดุ้งเฮือก เบิ่งตามองพระนัดดา สมองกลับกลายเป็นขาวว่างเปล่า

หงอู่ฮ่องเต้ไม่ทันรับสั่งอันใด เอี้ยนอ๋องชิงสืบเท้าออกมากล่าวว่า "ศิษย์น้องเต้าหลิงอายุยังเยาว์ด้อยประสบการณ์ สำนักพรตประกอบด้วยผู้ทรงคุณวุฒิและวัยวุฒิ เกรงว่าไม่ยอมอยู่ใต้คำสั่งมัน"

อี้เหวินไทจือเดือดดาลเป็นการใหญ่ ถลึงมองเอี้ยนอ๋องอย่างขุ่นแค้น ทั่วทั้งแผ่นดินมีนักพรตมากมาย มีเหล่าสาวกนับไม่ถ้วน ผู้นำสำนักพรตเท่ากับขุมกำลังหนึ่ง หากเวี่ยจือหยางปกครองสำนักพรต จะเสริมกำลังให้กับวังตะวันออก อี้เหวินไทจือดีดลูกคิดรางแก้วอย่างเลิศลอย หารู้ไม่ว่าเวี่ยจือหยางเป็นนักพรตปลอม หากให้มันปกครองสำนักพรต ก็เฉกเช่นคนตาบอดชมดูงิ้ว

หงอู่ฮ่องเต้ทรงดำริแล้วรับสั่งว่า "เหล่าซื่อกล่าวมีเหตุผล เต้าหลิงอายุเยาว์ด้อยประสบการณ์ ยากแบกรับภารกิจได้ หากเหล่าซื่อมีตัวเลือก

อันเหมาะสม ก็ทำหนังสือขึ้นมา”

เอี้ยนอ๋องรับพระราชกระแส เหลียวดูราชนัดดา ใบหน้าคล้ายยิ้มไม่เชิงยิ้ม อี้เหวินไทจือยิ่งโกรธแค้นกว่าเดิม เวี่ยจือหยางกลับนึกโล่งอก

อี้เหวินไทจือหน้าบัดเดี๋ยวแดงก่ำ บัดเดี๋ยวเขียวคล้ำ พลันกัดฟันน้อมคำนับ กล่าวว่า “หวงจู่ ผู้หลานได้ยินข่าวลือประการหนึ่ง ไม่กล้าปิดบังไว้ คิดกราบทูลให้ทรงทราบ”

หงอู่ฮ่องเต้รับสั่งว่า “เจ้าบอก” อี้เหวินไทจือเหลียวซ้ายแลขวาแล้วกล่าว “เรื่องนี้ไม่สะดวกกับการให้คนนอกรับรู้” หงอู่ฮ่องเต้ทรงเคลือบแคลงสงสัย หากยังผงกพระเศียรตรัสว่า “นอกจากราชนิกุลแล้ว ที่เหลือล่าถอยไปก่อน”

เหล่าขันทีนางกำนัลล่าถอยออกจากตำหนัก หลายเดือนมานี้อี้เหวินไทจือพึ่งพามันกว่าเดิม ยามนี้รั้งมันไว้ คงมีเรื่องสำคัญคิดหารือ

เวี่ยจือหยางล่าถอยออกจากตำหนัก ยืนรออยู่ใต้ชายคา เหลิ่งเสียนล่าถอยออกมาเป็นคนสุดท้าย ปิดประตูตำหนักลงอย่างช้าๆ เหลียวหน้ามายังเวี่ยจือหยาง แค่นหัวร่อกล่าวว่า “เซียนหลิงเต้าเจี้ยง ท่านมีสีหน้าไม่เลว”

เวี่ยจือหยางนึกถึงก่อนหน้านี้ถูกดรรชนีมารเย็นเคี่ยวกรำทรมาน ต้องบังเกิดเพลิงโทสะ คิดฉีกร่างขันทีชรานี้เป็นสองท่อน จึงถลึงตามองมัน เหลิ่งเสียนคล้ายมองไม่เห็น ยังคงกล่าวสืบต่อ “วังต้องห้ามนี้ยังดีอยู่ แต่มีมุสิกมากเกินไป กลางวันแสกๆ วิ่งพล่านไปมา โดยไม่กลัวผู้คนแม้แต่น้อย”

เหล่าขันทีนางกำนัลรับฟังจนสงสัยใจยิ่ง ขันทีผู้หนึ่งกล่าวว่า “เหลิ่งกงกง มุสิกอยู่ที่ใด เราไฉนไม่เห็น?”

เหลิ่งเสียนแค่นเสียงดังเฮอะ กวาดมองเวี่ยจือหยางแวบหนึ่ง กล่าวว่า “ชนชั้นมุกสิกเหล่านี้ลับๆ ล่อๆ ไม่กล้าเปิดเผยโฉมหน้าแท้จริงต่อผู้คน”

คำพูดของมันซ่อนความนัย ทุกผู้คนรับฟังจนมึนงงสงสัย เวี่ยจือ

หยางกลับอกสั่นขวัญแขวนขึ้นมา ทั้งที่ทราบว่าขันทีชราไม่กล้าเปิดโปงตนเอง แต่ยังนึกหวาดผวา ลอบด่าทอในใจ *'ไก่ตอนชราของมารดามัน เราเป็นมุสิก เจ้าเป็นลูกหลานมุสิก ไม่ถูกต้อง หากมันเป็นลูกหลานเรา ตระกูลเวี่ยเราไยมิใช่ไร้บุตรไร้หลาน มันไม่อาจนับเป็นมุสิก อย่างมากเป็นมูลมุสิกเม็ดหนึ่ง'*

พลางชำเลืองมองเหลิ่งเสียน เห็นขันทีชรามีสีหน้าจดจ่อ หันใบหูไปทางตำหนัก เวี่ยจือหยางฉุกใจคิด ผนึกพลังที่สองหู ก็ได้ยินถ้อยคำในตำหนักอย่างชัดเจน

ได้ยินหงอู่ฮ่องเต้รับสั่งอย่างไม่พอพระทัยว่า "อี้เหวิน เจ้าบ่นพึมพำที่แท้คิดกล่าวอันใด?"

อี้เหวินไทจือกล่าวว่า "***สือซันกู*** *(อาหญิงที่สิบสาม)...*" จูเหว่ยรีบกล่าวว่า "ฟู่หวง ผู้บุตรีก็ออกไปด้วย" หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า "เจ้าเป็นบุตรีเราไยต้องหลบหน้า ฟังดูว่ามันคิดกล่าวอันใด?"

หลังจากเงียบงันชั่วขณะ คล้ายมีคนคุกเข่าลง จากนั้นอี้เหวินไทจือกล่าวว่า "ที่ผู้บุตรคิดกล่าวมีความสำคัญยิ่งยวด หากเป็นที่ระคายหู ขอหวงจู่โปรดอภัยโทษ"

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสด้วยความขุ่นพระทัยว่า "ช่างพิรี้พิไรนัก" อี้เหวินไทจือกล่าวว่า "หากหวงจู่ไม่ให้อภัยโทษ ผู้หลานยอมตายไม่ขอบอกกล่าว"

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า "เอาเถอะ ไม่ว่าเจ้ากล่าวอันใด ข้าจะยกโทษให้"

*ชั่วครู่ให้หลัง อี้เหวินไทจือค่อยกล่าวช้าๆ ว่า "ผู้หลานได้ยินข่าวหนึ่งฟังว่า****หวงซื่อสู*** *(พระอาที่สี่)...มิใช่ลูกหลานตระกูลจูเรา..."*

เรื่องราวหนหลัง

จูเหว่ยอุทานดังอาคำหนึ่ง หลังจากนั้นเป็นความเงียบงัน เวี่ยจือหยางก็ใจเต้นตูมตาม ลอบด่าทออี้เหวินไทจือหุนหันพลันแล่น มันได้ยินเรื่องนี้ที่วังเจ้าโจวอ๋อง ยังนึกหาแผนรับมือไม่ได้ อี้เหวินไทจือพอบอกออกมา ไยมิใช่หลงกลของจิ้นอ๋องกับโจวอ๋อง?

มันยามร้อนรุ่มใจ หน้าผากปรากฏหยาดเหงื่อไหลซึม เมื่อชำเลืองมองเหลิ่งเสียน เห็นขันทีชราก็ขมวดคิ้วขาวโพลน คล้ายบังเกิดความตื่นเต้นสงสัยเช่นกัน

ได้ยินเอี้ยนอ๋องกล่าวช้าๆ ว่า "ไท่ซุนเตี้ยนเซี่ย หากท่านไม่พอใจเรา สามารถสับร่างเราเป็นหมื่นท่อน กลับปล่อยข่าวลือเช่นนี้ ที่แท้มีเจตนาใด?"

อี้เหวินไทจือคล้ายบังเกิดจิตขลาดเขลา จึงกล่าวเสียงอ่อนลงว่า "ซื่อหวงสู...ขอถามสักคำ ท่านใช่เป็นบุตรของเสี้ยวฉือฮองเฮา..."

ไม่ทันกล่าวจบเอี้ยนอ๋องก็ตวาดด้วยโทสะว่า "บังอาจ ท่านสมควรถามคำถามนี้หรือ?"

จิ้นอ๋องรีบกล่าวว่า "เหล่าซื่อ อยู่ต่อหน้าฟู่หวง อย่าได้ละเมิดกฎเกณฑ์"

อี้เหวินไทจือคล้ายตัดใจอย่างเด็ดเดี่ยว กล่าวว่า "**ซันสู** *(พระอาที่สาม)* ข้าพเจ้าไม่กลัวมัน ข้าพเจ้าเป็นรัชทายาท แบกภาระดูแลแผ่นดิน ซื่อหวงสูคุมกำลังรักษาชายแดน ชาติกำเนิดของมันเกี่ยวพันถึงความมั่นคงของบ้านเมือง มิอาจไม่ถามไถ่ให้กระจ่างชัด ซื่อหวงสู ข้าพเจ้าถามอีกคำ ท่านใช่เป็นบุตรของเสี้ยวฉือฮองเฮาหรือไม่?"

จูเหว่ยสอดคำขึ้น "ไท่ซุนเตี้ยนเซี่ย เรื่องนี้ไหนเลยกล่าวเหลวไหลได้?" อี้เหวินไทจือกล่าวว่า "**สือซันสู** *(อาหญิงสิบสาม)* เป็นสตรี ขออย่าได้เอ่ยปากสอดคำ"

จูเหว่ยกล่าวว่า "ข้าพเจ้า..." เอี้ยนอ๋องพลันกล่าวว่า "สือซันเม่ย เรื่องนี้ไม่เกี่ยวข้องกับท่าน เสี้ยวฉือฮองเฮามิใช่มารดาบังเกิดเกล้าของเราจริง **ซันเกอ** *(พี่ที่สาม)* กับ**อู่ตี้** *(น้องที่ห้า)* ล้วนทราบดี"

จูเหว่ยร้องอุทานออกมา ชนชาวโลกเข้าใจว่าเอี้ยนอ๋องกับจิ้นอ๋องและโจวอ๋องถือกำเนิดมารดาคนเดียวกัน นอกจากผู้คนไม่กี่คนที่ล่วงรู้ความจริง จูเหว่ยเป็นน้องสาวยังไม่ทราบมาก่อน

เอี้ยนอ๋องกล่าวอีกว่า "เรามิใช่บุตรของ**มู่โฮ่ว** *(พระมารดา)* แต่ได้รับการเลี้ยงดูจากมู่โฮ่วจนเติบใหญ่ มู่โฮ่วยึดถือเราเป็นลูกในไส้ เราเคารพมู่โฮ่วเป็นมารดาบังเกิดเกล้า สองแม่ลูกผูกพันอย่างลึกล้ำ ไหนเลยปล่อยให้ผู้อื่นยุแหย่จนแตกแยกได้?"

อี้เหวินไทจือแค่นหัวร่อกล่าวว่า "มีแต่บุตรที่อยู่ในท้องมารดา จึงผูกพันอย่างลึกล้ำ ซื่อหวงสูมิใช่บุตรของเสี้ยวฉือฮองเฮา ยังผูกพันอันใด?"

เอี้ยนอ๋องร่ำร้องอย่างโกรธแค้นคำหนึ่งแล้วกล่าว "ฟู่หวง ท่านก็ได้ยินแล้ว มิใช่เอ๋อเฉินใจคับแคบ หากทว่าไท่ซุนคุกคามคนเกินไป หากมันไม่มีคำอธิบายต่อเอ๋อเฉิน เอ๋อเฉินยอมหลั่งเลือดชโลมดิน..."

เวี่ยจือหยางรับฟังถึงตอนนี้ ต้องใจเต้นระทึกตูมตาม แต่กลัวเหลิ่งเสียนสังเกตเห็นจึงก้มศีรษะต่ำ ไม่กล้าเงยหน้าขึ้น ภายในตำหนักเงียบงัน

นิ่งนาน หงอู่ฮ่องเต้จึงตรัสช้าๆ ว่า "เหล่าซื่อ เจ้าอายุเท่าใดแล้ว?"

เอี้ยนอ๋องตอบว่า "สี่สิบปีแล้ว" หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า "คนอายุสี่สิบปีไฉนไม่อาจรักษาความเยือกเย็นไว้ ตำราพิชัยสงครามมีว่าไว้ *'โกรธแค้นให้ยั่วยุ'* หากอยู่ในสมรภูมิ ศัตรูเพียงจ้องจับผิด เจ้าก็กระโดดลงในหลุมพรางของฝ่ายตรงข้ามหรือ?"

เอี้ยนอ๋องกล่าวว่า "เรื่องราวเกี่ยวพันถึงมู่โฮ่ว เอ๋อเฉินไม่อาจนิ่งเฉยได้"

อี้เหวินไทจือกล่าวเสียงเย็นชาว่า "มู่โฮ่วอันใด เป็นเสี้ยวฉือฮองเฮา..."

เอี้ยนอ๋องร้องว่า "ท่าน..." หงอู่ฮ่องเต้ตรัสตัดบทว่า "อี้เหวิน อย่าได้อิดๆ เอื้อนๆ พานบอกกล่าวให้จบสิ้น"

อี้เหวินไทจือรับคำแล้วกล่าว "หากผู้หลานไม่มีหลักฐาน ไหนเลยกล่าวโดยพล่อยปาก ขอบอกโดยไม่ปิดบัง ผู้หลานได้รับหนังสือสั่งเสียของเสี้ยวฉือฮองเฮาฉบับหนึ่ง"

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสด้วยความฉงนพระทัยว่า "หนังสือสั่งเสียของเสี้ยวฉือ ข้าไฉนไม่ล่วงรู้มาก่อน?"

อี้เหวินไทจือกล่าวว่า "เสี้ยวฉือฮองเฮาเขียนหนังสือสั่งเสียไว้สามฉบับ มอบให้แก่นางกำนัลสามนาง หนึ่งในสามตกอยู่ในมือข้าพเจ้า"

"นางกำนัลนั้นอยู่ที่ใด?"

"นาง...หลังจากมอบหนังสือสั่งเสียให้ก็ผูกคอตาย"

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสด้วยพระสุรเสียงอันดังว่า "บัดซบ คนตายที่ความเป็นมาไม่กระจ่างผู้หนึ่ง เจ้ากลับเชื่อว่านางถือหนังสือสั่งเสียของเสี้ยวฉือ?

อี้เหวินไทจือกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า "หวงจู่อย่าได้กริ้ว ผู้หลานไม่กล้าด่วนสรุป ก่อนหน้านี้ได้เรียนถาม**ซันหวงสู** *(พระอาทิตย์สาม)* มันบอกว่าลายมือบนหนังสือสั่งเสียเป็นของเสี้ยวฉือฮองเฮา ตราประทับก็ไม่

ผิดเพี้ยน”

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสเสียงกระด้างว่า “เหล่าซันเจ้าก็เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้?”

จิ้นอ๋องกล่าวอย่างนอบน้อมว่า “เอ๋อเฉินทราบความผิด แต่ว่าไท่ซุนมีคำสั่ง เอ๋อเฉินมิกล้าไม่ปฏิบัติตาม”

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า “คำมิกล้าไม่ปฏิบัติตามอันประเสริฐ เช่นนี้เป็นว่าเจ้าก็เห็นหนังสือสั่งเสียอุบาทว์นั้นแล้ว?”

จิ้นอ๋องกล่าวว่า “นี่...เอ๋อเฉินมีความผิด ขอฟู่หวงโปรดลงโทษ”

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า “ประเสริฐมาก เจ้าลองบอกมาว่าในหนังสือสั่งเสียเขียนว่าอย่างไร?” จิ้นอ๋องตะกุกตะกักว่า “นี่...เอ๋อเฉินมิกล้า”

หงอู่ฮ่องเต้ทรงพระสรวลอย่างเย็นชาตรัสว่า “มิกล้า? อย่างนั้นอี้เหวินเจ้าบอกมา”

อี้เหวินไทจือเงียบงันชั่วขณะจึงเอื้อนเอ่ยอย่างช้าๆ ว่า “ด้วยต้าหมิงสืบทอดบัญชาสวรรค์ ฮองเฮามีข้อเสนอว่า โซ่วเฟยถือกำเนิดจากชนชาติอื่น ทอดเสน่ห์ยั่วยวน อุ้มครรภ์เจ็ดเดือนคลอดบุตรออกมา เป็นที่น่าเคลือบแคลง บุตรชายนามตี้ฉลาดหลักแหลม มีจิตคิดยึดอำนาจ แต่เนื่องจากมารดามีมลทิน ตั้งครรภ์ไม่ครบกำหนด หากปล่อยให้ผู้บุตรขึ้นเป็นใหญ่จะสร้างความเสียหายแก่ตระกูล สุริยันจันทราเปลี่ยนมือ แผ่นดินอันกว้างใหญ่ต้องตกเป็นของชนชาติอื่น...”

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสตัดบทว่า “พอแล้ว มอบมาให้ข้าชมดู”

เวี่ยจือหยางได้ยินอย่างชัดเจน ต้องนึกอกสั่นขวัญแขวน หากหนังสือสั่งเสียเป็นความจริง ไม่เพียงสะท้านทั่วแผ่นดิน หงอู่ฮ่องเต้พลอยเสื่อมเสียหน้า ส่วนฝ่ายของเอี้ยนอ๋องไม่มีวันพลิกฟื้นได้

ขณะคิดฟุ้งซ่านวุ่นวาย พลันได้ยินอี้เหวินไทจือร้องโพล่งว่า “หวงจู่ท่านไฉนเผาทิ้งไป...”

ได้ยินหงอู่ฮ่องเต้ตรัสเสียงเย็นชาว่า “หนังสือสั่งเสียนี้เป็นของปลอม”

อี้เหวินไทจือกล่าวว่า “แต่ว่าซันอ๋องสู...” หงอู่ฮ่องเต้ตรัสถามว่า “ข้ากับเสี้ยวฉือเป็นสามีภรรยานานกว่า หรือว่าข้ากับเหล่าซันเป็นพ่อลูกนานกว่า?”

อี้เหวินไทจือได้แต่ตอบว่า “ย่อมเป็นสามีภรรยานานกว่า” หงอู่ฮ่องเต้รับสั่งว่า “ข้ารู้จักลายมือของเสี้ยวฉือเป็นอย่างดี ข้าบอกว่าเป็นของปลอมก็เป็นของปลอม การละเล่นนี้ใช้การไม่ได้ เหล่าซื่อถือกำเนิดจากโซ่วเฟยจริง แต่คลอดตามกำหนด คนเฒ่าคนแก่ในวังสามารถยืนยันโซ่วเฟยหลังคลอดตกเลือดเสียชีวิต สร้างความปวดร้าวรันทดแก่ข้าเป็นเวลานาน เสี้ยวฉือกับโซ่วเฟยสนิทสนมกันฉันพี่น้อง ด้วยเวทนาเหล่าซื่อเป็นกำพร้า จึงอุปการะเลี้ยงดู เหล่าซื่อ นับแต่เจ้าจำความได้ ฮองเฮาปฏิบัติต่อเจ้าอย่างไร?”

เอี้ยนอ๋องกล่าวเสียงสั่นเครือว่า “มู่โฮ่วปฏิบัติต่อเอ๋อเฉินไม่ต่างกับลูกในไส้ พระคุณนี้เอ๋อเฉินไม่มีวันลืมเลือน”

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า “นั่นก็ใช่แล้ว ฮองเฮาปฏิบัติต่อเจ้าเช่นนี้ ยังทิ้งหนังสือสั่งเสียไว้ไยกัน?”

อี้เหวินไทจือตะกุกตะกักว่า “หวงจู่ ข้าพเจ้า...” หงอู่ฮ่องเต้ตรัสด้วยความกริ้วว่า “เจ้าหลงเชื่อข่าวลือ ให้ร้ายญาติผู้ใหญ่ ยิ่งลบหลู่สายเลือดของเรา เจ้าทราบความผิดหรือไม่?”

อี้เหวินไทจือกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า “ผู้หลานเลอะเลือนเหลวไหล ผู้หลาน...สมควรตาย”

หงอู่ฮ่องเต้นิ่งเงียบไปชั่วขณะจึงตรัสว่า “หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น ข้าคงถลกหนังดึงเส้นเอ็นของมัน ตัดศีรษะลงมาเตะต่างลูกหนัง แต่ว่าเจ้า... แต่ว่าเจ้าเป็นไท่ซุนของข้า อาจบางทีข้าผิดไปแล้ว ข้าไม่ควรให้เจ้าสืบราชบัลลังก์”

อี้เหวินไทจือกล่าวเสียงสั่นระริกว่า “หวงจู่ ผู้หลานทราบความผิด...”

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า “เมื่อทราบความผิดก็คุกเข่าขอขมา”

อี้เหวินไทจือคุกเข่าโครมลงกล่าวว่า “ผู้หลานทราบความผิด ขอซื่อหวงสูโปรดยกโทษให้”

เอี้ยนอ๋องเงียบงันไม่ส่งเสียง ผ่านไปครู่หนึ่งหงอู่ฮ่องเต้ต้องตรัสว่า “เป็นไร เหล่าซื่อเจ้ายังไม่พอใจ?”

เอี้ยนอ๋องกล่าวเบาๆ ว่า “เอ๋อเฉินมิกล้า แต่อี้เหวินบอกว่าหนังสือสั่งเสียมีสามฉบับ ฟู่หวงเผาทิ้งไปฉบับหนึ่ง ยังมีอีกสองฉบับไม่ทราบอยู่ที่ใด หากวันหน้าปรากฏขึ้น เอ๋อเฉินไม่ทราบควรทำอย่างไร”

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสถามว่า “เจ้ากลัวว่าหลังจากที่ข้าตายแล้ว มีคนรื้อฟื้นถึงเรื่องนี้อีก?” เอี้ยนอ๋องรีบกล่าวว่า “เอ๋อเฉินมิกล้า ฟู่หวงมีอายุยืนหมื่นปี...”

หงอู่ฮ่องเต้ทรงพระสรวลอย่างเย็นชาตรัสว่า “ล้วนผายลมสุนัข ข้ารู้ตัวดีว่าจะเป็นหรือตาย เหล่าซื่อ เจ้าเป็นบุตรชายข้าวันเดียว จะเป็นบุตรชายของข้าตลอดไป ผู้ใดกล้ากล่าวเหลวไหล ข้าจะประหารมันเก้าชั่วโคตร”

เอี้ยนอ๋องคุกเข่าโครมกล่าวว่า “ฟู่หวง เอ๋อเฉินแม้ร่างแหลกลาญเป็นผุยผง ก็ยากตอบแทนพระมหากรุณา”

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสถามว่า “เจ้ายกโทษให้กับอี้เหวินแล้ว?” เอี้ยนอ๋องเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว “ไท่ซุนอายุยังเยาว์ ถูกผู้คนครอบงำได้โดยง่าย เอ๋อเฉินไม่ถือสาหาความมัน ที่น่าแค้นคือคนบงการอยู่หลังฉาก ยังมีคนปลอมแปลงหนังสือสั่งเสียเป็นใคร ผู้ที่ปลุกปั่นยุยงไท่ซุนเป็นใคร?”

หลังจากเงียบงันไปครู่หนึ่ง จิ้นอ๋องพลันส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า “เหล่าซื่อ ท่านมองดูเราทำอะไร?” อี้เหวินไทจือก็กล่าวว่า “ซื่อสู เป็นข้าพเจ้าเลอะเลือนเหลวไหล ไม่เกี่ยวข้องกับซันสู”

เอี้ยนอ๋องกล่าวเสียงเย็นชาว่า “ฟู่หวง เรื่องราวมีความสำคัญยิ่งยวด เอ๋อเฉินคิดสืบสาวคดีรายนี้ให้กระจ่าง”

หงอู่ฮ่องเต้ทรงเงียบงันชั่วขณะจึงตรัสช้าๆ ว่า “เหล่าซื่อ ไม่ต้องสนใจตัวตลกเหล่านั้นแล้ว เรื่องราวยุติแต่เพียงนี้ ไม่ต้องสืบสาวต่อไป”

เอี้ยนอ๋องกล่าวว่า “ฟู่หวงไม่รับปาก เอ๋อเฉินได้แต่ตายเพื่อยืนยันความบริสุทธิ์”

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า “ตกลง เจ้าสืบสาวให้กระจ่าง แต่วันใดที่ไม่กระจ่างชัด วันนั้นไม่ต้องมาพบข้า”

เอี้ยนอ๋องงงงันวูบจึงกล่าว “ฟู่หวง นี่...” หงอู่ฮ่องเต้ทรงแค่นเสียงดังเฮอะ ตรัสถามว่า “เจ้ายังคิดสืบสาวหรือไม่?”

เอี้ยนอ๋องนิ่งเงียบไปเล็กน้อยจึงกล่าว “เอ๋อเฉินตัดสินใจเป็นมั่นเหมาะ”

หงอู่ฮ่องเต้ทรงพระสรวลดังเฮอะฮะตรัสว่า “สมกับที่เป็นเหล่าซื่อ มีอารมณ์ดื้อรั้นดุจเดียวกับข้า เอาเถอะ เจ้าลุกขึ้น” รับสั่งถึงตอนนี้ คล้ายทรงเกิดความเหนื่อยหน่าย จึงตรัสว่า “นอกจากเหว่ยเอ๋อแล้ว ที่เหลือล้วนถอยไป ให้เหลิ่งเสียนกับเต้าหลิงเข้ามา”

เวี่ยจือหยางพอฟังต้องใจหายวาบ เห็นประตูตำหนักเปิดอ้าออกจิ้นอ๋อง เอี้ยนอ๋องกับอี้เหวินไทจือเดินเคียงคู่กันออกมา จิ้นอ๋องกลอกกลิ้งดวงตา คล้ายจิตใจไม่อยู่กับตัว เอี้ยนอ๋องขอบตาแดงก่ำ ใบหน้ายังมีคราบน้ำตา เวี่ยจือหยางนึกถึงมันเป็นอ๋องกินเมืองผู้หนึ่ง กลับหลั่งน้ำตาต่อหน้าผู้คน แสดงว่าได้รับความอัปยศอย่างลึกล้ำ นึกถึงตอนนี้ เกิดความเห็นอกเห็นใจอยู่หลายส่วน

ส่วนอี้เหวินไทจือซึมเซาราวสูญเสียวิญญาณ พอเห็นเวี่ยจือหยาง ก็ฝืนยิ้มพลางกล่าวเบาๆ ว่า “หวงจู่เรียกท่านเข้าไป หลังจากเสร็จเรื่องให้ไปหาเราที่วังตะวันออก”

เวี่ยจือหยางรับคำ เดินเข้าตำหนักไป เห็นหงอู่ฮ่องเต้เอนพระวรกายบนตั่งเตี้ย พระพักตร์เป็นสีเทาซีด ทอดพระเนตรไปที่มุมผนังตำหนัก คล้าย

ค้นหาอันใด ส่วนจูเหว่ยยืนอยู่ด้านข้าง ใบหน้าไม่มีสีเลือด พอเหลือบแลเห็นเวี่ยจือหยาง ดวงตาค่อยทอแววอบอุ่นวูบหนึ่ง

เวี่ยจือหยางไม่กล้าส่งเสียง ชั่วครู่ให้หลังค่อยได้ยินหงอู่ฮ่องเต้รับสั่งว่า "เหว่ยเอ๋อ เต้าหลิง พวกเจ้าร่วมบรรเลงเพลงหนึ่ง"

จูเหว่ยรีบกล่าวว่า "ฟู่หวงต้องการฟังเพลงอะไร?" หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า "เพลงดอกเห็งเงาฟ้ารู้จักหรือไม่?"

จูเหว่ยตอบว่ารู้จัก ในใจนึกประหลาดใจ นับตั้งแต่จำความได้ หงอู่ฮ่องเต้ไม่เคยรับสั่งให้นางบรรเลงบทเพลงนี้มาก่อน นางขบคิดแล้วสั่งนางกำนัลผู้หนึ่งว่า "ไปยังด้านหลังหยิบฉวยขลุ่ยมา"

นางกำนัลนำขลุ่ยยาวที่ทำจากไผ่ม่วงมาเลาหนึ่ง เวี่ยจือหยางรับมาถือไว้ จูเหว่ยก็ปรับสายพิณ ทดลองดีดอยู่หลายครา สำหรับคนนอกเห็นว่าละมุนละไม แต่เวี่ยจือหยางฟังออกว่าเกิดความลังเล คล้ายสายน้ำไหลเผชิญก้อนหินก้อนหนึ่ง

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสถามว่า "ขับร้องได้หรือไม่?" จูเหว่ยผงกศีรษะรับ หันมาทางเวี่ยจือหยาง เวี่ยจือหยางก็เป่าขลุ่ยเป็นเสียงดัง จูเหว่ยกรีดนิ้วลงบนสายพิณ พลางเผยอริมฝีปากขับร้องออกมา เนื้อร้องบรรยายถึงเส้นทางจินหลิง สกุณาร้องขับขาน คนคิดข้ามฟาก หากหญ้าท่วมริมฝั่งน้ำ มิอาจหวนกลับ ใต้แสงสีพลบค่ำ ลำเรือหันเหสู่ทิศใด

หงอู่ฮ่องเต้แหงนพระพักตร์ขึ้น ทอดพระเนตรขื่อห้อง สายพระเนตรเลื่อนลอย คล้ายทรงรำลึกถึงอันใด จูเหว่ยยังขับร้องไม่จบ พระพักตร์พระองค์ก็เปลี่ยนเป็นสีม่วง พลันกระอักพระโลหิตออกมาคำหนึ่ง

ในตำหนักปั่นป่วนวุ่นวายขึ้นมา จูเหว่ยละทิ้งพิณเข้ามาประคองเหลิ่งเสียนรีบเรียกหาหมอหลวง นางกำนัลวุ่นวายกับการเปลี่ยนผ้าคลุมพระองค์ เวี่ยจือหยางถือขลุ่ยค้างไว้ ไม่ทราบทำอย่างไรดี

หงอู่ฮ่องเต้หลับพระเนตรลง พลันตรัสพึมพำว่า "ลำเรือหันเหสู่ทิศ

ใด ลำเรือหันเหสู่ทิศใด..."

เวี่ยจือหยางรับฟังจนตื่นเต้นสงสัย เหลิ่งเสียนพลันถลึงตามองมา กล่าวว่า "ยืนทำอะไร ยังมิรีบไสหัวไปอีก?"

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า "ฝ่าบาท..." เหลิ่งเสียนสอดคำขึ้น "จดจำไว้ เรื่องที่ฝ่าบาทกระอักโลหิตสิ้นสติไป อย่าได้เปิดเผยออกไปแม้สักคำเดียว ไม่เช่นนั้นให้ระวังชีวิตน้อยๆ ของเจ้าไว้ให้ดี"

เวี่ยจือหยางรับคำ ก่อนออกจากตำหนัก ยังมองดูจูเหว่ย แต่จิตใจองค์หญิงน้อยจดจ่ออยู่ที่พระบิดา หาล่วงรู้การไปของเวี่ยจือหยางไม่ ไม่ทราบเพราะเหตุใด เวี่ยจือหยางบังเกิดความหดหู่ใจขึ้นมา

เมื่อกลับถึงวังตะวันออก พบว่ากู่อ๋องมาเยือน เวี่ยจือหยางยืนรออยู่นอกห้องหนังสือเป็นเวลานาน กู่อ๋องค่อยออกมา มันหน้าขาวซีด สองตาเบิกค้าง เดินผ่านข้างกายเวี่ยจือหยางไปราวกับศพเดินได้ก็มิปาน

เวี่ยจือหยางเดินเข้าห้องหนังสือ อี้เหวินไทจือกำลังเดินไปมา พอพบเห็นมัน ก็ฝืนแย้มยิ้มสอบถามว่าหงอู่ฮ่องเต้รั้งมันไว้ทำอะไร เวี่ยจือหยางก็บอกว่าพระองค์รับสั่งให้บรรเลงบทเพลง

อี้เหวินไทจือพอฟัง เกิดความผิดหวังอยู่บ้าง ชั่วครู่จึงกล่าว "เต้าหลิง เราสองจะร่วมแรงร่วมใจกัน วันหน้าเราขึ้นครองบัลลังก์ ต้องไม่ทอดทิ้งเจ้า วันนี้เอี้ยนอ๋องขัดคอ เจ้าไม่ได้ขึ้นเป็นผู้นำสำนักพรต หาเป็นไรไม่ เราพอเป็นฮ่องเต้ เจ้าจะเป็นราชครูของเรา"

เวี่ยจือหยางรีบกล่าวว่า "ราชครูเป็นกงกงหนวดเคราขาวโพลน เราพรตน้อยไร้หนวดเครา หากเป็นราชครูคงถูกผู้คนหัวร่อเยาะตาย"

อี้เหวินไทจือหัวร่อออกมา มองดูมันแล้วกล่าว "ใช่แล้ว เจ้าอายุยังเยาว์ก็เป็นนักพรต สูญเสียความรื่นรมย์ทางโลกมากมาย เช่นนี้เถอะ รอจนเราขึ้นครองราชย์ จะให้เจ้าคืนสู่เพศฆราวาส เจ้าชาญฉลาดหลักแหลม

ทั้งรู้จักวิชาฝีมือ เราจะแต่งตั้งเจ้าเป็นผู้บัญชาการกรมความมั่นคงแผ่นดิน...”

มันเข้าใจว่ามีขีดความสามารถในการดูคน กล่าวจบปรบมือหัวร่อออกมา เวี่ยจือหยางตอนแรกรู้สึกน่าหัวร่อ จากนั้นครุ่นคิด หากขึ้นเป็นคนสนิทของเจ้าชีวิต ไยมิใช่มีโอกาสใกล้ชิดกับจูเหว่ยกว่าเดิม นึกถึงตอนนี้หัวใจต้องร้อนวูบขึ้นมา

อี้เหวินไทจือกล่าวให้กำลังใจมัน รั้งมันอยู่สะสางข้อราชการ จวบกระทั่งใกล้พลบค่ำ ค่อยปล่อยให้มันออกจากวัง

เวี่ยจือหยางขี่ม้าออกจากเมือง ยังไม่บรรลุถึงซุ้มประตูอารามหยางหมิงกวน ก็ปรากฏเด็กรับใช้ชุดพรตออกมาขวางทาง กล่าวว่า “ซือสูจู่ มีคนมาหาท่าน”

เวี่ยจือหยางถามว่า “ผู้ใด?” ยังไม่ทันลงจากหลังม้า ได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า “อมิตตพุทธ อาตมาน้อมรอเป็นเวลานานแล้ว”

เวี่ยจือหยางเงยหน้าขึ้น เห็นชงต้าซือในชุดขาวยืนอยู่หน้าอาราม ต้องใจหายวาบ ถามโพล่งว่า “ท่านมาทำอะไร?”

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า “ไม่มีใด เพียงมาโอภาปราศรัย ขอให้ชี้ช่องหนทาง”

เวี่ยจือหยางถลึงมองชงต้าซือ ชงต้าซือยิ้มอย่างอ่อนโยน ไม่แสดงความรู้สึกนึกคิดออกมา เวี่ยจือหยางคาดเดาเจตนาอีกฝ่ายไม่ออก ได้แต่กล่าวว่า “อย่างนั้นเชิญเข้าอาราม”

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า “อาตมามีสถานที่ไปแห่งหนึ่ง ไม่ทราบเซียนจ่างยอมร่วมทางกับเราหรือไม่?”

หลวงจีนกล่าวอย่างนอบน้อม แต่เวี่ยจือหยางฟังออกว่าอีกฝ่ายมีเจตนาข่มขู่ พริบตานั้นบังเกิดความคิดนานัปการ ชงต้าซือเข้าร่วมกับจิ้นอ๋อง ต้องมีจุดประสงค์เคลือบแฝง ก่อนที่จะบรรลุจุดหมาย คงไม่แตกหัก

กับตนเอง ทั้งสองพบกันที่หน้าอารามหยางหมิงกวน มีนักพรตรู้เห็น หากตนเองเป็นไรไป ชงต้าซือไม่อาจปฏิเสธความรับผิดชอบ อีกประการ หากตนเองไม่ตอบรับคำเชิญ ออกจะแสดงความอ่อนแอเกินไป

นึกถึงตอนนี้ เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "ตกลง ต้าซือนำทาง" ชงต้าซือก็พลิกตัวขึ้นบนหลังม้า ทำหน้าที่นำทาง"

ทั้งสองควบขับม้า ไม่ปริปากสนทนา ไม่นานก็มาถึงริมแม่น้ำฉินไหว ยามนั้นฟ้ามืดค่ำลง ดาวดาราริบหรี่ บนผิวน้ำปรากฏเรือนำเที่ยวแล่นขวักไขว่ แว่วเสียงเครื่องสายดังไม่ขาดหู สองฟากฝั่งจุดโคมไฟ เป็นภาพลักษณ์อันเจริญรุ่งเรือง

ชงต้าซือหยุดม้าที่ริมน้ำ คล้ายรอคอยอันใด เวี่ยจือหยางอดถามมิได้ว่า "หลวงจีนใหญ่ ท่านก่อกวนเลศนัยใด?"

ชงต้าซือโบกมือคราหนึ่ง ชี้มือไปยังตอนบนของลำน้ำ เวี่ยจือหยางเพ่งตามอง เห็นเรือประทุนขาวลำหนึ่งแล่นมา ชงต้าซือจึงลงจากหลังม้ากล่าวว่า "มาแล้ว"

เรือสีขาวพอเทียบฝั่ง ปรากฏบุรุษสองคนกระโดดลงมา รับสายบังเหียนม้าของทั้งสองไป ชงต้าซือพลิ้วกายขึ้นเรือ กวักมือเรียกหาว่า "ฝากม้าไว้กับพวกมัน เราท่านท่องราตรีแม่น้ำฉินไหวกัน"

เวี่ยจือหยางร้องเพ้ยกล่าวว่า "หลวงจีนนักพรตท่องราตรีแม่น้ำฉินไหวอันใด?"

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "ท่านเป็นนักพรตหรือ?" เวี่ยจือหยางงงงันวูบ ตีฝีปากตอบว่า "ท่านก็ไม่นับเป็นหลวงจีน"

ชงต้าซือปรบมือกล่าวว่า "อย่างนั้นไยไม่ท่องราตรีสักครา?" พลางเลิกผ้าม่าน มุดเข้าห้องท้องเรือไป

เวี่ยจือหยางไม่อาจล่าถอยได้ ได้แต่กัดฟันลงเรือ มันโคจรพลังไปทั่วร่าง เลิกผ้าม่านขึ้น คิดอ่านว่าหากฝ่ายตรงข้ามมีความเคลื่อนไหวผิด

ปรกติ จะชิงจู่โจมลงมือ

มิคาดทุกประการเป็นปรกติ ภายในห้องท้องเรือตกแต่งอย่างมีรสนิยม ในป้านมรกตต้มชา กระถางหยกเผากำยาน บนโต๊ะไม้แดงจัดวางอาหารว่างอันโอชะ ชงต้าซือทรุดนั่งขัดสมาธิดังภูเขาหยกลูกหนึ่ง หญิงสาวชุดเขียวนางหนึ่งรินน้ำชาให้ นางมีผิวพรรณขาวผ่อง ใบหน้าหมดจดงดงาม ตาดำขลับประดุจนิล หว่างคิ้วปกคลุมด้วยความกรุ้มกริ่มชนิดหนึ่ง

เวี่ยจือหยางชมดูจนตะลึงลาน ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "เซียนจ่างวางใจ หลวงจีนรักษาคำพูดคำจา วันนี้เพียงโอภาปราศรัย ไม่ต่อยตีกัน"

เวี่ยจือหยางทรุดกายนั่งลง หญิงสาวชุดเขียวรินน้ำชาให้ เวี่ยจือหยางโบกมือกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเพียงนั่งสักครู่" หญิงสาวนั้นคล้ายไม่ได้ยิน ยังคงรินน้ำชาจนเต็มเปี่ยม เวี่ยจือหยางได้แต่กล่าวขอบคุณ หญิงสาวนั้นยิ้มให้กับมัน ยังคงไม่เอ่ยปาก

เรือสีขาวแล่นสู่กลางแม่น้ำ เมื่อมองผ่านหน้าต่างห้องท้องเรือสามารถเห็นทิวทัศน์สองฟากฝั่ง ชงต้าซือพลันกล่าวว่า "เวี่ยจือหยาง..."

เวี่ยจือหยางใจหายวาบ ถลึงมองหญิงสาวนั้น ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "วางใจ นางไม่ได้ยินหรอก"

เวี่ยจือหยางถามโพล่งว่า "นางหูหนวกหรือ?" ชงต้าซือผงกศีรษะกล่าวว่า "ทั้งยังเป็นใบ้"

เวี่ยจือหยางงงงันวูบ สำรวจดูหญิงสาวนั้น ในใจนึกเศร้าเสียดาย อดถามมิได้ว่า "นางเป็นใคร?" ชงต้าซือกล่าวว่า "บนแม่น้ำฉินไหวยังมีใครอื่นใด?"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "นางเป็นนางคณิกาของที่นี้?" ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "สตรีนางนี้มีฉายาว่า**สือจี** *(สตรีศิลา)* ทั้งหนวกทั้งใบ้ ทื่อด้านดั่งก้อนหิน ไม่สามารถบรรเลงขับกล่อม แต่มีข้อดีประการหนึ่ง นั่นคือสามารถกล่าววาจาต่อหน้านาง โดยไม่กลัวว่าเรื่องราวจะรั่วไหลออกไป"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "ช่างเป็นหลวงจีนทุศีลรูปหนึ่ง หลวงจีนเที่ยวนางคณิกา ไม่กลัวละเมิดศีลกาเมหรือ?"

ชงต้าซือกล่าวโดยปราศจากความละอายว่า "**ผู้ที่ใฝ่ต่ำเห็นความงาม ผู้ที่ว่างเปล่าเห็นว่างเปล่า ว่างเปล่าคือความงาม ความงามคือว่างเปล่า*** ในกิมกังเก็ง มีคำกล่าวไว้ **เพราะว่าสังขตธรรมทั้งปวง มีอุปมาดั่งความฝัน ดั่งภาพมายา**** อันว่าศีลข้อห้ามแห่งสถาบันสงฆ์ ก็เฉกเช่นความฝัน ดั่งภาพมายา มีแต่หลวงจีนอันคร่ำครึจึงยึดถือเป็นกรงขัง ยากจะเป็นอิสระไร้ข้อผูกมัด"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "เที่ยวเตร่ดื่มกินก็เป็นความอิสระไร้ข้อผูกมัด?"

ชงต้าซือกล่าวว่า "ความอิสระอยู่ที่ใจ ไม่คาดหวังสิ่งภายนอก เที่ยวเตร่ดื่มกินล้วนเป็นของนอกกาย ได้รับเฉกเช่นสวมใส่เสื้อผ้า สูญเสียเท่ากับถอดรองเท้าออก ระหว่างสวมใส่เสื้อผ้าถอดรองเท้าออก มีอันใดคู่ควรกับการเอ่ยอ้าง?"

เวี่ยจือหยางร้องเพ้ยกล่าวว่า "หลวงจีนทุศีลมีเหตุผลอันดื้อด้านมากหลาย" ชงต้าซือกล่าวว่า "สำเร็จเป็นพุทธะสำเร็จเป็นมาร ขึ้นอยู่กับความคิดชั่วแล่น เหตุผลดื้อด้านกับความจริงอันสูงสุด กั้นด้วยกระดาษแผ่นเดียว"

เวี่ยจือหยางถามว่า "ท่านเป็นมารหรือเป็นพุทธะ?" ชงต้าซือตอบว่า "รุกคืบเป็นมารถอยร่นเป็นพุทธะ เป็นทั้งพุทธะและเป็นมารมิใช่พุทธะมิใช่มาร"

เวี่ยจือหยางรับฟังจนสมองพองโต โบกมือกล่าวว่า "พอแล้ว หลวงจีนทุศีล บอกมาตามตรง ท่านมีคู่ขาอยู่บนแม่น้ำสายนี้มากน้อยเท่าใด?"

ชงต้าซือยิ้มเย้ยหยันกล่าวว่า "หลวงจีนไม่มีคู่ขา เวี่ยจือหยางท่านกลับมีคู่ขาไม่น้อย"

---

* วัชรปรัชญาปารมิตาสูตร

** สำนวนของ เสถียร โพธินันทะ

"เหลวไหล ข้าพเจ้ามีคู่ขาอันใด?"

ชงต้าซืองอนิ้วนับคำนวณกล่าวว่า "เยี่ยหลิงซูเป็นคนหนึ่ง สตรีในวังเจ้าโจวอ๋องเป็นคนหนึ่ง ท่านได้ทั้งขึ้นทั้งล่อง เป็นที่น่ายินดีน่าอวยพร"

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "สตรีในวังเจ้าโจวอ๋อง เป็นผู้ใด?"

ชงต้าซือกล่าวว่า "ท่านไม่ทราบ?" ดูจากสีหน้ามันไม่คล้ายเสแสร้ง จึงกล่าว "หากมิใช่สตรีนางนั้นสกัดขัดขวางเราไว้ ด้วยฝีมือของท่าน ไหนเลยเอาตัวรอดได้?"

เวี่ยจือหยางยิ่งรับฟังยิ่งเคลือบแคลงสงสัย ขบคิดแล้วปรบมือกล่าวว่า "เป็นนาง?"

ชงต้าซือถามว่า "เป็นผู้ใด?" เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "เป็นเยี่ยหลิงซู ระหว่างนี้นางมีฝีมือรุดหน้า ท่านมิใช่คู่มือของนาง"

ชงต้าซือสั่นศีรษะกล่าวว่า "ไม่ถูกต้อง เยี่ยหลิงซูมาจากสำนักมาตรฐาน วิชาฝีมือโอ่อ่าผ่าเผย สตรีเมื่อคืนเคลื่อนไหวอย่างลี้ลับ แฝงกลิ่นอายชั่วร้าย ความสามารถของนางไม่คล้ายวิชาฝีมือ กลับคล้ายคาถาอาคม"

เวี่ยจือหยางปรบมือกล่าวว่า "ข้าพเจ้าทราบแล้ว หลวงจีนใหญ่ให้ร้ายผู้อื่นเช่นนี้ คาดว่าคงพลาดท่าเสียทีมา"

ชงต้าซือยิ้มเล็กน้อยไม่กล่าวกระไร เวี่ยจือหยางยิ่งปักใจเชื่อมั่น กล่าวถามว่า "สตรีนางนั้นมีรูปลักษณะอย่างไร?"

ชงต้าซือสั่นศีรษะคราหนึ่ง เวี่ยจือหยางลอบตื่นตระหนก ดูท่าทีหลวงจีนใหญ่มิเพียงพลาดท่าเสียที กระทั่งรูปโฉมโนมพรรณของฝ่ายตรงข้าม ยังไม่อาจเห็นชัดตา หากแม้นเป็นเช่นนั้น สตรีนางนี้เป็นผู้ยิ่งใหญ่สารทิศใด?

ได้ยินชงต้าซือกล่าวว่า "อย่าได้เอ่ยถึงสตรีนางนั้น เวี่ยจือหยาง ท่านไฉนปลอมตัวเป็นนักพรต?"

เวี่ยจือหยางย้อนถามว่า "ท่านเล่า? ท่านไฉนเข้าร่วมกับจิ้นอ๋อง?"

ชงต้าซือยิ้มเล็กน้อย ใช้นิ้วมือจุ่มน้ำชาขีดเขียนคำ "ชื่อเสียง" ลงบนโต๊ะเตี้ย กล่าวว่า "ท่านปกปิดชื่อแซ่ แสดงว่าไม่เกี่ยวข้องกับชื่อเสียง"

กล่าวพลางลบทิ้ง เปลี่ยนเป็นเขียนคำ "ประโยชน์" แล้วกล่าว "ท่านมีนิสัยโปร่งโล่ง มิใช่ชนชั้นแสวงหาผลประโยชน์" จากนั้นลบทิ้งแล้วเขียนคำ "อำนาจ" ลงความเห็นว่า "ท่านมีศักดิ์ฐานะน่าเคลือบแคลง อำนาจยิ่งสูงยิ่งง่อนแง่น คล้ายไข่ที่สุมซ้อนเรียงกัน ต้องมีวันพลิกล้มตกแตกไป"

จากนั้นลบทิ้งไปอีก มองดูเวี่ยจือหยางแวบหนึ่ง ยิ้มพลางเขียนคำ "ความรัก" กล่าวว่า "ตกอยู่ในห้วงรัก ไม่อาจห้ามใจตัวเอง ความลับคับใจของท่านเป็นเรื่องนี้หรือ?"

เวี่ยจือหยางใจเต้นระทึก เปลือกนอกข่มเป็นปรกติ กล่าวว่า "เหลวไหล ท่านทราบอันใด?"

ชงต้าซือไม่แยแสสนใจมัน ยังคงกล่าวสืบต่อ "หากตกอยู่ในห้วงรักย่อมมีนางในดวงใจ ท่านปะปนเข้าวังเจ้า สตรีนางนั้นย่อมเป็นหญิงสาวสูงศักดิ์ หากว่าสืบเสาะตามเบาะแสจะสืบทราบได้ไม่ยากนัก"

เวี่ยจือหยางเห็นหลวงจีนคาดการณ์ได้อย่างแม่นยำ ถึงกับถูกกดดันก็แทบหายใจไม่ออก จึงกล่าว "ข้าพเจ้าเป็นอย่างไร มิต้องให้ท่านคาดเดา แต่แผนอุบายของท่าน ข้าพเจ้าทราบกระจ่างเป็นอย่างดี"

ชงต้าซือจิบชาคำหนึ่งกล่าวว่า "เช่นนี้เป็นว่าท่านล้วนได้ยินแล้ว?" เวี่ยจือหยางถามว่าได้ยินอันใด? ชงต้าซือย้อนถามว่า "ท่านไปยังวังเจ้าโจวอ๋องทำอะไร?"

เวี่ยจือหยางมองดูสีหน้าอีกฝ่าย พลันบังเกิดปฏิภาณวูบ กล่าวว่า "ท่านหมายถึงชาติกำเนิดของเอี้ยนอ๋อง?"

ชงต้าซือเงยหน้าขึ้น ถามโพล่งว่า "ท่านยังได้ยินเรื่องนี้ด้วย?"

เวี่ยจือหยางใช้ความคิดอย่างรวดเร็วแล้วกล่าว "หลวงจีนใหญ่ ท่านยุยงจิ้นอ๋อง ยืมมือไท่ซุนกำจัดเอี้ยนอ๋อง?"

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "จิ้นอ๋องล่วงรู้ชาติกำเนิดของเอี้ยนอ๋อง ทั้งคิดกำจัดเภทภัยรายนี้ ตัวเองไม่สะดวกกับการลงมือ ได้แต่ยืมมือไท่ซุนกระทำแทน"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "เช่นนี้เป็นว่าท่านเป็นคนปลอมแปลงหนังสือสั่งเสียของเสี้ยวฉือฮองเฮา?"

ชงต้าซือคิดไม่ถึงว่าเวี่ยจือหยางทราบเรื่องหนังสือสั่งเสียด้วย จึงกล่าว "ผู้ใดบอกว่าหนังสือสั่งเสียปลอมแปลงขึ้น?"

เวี่ยจือหยางใจหายวาบ ร้องโพล่งว่า "หนังสือสั่งเสียเป็นของจริง?"

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "การตายของโซ่วเฟยเป็นฝีมือของเสี้ยวฉือฮองเฮา นางไหนเลยปล่อยให้เอี้ยนอ๋องขึ้นเป็นใหญ่ นางไม่เพียงทิ้งหนังสือสั่งเสียไว้ ทั้งยังสั่งเสียข่มขู่ฮ่องเต้ ไม่เช่นนั้นด้วยสติปัญญาของเอี้ยนอ๋อง หลังจากที่ไทจือคนก่อนเสียชีวิต จูหยวนจางไฉนไม่ยกตำแหน่งให้กับมัน?"

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "โซ่วเฟยกับเสี้ยวฉือฮองเฮามีความแค้นต่อกันหรือ?"

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "สตรีของฮ่องเต้ผู้ใดเป็นที่โปรดปรานผู้นั้นจะเป็นศัตรูของส่วนรวม โซ่วเฟยเป็นที่โปรดปราน ย่อมเป็นศัตรูของฮองเฮา"

เวี่ยจือหยางสำรวจดูชงต้าซือ กล่าวอย่างสงสัยใจว่า "หลวงจีนทุศีลท่านไฉนทราบเรื่องเหล่านี้?"

ชงต้าซือกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "หากนับตามลำดับรุ่น โซ่วเฟยถือเป็นญาติอาวุโสของเรา"

เวี่ยจือหยางอุทานดังอา ร้องโพล่งว่า "นางเป็นชาวมองโกล?"

ชงต้าซือทอดถอนใจกล่าวว่า "นางความจริงเป็นยอดหญิงของชนเผ่าเรา น่าเสียดายที่หญิงงามล้วนอาภัพ สุดท้ายไม่ได้ตายดี"

เวี่ยจือหยางรู้สึกเป็นเรื่องเหลือเชื่อ ชั่วครู่จึงกล่าว "เอี้ยนอ๋องเป็นบุตรของจูหยวนจางจริงหรือ?"

ซงต้าซือกล่าวว่า "เรื่องนี้มีแต่โซ่วเฟยจึงทราบได้ ตอนนี้คนตายแล้วไม่มีพยานยืนยัน เอี้ยนอ๋องอย่าคิดหมายล้างมลทินได้ เมื่อล้างมลทินไม่ได้ ก็ไม่อาจขึ้นเป็นฮ่องเต้"

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างขุ่นข้องใจว่า "ผู้ใดขึ้นเป็นฮ่องเต้ เกี่ยวข้องใดกับข้าพเจ้า?"

ซงต้าซือพลันกล่าวว่า "เวี่ยจือหยาง เราท่านต่อสู้กันปราศจากคุณค่าความหมาย มิสู้จับมือคืนดี ร่วมแรงร่วมใจกันเป็นอย่างไร?"

เวี่ยจือหยางขบคิดอย่างเร่งร้อนแล้วกล่าว "ท่านให้ข้าพเจ้าทรยศต่อไท่ซุน เข้าร่วมกับจิ้นอ๋อง?"

"จิ้นอ๋องนับเป็นตัวอะไร หากแม้นเราท่านร่วมแรงร่วมใจ แผ่นดินต้าหมิงจะตกอยู่ในมือพวกเรา"

เวี่ยจือหยางใจเต้นระทึกขึ้น ถลึงมองหลวงจีนใหญ่ สั่นศีรษะกล่าวว่า "ข้าพเจ้ามิใช่สุนัขรับใช้ของมองโกล"

ซงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "ท่านเป็นคนที่ผ่าเผย ไยต้องยึดติดกับความคิดอันคร่ำครึ ชาวฮั่นไม่แน่ว่าล้วนเป็นปราชญ์เมธี **ชนชาติหู*** ก็ไม่แน่ว่าเป็นเดรัจฉานทั้งหมด ขอเพียงเป็นคนก็สามารถกล่อมเกลา ความพินาศของราชวงศ์มองโกลเกิดจากแบ่งแยกชนชาติ หากคิดกอบกู้ฟื้นฟูต้องทบทวนความคิด ยึดถือชาวฮั่น ชนชาติหูเป็นครอบครัวเดียวกัน สถาปนาความสัมพันธ์กับหมื่นแคว้น สร้างชาติบ้านเมืองให้เจริญรุ่งเรือง นำความสันติสุขมาสู่แผ่นดิน"

เวี่ยจือหยางแค่นหัวร่อกล่าวว่า "กล่าววาจาน่าฟัง แต่ข้าพเจ้าไม่รับแม้สักคำเดียว"

---

* คำเรียกชนต่างชาติ

ชงต้าซือกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "ไม่เชื่อก็แล้วกันไป หากว่าศักดิ์ฐานะของท่านถูกเปิดโปง ไท่ซุนจะคิดอย่างไร?"

"คิดข่มขู่คนหรือ ศักดิ์ฐานะของท่านก็ไม่สะอาดหมดจด"

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "เราท่านผิดแผกแตกต่าง เราคิดไปก็ไปได้ ส่วนท่านไม่แน่ว่าจะปล่อยวางแม่นางผู้นั้นได้"

เวี่ยจือหยางงงงันวูบ กวาดตาออกนอกหน้าต่าง เห็นสายน้ำไหลเอื่อย แว่วเสียงร้องขับขานจากเรือท่องเที่ยวที่ห่างไป เวี่ยจือหยางนึกถึงภาพจูเหว่ยดีดพิณ ขับกล่อมเพลงดอกเห็งเงาฟ้า ต้องพลุ่งพล่านใจขึ้นมา เห็นว่าหากสามารถอยู่ร่วมกับองค์หญิงน้อย มันไม่นำพาทุกสิ่ง จึงกล่าว "ตกลง หลวงจีนใหญ่ ขอเพียงท่านไม่เปิดโปงข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะร่วมมือกับท่าน"

ชงต้าซือคิดไม่ถึงว่ามันจะตอบตกลง ต้องกล่าวว่า "น้องแซ่เวี่ย ท่านเป็นผู้รู้สถานการณ์จริงๆ พวกเราปรบมือยืนยัน" ทั้งสองยื่นมือออกปรบมือเป็นเสียงดัง พากันหัวร่อออกมา

ยามนั้นเรือผละจากกลางแม่น้ำ เข้าเทียบฝั่งอย่างช้าๆ เวี่ยจือหยางจึงกล่าว "เทียบฝั่งแล้วหรือ?" ชงต้าซือตอบว่า "ไม่ เรานัดหมายสหายเก่าผู้หนึ่ง"

เรือพอเทียบฝั่ง เวี่ยจือหยางมองลอดหน้าต่างออกไป เห็นบนฝั่งที่มืดทะมึนยืนไว้ด้วยคนผู้หนึ่ง มันลังเลเล็กน้อยแล้วกระโดดขึ้นเรือ เลิกผ้าม่านมุดเข้ามา

เวี่ยจือหยางสำรวจดูผู้มา เห็นอีกฝ่ายอายุไม่ถึงสามสิบปี ใบหน้าขาวไร้หนวดเครา ตาลึกกลวงจมูกงองุ้ม สวมชุดเขียวใส่หมวกใบน้อย ดูไปปรกติธรรมดายิ่ง

คนชุดเขียวก็กวาดมองภายในห้องท้องเรือ พลันร้องโพล่งว่า "เต้าหลิงเซียนจ่าง" เวี่ยจือหยางสะดุ้งเฮือก ได้แต่ถลึงมองอีกฝ่าย

ผู้มาล่วงรู้ความคิดของมัน รีบกล่าวว่า “เมื่อคืนในวังกงจู่ ผู้น้อยพบหน้าเซียนจ่างคราหนึ่ง” เวี่ยจือหยางยังนึกไม่ออกจึงกล่าว “ท่านคือ...”

คนชุดเขียวกล่าวว่า “ผู้น้องเจิ้งเหอ ทำงานในวังเจ้าเอี้ยนอ๋อง เมื่อคืนติดตาม**เซียนซุ่ย*** ไปร่วมงานเลี้ยง ได้ยลโฉมเซียนจ่าง”

เวี่ยจือหยางฟังว่าอีกฝ่ายทำงานในวังเจ้าเอี้ยนอ๋อง ต้องใจเต้นระทึกขึ้น หันไปทางชงต้าซือ ชงต้าซือยกถ้วยขึ้นจิบชา คล้ายไม่มีเรื่องราวใด

เวี่ยจือหยางมีความรู้สึกว่าตกหลุมพราง แต่ยังจับต้นชนปลายไม่ถูก เมื่อสำรวจดูเจิ้งเหอใหม่ เห็นอีกฝ่ายหน้าขาวไร้หนวดเครา พลันบังเกิดความคิดแวบหนึ่ง ร้องโอยกล่าวว่า “ท่านเป็นขันที...”

เจิ้งเหอหน้าแดงวูบกล่าวว่า “เซียนจ่างมีสายตาคมกล้า ผู้น้อยเป็นขันทีในวังเจ้าเอี้ยนอ๋อง”

เวี่ยจือหยางระงับสติแล้วกล่าว “เจิ้งกงกงท่านมาที่นี้ทำอะไร?”

เจิ้งเหอมีสีหน้ามึนงงสงสัยกล่าวว่า “เรามาพบสหายเก่าผู้หนึ่งประหลาดแท้ คาดว่าขึ้นเรือผิดแล้ว...” ขณะจะล่าถอยออกไป พลันได้ยินชงต้าซือกล่าวว่า “ซำป้อ เมื่อมาแล้วก็นั่งสักครู่”

เจิ้งเหอสะท้านขึ้นคราหนึ่ง สีหน้าทอแววประหลาดพิกล เหม่อมองดูชงต้าซือ พลันคุกเข่าลงร้องโพล่งว่า “ราชบุตรเซวียฉาน เป็น...เป็นท่านจริงๆ?”

ชงต้าซือส่ายหน้ากล่าวว่า “เซวียฉานตายแล้วคงมีแต่อาตมา” พลางโบกมือกล่าวว่า “ซำป้อ ลุกขึ้นเถอะ เราเป็นบรรพชิต ไม่ต้องมีมารยาทแล้ว”

เจิ้งเหอลุกขึ้นนั่ง มองดูเวี่ยจือหยาง ดวงตาทอแววเคลือบแคลงสงสัย ชงต้าซือจึงกล่าว “ไม่เป็นไร เซียนจ่างเป็นพวกเดียวกัน”

เวี่ยจือหยางก็บังเกิดความตื่นเต้นสงสัย ขันทีของวังเจ้าเอี้ยนอ๋อง

---

* แปลตรงตัวว่าพันปี เป็นคำเรียกอ๋องกินเมือง

กลับรู้จักชงต้าซือ หลวงจีนใหญ่นี้ไม่ธรรมดาจริงๆ

เจิ้งเหอพึมพำว่า "ราชบุตรเซวียฉาน เป็นท่านจริงๆ เรา...เราฝันไปหรือไม่?"

ชงต้าซือประนมมือกล่าวว่า "ฝันมิใช่ฝัน จริงมิใช่จริง หมื่นวิถีล้วนว่างเปล่า ฟ้าดินความจริงไร้รูป เราท่านเพียงเป็นคนผ่านทางในห้วงความฝัน"

เจิ้งเหอตะลึงลานชั่วขณะจึงกล่าว "ราชบุตรเซวียฉาน ยังจำวันที่พวกเราแยกจากกันได้หรือไม่ วันนั้นต๋าหลีหม่ารับศึกมู่อิงกับหลันอี้ พบกับความพ่ายแพ้ สูญเสียไพร่พลสิบหมื่น ท่านพ่อก็ตายในสมรภูมิ เราโชคดีออกมาเยี่ยมท่านแม่ เราไปหนึ่งวันหนึ่งคืน พอกลับมาตัวตึกว่างเปล่า ท่านจากไปแล้ว..."

เอ่ยถึงตอนนี้ขอบตาแดงก่ำ กล่าวเสียงสั่นเครือว่า "ต่อมาเราทราบข่าวการตายของท่าน นับว่าฟ้าเวทนา ท่านยังมีชีวิตอยู่..."

ชงต้าซือกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "อาตมาเข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์ ไม่เป็นไม่ตาย ซำป้อ ท่านยังนับถือ**หุยเจี้ยว*** หรือไม่?"

เจิ้งเหอกล่าวอย่างนอบน้อมว่า "ด้วยวาสนาราชบุตรคุ้มครอง ซำป้อยังนับถือ**จินจู่****"

ชงต้าซือโบกมือกล่าวว่า "เราเป็นคนสิ้นชาติ ยังมีวาสนาอันใด เซวียฉานตายแล้ว โลกนี้มีแต่ชงต้าซือ"

เจิ้งเหอรีบกล่าวว่า "ผู้น้อยมิกล้า ในสายตาผู้น้อย ท่านเป็นราชบุตรเซวียฉานตลอดไป"

ชงต้าซือมองดูเพื่อนเล่นเมื่อวัยเด็ก ดวงตาทอแววสะทกสะท้อนวูบหนึ่ง เวี่ยจือหยางที่ด้านข้างลอบประหลาดใจ นับตั้งแต่พบกับชงต้าซือ

---

* ศาสนาอิสลาม

** พระอัลเลาะห์

หลวงจีนใหญ่ยิ้มแย้มแจ่มใส แท้จริงแล้วจิตใจดั่งหินผา ไม่เคยแสดงอารมณ์ความรู้สึกมาก่อน

ได้ยินเจิ้งเหอกล่าวถามว่า "ราชบุตรเซวียฉานหลังจากวันนั้นเกิดเรื่องอันใด ท่านไฉนเข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์?"

ซงต้าซือกล่าวว่า "วันนั้นอัคคีเผาไหม้อย่างรุนแรง แม้แต่น้ำของทะเลสาบเตียนฉือยังขับเป็นสีแดง" หลวงจีนใหญ่มองดูผิวน้ำชั่วขณะจึงกล่าว "ซำป้อ ยังจำ**เม่ยจื่อ** *(น้องสาว)* เราได้หรือไม่?"

สีหน้าเจิ้งเหอทอแววหวนรำลึก กล่าวว่า "ไหนเลยจำไม่ได้ เป่าอิน**จวินจู่*** เฉลียวฉลาดน่ารัก ทั่วทั้งวังเจ้าไม่ว่าผู้ใดล้วนชมชอบนาง"

ซงต้าซือหลับตาลงกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า "ตอนนั้นข้างนอกชุลมุนวุ่นวาย ในวังกลับเงียบงันจนน่ากลัว ท่านแม่บอกให้เรานำเม่ยจื่อไปเดินหมากที่ห้องหนังสือ เป่าอินแม้เยาว์วัย แต่ก็รู้ความ ยามปรกติตอนเดินหมาก จะให้เราต่อให้นางหลายเม็ด วันนั้นนางเห็นเราไม่ยินดี จึงบอกว่า *'เกอเกอ อย่าได้หน้านิ่วคิ้วขมวดแล้ว วันนี้ท่านไม่ต้องต่อให้กับข้าพเจ้าเล่นชนะสักหลายกระดานก็ได้'*

"เราอายุมากกว่าเป่าอินหลายปี ล่วงรู้สถานการณ์เป็นอย่างดี พอฟังบังเกิดความหดหู่ใจจนหลั่งน้ำตาออกมา เป่าอินรีบล้วงผ้าเช็ดหน้าออกมาซับน้ำตาให้กับเรา เรากล้ำกลืนน้ำตากล่าวว่า *'เป่าอิน นับแต่นี้เจ้าต้องเชื่อฟังวาจา ไม่ว่าเกิดเรื่องใด เจ้าต้องเชื่อฟังวาจาเรา'* เป่าอินก็รับปากเป็นมั่นเหมาะ

"ตอนนั้นท่านแม่เข้ามา สวมกอดพวกเราหลั่งน้ำตา เราถามไถ่สาเหตุ นางก็ไม่ยอมบอก ต่อมาทหารคนสนิทของท่านพ่อเดินเข้ามา บอกว่า ***'อ๋องเฟย** (พระชายา) ถึงเวลาแล้ว'* ท่านแม่ปาดเช็ดน้ำตา นำพวกเราออกจากประตูตึก ท่านพ่อรออยู่เบื้องนอก เพียงชั่วข้ามคืนผมเผ้าของท่าน

---

* คำเรียกองค์หญิง

ผู้เฒ่าหงอกขาว ใบหน้าเขียวซีด ที่ลานตึกชุมนุมด้วยผู้คน ทั้งพระสนมขุนนาง และพี่น้องทั้งหลาย ทหารคนสนิทเงียบงันไม่ส่งเสียง ทหารคนสนิทส่งพวกเราขึ้นรถม้าออกจากวัง ออกจากเมืองคุนหมิง

"เราปลอบโยนเป่าอินตลอดทาง ไม่นานนางก็ม่อยหลับไป เราครุ่นคิดว่าเมื่อสู้แพ้ พระบิดาสูญเสียไพร่พล ไม่มีกำลังให้ใช้สอย ตอนนี้มีทางเลือกสองสาย หนึ่งคือขอพึ่งพิงพวก**หนันม่าง*** แดนต้าหลี่ สองลี้ภัยไปยัง**อันนัมกับจันเฉิง**** ต้าหลี่มีไพร่พลน้อยนิด ทัพหมิงพอยกมาถึง คงต้องสวามิภักดิ์ หากพึ่งพิงพวกมัน ไม่แน่ว่าจะยกให้เป็นของขวัญแก่มู่อิงกับหลันอี้ ส่วนอันนัมเป็นศัตรูกับมองโกล เปลือกนอกยอมอ่อนน้อม แท้จริงแล้วมีความคิดเป็นอื่น หากตกอยู่ในมือพวกมัน คงประสบเภทภัยมากกว่าวาสนา เราครุ่นคิดดู ไม่ว่าหนทางใดล้วนต้องตาย ราชวงศ์มองโกลจบสิ้นแล้ว พวกเราที่เป็นผู้อพยพตกค้างคงต้องร่วมกลบฝัง"

เวี่ยจือหยางอดถามมิได้ว่า "หลวงจีนใหญ่ ตอนนั้นท่านอายุเท่าใด?" ชงต้าซือตอบว่าสิบปี เวี่ยจือหยางจึงกล่าว "เด็กชายอายุสิบขวบ ไหนเลยมีความคิดเช่นนั้น?"

ชงต้าซือยิ้มเล็กน้อย ไม่กล่าวกระไร เจิ้งเหอกลับกล่าวว่า "ราชบุตรเซวียฉานเฉลียวฉลาด ได้ชื่อว่าเป็นทารกอัจฉริยะ..."

ชงต้าซือโบกมือกล่าวว่า "ซำป้อ เรื่องไม่เกี่ยวข้องเหล่านี้เอ่ยถึงไยกัน?" เจิ้งเหอขานรับว่า "ถูกแล้ว ไม่ทราบภายหลังเป็นอย่างไร?"

ชงต้าซือขบคิดแล้วกล่าว "รถม้าแล่นไประยะทางหนึ่ง พลันหยุดยั้งลง เราลงจากรถพบว่ามาถึงริมทะเลสาบเตียนฉือ ตอนนั้นอาทิตย์สนธยาใกล้ลาลับ ผิวน้ำคล้ายถูกชโลมด้วยโลหิต พระบิดาเหม่อมองน้ำทะเลสาบครู่หนึ่ง พลันโยนแส้ม้าทิ้ง หันมากล่าวกับพวกเราว่า *'จบสิ้นแล้ว ล้วนจบ*

---

* คนเถื่อนทางใต้

** เวียดนามกับเมืองจัมปา

สิ้นแล้ว'

"คำพูดพอกล่าว ที่ริมทะเลสาบบังเกิดเสียงร่ำไห้ดังระงม พระบิดากล่าวอีกว่า *'ทัพหมิงพอติดตามมาถึง บุรุษล้วนต้องตาย สตรีต้องถูกย่ำยี ครั้งกระโน้นชาวซ้องสู้แพ้ที่เขาหยาซาน ไพร่พลสิบหมื่นกระโดดทะเลฆ่าตัวตาย ที่ผ่านมาชาวซ้องมีนิสัยขลาดเขลา ยังเคลื่อนไหวเช่นนี้ พวกเราเป็นลูกหลานเจ็งกิสข่าน หรือยังสู้ชาวซ้องไม่ได้?'*

"ความหมายในวาจาคือ ปลุกปลอบทั้งหมดยอมตายไม่ยอมสยบ พลีชีพเพื่อชาติ แต่มดปลวกยังรักชีวิต พระสนมองค์ชายมีความเป็นอยู่อย่างเลอเลิศ กลับไม่มีผู้ใดคิดฆ่าตัวตาย พระบิดาจึงโบกมือวูบ เหล่าทหารคนสนิทน้าวคันธนูพาดลูกศร ล้อมรอบบริเวณไว้ เพียงเปิดทางด้านทะเลสาบเตียนฉือแห่งหนึ่ง พระบิดากล่าวว่า *'ตอนนี้เราจะขานชื่อ ผู้ที่ถูกเรียกขานให้กระโดดลงน้ำ ไม่เช่นนั้นอย่าได้โทษว่าเราไร้น้ำใจ'* จากนั้นขานชื่อเกาฮูหยิน ซำป้อ ยังจำนางได้หรือไม่?"

เจิ้งเหอตอบว่า "จำได้ นางเป็นสตรีชนชาติไป๋จู๋ มีนิสัยเผ็ดร้อน ปากคอเราะร้าย ไม่เป็นที่โปรดปรานของท่านอ๋อง แต่ว่านางมีสัมพันธ์อันดีกับ **อ๋องเฟย** *(พระชายา)*"

ชงต้าซือกล่าวว่า "เกาฮูหยินมีอารมณ์ร้อนแรง ไม่ลงรอยกับคนในวังเจ้า ท่านแม่มีนิสัยอ่อนโยน จึงอยู่ร่วมกับนางด้วยดี พระบิดาพอขานชื่อนาง เกาฮูหยินรู้ตัวว่าหนีไม่รอด จึงร่ำร้องด่าทอเป็นการใหญ่ พระบิดาสั่งทหารคนสนิทเคาะฟันในปากของนางออกมา เกาฮูหยินมีโลหิตกบปากวิ่งมาเกาะขาท่านแม่ ร่ำร้องว่า *'อ๋องเฟยเหนียงเหนียง เราทราบว่าท่านดีต่อเรา...'* แต่ท่านแม่เองก็อับจนปัญญา ได้แต่เบิ่งตาดูนางถูกทหารคนสนิทลากตัวไป จับมัดติดกับก้อนหิน โยนลงทะเลสาบเตียนฉือ"

เล่าถึงตอนนี้ ชงต้าซือก็นิ่งเงียบงันไป เจิ้งเหอหน้าซีดสลด เวี่ยจือหยางบังเกิดความอัดอั้นตันใจ ต้องระบายลมหายใจออกมา

ซงต้าซือกวาดมองมันแวบหนึ่งแล้วกล่าว “เป่าอินเห็นสภาพของเกาฮูหยิน ต้องฟุบหน้าร่ำไห้ในอ้อมกอดเรา พระบิดาปั้นหน้าเคร่งเครียดขานชื่อทีละชื่อ คนที่ถูกขานชื่อได้แต่ลากบุตรธิดากระโดดน้ำฆ่าตัวตาย มีคนขัดขืนก็ถูกทหารคนสนิทใช้ดาบทวนทิ่มแทงสังหาร ซำป้อ ยังจำอามู่เอ่อได้หรือไม่?”

เจิ้งเหอกล่าวว่า “ราชบุตรอามู่เอ่อหรือ มันเป็นบุตรชายของอาหยูนาฮูหยิน มีกำลังวังชามหาศาล สามารถเคลื่อนย้ายสิงโตหินหน้าวังเจ้า”

ซงต้าซือกล่าวว่า “มันแย่งชิงม้าตัวหนึ่งคิดหลบหนี สุดท้ายทั้งคนและม้าถูกลูกธนูยิงจนปรุพรุน อาหยูนาฮูหยินชมดูจนสลบเหมือดไป ถูกจับโยนลงทะเลสาบเตียนฉือ อืมม์ ยังจำซูเย่อนาได้หรือไม่?”

เจิ้งเหอกล่าวเบาๆ ว่า “จำได้ **ในจวินจู่** *(องค์หญิง)* ที่เจริญวัย นับนางงดงามที่สุด เหล่าบุรุษในเมืองคุนหมิงต่างนึกหาวิธีชมดูนางสักครา”

ซงต้าซือกล่าวว่า “นางกลายเป็นเสียสติ ทั้งร่ำไห้ทั้งหัวร่อ แย่งชิงดาบสั้นของทหารคนสนิท ทำลายโฉมหน้าตัวเอง แล้วค่อยเชือดคอตาย”

เจิ้งเหอรับฟังจนร่างอ่อนระทวย ซงต้าซือกล่าวว่า “พระบิดาพอขานชื่อคนผู้หนึ่ง ก็มีคนจบชีวิต ตอนแรกเป็นเด็กและสตรี ต่อมาค่อยเป็นขุนนางในวังเจ้า จากนั้นเป็นองครักษ์ในวัง ผู้คนริมทะเลสาบยิ่งมายิ่งลดน้อยลง ตอนแรกยังมีเสียงร่ำไห้อาละวาด พอถึงตอนท้ายทุกคนนิ่งเงียบงัน คล้ายกับศพเดินได้ เดินลงทะเลสาบไป ในชีวิตเราไม่เคยเห็นสภาพเช่นนี้มาก่อน แม้แต่สุกรวัวแพะก่อนถูกเชือดยังแผดเสียงร้องออกมา คนเป็นสัตว์ประเสริฐ กลับมุ่งสู่ความตายอย่างเงียบงัน

“พระบิดาพอขานชื่อหนึ่ง เราก็ใจเขม็งตึงเครียดคราหนึ่ง สุดท้ายกลายเป็นด้านชา เห็นว่าความตายเป็นเช่นนี้เอง พอกระโดดลงน้ำ เพียงทิ้งฟองอากาศไว้ แต่เป่าอินซุกศีรษะกับอ้อมอกเรา ร่างสั่นระริกไม่หยุดยั้ง เราขณะจะปลอบโยนนาง พลันได้ยินพระบิดาขานชื่อท่านแม่”

เจิ้งเหออุทานดังอา หัวใจของเวี่ยจือหยางก็ตกวูบลง ซงต้าซือคล้ายไม่มีเรื่องราวใดเล่าสืบต่อ "ท่านแม่พอฟัง ก็เหลียวดูพวกเรา แล้วกล่าวกับพระบิดาว่า *'ท่านคิดเข่นฆ่าให้สิ้นซากจริงๆ?'* พระบิดาเงียบงันไม่ตอบคำ ท่านแม่จึงกล่าว *'ตกลง เราไปก่อนก้าวหนึ่ง ขอมอบทารกแก่ท่านแล้ว'*

"นางมองดูเราแวบหนึ่ง แล้วหมุนตัวเดินลงทะเลสาบ น้ำทะเลสาบยังไม่ท่วมถึงศีรษะ เป่าอินก็ผละจากเรา วิ่งไปกอดท่านแม่ไว้ ท่านแม่ทางหนึ่งหลั่งน้ำตา ทางหนึ่งบอกว่า *'เซวียฉาน คิดอ่านหาหนทาง'* เราได้แต่บอกว่า *'เป่าอิน เจ้ารับปากว่าจะเชื่อฟังวาจาเรา เราให้เจ้ากลับมา เจ้ารับปากหรือไม่?'*

"เป่าอินร่ำไห้พลางกล่าวว่า *'ท่านแม่จะตายแล้ว'* เราปลอบนางว่า *'เป่าอิน เจ้าลืมแล้วหรือ ใต้ทะเลสาบเตียนฉือมีพญามังกรเล้งอ๋อง ท่านแม่ไปเป็นแขกที่วังมังกร หลังจากนั้นจะกลับมา'* เป่าอินบอกว่า *'ข้าพเจ้าจะไปเป็นแขกด้วย'* เราบอกว่า *'ท่านแม่ไปสอบถามพญามังกรก่อน หากว่าพญามังกรรับปาก เจ้าค่อยไปได้'*

"เป่าอินค่อยปล่อยมือจากท่านแม่ ท่านแม่ยิ้มอย่างหดหู่ เดินลงน้ำไป เรากุมมือเป่าอิน เบิ่งตาดูท่านแม่หายลับจากคลองจักษุ พระบิดาพลันเดินเข้ามา กล่าวว่า *'เซวียฉาน เจ้าไยต้องให้ความหวังแก่นาง หรือไม่ทราบว่าเมื่อความหวังดับสูญสลาย ยังลำบากใจกว่าตกตายอีก?'* เราตอบว่า *'คนมีชีวิตอยู่ ก็ต้องมีความหวัง'* พระบิดาพลันชักกระบี่ออกมา แทงใส่ขั้วหัวใจเป่าอิน..."

เจิ้งเหอสูดลมหายใจเข้าไปคำหนึ่ง ซงต้าซือมองดูมันแวบหนึ่ง กล่าวว่า "ไม่ต้องเป็นห่วงไป เป่าอินตายโดยไม่เจ็บปวด นอนอยู่ในอ้อมอกเรา คล้ายกับหลับใหลไป" กล่าวพลางก้มศีรษะลงมองดูหน้าอก หว่างคิ้วทอแววอ่อนโยนนุ่มนวลชนิดหนึ่ง

เวี่ยจือหยางเห็นเช่นนั้น อดร้องมิได้ว่า "นั่นเป็นเม่ยเม่ยของท่าน

ท่านไม่ลำบากใจหรือ?"

ชงต้าซือกล่าวโดยไม่เงยหน้าขึ้นว่า "เมิ่งเหมียนสมัยตั้งฮั่นแบกภาชนะเจินออกเดินทาง ยามไม่ระวังทำภาชนะเคลือบตกแตก เมิ่งเหมียนกระทั่งเหลือบแลยังไม่เหลือบแล ก็หมุนตัวจากไป มีคนถามว่ามันไฉนทำเช่นนี้ เมิ่งเหมียนกล่าวว่า *'ภาชนะเจินตกแตกแล้ว มองดูมันมีประโยชน์อันใด?'* ภาชนะเจินยังเป็นเช่นนี้ อย่าว่าแต่คน หากว่าเราลำบากใจสามารถช่วยให้เป่าอินฟื้นคืนชีพ สมควรลำบากใจสักครา ไม่เช่นนั้นรังแต่..."

เจิ้งเหอทอดถอนใจกล่าวว่า "ท่านอ๋องใจดำอำมหิตนัก เป่าอินจวินจู่เฉกเช่นดอกไม้แรกตูม มันยังหักใจลงมือ?"

ชงต้าซือกล่าวว่า "ผู้คนยามสิ้นหวัง จะกระทำเรื่องที่ไม่สามารถอธิบายได้ พระบิดาพอฆ่าเป่าอิน ก็จ่อกระบี่ใส่เรา กล่าวว่า *'เจ้ายังตั้งความหวังไว้หรือ?'* เราตอบว่า *'ย่อมแน่นอน'* พระบิดาถามว่า *'หากวันนี้เจ้าไม่ตาย เจ้าจะทำอย่างไร?'* เรากล่าวว่า *'ฆ่าท่าน แก้แค้นให้กับท่านแม่และเป่าอิน'*

"พระบิดางงงันวูบ พลันหัวร่อฮาฮา วางกระบี่ลงกล่าวว่า *'เจ้าไปเถอะ ไปยิ่งไกลยิ่งดี'* กล่าวจบ เดินเข้ากระท่อมหลังหนึ่ง ไม่นานกระท่อมลุกไหม้ขึ้นมา พระบิดาในกองเพลิงบัดเดี๋ยวหัวร่อบัดเดี๋ยวร่ำไห้ สุดท้ายไม่ได้ยินสุ้มเสียงใด

"เรามองดูกระท่อมกลายเป็นเถ้าถ่าน พอเหลียวดูรอบข้าง ริมทะเลสาบเตียนฉือคงเหลือแต่เราเพียงลำพัง เราไม่ทราบว่าพระบิดาไฉนปล่อยปละละเว้นเรา เราความจริงแค้นท่านจับใจ ท่านพอจุดไฟเผาตัวเอง ความแค้นของเราก็ไม่มีที่ระบายออก เราออกจากริมทะเลสาบเตียนฉือ เร่ร่อนไปดุจวิญญาณอนาถา หากมิใช่พบพานอาจารย์เรา เราคงกลับกลายเป็นโครงกระดูกกลางทุ่งร้างตั้งแต่แรก ความจริงเข้าใจว่าเมื่อเข้าสู่ร่ม

กาสาวพัสตร์ ประตูสงฆ์กว้างไพศาล สามารถสลายความแค้นทางโลก มิคาดวันคืนหมุนเวียนเปลี่ยนไป ภาพเหตุการณ์วันนั้นยังเกาะกินจิตใจ กลับกลายเป็นจิตมาร ตราบใดที่เรื่องนี้ยังไม่คลี่คลาย ตราบนั้นไม่อาจบรรลุทางธรรม”

เอ่ยถึงตอนนี้ หลับตาพริ้มลง สีหน้าอ่อนโยนนุ่มนวล ราวกับเข้าฌานสมาบัติ ในห้องท้องเรือเงียบสงัดงัน เจิ้งเหอก็นั่งซึมเซา ในใจเวี่ยจือหยางบังเกิดเป็นรสชาติสุดบรรยาย ต้องครุ่นคิด *‘ระหว่างเป่าฮุยกับเป่าอินต่างกันเพียงคำเดียว กงจู่กับจวินจู่ก็ไม่ต่างกันเท่าใด เรายังจะได้พบกับเป่าฮุยกงจู่ แต่หลวงจีนใหญ่ไม่ได้พบกับเป่าอินจวินจู่แล้ว’* นึกถึงตอนนี้ ในใจเกิดความเวทนาสงสารขึ้น

พลันได้ยินซงต้าซือกล่าวว่า “ซำป้อ หลายปีนี้ท่านผ่านวันเวลาอย่างไร?”

เจิ้งเหอค่อยสะท้านตื่นจากภวังค์ กล่าวเบาๆ ว่า “หลังจากที่เมืองคุนหมิงถูกตีแตก เราถูกหลันอี้จับตัวเป็นเชลย ตอนนั้นทัพหมิงมีคำสั่งหากจับตัวบุรุษสตรีสูงศักดิ์ บุรุษที่ย่างเข้าวัยฉกรรจ์ให้ตัดศีรษะ ส่วนสตรีเนรเทศไปเป็นคณิกา ส่วนเด็กชายจับตอนทั้งหมด ส่งไปรับใช้นายทหารต่างๆ”

ซงต้าซือเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว “ท่านเป็นขันทีตั้งแต่ตอนนั้น?” เจิ้งเหอฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ผู้ที่ถูกจับตอนส่วนใหญ่เสียชีวิต เราโชคดีรอดตาย ภายหลังติดตามเอี้ยนอ๋องเข้านครหลวง ได้พบกับเอี้ยนอ๋อง มันเห็นเราเคารพนอบน้อม จึงขอตัวเราไปรับใช้ นับแต่นั้นเราก็รั้งอยู่ที่วังเจ้าเอี้ยนอ๋องจนถึงบัดนี้”

ซงต้าซือกล่าวถามว่า “ซำป้อ ท่านแค้นชาวต้าหมิงหรือไม่?” เจิ้งเหองงันวูบ จึงสั่นศีรษะกล่าวว่า “ซำป้อเป็นคนต่ำต้อย เกิดในห้วงกลียุค สามารถมีชีวิตรอดถือว่าโชคดี”

ชงต้าซือยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า "ไยต้องดูถูกตัวเอง เอี้ยนอ๋องจูตี้มีความสามารถในการพิเคราะห์บุคคล บุคคลที่มันหมายตาต้องไม่ธรรมดา"

เจิ้งเหอกล่าวว่า "กล่าวไปละอายยิ่ง คนพิกลพิการไม่อาจรับได้"

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "สามารถรับได้ ฟังว่าเอี้ยนอ๋องรั้งตัวท่านอยู่ข้างกาย ใช่หรือไม่?" เจิ้งเหอกล่าวว่า "ไม่ถึงกับอยู่ข้างกาย นอกจากรับใช้เตี้ยนเซี่ยแล้ว ยังได้รับมอบหมายภารกิจบางอย่าง"

ชงต้าซือตาทอประกายวูบกล่าวว่า "เช่นควบคุมดูแลบ่าวไพร่กระมัง?" เจิ้งเหอใจหายวาบ ถามโพล่งว่า "ท่านทราบได้อย่างไร?"

ชงต้าซือยิ้มพลางถามว่า "ซำป้อ ท่านยังยึดถือเราเป็นสหายหรือไม่?" เจิ้งเหอประนมมือกล่าวว่า "มิกล้า ท่านเป็นนายเหนือของซำป้อชั่วชีวิตไม่เปลี่ยนแปลง"

ชงต้าซือกล่าวว่า "ประเสริฐ อย่างนั้นเอี้ยนอ๋องเล่า?" เจิ้งเหอลังเลเล็กน้อยแล้วกล่าว "เอี้ยนอ๋องมีบุญคุณต่อเรา..."

ชงต้าซือกล่าวว่า "หากว่าเราให้ท่านกระทำเรื่องหนึ่ง ท่านรับปากหรือไม่?" เจิ้งเหอถามว่า "เรื่องอันใด?" ชงต้าซือกล่าวว่า "ทรยศต่อเอี้ยนอ๋อง"

เจิ้งเหอสะท้านขึ้นคราหนึ่ง เหม่อมองดูชงต้าซือ ชงต้าซือกล่าวด้วยสีหน้าเป็นปรกติว่า "ซำป้อ ผู้ใดทำลายท่านบ้านช่องพินาศผู้คนล้มตาย ผู้ใดทำให้ท่านสูญเสียความเป็นลูกผู้ชาย ตระกูลท่านรับใช้เหลียงอ๋องมาสามชั่วอายุ ได้รับพระมหากรุณาจากกษัตริย์มองโกล ลูกผู้ชายจำแนกบุญคุณความแค้นชัดแจ้ง มีแค้นต้องล้าง มีบุญคุณต้องทดแทน หรือว่าท่านไม่คิดทวงถามความยุติธรรมกลับคืน?"

เจิ้งเหอก้มศีรษะนิ่งเงียบงัน ชั่วครู่จึงกล่าวช้าๆ ว่า "ราชบุตรเซวียฉาน ซำป้อมิใช่ลูกผู้ชายอันใด เพียงเป็นขันทีที่ใช้การไม่ได้"

ชงต้าซือสั่นศีรษะกล่าวว่า "ซำป้อ เราท่านคบหาเป็นสหายตั้งแต่

เล็ก ถึงแม้ท่านเป็นขันที แต่ในโลกน้อยคนที่เทียบเปรียบท่านได้ หากเป็นสายให้กับเรา กบดานอยู่ในวังเจ้าเอี้ยนอ๋อง ประสานกับภายนอก ยามใดที่กำจัดเอี้ยนอ๋องสำเร็จ ทางเหนือก็ปราศจากขุนพล ม้าเหล็กมองโกลเราจะรุกล้ำลงใต้ ตีชิงแผ่นดินกลับคืน เมื่อถึงเวลาท่านจะเป็นวีรบุรุษกอบกู้ราชวงศ์เรา”

เจิ้งเหอเหม่อมองดูชงต้าซือ ทั้งสองประสานสบตากัน สีหน้าเจิ้งเหอทอแววขัดแย้งขึ้น ชงต้าซือกล่าวว่า “ผู้คนควรตัดสินใจเลือกหรือละทิ้ง หากทรยศต่อเอี้ยนอ๋อง ถือว่าอสัตย์ แม้นว่าลืมความแค้นของตระกูล ถือว่าอกตัญญู ไม่ร่วมกอบกู้มองโกล ยิ่งไร้คุณธรรม ท่านชั่งน้ำหนักดูให้ดี”

เจิ้งเหอกวาดตาไปยังเวี่ยจือหยาง ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า “ไม่ต้องเป็นห่วง เซียนจ่างจะไม่แพร่งพรายแม้สักคำเดียว ใช่หรือไม่?” พลางจับจ้องมองเวี่ยจือหยางเป็นเชิงข่มขู่

เวี่ยจือหยางลอบด่าทอในใจ ปากกล่าวว่า “ถูกแล้ว ข้าพเจ้าเป็นเช่นเดียวกับแม่นางสือจี ทั้งหูหนวกและเป็นใบ้”

ชงต้าซือปรบมือหัวร่อดังๆ เจิ้งเหอกลับก้มศีรษะมองดูพื้นโต๊ะ ชงต้าซือจึงกล่าว “มีคำพูดบางคำยากกล่าวจากปาก เช่นนี้เถอะ ท่านรับปากก็ผงกศีรษะ ไม่รับปากก็สั่นศีรษะ เราจะไม่บังคับขืนใจผู้คน หากท่านปฏิเสธถือว่าคืนนี้ไม่ได้เกิดเรื่องอันใด”

เวี่ยจือหยางฉุกใจคิด ลอบสำรวจดูชงต้าซือ เห็นหลวงจีนใหญ่แย้มยิ้ม แววตาก็อ่อนโยน แต่ต้นคอปรากฏเอ็นเขียวขึ้นโปน แสดงว่าเกร็งกำลังเปี่ยมล้น เวี่ยจือหยางล่วงรู้พฤติการณ์ของหลวงจีนใหญ่เป็นอย่างดี เปลือกนอกกล่าวอย่างเลิศหรู แท้จริงบังเกิดความคิดฆ่าฟัน หากเจิ้งเหอปฏิเสธต้องไม่มีชีวิตรอดจากไป

เห็นเจิ้งเหอมีสีหน้าขมขื่น ผงกศีรษะเล็กน้อย เวี่ยจือหยางเกิดความผิดหวังอยู่บ้าง ครุ่นคิดขึ้น *‘ขันทีเป็นขันที เมื่อปราศจากสิ่งนั้น กระทั่ง*

ความจงรักภักดีก็ไม่มี'

ชงต้าซือพึงพอใจยิ่ง ปรบมือหลายครา ได้ยินเสียงพายกระทบน้ำ เรือแล่นไปทางตะวันออกเฉียงใต้

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "ไปที่ใดหรือ?" ชงต้าซือกล่าวว่า "เมื่อไปถึงจะทราบเอง"

ไม่นานให้หลัง ที่เบื้องหน้าแว่วเสียงเครื่องสายขับกล่อม ปรากฏเป็นเรือนำเที่ยวลำหนึ่ง ตัวเรือสูงสองชั้น ตกแต่งอย่างวิจิตรงดงาม เรือเล็กแล่นถึงใต้เรือนำเที่ยว ข้างบนหย่อนบันไดไม้ลงมา ชงต้าซือกล่าวคำ "เชิญ" ปีนบันไดขึ้นเรือนำเที่ยวไปก่อน

เจิ้งเหอกับเวี่ยจือหยางสบตากันวูบ ล้วนบังเกิดความเคลือบแคลงสงสัย จากนั้นติดตามขึ้นเรือนำเที่ยว พอเข้าสู่ห้องท้องเรือ ทั้งสองล้วนใจหายวาบ เห็นจิ้นอ๋องนั่งประจำที่นั่งอันสูงศักดิ์ โอบกอดนางระบำผู้หนึ่งหมิงโต้ว จู๋อิงฟงกับกู่เอี๋ยนแยกย้ายยืนหยัดอยู่คนละมุม

เวี่ยจือหยางตื่นตัวขึ้นมา คิดหมายล่าถอย จิ้นอ๋องเหลือบแลเห็นมัน จึงคลายมือจากนางระบำ กวักมือเรียกหาว่า "เต้าหลิงเซียนจ่าง"

เวี่ยจือหยางทราบว่าตกหลุมพราง ต้องถลึงตาใส่ชงต้าซือ พอเหลียวหน้ามอง พบว่าเรือประทุนขาวแล่นจากไปไกล รอบเรือนำเที่ยวเป็นผิวน้ำอันเวิ้งว้าง ไม่มีสิ่งใดอีก

เวี่ยจือหยางกัดฟันก้มศีรษะคำนับ กล่าวว่า "ช่างประจวบเหมาะนัก จิ้นอ๋องเตี้ยนเซี่ยก็อยู่ด้วย" จิ้นอ๋องหัวร่อฮาฮา กวาดตาไปยังเจิ้งเหอ กล่าวว่า "หากเราคาดเดาไม่ผิด ท่านนี้คงเป็นเจิ้งกงกงแล้ว"

เจิ้งเหอมีสีหน้ากระอักกระอ่วน ไม่ทราบวางตัวอย่างไร ชงต้าซือกล่าวว่า "ซำป้อ ยังไม่คำนับจิ้นอ๋องอีก?"

เจิ้งเหอเงียบงันไม่ส่งเสียง ชงต้าซือเลิกคิ้วขึ้น จิ้นอ๋องชิงโบกมือกล่าวว่า "ไม่เป็นไร แรกประสบพบหน้า ย่อมสำรวมตนอยู่บ้าง" จากนั้น

ยิ้มพลางกล่าวว่า "ต้าซือบอกว่าจะเกลี้ยกล่อมเซียนจ่างกับกงกงมา เราผู้เป็นอ๋องยังไม่ยอมเชื่ออยู่บ้าง คิดไม่ถึงต้าซือทำได้จริงๆ"

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "มิใช่หลวงจีนร้ายกาจ หากเป็นท่านทั้งสองนี้เป็นผู้รู้สถานการณ์ ทราบว่าหากติดตามอ๋องแหยจะสำเร็จกิจการใหญ่"

จิ้นอ๋องผงกศีรษะกล่าวว่า "เต้าหลิงเซียนจ่าง เจิ้งกงกง ต้าซือกล่าวถูกต้องหรือไม่?"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "พรตผู้น้อยเป็นขุนนางฝ่าบาท เตี้ยนเซี่ยเป็นบุตรของฝ่าบาท ล้วนแต่รับใช้ฝ่าบาท ย่อมมิใช่คนนอกอยู่แล้ว"

จิ้นอ๋องมองดูชงต้าซือ คล้ายไม่พอใจอยู่บ้าง ชงต้าซือก็กล่าวว่า "เต้าหลิงเซียนจ่างอายุยังเยาว์ ชมชอบกล่าวล้อเล่น กล่าวถึงที่สุด ในใจคิดรับใช้เตี้ยนเซี่ย"

พลางสอบถามเวี่ยจือหยางคำหนึ่ง เวี่ยจือหยางแค่นเสียงดังเฮอะ ผงกศีรษะรับ จิ้นอ๋องค่อยมีสีหน้าผ่อนคลาย หันไปถามเจิ้งเหอว่า "เจิ้งกงกงเล่า?"

เจิ้งเหอสูดลมหายใจคำหนึ่ง แล้วกล่าว "ผู้น้อยไม่เข้าใจความหมายของเตี้ยนเซี่ย" จิ้นอ๋องขมวดคิ้วกล่าวว่า "เจิ้งกงกง ชงต้าซือไม่ได้บอกต่อท่านหรือ?"

เจิ้งเหอกล่าวว่า "ต้าซือเป็นสหายเก่าเมื่อครั้งเยาว์วัย คืนนี้ได้พบกัน เพียงสนทนาถึงความหลัง สำหรับเรื่องอื่น อภัยที่เราโง่เขลานึกไม่ออก"

ผู้คนในห้องท้องเรือล้วนหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลาย ชงต้าซือขมวดคิ้ว กล่าวว่า "ซำป้อ ท่านกล่าวเหลวไหลอันใด?"

เจิ้งเหอทอดถอนใจกล่าวว่า "ผู้น้อยไม่ได้กล่าวเหลวไหล ครั้งกระโน้นเราถูกหลันอี้จับตัวไว้ จับตอนเป็นขันที ถูกเหยียบย่ำอัปยศ หาก

มิใช่พบกับเอี้ยนอ๋อง คงไม่มีชีวิตตั้งแต่แรก เอี้ยนอ๋องสอนให้เรารู้จักหนังสือ รับตัวไว้เป็นคนสนิท พระคุณอุปถัมภ์ค้ำชูนี้ ผู้น้อยแม้ร่างแหลกลาญเป็นผุยผง ยังไม่อาจตอบแทนได้”

เวี่ยจือหยางมองดูเจิ้งเหอ ครุ่นคิดขึ้น *‘ขันทีผู้นี้เลอะเลือนหรือ ยามนี้กลับคำ ไม่คิดมีชีวิตสืบไปหรือไร?’* แต่เห็นเจิ้งเหอมีสีหน้าเป็นปรกติ แสดงว่าตัดสินใจแล้ว เวี่ยจือหยางกลับบังเกิดความละอายขึ้นมา คิดอ่านในใจ *‘คนโบราณบอกว่า “กินเงินเดือนเจ้าชีวิต รับใช้เจ้าชีวิตด้วยภักดี” เราได้รับการชุบเลี้ยงจากไท่ซุน แต่ปราศจากความจงรักภักดี เอ่ยถึงจริยะความประพฤติ ยังสู้ขันทีผู้หนึ่งไม่ได้’*

พลันได้ยินจิ้นอ๋องแค่นหัวร่อ กระแทกถ้วยสุราลงบนโต๊ะ จับจ้องมองชงต้าซืออย่างเงียบงัน ชงต้าซือเงียบงันชั่วขณะ จึงกล่าวช้าๆ ว่า “ซำป้อ เช่นนี้เป็นว่าไมตรีคบหาของพวกเรา ยังไม่เท่ากับความจงรักภักดีที่ท่านมีต่อเอี้ยนอ๋อง?”

เจิ้งเหอกล่าวว่า “หนึ่งขุนนางไม่รับใช้สองนาย หากเป็นเมื่อสิบปีก่อน ซำป้อยกท่านเป็นผู้นำ แต่ในตอนนี้นายเหนือของซำป้อมีแต่เอี้ยนอ๋องคนเดียว”

ชงต้าซือแค่นเสียงดังเฮอะ ยื่นมือคว้าจับข้อมือของเจิ้งเหอ พอรวบนิ้วทั้งห้าลง บังเกิดเสียงกระดูกลั่นดังกร๊อบแกร๊บ เจิ้งเหอครางหนักๆ คำหนึ่ง ร่างซวนเซเสียหลักแทบล้มลง

ชงต้าซือกล่าวเสียงเย็นชาว่า “ซำป้อ เราถามท่านอีกครั้ง ระหว่างเอี้ยนอ๋องกับเรา ท่านจงรักภักดีต่อผู้ใด?” เจิ้งเหอเจ็บปวดจนใบหน้าบิดเบี้ยว ยิ้มอย่างหดหู่กล่าวว่า “เอี้ยนอ๋อง”

ชงต้าซือเพิ่มกำลังบีบเค้น เสียงกร๊อบเมื่อกระดูกข้อมือของเจิ้งเหอถูกบิดหัก ต้องคุกเข่าลงบนพื้น หน้าผากปรากฏเหงื่อเม็ดโป้งๆ ไหลรินลงมา

ชงต้าซือยื่นมือบีบไหล่ของเจิ้งเหอ กล่าวว่า "ซำป้อ มือของเราข้างนี้สามารถบีบเค้นก้อนหินแตกแหลก ความจงรักที่ท่านมีต่อเอี้ยนอ๋องยังแข็งแกร่งกว่าก้อนหินหรือ?"

เจิ้งเหอยิ้มอย่างหดหู่กล่าวว่า "เจิ้งเหอเป็นคนถูกลงทัณฑ์ จนไร้ลูกไร้หลาน ถือว่าอกตัญญู หากยังไม่จงรักต่อผู้เป็นนาย ไหนเลยยืนหยัดอยู่ใต้ฟ้าดินได้?"

เสียงกร๊อบดังขึ้น ชงต้าซือบีบเค้นกระดูกไหล่ของเจิ้งเหอหักไป แต่มันยังขบกรามกรอดจนร่องฟันมีน้ำเลือดไหลซึมออกมา

ชงต้าซือกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "ซำป้อ อันว่าจงรักกตัญญู เพียงเป็นคำเพ้อเจ้อของคนคร่ำครึ ท่านเอ่ยถึงจงรักกตัญญู แต่ในสายตาของชนชาวโลก เพียงยึดถือขันทีเช่นท่านเป็นมุสิกตัวหนึ่ง ยามมีชีวิตเป็นที่น่ารังเกียจ ตายแล้วไม่มีผู้ใดล่วงรู้ ท่านจงรักภักดีต่อเอี้ยนอ๋องแล้วจะเป็นไร มันยังเห็นขันทีโง่งมเช่นท่านอยู่ในสายตาหรือ?"

เจิ้งเหอเหม่อมองดูชงต้าซือ คล้ายตื่นตระหนกคล้ายสะท้อนใจ พลันทอดถอนใจกล่าวว่า "เราจงรักภักดีต่อผู้คน เพียงเพื่อความสบายใจ ผู้อื่นมองเราอย่างไร เราหาใส่ใจมัน เราสมควรตายตั้งแต่สิบปีก่อน ที่มีชีวิตถึงวันนี้ เป็นเจินจู่ประทานให้ หากต้องตายในมือท่านจริงๆ ยังดีกว่าตายใต้เงื้อมมือผู้อื่น"

ชงต้าซือถามย้ำว่า "ท่านคิดใคร่ตายจริงๆ?" เจิ้งเหอหลับตาลงไม่ตอบคำ ชงต้าซือพลันหัวร่อฮาฮา สีหน้าคล้ายคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน ตวาดว่า "ตกลง" พลางกางนิ้วทั้งห้าตะปบคว้าใส่ลำคอเจิ้งเหอ

เวี่ยจือหยางความจริงนิ่งเฉยดูดาย แต่เห็นเจิ้งเหอยอมตายไม่ยอมสยบ ในใจบังเกิดความนับถือเลื่อมใส เห็นชงต้าซือลงมือด้วยอำมหิต ต้องจี้นิ้วออกไป

ดรรชนีเลาขลุ่ยนี้คล้ายมีคล้ายไม่มี ก่อนลงมือไม่มีวี่แววล่วงหน้า

ชงต้าซือถือดีในฝีมือ ยังคงยื่นมือออกไป พริบตานั้นปลายนิ้วจี้ถูกข้อมือ ชงต้าซือรู้สึกมีพลังพิสดารแล่นเข้าสู่จุดชวีฉือ แล่นปลาบขึ้นมาตามข้อแขน จนครึ่งซีกร่างชาด้านขึ้นมา

ชงต้าซือรีบสูดลมหายใจ โคจรลมปราณวชิรทรงพลัง ขับสลายพลังพิสดาร แล้วตอบโต้กลับไป เวี่ยจือหยางรู้สึกปลายนิ้วปวดแปลบ คล้ายจี้ถูกก้อนหิน จึงรั้งนิ้วชี้กลับ เปลี่ยนเป็นใช้เท้าระฆังวัตรเช้า ตวัดเตะสองเท้าออก

พริบตานั้นทั้งสองประมือปะทะเท้า บังเกิดเป็นเสียงดังหนักๆ เวี่ยจือหยางคล้ายเตะถูกเสาทองเหลือง เจ็บปวดจนแยกเขี้ยวยิงฟันออกมา ชงต้าซือกลับบังเกิดความรู้สึกอีกแบบหนึ่ง คล้ายถูกครอบอยู่ใต้ระฆังทองเหลือง มีคนเคาะระฆังที่ด้านนอก จนใจวาบหวิวหวั่นไหว อวัยวะภายในปั่นป่วนขึ้นมา

ความรู้สึกอันแปลกประหลาดนี้ นอกจากชงต้าซือแล้ว ในห้องท้องเรือไม่มีผู้ใดล่วงรู้ สร้างความประหลาดใจแก่หลวงจีนใหญ่จนครุ่นคิดขึ้น *'เด็กน้อยนี้มีฝีมือประหลาดพิกลยิ่ง'* ในใจครุ่นคิด สะอึกปราดไปเบื้องหน้าต่อยสองหมัดออก

ท่าเท้าของเวี่ยจือหยางถูกปิดสกัด บวกกับลอยอยู่กลางอากาศ ไม่สะดวกกับการถลันหลบหลีก ยามรีบร้อนคับขัน ร้องคำ "อยู่" ตวัดมือซ้ายซัดเงาสีเขียวออกหลายสาย

ชงต้าซือมีข้อกริ่งเกรงต่อลูกศรเขียวจ้อย จึงรั้งหมัดล่าถอย โบกแขนจีวรกวาดใบสนร่วงหล่น เวี่ยจือหยางถือโอกาสทิ้งตัวลงสู่พื้น คว้าร่างเจิ้งเหอถอยกายไปสามก้าว ค่อยสลายพลังจู่โจมจากชงต้าซือได้

ทั้งสองประมือกันอย่างรวดเร็ว คล้ายผึ้งโบยบินผีเสื้อเวียนว่อน เจิ้งเหอรู้สึกมีกระแสลมโฉบเฉี่ยวไปมา คนก็มาถึงข้างกายเวี่ยจือหยาง มันไม่ทราบว่าเกิดเรื่องใด ได้แต่เหม่อมองเวี่ยจือหยางอย่างตะลึงลาน

คนในห้องท้องเรือก็ตื่นเต้นสงสัยยิ่ง ชงต้าซือก็กล่าวว่า "เต้าหลิงเซียนจ่าง ท่านก็คิดสร้างความลำบากใจแก่เรา?"

เวี่ยจือหยางสูดลมหายใจลึกๆ สะกดเลือดลมที่พลุ่งพล่านไว้ ค่อยกล่าวว่า "ถนนไม่ราบเรียบมีคนเหยียบย่ำ หลวงจีนใหญ่ เราไม่อาจทนดูพฤติการณ์ไม่ยอมรับนับญาติของท่าน"

ชงต้าซือสั่นศีรษะกล่าวว่า "บรรพชิตไร้ญาติขาดมิตร ทุกสิ่งล้วนว่างเปล่า เมื่อไร้ญาติมิตรไหนเลยยอมรับนับญาติอีก?"

เวี่ยจือหยางทวนคำว่า "คำไร้ญาติขาดมิตรอันร้ายกาจ หากเปลี่ยนเป็นอาจารย์ท่าน ท่านฆ่าหรือไม่?"

ชงต้าซืองงงันวูบจึงกล่าว "เราฆ่าไม่ได้ ซือฟู่มีฝีมือเหนือกว่าเรา" เวี่ยจือหยางแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า "เม่ยเม่ยท่านเล่า?"

ชงต้าซือเลิกคิ้วขึ้น ดวงตาทอแววโกรธแค้นวูบหนึ่ง จากนั้นงำประกายตาไว้ ยิ้มพลางกล่าวว่า "นางตายแล้ว"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "หากว่ามีชีวิตอยู่เล่า?" ชงต้าซือสั่นศีรษะกล่าวว่า "เป็นคือตาย ตายคือตาย เรื่องความเป็นความตายไหนเลยมีคำว่าหากแม้นได้?"

หลวงจีนใหญ่มีลิ้นลมคมคาย ไม่ว่าพฤติการณ์อันชั่วร้ายใด ล้วนสามารถสรรหาเหตุผลมายกอ้าง เวี่ยจือหยางแม้มีฝีปากไม่เบา ยังสู้อีกฝ่ายไม่ได้ มันมองดูจิ้นอ๋อง พลันบังเกิดปฏิภาณวูบ กล่าวว่า "หากเป็นจิ้นอ๋องเล่า จิ้นอ๋องคลาดเรื่องสำคัญของท่าน ท่านจะฆ่ามันหรือไม่?"

จิ้นอ๋องรับฟังจนหน้าเคร่งเครียดลง ชงต้าซือกล่าวอย่างนอบน้อมว่า "เตี้ยนเซี่ยกับเราตีแผ่หัวใจให้แก่กัน มีจิตปณิธานเดียวกัน เซียนจ่างคิดยุยงให้แตกต่าง ขอให้เปลี่ยนวิธีการ"

จิ้นอ๋องก็เข้าใจจิตเจตนาของเวี่ยจือหยาง จึงปรบมือกล่าวว่า "ต้าซือกล่าวถูกต้อง"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “หลวงจีนใหญ่ ข้าพเจ้าคร้านจะโต้เถียงกับท่าน แต่ว่าขอปกป้องเจิ้งกงกงแล้ว”

เจิ้งเหองงงันวูบ ร้องโพล่งว่า “เต้าหลิงเซียนจ่าง...” เวี่ยจือหยางโบกมือวูบ เป็นความหมายว่าไม่ต้องกล่าวมากความ

ชงต้าซือสั่นศีรษะกล่าวว่า “เต้าหลิงเซียนจ่าง ที่ผ่านมาท่านโอ่อ่าผ่าเผย มิใช่คนคร่ำครึ แสร้งจงรักกตัญญู หรือว่าคิดเลียนแบบขันทีโง่งมผู้นี้ ประพฤติเป็นขุนนางจงรักบุตรกตัญญู?”

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “มิผิด ขุนนางจงรักบุตรกตัญญูแม้น่ารังเกียจ ยังน่ารักกว่าลาโง่หัวล้านท่านสิบเท่า”

ชงต้าซือกล่าวว่า “เต้าหลิงเซียนจ่าง น้ำที่สาดออกยากรั้งกลับคืน ท่านกล่าวเช่นนี้ หวังว่าอย่าได้เสียใจภายหลัง”

เวี่ยจือหยางเพียงแย้มยิ้มไม่ตอบคำ เจิ้งเหออดกล่าวมิได้ว่า “เซียนจ่าง ซำป้อเป็นคนต่ำต้อย แม้ตายไม่เสียดายชีวิต ท่านไม่ต้องแตกหักกับพวกมันเพราะเรา”

เวี่ยจือหยางตบไหล่มัน กล่าวว่า “ขันทีไม่กลัวตาย ข้าพเจ้ายังกลัวอันใด?” เจิ้งเหองงงันวูบ ริมฝีปากสั่นสะเทือน ไม่อาจกล่าววาจาใดได้

ชงต้าซือทอดถอนใจ ประนมมือต่อจิ้นอ๋องกล่าวว่า “อาตมารู้จักคนไม่ถ่องแท้ ชักนำโจรร้ายมา ขอเตี้ยนเซี่ยสั่งการว่าจะจัดการกับเรื่องนี้อย่างไร?”

จิ้นอ๋องบังเกิดความเบื่อหน่ายรำคาญ โบกมือกล่าวว่า “อย่าได้ทิ้งเภทภัยภายหลังไว้ก็แล้วกัน”

ชงต้าซือหันมายิ้มให้กับเวี่ยจือหยางและเจิ้งเหอ กล่าวว่า “อาตมาขอล่วงเกินแล้ว”

เวี่ยจือหยางใช้มือหนึ่งคล้องแขนเจิ้งเหอ กวาดตามองรอบข้าง เห็นหมิงโต้ว จู๋อิงฟง และกู่เอี๋ยนล้วนมองมาทางด้านนี้

ทั้งสองฝ่ายประมือกันหลายครั้ง เวี่ยจือหยางแม้มีฝีมืออ่อนด้อยกว่า แต่พานช่วงชิงมีเปรียบ หมิงโต้วกับพวกถึงแม้ไม่ยอมรับ แต่ก็ทราบว่าเด็กน้อยนี้กลอกกลิ้งจนกลมเกลี้ยง จึงไม่ประมาทเลินเล่อ ยามนี้หากลงมือจะจู่โจมอย่างสุดกำลัง

เวี่ยจือหยางก็เข้าใจเหตุผลข้อนี้ ในสถานการณ์ปัจจุบัน มันคิดเอาตัวรอดคนเดียวยังยากเย็น อย่าว่าแต่ครั้งนี้มาตามนัดหมาย ไม่ได้พกอาวุธติดตัว เมื่อไม่มีกระบี่วิเศษ พลังฝีมือก็ลดทอนลง บวกกับเจิ้งเหอเป็นเครื่องถ่วง ผลสุดท้ายคงเลวร้ายสุดคาดคิด

เวี่ยจือหยางขบคิดใคร่ครวญแล้วกล่าว “หลวงจีนใหญ่ ข้าพเจ้าเป็นขุนนางใกล้ชิดกับไท่ซุน เจิ้งกงกงเป็นคนสนิทของเอี้ยนอ๋อง หากเราสองตกตายในที่นี้ ท่านไม่กลัวความจริงถูกเปิดโปงหรือ?”

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า “ที่นี้เป็นน้ำสี่ด้าน หลังจากฆ่าคนก็จับโยนลงน้ำ หากเรื่องราวถูกพบเห็น คงต้องรอถึงร้อยปีให้หลังแล้ว”

เวี่ยจือหยางหัวร่อดังยาวนานกล่าวว่า “กล่าวประเสริฐ” พลางกระโดดไปยังด้านหลัง ที่ด้านหลังมันห่างไปไม่ไกลเป็นหน้าต่างของเรือนำเที่ยว ยามนี้หน้าต่างทุกบานเปิดออก สามารถเห็นแสงไฟทั้งใกล้ไกล

ความเคลื่อนไหวของมันอยู่ในความคาดคิดของฝ่ายตรงข้าม เวี่ยจือหยางพอขยับตัว หมิงโต้วก็ชิงขวางอยู่ระหว่างมันกับหน้าต่าง กราดฟาดออกสองฝ่ามือ ฝ่ามือหนึ่งฟาดใส่ใต้ซอกแขนซ้ายของเวี่ยจือหยาง อีกฝ่ามือหนึ่งกระแทกใส่กลางหลังเจิ้งเหอ

เวี่ยจือหยางหมุนตัวดึงร่างเจิ้งเหอมาที่เบื้องหน้า มือขวาใช้วิชามือปาดพิณ ปะทะฝ่ามือกับหมิงโต้ว หากประลองกำลังกัน วิชาลมหายใจของปลาวาฬเหนือล้ำกว่า แต่ฝ่ามือของทั้งสองพอเผชิญพบกัน เวี่ยจือหยางก็กดนิ้วมือลง กรีดใส่ชีพจรข้อมือหมิงโต้ว จนเกิดอาการชาขึ้นมา

หมิงโต้วพลาดท่าเสียทีเวี่ยจือหยางหลายครั้ง กริ่งเกรงถูกลมทำร้าย

รีบย่อตัวลงโคจรพลังสลายอาการผิดปรกติ พริบตาที่ชักช้า เวี่ยจือหยางก็หยิบยืมพลังปะทะ พุ่งชนใส่หน้าต่างห้องท้องเรือด้านตรงข้าม

หมิงโต้วลอบร้องผิดท่า ขณะจะไล่กวดตาม พลันเห็นเงาคนเคลื่อนไหววูบหนึ่ง จู๋อิงฟงสกัดขัดขวางเวี่ยจือหยางไว้ ฟันมือใส่อย่างหักโหม

เวี่ยจือหยางหมุนตัวขวับ เปลี่ยนเป็นโถมใส่ประตูห้องท้องเรือ เห็นชงต้าซือยิ้มพลางยืนอยู่หน้าประตู เวี่ยจือหยางคล้ายยั้งเท้าไม่ทัน กลับพุ่งชนใส่ชงต้าซือ

ชงต้าซือบังเกิดความประหลาดใจ ขณะจะลงมือขัดขวาง เวี่ยจือหยางพลันร้องว่า “ให้แก่ท่าน” พลางผลักเจิ้งเหอออกไป ชงต้าซือจึงยื่นมือขวารับไว้ พร้อมกับต่อยหมัดซ้ายใส่เวี่ยจือหยาง

เวี่ยจือหยางใช้ออกด้วยวิชาย่ำเท้าตามเพลงหมุนคว้างราวกังหัน คล้ายอสูรฟ้าร่ายรำ จนผู้คนตาลายพร่าพราย

หมิงโต้วกับจู๋อิงฟงพากันตวาดก้อง กระโดดปราดขึ้น ยามลอยตัวอยู่กลางอากาศ ก็ฟาดฝ่ามือออก พลังลมทั้งสองขุมพอปะทะ บานหน้าต่างก็เปิดอ้าปิดลง แสงไฟแล้วดับวูบ ถ้วยถาดบนโต๊ะกระเด็นกระดอนขึ้นมา

เวี่ยจือหยางโยกซ้ายย้ายขวา คล้ายวิหคกลางสายลม มัจฉาในวารีเล็ดลอดผ่านพลังฝ่ามือของหมิงโต้วกับจู๋อิงฟงออกมา

ชงต้าซือลอบร้องคำผิดท่าในใจ เห็นเวี่ยจือหยางขยับกายวูบ ก็มาถึงหน้าโต๊ะของจิ้นอ๋อง

ยามนี้ทุกผู้คนแยกย้ายออกมา ที่ข้างโต๊ะจิ้นอ๋องคงเหลือกู่เอี๋ยนคนเดียว กู่เอี๋ยนร้องเสียงพิกล โถมใส่เวี่ยจือหยาง สองมือกลับกลายเป็นสีดำ ส่งกลิ่นซากอสุภออกมา

เวี่ยจือหยางรับความเจ็บปวดมา จึงกลั้นลมหายใจไว้ หลบเลี่ยงจากฝ่ามือพิษ ตวัดเท้าเตะใส่ท้องน้อยกู่เอี๋ยน

กู่เอี๋ยนพลิกฝ่ามือลง ในแขนเสื้อปรากฏงูใหญ่สองตัวมุดออกมา เขี้ยวพิษกัดใส่ข้อเท้าเวี่ยจือหยาง เวี่ยจือหยางบิดกายวูบ ปลายเท้าตวัดขึ้น เสียงฉาดฉาดเมื่อเตะถูกหัวงู สองเท้านี้แฝงพลังลับของเท้าระฆังวัตรเช้า งูพิษทั้งสองตัวถูกเตะจนหัวงูแตกละเอียด พลังเท้าที่เหลือยังแล่นไปตามลำตัวงูเข้าสู่ร่างของกู่เอี๋ยน

กู่เอี๋ยนรู้สึกหน้าอกอึดอัดขัดข้อง แก้วหูลั่นอึงอล จึงรีบร่ายรำฝ่ามือคุ้มครองรอบกาย มิคาดรู้สึกละลานตาวูบ เวี่ยจือหยางไม่ทราบไปยังที่ใด ต่อจากนั้นที่ด้านหลังบังเกิดเสียงอุทานด้วยความตระหนก กู่เอี๋ยนเหลียวหน้ามอง เห็นเวี่ยจือหยางยืนอยู่บนโต๊ะด้วยเท้าข้างเดียว เท้าอีกข้างหนึ่งเหยียบใส่หน้าอกของจิ้นอ๋อง

สองอ๋องเผชิญหน้า

จิ้นอ๋องใบหน้าแดงก่ำ ถลึงมองเวี่ยจือหยาง ดวงตาทอแววโกรธแค้นและเหลือเชื่อ ชงต้าซือและพวกชักช้าก้าวหนึ่ง ได้แต่รายล้อมคนทั้งสองไว้ บังเกิดความอับอายคั่งแค้นสุดระงับ

เวี่ยจือหยางบัดเดี๋ยวซ้ายบัดเดี๋ยวขวา ไม่ได้คิดฝ่าวงล้อมหลบหนี หากแต่คิดแบ่งแยกกำลังของเหล่าเขี้ยวเล็บ เพื่อจู่โจมตำแหน่งหัวใจ ฝ่ายของจิ้นอ๋องมีกำลังพวกมาก หากผนึกกำลังเคียงบ่าเคียงไหล่เข้ามา เวี่ยจือหยางไม่มีความหวังเอาชัย แต่ทั้งหมดล้วนคิดจัดการกับเวี่ยจือหยาง กลับถูกเวี่ยจือหยางใช้แผนจับโจรจับหัวหน้าเป็นผลสำเร็จ

เวี่ยจือหยางเหลียวดูทั้งหมด อยู่ดีๆ บังเกิดความหวาดหวั่นพรั่นกลัว มันกวาดตามองเจิ้งเหอ เจิ้งเหอก็เหม่อมองมัน สีหน้าทอแววเลื่อนลอยคล้ายตกอยู่ในห้วงความฝัน

เวี่ยจือหยางลอบโล่งอก มันเสือกส่งเจิ้งเหอออกไป เพื่อเดิมพันว่าชงต้าซือนึกถึงเยื่อใยเก่าก่อนหรือไม่ หากชงต้าซือไม่คำนึงถึงเยื่อใยเก่าก่อน ต่อยเจิ้งเหอตายในหมัดเดียว จากนั้นลงมือสืบต่อ เวี่ยจือหยางต้องตกอยู่ในจุดอับแล้ว

เวี่ยจือหยางครุ่นคิดขึ้น *'หลวงจีนใหญ่ปากไม่ตรงกับใจ ปากบอกว่า*

ไม่ยอมรับนับญาติ ในใจยังมีเยื่อใยเก่าก่อน' มันก้มศีรษะมองดูจิ้นอ๋องแวบหนึ่ง แล้วหันไปกล่าวว่า "หลวงจีนใหญ่ ยังมีคำพูดใดจะกล่าว?"

ชงต้าซือทอดถอนใจกล่าวว่า "อาตมาไม่มีคำพูดจะกล่าว" เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "อย่างนั้นปล่อยตัวเจิ้งกงกงมา"

หมิงโต้วร้องบอกว่า "อย่าได้เพ้อฝันไป" เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "อย่างนั้นหรือ?" พลางเพิ่มกำลังที่ปลายเท้า จิ้นอ๋องถึงกับตาเหลือกถลน ต้องแค่นเสียงครวญครางออกมา

หมิงโต้วมองดูชงต้าซือ ชงต้าซือเพียงแย้มยิ้ม คล้ายไม่มีเรื่องราวใด จิ้นอ๋องอดร้องมิได้ว่า "หลวงจีน ท่านยังรออันใด?"

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "เตี้ยนเซี่ยวางใจ อาตมาขอใช้ชีวิตเป็นประกันว่า เต้าหลิงเซียนจ่าง ไม่แตะต้องท่านแม้สักขุมขนหนึ่ง"

จิ้นอ๋องกระซากเสียงว่า "ท่านกล่าววาจาผีสางอันใด?"

ชงต้าซือมองดูเวี่ยจือหยาง ยิ้มพลางกล่าวว่า "เราไม่ปล่อยเจิ้งกงกง ท่านจะทำอย่างไรกับจิ้นอ๋อง?"

เวี่ยจือหยางงงงันวูบ พลันเห็นชงต้าซือเพิ่มพลังบีบเค้น เจิ้งเหอก็มีสีหน้าปวดร้าว ต้องตวาดว่า "ลาโง่หัวล้าน ท่านทำอะไร?"

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "เซียนจ่างมีฝีมือร้ายกาจ แต่ความคิดอ่านยังอ่อนด้อย เรื่องการแลกเปลี่ยนตัวประกัน ต้องมีศักดิ์ฐานะเท่าเทียม หากให้นำกระเบื้องแลกกับทองคำ ประกอบการค้าที่ขาดทุน เราจึงไม่กระทำ ขันทีนี้เฉกเช่นมดปลวก แม้ตายไม่น่าเสียดาย จิ้นอ๋องเตี้ยนเซี่ยเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของฝ่าบาท ลองนึกดู หากเตี้ยนเซี่ยเป็นไรไป ท่านจะหยั่งเท้าอยู่ในราชสำนักได้อย่างไร?"

เวี่ยจือหยางใจเต้นแรงขึ้น มันเพียงคิดจับโจรจับหัวหน้า ไม่ได้ครุ่นคิดว่าหลังจากคร่ากุมจิ้นอ๋องจะทำอย่างไร หลังจากลังเลเล็กน้อย ก็ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "ฆ่าคนชดใช้ชีวิต หากเจิ้งกงกงตกตาย ท่านจะอยู่สุข

สบายหรือ?"

ชงต้าซือกล่าวว่า "เราจะบอกต่อทางการว่า ขันทีนี้ได้รับบงการจากผู้คน คิดประทุษร้ายจิ้นอ๋อง แผนการถูกเปิดโปง ถูกเราต่อยตายในหมัดเดียว ลองนึกดู ทางการมีภารกิจมากมาย ยังมีผู้ใดสนใจความเป็นความตายของขันทีผู้หนึ่ง"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "มันเป็นคนสนิทของเอี้ยนอ๋อง" ชงต้าซือส่งเสียงดังอ้อกล่าวว่า "เช่นนี้เป็นว่าคนบงการให้มันประทุษร้ายต่อจิ้นอ๋องคือเอี้ยนอ๋องแล้ว"

จิ้นอ๋องยิ้มออกมากล่าวว่า "ใช่แล้ว เป็นเช่นนี้เอง..." เวี่ยจือหยางบันดาลโทสะ เพิ่มพลังที่เท้า จิ้นอ๋องแทบหายใจไม่ออก ไม่อาจส่งเสียงได้

เวี่ยจือหยางขบคิดแล้วกล่าว "หลวงจีน อย่างมากข้าพเจ้าร่อนเร่ไปสุดหล้า ไม่อยู่ในราชสำนักอีก"

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "เต้าหลิงเซียนจ่าง ท่านหักใจจากไปได้หรือ?"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "มีอันใดไม่อาจหักใจ" ชงต้าซือยิ้มพลางเอื้อนเอ่ยว่า "ทิวาเป็นเมฆินทร์ ราตรีพิรุณริน ทุกเช้าค่ำวันคืน เบื้องล่างแท่นพลับพลึง"

เวี่ยจือหยางหัวใจตกวูบลง ข้อความนี้มาจากกาพย์เกาถังฝู่ของ**ซ่งอี้*** ด้วยฉู่ไหวอ๋องสุบินว่าพบเทพธิดาเขาวูซัน ทั้งสองร่วมอภิรมย์กัน แต่เทพธิดาไม่ยอมบอกประวัติความเป็นมา ฉู่ไหวอ๋องพอตื่นขึ้นมา ถึงถ่ายทอดบอกต่อซ่งอี้ ซ่งอี้ก็รจนากาพย์เกาถังฝู่ พรรณนารูปโฉมความงามของเทพธิดาเขาวูซัน จูเหว่ยแม้มิใช่เทพธิดาเขาวูซันที่ก่อเมฆฝน แต่เวี่ยจือหยางยังเฝ้าประหวัดหวนนึกถึงอยู่ทุกลมหายใจ

เวี่ยจือหยางตกอยู่ในห้วงรัก ไม่อาจรอดพ้นจากสายตาชงต้าซือ แม้

---

* คนแคว้นฉู่ยุคเลียดก๊ก

ไม่ทราบว่ามันหลงรักผู้ใด แต่พอคาดเดาเรื่องราวใด ข้อความในกาพย์เกาถังฝู่นี้คล้ายทิ่มแทงใส่หัวใจเวี่ยจือหยาง ขอเพียงจูเหว่ยยังอยู่ในวัง มันก็ไม่อาจหักใจจากได้

เวี่ยจือหยางบังเกิดความท้อแท้ สีหน้าทอแววขัดแย้ง ชงต้าซือฉวยโอกาสตีเหล็กทั้งที่ยังร้อน กล่าวว่า "เต้าหลิงเซียนจ่าง ท่านต่างกับขันทีนี้ ขอเพียงท่านปล่อยตัวเตี้ยนเซี่ย เราจะรับประกันว่าท่านสามารถจากไป เตี้ยนเซี่ย ท่านว่าใช่หรือไม่?"

จิ้นอ๋องกล่าวสนับสนุนว่า "ใช่แล้ว เซียนจ่างเป็นศิษย์ของเหล่าเซียนจ่าง เป็นคนสนิทของไท่ซุน ทั้งหมดยังคงเลิกราแต่โดยดี"

เวี่ยจือหยางไม่เชื่อวาจาของชงต้าซือ จึงร้องบอกว่า "ลาโง่หัวล้าน ไม่ว่าท่านกล่าวอย่างไร ข้าพเจ้าล้วนไม่เชื่อท่าน หากท่านไม่ปล่อยคนก็ทดลองดู..."

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "ตกลง ทดลองก็ทดลอง" พลางยกฝ่ามือฟาดลงยังศีรษะของเจิ้งเหอ

ชงต้าซือใจดำอำมหิต ดูออกว่าเวี่ยจือหยางไม่กล้าลงมือต่อจิ้นอ๋อง พานฟาดเจิ้งเหอให้ตายคามือ ปิดสกัดหนทางถอยของเวี่ยจือหยาง

เวี่ยจือหยางมองดูชงต้าซือฟาดฝ่ามือลง สมองกลายเป็นว่างเปล่า แต่แล้วยามนั้นบังเกิดเสียงเฟี้ยว ประกายสีดำจุดหนึ่งพุ่งวาบเข้ามายังห้องท้องเรือ จู่โจมใส่ท้ายทอยของชงต้าซือ ชงต้าซือลงมือถึงกลางคัน พลันสะบัดฝ่ามือไปด้านหลัง ใช้นิ้วชี้นิ้วกลางคีบจับวัตถุที่ซัดพุ่งมาเอาไว้ พอเพ่งตามอง เห็นเป็นเม็ดประคำไม้ดำลูกหนึ่ง

ทุกผู้คนชมดูจนตะลึงลาน ได้ยินเสียงหัวร่อดังยาวนาน ต่อจากนั้นเงาคนเคลื่อนไหววูบหนึ่ง คนผู้หนึ่งเดินเข้าห้องท้องเรือ ผู้มาศีรษะล้านเลี่ยน สวมชุดกันน้ำสีดำ พร้อมกับฝีเท้าที่ก้าวเข้ามา ปรากฏหยดน้ำหยดหยาดลงมา

เวี่ยจือหยางร้องโพล่งว่า “เป็นท่าน” หมิงโต้วพบเห็นผู้มาชัดตา ก็ร้องบอกว่า “เหยากว่างเสี้ยว”

ผู้มาคือหลวงจีนเต้าเยียน เหยากว่างเสี้ยวเป็นชื่อฆราวาสของท่านน้อยคนที่ทราบได้ หมิงโต้วพอร้องบอกออกมา เต้าเยียนต้องสำรวจดูมันแวบหนึ่ง หมิงโต้วกลับปิดปากลง แสร้งเป็นไม่มีเรื่องราวใด

เจิ้งเหอพอเห็นเต้าเยียน ต้องกล่าวเสียงอ่อนล้าว่า “เต้าเยียนต้าซือท่าน ท่านไฉนมาแล้ว?” เต้าเยียนยิ้มพลางกล่าวว่า “เพียงเป็นเหตุบังเอิญเท่านั้น”

ชงต้าซือสำรวจดูผู้มาแล้วกล่าวว่า “**เต้าซง** *(พี่ทางธรรม)* แต่งกายเช่นนี้ ไม่ถือว่าโอ่อ่าผ่าเผยเท่าใด”

เต้าเยียนตอบว่า “ชมเกินไป เปรียบกับความลึกซึ้งชั่วร้ายของต้าซือ เต้าเยียนยอมศิโรราบสิ้น”

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า “ชมเกินไป ไม่ทราบว่าเต้าซงมาด้วยเรื่องใด?”

เต้าเยียนเห็นอีกฝ่ายทราบดีแต่แสร้งถาม จึงชี้มือไปยังเจิ้งเหอกล่าวว่า “ต้าซือย่อมเห็นแก่หน้าเรา ปล่อยตัวกงกงท่านนี้หรือไม่?”

ชงต้าซือยิ้มพลางถามว่า “ท่านรู้จักมัน?” เต้าเยียนตอบว่า “มันเป็นคนของวังเจ้าเอี้ยนอ๋อง”

ชงต้าซือถามอีกว่า “เต้าซงเป็นเอี้ยนอ๋องหรือ?” เต้าเยียนงงงันวูบจึงกล่าว “คำพูดนี้หมายความอย่างไร?” ชงต้าซือกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “คนของวังเจ้าเอี้ยนอ๋อง ย่อมต้องให้เอี้ยนอ๋องมาทวงถาม อาศัยเต้าซงยังไม่เพียงพอให้อาตมาปล่อยคน”

เต้าเยียนหน้าแปรเปลี่ยนไป สองตาสาดประกายเจิดจ้า รวมมือกำเป็นหมัดอย่างช้าๆ ชงต้าซือสบสายตากับอีกฝ่าย พลางเพิ่มกำลังใส่นิ้วทั้งห้า เจิ้งเหอรู้สึกลำคอตึงวูบ สองเท้าลอยขึ้นจากพื้น สองตาเหลือกขึ้น ลิ้น

ปลิ้นออกมา

เต้าเยียนคิดขว้างมุสิกเกรงภาชนะเสียหาย ต้องรีรอลังเล ยามนั้นที่นอกเมืองห้องท้องเรือบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า "เอี้ยนอ๋องมาแล้ว ท่านจะยอมปล่อยคนหรือ?"

ชงต้าซือมีสีหน้าตื่นเต้นสงสัย เพ่งตามองประตูห้องท้องเรือ ได้ยินเสียงฝีเท้าดังขึ้น เห็นคนผู้หนึ่งสาวเท้าเข้ามา คนก็อยู่ในชุดกันน้ำ แต่ไหล่บ่ากว้างแขนขายาว ยามยกมือวางเท้า แฝงอำนาจชนิดหนึ่ง

จิ้นอ๋องร้องเรียกว่า "**เหล่าซื่อ** *(อันดับสี่)*..." ชงต้าซือก็ทอดถอนใจรำพึงว่า "สาธุ สาธุ"

เวี่ยจือหยางคิดไม่ถึงว่าเอี้ยนอ๋องจะปรากฏตัวในที่นี้ ต้องเหม่อมองดูมัน เอี้ยนอ๋องยิ้มให้กับเวี่ยจือหยาง จากนั้นกล่าวกับชงต้าซือว่า "บรรพชิตไม่มุสาวาจา เราผู้เป็นอ๋องมาแล้ว ท่านปล่อยคนหรือไม่?"

มันมีสายตาเจิดจ้าดุจสายฟ้า แม้แต่ชงต้าซือยังไม่ต้องการสบตาด้วย เพียงกวาดตาไปยังจิ้นอ๋อง

เอี้ยนอ๋องล่วงรู้ความคิดของอีกฝ่าย จึงกล่าว "ศิษย์น้องเต้าหลิง ขอให้เห็นแก่หน้าเรา ปล่อยตัว**อ๋องซง** *(พระเชษฐา)* ท่านนี้"

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างลังเลว่า "แต่ว่า..." เอี้ยนอ๋องโบกมือกล่าวว่า "ทุกประการปล่อยให้เป็นหน้าที่เรา"

เวี่ยจือหยางเห็นมันเกิดความเชื่อมั่นอย่างเปี่ยมล้น จึงถอนเท้าซ้ายกลับ กระโดดลงจากโต๊ะ จิ้นอ๋องทั้งอับอายทั้งโกรธแค้น นั่งแน่วนิ่งกับที่

เอี้ยนอ๋องยิ้มให้กับอีกฝ่าย หันกายไปทางชงต้าซือ ชงต้าซือก้มศีรษะครุ่นคิดเล็กน้อย ค่อยปล่อยตัวเจิ้งเหอเป็นอิสระ

เจิ้งเหอเข่าอ่อนระทวยแทบล้มลง เอี้ยนอ๋องยื่นมือประคองมันไว้ เจิ้งเหอมองดูเอี้ยนอ๋อง กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า "เตี้ยนเซี่ย เรา เรา..."

เอี้ยนอ๋องผงกศีรษะกล่าวว่า "เราได้ยินคำพูดของท่านแล้ว ประเสริฐ

มาก เราผู้เป็นอ๋องดูคนไม่ผิด" พลางใช้กำลังที่มือ เสียงกร๊อบแกร๊บหลายครา เมื่อเชื่อมต่อกระดูกหักให้กับเจิ้งเหอ เจิ้งเหอหน้าขาวซีด หลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา แต่ขบกรามกรอด ไม่ส่งเสียงครวญครางแม้สักคำเดียว

เอี้ยนอ๋องเงยหน้าขึ้นแค่นหัวร่อกล่าวว่า "อ๋องซง ขออำลา" จิ้นอ๋องพลันยกมือขึ้นกล่าวว่า "ช้าก่อน"

เอี้ยนอ๋องเหลียวหน้าไปถามว่า "ทำอะไร?" จิ้นอ๋องยิ้มพลางกล่าวว่า "การกลับนครหลวงมาครั้งนี้ เราสองพี่น้องยังไม่ใกล้ชิดสนิทสนมกัน พวกเราจัดโต๊ะสุรา เราจะดื่มกับเหล่าซื่อสักสองจอก"

ที่นอกห้องเรือปรากฏบ่าวไพร่เดินเข้ามาหลายคน จัดโต๊ะหลายตัว ยกสุราอาหารมา เอี้ยนอ๋องชมดูอยู่ด้านข้าง เงียบงันไม่ส่งเสียง เต้าเยียนสะอึกเข้ามา กล่าวเบาๆ ว่า "เตี้ยนเซี่ย เกรงว่ามีแผนอุบาย"

เอี้ยนอ๋องยิ้มพลางกล่าวว่า "อ๋องซงออกปากเชื้อเชิญ ไหนเลยไม่ปฏิบัติตาม?" พลางทรุดนั่งลงอย่างผ่าเผย

จิ้นอ๋องปรบมือหัวร่อดังๆ ชี้มือไปกล่าวว่า "เต้าเยียนต้าซือ เจิ้งกงกง เต้าหนิงเซียนจ่าง เชิญนั่งประจำโต๊ะ"

เวี่ยจือหยางขานรับก่อนทรุดกายนั่งลง เต้าเยียนกับเจิ้งเหอเห็นเช่นนั้นได้แต่นั่งลง

จิ้นอ๋องยิ้มพลางกล่าวว่า "เหล่าซื่อ ท่านแต่งกายเช่นนี้ คล้ายเป็นโจรก็มิปาน" เอี้ยนอ๋องตอบว่า "มิใช่เป็นโจร หากแต่มาจับโจร"

จิ้นอ๋องถามว่า "ผู้ใดเป็นโจร?" เอี้ยนอ๋องตอบว่า "ประการนี้ผู้ที่เป็นโจรย่อมทราบดี"

จิ้นอ๋องกล่าวว่า "ในความเห็นเรา ท่านแต่งกายเช่นนี้ คล้ายคิดมาสอดแนมเราผู้พี่ หากแม้นคิดสอดแนม สามารถส่งสมุนมา ไยต้องเสี่ยงอันตรายด้วยตัวเอง?"

เอี้ยนอ๋องกล่าวว่า "ไม่เข้าถ้ำเสือ ไหนเลยได้ลูกเสือ ผู้น้องไม่มีความ

สามารถคิดอ่านวางแผนในกระโจม ได้แต่เคลื่อนไหวด้วยตัวเอง”

จิ้นอ๋องทวนคำว่า “ไม่เข้าถ้ำเสือ? หรือว่าเราผู้พี่เป็นเสือร้าย?” เอี้ยนอ๋องกล่าวว่า “อ๋องซงได้ชื่อว่าเป็นพยัคฆ์หน้ายิ้ม ในราชสำนักไม่มีผู้ใดไม่ทราบ”

จิ้นอ๋องฝืนหัวร่อ ยกชูถ้วยสุราขึ้นกล่าวว่า “ประเสริฐ เหล่าซื่อ เราผู้พี่คารวะท่านจอกหนึ่ง”

เอี้ยนอ๋องยกถ้วยสุราขึ้น แต่ไม่เข้าปากก็วางถ้วยสุราลง จิ้นอ๋อง จึงกล่าว “เหล่าซื่อ ท่านไม่กลัวฟ้า ไม่กลัวดิน หรือไม่กลัวดื่มสุราของเรา?”

เอี้ยนอ๋องกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ผู้น้องไม่กลัวฟ้าไม่กลัวดิน แต่ว่ากลัวตาย”

จิ้นอ๋องกล่าวอย่างไม่พอใจว่า “นี่เป็นวาจาใด เราสองพี่น้องร่วมอุทร หรือเราจะแพร่พิษในสุรา?”

เอี้ยนอ๋องกล่าวช้าๆ ว่า “ปีที่ยี่สิบสี่ในรัชกาลหงอู่ มีคนฟ้องร้องว่าท่านซ่องสุมกำลัง คิดก่อกบฏ ฟู่หวงมีพระบัญชาให้**ไทจือ** *(รัชทายาท)* ไปตรวจสอบ ไทจือยึดอำนาจทางทหารของท่าน นำตัวท่านกลับมายังนครหลวง เพราะเพื่อให้โอวาทท่าน ไทจืออยู่ร่วมกับท่านทั้งวันและคืน ต่อมาฟู่หวงคิดลงโทษท่าน เป็นไทจือปกป้องคุ้มครอง ท่านค่อยรอดพ้นจากชะตากรรม

จิ้นอ๋องกล่าวด้วยสีหน้าไม่เป็นปรกติว่า “เรื่องราวหนหลังยังเอ่ยถึงทำอะไร?”

เอี้ยนอ๋องกล่าวสืบต่อ “แต่ผ่านไปไม่นานไทจือก็ป่วยหนัก ตอนแรกบอกว่าถูกความเย็นแทรกซึม มิคาดอาการทรุดหนักลง หมอหลวงทั้งหมดไม่อาจรักษา ต่อมาข้าพเจ้าไปเยี่ยมมัน ไทจือก็ป่วยหนักร่อแร่ ที่น่าประหลาดคือในตัวมันมีกลิ่นไม้จันทน์หอมจางๆ ชนิดหนึ่ง”

จิ้นอ๋องยิ้มพลางกล่าวว่า “นี่มีอันใดน่าประหลาด หากมิใช่ในห้อง

เผาไม้จันทน์หอม ก็แขวนถุงหอมที่หัวเตียง”

เอี้ยนอ๋องสั่นศีรษะกล่าวว่า “ไม่ถูกต้อง ที่ผ่านมาไทจือไม่ชมชอบไม้จันทน์หอม เพียงชมชอบไม้กฤษณากับขี้ปลาวาฬ”

จิ้นอ๋องกล่าวว่า “คนเจ็บป่วยไม่สบาย จิตใจอาจเปลี่ยนไป” เอี้ยนอ๋องกล่าวว่า “ตอนแรกเราก็คาดคิดเช่นนี้ ต่อมาเราไปเยี่ยมมัน กลิ่นไม้จันทน์หอมบนตัวไทจือยิ่งรุนแรง แต่ว่ากลิ่นหอมนี้ต่างกับกลิ่นไม้จันทน์หอมธรรมดา ยามสูดดมชวนคลื่นเหียน”

จิ้นอ๋องขมวดคิ้วกล่าวว่า “เหล่าซื่อ เราไม่เข้าใจว่าท่านเอ่ยถึงเรื่องเหล่านี้ทำอะไร?”

เอี้ยนอ๋องกล่าวว่า “ตอนนั้นเรานึกสงสัย ต่อมาบอกต่อเต้าเยียน มันบอกต่อเราว่าไทจืออาจไม่ได้ล้มป่วย หากแต่ถูกพิษประหลาดที่เรียกว่าไม้จันทน์ปอซวินกุ่ย”

จิ้นอ๋องสั่นศีรษะกล่าวว่า “ไม่เคยได้ยินมา” เอี้ยนอ๋องแค่นหัวร่อกล่าวว่า “พิษชนิดนี้ไร้สีไร้กลิ่น ผู้ที่ถูกพิษมีอาการคล้ายถูกความเย็นแทรกซึม นอกจากยาขจัดพิเศษเฉพาะแล้วไม่มีทางรักษาได้ สุดท้ายร่างกายเสื่อมทรุดจนเสียชีวิต หลังจากตายแล้วชันสูตรศพ ก็ไม่พบความผิดปรกติใด หนึ่งเดียวที่เป็นลางบอกเหตุคือ ผู้ถูกพิษจะส่งกลิ่นประหลาดคล้ายไม้จันทน์หอมชนิดหนึ่ง”

จิ้นอ๋องยิ้มพลางกล่าวว่า “พิษร้ายแฝงกลิ่นหอม ฟังดูกลับมีความสุนทรีย์อยู่หลายส่วน”

เอี้ยนอ๋องกล่าวว่า “เท่าที่เราทราบ ไม้จันทน์ปอซวินกุ่ยมาจากสำนักลี้ลับที่ชื่อบรรพบุรุษพิษ ตอนที่ฟู่หวงลุกฮือขึ้นก่อการ บรรพบุรุษพิษก็มีชื่ออื้อฉาว ภายหลังไม่ทราบเพราะเหตุใด กลับเงียบหายไร้ข่าวคราว”

จิ้นอ๋องยกมือลูบเคราก่ลาวว่า “เช่นนี้เป็นว่า เป็นคนร้ายสังกัดบรรพบุรุษพิษทำร้ายไทจือหรือ?” เอี้ยนอ๋องสั่นศีรษะกล่าวว่า “พิษของไม้

จันทน์ปอซวินกุ่ยไม่รุนแรง หากต้องการชีวิตผู้คน ต้องแพร่พิษติดต่อกัน คนที่แพร่พิษต้องเป็นคนที่ใกล้ชิดสนิทสนม”

จิ้นอ๋องหยีตาลง ดวงตาทอประกายลี้ลับกล่าวว่า “เหล่าซื่อ คำพูดไม่อาจกล่าวเหลวไหล ท่านเข้าใจว่าเราเป็นคนทำร้ายไทจือถึงแก่ชีวิตหรือ?”

เอี้ยนอ๋องกล่าวว่า “ก่อนที่ไทจือจะถูกพิษ มีแต่อ๋องซงใกล้ชิดกับมันที่สุด”

จิ้นอ๋องร่ำร้องว่า “เหลวไหล นอกจากเราแล้ว ที่ข้างกายไทจือยังมีบ่าวไพร่นางกำนัลมากมาย”

เอี้ยนอ๋องกล่าวว่า “บรรดาบ่าวไพร่นางกำนัลล้วนพึ่งพาไทจือ หากทำร้ายมันถึงแก่ชีวิตมีประโยชน์อันใด?”

จิ้นอ๋องย้อนถามว่า “เราทำร้ายไทจือถึงแก่ชีวิตมีประโยชน์อันใด?” เอี้ยนอ๋องกล่าวเสียงเย็นชาว่า “ไทจือพอตกตาย ท่านก็คืบใกล้ราชบัลลังก์ไปอีกก้าวหนึ่ง”

จิ้นอ๋องร่ำร้องว่า “เหลวไหล ตามหลักการสืบสันตติวงศ์ ไทจือตกตาย ยังมีไท่ซุน หากนับตามอายุ เหนือเรายังมีฉินอ๋อง”

เอี้ยนอ๋องแค่นหัวร่อกล่าวว่า “อย่างนั้นฉินอ๋องตายอย่างไร?”

หงอู่ฮ่องเต้กับเสี้ยวฉือฮองเฮามีราชโอรสสี่พระองค์ ได้แก่ไทจือจูเปียว ฉินอ๋องจูซ่วง จิ้นอ๋องจูกัง โจวอ๋องจูซู่ ส่วนเอี้ยนอ๋องจูตี้แม้ได้ชื่อว่าเป็นบุตรของเสี้ยวฉือฮองเฮา แท้จริงแล้วเกิดจากโซ่วเฟย ไทจือกับอ๋องทั้งสี่มีอายุมากที่สุด ได้รับความไว้วางพระทัยจากหงอู่ฮ่องเต้ มิคาดโชคชะตากลั่นแกล้งคน ปีที่ยี่สิบสี่ในรัชกาลหงอู่ ไทจือจูเปียวถูกความเย็นแทรกซึม พอล้มป่วยก็ลุกไม่ขึ้น ผ่านไปสี่ปี ได้แก่ปีที่ยี่สิบแปดในรัชกาลหงอู่ ฉินอ๋องจูซวงยกทัพไปปราบชนเผ่าเชียงตะวันตก พลันล้มป่วยด้วยโรคปัจจุบันเสียชีวิต หงอู่ฮ่องเต้สูญเสียราชโอรสติดต่อกันสองคน ได้รับ

ความกระทบกระเทือนพระทัย นับแต่นั้นพระสุขภาพเสื่อมทรุดลง

การตายของไทจือกับฉินอ๋องสะท้านทั่วแผ่นดิน เวี่ยจือหยางก็เคยได้ยินมา แต่ฟังจากปากคำของเอี้ยนอ๋อง คล้ายมีเบื้องหลังเคลือบแฝง

ได้ยินจิ้นอ๋องกล่าวว่า "**เอ้อเกอ** *(พี่รอง)* ป่วยตาย ยังมีปัญหาอันใด?"

เอี้ยนอ๋องซักถามว่า "ป่วยเป็นโรคอะไร?" จิ้นอ๋องกล่าวช้าๆ ว่า "ฟังว่าถูกความเย็นแทรกซึมเช่นกัน"

เอี้ยนอ๋องแสร้งกล่าวอย่างตื่นเต้นสงสัยว่า "ประหลาดแท้ ไทจือร่างกายอ่อนแอ บอกว่าถูกความเย็นแทรกซึม จนล้มป่วยเสียชีวิตยังพอนับได้ ฉินอ๋องมีสุขภาพร่างกายแข็งแรง มีวิชาฝีมือสูงเยี่ยม ตอนยกทัพไปปราบชนเผ่าเชียงตะวันตก ยังออกศึกด้วยตัวเอง ก่อนหลังไม่ถึงสองเดือน ก็ตายด้วยโรคถูกความเย็นแทรกซึม เรื่องราวในโลกออกจะประจวบเหมาะไปแล้ว"

จิ้นอ๋องยิ้มเย้ยยัน กล่าวว่า "ฟังจากปากคำท่าน แสดงว่าถูกพิษไม้จันทน์อะไรนั่นอีกแล้ว"

เอี้ยนอ๋องกล่าวว่า "เราสอบถามหมอทหารดู ฉินอ๋องก่อนตายบนร่างก็มีกลิ่นไม้จันทน์หอม หลังจากที่มันเสียชีวิต อนุภรรยาที่ข้างกายก็หายสาบสูญไป ตอนนั้นจัดงานศพวุ่นวาย ไม่มีผู้ใดสืบสาวราวเรื่อง ในความเห็นเรา อนุภรรยานั้นเป็นฆาตกรแพร่พิษ"

จิ้นอ๋องกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า "เช่นนี้เป็นว่าท่านสมควรเอาผิดต่ออนุภรรยานั้น"

เอี้ยนอ๋องกล่าวว่า "นางเป็นฆาตกร แต่มิใช่ตัวการ ลองนึกดู นางเป็นสตรีนางหนึ่ง หากไม่มีคนบงการ ไหนเลยกล้าแพร่พิษสังหารอ๋องกินเมืองผู้หนึ่ง หากว่าไม่มีสายอยู่ภายนอก นางไหนเลยออกจากวังเจ้าไปได้?"

จิ้นอ๋องปรบมือกล่าวว่า "เหล่าซื่อ ท่านช่างคิดอ่านอย่างบรรเจิดนัก ตอนนั้นฟู่หวงตั้งไท่ซุนเป็นรัชทายาทแล้ว หากเราคิดกบฏ ไยต้องทำร้าย

ฉินอ๋องด้วย?"

"ไท่ซุนมีนิสัยอ่อนแอ ขาดการตัดสินใจ สร้างความไม่พอใจแก่ฟู่หวง ตอนนั้นมีข่าวว่าฟู่หวงคิดเปลี่ยนเป็นแต่งตั้งฉินอ๋อง จึงให้ฉินอ๋องประกาศศักดา ยกทัพไปปราบชนเผ่าเชียงตะวันตก อาศัยชัยชนะปิดปากของเหล่าบัณฑิต หลังจากปราบชนเผ่าเชียงตะวันตก ฟู่หวงมีราชโองการให้ฉินอ๋องกลับนครหลวง มิคาดฉินอ๋องมาถึงกลางทางก็ล้มป่วยเสียชีวิต"

จิ้นอ๋องกล่าวเสียงเย็นชาว่า "ฟังจากปากคำท่าน หากว่าเราเป็นฆาตกร คนต่อไปสมควรเป็นไท่ซุน เหตุใดผ่านไปสามปี มันกลับไม่มีเรื่องราวใด"

"นี่มีสาเหตุสองประการ หนึ่งนั้นมีคนตายมากเกินไป จะสะกิดความสงสัยของผู้คน ไทจือตายไปสี่ปี ฉินอ๋องเพิ่งเสียชีวิต หากจัดการกับไท่ซุนสมควรรออีกสามสี่ปี สองไท่ซุนระวังป้องกันอย่างเข้มงวด ท่านไม่มีสายอยู่ในวังตะวันออก จึงทั้งข่มขู่ทั้งใช้ผลประโยชน์เข้าล่อ ฉุดลากศิษย์น้องเต้าหลิงลงน้ำ"

จิ้นอ๋องยกมือตบโต๊ะ ร้องว่า "ท่านเสียสติหรือ หากเราบอกเรื่องนี้ต่อฟู่หวง ท่านจะมีโทษฐานให้ร้ายป้ายสี"

เอี้ยนอ๋องยิ้มพลางกล่าวว่า "วิเศษแท้ ฟู่หวงคงต้องการพบพยานของเราผู้หนึ่ง"

จิ้นอ๋องงงงันวูบจึงกล่าว "ผู้ใดหรือ?" เอี้ยนอ๋องชี้มือไปยังกู่เอี๋ยน กล่าวว่า "ตัวประหลาดที่จับงูผู้นี้เป็นคนของบรรพบุรุษพิษ"

กู่เอี๋ยนหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย กล้ามเนื้อใบหน้าของจิ้นอ๋องกระตุกเข้าหากัน กล่าวว่า "เหลวไหล ล้วนไม่มีเหตุผล"

เอี้ยนอ๋องกล่าวว่า "หากอ๋องซงมีความประพฤติเปิดเผย ก็ส่งมอบมันให้กับเรา ปล่อยให้เราสอบปากคำดู"

จิ้นอ๋องแค่นหัวร่อกล่าวว่า "เหลวไหล มันเป็นคนของเรา ไยต้องส่ง

มอบให้กับท่าน?”

เอี้ยนอ๋องยิ้มพลางกล่าวว่า “ไม่กล้าส่งมอบคน แสดงว่ามีเลศนัยอยู่ในใจ”

จิ้นอ๋องเงียบงันชั่วขณะ พลันยิ้มอย่างลี้ลับกล่าวว่า “เหล่าซื่อ ท่านไม่ต้องกล่าวกระตุ้น คนอยู่ที่นี้ หากท่านเก่งกล้าสามารถ ก็นำตัวมันไป”

เอี้ยนอ๋องตอบตกลง ผุดลุกขึ้นเดินเข้าหากู่เอี๋ยน

กู่เอี๋ยนพลันผิวปากส่งเสียงดังแหลมเล็ก ได้ยินเสียงเกรียวกราว บนขื่อห้องปรากฏค้างคาวตัวหนึ่งพุ่งวาบลงมา

เสียงเช้งคราหนึ่ง ประกายเย็นเยียบวูบขึ้นแวบหนึ่ง เอี้ยนอ๋องชักกระบี่ตัดเมฆออกมา ฟันค้างคาวขาดเป็นสองท่อน ร่วงพรูลงมาดุจห่าฝน ประกายกระบี่กรีดเป็นรุ้งขาวสายหนึ่ง แทงใส่คอหอยกู่เอี๋ยน

กู่เอี๋ยนส่ายร่างถอยร่น โบกสะบัดสองมือปรากฏงูใหญ่สองตัวส่ายหัวสะบัดหาง อ้อมผ่านตัวกระบี่ ฉกใส่ข้อแขนของเอี้ยนอ๋อง

เอี้ยนอ๋องยกไหล่ลอยตัวขึ้น ควงกระบี่เป็นวง ปรากฏดาวเย็นเยียบเกลื่อนฟ้า งูพิษทั้งสองตัวถูกฟันขาดเป็นหลายท่อน

กู่เอี๋ยนขยับมือขวา ในมือเพิ่มงูพิษอีกตัวหนึ่ง เอี้ยนอ๋องชิงกระโดดปราด ประกายกระบี่ตัดเข้าหัวงู ผ่างูใหญ่ตัวหนึ่งจากหัวถึงหางเป็นสองส่วน ปลายกระบี่สั่นพลิ้วดังอึงอล แผ่พุ่งพลังเย็นเยียบ จนกู่เอี๋ยนแทบลืมตาไม่ขึ้น

กระบี่ดาวหมากล้อมถนัดในการคำนวณแต่หากคำนวณมากเกินไปจะกลายเป็นห่วงหน้าพะวงหลัง แต่ว่าเมื่อเอี้ยนอ๋องใช้ออกกลับมุ่งไปข้างหน้า คำนึงถึงการฆ่าฟัน เพิ่มความเกรี้ยวกราดดุร้ายขุมหนึ่ง

กู่เอี๋ยนปรับเปลี่ยนตำแหน่งหลายครั้งครา ยังไม่อาจหลุดพ้นจากปลายกระบี่ พอช้อนตาขึ้นก็ประสานสบสายตาเอี้ยนอ๋อง

เอี้ยนอ๋องเลิกคิ้วขึ้น ส่งเสียงตวาดก้องจนห้องท้องเรือสั่นสะเทือน บนเพดานปรากฏผงคลีร่วงพรูลงมา กู่เอี๋ยนรู้สึกแก้วหูลั่นอึงอล ใต้เท้าอ่อน

ระทวย เอี้ยนอ๋องจึงลดกระบี่ลง แทงใส่เท้าขวาของมัน

ได้ยินเสียงติง ถ้วยสุราซัดต้องตัวกระบี่ จนถ้วยสุราแตกละเอียด เอี้ยนอ๋องก็รู้สึกง่ามมือร้อนวูบ กระบี่ยาวเบี่ยงเบนไปทางขวา เฉียดผ่านหว่างขาของกู่เอี๋ยนไป แทงใส่พื้นเรือดังอึงอล

กู่เอี๋ยนซวนเซเสียหลัก กระแทกนั่งลง รู้สึกเป้ากางเกงเย็นวะวาบ พอก้มศีรษะลงมองดู พบว่ากางเกงถูกกรีดขาดเป็นทางยาว หากเบี่ยงเบนไปสักหลายหุน คงได้แต่ทำงานรับใช้ในวังแล้ว

ถ้วยสุราเนื้อเคลือบใบหนึ่งกลับกระแทกกระบี่เบี่ยงเบนไป นับเป็นเรื่องอันเหลือเชื่อ เอี้ยนอ๋องเหลียวหน้าไป เห็นชงต้าซือยิ้มพลางผุดลุกขึ้น เพียงก้าวเท้าก็ก้าวยาววาเศษ ไม่กล่าวว่ากระไรก็ต่อยหมัดออก ด้วยท่วงท่าอันเนิบนาบ ปราศจากเสียงลมแหวกฝ่าอากาศ ไม่มีกลิ่นอายฆ่าฟันแต่อย่างไร

เอี้ยนอ๋องเป็นยอดฝีมือ ดูออกว่าหมัดนี้ธรรมดาสามัญ แต่แฝงพลังทำลายล้าง จึงรีบวกกระบี่กลับมา ฟันขวางใส่หมัดของชงต้าซือ

ชงต้าซือไม่หลบไม่หลีก ยังคงต่อยหมัดออก สร้างความประหลาดใจแก่เอี้ยนอ๋อง ครุ่นคิดว่าหมัดของหลวงจีนหลอมจากเหล็กหรือ ความคิดไม่ทันสิ้นสุด ชงต้าซือก็งอนิ้วดีดออก เสียงดังเมื่อตัวกระบี่สั่นสะท้าน เอี้ยนอ๋องง่ามมือชาวูบ ประกายกระบี่วกกลับมา ปาดใส่ลำคอตนเอง

เอี้ยนอ๋องย่อตัวลง หงายร่างท่อนบนไปด้านหลัง ประกายกระบี่เย็นเยียบเฉียดผ่านใบหน้า ห่างจากปลายจมูกไม่ถึงครึ่งหุน

ชงต้าซือบังเกิดความประหลาดใจ ท่าดรรชนีหนึ่งประสบบังเกิดลักษณ์นี้ มาจากลมปราณวชิรทรงพลัง รวมกำลังจู่โจมในคราเดียว คิดทำร้ายเอี้ยนอ๋องบาดเจ็บบอบช้ำ มิคาดเอี้ยนอ๋องเปลี่ยนกระบวนท่าอย่างรวดเร็ว หลบหลีกจากคมกระบี่ได้ ต้องครุ่นคิด *'คนผู้นี้เป็นเชื้อพระวงศ์สูงศักดิ์ ยังฝึกวิชายุ้โดยไม่ลดละ เปรียบกับจิ้นอ๋องต่างกันราวฟ้ากับดิน หาก*

ปล่อยทิ้งไว้ จะเป็นภัยแก่ราชวงศ์มองโกลเรา'

นึกถึงตอนนี้บังเกิดเพลิงอำมหิตขึ้น ไม่รอให้เอี้ยนอ๋องยืดกายขึ้น ก็พลิกฝ่ามือกดกระแทกใส่เอี้ยนอ๋อง

แต่แล้วเงาคนถลันวูบ เต้าเยียนไม่ทราบเคลื่อนไหวอย่างไร ก็มาถึงข้างกายคนทั้งสอง ปาดมือซ้ายราวแหวกบุปผาปาดหลิว ปาดใส่ข้อมือชงต้าซือ ท่วงท่านี้อ่อนโยนนุ่มนวล แต่ชงต้าซือไม่กล้าชะล่าใจ พลิกข้อมือตะปบใส่ชีพจรข้อมือของเต้าเยียน

เสียงทึบเมื่อทั้งสองข้างกระทบกัน บังเกิดเป็นเสียงราวฟาดหวดใส่หนังสัตว์ ชงต้าซือเคลื่อนขวางไปเชียะเศษ ใบหน้าแดงวูบ ส่วนเต้าเยียนเซตึงตึงถอยไปสามก้าว ใบหน้าซีดเผือด มือซ้ายตกห้อยลง

เอี้ยนอ๋องถือโอกาสสะบัดกระบี่ ขวับขวับขวับ ท่ากระบี่คล้ายทางช้างเผือกสาดเท เต้าเยียนก็ใช้ออกห้าฝ่ามือห้าเท้า เมื่อเป็นเช่นนี้กลับกลายเป็นเอี้ยนอ๋องกับเต้าเยียนกลุ้มรุมใส่ชงต้าซือ เอี้ยนอ๋องถือดีในศักดิ์ฐานะ จึงรั้งกระบี่ล่าถอยจากวงต่อสู้

พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า "หากเตี้ยนเซี่ยรู้สึกเงียบเหงา เรามีวิธีช่วยแก้เหงาให้" คนกล่าววาจาคือหมิงโต้ว มันดึงสายรัดแพรสีม่วงจากในแขนเสื้อ พอม้วนพันกันก็กลายเป็นแส้อ่อนเส้นหนึ่ง หวดใส่อากาศดังฉาดใหญ่

วิชาลมหายใจปลาวาฬความจริงเป็นวิชากำลังภายในขั้นสูง พอแผ่พุ่งพลังเข้าไป ก็กลับกลายเป็นอาวุธฆ่าคน เอี้ยนอ๋องพอได้ยินเสียงแส้ ก็ล่วงรู้เส้นสนกลใน ต้องครุ่นคิด *'ไม่พบกันไม่กี่วัน **เหล่าซัน** (อันดับสาม) ไฉนมีผู้มีฝีมือมากมายถึงเพียงนี้'*

เห็นแพรไหมพออยู่ในมือหมิงโต้ว ก็เบาหวิวราวปุยนุ่น หยุ่นเหนียวดุจเหล็กกล้า ทั้งปราดเปรียวดั่งงูร้าย พุ่งวนอยู่รอบคมกระบี่ จี้ใส่จุดสำคัญของเอี้ยนอ๋อง เอี้ยนอ๋องก็ร่ายรำกระบี่รับมือศัตรู ปรากฏสายวิชชุแลบ

แปลบปลาบแฝงอานุภาพน่าตระหนก

กระบี่ดาวหมากล้อมวางแผนก่อนแล้วค่อยเคลื่อนไหว พอเคลื่อนไหวก็ระบือลือลั่น กระบี่ตัดเมฆความจริงเป็นกระบี่วิเศษ เมื่อเอี้ยนอ๋องบรรจุกำลังภายในเข้าไป ได้ยินเสียงเชียะเมื่อฟันแส้อ่อนขาดไปท่อนหนึ่ง

เหลียวดูเต้าเยียนก็พุ่งวนอยู่รอบกายชงต้าซือ ต่อยหมัดเตะเท้าใส่ชงต้าซือกลับใช้ความสงบสยบความเคลื่อนไหว ยามยกมือวาดเท้าก็แผ่พุ่งลมปราณวชิรทรงพลังออก ไม่ว่าเต้าเยียนเคลื่อนไหวอย่างไร ก็ไม่อาจเข้าประชิดถึงตัวหลวงจีนใหญ่

ยังมีจู๋อิงฟงกระเหี้ยนกระหือรือคิดลงมือ กู่เอี๋ยนจับงูพิษ ทั้งสองแยกย้ายเป็นหนึ่งซ้ายหนึ่งขวา เฝ้าอยู่ข้างกายเอี้ยนอ๋อง จิ้นอ๋องนั่งแน่วนิ่ง จับจ้องมองเอี้ยนอ๋องตาไม่กะพริบ ใบหน้าประดับด้วยรอยยิ้ม แต่ดวงตาทอแววดุร้ายอำมหิต

เวี่ยจือหยางชมดูจนฉุกคิดขึ้น *'เฒ่าทารกบังเกิดความคิดฆ่าฟันเอี้ยนอ๋องแต่งชุดลำลองมา หากตกตายในที่นี้ ก็ไม่มีผู้คนล่วงรู้'*

มันใช้ความคิดอย่างรวดเร็ว แล้วถือตะเกียบงาช้างคู่หนึ่งผุดลุกขึ้นพุ่งตัวถึงข้างกายหมิงโต้ว ตวาดคำ "อยู่" ปักตะเกียบใส่ดวงตาของหมิงโต้ว

หมิงโต้วรักษาความเยือกเย็นมิลนลาน พลันพลิกข้อมือวูบ แส้อ่อนม้วนจากล่างขึ้นบน ม้วนพันตะเกียบเอาไว้ เวี่ยจือหยางร้องบอกขอบคุณ ยกสองมือขึ้น ใช้ตะเกียบคีบหนีบปลายแส้ไว้

หมิงโต้วรีบใช้กำลังช่วงชิงกลับคืน เวี่ยจือหยางก็รั้งดึงแส้อ่อนจนตึง เอี้ยนอ๋องพลันสะบัดกระบี่ ฟันใส่ข้อมือมัน หมิงโต้วได้แต่ละทิ้งแส้ ฟาดฝ่ามือทั้งสอง แยกย้ายจู่โจมใส่เอี้ยนอ๋องกับเวี่ยจือหยาง

จู๋อิงฟงกับกู่เอี๋ยนตวาดก้อง พากันโถมใส่เวี่ยจือหยาง เวี่ยจือหยาง

บังคับแส้อ่อน ควงเป็นครึ่งวงกลม หวดใส่จู๋อิงฟง จู๋อิงฟงเบี่ยงศีรษะหลบเลี่ยง ยกมือคว้าแส้ เอี้ยนอ๋องพลันแทงกระบี่ใส่ข้อมือมัน กระบี่นี้พลิกแพลงพิสดาร จู๋อิงฟงต้องหดมือกลับไป

ยามนั้นเวี่ยจือหยางบังคับปลายแส้จี้ใส่ตาซ้ายจู๋อิงฟง จู๋อิงฟงรีบหงายร่างไปด้านหลัง รอดพ้นจากการถูกทำร้ายดวงตา แต่ข้างแก้มถูกหวดใส่คราหนึ่ง ต้องถอยกายไปหลายก้าว พอหยุดยั้งยืนหยัด ตำแหน่งถูกแส้หวดใส่ปวดแสบปวดร้อนยิ่ง

เวี่ยจือหยางใช้มือหนึ่งจู่โจมจู๋อิงฟงล่าถอย อีกมือหนึ่งไม่อยู่ว่าง ใช้ตะเกียบงาช้างจัดการกับงูพิษสองตัว ตะเกียบคล้ายมีดวงตางอกเงย คีบหนีบตำแหน่งใต้คอเจ็ดนิ้วของงูพิษตัวหนึ่ง งูตัวนั้นก็คอตก ปราศจากเค้าความดุร้ายอีก

กู่เอี๋ยนใจหายวาบ บังคับงูพิษข้างซ้ายฉกใส่หลังมือเวี่ยจือหยาง เวี่ยจือหยางตวัดแส้ม้วนพันลำตัวงูไว้ กำลังภายในพอแผ่พุ่ง งูพิษก็เต้นระริกราวกับสายพิษ กู่เอี๋ยนรู้สึกง่ามมือชาวูบ ได้แต่คลายมือจากการยึดจับงูพิษ เวี่ยจือหยางขยับข้อมือ ใช้แส้อ่อนที่มีงูพิษม้วนพันใส่ลำคอมัน กู่เอี๋ยนได้แต่ละทิ้งงูพิษข้างขวา กระโดดพุ่งถอยไปด้านหลัง

เวี่ยจือหยางหัวร่อฮาฮา ร้องคำ "รับกระบวนท่า" ตวัดตะเกียบซัดงูพิษใส่หมิงโต้ว หมิงโต้วกำลังต่อสู้กับเอี้ยนอ๋อง เห็นงูพิษลอยลิ่วมา ต้องใจหายวาบ ไม่ทันปิดป้องต้านทาน เวี่ยจือหยางก็สะบัดแส้ ซัดงูพิษตัวที่สองมา หมิงโต้วถึงกับมือไม้ปั่นป่วน เอี้ยนอ๋องถือโอกาสใช้กระบี่ คุกคามมันถลันหลบเป็นพัลวัน

ทั้งสองผนึกกำลังครั้งแรก ก็คุกคามศัตรูเข้มแข็งสามคนล่าถอย ต้องสบตายิ้มให้แก่กัน เอี้ยนอ๋องกล่าวว่า "ขอบคุณศิษย์น้องยื่นมือช่วยเหลือ" เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "อ๋องแหยมีฝีมือกล้าแข็ง พรตผู้น้อยเพียงเพิ่มดิ้นเงินดิ้นทองบนแพรพรรณ"

เอี้ยนอ๋องหัวร่อดังๆ ขวางกระบี่ชี้ไปทางตะวันออกเฉียงใต้ แยกเท้าทั้งสองยืนหยัดอยู่ในตำแหน่งเสี่ยวกั้ว เพ่งตาเจิดจ้าจับจ้องมองหมิงโต้ว เวี่ยจือหยางจดจำออกว่านี่เป็นท่าแรกเริ่มต้นของท่าแรกเกิดใหญ่ จึงสืบเท้าออกไป ตะเกียบข้างขวาตั้งท่าจู่โจม

หมิงโต้วถือกำเนิดจากเกาะตะวันออก จดจำออกว่านี่เป็นท่าเท้าในเทพกระบี่ไร้เงา สร้างความสงสัยใจยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น *'พบเห็นผีสางแล้ว เด็กน้อยนี้เรียนรู้เพลงกระบี่ของเกาะตะวันออกเราตั้งแต่เมื่อใด?'*

พลันได้ยินจิ้นอ๋องแค่นเสียงอย่างเย็นชา คล้ายกับไม่พอใจยิ่ง จู๋อิงฟงโถมออกมา กู่เอี๋ยนก็ตามติดอยู่ด้านหลัง หมิงโต้วอับจนปัญญา ได้แต่ใช้ฝ่ามือออก

เอี้ยนอ๋องกู่ร้องดังยาวนาน เวี่ยจือหยางก็เคลื่อนไหวตาม ทั้งสองใช้เพลงกระบี่เงาบินกับดาวหมากล้อม เกื้อหนุนซึ่งกันและกัน สนับสนุนความเร็วของอีกฝ่าย คล้ายซักซ้อมฝีมือกันมานานปี

เอี้ยนอ๋องบังเกิดความประหลาดใจ เหลียวมองเวี่ยจือหยางแวบหนึ่ง แต่ยามนั้นไม่มีเวลาขบคิดมากความ ศัตรูทั้งสามถาโถมมาถึงแล้ว ได้แต่ร่ายรำกระบี่ต้านทาน

ต่อสู้กันสิบกว่ากระบวนท่า ไม่อาจพิสูจน์ผลแพ้ชนะ เวี่ยจือหยางแสร้งเป็นจู่โจมใส่หมิงโต้ว พลันหมุนตัวใช้ตะเกียบคีบหนีบตำแหน่งใต้คอเจ็ดนิ้วของงูพิษตัวหนึ่ง มันใช้แผนเดิมอีกครั้ง กู่เอี๋ยนพานหลบไม่พ้น เห็นเวี่ยจือหยางกวาดแส้อ่อนมา ได้แต่คลายมือจากงูพิษล่าถอยหลบเลี่ยง

เวี่ยจือหยางสะบัดตะเกียบ งูพิษก็ลอยหวีดเข้าหาจิ้นอ๋อง เสียงฉาดเมื่อร่วงหล่นลงบนโต๊ะ สร้างความตื่นตระหนกแก่จิ้นอ๋องจนกระโดดปราดขึ้น เซถอยไปหลายเชียะ ใบหน้าอวบอ้วนกลายเป็นไร้สีเลือด

จิ้นอ๋องระงับสติ พิเคราะห์สถานการณ์เฉพาะหน้า เห็นชงต้าซือต่อสู้กับเต้าเยียนอย่างคู่คี่ก้ำกึ่ง หมิงโต้วกับพวกทั้งสามมีพวกมากกว่า ยังไม่

สามารถช่วงชิงมีเปรียบ หากว่าสู้สืบไป มิเพียงไม่อาจรั้งตัวเอี้ยนอ๋องไว้ ไม่แน่ว่ายังจะพลาดท่าเสียที นึกถึงตอนนี้จึงร้องบอกว่า "หยุดมือ"

ทั้งสองฝ่ายแยกย้ายผละจากกัน จิ้นอ๋องเค้นรอยยิ้มขึ้นกล่าวว่า "เหล่าซื่อ ท่านมาเพราะหนังสือสั่งเสียของ**มู่โฮ่ว** *(พระมารดา)* กระมัง?"

เอี้ยนอ๋องหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า "ท่านว่าอะไร?"

"ขอบอกตามตรง เราล่วงรู้ร่องรอยของหนังสือสั่งเสียอีกสองฉบับ"

เอี้ยนอ๋องกระชากเสียงว่า "ที่แท้เป็นท่านยุแหย่ให้ไท่ซุนทำร้ายเรา"

"ไท่ซุนแค้นท่านจับใจ เราไยต้องยุแหย่?"

เอี้ยนอ๋องขมวดคิ้วกล่าวว่า "ท่านว่าอะไร?" จิ้นอ๋องแค่นหัวร่อกล่าวว่า "แสร้งเป็นโง่งมหรือ ไท่ซุนพอขึ้นครองราชย์ ต้องลิดรอนอำนาจอ๋องกินเมือง เมื่อถึงเวลาฟันงูฟันส่วนหัว เราท่านล้วนหนีไม่รอด"

เอี้ยนอ๋องกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า "การแต่งตั้งเป็นอ๋องเป็นฟู่หวงกำหนดไว้ ถือเป็นรากฐานปกครองประเทศ ที่แล้วมาไท่ซุนถือหลักกตัญญูไหนเลยเปลี่ยนกฎของบรรพชนได้?"

จิ้นอ๋องสั่นศีรษะกล่าวว่า "เหล่าซื่อท่านช่างเลอะเลือนนัก อันว่าหลักธรรมกตัญญูเพียงเป็นหน้าฉากของผู้ปกครอง อำนาจผลประโยชน์จึงเป็นไส้ใน ต่อให้ไท่ซุนสัตย์ซื่อถือกตัญญู รอบกายมันแวดล้อมด้วยบัณฑิตหัวโบราณคร่ำครึ ต้องเสนอให้ลิดรอนอำนาจอ๋องกินเมือง ไท่ซุนอายุเยาว์ด้อยประสบการณ์ สุดท้ายต้องปล่อยให้พวกมันจัดการตามอำเภอใจ"

เอี้ยนอ๋องขมวดคิ้วกล่าวว่า "ท่านคิดกล่าวอันใด?" จิ้นอ๋องกล่าวว่า "เราท่านต่อสู้ช่วงชิงมาหลายสิบปี สุดท้ายปล่อยให้ผู้อื่นได้ไป ตอนนี้สถานการณ์รีบร้อนคับขัน หากเราท่านไม่จับมือกัน ต้องตกเป็นผักปลาของผู้อื่น"

เอี้ยนอ๋องกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "เราท่านจับมือกัน?" จิ้นอ๋องยิ้มพลางกล่าวว่า "นี่มีอันใดไม่ได้ นับแต่นี้ท่านลืมเรื่องบรรพบุรุษพิษ เราไม่

ล่วงรู้หนังสือสั่งเสียอันใด ทั้งหมดร่วมแรงร่วมใจ ประคองตัวอยู่รอด”

เอี้ยนอ๋องขบคิดแล้วกล่าว “คำพูดนี้มีเหตุผล เราขอใคร่ครวญดูก่อน”

จิ้นอ๋องยิ้มพลางกล่าวว่า “แต่ว่าก่อนที่จะจับมือกัน ยังมีเรื่องหนึ่งต้องกระทำ” เอี้ยนอ๋องถามว่า “เรื่องอันใด?” จิ้นอ๋องชี้มือไปยังเวี่ยจือหยาง กล่าวว่า “มันเป็นคนสนิทของไท่ซุน ข้อตกลงของพวกเราไม่อาจให้ไท่ซุนล่วงรู้”

เวี่ยจือหยางพอฟัง บังเกิดความตื่นตัวขึ้น โคจรพลังไปรอบกาย ได้ยินเอี้ยนอ๋องกล่าวว่า “เต้าหลิงเป็นคนสนิทของไท่ซุน และเป็นศิษย์น้องเรา มันเป็นคนชาญฉลาด ต้องไม่ปลุกปั่นยุยง”

จิ้นอ๋องแค่นหัวร่อกล่าวว่า “ความคิดระวังป้องกันคน มิอาจไม่มี...” เอี้ยนอ๋องผงกศีรษะ กล่าวว่า “มิผิด สำหรับกับอ๋องซง เราจะทำเช่นนี้”

จิ้นอ๋องหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า “เหล่าซื่อ ท่านหมายความกระไร?” เอี้ยนอ๋องเพียงยิ้มเล็กน้อยไม่ตอบคำ จิ้นอ๋องกระซากเสียงว่า “ท่านไม่กลัวถูกลิดรอนอำนาจ?”

เอี้ยนอ๋องกล่าวว่า “เราล้วนแล้วแต่ชะตาฟ้าลิขิต” จิ้นอ๋องหน้าแดงก่ำคล้ายคิดอาละวาด สุดท้ายข่มเพลิงโทสะไว้ กล่าวว่า “ประเสริฐ เหล่าซื่อ เราประเมินท่านสูงเกินไปแล้ว”

เอี้ยนอ๋องสอดกระบี่คืนฝัก กล่าวว่า “รบกวนเป็นเวลานาน ขออำลา” ไม่รอให้จิ้นอ๋องตอบคำ ก็เดินออกจากประตูห้องท้องเรือ เวี่ยจือหยางลังเลเล็กน้อย แล้วประคองเจิ้งเหอตามติดอยู่ด้านหลัง

เต้าเยียนประนมมือต่อซงต้าซือกล่าวว่า “ขออำลา” ซงต้าซือคารวะตอบกล่าวว่า “**เต้าซง** *(พี่ทางธรรม)* มีฝีมือกล้าแข็ง อาตมานับถือเลื่อมใส แต่เมื่อครู่คล้ายไม่ได้ใช้วิชาฝีมือของหุบเขากว้างไพศาล ทำให้เรานึกถึงคนผู้หนึ่ง”

เต้าเยียนถามว่า “เป็นผู้ใด?” ซงต้าซือกล่าวช้าๆ ว่า “ซีคุนหลุน

เหลียงเซียว”

เต้าเยียนงงงันวูบจึงกล่าว “ต้าซือคิดมากไปแล้ว” พลางโบกแขนจีวรออกจากห้องท้องเรือ”

ยามนั้นเอี้ยนอ๋องส่งสัญญาณออกไป ทางตอนบนของแม่น้ำปรากฏเรือนำเที่ยวลำหนึ่งแล่นมา ทั้งหมดทยอยขึ้นเรือ เอี้ยนอ๋องถอดชุดกันน้ำออก หันมาถามว่า “ซำป้อ เจ้าไฉนอยู่ในเรือของจิ้นอ๋อง?”

เจิ้งเหอกล่าวตะกุกตะกักว่า “หลวงจีนนั้นเป็นคนที่ผู้น้อยรู้จักมาก่อน ผู้น้อยรุดมาตามนัด มิคาดตกหลุมพรางผู้อื่น”

เอี้ยนอ๋องผงกศีรษะกล่าวว่า “เช่นนี้เป็นว่าเราต้องขอบคุณหลวงจีนนั้น หากมิใช่มัน ก็ไม่พิสูจน์ความจงรักภักดีของท่าน ตอนนี้มีคนชาญฉลาดมากมาย แต่ผู้ที่จงรักภักดีน้อยกว่าน้อย”

เจิ้งเหอประสานมือกล่าวว่า “หากมิใช่อ๋องแหย ผู้น้อยคงร่างแหลกลาญเป็นผุยผง ต่อให้ผู้น้อยรับใช้ต่างม้าลา ยังไม่อาจตอบแทนบุญคุณได้”

เอี้ยนอ๋องกล่าวว่า “หลวงจีนนั้นมีฝีมือร้ายกาจ ไม่ทราบเป็นศิษย์สำนักใด?” เจิ้งเหอกล่าวว่า “พวกเราแยกทางมานานปี ผู้น้อยไม่ล่วงรู้สภาพล่าสุดของมัน” กล่าวพลางชำเลืองมองเวี่ยจือหยาง เวี่ยจือหยางทราบว่ามันกริ่งเกรงตนเองเปิดเผยศักดิ์ฐานะของชงต้าซือ จึงยิ้มเล็กน้อยเพ่งตามองนอกหน้าต่าง

ได้ยินเต้าเยียนกล่าวว่า “อ๋องแหยได้ยินชื่อสำนักวชิระมาหรือไม่?” เอี้ยนอ๋องสั่นศีรษะ เต้าเยียนจึงกล่าว “สำนักวชิระเป็นนิกายเซ็น รับศิษย์เพียงคนเดียว ออกท่องเที่ยวพเนจร น้อยครั้งจะสอดมือยุ่งเกี่ยวกับเรื่องทางโลก”

เอี้ยนอ๋องแค่นหัวร่อกล่าวว่า “ไม่สอดมือยุ่งเกี่ยวกับเรื่องทางโลกอย่างนั้นช่วยเหลือจิ้นอ๋องนับเป็นอย่างไร?”

เต้าเยียนกล่าวว่า "จิ้นอ๋องมีผู้มีความรู้ความสามารถมากมาย นอกจากสังกัดบรรพบุรุษพิษกับศิษย์สำนักวชิระ ยังมียอดฝีมือเกาะตะวันออกกับภูเขาเอี้ยนหยางซัน"

เอี้ยนอ๋องฉุกใจคิดกล่าวว่า "เกาะตะวันออกกับภูเขาเอี้ยนหยางซัน? หมายถึงคนชุดเหลืองกับคนสวมชุดดำนั้น?"

เต้าเยียนผงกศีรษะกล่าวว่า "ถูกแล้ว เหยากว่างเสี้ยวเป็นชื่อฆราวาสของเรา ในยุทธจักรน้อยคนที่ล่วงรู้ คนชุดเหลืองนั้นกลับร้องบอกออกมา ตอนแรกเราจับต้นชนปลายไม่ถูก ต่อมาค่อยฉุกคิดว่ามันเป็นลูกหลานตระกูลหมิงเกาะตะวันออก ตอนนั้น**หมิงอี้เจิน*** ยึดแดนปาสูไว้ เรายังไม่ออกบวช เคยพบหน้ามันที่เขตขุยโจวครั้งหนึ่ง ส่วนคนชุดดำนั้นใช้วิชาคมมีดฟ้า สมควรเป็นศิษย์ของเถี่ยหมู่หลีภูเขาเอี้ยนหยางซัน"

เอี้ยนอ๋องขมวดคิ้วกล่าวว่า "เกาะตะวันออกเป็นศัตรูกับต้าหมิงเรา เถี่ยมู่หลีเป็นราชครูมองโกล เหล่าซันไฉนรับตัวพวกมันไว้?"

เต้าเยียนกล่าวว่า "เรื่องเหล่านี้สมควรกราบทูลฝ่าบาท..." เอี้ยนอ๋องโบกมือกล่าวว่า "ฟู่หวงป่วยหนัก หากทราบข่าวคงเพิ่มความกลัดกลุ้มใจ อย่าว่าแต่พระองค์นึกเคลือบแคลงสงสัยชาติกำเนิดของเรา ไม่ต้องการพบหน้าเราอีก"

เต้าเยียนกล่าวว่า "อ๋องแหยไม่อาจเข้าเฝ้า แต่ไท่ซุนสามารถ" พลางกวาดตามายังเวี่ยจือหยางแวบหนึ่ง

เวี่ยจือหยางลอบฝืนยิ้ม ชงต้าซือจับจุดอ่อนของตนเองไว้ ต่อให้ไม่สุมหัวกับหลวงจีน ก็ไม่กล้าเปิดโปงอีกฝ่าย

เอี้ยนอ๋องขบคิดแล้วสั่นศีรษะกล่าวว่า "เหล่าซันคิดอ่านวางแผน ได้แต่ลอบระวังป้องกัน ไม่ควรเปิดโปงให้เอิกเกริก หากจับไม่มั่นคั้นไม่ตาย รังแต่เป็นที่หัวร่อเยาะของผู้คน" จากนั้นหันมากล่าวกับเวี่ยจือหยางว่า

---

* หนึ่งในผู้ยิ่งใหญ่ที่ร่วมช่วงชิงแผ่นดิน

"ศิษย์น้องเต้าหลิง เรื่องที่ท่านพบเห็นในคืนนี้ ให้เก็บงำไว้ในใจ หนึ่งนั้นบอกไปไม่มีคนเชื่อ สองเรื่องในราชนิกุลไม่ควรให้ผู้คนยุ่งเกี่ยว หากท่านบอกออกไป เราเพียงบอกว่าไม่ทราบ เมื่อถึงเวลาท่านลบหลู่ราชนิกุล ต่อให้มีศีรษะร้อยหัวยังไม่พอให้ปลิดปลง"

เวี่ยจือหยางรับคำว่า "ใช่แล้ว คืนนี้ข้าพเจ้าทั้งหูหนวกตาบอด ไม่ได้ยินได้เห็นอันใด"

เต้าเยียนมองดูเวี่ยจือหยาง กล่าวว่า "ศิษย์น้องเต้าหลิง ทั้งหมดล้วนเป็นศิษย์ของหุบเขากว้างไพศาล สมควรช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ไท่ซุนหลงเชื่อเหล่าบัณฑิต ที่ใช้สอยท่านเพียงเป็นแผนเฉพาะหน้า มิสู้..."

เอี้ยนอ๋องตัดบทว่า "ศิษย์น้องเต้าหลิงเปลือกนอกอ่อนโยนจิตใจเที่ยงธรรม มีความคิดอ่านของตัวเอง มันคิดไปที่ใดสู่แห่งหนไหน สุดที่ท่านจะเกลี้ยกล่อมได้"

คำพูดนี้ตรงกับใจเวี่ยจือหยาง จึงประสานมือต่อเอี้ยนอ๋องคราหนึ่ง

เอี้ยนอ๋องยิ้มพลางให้นำสุรามา เด็กรับใช้สองคนยกสุรามา เอี้ยนอ๋องรินสุราสี่ถ้วย กล่าวว่า "ราตรีหฤหรรษ์ยากเสาะหา ผู้รู้ใจยากจะพบพาน ศิษย์พี่เต้าเยียน ศิษย์น้องเต้าหลิง ซำป้อ จูตี้ขอคารวะพวกท่านจอกหนึ่ง"

เวี่ยจือหยางหยิบถ้วยสุราขึ้น ยิ้มพลางดื่มลงไป เต้าเยียนถือถ้วยสุราค้างไว้ แต่เห็นเจิ้งเหอดื่มสุรา จึงดื่มช้าๆ จนหมดถ้วย

เอี้ยนอ๋องรินสุราอีกถ้วยหนึ่ง จากนั้นเหม่อมองดูผิวน้ำ หัวคิ้วขมวดมุ่นเข้าหากัน

เวี่ยจือหยางล่วงรู้จิตใจมัน เห็นว่าอ๋องแหยมีหน้ามีตา แต่ก็เพิ่มความกลัดกลุ้มกว่าผู้คนทั่วไป เอี้ยนอ๋องเปรื่องปราดทั้งบุ๋นและบู๊ แต่ตกระกำลำบาก ถูกบุพการี ทั้งถูกพี่น้องหลานชายคิดร้าย ไม่อาจลงมือตอบโต้ ไม่สามารถพิสูจน์ความบริสุทธิ์ตนเอง หากเปลี่ยนเป็นมัน คงปวดเศียรเวียนเกล้าแทบตาย

หลังจากนั้นนำเรือนำเที่ยวเทียบฝั่ง เวี่ยจือหยางอำลาเอี้ยนอ๋อง เนื่องจากปราศจากม้า ได้แต่เดินเท้ากลับไป

พอกลับมาถึงอารามหยางหมิงกวน ค่อยทราบว่าชงต้าซือใช้คนส่งม้ามา นักพรตในอารามไม่พบเห็นเวี่ยจือหยาง จึงกักตัวชายฉกรรจ์ที่ส่งม้ามาเอาไว้ พอเห็นเวี่ยจือหยางกลับมาจึงยอมปล่อยคน

ต่อจากนั้นอีกหลายวัน เวี่ยจือหยางหวั่นวิตกว่าชงต้าซือดำเนินแผนอุบาย ตลอดทั้งวันนึกอกสั่นขวัญแขวน หาข้ออ้างว่าซักซ้อมเครื่องดนตรีรั้งอยู่ในอารามหยางหมิงกวน จับตาดูความเปลี่ยนแปลง มิคาดผ่านไปหลายวันคลื่นลมสงบ ชงต้าซือไม่มีความเคลื่อนไหวใด มีแต่อี้เหวินไทจือกังวลสนใจต่อผลแพ้ชนะในงานชุมนุมสังคีตศิลป์ ทุกวันใช้คนจัดอาหารเจที่ปรุงพิเศษมา เปลือกนอกเป็นการปลอบขวัญ แท้จริงต้องการทราบความรุดหน้าของเวี่ยจือหยาง

เวี่ยจือหยางไม่ชมชอบอาหารเจ จึงยกให้กับนักพรตในอาราม กลายเป็นลาภปากของเหล่านักพรต สำนึกขอบคุณ "ซือสูจู่" ผู้นี้อย่างสูง หารู้ไม่ว่า "ซือสูจู่" ลอบออกจากอาราม ซื้อหมูเห็ดเป็ดไก่ทั้งน้ำอมฤตมาดื่มกินในห้อง มือหนึ่งดีดพิณย่ำกลอง มือหนึ่งดื่มสุรา รับประทานเนื้อ ผู้อื่นเข้าใจว่ามันฝึกซ้อมเครื่องดนตรี ไม่มีผู้ใดกล้าเฉียดกรายเข้าใกล้

ผ่านไปอีกหลายวัน เป็นวันเฉลิมพระชนมพรรษาของหงอู่ฮ่องเต้ ทั้งเป็นวันงานชุมนุมสังคีตศิลป์ นักพรตเต้าชิงรุดมาเคาะประตูห้องตั้งแต่เช้า เร่งรัดเวี่ยจือหยางออกเดินทาง ตนเองนำนักพรตขบวนหนึ่งเบิกทาง

ข่าวคราวแพร่ออกไปตั้งแต่แรก ผู้คนในนครหลวงต่างตั้งหน้าตั้งตารอคอย ยามนี้อุ้มลูกจูงหลานยืนรออยู่สองข้างทาง ทหารรักษาพระองค์ตั้งกำแพงมนุษย์ ถือทวนขวางอยู่เบื้องหน้าราษฎร

งานชุมนุมมีทั้งสิ้นสามด่าน ด่านแรกเป็นทดสอบเครื่องดนตรีทั้งห้า

ทำการทดสอบที่หน้าประตูอู่เหมิน ผู้ชนะสิบคนผ่านเข้ารอบ ทดสอบสำเนียงพิสดารคัดเลือกเหลือสามคนสุดท้าย ทำการประลองที่ตำหนักจวินเทียน หงอู่ฮ่องเต้จะทรงตัดสินผลแพ้ชนะด้วยพระองค์เอง

ขบวนของเวี่ยจือหยางควบม้าถึงหน้าประตูอู่เหมิน พอถึงปากทางแยก เห็นหวงจื่อเฉิน ฉีไท่กับจั่วจิ้งรุดมาจากทางแยก ทั้งสี่พอพบหน้า หวงจื่อเฉินกับฉีไท่พากันด่าคำ *'จมูกโค'* ในใจ ส่วนเวี่ยจือหยางก็ลอบด่าคำ *'หนอนตำราอันคร่ำครึ'*

ถึงแม้ลอบด่าทอในใจ เปลือกนอกยังทักทายปราศรัยกัน หวงจื่อเฉินกล่าวว่า "เต้าหลิงเซียนจ่างเกียรติยศของวังตะวันออก ตลอดจนหน้าตาของไท่ซุนล้วนฝากไว้กับท่านแล้ว"

ฉีไท่เหลือกตาขึ้นกล่าวว่า "กล่าวถูกต้อง อันว่าพิธีรีตองและดนตรีการ มาจากหกศิลปวิทยาของขงจื๊อ คำโบราณมีว่าไว้ *'ดนตรีการเป็นความปรองดองของฟ้าดิน พิธีรีตองเป็นระเบียบของฟ้าดิน ต้องมีทั้งพิธีรีตองและดนตรีการ'* ตอนที่เซียนจ่างบรรเลงดนตรี ในใจต้องมีพิธีรีตอง ไม่เช่นนั้นดนตรีที่บรรเลงออกมาพลอยเลอะเทอะวุ่นวาย"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "ความหมายของใต้เท้าฉีคือ ยามปรกติข้าพเจ้าไม่ถือพิธีรีตอง ประพฤติตนเลอะเทอะวุ่นวายกระมัง?"

ฉีไท่กล่าวเสียงเย็นชาว่า "หามิได้ เราเพียงหวังให้เซียนจ่างรู้หลักพิธีรีตองกับสังคีตศิลป์ หากเซียนจ่างได้ชัยจากการประลอง ทั้งหมดจะได้มีหน้ามีตา"

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "หากข้าพเจ้าพ่ายแพ้ ท่านจะมีหน้ามีตากว่าเดิม"

ฉีไท่เหลือกตาขึ้น คล้ายคิดอาละวาดออกมา หวงจื่อเฉินรีบปรายตาบอกใบ้ กล่าวว่า "เซียนจ่างกล่าววาจาใด ทั้งหมดล้วนรับใช้ไท่ซุนผูกพันเกียรติยศอัปยศร่วมกัน"

มันกล่าววาจาน่าฟัง น้ำเสียงกลับแฝงแววเย้ยหยัน เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "กล่าวประเสริฐ หากว่าข้าพเจ้าเป็นฝ่ายแพ้ จะกราบทูลฝ่าบาทว่าเป็นใต้เท้าหวงไม่ดี ทุกวันทะเลาะทุ่มเถียงกับข้าพเจ้า ทำให้ข้าพเจ้าไม่มีอารมณ์ซักซ้อมเครื่องดนตรี หากฝ่าบาทคิดลงโทษ ก็ลงโทษใต้เท้าหวงก่อน"

หวงจื่อเฉินหน้าแปรเปลี่ยนเป็นเขียวคล้ำ ขณะจะร่ำร้องออกมา จั่วจิ้งเห็นผิดท่า รีบกล่าวว่า "ท่านทั้งหลาย ดนตรีคีตาเกิดจากใจ งานชุมนุมใกล้เริ่มขึ้น ทั้งหมดอย่าได้รบกวนสมาธิจิตใจของเซียนจ่าง"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "ดนตรีคีตาเกิดจากใจจริง แต่จิตใจมิยินดีเดือดดาล หากบรรเลงเพลง**จุ้ยไท่ผิง** *(เมามายสันติสุข)* ในใจยิ่งยินดียิ่งประเสริฐ หากบรรเลงเพลง**สือเหมี่ยนไหมฟู่** *(กับดักสิบด้าน)* ต้องมีเพลิงแค้นแน่นอก จึงถ่ายทอดออกได้ หากพบกับไท่ซุนเตี้ยนเซี่ย ทางที่บรรเลงเพลงเมามายสันติสุข แต่หากคิดบรรเลงเพลงกับดักสิบด้าน ต้องเป็นใต้เท้าหวงกับใต้เท้าฉี"

จั่วจิ้งสั่นศีรษะฝืนยิ้ม หวงจื่อเฉินกับฉีไท่สบตากันวูบ ล้วนปั้นหน้าเคร่งเครียด บังเกิดความอัดอั้นตันใจ

ขณะที่เวี่ยจือหยางหยอกเย้าเหล่าบัณฑิต พลันได้ยินสุ้มเสียงสตรีเสียงหนึ่งร้องว่า "เวี่ยจือหยาง..."

เวี่ยจือหยางใจหายวาบ กวาดตาไปตามเสียง เห็นในกลุ่มคนข้างทางปรากฏสตรีกลางคนนางหนึ่งมุดออกมา นางสวมใส่เสื้อผ้าซอมซ่อ ผมเผ้ายุ่งเหยิงหน้าตามอมแมม หัวใจต้องตกวูบลง ร่ำร้องในใจ *'**เจียงต้าเสิ่น** (ท่านป้าแซ่เจียง)...'*

สตรีนางนี้กลับเป็นมารดาของเจียงเสี่ยวหลิว **นางเจียงหวงซื่อ*** นางถลึงมองเวี่ยจือหยาง ร้องเสียงแหลมเล็กว่า "เวี่ยจือหยาง เจียงเสี่ยวหลิว

---

* ตามธรรมเนียมของชาวจีน สตรีที่แต่งงานแล้วต้องใช้แซ่สามีนำหน้า แล้วค่อยตามด้วยแซ่ตัวเอง

เล่า เจ้าล่อลวงมันไปที่ใดแล้ว?"

เวี่ยจือหยางเจริญเติบโตแล้ว หน้าตาเกิดความเปลี่ยนแปลง บวกกับผ่านการปลอมแปลงโฉม สามารถตบตาผู้คนจำนวนมาก แต่เมื่อพบพานญาติสนิทคนใกล้ชิด ยากจะปกปิดได้ เวี่ยจือหยางกับเจียงเสี่ยวหลิวเติบโตขึ้นมาด้วยกัน เข้าออกบ้านตระกูลเจียงนับครั้งไม่ถ้วน บิดามารดาเจียงเสี่ยวหลิวเป็นชนชั้นอันต่ำต้อย มีนิสัยหยาบช้า อยู่ดีๆ ก็ดุด่าทุบตีบุตรชาย โดยเฉพาะ**เจียงมู่** *(มารดาคนแซ่เจียง)* เวี่ยจือหยางพลอยถูกด่าทอ จึงเกรงกลัวนางตั้งแต่เล็ก

เจียงมู่ร่ำร้องพลางคิดฝ่าวงล้อมของทหารรักษาพระองค์เข้ามา ทหารสองนายบันดาลโทสะ กระชากร่างนางล้มลง หนึ่งในสองเงื้อทวนคิดกระทุ้งใส่ เวี่ยจือหยางรีบลงจากหลังม้า ถลันวูบเดียวก็มาถึงเบื้องหน้าทหารรักษาพระองค์ ยื่นมือคว้าจับคันทวนไว้ ทหารนั้นเลิกคิ้วถลึงตา คิดช่วงชิงทวนกลับไป แต่ต่อให้ใช้เรี่ยวแรงตอนดูดนมมารดา คันทวนก็ไม่ขยับเขยื้อนแม้แต่น้อย

เวี่ยจือหยางขณะประลองกำลังกับทหารรักษาพระองค์ เจียงมู่พลันกอดเท้าซ้ายมันไว้ ร่ำไห้รำพันว่า "**เสี่ยวเวี่ย** *(เวี่ยน้อย)* ท่านสร้างบุญกุศลคืนบุตรชายให้แก่เรา..."

เวี่ยจือหยางพอได้ยินเสียงร่ำไห้ของนางก็เกิดความหดหู่ใจ ถึงแม้ว่าเจียงเสี่ยวหลิวสมัครใจหนีออกจากบ้าน แต่ก็มีส่วนเกี่ยวข้องกับมัน พอเห็นสภาพอันอเนจอนาถของเจียงมู่ ต้องน้ำตาคลอเบ้า มือที่คว้าจับทวนคลายออกอย่างลืมตัว

ทหารรักษาพระองค์นั้นพอแย่งชิงทวนกลับไป ก็เงื้อทวนหมายหวดใส่ นักพรตเต้าชิงพลันรุดมาคว้าจับคันทวนไว้ ดุว่า "ทำอะไร เจ้ากล้าทำร้ายคนของวังตะวันออก?"

ทหารรักษาพระองค์นั้นสำรวจดูเวี่ยจือหยาง ถึงกับร่างต่ำเตี้ยลง รั้ง

ทวนกลับแต่โดยดี

นักพรตเต้าชิงยังขู่คำรามใส่เจียงมู่ว่า "นางเฒ่าเสียสติรีบปล่อยมือไยไม่ดูว่าคนที่เจ้ากอดขาไว้เป็นใคร?"

มันพอด่าทอ เวี่ยจือหยางก็เรียกสติคืนมา สายตายามกวาดมอง พบว่าทุกผู้คนล้วนจับจ้องมองมาเป็นจุดเดียว ต้องใจสั่นสะท้าน คิดสลัดหลุดจากเจียงมู่ ก็ไม่อาจหักใจได้

พลันปรากฏบุรุษกลางคนผู้หนึ่งเบียดฝ่ากลุ่มคนออกมา ตะปบร่างเจียงมู่ขึ้น ตบหน้านางสองฉาด พลางด่าทอว่า "นางเฒ่าวิกลจริตอันใดช่างสมควรตาย"

เวี่ยจือหยางหัวร่อมิออกร้องไห้ไม่ได้ บุรุษผู้นี้เป็นเจียงเถิงผู้เป็นบิดาของเจียงเสี่ยวหลิว มันถือกำเนิดจาก**กุยหนู*** ถูกกดขี่จากซ่องคณิกา พอกลับบ้านก็ทุบตีภรรยาระบายโทสะ เจียงมู่พอถูกตบหน้า ก็ยกมือกุมศีรษะขดตัวเป็นก้อนกลม

เจียงเถิงพอตบตีภรรยา ก็น้อมกายต่อเวี่ยจือหยาง กล่าวว่า "**กวนเหยิน**** โปรดให้อภัย นางโจรนี้คิดถึงบุตรชายจนเสียสติ เราจะคุมตัวนางไปอบรมสั่งสอน..." พลางใช้สายตาที่เคลือบแคลงสงสัยมองดูเวี่ยจือหยาง

เวี่ยจือหยางระงับสติ ล้วงเศษเงินจากในแขนเสื้อก้อนหนึ่งยื่นส่งให้ กล่าวว่า "นางคล้ายไม่สบาย ให้พาไปหาหมอ"

เจียงเถิงรับเงินมาถือไว้ ไม่ทราบกล่าวกระไรดี เวี่ยจือหยางไม่กล้าอยู่ต่อ หันกลับไปขึ้นม้า หวงจื่อเฉินจับจ้องมองมัน ถามว่า "เซียนจ่างท่านรู้จักนางเฒ่าเสียสติผู้นี้หรือไม่?"

เวี่ยจือหยางตอบว่า "ไม่รู้จัก" ฉีไท่แค่นหัวร่อกล่าวว่า "เมื่อไม่รู้จักเซียนจ่างถูกด่าทอยังบริจาคเงินให้อีก เวี่ยจือหยางเป็นใคร..."

---

* คำเรียกผู้คุมซ่อง

** ในที่นี้เป็นคำเรียกขุนนาง

เวี่ยจือหยางบังเกิดความคับข้องใจ พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า "เต้าหลิงเซียนจ่างถือเมตตากรุณา ถือเป็นแบบอย่างของพวกเราเหล่าบรรพชิต"

เวี่ยจือหยางเหลียวหน้าไป เห็นชงต้าซือในชุดขาว นั่งอยู่บนหลังม้าขาว คนและม้าผสมกลมกลืน คล้ายจันทร์กระจ่างเคลื่อนมาตามถนนยาว มาตรว่าจิ้นอ๋องโดยสารเกี้ยวใหญ่สิบหกคนหาม ยังมีองครักษ์นับร้อย แต่ถูกหลวงจีนรูปนี้กลบรัศมีไป

ชงต้าซือพอเอ่ยปาก เวี่ยจือหยางค่อยได้คิดว่า ตอนนี้ตนเองมิใช่เวี่ยจือหยาง หากเป็นนักพรตเต้าหลิง เมื่อครองเพศบรรพชิต สมควรช่วยเหลือจุนเจือคน ฉีไท่กล่าวเช่นนี้ ไม่ต่างกับคิดขุดคุ้ยหากระดูกจากไข่ไก่

จิ้นอ๋องพอได้ยินเสียงก็ชะโงกศีรษะออกจากเกี้ยว ทักทายว่า "เต้าหลิงเซียนจ่างสบายดี ไฉนไม่เห็นไท่ซุนเตี้ยนเซี่ย?"

เวี่ยจือหยางคำนับอ๋องแหยแล้วกล่าว "ไท่ซุนล่วงหน้าเข้าวังไปปรนนิบัติฝ่าบาทแล้ว"

เมื่อหลายวันก่อนทั้งสองยังต่อสู้อย่างเอาเป็นเอาตาย ยามนี้พบกันกลางถนน กลับโอภาปราศรัยอย่างยิ้มแย้ม

จิ้นอ๋องเอาแต่สนทนากับมัน คล้ายมองไม่เห็นบุคคลอื่นก็มิปาน หวงจื่อเฉิน ฉีไท่ จั่วจิ้งลงจากหลังม้ามาคิดน้อมคำนับ แต่เนื่องจากทั้งสองสนทนาปราศรัยกัน ไม่สามารถเอ่ยปากสอดคำ ได้แต่เบิ่งตาดูเกี้ยวใหญ่เคลื่อนผ่านไป

ยามนั้นชงต้าซืออยู่ซ้าย เวี่ยจือหยางอยู่ขวา เกี้ยวใหญ่ของจิ้นอ๋องอยู่กลาง ชงต้าซือกับเวี่ยจือหยางหนึ่งหลวงจีนหนึ่งนักพรตล้วนงดงามสง่า ราษฎรสองฟากข้างถนนแย่งกันยลโฉมของทั้งสอง เบียดเสียดจนเหล่าทหารรักษาพระองค์แทบไม่อาจทรงกายมั่น

จิ้นอ๋องเห็นเช่นนั้นต้องหัวร่อพลางกล่าวว่า "คนโบราณกล่าวว่าเว่ย

เจี๋ยถูกมองจนตาย วันนี้หากปราศจากทหารรักษาพระองค์คอยขวางไว้ องครักษ์ซ้ายขวาของเราผู้เป็นอ๋องคงถูกราษฎรจ้องมองจนตายแล้ว”

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “เว่ยเจี๋ยเป็นใคร?” จิ้นอ๋องความจริงคิดอวดโอ่ภูมิความรู้ มิคาดกลับพบพาน**ถุงฟางข้าว*** ที่ปราศจากอารมณ์อันสุนทรีย์ กลับไม่ทราบกล่าวกระไรดี ซงต้าซือจึงกล่าว “เว่ยเจี๋ยเป็นชายรูปงามสมัยตั้งจิ้น แต่ร่างกายอ่อนแออมโรค มีอยู่ครั้งหนึ่งออกไปเดินถนน ถูกราษฎรห้อมล้อมมุงดู เว่ยเจี๋ยไม่ทราบเดินหน้าหรือถอยหลังดี สร้างความเหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลีย พอกลับถึงบ้านก็ล้มตายลง ผู้คนล้วนบอกว่ามันถูกราษฎรจ้องมองจนตาย”

เวี่ยจือหยางหัวร่อออกมากล่าวว่า “บุรุษเช่นนี้มิใช่เป็นเศษสวะหรอกหรือ?”

ซงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า “เต้าหลิงเซียนจ่าง ท่านเป็นตัวแทนวังตะวันออกเข้าร่วมแข่งขัน คงกำชัยเป็นมั่นเหมาะแล้ว”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “มิกล้า พรตผู้น้อยมีฝีมือชั้นปลายแถว ไม่อาจยกขึ้นบนโต๊ะ ครั้งนี้ที่เข้าร่วม หนึ่งนั้นเพื่อแสดงความทุเรศ สองคิดหาประสบการณ์”

ซงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า “ความสามารถในการเป่าขลุ่ยของเซียนจ่างเป็นเลิศในแผ่นดิน สามารถเทียบเปรียบกับเวี่ยเส้าฟงเมื่อครั้งกระโน้นแล้ว”

เวี่ยจือหยางใจหายวูบ ครุ่นคิดขึ้น *‘ช่างสมควรตาย มันทราบเรื่องของ**อี้ฟู่** (บิดาบุญธรรม) ด้วย?’*

ได้ยินจิ้นอ๋องกล่าวว่า “ขุนนางจี้จิ่วเวี่ยเส้าฟงหรือ ไม่ได้ยินข่าวคราวของมันนานแล้ว ไม่เช่นนั้นงามชุมนุมสังคีตศิลป์ในวันนี้ มันคงเข้าร่วมด้วยโอ คดีศิษย์เก้าสาขาวิชาเมื่อครั้งกระโน้น แทบกวาดขุนนางปัญญาชนไป

---

* แปลว่าคนสมองขี้เลื่อย

จนหมดสิ้น เวี่ยเส้าฟงที่มีชีวิตรอด เพราะเปิดโปงศิษย์สาขาวิชาที่ซ่อนตัวอยู่ในราชสำนัก ทำความดีไถ่โทษ ฟู่หวงค่อยให้อภัยโทษ”

เวี่ยจือหยางถามโพล่งว่า “ศิษย์เก้าสาขาวิชาเป็นอะไร?”

จิ้นอ๋องกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “เหล่าเสินเซียนไม่ได้บอกต่อท่านหรือ ครั้งกระโน้นเหลียงซือฉินคิดกบฏ ตั้งสถานศึกษาจือจินซูเอี้ยน ประสิทธิ์ประสาทวิชาเก้าสาขา แท้จริงเป็นการซ่องสุมสมัครพรรคพวก ในราชสำนักมีขุนนางถูกครอบงำ เข้าสังกัดสำนักไม่น้อย คนเหล่านี้เรียกตัวเองเป็นศิษย์เก้าสาขาวิชา ฟู่หวงต้องใช้ความพยายามไม่น้อย ค่อยกระชากตัวกบฏกลุ่มนี้ออกมา”

เวี่ยจือหยางใจเต้นตูมตาม พอจับเค้าได้อย่างเลือนราง หากว่าครั้งกระโน้นเวี่ยเส้าฟงรอดตายเพราะเปิดโปงศิษย์เก้าสาขาวิชา อย่างนั้นคนที่ฆ่าท่านผู้เฒ่าต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับศิษย์เก้าสาขาวิชา ศิษย์เก้าสาขาวิชาเป็นศิษย์ของเหลียงซือฉิน คนผู้นี้มีฝีมือเลิศภพจบพสุธา คิดล้างแค้นให้กับเวี่ยเส้าฟงหาง่ายดายไม่

ขณะครุ่นคิด พบว่ามาถึงประตูอู่เหมินแล้ว ที่หน้าประตูเป็นลานกว้าง รอบข้างมีผู้คนพลุกพล่าน ตรงกลางยังจัดสร้างเวทีทรงกลม จัดวางเครื่องดนตรีชนิดต่างๆ ทั้งปลูกสร้างเก๋งไม้ไผ่สามหลัง ภายในเก๋งปราศจากผู้คน

ในงานชุมนุมสังคีตศิลป์ครั้งนี้ อ๋องที่กินเมืองทุกคนต้องส่งครูดนตรีมาคนหนึ่ง หงอู่ฮ่องเต้มีลูกหลานมากมาย แม้ไม่นับองค์ชายอายุเยาว์ ก็มีถึงยี่สิบกว่าคน บวกกับขุนนางคุณูปการตอนแรกตั้งประเทศไม่น้อย แต่หลังจากนั้นเกิดคดีครึกโครมหลายคดี มีผู้คนถูกฆ่าล้างตระกูลไม่น้อย พอถึงปีที่สามสิบเอ็ดในรัชกาลหงอู่ ก็มีคนรอดชีวิตไม่มากนัก

ไทจือกับฉินอ๋องพอเสียชีวิต จิ้นอ๋องก็ถือเป็นผู้นำอ๋องทั้งหลาย มันพอมาถึง บรรดาอ๋องกินเมืองก็เข้ามาคำนับ ฉีอ๋องร้องทักทายว่า “**ซันเกอ**

(พี่ที่สาม) สบายดี โลกนี้ช่างอยุติธรรม มีคนเข้าวังไปดื่มน้ำชา ทิ้งให้พวกเรารับประทานลมในที่นี้"

จิ้นอ๋องทราบดีแต่แสร้งถามว่า "ผู้ใดหรือ?" ฉีอ๋องบุ้ยปากไปยังคนของวังตะวันออก แค่นหัวร่อกล่าวว่า "ฤดูกาลนี้มียุงแมลงวันชุกชุมนัก"

หวงจื่อเฉินหน้าบูดบึ้งขุ่นเคือง มันรับความเจ็บปวดที่วังหนิงกว๋อกงจู่มา จึงแค้นฉีอ๋องจับใจ จิ้นอ๋องกวาดมองมันแวบหนึ่งแล้วกล่าว "**เหล่าชี** *(อันดับเจ็ด)* ท่านจัดเตรียมครูดนตรีมาแล้วหรือไม่?"

ฉีอ๋องแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า "เราไม่ถนัดจัดเจนเรื่องนี้ ยามคับขันเสาะหาสตรีโสโครกจากแม่น้ำฉินไหวคนหนึ่ง ความสามารถบนเตียงเป็นเลิศ แต่ฝีมือดนตรีเป็นอย่างไรไม่อาจทราบได้"

อ๋องทั้งหลายหัวร่อครืนออกมา หนิงอ๋องจูเฉวียนขมวดคิ้วกล่าวว่า "**ซีเกอ** *(พี่ที่เจ็ด)* นี่เป็นกิจกรรมสำคัญ ท่านไม่คิดเอาชนะหรือ?"

ฉีอ๋องชำเลืองมองมันแวบหนึ่ง กล่าวว่า "หากอยู่ในสมรภูมิสู้รบ เราผู้เป็นอ๋องย่อมคิดเอาชนะคะคาน แต่การละเล่นเช่นนี้สามารถรบชนะหรือสามารถฆ่าคนหรือ?"

อ๋องทั้งหลายหัวร่อออกมาอีกครา คนเหล่านี้แม้มีศักดิ์ฐานะสูงส่งแต่ไม่เป็นชิ้นเป็นอัน เห็นหงอู่ฮ่องเต้ครองแผ่นดินจากการทำศึก ให้ความสำคัญกับเชิงยุทธ์ทอดทิ้งวิชาบุ๋น ยิ่งอย่าว่าแต่ดนตรีการ งานชุมนุมสังคีตศิลป์ครั้งนี้เป็นข้อเสนอของจูเหว่ย ได้รับการสนับสนุนจากหนิงอ๋อง หงอู่ฮ่องเต้ไม่อาจหักใจปฏิเสธราชธิดา จึงตอบตกลง อ๋องทั้งหลายไม่ล่วงรู้เส้นสนกลใน เข้าใจว่าเป็นความคิดของหนิงอ๋อง จึงเกิดความอิจฉาตาร้อน พอสบโอกาสจึงกล่าวประชดแดกดัน ควรทราบว่าในอ๋องทั้งหลาย หงอู่ฮ่องเต้ทรงโปรดหนิงอ๋องที่สุด จูเฉวียนอายุยังเยาว์ กลับได้รับแต่งตั้งให้รักษาเมืองต้าหนิง คุมไพร่พลถึงแปดหมื่น

ส่วนฉีอ๋องจัดอยู่อันดับเจ็ด มีอายุมากกว่าจูเฉวียน แต่ดูแลพื้นที่ชาน

ตุง ไม่มีทัพม้าอันใด จึงเห็นว่าฟู่หวงลำเอียง ดังนั้นยึดถือหนิงอ๋องเป็นหนามตำตา พอพบหน้าก็เกิดความเคียดขึ้งริษยาขึ้น

หนิงอ๋องก็ทราบว่าเป็นที่ริษยา ทุกครั้งที่พี่น้องพบกันจะเงียบขรึมมิพูดจา แต่ว่ามันรักชอบดนตรีการ ไม่ยอมให้ฉีอ๋องเหยียบย่ำ จึงกล่าว "ซีเกอกล่าวผิดแล้ว ใน**บันทึกลั่วหยางเซียหลันจี้*** กล่าวถึงครูดนตรีเถียนเจิงเซา ถนัดในการเป่าขลุ่ย สามารถเป่าเพล**งจ้วงซื่อเกอ** *(บทเพลงผู้หาญกล้า)* กับเพลง**เซี่ยงหวีอิ๋น** *(เซี่ยงหวีรำพัน)* ปลุกปลอบจิตใจผู้คน ภายหลังติดตามแม่ทัพใหญ่ชุยเอี๋ยนป๋อปราบโจรผู้ร้าย พอเป่าขลุ่ยออกมา คนขลาดกลายเป็นฮึกเหิม สู้รบคราใดล้วนได้ชัย เพราะเหตุนี้หากรู้จักใช้สอย ดนตรีการก็เป็นเครื่องมือสังหารศัตรูพิชิตชัย"

ฉีอ๋องแค่นหัวร่อกล่าวว่า "หลอกลวงผีสางหรือ หากเป่าขลุ่ยสามารถปลุกปลอบจิตใจคน บิดาผายลมออกมาก็สามารถรมผู้คนจนตาย"

ทุกผู้คนหัวร่อออกมา หนิงอ๋องหน้าแดงก่ำ ในใจเกิดความโกรธแค้น แต่ฉีอ๋องเป็นพี่เจ็ด ไม่สะดวกกับการโต้แย้ง

อิ่งอ๋องจูตงมีอายุเพียงสิบขวบ ไม่ล่วงรู้ว่าเหล่าพระเชษฐาชิงดีชิงเด่นกัน เพียงให้ความสนใจต่อเรื่องเล่าของหนิงอ๋อง จึงกล่าว "ภายหลังเล่า แม่ทัพใหญ่ท่านนี้ร้ายกาจปานนี้ ใช่พิชิตทั่วแผ่นดินโดยไร้ผู้ต่อต้านหรือไม่?"

มันกล่าววาจาไร้เดียงสา ทั้งหมดต้องหัวร่อออกมาอีกครา หนิงอ๋องคิดกล่าวแต่แล้วกล้ำกลืนไว้ พลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า "เรื่องราวภายหลังเราทราบได้"

ทุกผู้คนเหลียวหน้ามอง เห็นเป็นสูอ๋องจูจวง สูอ๋องได้ชื่อว่าทรงภูมิปัญญา อิ่งอ๋องจึงรีบกล่าวว่า "**สืออี้เกอ** *(พี่ที่สิบเอ็ด)* ท่านรีบบอก"

สูอ๋องทอดถอนใจกล่าวว่า "เถียนเจิงเซาผู้นี้มีความรู้ความสามารถ

---

* ชื่อหนังสือ แต่งในสมัยเปยเว่ย

พิเศษเฉพาะ สร้างความเคียดแค้นแก่ศัตรู มีโจรร้ายผู้หนึ่งนามม่อซีโฉวหนูส่งมือธนูผู้หนึ่งไปซุ่มอยู่ในขบวน ฉวยโอกาสที่เถียนเจิงเชาเป่าขลุ่ย ยิงธนูสังหารมัน เถียนเจิงเชาพอเสียชีวิต ชุยเอี๋ยนป๋อก็ถูกม่อซีโฉวหนูจู่โจมแพ้พ่าย"

อิ่งอ๋องเชิดปากน้อยๆ กล่าวว่า "ที่แท้สู้แพ้แล้ว"

ฉีอ๋องแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า "**สืออี้** *(สิบเอ็ด)* ฟังว่าครูดนตรีของท่านตายแล้ว ท่านยังมาเข้าร่วมงานชุมนุมสังคีตศิลป์อันใด?"

สูอ๋องสุภาพอ่อนโยน ถูกชะตากับไท่ซุนและหนิงอ๋อง ฉีอ๋องเป็นถุงฟางข้าว ตัวเองไม่รักดีกลับดูแคลนผู้คงแก่เรียน มิเพียงอิจฉาหนิงอ๋อง แม้แต่สูอ๋องก็เห็นเป็นที่ขัดตา หากมีโอกาสต้องประชดแดกดันสักหลายคำ

สูอ๋องหามีโทสะไม่ ยิ้มพลางกล่าวว่า "ครูดนตรีของเราเสียชีวิตอย่างปัจจุบันทันด่วน ความจริงเป็นความโชคร้าย มิคาดได้รับวาสนาในคราเคราะห์ ช่วยให้เราได้พบกับยอดคนท่านหนึ่ง"

ฉีอ๋องแค่นหัวร่อกล่าวว่า "ยอดคนอันใด เรากลับคิดเปิดหูเปิดตาดู"

สูอ๋องเหลียวหน้าไป เรียกหาว่า "**ลั่วเหล่าเซียนเซิง** *(ท่านผู้สูงอายุแซ่ลั่ว)*" เห็นชายชราผู้หนึ่งเดินออกจากกลุ่มคน มันรูปร่างผอมซูบ สีหน้าซีดซา ยามยืนอยู่ท่ามกลางกลุ่มคน คล้ายนกที่หลงฝูงตัวหนึ่ง

เวี่ยจือหยางร้องโพล่งว่า "ลั่วหวี่เซิง" สูอ๋องกวาดมองมันแวบหนึ่ง ถามว่า "เต้าหลิงเซียนจ่าง ท่านรู้จักลั่วเหล่าเซียนเซิงด้วย?"

เวี่ยจือหยางเพ่งตามอง ลั่วหวี่เซิงเหลือบมองมันแวบหนึ่ง สีหน้ายังคงซีดซาดุจเดิม จึงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "ข้าพเจ้ามีวาสนาได้พบหน้าครั้งหนึ่ง แต่หากว่าท่านผู้เฒ่าเข้าร่วมแข่งขัน การชุมนุมสังคีตศิลป์ก็ไม่ต้องดำเนินต่อแล้ว"

จิ้นอ๋องกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "คำพูดนี้หมายความอย่างไร?" เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่เคยได้ยินเสียงขลุ่ยของเถียนเจิงเชา แต่มีวาสนาได้ยินเสียงขิมหูฉินของลั่วเซียนเซิงครั้งหนึ่ง ทอดตาทั่วแผ่นดิน ไม่มีผู้ใด

เทียบเปรียบได้”

จิ้นอ๋องมีสีหน้าเหลือเชื่อ สูอ๋องกลับยิ้มระรื่น ผงกศีรษะต่อเวี่ยจือหยาง สร้างความขุ่นข้องใจแก่ฉีอ๋อง จนร้องเรียกว่า “เฒ่าชรา เข้ามา”

ลั่วหวี่เซิงกวาดมองมันแวบหนึ่ง ยังยืนนิ่งกับที่ ฉีอ๋องบันดาลโทสะขึ้นมา กระชากเสียงว่า “สุนัขเฒ่า เราผู้เป็นอ๋องเรียกหาเจ้า”

ลั่วหวี่เซิงยังไม่ขยับเคลื่อนไหว ฉีอ๋องบันดาลโทสะ คิดโถมเข้าหาสูอ๋องรีบขวางกันไว้กล่าวว่า “ยอดคนมีพฤติการณ์พิสดาร เหล่าเซียนเซิงมีลักษณะไม่ธรรมดา ไม่ควรใช้อำนาจเข้าข่มขู่”

ฉีอ๋องพอโกรธกริ้วขึ้นมา นอกจากหงอู่ฮ่องเต้แล้วล้วนไม่เกรงกลัวผู้ใด จึงผลักไสสูอ๋องออกห่าง ม้วนแขนเสื้อโถมเข้าหาลั่วหวี่เซิง

เวี่ยจือหยางเห็นผิดท่า ขณะจะหาทางขัดขวาง พลันเห็นฉีอ๋องสะดุดขาตัวเองล้มฟาดลงกับพื้น ร่างชักกระตุกอย่างรุนแรง มุมปากมีน้ำลายแตกฟอง

ทั้งหมดตื่นตระหนกยิ่ง ห้อมล้อมเข้าไปชมดู เห็นฉีอ๋องหลับตาพริ้มสิ้นสติสมประดี หน้าประตูอู่เหมินปั่นป่วนวุ่นวาย จิ้นอ๋องตามตัวหมอหลวงมา หมอหลวงหลายคนจับชีพจรดู หนึ่งในจำนวนนั้นกล่าวว่า “ฉีอ๋องชีพจรเต้นเป็นปรกติ อวัยวะภายในสมบูรณ์ ที่สิ้นสติไป คงถูกโทสะจู่โจมจิตใจ พักผ่อนสักครู่ก็ดีเอง”

อ๋องทั้งหลายหันไปมองหน้ากัน จิ้นอ๋องก็หันไปตวาดสั่งขันทีที่ประจำวังเจ้าฉีอ๋องหามร่างฉีอ๋องไป

ชงต้าซือยื่นหน้าเข้ามา กล่าวเบาๆ กับเวี่ยจือหยางว่า “เลื่อมใส เลื่อมใส” เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “เลื่อมใสอันใด?” ชงต้าซือกล่าวว่า “ท่านมือเท้าไม่ขยับ ก็ทำร้ายฉีอ๋องได้?”

เวี่ยจือหยางขมวดคิ้วกล่าวว่า “เหลวไหล เรื่องนี้เกี่ยวข้องใดกับข้าพเจ้า?”

ซงต้าซือกล่าวว่า "ฉีอ๋องลมหายใจตีบตัน แสดงว่าถูกพลังชี่ทำร้าย ฝีมือที่ใช้แนบเนียนยิ่ง แม้แต่หมอหลวงยังตรวจไม่ออก เมื่อครู่ท่านอยู่ใกล้มันที่สุด หากมิใช่ท่าน ผู้ใดมีความสามารถเช่นนี้?"

เวี่ยจือหยางตีฝีปากตอบว่า "เอ่ยถึงวิชากำลังภายใน ลาโง่หัวล้านท่านมีแต่เข้มแข็งโดยไม่อ่อนด้อยกว่า"

ซงต้าซือจับจ้องมองมัน พลันยิ้มออกมา กล่าวว่า "มิใช่ท่านจริงๆ?" เวี่ยจือหยางแค่นเสียงดังเฮอะ ซงต้าซือขมวดคิ้วคล้ายกับไม่ยอมเชื่อ

เวี่ยจือหยางเห็นเช่นนั้นต้องครุ่นคิด *'หลวงจีนใหญ่มีสายตาคมกล้า มันบอกว่าฉีอ๋องถูกพลังชี่ทำร้าย คาดว่าไม่แปลกปลอม ในที่นี้ผู้ที่มีกำลังภายในกล้าแข็งที่สุดมีเพียงเราสอง หากมิใช่มัน สมควรเป็นผู้อื่น'* สายตายามกวาดมอง เห็นลั่วหวี่เซิงยืนอยู่ในท่าเดิม เพ่งตาไปเบื้องหน้า ราวกับว่าทุกประการในโลกไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับมัน

เวี่ยจือหยางครุ่นคิดสืบต่อ *'ลั่วหวี่เซิงมีวิชาดนตรีการเป็นเลิศ แต่ยามยกมือวางเท้าไม่มีลักษณะของผู้ฝึกฝีมือ อีกประการมันยืนอยู่ห่างไกล ต่อให้มีกำลังภายในลึกล้ำกว่านี้ ก็ไม่อาจทำร้ายคนในระยะห่างหลายวา'*

ยิ่งครุ่นคิดยิ่งเคลือบแคลงสงสัย เดินเข้าไปน้อมคำนับลั่วหวี่เซิง กล่าวว่า "เหล่าเซียนเซิงจากมาสบายดี?"

ลั่วหวี่เซิงกวาดมองมันแวบหนึ่ง กล่าวว่า "เด็กน้อยไฉนเป็นนักพรตอีก?" เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "ผู้น้อยความจริงเป็นนักพรตอยู่แล้ว"

ลั่วหวี่เซิงสั่นศีรษะกล่าวว่า "เจ้า มิใช่" เวี่ยจือหยางงงงันวูบจึงกล่าว "ข้าพเจ้าไฉนมิใช่?"

ลั่วหวี่เซิงกล่าวว่า "เจ้า มีพลังลัทธิเต๋า ไม่มีใจฝักใฝ่ลัทธิเต๋า กายเป็นนักพรต จิตใจเป็นคนธรรมดา" พลางช้อนตามองท้องฟ้าแล้วกล่าว "เหยี่ยวฟ้านีเจินของเจ้าเล่า?"

เวี่ยจือหยางตอบว่า "อาจบางทีออกไปหาอาหารแล้ว" ลั่วหวี่เซิงถาม

อีกว่า "เจ้าก็มาเข้าร่วมงานชุมนุมสังคีตศิลป์?"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "เหล่าเซียนเซิงเมื่ออยู่ที่นี้ ผู้เยาว์คงได้แต่แสดงความทุเรศแล้ว"

ลั่วหวี่เซิงมองดูประตูอู่เหมิน สีหน้าทอแววเหว่ว้า กล่าวว่า "สังคีตศิลป์ สังคีตศิลป์? ผู้คนรู้จักขับสังคีต อันว่าศิลป์หรือ ในโลกมีคนเข้าใจสักกี่คน?"

เวี่ยจือหยางฉุกใจคิด พลันได้ยินเสียงย่ำระฆังหลายครา ผู้คนรอบข้างสงบสุ้มเสียงลง ในประตูอู่เหมินมีคนแบกเก๋งไม้ไผ่ออกมาสามหลัง จัดวางอยู่กลางลานกว้าง ชายชราผมขาวสามคนเดินเข้าไป รอบเก๋งไม้ไผ่ปล่อยม่านมู่ลี่ลง ตัดขาดจากภายนอก

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "ชายชราเหล่านี้เป็นใคร?"

ลั่วหวี่เซิงกล่าวว่า "เป็นกรรมการตัดสิน ล้วนเป็นศิษย์ของหลงหยางจื่อเหลิ่งเซียน"

"เหลิ่งเซียนหรือ?"

ลั่วหวี่เซิงถามว่า "เจ้ารู้จักมัน?"

"เมื่อเยาว์วัยเคยเรียนตำราบทเพลงไท่กู่เว่ยอินของท่านผู้เฒ่ามา"

ลั่วหวี่เซิงผงกศีรษะรับ ไม่กล่าวกระไรอีก

*ยามนั้นปรากฏขันทีผู้หนึ่งประคองราชโองการอ่านกฎของการแข่งขัน ข้อใหญ่ใจความคือเพื่อความยุติธรรม กรรมการทั้งสามจะสดับฟังอยู่หลังม่านมู่ลี่ ให้ผู้เข้าร่วมแข่งขันจับฉลากเรียงลำดับก่อนหลัง เมื่อเป็นเช่นนี้กรรมการไม่ทราบว่าเป็นผู้ใดดีดบรรเลง เพียงฟังเสียงจำแนกความสูงต่ำ เครื่องดนตรีที่บรรเลงประกอบด้วยพิณ เลาขลุ่ย เปียนจง กลองเจี๋ยและผีผา การให้คะแนนแบ่งเป็น**เจี๋ย อี้ ปิ่ง ติ่ง*** *ผู้ใดได้เจี๋ยหลายตัวเป็นฝ่ายชนะ นอกจากนั้นยังกล่าววาจาตามพิธี บอกว่าราษฎรที่เข้าร่วมงานชุมนุมจะได้รับแจกเงินและข้าวสาร*

---

* ตรงกับเกรด A B C D

ชุมนุมสังคีตศิลป์

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "น่าเสียดายที่ไม่มีขิมหูฉิน ไม่เช่นนั้นพอบรรเลงบทเพลงที่สุดคืนสู่ดินออกมา ผู้คนในที่นี้ล้วนร่ำไห้จนตาย"

ลั่วหวี่เซิงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "หากว่าเป็นเช่นนั้น เราคงไม่อาจรักษาศีรษะบนบ่าได้"

เวี่ยจือหยางงงงันวูบ ค่อยหัวร่อออกมากล่าวว่า "ใช่แล้ว ท่วงทำนองนั้นเศร้าโศกเกินไป วันเฉลิมพระชนมพรรษาเป็นวันยินดีใหญ่ หากบรรเลงออกมาจะไม่เป็นมงคล"

ลั่วหวี่เซิงช้อนตามองท้องฟ้า กล่าวว่า "วันยินดีใหญ่ไม่แน่นัก ความยินดีในปัจจุบัน บ่อเกิดมาจากความโศกศัลย์ เมื่อมีเกิดต้องมีตาย สรรพชีวิตสุดท้ายลงสู่ดิน..."

เวี่ยจือหยางเห็นมันหมดอาลัยตายอยากถึงเพียงนี้ ต้องครุ่นคิด *'เหล่าเซียนเซิงเห็นซึ้งถึงทางโลก ปราศจากความยินดีต่อชีวิต ควรหาทางชักจูงมัน'* ดังนั้นกล่าวว่า "เมื่อยากรอดพ้นจากความตาย ไยไม่หาความสุขอย่างทันการณ์?"

ลั่วหวี่เซิงมองมันแวบหนึ่ง ผงกศีรษะกล่าวว่า "คำหาความสุขอย่างทันการณ์อันประเสริฐ"

ยามนั้นมีขันทีน้อยถือถาดลงรักสีแดงมาใบหนึ่ง บนถาดจัดเรียงซองจดหมายจำนวนหนึ่ง เวี่ยจือหยางหยิบซองซองหนึ่ง พอเปิดออกดู เห็นเขียนหมายเลขยี่สิบสี่ ยังมีรายชื่อบทเพลงที่ต้องบรรเลงห้าเพลง หากมิใช่บทเพลงอันรื่นเริงหรรษา ก็เป็นบทเพลงแซ่ซ้องสดุดีเจ้าชีวิต

พอเหลียวหน้ามอง เห็นลั่วหวี่เซิงพับเก็บซองจดหมายแล้ว ขณะจะสอบถามว่ามันบรรเลงบทเพลงใด พลันเห็นราชบุตรเขยเหมยอินชักนำชายกลางคนในเครื่องแบบนายทหารผู้หนึ่งมาถึง

เหมยอินกุมมือมันไว้ ทักทายถามไถ่ทุกข์สุขแล้วชี้มือไปยังนายทหารนั้น กล่าวว่า "เราขอแนะนำให้รู้จัก ท่านนี้เป็นหลี่จิ่งหลง**หลี่กงแหย** *(ท่านเจ้าพระยาแซ่หลี่)* สืบทอดบรรดาศักดิ์เฉากว๋อกง เป็นบุตรคนโตของขุนนางคุณูปการผู้ล่วงลับเหวินจง**กง***

หลี่จิ่งหลงมีรูปร่างสูงใหญ่ เชิดหน้ายืดอกเพียงประสานมือเล็กน้อย สายตามองข้ามหัวไหล่เวี่ยจือหยางไป ลักษณะท่าทีเย่อหยิ่งยโส

เวี่ยจือหยางเข้าออกวังตะวันออก เคยได้ยินชื่อของคนผู้นี้มา หลี่จิ่งหลงเป็นบุตรคนโตของขุนนางคุณูปการแรกตั้งประเทศหลี่เหวินจง หลี่เหวินจงยังเป็นหลานของหงอู่ฮ่องเต้ เพราะความสัมพันธ์ส่วนนี้ ในบรรดาขุนนางคุณูปการแรกตั้งประเทศ หลี่เหวินจงจึงตายดี ที่หายากยิ่งคือตระกูลแม่ทัพกำเนิดแม่ทัพ หลี่จิ่งหลงสืบทอดบรรดาศักดิ์บิดา คุมกำลังทหาร หงอู่ฮ่องเต้มักมีพระบัญชาให้นำกำลังออกจากนครหลวงไปซ้อมรบ หวังให้เป็นผู้ช่วยอันเข้มแข็งของอี้เหวินไทจือ

เวี่ยจือหยางคารวะตอบแล้วกล่าว "ฟังว่าใต้เท้าหลี่เป็นหลานของฝ่าบาท ช่ำชองชำนาญยุทธ์ เนื่องด้วยฝึกไพร่พลที่เซียงฝาน ไม่มีวาสนาได้พบปะ วันนี้ได้พบหน้า นับว่ามีบุคลิกภาพของยอดขุนพลอย่างแท้จริง"

หลี่จิ่งหลงพอฟังคำสอพลอ รู้สึกปลอดโปร่งโล่งใจ จึงประสานมือ

---

* คำกงเป็นคำเรียกผู้ตายด้วยความเคารพ

กล่าวชมเชยเวี่ยจือหยางอยู่หลายคำ

หวงจื่อเฉินกับพวกแม้เป็นคนสนิทของราชนัดดา แต่เหมยอินกับหลี่จิ่งหลงล้วนเป็นเชื้อพระวงศ์ ประกอบด้วยหนึ่งบุ๋นหนึ่งบู๊ หนึ่งในหนึ่งนอก จึงเป็นแกนหลักของกลุ่มไท่ซุน เหมยอินทราบว่าเวี่ยจือหยางกับเหล่าบัณฑิตไม่ลงรอยกัน เกรงว่าจะกระทบถึงฐานรากของวังตะวันออก มีอยู่หลายครั้งคิดไกล่เกลี่ย แต่ก็ไม่สะดวก ครั้งนี้ถือโอกาสแนะนำตัวหลี่จิ่งหลงรวบรวมกลุ่มไท่ซุนเข้าด้วยกัน

เวี่ยจือหยางชำเลืองมอง เห็นลั่วหวี่เซิงเพ่งสายตาไปเบื้องหน้า สีหน้าเพิกเฉยเฉื่อยชา คล้ายไม่ได้ยินคำโอภาปราศรัยของทั้งสามแม้สักคำเดียว

หลังจากนั้นการบรรเลงเครื่องดนตรีทั้งห้าเริ่มต้นขึ้น รอบบริเวณเงียบสงบลง มีคนทยอยขึ้นมาดีดบรรเลง สองคนแรกเป็นมือชั้นธรรมดา พอบรรเลงเครื่องดนตรีทั้งห้า เวี่ยจือหยางถึงกับง่วงเหงาขึ้นมา คนที่สามเป็นสตรีในอาภรณ์เฉิดฉันจากวังเจ้าเหลียวอ๋อง สามารถดีดพิณเป็นเลิศ เป่าขลุ่ยน่าชมเชย เคาะระฆังเปียนจงอย่างเป็นระบบ แต่พอย่ำกลองเจี๋ยกลับอ่อนแรง ปราศจากพลังสภาวะ สุดท้ายดีดผีผาสำเนียงผิดเพี้ยน เครื่องดนตรีสองชนิดสุดท้ายได้คะแนนปิ่ง บวกกับตอนแรกได้หนึ่งเจี๋ยสองอี้ ไม่ผ่านเข้ารอบ

หลังจากนั้นครูดนตรีทั้งหลายทยอยขึ้นเวที ในจำนวนนั้นมีผู้มีฝีมือล้ำเลิศ แต่อย่างมากเชี่ยวชาญเครื่องดนตรีชนิดเดียว น้อยคนที่ชำนาญเครื่องดนตรีสองชนิด ยิ่งไม่มีคนสามารถใช้เครื่องดนตรีห้าชนิด เวี่ยจือหยางรับฟังจนง่วงเหงาหาวนอน

หลี่จิ่งหลงพลันกล่าวว่า “เราผู้แซ่หลี่เป็นคนหยาบ ไม่รู้จักดนตรีการ คิดขอเรียนถามว่าหลังจากแข่งขันหลายรอบ เหตุใดได้เจี๋ยหนึ่งตัวไม่มาก ได้เจี๋ยสองตัวน้อยกว่าน้อย แต่ไม่มีผู้ใดได้เจี๋ยสามตัว?”

เหมยอินหันไปสอบถามเวี่ยจือหยาง เวี่ยจือหยางจึงกล่าว "เรื่องนี้ไม่อาจบอกกล่าวชัดแจ้งในไม่กี่คำ เนื่องจากรูปแบบของเครื่องดนตรีผิดแผก ยามบรรเลงเกิดความแตกต่าง มือทวนไม่ถนัดในการใช้ดาบ มือดาบไม่จัดเจนในการร่ายรำกระบี่ ขอถามผู้ที่แตกฉานสิบแปดศัสตราวุธมีสักกี่คน ในส่วนของอาวุธยังเป็นเช่นนี้ หากเปรียบเทียบกัน เครื่องดนตรียังซับซ้อนกว่ามากนัก"

หลี่จิ่งหลงยิ้มพลางกล่าวว่า "เซียนจ่างกล่าวเช่นนี้ เราผู้แซ่หลี่ค่อยขจัดความโง่เขลาไป"

เวี่ยจือหยางขณะจะกล่าวถ่อมตน พลันได้ยินลั่วหวี่เซิงกล่าวเสียงเย็นชาว่า "คำขจัดความโง่เขลาอันประเสริฐ"

หลี่จิ่งหลงฟังออกว่าชายชรากล่าวประชดแดกดัน สร้างความไม่พอใจขึ้นมา ถามว่า "**เหล่าซง** *(พี่ผู้ชรา)* ท่านนี้เป็นใคร?"

เวี่ยจือหยางรีบกล่าวว่า "ลืมแนะนำให้รู้จัก ท่านนี้เป็นครูดนตรีของวังเจ้าสูอ๋อง...ลั่วหวี่เซิงเหล่าเซียนเซิง"

หลี่จิ่งหลงแค่นหัวร่อกล่าวว่า "ที่แท้เป็นยอดคนของวังเจ้าสูอ๋อง ฟังดูคล้ายกับว่าคำพูดของเซียนจ่างไม่สบอารมณ์เหล่าซง ไม่ทราบท่านมีความเห็นอันสูงส่งใด?"

ลั่วหวี่เซิงกล่าวว่า "ต่อให้มีวิชาฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ เพียงใช้ฆ่าคน ดนตรีการต่อให้เลวกว่านี้ ก็เป็นเครื่องประเทืองอารมณ์ ทั้งสองสิ่งนี้หนึ่งตายหนึ่งเป็น ไม่อาจเทียบเปรียบกัน"

หลี่จิ่งหลงบังเกิดความไม่พอใจกล่าวว่า "เช่นนี้เป็นว่า พวกเราเหล่าทหารปกบ้านป้องเมือง ยังมิสู้ครูดนตรีซึ่งจัดอยู่ในชั้นที่เก้าแล้ว?"

เหมยอินทราบว่าหลี่จิ่งหลงเป็นคุณชายสูงศักดิ์ ไม่เห็นผู้คนทั่วไปอยู่ในสายตา เกรงว่าจะกล่าววาจาระคายหูกว่านี้ จึงรีบกล่าวว่า "เหล่าเซียนเซิงก็กล่าวมีเหตุผล เมื่อฝึกวิชาฝีมือ ไม่ฆ่าคนจะทำอะไร ที่ผ่านมาสูอ๋อง

มีอารมณ์สุนทรีย์ ครูดนตรีที่คัดเลือกมาต้องไม่เลว เหล่าเซียนเซิงท่านนี้คงเป็นผู้แตกฉานดนตรีการแล้ว

ลั่วหวี่เซิงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "มิกล้ารับ เราไม่สำเร็จสิ่งใด เพียงแต่มาชมดูความสนุกสนาน"

หลี่จิ่งหลงแค่นหัวร่อกล่าวว่า "อย่างนั้นเหล่าซงลองบอกมาว่า เหตุใดไม่มีครูดนตรีแตกฉานเครื่องดนตรีทั้งห้าแม้สักคนเดียว?"

ลั่วหวี่เซิงไม่ตอบคำ พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า "ใจพิณดั่งสายน้ำ ผู้ที่ฝึกพิณต้องชำระใจ ในความสงบทำการเคลื่อนไหว ในความวิเวกแสดงความพิสดารออกมา"

ทั้งหมดเหลียวหน้ามอง เห็นหนิงอ๋องเดินเข้ามา เดินพลางกล่าวพลางว่า "ส่วนกลองเจี๋ยตรงกันข้าม รัวไม้ตีราวห่าฝน เป็นความเคลื่อนไหวครึกโครม ประหนึ่งฟ้าแลบฟ้าร้อง หมื่นม้าโจนทะยาน ดังนั้นนับแต่โบราณกาลมา คนดีดพิณไม่ชมชอบย่ำกลอง คนย่ำกลองไม่ชมชอบดีดพิณ **ถังหมิงหวง*** ได้ชื่อว่านิยมดนตรีการ แต่ไม่โปรดพิณโบราณ หลังจากฟังเพลงพิณ ต้องฟังกลองเจี๋ยล้างใบหู"

เหมยอินค่อยเข้าใจในบัดดล กล่าวว่า "ที่แท้เป็นเช่นนี้ ครูดนตรีเมื่อครู่ดีดพิณได้คะแนนสูง พอย่ำกลองได้คะแนนต่ำ ผู้ที่ย่ำกลองได้คะแนนสูงตอนดีดพิณก็ได้คะแนนต่ำ"

หนิงอ๋องผงกศีรษะกล่าวอีกว่า "ส่วนเลาขลุ่ยเชื่อมพลังชี่ โยงถึงอวัยวะภายใน ถ่ายทอดความในใจ แสดงออกถึงความรู้สึก กาพย์เช่อปี้ฝู่ของซูตงปอเคยบรรยายเสียงขลุ่ยว่า *'คล้ายสะอื้นคล้ายรำพัน หางเสียงมิรู้หาย'* คนเป่าขลุ่ยเน้นที่น้ำใจ หากปราศจากน้ำใจไม่อาจเป่าบทเพลงที่ดีออกมา"

เอ่ยถึงตอนนี้ คล้ายจงใจคล้ายไม่เจตนา กวาดมองเวี่ยจือหยางแวบ

---

* หมายถึงถังเสียนจงฮ่องเต้หลี่หลงจี

หนึ่งแล้วกล่าว "ส่วนระฆังเปียนจงอยู่ตรงกันข้าม เนื่องจากมีจำนวนมากหนึ่งระฆังสองเสียง หากเคาะตำแหน่งที่ผิดแผก เสียงดนตรีจะแตกต่าง มีทั้งสิ้นแปดสิบสี่ระดับเสียง ผู้บรรเลงต้องมีจิตใจสงบนิ่ง ซักซ้อมจนแม่นยำ ห่วงพะวงหลายด้าน จิตใจคล้อยเคลื่อนดั่งกงล้อ ต้องขจัดความรู้สึกทั้งเจ็ดปราศจากวัตถุธาตุใด"

เหมยอินปรบมือกล่าวว่า "เราเข้าใจแล้ว เป่าขลุ่ยมีน้ำใจ ระฆังเปียนจงไร้น้ำใจเจือปน หากให้บรรเลงออกมา คนมีน้ำใจยากควบคุมสิ่งที่ไร้น้ำใจ คนที่ไร้น้ำใจไม่อาจเป่าสำเนียงที่มีน้ำใจออกมา"

หนิงอ๋องยิ้มพลางผงกศีรษะรับ หลี่จิ่งหลงกล่าวว่า "เตี้ยนเซี่ยมีความเห็นอันสูงส่ง อย่างนั้นผีผาเล่า เป็นสงบนิ่งหรือเคลื่อนไหว มีน้ำใจหรือไร้น้ำใจ?"

เหมยอินโคลงศีรษะกล่าวว่า "ย่อมต้องมีน้ำใจ ในบทเพลงผีผาสิงของไป๋จวีอี้บอกว่า *'กรีดปาดสายพิณสองสามครา มิเกิดท่วงทำนองถ่ายทอดน้ำใจ'*

หนิงอ๋องยิ้มพลางกล่าวว่า "**ฝู่หม่า** *(ท่านราชบุตรเขย)* กล่าวมีเหตุผล ผีผาเช่นเดียวกับกลองเจี๋ย เป็นเครื่องดนตรีของชนชาติหู มาจากแคว้น**กุยจือ*** ดินแดนตะวันตก ชาวฮั่นมีนิสัยเก็บงำ ชนชาติหูอารมณ์เร่าร้อน ดังนั้นสายพิณยาวหากเนิบนาบ สายผีผาสั้นหากเร่งร้อน อย่างแรกสุภาพอ่อนโยน ประดุจวิญญูชน อย่างหลังพอดีดถึงตอนท้าย เปรียบประดุจลมคลุ้มฝนคลั่ง ดังนั้นคิดบรรเลงเครื่องดนตรีทั้งห้าชนิด ต้องกอปรด้วยจิตใจห้าประการ เกิดความขัดแย้งกันเอง สะกดข่มซึ่งกันและกัน แน่นอน หากไม่ยากลำบาก ก็ไม่แสดงออกถึงฝีมือของยอดคน"

หลี่จิ่งหลงกล่าวว่า "เมื่อเป็นเช่นนี้ยากเย็นยิ่ง เพียงไม่ทราบเป็นผู้ใดตรากฎระเบียบไว้?"

---

* ชื่อแคว้นโบราณ ปัจจุบันอยู่ในมณฑลซินเกียง

หนิงอ๋องเพียงแย้มยิ้มไม่ตอบคำ เวี่ยจือหยางฉุกใจคิดกล่าวว่า "ข้าพเจ้าทราบแล้ว เป็นหนิงอ๋องเตี้ยนเซี่ยตรากฎระเบียบไว้"

หนิงอ๋องยิ้มเล็กน้อย เหมยอินกลอกตาแล้วกล่าว "เตี้ยนเซี่ย ครูดนตรีในวังท่านแตกฉานเครื่องดนตรีทั้งห้าชนิดหรือ?"

หนิงอ๋องสั่นศีรษะกล่าวว่า "เรากำหนดกฎเกณฑ์ ทั้งเสาะหาคนมาเข้าร่วม ไยมิใช่ทั้งซื้อทั้งขาย เพื่อความยุติธรรม เราผู้เป็นอ๋องเพียงเป็นกรรมการตัดสิน"

เหมยอินปรบมือชมเชย หลี่จิ่งหลงกวาดตามองรอบข้างแล้วกล่าว "เตี้ยนเซี่ยสนิทกับเอี้ยนอ๋อง ทราบหรือไม่ว่ามันไฉนไม่มาร่วมงาน?"

หนิงอ๋องทอดถอนใจกล่าวว่า "เราไม่ทราบ มันออกจากนครหลวงขึ้นเหนือไปตั้งแต่เช้า ไม่แน่ว่าจะกลับเมืองเป่ยผิงแล้ว"

เวี่ยจือหยางฟังว่าเอี้ยนอ๋องเดินทางกลับขึ้นเหนือ ก็รู้สึกเหนือความคาดหมาย เหมยอินกับหลี่จิ่งหลงสบสายตากันแวบหนึ่ง หลี่จิ่งหลงกล่าวว่า "กระทั่งร่วมงานเฉลิมพระชนมพรรษาของฝ่าบาทก็ไม่เข้าร่วม หรือว่าชนชาติหูทางเหนือรุกล้ำเขตแดนเข้ามา?"

หนิงอ๋องกล่าวว่า "เราไม่ได้รับรายงานทางทหาร เมื่อสอบถาม**ซื่อเกอ** *(พี่ที่สี่)* เขาไม่ตอบอันใด"

พลันได้ยินเสียงพิณดังมา มีคนใหม่ขึ้นเวทีดีดบรรเลง เวี่ยจือหยางพอฟังไม่กี่เสียง ต้องสะท้านขึ้นคราหนึ่ง เหลียวมองไปบนเวที หัวใจต้องเต้นระทึกขึ้นมา

เห็นบนเวทีนั่งไว้ด้วยชายหนุ่มผู้หนึ่ง ศีรษะโพกผ้านักศึกษา สวมชุดยาวเนื้อแพรสีเขียว รูปร่างสะโอดสะอง ผิวพรรณขาวผุดผ่อง ใบหน้าหมดจดงดงาม นิ้วทั้งห้าดุจลำเทียน พอกรีดกรายบังเกิดเสียงพิณดุจสายน้ำไหล ตอนแรกคล้ายลำธารไหลริน จากนั้นค่อยแผ่กระจายไปทั่วทั้งลานกว้าง ผู้คนหลายหมื่นคนจิตใจเคลื่อนคล้อยไปตามเสียงพิณ ทุกประการ

คล้ายสงบคล้ายไม่สงบ หากบอกว่าสงัดงัน เสียงพิณคล้ายสายใย วนเวียนไม่ขาดสาย หากบอกว่าไม่สงบ เมื่อเสียงพิณกระทบโสต ก็ดับไฟที่สุมทรวงลง ตลอดทั้งร่างผ่อนคลาย เป็นอิสระไร้ข้อผูกมัด

เวี่ยจือหยางมองดูครูดนตรีบนเวที ถึงกับเซื่องซึมเซา เมื่ออีกฝ่ายบรรเลงจบเพลง มันยังไม่รู้สึกตัว พลันได้ยินลั่วหวี่เซิงกล่าวคำ "ประเสริฐ" ออกมา

สุ้มเสียงพอกระทบโสต เวี่ยจือหยางค่อยตื่นจากภวังค์ เห็นภายในเก๋งไม้ไผ่บนเวทีส่งกระดาษขาวออกมาสามแผ่น ล้วนเขียนคำ "เจี๋ย" ควรทราบว่ากรรมการมีทั้งสิ้นสามคน ต่างคนต่างให้คะแนน เจี๋ยหนึ่งตัวเป็นเจี๋ยระดับล่าง เจี๋ยสองตัวเป็นระดับกลาง เจี๋ยสามตัวเป็นระดับบน นับตั้งแต่เริ่มการแข่งขันเป็นต้นมา ยังไม่เคยมีคนได้เจี๋ยระดับบนมาก่อน

หลี่จิ่งหลงจับจ้องมองชายหนุ่มนั้น พลันอุทานดังอา กล่าวว่า "คนผู้นี้เป็น..." เหมยอินชิงบีบมือมัน สอดคำขึ้น "นี่เป็นครูดนตรีของวังเรา ยังพอใช้การได้กระมัง?"

หลี่จิ่งหลงงงงันวูบ เหลียวมองดูหนิงอ๋อง หนิงอ๋องเพียงแย้มยิ้ม หลี่จิ่งหลงค่อยได้คิด กล่าวว่า "ที่แท้เป็นคนของวังฝู่หม่า ไม่ทราบมีชื่อเรียงเสียงใด อืมม์ หลี่เย่อหนัน มีความหมายนัก..."

เวี่ยจือหยางพอฟัง ค่อยสังเกตเห็นว่าที่มุมเวทีเขียนชื่อครูดนตรีที่ขึ้นเวทีมา สร้างความพลุ่งพล่านใจยิ่ง รำพึงในใจ *'หยางเย่อหนัน เย่อหนัน สื่อความหมายว่าคล้ายบุรุษ ใช่แล้ว นางเคยบอกว่ามารดานางแซ่หยาง'*

คนบนเวทีเป็นจูเหว่ยเอง นางปลอมตัวเป็นบุรุษ เข้าร่วมการแข่งขันในฐานะครูดนตรีของหนิงกว๋อกงจู่ เนื่องจากปะปนอยู่ในกลุ่มคน เวี่ยจือหยางจึงไม่พบเห็น จวบกระทั่งนางดีดบรรเลงพิณ เสียงพิณตราตรึงใจเวี่ยจือหยางตลอดมา พอฟังเพียงสองเสียง ก็ทราบว่าคนดีดพิณเป็นใคร หวนนึกถึงว่าจะเข้าร่วมประลองกับองค์หญิงน้อย ในใจจึงทั้งแตกตื่นทั้งยินดี

ขันทีน้อยผู้หนึ่งเคาะหินหยก จูเหว่ยค่อยผุดลุกขึ้น มือถือเลาขลุ่ยเป่าเป็นเสียงดัง เสียงขลุ่ยอ้อยส้อย เปลี่ยนแปลงไปตามจิตใจ ทุกผู้คนฟังออกว่าเสียงขลุ่ยของนางบัดเดี๋ยวเศร้าโศกบัดเดี๋ยวโกรธเคือง บัดเดี๋ยวยินดีบัดเดี๋ยวกังวล

หลังจากเป่าจนจบเพลง ใต้เวทีเงียบสงบสงัด ลั่วหวี่เซิงยกมือลูบเครา กล่าวคำ "ประเสริฐ" อีกครา

เวี่ยจือหยางทราบว่าผู้เฒ่าท่านนี้เย่อหยิ่งถือดี ไม่เห็นผู้คนเรื่องราวทั่วไปอยู่ในสายตา กลับชมเชยจูเหว่ยติดต่อกันสองครา พลอยมีหน้ามีตา

หลังจากเงียบงันชั่วขณะ ภายในเก๋งส่งคะแนนออกมา บนกระดาษขาวเขียนคำ "เจี๋ย" สามตัว ใต้เวทีบังเกิดเสียงอุทานดังขึ้น ยามนั้นแว่วเสียงเคาะหินหยกอีกครา จูเหว่ยค่อยระงับสติ หยิบไม้ตีขนาดเล็กที่ทำจากทองเหลือง เดินถึงหน้าแคร่ระฆังเปียนจง สองมือขยับขึ้นลง บรรเลงบทเพลงอายุวัฒนะออกมา

เห็นไม้ตีทั้งสองอันชี้ไปทางซ้าย มุ่งไปทางขวา ทุกเสียงล้วนแม่นยำทุกสำเนียงไม่ผิดเพี้ยน พอบรรเลงถึงตอนท้าย คล้ายไม้ตีหลายสิบอันเคาะใส่ระฆังเปียนจงหลายสิบใบโดยพร้อมเพรียง เวี่ยจือหยางรับฟังจนเคลิบเคลิ้มอดร้องคลอออกมามิได้

นี่เป็นบทเพลงสรรเสริญสอพลอ ในชีวิตเวี่ยจือหยางนึกดูแคลนตลอดมา แต่เมื่อบรรเลงผ่านมือจูเหว่ย รู้สึกคล้ายสุราอันกลมกล่อม บังเกิดความมึนเมาขึ้นมา

หลี่จิ่งหลงอดกล่าวมิได้ว่า "หนิงอ๋องเตี้ยนเซี่ย ท่านบอกว่าเคาะระฆังเปียนจงต้องขจัดความรู้สึกทั้งเจ็ด แต่เราฟังดูรู้สึกว่าบทเพลงนี้ให้อารมณ์ความรู้สึกนัก"

หนิงอ๋องเพียงแย้มยิ้มไม่ตอบคำ พลันได้ยินลั่วหวี่เซิงกล่าวเสียงเย็นชาว่า "เข้าใจว่าไร้รักหากมีรัก"

หลี่จิ่งหลงขมวดคิ้วกล่าวว่า "หมายความว่าอย่างไร?" ลั่วหวี่เซิงกล่าวว่า "ศิลปะไร้น้ำใจคนมีน้ำใจ ผู้คนทั่วไปหัวโบราณคร่ำครึ ย่อมปราศจากอารมณ์ความรู้สึก แม่นางน้อยนี้เคาะระฆังเปียนจง มีน้ำใจไร้น้ำใจ ล้วนอยู่ที่จิตใจคน"

คนทั้งสี่หันไปมองหน้ากัน เหมยอินส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า "แม่นางน้อยอันใด เป็นบุรุษต่างหาก" ลั่วหวี่เซิงแค่นเสียงดังเฮอะ ไม่กล่าววาจาใด

หลังจากเคาะระฆังเปียนจงจบ ปรากฏว่าจูเหว่ยได้คะแนนเจี๋ยระดับบนอีก ต่อจากนั้นเป็นการย่ำกลองเจี๋ย จูเหว่ยร่างท่อนบนไม่ขยับ สองมือถือไม้ตีขยับขึ้นลง เสียงกลองแน่นหนาถี่ยิบประหนึ่งลมคลุ้มฝนคลั่ง ย่ำกลองจบในอึดใจเดียว เรียกเสียงโห่ร้องชมเชยดังขึ้น

ลั่วหวี่เซิงยกมือลูบเครา เงียบงันไม่ส่งเสียง หนิงอ๋องเห็นมันไม่กล่าวคำ "ประเสริฐ" จึงถามว่า "ลั่วเซียนเซิง ฝีมือย่ำกลองนี้เป็นอย่างไร?"

ลั่วหวี่เซิงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "ศีรษะคล้ายขุนเขาเขียว มือไม้เช่นหยาดฝนขาว เป็นฝีมือน่านิยมชมเชย แต่ว่า..." เอ่ยถึงตอนนี้ คิดกล่าวแต่แล้วกล้ำกลืนไว้

คำ "ศีรษะคล้ายขุนเขาเขียว มือไม้เช่นหยาดฝนขาว" เป็นบทกวีที่ซ่งจิ่งสมัยราชวงศ์ถังเปรียบเปรยการย่ำกลองเจี๋ย หมายความว่าตอนย่ำกลองร่างท่อนบนสงบนิ่งดั่งขุนเขา ย่ำกลองระรัวดุจหยาดฝน ลั่วหวี่เซิงบรรยายฝีมือย่ำกลองของจูเหว่ยเช่นนี้ ถือว่าให้คำวิจารณ์อย่างสูง แต่หนิงอ๋องฟังออกว่ามันกล่าวไม่จบความ จึงถามว่า "แต่ว่าอะไร?"

ลั่วหวี่เซิงทอดถอนใจกล่าวว่า "กลองเช่นลมอสนีในโลกหล้า สตรีสภาวะอ่อนแอ ยากแก่การควบคุมบังคับ สามารถบรรลุถึงขั้นนี้ นับว่าหายากยิ่ง"

กรรมการทั้งสามให้คะแนนเจี๋ยระดับบนอีก หลี่จิ่งหลงไม่ยอมรับ

นับถือ จึงกล่าว “เหล่าเซียนเซิงกล่าววาจาน่าฟัง ไม่ทราบว่าหากขึ้นเวทีจะได้เจี๋ยกี่ตัว?”

ลั่วหวี่เซิงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ท่านต้องการให้เราได้เจี๋ยกี่ตัว?” หลี่จิ่งหลงงงงันวูบจึงกล่าวประชดประชันว่า “เจี๋ยระดับบนห้าตัวเป็นอย่างไร?”

ลั่วหวี่เซิงผงกศีรษะอย่างเฉื่อยชา หลี่จิ่งหลงนึกขุ่นเคือง ครุ่นคิดขึ้น *‘เฒ่าชราทำท่าทำทาง แสร้งเป็นลึกลับ เรากลับคิดชมดูว่าท่านมีความสามารถอันใด?’*

สุดท้ายเป็นการดีดผีผา จูเหว่ยทรุดนั่งลง มือโอบผีผา เพ่งตาไปข้างหน้า นิ้วทั้งห้าเคลื่อนไหวติดต่อกัน คล้ายทุ่มเทพลังสมาธิทั้งมวลใส่สายผีผาทั้งสี่เส้น ตอนนั้นดวงอาทิตย์ลอยขึ้น เมฆขาวลมเบาบาง แต่เสียงผีผาพอดัง ผู้คนคล้ายตกอยู่ท่ามกลางคลื่นคลุ้มระลอกคลั่ง ล้วนแต่เลือดลมพลุ่งพล่าน ตอนแรกมีคนตบมือตามจังหวะ ต่อมาเสียงตบมือหนาแน่นกว่าเดิม พอดีดผีผาถึงกลางคัน ผู้คนหลายคนพากันตบมือตาม มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น เสียงผีผายังดังกระหึ่ม ไม่ถูกเสียงตบมือกลบบดบัง รอจนเสียงผีผาสิ้นสุด เสียงโห่ร้องก็ดังแทบถล่มทลาย

จูเหว่ยวางผีผาลง ผุดลุกขึ้นยืน สองข้างแก้มแดงซ่าน ดวงตาเป็นประกาย ในความเอียงอายแฝงความลิงโลดประการหนึ่ง ควรทราบว่านางอยู่ในวัง เสียทีที่ร่ำเรียนวิชาดนตรี แต่น้อยคนที่ล่วงรู้ ยามนี้สบโอกาสได้แสดงฝีมือ สร้างความปลอดโปร่งโล่งใจ กวาดตาไปยังใต้เวที หยุดนิ่งอยู่บนใบหน้าเวี่ยจือหยาง เวี่ยจือหยางชูนิ้วหัวแม่มือให้กับนาง สร้างความเอียงอายแก่นางจนหน้าแดงซ่านกว่าเดิม ต้องขบริมฝีปากก้มศีรษะลงจากเวที ที่ด้านหลังนางปรากฏกระดาษขาวปลิวว่อน กรรมการทั้งสามให้คะแนนเจี๋ยระดับบนแก่นางอีกครา

เวี่ยจือหยางมองดูจูเหว่ยมุดหายไปในกลุ่มคน จิตใจสับสนว้าวุ่นขึ้น

มา คิดอ่านในใจ *'นางจากไปอย่างรวดเร็วเช่นนี้ เพราะไม่ต้องการพบเรา หรือ นางเข้าร่วมงานชุมนุมสังคีตศิลป์ เป็นเจตนารมณ์ของจูหยวนจาง หรือ ฮ่องเต้ชราเข้มงวดกวดขัน ไหนเลยให้นางปลอมตัวเป็นบุรุษ ปรากฏตัวต่อหน้าราษฎร เราเคยเห็นนางดีดพิณ เป่าขลุ่ย เคาะระฆังเปียนจง ดีดผีผา แต่ไม่เคยย่ำกลองเจี๋ยต่อหน้าเรา หรือว่านางยังมีความลับมากมายปกปิดเราไว้?'*

มันมองดูทิศทางที่จูเหว่ยจากไป คิดฟุ้งซ่านวุ่นวาย ปรารถนาใคร่แหวกฝ่าฝูงชน รุดไปสวมกอดจูเหว่ยไว้ ถ่ายทอดบอกปัญหาคาใจออกไปในสายตามัน หามีเชื้อพระวงศ์สูงศักดิ์ใดไม่ คล้ายกับอยู่กลางท้องทุ่งกว้างหน้าประตูอู่เหมินมีแต่มันเพียงลำพัง

พลันได้ยินเสียงโห่ร้องคำ "ประเสริฐ" เวี่ยจือหยางค่อยสะท้านตื่นขึ้นมา กวาดตาไปบนเวที เห็นลั่วหวี่เซิงวางผีผาลง เดินช้าๆ ลงจากเวทีที่แท้ระหว่างที่มันเหม่อลอยซึมเซา ชายชราดีดบรรเลงเครื่องดนตรีทั้งห้าชนิดจนจบแล้ว

เวี่ยจือหยางลอบร้องคำ *'ละอาย'* ในใจ เห็นในเก๋งไม้ไผ่ส่งกระดาษขาวออกมาสามแผ่น บนกระดาษล้วนเขียนคำ "เจี๋ย" ต้องครุ่นคิด *'ดีดผีผาได้เจี๋ยระดับบน ไม่ทราบดีดบรรเลงเครื่องดนตรีอีกสี่ชนิดได้คะแนนเท่าใด?'*

ขณะครุ่นคิด ลั่วหวี่เซิงเดินกลับมายืนที่เดิม หลี่จิ่งหลงถลึงมองมันถึงกับอายกึ่งโกรธแค้น เหมยอินกลับปั้นรอยยิ้มทั่วใบหน้า ประสานมือกล่าวว่า "นับถือนับถือ ครูดนตรีหยางของวังเราได้เจี๋ยระดับบนห้าตัว เราเข้าใจว่าไม่มีผู้ใดเทียบเปรียบได้ พอได้ยินเหล่าเซียนเซิงดีดบรรเลง ค่อยทราบว่าเหนือฟ้ามีฟ้า เหนือคนมีคน งานชุมนุมสังคีตศิลป์ครั้งนี้ เหล่าเซียนเซิงกับครูดนตรีหยางล้วนได้คะแนนเจี๋ยทั้งห้าประเภท ถือเป็นตำนานเล่าขาน..."

มันกล่าวสรรเสริญเยินยอ แต่ลั่วหวี่เซิงมีสีหน้าเรียบเฉย หายินดียินร้ายไม่ เวี่ยจือหยางค่อยทราบว่าลั่วหวี่เซิงได้คะแนนเจี๋ยระดับบนห้าตัว ต้องนึกเสียใจที่เอาแต่คิดถึงจูเหว่ย จนพลาดโอกาสสดับตรับฟังเสียงดนตรี

หนิงอ๋องเพ่งตาถามว่า "เหล่าเซียนเซิงมีฝีมือสูงส่ง เรานับถือจนหมดใจ ไม่ทราบว่าครูสอนดนตรีของเหล่าเซียนเซิงเป็นใคร มาจากสำนักไหน?"

ลั่วหวี่เซิงสั่นศีรษะกล่าวว่า "ไม่มีครูบาอาจารย์ ไร้ค่ายปราศจากสำนัก" หนิงอ๋องกล่าวว่า "อย่างนั้น..." ลั่วหวี่เซิงชิงกล่าวว่า "อยู่ว่างไร้เรื่องราว เรียนรู้ด้วยตัวเอง"

หนิงอ๋องกับเวี่ยจือหยางล้วนเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่ง พลันเห็นในกลุ่มคนบังเกิดความปั่นป่วนเล็กน้อย เห็นซงต้าซือในชุดขาวพลิ้วขึ้นบนเวที ด้วยลักษณะราศีประหนึ่งพระโพธิสัตว์ อุบาสกอุบาสิกาจำนวนมากเปล่งคำ *'สาธุ'* ในใจ

หลี่จิ่งหลงร้องชมเชยว่า "หลวงจีนที่สูงสง่านัก นี่เป็นครูดนตรีของบ้านใด?"

หนิงอ๋องตอบว่า "เป็นคนของ**ซันเกอ** *(พี่ที่สาม)*"

หลี่จิ่งหลงกล่าวว่า "จิ้นอ๋องหรือ?" พลางเหลียวหน้าไป เห็นจิ้นอ๋องนั่งอยู่ท่ามกลางอ๋องทั้งหลาย กำลังชี้ชวนให้ชมดู

ซงต้าซือนั่งลงที่หน้าโต๊ะพิณ เพียงดีดไม่กี่เสียง ก็แสดงออกถึงความสามารถด้านดนตรีการ สร้างความประหลาดใจแก่เวี่ยจือหยางยิ่ง มันเคยได้ยินซงต้าซือขับร้องเพลง ทราบว่าหลวงจีนใหญ่ล่วงรู้ดนตรีการ แต่คิดไม่ถึงว่าวิชาพิณสูงส่งถึงเพียงนี้ ที่น่าประหลาดใจยิ่งกว่าคือ หลวงจีนเป็นราชบุตรมองโกล กลับกล้าเข้าร่วมงานชุมนุมสังคีตศิลป์

เวี่ยจือหยางยังจำได้ว่า ตอนอยู่บนเหลาเซียนเยี่ยจวี เหลิ่งเสียนเรียกชื่อมองโกลของซงต้าซือ หากว่าหลวงจีนพ่ายแพ้ยังพอทำเนา หากสามารถ

ผ่านสองด่าน ได้เข้าเฝ้าหงอู่ฮ่องเต้ คงต้องเผชิญหน้ากับเหลิ่งเสียน เมื่อถึงเวลาเหลิ่งเสียนกล่าวเปิดโปงออกมา ชงต้าซือคงต้องตายโดยไร้ที่กลบฝัง

เวี่ยจือหยางขบคิดใคร่ครวญ ยังคาดเดาเจตนาของชงต้าซือไม่ออก เห็นหลวงจีนใหญ่กรีดปาดสายพิณ สำเนียงสดใสไพเราะ บวกกับมีใบหน้าสำอาง ลักษณะคล้ายพระบุตร ประดุจลูกท่านหลานเธอที่ถูกโลกลืม

หนิงอ๋องเคาะนิ้วตามเสียงพิณ ปากถามว่า "ลั่วเซียนเซิง ท่านมีคำวิจารณ์ต่อเสียงพิณของหลวงจีนท่านนี้อย่างไร?"

ลั่วหวี่เซิงเลิกคิ้วขึ้นกล่าวว่า "ใต้เขาหยกขาวสายวารีเขียว"

หนิงอ๋องงงงันวูบ จึงปรบมือกล่าวว่า "ใช่แล้ว คนคล้ายภูเขาหินหยก เสียงพิณเช่นวารีเขียว ต้าหมิงเรามีอาณาเขตกว้างไพศาล กลับบ่มเพาะอัจฉริยชนขึ้น"

เวี่ยจือหยางที่ด้านข้างพอฟัง รู้สึกน่าหัวร่อ ต้องครุ่นคิดขึ้น *'คำพูดนี้กล่าวผิดไปแล้ว หลวงจีนใหญ่หาใช่ชาวต้าหมิงไม่'*

ชงต้าซือพอดีดบรรเลงจบเพลง ในเก๋งไม้ไผ่ให้คะแนนเจี๋ยสามตัว หลวงจีนใหญ่ก็ยืดกายขึ้น ถือขลุ่ยไม้ไผ่เป่าเป็นเสียงดัง ที่ต่างกับครูดนตรีอื่นคือปราศจากสุ้มเสียงอ้อยอิ่ง หากแสดงออกถึงความสง่างาม หลวงจีนฝึกลมปราณวชิรทรงพลัง พลังลมปราณสมบูรณ์เปี่ยมล้น บังคับเสียงสูงเสียงต่ำได้ตามใจปรารถนา จิตวิญญาณของผู้คนหลายหมื่นคนถูกเสียงขลุ่ยชักจูงขึ้นลงไม่หยุดยั้ง

หนิงอ๋องพอฟังต้องสอบถามว่า "เสียงขลุ่ยนี้ควรเปรียบเปรยอย่างไร?" ลั่วหวี่เซิงกล่าวว่า "เบื้องบนสุราลัยล่างบาดาล"

หนิงอ๋องปรบมือสนับสนุน พลางทอดถอนใจกล่าวว่า "เสียงขลุ่ยความจริงพาให้เศร้าหมอง หลวงจีนนี้กลับพลิกสภาพจากที่เป็นอยู่ เป่าด้วยความกระหยิ่มยินดี คล้ายอยู่ใต้ลมชุนเทียนโชยลูบไล้"

หลังจากเป่าขลุ่ยจบเพลง ได้รับคะแนนเจี๋ยระดับบนอีก ชงต้าซือพลิ้วกายถึงหน้าแคร่ระฆังเปียนจง มิต้องใช้ไม้ตีระฆัง เพียงงอนิ้วดีดใส่ ก็บังเกิดเสียงดังปานโลหะกระทบกัน เนื่องด้วยนิ้วมือบรรจุพลัง เสียงระฆังจึงดังยาวนาน เสียงแรกยังไม่ขาดหาย เสียงหลังก็ดังตามติด ผู้คนตกอยู่ใต้เสียงระฆัง ราวกับอยู่กลางมหาสมุทร

หนิงอ๋องร้องชมเชยคำหนึ่ง ถามโพล่งว่า "ระฆังเปียนจงนี้ควรให้คำวิจารณ์อย่างไร?" ลั่วหวี่เซิงขมวดคิ้วแล้วกล่าว "คุนหลุนหยกแตกแหลกหงสากู่ร้อง"

หนิงอ๋องขบคิดแล้วกล่าว "ใช่แล้ว เสียงระฆังดังยาวนาน แต่ฝีมือรุนแรงเกินไป กลับคล้ายทลายประตูเข้าสู่เคหา"

ชงต้าซือพอเคาะระฆังเปียนจง ไม่รอให้กรรมการตัดสิน ก็หันไปย่ำกลองเจี๋ย ยังคงเคาะด้วยมือเปล่า นิ้วทั้งสิบของหลวงจีนทรงพลังกว่าไม้ตี พอเคาะลงบนกลองหนัง คล้ายหมื่นม้าควบตะบึง สร้างความอกสั่นขวัญแขวนแก่ผู้คน ตอนแรกรู้สึกเสียงกลองสับสน คล้ายย่ำใส่หัวใจ จนผู้คนผุดลุกผุดนั่ง จิตใจวาบหวิวหวั่นไหว ราวกับยืนอยู่กลางทุ่งร้าง เบื้องหน้าปรากฏทัพม้าดาหน้ามา คล้ายกับจะบดขยี้ผู้คนให้แหลกลาญ

หนิงอ๋องรับฟังจนฟันในปากกระทบกัน กล่าวว่า "เหล่า เหล่าเซียนเซิง เสียงกลองนี้..." ลั่วหวี่เซิงไม่รอฟังจบ ก็กล่าวเสียงเย็นชาว่า "กลองเภรีหวี่หยางสะท้านพสุธา"

ข้อความนี้มาจากบทเพลง**ฉางฮื่นเกอ** *(แค้นนิรันดร์)* ของไป๋จวีอี้ หวี่หยางเป็นพื้นที่ของกบฏอันลู่ซาน บรรยายว่าอันลู่ซานกรีธาทัพลงใต้ ดับทำลายความฝันของต้าถัง ปิดฉากยุครุ่งเรืองที่ดำเนินสืบต่อกันมา

การย่ำกลองของชงต้าซือครั้งนี้ เต็มไปด้วยความคิดฆ่าฟัน สองมือตวัดขึ้นลง ถ่ายทอดความฮึกเหิมองอาจที่คิดกวาดพิชิตทั้งเหนือใต้ออกมา

หนิงอ๋องเป็นผู้รู้ดนตรีการ ฟังความหมายออกได้ ต้องสะกิดความ

เคลือบแคลงสงสัย ครุ่นคิดขึ้น *'หลวงจีนนี้มีความเป็นมาอย่างไร เปลือกนอกสง่างาม แต่จิตใจทะเยอทะยาน ปราศจากเมตตาจิตของบรรพชิต...'*

ขณะครุ่นคิดเสียงผีผาดังขึ้น ชงต้าซือมือโอบผีผา แต่ไม่นั่งลงเช่นครูดนตรีอื่น หากยืนเด่นเป็นสง่า จีวรชุดขาวสะท้อนผีผาสีเหลืองทองคล้ายพุ่มเงินห่อหุ้มทองคำไว้ กรีดนิ้วทั้งสิบอย่างรวดเร็ว คล้ายปรากฏมือสิบกว่าข้างดีดบรรเลง เสียงผีผาเพริศแพร้ว ราวกับมีหยกทองคำทั่วคูหา คล้ายกับร้อยบุปผาบานพร้อมพรัก จากนั้นคลื่นเสียงแหลมสูง เสมือนหนึ่งเหยี่ยวเหินกลางเวหา คล้ายอสนีบาตฟาดมา

เวี่ยจือหยางบังเกิดความตื่นเต้นสงสัย ครุ่นคิดว่าหากเอ่ยถึงความละเอียดอ่อน ย่อมนับจูเหว่ยอยู่อันดับแรก ตอนที่ลั่วหวี่เซิงดีดบรรเลง มันไม่ได้ยลยิน แต่ก่อนหน้านี้บรรเลงบทเพลงที่สุดคืนสู่ดิน ให้ความรู้สึกอันโศกศัลย์ แต่หากเอ่ยถึงความพิสดารของฝีมือ หากชงต้าซือบอกว่าเป็นที่สองก็ไม่มีผู้ใดกล้าบอกว่าเป็นที่หนึ่ง ที่น่าประหลาดคือ ทั้งสองต่อสู้ช่วงชิงกันหลายครั้ง แต่ชงต้าซือไม่ได้เปิดเผยความรู้เรื่องดนตรีการมาก่อน

นึกถึงตอนนี้ เวี่ยจือหยางเกิดความลังเลขึ้นมา มันเพียงจัดเจนวิชาเป่าขลุ่ย เนื่องจากถูกวางตัวให้เข้าร่วมการแข่งขัน ค่อยซักซ้อมเครื่องดนตรีชนิดอื่น แต่ความสำเร็จมีจำกัด ความจริงเข้าใจดนตรีการตกต่ำ สามารถจับปลาตอนน้ำขุ่น มิคาดปรากฏยอดฝีมือผุดโผล่ขึ้นมา อย่าว่าแต่คิดช่วงชิงเป็นที่หนึ่ง กระทั่งด่านแรกยังยากผ่านได้

หนิงอ๋องกล่าวชมเชยว่าดีดผีผาได้ดี จากนั้นเรียนถามว่า "เหล่าเซียนเซิง ท่านมีคำวิจารณ์ใด?"

ลั่วหวี่เซิงทอดถอนใจกล่าวว่า "**จวงโจว*** ฝันเห็นผีเสื้อ ผีเสื้อฝันเห็นจวงโจว" หนิงอ๋องงงงันวูบจึงกล่าว "หมายความว่าอย่างไร?"

ลั่วหวี่เซิงกล่าวเสียงเย็นชาว่า "ท่านฟังให้ดี นี่เป็นคนดีดผีผา หรือ

---

* ชื่อจริงของจวงจื๊อ

ว่าผีผาดีดคน?"

หนิงอ๋องงงงันวูบ พอสดับตรับฟังแล้วกล่าว "ใช่แล้ว หลวงจีนถือดีในฝีมือ เกิดความคิดอวดโอ่ ไม่สามารถควบคุมผีผา กลับถูกกักขังอยู่ในกลเม็ด ที่ควรหยุดไม่หยุด ที่ควรรั้งกลับไม่รั้งกลับ ความจริงคิดขุดลอกทางน้ำ กลับกลายเป็นน้ำไหลบ่า ความจริงดีดผีผา กลับถูกผีผาดีด เข้าใจว่าฝันถึงผีเสื้อ กลับกลายเป็นคนในความฝันของผีเสื้อ"

ลั่วหวี่เซิงจับจ้องมองดูหนิงอ๋อง พลันถามว่า "ท่านเป็นบุตรของจูหยวนจางจริงๆ?" หนิงอ๋องงงงันวูบ หลี่จิ่งหลงพลันตวาดว่า "บังอาจ พระนามของฝ่าบาทไหนเลยให้ท่านเรียกหาได้..."

ไม่ทันกล่าวจบ หนิงอ๋องโบกมือห้ามไว้ หันไปกล่าวว่า "เหล่าเซียนเซิง คำพูดนี้หมายความอย่างไร?" ลั่วหวี่เซิงกล่าวว่า "ต้นไม้หยกเกิดกล้วยไม้ งอกเงยกลางลานบ้าน"

คำพูดนี้เป็นเซี่ยเสียนสมัยราชวงศ์ตั้งจินตอบเซี่ยอานผู้เป็นอา คำเดิมมีอยู่ว่า **"เปรียบดังต้นไม้หยกเกิดกล้วยไม้ คิดงอกเงยกลางลานบ้าน" เซี่ยอานเป็นมหาเสนาบดี ส่วนเซี่ยเสียนเป็นยอดขุนพล โจมตีฝูเจียนแตกพ่ายที่ลำน้ำเฝยสุ่ย กอบกู้เกียรติภูมิชาวฮั่นกลับคืนมา*** ลั่วหวี่เซิงกล่าวคำนี้ เท่ากับชมเชยหนิงอ๋องจูเฉวียนมีภูมิปฏิภาณเลิศล้ำ สมกับที่เกิดในตระกูลจู

หนิงอ๋องทราบแน่แก่ใจ จึงกล่าว "ชมเชยเกินไป ข้อวิจารณ์ของเหล่าเซียนเซิงเป็นประโยชน์แก่เราผู้เป็นอ๋องอย่างมาก"

ลั่วหวี่เซิงโบกมือกล่าวว่า "คำวิจารณ์ของคนไม้ใกล้ฝั่ง ไม่ควรแก่การเอ่ยถึง"

ยามนั้นบทเพลงสิ้นสุด ชงต้าซือละทิ้งผีผาพลิ้วผละจากไป ภายในเก๋งไม้ไผ่ก็ทยอยให้คะแนนเป็นคำ "เจี๋ย" สามตัว

---

* รายละเอียดอยู่ในจอมคนแผ่นดินเดือด

ลั่วหวี่เซิงขมวดคิ้วเล็กน้อย หนิงอ๋องก็ทอดถอนใจกล่าวว่า “เจี๋ยระดับสูงครั้งนี้ให้อย่างเต็มฝีนอยู่บ้าง”

เพียงครึ่งชั่วยาม ก็มีคนได้เจี๋ยระดับบนสามคน ทั้งหมดหันไปซุบซิบกัน รู้สึกเหลือเชื่ออย่างยิ่ง

หลังจากนั้นปรากฏครูดนตรีอีกหลายคนขึ้นเวที ถึงแม้มีฝีมือไม่เลว แต่เปรียบกับผู้ที่ได้เจี๋ยระดับบนทั้งสาม กลายเป็นหาความพิสดารไม่ได้ ผู้ฟังรู้สึกไร้รสชาติ เริ่มส่งเสียงโห่ออกมา

เวี่ยจือหยางพอได้ยินเสียงโห่ อดตื่นเต้นตึงเครียดมิได้ นึกถึงการซักซ้อมที่ผ่านมา เห็นว่าไม่มีความสำเร็จใด หากทราบเช่นนี้แต่แรกสมควรละทิ้งวิชาฝีมือ ตั้งใจฝึกซ้อมเครื่องดนตรี ตอนนี้ฝึกฝีมือสำเร็จ ด้านดนตรีการกลับถูกปล่อยวางไป

เวี่ยจือหยางยิ่งครุ่นคิดยิ่งกลัดกลุ้ม พลันได้ยินเสียงเคาะหินหยกขันทีผู้หนึ่งยกชูป้ายเงิน บนป้ายแกะสลักอักษรทองว่า “ยี่สิบสี่”

เวี่ยจือหยางสูดลมหายใจลึกๆ เดินขึ้นเวทีทรงกลม มองดูเก๋งไม้ไผ่ แล้วหันมาทรุดนั่งขัดสมาธิลงที่หน้าพิณ ทดลองปรับสายหลายครั้ง ยังไม่ปรับท่วงทำนอง สายตายามกวาดมอง พลันสะท้านขึ้นคราหนึ่ง นิ้วมือลื่นไถล ดีดผิดเพี้ยนไป

เห็นจูเหว่ยในชุดเขียวยืนอยู่ในกลุ่มคน เพ่งตาคู่งามมองมา หว่างคิ้วทอแววห่วงใย ที่ข้างกายนางจัดตั้งเกี้ยวที่ทำจากไม้กฤษณาของหนิงกว๋อกงจู่ หน้าเกี้ยวแขวนม่านมุก เมื่อมองลอดผ่านเม็ดไข่มุกเข้าไป สามารถเห็นสตรีสูงศักดิ์นางหนึ่งนั่งอยู่ด้านใน

รอบเกี้ยวองค์หญิงจัดกำลังทหารรักษาพระองค์นับร้อย ห้อมล้อมตัวเกี้ยวกับจูเหว่ยไว้ ผู้คนรอบข้างอย่าว่าแต่เข้าใกล้เกี้ยว ต่อให้แอบมองสักแวบหนึ่งยังทำไม่ได้ แต่เวี่ยจือหยางอยู่บนเวที จึงเห็นถนัดชัดตา ทั้งสองสบตากันแต่ไกล สร้างความพลุ่งพล่านใจแก่เวี่ยจือหยาง จนคิดโถมลง

จากเวที ฉุดลากจูเหว่ยหลบหนีไปให้ไกลถึงสุดหล้า

เมื่อเป็นเช่นนี้ ในสายตามันมีแต่จูเหว่ย ไม่สามารถจดจ่อกับพิณโบราณ สำเนียงก็ผิดเพี้ยน ถึงกับจงใจลากถ่วง เนื่องจากยิ่งลากถ่วงเนิ่นนาน ยิ่งได้มองดูจูเหว่ยนานกว่าเดิม ถึงกับหวั่นวิตกว่า จูเหว่ยแม้อยู่ตรงหน้า แต่ก็อาจสาบสูญไปได้ทุกเมื่อ

มันจิตใจสับสนว้าวุ่น ลืมเลือนว่าอยู่แห่งหนใด พลันเห็นจูเหว่ยขมวดคิ้วแนบแน่น ใบหน้าแดงซ่านขึ้นมา เพิ่มความงดงามอีกหลายส่วน เวี่ยจือหยางชมดูจนหัวใจละลาย กรีดนิ้วบนสายพิณ บทเพลงที่ตกทอดมาจากราชวงศ์โจวกลับกลายเป็นวิปลาสฟั่นเฟือน

สีหน้าจูเหว่ยทอแววหวาดหวั่น พลันได้ยินเสียงเช้ง สายพิณขาดไปเส้นหนึ่ง เสียงเพลงชะงักขาดหาย เวี่ยจือหยางค่อยเรียกสติคืนมา ก้มศีรษะมองดูตัวพิณ ฉุกคิดว่าตนเองอยู่บนเวที ถูกสายตานับหมื่นคู่จับจ้องมองดู สร้างความประหวั่นลนลานจนหลั่งเหงื่อเม็ดโป้งๆ ออกมา

ปรากฏกระดาษขาวส่งออกจากภายในเก๋ง เวี่ยจือหยางกวาดตามองเห็นกรรมการทั้งสามล้วนเขียนคำ “ติง” ถือว่าอยู่ระดับล่าง ในครูดนตรีที่ขึ้นเวที มันได้คะแนนต่ำสุด

เวี่ยจือหยางบังเกิดความละอาย ผละจากโต๊ะพิณ หยิบฉวยขลุ่ยเลาหนึ่ง ไม่ว่าขลุ่ยยาวขลุ่ยสั้น ล้วนเป็นความถนัดจัดเจนของมัน พอเป่าคราหนึ่ง ก็บังเกิดเป็นท่วงทำนอง ทุกผู้คนต่างเงี่ยหูสดับฟัง

หลังจากเป่าขลุ่ยท่อนหนึ่ง จิตใจค่อยผ่อนคลาย อดกวาดตาไปยังใต้เวทีมิได้ เห็นสีหน้าจูเหว่ยก็อ่อนโยนลง มุมปากปรากฏรอยยิ้มวูบหนึ่ง ผงกศีรษะให้กับมัน

เวี่ยจือหยางบังเกิดความยินดี กลายเป็นสายใยรัก ร้อยเข้าสู่เลาขลุ่ย แล้วเป่าออกทางรูขลุ่ย คล้ายนกน้อยที่ร่าเริง โบยบินเข้าสู่ห้วงดวงใจของจูเหว่ย อาลัยอาวรณ์ไม่ยอมจากไป

จูเหว่ยจิตใจพลุ่งพล่าน สองข้างแก้มแดงซ่าน บังเกิดความเคลิบเคลิ้มงมงาย ลืมเลือนว่าอยู่แห่งหนใด

เสียงขลุ่ยเชื่อมโยงทั้งสองเข้าด้วยกัน ความหมายในบทเพลง มีแต่ทั้งสองที่เข้าใจ เวี่ยจือหยางเป่าจนลืมตน คล้ายกลับไปยังตำหนักเป่าฮุย ดีดพิณเป่าขลุ่ยร่วมกัน โดยไม่รู้สึกตัว คนกับขลุ่ยหลอมรวมเป็นหนึ่ง สายตาเฝ้ามองดูจูเหว่ย ร่างคล้ายกับจะล่องลอยไปตามลม

ขณะยินดีปรีดา พลันปรากฏชายหนุ่มผู้หนึ่งฝ่าวงล้อมของทหารรักษาพระองค์ มาถึงหน้าเกี้ยวไม้กฤษณา น้อมคำนับหนิงกว๋อกงจู่คราหนึ่ง จากนั้นหันมาทางจูเหว่ย จูเหว่ยเพ่งตามองมาบนเวที หารู้สึกตัวไม่ ชายหนุ่มนั้นขมวดคิ้ว สะอึกเข้ามากล่าวกระซิบที่ริมโสตจูเหว่ยคำหนึ่ง

จูเหว่ยหันขวับไปด้วยความตระหนก พอพบเห็นชายหนุ่มนั้น ถึงกับหน้าแดงจรดใบหู สะบัดหน้าหมายหลบเลี่ยง แต่ชายหนุ่มนั้นไม่รู้สถานการณ์ ขยับเข้าใกล้จูเหว่ยกว่าเดิม

เวี่ยจือหยางทั้งแตกตื่นทั้งโกรธแค้น จดจำออกว่าชายหนุ่มนั้นเป็นคู่หมั้นของจูเหว่ย เป็นบุตรของฉางซิงโหวเกิงปิ่งเหวิน...เกิงเสวียนเอง

เวี่ยจือหยางบังเกิดความขมขื่นใจ มันหลงรักจูเหว่ย แต่ได้ประสบพบพานไม่อาจเคียงครอง เด็กแซ่เกิงไม่มีคุณสมบัติใด ถือดีว่าเป็นทายาทขุนนางคุณูปการ คิดตบแต่งองค์หญิงไป เรื่องอยุติธรรมในโลกหล้า ไม่มีใดเกินกว่านี้

มันยิ่งครุ่นคิดยิ่งเคียดแค้น เสียงขลุ่ยเปลี่ยนเป็นดาลเดือด จูเหว่ยต้องเงยหน้าขึ้น สายตาทั้งสี่ข้างพอประสานสบ เวี่ยจือหยางหดหู่ใจจนแทบหลั่งน้ำตาออกมา เมื่อมองดูเกิงเสวียน เห็นคนคล้ายต้นไม้หยกกลางสายลม เมื่อยืนเคียงคู่กับจูเหว่ย กลับเหมาะสมดุจสวรรค์สร้าง หัวใจมันคล้ายถูกงูพิษฉกกัด เพลิงริษยาลุกฮือโหม เสียงขลุ่ยยิ่งเป่ายิ่งแหลมสูง คล้ายธนูพิโรธดอกหนึ่งยิงขึ้นสู่ท้องฟ้า

จูเหว่ยประหวั่นลนลานขึ้นมา ต้องเดินออกไปหนึ่งก้าว สร้างความประหลาดใจแก่เกิงเสวียน จนยื่นมือฉุดดึงแขนเสื้อของนางไว้ เวี่ยจือหยางคล้ายถูกต่อยใส่ทรวงอกหมัดหนึ่ง จุดตันเถียนท้องน้อยปรากฏพลังลมปราณแผ่พุ่งขึ้น กลายเป็นกระแสขุมหนึ่งชอนไชเข้าสู่รูขลุ่ย เสียงเพียะเมื่อขลุ่ยไม้ไผ่แตกแยกออกเป็นสองเสี่ยง

เวี่ยจือหยางงงงันวูบ เลื่อนเลาขลุ่ยจากปาก เหม่อมองดูรอยแตกนั้น ผู้คนที่ชมดูก็หันไปซุบซิบถึงเรื่องประหลาดนี้ ในโลกมีคนเป่าขลุ่ยนับพันๆ หมื่นๆ แต่ไม่เคยเกิดเรื่องเลาขลุ่ยแตกมาก่อน

พลันปรากฏขันทีน้อยผู้หนึ่งเดินขึ้นเวที ส่งกระดาษแผ่นหนึ่งให้กับเวี่ยจือหยาง เวี่ยจือหยางกวาดตามองดู ต้องหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย เห็นบนกระดาษมีรอยหมึกชุ่มโชก ขีดเขียนตัวหนังสือแถวหนึ่งว่า “หากยังวุ่นวายอีก จะตัดศีรษะเจ้า” ตัวอักษรคล้ายกระบี่หอกทวน ถึงแม้มีอยู่ไม่กี่ตัว แต่พลังการฆ่าฟันคล้ายกับจะทะลุแผ่นกระดาษออกมา

เวี่ยจือหยางเคยอยู่ในวังตะวันออก มองปราดเดียวก็จดจำออกว่าเป็นพระราชหัตถเลขาของหงอู่ฮ่องเต้ ดูจากรอยหมึกที่ยังไม่แห้ง แสดงว่าเพิ่งขีดเขียนเสร็จ เช่นนี้เป็นว่าฮ่องเต้ชราอยู่ละแวกใกล้เคียงนี้เอง

เวี่ยจือหยางใจเต้นระทึกขึ้น เห็นใต้เวทีมีศีรษะคนสลอนตา ไม่ปรากฏร่องรอยเบาะแสใด เหลียวดูที่ด้านหลังเป็นประตูอู่เหมิน เหนือประตูเป็นหอสังเกตการณ์ คาดว่าพระองค์ไม่ประทับอยู่บนหอสังเกตการณ์ คงอยู่ในหอกลองสองฟากข้าง พระองค์มีพระวรกายอ่อนแอ ไม่สะดวกในการเสด็จประพาส ครั้งนี้เสด็จมาด้วยพระองค์เอง แสดงว่าให้ความสำคัญแก่งานชุมนุมครั้งนี้

เวี่ยจือหยางเป็นตัวแทนของวังตะวันออก ตามพระประสงค์ของหงอู่ฮ่องเต้ มันแพ้ไม่ได้ หากว่าแพ้เท่ากับเสื่อมเสียหน้าวังตะวันออก กระดาษแผ่นนี้จึงเป็นคำพิพากษาความเป็นความตายของเวี่ยจือหยาง

ยามนี้เป็นเดือนเก้า ฟ้าลอยสูงอากาศปลอดโปร่ง เวี่ยจือหยางยืนอยู่บนเวทีกลับหลั่งเหงื่อโซมหน้า มันเหลียวหน้ามองพบว่ากรรมการให้คะแนนปิ่งสองตัว ติงหนึ่งตัว ถือเป็นปิ่งระดับกลาง ในการบรรเลงเครื่องดนตรีสองชนิดถือว่าพ่ายแพ้ หากยังแพ้อีกรอบหนึ่ง อย่าคิดหมายผ่านเข้ารอบสองได้

เหลียวดูใต้เวที เกิงเสวียนยังพัวพันอยู่ข้างกายจูเหว่ย สร้างความกระอักกระอ่วนแก่จูเหว่ยยิ่ง แต่ไม่สามารถสลัดหลุด ได้แต่ก้มศีรษะมองดูปลายเท้าตัวเอง

เวี่ยจือหยางเจ็บปวดใจปานถูกมีดกรีด ครุ่นคิดขึ้น *'ไม่ว่าอย่างไรจูเหว่ยต้องแต่งกับเด็กน้อยนี้ ทั้งให้กำเนิดบุตรธิดามากมาย...ใจคนแปรผันได้โดยง่าย นางพอให้กำเนิดบุตรธิดา อีกไม่นานก็ลืมเลือนเราโดยสนิทใจ เราอยู่ไปรังแต่ถูกเคี่ยวกรำ เมื่อถูกจูหยวนจางฆ่าทิ้ง เพียงก่อหลุมฝังศพเดียวดายหลังหนึ่ง โลกนี้...ไม่มีผู้ใดจดจำเราได้อีก...'*

มันนึกสมเพชตนเอง ปรารถนาใคร่ร่ำไห้ออกมา แต่พอครุ่นคิดก็พลุ่งพล่านดาลเดือดขึ้นมา คิดอ่านในใจ *'ไม่ว่าตายก็ดี มีชีวิตก็ดี อย่างมากเป็นเช่นนี้ มารดามันเถอะ จูหยวนจางบอกว่าเราเหลวไหล เราพานเหลวไหลให้ท่านชมดู'*

นึกถึงตอนนี้ บังเกิดความทระนงถือดีขึ้น เดินถึงหน้าแคร่ระฆังเปียนจง หยิบไม้ตีที่ทำจากทองเหลืองขึ้น เคาะอยู่หลายครา ปรับระดับเสียงดู จูเหว่ยเห็นเช่นนั้น เพิ่งระบายลมหายใจโล่งอก เวี่ยจือหยางพลันพลิกตัวกวาดเท้าซ้ายออก ปลายเท้ากวาดผ่านระฆังแถวหนึ่ง บังเกิดเสียงดังติดต่อกัน

คราครั้งนี้เหนือความคาดหมายผู้คน ในกลุ่มคนดูเกิดความปั่นป่วนขึ้นมา จูเหว่ยยิ่งใจเขม็งตึงเครียด กลัวว่าเวี่ยจือหยางประพฤติเหลวไหลอีก แต่พอสดับฟัง พบว่าท่วงทำนองไม่สับสน เสียงระฆังดังกังวาน ยังต่อ

เนื่องกว่าใช้ไม้ตีอีก ที่วิเศษสุดคือเวี่ยจือหยางกวาดเท้าออก ยังไม่ลืมไม้ตีในมือ มือเท้าขยับขึ้นลง สอดประสานอย่างแยบยล

พริบตานั้นเวี่ยจือหยางพลิกตัวไปข้างหน้า กลิ้งตัวไปทางด้านหลัง เคลื่อนไหวดุจมังกรท่อง ใช้เท้าออกอย่างแยบคาย สอดรับกับไม้ตีระฆังคล้ายกับทัพพิสดารก่อเกิดเป็นความเปลี่ยนแปลงอย่างบอกไม่ถูก

นับแต่โบราณกาลมา การย่ำระฆังเปียนจงคำนึงถึงความสมดุลแม่นยำ แฝงสำนึกโบราณ แต่ว่ามีได้ก็มีเสีย เมื่อแฝงสำนึกโบราณ ก็กลายเป็นความคร่ำครึ เวี่ยจือหยางพอก่อหวอดเช่นนี้ ในเสียงระฆังก็เพิ่มชีวิตชีวาขึ้นมา เวี่ยจือหยางยังใช้ออกด้วยวิชาเทพลีลา ท่วงท่าอ่อนช้อยงดงาม เรียกเสียงโห่ร้องชมเชยจากคนดู จูเหว่ยก็ชมดูจนเบิกบานใจ ลืมเลือนว่าที่ข้างกายมีบุคคลที่น่ารังเกียจคนหนึ่ง

หลี่จิ่งหลงชมดูจนกล่าวว่า “ประหลาดแท้...” เหมยอินยิ้มพลางกล่าวว่า “ประหลาดอันใด ใช้เท้าเคาะระฆังหรือ เต้าหลิงเซียนจ่างเป็นบุคคลที่เกียจคร้านจริงๆ”

หลี่จิ่งหลงสั่นศีรษะ ชี้มือไปบนเวทีกล่าวว่า “ไม่ว่ามันเตะเท้าอย่างไร ระฆังที่แขวนอยู่บนแคร่หาขยับเขยื้อนไม่ อย่างนั้นส่งเสียงระฆังได้อย่างไร?”

เหมยอินเพ่งตามอง พบว่าเป็นไปตามคำบอกของหลี่จิ่งหลงจริงๆ ต้องอุทานว่า “ประหลาดแท้” หนิงอ๋องพลันกล่าวว่า “นี่อธิบายได้ไม่ยากนัก เซียนจ่างมีฝีมือสูงเยี่ยม พอแผ่พุ่งพลังเท้าออกก็รั้งกลับคืน ระฆังที่แขวนอยู่ไม่ทันสั่นไหว กำลังภายในก็ถ่ายเทเข้าสู่ระฆังทองเหลือง ระฆังทองเหลืองสั่นสะเทือน บังเกิดเป็นเสียงดัง แต่ผู้คนทั่วไปสังเกตไม่ออก”

เหมยอินกับหลี่จิ่งหลงรับฟังจนตื่นเต้นสงสัยยิ่ง เหมยอินพลันปรบมือ กล่าวว่า “เราแทบลืมเลือนไป เตี้ยนเซี่ยกับเซียนจ่างล้วนเป็นศิษย์ของเหล่าเสินเซียน เหล่าเสินเซียนมีฝีมือสูงล้ำสุดยอด เซียนจ่างย่อมเป็นยอด

ฝีมือเช่นกัน”

หนิงอ๋องฝืนยิ้มพลางสั่นศีรษะกล่าวว่า “มิกล้ารับ ในบรรดาศิษย์ของเหล่าเสินเซียน เรามีฝีมืออ่อนด้อยที่สุด”

หลี่จิ่งหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “เตี้ยนเซี่ยถ่อมตนไปแล้ว เช่นนี้เป็นว่าเพลงเท้าชุดนี้เป็นไม้ตายของเหล่าเสินเซียนด้วย?”

หนิงอ๋องขมวดคิ้วกล่าวว่า “เพลงเท้าชุดนี้...ไม่คล้ายเป็นวิชาฝีมือของหุบเขากว้างไพศาล”

ได้ยินเสียงระฆังดังยาวนาน หางเสียงยังไม่ขาดหาย เวี่ยจือหยางก็บรรเลงจบเพลง ร่างยังลอยอยู่กลางอากาศ ดังนั้นหมุนคว้างสองรอบ ค่อยพลิ้วกายลงมา พลางประสานมือคารวะ เรียกเสียงโห่ร้องชมเชยจากคนดูรอบข้าง ในเก๋งไม้ไผ่ก็ส่งกระดาษเขียนคำ “เจี๋ย” ออกมาสามตัว

เวี่ยจือหยางความจริงคิดก่อกวนวุ่นวาย มิคาดกลับบรรเลงจนจบเพลง ทั้งยังได้คะแนนเจี๋ยสามตัว ยามลิงโลดยินดีรู้สึกเหลือเชื่ออยู่บ้าง

หนิงอ๋องสั่นศีรษะกล่าวว่า “ไม่ถูกต้อง เตะระฆังเปียนจงวุ่นวาย ไฉนยังได้เจี๋ยระดับบน?”

ลั่วหวี่เซิงกล่าวเสียงเย็นชาว่า “คนในเก๋งไม้ไผ่มองไม่เห็น”

หนิงอ๋องเงียบงันไป ฝีมือเคาะระฆังของเวี่ยจือหยางประหลาดพิกล แต่สำเนียงไม่ผิดเพี้ยน คนในเก๋งไม้ไผ่เพียงฟังเสียงระฆัง ไม่เห็นมันเคาะระฆังอย่างไร ให้คะแนนเจี๋ยระดับบน ไม่ถือว่าน่าประหลาด

ยามนั้นเสียงย่ำกลองดังขึ้น หนิงอ๋องจึงปลุกปลอบสมาธิเพ่งตามองเห็นเวี่ยจือหยางเลียนแบบชงต้าซือ ไม่ใช้ไม้ตี หากต่อยหมัดใส่ เพียงแต่ชงต้าซือมีท่วงท่าสำรวม ร่างท่อนบนมั่นคงดั่งหินผา เพียงเคลื่อนไหวสองมือ มองดูก็ทราบว่าเป็นชนชั้นยอดฝีมือ

แต่เมื่อรอบของเวี่ยจือหยาง กลับยึดถือกลองเจี๋ยเป็นของเล่น บัดเดี๋ยวโยนขึ้นกลางอากาศ บัดเดี๋ยวโอบกับอ้อมอก บางครั้งฟาดฝ่ามือ บาง

คราต่อยหมัดใส่ บางครั้งงอนิ้วดีด บางคราพุ่งศีรษะชนใส่ กลองเจี๋ยคล้ายมีปีกงอกเงย บินวนอยู่รอบกายมัน หากบอกว่าย่ำกลอง มิสู้บอกว่ากลองเจี๋ยส่งถึงมือเท้า ศีรษะและไหล่บ่าของมัน ทั้งคล้ายกับลูกหนังที่ถูทาน้ำมันเกาะติดกับร่างมัน

ทั้งหมดชมดูจนปากอ้าตาค้าง นับแต่ถือกำเนิดเกิดมา ยังไม่เคยเห็นยอดวิชาเช่นนี้มาก่อน ที่ใต้เท้าเงียบกริบ กระทั่งเสียงโห่ร้องชมเชยก็ลืมเปล่งออกมา

หนิงอ๋องไม่อาจทนดูได้ ต้องหันไปกล่าวว่า “ลั่วเซียนเซิง ท่านเคยเห็นฝีมือย่ำกลองเช่นนี้หรือ?”

ลั่วหวี่เซิงกล่าวว่า “กาลก่อนไม่มี...ตอนนี้มีแล้ว”

เสียงขาดคำ เวี่ยจือหยางพลิกตัวตีลังกาตวัดเท้าเตะออก เสียงตงเมื่อกลองเจี๋ยลอยข้ามศีรษะผู้คน กระแทกใส่ใบหน้าเกิงเสวียน เกิงเสวียนครางหนักๆ คำหนึ่ง หงายร่างล้มลง

เหล่าทหารรักษาพระองค์ตื่นตระหนกยิ่ง ช่วยกันประคองเกิงเสวียนขึ้น เห็นเด็กน้อยนี้หลั่งเลือดกำเดา ทั้งโลหิตกบปาก สิ้นสติสมประดีไป จูเหว่ยมองดูสภาพอันทุลักทุเลของมัน ในใจทั้งแตกตื่นทั้งขบขัน แต่ติดขัดที่มารยาท ไม่สะดวกกับการหัวร่อออกเสียง ได้แต่เม้มปากข่มกลั้นไว้

เกิงปิ่งเหวินแหวกแยกเหล่าทหารรักษาพระองค์รุดมาชมดู พอเห็นสภาพของบุตรชาย ต้องหันขวับมาบนเวที เวี่ยจือหยางก็แบมือทั้งสองข้างเป็นความหมายว่าไม่เกี่ยวข้องกับเรา ได้แต่โทษว่ามันโชคไม่ดี

เกิงปิ่งเหวินโกรธแค้นกว่าเดิม แต่ไม่สะดวกกับการอาละวาด เพียงถลึงมองเวี่ยจือหยาง ประคองเกิงเสวียนล่าถอยไป

ในเก๋งไม้ไผ่ส่งกระดาษออกมา เป็น “เจี๋ย” สามตัวอีก คนดูรอบข้างเกิดความปั่นป่วนขึ้นมา ครุ่นคิดว่าเวี่ยจือหยางปล่อยกลองเจี๋ยหลุดมือ ยังได้คะแนนเต็มอย่างไร แต่ในสายตาผู้รู้ เห็นว่าเวี่ยจือหยางเคลื่อนไหว

พิสดาร แต่ทำนองดนตรีแม่นยำ ท่าสุดท้ายพอดีเป็นเสียงลงท้าย เมื่อเป็นเช่นนี้แสดงว่ามิใช่พลั้งมือปล่อยให้กลองเจี๋ยหลุดมือ หากทว่าจงใจกระทำ

เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ เวี่ยจือหยางพานวุ่นวายถึงที่สุด หยิบฉวยผีผาคันหนึ่ง ใช้วิชามือผีผาย่อย ทั้งดีดทั้งปาด เขี่ยนิ้วเป็นพัลวัน เครื่องดนตรีผีผาพออยู่ในมือมัน คล้ายจอบพรวนดิน เฉกเช่นดุ้นฟืน ทั้งดีดขวางทั้งตั้งตรง โอบไว้แล้วดีด และหมุนควงดีดปาด วาดลวดลายสารพัด แต่ท่วงทำนองไม่สับสนวุ่นวาย พอดีดถึงตอนท้าย คล้ายสายน้ำเชี่ยวไหลเป็นเกลียว เสมือนหนึ่งเปลวไฟลุกโชนบนเวที

การดีดผีผาเช่นนี้ เป็นที่หยามดูแคลนของผู้ชำนาญการ แต่ผู้ฟังกลับบังเกิดความสมอยาก ผู้ที่นิยมฟังเสียงผีผาถึงกับตบมือกระทืบเท้าราวกับเสียสติไป

เวี่ยจือหยางดีดจนย่ามใจ พานม้วนตัวตีลังกา ขยับย้ายผีผาไปด้านหลัง ยื่นมือกลับหลังไปดีดสายผีผา เหมยอินต้องทอดถอนใจกล่าวว่า “มีคำกล่าวว่าย้อนดีดผีผา เราเข้าใจว่าเป็นคนโบราณคิดเพ้อเจ้อ นึกไม่ถึงว่าในโลกกลับมีวิชาเช่นนี้”

หนิงอ๋องชมดูจนขมวดคิ้ว เหลียวดูลั่วหวี่เซิง เห็นลั่วหวี่เซิงเพ่งตามองบนเวที สีหน้าปราศจากแววยินดียินร้าย

ในที่สุดเวี่ยจือหยางบรรเลงจบเพลง หยุดยั้งยืนหยัด ในเก๋งไม้ไผ่ให้คะแนนเจี๋ยหนึ่งตัวอี้สองตัว ถือว่าได้ระดับกลาง สร้างความไม่พอใจแก่คนดูจนโห่ร้องออกมา

เวี่ยจือหยางเพียงคำนึงถึงความสมใจ หลังจากวุ่นวายเช่นนี้ ได้เจี๋ยหนึ่งตัวถือว่าโชคดีแล้ว ยามนั้นโยนผีผาทิ้ง กวาดตาไปยังใต้เวที เห็นข้างเกี้ยวไม้กฤษณาว่างเปล่า จูเหว่ยไม่ทราบไปที่ใด มันยืนตะลึงลานกับที่ จวบกระทั่งเสียงเคาะหินหยกดังขึ้น ปรากฏครูดนตรีขึ้นเวที มันค่อยล่าถอยลงมา

เมื่อกลับถึงข้างกายหนิงอ๋อง ทุกผู้คนต่างแสดงความยินดี แต่เวี่ยจือหยางครุ่นคิดถึงจูเหว่ย จิตใจไม่อยู่กับตัว ทั้งหมดเข้าใจว่ามันวิตกกังวลต่อผลแพ้ชนะควรแก่การให้อภัย

หลังจากนั้นมีคนขึ้นเวทีอีกหลายคน จวบกระทั่งอาทิตย์ลอยถึงกลางฟ้า ครูดนตรีสามสิบกว่าคนดีดบรรเลงเสร็จสิ้น ปรากฏว่าจูเหว่ย ลั่วหวี่เซิง ชงต้าซือได้ที่หนึ่งทั้งสามคน เวี่ยจือหยางอยู่อันดับเจ็ด แต่ก็ถือว่าผ่านเข้ารอบสอง คนของวังตะวันออกเข้ามาแสดงความยินดี แต่ผู้มาแสดงความยินดีครุ่นคิดอย่างไร มีแต่ตัวเองที่ทราบได้

ทหารรักษาพระองค์นำเงินและข้าวสารออกมา ชาวนครหลวงเข้าแถวกันรับสิ่งของพระราชทาน ส่วนเชื้อพระวงศ์สูงศักดิ์เข้าวังไปถวายพระพร ผู้ชนะรอบแรกติดตามขันทีเข้าประตูอู่เหมิน มาถึงตำหนักข้างหลังหนึ่ง ในตำหนักจัดเรียงอาหารเอมโอช ผลซิ่วท้อและบะหมี่อายุวัฒนา ยังมีน้ำอมฤตพระราชทาน พอตบดินที่ปิดปากไหออก ก็ส่งกลิ่นหอมไปทั่วตำหนัก

เวี่ยจือหยางจับตาดู พบว่าผู้ผ่านเข้ารอบมีเพียงเก้าคน จูเหว่ยหาได้อยู่ในจำนวนนี้ไม่ เวี่ยจือหยางต้องครุ่นคิด ต่อให้ได้รับชัยจากงานชุมนุมสังคีตศิลป์ร้อยครั้ง ยังไม่เท่ากับเห็นหน้าองค์หญิงน้อยคราหนึ่ง มันก็กลายเป็นเหม่อลอยซึมเซา

ชงต้าซือไม่ทราบนั่งอยู่ข้างกายเวี่ยจือหยางตั้งแต่เมื่อใด เรียกหาว่า “เต้าหลิงเซียนจ่าง” เวี่ยจือหยางหันขวับไปตามเสียงกล่าวว่า “ท่านอยู่ที่นี้ทำอะไร?”

ชงต้าซือรับประทานอาหารเจที่เบื้องหน้าอย่างปลอดโปร่ง ปากกล่าวว่า “เซียนจ่างคล้ายมีความในใจ?” เวี่ยจือหยางแค่นเสียงดังเฮอะ คร้านที่จะตอบคำ

ชงต้าซือกวาดตามองหา กล่าวว่า “คล้ายกับขาดคนผู้หนึ่ง”

เวี่ยจือหยางใจเต้นระทึกขึ้น แต่ยังสะกดข่มเป็นปรกติ หยิบตะเกียบคีบกับรับประทานอย่างช้าๆ

ซงต้าซือเอื้อนคำ **"นงรามยอดพธู วิญญูชนมุ่งหมายปอง*"** จากนั้นกล่าวราวรำพึงต่อตนเองว่า "หยางเย่อหนันนั้นหากถอดชุดบุรุษออก คงเป็นหญิงงามที่ยากพบพาน"

เวี่ยจือหยางกล่าวเสียงเย็นชาว่า "ที่แท้หลวงจีนทุศีลท่านกลับชมชอบบุรุษเพศเดียวกัน"

ซงต้าซือหัวร่อพลางกล่าวว่า "เซียนจ่างท่านถือว่าคิดปกปิดกลับเปิดเผย หลอกตัวเองหลอกผู้อื่น"

เวี่ยจือหยางลอบทอดถอนใจ มันสามารถหลอกผู้อื่น แต่ไม่สามารถตบตาซงต้าซือ หลวงจีนใหญ่มิเพียงดูออกว่าจูเหว่ยเป็นสตรี ทั้งยังดูออกว่าเวี่ยจือหยางกับนางมีความสัมพันธ์เป็นส่วนตัว หากว่าอีกฝ่ายล่วงรู้ศักดิ์ฐานะของจูเหว่ย ไยมิใช่กลายเป็นจุดอ่อนให้หลวงจีนใหญ่เกาะกุมไว้?

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "ท่านอย่าได้ยินดีเร็วเกินไป อีกสักครู่พบกับเหลิ่งเสียน ระวังมันกระชากหนังสุนัขจิ้งจอกของท่านออกมา"

ซงต้าซือกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "มันไม่กล้าหรอก" เวี่ยจือหยางกล่าวถามว่า "เพราะเหตุใด ท่านกุมจุดอ่อนของมันไว้หรือ?"

ซงต้าซือแย้มยิ้มไม่ตอบคำ เวี่ยจือหยางซักถามว่า "ท่านเข้าร่วมงานชุมนุมสังคีตศิลป์ ที่แท้มีแผนอุบายใด?"

ซงต้าซือยิ้มอย่างอ่อนโยนกล่าวว่า "บรรพชิตมีแผนอุบายใด อาตมานิยมดนตรีการ ถือโอกาสพบปะมวลมิตรเท่านั้น"

เวี่ยจือหยางร้องเพ้ยกล่าวว่า "ผีสางจึงยอมเชื่อ"

ซงต้าซือยิ้มเล็กน้อย กวาดตาไปทางอื่น พลันกล่าวว่า "ท่านรู้จักคนผู้นั้นหรือไม่?"

---

* วรรคทองในตำราซือจิง ซึ่งเป็นกวีนิพนธ์เล่มแรกของจีน

เวี่ยจือหยางมองตามสายตามัน เห็นลั่วหวี่เซิงนั่งโดดเดี่ยวอยู่ที่ซอกมุม เบื้องหน้าจัดวางอาหารเอมโอช แต่ไม่แตะต้องแม้แต่น้อย

เวี่ยจือหยางเห็นมันไม่ดื่มไม่กิน ต้องลอบประหลาดใจ ปากกล่าวว่า "ข้าพเจ้ารู้จักมัน ท่านถามไถ่ไยกัน?"

ชงต้าซือกล่าวว่า "ท่านลองคาดเดาว่ามันไฉนไม่แตะต้องอาหาร?"

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างขุ่นข้องใจว่า "มันไม่ดื่มไม่กิน เกี่ยวข้องใดกับท่าน?"

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "ลมโชยพัดจอกแหนเคลื่อน สรรพวัตถุในโลกหล้าลานตา หากคอยสังเกตล้วนเป็นความรู้"

เวี่ยจือหยางกล่าวด้วยความรำคาญว่า "พอแล้ว มีลมรีบผาย มีคำพูดรีบกล่าว"

ชงต้าซือกล่าวว่า "คนที่พิเศษเฉพาะเกิดเรื่องไม่ปรกติธรรมดา ท่านยังจำได้หรือไม่ ฉีอ๋องกล่าวท้าทายชายชรา พลันสลบเหมือดไป ตอนนั้นเราเข้าใจว่าท่านลงมือ ภายหลังครุ่นคิดว่า ฉีอ๋องสลบไสลไม่เป็นผลดีต่อท่าน อย่างนั้นเป็นประโยชน์ต่อผู้ใด ย่อมเป็นชายชรานั้นแล้ว"

เวี่ยจือหยางงงงันวูบจึงกล่าวว่า "เป็นไปไม่ได้ มันอยู่ไกลเกินไป..."

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "ต่ำใต้เต็มไปด้วยยอดคนพิสดาร เท่าที่เราทราบ มียอดฝีมือหลายคนสามารถทำร้ายคนระยะไกล"

เวี่ยจือหยางครุ่นคิดขึ้น *'คำพูดของลาโง่หัวล้านจริงสามส่วนเท็จเจ็ดส่วน หากว่าเราหลงเชื่อคงเป็นสุกรโง่งมตัวหนึ่ง'* พลางกวาดมองลั่วหวี่เซิงแวบหนึ่ง ประจวบกับชายชรามองมาทางด้านนี้ เวี่ยจือหยางต้องฉุกคิดขึ้น *'ประหลาดแท้ มันได้ยินคำสนทนาของพวกเราหรือ?'*

ได้ยินชงต้าซือกล่าวว่า "ผู้ที่ฝึกพลังชี่ไม่รับประทานอาหาร เป็นเรื่องปรกติธรรมดา ส่วนเรื่องวิชาฝีมือ เราทดสอบดูจะทราบเอง"

เวี่ยจือหยางคิดกล่าวกระไร พลันปรากฏขันทีชราผู้หนึ่งรุดมา กล่าว

เสียงแหลมเล็กว่า "ได้เวลาแล้ว ขอเชิญทุกท่านไปยังพระตำหนักไท่เหอ"

เหล่าครูดนตรีผุดลุกขึ้น ทยอยเดินออกจากประตู เนื่องจากประตูตำหนักไม่ได้เปิดกว้างออก เพียงอนุญาตให้ผู้คนเดินเคียงคู่สองคน ลั่วหวี่เซิงอยู่โดดเดี่ยว ไม่รวมกลุ่มกับผู้คนจึงอยู่ล้าหลัง ชงต้าซือความจริงเดินเคียงคู่กับเวี่ยจือหยาง พอถึงข้างธรณีประตู พลันชะลอฝีเท้าลง ถอยร่นถึงข้างกายลั่วหวี่เซิง

เวี่ยจือหยางลอบร้องผิดท่าในใจ ยังไม่ทันขัดขวาง ชงต้าซือพลันยื่นเท้าขวางอยู่เบื้องหน้าลั่วหวี่เซิง ลั่วหวี่เซิงก็สะดุดเสียหลัก เซถลาไปข้างหน้า ระหว่างทางเกี่ยวถูกธรณีประตู ตลอดทั้งร่างลอยลิ่วออกไป

เวี่ยจือหยางอยู่นอกประตู จึงยื่นมือคว้าใส่ใต้ซอกแขนของลั่วหวี่เซิง พลางใช้เท้าซ้ายเกี่ยววูบ สลายสภาวะเซถลา จากนั้นพลิกข้อมือประคองมันเอาไว้ มิคาดชงต้าซือยังแผ่พุ่งพลังเร้นลับมา เวี่ยจือหยางรีบใช้ท่ามือปาดพิณ ทั้งผลักทั้งเสือกส่ง ใช้ออกหลายท่วงท่า ค่อยสลายพลังเร้นลับนั้นไปได้

ลั่วหวี่เซิงล้มแล้วลุกขึ้น ใบหน้ากลายเป็นแดงก่ำ สองตาเบิกค้างเหลียวซ้ายแลขวา ไม่ทราบว่าเกิดเรื่องใด

ชงต้าซือใช้เท้าอย่างรวดเร็วสุดเปรียบปาน นอกจากเวี่ยจือหยางแล้ว ไม่มีผู้ใดเห็นความเคลื่อนไหวของหลวงจีน ยังเข้าใจว่าลั่วหวี่เซิงสะดุดธรณีประตูลอยลิ่วออกไปเอง มีแต่เวี่ยจือหยางทราบแน่แก่ใจว่า ชงต้าซือเข้าใจว่าลั่วหวี่เซิงรู้จักวิชาฝีมือ จึงลงมือทดลองดู พลังที่ใช้ก็รุนแรง สุดที่ผู้คนทั่วไปจะทนทานได้ ชงต้าซือบอกต่อเวี่ยจือหยางเป็นการล่วงหน้า เพราะทราบว่ามันต้องไม่นิ่งดูดาย เมื่อเวี่ยจือหยางเฝ้าอยู่นอกประตู ต่อให้ตนเองใช้พลังรุนแรงกว่านี้ ก็ไม่เกิดเหตุการณ์ถึงแก่ชีวิต

เวี่ยจือหยางประคองชายชราไว้ รู้สึกกล้ามเนื้อนุ่มนิ่ม ปราศจากพลังยืดหยุ่น หากว่าเป็นผู้ฝึกวิชาฝีมือ พอเผชิญเหตุเปลี่ยนแปลง ร่างกายจะเขม็งเกร็ง ขอเพียงกระทบถูกจะทดสอบทราบได้ สภาพของลั่วหวี่เซิง

เช่นนี้ แสดงว่าเป็นคนธรรมดาไม่รู้จักวิชาฝีมือ

เวี่ยจือหยางบังเกิดความโกรธแค้น ถลึงมองซงต้าซือคราหนึ่ง ซงต้าซือพบว่าดูผิดไป ต้องขมวดคิ้วเข้าหากัน ดวงตาทอแววเคลือบแคลงสงสัย

ลั่วหวี่เซิงอายุมากแล้ว พอบัดเดี๋ยวล้มบัดเดี๋ยวลุก จึงหัวหมุนงุนงง ฝีเท้าก็ซวนเซมิมั่นคง เวี่ยจือหยางพอประคองคนเดินออกไป ลั่วหวี่เซิงก็ผงกศีรษะต่อมันเป็นการขอบคุณ

เมื่อมาถึงพระตำหนักไท่เหอ เห็นบัลลังก์มังกรว่างเปล่า ที่เชิงบันไดจัดวางเครื่องดนตรีจำนวนหนึ่ง หนิงอ๋องเปลี่ยนเป็นสวมเครื่องแบบอ๋องแหย ยิ่งเลิศหรูกว่าเดิม เวี่ยจือหยางคล้ายมองไม่เห็น เพียงเหม่อมองดูจูเหว่ยที่ด้านข้างอย่างซึมเซา

องค์หญิงน้อยยังอยู่ในชุดเขียว ยืนห้อยมือสำรวม ถึงแม้แต่งกายเป็นบุรุษ แต่ลักษณะท่าทางอ่อนช้อย เวี่ยจือหยางได้พบนางในดวงใจอีกครั้งก็หัวใจพองโต กลับเห็นนางขมวดคิ้ว ตาคู่งามแฝงแววเศร้าหมอง

จูเหว่ยก็รู้สึกตัวว่าเวี่ยจือหยางมองดูตัวเอง ต้องหน้าแดงเรื่อ กลัวมันเสียสติขึ้นมา จึงหันไปมองดูรูปมังกรทองห้าเล็บที่แกะสลักบนเสาเนื้อหนันมู่

หนิงอ๋องมือถือบันทึกทำนองเพลงปึกหนึ่ง บอกให้ทั้งหมดนั่งลงแล้วกล่าวว่า "ท่านทั้งหลายผ่านรอบแรกมาอย่างยากเย็น รอบที่สองนี้กลับรวบรัดยิ่ง ขอเพียงบรรเลงบทเพลงตามทำนองที่เราผู้เป็นอ๋องกำหนดให้ก็พอ" ทางหนึ่งกล่าวทางหนึ่งแจกจ่ายบันทึกทำนองเพลงให้กับทั้งหมด

เวี่ยจือหยางรับมาพลิกดู ต้องสูดลมหายใจเข้าไปคำหนึ่ง นี่เป็น**บทเพลงผิงซาลั่วเอียน*** ชื่อเพลงไม่แปลกประหลาด แต่หนิงอ๋องทำการ

---

* ชื่อเพลงบรรเลงอมตะแปลว่าห่านป่าร่อนพื้นทราย

ดัดแปลงท่วงทำนองจนสวมสอดกัน และย้อนทวนไม่หยุดยั้ง ที่สาหัสสากรรจ์คือ **ท่วงทำนองจวิน*** บัดเดี๋ยวสูงบัดเดี๋ยวต่ำ เปลี่ยนแปลงไม่หยุดหย่อน

ควรทราบว่าต่อให้เป็นท่วงทำนองเดียวกัน หากบรรเลงด้วยเสียงสูงเสียงต่ำจะผิดแผกแตกต่าง อย่าว่าแต่บัดเดี๋ยวสูงบัดเดี๋ยวต่ำ ปรับเปลี่ยนทำนองตามอำเภอใจ หากฝืนใจบรรเลง อาจเกิดการผิดเพี้ยน ดังนั้นบทเพลงโบราณมักกำหนดทำนองไว้ น้อยครั้งจะปรับเปลี่ยนสำเนียง ครั้งกระโน้นตอนที่เวี่ยเส้าฟงถ่ายทอดหลักวิชาดนตรีแก่เวี่ยจือหยาง พออธิบายถึงตอนนี้ก็ทอดถอนใจกล่าวว่า "ความยากของการปรับเปลี่ยนทำนอง จัดอยู่อันดับหนึ่ง" แต่เหตุใดเป็นเช่นนี้ เวี่ยเส้าฟงไม่สามารถอธิบายให้เข้าใจได้

ในชีวิตของเวี่ยจือหยางกระทำการใดแล้วแต่ฟ้า เวี่ยเส้าฟงเมื่อไม่เข้าใจ มันก็ปล่อยให้ข้ามไป คร้านที่จะถามไถ่มากความ ยามนี้ถือบันทึกทำนองเพลง รู้สึกมีหยาดเหงื่อชุ่มไปทั้งฝ่ามือ พบว่าบทเพลงเดียวมีการปรับเปลี่ยนทำนองถึงสามสิบหกแห่ง ในสายตาของผู้ชำนาญการ การปรับเปลี่ยนทำนองสามสิบหกแห่งเท่ากับหลุมพรางสามสิบหกหลุม หากเดินผิดก้าวเดียวก็ยากแก้ไขกลับกลาย

เวี่ยจือหยางยิ่งชมดูยิ่งปวดเศียรเวียนเกล้า เหลียวดูบุคคลอื่นก็หน้านิ่วคิ้วขมวด แม้แต่จูเหว่ยและซงต้าซือยังขมวดคิ้ว มีเพียงลั่วหวี่เซิงที่ยังมีสีหน้าเรียบเฉยปราศจากความหวั่นวิตก

หนิงอ๋องมองดูทั้งหมด ในใจนึกกระหยิ่มยินดี มันนิยมดนตรีการเชี่ยวชาญเครื่องดนตรีนานาชนิด แต่มีศักดิ์เป็นอ๋อง ไม่สะดวกกับการท้าประลองกับครูดนตรีทั่วไป ถึงแม้ไม่บอกจากปาก แต่ยึดถือเป็นความเสียใจ จึงเขียนบันทึกทำนองเพลงที่แปลกประหลาดชุดนี้ ใช้ทดสอบครูดนตรีทั้ง

---

* ชื่อโบราณของระดับแปดเสียงในดนตรีปัจจุบัน

แผ่นดิน หากไม่มีผู้คนสามารถดีดบรรเลง ค่อยแสดงออกถึงความร้ายกาจ ดังนั้นส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า “เครื่องดนตรีที่นี้ล้วนใช้ออกได้ ไม่ทราบผู้ใดเริ่มก่อน?”

ชั่วครู่ให้หลังไม่มีผู้ใดตอบคำ จูเหว่ยลังเลเล็กน้อยจึงยกมือขึ้นกล่าวว่า “ข้าพเจ้าทดลองดูก่อน”

เวี่ยจือหยางเห็นนางออกหน้า ในใจทั้งตื่นเต้นทั้งยินดี ครุ่นคิดว่าเอ่ยถึงความเชี่ยวชาญดนตรีการ ไม่มีผู้ใดเทียบเปรียบกับองค์หญิงน้อย หากว่านางไม่สามารถบรรเลงบทเพลงนี้ ทอดตาทั่วแผ่นดิน คงไม่มีผู้ใดสามารถบรรเลงได้

จูเหว่ยเดินถึงหน้าเครื่องดนตรี ขบคิดแล้วหยิบผีผาคันหนึ่ง เวี่ยจือหยางต้องโห่ร้องชมเชยในใจ มันเป็นผู้ชำนาญการเป่าขลุ่ย ย่อมทราบว่าในการปรับเปลี่ยนทำนอง เครื่องดนตรีชนิดเลาขลุ่ยยากลำบากที่สุด ส่วนเครื่องดนตรีประเภทเครื่องสายใช้นิ้วกด สามารถจำกัดความยาวของเครื่องสาย โดยทั่วไปแล้วเครื่องสายยิ่งสั้นเสียงยิ่งสูง เครื่องสายยิ่งยาวเสียงยิ่งต่ำ เสียงต่ำดีดง่าย เสียงสูงยากกว่า ส่วนผีผาเครื่องสายสั้น สามารถดีดเป็นเสียงสูงเสียงต่ำ ในอาณาจักรของเสียง เครื่องสายกว้างที่สุด สามารถปรับเปลี่ยนทำนองง่ายที่สุด ดังนั้นใน**บทกวีผีผาสิง*** มีคำกล่าวว่า “สายใหญ่สับสนดั่งฝนสาดซัด” เป็นการเปรียบเปรยสำเนียงเสียงสูง ส่วนคำ “สายเล็กประดุจกระซิบกระซาบ” เป็นการเปรียบเทียบสำเนียงเสียงต่ำ ยังมีคำกล่าวว่า “สับสนกระซิบดีดสลับ มุกใหญ่มุกเล็กร่วงบนจานหยก” เปรียบเปรยว่าระหว่างเสียงสูงเสียงต่ำปรับทำนองโดยพลัน ดังนั้นคิดดีดบรรเลงบทเพลงนี้ ต้องใช้เครื่องดนตรีผีผา

จริงดังคาดหมาย จูเหว่ยพอดีดบรรเลงออกมา สามารถลดเลี้ยวมาได้ เพียงแต่ฝีดหนีดไปบ้าง ไม่สะดวกราบรื่นพอ พอดีดถึงช่วงกลาง ทำนอง

---

* ผลงานของไป๋จวีอวี้สมัยราชวงศ์ถัง

เร่งเร็วขึ้น ก็ไม่สอดประสาน ต่อจากนั้นท่วงทำนองยิ่งมายิ่งสูง คล้ายยืนอยู่บนผาสูงเสียดฟ้า นิ้วมือของจูเหว่ยเริ่มสับสน ดีที่อาศัยฝีมืออันแยบคายประคับประคองถึงตอนท้าย พลันบังเกิดเสียงเช้ง สายผีผาขาดสุ้มเสียงสิ้นสุด สายผีผาที่ขาดบาดถูกปลายนิ้วจนโลหิตกระเซ็นซ่าน

เวี่ยจือหยางพอเห็นเลือดต้องใจเขม็งตึงเครียด จูเหว่ยมองดูสายผีผาที่ขาด ดูดนิ้วที่รับบาดเจ็บด้วยท่วงท่าอันน่ารัก แสดงอิริยาบถของหญิงสาวออกมา

หนิงอ๋องส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า “ดีดบรรเลง...จบแล้วหรือ?” จูเหว่ยตอบว่า “จบแล้ว ข้าพเจ้าเพียงครุ่นคิด หากตอนท้ายดีดช้ากว่านี้ก็ดี...”

พลันพบว่าบรรยากาศไม่ถูกต้อง พอเงยหน้าขึ้น เห็นพระเชษฐามีสีหน้าประหลาดพิกล ค่อยฉุกคิดว่าไม่ได้ดัดแปลงสุ้มเสียง เมื่อเป็นเช่นนี้ต่อให้เป็นตัวโง่งมยังดูออกว่านางเป็นสตรีปลอมเป็นบุรุษ สร้างความอับอายแก่นางจนหน้าแดงฉาน ก้มศีรษะล่าถอยถึงมุมตำหนัก

เวี่ยจือหยางลอบหัวร่อ จูเหว่ยอยู่ในวังตั้งแต่เล็ก มีนิสัยบริสุทธิ์ไร้เดียงสา หากให้นางเสแสร้งแกล้งดัด เป็นเรื่องยากลำบากยิ่ง

จูเหว่ยพอล่าถอย ที่หลงเหลือได้แต่กัดฟันเข้ามา บ้างเลือกกู่เจิง บ้างเลือกผีผา แต่ด้วยฝีมือของจูเหว่ย ยังไม่สามารถบรรเลงจนจบเพลง ครูดนตรีอื่นสู้นางไม่ได้ อย่างมากดีดถึงกลางคัน หากมิใช่เครื่องสายขาดสะบั้น ก็ไม่สามารถบรรเลงสืบต่อ ปรากฏผู้คนหกคนพบกับความล้มเหลว คงเหลือชงต้าซือ เวี่ยจือหยางกับลั่วหวี่เซิงสามคน

ชงต้าซือเหม่อมองดูบันทึกทำนองเพลงเนิ่นนานยังไม่ตัดสินใจ เวี่ยจือหยางเห็นเช่นนั้นครุ่นคิดขึ้น จะอย่างไรต้องแสดงความทุเรศ ยังคงออกไปก่อน ขณะจะเดินออกไป พลันพบว่าลั่วหวี่เซิงฉุดดึงมือมันไว้

เวี่ยจือหยางไม่เข้าใจความหมายของมัน จึงเหลียวหน้ามอง ลั่วหวี่

เซิงมีสีหน้าเรียบเฉย ไม่อาจล่วงรู้ความคิดของมัน พลันได้ยินซงต้าซือกล่าวว่า “เอาเถอะ ในโลกไม่มีวิธีสมบูรณ์พร้อม เราหลวงจีนจะฝืนใจทดลองดู” พลางโยนบันทึกทำนองเพลงทิ้ง หยิบผีผาคันหนึ่ง หลับตาลงดีดบรรเลง

หลวงจีนใหญ่ดีดเร็วยิ่ง ระหว่างทางเกิดการติดขัด ล้วนผ่านพ้นไปได้ สุ้มเสียงยิ่งมายิ่งสูง เกิดสำเนียงวุ่นวาย พอถึงช่องเขาอันตราย นิ้วทั้งสิบจะเร่งเร็วขึ้น จนแทบมองไม่เห็นด้วยตาเปล่า ได้ยินเสียงผีผาดังอึกทึกคล้ายปรากฏมือสิบกว่าข้างดีดสายผีผาพร้อมกัน

เวี่ยจือหยางมีโสตประสาทปราดเปรียว ฟังออกว่าซงต้าซือตอนปรับเปลี่ยนทำนองไม่ราบรื่น แต่เสียงผีผาเร่งร้อนเกินไป เสียงสูงกลบเสียงต่ำไว้ บดบังจุดบกพร่องไปสิ้น หากมิใช่ผู้ชำนาญการ ยากฟังออกได้ เวี่ยจือหยางแม้เห็นว่าหลวงจีนใหญ่ใช้วิธีการรุนแรงเกินไป แต่ก็ลอบนับถือเลื่อมใส เพียงแต่ขบคิดไม่เข้าใจว่าเมื่อดีดบรรเลงเช่นนี้ สายผีผาทั้งสี่เส้นจะทนทานได้อย่างไร หากเปลี่ยนเป็นตนเอง สายผีผาคงขาดสะบั้น ได้แต่หยุดยั้งเลิกรา

ซงต้าซือรุกคืบอย่างบ้าคลั่ง คล้ายกีบม้าเหยียบย่ำหิมะ แม่ทัพออกล่าเหยื่อยามวิกาล อึดใจเดียวบรรเลงจนจบเพลง ใบหน้าขาวกลายเป็นสีแดงราวแต้มชาด หน้าอกก็สะท้อนขึ้นลง สร้างความประหลาดใจแก่เวี่ยจือหยางยิ่ง หลวงจีนใหญ่ทรงพลังมหาศาล ไม่มีวันเหือดแห้งหาย ตอนนี้เพราะบรรเลงบทเพลงหนึ่ง กลับแสดงความอ่อนเพลียออกมา นับเป็นเรื่องประหลาดที่ไม่เคยมีมาก่อน

ขณะครุ่นคิด ซงต้าซือลืมตาขึ้น คลายมือจากการโอบผีผา ได้ยินเสียงเปรียะ บนผีผาปรากฏรอยแตกสายหนึ่ง ต่อจากนั้นเป็นเสียงเปรียะเปรียะติดต่อกัน รอยแตกแผ่กระจายออก เพียงชั่วพริบตาผีผาแตกแยกออกเป็นเสี่ยงๆ กลายเป็นเศษไม้กองหนึ่ง

ทุกผู้คนร้องอุทานออกมา ชงต้าซือมองดูเศษไม้ ขมวดคิ้วราวกับไม่พึงพอใจ หนิงอ๋องงงงันวูบจึงปรบมือชมเชยว่า "ฝีมืออันยอดเยี่ยม เลื่อมใสเลื่อมใส"

ชงต้าซือเรียกสติคืนมา ประนมมือกล่าวว่า "ทำลายผีผาของเตี้ยนเซี่ยไป นับเป็นความผิดอย่างมหันต์"

หนิงอ๋องโบกมือกล่าวว่า "หามิได้ ม้าดีกำนัลวีรบุรุษ กระบี่วิเศษมอบต่อผู้กล้า ต่อให้ผีผาดีกว่านี้ ก็ต้องมีคนดีด หากเราผู้เป็นอ๋องเป็นผีผา เมื่อต้องแขวนบนผนังปล่อยให้ฝุ่นละอองจับ มิสู้ตกอยู่ในมือต้าซือ แม้แหลกลาญเป็นผุยผงก็ยินดี"

ทั้งหมดพอฟังรู้สึกน่าหัวร่อ เห็นว่าอ๋องแหยท่านนี้เป็นทายาทมังกร มีชีวิตความเป็นอยู่อันเลิศเลอ กลับลุ่มหลงดนตรีการถึงเพียงนี้ ฮ่องเต้องค์ปัจจุบันได้ชื่อว่าเข้มงวดกวดขัน แต่มีราชโอรสเช่นนี้ นับเป็นเรื่องประหลาดประการหนึ่ง

ชงต้าซือพอล่าถอย เวี่ยจือหยางคิดเดินออกไป ลั่วหวี่เซิงพลันตบหลังมือมันเบาๆ กล่าวว่า "ยังคงให้เราก่อนเถอะ" หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า "เจ้าตั้งใจดู และตั้งใจดู ทุกคำที่เรากล่าว ทุกสิ่งที่เรากระทำ อย่าได้ตกหล่นแม้แต่น้อย"

เวี่ยจือหยางรับฟังไม่เข้าใจ แต่นับตั้งแต่ได้ยินบทเพลงที่สุดคืนสู่ดิน ก็บังเกิดความเลื่อมใสต่อลั่วหวี่เซิง จึงผงกศีรษะรับ

ลั่วหวี่เซิงเดินออกไป ก้มกายลงเก็บเศษชิ้นส่วนของผีผาขึ้นมาตรวจดูแล้วกล่าว "หลวงจีนใหญ่ ดนตรีการของท่านไม่นับเป็นอย่างไร พลังฝีมือก็อ่อนด้อย"

ชงต้าซือหน้าแปรเปลี่ยนไป ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "เซียนเซิงไฉนกล่าวเช่นนี้?"

ลั่วหวี่เซิงกวาดมองหลวงจีนใหญ่แวบหนึ่ง กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ลมปราณวชิรทรงพลังเป็นแนววิชาไร้ลักษณ์ ใหญ่ได้เล็กได้ ทั้งมีและไม่มี จากไร้ลักษณ์เข้าสู่ลักษณะ จากลักษณะเข้าสู่ลักษณะทั้งปวง ซ่อนฟ้าดินอยู่ที่ใจผัก แปลงธุลีดินเป็นสายน้ำเชี่ยวกราก จึงสามารถยึดเกาะภาชนะสละจุดอ่อนใช้ปมเด่น จนมีคำกล่าวว่าจากไม่มีเป็นมี บังเกิดเป็นสรรพสิ่ง จากไม่มีบังเกิดเป็นเรา ความจริงไร้วัตถุธาตุ ท่านไม่เข้าใจวิถีไร้ลักษณ์ กลับอวดอุตริใช้วิชาไร้ลักษณ์ ยังไม่เข้าสู่สภาพไร้เรา บังอาจคิดควบคุมสรรพวัตถุ ใช้ใบไม้บดบังตา ไม่เห็นถึงจริงแท้ หารู้ไม่ว่าวิถีดนตรีคือวิถีแห่งฟ้า วิถีแห่งฟ้าอยู่คงที่ อาศัยลมคลุ้มฝนคลั่งไหนเลยบดบังได้?"

วาจาประดานี้ลึกล้ำพิสดาร ทุกผู้คนรับฟังจนมึนงงสงสัย มีแต่ชงต้าซือเลิกคิ้วขึ้น สีหน้าทอแววตื่นตระหนก ที่ชายชรากล่าวเป็นแก่นแท้ของลมปราณวชิรทรงพลัง แต่ชงต้าซือพากเพียรฝึกปรือนานปี ยังไม่อาจบรรลุถึง หลวงจีนใหญ่เปลือกนอกอ่อนโยน แต่มีนิสัยถือดี หลังความตื่นตระหนกไม่ยอมรับนับถือ ต้องแค่นหัวร่อกล่าวว่า "วิเศษแท้ ท่านเสแสร้งแกล้งดัดที่แท้เป็นยอดฝีมือในเชิงยุทธ์"

ลั่วหวี่เซิงโยนเศษชิ้นส่วนของผีผาทิ้ง แค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า "เชิงยุทธ์? เชิงยุทธ์มีอันใดยอดเยี่ยม?"

ชงต้าซืองงงันวูบ จึงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "ในสายตาของท่านอันใดจึงยอดเยี่ยม?"

ลั่วหวี่เซิงกล่าวว่า "สิ่งที่ยอดเยี่ยมมีอยู่มากมาย บอกไปท่านก็ไม่เข้าใจ"

ชงต้าซือขมวดคิ้ว ดวงตาทอแววโกรธแค้น ปากกลับกล่าวอย่างนอบน้อมว่า "อาตมาที่อด้านตลอดมา เพียงมีกำลังวังชาอยู่หลายส่วน ท่านที่นับถือสูงเยี่ยมถึงเพียงนี้ มิสู้หาสถานที่ชี้แนะต่อเรา"

ลั่วหวี่เซิงสั่นศีรษะกล่าวว่า "เราชราแล้ว รบราฆ่าฟันไร้ความหมาย เมื่อเป็นงานชุมนุมสังคีตศิลป์ ก็ประลองดนตรีเถอะ"

ชงต้าซือจับจ้องมองชายชรา รู้สึกว่าฝ่ายตรงข้ามยามยกมือวางเท้าล้วนธรรมดา แต่เมื่อยืนอยู่ที่นั้น ก็กอปรด้วยพลังสภาวะหลอมกลืนกับธรรมชาติ คล้ายกับแรกกำเนิดฟ้าดิน ทุกที่ทางขมุกขมัว สรรพสิ่งในโลกยังไม่เจริญงอกงาม ในใจคิดต่อสู้ช่วงชิง กลับไม่ทราบลงมืออย่างไรดี

นับตั้งแต่ชงต้าซือฝึกวิชาฝีมือเป็นต้นมา ยังไม่เคยเผชิญกับพลังสภาวะเช่นนี้มาก่อน ไม่ทราบว่าลั่วหวี่เซิงไม่ได้ตั้งใจ หรือจงใจแสดงออก หากว่าจงใจแสดงออก นับเป็นความลึกล้ำสุดจะหยั่ง พริบตานั้นชงต้าซือเกิดความยำเกรงอยู่หลายส่วน แต่ความคิดพอบังเกิด ก็ถูกความฮึกเหิมแทนที่ แค่นหัวร่อกล่าวว่า “ประเสริฐมาก อาตมาคิดชมดูว่าเหล่าเซียนเซิงจะบรรเลงบทเพลงนี้อย่างไร?”

ลั่วหวี่เซิงผงกศีรษะรับ นั่งลงที่หน้ากู่เจิงตัวหนึ่ง กรีดปาดอยู่สองครา สุ้มเสียงแผ่วทุ้มน่าฟัง ลั่วหวี่เซิงเงยหน้ามองดูหนิงอ๋อง กล่าวว่า “มีกระดาษพู่กันหรือไม่?”

หนิงอ๋องหันไปสั่งขันทีที่ด้านหลังว่า “นำกระดาษพู่กันมา” ขันทีนั้นรีบรุดออกไป ชั่วครู่ก็หอบกระดาษพู่กันจานฝนหมึกมาวางลงตรงหน้าลั่วหวี่เซิง

ลั่วหวี่เซิงกล่าวว่า “ความยากของการเปลี่ยนทำนอง ไม่ได้ยากที่ฝีมือ หากเป็นทำนองดนตรีไม่ถูกต้อง”

ชงต้าซือสูญเสียความเยือกเย็นที่เคยมี จึงกล่าวขัดคอว่า “มีอันใดไม่ถูกต้อง จักรพรรดิเหลืองหวงตี้ใช้วิธีสามส่วนเพิ่มและลด บัญญัติเป็นท่วงทำนองห้าระดับ ตำรา**ก่วนจือ*** มีบันทึกว่า *‘บทแรกของห้าสำเนียง ยึดหลักหนึ่งเกิดเป็นสาม เปิดไขสี่ประสมเป็นเก้า จัดอยู่อันดับแรกของ**หวงจงเสี่ยวซู่**** เกิดเป็นเสียงกง ลดสามส่วนเพิ่มอีกหนึ่ง เป็นหนึ่งร้อยแปด เกิด*

---

* ชื่อตำราเล่มหนึ่ง แต่งโดยก่วนจงยุคชุนชิว

** หนึ่งในสิบสองเสียงของดนตรีจีนโบราณ

เป็นเสียงเจิง หากคูณด้วยสามส่วน เกิดเป็นเสียงซัง นำสามส่วนทบทวี เกิดเป็นเสียงหวี่ เมื่อนำสามส่วนทำการคูณ เกิดเป็นเสียงเจี๋ย' หากคำนวณตามวิธีนี้ เสียงกงจะเป็นแปดสิบเอ็ด เสียงซังจะเป็นเจ็ดสิบสอง เสียงเจี๋ยเป็นหกสิบสี่ เสียงเจิงเป็นหนึ่งร้อยแปด **เสียงหวี่*** เป็นเก้าสิบหก เมื่อนำอัตราส่วนนี้ไปวางอยู่ในทำนองจวินต่างๆ ก็สามารถเปลี่ยนท่วงทำนองตามใจปรารถนา"

ลั่วหวี่เซิงเพ่งตามองชงต้าซือ ชมดูอยู่ครู่หนึ่งจึงสั่นศีรษะกล่าวว่า "หลวงจีนใหญ่ ท่านมีความทรงจำไม่เลว แต่ไม่เฉลียวฉลาดพอ"

ชงต้าซือได้ชื่อว่าเป็นทารกอัจฉริยะตั้งแต่เล็ก ในชีวิตถือดีว่าฉลาดหลักแหลม ที่ผ่านมายังไม่เคยมีคนบอกว่าตนเอง "ไม่เฉลียวฉลาดพอ" จึงอับอายกลายเป็นโทสะ แผดเผาจนใบหน้าแดงก่ำ สองตาคล้ายมีเปลวไฟพวยพุ่งออกมา มุมปากปรากฏรอยยิ้มประหลาดพิกลขึ้น กล่าวว่า "อย่างนั้นหรือ ท่านลองบอกมาว่าเราไฉนไม่เฉลียวฉลาดพอ?"

ลั่วหวี่เซิงกล่าวว่า "หากว่าสามารถเปลี่ยนท่วงทำนองตามใจปรารถนา ท่านไฉนทุ่มเทใช้พลังลมปราณ จนผีผาแตกแหลกไป?"

ชงต้าซือกล่าวตะกุกตะกักว่า "นี่เป็นอาตมาฝีมืออ่อนด้อย ไม่มีคำพูดจะกล่าว"

ลั่วหวี่เซิงสั่นศีรษะกล่าวว่า "มิใช่ฝีมืออ่อนด้อย หากเป็นคณิตศาสตร์ไม่ละเอียดลึกซึ้งพอ"

ชงต้าซือองงงันวูบจึงกล่าว "คณิตศาสตร์? ดนตรีคือดนตรี คณิตศาสตร์คือคณิตศาสตร์ ทั้งสองประการนี้มีส่วนเกี่ยวข้องใด?"

ลั่วหวี่เซิงกล่าวว่า "มีส่วนเกี่ยวข้องอย่างมาก วิชาสามส่วนเพิ่มและลดบัญญัติเป็นท่วงทำนองห้าระดับ แต่ละเสียงไม่เท่ากัน จนเกิดความคลาดเคลื่อน ส่วนนี้หนึ่งซือ ส่วนนั้นหนึ่งเฮา รวมกันเกิดเคลื่อนไป

---

* เสียงกง เจิง ซัง หวี่ เจี๋ย ตรงกับโน้ตเพลงทั้งห้าในปัจจุบัน

หนึ่งเฟินสองหลี่หนึ่งเฮาสองซือ* หากอยู่ที่อื่น ความคลาดเคลื่อนนี้ไม่นับเป็นอย่างไร แต่หากอยู่ในดนตรีการ เวลาเปลี่ยนท่วงทำนองจะเกิดปัญหา ยกตัวอย่างท่อนนี้ หากดีดบรรเลงตามท่วงทำนองห้าระดับ...” พลางหยิบบันทึกทำนองเพลง ทดลองดีดท่อนหนึ่ง ปรากฏว่าสำเนียงผิดเพี้ยนระคายหูยิ่งนัก”

เวี่ยจือหยางรับฟังถึงตอนนี้ บังเกิดปฏิภาณวูบ ถึงแม้ความคิดยังคลุมเครือ แต่มีความรู้สึกว่าปัญหาที่สร้างความยุ่งยากแก่บิดาบุญธรรมค่อยมีเบาะแสรำไร สร้างความยินดีจนถูมือทั้งสองไปมา

ซงต้าซือขมวดคิ้ว นึกหาคำโต้แย้ง แต่ต่อให้เค้นสมองครุ่นคิด ยังไม่ทราบหักล้างอย่างไร พลันได้ยินลั่วหวี่เซิงกล่าวว่า “แม่นางหยาง ตอนที่เจ้าดีดผีผา ไม่ได้ใช้ท่วงทำนองห้าระดับกระมัง?”

จูเหว่ยหน้าแดงวูบกล่าวว่า “ถูกแล้ว ข้าพเจ้าตอนดีดบรรเลง ทำการเปลี่ยนแปลงเล็กน้อย”

ลั่วหวี่เซิงสั่นศีรษะกล่าวว่า “ไม่ถูกต้อง เด็กหญิงไม่ซื่อสัตย์”

จูเหว่ยหน้าแดงเข้มกว่าเดิม กล่าวว่า “ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไม่ซื่อสัตย์ที่ใด?”

ลั่วหวี่เซิงกล่าวว่า “เจ้ามีฝีมือล้ำเลิศ ดั่งบุปผาบานสะพรั่ง แม้อายุยังเยาว์ แต่เป็นอัจฉริยะทางดนตรีเท่าที่เราเคยพบพานมา” กล่าวพลางกวาดมองซงต้าซือแวบหนึ่ง ซงต้าซือเลิกคิ้วขึ้น แสดงว่าไม่ยอมรับนับถือต่อข้อวินิจฉัยของลั่วหวี่เซิง

ลั่วหวี่เซิงแค่นเสียงดังเฮอะ จากนั้นกล่าวสืบต่อ “ฝีมือเพียงเป็นส่วนหนึ่ง นอกจากนั้นเจ้ายังแตกฉานท่วงทำนองแต่ละยุคสมัย สุดที่ครูดนตรีทั่วไปจะเทียบเปรียบได้”

จูเหว่ยหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย จับจ้องมองดูลั่วหวี่เซิง ครุ่นคิดขึ้น

---

* เท่ากับ 0.1212 จีนโบราณไม่มีจุดทศนิยม หากเป็นจำนวนเล็กน้อยจะใช้คำ ซุ่น (นิ้ว) เฟิน (หุน) หลี่ เฮาแทนที่

'ท่านฟังออกด้วย?'

ลั่วหวี่เซิงยังกล่าวสืบต่อ "ครึ่งท่อนแรกเจ้าใช้**ซินลวี่** *(เสียงใหม่)* ของจิงฝางสมัยราชวงศ์ฮั่น แบ่งทำนองแปดจวินเป็นห้าสิบสามเสียง เปรียบกับท่วงทำนองห้าระดับยังละเอียดยิ่งกว่า แต่ตัวเลขมีมากเกินไป ยากแก่การจดจำ คาดว่าเจ้าไม่ใคร่ใช้ออก จึงไม่สามารถปรับเปลี่ยนตามใจปรารถนา ดังนั้นครึ่งท่อนแรกจึงติดขัดอยู่บ้าง"

จูเหว่ยบังเกิดความเลื่อมใส กล่าวว่า "เซียนเซิงคาดการณ์แม่นยำ ข้าพเจ้าใช้ซินลวี่ของจิงฝางจริง แต่ว่าซักซ้อมไม่แตกฉาน เป็นที่หัวร่อเยาะของท่านแล้ว"

ลั่วหวี่เซิงกล่าวเสียงเย็นชาว่า "หัวร่อเยาะอันใด ต่อให้ซักซ้อมจนช่ำชองก็ไม่มีประโยชน์"

คำพูดนี้ออกจะแล้งน้ำใจไป ทั้งหมดล้วนเกิดความขุ่นข้องใจ แต่จูเหว่ยผงกศีรษะกล่าวว่า "เซียนเซิงกล่าวถูกต้อง ต่อให้ซักซ้อมจนช่ำชองก็ไม่มีประโยชน์ เพียงใช้ซินลวี่ของจิงฝางไม่สามารถดีดเพลงนี้จนจบ"

ลั่วหวี่เซิงกวาดมองหญิงสาวเป็นเชิงชมเชยแวบหนึ่ง กล่าวว่า "จิงฝางเป็นผู้เชี่ยวชาญศาสตร์อี้จิง ในชีวิตหมกมุ่นอยู่กับ**ตำราโจวอี้*** ต้องการใช้ตัวเลขในศาสตร์อี้จิงใส่ลงในทำนองดนตรี เมื่อเป็นเช่นนี้ เฉกเช่นนำหัววัวไปใส่กับปากม้า เสียงซินลวี่มิเพียงไม่สามารถหมุนรอบ ความคลาดเคลื่อนในแต่ละระดับเสียงก็ไม่ถูกลบไป อย่างมากหดเล็กลง เจ้าคงเข้าใจเหตุผลข้อนี้ ดังนั้นพอถึงท่อนหลัง จึงใช้เสียงเฉิงเทียนลวี่ของเหอเฉิงเทียน เหอเฉิงเทียนเป็นนักคำนวณสมัยราชวงศ์จิ้น วิชาคณิตศาสตร์ไม่เป็นสองรองใคร มันกระจายความคลาดเคลื่อนของหนึ่งเฟินสองหลี่หนึ่งเฮาสองลวี่ในท่วงทำนองห้าระดับไปยัง**สือเอ้อลวี่** *(สิบสองเสียง)* ดูเหมือนว่าเท่าเทียมกัน แต่กลับสร้างความเสียหายแก่เสียงดนตรี เสียงเจิงเสียงหวี่เกิด

---

* คือตำราอี้จิง

ความผิดเพี้ยน เจ้าแม้พยายามแก้ไขยังไม่สำเร็จ สุดท้ายสายผีผาขาดเมื่อตอนเปลี่ยนเสียงระหว่างเสียงเจิงกับเสียงหวี่”

จูเหว่ยผงกศีรษะติดต่อกัน สีหน้าทอแววนับถือเลื่อมใส ชงต้าซือกลับลอบขุ่นข้องใจ กลอกตาแล้วกล่าว “จิงฝางกับเหอเฉิงเทียนล้วนเป็นนักคำนวณแห่งยุค ฟังจากน้ำเสียงของเหล่าเซียนเซิง คล้ายยังร้ายกาจกว่าพวกมันอีก”

ลั่วหวี่เซิงกล่าวคำ “มิกล้า” จากนั้นกล่าวว่า “จิงฝางกับเหอเฉิงเทียนล้วนเป็นอัจฉริยะแห่งยุคสมัย เพียงแต่พวกมันคิดผิดไป ละทิ้งหลักรวบรัดหาความรุ่มร่าม ยิ่งคำนวณยิ่งวุ่นวาย”

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า “วิเศษแท้ หรือว่าท่านมีวิธีรวบรัดกว่านี้?”

ลั่วหวี่เซิงกล่าวว่า “เสียงสูงของ**สั้งจวิน** *(จวินบน)* เท่ากับสองเท่าของ**เซี่ยจวิน** *(จวินล่าง)* อย่างนั้นขอเพียงนำ *‘สองเท่า’* **นี้ไคฟาง*** สิบสองครั้งก็ใช้ได้แล้ว”

ชงต้าซือรอบรู้กว้างขวาง ทำการศึกษาคณิตศาสตร์มาบ้าง พอฟังต้องหน้าแปรเปลี่ยนไป สั่นศีรษะกล่าวว่า “เซียนเซิงล้อเล่นหรือ เท่าที่เราหลวงจีนทราบ ในวิชาคณิตศาสตร์ ไคฟางยากลำบากที่สุด อย่าว่าแต่ไคฟางสิบสองครั้ง แม้เพียงสามครั้งหรือสี่ครั้ง ก็ไม่มีนักคณิตศาสตร์ใดแก้ได้”

ลั่วหวี่เซิงกล่าวว่า “บอกว่ายากไม่ยาก เมื่อหลายสิบปีก่อน มีนักคณิตศาสตร์ราชวงศ์ก่อนคิดค้นวิชาเจียวชาสู หากทำการไคฟางตามนี้จะผ่านพ้นด้วยดี” พลางหยิบพู่กัน ขีดเขียนเครื่องหมายแปลกประหลาดลงบนกระดาษ ทั้งขวางและตรง คล้ายตัวลูกอ๊อด ผู้คนที่ชมดูอยู่ด้านข้างล้วนดูไม่เข้าใจ

ลั่วหวี่เซิงทำการเฉลยตลอดทาง ไม่นานก็เขียนเต็มหน้ากระดาษ

---

* เครื่องหมายกรณฑ์ √‾ ในวิชาคณิตศาสตร์

เป่าหมึกจนแห้งแล้วกล่าว “ผลที่ได้คือ**หนึ่งชุ่น** *(นิ้ว)* **ห้าหลี่เก้าเฮาลีซือหกชงสามเจิง***”

พลางวางพู่กันลง พอเหลียวหน้ามอง เห็นทั้งหมดล้วนเหม่อมองดูตนเอง ลั่วหวี่เซิงทอดถอนใจ คล้ายเกิดความอ้างว้างอยู่บ้าง เงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว “คำนวณได้อย่างไร ทั้งหมดไม่ต้องขบคิดมากความ แต่ให้นำระดับเสียงหนึ่งจวินแบ่งออกเป็นสิบสองเสียง ระหว่างระดับเสียงจวินก็สามารถปรับเปลี่ยนท่วงทำนองได้”

วาจาประดานี้ลึกล้ำพิสดารเกินไป นอกจากจูเหว่ยกับเวี่ยจือหยางแล้ว ที่หลงเหลือล้วนไม่ยอมเชื่อ ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า “เซียนเซิงพูดคล่องไม่ติดขัด อาตมานับถือเลื่อมใสยิ่ง ทุกคนสามารถถกยุทธการบนหน้ากระดาษ หากเซียนเซิงมีความสามารถจริง ขอให้ดีดบรรเลงบทเพลงนี้จนจบ ทุกคนก็จะยอมรับนับถือ”

ลั่วหวี่เซิงมองดูชงต้าซือ ชั่วครู่ค่อยเผยอยิ้มออกมากล่าวว่า “หลวงจีนอันร้ายกาจ ไม่เห็นพุทธะไม่เลิกล้มความตั้งใจ” พลางยกมือขึ้นกล่าวกับหนิงอ๋องว่า “มีน้ำสะอาดหรือไม่?”

หนิงอ๋องงงงันวูบจึงกล่าว “น้ำสะอาด? ทำอะไร?” ลั่วหวี่เซิงกล่าวว่า “นำมาอ่างหนึ่ง เรามีประโยชน์ใช้สอยเอง”

คนผู้นี้กล่าววาจาหยิ่งยโส หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น หนิงอ๋องคงบันดาลโทสะ แต่คำพูดนี้กล่าวจากปากมัน หนิงอ๋องรู้สึกว่าชอบด้วยเหตุผล จึงหันไปปรายตาบอกใบ้ สั่งขันทียกน้ำสะอาดมาอ่างหนึ่ง

ลั่วหวี่เซิงบอกใบ้ให้จัดวางน้ำสะอาดอยู่ด้านข้าง ต่อจากนั้นกรีดนิ้วทั้งห้า ดีดบรรเลงกู่เจิง ที่แตกต่างกับชงต้าซือคือ ลั่วหวี่เซิงดีดช้ายิ่ง ทุกคนล้วนเห็นชัดตาว่ากดอย่างไร เขี่ยอย่างไร ปาดอย่างไร กวาดอย่างไร คล้ายกับใช้ไม้เซียะวัดแล้วค่อยลงมือ ที่น่าประหลาดยิ่งกว่าคือ มัน

---

* เท่ากับ 1.059463

เคลื่อนไหวอย่างระมัดระวัง สีหน้ากลับหลุดพ้น แววตาสงบนิ่ง คล้ายกับว่าการดีดบรรเลงไม่เกี่ยวข้องกับมัน

เหล่าครูดนตรีชมดูจนสงสัยใจยิ่ง ก่อนหน้านี้มีผู้คนสองคนสามารถฝืนใจดีดบรรเลงเพลงนี้จนจบ จูเหว่ยใช้เสียงสูงเสียงต่ำ ส่วนซงต้าซือเร่งร้อนรุนแรง พอถึงรอบลั่วหวี่เซิง กลับราบเรียบราวกับน้ำสะอาดที่ข้างกาย แต่เสียงดนตรีที่ออกจากปลายนิ้วของมัน กลับไม่สับสน ไม่ผิดเพี้ยนแม้แต่น้อย ผู้อื่นคล้ายปีนป่ายหน้าผา อยู่บนเส้นทางวิบาก แต่พอถึงรอบของมัน กลับคล้ายอยู่บนเส้นทางอันราบเรียบ เดินไปโดยไม่ลำบากกินแรง

ภายในพระตำหนักไท่เหอเงียบสงบ เบื้องบนนับตั้งแต่หนิงอ๋อง เบื้องล่างจนถึงเหล่าขันที ล้วนมีจิตใจเลื่อนลอย คล้ายตกอยู่ในห้วงมายา หนิงอ๋องใช้ความพยายามอย่างยากเย็น ค่อยจัดทำบันทึกทำนองเพลงนี้ขึ้นมา ความจริงเข้าใจว่าซับซ้อนแสนเข็ญ มิคาดพออยู่ในมือคนผู้นี้กลับสะดวกง่ายดาย หลังความตื่นตระหนก ต้องเกิดความผิดหวัง ส่วนขันทีทั้งหลายนึกถึงเมื่อวัยเด็ก ยังไม่ถูกจับตอน จิตใจบริสุทธิ์ไร้เดียงสา เลี้ยงวัวเลี้ยงแพะอย่างรื่นรมย์ เหล่าครูดนตรีกลับมีความคิดผิดแผกแตกต่าง บ้างเก็บเปลือกหอยที่ทะเลตงไห่ บ้างมองดูปุยเมฆที่ภูเขาซีซาน บ้างขายดอกไม้ในตรอกซอย บ้างฟังเสียงน้ำไหลกลางพนาไพร

จูเหว่ยคล้ายนั่งบนบันไดหินเขียว มองดูตะไคร่น้ำเกาะบนบันได ต้นหญ้างอกเงยออกมา ปรากฏมดหลายตัวคืบคลานไปมา อากาศรอบข้างสะอาดบริสุทธิ์ พอสูดดมเข้าไป คนคล้ายกลายเป็นโปร่งใส ซงต้าซือกลับนึกถึงครั้งแรกที่พบพานอาจารย์ เอียนเทาเทาะนั่งขัดสมาธิบนบัวขาว ใบหน้าประดับด้วยรอยยิ้ม มองดูหมู่ปลาพ่นฟองอากาศ จอกแหนรวมตัวแล้วกระจายออก

เวี่ยจือหยางเกิดความรู้สึกแปลกประหลาดที่สุด คล้ายกับอยู่กลางสายน้ำ ลอยคอขึ้นมาอย่างช้าๆ จมูกมีกลิ่นคาวของน้ำแม่น้ำ ใบหน้าของ

สตรีนางหนึ่งลอยอยู่เบื้องหน้า หากพร่ามัวเลือนราง คล้ายกำลังสะอื้นไห้ เวี่ยจือหยางคิดมองดูรูปโฉมของนาง แต่พอจับจ้องมอง เค้าใบหน้านั้นกลับกลายเป็นดอกโบตั๋นที่เบ่งบาน

ยามนั้นเสียงกู่เจิงดังสูงขึ้น เวี่ยจือหยางค่อยรู้สึกตัว เห็นลั่วหวี่เซิงจับจ้องมองมา สายตาทอแววตำหนิ เวี่ยจือหยางค่อยนึกถึงคำกำชับกำชาของชายชรา รีบรวมรั้งสมาธิจิตใจ มองดูฝีมือดีดกู่เจิงของมัน

ลั่วหวี่เซิงพอดีดจบเที่ยวหนึ่ง ก็ดีดซ้ำอีกครั้ง ทุกผู้คนทั้งที่ทราบว่ามันย้อนทวนซ้ำ แต่ไม่อาจหักใจบอกให้มันหยุดลง โดยไม่รู้สึกตัว ปรากฏไอน้ำลอยขึ้นจากน้ำสะอาด คล้ายเผากำยานขี้ปลาวาฬ และคล้ายควันเมฆแรกปรากฏ ไอน้ำค่อยๆ รวมตัวเกิดความเปลี่ยนแปลง คล้ายผีเสื้อ คล้ายกระเรียน คล้ายมังกร คล้ายมัจฉา ลูกปลาจากหนึ่งเป็นสิบ จากสิบเป็นร้อย แหวกว่ายไปทั่วพระตำหนัก บัดเดี๋ยวรวมตัวบัดเดี๋ยวแยกออกจากกัน ปรากฏบุคคลลับล่อรำไร คล้ายอยู่กลางหุบเขาพนาไพร รอบข้างเวิ้งว้างเลื่อนลอย มีแต่เสียงกู่เจิงขับกล่อม ไม่ยินดีไม่โศกศัลย์ ไม่ชำรุดไม่พิการ ทุกผู้คนคล้ายตกอยู่ในห้วงความฝัน แม้ทราบว่าเรื่องราวประหลาดพิกล แต่ก็ไม่สามารถขยับเคลื่อนไหว

เสียงเซ้งเมื่อเสียงกู่เจิงชะงักขาดหาย ต่อจากนั้นสายลมโชยพัดมาทุกที่ทางคืนสู่ความแจ่มใส สายของกู่เจิงยังสั่นพลิ้ว ลั่วหวี่เซิงกลับสาบสูญไปจนไร้ร่องรอย อ่างเคลือบก็ว่างเปล่า น้ำสะอาดระเหิดหายสิ้น

ขันทีผู้หนึ่งอุทานดังอาออกมา ร่ำร้องว่า "มีผีสาง มีผีสาง..."

บันทึกท้ายบท เสียงดนตรีที่ลั่วหวี่เซิงเอ่ยถึงคือเทคนิคสิบสองโทนในภายหลัง นี่เป็นนวนิยายที่แต่งขึ้น แต่ในความเป็นจริง ต้องรออีก 186 ปีให้หลัง เทคนิคสิบสองโทนค่อยถูกคิดค้นโดยทายาทรุ่นหลังของจูหยวนจางนามจูไต้อวี้ ถือเป็นการค้นพบครั้งสำคัญ ก่อนทางยุโรปห้าสิบสองปี ตัวเลข 1.059463 เป็นจำนวนพารามิเตอร์สำคัญที่สุดของเทคนิคสิบสองโทน เทคนิคสิบสองโทนเป็นทฤษฎีพื้นฐานของการเล่นเปียโนในปัจจุบัน คีตกวีชาวเยอรมัน โยฮัน เซบัสทีอัน บัค ก็ใช้เทคนิคสิบสองโทนแต่งเพลงท่วงทำนองเสียงประสานออกมา

จบเล่ม 4

คัมภีร์วิถีผู้กล้าเป็นผลงานภาคจบของมหาภาพย์ภูผามหานที
ของนักเขียนหนุ่มไฟแรงแห่งจีนแผ่นดินใหญ่...เฟิ่งเกอ
เฟิ่งเกอถือเป็นคลื่นลูกหลังที่มีสไตล์การเขียนคล้ายกับกิมยังที่สุด

เหลียงเซียวออกเดินทางไกล สู่เจี้ยนยังไม่ถือกำเนิด เวี่ยจือหยางเริ่มท่องยุทธจักร
คัมภีร์วิถีผู้กล้าเป็นเรื่องที่สืบต่อจากวีรกรรมผู้กล้า
ทั้งเป็นจุดเริ่มต้นของปาฏิหาริย์แห่งผู้กล้า
เฟิ่งเกอใช้เวลาห้าปีตั้งใจเขียนเป็นภาคจบสมบูรณ์ของชุดมหาภาพย์ภูผามหานที ตอน คัมภีร์วิถีผู้กล้า

ปีที่ยี่สิบเอ็ดในรัชกาลหงอู่
เหตุการณ์บ้านเมืองเป็นที่แน่นอน แผ่นดินตกเป็นของจูหยวนจาง
แต่ตอนนั้นเกิดขุมกำลังต่างๆ ขึ้น เหล่าสำนักไม่ยอมรับการปกครองของตระกูลจู
ก่อนอื่นปรากฏมังฉาหินวิถีเทพจุดชนวนการแย่งชิง
ตามด้วยมรสุมโลหิตคละคลุ้ง เกิดกรณีพิพาทไม่หยุดหย่อน

ท่านที่เคยอ่านวีรกรรมผู้กล้ากับปาฏิหาริย์แห่งผู้กล้า
ย่อมต้องอ่านคัมภีร์วิถีผู้กล้า เพื่อเติมส่วนที่ขาดพร่องให้ครบถ้วนสมบูรณ์

ราคา 260 บาท

ISBN 978-616-457-738-1
9 786164 577381

SIAM INTER BOOK
SMM PUBLISHING

ชุด มหากาพย์

รุ่งฟ้ามหานที

灵飞经

ตอน

คันศรีร์วคีผู้กล้า

เฟิ่งเกอ 凤歌
ประพันธ์
(นักเขียนดีเด่นวรรณกรรมหวงอี้)

น.นพรัตน์
เรียบเรียง

เล่ม

5

ชุด มหากาพย์

จ้าวนหานที่

灵飞经

ตอน

คัมภีร์วิถีผู้กล้า

เล่ม

5

การอ่านคือการบ่มเพาะ

เมล็ดพันธุ์แห่งปัญญา

ท่องไปในโลกหนังสือออนไลน์ของพวกเราชาว SIAM INTER Multimedia ได้ที่...
www.smm.co.th, www.boolimthai.com www.facebook.com/siaminterbooks

คำนำสำนักพิมพ์

"มหากาพย์ภูผามหานที" ตอน คัมภีร์วิถีผู้กล้า เป็นภาคที่สามของชุด "มหากาพย์ภูผามหานที" หากแต่เนื้อเรื่องนั้นกลับอยู่คั่นกลางระหว่างภาคหนึ่งและภาคสอง

"มหากาพย์ภูผามหานที" ตอน คัมภีร์วิถีผู้กล้า ใช้ฉากหลังเป็นยุคต้นราชวงศ์หมิงของปฐมฮ่องเต้จูหยวนจาง เฟิ่งเกอได้รังสรรค์ตัวละครเวี่ยจือหยางที่ไม่คล้ายเหมือนใคร เด็กหนุ่มผู้รักในดนตรีการ และกลับได้พบพานประสบการณ์ปาฏิหาริย์

ในผลงานชิ้นนี้ยังคงกลิ่นอายแบบนวนิยายกำลังภายในยุคดั้งเดิม เรื่องราวดำเนินอย่างต่อเนื่องชวนติดตาม หากท่านเป็นคอนวนิยายกำลังภายใน และชื่นชอบ "มหากาพย์ภูผามหานที" ทั้งสองตอนแรกมาก่อน นี่คืออีกหนึ่งผลงานกำลังภายในชั้นเยี่ยมที่ท่านต้องอ่านเพื่อความครบถ้วนบริบูรณ์

ความเดิมตอนที่แล้ว

เวี่ยจือหยางร่วมงานน้ำเค็มทะเลจืดของพรรคค้าเกลือ มีบุคคลลึกลับช่วยคลี่คลายวิชาสุดหยางผลาญเส้นลมปราณ ช่วยให้กำลังภายในโคจรหมุนเวียนตามปรกติ

เวี่ยจือหยางไม่อาจตัดใจแยกจากจูเหว่ย จึงถูกลากเข้าสู่การต่อสู้ช่วงชิงระหว่างอี้เหวินไทจือกับอ๋องทั้งหลาย ทั้งเข้าร่วมงานชุมนุมสังคีตศิลป์ ปรากฏว่าจูเหว่ยปลอมตัวเป็นบุรุษ ชงต้าซือกับลั่วหวี่เซิงต่างเข้าประชันดนตรี เวี่ยจือหยางโชคดีผ่านเข้ารอบสุดท้าย ลั่วหวี่เซิงก็แสดงฝีมือดนตรีชั้นเลิศ พอบรรเลงเพลงจบ คนก็หายสาบสูญไป

เหตุแปรเปลี่ยนในวัง

หนิงอ๋องค่อยเรียกสติคืนมา กวาดตามองรอบข้าง เห็นทุกคนหน้าซีดเผือด ลั่วหวี่เซิงไม่ได้อยู่ในกลุ่มคน คล้ายเลือนลับกับสายลม จูเหว่ยมองดูสีหน้าอันตื่นตระหนกของมัน ต้องร้องเรียก "เกอเกอ *(พระเชษฐา)*..." คำพูดพอกล่าว ค่อยฉุกคิดว่าพลั้งปากไป แต่ทุกคนเหม่อมองดูเครื่องดนตรีกู่ฉินและอ่างที่ว่างเปล่า ไม่มีผู้ใดได้ยินเสียงร้องของมัน

ขันทีผู้หนึ่งเดินตัวสั่นงันงกเข้ามากล่าวว่า "เตี้ยนเซี่ย...เรื่องนี้..."

หนิงอ๋องร่ำร้องว่า "ตรวจค้นให้ทั่ว หามันให้พบ..." เนื่องเพราะประหวั่นลนลาน สุ้มเสียงเปลี่ยนเป็นแหลมสูง ไม่ต่างกับขันทีเท่าใด

ขันทีถ่ายทอดคำสั่งไป เหล่าทหารรักษาพระองค์ก็ล้อมรอบบริเวณไว้ ตรวจค้นอย่างละเอียด หนิงอ๋องกระแทกนั่งลง เหม่อมองดูประตูตำหนัก ปากส่งเสียงพึมพำ เวี่ยจือหยางได้ยินอย่างชัดเจนว่า "พบเห็นผีสางแล้ว ทำอย่างไรดี ทำอย่างไรดี พบเห็นผีสางแล้ว..."

รอบพระตำหนักไท่เหอความจริงวางกำลังทหารรักษาพระองค์ไว้ แต่ทุกคนกล่าวเป็นเสียงเดียวว่าไม่เห็นมีคนเข้าออก หนิงอ๋องขบคิดจนสมองแทบแตก ยังนึกไม่ออกว่าลั่วหวี่เซิงหายสาบสูญได้อย่างไร หรือว่า

เฒ่าชรานี้เป็นภูตเทพ ไปมาไร้ร่องรอย?

พริบตานั้นทุกผู้คนวิพากษ์วิจารณ์ต่างๆ นานา สูอ๋องพอทราบข่าวรุดมา ก็บังเกิดความแตกตื่นลนลาน ฉุดลากหนิงอ๋องไปที่มุมตำหนักหารือกันเบาๆ

หนิงอ๋องเค้นถามว่าพบพานตัวประหลาดนี้ได้อย่างไร สูอ๋องโอดครวญว่าหลังจากที่กว๋อเอ่อหยูเสียชีวิต ตนเองก็ไม่มีครูดนตรีใด พอดีได้ยินลั่วหวี่เซิงสีขิมหูฉิน จึงเรียกตัวเข้าวัง หลังจากให้ทดลองดีดบรรเลงเครื่องดนตรีชนิดต่างๆ ล้วนแล้วแต่แตกฉาน ยังนึกโชคดีที่พบพานยอดคน คิดไม่ถึงว่าจะเกิดเรื่องประหลาดเช่นนี้

อ๋องทั้งสองสบสายตากัน หนิงอ๋องคาดเดาว่าเป็นเซียนจิ้งจอกอาละวาด สูอ๋องไม่เห็นด้วย บอกว่าต้าหมิงสืบทอดบัญชาสวรรค์ ฮ่องเต้มากบุญญาธิการ เซียนจิ้งจอกไหนเลยกล้าล่วงล้ำเข้าเมืองพระราชวัง คงเป็นเซียนผู้เฒ่าทะเลใต้เลื่อมใสในหงอู่ฮ่องเต้ เดินทางมาอวยพรวันเฉลิมพระชนมพรรษา

ทั้งสองซุบซิบสนทนากัน แต่ไม่อาจรอดพ้นจากโสตประสาทเวี่ยจือหยาง เวี่ยจือหยางรู้สึกน่าหัวร่อ ครุ่นคิดว่าปรกติอ๋องกินเมืองมีนิสัยถือดี พอประสบเรื่องประหลาดเช่นนี้ ก็หวาดระแวงไปต่างๆ นานา ไม่ต่างกับชาวบ้านร้านตลาด

เวี่ยจือหยางไม่เชื่อเรื่องภูตเทพ แต่เห็นคนเป็นๆ สาบสูญไปต่อหน้าไม่ทราบอธิบายอย่างไรดี พอเหลียวหน้ามอง เห็นจูเหว่ยเหม่อมองดูกู่ฉิน ส่วนชงต้าซือหลับตาลง จึงกล่าวเบาๆ ว่า “หลวงจีนใหญ่ ท่านมองอย่างไร?”

ชงต้าซือชำเลืองมองมา กล่าวว่า “มองอะไร?” เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ย่อมเป็นเรื่องที่เฒ่าชราหายสาบสูญไป”

ชงต้าซือยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “อาตมาเชื่อในพุทธองค์ ไม่ล่วงรู้เรื่อง

ภูตเทพ”

เวี่ยจือหยางถลึงตาใส่ มันคาดเดาว่าชงต้าซือล่วงรู้เส้นสนกลใน เพียงแต่ไม่ต้องการบอกออกมา ไม่ทราบเพราะเหตุใด ถึงแม้ลั่วหวี่เซิงอยู่ดีๆ หายสาบสูญ เวี่ยจือหยางยังไม่ยึดถือว่าอีกฝ่ายเป็นภูตเทพ แต่เป็นเพราะเหตุผลกลใดไม่สามารถบอกได้

ยามนั้นทหารรักษาพระองค์รุดมารายงานว่าค้นหาโดยรอบแล้ว แต่ไม่พบเห็นอันใด อ๋องทั้งสองหันไปมองหน้ากัน หนิงอ๋องส่งเสียงกระแอม กล่าวว่า “เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ คงได้แต่ตรวจค้นวัง แต่วันนี้เป็นวันเฉลิมพระชนมพรรษา**ฟู่หวง** *(พระบิดา)* หากเคลื่อนไหววุ่นวาย ไยมิใช่หมดสนุกไป?”

สูอ๋องผงกศีรษะรับ นึกอับจนปัญญาเช่นกัน พลันปรากฏขันทีชราผู้หนึ่งรีบรุดเข้ามา ส่งเสียงกระแอม กล่าวเสียงแหลมเล็กว่า “มีพระราชกระแส”

ทุกผู้คนพากันคุกเข่าลง เวี่ยจือหยางกับชงต้าซือเป็นเพศบรรพชิต จึงยึดถือธรรมเนียมของหลวงจีนนักพรต ได้ยินขันทีชรากล่าวว่า “ฝ่าบาทมีรับสั่ง วันพิเศษต้องเกิดเรื่องพิเศษ ข้าปกครองทุกทิศา ถือภูตเทพเท่าเทียมกันหมด ไม่ว่าตัวประหลาดจากที่ใดยินดีต้อนรับ ขาไปอภัยที่ไม่ส่ง งานชุมนุมสังคีตศิลป์ดำเนินต่อไป ไม่ต้องขาดช่วง ข้าเคารพฟ้ายำเกรงคน แล้วแต่ชะตาฟ้าลิขิต หากว่าเป็นเรื่องประหลาด ข้ายังไม่เห็นอยู่ในสายตา”

ทั้งหมดพอฟัง ล้วนระบายลมหายใจโล่งอก เวี่ยจือหยางครุ่นคิดขึ้น *‘จูหยวนจางเป็นปฐมกษัตริย์ มีความคิดอ่านไม่ธรรมดา หากเปรียบเทียบกัน บุตรทั้งหลายยังเป็นรองมากนัก’*

หนิงอ๋องผุดลุกขึ้น ขบคิดแล้วถามว่า “ยังมีท่านใดไม่ได้ดีดบรรเลง?” เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “ยังมีเราพรตน้อย” อ๋องทั้งสองสบตากันวูบ

จากนั้นหนิงอ๋องกล่าวว่า “เซียนจ่าง เชิญ”

เวี่ยจือหยางทรุดนั่งลงที่หน้ากู่ฉิน ลูบไล้เครื่องสายบังเกิดเป็นเสียงดัง มันหลับตาลงนึกถึงทุกถ้อยคำ ทุกความเคลื่อนไหวของลั่วหวี่เซิง ขบคิดชั่วขณะแล้วดีดบรรเลงตามนั้น

หงอู่ฮ่องเต้ทรงกำหนด**ความเรียงปากู่เหวิน*** สั่งห้ามวิชาคำนวณ ผู้คนในยุคนั้นไม่ทราบว่าคณิตศาสตร์เป็นอะไร เวี่ยจือหยางก็ไม่มีข้อยกเว้น รู้วิชาคณิตคำนวณอย่างจำกัด ลั่วหวี่เซิงนำเสนอเสียงซินลวี่ มันหาล่วงรู้ไม่ ดีที่มีความทรงจำเป็นเลิศ เรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว ลั่วหวี่เซิงตอนดีดกู่ฉิน จงใจผ่อนช้าลง ต้องการให้มันศึกษาเล่าเรียน

เนื่องจากบอกกล่าวล่วงหน้า เวี่ยจือหยางจึงจับตาดูว่า ลั่วหวี่เซิงวางนิ้วลงบนสายผีผาเส้นใด กดและดีดใส่ตำแหน่งไหน ถึงแม้จำไม่ได้ทั้งหมด แต่ก็จดจำได้แปดเก้าส่วน บวกกับมีพรสวรรค์เป็นเลิศ ส่วนที่ตกหล่นไปสามารถคิดอ่านชดเชย ดังนั้นดีดบรรเลงอย่างราบรื่น พอถึงตอนเปลี่ยนท่วงทำนอง ก็ผ่านไปได้โดยง่ายดาย

เวี่ยจือหยางคล้ายเด็กทารกเติบใหญ่ในเวลาชั่วข้ามคืน ส่วนที่สะดุดติดขัดล้วนผ่านได้โดยง่ายดาย ให้ความรู้สึกที่วิเศษสุด ดีดบรรเลงจนลืมตัวลืมตน ยิ่งดีดบรรเลง ยิ่งทำความเข้าใจกับ**ซินลวี่** *(เสียงใหม่)* ของลั่วหวี่เซิง ลั่วหวี่เซิงแตกฉานคณิตศาสตร์ คิดอ่านละเอียดรอบคอบ กำหนดระดับเสียงก่อน ค่อยปรับเปลี่ยนท่วงทำนอง ก่อนหน้านี้เวี่ยจือหยางฝึกคัมภีร์เทพคีตนิรมิต เน้นที่ตื่นรู้ ครั้งนี้ปรับเปลี่ยนท่วงทำนอง นำไปสู่การเรียนรู้เสียงใหม่ เป็นประโยชน์อย่างมาก

พริบตานั้นในสายตาเวี่ยจือหยางมีแต่กู่ฉิน ในใจมีแต่เสียงดนตรี หลังจากดีดบรรเลงจบเพลง คล้ายยังไม่สมอยาก รู้สึกว่ารอบข้างนิ่งเงียบงัน พอช้อนตามอง เห็นทั้งหมดเหม่อมองดูมัน สีหน้าประหลาดพิกลยิ่ง

---

* ความเรียงใช้สอบเข้าเป็นขุนนาง

เห็นจูเหว่ยยกมือกุมอก ระบายลมจากปากยาวๆ มีสีหน้าผ่อนคลาย สร้างความสงสัยใจแก่เวี่ยจือหยางยิ่ง ยามนั้นลุกขึ้นยืนอย่างช้าๆ ซงต้าซือพลันเดินออกมาหนึ่งก้าว ประนมมือกล่าวว่า “สาธุสาธุ อาตมาเข้าใจว่าเซียนจ่างจะหายสาบสูญไปด้วยเสียอีก”

เวี่ยจือหยางงงงันวูบ จากนั้นค่อยเข้าใจอิริยาบถของจูเหว่ย ที่แท้องค์หญิงน้อยเห็นท่าดีดกู่ฉิน ตลอดจนเสียงดนตรีของมันล้วนถอดแบบจากลั่วหวี่เซิง กริ่งเกรงว่ามันจะหายสาบสูญไปเช่นเดียวกับชายชรา

หนิงอ๋องสำรวจดูเวี่ยจือหยาง กล่าวอย่างสงสัยใจว่า “เต้าหลิงเซียนจ่าง ท่านเรียนรู้เสียงซินลวี่ของลั่วหวี่เซิงเมื่อใด?”

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “เมื่อครู่นี้เอง ข้าพเจ้าวาดกระบวยตามแบบน้ำเต้า เป็นที่หัวร่อเยาะของเตี้ยนเซี่ยแล้ว”

หนิงอ๋องกับสูอ๋องสบตากันวูบ ล้วนแต่รู้สึกเหลือเชื่อ แต่เวี่ยจือหยางเป็นตัวแทนวังตะวันออก หากไม่สามารถผ่านเข้ารอบ หงอู่ฮ่องเต้คงรู้สึกหมดสนุก เวี่ยจือหยางเมื่อสามารถดีดบรรเลงจนจบเพลง หนิงอ๋องก็ไม่สืบสาวราวเรื่อง เพียงกล่าวว่า “เซียนจ่างเรียนรู้รวดเร็วยิ่ง เพียงแต่ออกจะเอาเปรียบไป”

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “เราพรตน้อยโง่เขลา หากไม่ฉกฉวยเอาเปรียบ ไหนเลยเอาชนะได้?”

หนิงอ๋องหัวร่อออกมา เมื่อเป็นเช่นนี้การแข่งขันรอบที่สองสิ้นสุด ลั่วหวี่เซิงหายสาบสูญ คงเหลือเวี่ยจือหยาง ซงต้าซือ จูเหว่ยผ่านเข้ารอบสุดท้ายไปยังตำหนักจวินเทียน

ตอนนั้นเวลาไม่เช้า ดวงอาทิตย์ลาลับฟ้า ทิ้งแสงสีสนธยาที่ขอบฟ้า หนิงอ๋องกับสูอ๋องเดินนำหน้า ผู้ผ่านเข้ารอบสุดท้ายติดตามหลัง ขันทีหลายสิบคนรั้งท้าย หลังจากเข้าสู่เขตพระราชวังก็ลดเลี้ยวโค้งหลายครา มาถึงตำหนักบรรทมหลังหนึ่ง นอกตำหนักเพาะปลูกต้นไม้ร่มรื่น ขุดสระน้ำเลื่อม

พราย ในสระมีกระเรียนขาวกรีดกราย **ยวนยาง*** แหวกว่ายเป็นคู่ ที่ริมสระเพาะปลูกเบญจมาศ ประจวบกับเบญจมาศบานส่งกลิ่นหอมชื่นนาสา

หน้าตำหนักมีพื้นที่ว่างแถบหนึ่ง นั่งเต็มไปด้วยผู้คน หงอู่ฮ่องเต้ประทับนั่งกลาง เอนกายบนพระแท่นบรรทมลายมังกร พระพักตร์เยือกเย็นยะเยียบ คล้ายทรงดำริอันใด ปราศจากความเกษมเปรมปรีดิ์ ที่ด้านข้างมีพระสนมองค์หญิงหลายนางคอยรินพระสุคนธรสชา ปอกผลไม้ถวาย ในจำนวนนั้นเวี่ยจือหยางรู้จักหานซันกงจู่กับหนิงกว๋อกงจู่

หานซันกงจู่งามเฉิดฉัน สวมอาภรณ์สีสันสดใส เผยเห็นช่วงคอขาวระหง พอพบเห็นเวี่ยจือหยาง ก็ตากระจ่างวูบ จากนั้นเชิดปากน้อยๆ คล้ายนึกหยามดูแคลน แต่ส่วนลึกของดวงตาทอแววเร่าร้อนชนิดหนึ่ง

นอกจากเอี้ยนอ๋องแล้ว อ๋องทั้งหลายล้วนมาพร้อมหน้า เหลียวอ๋องก็ฟื้นคืนสติมา กัดฟันมาอวยพรพระบิดา มันนอนอยู่บนตั่งต่ำเตี้ย ลักษณะท่าทางอิดโรยอ่อนเพลีย

โต๊ะต่างๆ จัดวางอาหารเอมโอช มีทั้งของคาวของหวาน นางกำนัลขันทีหลายร้อยคนเคลื่อนไหวขวักไขว่ รินน้ำชาเติมสุรา รอบบริเวณตกแต่งประดับประดา ในงานเฉลิมพระชนมพรรษา มีทั้งไข่มุกขนาดเท่าไข่ไก่ หยกจู่ลู่คล้ายถาด มณีแดงราวโลหิต เพชรตาแมวสีคราม งาช้างราวเดือนเสี้ยว นอแรดคล้ายเขาวสันต์ หยกละมุนนับหมื่นปี โสมเก่าแก่พันปี ยังมีกระบี่ประดับหินหยก ถ้วยภาชนะสะท้อนแสงในราตรี

เหลิ่งเสียนยืนอยู่ด้านข้างอย่างเงียบงัน เมื่อชงต้าซือมาถึง มันพลันช้อนตาขึ้น สองตาสาดประกายดุจสายฟ้า กวาดผ่านหน้าชงต้าซือ คล้ายแตกตื่นคล้ายเดือดดาล ปรากฏวูบแล้วหายวับ สุดท้ายก้มศีรษะหลุบตาลง

เวี่ยจือหยางเห็นเช่นนั้น บังเกิดความเคลือบแคลงสงสัย เมื่อเหลียว

---

* เปิดแมนดาริน

ดูซงต้าซือ หลวงจีนใหญ่ก็เดินผ่านข้างกายเหลิ่งเสียน คล้ายไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับขันทีชรา ทั้งสองความจริงรู้จักกัน ตอนนี้กลับคล้ายคนแปลกหน้า ต่อให้เวี่ยจือหยางขบคิดจนสมองแทบแตก ยังนึกหาสาเหตุไม่ออก พลันบังเกิดความคิดอันน่ากลัวประการหนึ่งขึ้น *'หรือว่าไก่ตอนชราตบตาจูหยวนจาง ไม่ได้อ่อนน้อมจริงๆ หากเป็นไส้ศึกที่ชาวมองโกลวางอยู่ในแผ่นดินจงหยวน?'*

เมื่อทบทวนหวนนึกดู เห็นว่าเหลิ่งเสียนลึกซึ้งชั่วร้ายจริง แต่ก็จงรักภักดีต่อหงอู่ฮ่องเต้จนหมดใจ หากว่ามีความคิดเป็นอื่น ฮ่องเต้ชราคงสวรรคตไปแต่แรกแล้ว

พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า "วิเศษแท้ เราดูคนไม่ผิด เต้าหลิง ท่านไม่สร้างความผิดหวังแก่เราจริงๆ"

เวี่ยจือหยางเหลียวหน้าไป เห็นอี้เหวินไทจือเดินเข้ามากุมมือมันไว้ โยกคลอนพลางกล่าวเบาๆ ว่า "หลังประสบความสำเร็จ ให้มุมานะต่อไป หากท่านเอาชนะรอบนี้ เราจะปูนบำเหน็จท่านอย่างงาม" พอกวาดมองจูเหว่ยและซงต้าซือ ต้องขมวดคิ้ว ล่าถอยกลับไป

หงอู่ฮ่องเต้พอได้สดับ เงยพระพักตร์ขึ้น ทอดพระเนตรคนทั้งสาม สายพระเนตรหยุดอยู่บนใบหน้าจูเหว่ย รับสั่งช้าๆ ว่า "เหว่ยเอ๋อกับเต้าหลิงล้วนชนะแล้ว ประเสริฐมาก เช่นนี้ค่อยมีความหมาย" พลางเหลียวพระพักตร์ไปตรัสถามว่า "หนิงกว๋อ ครูดนตรีที่ข้าแนะนำให้กับเจ้าเป็นอย่างไร?"

หนิงกว๋อกงจู่ยิ้มพลางกล่าวว่า "ฟู่หวงมีเนตรปัญญา คาดการณ์ดุจเทพยดาคำนวณ วิชาดนตรีของ**สือซันเม่ย** *(น้องสาวที่สิบสาม)* เป็นหนึ่งไม่มีสอง ผู้บุตรีถือว่าได้เปรียบกว่า"

เวี่ยจือหยางรับฟังถึงตอนนี้ ค่อยทราบว่าจูเหว่ยเป็นครูดนตรีที่หงอู่ฮ่องเต้แนะนำให้กับหนิงกว๋อกงจู่ ต้องเหลียวหน้ามอง จูเหว่ยปลอมตัวเป็นบุรุษมีบุคลิกงามสง่า เวี่ยจือหยางยิ่งพิศยิ่งนึกรัก ครุ่นคิดขึ้น *'เรายังแข่งขัน*

อันใด ขอเพียงนางพอใจ เรายินดียกให้นางเป็นฝ่ายชนะ'

พอเหลียวดูราชนัดดา เห็นอี้เหวินไทจือใช้สายตาปลุกขวัญและกำลังใจ เวี่ยจือหยางรู้สึกน่าหัวร่อครุ่นคิดสืบต่อ *'หากเรายอมแพ้ มันคงขุ่นแค้นแทบคลั่งใจตาย แต่ว่าจูหยวนจางส่งบุตรีเข้าแข่งขัน ย่อมต้องการให้องค์หญิงน้อยชนะ* ***ไท่ซุน*** *(ราชนัดดา) เพียงกริ่งเกรงอ๋องทั้งหลาย ต่อให้จูเหว่ยได้ชัย ก็ไม่เป็นเหตุให้อ๋องทั้งหลายนึกดูแคลนไท่ซุน...'* ยิ่งครุ่นคิดยิ่งรู้สึกมีเหตุผล ตกลงใจว่าจะช่วยเหลือจูเหว่ยช่วงชิงตำแหน่งที่หนึ่ง

ได้ยินหนิงอ๋องกล่าวว่า "ฟู่หวง หลังจากนี้จะดำเนินการอย่างไร ขอฟู่หวงชี้แนะ"

หงอู่ฮ่องเต้ทรงดำริเล็กน้อยแล้วตรัสว่า "อันว่าดนตรีขึ้นอยู่กับการฟัง ไม่จำกัดที่ชนิดของเครื่องดนตรี หรือบทเพลงไหน ผู้ใดบรรเลงได้ดีผู้นั้นเป็นฝ่ายชนะ" ขณะรับสั่ง พระทัยคล้ายไม่อยู่กับตัว

หนิงอ๋องรับพระราชกระแส หันไปกล่าวว่า "ได้ยินแล้วกระมัง ผู้ใดเริ่มก่อน?"

จูเหว่ยชิงกล่าวว่า "ข้าพเจ้าก่อน" หนิงอ๋องเห็นนางรีบร้อนถึงเพียงนี้ ต้องหัวร่อออกมากล่าวว่า "ท่านใช้เครื่องดนตรีใด?"

จูเหว่ยตอบว่า "ใช้พิณ" หนิงอ๋องถามอีกว่า "บทเพลงอะไร?" จูเหว่ยตอบว่า "เพลงเซียวเซียงสุ่ยหวิน"

เวี่ยจือหยางลอบโห่ร้องชมเชยในใจ วิชาพิณของจูเหว่ยสูงล้ำสุดยอด เพลงเซียวเซียงสุ่ยหวินก็เป็นเพลงโปรดของนาง เมื่อดีดบรรเลงออกมาต้องสะกดข่มทุกผู้คน เมื่อถึงเวลาตนเองขอยอมแพ้ ก็ชอบด้วยเหตุผล ส่วนชงต้าซือถนัดในการย่ำกลองเจี๋ย แต่เปรียบกับวิชาพิณของจูเหว่ยยังสู้ไม่ได้

ขันทีนำพิณสายน้ำตกพวงไข่มุกมา จูเหว่ยรับไปจัดวางไว้ นั่งลงดีดบรรเลงออกมา เวี่ยจือหยางคาดเดาไม่ผิด ภายใต้นิ้วทั้งสิบขององค์หญิง

น้อย บังเกิดเป็นสุ้มเสียงอันไพเราะ หงอู่ฮ่องเต้ถึงกับหลับพระเนตรลงสดับตรับฟัง ผงกพระเศียรตามท่วงทำนอง เหล่าอ๋องกินเมืองกับองค์หญิงทั้งหลายแม้ไม่ล่วงรู้ดนตรีการ ยังรับฟังจนเคลิบเคลิ้มดื่มด่ำ

เมื่อบรรเลงถึงตอนท้าย จูเหว่ยคนหลอมรวมกับพิณ จิตใจเชื่อมโยงกับสายพิณ บังเกิดเป็นจินตนาการอันเพริศแพร้ว คล้ายปรากฏภาพวาดภาพหนึ่งคลี่ออกอย่างช้าๆ เห็นบึงน้ำกว้างไพศาล ห้วงมหรรณพไร้ขอบเขต ไม่เพียงแต่ผู้คนกลั้นลมหายใจไว้ แม้กระทั่งนกก็ไม่ขับขาน ลมไม่โชยพัด ปลาไม่แหวกว่าย สายน้ำไม่หลั่งไหล ทุกประการสงบสงัด คงมีแต่เสียงพิณที่ขับกล่อม

เสียงพิณแผ่ขยายกว้าง แล้วค่อยรวมรั้งอย่างช้าๆ คล้ายกับเมฆคลี่ขจาย สุดท้ายคืนสู่ความสงบ จูเหว่ยนั่งอยู่ครู่หนึ่ง ค่อยเรียกขวัญวิญญาณกลับจากตัวพิณคืนสู่ร่าง ระบายลมจากปาก ลุกขึ้นอย่างแช่มช้า รอบบริเวณบังเกิดเสียงปรบมืออย่างกึกก้อง ในจำนวนนี้นับเวี่ยจือหยางปรบมืออย่างแข็งขันที่สุด

รอจนเสียงปรบมือสร่างซา หนิงอ๋องค่อยกล่าวกับเวี่ยจือหยางและชงต้าซือว่า “ท่านทั้งสองยังจะเข้าประลองหรือไม่?” จูเหว่ยเป็นพระขนิษฐาของมัน ข้อศอกย่อมพับเข้าหาตัว หนิงอ๋องก็ต้องการให้จูเหว่ยเป็นที่หนึ่ง

เวี่ยจือหยางขณะจะยอมแพ้ พลันได้ยินชงต้าซือกล่าวว่า “เพลงเซียวเซียงสุ่ยหวินครอบคลุมหมื่นลักษณ์ อาตมาความจริงสมควรรับความพ่ายแพ้ แต่เมื่อมาแล้ว ควรปรับตัวยอมรับ อาตมาไม่หวังผลแพ้ชนะ เพียงคิดร่วมสนุกสนาน ให้ฝ่าบาทมีพระชนมายุหมื่นปี”

หงอู่ฮ่องเต้พลันลืมพระเนตรขึ้นจ้องจับที่ชงต้าซือ ตรัสถามว่า “หลวงจีน ท่านมีฉายานามใด?”

ชงต้าซือตอบว่า “ไม่มีฉายานาม ซือฟู่เราตั้งชื่อตัวเดียวว่า**ชง** *(ประจัญ)*”

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า "ข้าก็เคยเป็นหลวงจีน พบพุทธะเป็นปรัตยยะ ท่านสามารถมาถึงที่นี้ ถือเป็นวาสนา" ชงต้าซือตอบว่า "มิกล้ารับ"

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า "หลวงจีนมีลักษณะราศี ก่อนออกบวชคงเป็นลูกหลานคนบุญหนักศักดิ์ใหญ่กระมัง?"

ชงต้าซือกล่าวว่า "ฝ่าบาทคาดการณ์แม่นยำดุจเทพยดา" พลางกวาดมองเหลิ่งเสียนแวบหนึ่ง ปรากฏว่าขันทีชรายืนสงบนิ่งไร้สุ้มเสียง

หงอู่ฮ่องเต้ผงกพระเศียรตรัสว่า "ประเสริฐมาก หลวงจีนใหญ่ ไม่ว่าแพ้หรือชนะ ข้าจะสมนาคุณท่านอย่างงาม"

ชงต้าซือประนมมือกล่าวว่า "บรรพชิตไม่ต้องการสิ่งของพระราชทาน เพียงหวังสัมผัสบุญญาธิการของฝ่าบาทสักเล็กน้อย"

หงอู่ฮ่องเต้ทรงสดับคำเยินยอจนเบื่อหน่ายรำคาญ แต่คำพูดที่เปล่งจากปากชงต้าซือ ทรงรู้สึกระรื่นพระกรรณ ต้องยกพระหัตถ์ลูบพระมัสสุ ตรัสถามว่า "ท่านเป็นคนของจิ้นอ๋องหรือ เตรียมใช้เครื่องดนตรีอันใด?"

ชงต้าซือตอบว่า "ทูลฝ่าบาท เครื่องดนตรีของอาตมาไม่อยู่ที่นี้"

หงอู่ฮ่องเต้งงงันวูบ กวาดพระเนตรไปยังจิ้นอ๋อง จิ้นอ๋องรีบลุกขึ้นถวายบังคมกล่าวว่า "เครื่องดนตรีตอนนี้อยู่หน้าประตูอู่เหมิน ต้องได้รับอนุญาตจากฝ่าบาท ค่อยจัดส่งเข้าวัง"

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสอนุญาต รับสั่งต่อขันทีชราผู้หนึ่งว่า "**เสี่ยวเฉิน** *(เฉินน้อย)* เจ้าไปหยิบฉวยมา"

ขันทีชรารับพระราชกระแส ขณะจะออกไป ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "คนเดียวไม่พอ หากจะเคลื่อนย้าย ต้องใช้ขันทีหนุ่มที่แข็งแรงสักแปดคน"

หงอู่ฮ่องเต้บังเกิดความฉงนพระทัย ตรัสถามว่า "เป็นเครื่องดนตรีใด จึงหนักถึงเพียงนี้?" จิ้นอ๋องยิ้มพลางกล่าวว่า "ผู้บุตรขออมพะนำไว้ เครื่องดนตรีชิ้นนี้เป็นของขวัญวันเกิดที่ผู้บุตรเตรียมถวายต่อฟู่หวง"

หงอู่ฮ่องเต้ผงกพระเศียร หนิงอ๋องจึงเรียกระดมขันทีหกคน ติดตามบ่าวไพร่ของจิ้นอ๋องสองคนออกจากวัง ครู่ใหญ่ให้หลังคนทั้งแปดค่อยแบกยกสิ่งของขนาดใหญ่มาสิ่งหนึ่ง เห็นมีความกว้างยาวหนึ่งวา สูงเท่าศีรษะคนสองคน ประกอบด้วยสองตอน ตอนล่างเป็นตู้ไม้สี่เหลี่ยม จัดทำจากเนื้อไม้หนันมู่ แกะสลักรูปทวิชาติจตุบาท และดอกไม้ใบหญ้า ฝีมือประณีตงดงาม ตอนบนเป็นลำไม้ไผ่วางเรียงราย ล้วนจัดทำจากไผ่ม่วงที่หายาก บนลำไม้ไผ่ฝังมุกประดับหยก ปากลำไม้ไผ่ติดดอกตูมที่ทำจากทองคำ

ที่ด้านข้างของตู้ไม้ จัดทำ**อั้นเจี้ยน*** ที่ทำจากหินหยกหลายแถว ใช้หยกขาวหยกดำตัดกัน แต่ละอั้นเจี้ยนต่อท่อทองเหลือง ข้างในมีลิ้นที่ทำจากเหล็กกล้าเป็นรูปดอกเห็ง พร้อมกับการเคลื่อนย้าย บังเกิดเป็นเสียงดังอึงอล ยังมีกล่องสูบลมตัวหนึ่ง ลงรักชาดพื้นเงิน วาดรูปร้อยวิหคมุ่งหาหงส์ ใช้ท่ออ่อนเส้นหนึ่งเชื่อมกับตู้ไม้

คนในบริเวณเป็นเชื้อพระวงศ์ พบเห็นอัญมณีของมีค่าจนเบื่อหน่ายที่ผ่านมาเห็นของประหลาดไม่ประหลาดใจ แต่เครื่องดนตรีแปลกพิเศษชนิดนี้กระทั่งได้ยินยังไม่เคยได้ยินมา ทุกผู้คนรวมทั้งหนิงอ๋องต้องผุดลุกขึ้นมองดูอย่างจดจ่อ

หงอู่ฮ่องเต้ก็แปลกพระทัย ประทับนั่งตรงตรัสถามว่า "**เหล่าซัน** *(อันดับสาม)* นี่เป็นของเล่นอันใด?"

จิ้นอ๋องกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "นี่เป็นเครื่องดนตรีของราชวงศ์ก่อน เรียกว่า**ชิงหลงเซิง****

หงอู่ฮ่องเต้เลิกพระขนงตรัสว่า "ราชวงศ์หยวนหรือ ดนตรีของคนสิ้นชาติ มีอันใดน่าฟัง?" พระสุรเสียงไม่พอพระทัยอยู่บ้าง

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "ทูลฝ่าบาท สิ่งของนี้มิใช่ชาวมองโกล

---

* คีย์กด

** ต้นแบบของออร์แกน

คิดค้นขึ้น หากมาจาก**ซีหยาง*** ที่อยู่ห่างไปนับหมื่นลี้ ชาวตะวันตกบูชา**เยซื่อต้าเสิน**** เนื่องจากวัตถุนี้ส่งเสียงก้องกังวาน ประหนึ่งมาจากสรวงสวรรค์ จึงเรียกว่าเสียงสวรรค์ ต่อมาผ่านมือชาวเปอร์เซียเข้าสู่ประเทศจีน ได้รับความนิยมจากราชสำนักรุ่นก่อน ต่อมาเกิดสงครามสู้รบวุ่นวาย จึงสาบสูญจากการถ่ายทอด อาตมาได้รับบันทึกจากราชวงศ์ก่อนพบเห็นสิ่งนี้ ด้วยบุญบารมีของจิ้นอ๋อง ค่อยช่วยให้กลับคืนสู่โลกมนุษย์อีกครั้ง"

หงอู่ฮ่องเต้ขมวดพระขนงไม่รับสั่งอันใด จิ้นอ๋องจึงกล่าว "ผู้บุตรเคยได้ยินเสียงมา นับว่าไม่ธรรมดาจริงๆ"

จูเหว่ยนิยมดนตรีเป็นชีวิตจิตใจ พอฟังจึงกล่าว "ฟู่หวง หากท่านไม่ฟังดู ไยมิใช่สร้างความผิดหวังแก่**ซันเกอ** *(พี่ที่สาม)* ที่คิดแสดงความกตัญญู?"

หงอู่ฮ่องเต้ทอดพระเนตรนางแวบหนึ่ง ตรัสว่า "เราเข้าใจความคิดของเจ้า มิใช่คิดรับฟังสิ่งที่แปลกใหม่หรอกหรือ?"

จูเหว่ยหน้าแดงวูบก้มศีรษะลง หงอู่ฮ่องเต้ทอดพระเนตรพบว่า นางเกิดความผิดหวัง จึงไม่อาจหักพระทัยได้ ตรัสว่า "เอาเถอะ ฟังดูสักครั้งก็ได้"

จูเหว่ยยินดียิ่งเงยหน้าขึ้น สองข้างแก้มปรากฏรอยลักยิ้มผุดขึ้น จิ้นอ๋องก็ปรายตาบอกใบ้ ชงต้าซือจึงเดินถึงหน้าเครื่องดนตรีซิงหลงเซิง ยังไม่ทันมีความเคลื่อนไหว พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า "ช้าก่อน"

ชงต้าซือเหลียวหน้าไป เห็นเหลิ่งเสียนเดินช้าๆ เข้ามา กล่าวว่า "ก่อนดีดบรรเลง ให้เราตรวจสอบดูก่อน"

จิ้นอ๋องขมวดคิ้วกล่าวว่า "ตรวจสอบอันใด?" เหลิ่งเสียนกล่าวว่า "สิ่งของนี้มีขนาดใหญ่ อาจซุกซ่อนหน้าไม้ธนูลับไว้..."

---

* โพ้นทะเลตะวันตก

** พระเยซูคริสต์

จิ้นอ๋องโกรธแค้นจนหน้าแดงก่ำ ตวาดว่า “บังอาจ เจ้ากล้าบอกว่าเราประสงค์ร้ายต่อฟู่หวง?”

เหลิ่งเสียนไม่ตอบคำ เพียงหันไปทางหงอู่ฮ่องเต้ หงอู่ฮ่องเต้ทรงจิบพระสุคนธรสชาแล้วตรัสว่า “สุนัขเฒ่าทำให้หมดสนุก เอาเถอะ เจ้าตรวจดูสักครา”

คำสุนัขเฒ่าความจริงสื่อความหมายในทางไม่ดี แต่เมื่อรับสั่งจากพระโอษฐ์ฮ่องเต้ กลับแฝงความหมายชมเชยเหลิ่งเสียนจงรักภักดี เหลิ่งเสียนน้อมคำนับฮ่องเต้ชรา จากนั้นเดินช้าๆ เข้าหาเครื่องดนตรีซิงหลงเซิง

ชงต้าซือยืนอยู่ข้างตู้สี่เหลี่ยม มองดูเหลิ่งเสียนเปิดประตูตู้ ดึงท่อทองเหลืองออกมา ตรวจค้นข้างนอกข้างในโดยละเอียด

ผลการตรวจค้นไม่พบสิ่งผิดปรกติใด สีหน้าเหลิ่งเสียนทอแววเคลือบแคลงสงสัย ขบคิดแล้วหันไปผงกศีรษะต่อหงอู่ฮ่องเต้ หงอู่ฮ่องเต้ตรัสถามว่า “พอใจหรือไม่?”

เหลิ่งเสียนตอบว่า “พอใจ” จากนั้นหันไปกล่าวกับจิ้นอ๋องว่า “**ซันเตี้ยนเซี่ย** *(องค์ชายสาม)* หากว่าบ่าวเฒ่าล่วงเกิน ขอเตี้ยนเซี่ยอย่าได้ถือสา”

จิ้นอ๋องยิ้มพลางกล่าวว่า “ไม่เป็นไร กงกงจงรักภักดีต่อฟู่หวง เราผู้เป็นอ๋องมีแต่สำนึกขอบคุณ”

ชงต้าซือเดินถึงหน้าเครื่องดนตรีซิงหลงเซิง จัดแจงท่อทองเหลืองกับอั้นเจี้ยนหินหยกที่ถูกเหลิ่งเสียนจัดการวุ่นวายจนกลับสู่สภาพเดิม หนิงอ๋องที่ด้านข้างถามว่า “ต้าซือเตรียมบรรเลงบทเพลงใด?”

ชงต้าซือตอบว่า “**เพลงหนีฉังหวี่อีชวี** *(เพลงภูษารุ้งเสื้อขนนก)*”

หนิงอ๋องงงงันวูบ ขมวดคิ้วกล่าวว่า “เพลงภูษารุ้งเสื้อขนนกเป็นบทเพลงสมัยราชวงศ์ถัง ต้องใช้ผู้คนจำนวนมาก ตามบันทึกประวัติศาสตร์คิดบรรเลงบทเพลงนี้ต้องใช้เครื่องดนตรียี่สิบกว่าชนิด ท่านลำพังคนเดียว

ไหนเลยบรรเลงได้?”

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า “เครื่องดนตรีซิงหลงเซิงของเรานี้เพียงหนึ่งเท่ากับร้อย เครื่องดนตรีชนิดเดียวสามารถถ่ายทอดเสียงของเครื่องดนตรีร้อยชนิด”

หนิงอ๋องไม่ยอมเชื่อจึงกล่าว “ตกลง เราผู้เป็นอ๋องจะได้เปิดหูเปิดตาดู”

ชงต้าซือเงยหน้ามองท้องฟ้า เห็นอาทิตย์สนธยาลาลับ ก้อนเมฆคล้ายอัคคี โดยไม่รู้สึกตัว งานชุมนุมสังคีตศิลป์ดำเนินเป็นเวลาหนึ่งวันเต็มๆ หลวงจีนใหญ่พลันเลื่อนกล่องสูบลมมาถึงแทบเท้า เท้าขวาเหยียบลงแล้วยกขึ้น ทิ้งสองมือลงโดยพร้อมเพรียง กดอั้นเจี้ยนหลายตัว บังเกิดสุ้มเสียงอย่างต่อเนื่องดังจากส่วนลึกของตู้ไม้ คล้ายโองการสวรรค์ ประดุจเสียงอสนีจากฟ้าประจิม ราวกับสายลมพัดพาจากเก้าชั้นฟ้า

ทั้งหมดถูกสุ้มเสียงนี้สะกดจนตะลึงลาน หงอู่ฮ่องเต้ก็ประทับนั่งตรง พระเนตรที่ขุ่นมัวเปลี่ยนเป็นแวววาว ทอดพระเนตรเครื่องดนตรีซิงหลงเซิงเขม็งนิ่ง

ชงต้าซือไม่รอให้ทั้งหมดเรียกสติคืนมา ก็ใช้เท้าเหยียบและทิ้งมือลง บรรเลงบทเพลงภูษารุ้งเสื้อขนนกออกมา บทเพลงนี้มิใช่ดนตรีจงหยวน หากมาจากชมพูทวีป มีอีกชื่อหนึ่งว่า**ปอหลอเหมินอู่*** ต่อมา**ถังหมิงหวง**** ทรงแก้ไขปรับปรุง ดังนั้นแม้มีชื่อจีน แต่ในความเป็นจริงเป็นท่วงทำนองของชนชาติหู ซิงหลงเซิงถือเป็นเครื่องดนตรีจากซีหยาง ใช้บรรเลงบทเพลงจากชมพูทวีป จึงเหมาะสมยิ่ง

ชงต้าซือกรีดนิ้วทั้งสิบ เคลื่อนไหวอยู่บนอั้นเจี้ยนทั้งร้อยกว่าตัว อาณาจักรเสียงของเครื่องดนตรีซิงหลงเซิงกว้างไกล ก้าวข้ามระดับเสียง

---

* ระบำพราหมณ์

** ถังเสวียนจงฮ่องเต้หลี่หลงจี

ทั้งแปด ขยายไปถึงแปดทิศไกลโพ้น ในเสียงสูงซ่อนเสียงต่ำ ในเสียงต่ำมีสิ่งที่ผุดเด่นขึ้นมา ในหนึ่งเสียงแฝงสำเนียงหลายชนิด คล้ายกับในเสียงระฆังแฝงเสียงกลอง ในเสียงกลองเจือปนเสียงพิณ ในเสียงพิณแฝงเสียงขลุ่ย ทั้งยังคลอเคล้าด้วยเสียงผีผากับกู่เจิง รวมสรรพเสียงสำเนียง แต่ก็แบ่งลำดับชั้นอย่างชัดแจ้ง ตรงกับคำกล่าวของซงต้าซือ ในหนึ่งเสียงแฝงสำเนียงนับร้อย

บทเพลงภูษารุ้งเสื้อขนนกมาจากชมพูทวีป ประกอบด้วยสุ้มเสียงวนเวียน ทวนซ้ำตลอดเวลา สนมเอกหยางกุ้ยเฟยอาศัยบทเพลงนี้แสดงการร่ายรำของชนชาติหู เมื่อหวนรำลึกถึงครั้งกระโน้น ยอดหญิงงามสวมเครื่องประดับ คลุมภูษาขนนกห้าสี หมุนคว้างร่ายรำตลอดทั้งวัน จนอาทิตย์จันทราหม่นหมองศรี ร่ายรำจนต้าถังเสื่อมทรุดลง

ใต้นิ้วมือของซงต้าซือ ผ่านท่อทองเหลืองและลำไม้ไผ่หลายร้อยเส้น ถ่ายทอดเสียงดนตรีออกมาถึงขีดสุด แต่ละเสียงต่ำคล้ายน้ำวนขนาดเล็กนับไม่ถ้วน ค่อยๆ รวมตัวกัน จากเล็กไปหาใหญ่ จากต่ำไปหาสูง พร้อมกับเสียงทำนองที่สูงขึ้น น้ำวนขนาดเล็กกลายเป็นน้ำวนขนาดกลาง น้ำวนขนาดกลางขยายเป็นวังน้ำวนขนาดใหญ่ ทั้งสวมสอดคล้อง และแยกตัวออก ประหนึ่งดาวเคลื่อนเดือนคล้อย โดยมีซงต้าซือเป็นศูนย์กลาง ท่วงทำนองเพลงทั้งเพลงกลายเป็นวังน้ำวนขนาดใหญ่ ล้อมกักทุกผู้คนเอาไว้ จิตใจหมุนเคลื่อนตาม โดยไม่อาจควบคุมตัวเองได้

เสียงอื้ออึงดังจากเครื่องดนตรีซิงหลงเซิง คล้ายพญามังกรขี่สัตว์ทะเลลอยขึ้นจากกระแสวน มือถือหอยสังข์ขนาดใหญ่ เป่าเป็นเสียงก้องฟ้า เหล่าปลามังกร พรายน้ำส่งเสียงขานรับดังขึ้นเป็นทอดๆ

สุ้มเสียงนี้ดังเป็นเวลาชั่วน้ำเดือด ค่อยกระจายหายไปอย่างช้าๆ หากเสียงสะท้อนยังดังมาแต่ไกล แม้แต่วังต้องห้ามยังสะท้านสะเทือน

ซงต้าซือโบกแขนจีวร ลุกขึ้นอย่างช้าๆ สองแก้มแดงซ่าน คล้ายแสง

สีคราสายัณห์ ดวงตาเช่นบึงน้ำเย็นอันลึกล้ำ สุกสกาวราวกับดาวรุ่งอรุณ มุมปากเชิดรั้นขึ้น คล้ายยิ้มไม่เชิงยิ้ม ริมฝีปากแดงราวบุปผชาติก็มิปาน

ทุกผู้คนมองดูหลวงจีนใหญ่ ในใจเกิดความรู้สึกที่ผิดแผก บุรุษมองดูชงต้าซือ เกิดความรู้สึกคล้ายหญิงงาม สตรีมองดูชงต้าซือ เห็นว่าเลิศกว่า**พานอันซ่งอี้*** นักบวชยึดถือเป็นปีศาจ คนชาวโลกยกย่องราวเทพเจ้า รวมความพิสดารของฟ้าดินอยู่ในร่างเดียว

หงอู่ฮ่องเต้ทรงสูดพระอัสสาสะเข้าไป พระพักตร์ที่เหลืองซีดปรากฏสีแดงซ่านวูบหนึ่ง แล้วกวาดพระเนตรไปยังจูเหว่ย จูเหว่ยก็ลุกขึ้นอย่างช้าๆ กล่าวเบาๆ ว่า "ข้าพเจ้าแพ้แล้ว"

คำพูดพอกล่าว ทั่วทั้งบริเวณนิ่งเงียบงัน มีคนผงกศีรษะรับ หานซันกงจู่ยิ่งมีสีหน้ายินดี ทั้งหมดมีความคิดประการหนึ่ง ด้วยความรู้ความสามารถของชงต้าซือ ย่อมเหนือล้ำกว่าจูเหว่ย อ๋องทั้งหลายมองดูหลวงจีนใหญ่ บังเกิดความรักชอบไม้ป่าเดียวกัน ยังมีองค์หญิงพระสนมส่วนหนึ่งที่เกิดความลุ่มหลงงมงาย

หงอู่ฮ่องเต้แม้มีพระชนมายุมากแล้ว ยังมีสายพระเนตรคมกล้า ทรงทราบความในใจของทั้งหมดเป็นอย่างดี จึงแค่นเสียงอย่างเย็นชา รับสั่งถามเวี่ยจือหยางว่า "ยังจะประลองหรือไม่?"

พระองค์ตั้งพระทัยว่า หากเวี่ยจือหยางยอมรับความพ่ายแพ้ จะประกาศยุติงานเฉลิมพระชนมพรรษา หลวงจีนนี้แฝงกลิ่นอายชั่วร้าย หากรั้งอยู่สืบไป ไม่แน่ว่าในราชนิกุลจะกระทำเรื่องบัดสีออกมา หลังจากเสร็จเรื่องในวันนี้ ต้องหาทางกำจัดหลวงจีนรูปนี้ไป

เห็นเวี่ยจือหยางน้อมกายกล่าวว่า "มิกล้าไม่ประลอง"

หงอู่ฮ่องเต้ทรงรู้สึกเหนือความคาดหมาย ทรงดำริงานชุมนุมสังคีตศิลป์กลายเป็นสับสนยุ่งเหยิง ยุติยิ่งเร็วยิ่งดี อีกประการชงต้าซือได้

---

* ชื่อชายงามยุคโบราณ

เปรียบด้านเครื่องดนตรี แม้แต่จูเหว่ยยังยอมรับความพ่ายแพ้ เวี่ยจือหยางยิ่งไม่มีความหวังเอาชนะ

หงอู่ฮ่องเต้ไม่ทันรับสั่งอันใด หนิงอ๋องก็ถามว่า “เซียนจ่างคิดบรรเลงเครื่องดนตรีใด?”

เวี่ยจือหยางขบคิดแล้วถามว่า “ในการประลองรอบแรกใช้เครื่องดนตรีกี่ชนิด?”

หนิงอ๋องงงงันวูบจึงกล่าว “ย่อมเป็นห้าชนิด” เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ตกลง ล้วนนำมาทั้งหมด”

หนิงอ๋องกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “ท่านคนเดียวคิดบรรเลงเครื่องดนตรีห้าชนิด?”

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “ไม่ได้หรือ?” หนิงอ๋องถลึงมองมันชั่วขณะ จึงโบกมือวูบ เหล่าขันทีก็นำเครื่องดนตรีห้าชนิดมาวางเรียงรายอยู่เบื้องหน้าเวี่ยจือหยาง

เวี่ยจือหยางจัดเรียงเครื่องดนตรีใหม่ วางพิณอยู่ทางตะวันออกเฉียงใต้ ระฆังเปียนจงอยู่ทางตะวันตกเฉียงเหนือ กลองเจี๋ยวางอยู่ข้างโต๊ะพิณ โอบผีผากับอ้อมอก ถือเลาขลุ่ยกับมือ ยกขึ้นมาเป่าเป็นเสียงดัง

ทุกผู้คนเกิดความประหลาดใจ หนิงอ๋องสะกดกลั้นใจถามว่า “เซียนจ่างคิดบรรเลงบทเพลงใด?”

เวี่ยจือหยางตอบว่า “เพลงเทพคีตาหมุนรอบ”

หนิงอ๋องทวนคำว่า “เพลงเทพคีตาหมุนรอบ? ไม่เคยได้ยินมา” เห็นจูเหว่ยมีสีหน้างุนงง ชงต้าซือคล้ายยิ้มไม่เชิงยิ้ม เหลิ่งเสียนกลับเลิกคิ้วขาวโพลน เพ่งตาจ้องจับบนใบหน้าเวี่ยจือหยาง

สีหน้าอันประหลาดพิกลของขันทีชรา สะกิดความสงสัยของหนิงอ๋องกว่าเดิม แต่เวี่ยจือหยางไม่สนใจ ทรุดกายนั่งลง มือซ้ายกดรูขลุ่ย เป่าเป็นเสียงดังออกมา เสียงขลุ่ยคล้ายกระเรียนโผพุ่งฟ้า ทุกผู้คนรับฟังจน

คึกคักอักโข ขณะจะสดับฟัง ก็บังเกิดเสียงดีดผีผาสอดแทรกขึ้นมา

ทุกผู้คนสงสัยใจยิ่ง เวี่ยจือหยางเหลือเพียงมือเดียว บรรเลงผีผาได้อย่างไร พอเพ่งตามอง ยิ่งประหลาดใจกว่าเดิม เห็นเวี่ยจือหยางกวัดแกว่งมือซ้าย เกิดเป็นเงาเลื่อมพราย แม้เพียงมือเดียว ยังคล่องแคล่วกว่าสองมืออีก มิหนำซ้ำส่วนปลายของเลาขลุ่ยคล้ายแปลงเป็นนิ้วมือ กรีดปาดใส่สายผีผา จนบังเกิดเสียงดนตรีสองชนิด สอดรับกันอย่างกลมกลืน

ทั้งหมดไหนเลยเคยเห็นยอดวิชาเช่นนี้ สร้างความตื่นตระหนกยิ่ง มีแต่ซงต้าซือเคยประมือกับเวี่ยจือหยาง ทราบความร้ายกาจของวิชามือผีผาย่อยกับดรรชนีเลาขลุ่ยมา ดูออกว่าขณะที่เวี่ยจือหยางเป่าขลุ่ย ได้แผ่พุ่งพลังออกจากนิ้วมือ บังคับสายผีผาแต่ไกล มาตรว่าเป็นพลังไร้สภาพ แต่ยังเหนือกว่ามีเลือดเนื้ออีก

หากเพียงเช่นนี้ ซงต้าซือสามารถกระทำได้ แต่เลาขลุ่ยกับผีผาส่งเสียงที่ผิดแผก หากคิดผสมผสาน ต้องแบ่งกระแสจิตเป็นสองทาง ยังมีคิดเป่าบรรเลงเป็นสำเนียงเสนาะ ยิ่งยากเย็นแสนเข็ญ

ซงต้าซือมีพลังฝีมือเหนือกว่าเวี่ยจือหยาง แต่พรสวรรค์ด้านดนตรีการสู้ไม่ได้ ดังนั้นหลังจากนึกทบทวนดู สำนึกตัวว่าไม่สามารถเป่าบรรเลงได้เท่ากับเวี่ยจือหยาง ในใจจึงเกิดความเลื่อมใสอยู่บ้าง

เสียงดนตรียิ่งมายิ่งแปลกพิสดาร เกิดเสียงแทรกซ้อนไม่หยุด นภาเวิ้งไม่ว่างเปล่า เกิดความเปลี่ยนแปลงดุจมังกรท่อง แม้แต่จูเหว่ยกับหนิงอ๋องที่ฟังบทเพลงนับแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ยังรู้สึกว่าสองหูคล้ายผ่านการชะล้าง สมองปลอดโปร่งโล่งอุรา ถึงกับคิดลุกขึ้นร่ายรำตามเสียงดนตรี

พลันเห็นเวี่ยจือหยางผุดลุกขึ้น หมุนตัวดังขวับ กวาดเท้าขวาผ่านระฆังเปียนจงที่แขวนไว้ บังเกิดเป็นเสียงระฆังติดต่อกัน ต่อจากนั้นกดปลายเท้าลง เขี่ยกลองเจี๋ยขึ้นมา กลองเจี๋ยพลิกตลบกลางอากาศ ตกลงบนหัวเข่าของมัน เวี่ยจือหยางใช้มือขวาดีดผีผาไม่หยุด เลาขลุ่ยในมือซ้าย

จี้ใส่หนังกลอง บังเกิดเป็นเสียงกลองดังติดต่อกัน

หลังจากย่ำกลองสิบกว่าครั้ง เวี่ยจือหยางใช้มือเขี่ยวูบ กลองเจี๋ยก็บินวนอยู่รอบกาย สองเท้าทยอยเตะใส่ระฆังเปียนจง ต่อจากนั้นควงเลาขลุ่ย แบ่งมือซ้ายกรีดปาดสายพิณ

ความเปลี่ยนแปลงทั้งหลายเหล่านี้ยามบรรยายสลับซับซ้อน แท้จริงแล้วรวดเร็วจนเหลือเชื่อ เวี่ยจือหยางพุ่งย้อนไปมา มองแต่ไกลคล้ายปรากฏเงาร่างสามสี่สายเคลื่อนไหว กล่าวไปประหลาดแท้ ท่าร่างของมันยิ่งรวดเร็ว เสียงดนตรียิ่งผ่อนช้า เครื่องดนตรีทั้งห้าชนิดสลับสับเปลี่ยนกันส่งเสียงดัง หากมิใช่เห็นกับตา ทั้งหมดคงเข้าใจว่าเป็นครูดนตรีหลายคนร่วมกันบรรเลงประสานเสียง

นับตั้งแต่เวี่ยจือหยางคิดค้นวิชาฝีมือหกชนิด ค่อยใช้บรรเลงเครื่องดนตรีเป็นครั้งแรก ตอนแรกยังขัดเขิน ดูแลไม่ทั่วถึง จากนั้นค่อยเกิดความช่ำชองชำนาญ ปรับเปลี่ยนไปตามรูปการณ์ พอถึงตอนท้ายใช้มือผีผาย่อยดีดพิณ ใช้ดรรชนีเลาขลุ่ยย่ำกลอง บัดเดี๋ยวดีดพิณกลับหลัง ย้อนเตะระฆังทอง ทุกความเคลื่อนไหวสอดรับกับบทเพลงเทพคีตา วิชาฝีมือที่ใช้ล้วนบรรจุอยู่ในวิชาเทพลีลา

พริบตานั้นทุกถ้อยคำในคัมภีร์เทพคีตนิรมิตผ่านวูบเข้าสู่ห้วงสมอง จิตสัมพันธ์กับสำนึก สำนึกเชื่อมกับตื่นรู้ จวบจนใช้ออกตามใจปรารถนา เบื้องหน้ามีแต่เครื่องดนตรี ที่ข้างหูมีแต่เสียงดนตรี ยามยกมือวาดเท้าสอดรับกับห้าขั้นตอนหยุดยั้งยุทธ์ คนและเครื่องดนตรีหลอมรวมเป็นหนึ่ง หูตามือเท้าคล้ายต่อขยายออกไป เสริมด้วยเสียงซินลวี่ของลั่วหวี่เซิง จิตสำนึกยิ่งแผ่ไพศาล คล้ายกับมัจฉาใหญ่นกยักษ์กระแทกใส่ผิวน้ำสามพันลี้ เหินบินถึงเก้าชั้นฟ้า ทุกผู้คนกายใจสั่นสะท้าน บังเกิดความครั่นคร้าม

ใต้เสียงดนตรีคลอเคล้า แสงสีสนธยาลับหายสิ้น ลมเย็นหอบหนึ่งโชยพัดผ่าน ปรากฏหยาดฝนโปรยปรายลงมา ใต้สนธยาคราสายัณห์ สาย

ฝนแววัวจับตา ประหนึ่งประกายอันพร่าพราว คล้ายแสงวิเศษสาดส่องโลกหล้า

ฝนโปรยปรายหมอกปกคลุม หมวกเสื้อผ้าเปียกชุ่มอยู่บ้าง ตามเหตุผลสมควรเลิกชุมนุม แต่เบื้องบนนับตั้งแต่ฮ่องเต้ เบื้องล่างนับรวมถึงขันที กลับไม่มีผู้ใดส่งเสียงรบกวน

เสียงตังเมื่อเสียงระฆังสิ้นสุด เสียงตงของเสียงย่ำกลอง เสียงกลองระฆังยังดังสะท้อนสะท้าน เวี่ยจือหยางก็หยุดยั้งยืนหยัด สองมือตกห้อยลง พิณ ขลุ่ย ระฆัง กลอง ผีผากลับคืนสู่ตำแหน่งเดิม คล้ายกับไม่ได้เคลื่อนไหวมาก่อน ที่น่าประหลาดยิ่งกว่าคือ เสียงฝนบอกมาก็มา บอกไปก็ไป เมื่อเสียงดนตรีสิ้นสุด ฝนก็หยุดตก คล้ายกับว่าสวรรค์พอสดับเสียงเพลง กลับลืมปิดประตูบนก้อนเมฆปล่อยให้สายฝนพร่างพรมลงสู่ดิน

ได้ยินเสียงพึ่บพั่บ บนหลังคาตำหนักไม่ทราบเกาะไว้ด้วยนกฝูงหนึ่งตั้งแต่เมื่อใด เมื่อเสียงดนตรีสิ้นสุด คณานกก็โบยบินจากไป บริเวณสระน้ำแว่วเสียงพ่นฟองอากาศ หมู่ปลาพลิกตัวลงน้ำ กิ่งใบบัวก็สั่นไหว บังเกิดเสียงสวบสาบ ทุกประการนี้แฝงอยู่ในหางเสียงของกลองระฆัง เป็นความสมดุลอย่างบอกไม่ถูก ทุกผู้คนมีความรู้สึกว่า บทเพลงของเวี่ยจือหยางผ่านไปจนถึงบัดนี้ค่อยสิ้นสุดยุติ

หลังจากเงียบงันชั่วขณะ หงอู่ฮ่องเต้ค่อยรับสั่งว่า “ประเสริฐ” จากนั้นกวาดพระเนตรไปยังหนิงอ๋อง ตรัสถามว่า “**สือชี** *(สิบเจ็ด)* เจ้าเห็นว่าบทเพลงนี้เป็นอย่างไร?”

หนิงอ๋องกล่าวว่า “บทเพลงนี้มีแต่สวรรค์จึงพึงมี โลกมนุษย์ไหนเลยได้ยลยิน?” กล่าวพลางคิดลุกขึ้น มิคาดร่างอ่อนระทวย คล้ายแช่อยู่ในน้ำอุ่น บังเกิดอาการเกียจคร้าน สร้างความประหลาดใจจนดื้นรนคราหนึ่ง ร่างยังไม่อาจขยับเคลื่อนไหว

หนิงอ๋องสงสัยใจยิ่ง กวาดตามองรอบข้างพบว่าเหล่าเชื้อพระวงศ์

และองค์หญิงล้วนนั่งระทวยลุกไม่ขึ้น เหล่าขันทีนางกำนัลก็ส่ายร่างโงนเงน เสียงโครมโครมเมื่อมีคนล้มลงกับพื้น

หนิงอ๋องยิ่งมึนงงสงสัย ไม่ทราบว่าเกิดเรื่องใด ได้ยินเสียงเกรียวกราว เวี่ยจือหยางก็ซวนเซล้มลง ชนใส่เครื่องดนตรีข้างกาย จนพิณตกแตก กลองฉีกขาด เวี่ยจือหยางเกาะแคร่ไม้ที่แขวนระฆัง ดิ้นรนหมายลุกขึ้น แต่แล้วมือลื่นวูบ แคร่ไม้ล้มทับมันอยู่ข้างล่าง ระฆังทองเหลืองกระแทกใส่หน้าผาก จนโลหิตหลั่งไหลออกมา

จูเหว่ยอุทานดังอา ร้องว่า "เวี่ย เวี่ย...เกิดเรื่องอันใด เท้าของข้าพเจ้า เท้าของข้าพเจ้า..."

หนิงอ๋องกวาดตามอง เห็นจูเหว่ยใช้สองมือกดโต๊ะ มองดูแคร่ไม้ที่แขวนระฆัง น้ำตาเอ่อคลอหน่วยแทบหยดหยาด หนิงอ๋องมองดูพระขนิษฐาเข้าใจว่าตกอยู่ในห้วงฝันร้าย คิดจิกเล็บใส่เลือดเนื้อ แต่กระทั่งนิ้วมือยังยกไม่ขึ้น

หงอู่ฮ่องเต้ทรงพระประชวร ความจริงพระวรกายไร้เรี่ยวแรง ยามนี้กลับไม่มีพระอาการผิดปรกติ ในชีวิตพระองค์ประสบเหตุการณ์มากมาย พอกวาดพระเนตรไปรอบข้าง ก็เข้าพระทัยอยู่หลายส่วน ทรงแค่นเสียงดังเฮอะ พบว่าผู้คนล้มระเนระนาด ชงต้าซือยังยืนอยู่ จึงสะดุดตาเป็นพิเศษ ทั้งสองพอสบสายตากัน ชงต้าซือยิ้มเล็กน้อย ดวงตาทอแววเย้ยหยันดูแคลน

หงอู่ฮ่องเต้ขมวดพระขนง ช้อนพระเนตรขึ้นฟ้า พลันตรัสว่า "เป็นเจ้าหรือ?" พระสุรเสียงเปลี่ยนเป็นขมขื่น ตรัสเรียกว่า "**เหล่าซัน** *(อันดับสาม)*"

จิ้นอ๋องยังนั่งแน่วนิ่ง หยิบป้านสุราขึ้นรินสุราถ้วยหนึ่ง ที่ด้านหลังมันยืนไว้ด้วยขันทีสองคน ล้วนเป็นคนสนิทที่มาจากวังเจ้าจิ้นอ๋อง

จิ้นอ๋องดื่มสุราจนหมดถ้วย ค่อยยกมือเกาะขอบโต๊ะผุดลุกขึ้น

ประสานมือกล่าวว่า “ฟู่หวงโปรดให้อภัย ผู้บุตรล่วงเกินแล้ว”

หงอู่ฮ่องเต้ทอดพระเนตรจิ้นอ๋อง สายพระเนตรทอแววปวดร้าว รับสั่งว่า “ในชีวิตข้าพิชิตศัตรูนับไม่ถ้วน คิดไม่ถึงว่าขณะที่ใกล้ตาย กลับพลาดท่าเสียทีแก่บุตรชายตัวเอง”

จิ้นอ๋องยังคงแย้มยิ้ม กล่าวโดยปราศจากความละอายว่า “นี่เรียกว่าผู้ฉลาดคำนวณพันครั้ง ต้องผิดพลาดสักครา”

หงอู่ฮ่องเต้ทรงแค่นเสียงอย่างเย็นชา หันไปรับสั่งต่อซงต้าซือว่า “หลวงจีน เจ้าใช้ลูกไม้อันใด?” ซงต้าซือยิ้มเล็กน้อย กวาดตาไปยังเครื่องดนตรีซิงหลงเซิง

หงอู่ฮ่องเต้ขมวดพระขนง หันไปทางเหลิ่งเสียน พบว่าเหลิ่งเสียนหลับตาลง ใบหน้าขาวซีดราวคนตาย หน้าผากปรากฏเหงื่อเม็ดโป้งๆ ไหลซึมออกมา

ฮ่องเต้ชราพระหทัยตกวูบลง แต่พระพักตร์ยังข่มเป็นปรกติ ตรัสช้าๆ ว่า “สิ่งที่เหลิ่งเสียนตรวจสอบดู ไม่เคยผิดพลาดมาก่อน”

ซงต้าซือหัวร่อพลางยื่นเท้าขวาออก เหยียบใส่กล่องสูบลม เสียงเพียะเมื่อกล่องสูบลมแตกออกเป็นเสี่ยงๆ ปรากฏผงละเอียดสีขาวพวยพุ่งออกมา

หงอู่ฮ่องเต้ค่อยเข้าพระทัยกระจ่าง ในกล่องสูบลมซ่อนผงพิษ ตอนที่ซงต้าซือดีดบรรเลง ได้ใช้เท้าเหยียบกล่องสูบลม กระแสลมพอไหลผ่านผงพิษก็ไหลไปตามท่ออ่อนเข้าสู่ตู้ไม้ จากนั้นพ่นออกทางลำไผ่ม่วง ผงพิษพัดพลิ้วไปตามลม ทุกผู้คนถูกเสียงดนตรีดึงดูดไว้ ไม่ทันสังเกตสนใจ จวบกระทั่งพิษกำเริบค่อยรู้สึกตัว เหลิ่งเสียนตรวจสอบเครื่องดนตรีซิงหลงเซิงไม่ปล่อยปละละเว้นตู้ไม้และลำไผ่ม่วง แต่ลืมตรวจสอบกล่องสูบลม นี่ก็ยากตำหนิ วิธีซ่อนพิษในกล่องสูบลมเป็นแผนอันแยบคาย เหลิ่งเสียนไม่ทันคาดคิดมาก่อน

หงอู่ฮ่องเต้นึกแค้นเหลิ่งเสียนสะเพร่าเลินเล่อ ต้องถลึงพระเนตรใส่ขันทีชรา แต่ว่าเหลิ่งเสียนหารู้สึกตัวไม่ เอาแต่โคจรพลังต่อต้านฤทธิ์ยา

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "เหลิ่งกงกงไยต้องเปลืองเรี่ยวแรงสูญเปล่า ท่านเคยได้ยินชื่อผงหลอมทองละลายหยกมาหรือไม่?"

เหลิ่งเสียนสะท้านขึ้นคราหนึ่ง พลันลืมตาขึ้น ถลึงมองชงต้าซือ หลังจากกลอกตาตลบหนึ่ง ก็หลับตาลงอย่างสิ้นหวัง

จิ้นอ๋องกล่าวตำหนิว่า "หลวงจีนใหญ่ ท่านบอกว่ายามอมประสาทนี้จะออกฤทธิ์ในเวลาชั่วธูปไหม้หมดดอก เหตุใดใช้เวลาถึงสองเช็ก เป็นเหตุให้เราหวาดหวั่นวิตก เข้าใจว่าแผนการล้มเหลวเสียอีก"

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "ตอนที่หลวงจีนกำหนดแผนการขึ้น เข้าใจว่างานเลี้ยงจัดขึ้นในตำหนัก คิดไม่ถึงว่าอยู่กลางแจ้ง บนพื้นที่โล่ง ยาสลบแผ่กระจายออก ที่น่าประหลาดยิ่งกว่าคือ จู่ๆ เกิดฝนตกลงมา ชะล้างยาสลบไปไม่น้อย ดังนั้นปริมาณทั้งลดลง ออกฤทธิ์เชื่องช้า ดีที่ตัวยามีฤทธิ์ร้ายแรง แม้ลดน้อยลงยังเห็นผล"

จิ้นอ๋องหัวร่อดังๆ ยกมือลูบเครากล่าวด้วยความยินดีว่า "บัญชาสวรรค์ตกทอดถึงเรา ถือเป็นเรื่องอับจนปัญญา"

ชงต้าซือประนมมือกล่าวว่า "ขอแสดงความยินดีแก่ฝ่าบาท"

จิ้นอ๋องโบกมือหัวร่อออกมากล่าวว่า "หามิได้ ล้วนเป็นต้าซือคำนวณอย่างแยบคาย" น้ำเสียงกลับตั้งตนเป็นฮ่องเต้แล้ว

หงอู่ฮ่องเต้ก็กริ้วเป็นการใหญ่ แต่พระองค์ลึกซึ้งเยือกเย็น ยังไม่แสดงออกทางสีหน้า แต่ว่าอี้เหวินไทจือไม่อาจสะกดกลั้นใจได้ ร้องเสียงเกรี้ยวกราดว่า "จูกัง ท่านอสัตย์อกตัญญู วางแผนก่อกบฏ ถึงแม้บรรลุเป้าหมาย แต่ไม่อาจตบตาผู้คนทั้งแผ่นดิน"

หงอู่ฮ่องเต้ลอบด่าทอในพระทัย *'บัดซบ เด็กน้อยนี้ไม่อาจสะกดอดกลั้น...'* ยามนั้นจิ้นอ๋องชำเลืองมองอี้เหวินไทจือ พลันเรียกหาว่า "จ้าว

เชียน”

ขันทีที่ด้านหลังมันผู้หนึ่งถลันออกมา คนของจิ้นอ๋องรับประทานยาขจัดก่อน แม้สูดผงมอมประสาทเข้าไปก็ไม่เป็นอันตรายใด

จิ้นอ๋องชี้มือไปยังอี้เหวินไทจือ กล่าวว่า “ตบปากมัน”

จ้าวเชียนรับคำ ม้วนแขนเสื้อขึ้น เดินถึงเบื้องหน้าอี้เหวินไทจือ ตวัดมือขึ้นตบฉาดฉาดใส่ มันฝึกวิชาฝีมือ จึงลงมือรุนแรง ตบจนอี้เหวินไทจือหลั่งเลือดกำเดาโลหิตกบปาก ร่างโอนไปเอนมา เหล่าเชื้อพระวงศ์กับองค์หญิงชมดูจนอกสั่นขวัญแขวน โจวอ๋องต้องกล่าวเสียงแหบพร่าว่า “**ซันเกอ** *(พี่ที่สาม)* นี่ นี่เกินเลยไปแล้วกระมัง?”

จิ้นอ๋องเหลือบมองมันแวบหนึ่งกล่าวว่า “**เหล่าอู่** *(อันดับห้า)* เราทราบว่าท่านตัดพ้อเราไม่ได้แจ้งต่อท่าน แต่ว่าท่านอึดอาดยืดยาดปราศจากกำลังขวัญ หากบอกต่อท่าน ท่านหวาดกลัวขึ้นมา ไยมิใช่คลาดเรื่องสำคัญของเรา?”

โจวอ๋องกระอักกระอ่วนยิ่ง ตะกุกตะกักว่า “เรา เรา...” กลับไม่ทราบตอบอย่างไรดี ได้แต่เบิ่งตาดูจ้าวเชียนตบใส่สิบกว่าฉาด ตบจนอี้เหวินไทจือสองแก้มบวมพอง เหลือกตาสิ้นสติไป

หงอู่ฮ่องเต้พลันตรัสว่า “พอแล้ว เหล่าซันเจ้าที่แท้คิดทำอย่างไร?”

จิ้นอ๋องโบกมือวูบ จ้าวเชียนก็ล่าถอยไปด้านข้าง จิ้นอ๋องหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า “ฟู่หวง ท่านคงไม่โทษว่าเรากระมัง?”

เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ มันยังกล่าววาจาไร้สาระ หงอู่ฮ่องเต้บังเกิดพระโทสะแน่นพระอุระ ทรงพระกรรสะตรัสว่า “อย่าได้ผายลม มีคำพูดรีบกล่าว”

จิ้นอ๋องปรบมือคราหนึ่ง กล่าวว่า “ตกลง อยู่ต่อหน้าคนจริงไม่กล่าวแปลกปลอม ฟู่หวง ในอ๋องทั้งหลาย เราอายุมากที่สุด ควรที่จะสืบทอดราชบัลลังก์ ท่านไม่ยกตำแหน่งแก่เรา พานยกให้กับเด็กน้อยปากไม่สิ้นกลิ่น

น้ำนมผู้หนึ่ง...” พลางชี้มือไปยังอี้เหวินไทจือ ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่า “เจ้าผู้นี้เป็นคนขลาดเขลา ใช้การไม่ได้ หากขึ้นเป็นฮ่องเต้ คงถูกผู้คนทั้งแผ่นดินหัวร่อเยาะ”

หงอู่ฮ่องเต้มีพระพักตร์เคร่งเครียด ไม่รับสั่งอันใด จิ้นอ๋องกล่าวอีกว่า “ไท่ซุนแซ่จู เราก็แซ่จู ทั้งหมดล้วนเป็นลูกหลานของท่าน ผู้ใดเป็นฮ่องเต้ก็เป็นเฉกเช่นกัน เช่นนี้เถอะ ฟู่หวงมีราชโองการถอดถอนไท่ซุน ยกตำแหน่งให้กับเรา”

หงอู่ฮ่องเต้ยังไม่ตรัสตอบ จิ้นอ๋องขุ่นข้องรำคาญขึ้นมา ร้องสั่งว่า “จางว่าน นำตราหยกมา”

ผู้ติดตามคนหนึ่งเดินเชิดหน้ายืดอกถึงหน้าพระแท่นบรรทมลายมังกร แย่งชิงกล่องบรรจุพระราชลัญจกรหยกไป หงอู่ฮ่องเต้ทอดพระเนตรมันหยิบฉวยไปต่อหน้าพระพักตร์ ถึงกับกริ้วจนพระวรกายสั่นระริกขึ้นมา

จิ้นอ๋องเปิดกล่อง หยิบฉวยพระราชลัญจกรหยกออกมาชมดู แล้วหยิบม้วนแพรเหลืองจากในแขนเสื้อคลี่ออกดู กลับเป็นราชโองการฉบับหนึ่ง ลายมือเข้มแข็งแกร่งกร้าว จิ้นอ๋องกล่าวว่า “ฟู่หวงโปรดดู ผู้บุตรปลอมแปลงลายมือของท่านได้ละม้ายเหมือนกระมัง?”

หงอู่ฮ่องเต้ขึงพระเนตรใส่ข้อความบนแพรเหลือง จิ้นอ๋องก็ไม่สนใจพระบิดา ประทับพระราชลัญจกรหยกลงบนแพรเหลือง ส่งให้กับจางว่าน กล่าวว่า “เจ้าออกจากวังไปนำคนที่เหลือเข้ามา”

จางว่านรับแพรเหลืองรีบรุดออกไป จิ้นอ๋องเพียงนำผู้คนสามคนเข้าวัง หากคิดควบคุมสถานการณ์ กำลังคนมีไม่เพียงพอ จึงปลอมราชโองการชักนำคนสนิทที่อยู่นอกวังเข้ามา

จางว่านพอจากไป จิ้นอ๋องก็หันมากล่าวว่า “ฟู่หวงเห็นแล้วกระมัง เมื่อถือตราหยกไว้ **เฉิน*** สามารถร่างราชโองการได้ แต่หากให้เหล่าขุนนาง

---

* คำเรียกตัวเองของราชโอรส

ยอมรับ ต้องให้ฟู่หวงเอื้อนโอษฐ์ ประกาศปลดไท่ซุน เช่นนี้จึงมีความชอบธรรม”

หงอู่ฮ่องเต้ทรงพระสรวลอย่างเย็นชา ตรัสว่า “ความชอบธรรม ยากนักที่เจ้ากล่าวจากปากได้”

จิ้นอ๋องแสร้งเป็นทอดถอนใจกล่าวว่า “ฟู่หวงโปรดให้อภัย เอ๋อเฉินทำไปเพื่อแผ่นดินต้าหมิง ท่านวางใจ เราขึ้นเป็นฮ่องเต้ ต้องเหนือกว่าเด็กน้อยนั้นสิบเท่า”

หงอู่ฮ่องเต้พระวรกายสั่นเทิ้ม พลันทรงพระกรรสะอย่างรุนแรง โรคพระปัปผาสะของพระองค์หนักยิ่ง จึงทรงพระกรรสะจนพระพักตร์เขียวคล้ำ จิ้นอ๋องมองดูอย่างเย็นชา หาปฐมพยาบาลไม่ จูเหว่ยที่ด้านข้างชมดูจนหลั่งน้ำตาออกมา

อย่างลำบากยากเย็น หงอู่ฮ่องเต้ค่อยระงับอาการพระกรรสะลง ตรัสเสียงกระด้างว่า “เหล่าซัน เราถามเจ้า หลังจากเจ้าขึ้นครองราชย์ จะปฏิบัติต่อพี่น้องและหลานทั้งหลายอย่างไร?”

จิ้นอ๋องยิ้มพลางกล่าวว่า “นี่ยังต้องกล่าวหรือ ย่อมต้องปฏิบัติด้วยดีดุจเดิม”

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสถามว่า “อี้เหวินเล่า?”

จิ้นอ๋องขบคิดแล้วเงยหน้าขึ้นกล่าวว่า “หากฟู่หวงเป็นเรา จะทำอย่างไร?”

หงอู่ฮ่องเต้ทรงพระสรวลฮาฮา พลันขึงพระเนตรใส่ ตรัสด้วยความกริ้วว่า “มารดาเจ้าฝันกลางวันแสกๆ ต่อให้บิดาเลอะเลือนกว่านี้สิบเท่า ก็ไม่ยกราชบัลลังก์ให้กับตัวบัดซบที่อสัตย์อตัญญูเช่นเจ้า”

จิ้นอ๋องมองดูพระบิดา ดวงตาเป็นประกายขึ้นมา พลันชี้มือไปยังกองของขวัญที่สุมอยู่ กล่าวว่า “จ้าวเซียน นำกระบี่เล่มนั้นมา”

จ้าวเซียนเดินไปหยิบฉวยกระบี่มาเล่มหนึ่ง จิ้นอ๋องรับมาถือไว้

ชักกระบี่ออกมา เห็นตัวกระบี่คล้ายวารีเขียว จิ้นอ๋องสะบัดมือวูบ โต๊ะเตี้ยตัวหนึ่งก็ถูกฟันหักเป็นสองท่อนโดยไร้เสียง

จิ้นอ๋องชมเชยว่า "กระบี่ที่ดี" พลางกล่าวถามกู่อ๋องว่า "กระบี่เล่มนี้เป็นท่านส่งมากระมัง มีชื่อว่าอะไร?"

กู่อ๋องหน้าซีดเผือด กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า "เรียกว่าชิว...ชิวเสิน"

จิ้นอ๋องผงกศีรษะกล่าวว่า "ถือ**ชิวสุ่ย** *(วารีใส)* เป็น**เสิน** *(เทพ)* เป็นนามอันประเสริฐ" พลางเดินถึงเบื้องหน้าพระสนมอายุเยาว์นางหนึ่ง ทักทายว่า "จางกุ้ยเหยินท่านสบายดี"

พระสนมนั้นหน้าซีดเผือด กล่าวเสียงสั่นระรัวว่า "เตี้ยน...เตี้ยนเซี่ยสบายดี" จิ้นอ๋องกล่าวอีกว่า "เราทราบว่าฟู่หวงโปรดปรานท่านที่สุด ใช่หรือไม่?" จางกุ้ยเหยินกล่าวว่า "นั่นเป็นฝ่าบาททรงพระกรุณา"

จิ้นอ๋องหันมาทางหงอู่ฮ่องเต้ กล่าวว่า "ฟู่หวง ท่านรับปากเราหรือไม่?"

หงอู่ฮ่องเต้ทอดพระเนตรมันอย่างเย็นชา ไม่รับสั่งอันใด จิ้นอ๋องกระทั่งศีรษะยังไม่เหลียวกลับ ตวัดมือฟันกระบี่ลง แทงใส่ขั้วหัวใจของจางกุ้ยเหยิน จางกุ้ยเหยินไม่ทันร้องครวญครางออกมา ศีรษะก็ห้อยพับไปด้านข้างเสียชีวิตไป ในกลุ่มคนบังเกิดเสียงอุทานดังขึ้น ยังมีเสียงสะอื้นไห้ของสตรี

จิ้นอ๋องถอนดึงกระบี่ออกมา เช็ดคราบโลหิตกับเสื้อผ้าของจางกุ้ยเหยิน จากนั้นมองดูหงอู่ฮ่องเต้ หงอู่ฮ่องเต้ยังไม่มีปฏิกิริยาใด

จิ้นอ๋องทอดถอนใจกล่าวว่า "สมเป็นฟู่หวงจริงๆ ดูท่าต่อให้สตรีเช่นนี้ตายไปนับพันนับหมื่นคน ก็ไม่อาจทำให้ท่านเปลี่ยนความตั้งใจ เอาเถอะ เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ ได้แต่ทำเช่นนี้" พลางเดินช้าๆ ถึงเบื้องหน้าจูเหว่ย หัวร่อฮิฮะกล่าวว่า "**สือซันเม่ย** *(น้องสาวสิบสาม)* นี่ไม่อาจโทษว่าเราผู้พี่ หากจะโทษว่า ก็โทษว่าท่านเป็นบุตรีที่ฟู่หวงรักเอ็นดูที่สุด"

จูเหว่ยหน้าซีดเผือด แต่ปราศจากแววหวาดหวั่นพรั่นพรึง เพียงขบริมฝีปาก จับจ้องมองจิ้นอ๋องอย่างเย็นชา จิ้นอ๋องพอสบสายตากับนาง ต้องบังเกิดความรู้สึกไม่ปรกติอยู่บ้าง ครุ่นคิดขึ้น *'ทารกหญิงนี้ปรกติอ่อนโยนนุ่มนวล เหตุใดความตายกรายถึงศีรษะ กลับดื้อรั้นเด็ดเดี่ยวถึงเพียงนี้?'* มันขบคิดแล้วหันไปทางหงอู่ฮ่องเต้ กล่าวถามว่า "ฟู่หวง ท่านรับปากหรือไม่?"

หงอู่ฮ่องเต้พระเนตรแดงฉาน จ้องจับไปที่จูเหว่ย จูเหว่ยดูออกว่าพระบิดาลังเลขึ้นมา จึงร้องบอกว่า "ฟู่หวง หากท่านนึกถึงสรรพชีวิต ก็ไม่ต้องเป็นห่วงผู้บุตรี ผู้บุตรีไม่กลัวตาย ซันเกอทรยศเนรคุณ ผู้บุตรียอมตาย ไม่ยอมให้มันบรรลุความทะเยอทะยาน..."

จิ้นอ๋องงงงันวูบ สีหน้าทอแววโกรธเคืองขึ้นมา หงอู่ฮ่องเต้ทอดพระเนตรจิ้นอ๋อง กวาดพระเนตรไปยังจูเหว่ย พลันทรงพระสรวลฮาฮา ผงกพระเศียรตรัสว่า "เด็กอันประเสริฐ สมเป็นบุตรีของเราจูหยวนจาง ภายใต้คุณธรรมนำหน้า ไหนเลยยอมสยบต่ออำนาจ?" ขณะรับสั่ง หางพระเนตรปรากฏประกายแวววับขึ้น

จูเหว่ยสังเกตสายพระเนตรของพระองค์ ทราบว่าวาระสุดท้ายใกล้มาถึงแล้ว จึงอดเหลียวหน้ามองมิได้ เห็นเวี่ยจือหยางฟุบร่างอยู่ใต้ระฆังเปียนจง ไม่ทราบเป็นหรือตาย สร้างความเจ็บปวดใจปานถูกมีดกรีด แต่ไม่มีเวลาขบคิดมากความ เงยหน้ามองดูจิ้นอ๋อง เห็นจิ้นอ๋องขบกรามกรอดกล่าวว่า "ตกลง เราจะฆ่าทีละคน ดูว่าท่านอดทนถึงยามใด?" พลางขยับข้อมือวูบ ประกายกระบี่แลบแปลบ จ้วงแทงใส่ตำแหน่งหัวใจของจูเหว่ย

จูเหว่ยขณะจะหลับตาลง พลันเห็นประกายสีเขียววูบขึ้นแวบหนึ่ง พุ่งขวับใส่กระบี่ของจิ้นอ๋อง จิ้นอ๋องก็ฝึกวิชาฝีมือมา จึงมีปฏิกิริยารวดเร็ว ฟันกระบี่กลับหลัง เสียงติงเมื่อฟันวัตถุที่ซัดพุ่งมาออกเป็นสองเสี่ยง ตกลงสู่พื้น กลับเป็นระฆังเปียนจงขนาดเท่ากำปั้นใบหนึ่ง

จิ้นอ๋องชมดูจนงงงันวูบ ได้ยินเสียงเกรียวกราว เมื่อแคร่ไม้ที่แขวนระฆังเปียนจงพลิกตลบหนึ่ง ล้มทับใส่ชงต้าซือ เหตุการณ์ทั้งสองประการนี้อยู่เหนือความคาดหมายของชงต้าซือ ยามรีบร้อนพุ่งสองหมัดออกกระแทกแคร่ไม้แตกแหลก ระฆังเปียนจงปลิวเวียนว่อน ตกลงบนพื้นบังเกิดเสียงดังอึงอล

ในความชุลมุนวุ่นวาย เงาร่างสายหนึ่งพุ่งขวางออกมา เวี่ยจือหยางคล้ายพยัคฆ์ตะปบเหยื่อ ถาโถมใส่จิ้นอ๋อง

ตอนแรกเวี่ยจือหยางก็ถูกยามอมประสาททำร้าย ถูกระฆังเปียนจงกดทับจนไม่อาจขยับเคลื่อนไหว ได้ยินคำโต้ตอบของหงอู่ฮ่องเต้กับพวกสร้างความร้อนรุ่มใจดุจถูกไฟสุม แต่ก็อับจนปัญญา ในความร้อนรุ่มใจพลันรู้สึกว่าจุดตันเถียนท้องน้อยเต้นกระตุก ปรากฏพลังความร้อนขุมหนึ่งแผ่พุ่งขึ้นมา แล่นไปทั่วสรรพางค์กาย เส้นลมปราณร้อยสายอุ่นร้อน แขนขามีความรู้สึก แต่ยังอ่อนล้าไร้เรี่ยวแรง จึงขบกรามกล้ำกลืน โคจรพลังที่เกิดจากจุดตันเถียนหลายรอบ จนอาการอ่อนล้าค่อยบรรเทา ฟื้นฟูเรี่ยวแรงมาทีละน้อย

ยามรีบร้อนคับขัน เห็นจิ้นอ๋องข่มขู่พระบิดา ใช้กระบี่สังหารจางกุ้ยเหยิน จากนั้นจ่ออาวุธใส่จูเหว่ย เวี่ยจือหยางทั้งร้อนรุ่มทั้งเดือดดาล ไม่ทราบมีเรี่ยวแรงจากที่ใด ตะปบระฆังเปียนจงใบหนึ่งขว้างใส่กระบี่ของจิ้นอ๋อง ความจริงคิดกระแทกกระบี่ร่วงหล่น มิคาดเรี่ยวแรงยังไม่ฟื้นฟู กลับถูกกระบี่วิเศษของจิ้นอ๋องฟาดฟันร่วงหล่น

เวี่ยจือหยางพอซัดระฆังเปียนจงออก ก็รวบรวมเรี่ยวแรงผลักแคร่ที่แขวนระฆังเปียนจงใส่ชงต้าซือ คิดสกัดหลวงจีนใหญ่ไว้ ฉวยโอกาสโถมจู่โจมใส่จิ้นอ๋อง จิ้นอ๋องเป็นตัวการร้าย หากสามารถคร่ากุมมัน แม้ไม่สามารถสะกดชงต้าซือไว้ได้ ก็สามารถถ่วงเวลาไปชั่วขณะ

มันดีดลูกคิดรางแก้วอย่างเลิศลอย หาคาดไม่ว่าฤทธิ์ยามอมประสาท

ยังไม่สลายคลายสิ้น ขณะที่กระโดดออกไป ยังชักช้าก้าวหนึ่ง จิ้นอ๋องเห็นมันโถมเข้ามา ก็ไม่คำนึงถึงการจัดการกับจูเหว่ย ชิงร่ายรำกระบี่วิเศษคุ้มครองกายไว้

เวี่ยจือหยางไม่อาจประชิดถึงตัว ได้แต่ใช้วิชามือผีผาย่อย ใช้นิ้วมือแตะใส่ตัวกระบี่ จิ้นอ๋องรู้สึกง่ามมือร้อนวูบ กระบี่วิเศษหลุดจากมือ ตกไปในมือเวี่ยจือหยาง จิ้นอ๋องส่งเสียงร้องคำหนึ่ง หมุนตัววิ่งหลบหนี เวี่ยจือหยางใช้ความคิดอย่างรวดเร็ว แล้วผละจากจิ้นอ๋อง หมุนตัวไปโอบอุ้มจูเหว่ยขึ้นมา

เพิ่งโอบร่างหญิงสาวแนบกับอก ที่ด้านหลังปรากฏกระแสอันเชี่ยวกรากหนุนเนื่องมาถึง เวี่ยจือหยางทราบว่าชงต้าซือมาแล้ว จึงตวัดเท้าเตะย้อนกลับไป เมื่อครู่มันเพิ่งหล่อหลอมวิชาเท้าระฆังวัตรเข้าเข้ากับเทพลีลายามนี้พอใช้ออก ปลายเท้าก็ครอบคลุมใส่ร่างท่อนบนกลางล่างของชงต้าซือสามทาง ทั้งจริงและเท็จยากคำนวณออกได้

ชงต้าซือความจริงสามารถต้านทานท่าเท้าอย่างตรงๆ แต่เห็นเวี่ยจือหยางคนเดียวสามารถบังคับเครื่องดนตรีห้าชนิด ในใจจึงนึกกริ่งเกรงอยู่บ้าง อย่าว่าแต่นักพรตน้อยกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ ถนัดในการหลอกล่อซ้ายจู่โจมขวา ยังคงอารักขาคุ้มครองจิ้นอ๋องสำคัญกว่า ดังนั้นขวางอยู่เบื้องหน้าจิ้นอ๋อง สภาวะหมัดผ่อนช้าลง ลมปราณวชิรทรงพลังปกคลุมพื้นที่รัศมีวาเศษ ไม่ว่าเวี่ยจือหยางเตะเท้าใส่ที่ใด ล้วนถูกพลังลมปราณอันมหาศาลต้านทานไว้

เสียงทึบเมื่อหมัดเท้าปะทะกัน เวี่ยจือหยางปลิวไปทางขวา ตีลังกาสองตลบ เท้าพอสัมผัสพื้นซวนเซเล็กน้อย จากนั้นวิ่งหลบหนี ปลายพลังของชงต้าซือกระแทกใส่ร่างพระสนมนางหนึ่ง จนกระดูกซี่โครงของพระสนมหักหมดสิ้นเสียชีวิตไป

ชงต้าซือลอบร้องคำ 'แย่แล้ว' ในใจ ความจริงคิดติดตามไป แต่เกรง

ว่าเวี่ยจือหยางไปแล้วย้อนกลับ ตอนนี้ฝ่ายตนมีกำลังไม่พอ หลังจากชั่งน้ำหนักดู เห็นว่าเปลี่ยนแปลงการปกครองสำคัญกว่า จึงปล่อยให้เวี่ยจือหยางหลบหนีไป

เวี่ยจือหยางโอบอุ้มจูเหว่ยวิ่งตะบึง จนหลั่งเหงื่อชุ่มโชก เชื้อพิษภายในกายถูกขับออกหมดสิ้น พอมาถึงตึกเล็กๆ หลังหนึ่ง ก็ฟื้นฟูพลังฝีมือดังเดิม

ที่ด้านหลังไม่มีผู้คนไล่กวดตามมา เวี่ยจือหยางจึงวางร่างจูเหว่ยลง ปากส่งเสียงหอบหายใจ หวนนึกถึงเหตุการณ์อันคับขันเมื่อครู่ ยังหวาดหวั่นไม่คลาย พอก้มศีรษะมองดูหญิงสาว เห็นนางหน้าแดงเปล่งปลั่ง สองตาคล้ายน้ำค้างกลางหาว ใต้ใบหน้าที่งดงามดั่งพุดตาน เป็นช่วงคอขาวผุดผ่อง ถึงแม้ตกอยู่ในอันตรายรายล้อม เวี่ยจือหยางยังอดเลือดลมพลุ่งพล่านมิได้

จูเหว่ยเพ่งตามองเวี่ยจือหยาง พลันกล่าวว่า “ท่านเคลื่อนไหวได้อย่างไร?” นางพอตั้งคำถาม เวี่ยจือหยางค่อยได้คิดขึ้น *‘ใช่แล้ว เราเคลื่อนไหวได้อย่างไร?’* ยามกะทันหันไม่อาจตอบคำ

จูเหว่ยขอบตาแดงก่ำ กล่าวเสียงสั่นเครือว่า “เวี่ยจือหยาง ท่าน ท่านช่วยพระบิดาได้หรือไม่ ยังมีเกอเกอ เจี่ยเจีย ตี้ตี้ทั้งหลาย...” ไม่ทันขาดคำ น้ำตาสองสายก็ไหลรินลงอาบแก้ม

เวี่ยจือหยางเห็นนางเศร้าเสียใจ พลอยลำบากใจ รีบใช้แขนเสื้อเช็ดคราบน้ำตาให้ ปลอบโยนว่า “อย่าได้ร้องไห้ ข้าพเจ้าจะช่วยเหลือท่าน” หลังจากขบคิดแล้วใช้กระบี่วิเศษในมือกรีดนิ้วมือ จนโลหิตไหลออกมา

จูเหว่ยงงงันวูบ ถามโพล่งว่า “ทำอะไร?” เวี่ยจือหยางยื่นนิ้วถึงมุมปากนาง กล่าวเบาๆ ว่า “อ้าปากขึ้น”

จูเหว่ยอ้าปากขึ้น โลหิตก็ไหลเข้าไป รสชาติทั้งเค็มทั้งส่งกลิ่นคาว

นางรีบหลับตาลง ร้องโอยกล่าวว่า “ท่านทำอะไร?”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ท่านมิใช่ถามว่าข้าพเจ้าเคลื่อนไหวได้อย่างไรหรอกหรือ ก่อนหน้านี้ข้าพเจ้ารับประทานยาวิเศษแขนงหนึ่ง หลังจากนั้นไม่เกรงกลัวร้อยพิษ แต่ผงหลอมทองละลายหยกนี้ร้ายกาจยิ่ง ถึงแม้เคยรับประทานยาวิเศษ ยังพลาดท่าเสียที ตอนแรกไม่อาจขยับเขยื้อนได้” พลางบีบแก้มของนางให้อ้าปากขึ้น บังคับหยาดโลหิตหยดหยาดลงไป จูเหว่ยตอนแรกขัดขืนดิ้นรน สุดท้ายกลืนเลือดลงไป

เวี่ยจือหยางเกรงว่าพิษร้ายรุนแรง จึงป้อนเลือดให้ไม่น้อย แล้วค่อยคลายมือจากจูเหว่ย เนื่องจากเสียเลือดไป รู้สึกหัวใจเต้นแรง ต้องกระแทกนั่งลงหอบหายใจ พลางมองดูจูเหว่ย เห็นหญิงสาวหลับตาลง ไม่ทราบวิธีนี้ได้ผลหรือไม่ ต้องครุ่นคิด *‘หากไม่ได้ผล ยังต้องไปขโมยยาขจัดจากหลวงจีนใหญ่ โอย ช่างสมควรตาย ตอนอยู่ที่เกาะเต่ายักษ์ศักดิ์สิทธิ์ เราได้ยาขจัดมาแล้ว พอไปถึงเกาะไร้ผู้ต่อต้านก็ทำตกหล่นไป’*

ขณะนึกตัดพ้อตำหนิตัวเอง พลันเห็นจูเหว่ยลืมตาขึ้น ขยับแขนขาลองเคลื่อนไหวดู เวี่ยจือหยางทั้งแตกตื่นทั้งยินดี แทบโห่ร้องออกมา

เนื่องจากงานเฉลิมพระชนมพรรษาของหงอู่ฮ่องเต้จัดบนที่โล่ง จูเหว่ยก็อยู่ห่างจากเครื่องดนตรีซิงหลงเซิง จึงถูกพิษไม่มากนัก พิษของผงหลอมทองละลายหยกคงอยู่ได้ชั่วขณะ เวลาพอนานเข้าฤทธิ์ยาก็เสื่อมคลาย ส่วนน้ำค้างเลือดหงส์สะอื้นเป็นดาวข่มของพิษร้ายทั้งแผ่นดิน ถึงแม้มีปริมาณอยู่ในเลือดของเวี่ยจือหยางไม่มากนัก แต่ก็สามารถสะกดพิษที่คั่งค้างอยู่ภายในกายของจูเหว่ย

จูเหว่ยแม้เคลื่อนไหวได้ แต่ร่างยังอ่อนระทวย เวี่ยจือหยางจึงทาบฝ่ามือกับใจกลางฝ่ามือของนาง ถ่ายทอดพลังผ่านเข้าทางจุดเหลากงของนาง หลังจากโคจรพลังอยู่หลายรอบ จูเหว่ยหลั่งเหงื่อออกมา เบื้องบนศีรษะมีควันขาวลอยขึ้น ชั่วครู่ให้หลังอาการเมื่อยล้าปลาสนาการสิ้น จึง

กระโดดปราดขึ้นกล่าวว่า "รีบไปช่วยคน" หวนนึกถึงจิ้นอ๋องฆ่าคนไร้ความผิด เมื่อชักช้าเสียเวลาเช่นนี้ ไม่ทราบมีเชื้อพระวงศ์พระสนมใดตายใต้เงื้อมมือมัน จึงกระโดดปราดขึ้น คิดวิ่งไปยังสถานที่จัดงานเฉลิมพระชนมพรรษา

เวี่ยจือหยางฉุดดึงนางไว้ กล่าวว่า "ท่านบุกไปเช่นนี้รังแต่เป็นเหตุให้เสียการ"

จูเหว่ยถลึงมองมัน ไม่เข้าใจความหมายของอีกฝ่าย เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "ตอนนี้เหล่าราชนิกุลล้วนตกอยู่ในเงื้อมมือมัน หากเกิดการต่อสู้ขึ้น สะกิดนิสัยอันดุร้ายของพวกมันขึ้นมา ไม่ทราบมีคนตกตายอีกมากน้อยเท่าใด?"

จูเหว่ยงงงันวูบ หวนนึกถึงพระสนมที่ตายใต้พลังลมปราณวชิรทรงพลังของชงต้าซือ ถึงกับเจ็บปวดใจปานถูกมีดกรีด กล่าวว่า "อย่างนั้น... ท่านมีหนทางใด?"

เวี่ยจือหยางก้มศีรษะครุ่นคิดแล้วกล่าว "พวกเราเร้นกายเข้าไป หากว่าสบโอกาส เราท่านผนึกกำลังซุ่มจู่โจม กำจัดหลวงจีนใหญ่นั้น มันพอตกตาย จิ้นอ๋องก็ไม่อาจก่อการร้ายได้"

จูเหว่ยใจสับสนว้าวุ่น ไม่มีวิธีอื่น ได้แต่ทำตามเวี่ยจือหยาง เวี่ยจือหยางมอบกระบี่ชิวเสินที่แย่งชิงมาให้กับจูเหว่ย ตนเองหักต้นไผ่ข้างทางเหลาปลายจนแหลมใช้แทนอาวุธ

หลังจากถือกระบี่ไผ่ เวี่ยจือหยางเหลียวหน้าไป จูเหว่ยก็มองดูมัน ดวงตาทอแววมุ่งหวัง ไม่ทราบเพราะเหตุใด เวี่ยจือหยางเกิดความหดหู่ใจ ครุ่นคิดขึ้น 'เอาเถอะ เรากับนางมีวาสนาแต่ไม่ได้อยู่ร่วม วันนี้อย่างมากตายเพื่อนาง ให้นางคิดถึงเราไปชั่วชีวิต'

ม่านพลบค่ำเลือนราง เดือนเสี้ยวลอยขึ้นจากขอบฟ้าบูรพาเคลื่อนผ่านควันเมฆอย่างช้าๆ เค้าโครงของตำหนักกลายเป็นเลอะเลือนพร่ามัว

ประตูหน้าต่างคล้ายลูกตาและปากของสัตว์ร้าย แผ่ซ่านกลิ่นอายอันน่ากลัวชนิดหนึ่ง

เวี่ยจือหยางกับจูเหว่ยย่องฝีเท้าเร้นกายถึงละแวกสถานที่จัดงานเฉลิมพระชนมพรรษา ไม่ทราบปรากฏหมอกพลบค่ำลอยขึ้นตั้งแต่เมื่อใด ยิ่งเข้าใกล้สถานที่จัดงานเฉลิมพระชนมพรรษา กลุ่มหมอกยิ่งหนาหนัก ชำแรกเข้าสู่เสื้อผ้าจนเกิดความเย็นเสียดผิวกาย

ยังไม่ทันเข้าใกล้ พลันได้ยินเสียงตวาดต่อสู้ดังมา สร้างความประหลาดใจแก่เวี่ยจือหยางยิ่ง จึงยกมือทำท่า บอกใบ้ให้จูเหว่ยหมอบอยู่หลังพุ่มไม้ดอกแถบหนึ่ง ตนเองแหวกกิ่งใบเพ่งตามองออกไป เห็นเหล่าราชนิกุลถูกเชือกมัดพันธนาการไว้ เหลิ่งเสียนถูกล่ามโซ่ตรวน นอนฟุบอยู่กับพื้น ไม่ทราบเป็นตายร้ายดีอย่างไร มีแต่หงอู่ฮ่องเต้เป็นอิสระ คาดว่าพระองค์ทรงพระประชวรหนัก ไม่กลัวพระองค์หลบหนีไป

ที่ข้างเหล่าราชนิกุล ยืนไว้ด้วยบุรุษสิบกว่าคน ล้วนแต่งกายเป็นขันที มือถืออาวุธ เป็นนักรบที่จิ้นอ๋องนำมา แต่บนพื้นที่ว่างเบื้องหน้าทั้งหมด มีเงาร่างสามสายต่อสู้กันอย่างเร่งร้อน เวี่ยจือหยางเพ่งตามอง ในใจทั้งแตกตื่นทั้งยินดี ที่แท้คนทั้งสามเป็นซงต้าซือ จู๋อิงฟง และหมิงโต้ว จู๋อิงฟงกับหมิงโต้วแต่งกายเป็นขันที โกนหนวดเคราทิ้ง ผนึกกำลังจู่โจมซงต้าซือ

จิ้นอ๋องมีสีหน้าร้อนรุ่ม กระทืบเท้ากล่าวว่า “รีบหยุดมือ ตอนนี้เป็นเวลาใด ยังไม่หยุดมืออีก?”

ซงต้าซือพลันกระโดดออกจากวงต่อสู้ หยุดยืนที่ข้างพระวรกายหงอู่ฮ่องเต้ หมิงโต้วกับจู๋อิงฟงยืนคุมเชิงอยู่สองฟากข้าง ซงต้าซือสงบเยือกเย็นยิ่ง ประนมมือกล่าวว่า “ท่านทั้งสองหมายความอย่างไร?”

จู๋อิงฟงแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า “เรากลับคิดถามท่าน เหตุใดจึงปกป้องจูหยวนจาง?”

ชงต้าซือกล่าวว่า “หากจูหยวนจางตกตาย จะให้ผู้ใดยกราชบัลลังก์ให้แก่จิ้นอ๋อง?”

จู๋อิงฟงกล่าวอย่างขุ่นข้องรำคาญว่า “เราไม่สนใจ เราเพียงทราบว่าพอฆ่าจูหยวนจาง แผ่นดินจะเป็นของพวกเรา”

จิ้นอ๋องกระซากเสียงว่า “ผายลม ผู้แซ่จู๋เจ้าเป็นตัวอะไร ไหนเลยกล่าวคำแผ่นดินได้?”

จู๋อิงฟงหันขวับมาจ้องมองจิ้นอ๋อง ดวงตาทอแววดุร้าย จิ้นอ๋องต้องปิดปากลง ถอยกายไปครึ่งก้าว กวาดตามองดูชงต้าซือ

ชงต้าซือโบกมือให้กับมัน ยิ้มพลางกล่าวว่า “พี่จู๋กล่าวไม่ถูกต้อง ต้าหมิงมิใช่เป็นของจูหยวนจางคนเดียว หากจูหยวนจางอยู่ดีๆ ตกตาย ไท่ซุนไม่ได้สืบราชบัลลังก์ จิ้นอ๋องก็ขาดความชอบธรรมในการขึ้นครองราชย์ เมื่อถึงเวลาแผ่นดินต้องปั่นป่วนวุ่นวาย เหล่าผู้กล้าลุกฮือขึ้น จนยากจะกอบกู้แก้ไข ขอถามพี่จู๋ หากว่ามีแจกันหยกค่าควรเมืองใบหนึ่ง ท่านต้องการให้มีสภาพสมบูรณ์ หรือว่าแตกแหลกเป็นผุยผง?”

จู๋อิงฟงนิ่งอึ้งไป หงอู่ฮ่องเต้พลันทรงพระสรวลอย่างเย็นชา ตรัสว่า “หลวงจีนมีภูมิรอบรู้อยู่บ้าง”

ชงต้าซือหันไปประนมมือกล่าวว่า “ฝ่าบาทเอื้อนโอษฐ์ชมเชย เราหลวงจีนรู้สึกเป็นเกียรติอย่างสูง” หลวงจีนใหญ่กับหงอู่ฮ่องเต้มีความแค้นอันลึกล้ำ แต่นับถือเลื่อมใสพระองค์เป็นยอดวีรบุรุษ ยังคงให้ความเคารพไม่เสื่อมคลาย

หงอู่ฮ่องเต้ทรงแค่นเสียงอย่างเย็นชา ไม่รับสั่งว่ากระไร เพียงช้อนพระเนตรขึ้นฟ้า คล้ายทรงดำริอันใด

หมิงโต้วพลันกล่าวว่า “หลวงจีนใหญ่ ท่านมีฝีมือสูงส่ง เราผู้แซ่หมิงนับถือเลื่อมใส แต่เอ่ยถึงภูมิรอบรู้ คล้ายยังเป็นรองอยู่บ้าง”

ชงต้าซือเลิกคิ้วขึ้นกล่าวว่า “ขอถามหมิงเซียนเซิงมีความเห็น

อันใด?”

หมิงโต้วกล่าวว่า “ตอนนี้ในวังหลวงมีแต่เราท่านสามคน ไม่ว่ากล่าวคำไหนก็คำนั้น สามารถควบคุมสถานการณ์ได้ ในความเห็นเรา อย่าได้ปล่อยปละละเว้นคนแซ่จูแม้สักคนเดียว ล้วนฆ่าให้หมดสิ้น”

ทั้งหมดหน้าแปรเปลี่ยนไป จิ้นอ๋องยิ่งทั้งแตกตื่นทั้งนึกเสียใจ ซงต้าซือก็ขมวดคิ้วกล่าวว่า “หมิงเซียนเซิง ท่านกล่าวอันใด อาตมาไม่เข้าใจ”

หมิงโต้วยิ้มอย่างเยือกเย็นกล่าวว่า “เมื่อราชนิกุลตายหมดสิ้น แผ่นดินปั่นป่วนวุ่นวาย เมื่อถึงเวลาเหล่าผู้กล้าผุดขึ้นมา เป็นโอกาสของการช่วงชิงแผ่นดิน พวกเราจะได้ลิ้มลองรสชาติของการตั้งตนเป็นฮ่องเต้ดู”

เมื่อตอนที่หมิงโต้วยังหนุ่มฉกรรจ์ หมิงอี้เจินผู้เป็นลุงยึดครองพื้นที่เสฉวน ตั้งตนเป็นสูอ๋อง ถึงแม้เพียงช่วงสั้นๆ แต่หมิงโต้วได้ลิ้มลองรสชาติของการมีอำนาจอยู่ในมือ ต่อมาหมิงอี้เจินถูกหงอู่ฮ่องเต้ปราบปรามราบคาบ หมิงโต้วหลบหนีไปยังโพ้นทะเล ยามนี้พอเข้าวังมา ความคิดประการแรกคือล้างตระกูลจู ตั้งตนเป็นใหญ่อีกครั้ง

คนผู้นี้มีนิสัยกลับกลอก นึกถึงแต่ผลประโยชน์ เพียงนึกถึงความสุขส่วนตัว ไม่สนใจว่าราษฎรจะเป็นจะตาย ซงต้าซือพอฟัง ต้องนิ่งเงียบงันไป

จู๋อิงฟงพอฟัง ก็กล่าวสนับสนุนว่า “หมิงเซียนเซิงกล่าวถูกต้อง” พลางกวาดตาไปยังพระสนมองค์หญิงหลายนาง แสยะยิ้มกล่าวว่า “สตรีในที่นี้ยังไม่เลว” มันมักมากกามคุณ ในสถานการณ์เช่นนี้ยังบังเกิดราคะจิตขึ้น

จิ้นอ๋องแตกตื่นลนลานขึ้นมา ในนักรบวังเจ้าจิ้นอ๋องแม้มีมือดีไม่น้อย แต่ยังอยู่ห่างไกลจากคนทั้งสามมากนัก หากว่าซงต้าซือถูกเกลี้ยกล่อมคล้อยตาม ทั้งสามพลิกสถานะเป็นเจ้าข้าวเจ้าของ ก็ไม่อาจทำอย่างไรได้

ยามนั้นจิ้นอ๋องนึกเสียใจที่ชักศึกเข้าบ้าน ต้องร้องโพล่งว่า “ต้าซือ...”

ซงต้าซือปรายตาบอกใบ้ต่อมัน ปากกล่าวว่า “หมิงเซียนเซิง ท่านลองดูว่าที่นี้ขาดผู้ใด?”

หมิงโต้วงงงันวูบกวาดตามอง ยังไม่ทันนึกสรุป จู๋อิงฟงตาแหลมคมพลันร้องว่า “เอี้ยนอ๋องไม่ได้มา”

ซงต้าซือกล่าวช้าๆ ว่า “ถูกต้อง หากฆ่าราชนิกุลให้หมดสิ้น ไยมิใช่กลายเป็นส่งเสริมเอี้ยนอ๋อง พวกท่านก็ล่วงรู้สติปัญญาของคนผู้นี้ ราชโอรสราชนัดดาเหล่านี้รวมกันยังไม่เท่ากับมัน”

หมิงโต้วกล่าวว่า “นี่ง่ายดายยิ่ง ตราหยกอยู่ในมือพวกเรา เพียงปลอมราชโองการฉบับหนึ่งประทานความตายแก่เอี้ยนอ๋องก็หมดเรื่องสิ้นราว”

คำพูดพอกล่าว แม้แต่เวี่ยจือหยางที่หมอบซุ่มอยู่ด้านข้างยังรู้สึกน่าหัวร่อ ซงต้าซือก็สั่นศีรษะกล่าวว่า “เอี้ยนอ๋องเป็นผู้เหี้ยมหาญ มิใช่ลูกหลานกตัญญู หมิงเซียนเซิง หากเปลี่ยนเป็นท่าน เพียงอาศัยราชโองการฉบับเดียวจะยอมรับความตายหรือ?”

หมิงโต้วตอบว่าจึงไม่ ขบคิดแล้วกล่าว “มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น น้ำที่สาดออกยากรั้งกลับคืน ต่อให้ไม่ลงมือ จิ้นอ๋องก็ต้องผูกใจเจ็บแค้น” กล่าวพลางจับจ้องมองจิ้นอ๋องเขม็งนิ่ง

ซงต้าซือเลิกคิ้วขึ้นกล่าวว่า “หมิงโต้ว ท่านคิดทำอะไร?” หมิงโต้วยิ้มพลางกล่าวว่า “เมื่อกระทำก็กระทำถึง...” คำ “ที่สุด” ยังไม่กล่าวจากปาก หมิงโต้วก็โถมใส่หงอู่ฮ่องเต้ ส่วนจู๋อิงฟงโถมใส่จิ้นอ๋อง

ซงต้าซือร้อยคำนวณพันคำนวณ ไม่ได้นึกคำนวณจิตใจอันโหดเหี้ยมชั่วร้ายของทั้งสอง ในใจต้องนึกเสียใจ แต่ก็เฉกเช่นขี่บนหลังเสือ ได้แต่ต่อยหมัดคุกคามหมิงโต้วล่าถอย ทั้งตวัดเท้าเตะใส่ท้องน้อยจู๋อิงฟง หมิงโต้วกับจู๋อิงฟงหลังจากล่าถอยหลบเลี่ยงจากหมัดเท้า ก็โถมเข้ามาใหม่

ชงต้าซือต้านทานคนทั้งสองไว้ ในใจลอบคร่ำครวญอย่างหวนโหย ยามนี้แม้จับตัวราชนิกุลทั้งหมดไว้ ดูเหมือนได้ชัยอย่างงดงาม แต่หากไม่ระวัง อาจเป็นเหตุให้ล่มสลาย ยามนี้อยู่ในวังต้องห้าม มีทหารรักษาพระองค์นับไม่ถ้วน หากพบว่าเกิดการกบฏ ผลสุดท้ายคงเลวร้ายสุดคาดคิด เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ ได้แต่โค่นตัวโง่งมทั้งสองลง แล้วค่อยบีบบังคับให้หงอู่ฮ่องเต้ยอมจำนน

นึกถึงตอนนี้ ต่อยหมัดดังหวืดหวือ แผ่พุ่งลมปราณวชิรทรงพลังออกบีบบังคับจนจู๋อิงฟงกับหมิงโต้วหลบซ้ายเลี่ยงขวาเป็นพัลวัน

จิ้นอ๋องมองดูคนทั้งสาม สีหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลายตลอดเวลา ขณะหงุดหงิดใจ พลันได้ยินเสียงสวบ พุ่มไม้ดอกที่ห่างไปแหวกแยกออก เวี่ยจือหยางกับจูเหว่ยกระโดดปราดออกมา

จิ้นอ๋องสะดุ้งเฮือก ชิงล่าถอยไปด้านหลัง แต่เวี่ยจือหยางไม่เหลือบแลมัน หากวิ่งตรงเข้าหาหงอู่ฮ่องเต้ นักรบวังเจ้าจิ้นอ๋องคนหนึ่งสกัดขวางหน้าไว้ เวี่ยจือหยางเสือกส่งกิ่งไผ่ออก แทงใส่ลำคอฝ่ายตรงข้าม จนโลหิตกระเซ็นซ่าน นักรบนั้นยกมือกุมคอหอยหงายร่างล้มลง เวี่ยจือหยางก็หันไปประคองหงอู่ฮ่องเต้ แบกพระองค์ขึ้นมา

หงอู่ฮ่องเต้ทอดพระเนตรพบมัน ก็มีพระพักตร์ยินดี ตรัสโพล่งว่า “เต้าหลิง วิเศษแท้...” แต่แล้วจูเหว่ยร้องอุทานอย่างแตกตื่นออกมา

เวี่ยจือหยางนัดแนะกับจูเหว่ยว่า มันช่วยเหลือหงอู่ฮ่องเต้ ส่วนจูเหว่ยจู่โจมสังหารจิ้นอ๋อง หากลงมือสำเร็จ ชงต้าซือไม่มีเบี้ยในมือ สองปราศจากหุ่นเชิด แผนการร้ายจบสิ้นอวสาน ความจริงแล้วจูเหว่ยมีเพลงกระบี่สูงเยี่ยม สามารถสังหารจิ้นอ๋องโดยง่ายดาย นางพอเสือกแทงกระบี่ออก จิ้นอ๋องรีบยกดาบในมือขึ้นต้านทาน จูเหว่ยลดข้อมือวูบ เขี่ยดาบเหล็กกล้าปลิวกระเด็น นี่เป็นท่าทะยานฟ้า หลังจากนี้คือบังคับกระบี่ออกไป แทงทะลุคอหอยฝ่ายตรงข้าม หากเปลี่ยนเป็นเวี่ยจือหยางต้องไม่มือ

อ่อน แต่จูเหว่ยมีจิตใจดีงาม อีกฝ่ายก็เป็นพระเชษฐาที่ตัวเองเคารพยำเกรงตั้งแต่เล็ก พอเสือกแทงกระบี่ออก เห็นแววตาของจิ้นอ๋อง ต้องใจอ่อนลง สภาวะกระบี่เชื่องช้าลงวูบหนึ่ง

พริบตาที่ลังเล จิ้นอ๋องรีบย่อตัวลง หลบรอดจากคมกระบี่ จากนั้นใช้ท่วงท่าลาเกียจคร้านพลิกตัว กลิ้งหลบไปหลายเชียะ

จูเหว่ยงงงันวูบ ขณะจะถือกระบี่ไล่กวดตามพลันปรากฏพลังมหาศาลขุมหนึ่งกดกระแทกมา คุกคามนางจนลมหายใจติดขัด ต้องถอยกายไปสองก้าว ชงต้าซือพอต่อยหมัดแรกออก ก็ใช้หมัดที่สองตามติด จูเหว่ยตกอยู่ในกระแสลมหมัด รู้สึกมีเลือดลมประดังขึ้นมา ต้องอุทานดังอาคำหนึ่ง

เวี่ยจือหยางไม่ทันขบคิดมากความ รีบกระโดดปราดเข้ามา แทงกระบี่ไผ่เฉียงๆ ใส่ลำคอชงต้าซือ กระบี่นี้พลิกแพลงเผ็ดร้อน แฝงท่าตามหลังไม่สิ้นสุด ชงต้าซือไม่กล้าชะล่าใจ ได้แต่ผละจากจูเหว่ย ฟาดฝ่ามือกลับหลัง ลมฝ่ามือพอพุ่งผ่าน เสียงเป๊าะเมื่อกระบี่ไผ่หักไปท่อนหนึ่ง

เวี่ยจือหยางถอยกายไปหนึ่งก้าว ชงต้าซือขณะจะจู่โจมลงมือ พลันรู้สึกมีพลังลมสองขุมจู่โจมมาจากด้านหลัง ได้แต่หมุนตัวกวาดฝ่ามือออก เสียงฉาดฉาดเมื่อต้านทานรับมือจู่อิงฟงกับหมิงโต้วไว้ กลับเผยช่องโหว่ที่ใต้ซอกแขนขวา จูเหว่ยเห็นชัดตา จึงกัดฟันแทงกระบี่ออก

ชงต้าซือรู้สึกถึงกระแสลมกระบี่ จึงงอนิ้วดีดใส่ตัวกระบี่ จูเหว่ยง่ามมือร้อนวูบ กระบี่เบี่ยงเบนไปทางซ้าย ส่วนชงต้าซือหลั่งเลือดจากปลายนิ้ว กลับถูกคมกระบี่บาดทำร้าย

เวี่ยจือหยางถือโอกาสแทงไผ่หักใส่ท้องน้อยชงต้าซือ ชงต้าซือได้แต่โคจรพลังพร้อมกับย่อตัวลง เสียงทึบเมื่อไผ่หักคล้ายแทงถูกแผ่นเหล็ก เวี่ยจือหยางรู้สึกข้อแขนชาด้าน ส่วนชงต้าซือถอยกายไปสองก้าว ใบหน้ากลับกลายเป็นแดงก่ำ ตำแหน่งที่ถูกทิ่มแทงใส่ปวดแปลบจับใจ เส้นลมปราณ

เกิดการติดขัด

หลวงจีนใหญ่กริ่งเกรงหมิงโต้วกับจู๋อิงฟงจู่โจมซ้ำเติม จึงลอยตัวขึ้นเตะกราดออกสองเท้า เตะจนหมิงโต้วกับจู๋อิงฟงถอยร่นไป ซงต้าซือค่อยพลิกตัวลงสู่พื้น ควงฝ่ามือคุ้มครองกาย ร้องบอกต่อหมิงโต้วกับจู๋อิงฟงว่า "หากจูหยวนจางหนีรอดได้ ไม่ว่าผู้ใดก็อย่าคิดหมายมีชีวิตสืบไป"

หมิงโต้วกับจู๋อิงฟงค่อยได้คิด หากหงอู่ฮ่องเต้หนีรอดได้ เพียงรับสั่งคำเดียว ทุกฝ่ายขานรับ ผลสุดท้ายคงเลวร้ายสุดคาดคิด นึกถึงตอนนี้ ทั้งสองจึงผละจากซงต้าซือ โถมใส่เวี่ยจือหยาง

ซงต้าซือหมุนตัวโถมเข้าหาจูเหว่ย หลวงจีนใหญ่ทราบว่าเวี่ยจือหยางหลงรักองค์หญิงน้อย ขอเพียงคร่ากุมจูเหว่ยไว้ สามารถบีบบังคับให้มันยอมจำนน จึงลอยตัวขึ้น กางนิ้วราวเหยี่ยวโฉบกระต่าย คว้าใส่ลำคอของจูเหว่ย

กรงเล็บยังไม่บรรลุถึง จูเหว่ยก็ยกชูกระบี่ขึ้นคุ้มครองกาย กระบี่ชิวเสินแผ่ประกายเย็นเยียบ สะกดจนซงต้าซือร่างเย็นเฉียบ ต้องใจสั่นสะท้าน หมุนตัวอ้อมมาถึงด้านซ้ายมือของจูเหว่ย มิคาดจูเหว่ยหมุนกระบี่ตามราวกับเข็มทิศชี้ลงสู่ใต้ ปลายกระบี่ไม่คลาดคลาจากใจกลางฝ่ามือของหลวงจีนใหญ่

ซงต้าซือกล่าวคำ "ท่าเท้าดาวจี่มุ้ย" พลางหมุนข้อนิ้ว นิ้วทั้งห้ายืดหดแปลบปลาบ คิดใช้มือเปล่าแย่งชิงกระบี่มา แต่ว่าจูเหว่ยขยับข้อมือบังเกิดเป็นบุปผากระบี่หลายวง อ้อมผ่านกรงเล็บของหลวงจีน มุ่งใส่จุดสำคัญบนร่างซงต้าซือ

นี่เป็นกระบวนท่าในกระบี่ดาวหมากล้อมนามทะยานฟ้า ซงต้าซือใจหายวาบ รั้งมือกลับล่าถอย จับจ้องมองจูเหว่ยด้วยความตื่นตระหนก ก่อนหน้านี้หลวงจีนใหญ่เห็นจูเหว่ยลงมือต่อจิ้นอ๋อง เข้าใจว่านางมีเพลงกระบี่เพียงนี้เอง จึงนึกดูแคลนอยู่ในใจ มิคาดพอประมือกัน ฝ่ายตรงข้าม

มีเพลงกระบี่ลึกล้ำราวกับคนละคน

หากเป็นการฆ่าคน จูเหว่ยต้องมืออ่อน แต่ยามนี้เพื่อป้องกันตัว กลับกระตุ้นให้นางใช้จุดเด่นของกระบี่ดาวหมากล้อมออกมา เพลงกระบี่ชุดนี้ใช้ออกทีหลังบรรลุถึงก่อน พลิกแพลงเปลี่ยนแปลงตามศัตรู ดังนั้นในหลายกระบี่รับแล้วรุกตอบ เข่นฆ่าจนชงต้าซือมือไม้ปั่นป่วนขึ้นมา

ชงต้าซือพอล่าถอย จูเหว่ยก็ถือโอกาสหยุดพักหายใจ พลางเหลียวหน้ามอง เห็นเวี่ยจือหยางแบกร่างพระบิดา อาศัยหนึ่งต้านรับสอง ตกอยู่ในห้วงคับขัน จึงกระโดดปราดเข้าไป แทงกระบี่ใส่หมิงโต้วกับจู๋อิงฟง

เวี่ยจือหยางเห็นเช่นนั้น จึงใช้ออกด้วยวิชาเทพกระบี่เงาบิน ทั้งสองพอสู้เคียงบ่าเคียงไหล่ก็ผนึกรวมกำลัง มีอานุภาพเพิ่มพูนเท่าตัว กลับรุกไล่หมิงโต้วกับจู๋อิงฟงจนมือไม้ปั่นป่วนเป็นพัลวัน

ชงต้าซือรับความลำบากมาแล้ว พอเห็นเช่นนั้นก็ล่วงรู้เส้นสนกลในพลันกระโดดปราดขึ้น โถมจู่โจมใส่หงอู่ฮ่องเต้ซึ่งอยู่บนแผ่นหลังของเวี่ยจือหยาง

ท่าจู่โจมของชงต้าซือครั้งนี้ จู่โจมใส่ตำแหน่งที่ต้องช่วยเหลือ หากเวี่ยจือหยางหมุนตัวไปรับมือ ท่ากระบี่จะสับสน ไม่สามารถผนึกกระบี่ต่อไป ต้องตกเป็นฝ่ายรับ แต่หากไม่แยแสสนใจ ภายใต้พลังลมปราณวชิรทรงพลัง หงอู่ฮ่องเต้ต้องสวรรคตแน่นอน

เวี่ยจือหยางอับจนปัญญา ขณะจะหันกายไปรับมือ พลันปรากฏเงาร่างสีขาวสายหนึ่งกระโดดปราดขึ้น พุ่งชนใส่ชงต้าซือ ชงต้าซือเผชิญการจู่โจม รีบหยุดร่างไว้ เงื้อแขนกวาดขวาง เสียงโครมเมื่อเงาร่างสีขาวถอยร่นกลับไป ชงต้าซือก็เซตึงตึงถอยไปหลายก้าว เลือดลมในอกพลุ่งพล่านปั่นป่วน พอถลึงจ้องมอง เห็นเหลิ่งเสียนพกพาโซ่ตรวนยืนหยัดกับที่ ใบหน้ากลับกลายเป็นแดงคล้ำ อ้าปากกระอักโลหิตออกมาสายหนึ่ง

เวี่ยจือหยางร้องโพล่งว่า “เหลิ่งกงกง” นับเป็นครั้งแรกในชีวิตที่เกิด

ความรู้สึกที่ดีต่อเหลิ่งเสียน

เหลิ่งเสียนกลืนเลือดไว้ มองดูสองเท้าร้องเสียงแหลมเล็กว่า “ตัดโซ่” จูเหว่ยเข้าใจเจตนารมณ์ของอีกฝ่าย หมุนตัวสะบัดกระบี่ ตัดโซ่ตรวนที่เท้าของมันขาดสะบั้น ขณะจะตัดสายโซ่ที่สองมือ ชงต้าซือก็ควงหมัดจู่โจมเข้ามา

เหลิ่งเสียนแค่นเสียงดังเฮอะ จี้นิ้วชี้ทั้งสองออก ยืดหดอยู่แปลบปลาบ

ชงต้าซือร้องคำ “ดรรชนีมารเย็น” กลับไม่ชะล่าใจ ย่อตัวปักหลัก ต่อยหมัดทั้งสองออก กระแสลมหมัดกับพลังดรรชนีบังเกิดเป็นเสียงดังซี่ซี่ประหลาดพิกล

เหลิ่งเสียนเคยฆ่าบิดาของหมิงโต้ว เมื่อเหลิ่งเสียนสูดผงมอมประสาทเข้าไป หมิงโต้วฉวยโอกาสลงมือหยามหยัน ดีที่เหลิ่งเสียนมีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ จึงไม่ถูกทำร้ายถึงแก่ชีวิต ทั้งถูกชงต้าซือห้ามปรามไว้ ค่อยรอดตายมาได้ มันแสร้งเป็นสลบไสล หลอกให้ศัตรูตายใจ พอถึงคราคับขันก็สอดมือเข้ามา คลี่คลายสถานการณ์ให้กับเวี่ยจือหยาง

หากเป็นยามปรกติ เหลิ่งเสียนมีพลังฝีมือเหนือล้ำกว่าชงต้าซือ แต่วันนี้รับบาดเจ็บบอบช้ำ พลังฝีมือลดทอนลง พอใช้ดรรชนีมารเย็นออก ก็เจ็บปวดจับใจ อวัยวะภายในปั่นป่วนขึ้นมา ต่อสู้ไม่กี่กระบวนท่า เรี่ยวแรงไม่ปะติดปะต่อ ต้องถอยกรูดๆ ไปด้านหลัง

เหลิ่งเสียนพอพัวพันชงต้าซือไว้ เวี่ยจือหยางกับจูเหว่ยก็ผนึกกระบี่รับมือศัตรู สู้พลางล่าถอยพลาง เรื่องนี้เกี่ยวพันถึงสถานการณ์โดยรวม จู๋อิงฟงกับหมิงโต้วก็ลงมืออย่างสุดกำลัง จิ้นอ๋องกลัวพระบิดาหลบหนีไปได้ จึงร้องสั่งนักรบในสังกัดรายล้อมอยู่รอบด้าน

ทั้งสองฝ่ายต่อสู้เสี่ยงชีวิตกัน เหล่าราชนิกุลต่างกลั้นลมหายใจชมดู เมื่อฝ่ายของเวี่ยจือหยางร่อแร่คับขัน ทั้งหมดก็ใจเต้นระทึกแทบกระดอน

จากปาก พอเห็นว่าผ่านห้วงอันตรายมา ค่อยคลายใจลง เพียงชั่วระยะเวลาธูปไหม้หมดดอก คล้ายผ่านไปนับร้อยปี

ทางด้านนี้เกิดการต่อสู้อย่างดุเดือด รอบบริเวณกลับเงียบสงบ ดวงจันทร์โผล่พ้นยอดไม้ ฉายแสงอย่างเลือนราง นกกาบนยอดไม้ส่งเสียงดังคล้ายกำลังทอดถอนใจ แมวดำตัวหนึ่งวิ่งข้ามสันหลังคาดำหนัก พลันหันหัวกลับมา ตาสีเขียวปัดคล้ายไฟปีศาจสองกลุ่ม

ภาพทิวทัศน์ยิ่งมายิ่งเลอะเลือน เบื้องบนนับตั้งแต่ดวงจันทร์ เบื้องล่างรวมถึงต้นไม้ใบหญ้า ปรากฏหมอกควันกลุ่มหนึ่งขึ้น สระน้ำก็เกิดไอน้ำชั้นหนึ่ง ตอนแรกเพียงลอยอยู่บนผิวน้ำ ต่อจากนั้นจับตัวแน่นหนาคล้ายกับในสระซ่อนมังกรน้ำไว้ พ่นหมอกควันออกมา

ใต้ม่านวิกาลเลือนราง ไอน้ำรวมตัวไม่แตกกระจายออก ตอนแรกกลมกลืนสระน้ำภูเขาจำลอง ทั้งต้นไม้ใบหญ้า ต่อมาค่อยคลี่คลุมใส่ผู้คนจนเห็นแต่เงาร่าง ไม่อาจเห็นโฉมหน้าชัดตา

เวี่ยจือหยางความจริงกัดฟันสู้ศึก พอเกิดหมอกควันขึ้น กลับเป็นเครื่องกำบังให้กับมัน หมิงโต้วกับจู๋อิงฟงล้วนมองไม่เห็น เป็นเหตุให้ไม่อาจลงมืออย่างเต็มที่

ชงต้าซือดูออกว่าผิดท่า ต้องฟาดฝ่ามือขับไล่หมอกควัน ลมฝ่ามือพอพุ่งผ่าน กลุ่มหมอกแตกกระจาย จากนั้นรวมตัวกันใหม่ หมอกเป็นสีขาวราวนมแพะ คล้ายไหลเวียนอยู่ในอากาศ

เหลิ่งเสียนพอเห็นการเคลื่อนตัวของหมอก ก็คำนวณตำแหน่งของชงต้าซือออก ในทางกลับกัน ดรรชนีมารเย็นเป็นแนวทางหยุ่นเยือก คล้ายมีคล้ายไม่มี ยามลงมือในหมอกควันยิ่งยากหยั่งคาด ชงต้าซือความจริงช่วงชิงมีเปรียบ พอผ่านไปสามสี่กระบวนท่า การต่อสู้พลิกกลับตาลปัตร เหลิ่งเสียนจี้นิ้วไม่หยุดยั้ง ชงต้าซือได้แต่คลี่คลายถ่ายเดียว

เหลิ่งเสียนเห็นเช่นนั้นร้องบอกว่า “เด็กน้อยรีบหนี” เวี่ยจือหยาง

งงงันวูบจึงกล่าว “ท่านบอกต่อข้าพเจ้าหรือ?”

เหลิ่งเสียนกระซากเสียงว่า “ไม่บอกต่อเจ้าบอกต่อผู้ใด ความปลอดภัยของฝ่าบาทอยู่อันดับแรก เจ้ายังพิรี้พิไรอันใด?”

เวี่ยจือหยางเข้าใจความหมายของอีกฝ่าย หงอู่ฮ่องเต้ผูกพันถึงแผ่นดิน ขอเพียงพระองค์ยังมีพระชนม์ชีพก็มีโอกาสพลิกสถานการณ์ มันมีโสตประสาทปราดเปรียว ยามอยู่ในหมอกหนาทึบชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบคำนวณตำแหน่งของจูเหว่ยออก จึงขยับเข้าใกล้นาง กล่าวว่า “ส่งมือให้กับข้าพเจ้า”

จูเหว่ยงงงันวูบ แล้วส่งมือซ้ายให้ ทั้งสองเกาะกุมมือกัน เวี่ยจือหยางหมุนตัววิ่งหนี หมิงโต้วกับจู๋อิงฟงล่วงรู้จุดประสงค์ของทั้งสอง แต่ที่ข้างกายปรากฏหมอกควันคลอเคล้า เบื้องหน้าสายตาเป็นสีขาวเวิ้งว้าง ได้แต่วิ่งไล่ติดตามราวแมลงวันที่ไร้หัว วิ่งอยู่ครู่หนึ่งก็ตกอยู่ในหมอกหนา ไม่สามารถจำแนกตำแหน่งทิศได้

เวี่ยจือหยางวิ่งไประยะทางหนึ่ง กลุ่มหมอกค่อยจางหาย สภาพรอบข้างค่อยชัดเจนขึ้น พอเหลียวหน้ามอง เห็นที่ห่างไปปรากฏเงาดำสามสายพุ่งปราดมาดุจสายฟ้า หนึ่งในจำนวนนั้นศีรษะล้านเลี่ยน สะท้อนประกายใต้แสงจันทร์ หัวใจเวี่ยจือหยางตกวูบลง ครุ่นคิดว่าชงต้าซือไล่ติดตามมา เหลิ่งเสียนคงประสบเภทภัยมากกว่าวาสนา หากถูกคนทั้งสามตามทัน ก็ไม่มีทางรอดได้

ขณะร้อนรุ่มลนลาน พลันได้ยินหงอู่ฮ่องเต้รับสั่งที่ข้างหูว่า “ไปยังอุทยานหลวง” เวี่ยจือหยางงงงันวูบ ย้อนถามว่า “อุทยานหลวงอยู่ที่ใด?”

จูเหว่ยชิงกล่าวว่า “ตามข้าพเจ้ามา” พลางฉุดดึงมันลดเลี้ยวไปทางซ้าย เข้าสู่ระเบียงคดเคี้ยวสายหนึ่ง ลดซ้ายเลี้ยวขวาแล้วมุดเข้าตรอกสายหนึ่ง

ในวังต้องห้ามปลูกสร้างตำหนักหอเก๋ง ทางระเบียงทอดคดเคี้ยว

ยามนี้กลายเป็นเครื่องกำบังอย่างดี ต่อให้ชงต้าซือและพวกมีความสามารถในการติดตาม คิดหาตัวบุคคลสามคนจากในสิ่งปลูกสร้างนับร้อยนับพันหลังไม่ง่ายนัก ชงต้าซือส่งเสียงร่ำร้อง แบ่งกำลังออกเป็นสองขบวน จู๋อิงฟงอยู่ล่าง ชงต้าซือกับหมิงโต้วอยู่บน คิดค้นหาร่องรอยของฝ่ายตรงข้ามจากเบื้องสูง

เวี่ยจือหยางฉุดดึงจูเหว่ยไปตามใต้ชายคา เดินเลียบเชิงกำแพง ไม่เปิดเผยร่องรอยออกไป ชงต้าซือมองจากเบื้องสูงลงมา เพียงเห็นเงาคนลับล่อรำไร ไม่อาจแน่ใจได้ มีอยู่หลายครั้งที่ติดตามผิดทาง ต้องลอบด่าทอเวี่ยจือหยางกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์

หลังจากตัดผ่านตำหนักหลายหลัง ล้วนไม่พบพานคน เวี่ยจือหยางต้องกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “ไฉนไม่มีคน?” จูเหว่ยก็กล่าวว่า “ใช่แล้ว ไฉนไม่มีคน?”

หงอู่ฮ่องเต้ทรงแค่นเสียงดังเฮอะตรัสว่า “ไม่ต้องกล่าวแล้ว เป็นข้าแส่หาเอง...” ทั้งสองบังเกิดความสงสัยใจ แต่สถานการณ์คับขัน ไม่มีเวลาถามไถ่

ในชีวิตหงอู่ฮ่องเต้ถือคำสั่งโดยเคร่งครัด ไม่มีการผ่อนผันละเว้น ขันทีนางกำนัลพอกระทำข้อผิดพลาด ก็ถูกตัดศีรษะหลุดจากบ่า เวลาพอนานเข้า ต่อให้เป็นราชโองการที่เหลวไหลกว่านี้ ก็ไม่มีผู้ใดกล้าขัดขืน ถึงแม้เห็นว่าเรื่องราวมีเลศนัย ได้แต่ปฏิบัติตามคำสั่ง ครั้งนี้จิ้นอ๋องปลอมราชโองการ สั่งให้ผู้คนในวังล่าถอยเข้าเมืองพระราชวัง ทั้งหมดพอรับราชโองการก็ล่าถอยออกไปจนหมดสิ้น ดังนั้นในงานเฉลิมพระชนมพรรษาต่อสู้จนแทบถล่มทลาย กลับไม่มีผู้ใดรุดมาไต่ถาม ถือว่ากรรมตามสนองฮ่องเต้ชรา ยามคับขันกระทั่งคิดหาคนส่งข่าวออกไปยังไม่มี

หลังจากลดเลี้ยวอีกครา ปรากฏกลิ่นหอมของดอกไม้ชื่นนาสา พุ่มพฤกษาเขียวชอุ่ม ศาลาหอเก๋งปลูกสร้างแทรกแซม เดือนเสี้ยวสาดแสงลง

สู่พสุธา แต่ว่าราตรีเฉิดฉันไม่มีผู้คนชื่นชม เวี่ยจือหยางเอาแต่ก้มหน้าก้มตาวิ่งตะบึง อาศัยไม้ดอกปกปิดร่องรอย พอวิ่งถึงหน้าภูเขาจำลองลูกหนึ่ง หงอู่ฮ่องเต้พลันตรัสว่า “หยุด”

เวี่ยจือหยางหยุดเท้าลง หงอู่ฮ่องเต้ชี้พระดรรชนีไปที่ภูเขาจำลอง รับสั่งว่า “ทาง ทางด้านนั้นมีถ้ำแห่งหนึ่ง ข้างในมีหินก้อนหนึ่ง เจ้า เจ้าเคลื่อนย้ายมันออก”

เวี่ยจือหยางส่งมอบฮ่องเต้ชราให้แก่จูเหว่ย ยื่นมือไปในถ้ำของภูเขาจำลอง ก็พบก้อนหินนูนออกมาก้อนหนึ่ง พอใช้กำลังรั้งดึง ก้อนหินก็กลิ้งออกมา เผยเห็นแผ่นหินข้างล่างแผ่นหนึ่ง ด้านซ้ายมือมีร่องให้นิ้วมือสอดยึดไว้

หงอู่ฮ่องเต้ทรงเหนื่อยหอบ แต่ยังตรัสว่า “พบแผ่นหินแล้วหรือไม่ เคลื่อนย้ายออกมา...”

เวี่ยจือหยางพอเคลื่อนย้ายแผ่นหินออก ก็กระทบถูกคันเหล็กที่เย็นเฉียบแท่งหนึ่ง ได้ยินหงอู่ฮ่องเต้รับสั่งว่า “ดึงขึ้น”

เวี่ยจือหยางงงงันวูบ จึงยึดจับคันเหล็กดึงขึ้นมา ได้ยินเสียงครืด แผ่นหินเขียวที่ห่างไปหลายเซียะก้อนหนึ่งเลื่อนเปิดออก เผยเห็นปากโพรงสีดำทะมึนแห่งหนึ่ง

หงอู่ฮ่องเต้รับสั่งว่า “ลงไป...” จูเหว่ยก็ประคองพระบิดากระโดดลงไป เวี่ยจือหยางเคลื่อนย้ายแผ่นศิลาและก้อนหินกลับคืนสู่สภาพเดิม ค่อยติดตามลงไป

เพิ่งลงสู่ใต้ดิน เวี่ยจือหยางพบว่าใต้เท้าเป็นขั้นบันได ส่วนแผ่นหินเขียวปากทางเข้าหนาถึงสามเซียะ ข้างหลังมีด้ามจับทำจากเหล็กกล้าด้ามหนึ่ง

เวี่ยจือหยางเดินลงไปหลายก้าว ยึดด้ามจับดันแผ่นศิลาปิดลง ได้ยินเสียงกลไกทำงาน ด้ามจับสอดเข้าไปในร่องแห่งหนึ่ง แผ่นหินเขียวก็ปิด

สนิท หากไม่ล่วงรู้กลไกในภูเขาจำลอง ก็ไม่สามารถเปิดออกจากข้างนอก

จนบัดนี้เวี่ยจือหยางค่อยคลายใจลง กระแทกนั่งบนบันได ตลอดทั้งร่างอ่อนระทวย สมองเวิ้งว่างเปล่า ปราศจากเรี่ยวแรงหลงเหลือ

ในอุโมงค์ลับมีแต่เสียงหอบของหงอู่ฮ่องเต้ ฮ่องเต้ชราทรงพระประชวรด้วยโรคปัปผาสะ ยามปรกติทรงพระกรรสะ แต่พระองค์ทรงถือกำเนิดในห้วงกลียุค บิดามารดาพี่น้องป่วยตายหิวโหยจนตายหมดสิ้น คงเหลือแต่พระองค์รอดชีวิตมาได้ ต่อมาลุกฮือขึ้นก่อการ ไม่ทราบมีเพื่อนพ้องเสียชีวิตไปมากน้อยเท่าใด คงเหลือแต่พระองค์ผุดเด่นขึ้นมา จวบกระทั่งขึ้นเป็นปฐมฮ่องเต้ราชวงศ์หมิง มิอาจไม่บอกว่ามีพระทัยที่เข้มแข็งดวงชะตาที่แรงกล้า ยามนี้เพื่อไม่เปิดเผยร่องรอย กลับสะกดกลั้นอาการทรงพระกรรสะไว้ เวี่ยจือหยางต้องลอบนับถือเลื่อมใสความเข้มแข็งเด็ดเดี่ยวของฮ่องเต้ชรา

ขณะครุ่นคิด พลันได้ยินที่เบื้องบนมีคนกล่าววาจา เป็นชงต้าซือกล่าวว่า “ประหลาด สมควรอยู่ละแวกแถบนี้ เหตุใดพอลงมา กลับไม่พบเห็นผู้คนแม้แต่เงา”

หมิงโต้วส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า “น้องแซ่จู๋ ท่านตรวจค้นรอบบริเวณแล้วหรือไม่?”

จู๋อิงฟงกล่าวอย่างขุ่นข้องใจว่า “ตรวจค้นแล้ว ด้วยวิชาตัวเบาของเรา เพียงชั่วธูปไหม้หมดดอกก็ตรวจค้นพื้นที่รัศมีหลายลี้ เมื่อครู่เราวิ่งวนรอบใหญ่ กระทั่งเงาภูตผียังไม่พบพาน”

ชงต้าซือเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว “วิชาสะกดรอยของพี่จู๋ฝึกปรือจากทุ่งหญ้า ที่ผ่านมาติดตามเป็นระยะทางร้อยลี้ยังไม่มีข้อผิดพลาด นอกจาก...”

หมิงโต้วถามว่า “นอกจากอันใด?” ชงต้าซือกล่าวว่า “นอกจากมีห้อง

ลับใต้ดิน”

คำพูดพอกล่าว ผู้คนในหลุมใต้ดินล้วนใจสั่นสะท้าน พลันได้ยินเสียงโครมใหญ่ ผสานกับเสียงก้อนหินปริแตกแยกออก แสดงว่าซงต้าซือกำลังเคาะทำลายภูเขาจำลอง

เวี่ยจือหยางหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา พลันพบว่าในความมืดมีมือข้างหนึ่งยื่นมา มันเกาะกุมไว้ก็สัมผัสถูกความเรียบลื่นเย็นเฉียบ คล้ายสั่นระริกอยู่บ้าง เวี่ยจือหยางลูบคลำมือข้างนั้นเบาๆ ในใจบังเกิดความหวานชื่นวูบหนึ่ง ครุ่นคิดขึ้น *‘ต่อให้พบเห็นที่นี้แล้วจะเป็นไร อย่างมากพวกเราตกตายพร้อมกัน...ต่อให้ตกตาย ยังดีกว่ากั้นด้วยกำแพงวังชั้นหนึ่ง มิต้องเผชิญกับความครุ่นคิดคะนึงหา’*

นึกถึงตอนนี้ไม่เห็นเป็นความทุกข์ กลับกลายเป็นความสุข สำหรับกับมัน ภัยพิบัติที่ส่งผลกระทบถึงแผ่นดินครั้งนี้ กลับเป็นความสุขวาสนา มันกุมมือของหญิงสาว รู้สึกถึงความอบอุ่นของนาง สัมผัสถูกความหอมจรุงของนาง บังเกิดความเคลิบเคลิ้มดื่มด่ำ ปรารถนาให้ยามนี้คงอยู่ตลอดไป

จูเหว่ยกลัวเวี่ยจือหยางเปิดเผยศักดิ์ฐานะ ก่อนหน้านี้จึงเพียรหลบหน้า จะได้ไม่เป็นที่ครหา ในใจเกิดความขมขื่นไม่น้อยกว่าเวี่ยจือหยาง บางครั้งหลับฝันนิทรา มักฝันว่าแยกจากชายคนรัก พอตื่นขึ้นมาน้ำตานองหน้า ยามนี้อยู่ในหลุมใต้ดินมืดมิด หงอู่ฮ่องเต้ไม่อาจทอดพระเนตรเห็น จูเหว่ยมีความรู้สึกว่ามือของเวี่ยจือหยางอบอุ่นมีพลัง ถึงแม้เหตุการณ์คับขันจิตใจยังสงบมั่นคง คล้ายกับว่าขอเพียงเวี่ยจือหยางอยู่ข้างกาย ก็สามารถฝ่าฟันอันตรายไปได้ นึกถึงตอนนี้ต้องเบี่ยงตัวพาดศีรษะกับหัวเข่าของเวี่ยจือหยาง

เวี่ยจือหยางยื่นมือซ้ายออกลูบคลำข้างแก้มของจูเหว่ย รู้สึกนุ่มนิ่มดุจแพรไหม เรียบลื่นราวเครื่องเคลือบ สร้างความเคลิบเคลิ้มแก่จูเหว่ย

บังเกิดความคึกคะนอง ต้องเป่าลมหายใจใส่ใจกลางฝ่ามือของมัน พร้อมกับยื่นนิ้วชี้ออกขีดเขียนตัวหนังสือลงที่ใจกลางฝ่ามือของมัน ทั้งหมดเขียนอยู่สี่ห้าตัว มีใจความว่า *'คิดถึงเราหรือไม่?'*

เวี่ยจือหยางรู้สึกมีไฟรักปะทุขึ้นจากใจ สองแก้มร้อนผะผ่าว ใช้นิ้วมือเขียนตอบว่า *'คิดถึง'*

จูเหว่ยเขียนอีกว่า *'คิดถึงเท่าใด?'* เวี่ยจือหยางขีดเขียนอย่างรวดเร็วว่า *'คิดถึงชั่วชีวิต'*

จูเหว่ยหัวใจอ่อนระทวย อารมณ์พลุ่งพล่านยากสงบลงได้ ชั่วครู่จึงเขียนว่า *'เราแม้ตายก็ไม่เสียใจ'*

เวี่ยจือหยางลืมเลือนว่าหงอู่ฮ่องเต้อยู่ด้านข้าง ยื่นมือโอบรั้งจูเหว่ยเข้ามาในอ้อมอก แต่แล้วยามนั้นพลันได้ยินชงต้าซือกล่าวว่า "ในภูเขาจำลองไม่มี"

คำพูดนี้คล้ายน้ำเย็นราดรดลงยังศีรษะของเวี่ยจือหยาง ดับไฟในทรวงของมันไปสิ้น หวนนึกถึงศัตรูเข้มแข็งอยู่ที่เบื้องหน้า จึงรีบเงี่ยหูฟังได้ยินหมิงโต้วกล่าวว่า "ไม่อยู่ที่ภูเขาจำลองอยู่ที่ใด?"

ชงต้าซือกล่าวว่า "อาจบางทีอยู่ใต้ดิน" จากนั้นเป็นเสียงทึบทึบคล้ายเป็นคชสารเหยียบย่ำใส่พื้นดิน

เวี่ยจือหยางใจเต้นระทึกอีกครา พื้นที่นี้กลวงว่างเปล่า พอเหยียบลงบนแผ่นศิลา สุ้มเสียงย่อมผิดแผก ชงต้าซือพอเหยียบถูกจะพบเห็นหลุมใต้ดินแล้ว

แผ่นศิลาเบื้องบนเกิดการสั่นสะเทือน ชงต้าซือเหยียบเท้าลงแล้ว เวี่ยจือหยางร่างเขม็งเกร็ง โคจรพลังไปรอบกาย ขอเพียงชงต้าซือเปิดแผ่นศิลา มันจะจู่โจมอย่างสุดกำลัง หวังตกตายตามกัน

พลันได้ยินชงต้าซือกล่าวด้วยความผิดหวังว่า "ไม่มี...ไม่มีหลุมใต้ดิน"

เวี่ยจือหยางงงงันวูบ ยื่นมือลูบคลำขึ้นไป พบว่าพื้นที่รัศมีวาเศษล้วนหล่อจากเหล็ก ทั้งใช้โครงเหล็กสามเหลี่ยมค้ำยันไว้ หากบอกว่าเป็นแผ่นศิลา มิสู้บอกว่าเป็นประตูเหล็กที่แข็งแกร่ง ถึงแม้เหยียบย่ำโดยแรงก็บังเกิดเสียงไม่ต่างกับพื้นดิน

เวี่ยจือหยางนึกโล่งอก นึกชมเชยการออกแบบก่อสร้าง พลันได้ยินชงต้าซือกล่าวว่า "น่าเสียดายกู่เอี๋ยนไม่ได้มา หากปล่อยค้างคาวออกค้นหาฝ่ายตรงข้ามอย่าคิดหมายหนีรอดได้"

จู๋อิงฟงแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า "ด้วยสารรูปของมัน คิดปลอมเป็นขันที ต้องไม่มีคนยอมเชื่อ"

เวี่ยจือหยางรู้สึกน่าหัวร่อ ครุ่นคิดขึ้น *'สารรูปของท่านดีกว่าเท่าใดกลับปล่อยให้ท่านปะปนเข้าวัง ถือว่าทหารรักษาพระองค์ตาบอด'*

พลันได้ยินหมิงโต้วกล่าวว่า "หลวงจีน ท่านเมื่อมาแล้ว เหลิ่งเสียนคงตายแล้วกระมัง?"

ชงต้าซือตอบว่า "มันถูกเราต่อยใส่หนึ่งหมัดเตะใส่หนึ่งเท้า สมควรห่างจากความตายไม่ไกล น่าเสียดายที่หมอกหนาเกินไป ยังถูกมันหนีรอดได้"

หมิงโต้วแค่นเสียงอย่างเดือดดาลกล่าวว่า "มันเป็นศัตรูฆ่าบิดาเรา หากมิใช่ท่านขัดขวาง เราคงฟาดมันตายคามือแต่แรก"

ชงต้าซือกล่าวช้าๆ ว่า "ขอบอกตามตรง เหลิ่งเสียนมีความสัมพันธ์กับเราอยู่บ้าง"

หมิงโต้วกล่าวอย่างขุ่นเคืองไม่คลายว่า "ความสัมพันธ์อันใด มันเป็นบิดาท่านหรือ ขันทีกำเนิดหลวงจีน ถือเป็นเรื่องแปลกประหลาดเหลือเชื่อ"

ชงต้าซือกล่าวอย่างไม่พอใจว่า "ท่านเข้าใจอันใด เหลิ่งเสียนเคยตกระกำลำบาก ซือฟู่เรามีบุญคุณช่วยชีวิตมัน คนผู้นี้ถือบุญคุณความแค้น

หากมิใช่มันนึกถึงบุญคุณเก่าก่อน วันนี้เราคงไม่อาจลงมือประสบผลเฮอะ เป็นมันชะล่าใจไป เข้าใจว่ามีฝีมือเหนือกว่าเรา หารู้ไม่ว่าปัญญาสำคัญกว่าฝีมือ..."

จู๋อิงฟงสอดคำขึ้น "หลวงจีนใหญ่ หมอกเหล่านั้นมีความเป็นมาอย่างไร หรือว่าในวังมีผีสางจริงๆ?"

ชงต้าซือกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า "เรื่องนี้หรือ หากว่ามิใช่ผีสางเล่า?" จู๋อิงฟงร้องโพล่งว่า "มิใช่ผีสาง หรือว่าเป็นคน?"

หมิงโต้วอุทานดังอากล่าวว่า "หรือว่า หรือว่าท่านหมายถึงคนผู้นั้น..." เอ่ยถึงตอนนี้ไม่สามารถกล่าวสืบต่อ

ชงต้าซือกล่าวว่า "นอกจากคนผู้นั้น ยังมีผู้ใด?"

หมิงโต้วแผดเสียงร้องว่า "เป็นไปไม่ได้ คนผู้นั้นไม่สมควรอยู่ที่นี้ อีกประการ...มันไหนเลยช่วยเหลือจูหยวนจาง?"

ชงต้าซือทอดถอนใจกล่าวว่า "เราก็ขบคิดไม่เข้าใจ หากว่าเป็นคนผู้นั้นจริง เรื่องราวก็ผิดท่าแล้ว เอาเถอะ เราจะกลับไปช่วยเหลือจิ้นอ๋องสะสางเรื่องหลัง พวกท่านค้นหาต่อไป หากหาตัวจูหยวนจางไม่พบ ก็ไม่ต้องกลับไปแล้ว"

หมิงโต้วกล่าวอย่างโกรธแค้นว่า "อะไร ท่านพอข้ามแม่น้ำก็คิดรื้อสะพาน?"

ชงต้าซือกล่าวเสียงเย็นชาว่า "ท่านกระทั่งจิ้นอ๋องยังคิดฆ่า ยังมีหน้ากลับไปพบมันอีก?"

หมิงโต้วกับจู๋อิงฟงล้วนนิ่งเงียบงันไป ชงต้าซือผละจากไปอย่างรีบร้อน หลังจากเงียบงันชั่วขณะ หมิงโต้วจึงกล่าว "น้องแซ่จู๋ เราท่านต่างกับหลวงจีนใหญ่ มิใช่ข้าทาสรับใช้ จิ้นอ๋องก็ไม่คู่ควรให้พวกเราขายชีวิตให้"

จู๋อิงฟงกล่าวสนับสนุน หมิงโต้วกล่าวอีกว่า "พวกเราค้นหาละแวกใกล้เคียงอีกรอบหนึ่ง อาจบางทีห้องลับไม่อยู่ที่นี้ อีกประการเมื่อเข้าวังมา

ไม่อาจกลับไปด้วยมือเปล่า ต่อให้หาตัวฮ่องเต้โฉดไม่พบ ก็สมควรหยิบฉวยของวิเศษในวังติดมือไป”

จู๋อิงฟงหัวร่อคักคักกล่าวว่า “กล่าวถูกต้อง ที่น่าเสียดายคือสตรีที่งดงามเหล่านั้น เราอายุปูนนี้ยังไม่ได้ลิ้มรสของภรรยาและบุตรีฮ่องเต้มาก่อน”

สุ้มเสียงเคลื่อนห่างออกไป เวี่ยจือหยางนึกเหยียดหยามดูแคลน ครุ่นคิดว่าชนชั้นมุสิกทั้งสองนี้ไม่อาจสำเร็จกิจการ รังแต่พาให้เสียการ ซงต้าซือถือว่าตาบอด จึงดึงตัวพวกมันเข้าร่วม ขณะครุ่นคิด ยื่นมือคลำหากลไก คิดเปิดแผ่นศิลาออก พลันได้ยินหงอู่ฮ่องเต้รับสั่งว่า “ออกไปไม่ได้”

เวี่ยจือหยางถามเบาๆ ว่า “เพราะเหตุใด?” หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า “อาจบางทีพวกมันแสร้งไปไกล แท้จริงซ่อนตัวแอบดูอยู่ด้านข้าง”

เวี่ยจือหยางใจสั่นสะท้าน ครุ่นคิดว่าเรื่องนี้เป็นไปได้ ยังคงเป็นขิงแก่เผ็ดร้อนกว่า หงอู่ฮ่องเต้ทรงคิดอ่านรอบคอบ จึงกล่าว “อย่างนั้นรออีกครู่หนึ่ง...”

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า “รอไม่ได้ ที่นี้ไม่อาจอยู่นาน รีบนำเราออกจากวัง...”

จูเหว่ยกล่าวว่า “ออกจากวัง? ที่เบื้องนอกกระจายด้วยคนของ**ซันเกอ** *(พี่ที่สาม)*...”

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสอย่างเยือกเย็นว่า “เหว่ยเอ๋อ จดจำไว้ นับแต่นี้เจ้าไม่มีซันเกออันใด”

นับตั้งแต่หงอู่ฮ่องเต้ลุกฮือขึ้นก่อการเป็นต้นมา ไม่เคยตกอยู่ในจุดอับเช่นนี้มาก่อน ยิ่งอย่าว่าแต่คนทรยศเป็นบุตรในสายเลือด มีคำกล่าวว่าผู้รู้ใจบุตรไม่มีใครเกินบิดา จิ้นอ๋องคิดอ่านวางแผน หมายช่วงชิงบัลลังก์ หงอู่ฮ่องเต้มิใช่ไม่ทราบ แต่ทรงเห็นว่าจิ้นอ๋องขาดกำลังขวัญ ครั้งกระโน้นในการยกทัพปราบมองโกล เอี้ยนอ๋องกับหนิงอ๋องล้วนสร้างผลงาน มีแต่

จิ้นอ๋องเคลื่อนทัพทีหลังยกกำลังกลับก่อน หงอู่ฮ่องเต้กริ้วจนดุว่าหลายครั้ง ดังนั้นในสายพระเนตรของพระองค์ จิ้นอ๋องทั้งไม่มีกำลังขวัญ ทั้งขาดความอดทน ไม่ว่าอาละวาดอย่างไร ก็ไม่อาจหนีรอดจากพระหัตถ์พระองค์ คิดไม่ถึงบุตรอกตัญญูผู้นี้ขวัญบังอาจเทียมฟ้า กลับลงมือในงานเฉลิมพระชนมพรรษาของพระองค์ มิหนำซ้ำไม่เพียงคิดคุมตัวพระองค์ไว้ ทั้งตระเตรียมกวาดล้างเหล่าราชนิกุลในคราเดียว หากปล่อยให้ก่อการสำเร็จ แผ่นดินจะเปลี่ยนมือผู้ปกครองในเวลาชั่วข้ามคืน

หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น เมื่อประสบเหตุเปลี่ยนแปลงเช่นนี้ หากมิใช่จบสิ้นชีวิต ก็เกิดความทอดอาลัย แต่ในชีวิตหงอู่ฮ่องเต้ชมชอบเอาชนะ เหตุการณ์ยิ่งเลวร้าย ยิ่งกระตุ้นความคิดต่อสู้ของพระองค์ขึ้น แผนก่อกบฏของจิ้นอ๋อง แม้สร้างความโทมนัสแก่พระองค์ แต่ก็เป็นเพียงชั่วครู่ชั่วยามหลังจากลำบากพระทัย เพียงดำริว่าจะแก้ไขปัญหา ผ่านห้วงคับขันอย่างไร

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสช้าๆ ว่า “เดินลงบันไดไป นี่เป็นอุโมงค์ลับสายหนึ่ง”

เวี่ยจือหยางกับจูเหว่ยล้วนเกิดความประหลาดใจ ทั้งสองกุมมือกันในความมืด ไม่อาจหักใจแยกจาก เวี่ยจือหยางแบกหงอู่ฮ่องเต้ เดินลงบันไดไปยังเบื้องล่าง เบื้องล่างมีกลิ่นอับชื้น เจือปนด้วยกลิ่นดินที่หนาหนัก

ชั่วครู่ค่อยลงมาถึงเบื้องล่าง เวี่ยจือหยางคำนวณโดยคร่าวๆ ที่นี้อยู่ต่ำจากระดับพื้นยี่สิบกว่าวา สองฟากเป็นหินทราย ก่อเป็นระเบียบเรียบร้อย พอยื่นมือลูบคลำ รู้สึกหยาบกระด้างเย็นเฉียบ ทั้งยังชื้นแฉะ

หงอู่ฮ่องเต้รับสั่งเสียงแหบพร่าว่า “วาง...วางร่างของข้าลง”

เวี่ยจือหยางรีบวางร่างฮ่องเต้ชราลง หงอู่ฮ่องเต้พิงผนังศิลา ทรงพระกรรสะออกมา ทรงพระกรรสะราวกับจะสำรอกปอดตับหัวใจออกมา จูเหว่ยรีบเข้าไปลูบพระขนองของพระองค์ แต่ก็ไม่มีประโยชน์ เวี่ยจือหยางจึงดึงมือจูเหว่ยออก ทาบฝ่ามือกับจุดจี้อหยางกลางพระขนองของหงอู่ฮ่องเต้ หลังจากโคจรพลังรอบหนึ่ง ก็ถ่ายทอดกำลังภายในเข้าไป

มันฝึกพลังลมปราณเทพคีตา ความจริงเป็นวิชากำลังภายในแนวทางพรต พอถ่ายเทเข้าสู่เส้นลมปราณโส่วไท่หยินฮุ่ยจิง หมุนเวียนไปตามเส้นลมปราณรอบหนึ่ง ก็คล้ายสายน้ำเย็นระรื่นช่วยดับไฟหยิน บังเกิดเป็นพลังหยางขึ้น อาการทรงพระกรรสะของหงอู่ฮ่องเต้ค่อยๆ ขาดหาย จึงรับสั่งว่า "รบกวนแล้ว"

ที่ผ่านมาหงอู่ฮ่องเต้แข็งกร้าวดุร้าย ไม่เคยรับสั่งอย่างอ่อนโยนมาก่อน เวี่ยจือหยางรับฟังจนงงงันวูบจึงกล่าว "ฝ่าบาทเกรงใจไปแล้ว"

หงอู่ฮ่องเต้ทอดถอนพระทัยคำหนึ่งตรัสอีกว่า "เด็กน้อย เจ้าไปยังผนังด้านตรงข้าม ปลดคบไฟลงมา"

เวี่ยจือหยางทวนคำ "คบไฟ" คลำหาอยู่ครู่หนึ่ง พบว่ามีคบไฟอันหนึ่งปักเฉียงๆ กับผนัง ใช้ผ้าน้ำมันห่อไว้เป็นชั้นๆ พอแก้ห่อออก ข้างในยังมีชุดไฟที่หักพับ

เวี่ยจือหยางจุดไฟขึ้น เกิดแสงสว่างสาดส่องพื้นที่วาเศษ เห็นหงอู่ฮ่องเต้พระพักตร์เป็นสีเทาซีด ใบหน้าจูเหว่ยประดับด้วยรอยน้ำตา พอกวาดตามอง พบว่าที่เบื้องหน้าห่างไปไม่ไกลมีประตูเหล็กหนาทึบบานหนึ่ง

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า "ระวัง ข้างในมีกลไกฆ่าคน อืมม์ เจ้าประคองเราขึ้นมาก่อน"

เวี่ยจือหยางแบกหงอู่ฮ่องเต้ขึ้นมาใหม่ จูเหว่ยถือคบไฟส่องทาง หงอู่ฮ่องเต้คอยชี้แนะเวี่ยจือหยางเดินอย่างไร จึงไม่กระทบถูกกลไก จนถึงหน้าประตูเหล็ก หงอู่ฮ่องเต้ทรงชี้กลไกเปิดประตู เวี่ยจือหยางออกแรงบิดหมุน ประตูเหล็กเปิดออกช้าๆ ทั้งสามเพิ่งเข้าไป ประตูก็ปิดลงดังโครม

เวี่ยจือหยางหันขวับไปด้วยความตระหนก หงอู่ฮ่องเต้กลับเร่งรัดให้มันเดินต่อ เวี่ยจือหยางได้แต่กัดฟันเดินไปข้างหน้า ระหว่างทางพบเห็นทางแยกไม่น้อย หงอู่ฮ่องเต้คล้ายม้าแก่ชำนาญทาง ทรงทราบภูมิประเทศโดยกระจ่างดั่งพระดรรชนีบนพระหัตถ์ ทรงชี้ทางโดยไม่ผิดพลาด เวี่ยจือ

หยางรับฟังพลางเดินทาง นึกเลื่อมใสผู้สูงวัยอายุเจ็ดสิบมีความทรงจำแม่นยำ หากเปลี่ยนเป็นตนเองเข้ามายังทางลับที่แตกแขนงออกไปดุจใยแมงมุม คงจำแนกตำแหน่งทิศไม่ออก ต้องอดตายอยู่บนทางแยกแล้ว

ไม่ทราบเดินเป็นระยะทางเท่าใด รู้สึกว่าภูมิประเทศสูงขึ้น ความชื้นยิ่งหนาหนักกว่าเดิม ผ่านไปอีกครู่หนึ่ง ที่เบื้องหน้าปรากฏแสงรำไร ในความดำมืดสะท้อนประกายสีคราม มาถึงปากทางออกแล้ว สร้างความยินดีแก่เวี่ยจือหยางจนเร่งฝีเท้าเร็วขึ้น ไปได้สิบกว่าก้าว พลันได้ยินหงอู่ฮ่องเต้รับสั่งว่า “หยุด”

เวี่ยจือหยางหยุดเท้าลง พอเพ่งตามอง ที่เบื้องหน้าห่างไปสองก้าวเป็นคันดินเส้นหนึ่ง เบื้องล่างเป็นบ่อน้ำบ่อหนึ่ง แสงจันทร์พอสาดส่องลงมา เกิดระลอกเลื่อมพราย แผ่ซ่านความเย็นออกมา

เวี่ยจือหยางลอบด่าทอตนเองเลอะเทอะเหลวไหล เสียทีที่มีฝีมือติดตัว แทบพลัดตกลงน้ำไป มันตกน้ำยังพอทำเนา หงอู่ฮ่องเต้ทรงพระประชวรหนัก หากแช่อยู่ในน้ำ ก็ไม่มีพระชนม์ชีพสืบไปแล้ว

จูเหว่ยรีบรุดมามองดูบ่อน้ำ จากนั้นช้อนตาขึ้น เห็นปากบ่อคล้ายลูกตา แอบมองนภาดาว ท้องฟ้าอยู่สูงขึ้นไป แต่งแต้มด้วยดาวเย็นหลายดวง

เวี่ยจือหยางหัวร่อออกมากล่าวว่า “นี่เรียกว่ามองฟ้าในบ่อหรือ?”

หงอู่ฮ่องเต้ทรงเงื้อพระหัตถ์ขึ้นฟาดใส่ศีรษะด้านหลังของมัน ตรัสตำหนิว่า “กล่าวเหลวไหลอันใด เจ้าเข้าใจว่าเราเป็นเจ้าชีวิตที่สิ้นชาติหรือ?”

ครั้งกระโน้นไต้กิมล้างซ้องเหนือ จับตัวฮุยจงกับคิมจงฮ่องเต้ไปกักขังอยู่ในเมืองอู่กว๋อทางเหนือ ทั้งขุดดินก่อเป็นบ่อ ชักรอกฮ่องเต้ทั้งสองลงในบ่อ ให้พระองค์ “มองฟ้าในบ่อ” ทำการเหยียบย่ำเย้ยหยัน หงอู่ฮ่องเต้เพิ่งประสบเหตุเปลี่ยนแปลง เวี่ยจือหยางความจริงกล่าวโดยไม่ตั้งใจ กลับระคายพระกรรณของพระองค์อย่างสูง

เวี่ยจือหยางแลบลิ้นออกมา กล่าวว่า “ขออภัย ฝ่าบาทต่างกับซ้องฮุยจงฮ่องเต้ ซ้องฮุยจงถูกคนชาติอื่นจับตัวไปทรมาน ส่วนพระองค์เป็นยอดวีรบุรุษที่ขับไล่ชาวมองโกลไป”

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสเสียงเย็นชาว่า “นี่ไม่มีข้อแตกต่าง วีรบุรุษพอสู้แพ้ก็กลายเป็นหมีหมา”

บรรยากาศเคร่งเครียดขึ้นมา หลังจากเงียบงันชั่วขณะ จูเหว่ยอดถามมิได้ว่า “ฟู่หวง พวกเราจะขึ้นไปอย่างไร?”

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า “เจ้าอยู่เป็นเพื่อนเรารอสักครู่ เด็กน้อย เจ้าขึ้นไปก่อน บนผนังบ่อมีที่หยั่งเท้า”

เวี่ยจือหยางวางฮ่องเต้ชราลง รับคบไฟมาส่องดู เห็นบนผนังบ่อมีรอยบุ๋มเข้าไปมากมาย หากเป็นคนธรรมดายากหยั่งเท้าได้ แต่หากเป็นผู้มีฝีมือก็ขึ้นไปได้ไม่ยากนัก จึงกระโดดขึ้นไป ใช้เท้าซ้ายขวาถีบยันผนังบ่อ โผล่พ้นจากปากบ่อในอึดใจเดียว

สายตายามกวาดมอง เห็นเป็นตัวตึกธรรมดาแห่งหนึ่ง มีไม้ดอกประปราย ถูกทิ้งรกร้างอยู่บ้าง ที่ห่างไปเป็นบ้านมุงกระเบื้อง ล้วนมืดมิดไร้แสงไฟ คล้ายกับบ้านปีศาจก็มิปาน

ที่ปากบ่อมีเครื่องกว้านตัวหนึ่ง และถังไม้ขนาดใหญ่ใบหนึ่ง พอเพ่งพิจารณา ค่อยพบว่าเชือกพันจากเส้นลวด เวี่ยจือหยางครุ่นคิด ปากทางออกของเส้นทางลับอยู่ก้นบ่อ นับว่ามิดชิดยิ่ง แต่หากปราศจากฝีมืออันปราดเปรียว ยากที่จะขึ้นลงได้ หงอู่ฮ่องเต้ในช่วงมัชฌิมวัย ยังพอทำเนา ตอนนี้ทรงชราภาพทั้งประชวร ไหนเลยขึ้นมาได้

จากนั้นครุ่นคิด หงอู่ฮ่องเต้มีเหลิ่งเสียนคอยอารักขา หากเกิดเหตุเปลี่ยนแปลง ย่อมมีขันทีชรานำพระองค์หลบหนี แต่คิดไม่ถึงเหลิ่งเสียนยามปรกติไม่คลาดคลาแม้สักก้าวเดียว ยามนี้กลับไม่ได้ติดตามมา ผู้ทรงภูมิปัญญาร้อยถี่มีห่างอยู่หนึ่ง แม้แต่หงอู่ฮ่องเต้ก็มีช่วงเวลาที่คำนวณ

ผิดพลาด

เวี่ยจือหยางหมุนเครื่องกว้าน หย่อนถังไม้ลงไป จูเหว่ยวางหงอู่ฮ่องเต้อยู่ในถัง จากนั้นเวี่ยจือหยางหมุนเครื่องกว้านใหม่ ชักรอกทั้งคนและถังไม้ขึ้นมา แล้วค่อยหย่อนถังไม้ลงไปใหม่ ชักรอกจูเหว่ยขึ้นมา

ทั้งสามนั่งพักหายใจอยู่ข้างบ่อ แต่แล้วเวี่ยจือหยางได้ยินสุ้มเสียงผิดปรกติ ต้องกระโดดปราดขึ้น ถลึงมองไปยังเบื้องหน้า

จูเหว่ยเงยหน้าขึ้น เห็นในความมืดยืนไว้ด้วยผู้คนสามคน ล้วนมีรูปร่างผอมซูบ มือถือไม้เท้า สวมใส่เสื้อสีเทา ถูกแสงจันทร์สาดส่องเป็นสีขาว

แผนปราบกบฏ

จูเหว่ยใจเต้นระทึกขึ้น ถามโพล่งว่า "ผู้ใด?"

เวี่ยจือหยางขยับกายวูบ โถมใส่คนที่กึ่งกลาง คนผู้นั้นเงื้อไม้เท้าขึ้นแทงใส่คอหอยเวี่ยจือหยางอย่างดุร้าย

เวี่ยจือหยางถลันหลบเลี่ยง พลิกข้อมือคว้าใส่ตัวไม้เท้า พอสัมผัสถูกพบว่าตีจากเหล็กกล้า จึงตวาดเบาๆ กระชากไปทางด้านหลัง คนชุดเทาถลามาข้างหน้า แต่ยังถือไม้เท้ามั่น เวี่ยจือหยางไม่ทันเปลี่ยนกระบวนท่า ทางซ้ายขวาก็ปรากฏกระแสลมแหวกฝ่าอากาศ ไม้เท้าเหล็กสองด้ามจ่อจี้ใส่ศีรษะมัน เสียงเซ้งเซ้งเมื่อปลายไม้เท้าปรากฏคมมีดแผ่พุ่งออกมา

เวี่ยจือหยางคลายมือจากไม้เท้า หงายร่างไปด้านหลัง คมมีดก็เฉียดหน้าไป กระทบกันดังติง เบี่ยงเบนไปทางซ้ายขวา จากนั้นกรีดเป็นวงโค้งแทงใส่ก้านคอเวี่ยจือหยางอีกครา

เวี่ยจือหยางบิดเอวพลิกตัว สลับเท้าหลบเลี่ยงจากคมมีด ฟาดฝ่ามือทั้งสองใส่ตัวไม้เท้า จนไม้เท้ากระดอนขึ้น ขณะที่พลังจากท่ามือปาดพิณแล่นไปตามตัวไม้เท้า จนคนชุดเทาทั้งสองร่างชาด้าน ตัวไม้เท้าส่ายไปมาดุจงูเหลือมตัวหนึ่ง

เวี่ยจือหยางหมุนคว้างดุจสายลม ใช้ออกด้วยวิชามือผีผาย่อย ขณะ

ที่ยืดหดก็คว้าจับไม้เท้าเหล็กทั้งสองด้ามไว้ กระชากช่วงชิงโดยแรง คนชุดเทาทั้งสองถูกพลังพิสดารจู่โจมใส่ร่าง ได้รับความเจ็บปวดรวดร้าว ต้องคลายมือปล่อยไม้เท้าออก

คนชุดเทาที่กึ่งกลางกระโดดปราดเข้ามา เสือกแทงไม้เท้าใส่ เวี่ยจือหยางร่ายรำไม้เท้าคู่ในมือ เขี่ยแล้วปาดวูบ คนชุดเทานั้นรู้สึกว่าเส้นลมปราณบนแขนทั้งสองเกิดการสั่นสะเทือน เวี่ยจือหยางพอตวาดคำ "ปล่อยมือ" พลางบิดไม้เท้าทั้งสองด้าม ไม้เท้าของคนชุดเทานั้นก็หลุดลอยจากมือ ตีวงที่กลางอากาศ แล้วปักฉึกลงที่แทบเท้าเวี่ยจือหยาง

เวี่ยจือหยางถอนดึงไม้เท้าขึ้นมา ในใจนึกกระหยิ่มยินดี คนที่เบื้องหน้าทั้งสามล้วนมิใช่มือชั้นธรรมดา แต่เพียงสองกระบวนท่า ก็ถูกมันช่วงชิงอาวุธมา แสดงว่าหลังการประลองดนตรีที่ตำหนักจวินเทียน มันมีฝีมือรุดหน้ากว่าเดิม สามารถรุกรับตามใจปรารถนา

คนชุดเทาทั้งสามล้วนมือเปล่า แต่ไม่ท้อถอย กระโดดปราดเข้ามาหมายเสี่ยงชีวิต เวี่ยจือหยางลอบร้องคำ *'มาได้ประเสริฐ'* ในใจ พลางโยนไม้เท้าทิ้งไปสองด้าม คงถือไว้ด้ามหนึ่ง เตรียมใช้เพลงกระบี่แทงใส่คนทั้งสาม

ความคิดเพิ่งบังเกิด คนชุดเทาทั้งสามพลันหยุดเท้า ขยับไหล่พุ่งถอยไปด้านหลัง ยืนอยู่ในเงามืด ห้อยมืออย่างสำรวม สร้างความประหลาดใจแก่เวี่ยจือหยางยิ่ง แต่แล้วจมูกสูดได้กลิ่นหอมคล้ายกล้วยไม้คล้ายชะมดเชียง หอมซาบซ่านยิ่ง

กลิ่นหอมมาจากด้านหลัง เวี่ยจือหยางเหลียวหน้าไป เห็นหงอู่ฮ่องเต้ทรงถือขวดเล็กๆ ใบหนึ่ง เปิดจุกขวดออก ปรากฏกลิ่นหอมโชยออกมา

จูเหว่ยความจริงถือกระบี่มั่น คิดช่วยเหลือเวี่ยจือหยางอีกแรงหนึ่ง พอเห็นเช่นนั้นต้องกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "ฟู่หวง นี่เป็นอะไร?"

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า “เป็นควันหอมจู๋หยง เป็นชาวแม้วทางใต้ทำจากหญ้าหอม ใช้เซ่นสรวงบูชาเทพอัคคีจู๋หยง”

จูเหว่ยชี้มือไปยังคนชุดเทาทั้งสามกล่าวว่า “พวกมันเล่า ไฉนไม่เคลื่อนไหวแล้ว?”

หงอู่ฮ่องเต้เพ่งพระเนตรไปยังคนทั้งสามตรัสว่า “พวกมันเป็นผู้พิทักษ์สถานที่นี้ พอสูดได้ควันหอมจู๋หยง ก็จะทำตามคำสั่งข้า”

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “นี่เป็นควันหอมมอมประสาทหรือ?”

หงอู่ฮ่องเต้สั่นพระเศียรตรัสว่า “มิใช่ ควันหอมนี้เพียงเป็นสัญญาณชนิดหนึ่ง พวกมันพอสูดได้กลิ่นหอม จะทราบว่าผู้ใดมาแล้ว”

จูเหว่ยยังไม่เข้าใจกล่าวว่า “ไฉนต้องสูดได้กลิ่นหอมค่อยทราบได้?” หงอู่ฮ่องเต้ทรงชี้ไปที่คนทั้งสาม ตรัสว่า “เจ้าชมดูให้ดี”

เวี่ยจือหยางเพ่งตามอง ค่อยพบว่าคนทั้งสามเบ้าตาลึกลง มีแต่ตาแต่ไม่มีลูกตา จูเหว่ยก็ดูออก ต้องกรีดร้องว่า “โอย พวกมันเป็นคนตาบอด?”

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า “ไม่เพียงแต่ตาบอด ทั้งยังหูหนวกเป็นใบ้”

เวี่ยจือหยางค่อยเข้าใจ ครุ่นคิดขึ้น *‘คนทั้งตาบอด ทั้งหูหนวกเป็นใบ้ มีแต่จมูกยังสามารถดมกลิ่น มิน่าเล่าต้องใช้กลิ่นหอมจำแนกตัวบุคคล’*

จูเหว่ยเหม่อมองดูคนทั้งสาม กล่าวด้วยความเวทนาว่า “พวกมันพวกมันไฉนกลับกลายเป็นเช่นนี้?”

หงอู่ฮ่องเต้ทรงแค่นเสียงอย่างเย็นชาตรัสว่า “เป็นเช่นนี้จึงประเสริฐ ประคองเราเข้าไป”

จูเหว่ยลังเลเล็กน้อย ค่อยประคองบิดาเดินเข้าใกล้คนทั้งสาม คนทั้งสามแบมือออกอย่างนอบน้อม หงอู่ฮ่องเต้ทรงใช้พระดรรชนีขีดวาดเป็นวงกลมที่ใจกลางฝ่ามือคนที่กึ่งกลาง คนผู้นั้นชักมือกลับไป ขีดวาดวงกลม

ที่ใจกลางฝ่ามือผู้คนอีกสองคน คนทั้งสามก็น้อมกายล่าถอยไป ชั่วครู่ให้หลังภายในห้องจุดเทียนไข สาดแสงสว่างลอดหน้าต่างออกมา

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า "เข้าห้องไป" พระองค์ทรงสังเกตความเคลือบแคลงสงสัยของทั้งสองออก จึงตรัสว่า "มิต้องเป็นห่วง นี่เป็นห้องของข้า"

เวี่ยจือหยางกับจูเหว่ยสบตากันวูบ ค่อยประคองหงอู่ฮ่องเต้เข้าห้อง ภายในห้องตกแต่งอย่างคร่าวๆ คล้ายบ้านอยู่อาศัยของราษฎรทั่วไป จูเหว่ยกวาดตามองรอบข้างแล้วกล่าว "ฟู่หวง..."

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสตัดบทว่า "เหว่ยเอ๋อ ที่นี้มิใช่ในวัง ไม่ต้องเรียก**ฟู่หวง** *(พระบิดา)* แล้ว"

"ถูกแล้ว บิดา..."

"คำบิดาสุภาพเกินไป ชาวบ้านธรรมดาไม่ใช้คำนี้ ยังคงเรียกท่านพ่อเถอะ"

จูเหว่ยงงงันวูบ จึงเรียกเบาๆ ว่า "ท่าน...ท่านพ่อ..." นับตั้งแต่ถือกำเนิดเกิดมา นางล้วนเรียกหา "ฟู่หวง" ไม่เคยเรียก "ท่านพ่อ" มาก่อน ยามนี้พอเรียกจากปาก จึงกระอักกระอ่วนยิ่ง

หงอู่ฮ่องเต้ทอดพระเนตรธิดา บังเกิดความสะท้อนพระทัย พระองค์ทรงเชื่อในพระราชอำนาจ หากให้ผู้คนรับฟังคำสั่ง ต้องเกิดความครั่นคร้ามก่อน วิธีนี้ใช้ปกครองบ้านเมืองได้ผล แต่ใช้กับในบ้าน เป็นเหตุให้ขาดความกลมเกลียว ยามนี้ตกระกำลำบาก พระทัยผิดแผกแตกต่าง คำ "ท่านพ่อ" นี้เรียกหาจนหงอู่ฮ่องเต้เกิดความหดหู่พระทัย ดำริขึ้น *'ทุกคนล้วนคิดขึ้นเป็นฮ่องเต้ แต่ว่าเป็นฮ่องเต้แล้วจะเป็นไร ยังมิสู้เฒ่าชราชนบทเลี้ยงดูลูกหยอกเย้าหลาน มีชีวิตที่อิสรเสรี...'*

แต่แล้วความคิดนี้ดับสูญสลายไป พระทัยของพระองค์กลับคืนสู่ความแข็งกร้าว ดำริในพระทัย *'น่าหัวร่อ เรานึกถึงเรื่องเหล่านี้ทำอะไร ปัญหาเฉพาะหน้าคือจัดการกับ**เหล่าซัน** (อันดับสาม) เฮอะ เหล่าซันขาด*

การตัดสินใจ ไม่เป็นที่น่าวิตก หลวงจีนนั้นกลับเป็นไม้แข็งท่อนหนึ่ง เพียงแต่เราสูญเสียอำนาจ ต้องเพิ่มความระมัดระวัง ขณะที่เราลงมือต่อเหล่าซัน อย่าให้ผู้อื่นฉกฉวยโอกาส ***เหล่าซื่อ*** *(อันดับสี่) ไม่แน่ว่าจะไว้วางใจได้...'*

พระองค์ทรงใช้ความคิดดุจสายฟ้า ไม่เพียงลืมอาการประชวร จิตใจยังกลับคืนสู่ช่วงวัยหนุ่มฉกรรจ์ ทรงอนุมานถึงสถานการณ์ความเปลี่ยนแปลง เมื่อดำริถึงช่วงคับขันสำคัญ สร้างความพลุ่งพล่านพระทัยจนพระวรกายสั่นระริกขึ้นมา

หนุ่มสาวทั้งสองมองดูฮ่องเต้ชรา เห็นพระองค์มีพระพักตร์ประหลาดพิกล จูเหว่ยอดถามมิได้ว่า "ท่านพ่อ ท่านไม่เป็นไรกระมัง?"

หงอู่ฮ่องเต้เงยพระพักตร์ขึ้นมา ตรัสถามว่า "อะไรหรือ?" จูเหว่ยกล่าวถามว่า "นี่เป็นสถานที่ใด?"

หงอู่ฮ่องเต้ทรงเงียบงันไปชั่วขณะ จึงตรัสว่า "นี่เป็นสถานที่หลบภัยของข้า"

จูเหว่ยกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "ฟู่หวง ไม่ ท่านพ่อ หรือว่าท่านสามารถคาดการณ์ล่วงหน้า ทราบว่าจะเกิดเรื่องในวันนี้?"

หงอู่ฮ่องเต้ฝืนแย้มพระโอษฐ์ตรัสว่า "เด็กโง่งม หากข้าสามารถคาดการณ์ล่วงหน้า ไหนเลยมีสภาพเช่นวันนี้ เพียงแต่เรื่องราวทางโลกยากคาดเดา เว้นทางถอยไว้เส้นหนึ่งย่อมดีกว่า"

จูเหว่ยกล่าวถามว่า "อุโมงค์ลับเส้นนั้นขุดเจาะเมื่อตอนสร้างนครหลวงหรือ?"

หงอู่ฮ่องเต้ผงกพระเศียรรับ เวี่ยจือหยางถามโพล่งว่า "ช่างแรงงานที่ขุดอุโมงค์ลับเล่า?"

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสเสียงเย็นชาว่า "ในความเห็นของเจ้าเล่า?"

เวี่ยจือหยางหัวใจเย็นเฉียบ ถึงแม้คาดการณ์ได้แต่แรก แต่ยังอด

คับแค้นใจมิได้ หงอู่ฮ่องเต้ทรงสังเกตสีหน้ามันออก จึงตรัสช้าๆ ว่า "ประเทศหนึ่งครอบครัวหนึ่ง ต้องมีเรื่องสกปรกที่ไม่อาจบอกออกไป เจ้าเกิดในยุคสันติสุข น้อยครั้งจะพบเห็นเหตุการณ์ฆ่าฟัน ไม่ล่วงรู้ถึงเล่ห์อุบายทางโลก ระหว่างการแย่งชิงอำนาจ มิใช่เจ้าตายก็เป็นเราสิ้น หากถือเมตตากรุณา ไม่สามารถสำเร็จกิจการ"

เวี่ยจือหยางร้องดังๆ ว่า "ท่านนึกดูแคลนความเมตตากรุณา ไฉนเลือกไท่ซุนขึ้นเป็นฮ่องเต้?"

หงอู่ฮ่องเต้พระพักตร์แปรเปลี่ยนไป ทรงตบโต๊ะฉาดใหญ่ ขึงพระเนตรใส่เวี่ยจือหยาง เวี่ยจือหยางจับจ้องมองตอบ โดยปราศจากความครั่นคร้ามแต่อย่างไร

จูเหว่ยมองดูพระบิดา เหลียวดูเวี่ยจือหยาง บังเกิดความร้อนรุ่มใจไม่ทราบเกลี้ยกล่อมอย่างไรดี พลันเห็นหงอู่ฮ่องเต้งำสายพระเนตรไว้ ตรัสช้าๆ ว่า "เจ้ากล่าวไม่ผิด อี้เหวินใจเมตตามืออ่อนไป หากปกครองประเทศต้องรับความลำบาก ดีที่มีข้าช่วยกระทำเรื่องสกปรกทั้งหลายให้ อย่างนั้นมันก็ไม่ต้องกระทำแล้ว"

เวี่ยจือหยางคาดคั้นถามว่า "ดังนั้นท่านฆ่าช่างแรงงานที่ขุดอุโมงค์ลับทั้งหมด ทำร้ายคนทั้งสามนี้จนตาบอดหูหนวกและเป็นใบ้?"

หงอู่ฮ่องเต้ทรงพระสรวลเย้ยหยันตรัสว่า "ช่างคิดอ่านเช่นเด็กทารกจริงๆ นับตั้งแต่ข้าลุกฮือขึ้น ได้ฆ่าคนนับไม่ถ้วน หากเจ้าคิดทวงหนี้บัญชีให้กับพวกมัน ต่อให้แปดปีสิบปีก็นับคำนวณไม่จบ"

เวี่ยจือหยางไม่ยินยอมพร้อมใจ ยังคิดโต้เถียงอีก จูเหว่ยชิงฉุดดึงแขนเสื้อมัน กล่าวเบาๆ ว่า "ท่านพ่อ เต้าหลิงอายุยังเยาว์ ท่านอย่าได้ถือสาหาความมัน"

หงอู่ฮ่องเต้ชำเลืองพระเนตรไปที่นางแวบหนึ่ง จากนั้นหลุบสายพระเนตรลง คล้ายดำริอันใด จูเหว่ยคาดเดาพระทัยของพระองค์ออก จึง

กล่าว “ท่านพ่อ ไท่ซุนเป็นคนดี ฟ้าดินต้องคุ้มครอง คงไม่มีเรื่องใด”

เวี่ยจือหยางค่อยทราบว่าหงอู่ฮ่องเต้ทรงเป็นห่วงความเป็นความตายของอี้เหวินไทจือ ตนเองเอ่ยถึงไท่ซุน จึงสะกิดบาดแผลในพระทัยพระองค์ เวี่ยจือหยางปลอมเป็นนักพรต รับตำแหน่งในวังตะวันออก หาได้ยึดถือเป็นจริง แต่ว่าอี้เหวินไทจือมีจิตใจเมตตา ลดบทลงโทษขุนนางกระทำผิด ขัดพระประสงค์ของฮ่องเต้ เวี่ยจือหยางแม้ไม่กล่าวจากปาก แต่ในใจลอบนับถือเลื่อมใส จึงระงับความขุ่นเคืองใจ กล่าวว่า “ฝ่าบาทวางใจ หากท่านอยู่ในวัง ไท่ซุนจะมีอันตรายถึงแก่ชีวิต ท่านเมื่ออยู่ที่นี้ ไท่ซุนจะมั่นคงดั่งขุนเขา”

หงอู่ฮ่องเต้ทอดพระเนตรเวี่ยจือหยาง ตรัสว่า “กล่าวประเสริฐ ขอเพียงเหล่าซันจับตัวข้าไม่ได้ มันจะไม่มีความมั่นใจเอาชัย หากคิดเว้นทางถอย ต้องรักษาชีวิตตัวประกันไว้ เฮอะ มันล่วงรู้ความสำคัญของไท่ซุนที่อยู่ในใจข้า หากใช้มันข่มขู่ข้า นับว่าประเสริฐสุด”

จูเหว่ยทั้งแตกตื่นทั้งยินดีกล่าวว่า “เช่นนี้เป็นว่าไท่ซุนไม่เป็นไรแล้ว?”

หงอู่ฮ่องเต้สั่นพระเศียรตรัสว่า “นั่นไม่แน่นัก หากว่ามีเรื่อง ก็อับจนปัญญา ตอนนี้เปรียบเสมือนกับวางหมาก เหล่าซันเดินหมากแล้ว ตาต่อไปถึงรอบของข้าแล้ว”

พระองค์มิเพียงไม่ท้อแท้ กลับยินดีอยู่บ้าง เวี่ยจือหยางเห็นเช่นนั้นต้องครุ่นคิด หากตนเองประสบเหตุแปรเปลี่ยนเช่นนี้ ต่อให้ไม่ร้อนรุ่มใจแทบตาย ก็แทบคลั่งใจตาย ฮ่องเต้ชรากลับมีพลังสภาวะเพิ่มพูน นับเป็นเรื่องขัดกับเหตุผลจริงๆ

ได้ยินจูเหว่ยกล่าวอีกว่า “ท่านพ่อวางใจ **ซัน** *(สาม)*...จิ้นอ๋องก็ก่อการไม่สำเร็จ ท่านเป็นโอรสสวรรค์ที่แท้ เหล่าทวยเทพปกปักคุ้มครอง ไม่เช่นนั้นตอนนั้นไฉนเกิดหมอกขึ้น ข้าพเจ้าอยู่ในวังเป็นเวลานาน เพิ่ง

พบเห็นหมอกหนาเช่นนี้เป็นครั้งแรก”

หงอู่ฮ่องเต้ทรงแค่นเสียงดังเฮอะ ตรัสด้วยความขุ่นพระทัยว่า “หมอกหนา?” ภูตเทพอันใด หลังจากนี้อย่าได้เอ่ยถึงแล้ว”

พระองค์อยู่ดีๆ ก็กริ้วขึ้นมา สร้างความสงสัยใจแก่หนุ่มสาวทั้งสองยิ่ง จูเหว่ยขบคิดแล้วอุทานดังอา ร้องโพล่งว่า “ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว คงเป็นลั่วหวี่เซิงนั้น...” นางเหลียวดูเวี่ยจือหยาง เวี่ยจือหยางก็ผงกศีรษะคราหนึ่ง

จูเหว่ยใจเต้นระทึกตูมตาม ตอนอยู่ที่พระตำหนักไท่เหอ ลั่วหวี่เซิงแสดงอิทธิฤทธิ์สร้างหมอกปกปิดร่องรอยมาแล้ว หมอกหนาที่หน้าตำหนักจวินเทียนเกิดขึ้นอย่างกะทันหัน เกรงว่ามิใช่ฝีมือมนุษย์ ไม่ อาจบางทีลั่วหวี่เซิงมิใช่มนุษยชาติ หากเป็นภูตผีเซียนจิ้งจอก

องค์หญิงน้อยครุ่นคิดจนซึมเซา ชั่วครู่ค่อยพบว่าภายในห้องเงียบสงัดงัน สายตายามกวาดมอง เห็นหงอู่ฮ่องเต้ช้อนพระเนตรขึ้นฟ้า ทรงขมวดพระขนง คล้ายดำริถึงปัญหาอันใด เวี่ยจือหยางความจริงก้มศีรษะครุ่นคิด แต่แล้วรู้สึกถึงสายตาจูเหว่ย จึงเงยหน้าขึ้น สายตาทั้งสี่ข้างพอประสานสบ ก็ไม่แยกจากกันอีก

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสพึมพำว่า “ประหลาดแท้...” จูเหว่ยกล่าวถามว่า “ประหลาดอันใด?”

หงอู่ฮ่องเต้สั่นพระเศียรคราหนึ่ง ยามนั้นเงาคนเคลื่อนไหววูบหนึ่ง คนชุดเทาผู้หนึ่งเดินเข้าห้องโดยไร้เสียง มือถือป้านเคลือบถ้วยน้ำชา มันเดินผ่านเครื่องเรือนภายในห้อง โดยไม่สะดุดถูกแม้แต่น้อย กลับเป็นเวี่ยจือหยางและจูเหว่ยทราบว่ามันตาบอดหูหนวก นึกวิตกกังวลแทนมัน

คนชุดเทาเดินเข้ามาวางถ้วยและป้านลงบนโต๊ะ น้อมกายเล็กน้อยแล้วยื่นมือขวาออก หงอู่ฮ่องเต้ใช้พระดรรชนีขีดวาดที่ใจกลางฝ่ามือมันหลายครา คนชุดเทาผงกศีรษะติดต่อกัน ล่าถอยไปอย่างเงียบงัน ตอนออก

จากห้องก็ไม่ปะทะชนถูกเครื่องเรือนใด

จูเหว่ยชมดูจนประหลาดใจยิ่งกล่าวว่า “ท่านพ่อ มันมีจมูกปราดเปรียวถึงเพียงนี้หรือ ข้าวของอยู่ที่ใดล้วนสูดออกได้?”

หงอู่ฮ่องเต้ทรงพระสรวลอย่างเย็นชาตรัสว่า “เมื่อไม่ได้ยิน และมองไม่เห็น คงเหลือจมูกสองข้าง หากไม่ปราดเปรียวพอ จะมีชีวิตอยู่ได้อย่างไร?”

จูเหว่ยก้มศีรษะลงกล่าวเบาๆ ว่า “พวกมัน พวกมันเป็นเช่นนี้มานานเท่าใดแล้ว?”

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสด้วยความขุ่นข้องรำคาญว่า “เป็นเช่นนี้ตั้งแต่เล็กอย่างน้อยยี่สิบปีแล้ว”

เวี่ยจือหยางบังเกิดความลำบากใจ เช่นนี้เป็นว่าคนพิการทั้งสามนี้มีอายุเพียงสามสิบปี แต่ดูไปคล้ายชายชราอายุห้าสิบ จึงทั้งเวทนาทั้งขุ่นข้องใจ

จูเหว่ยกล่าวว่า “ท่านพ่อ คนเหล่านี้ถูก...ถูกท่านทำร้ายจริงๆ?”

หงอู่ฮ่องเต้เลิกพระขนงขึ้น แต่แล้วสะกดพระทัยไว้ ตรัสว่า “ข้าเป็นคนเสนอความคิด เหลิ่งเสียนเป็นคนลงมือ”

จูเหว่ยบังเกิดความพลุ่งพล่านใจ นางทราบว่าพระบิดาโหดเหี้ยมอำมหิต แต่เพียงได้ยินได้ฟังมา วันนี้เห็นกับตา ในใจจึงบังเกิดเป็นรสชาติสุดบรรยาย

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า “เหว่ยเอ๋อ เจ้าคงเห็นว่าบิดาโหดเหี้ยมอำมหิต...” จูเหว่ยรีบกล่าวว่า “ผู้บุตรีมิกล้า”

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า “ลักษณะของเจ้านี้ยังหลอกลวงผู้ใดได้ คนทั้งสามล้วนเป็นทายาทของขุนนางกระทำความผิด ความจริงสมควรประหารชีวิต มีคำกล่าวว่าตายดีมิสู้อยู่อย่างอัปยศ ให้พวกมันมีชีวิตถึงตอนนี้ ถือว่าไม่เลวแล้ว”

ยามนั้นคนชุดเทาเดินเข้ามาใหม่ ในมือหอบกระดาษพู่กันจานฝนหมึก ตลอดจน**อิ่นหนี*** และครั่งประทับตรา หงอู่ฮ่องเต้ทรงหยิบพู่กันขึ้นรับสั่งว่า "เหว่ยเอ๋อ ฝนหมึก"

จูเหว่ยจัดแจงฝนหมึก หงอู่ฮ่องเต้ทรงคลี่**กระดาษเซวียนจื่อ**** ถือพู่กันจุ่มหมึก แต่แล้วขมวดพระขนง เงยพระพักตร์ขึ้นทอดพระเนตรเวี่ยจือหยางแวบหนึ่ง

เวี่ยจือหยางทราบว่าพระองค์ไม่ไว้วางพระทัยตนเอง จึงยิ้มเล็กน้อยล่าถอยไปด้านข้าง หงอู่ฮ่องเต้ค่อยทรงตวัดพู่กัน ขีดเขียนตัวหนังสือลงบนกระดาษจนเต็มแผ่น จากนั้นทรงเป่ารอยหมึกจนแห้ง ค่อยถอนปิ่นหยกขาวที่เสียบพระเกศาลงมา ส่องกับเปลวเทียน เวี่ยจือหยางค่อยพบว่าที่หัวของปิ่นเป็นพระราชลัญจกรขนาดเล็ก แกะสลัก**ตัวหนังสือแบบจ้วน***** อยู่หลายตัว หงอู่ฮ่องเต้ทรงจุ่มหมึกอิ่น กดตราพระราชลัญจกร บรรจุใส่ซองจดหมาย ใช้ครั่งปิดผนึก บนครั่งก็ประทับพระราชลัญจกรหยกกำกับไว้

หงอู่ฮ่องเต้รับสั่งต่อเวี่ยจือหยางว่า "เต้าหลิง เจ้าเป็นศิษย์ของสือิ่งเจิน แทบถอดแบบจากมัน ข้าฆ่าคนมากมาย เจ้าคงไม่อาจทนดูได้ ประเสริฐมาก ข้าถามเจ้าคำหนึ่ง ระหว่างข้ากับจิ้นอ๋อง ผู้ใดเป็นฮ่องเต้ดีกว่า?"

เวี่ยจือหยางงงงันวูบจึงกล่าว "ย่อมเป็นฝ่าบาท"

หงอู่ฮ่องเต้เพ่งพระเนตรตรัสถามว่า "เพราะเหตุใด?"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "จิ้นอ๋องกระทำผิดร้ายแรง กระทั่งพระบิดายังคิดร้าย อย่าว่าแต่ราษฎร หากมันขึ้นเป็นฮ่องเต้ ผู้คนทั้งแผ่นดินต้องไม่มีวันอยู่สุขสงบ" มันความจริงคิดเปิดโปงความทะเยอทะยานของชงต้าซือ สุดท้ายไม่ได้กล่าวจากปาก เพียงครุ่นคิด *'จิ้นอ๋องถูกชงต้าซือชักจูง เกรง*

---

* หมึกแดงสำหรับประทับตรา

** กระดาษอย่างดีใช้วาดภาพเขียนตัวหนังสือ

*** รูปแบบตัวหนังสือจีนชนิดหนึ่ง

ว่าไม่เป็นตัวของตัวเอง ต่อให้วันหน้าขึ้นครองบัลลังก์ ก็ไม่มีความสุข'

หงอู่ฮ่องเต้ผงกพระเศียรด้วยความพอพระทัย ตรัสว่า "คำพูดนี้น่าฟังยิ่ง วิญญูชนมีอัธยาศัยอ่อนโยน แต่ไม่คล้อยตามความคิดของคน เราสองล้วนมิใช่วิญญูชน แต่สามารถลอกเลียนคำกล่าวที่ว่าวิญญูชนมีอัธยาศัยอ่อนโยน แต่ไม่คล้อยตามความคิดของคน"

เวี่ยจือหยางกล่าวคำมิกล้า หงอู่ฮ่องเต้โบกพระหัตถ์ตรัสว่า "มิต้องเกรงอกเกรงใจแล้ว ตอนนี้ข้าไม่ถือเป็นฮ่องเต้อันใด" พลางหยิบกระดาษแผ่นหนึ่ง ทรงขีดๆ เขียนๆ แล้วรับสั่งว่า "ตอนนี้เหล่าซันถือพระราชลัญจกรหยก สามารถเรียกระดมทหารรักษาพระองค์ และสั่งการเหล่าขุนนาง ต่อให้มีคนถามถึง มันก็สามารถโป้ปดว่าข้าป่วยหนัก ไม่สามารถเผยโฉม หากว่าข้าเป็นมัน ต้องถือโอกาสนี้ใช้สอยทหารรักษาพระองค์ กวาดล้างกลุ่มที่มิใช่พวกพ้อง ลงมือยิ่งเร็วยิ่งดี"

เวี่ยจือหยางผงกศีรษะกล่าวว่า "นี่ย่อมแน่นอน"

หงอู่ฮ่องเต้ทรงพระสรวลอย่างเย็นชาตรัสว่า "ดีที่ข้าวางหมากไว้ ในนครหลวงมีสถานที่หนึ่ง เพียงใช้พระราชลัญจกรหยกยังไม่อาจสั่งการใด"

เวี่ยจือหยางงงงันวูบจึงกล่าว "สถานที่ใด?"

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า "เป็นกรมความมั่นคงแผ่นดิน หากคิดสั่งการกรมความมั่นคงแผ่นดิน ต้องใช้ตราประทับส่วนตัวของข้า" พลางแสดงปิ่นหยกเป็นเชิงประกอบ

เวี่ยจือหยางขบคิดแล้วกล่าว "เช่นนี้เป็นว่าฝ่าบาทเตรียมใช้กรมความมั่นคงแผ่นดินปราบกบฏ?"

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า "เพียงอาศัยกรมความมั่นคงแผ่นดินยังเอาชนะไม่ได้" ทรงหยิบพระราชหัตถเลขาบนโต๊ะขึ้น กล่าวว่า "นี่เป็นคำสั่งลายมือของข้า เขียนแผนการปราบกบฏไว้ เต้าหลิง เจ้ายอมส่งต่อกรมความมั่นคงแผ่นดินให้กับข้าหรือไม่?"

เวี่ยจือหยางลังเลเล็กน้อย แล้วรับพระราชหัตถเลขาฉบับนั้นมา กล่าวว่า “พรตผู้น้อยต้องทำตามคำสั่งจนลุล่วง”

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า “ความสงบสุขของแผ่นดินขึ้นอยู่กับความเคลื่อนไหวนี้ หากว่าเจ้ากระทำสำเร็จ จะเป็นขุนนางคุณูปการที่ฟื้นฟูราชวงศ์เรา นอกจากราชบัลลังก์แล้ว ไม่ว่าเจ้าต้องการอันใด ข้าล้วนยกให้แก่เจ้า”

เวี่ยจือหยางใจเต้นระทึกขึ้นมา อดชำเลืองมองจูเหว่ยมิได้ ภายใต้เปลวเทียนสาดส่อง จูเหว่ยสองแก้มแดงซ่าน จงใจมองไปทางอื่น ฟันขาวสะอาดขบริมฝีปากล่าง เป็นการข่มความพลุ่งพล่านใจไว้

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสสืบต่อ “เหล่าซันมิใช่ตัวโง่งม คงต้องหาทางสะกดพิชิตกรมความมั่นคงแผ่นดินไว้ การไปครั้งนี้ต้องไม่สงบราบรื่น มีคำกล่าวว่าคนหนึ่งอุบายสั้น สองคนอุบายยาว เหว่ยเอ๋อ เจ้าไปช่วยเหลือเต้าหลิงอีกแรงหนึ่ง”

เวี่ยจือหยางตอนแรกงงงันวูบ จากนั้นบังเกิดความลิงโลดยินดี จูเหว่ยกลับใจหายวาบ ร้องโพล่งว่า “นั่นจะได้อย่างไร ข้าพเจ้าพอจากไปจะให้ผู้ใดดูแลท่าน?”

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า “ยังมีสามพิการอยู่ ข้าเคลื่อนไหวไม่สะดวก หากร่วมทางไปรังแต่เป็นเครื่องถ่วง มาตรว่าพลาดพลั้งตกไปในมือเหล่าซัน... เฮอะ อย่างนั้นก็ไม่ต้องพูดถึงแล้ว”

เวี่ยจือหยางผงกศีรษะอย่างเงียบงัน ครุ่นคิดขึ้น *‘ใช่แล้ว ตราบใดที่จิ้นอ๋องหาตัวจูหยวนจางไม่พบ ตราบนั้นก็ไม่อาจนั่งบัลลังก์มังกรอย่างมั่นคง’*

จูเหว่ยยังกุมพระหัตถ์พระบิดาไม่ปล่อย หงอู่ฮ่องเต้มีสายพระเนตรอ่อนโยน ทรงตบหลังมือของนางเบาๆ ตรัสเสียงนุ่มนวลว่า “เด็กอันประเสริฐ เชื่อฟังวาจาเรา ที่นี้เป็นสถานที่ปลอดภัยที่สุดของแผ่นดิน หาก

เกิดเหตุเปลี่ยนแปลง ยังสามารถซ่อนตัวในบ่อ"

จูเหว่ยพอฟังค่อยคลายใจลง พอกวาดตาไปยังเวี่ยจือหยาง เห็นมันแสดงความยินดีจนออกนอกหน้า จูเหว่ยล่วงรู้จิตใจของมัน ต้องเชิดปากน้อยๆ ไม่พอใจอยู่บ้าง

หงอู่ฮ่องเต้รับสั่งอีกว่า "เรื่องไม่อาจชักช้า ให้รีบไปรีบกลับ หากเหล่าซันชิงลงมือก่อน ก็ย่ำแย่แล้ว"

หนุ่มสาวทั้งสองได้แต่จากมา ก่อนออกจากห้อง เวี่ยจือหยางเห็นบนผนังแขวนกระบี่เล่มหนึ่ง จึงปลดลงมาสะพายที่ข้างเอว เมื่อเดินถึงหน้าประตูใหญ่ เห็นคนพิการทั้งสามยืนสงบนิ่ง ราวกับท่อนไม้สามท่อน จูเหว่ยความจริงคิดฝากฝังคนทั้งสาม จากนั้นฉุกคิดว่าคนทั้งสามไม่สามารถได้ยิน จึงพกความอัดอั้นตันใจเดินออกจากลานตึก

ที่นอกประตูเป็นตรอกตรอกหนึ่ง ดูไปปรกติธรรมดา รอบข้างปลูกสร้างบ้านช่องห้องหับ มองปราดเดียวก็ทราบว่าเป็นย่านที่อยู่อาศัยของชาวบ้านร้านถิ่น

เวี่ยจือหยางเห็นจูเหว่ยหน้านิ่วคิ้วขมวด จึงกล่าว "ซ่อนตัวใหญ่อยู่ในราชสำนัก ซ่อนตัวกลางอยู่ในร้านตลาด ฝ่าบาทถือว่าซ่อนตัวกลาง ฝ่ายตรงข้ามคิดหาพระองค์จนพบไม่ง่ายนัก"

จูเหว่ยทอดถอนใจกล่าวว่า "แต่ว่า...คนพิการทั้งสามนั้นถูกท่านพ่อทำร้าย ไม่แน่ว่าจะคิดร้ายต่อพระองค์"

เวี่ยจือหยางสั่นศีรษะกล่าวว่า "ท่านไม่ได้ยินหรอกหรือ คนทั้งสามเป็นเช่นนี้ตั้งแต่เล็ก หมายความว่าพวกมันไม่ทราบว่าคนคิดร้ายเป็นใคร"

จูเหว่ยเงียบงันชั่วขณะ พลันกล่าวว่า "เต้าหลิง..." เวี่ยจือหยางกล่าวเป็นเชิงยิ้มไม่เชิงยิ้มว่า "ยังเรียกข้าพเจ้าเป็นเต้าหลิง ข้าพเจ้าไม่มีชื่ออื่นหรือ?"

จูเหว่ยสองข้างแก้มร้อนผะผ่าว ยิ้มพลางกล่าวว่า "เวี่ยจือหยาง ไม่

หยอกล้อกับท่านแล้ว ข้าพเจ้าทราบว่าท่านพ่อกระทำเรื่องราวไม่ถูกต้อง แต่ว่า แต่ว่าพระองค์ดีต่อข้าพเจ้ายิ่ง"

เวี่ยจือหยางร้องโพล่งว่า "นั่นก็ใช่แล้ว หากพระองค์ไม่ดีต่อท่าน ข้าพเจ้าคงไม่ช่วยเหลือพระองค์"

จูเหว่ยงงงันวูบ มองดูชายหนุ่มที่ข้างกาย ในใจทั้งสุขและทุกข์ บอกไม่ถูกว่าเป็นรสชาติใด ชั่วครู่จึงกล่าวเบาๆ ว่า "แต่ท่านจะอย่างไรช่วยเหลือพระองค์ ช่วยคนควรช่วยถึงที่สุด ตอนนี้ความสงบสุขของแผ่นดินล้วนตกอยู่ที่พวกเรา"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่สนใจว่าแผ่นดินจะเป็นอย่างไร ขอเพียงท่านปลอดภัยก็พอ"

จูเหว่ยกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเอ่ยถึงเรื่องสำคัญ ท่านกลับไม่เรียบๆ ร้อยๆ" นางนึกขุ่นเคืองอยู่บ้าง แต่พอมองดูเวี่ยจือหยาง ก็ไม่สามารถอาละวาดออกมา

เวี่ยจือหยางสลายรอยยิ้มกล่าวว่า "ข้าพเจ้าก็จริงจัง ทุกถ้อยคำเมื่อครู่ล้วนเปล่งจากใจ หากพูดแบบขอไปที ขอให้..."

จูเหว่ยรีบปิดปากมันไว้ บังเกิดความอบอุ่นใจ ต้องซุกศีรษะกับอ้อมอกเวี่ยจือหยาง เรียกเสียงนุ่มนวลว่า "เวี่ยจือหยาง เวี่ยจือหยาง..."

เวี่ยจือหยางถามว่า "อะไรหรือ?" จูเหว่ยกล่าวเบาๆ ว่า "ท่านมิใช่ตำหนิข้าพเจ้าไม่เรียกชื่อจริงของท่านหรอกหรือ ตอนนี้ข้าพเจ้าเรียกแล้ว เรียกสักร้อยเที่ยวพันเที่ยว"

เวี่ยจือหยางโอบรั้งนางเข้ามาในอ้อมอก เรือนร่างของหญิงสาวนุ่มนิ่ม ปรากฏกลิ่นหอมกรุ่นวนเวียนที่ริมจมูก เวี่ยจือหยางไม่ทราบฝันว่าโอบกอดจูเหว่ยกี่ครั้งครา ยามนี้ได้โอบกอดจริงๆ ในใจกลับนึกหวั่นวิตกต่อผลได้ผลเสีย นึกแค้นใจที่ราตรีหฤหรรษ์กระชั้นสั้น ยากจะอยู่ร่วมอย่างยาวนาน ตอนนี้ได้โอบกอดชั่วขณะ ภายหน้าเป็นอย่างไร กลับเป็นเมฆ

หมอกปริศนา

จูเหว่ยเงยหน้าขึ้น ใบหน้าไม่ทราบประดับด้วยคราบน้ำตาตั้งแต่เมื่อใด ปากกล่าวว่า “เวี่ยจือหยาง ข้าพเจ้าทำอย่างไรดี ทุกครั้งที่แยกทางกับท่าน หัวใจข้าพเจ้าก็ปวดแปลบปานถูกเข็มทิ่มแทง ตอนที่ท่านแม่ลาโลก ข้าพเจ้าไม่ได้เสียใจถึงเพียงนี้ เมื่อครู่ตอนแยกจากท่านพ่อ ในใจข้าพเจ้ากลับยินดีอยู่บ้าง โอ ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าช่างเป็นบุตรีอกตัญญูที่สุด”

เวี่ยจือหยางก็เกิดความหดหู่ใจ ลูบไล้เรือนผมของนางกล่าวว่า “ไม่เช่นนั้นพวกเราหลังจากส่งจดหมายเสร็จ ก็จากไปให้ไกลแสนไกล ไปจากนครหลวง ไปยังเกาะไร้เทียมทาน”

จูเหว่ยงงงันวูบ สีหน้าทอแววคาดหวัง ผ่านไปครู่หนึ่งต้องสั่นศีรษะทอดถอนใจ เวี่ยจือหยางเห็นเช่นนั้น ทราบว่านางไม่อาจปล่อยวางครอบครัว ต้องบังเกิดความผิดหวัง ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “เป่าฮุย เมื่อครู่ฝ่าบาทรับปากข้าพเจ้าว่า ขอเพียงช่วยเหลือฮ่องเต้สำเร็จ ข้าพเจ้าต้องการอะไร พระองค์ล้วนยกให้ เมื่อถึงเวลาข้าพเจ้าจะร้องขอตัวท่าน เจ้าชีวิตมีวาจาดุจขุนเขา คงไม่กลับคำแน่นอน”

จูเหว่ยคึกคักอักโข แต่มีความรู้สึกว่าไม่ถูกต้อง แต่ที่ใดไม่ถูกต้องไม่สามารถบอกได้ พลันได้ยินเวี่ยจือหยางกล่าวว่า “เวลาไม่เช้า พวกเรายังคงไปยังกรมความมั่นคงแผ่นดิน”

ทั้งสองแยกจากกันอย่างอาลัยอาวรณ์ จูเหว่ยกล่าวด้วยความเป็นห่วงว่า “เวี่ยจือหยาง ท่านเห็นว่าผู้บัญชาการกรมความมั่นคงแผ่นดินจะเชื่อฟังวาจา”

เวี่ยจือหยางขบคิดแล้วกล่าว “ใจคนยากจะหยั่ง ข้าพเจ้าเองก็ไม่แน่ใจ เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ได้แต่พลิกแพลงตามสถานการณ์”

จูเหว่ยผงกศีรษะรับ พลันนึกถึงเรื่องหนึ่ง จึงกล่าว “ใช่แล้ว กรมความมั่นคงแผ่นดินอยู่ที่ใด?”

เวี่ยจือหยางร้องโอยกล่าวว่า “ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ”

จูเหว่ยร้อนใจขึ้นมากล่าวว่า “ท่านไม่ทราบ? แล้วจะทำอย่างไร...” พลันเห็นเวี่ยจือหยางเม้มปากหัวร่อ จึงค่อยได้คิด ร้องว่า “วิเศษ เวี่ยจือหยางเจ้าปีศาจโป้ปด คิดหลอกคนอีก” พลางโถมเข้าสู่อ้อมอกมัน รัวหมัดทุบใส่

เวี่ยจือหยางหัวร่อฮาฮา การหัวร่อครั้งนี้ระบายความคับข้องใจในหลายวันนี้ออกไป ถึงกับนึกขอบคุณจิ้นอ๋อง หากมิใช่เฒ่าทารกนี้ก่อกบฏ มันไหนเลยมีโอกาสใกล้ชิดกับนางในดวงใจได้

ทั้งสองคลอเคลียอยู่ครู่หนึ่ง จึงแยกกันออกเดินทาง กรมความมั่นคงแผ่นดินอยู่ทางตัวเมืองตะวันออก ที่นี้อยู่ทางตัวเมืองด้านใต้ แต่เวี่ยจือหยางอยู่ที่มหานครเป็นเวลานาน รู้จักถนนตรอกซอยทุกแห่ง จึงลดซ้ายเลี้ยวขวามาถึงถนนใหญ่ พลันเห็นบนท้องถนนมีทหารรักษาพระองค์ขบวนหนึ่งเดินตรวจตรา ที่ปากถนนก็จัดกำลังทหารเฝ้ารักษา ทุกคนสวมหมวกเกราะ ถือดาบทวนแวววาว

เวี่ยจือหยางลอบคร่ำครวญในใจ ฉุดดึงจูเหว่ยล่าถอยเข้าตรอก กระซิบบอกว่า “แย่แล้ว จิ้นอ๋องมีคำสั่งห้ามออกนอกบ้านยามวิกาล”

จูเหว่ยร้อนใจขึ้นมา กล่าวว่า “ทำอย่างไรดี โถมออกไปหรือ?” พลางเลื่อนมือจับด้ามกระบี่

เวี่ยจือหยางก้มศีรษะครุ่นคิดแล้วกล่าว “ข้างล่างไม่อาจผ่านได้ พวกเราขึ้นไปข้างบน” กล่าวพลางชี้มือขึ้นไปบนหลังคา

จูเหว่ยเข้าใจด้วยปัญญาไว กล่าวว่า “ท่านคิดทดสอบวิชาตัวเบาของข้าพเจ้า?”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “มิกล้าทดสอบ” พลางกระโดดลอยตัวขึ้นบนชายคาบ้าน หันมาคิดฉุดดึงจูเหว่ย รู้สึกมีลมพัดผ่านข้างกาย จูเหว่ยชิงพุ่งตัวขึ้นบนหลังคา ยกมือไพล่หลังมองดูมัน

เวี่ยจือหยางชมว่า “ตัวเบาอันยอดเยี่ยม พวกเราประลองดู” พลางย่อตัวพุ่งขวับออกไป วิ่งไปตามกระเบื้องหลังคา จูเหว่ยก็ตามติดอยู่ด้านหลัง

เวี่ยจือหยางกลัวว่าฝีเท้าของนางไม่ต่อเนื่อง จึงหันมามองดู มิคาดจูเหว่ยปรับพื้นฐานพลังฝีมือสำเร็จ มีท่าร่างแผ่วพลิ้ว บวกกับฝึกวิชากำลังภายในแนวทางพรต มีสภาพยืดยาว หลังจากข้ามหลังคาตึกเจ็ดแปดหลังยังคงตามหลังเวี่ยจือหยางห่างเพียงห้าเซียะ เวี่ยจือหยางนึกชมเชยในใจแต่ก็รู้สึกเสียดายอยู่บ้าง จูเหว่ยมีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยมย่อมประเสริฐสุด แต่หากใช้การไม่ได้ เวี่ยจือหยางก็มีโอกาสประคับประคอง ได้ใกล้ชิดสนิทสนม

ขณะคิดฟุ้งซ่านเหลวไหล ที่ห่างไปบังเกิดสุ้มเสียงผิดปรกติ เวี่ยจือหยางตื่นตัวขึ้นมา บอกใบ้ให้จูเหว่ยหยุดเท้า แต่ยังไม่ทันหลบซ่อนตัว ที่เบื้องหน้าปรากฏเงาร่างหลายสายขึ้น

ผู้มาเคลื่อนไหวรวดเร็ว คนนำหน้าค่อนข้างต่ำเตี้ย คล้ายเหาะเหินมาตามลม แทบเลียบกับกระเบื้องหลังคา ชั่วพริบตาก็มาถึงเบื้องหน้า ส่งเสียงตวาดว่า “ผู้ใด?”

สุ้มเสียงคุ้นหูยิ่ง เวี่ยจือหยางอาศัยแสงจันทร์สาดส่อง เห็นโฉมหน้าอีกฝ่ายชัดตา ต้องงงงันวูบจึงร้องโพล่งว่า “หยางฟงไหล”

มังกรหลบเร้นหยางฟงไหลก็งงงันวูบ ถลึงมองดูเวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ท่านรู้จักเรา?” เวี่ยจือหยางไม่ทันตอบคำ ได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งร้องว่า “เวี่ยจือหยาง เป็นท่านหรือ?”

ขณะถามตอบ ผู้คนที่ด้านหลังหลายคนเร่งรุดมาถึง หนึ่งในจำนวนนั้นกระโดดออกมา มันร่างผอมเล็ก เป็นเจียงเสี่ยวหลิวเอง

เวี่ยจือหยางพบพานสหายรัก บังเกิดความยินดี ทราบว่าตนเองผ่านการปลอมแปลง อีกฝ่ายเกิดความไม่แน่ใจ แต่ก็ไม่อาจหักใจปิดบัง จึงกล่าว “เจียงเสี่ยวหลิว ท่านสบายดี?”

ไม่พบกันหลายเดือน เจียงเสี่ยวหลิวเพิ่มความสันทัดจัดเจนกว่าเดิม พอฟังก็ตาเป็นประกาย โถมเข้ามาคว้าแขนเวี่ยจือหยางไว้ เอียงหน้าสำรวจดูแล้วค่อยต่อยหมัดใส่หัวไหล่มัน ด่าทอว่า "ท่านย่าของท่าน ไฉนแปรเปลี่ยนเป็นเช่นนี้ ลับๆ ล่อๆ ราวกับนักพรตผู้หนึ่ง"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเป็นนักพรตอยู่แล้ว"

เจียงเสี่ยวหลิวใจหายวาบ ร้องว่า "อะไร ท่านออกบวชแล้ว?"

เวี่ยจือหยางหัวร่อดังๆ กล่าวว่า "ยังไม่ ผ่านไปเนิ่นนานถึงเพียงนี้ ท่านยังคงหลอกลวงได้โดยง่าย"

เจียงเสี่ยวหลิวค่อยทราบว่าถูกหลอก ต้องกล่าวอย่างขุ่นข้องใจว่า "ใช่แล้ว ตัวอุบาทว์ ท่านคือเวี่ยจือหยางไม่แปลกปลอม หากว่าท่านไม่พูดปด ก็ไม่ต่างกับสุนัขไม่รับประทานอาจม"

เวี่ยจือหยางยิ้มเล็กน้อย สำรวจดูผู้มาภายหลัง ต้องลอบตื่นตระหนก นอกจากหยางฟงไหลแล้ว ยังมีเต่าคันฉายฮัวหมิง สหัสสะเกล็ดปลาซือหนันถิง ยังมีถงเย่า สี่สุดยอดเกาะตะวันออกล้วนมากันพร้อมหน้า

ทั้งหมดล้วนนึกสงสัย แต่เห็นชายหนุ่มทั้งสองหยอกล้อกัน เมื่อพิศดูใบหน้าเวี่ยจือหยาง ก็มีริ้วรอยปลอมแปลงโฉมมา ถงเย่าจึงร้องว่า "**เสี่ยวเวี่ย** *(เวี่ยน้อย)* เป็นเจ้าหรือ?" เวี่ยจือหยางก็ทักทายว่า "**ถงเซียนเซิง** *(ท่านผู้แซ่ถง)* ไม่พบกันนานแล้ว"

ถงเย่ากล่าวอย่างสงสัยใจว่า "เจ้าปลอมเป็นนักพรตทำอะไร?"

ฮัวหมิงซิงตบไหล่มันกล่าวว่า "**เหล่าถง** *(คนแซ่ถง)* เวี่ยจือหยางปลอมตัวเช่นนี้ ย่อมมีเหตุผลของมัน" เวี่ยจือหยางมีความรู้สึกที่ดีต่อนาง จึงน้อมคำนับกล่าวว่า "**ฮัวจุนจู่** *(สุดยอดแซ่ฮัว)* สบายดี"

ฮัวหมิงยิ้มพลางผงกศีรษะ ซือหนันถิงก็ประสานมือกล่าวว่า "น้องแซ่เวี่ย คราก่อนท่านคลี่คลายสถานการณ์ให้กับเกาะเรา คนของเกาะตะวันออกล้วนสำนึกบุญคุณคิดตอบแทน เพียงไม่ทราบท่านไฉนอยู่ที่นี้ อ้อ

คุณชายท่านนี้คล้ายเคยพบกันที่เหลาเซียนเยี่ยจวี..." กล่าวพลางเพ่งตามองจูเหว่ย ตาสาดประกายเจิดจ้าออกมา

จูเหว่ยยังอยู่ในเครื่องแต่งกายเช่นเมื่อตอนเข้าร่วมงานชุมนุมสังคีตศิลป์ ลักษณะคล้ายคุณชายสูงศักดิ์ ดีที่ตอนอยู่บนเหลาเซียนเยี่ยจวี นางก็ปลอมตัวเป็นบุรุษ ถึงแม้ผ่านไปหลายปี ซือหนันถิงยังจดจำได้

จูเหว่ยเห็นเวี่ยจือหยางพบพานคนรู้จัก จึงยืนอยู่ด้านข้างอย่างเงียบงัน พอได้ยินคำถามไถ่ ขณะจะตอบคำ เวี่ยจือหยางชิงกล่าวว่า "มันเรียกว่าหยางเย่อหนัน แซ่เดียวกับหยางจุนจู่ และชื่อเดียวกับหนันจุนจู่ ล้วนมีคำว่า ***'หนัน'*** *(บุรุษ)* อยู่"

ซือหนันถิงงงงันวูบจึงกล่าว "นี่กลับประจวบเหมาะนัก" วิญญูชนปฏิบัติต่อผู้คนด้วยใจจริง ไม่ต้องการคาดเดาวุ่นวาย ถึงแม้เห็นว่าเวี่ยจือหยางมีท่าทางประหลาดพิกล แต่ก็ไม่นึกระแวงสงสัย

เจียงเสี่ยวหลิวสอดคำขึ้น "เวี่ยจือหยาง มันเป็นสหายคนใหม่ของท่านหรือ ช่างหล่อเหลานัก คล้ายกับอิสตรีก็มิปาน"

เวี่ยจือหยางมีเลศนัยอยู่ในใจ จึงไม่ตอบคำ หยางฟงไหลกระซากเสียงว่า "เจียงเสี่ยวหลิวกล่าวเหลวไหลอันใด?" พลางตบศีรษะเจียงเสี่ยวหลิวฉาดหนึ่ง จากนั้นประสานมือกล่าวว่า "น้องแซ่เวี่ย เราขาดการอบรมศิษย์ เป็นที่หัวร่อเยาะของท่านแล้ว"

ครั้งกระโน้นเวี่ยจือหยางทำลายแผนร้ายของชงต้าซือ คนของเกาะตะวันออกทั้งเบื้องสูงเบื้องต่ำล้วนสำนึกขอบคุณ แม้แต่บุคคลในสี่สุดยอดยังเรียกพี่เรียกน้องกับมัน ยึดถือเป็นรุ่นเดียวกัน

เวี่ยจือหยางกล่าวเกรงอกเกรงใจอยู่หลายคำแล้วกล่าว "ข้าพเจ้ามีเรื่องรีบด่วนต้องกระทำ ประจวบกับมีคำสั่งห้ามออกนอกบ้านยามวิกาล ได้แต่เคลื่อนไหวบนที่สูง"

คนของเกาะตะวันออกหันไปสบตากันแวบหนึ่ง ฮัวหมิงกล่าวว่า

"ที่แท้เป็นคำสั่งห้ามออกนอกบ้านยามวิกาล เรายังเข้าใจว่ากำลังตามล่าคนกระทำความผิดเสียอีก ฟังว่าวันนี้เป็นวันเกิดของจูหยวนจาง ทั่วทั้งนครหลวงต่างเฉลิมฉลอง ยามค่ำคืนมีการจุดพลุไฟ เหตุใดมีคำสั่งเตรียมพร้อม ราวกับเผชิญศัตรูเข้มแข็งก็มิปาน"

เวี่ยจือหยางกล่าวกลบเกลื่อนว่า "ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ" จากนั้นหันเหหัวเรื่องว่า "ท่านทั้งหลายมายังนครหลวงทำอะไร?"

เจียงเสี่ยวหลิวกล่าวว่า "มาตามหาท่าน" หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอย่างขวยเขินว่า "ยังมีเยี่ย **เยี่ยเสียวเจี๊ยะ** *(คุณหนูเยี่ย)*"

เวี่ยจือหยางล่วงรู้ความคิดของมัน จงใจกล่าวหยอกล้อว่า "**แหยแหยเสียวเจี๊ยะ** *(ท่านปู่คุณหนู)* ที่แท้เป็นแหยแหยหรือว่าเสียวเจี๊ยะ?"

เจียงเสี่ยวหลิวร่ำร้องว่า "ไปหามารดาท่าน เราจึงเป็นแหยแหยของท่าน..." ไม่ทันขาดคำ เห็นหยางฟงไหลถลึงมองมา จึงกล้ำกลืนคำพูดไว้ นับตั้งแต่เวี่ยจือหยางจากมา มันอยู่บนเกาะคนเดียว หยางฟงไหลก็ควบคุมอย่างเข้มงวด เจียงเสี่ยวหลิวไม่กล้าด่าทอวุ่นวาย สร้างความอัดอั้นตันใจยิ่ง ยามนี้พบพานเวี่ยจือหยาง ก็กลับคืนสู่สันดานเดิม

ฮัวหมิงทอดถอนใจกล่าวว่า "เจียงเสี่ยวหลิวกล่าวไม่ผิด คราก่อนพวกท่านไล่กวดตามหลวงจีนนั้นไปแล้วไม่กลับมาอีก พวกเราก็รับบาดเจ็บไม่สามารถออกทะเล ต่อมาทุเลาจากอาการบาดเจ็บ ทั้งหมดโดยสารเรือค้นหาจนทั่ว ก็ไม่พบร่องรอยพวกท่าน หลังจากนั้นฟังว่าสีอิ่งเจินมาถึงนครหลวง เราคาดว่าพวกท่านทั้งสามร่วมทางกัน มันอยู่ในนครหลวง พวกท่านสมควรอยู่ด้วย นับตามพลังฝีมือ เจียงเสี่ยวหลิวไม่สามารถออกจากเกาะ แต่ว่ามันถือกำเนิดจากนครหลวง คุ้นกับภูมิประเทศ ทั้งเป็นสหายกับท่าน จึงนำมันร่วมทาง หลังจากขึ้นฝั่ง ความจริงคิดมุ่งตรงมายังนครหลวง แต่บังเอิญทราบข่าวของหลิงซู" พลางเพ่งตามองเวี่ยจือหยางถามว่า "หลิงซูไฉนเป็นหัวหน้าพรรคกล้าเกลือ?"

เวี่ยจือหยางบังเกิดความกระอักกระอ่วน ได้แต่กล่าวว่า “นางพอใจทำอะไร ข้าพเจ้าไหนเลยยุ่งเกี่ยวได้?”

ฮัวหมิงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “พวกท่านไฉนไม่ร่วมทางกัน?” พลางกวาดตาไปยังจูเหว่ย บังเกิดความสงสัยกว่าเดิม

เวี่ยจือหยางทราบว่าฮัวหมิงมีจิตใจละเอียดรอบคอบ เวลาพอนานเข้า ต้องดูออกว่าจูเหว่ยเป็นสตรีปลอมเป็นบุรุษ บวกกับมีเรื่องสำคัญต้องกระทำ ไม่ควรอยู่นานไป จึงกล่าวว่า “แม่นางเยี่ยเจ้าอารมณ์ ข้าพเจ้าไม่อาจตอแย ได้แต่หลบหน้า นางเป็นหัวหน้าพรรคค้าเกลือของนาง ข้าพเจ้าเป็นนักพรตนครหลวงของข้าพเจ้า”

ฮัวหมิงขมวดคิ้ว นางล่วงรู้จิตใจเยี่ยหลิงซูเป็นอย่างดี เห็นมันกล่าวล้อเล่น ต้องนึกขุ่นเคืองอยู่บ้าง กล่าวว่า “อย่างนั้นท่านทราบหรือไม่ว่านางมาถึงนครหลวงแล้ว?”

เวี่ยจือหยางร้องโพล่งว่า “อะไร นางก็อยู่ที่นครหลวง?”

ฮัวหมิงกล่าวว่า “พวกเราไปหานางที่เมืองหยางโจว กลับคว้าน้ำเหลว พอสอบถามคนของพรรคค้าเกลือ ค่อยทราบว่านางมายังนครหลวง”

เวี่ยจือหยางปวดเศียรเวียนเกล้าขึ้นมา นี่เรียกว่าบ้านหลังคารั่วเกิดฝนตก ตอนนี้เยี่ยหลิงซูพานมายังนครหลวง หรือคิดรังควานหงอู่ฮ่องเต้เช่นเดียวกับชงต้าซือ ที่น่าประหลาดยิ่งกว่าคือ หัวหน้าพรรคค้าเกลือเดินทางมา ตนเองที่เป็น “ทูตม่วง” กลับไม่ล่วงรู้ จากนั้นครุ่นคิด ตนเองพอมาถึงนครหลวง ก็กลายเป็นนักพรตเต้าหลิง ต่อให้เยี่ยหลิงซูคิดเสาะหามัน ก็หาตัวไม่พบ

เวี่ยจือหยางเงยหน้าขึ้น เห็นฮัวหมิงจับจ้องมองมาอย่างเย็นชา ต้องใจเต้นระทึกขึ้น รีบกล่าวว่า “ฮัวจุนจู่ ข้าพเจ้ามีเรื่องสำคัญต้องกระทำ พวกท่านพักอยู่ที่ใด รอจนเสร็จเรื่องพวกเราค่อยพบปะกัน”

ฮัวหมิงเห็นมันไม่เอ่ยถึงเยี่ยหลิงซู ต้องบังเกิดความผิดหวัง กล่าว

อย่างเฉื่อยชาว่า “พวกเราเพิ่งมาถึง ยังไม่มีที่พัก”

เวี่ยจือหยางงงงันวูบจึงกล่าว “หากว่ามีวาสนาคงได้พบกัน ขออำลา” มันกลัวเปิดเผยศักดิ์ฐานะของจูเหว่ย เพียงคิดไปจากคนเหล่านี้ ดังนั้นไม่รอให้ฮัวหมิงตอบคำ ก็ฉุดดึงแขนเสื้อจูเหว่ยก้าวยาวๆ ออกไป ที่ข้างหูแว่วเสียงเจียงเสี่ยวหลิวร้องว่า “นี่ ท่านไฉนไปแล้ว ข้าพเจ้ายังมีคำพูดคิดถามท่าน...”

เวี่ยจือหยางแสร้งเป็นหูทวนลม อึดใจเดียวจากมาไกลโข ค่อยชะลอฝีเท้าลง พอเหลียวหน้ามอง พบว่าไม่มีคนติดตามมา จึงระบายลมหายใจโล่งอก พอหันไปทางจูเหว่ย เห็นองค์หญิงน้อยมีสีหน้าเคลือบแคลงสงสัย ถามเบาๆ ว่า “พวกมันเป็นสหายของท่านหรือ?”

เวี่ยจือหยางทอดถอนใจกล่าวว่า “บางคนใช่ บางคนไม่อาจนับได้”

จูเหว่ยกล่าวว่า “ท่านรีบร้อนจากมาเช่นนี้ พวกมันคงนึกประหลาดใจ”

เวี่ยจือหยางกล่าวด้วยความกลัดกลุ้มว่า “ไม่คำนึงมากความแล้ว คนเหล่านี้มีอยู่หลายคนเป็นศัตรูของบิดาท่าน หากล่วงรู้ศักดิ์ฐานะของท่าน คงต้องฉีกกระชากท่านทั้งเป็น”

จูเหว่ยงงงันวูบจึงกล่าว “พระบิดามีศัตรูมากมาย ไม่ว่าไปที่ใดล้วนพบพาน”

เวี่ยจือหยางเห็นนางลำบากใจ จึงปลอบโยนว่า “เป็นฮ่องเต้ไหนเลยไม่ล่วงเกินคน ท่านอย่าได้คิดมากไป พวกเรากระทำเรื่องสำคัญประเสริฐกว่า”

จูเหว่ยผงกศีรษะ หักห้ามความรู้สึกไว้ ทั้งสองใช้วิชาตัวเบาวิ่งตะบึงระยะทางหนึ่ง มองแต่ไกลเห็นที่ทำการของกรมความมั่นคงแผ่นดิน พบว่าภายในจุดไฟสว่างไสว แว่วเสียงคนอึกทึกวุ่นวาย ยังมีเสียงดาบกระบี่กระทบกัน

ทั้งสองหัวใจตกวูบลง ดูท่าทีจิ้นอ๋องลงมือต่อกรมความมั่นคงแผ่นดินแล้ว ทั้งสองมาสายไปก้าวหนึ่ง จูเหว่ยถึงกับหน้าซีดเผือด มองดูเวี่ยจือหยาง เวี่ยจือหยางขบคิดแล้วกล่าว “ไปชมดูก่อน”

ทั้งสองก้มศีรษะย่อตัววิ่งไปข้างหน้า พอเร่งรุดเข้าใกล้ เห็นบนกำแพงล้อมรอบข้างยืนไว้ด้วยคนของกรมความมั่นคงแผ่นดิน ทุกคนสวมชุดเกราะทับเครื่องแบบปลาบินไว้ มือถือคันธนูพาดลูกศร เล็งไปด้านนอกเป็นจุดเดียว

นอกกำแพงรายล้อมด้วยทหารรักษาพระองค์หลายร้อยนาย มือถือดาบโล่ ส่งเสียงร่ำร้องด่าทอ ที่เชิงกำแพงมีทหารรักษาพระองค์นอนตายอยู่หลายคน โลหิตเนืองนองพสุธา

เวี่ยจือหยางเห็นเช่นนั้นจึงกล่าว “ขอบคุณฟ้าดิน กรมความมั่นคงแผ่นดินยังไม่เปลี่ยนมือ ยังมีโอกาสพลิกผัน”

พลันเห็นขันทีผู้หนึ่งแหวกฝ่าทหารรักษาพระองค์ออกไป ร้องเสียงแหลมเล็กว่า “**จางจื่อฮุยซื่อ** *(ผู้บัญชาการแซ่จาง)* ท่านคิดกบฏหรือ กลับกล้าขัดพระราชหัตถเลขาฮ่องเต้ ยังมี ท่านควบคุมตัวทูตสวรรค์ ทำร้ายทหารรักษาพระองค์ ไม่กลัวถูกประหารเก้าชั่วโคตรหรือ?”

คนของกรมความมั่นคงแผ่นดินบนกำแพงพอฟัง ต้องหันไปมองหน้ากัน เกิดความลังเลขึ้นมา ยกคันธนูในมือสูงขึ้น ขันทีนั้นคิดกล่าวขู่ขวัญสืบต่อ พลันปรากฏลูกธนูดอกหนึ่งแหวกฝ่าอากาศมา ยิงใส่คอหอยล้มลงเสียชีวิต

เหล่าทหารรักษาพระองค์ส่งเสียงโห่ร้อง น้าวคันธนูยิงลูกศรไปบนกำแพง คนของกรมความมั่นคงแผ่นดินหดศีรษะหลบเลี่ยง ทั้งยิงธนูโต้ตอบ ทั้งสองฝ่ายมีคนบาดเจ็บล้มตายจำนวนไม่น้อย

ชั่วครู่ให้หลัง ทหารรักษาพระองค์ค่อยหยุดมือถอยห่างไป ปรากฏนายทหารผู้หนึ่งถือหอกเดินช้าๆ ออกมา ร้องบอกว่า “พี่น้องกรมความ

มั่นคงแผ่นดิน ทั้งหมดล้วนรับใช้ฝ่าบาท เหตุใดจึงเข่นฆ่ากันเอง พวกท่านไม่รับราชโองการ ถือว่าไม่สมควร”

ฝ่ายของกรมความมั่นคงแผ่นดินเงียบงันชั่วขณะ ค่อยบังเกิดสุ้มเสียงแหบพร่าเสียงหนึ่งดังว่า “**โจวจื่อฮุยซื่อ** *(ผู้บัญชาการแซ่โจว)* ท่านเคยเห็นทหารรักษาพระองค์หลายร้อยนายยกกำลังมาถ่ายทอดราชโองการหรือ?”

นายทหารนั้นกล่าวว่า “**จางจื่อฮุยซื่อ** *(ผู้บัญชาการแซ่จาง)* ฝ่าบาทคาดการณ์ว่าท่านขัดราชโองการ จึงส่งพวกเรามา”

จางจื่อฮุยซื่อเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว “กรมความมั่นคงแผ่นดินเพียงรับพระบัญชาฝ่าบาท หากให้เราผู้แซ่จางรับคำสั่ง ท่านก็ให้เหลิ่งเสียนเหลิ่งกงกงมาอ่านราชโองการ หากว่ามันรุดมา เราผู้แซ่จางยินดีรับคำสั่งทุกประการ”

ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์นั้นลังเลเล็กน้อย ปรากฏขันทีผู้หนึ่งเดินมากระซิบที่ข้างหูมันหลายคำ ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์นั้นจึงกล่าว “เรื่องราวไม่ประจวบเหมาะ เหลิ่งกงกงถูกความเย็นแทรกซึม คืนนี้มาไม่ได้”

จางจื่อฮุยซื่อกล่าวว่า “คืนนี้มาไม่ได้ พรุ่งนี้ค่อยรุดมา หากไม่เห็นเหลิ่งกงกง พวกเราจะยันกันต่อไป”

ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์นั้นบันดาลโทสะ ร้องว่า “จางจิ้งจู่เป็นท่านบีบบังคับเรา เด็กทั้งหลาย เคลื่อนย้ายอาวุธตีเมืองมา บิดาไม่เชื่อว่ากำแพงตึกนี้ยังแข็งแกร่งกว่ากำแพงเมือง”

คำพูดพอกล่าว คนของกรมความมั่นคงแผ่นดินหวั่นไหวขึ้นมา เวี่ยจือหยางเห็นผิดท่า จึงชักกระบี่จากฝัก กล่าวเบาๆ ว่า “เป่าฮุย ท่านรอข้าพเจ้าอยู่ที่นี้”

จูเหว่ยกล่าวว่า “ไม่ ข้าพเจ้าไปด้วย”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “การไปครั้งนี้เสี่ยงอันตราย...” จูเหว่ยสั่นศีรษะ ดึงมือมันมา ขีดเขียนตัวอักษรที่ใจกลางฝ่ามือมันว่า “ยามเป็นอยู่ด้วยกัน แม้ตายตายร่วมกัน” นางหน้าเปราะบาง ไม่อาจกล่าวจากปาก จึงขีดเขียนบอกความในใจแทน

เวี่ยจือหยางบังเกิดความตื้นตันใจ จับจ้องมองจูเหว่ยอย่างลึกซึ้ง จากนั้นสูดลมหายใจคำหนึ่ง กล่าวว่า “ตามหลังข้าพเจ้ามา” พลางถือกระบี่กระโดดปราด พุ่งตัวไปยังกำแพงตึกที่ทำการกรมความมั่นคงแผ่นดิน

คนของกรมความมั่นคงแผ่นดินบนกำแพงตึกเห็นมีคนเร่งรุดเข้าใกล้ ก็น้าวคันธนูยิงลูกศรใส่ เวี่ยจือหยางใช้วิชาเทพกระบี่เงาบิน ร่ายรำกระบี่เป็นกำแพงกระบี่ชั้นหนึ่ง ลูกธนูพอยิงมา ก็ร่วงพรูลงสู่พื้น

คนของกรมความมั่นคงแผ่นดินส่งเสียงโห่ร้องคำหนึ่ง เล็งธนูมาที่เวี่ยจือหยาง ระดมยิงธนูมาดุจห่าฝน

เวี่ยจือหยางรีบปัดป่ายลูกธนู ท่าร่างจึงเชื่องช้าลง ยามนั้นรู้สึกมีกระแสลมก่อตัวที่ข้างกาย กระบี่ชิวเสินแทงเฉียงๆ มา จูเหว่ยใช้ท่าบุ๋นเลี้ยวลด สภาวะกระบี่แน่นหนาถี่ยิบ จนสายฝนไม่อาจกระเซ็นเข้ามา ลูกธนูพอยิงมาถึง คล้ายถูกมือขนาดใหญ่ข้างหนึ่งปาดใส่ ร่วงหล่นลงที่แทบเท้าจูเหว่ย

เวี่ยจือหยางเหลียวหน้ามอง เห็นแสงไฟส่องต้องด้านข้างของจูเหว่ยจนอ่อนช้อยเป็นพิเศษ แนวทางกระบี่ก็แยบคาย เสริมชดเชยจุดอ่อนของเวี่ยจือหยางอย่างพิสดาร

เวี่ยจือหยางลอบสงสัยใจ รู้สึกว่าท่ากระบี่ของจูเหว่ยคล้ายกระบี่ดาวหมากล้อม แต่แตกต่างจากที่ตนเองใช้ออก ถึงแม้เป็นท่าเดียวกัน จูเหว่ยใช้กำลังไม่มากนัก แต่ยังทรงอานุภาพกว่า ต้องครุ่นคิด *‘หรือว่าสีเต้าเจี้ยงซุกงำวิชาไว้ เราร่ำเรียนเพลงกระบี่ไม่ครบถ้วน?’*

กระบี่ดาวหมากล้อมแม้แปลงจากกระบี่คืนซ่อน แต่ผ่านมือนักพรต

หลายรุ่น ผสมกลมกลืนถึงที่สุด คล้ายซุกเข็มในสำลี เปลือกนอกอ่อนโยน ซ่อนความคมกล้าไว้ เวี่ยจือหยางแม้ฝึกปรือกระบี่ดาวหมากล้อม แต่นิสัยไม่อยู่นิ่ง จำกัดอยู่ที่กระบวนท่า ไม่ศึกษาเคล็ดวิชาอย่างลึกล้ำ ท่ากระบี่ดูเหมือนเกรี้ยวกราด แท้จริงแล้วคลาดเคลื่อนจากสำนึกกระบี่ จูเหว่ยจิตใจสงบนิ่ง สอดคล้องกับวิถีแห่งเต๋า ในศิษย์ทั้งหลายของสีอิ่งเจิน แม้มีคนที่มีเพลงกระบี่เหนือกว่านาง แต่เอ่ยถึงการทำความเข้าใจกับสำนึกกระบี่ ถือว่าจูเหว่ยอยู่อันดับหนึ่ง หากว่านางตั้งใจฝึกเพลงกระบี่ วันหน้าอาจสำเร็จเป็นมือกระบี่ชั้นแนวหน้า แต่ว่านางจดจ่อกับดนตรีการ ไม่ได้ทุ่มเทจิตใจกับแนวทางกระบี่ ถึงแม้มีเพลงกระบี่สูงเยี่ยม แต่เพียงใช้ป้องกันตัว

ทั้งสองร่ายรำกระบี่คู่ ปิดซ้ายป้องขวา ฝีเท้าไม่หยุดยั้งชะงัก ชั่วขณะก็ฝ่าฝนกระบี่เข้าใกล้ประตูตึก เหล่าทหารรักษาพระองค์เบื้องล่างทั้งแตกตื่นทั้งยินดี เข้าใจว่าเป็นพวกเดียวกัน จึงส่งเสียงโห่ร้องออกมา

คนของกรมความมั่นคงแผ่นดินเห็นเช่นนั้น พากันโยนคันธนูทิ้ง ชักดาบออกถือมั่น คมดาบแวววับจับตา เวี่ยจือหยางเห็นเช่นนั้นรีบร้องบอกว่า “อย่าได้ลงมือ เป็นพวกเดียวกัน”

คนของกรมความมั่นคงแผ่นดินไม่ยอมเชื่อ มีคนตวาดก้อง กระโดดขึ้นบนกำแพงตึก เงื้อดาบฟาดฟันลง

เวี่ยจือหยางยกกระบี่ต้าน กระบี่แตะสัมผัสกับตัวดาบ นักรบนั้นรู้สึกมีแรงสั่นสะเทือนแล่นมาตามดาบกระบี่ จนข้อแขนชาด้าน สภาวะดาบอ่อนโทรมลง เวี่ยจือหยางพอปัดป่าย ก็ชักนำดาบไปปะทะกับดาบของนักรบอีกคนหนึ่ง แรงสั่นสะเทือนแล่นจู่โจมใส่นักรบนั้น จนดาบสั่นไหวคนชาด้าน ดาบในมือแตะสัมผัสกับดาบเล่มที่สาม

หลังจากที่เวี่ยจือหยางดีดบรรเลงเครื่องดนตรีห้าชนิด ก็ทำความเข้าใจกับคัมภีร์คีตนิรมิตกว่าเดิม หล่อหลอมวิชาฝีมือทั้งหมดไปในเทพลีลา ใช้กระบวนท่าสลับสับเปลี่ยนกัน ยกตัวอย่างเช่นตอนนี้ใช้เทพกระบี่เงาบิน

แต่กลับแฝงพลังของมือปาดพิณ บวกกับห้าขั้นตอนหยุดยั้งยุทธ์ ดาบของฝ่ายตรงข้ามพอกระทบถูกตัวกระบี่ ก็ถูกพลังแยบคายของมันสยบไว้ ดาบเคลื่อนไหวตามกระบี่ ชั่วพริบตาปรากฏดาบยาวห้าเล่มถูกกระบี่ของเวี่ยจือหยางพัวพันไว้ จากนั้นเวี่ยจือหยางควงกระบี่เป็นวง ร้องบอกว่า “ขึ้น” เหล่านักรบรู้สึกข้อแขนสั่นพลิ้วดุจสายพิณ ดาบยาวห้าเล่มพวยพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า ฝีเท้าซวนเซเสียหลัก พลิกร่างลงยังเบื้องล่าง

ที่เชิงกำแพงชุมนุมด้วยทหารรักษาพระองค์ คนทั้งห้าพอร่วงหล่นลงไป ต้องตายแน่นอน เวี่ยจือหยางพลันกระโดดลอยตัว ใช้เท้าระฆังวัตรเข้า เตะถูกคนทั้งห้า คนทั้งห้าล้วนหงายร่างไปด้านหลัง กลิ้งตัวกลับไปหลังกำแพง

ฝีมือเหล่านี้แยบคายสวยงาม สอดรับกับจังหวะจะโคน จูเหว่ยที่ด้านข้างชมดูจนตาเป็นประกาย ทางฝ่ายกรมความมั่นคงแผ่นดินพอลดจำนวนไปห้าคน บนกำแพงก็ปรากฏช่องโหว่แห่งหนึ่ง เวี่ยจือหยางจึงฉุดดึงจูเหว่ย พลิกตัวข้ามกำแพงตึกเข้าไป

สองเท้าไม่ทันสัมผัสพื้น ปรากฏทวนยาวสิบกว่าเล่มโถมแทงมา เวี่ยจือหยางสูดลมหายใจลึกๆ ร่ายรำกระบี่แตะสัมผัสกับทวนยาวเล่มหนึ่ง หยิบยืมพลังดีดตัวขึ้น ลอยอยู่กลางอากาศ

ผลปรากฏว่าเฉกเช่นกับดาว ทวนยาวถูกชักนำเบี่ยงเบน ปะทะกับทวนยาวเล่มอื่นจนสับสนวุ่นวาย พริบตานั้นทวนยาวเจ็ดแปดเล่มพัวพันเป็นพัลวัน ถูกสภาวะกระบี่ของเวี่ยจือหยางชักจูงโอนไปเอนมา

จูเหว่ยชมดูจนลอบทอดถอนชมเชยในใจ ทั้งไม่อยู่นิ่งเฉย ใช้กระบี่ชิวเสินดุจหยาดพิรุณ แทงถูกข้อมือของนักรบที่ถือทวนหลายคน

เหล่านักรบถูกรบกวนจากห้าขั้นตอนหยุดยั้งยุทธ์ บังเกิดความกระบิดกระบวน พลันเห็นประกายกระบี่แหวกจู่โจมมา ถึงกับมือไม้ปั่นป่วนละทิ้งทวนล่าถอยหลบเลี่ยง เวี่ยจือหยางกับจูเหว่ยถือโอกาสพลิ้วร่างลง

สู่พื้น

คนของกรมความมั่นคงแผ่นดินผ่านการฝึกอย่างเข้มงวด แม้ทราบว่าคู่ต่อสู้ร้ายกาจ แต่ก็ไม่แตกฮือล่าถอย พลันส่งเสียงโห่ร้อง จ้วงแทงหอกทวนใส่ทั้งสอง เวี่ยจือหยางขณะจะนึกหาวิธีทำลายขบวน จูเหว่ยชิงใช้ออกด้วยท่าแรกเกิดใหญ่ ปลายเท้าพอแตะสัมผัสพื้น ก็ใช้เป็นแกนกลางหมุนวนเป็นวง แว่วเสียงฉับฉับ คมกระบี่พอกรีดผ่าน หอกทวนที่ทิ่มแทงเข้ามาถูกฟันหักสะบั้น

เวี่ยจือหยางร้องชมเชยว่า “กระบี่ที่รวดเร็วนัก” จูเหว่ยพอฟัง ต้องแย้มยิ้มให้อย่างอ่อนหวาน รอยยิ้มประดุจบุปผาแรกบาน งามเฉิดฉันสุดเปรียบปาน

เวี่ยจือหยางชมดูจนตะลึงลาน แทบลืมเลือนว่าอยู่ที่ใด คนของกรมความมั่นคงแผ่นดินเหี้ยมหาญยิ่ง ถึงแม้หอกทวนถูกฟันหัก ยังกระทุ้งคันทวนเข้ามา จูเหว่ยเห็นเช่นนั้น ต้องร้องบอกว่า “ระวัง...” พลางร่ายรำกระบี่ยังคงใช้ออกด้วยท่าแรกเกิดใหญ่ ในกระบี่ดาวหมากล้อม นี่เป็นกระบวนท่าที่เหมาะกับการใช้คนน้อยสู้พวกมาก จูเหว่ยพอใช้ออก เห็นประกายกระบี่วูบขึ้น หอกทวนที่กระทุ้งเข้ามาล้วนถูกปัดป่ายพ้นห่างไป

เวี่ยจือหยางค่อยได้สติคืนมา ลอบร้องคำละอายในใจ ใช้ออกด้วยห้าขั้นตอนหยุดยั้งยุทธ์ รวบรวมหอกทวนเจ็ดแปดเล่มไว้ จากนั้นหมุนไปทางซ้าย ควงไปทางขวา เสียงต๊กต๊กดังไม่ขาดหู หอกทวนหักสะบั้นตกหล่นทั่วพื้นดิน

เหล่านักรบทั้งแตกตื่นทั้งหวาดหวั่น ส่งเสียงร้องพลางถอยร่นไป ที่ด้านหลังปรากฏผู้คนหลายสิบคนมือซ้ายถือโล่ มือขวาถือดาบซ่อนอยู่หลังโล่ กลิ้งตัวเข้าหาหนุ่มสาวทั้งสอง

เวี่ยจือหยางขมวดคิ้ว ขวางกระบี่ร้องถามว่า “จางจื่อฮุยซื่ออยู่ที่ใด?”

แว่วเสียงหวีดสัญญาณดังขึ้น เหล่ามือดาบโล่หยุดยั้งลง โล่อันหนัก

อึ้งเสริมด้วยดาบอันแวววาว คล้ายกำแพงเหล็กชั้นหนึ่งล้อมกักคนทั้งสองไว้

เวี่ยจือหยางลอบโห่ร้องชมเชยในใจ เห็นว่ากรมความมั่นคงแผ่นดินสมเป็นองครักษ์ประจำตัวหงอู่ฮ่องเต้ ผ่านการฝึกมาอย่างเข้มงวด มือดาบโล่หลายสิบคนคิดหยุดก็หยุดลง ไม่คลาดเคลื่อนแม้แต่น้อย

หลังจากนิ่งเงียบงันไปชั่วขณะ ที่หลังกำแพงเหล็กบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า “ท่านคือเต้าหลิงเซียนจ่างแห่งวังตะวันออก?” ฟังจากสุ้มเสียงแสดงว่าเป็นจางจิ้งจู่นั้น

เวี่ยจือหยางตอบว่า “เป็นเราพรตน้อยเอง ข้าพเจ้าถือราชโองการมาพบกับจางจื่อฮุยซื่อ”

จางจิ้งจู่แค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า “ราชโองการ? ราชโองการอันใดอีก?”

เวี่ยจือหยางล้วงจดหมายประทับตราครั่งออกมากวัดแกว่งคราหนึ่งกล่าวว่า “เป็นจดหมายลายมือของฝ่าบาท”

ที่ด้านตรงข้ามเงียบงันไปชั่วขณะ จางจิ้งจู่พลันกล่าวว่า “ท่านโยนเข้ามา” เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ท่านออกมาก่อน”

จางจิ้งจู่กล่าวว่า “ไม่ ท่านทั้งสองมีฝีมือสูงเยี่ยม เราพอเผยโฉม ไยมิใช่ตกเป็นเป้าจู่โจมของพวกท่าน?”

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างลังเลว่า “แต่ว่าฝ่าบาทให้ข้าพเจ้ามอบจดหมายแก่ท่านต่อหน้า”

จางจิ้งจู่แค่นเสียงอย่างเย็นชา ไม่กล่าววาจาอีก เวี่ยจือหยางทราบว่าฝ่ายตรงข้ามนึกระแวงสงสัย ขณะนึกหาวิธีสร้างความเชื่อถือแก่มัน พลันได้ยินจูเหว่ยกล่าวว่า “จางจื่อฮุยซื่อ ท่านรู้จักข้าพเจ้าหรือไม่?” พลางดึงผ้าโพกศีรษะลงมา ผมเผ้าดำขลับก็ยาวสยายลงดุจธารน้ำตก

จางจิ้งจู่ร้องโพล่งว่า “เป่าฮุยกงจู่” จากนั้นร้องสั่งว่า “หลีกไป”

มือดาบโล่กระจายกำลังออก คนผู้หนึ่งเดินออกมา มันร่างผอมสูง โหนกแก้มนูนขึ้น สองตาคมวาวประดุจเหยี่ยว มองดูทั้งสองอย่างเคลือบแคลงสงสัย

ตอนอยู่ที่วังตะวันออก เวี่ยจือหยางกับจางจิ้งจู่พบหน้ากันสองครั้ง แม้ไม่ได้สนทนาในเชิงลึก แต่ยังจดจำโฉมหน้าอีกฝ่ายได้ ดังนั้นเวี่ยจือหยางปราศจากความเคลือบแคลงสงสัย ยื่นส่งพระราชหัตถเลขาของหงอู่ฮ่องเต้ออกไป

จางจิ้งจู่เปิดซองดึงกระดาษออก อ่านเพียงแวบเดียวก็หน้าแปรเปลี่ยนกลับกลาย โบกมือให้ทั้งหมดกระจายกำลังออก ตนเองเดินเข้ามาคำนับคนทั้งสองอย่างนอบน้อม ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ขออภัยที่ล่วงเกิน ตอนนี้สถานการณ์แปลกประหลาด เราผู้แซ่จางไม่กล้าชะล่าใจไป”

เวี่ยจือหยางบอกไม่เป็นไร จากนั้นกล่าวว่า “ในวัง...” ไม่ทันกล่าวจบ จางจิ้งจู่ชิงปรายตาบอกใบ้กล่าวว่า “ท่านทั้งสองตามเรามา” จากนั้นเดินเข้าตึกใน เวี่ยจือหยางกับจูเหว่ยสบตากันวูบ ได้แต่ติดตามไป

เมื่อเข้าสู่ตึกใน จางจิ้งจู่ไล่ผู้คนออกไป จากนั้นอ่านพระราชหัตถเลขาที่ใต้เปลวเทียนอย่างละเอียด ตอนแรกมีสีหน้าตื่นตระหนก จากนั้นกลายเป็นท้อแท้ ต่อมาเกิดความลังเล สุดท้ายจมอยู่ในห้วงความคิด

ที่นอกที่ทำการ เสียงโห่ร้องฆ่าฟันดังไม่ขาดหู ทหารรักษาพระองค์กับคนของกรมความมั่นคงแผ่นดินยังต่อสู้กัน สร้างความร้อนรุ่มใจแก่เวี่ยจือหยางขึ้นมา เรียกหาว่า “จางจื่อฮุยซื่อ”

จางจิ้งจู่งงงันวูบ ค่อยเรียกสติคืนมา พับพระราชหัตถเลขา ซุกเก็บไว้ในอกเสื้อ ปาดเหงื่อเย็นเยียบบนหน้าผาก มองดูคนทั้งสองกล่าวว่า “กล่าวไปละอายยิ่ง ในวังเกิดเหตุเปลี่ยนแปลงเช่นนี้ เราผู้แซ่จางกลับไม่ล่วงรู้ ถือเป็นความบกพร่องของกรมความมั่นคงแผ่นดิน”

เวี่ยจือหยางอดกล่าวมิได้ว่า “ฝ่าบาทบอกว่าในจดหมายมีแผนปราบ

กบฏ ที่แท้ปราบความไม่สงบอย่างไร?”

จางจิ้งจู่กล่าวช้าๆ ว่า “เรื่องนี้...ฝ่าบาทให้ท่านไปหาเอี้ยนอ๋อง”

เวี่ยจือหยางงงงันวูบจึงกล่าว “เอี้ยนอ๋อง? มันมิใช่กลับเมืองเป่ยผิงไปแล้วหรือ?”

“ผู้ใดว่ากัน?”

“เป็นหนิงอ๋องบ่งบอก มันบอกว่าเอี้ยนอ๋องออกจากนครหลวงขึ้นเหนือไปตั้งแต่เช้า”

จางจิ้งจู่มองดูเวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ท่านกล่าวไม่ผิด แต่ว่านี่เป็นกลลวงของมัน”

เวี่ยจือหยางงงงันวูบจึงกล่าว “กลลวง? คำพูดนี้หมายความอย่างไร?”

จางจิ้งจู่กล่าวว่า “มันพอออกจากนครหลวง ก็ปลอมแปลงโฉมวกกลับมา...”

จูเหว่ยอุทานดังอากล่าวโพล่งว่า “กลับตัวตึกของอ๋องกินเมืองหรือ?”

จางจิ้งจู่สั่นศีรษะกล่าวว่า “ไม่ มันไม่ได้กลับตัวตึกของอ๋องกินเมือง หากไปยังสถานที่อื่น”

จูเหว่ยซักถามว่า “สถานที่ใด ท่านรู้จักหรือไม่?” จางจิ้งจู่กวาดมองนางแวบหนึ่งแล้วกล่าว “เรารู้จัก”

จูเหว่ยขมวดคิ้ว จับจ้องมองดูจางจิ้งจู่ กล่าวว่า “จางจื่อฮุยซื่อ ท่านหรือว่าท่านเฝ้าจับตาดู**ซื่อเกอ** *(พี่ที่สี่)*?”

จางจิ้งจู่ฝืนหัวร่อไม่ตอบคำ เวี่ยจือหยางจับตาดูอยู่ด้านข้าง ทราบแน่แก่ใจดี หงอู่ฮ่องเต้มากระแวง มิเพียงใช้ให้กรมความมั่นคงแผ่นดินจับตาดูเหล่าขุนนาง แม้แต่ราชโอรสก็ไม่ละเว้น หากแม้นเป็นเช่นนี้ จิ้นอ๋องก่อการร้ายสำเร็จถือว่าโชคช่วย หากมิใช่จัดงานชุมนุมสังคีตศิลป์ ต่อให้ชงต้าซือมีฝีมือสูงส่งกว่านี้ ก็อย่าคิดหมายพลิกแผ่นดินได้

จูเหว่ยขบคิดแล้วกล่าว "เมื่อท่านพ่อ ไม่ ฟู่หวงมีคำสั่ง ขอให้จางจื่อฮุยซื่อนำพวกเราไปพบซื่อเกอ"

จางจิ้งจู่กล่าวว่า "เราไปไม่ได้ ฝ่าบาทสั่งให้เรานำกำลังกรมความมั่นคงแผ่นดินเฝ้าอยู่ที่นี้ คอยตรึงทหารรักษาพระองค์ไว้" พลางจับตาดูมุมห้อง ร้องเรียกว่า "หม่าเซวีย"

ที่มุมห้องเปิดออกเป็นช่อง บุรุษผู้หนึ่งเดินออกมา มันมีอายุสามสิบเศษ แต่งกายเช่นสามัญชน ใบหน้าพื้นเพธรรมดา เพียงสวม**เซวียจื่อ*** แววววับคู่หนึ่ง พอเดินถึงเบื้องหน้าจางจิ้งจู่ ก็ประสานมือคารวะอย่างเงียบงัน

จางจิ้งจู่กล่าวว่า "หม่าเซวีย เจ้านำเต้าหลิงเซียนจ่างไปหาเอี้ยนอ๋อง"

หม่าเซวียหันมาทางเวี่ยจือหยาง แววตาซึมเซาอยู่บ้าง จูเหว่ยต้องกล่าวว่า "จางจื่อฮุยซื่อ ท่านว่าอะไร?"

จางจิ้งจู่กล่าวว่า "ในจดหมายฝ่าบาทบอกให้กงจู่เตี้ยนเซี่ยรั้งอยู่ในที่ทำการ ให้เต้าหลิงเซียนจ่างไปพบกับเอี้ยนอ๋อง"

จูเหว่ยร้องว่า "ไม่ ข้าพเจ้าจะไปด้วย"

จางจิ้งจู่กล่าวเสียงเย็นชาว่า "นี่เป็นพระประสงค์ฝ่าบาท ขอกงจู่เตี้ยนเซี่ยอย่าได้สร้างความลำบากใจแก่ผู้น้อย"

จูเหว่ยงงงันวูบจึงกล่าว "ข้าพเจ้าไม่เชื่อ ท่านมอบจดหมายให้ข้าพเจ้าอ่านดู" จางจิ้งจู่สั่นศีรษะกล่าวว่า "ฝ่าบาทบอกว่าจดหมายฉบับนี้มีแต่ผู้น้อยอ่านดูได้"

จูเหว่ยร้อนรุ่มใจจนแทบหลั่งน้ำตาออกมา เวี่ยจือหยางฉุดดึงแขนเสื้อของนาง ยิ้มพลางกล่าวว่า "แล้วกันไปเถอะ ข้าพเจ้ามิใช่ไปแล้วไม่กลับมา" พลางหันไปถามว่า "จางจื่อฮุยซื่อ ทหารรักษาพระองค์มีกำลังพวก

---

* รองเท้าบู๊ต

มาก ที่นี้เฝ้ารักษาได้หรือ?”

จางจิ้งจู่กล่าวว่า “ตอนแรกปลูกสร้างที่ทำการ ก็คำนึงถึงการรับเหตุเปลี่ยนแปลง วางมาตรการป้องกันไว้มากมาย ตึกในยังติดตั้งกลไก สามารถไปได้ทุกทิศทาง ต่อให้กำแพงรอบนอกถูกตีแตก ก็ถอยร่นเข้ามายังตึกในได้ ต่อให้ศัตรูใช้อัคคีจู่โจม ก็สามารถยันไว้สักหนึ่งชั่วยาม”

เวี่ยจือหยางขมวดคิ้วกล่าวว่า “หนึ่งชั่วยามให้หลังเล่า?”

จางจิ้งจู่ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “หนึ่งชั่วยามให้หลัง เซียนจ่างคงต้องมาเก็บศพเรา”

เวี่ยจือหยางหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย กล่าวว่า “เช่นนี้เป็นว่ามีเวลาเพียงหนึ่งชั่วยามในการหาเอี้ยนอ๋องให้พบ?”

จางจิ้งจู่ระบายลมจากปากกล่าวว่า “ไม่เพียงนี้เท่านั้น ท่านยังต้องเกลี้ยกล่อมให้มันส่งกำลังมาช่วยเหลือฝ่าบาท”

จูเหว่ยร้องโพล่งว่า “หรือว่าซื่อเกอไม่ยอมส่งกำลังมาช่วยเหลือฟู่หวง?”

จางจิ้งจู่กล่าวว่า “ผู้น้อยไม่กล้าด่วนสรุป นอกจากนั้น...ในจดหมายของฝ่าบาทกำชับว่า การไปของเซียนจ่างครั้งนี้ ไม่อาจเปิดเผยร่องรอยของฝ่าบาท”

เวี่ยจือหยางทราบกระจ่างแก่ใจว่า หงอู่ฮ่องเต้คงทอดพระเนตรออกว่าตนเองรักชอบจูเหว่ย จึงรั้งตัวจูเหว่ยอยู่ที่นี้ เมื่อเป็นเช่นนี้เวี่ยจือหยางต้องเพียรพยายามเกลี้ยกล่อมเอี้ยนอ๋อง คลายวงล้อมของที่ทำการกรมความมั่นคงแผ่นดิน ยิ่งไม่กล้าเปิดเผยที่ซ่อนตัวของหงอู่ฮ่องเต้ จากข้อนี้เป็นที่คาดคิดได้ว่า เรื่องที่ทหารรักษาพระองค์โจมตีกรมความมั่นคงแผ่นดิน ก็อยู่ในการคำนวณของฮ่องเต้ชรา

นึกถึงตอนนี้ เวี่ยจือหยางถึงกับสมองพองโต ในใจเกิดความประหวั่นพรั่นใจ สีอิ่งเจินก่อนจากไป กำชับตนเองอย่าได้ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องภายในของ

เจ้าชีวิต ตอนนี้ตนเองยิ่งมายิ่งถลำลึก ไม่อาจไถ่ถอนตัวได้

เมื่อนึกถึงฝีมือของหงอู่ฮ่องเต้ สร้างความอกสั่นขวัญแขวนแก่มัน แต่พอสบสายตากับจูเหว่ย ก็บังเกิดความฮึกเหิมขึ้น เห็นว่าเป็นหรือตายไม่นับเป็นอย่างไร ทั้งนึกถึงว่าคราครั้งนี้ตนเองรับใช้หงอู่ฮ่องเต้ หากสามารถช่วยเหลือพระองค์ชิงบัลลังก์กลับคืน พระองค์ย่อมต้องปูนบำเหน็จตนเองอย่างงาม

เวี่ยจือหยางขบคิดอย่างรวดเร็วแล้วกล่าว "จางจื่อฮุยซื่อ ฝ่าบาทเชื่อว่าข้าพเจ้าสามารถเกลี้ยกล่อมเอี้ยนอ๋องหรือ?"

จางจิ้งจู่กล่าวว่า "เท่าที่เราทราบ ตึกอ๋องกินเมืองของเอี้ยนอ๋องถูกยึดครอง หากเอี้ยนอ๋องไม่รุดมาช่วยเหลือ ก็ไม่อาจมีชีวิตสืบไป"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "เอี้ยนอ๋องไม่มีกำลังในมือ ไหนเลยช่วยเหลือฝ่าบาทได้?"

จางจิ้งจู่ทอดถอนใจกล่าวว่า "ในจดหมายฝ่าบาทเขียนเช่นนี้ ผู้น้อยเพียงถ่ายทอดบอกกล่าวตาม" หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวเสริมว่า "เอี้ยนอ๋องเจ้าปัญญาความคิด คงต้องมีวิธีพิชิตชัย"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "ตกลง ข้าพเจ้าจะลองไปเสี่ยงโชคดู" พลางกวาดมองจูเหว่ยแวบหนึ่ง องค์หญิงน้อยก็มองดูมัน ดวงตาทอแววห่วงใย ขยับเขยื้อนริมฝีปาก แต่แล้วปรากฏน้ำตาเอ่อคลอหน่วย

เวี่ยจือหยางยิ้มให้กับนาง หันไปกล่าวกับหม่าเซวียว่า "ท่านนำทาง" หม่าเซวียผงกศีรษะรับ สาวเท้าไปที่มุมห้อง เวี่ยจือหยางติดตามหลัง พอเดินถึงหน้าประตูลับ พลันได้ยินเสียงจูเหว่ยกล่าวว่า "เวี่ยจือ...เต้าหลิงท่าน..." สุ้มเสียงกลับกลายเป็นสั่นเครือ

เวี่ยจือหยางเจ็บปวดใจปานถูกมีดกรีด ขบกรามเดินออกไปสิบกว่าก้าว ประตูลับที่ด้านหลังเลื่อนปิดลง แสงสว่างดับวูบไป ในมือหม่าเซวียเพิ่มคบไฟอันหนึ่ง แสงไฟสาดส่องอุโมงค์ลับ บัดเดี๋ยวมืดบัดเดี๋ยวสว่าง

เดินไปครู่หนึ่ง ที่เบื้องหน้าปรากฏประตูเหล็กบานหนึ่ง หน้าประตูจัดคนของกรมความมั่นคงแผ่นดินเฝ้ารักษา

หม่าเซวียล้วงป้ายคำสั่งยื่นส่งให้ คนของกรมความมั่นคงแผ่นดินตรวจสอบแล้วเปิดประตูเหล็กออก ทั้งสองเดินผ่านไป ไปได้อีกร้อยก้าว ก็ปรากฏประตูเหล็กขวางทาง จัดคนของกรมความมั่นคงแผ่นดินเฝ้ารักษา มาตรการเช่นนี้ป้องกันมิให้ศัตรูพบเห็นปากทางเข้าอุโมงค์ลับ บุกถึงที่ทำการกรมความมั่นคงแผ่นดิน เวี่ยจือหยางเห็นเช่นนั้นค่อยคลายใจลง ครุ่นคิดว่าจางจิ้งจู่กล่าวไม่ผิด ที่ทำการกรมความมั่นคงแผ่นดินติดตั้งกลไก ยากแก่การตีหักได้

ในที่สุดมาถึงสุดทาง พอเปิดฝาครอบออก ปรากฏกลิ่นหญ้าโชยมากระทบจมูก เวี่ยจือหยางกวาดตามอง เห็นเป็นคอกม้าแห่งหนึ่ง แต่ว่าไม่มีม้า เพียงสุมหญ้าแห้งไว้

หม่าเซวียเอาแต่ก้มหน้าก้มตาเดินทาง ไม่ปริปากกล่าววาจา เวี่ยจือหยางอับจนปัญญา ได้แต่ติดตามไป

พอออกจากคอกม้า ตัดผ่านบ้านเรือนราษฎรที่ไร้ผู้อยู่อาศัย เข้าสู่ตรอกเล็กๆ เส้นหนึ่ง ภายในตรอกยืนไว้ด้วยราษฎรหลายคน จับกลุ่มกันวิพากษ์วิจารณ์ ที่ห่างไปแว่วเสียงโห่ร้อง เห็นแสงไฟลุกไหม้ บังเกิดเสียงระเบิดดังมาไม่ขาดหู เวี่ยจือหยางทราบว่าทหารรักษาพระองค์เร่งโจมตีกรมความมั่นคงแผ่นดิน ต้องใจเต้นระทึก ไม่สามารถสงบลงได้

เวี่ยจือหยางชะเง้อคอมองดู จวบกระทั่งหม่าเซวียเรียกหา ค่อยเรียกสติคืนมา ติดตามหม่าเซวียเดินทะลุถนนตรอกซอย หม่าเซวียมีหน้าตาธรรมดา แต่ฝีเท้ารวดเร็ว ถึงแม้สวมรองเท้าเซวียจื่อ แต่ยามเดินปราศจากสุ้มเสียง ทั้งล่วงรู้เส้นทางลาดตระเวนของทหารรักษาพระองค์ ก่อนที่จะพบเห็นขบวนลาดตระเวน ชิงหลบหน้าไปก่อน

ยามนี้มาถึงพื้นที่เงียบสงบ หม่าเซวียพลันมุดเข้าตรอกยาวเส้นหนึ่ง

ภายในตรอกว่างเปล่าไร้ผู้คน ทุกบ้านช่องแขวนโคมแดง เมื่อเดินเข้ามาชวนให้ผู้คนคิดฟุ้งซ่านวุ่นวาย

เวี่ยจือหยางทราบว่าตรอกเส้นนี้ตอนแรกชื่อว่าตรอกซุนซี่ เป็นบ้านพักของนางคณิกาเลื่องชื่อประจำแม่น้ำฉินไหว ส่วนใหญ่เป็นคนบุญหนักศักดิ์ใหญ่ซื้อให้ คนบุญหนักศักดิ์ใหญ่เหล่านั้นติดขัดที่ชื่อเสียง ไม่สะดวกกับการเข้าออกหอนางโลม จึงซื้อบ้านในตรอกนี้ไว้ ตกกลางคืนเรียกตัวนางคณิกามาพบปะ เนื่องจากคนซื้อบ้านส่วนใหญ่เป็นขุนนางเชื้อพระวงศ์ทางการแม้ล่วงรู้ แต่ก็ไม่มีผู้ใดกล้ามาตรวจสอบ เวลาพอนานเข้า ที่นี้ไม่เพียงเป็นที่อยู่ของนางคณิกา ยังปรากฏสตรีสูงศักดิ์มามั่วสวาท เนื่องจากพอตกกลางคืนทุกบ้านช่องแขวนโคมแดง ชาวนครหลวงจึงตั้งชื่อเป็นตรอกโคมแดง

หม่าเซวียเดินถึงสุดทาง หยุดยั้งที่หน้าประตูคับแคบบานหนึ่ง ชี้มือไปที่ประตู จากนั้นหดตัววูบ ก็กลืนหายไปในเงามืด สาบสูญจนไร้ร่องรอย

เวี่ยจือหยางใจสั่นสะท้าน เห็นว่าหน่วยสอดแนมของกรมความมั่นคงแผ่นดินเคลื่อนไหวเป็นการลับ ไม่แน่ว่าตนเองถูกจับตาดูด้วย จากนั้นครุ่นคิด ตนเองเป็นขุนนางป้านตู๋ของไทจือ มีฐานะเป็นที่ปรึกษา ไม่มีอำนาจใด หากตัวละครเช่นนี้ยังถูกจับตามอง กรมความมั่นคงแผ่นดินต่อให้จัดกำลังสิบหมื่นยังไม่เพียงพอ

เมื่อมองดูประตูคับแคบ เห็นลงรักสีดำประดับห่วงทองเหลือง เวี่ยจือหยางจึงตัดใจจับห่วงทองเหลืองเคาะอยู่สองครา แต่ไม่มีคนมาเปิดประตู ขณะร้อนรุ่มใจ พลันได้ยินว่าที่หลังประตูคับแคบมีเสียงลมหายใจอย่างแผ่วเบา แสดงว่าเป็นชนชั้นมือดี ทั้งมีมากกว่าหนึ่งคน

เวี่ยจือหยางฉุกใจคิด กระโดดลอยตัวขึ้น ปลายเท้าพอสะกิดบนกำแพง คนก็ข้ามกำแพงล้อมไป สายตายามกวาดมอง เห็นในความมืดมีเงาร่างหลายสายซุ่มอยู่หลังประตู อาวุธในมือสะท้อนประกายแวววับ

เวี่ยจือหยางทิ้งตัวลง สะอึกถึงด้านหลังคนผู้หนึ่ง ยกมือตบไหล่มันเบาๆ คนผู้นั้นหันขวับมาด้วยความตระหนก ขณะจะส่งเสียงร้องก็ถูกเวี่ยจือหยางจี้จุดไว้ ที่หลงเหลือหันขวับมาตามเสียง เวี่ยจือหยางชิงลงมือ ใช้ดรรชนีเลาขลุ่ยจี้ซ้ายป่ายขวา ทุกผู้คนถูกจี้จุดล้มลง อาวุธร่วงหล่นลงกับพื้นดังตัง

เวี่ยจือหยางหมุนตัวคิดเข้าไป พลันปรากฏเงาดำสายหนึ่งพุ่งขวับออกจากเงามืด ชั่วพริบตาจู่โจมออกหกฝ่ามือ เวี่ยจือหยางตั้งตัวไม่ทันต้องถอยร่นไปด้านหลัง คนผู้นั้นตามติดโดยไม่ลดละ ต่อยหมัดเตะเท้าใส่อึดใจเดียวจู่โจมสิบกว่ากระบวนท่า เวี่ยจือหยางได้แต่ตั้งรับถ่ายเดียว ยามอับจนปัญญาต้องร้องเรียกว่า "ศิษย์พี่เต้าเยียน"

คนผู้นั้นอุทานดังเอ๊ะ พลิ้วถอยไปด้านหลัง เห็นคนผู้นี้ศีรษะล้านเลี่ยน ครองจีวรหลวงจีน คือเต้าเยียนเอง เต้าเยียนมองดูเวี่ยจือหยาง กล่าวอย่างสงสัยใจว่า "ไฉนเป็นท่าน?"

เวี่ยจือหยางค่อยหยุดพักหายใจ พลางมองดูเต้าเยียน ครุ่นคิดขึ้น *'หลวงจีนนี้มีฝีมือสูงเยี่ยม หรือว่าที่ผ่านมาซุกงำวิชาไว้ไม่ได้แสดงความสามารถแท้จริงออกมา...'*

เต้าเยียนเห็นมันนิ่งเงียบงันไป จึงกล่าวเสียงหนักๆ ว่า "ไฉนไม่กล่าววาจา?" เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "ศิษย์พี่โปรดให้อภัย ข้าพเจ้ามีเรื่องสำคัญขอพบเอี้ยนอ๋อง"

เต้าเยียนทวนคำ "ขอพบเอี้ยนอ๋อง?" พลางกวาดตาไปยังองครักษ์ที่นอนอยู่บนพื้นหลายคน เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "ข้าพเจ้าจี้จุดพวกมันล้มลง เพราะกลัวว่าเอี้ยนอ๋องยามตื่นตระหนกชิงผละจากไป"

เต้าเยียนแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า "ท่านทราบได้อย่างไรว่าเอี้ยนอ๋องอยู่ที่นี่?" เวี่ยจือหยางทราบว่าหลวงจีนนี้ฉลาดหลักแหลม ได้แต่บอกกล่าวตามตรงว่า "เป็นกรมความมั่นคงแผ่นดินบอกต่อข้าพเจ้า"

"กรมความมั่นคงแผ่นดินใช้ท่านมา?"

"มิใช่ เป็นฝ่าบาทใช้ข้าพเจ้ามา"

เต้าเยียนขมวดคิ้ว ทวนคำว่า "ฝ่าบาท" เวี่ยจือหยางขบกรามกรอด กล่าวว่า "จิ้นอ๋องก่อกบฏ ยึดวังต้องห้ามไว้"

เต้าเยียนงงงันวูบ ร้องโพล่งว่า "ฝ่าบาทเล่า?" เวี่ยจือหยางบอกกล่าวว่า "ฝ่าบาทโชคดีหนีรอดได้ พระองค์สั่งข้าพเจ้ามา ให้เอี้ยนอ๋องปราบกบฏ"

เต้าเยียนหน้าตาเคร่งเครียด ดวงตาเป็นประกายแวววับ แสดงว่าในใจเกิดความตื่นตระหนกยิ่ง เวี่ยจือหยางเห็นอีกฝ่ายนิ่งเงียบงันไป จึงกล่าว "ศิษย์พี่เต้าเยียน ท่านยังรออะไร?"

เต้าเยียนกวาดมองมันแวบหนึ่ง กล่าวช้าๆ ว่า "เรื่องราวสำคัญยิ่งยวด เราจะเชื่อท่านได้อย่างไร?"

เวี่ยจือหยางเห็นว่าเต้าเยียนเคลือบแคลงสงสัยก็มีเหตุผล จึงกล่าว "เช่นนี้ก็ได้ ท่านสยบข้าพเจ้าไว้ ไม่ว่าจี้จุดก็ดี มัดพันธนาการก็ได้ หากข้าพเจ้าคิดร้ายต่อเอี้ยนอ๋อง ท่านสามารถปลิดชีวิตน้อยๆ ของข้าพเจ้า"

เต้าเยียนมีสีหน้าตื่นเต้นสงสัย สำรวจดูเวี่ยจือหยางแล้วกล่าว "ท่านครุ่นคิดดีแล้ว?" เวี่ยจือหยางนึกถึงใบหน้าจูเหว่ย ต้องสูดลมหายใจคำหนึ่ง กล่าวว่า "คิดดีแล้ว" พลางยื่นสองมือออกกล่าวว่า "เชิญลงมือ"

เต้าเยียนเลิกคิ้วขึ้น สีหน้าค่อยผ่อนคลาย พลันปรบมือสองครา ที่หลังพุ่มไม้ปรากฏบ่าวไพร่ผู้หนึ่งถลันออกมา เต้าเยียนสั่งให้นำโซ่ตรวนมาชุดหนึ่ง ไม่นานให้หลังบ่าวไพร่นั้นก็นำโซ่ตรวนที่ตีจากเหล็กกล้ามาชุดหนึ่ง

เต้าเยียนสั่งให้ล่ามพันธนาการมัน บ่าวไพร่นั้นลังเลเล็กน้อย ค่อยเดินเข้ามา ตอนแรกสวมกุญแจมือ แล้วค่อยล่ามโซ่ตรวนตราเท้า

เวี่ยจือหยางพอยกมือวาดเท้า โซ่ตรวนก็กระทบกันดังติงตัง จึงกล่าว "ศิษย์พี่เต้าเยียน เช่นนี้ใช้การได้แล้วกระมัง?" เต้าเยียนผงกศีรษะ กล่าวกับบ่าวไพร่นั้นว่า "เจ้านำทาง"

บ่าวไพร่นั้นรับคำเดินนำหน้า เวี่ยจือหยางเข้าใจความหมายของเต้าเยียน จึงตามติดอยู่ด้านหลัง โดยมีเต้าเยียนรั้งท้าย

เวี่ยจือหยางไม่ได้เหลียวหน้าไป ก็รู้สึกมีพลังการฆ่าฟันกดคุกคามใส่กลางหลัง ทราบว่าขอเพียงตนเองมีความเคลื่อนไหวผิดปรกติ ก็ยากจะรอดพ้นจากท่าจู่โจมสังหารของเต้าเยียน

ตึกหลังนี้ความจริงเป็นสถานที่ซุกซ่อนสาวงาม แต่หลังประตูลับซ่อนกำลัง เดินลดเลี้ยวอยู่ครู่หนึ่งยังไม่มาถึงสุดทาง ตลอดรายทางจัดองครักษ์เฝ้ารักษา ล้วนถืออาวุธครบมือ เวี่ยจือหยางต้องครุ่นคิด *'ตรอกโคมแดงมิใช่เป็นรังสวาทหรอกหรือ แต่ที่นี้แสดงว่าเป็นค่ายทหารแห่งหนึ่ง'*

พลันเห็นที่เบื้องหน้ากระจ่างจ้า ปรากฏเป็นตึกใหญ่หลังหนึ่ง เอี้ยนอ๋องจูตี้นั่งอยู่บนเก้าอี้ กำลังพลิกดูม้วนเอกสาร เจิ้งเหอยืนรับใช้อยู่ด้านหลัง จูเกาเช่อกับจูเกาซวีสองพี่น้องยืนอยู่ทางขวา ส่วนทางซ้ายยืนไว้ด้วยแม่ทัพแปลกหน้าสองนาย คนหนึ่งหน้าขาวเกลี้ยงเกลา ท่วงท่าสุภาพ อีกคนหนึ่งหน้าแดงเข้ม ลักษณะมีกำลัง

เวี่ยจือหยางพอมาถึง ผู้คนในตึกพากันเพ่งตามองมา เอี้ยนอ๋องมีสีหน้าเคลือบแคลงสงสัย เวี่ยจือหยางยิ้มเล็กน้อยคิดกล่าวกระไร พลันรู้สึกปวดแปลบที่ต้นคอ แว่วเสียงเต้าเยียนตวาดว่า "คุกเข่าลง"

เวี่ยจือหยางอับจนปัญญา ได้แต่คุกเข่าซ้ายลงอย่างช้าๆ เต้าเยียนยื่นมือคว้าคอมันไว้ เอี้ยนอ๋องโบกมือถามว่า "เต้าเยียน เป็นเรื่องราวใด?"

เต้าเยียนกล่าวว่า "เรียนเตี้ยนเซี่ย มันบุกรุกบ้านช่อง บอกว่าจิ้นอ๋องก่อกบฏ ยึดวังต้องห้ามไว้"

เอี้ยนอ๋องพลันผุดลุกขึ้น กล่าวถามเวี่ยจือหยางว่า "คำพูดนี้เป็นความจริง?" เวี่ยจือหยางตอบว่า "เป็นความสัตย์จริง ข้าพเจ้าขอใช้ศีรษะบนบ่าเป็นประกัน..."

จูเกาซวีร้องเพ้ยด่าทอว่า "ศีรษะสุนัขของเจ้ามีราคาค่างวดใด..."

พลันเห็นบิดาถลึงตาใส่ จึงหดคอลง กล้ำกลืนคำพูดไว้

เอี้ยนอ๋องมองดูเวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ฟู่หวงอยู่ที่ใด?”

เวี่ยจือหยางตอบว่า “ฝ่าบาทโชคดีหนีรอดได้ แต่ตอนนี้อยู่ที่ใด อภัยที่ข้าพเจ้าไม่อาจบอกกล่าว...” พลันรู้สึกต้นคอปวดแปลบ ได้ยินเต้าเยียนกล่าวเสียงเย็นชาว่า “เมื่อไม่พบฝ่าบาท พวกเราจะเชื่อท่านได้อย่างไร?”

เอี้ยนอ๋องห้ามปรามว่า “เต้าเยียน อย่าเพิ่งลงมือ” หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า “เต้าหลิงเซียนจ่าง ท่านบอกเล่าเหตุแปรเปลี่ยนในวังออกมา”

เวี่ยจือหยางได้แต่บอกเล่าเหตุการณ์ที่จิ้นอ๋องก่อกบฏออกไป เพียงแต่ข้ามเรื่องที่หลบหนีออกจากวังต้องห้าม จูเกาซวีพอฟังจบจึงกล่าว “พวกท่านหนีออกจากวังได้อย่างไร?”

เวี่ยจือหยางสั่นศีรษะกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่อาจบอกได้ เรื่องนี้เกี่ยวพันถึงที่ซ่อนตัวของฝ่าบาท หากบอกออกไป ด้วยความหลักแหลมของพวกท่าน สามารถคำนวณตำแหน่งออกได้”

จูเกาซวีกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า “**หวงจู่** *(พระอัยกา)* ไม่ยอมเชื่อพวกเรา พวกเราไยต้องช่วยเหลือพระองค์?”

เอี้ยนอ๋องตวาดว่า “บัดซบ ที่นี้ไหนเลยมีที่ให้เจ้ากล่าววาจา?”

จูเกาซวีแค่นเสียงดังเฮอะ สะบัดหน้าไปอีกทางหนึ่ง มันมีนิสัยหยาบกร้าน ในพระนัดดาทั้งหลาย ถูกหงอู่ฮ่องเต้ลงโทษมากที่สุด จูเกาซวีย่อมไม่มีความรู้สึกที่ดีต่อพระอัยกา

ได้ยินเต้าเยียนกล่าวว่า “**เอ้อเตี้ยนเซี่ย** *(องค์ชายรอง)* กล่าวมีเหตุผล ฝ่าบาทไม่ยอมพบกับอ๋องแหย แสดงว่านึกสงสัย หากพวกเรารุดไปช่วยเหลือเจ้าชีวิตโดยวู่วาม สุดท้ายมิเพียงไม่มีความดีความชอบ ทั้งยังมีความผิด”

เอี้ยนอ๋องขมวดคิ้ว หันไปทางแม่ทัพหน้าแดง ถามว่า “ชิวฟุ ในความเห็นท่านเล่า?” ชิวฟุร้องดังๆ ว่า “พระทัยฮ่องเต้สุดจะหยั่ง นักพรต

นี้บอกเล่าไม่กระจ่าง ในความเห็นแม่ทัพผู้น้อย ก่อนที่จะสืบสาวให้แน่ชัด ทางที่ดีอย่าได้เคลื่อนไหว"

เวี่ยจือหยางร้อนใจขึ้นมาร้องว่า "ทำไม่ได้ ทหารรักษาพระองค์ล้อมที่ทำการกรมความมั่นคงแผ่นดินไว้ หากที่ทำการถูกตีแตก จิ้นอ๋องจะควบคุมนครหลวงอยู่ในมือ เมื่อถึงเวลาพวกเราอย่าคิดหมายมีชีวิตรอดได้"

เอี้ยนอ๋องหันไปทางแม่ทัพหน้าขาว กล่าวว่า "จางอี้ ท่านคิดเห็นอย่างไร?"

แม่ทัพหน้าขาวขบคิดแล้วกล่าว "แม่ทัพผู้น้อยเห็นว่ายอมเชื่อว่ามีไม่เชื่อว่าไม่มี หากว่าไม่เป็นความจริง ฝ่าบาทนึกถึงความสัมพันธ์ฉันพ่อลูก อาจยอมละเว้นชีวิตอ๋องแหย แต่หากจิ้นอ๋องก่อกบฏจริง ยามใดที่กุมอำนาจอยู่ในมือ อ๋องแหยคิดตายดีไม่ง่ายนัก"

เอี้ยนอ๋องผงกศีรษะกล่าวว่า "สมกับที่เป็นจางอี้ คิดอ่านตรงกับตัวเรา" จากนั้นเงยหน้าขึ้น ถามว่า "เต้าเยียน ในความเห็นท่านเล่า?"

เต้าเยียนทอดถอนใจ คลายมือจากการคว้าต้นคอเวี่ยจือหยาง กล่าวว่า "อ๋องแหยเมื่อตัดสินใจ เต้าเยียนก็ไม่มีคำพูดจะกล่าว แต่ว่าจิ้นอ๋องยึดตราหยกไว้ คุมทหารรักษาพระองค์ทั้งหมด ตอนนี้มีกำลังกล้าแข็ง ต่อให้พวกเราคิดปราบกบฏ ก็ไม่มีปัญญา"

เอี้ยนอ๋องโบกมือให้บ่าวไพร่ถอดโซ่ตรวนเวี่ยจือหยางออก กล่าวว่า "ขอเซียนจ่างอย่าได้ตำหนิ สถานการณ์สับสนวุ่นวาย เรามิอาจไม่กระทำการด้วยความระมัดระวัง" เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "ขออ๋องแหยรีบหาหนทาง หากชักช้าเกรงว่าไม่อาจรักษาที่ทำการกรมความมั่นคงแผ่นดินไว้ได้"

เอี้ยนอ๋องสบตากับเต้าเยียนแวบหนึ่งแล้วกล่าว "ชิวฟุ จางอี้ พวกท่านเรียกระดมกำลัง รอฟังคำสั่งจากเรา"

ชิวฟุ จางอี้รับคำล่าถอยไป เอี้ยนอ๋องผุดลุกขึ้น ดึงม้วนภาพมาม้วนหนึ่ง พอคลี่ออกดู เห็นเป็นภาพแผนที่นครหลวง ระบุตำแหน่งต่างๆ ไว้

อย่างละเอียด

เอี้ยนอ๋องชี้มือไปยังที่ทำการกรมความมั่นคงแผ่นดิน กล่าวว่า “กรมความมั่นคงแผ่นดินมีกำลังสามพัน ยามฉุกละหุกอย่างมากระดมกำลังได้ไม่เกินสองพัน ส่วนทหารรักษาเมืองมีจำนวนสิบห้าหมื่น ค่ายเถิงเซียงกับอู่เซียงที่นอกเมืองมีกำลังพลค่ายละห้าหมื่น หากรวมกำลังเข้ามา สามารถบดขยี้กรมความมั่นคงแผ่นดินได้โดยง่ายดาย แต่ว่า**เหล่าซัน** *(อันดับสาม)* มีนิสัยถือดี ไม่เห็นกรมความมั่นคงแผ่นดินอยู่ในสายตา สมควรส่งกำลังเฝ้าสถานที่สำคัญต่างๆ ควบคุมนครหลวงเอาไว้” พลางชี้มือไปยังแผนที่ เต้าเยียนก็นำดินสอถ่านมา ขีดวาดตำแหน่งสำคัญต่างๆ ทั้งสิ้นสามสิบกว่าแห่ง

เวี่ยจือหยางไม่มีความรู้ด้านการทหาร จึงชมดูจนมึนงงสงสัย บวกกับเป็นห่วงความปลอดภัยของจูเหว่ย เห็นทั้งสองชี้ชวนหารือกัน สร้างความร้อนรุ่มใจจนเดินพล่านไปมา หารู้ไม่ว่ากำหนดแผนการแล้วค่อยเคลื่อนไหว เอี้ยนอ๋องกรำศึกอย่างโชกโชน รู้หลักเหตุผลข้อนี้ ทางหนึ่งตรวจดูแผนที่ ทางหนึ่งงอนิ้วนับคำนวณแล้วกล่าว “หากตัดกำลังรักษาเมืองไป ไพร่พลที่บุกกรมความมั่นคงแผ่นดินต้องมีไม่เกินหกพันคน”

เต้าเยียนกล่าวว่า “จิ้นอ๋องไร้ความสามารถ แต่ได้รับความช่วยเหลือจากชงต้าซือ หลวงจีนนี้รู้จักคิดอ่านวางแผน หากพบว่าถูกสกัดยับยั้ง ต้องส่งกำลังไปสนับสนุน สมควรมีจำนวนนับหมื่น”

เอี้ยนอ๋องผงกศีรษะรับ จูเกาเซ่อสอดคำขึ้น “จิ้นอ๋องใช่ดึงกำลังที่นอกเมืองเข้ามาหรือไม่?”

เต้าเยียนกล่าวว่า “ไม่หรอก ฝ่ายกบฏถือสากำลังข้างนอกที่สุด หากคนมากจิตใจสับสน นำไปสู่ความล้มเหลว จิ้นอ๋องคงต้องจัดการกับภายในแล้วค่อยหันไปภายนอก คืนนี้ปิดประตูเมืองกำจัดผู้ที่มิใช่พวกพ้อง รอจนฟ้าสางสว่าง คุมสถานการณ์ไว้ได้ ค่อยส่งตัวแทนออกจากเมือง ไปเปลี่ยน

ตัวแม่ทัพค่ายเถิงเซียงกับอู่เซียง”

เวี่ยจือหยางไม่อาจอดรนทนได้ ถามโพล่งว่า “พวกท่านมีกำลังเท่าใด?” สุ้มเสียงของมันดังยิ่ง ทั้งหมดล้วนเหลียวมองมา เอี้ยนอ๋องสบตากับเต้าเยียนแวบหนึ่งแล้วกล่าว “ห้าร้อยคน”

เวี่ยจือหยางลืมตาค้าง จิ้นอ๋องคุมกำลังทหารรักษาพระองค์ห้าหมื่น ส่วนกรมความมั่นคงแผ่นดินกับกำลังพลของเอี้ยนอ๋องรวมกันมีไม่ถึงสามพันคน

เอี้ยนอ๋องกล่าวว่า “กำลังประจำฐานที่มั่นเราล้วนอยู่ที่เมืองเป่ยผิง” กล่าวพลางถอนใจเบาๆ ออกมา

เหล่าอ๋องกินเมืองของต้าหมิงล้วนมีฐานที่มั่นคนละสามแห่ง แห่งละพันนาย ส่วนอ๋องที่อยู่ติดชายแดนเช่นจิ้นอ๋อง เอี้ยนอ๋องกับหนิงอ๋องมีกำลังเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะหนิงอ๋องคุมฐานที่มั่นตวอเอี๋ยนทั้งสาม มีทัพม้าหมื่นเศษ สำหรับอ๋องในแผ่นดินใหญ่เพาะเลี้ยงกำลังส่วนตัว ถึงแม้อนุญาตให้แต่ละฐานที่มั่นมีกำลังหนึ่งพันนาย แท้จริงแล้วมีไพร่พลตั้งแต่ห้าพันถึงหมื่นนาย เพียงแต่อ๋องกินเมืองเดินทางเข้านครหลวงมาเฝ้าฮ่องเต้ ไม่อาจนำกำลังประจำฐานที่มั่น ดังนั้นจึงล้วนอยู่ในที่ตั้ง ต่อให้อ๋องทั้งหลายคิดกบฏก็ไม่มีกำลัง

เต้าเยียนล่วงรู้ความคิดของเวี่ยจือหยาง จึงกล่าว “ท่านอย่าได้ดูแคลนกำลังห้าร้อยคนนี้ พวกมันล้วนเป็นไพร่พลที่ผ่านการคัดสรร นับแต่โบราณกาลมาไพร่พลไม่เน้นที่ปริมาณ ประการสำคัญคือรู้จักใช้สอย”

เวี่ยจือหยางเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่ง กล่าวถามว่า “กำลังห้าร้อยคนอยู่ที่ใด?” เอี้ยนอ๋องตอบว่า “ล้วนอยู่ที่นี้”

เวี่ยจือหยางร้องว่า “อยู่ที่นี้?” เต้าเยียนผงกศีรษะกล่าวว่า “จิ้นอ๋องก่อความวุ่นวาย ความจริงเป็นเรื่องที่อยู่ในความคาดหมายของอ๋องแหยเตรียมการไว้แต่แรก”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “อย่างนั้นหรือ?” เต้าเยียนยิ้มพลางกล่าวว่า “ยังจำตอนที่อยู่บนแม่น้ำฉินไหวได้หรือไม่ ตอนนั้นอ๋องแหยคาดการณ์ว่าจิ้นอ๋องเตรียมก่อการ สมควรอยู่ในช่วงหลายวันนี้ น่าเสียดายที่อ๋องแหยถูกเพ่งเล็ง ไม่สามารถเข้าเฝ้าฝ่าบาท ได้แต่ลอบระวังป้องกัน เช้าวันนี้อ๋องแหยแสร้งออกจากเมือง ตบตาหูตาของจิ้นอ๋อง จากนั้นลอบกลับเข้านครหลวง ตระเตรียมพร้อมสรรพ หากว่าจิ้นอ๋องมีความเคลื่อนไหวผิดปรกติ จะชิงจู่โจมใส่...” เอ่ยถึงตอนนี้ต้องกล่าวด้วยความเสียใจว่า “น่าเสียดายคนคำนวณมิสู้ฟ้าลิขิต จิ้นอ๋องใช้แผนชักฟืนจากใต้เตา กวาดล้างเหล่าราชนิกุลทั้งหมด”

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างร้อนรุ่มใจว่า “ใช่แล้ว ทหารรักษาพระองค์มีจำนวนมาก พวกเรามีน้อยกว่า ยากจะเอาชนะได้...”

เอี้ยนอ๋องสอดคำขึ้น “นั่นไม่แน่นัก ทหารรักษาพระองค์มีจำนวนมาก แต่หากคิดควบคุมทั่วนครหลวง ต้องกระจายกำลังออกไป กำลังที่ล้อมปราบกรมความมั่นคงแผ่นดินมีไม่ถึงหนึ่งหมื่น หากพวกเราลงมือคลายวงล้อมให้กับกรมความมั่นคงแผ่นดิน รวมกำลังเข้าด้วยกัน จะมีประมาณสามพัน เมื่อมีกำลังสามพันคน ก็สามารถต่อกรกับเหล่าซันสักครา” เอ่ยถึงตอนนี้บังเกิดความฮึกเหิมเต็มเปี่ยม สีหน้านี้เป็นที่คุ้นตาเวี่ยจือหยาง หวนนึกถึงเมื่อไม่นานมานี้ หงอู่ฮ่องเต้ก็มีพระพักตร์เช่นนี้

เวี่ยจือหยางมองดูเอี้ยนอ๋อง บังเกิดความละอายใจยิ่ง เมื่อเปรียบกับพระบิดาและบุตรคู่นี้ ตนเองหวาดหวั่นขลาดเขลา ไม่สามารถกระทำการใหญ่ได้

ชิวฟุพลันสาวเท้าเข้ามา ร้องบอกว่า “อ๋องแหย กำลังพลพร้อมสรรพ สามารถออกเดินทางได้”

เอี้ยนอ๋องม้วนเก็บภาพแผนที่ เด็กรับใช้สองคนหอบชุดเกราะมา เอี้ยนอ๋องสวมใส่ชุดเกราะก้าวยาวๆ ออกจากประตู เวี่ยจือหยางติดตาม

ออกไป ต้องใจหายวาบ เห็นลานตึกชุมนุมด้วยไพร่พล ล้วนสวมหมวกเกราะ ภายใต้แสงคบไฟสาดส่อง สะท้อนประกายเย็นเยียบออกมา เวี่ยจือหยางต้องครุ่นคิด *'เกรงว่าไม่มีผู้ใดก็นึกไม่ถึงว่า ในตรอกโคมแดงกลับซ่อนม้าเหล็กขบวนหนึ่ง'*

เอี้ยนอ๋องกวาดตามองทั้งหมด ประกาศว่า "จิ้นอ๋องกระทำผิดร้ายแรง ควบคุมตัวราชนิกุลไว้ คุกคามต่อราชสำนัก เราได้รับคำสั่งฟู่หวงให้ปราบกบฏ การศึกในวันนี้ขอสู้จนตัวตาย หากแพ้พ่ายจะจารึกชื่อในประวัติศาสตร์ หากว่าชนะจะเสพสุขวาสนาไม่สิ้น พวกท่านเป็นนักรบคู่ใจเรา ถือเป็นร่างเดียวกัน อีกสักครู่ยามสู้รบ มีแต่รุกคืบหน้า หากมีผู้ใดรักตัวกลัวตาย ล่าถอยก้าวเดียว อย่าได้โทษว่าเราผู้เป็นอ๋องไร้ไมตรี"

เหล่านักรบนิ่งเงียบงันไม่กล่าววาจา แต่ดวงตาทอแววดุร้าย เวี่ยจือหยางรู้สึกแผ่นหลังเย็นวะวาบ เกิดความรู้สึกหลอนว่าที่ยืนอยู่เบื้องหน้ามิใช่นักรบ หากแต่เป็นสุนัขป่าฝูงหนึ่ง

เอี้ยนอ๋องพอกล่าวจบ ก็ผงกศีรษะเล็กน้อย พลิกตัวขึ้นบนหลังม้า เหล่านักรบก็พากันขึ้นม้า ทั้งหมดไม่ไปทางประตูหน้า หากบ่ายหน้าไปทางหลังตึก เวี่ยจือหยางก็ขี่ม้าขาวตัวหนึ่ง กล่าวถามเต้าเยียนว่า "ไปที่ใด ประตูหลังหรือ?"

เต้าเยียนสั่นศีรษะไม่ตอบคำ ขบวนคนและม้าหยุดยั้งที่หน้ากำแพงล้อมแห่งหนึ่ง บ่าวไพร่หลายคนถือไม้ซุงกระทุ้งใส่กำแพงล้อม เสียงโครมโครมหลายครา กำแพงล้อมพังครืนลงมา ที่เบื้องหน้าขยายกว้างออก หันหาถนนใหญ่ในนครหลวง

เอี้ยนอ๋องขี่ม้านำหน้า โถมออกทางช่องแตก ม้าเหล็กก็ควบตะลุยตะบึง โถมเข้าสู่ถนนใหญ่ ทหารรักษาพระองค์ที่ลาดตระเวนตรวจตราไม่ทันเข้าใจว่าเกิดเรื่องใด ก็ถูกฟาดฟันพุ่งชนล้มลง

เหล่าทหารรักษาพระองค์กระจายกำลังออกลาดตระเวน ยามรีบร้อน

ไม่สามารถรวบรวมกำลังพล ม้าเหล็กพอพุ่งผ่าน กำลังลาดตระเวนถูกทำลายสิ้น เอี้ยนอ๋องคำนวณแยบคาย เส้นทางรุกคืบล้วนเป็นจุดที่ทหารรักษาพระองค์เปราะบาง ตลอดรายทางไม่มีผู้ใดต้านติด เอี้ยนอ๋องบนหลังม้าร่ายรำดาบ ฟาดฟันทหารรักษาพระองค์ที่ขวางทางล้มลง ม้วนกวาดผ่านถนนยาวไปดุจพายุหอบหนึ่ง

เหล่าทหารรักษาพระองค์ไม่ทันตั้งตัว ถูกโจมตีแตกพ่าย ไม่นานให้หลังที่ทำการกรมความมั่นคงแผ่นดินปรากฏแก่สายตา เวี่ยจือหยางเพ่งตามอง ต้องใจเต้นระทึกขึ้น เห็นกำแพงล้อมรอบนอกถูกตีแตก ทั้งสองฝ่ายเข่นฆ่าประหัตประหารกัน หลังกำแพงเกิดอัคคีเพลิงขึ้นหลายจุด เป็นทหารรักษาพระองค์ยิงอาวุธอัคคีใส่จนลุกไหม้ขึ้นมา

เอี้ยนอ๋องหวดแส้ม้าใส่อากาศธาตุ เหล่านักรบก็แบ่งกำลังออกเป็นห้าขบวน ขบวนละร้อยคน จูเกาซวีเป็นทัพหน้า จูเกาเช่อรั้งท้าย ชิวฟุอยู่ซ้าย จางอี้อยู่ขวา ส่วนเอี้ยนอ๋องนำกำลังขบวนหนึ่ง นำเต้าเยียนกับเวี่ยจือหยางคอยสนับสนุนขบวนต่างๆ

ไพร่พลห้าขบวนบัดเดี๋ยวรวมตัวบัดเดี๋ยวกระจายออก ตอนกระจายออกปูลาดเป็นทางยาวร้อยวา ตอนรวมตัวแน่นขนัดเป็นชั้นๆ ขบวนหน้าฟาดฟันดาบสังหาร ขบวนหลังยิงธนูเต็มท้องฟ้า ดาบธนูสลับสับเปลี่ยนคล้ายกับตอนอยู่ในงานเลี้ยง เปลี่ยนช้อนตะเกียบอย่างคล่องแคล่ว

ทหารรักษาพระองค์แม้มีพวกมาก จนใจที่เผชิญศัตรูทั้งหน้าหลัง ม้าเหล็กของเอี้ยนอ๋องห้าวหาญชาญศึก กำลังห้าขบวนคล้ายระลอกคลื่นหนุนเนื่อง ชั่วพริบตาก็โจมตีศัตรูแตกพ่าย เจาะทะลวงเป็นรูโหว่ ดาบธนูมุ่งไปทางใต้ ทหารรักษาพระองค์ร่ำร้องหลบหนี ที่ชะลอชักช้าก็หลั่งโลหิตในห้าก้าว

คนของกรมความมั่นคงแผ่นดินรอดตายอย่างหวุดหวิด ล้วนคึกคักอักโข เข่นฆ่าออกจากกำแพงล้อม ผนึกกำลังกับทัพม้าเอี้ยนอ๋อง ไล่ล่าฆ่า

ฟันทหารรักษาพระองค์ เครื่องมือตีเมืองก็ถูกผลักล้มลง ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์อับจนปัญญา ได้แต่ออกคำสั่งล่าถอย

คนของกรมความมั่นคงแผ่นดินกับเอี้ยนอ๋องรวมกำลังพล ล่าถอยเข้าที่ทำการ นำรั้วไม้มาอุดช่องแตก ดับไฟที่ลุกไหม้ทั้งหมด

เอี้ยนอ๋องลงจากหลังม้า จางจิ้งจู่รีบรุดมาคำนับ ทอดถอนใจกล่าวว่า "หากอ๋องแหยมาช้าไปก้าวเดียว ผู้น้อยคงศีรษะถูกปลิดปลงแล้ว"

เอี้ยนอ๋องตัดบทว่า "อย่าได้กล่าวไร้สาระ จางจื่อฮุยซื่อ ท่านมีความคิดอ่านใด?"

จางจิ้งจู่กล่าวว่า "ผู้น้อยไม่ถนัดในการรบทัพจับศึก ฝ่าบาทมีพระราชหัตถเลขา ก่อนปราบกบฏโดยราบคาบ ให้เอี้ยนอ๋องเตี้ยนเซี่ยสั่งการกรมความมั่นคงแผ่นดิน"

เอี้ยนอ๋องร้องโพล่งว่า "พระราชหัตถเลขา? อยู่ที่ใด?"

จางจิ้งจู่ล้วงพระราชหัตถเลขาออกมายื่นส่งให้ เอี้ยนอ๋องรับไปอ่านดูอยู่หลายแถว ก็เหลียวหน้ามายังเวี่ยจือหยาง เวี่ยจือหยางรีบกล่าวว่า "เอี้ยนอ๋องเตี้ยนเซี่ยมีคำสั่งใด?"

เอี้ยนอ๋องระบายลมจากปาก กล่าวกับจางจิ้งจู่ว่า "ท่านบอกกล่าว" จางจิ้งจู่ลังเลเล็กน้อย จึงกล่าวกับเวี่ยจือหยางว่า "ในจดหมายฝ่าบาทเขียนบอกว่า หลังจากที่เอี้ยนอ๋องเข้าประจำการในที่ทำการ ให้ท่านคุ้มครองส่งเป่าฮุยกงจู่ไปเฝ้าฝ่าบาท"

เวี่ยจือหยางงงงันวูบ ไม่ทราบว่าในน้ำเต้าหงอู่ฮ่องเต้ขายตัวยาใด มันเป็นห่วงจูเหว่ย จึงกล่าว "จางจื่อฮุยซื่อ กงจู่เตี้ยนเซี่ยเล่า?"

จางจิ้งจู่กล่าวว่า "นางอยู่ที่ตึกใน" กล่าวจบทำหน้าที่นำทาง เอี้ยนอ๋องสั่งให้จางอี้กับชิวฟุวางกำลังป้องกัน ตนเองนำเต้าเยียนติดตามเข้าไป

หลังจากอ้อมผ่านสวนไม้ดอก จางจิ้งจู่ชี้มือไปยังห้องข้างห้องหนึ่งกล่าว "อยู่ที่เบื้องหน้า..." ไม่ทันขาดคำ เห็นประตูห้องปิดแง้มไว้ คนของ

กรมความมั่นคงแผ่นดินสองคนนอนฟุบกับพื้น

ทั้งหมดหัวใจตกวูบลง เวี่ยจือหยางชิงผลักประตูออก เห็นเทียนไขมลายใกล้หมดสิ้น แต่ไม่เห็นมีเงาร่างผู้คน

เวี่ยจือหยางร้องเรียก "กงจู่" มีแต่เสียงสะท้อนสะท้าน หามีเสียงตอบรับไม่

เต้าเยียนก้มลงตรวจดู พบว่าผู้ตายทั้งสองยังอุ่นอยู่ แสดงว่าเสียชีวิตไม่นาน พอฉีกกระชากเสื้อแพรของคนผู้หนึ่งออก เห็นจุดซ่านจงที่ทรวงอกมีรอยฟกช้ำรอยหนึ่ง ลักษณะเป็นรูปสี่เหลี่ยม คล้ายถูกตราประทับขนาดเล็กประทับใส่

เวี่ยจือหยางหน้าแปรเปลี่ยนไป ในโลกนี้นอกจากไม้บรรทัดเหล็กของฮัวหมิงแล้ว ไม่มีอาวุธใดฝากรอยประทับเช่นนี้ คาดว่าก่อนหน้านี้พบกันตนเองรีบร้อนจากมา สะกิดความสงสัยของคนของเกาะตะวันออก จึงสะกดรอยตามมา ล่วงรู้ศักดิ์ฐานะของจูเหว่ย ดังนั้นอาศัยความชุลมุนคร่ากุมนางไป

เวี่ยจือหยางลอบด่าทอตนเองชะล่าใจ เหลียวดูในห้องข้าง หามีร่องรอยการต่อสู้ไม่ หวนนึกถึงสี่สุดยอดเกาะตะวันออกผนึกกำลัง แม้แต่สีอิ่งเจินยังยากเอาชัย จูเหว่ยอย่าว่าแต่คิดต่อสู้ขัดขืน กระทั่งเวลาชักกระบี่ยังไม่มี

เต้าเยียนก็พบเห็นรอยช้ำนั้น จึงกล่าว "ดูท่าเป็นฝีมือของเกาะตะวันออก"

เอี้ยนอ๋องร้องโพล่งว่า "เกาะตะวันออก? พวกมันไฉนอยู่ที่นครหลวง? หรือว่าพวกมันสมคบคิดกับเหล่าซัน?"

เต้าเยียนเงียบงันชั่วขณะ จึงทอดถอนใจกล่าวว่า "หากเป็นเช่นนั้นก็ผิดท่าแล้ว"

เวี่ยจือหยางร้อนรุ่มกระวนกระวาย เกาะตะวันออกกับตระกูลจูมี

สภาพเช่นน้ำกับไฟ จูเหว่ยตกไปในมือฝ่ายตรงข้าม ต้องไม่มีทางรอดชีวิต แต่ว่าเหตุการณ์ถึงขั้นนี้ ร้อนรุ่มใจก็เปล่าประโยชน์ จึงสูดลมหายใจลึกๆ สะกดอารมณ์ความรู้สึก กวาดตาสำรวจดู หวังว่าพบเห็นร่องรอยเบาะแสใด

การสำรวจดูครั้งนี้ ไม่พบเห็นอันใด ขณะบังเกิดความสิ้นหวัง พลันเห็นมุมชายคาห้องมีเงาสีขาวจุดหนึ่ง จึงฉุกใจคิด กระโดดขึ้นบนชายคาห้อง เห็นใต้กระเบื้องทับผ้าซับเหงื่อสีขาวผืนหนึ่ง

เวี่ยจือหยางดึงผ้าซับเหงื่อออกมา เห็นเป็นผ้าซับเหงื่อของบุรุษ มุมด้านล่างเขียนตัวหนังสือโย้เย้ว่า “หนันกู่...” ตัวหนังสือเป็นสีแดง ลายมือหวัดยุ่งเหยิง คาดว่าเป็นผู้ใดกัดปลายนิ้วกรีดเลือดเขียนทิ้งไว้

ตอนแรกเวี่ยจือหยางคาดคิดว่าเป็นจูเหว่ย จากนั้นครุ่นคิด *‘ไม่ถูกต้อง ใต้เงื้อมมือสี่สุดยอดเกาะตะวันออก ไหนเลยปล่อยให้นางทิ้งข่าวสารไว้ อย่าว่าแต่ลายมือนี้...’*

มันพลันบังเกิดปฏิภาณวูบ ครุ่นคิดสืบต่อ *‘หรือว่าเป็นเจียงเสี่ยวหลิว เด็กน้อยนี้ไม่รักความก้าวหน้า รู้จักหนังสือไม่กี่ตัว คำหนันกู่นี้ “หนัน” หมายถึงตัวเมืองด้านทิศใต้ ส่วนคำว่า “กู่” สื่อความหมายอันใด ใช่แล้ว สมควรเป็นคำ “ทัง” แต่ว่าเขียนไม่จบ “ทัง” ที่ตัวเมืองด้านใต้ หรือว่าเป็นตึกตระกูลทัง?’*

เวี่ยจือหยางรู้จักทุกพื้นที่ในนครหลวงเป็นอย่างดี เอ่ยถึงตึกรามที่ตัวเมืองด้านทิศใต้ ไม่มีใครเกินกว่าตัวตึกของซิ่นกว๋อกงทังเหอ ในเหล่าขุนนางคุณูปการ ทังเหอมีนิสัยระวังตัวที่สุด จึงได้ตายดี หงอู่ฮ่องเต้ทรงปูนบำเหน็จอย่างงาม ตึกรามก็รโหฐาน เอ่ยถึงตึกตระกูลทังตัวเมืองด้านทิศใต้ ไม่มีผู้ใดไม่รู้จัก

ทั้งหมดเห็นเวี่ยจือหยางขึ้นไปบนหลังคา ความจริงนึกสงสัยอยู่ก่อน พลันเห็นมันซุกเก็บผ้าซับเหงื่อหันกายไป เอี้ยนอ๋องจึงร้องถามว่า “ท่าน

คิดไปที่ใด?”

เวี่ยจือหยางคล้ายไม่ได้ยิน เต้าเยียนกระโดดขึ้นบนหลังคา เห็นเวี่ยจือหยางข้ามสันหลังคาไป เต้าเยียนร้องเรียก “เต้าหลิง” แต่หามีเสียงตอบรับไม่

เอี้ยนอ๋องก็ติดตามขึ้นมาบนหลังคา พอเห็นเช่นนั้นต้องกระทืบเท้ากล่าวว่า “ผิดท่า หลงกลเด็กน้อยนี้แล้ว”

เต้าเยียนขมวดคิ้ว ไม่ทราบกล่าวเริ่มอย่างไร เวี่ยจือหยางจากไปโดยไม่ล่ำลา สะกิดความสงสัยของเอี้ยนอ๋องขึ้นมา เข้าใจจว่านักพรตน้อยสมคบคิดกับจิ้นอ๋อง ชักนำมันมายังกับดัก จูตี้ผู้นี้มีนิสัยคล้ายกับพระบิดา มักระแวงสงสัยผู้คน หากเต้าเยียนกล่าวปกป้อง ภายหน้าต้องถูกเคลือบแคลงสงสัย

ขณะนึกตึงมือ พลันได้ยินเสียงโห่ร้องฆ่าฟันดังมาแต่ไกล เอี้ยนอ๋องหน้าแปรเปลี่ยนไป กระโดดลงจากชายคาห้อง เต้าเยียนก็ทุ่มเททำร่าง ตามติดอยู่ด้านหลัง

ทั้งสองรุดถึงกำแพงล้อม เห็นกำแพงเพิ่มช่องแตกอีกแห่งหนึ่ง ทหารรักษาพระองค์กรูกันเข้ามา นักรบวังเจ้าเอี้ยนอ๋องร่ายรำดาบฟันขาม้าเข้าสกัดขัดขวาง นักรบเหล่านี้เหี้ยมหาญยิ่ง เข่นฆ่าทหารรักษาพระองค์บาดเจ็บล้มตาย ถอยร่นไปทางช่องแตก

พลันได้ยินเสียงหัวร่อดังยาวนาน หลวงจีนจีวรขาวรูปหนึ่งลอยตัวข้ามกำแพงล้อมมา ตะปบคว้านักรบผู้หนึ่ง สะบัดเหวี่ยงไปปะทะชนกับเพื่อนพ้องคนหนึ่ง ทั้งสองไม่แค่นเสียงครวญคราง พากันล้มตายลง

ผู้มาคือซงต้าซือเอง หลวงจีนใหญ่ฝ่าเข้ามาในฝูงชน ไม่ว่าดาบทวนลูกธนูใดล้วนไม่อาจระคายผิวซงต้าซือ หลวงจีนใหญ่ลงมือคราใดต้องมีนักรบเสียชีวิตไป

จูเกาซวีมีนิสัยดุร้าย จึงอ้อมไปด้านหลังซงต้าซือ เงื้อดาบฟันขาม้า

ขึ้น ฟันใส่ศีรษะด้านหลังของชงต้าซือ มิคาดฝ่ายตรงข้ามสลายหายวับ จูเกาซวียังมีปฏิกิริยาปราดเปรียว เปลี่ยนเป็นควงดาบฟันขวางใส่

ชงต้าซือลอบโห่ร้องชมเชยในใจ ยื่นนิ้วชี้นิ้วกลางออกคีบจับคมดาบไว้ สภาวะดาบของจูเกาซวีพอถูกยับยั้ง ก็ไม่สามารถคืบหน้าออกไป มันกลอกกลิ้งยิ่ง ชิงคลายมือถอนตัวหลบหนี

ชงต้าซือแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา หันคมดาบซัดขว้างออกไปดุจสายฟ้า พลันได้ยินเสียงติงคราหนึ่ง ดาบฟันขาม้าเบี่ยงวูบ พุ่งเฉียดผ่านร่างจูเกาซวีไป คนของกรมความมั่นคงแผ่นดินที่ด้านข้างคนหนึ่งหลบไม่พ้น ถูกปลายดาบแทงทะลุอกไป ทั้งกระชากร่างมันลอยลิ่วไปวาเศษ ปักตรึงร่างผู้คนอีกสองคน คนทั้งสามถูกร้อยเป็นพวง ถูกตรึงติดกับผนังกำแพง

จูเกาซวีแตกตื่นจนหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา พอเพ่งตามองพบว่าที่ซัดใส่ดาบฟันขาม้าเป็นเศษกระเบื้องชิ้นหนึ่ง พลันได้ยินเสียงลมดังขึ้นที่ด้านหลัง พอเหลียวหน้ามอง เห็นเต้าเยียนร่ายรำสองมือเข้าต่อสู้กับชงต้าซือ

ทั้งสองเคยประมือกันที่แม่น้ำฉินไหวรอบหนึ่ง ล่วงรู้ความตื้นลึกหนาบางของกันและกันเป็นอย่างดี ยามนี้ยังเกี่ยวพันถึงการช่วงชิงแผ่นดิน จึงไม่รีรอลังเลแม้แต่น้อย ชงต้าซือใช้หมัดแฝงพลังอันหนักหน่วง คิดโค่นฝ่ายตรงข้ามในคราเดียว มิคาดเต้าเยียนคำนวณศัตรูได้ล่วงหน้า ตอนแรกหลีกเลี่ยงจากการปะทะ รอจนสภาวะหมัดของชงต้าซืออ่อนลง ก็ใช้เพลงฝ่ามือตอบโต้ จู่โจมจากตำแหน่งมุมที่คาดไม่ถึง

ชงต้าซือยิ่งต่อสู้ยิ่งแตกตื่น นับตั้งแต่ต่อสู้กันบนแม่น้ำฉินไหว หลวงจีนใหญ่ก็นึกเคลือบแคลงสงสัย ยามนี้พบว่าต่อให้เป็นกระบวนท่าเดียวกันเมื่อใช้ออกโดยเต้าเยียน ยังปราดเปรียวกว่าสีอิ่งเจินผู้เป็นอาจารย์ ทั้งพลิกแพลงสุดหยั่งคาด ไม่ถึงยี่สิบกระบวนท่า ก็ข่มความแหลมคมของ

ชงต้าซือลง รอบกายปรากฏเงาฝ่ามือแน่นขนัด ไม่อาจใช้วิชาฝีมือประจำตัวออกได้อย่างเต็มที่

ชงต้าซือยิ่งต่อสู้ยิ่งผิดท่า มีความรู้สึกว่าวิชาคำนวณของเต้าเยียนยังเหนือกว่าสีอิ่งเจินอีก มิหนำซ้ำคนผู้นี้สงวนกระบวนท่าไว้ คล้ายไม่ได้ใช้ออกอย่างเต็มที่ ต้องครุ่นคิด *'วิชาฝีมือของหลวงจีนเต้าเยียนผู้นี้ไม่ได้รับการถ่ายทอดจากสีอิ่งเจินทั้งหมด ฟังว่ามันอายุเกือบสามสิบปี ค่อยกราบสีอิ่งเจินเป็นอาจารย์ แสดงว่ามันฝึกฝีมือมาก่อน แต่ว่าอาจารย์คนแรกเป็นใคร ในยุทธจักรหามีข่าวคราวไม่'*

ขณะครุ่นคิด กวาดตามองรอบข้าง เห็นเอี้ยนอ๋องบัญชาการศึกด้วยตนเอง เหล่าทหารรักษาพระองค์ไม่ตายก็รับบาดเจ็บ แตกฮือล่าถอยไป นักรบวังเจ้าเอี้ยนอ๋องก็หนุนเนื่องมาจากทางซ้ายขวา เตรียมโอบล้อมตนเองไว้

ชงต้าซือต่อยออกสองหมัด คุกคามเต้าเยียนล่าถอย พลันกระโดดขึ้นลงสองครา ผละจากวงต่อสู้กลางลานตึก เอี้ยนอ๋องเห็นเช่นนั้น จึงแย่งชิงคันธนูมาคันหนึ่ง น้าวคันธนูยิงลูกศรออก ชงต้าซือได้ยินเสียงลมแหวกฝ่าอากาศมา จึงยื่นมือกลับหลัง รับลูกธนูไว้ สะบัดซัดใส่นักรบบนกำแพงผู้หนึ่ง คนผู้นั้นแผดร้องพลางพลิกร่วงลงมา

เอี้ยนอ๋องยิงธนูล้มเหลว ต้องงงงันวูบ พลันได้ยินชงต้าซือหัวร่อดังยาวนานกล่าวว่า "เอี้ยนอ๋องเตี้ยนเซี่ย ท่านถูกกักอยู่ในจุดอับ ไม่มีหนทางรอด มีคำกล่าวว่า *'ลูกหลานผู้สูงศักดิ์ไม่นั่งอยู่ใต้ชายคาตึก'* ท่านพาตัวเสี่ยงอันตราย เป็นสิ่งที่ผู้ชาญฉลาดไม่กระทำ ท่านเป็นบุตรของฝ่าบาท เป็นพี่น้องของจิ้นอ๋อง ขอเพียงกลับตัวกลับใจ ฝ่าบาทกับจิ้นอ๋องจะไม่สืบสาวเอาความ"

เอี้ยนอ๋องว้าวุ่นใจอยู่บ้าง มันความจริงเข้าใจว่าเมื่อมาถึงที่ทำการกรมความมั่นคงแผ่นดิน จะได้พบกับหงอู่ฮ่องเต้ อย่างนั้นจะควบคุมตัวเจ้า

ชีวิต สั่งการเหล่าผู้ครองแคว้น กำราบทหารรักษาพระองค์ ทำลายแผนการของจิ้นอ๋อง จากนั้นค่อยยึดนครหลวงไว้ ไหนเลยจะคาด หงอู่ฮ่องเต้สาบสูญไร้ร่องรอย ทั้งถูกทหารรักษาพระองค์ล้อมไว้เป็นชั้นๆ อาศัยนักรบไม่กี่พันคนไม่อาจต่อกรได้ หากตอนนี้ยอมจำนน จิ้นอ๋องอาจคำนึงถึงน้ำใจฉันพี่น้อง ละเว้นชีวิตให้ อย่างมากก็เนรเทศไปยังชายแดนที่ห่างไกล

เต้าเยียนสังเกตสีหน้ามัน ก็คาดการณ์ได้หลายส่วน จึงกล่าวเบาๆ ว่า "อ๋องแหย จิ้นอ๋องสามารถลงมือต่อฝ่าบาท ไหนเลยยอมละเว้นท่านอ๋องแหยทรงภูมิปัญญา เป็นที่ริษยาตลอดมา หากตอนนี้ยอมล่าถอย ต้องตายโดยไร้ที่กลบฝัง"

เอี้ยนอ๋องพอฟัง ต้องผงกศีรษะช้าๆ เต้าเยียนกล่าวไม่ผิด ยามใดที่จิ้นอ๋องก่อการสำเร็จ ราชโอรสกับราชนัดดาอื่นอาจรอดชีวิต แต่ตนเองกับไท่ซุนต้องตายสถานเดียว เมื่อรุกคืบต้องตาย ล่าถอยก็ต้องตาย มิสู้กระทำการระบือลือลั่นสักครา

เอี้ยนอ๋องพอตกลงใจ ทางหนึ่งบอกใบ้ให้อุดช่องแตกบนกำแพง ทางหนึ่งร้องบอกว่า "จิ้นอ๋องกระทำผิดร้ายแรง วางแผนยึดอำนาจ บีบบังคับฟู่หวงยอมจำนน ควบคุมตัวอ๋องทั้งหลาย ปลอมแปลงราชโองการ จุดชนวนความขัดแย้งในนครหลวง สร้างความเดือดร้อนแก่ราษฎร เราผู้เป็นอ๋องแม้โฉดเขลา ยังรู้หลักคุณธรรมกตัญญู ไม่ย่อท้อต่อความยากลำบาก ท่านจะต่อสู้ก็ต่อสู้ มิต้องกล่าววาจาไร้สาระมากความ"

วาจาประดานี้กล่าวอย่างหนักแน่น เหล่าไพร่พลภายในตึกบังเกิดความฮึกเหิมขึ้น ทหารรักษาพระองค์ที่รายล้อมอยู่รอบนอกนึกรีรอลังเลไม่ทราบทำอย่างไรดี

ชงต้าซือเกิดความอัดอั้นตันใจ กรมความมั่นคงแผ่นดินไม่รับราชโองการ โหมตีเป็นเวลานานไม่เกิดผล คงต้องมีที่ถือดี หลวงจีนใหญ่หารือกับจิ้นอ๋อง คาดเดาว่าหงอู่ฮ่องเต้คงอยู่ในกรมความมั่นคงแผ่นดิน

จากนั้นได้รับรายงานว่าเอี้ยนอ๋องเข้าสู่ที่ทำการกรมความมั่นคงแผ่นดิน สร้างความแตกตื่นลนลานแก่จิ้นอ๋อง ขอให้ชงต้าซือออกจากวังมายึดกรมความมั่นคงแผ่นดิน

ก่อนที่ควบคุมสถานการณ์ได้ ชงต้าซือความจริงไม่คิดออกจากเมืองพระราชวัง แต่หากหงอู่ฮ่องเต้กับเอี้ยนอ๋องสมทบกัน คงยากจัดการได้ ชงต้าซือมายังที่ทำการกรมความมั่นคงแผ่นดิน ความจริงคิดเกลี้ยกล่อมเอี้ยนอ๋องยอมจำนน มิคาดเอี้ยนอ๋องยืนกรานต่อสู้ ส่วนหงอู่ฮ่องเต้ไม่ปรากฏพระองค์ อาจบางทีไม่ได้ออกจากวัง หากแต่ให้เวี่ยจือหยางออกมาส่งข่าว

พริบตานั้นชงต้าซือบังเกิดความคิดนานัปการขึ้น พลันเห็นผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์มีสีหน้าลังเล ทราบว่าถูกเอี้ยนอ๋องเกลี้ยกล่อมคล้อยตาม จึงกล่าว “เตี้ยนเซี่ยรู้จักกลับขาวเป็นดำ แท้จริงแล้วเป็นท่านคิดก่อการร้าย ฝ่าบาทพอสืบทราบ จึงห้ามมิให้ท่านเข้าร่วมงานวันเกิด สั่งท่านเดินทางกลับเมืองเป่ยผิง มิคาดท่านยังรั้งอยู่ในนครหลวง ทั้งซ่องสุมกำลังไว้ หากสมคบคิดกับผู้บัญชาการกรมความมั่นคงแผ่นดินจางจิ้งจู่ คิดก่อกบฏแย่งชิงอำนาจ ดีที่จิ้นอ๋องฉลาดหลักแหลม ชิงกราบทูลฝ่าบาท ส่งทหารรักษาพระองค์มากวาดล้างผู้ก่อการร้าย ตอนนี้แผนการของท่านถูกเปิดโปง ยังคิดต่อสู้ขัดขืน คนในลานตึกรับฟังไว้ ฝ่าบาทมีรับสั่ง เพียงเอาผิดตัวการ ไม่ถือสาผู้ที่เข้าร่วม หากว่าออกมายอมจำนน จะได้รับการนิรโทษ...”

ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ทราบว่าเอี้ยนอ๋องไม่ได้เข้าร่วมงานเฉลิมพระชนมพรรษาหงอู่ฮ่องเต้ ถึงแม้เหตุผลไม่กระจ่าง แต่ระหว่างพระบิดากับราชโอรสคงไม่ลงรอยกัน ดังนั้นพอฟังล้วนคลายใจลง

เอี้ยนอ๋องเห็นเช่นนั้น ต้องร้องเสียงเกรี้ยวกราดว่า “เหลวไหล หลวงจีนท่านไร้ชื่อเสียงเรียงนาม ด้วยความรอบคอบของฟู่หวง หากคิด

ปราบปรามความไม่สงบ ไยไม่ใช้สอยแม่ทัพชำนาญศึก กลับฝากฝังท่านแทน?"

ชงต้าซือไม่มีศักดิ์ฐานะ คำพูดไร้น้ำหนัก คำพูดนี้จี้ถึงใจดำ ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์พอฟัง ก็นึกระแวงสงสัยขึ้นมา ชงต้าซือกลับกล่าวว่า "ท่านคิดกบฏ ฝ่าบาทก็กริ้วขึ้นมา ต้องล้มหมอนนอนเสื่อ จึงสั่งให้จิ้นอ๋องปราบความไม่สงบ จิ้นอ๋องนึกถึงน้ำใจฉันพี่น้อง ไม่อาจหักใจเห็นท่านผิดแล้วผิดเล่า อาตมาเป็นคนสนิทของจิ้นอ๋อง จึงรับมอบหมายให้มาเจรจา"

เอี้ยนอ๋องแค่นหัวร่อกล่าวว่า "จิ้นอ๋องไยไม่มาด้วยตัวเอง?"

"ฝ่าบาทป่วยหนัก จิ้นอ๋องจึงอยู่ดูแลอย่างใกล้ชิด"

"โจวอ๋องเล่า หนิงอ๋องเล่า ฟู่หวงมีบุตรชายยี่สิบกว่าคน หรือทุกคนปลีกตัวมาไม่ได้ พานให้ลาโง่หัวล้านท่านออกมากล่าวเพ้อเจ้อวุ่นวาย?"

ชงต้าซือหามีโทสะไม่ หากยิ้มพลางกล่าวว่า "เตี้ยนเซี่ยมีลิ้นลมคมคาย แต่ว่าเราถือราชโองการของฝ่าบาทไว้ หากเตี้ยนเซี่ยไม่รู้สำนึก อาตมาได้แต่ทำตามราชโองการ"

เอี้ยนอ๋องแค่นเสียงดังเฮอะ จางจิ้งจู่พลันร้องบอกว่า "เรามีพระราชหัตถเลขาของฝ่าบาท โจวจื้อฮุยซื่อ หากท่านไม่เชื่อก็เข้ามาชมดู"

ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ลังเลขึ้นมา ชงต้าซือชิงกล่าวว่า "หลุมพรางเช่นนี้มีแต่ตัวโง่งมจึงหลงกล จางจิ้งจู่ ท่านไยไม่แสดงพระราชหัตถเลขาออกมาให้ทั้งหมดชมดู"

ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์กล่าวสนับสนุนว่า "ใช่แล้ว จางจื่อฮุยซื่อ ขอเชิญท่านออกมา เราผู้แซ่โจวจะรับประกันความปลอดภัยของท่าน"

ไม่ทันขาดคำ เบื้องบนพลันเกิดเสียงโห่ร้องฆ่าฟันดังขึ้น พอเงยหน้าขึ้น เห็นจางอี้กับชิวฟุต่างนำนักรบขบวนหนึ่ง ฉวยโอกาสที่ทั้งสองฝ่าย

โต้ตอบกัน อ้อมผ่านสองฟากข้างถนนยาว ปีนป่ายขึ้นบนหลังคาตึกทางซ้ายขวา หลังคาตึกสูงกว่ากำแพงล้อม ทหารรักษาพระองค์อยู่เบื้องสูงความจริงมีเปรียบด้านชัยภูมิ แต่ยามนี้ปรากฏประกายดาบแลบแปลบปลาบ ทหารรักษาพระองค์ถูกฆ่าฟันพลิกร่วงลงมา ถูกนักรบวังเจ้าเอี้ยนอ๋องยึดหลังคาตึกแทน จางอี้พอออกคำสั่งคำหนึ่ง ทั้งหมดก็ระดมยิงธนูลงมาดุจห่าฝน ทหารรักษาพระองค์ไม่ทันล่าถอย ถูกลูกธนูยิงล้มลง หลั่งโลหิตชโลมถนนยาว

ได้ยินภายในที่ทำการกรมความมั่นคงแผ่นดินบังเกิดเสียงโห่ร้องคำหนึ่ง ประตูที่ทำการเปิดอ้าออก เอี้ยนอ๋องนำกำลังเข่นฆ่าออกมา โจมตีจนทหารรักษาพระองค์ปั่นป่วนวุ่นวาย ขณะจะตอบโต้กลับไป ก็ถูกจางอี้และชิวฟุระดมยิงธนูใส่

ชงต้าซือทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล หลวงจีนความจริงคิดกล่าววาจาโยกคลอนขวัญและกำลังใจฝ่ายตรงข้าม มิคาดเอี้ยนอ๋องดำเนินแผนเหนือชั้นกว่า ฉวยโอกาสที่ทหารรักษาพระองค์รีรอลังเล เปิดฉากตอบโต้ใส่ ถึงแม้สู้เยี่ยงสัตว์จนตรอก แต่แผนยึดอำนาจต้องรวดเร็ว หากยืดเยื้อต่อไปรอจนฟ้าสางสว่าง จะยากควบคุมสถานการณ์ได้

ยามนั้นปรากฏนายทหารสังกัดทหารรักษาพระองค์นายหนึ่งวิ่งหลบหนี ชงต้าซือจึงกระโดดปราดเข้าหา ฟาดฝ่ามือออก ฟาดศีรษะของนายทหารนั้นจมลึกไปในหน้าอก สร้างความตื่นตระหนกแก่ทหารรักษาพระองค์รอบข้างจนหยุดยั้งลงชั่วขณะ

ชงต้าซือแสดงราชโองการปลอม ร้องบอกว่า “ราชโองการอยู่ที่นี้ ผู้ใดกล้าล่าถอย จะให้มันศีรษะถูกปลิดปลง”

พลางกวาดกราดสายตาไปยังผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ต้องสยิวกายอย่างหนาวเหน็บ ชักกระบี่จากฝัก นำเหล่าทหารรักษาพระองค์บุกที่ทำการกรมความมั่นคงแผ่นดิน

ชงต้าซือก็แย่งชิงโล่อันหนึ่ง ใช้เท้าเหยียบผนังกำแพง กระโดดขึ้นบนหลังคาตึก ชิวฟุเห็นชัดตา ร้องสั่งให้ยิงธนูสกัด ชงต้าซือใช้โล่ปัดป่ายลูกธนู ทิ้งตัวลงบนชายคาตึก ควงโล่กระแทกนักรบคนหนึ่งเป็นเลือดเนื้อเลอะเลือน จากนั้นกระทืบเท้าลอยตัวขึ้น พุ่งชนใส่ชิวฟุอย่างหักโหม

ชิวฟุรู้สึกว่าเบื้องหน้าสายตามืดทะมึน ปรากฏลมพายุหอบหนึ่งกดกระแทกลงยังศีรษะ ยามคับขันจวนเจียน คนผู้หนึ่งพุ่งเฉียงๆ เข้ามา ตะปบคว้ากลางหลังมัน จับโยนไปด้านหลัง ชิวฟุพลิกตัวขึ้นมา พอเพ่งตามองเห็นเต้าเยียนถือแส้ปัดด้ามหนึ่ง ลอยตัวดุจวิหคเหิน ต่อสู้กับชงต้าซือ

ชงต้าซือบรรจุลมปราณวชิรทรงพลังใส่ตัวโล่ ยามกวัดแกว่งบังเกิดเป็นพายุหอบหนึ่ง ในรัศมีหนึ่งวาไม่มีผู้ใดยืนหยัดอยู่ได้ เต้าเยียนกลับหยิบยืมกระแสลม พุ่งวนอยู่รอบกายชงต้าซือ แส้ปัดในมือบัดเดี๋ยวรวมตัว บัดเดี๋ยวกระจายออก ผสานกับวิชาท่าร่าง ต่อสู้กับชงต้าซือบนหลังคาตึกอย่างดุเดือด

ช่วงตัดสินชี้ขาด

เวี่ยจือหยางพอออกจากสถานที่ทำการกรมความมั่นคงแผ่นดิน ก็เผชิญกับทหารรักษาพระองค์ มันไม่มีกะใจต่อสู้ จึงใช้ออกด้วยวิชาเทพลีลาอ้อมผ่านผู้คนวิ่งตะบึงลงใต้

ไม่นานให้หลัง เห็นตึกตระกูลทังอยู่ที่เบื้องหน้า เวี่ยจือหยางขณะสงสัยใจ พลันได้ยินเสียงผิวปากคราหนึ่ง พอเหลียวหน้าไป เห็นเจียงเสี่ยวหลิวโผล่ศีรษะออกมากวักมือเรียกหา สร้างความยินดีแก่เวี่ยจือหยางจนโถมเข้าไปชิงถามว่า "คนเล่า?"

เจียงเสี่ยวหลิวหน้าซีดเผือด โบกมือเป็นความหมายให้สงบสุ้มเสียง แล้วลดสุ้มเสียงเบาลงกล่าวว่า "ท่านยังไม่โง่งม ดูจดหมายที่เรา**ต้าแหย** *(เจ้านายใหญ่)* ทิ้งไว้ออก"

เวี่ยจือหยางหัวร่อมิออกร้องไห้ไม่ได้ กล่าวว่า "จดหมายอุบาทว์อันใด หนันทังกลับเขียนเป็นหนันกู่"

เจียงเสี่ยวหลิวแก้ต่างว่า "ข้าพเจ้าหาข้ออ้างว่าปวดปัสสาวะลอบออกมา หากถูกซือฟู่พบเห็นต้องฟาดหวดก้นข้าพเจ้าจนแหลกเละแน่นอน"

เวี่ยจือหยางซิงซักถามว่า "แม่นางนั้นเป็นไรแล้ว?"

เจียงเสี่ยวหลิวมองดูมันกล่าวว่า “ข้าพเจ้าถามท่าน แม่นางนั้นเป็นกงจู่อะไรนั่นจริงๆ?”

เวี่ยจือหยางลังเลเล็กน้อยจึงกล่าว “มิผิด” เจียงเสี่ยวหลิวงงงันวูบจึงกล่าว “ไม่พบกันไม่กี่วัน ท่านไฉนยุ่งเกี่ยวกับฮ่องเต้เจ้าชีวิตด้วย?”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “เรื่องราวยืดยาวยิ่ง แม่นางนั้น...”

เจียงเสี่ยวหลิวกล่าวว่า “หลังจากที่นางถูกคร่ากุม ก็ไม่ปริปากกล่าววาจา ซือฟู่คิดใช้ทัณฑ์ทรมานต่อนาง แต่ฮัวจุนจู่กับซือจุนจู่ไม่ยินยอม แต่หากว่านางยังนิ่งเงียบงัน เกรงว่าผิดท่า โอย...” มันพลันแค่นเสียงครวญครางออกมา กล่าวว่า “ท่านคว้าไหล่ข้าพเจ้าทำอะไร?”

เวี่ยจือหยางหน้าซีดเผือด เบิ่งตากล่าวว่า “รีบนำข้าพเจ้าไป”

เจียงเสี่ยวหลิวค้อนมันวงหนึ่ง ชี้มือไปทางซ้ายกล่าวว่า “ตึกหลังนั้นเป็นที่พักเท้าของเกาะตะวันออก”

เวี่ยจือหยางใจหายวาบ ตึกหลังนั้นอยู่ห่างจากตึกตระกูลทังไม่ถึงร้อยก้าว หงอู่ฮ่องเต้ส่งคนออกตามล่าคนของเกาะตะวันออก คิดไม่ถึงที่มั่นของศัตรูอยู่ใต้พระเนตรพระกรรณของพระองค์เอง

เวี่ยจือหยางคลายมือจากเจียงเสี่ยวหลิว พุ่งปราดไปยังตัวตึกนั้น เห็นภายในตึกจุดโคมไฟ มีเงาคนเคลื่อนไหว ขณะนึกคาดเดาว่าจูเหว่ยอยู่ที่ใด เจียงเสี่ยวหลิวก็รีบรุดมา หอบหายใจกล่าวว่า “อย่าได้วู่วาม พวกเราลอบเข้าไป หลังจากช่วยคน ท่านก็จากไป ส่วนข้าพเจ้าแสร้งเป็นไม่มีเรื่องราวใด...”

ไม่ทันขาดคำ พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “ไยต้องลอบเข้าไป คุณชายเวี่ยเป็นผู้มีพระคุณของเกาะเรา สมควรเข้าไปอย่างเปิดเผย”

ชายหนุ่มทั้งสองหันขวับไปด้วยความตระหนก เห็นฮัวหมิงยืนนำหน้า สามสุดยอดเกาะตะวันออกแยกย้ายยืนอยู่คนละมุม ปิดสกัดหนทาง

ถอยของทั้งสองไว้ ฮัวหมิงแม้แย้มยิ้มพริ้มพราย ซือหนันถิงลูบเคราอย่างเงียบงัน หยางฟงไหลตาทอประกายเย็นเยียบ ส่วนถงเย่าถลึงมองเวี่ยจือหยางอย่างขุ่นเคือง

หยางฟงไหลกล่าวว่า "ฮัวจุนจู่ เรากล่าวไม่ผิดกระมัง ยาโถวนั้นเป็นบุตรีของ**จูฉงปา*** จริงๆ"

ฮัวหมิงผงกศีรษะกล่าวว่า "สามารถจับปลาตัวใหญ่ได้จากน้ำขุ่น นับเป็นผลรับที่คาดไม่ถึง"

เจียงเสี่ยวหลิวตะกุกตะกักว่า "พวกท่าน พวกท่านสะกดรอยตามข้าพเจ้า?"

หยางฟงไหลกระชากเสียงว่า "เจ้าเข้าใจว่าพวกเราตาบอดหรือ ตอนที่เจ้าทิ้งจดหมายไว้ ซือจุนจู่เห็นชัดตา จงใจสะกดอดกลั้นไม่อาละวาด ใช้เหยื่อตกเต่าทอง ล่อให้เด็กแซ่เวี่ยมาติดกับเอง ดีที่เจ้าออกปากถาม มันค่อยเปิดเผยศักดิ์ฐานะของยาโถวนั้นออกมา"

เจียงเสี่ยวหลิวบังเกิดความเสียใจ ก้มศีรษะชำเลืองมองเวี่ยจือหยางแวบหนึ่ง เห็นมันหน้าซีดสลด ดวงตาทอแววเลื่อนลอย ได้ยินฮัวหมิงกล่าวว่า "คุณชายเวี่ยถือเป็นแขก ขอเชิญไปดื่มชาสักถ้วย"

เวี่ยจือหยางอับจนปัญญา ได้แต่กระโดดลงจากกำแพงล้อม เดินเข้าห้องรับแขก เห็นจูเหว่ยถูกสยบจุด นั่งอยู่บนเก้าอี้ ศิษย์เกาะตะวันออก กู่เฉิงฟงนำศิษย์หลายคนเฝ้าควบคุมอยู่

จูเหว่ยพอเห็นเวี่ยจือหยางต้องงงงันวูบ สีหน้าทอแววยินดี จากนั้นพบว่าสี่สุดยอดติดตามอยู่ด้านหลังมัน แววตาต้องกลับกลายเป็นหม่นหมองลง

เวี่ยจือหยางเห็นสภาพของนาง ต้องบังเกิดความรักเวทนาขึ้น คิดอ่านในใจ *'ตอนนี้บิดากับพี่ชายของนางฆ่าฟันเอง ตัวนางตกอยู่ในมือศัตรู*

---

* ชื่อเล่นของหงอู่ฮ่องเต้จูหยวนจาง

เข้มแข็ง นอกจากเราแล้วไม่อาจพึ่งพาผู้ใด เราแม้ตายก็ต้องช่วยเหลือนางออกไป'

ดังนั้นลบข้อกริ่งเกรงจากใจ ยิ้มให้กับจูเหว่ยถามเสียงนุ่มนวลว่า "ไม่เป็นไรกระมัง ได้รับความเจ็บปวดหรือไม่?"

จูเหว่ยสั่นศีรษะ กล่าวเบาๆ ว่า "ท่าน...ท่านไยต้องรุดมา?" กล่าวพลางขอบตาแดงก่ำ คล้ายกับจะหลั่งน้ำตาออกมา

เวี่ยจือหยางปลอบโยนว่า "ไม่ต้องกลัว ข้าพเจ้าจะช่วยท่านออกไป"

หยางฟงไหลแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า "ช่างคุยโอ่โดยไม่กระดากปาก"

เวี่ยจือหยางชักกระบี่ออกมา กล่าวว่า "ที่ผ่านมาเกาะตะวันออกใช้พวกมากเข้าเอาชัย ข้าพเจ้าตัวคนเดียว อย่างมากมอบชีวิตให้กับพวกท่าน"

หยางฟงไหลกระชากเสียงว่า "เหลวไหล เกาะตะวันออกเราไหนเลยเคยใช้พวกมากเข้าเอาชัย?"

ถงเย่าก็ดุว่า "เวี่ยจือหยาง เจ้าเสียสติแล้วหรือ?" มันกับเวี่ยจือหยางมีความสัมพันธ์อันดี ไม่ต้องการลงมือต่ออีกฝ่าย ขณะดุว่าจึงปรายตาบอกใบ้ ห้ามปรามมิให้เวี่ยจือหยางเคลื่อนไหวโดยวู่วาม

เวี่ยจือหยางแสร้งเป็นมองไม่เห็น ยิ้มพลางกล่าวกับฮัวหมิงว่า "ฮัวจุนจู่ พวกท่านจะบุกเข้ามาพร้อมกัน หรือผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันลงมือ?"

ฮัวหมิงลำบากใจยิ่ง ตามเหตุผลเวี่ยจือหยางมีบุญคุณต่อตัวเอง หากว่าลงมือถือเป็นการสนองคุณด้วยโทษ แต่จูเหว่ยมีศักดิ์เป็นองค์หญิงต้าหมิง ไม่ว่าเป็นหรือตาย สามารถใช้เป็นประโยชน์ จึงกล่าว "คุณชายเวี่ยท่านไฉนยุ่งเกี่ยวกับองค์หญิงต้าหมิง ทหารรักษาพระองค์ไฉนโหมตีที่ทำการกรมความมั่นคงแผ่นดิน ฮัวหมิงมีข้อสงสัยมากมาย หวังให้ช่วยไขขานข้อข้องใจ"

เวี่ยจือหยางเปลือกนอกแย้มยิ้ม แท้ที่จริงร้อนรุ่มใจ ตอนนี้เกิด

เหตุการณ์วุ่นวาย เกาะตะวันออกล่วงรู้ความจริง คงต้องพัวพันตนเองไว้ให้ราชสำนักหมิงต่อสู้ช่วงชิงกันเอง เมื่อถึงเวลาแผ่นดินต้องระส่ำระสาย สร้างความเดือดร้อนแก่ราษฎร นึกถึงตอนนี้ต้องกล่าวเสียงกังวานว่า “คิดลงมือก็ลงมือ ไยต้องกล่าววาจาไร้สาระมากความ?”

ฮัวหมิงจับจ้องมองดูเวี่ยจือหยาง กล่าวเสียงเครียดว่า “ท่านคิดช่วยเหลือสตรีนางนี้จริงๆ?”

เวี่ยจือหยางกวาดมองจูเหว่ยแวบหนึ่ง แม้ไม่ตอบคำ แต่ดวงตาทอประกายความรัก ต่อให้เป็นคนตาบอดยังดูออก

ฮัวหมิงบันดาลโทสะ เช่นนี้เป็นว่าเวี่ยจือหยางหลงรักองค์หญิงนางนี้ อย่างนั้นเยี่ยหลิงซูไยมิใช่ฝันสลาย นางกับเยี่ยหลิงซูมีความสัมพันธ์ฉันแม่ลูก ยามนั้นยิ่งครุ่นคิดยิ่งขุ่นเคือง ชักไม้บรรทัดเหล็กออกมากล่าวว่า “เวี่ยจือหยาง ระหว่างบุญคุณและหลักธรรมยากดำรงอยู่ร่วม ท่านมีพระคุณต่อเกาะเรา วันหน้าต้องหาทางตอบแทน แต่ท่านอย่าคิดหมายช่วยเหลือธิดาของจูหยวนจางไป ท่านบอกว่าเกาะตะวันออกเราใช้พวกมากเข้าเอาชัยเราในฐานะรักษาการตำแหน่งประมุขเกาะ หากท่านสามารถเอาชนะเรา ก็สามารถจากไป”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ฮัวจุนจู่รวบรัดชัดเจนยิ่ง อย่างนั้นขอล่วงเกินแล้ว”

ขณะจะลงมือ กู่เฉิงฟงพลันร้องคำ “ช้าก่อน” ถลันออกมาประสานมือต่อฮัวหมิงกล่าวว่า “ซือฟู่มีเรื่องราว ผู้เป็นศิษย์ควรรับใช้ ให้เฉิงฟงขอรับคำชี้แนะจากพี่เวี่ยก่อน หากว่าใช้การไม่ได้ ซือฟู่ค่อยลงมือก็ไม่สาย”

ฮัวหมิงรีรอลังเลขึ้นมา กู่เฉิงฟงแม้เป็นศิษย์รุ่นหลังที่โดดเด่น แต่เปรียบกับเวี่ยจือหยางยังอ่อนด้อยกว่า หากเป็นไรไป จะเป็นความสูญเสียของเกาะตะวันออกอย่างใหญ่หลวง แต่ว่ามันมีความตั้งใจ หากระงับยับยั้งจะทอนความฮึกเหิมของมันไป หลังจากชั่งน้ำหนักดู จึงยื่นส่งไม้บรรทัด

เหล็กให้ กล่าวเบาๆ ว่า "วางแผนก่อนค่อยเคลื่อนไหว ไม่ต้องรีบร้อนไป"

กู่เฉิงฟงผงกศีรษะรับ กำไม้บรรทัดเหล็กมั่น หันหน้าหาเวี่ยจือหยาง ขณะจะกล่าววาจาตามมารยาท พลันเห็นประกายเจิดจ้าจับตา เวี่ยจือหยางแทงกระบี่เข้ามา

กู่เฉิงฟงไม่ทันตั้งตัว รีบยกไม้บรรทัดเหล็กปิดป้อง เสียงติงเมื่ออาวุธปะทะกัน กู่เฉิงฟงรู้สึกง่ามมือสั่นสะเทือน ไม้บรรทัดเหล็กคล้ายกับจะหลุดจากมือ มันใจหายวาบ รีบโคจรพลังรั้งกลับมา

เมื่อเป็นเช่นนี้พอดีสบอารมณ์เวี่ยจือหยาง ใช้ออกด้วยห้าขั้นตอนหยุดยั้งยุทธ์ ทำการชักจูงและผลักดัน เห็นอาวุธของทั้งสองประกบติดกันหมุนวนดุจกงล้อ สร้างความงุนงงสงสัยแก่ผู้คนที่ชมดูอยู่ยิ่ง

เวี่ยจือหยางชิงสยบก่อน ความจริงคิดกระชากอาวุธของฝ่ายตรงข้ามมา บีบบังคับให้กู่เฉิงฟงยอมรับความพ่ายแพ้ มิคาดเด็กน้อยนี้แม้อายุยังเยาว์ แต่มีนิสัยหนักแน่น พอเห็นผิดท่าก็พลิกแพลงตามสถานการณ์ คิดประลองกำลังกับเวี่ยจือหยาง

เวี่ยจือหยางผ่านเหตุการณ์สุดหยางผลาญเส้นลมปราณ มีกำลังภายในรุดหน้า ยังเหนือกว่าคู่ต่อสู้ พอเห็นเช่นนั้นจึงทุ่มเทวิชาท่าร่างเน้นความรวดเร็ว กู่เฉิงฟงก็เร่งเร็วตาม โดยไม่รู้สึกตัว ก็ถลำเข้าสู่จังหวะจะโคนของเวี่ยจือหยาง ข้ามขั้นตอนทำลายจังหวะและรบกวนเชิงยุทธ์เข้าสู่ช่วงร่วมลีลาศ

กู่เฉิงฟงเห็นผิดท่า พลิกแพลงท่าเท้าต่างๆ ยังไม่อาจหลุดพ้นจากฝีเท้าของเวี่ยจือหยาง ยามร้อนรุ่มใจ พลันตวัดเท้า ใช้ออกด้วยวิชาเท้าไม่กำหนด เตะใส่ตำแหน่งหัวใจของเวี่ยจือหยาง คิดพลิกจากแขกเป็นเจ้าบ้าน บีบบังคับให้ฝ่ายตรงข้ามละทิ้งกระบี่

เวี่ยจือหยางแม้ชักจูงคู่ต่อสู้ให้เคลื่อนไหวตาม แต่ยังไม่พิชิตชัย กู่เฉิงฟงพอเปลี่ยนกระบวนท่า พอดีเป็นความต้องการของมัน ยามนั้นหมุน

เท้าเบาๆ เท้าของกู่เฉิงฟงก็เตะเบี่ยงเบนไป ขณะจะใช้กระบวนท่าใหม่ พลันพบว่าร่างไม่เป็นตัวของตัวเอง ในใจคิดไปทางซ้าย กลับเตะเท้าไปทางขวา สร้างความตื่นตระหนกยิ่ง ตัดสินใจละทิ้งไม้ฟุตเหล็กเอาตัวรอด

มิคาดรู้สึกมีพลังขุมหนึ่งคล้ายก้าวคล้ายย่างดูดใจกลางฝ่ามือของมันไว้ กู่เฉิงฟงพอถลำลงสู่ขอบเขตร่วมลีลาศ เวี่ยจือหยางก็อาศัยไม้บรรทัดเหล็กชักจูงฝ่ายตรงข้ามเคลื่อนไหวตามใจปรารถนา

เวี่ยจือหยางร้องคำ "อยู่" ยกมือซ้ายใช้วิชาดรรชนีเลาขลุ่ยออก กู่เฉิงฟงก็บิดกายวูบ ให้พลังดรรชนีเฉียดผ่านหัวไหล่ไป ยังไม่ทันระงับสติได้ยินเวี่ยจือหยางตวาดคำ "ปล่อยมือ" จากนั้นรู้สึกมือเบาหวิว ร่างลอยลิ่วไปด้านหลัง

กู่เฉิงฟงคิดใช้ท่วงท่าพันชั่งหยุดร่าง แต่ว่าพลังไร้สภาพขุมนี้แปลกพิสดารยิ่ง ฉุดดึงร่างมันหมุนคว้างราวลูกข่าง พุ่งโถมออกจากห้องรับแขก ฮัวหมิงเป็นห่วงศิษย์ จึงคิดติดตามออกไป

แต่แล้วยามนั้นในเงามืดนอกห้องรับแขกปรากฏคนผู้หนึ่งเดินออกมา ยื่นมือกดใส่หัวไหล่ของกู่เฉิงฟง ผลักแล้วเสือกส่งคราหนึ่ง กู่เฉิงฟงรู้สึกตัวเบาสบาย เส้นลมปราณปรุโปร่ง อาการหมุนวนก็เชื่องช้าลง สร้างความตื่นเต้นสงสัยแก่มันจนเหลียวหน้ามอง ต้องร้องโพล่งว่า "ใต้เท้า**เต่าอ๋อง***"

คนของเกาะตะวันออกก็ปากอ้าตาค้าง เห็นประมุขเกาะตะวันออกหวินซวีคลายมือจากกู่เฉิงฟง เดินมือไพล่หลังเข้ามา ที่ด้านหลังตามติดด้วยชายหนุ่มรูปงามผู้หนึ่ง กลับเป็นหวินฉัง

ฮัวหมิงทั้งแตกตื่นทั้งยินดี งอเข่าซ้ายคุกลง ประสานมือกล่าวว่า "ฮัวหมิงคำนับเต่าอ๋องกับ**เส้าจู่** *(นายน้อย)* ท่านทั้งสองจากมาสบายดี?"

หวินซวีโบกแขนเสื้อออก แผ่พุ่งพลังประคองร่างฮัวหมิงขึ้นมา ยิ้ม

---

* คำเรียกประมุขเกาะที่ตั้งตนเป็นอ๋อง

อย่างหดหู่กล่าวว่า “ฮัวจุนจู่ เราผู้แซ่หวินเป็นวิญญาณเร่ร่อน คำเต่าอ๋อง อย่าได้เอ่ยถึงอีก”

ฮัวหมิงหน้าซีดเผือด เหม่อมองดูหวินซวี ดวงตาปรากฏประกายน้ำตาขึ้น หยางฟงไหลพลันร้องดังๆ ว่า “เต่าอ๋องมีจริยะด่างพร้อย แต่นับแต่โบราณกาลมา เหล่าผู้ยิ่งใหญ่ไม่ว่าจิ๋นซีฮ่องเต้ ฮั่นอู่ตี้ ถังไท่จง ซ้องไท่จู่ มีผู้ใดที่สะอาดหมดจด?”

ถงเย่าก็กล่าวว่า “ใช่แล้ว เต่าอ๋องพอจากไป เกาะเรากลายเป็นฝูงมังกรไร้หัว ถูกคนต่ำช้าข่มเหงรังแก”

ครั้งกระโน้นหวินซวีผละจากไป เกาะตะวันออกกลายเป็นหมู่มังกรไร้เศียร ถูกชงต้าซือจัดการจนเจียนอยู่เจียนไป ทั้งหมดนึกถึงคุณงามความดีของหวินซวี อย่าว่าแต่นอกจากถงเย่าแล้ว สามสุดยอดที่เหลือ ล้วนร่วมงานกับหวินซวีนานปี ส่วนลึกของหัวใจฮัวหมิง ยังหลงรักต่อมัน ยามนี้พอพบพานหวินซวี ล้วนเกิดความพลุ่งพล่านใจ คิดเชิญมันกลับเกาะตะวันออก

หวินซวีล่วงรู้ความคิดอ่านของทั้งหมด ต้องทอดถอนใจกล่าวว่า “ท่านทั้งหลายกล่าวหนักเกินไป หากว่าความรุ่งเรืองล่มสลายของเกาะตะวันออกผูกอยู่กับเราผู้แซ่หวินคนเดียว ยังคิดกู้ชาติอันใด นับแต่โบราณกาลมา มีอัจฉริยชนกำเนิดทุกยุคสมัย จึงเป็นวิถีทางนำไปสู่ความรุ่งเรือง” พลางมองดูกู่เฉิงฟงแวบหนึ่ง กล่าวสืบต่อ “ฮัวหมิง ศิษย์ของท่านควรแก่การเจียระไน”

กู่เฉิงฟงหน้าแดงฉานจรดลำคอ ก้มศีรษะกล่าวว่า “เฉิงฟงพ่ายแพ้อย่างเลอะเลือนงมงาย สร้างความมัวหมองแก่สำนักอาจารย์”

หวินซวีโบกมือกล่าวว่า “แพ้ชนะเป็นเรื่องธรรมดา เราเมื่อเยาว์วัยก็พ่ายแพ้หลายครั้งครา ยิ่งพ่ายแพ้ยิ่งต่อสู้ ครั้งนี้พ่ายแพ้ ครั้งหน้าจะชนะกลับมา”

กู่เฉิงฟงน้อมรับคำสั่งสอน ฮัวหมิงก็กล่าวว่า “เต่าอ๋อง คราก่อนท่านออกจากเกาะตะวันออก บอกว่าจะไปยังภูเขาคุนหลุน เหตุใดปรากฏตัวในนครหลวง?”

หวินซวีขมวดคิ้วกล่าวว่า “เราไปยังภูเขาคุนหลุน น่าเสียดายที่สถานที่ว่างเปล่าไร้ผู้คน”

ซือหนันถิงร้องโพล่งว่า “เหลียงซือฉินไม่อยู่ที่ภูเขาคุนหลุน หรือว่า...”

หวินซวีผงกศีรษะกล่าวว่า “เราค้นทั่วภูเขาคุนหลุน สุดท้ายเสาะพบบ่าวไพร่ที่เคยปรนนิบัติ รับใช้โจรแซ่เหลียงคนหนึ่ง คนผู้นั้นกระดูกแข็งยิ่ง ยอมตายไม่ยอมสยบ เราใช้วิชากระบี่ใจปัญญาบารมีมันค่อยเปิดปากสารภาพ ที่แท้เมื่อสามเดือนก่อน เหลียงซือฉินทิ้งจดหมายออกจากดินแดนตะวันตก บอกว่ากัลป์ฟ้าใกล้มาถึง มีชีวิตอีกไม่นาน แต่มีภารกิจที่ยังไม่ลุล่วง ต้องมายังแผ่นดินจงหยวนสักครา”

มันบอกกล่าวอย่างเฉื่อยชา ทุกผู้คนในห้องรับแขกรับฟังจนตื่นตระหนกยิ่ง ผู้นำนครตะวันตกมายังแผ่นดินจงหยวน ถือเป็นเรื่องใหญ่ประการหนึ่ง

หวินซวีกล่าวอีกว่า “มันจากไปไม่นาน ผู้นำแปดหมวดหมู่เป็นห่วงความปลอดภัยของมัน จึงติดตามลงจากภูเขาคุนหลุน เราความจริงคิดเค้นถามต่อ แต่ว่าบ่าวไพร่นั้นจิตใจอ่อนแอ ไม่อาจทนทานรับการเคี่ยวกรำจากกระบี่ใจ กลับกลายเป็นวิปลาสฟั่นเฟือน กระโดดหน้าผาเสียชีวิต เราความจริงเกิดความผิดหวัง มิคาดหวินฉังออกตามหาเราถึงภูเขาคุนหลุน เราสองพ่อลูกพบกัน มันค่อยบอกว่าระหว่างทางพบเห็นผู้นำแปดหมวดหมู่ แต่สำนึกตัวว่าสู้ไม่ได้ ไม่กล้าปรากฏกายออกไป เพียงแอบฟังคำสนทนาของพวกมัน ค่อยทราบว่าคนทั้งแปดชักชวนกันมายังนครหลวง”

เวี่ยจือหยางรับฟังถึงตอนนี้ ต้องใจเต้นระทึกขึ้น ผู้นำแปดหมวดหมู่

ชุมนุมที่นครหลวง ความจริงมีเลศนัยน่าสงสัย ฟังจากปากคำหวินซวี กลับมีส่วนเกี่ยวข้องกับเหลียงซือฉิน

ได้ยินหวินซวีกล่าวว่า "ผู้นำแปดหมวดหมู่เป็นคนสนิทของโจรแซ่เหลียง พวกมันเมื่อมายังนครหลวง เหลียงซือฉินคงรุดมาด้วย จึงนำฉังเอ๋อไล่กวดตามมา เดินทางเป็นเวลาเดือนเศษ เมื่อสามวันก่อนค่อยมาถึงนครหลวง จากการสืบเสาะทราบว่าเมื่อวันก่อนผู้นำแปดหมวดหมู่เกิดการปะทะกับพรรคค้าเกลือ แต่หลังจากนั้นคนทั้งแปดคล้ายมุสิกมุดลงรู เรากับฉังเอ๋อค้นหาทั่วนครหลวงยังไม่พบร่องรอยพวกมัน ดังนั้นคิดขอความช่วยเหลือจากพวกท่าน"

เหลียงซือฉินเป็นหลานของเหลียงเซียว เกาะตะวันออกกับตระกูลเหลียงผูกพันความแค้นมานับร้อยปี ยังลึกล้ำกว่าต้าหมิงอีก คนของเกาะตะวันออกพอฟัง ล้วนกระเหี้ยนกระหือรือคิดลงมือ หยางฟงไหล่ร้องว่า "เต่าอ๋องวางใจ เราจะเรียกระดมศิษย์เกาะตะวันออก ต่อให้พลิกแผ่นดินของนครหลวง ก็ต้องหาตัวชนชั้นมุสิกของนครตะวันตกให้พบ"

หวินซวีผงกศีรษะรับ กวาดตามายังจูเหว่ย กล่าวถามว่า "ท่านเป็นธิดาของจูหยวนจาง?"

จูเหว่ยตกอยู่ในมือศัตรู สำนึกตัวว่าไม่อาจหนีรอดได้ จึงกัดฟันกรอด ขณะจะตอบคำพลันได้ยินเวี่ยจือหยางกล่าวว่า "หวินซวี มีเรื่องอันใดมุ่งมาหาข้าพเจ้า ท่านเป็นผู้นำสำนักหนึ่ง ข่มเหงรังแกหญิงสาวอ่อนแอนางหนึ่ง ไม่รู้สึกอับอายขายหน้าหรือ?"

หวินซวีเหลือบมองมันแวบหนึ่ง เรียกหาว่า "ฉังเอ๋อ" หวินฉังก็น้อมกายขานรับว่า "ท่านพ่อ"

หวินซวีช้อนตามองท้องฟ้า กล่าวเสียงเย็นชาว่า "ผู้แซ่เวี่ยพอมีความรุดหน้า ไม่เห็นเกาะตะวันออกเราอยู่ในสายตา เจ้าเห็นควรทำอย่างไร?"

หวินฉังจับจ้องมองเวี่ยจือหยาง นึกถึงคราก่อนเยี่ยหลิงซูปกป้องเวี่ยจือหยาง ต้องบังเกิดเพลิงริษยาลุกฮือโหม ยกมือชักกระบี่ออกมา กล่าวเสียงกังวานว่า "ผู้บุตรขอสั่งสอนเด็กน้อยนี้แทนท่านพ่อเอง"

หวินซวีผงกศีรษะกล่าวว่า "อย่าได้กระทบกับกระบี่ของมัน"

หวินฉังรับคำ จากนั้นถลันออกไป ประกายกระบี่แลบแปลบ ชั่วพริบตาโถมแทงใส่เวี่ยจือหยางหลายกระบี่

เวี่ยจือหยางสะบัดกระบี่ปิดป้อง หวินฉังมีท่าร่างแผ่วพลิ้ว ท่ากระบี่ทั้งจริงทั้งหลอกล่อ ในสิบกระบวนท่า มีอยู่เก้ากระบวนท่าเป็นท่าหลอกล่อ เหลือเพียงกระบวนท่าเดียวที่พลิกแพลงเผ็ดร้อน แทงออกจากตำแหน่งมุมที่คาดไม่ถึง เวี่ยจือหยางคิดต้านทานรับไว้ กระบี่ยังไม่กระทบกัน ปลายกระบี่ของหวินฉังก็จ่อใส่จุดสำคัญของมัน ได้แต่ล่าถอยหลบเลี่ยง

วิชาเทพกระบี่เงาบินของตระกูลหวินแบ่งเป็นสายในกับสายนอก เพลงกระบี่สายในไม่ถ่ายทอดแก่ภายนอก ถ่ายทอดแก่บุตรชาย ไม่ถ่ายทอดแก่บุตรี เพลงกระบี่สายนอกให้คนของเกาะตะวันออกฝึกปรือได้ แต่ซุกงำท่าไม้ตายไว้ มีแต่ผู้สืบตระกูลจึงสามารถฝึกปรือ หวินฉังเป็นบุตรโทนของหวินซวี เป็นทายาทเพียงหนึ่งเดียวที่ได้สืบทอดเพลงกระบี่สายในท่ากระบี่เดียวกันเมื่ออยู่ในมือหวินฉัง ยังสูงส่งกว่าเยี่ยหลิงซูอีก เห็นประกายกระบี่คล้ายสายรุ้ง พลังกระบี่ดุจระลอกคลื่น อาละวาดอย่างดุร้ายยากที่จะต้านทานได้

หวินฉังรุกเร้าทุกฝีก้าว เวี่ยจือหยางถอยร่นตลอดเวลา ได้ยินแต่เสียงกระแสลมกระบี่ ไม่ได้ยินเสียงกระบี่ปะทะกัน จูเหว่ยจนใจที่ไม่อาจขยับเคลื่อนไหว ได้แต่เบิ่งตามองดู เห็นเวี่ยจือหยางถอยร่นถึงมุมห้อง ไม่มีทางถอยอีก หัวใจของนางถึงกับเต้นระทึกแทบกระดอนจากปาก

แต่เห็นเวี่ยจือหยางเงื้อกระบี่ขึ้น จ้วงแทงใส่อากาศวุ่นวาย ต่อจากนั้นหมุนตัวคราหนึ่ง ก็หลุดจากเงากระบี่ของหวินฉัง จูเหว่ยค่อยคลายใจ

ลง ทั้งเกิดความเคลือบแคลงสงสัย เวี่ยจือหยางแม้ตกเป็นเบี้ยล่าง เพลงกระบี่ก็ไร้ระเบียบแบบแผน แต่หวินฉังยังล้อมกักมันไม่ได้ พอถึงคราคับขัน เวี่ยจือหยางก็มีหนทางเอาตัวรอดได้

หวินฉังก็เกิดความอัดอั้นตันใจ วิชาเทพกระบี่เงาบินพอฝึกถึงระดับหนึ่ง จะบรรลุถึงขอบเขตขั้นบุปผาคันฉาย จันทร์ในวารี ผีเสื้อในฝัน มายาว่างเปล่า มีคนจำนวนมากฝึกปรือชั่วชีวิต ยังยากบรรลุถึงขอบเขตใดขอบเขตหนึ่ง ผู้ที่บรรลุถึงขั้นบุปผาคันฉายและจันทร์ในวารี ถือเป็นขอบเขตขั้นสูงสุดแล้ว ส่วนระดับขั้นผีเสื้อในฝันเพียงพบได้คาดหวังไม่ได้ ยอดฝีมือตระกูลแต่ละรุ่นน้อยคนที่บรรลุถึง ส่วนขอบเขตขั้นมายาว่างเปล่าฟังว่ามีแต่หวินสูที่บรรลุถึง แต่ก็มีคนบอกว่านี่เป็นระดับชั้นในห้วงจินตนาการ ยังไม่มีคนบรรลุถึงมาก่อน

หวินฉังเป็นคลื่นลูกหลัง มีพรสวรรค์ในเชิงกระบี่ อายุยี่สิบเศษก็ฝึกถึงระดับขั้นบุปผาคันฉาย เพลงกระบี่พลิกแพลงกลับกลายดุจดอกไม้ในกระจก ในเท็จซ่อนจริง จริงเท็จสลับสับเปลี่ยน ทุกกระบวนท่าคล้ายเท็จ หากคู่ต่อสู้เผยช่องโหว่ออกมา จะกลับกลายเป็นจริง คร่าชีวิตผู้คนในบัดดล

มิคาดพอเผชิญเวี่ยจือหยาง แม้ลงมือหลายสิบกระบวนท่า ยังไม่ประสบผลแม้สักกระบี่เดียว ขณะจะลงมือประสบผล ฝ่ายตรงข้ามจะใช้ท่าร่างที่ประหลาดพิกลหลบรอดได้ บางครั้งแทงออกหนึ่งกระบี่ ก็จ่อจี้ใส่จุดอ่อนของตนเอง จำต้องกอบกู้แก้ไข ที่น่าคลั่งใจยิ่งกว่าคือ เพลงกระบี่ของเวี่ยจือหยางคล้ายเป็นเงาของเทพกระบี่เงาบิน เด็กน้อยนี้มิใช่ศิษย์เกาะตะวันออก หากบอกว่าเรียนรู้ท่ากระบี่ คงมีเพียงคนเดียวที่ถ่ายทอดให้

หวินฉังยิ่งครุ่นคิดยิ่งขุ่นเคือง บังเกิดความหึงหวงพลุ่งขึ้น อดร้องถามมิได้ว่า “เด็กน้อย เพลงกระบี่ของเจ้าร่ำเรียนจากที่ใด?”

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “ข้าพเจ้าร่ำเรียนเพลงกระบี่ เกี่ยวข้องใดกับท่าน?”

หวินฉังร้องเพ้ยกล่าวว่า "ใช่เป็นเยี่ยหลิงซูถ่ายทอดแก่เจ้าหรือไม่?" เวี่ยจือหยางตอบว่า "ข้าพเจ้าบอกว่ามิใช่ ท่านเชื่อหรือไม่?"

หวินฉังย่อมไม่เชื่อ เกิดความหึงหวงกว่าเดิม เยี่ยหลิงซูเป็น**เม่ยเม่ย** *(น้องสาว)* ของมัน จนใจที่รักลึกล้ำยากตัดรอน เรื่องของความรักยิ่งเกิดอุปสรรคยิ่งลึกล้ำ หวินฉังไม่ได้ครอบครอง ยิ่งไม่อาจลบเลือนเงาร่างของเยี่ยหลิงซูไป กลายเป็นรักคุดรายหนึ่ง

มันเข้าใจผิดคิดว่าระหว่างเยี่ยหลิงซูกับเวี่ยจือหยางมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาว บังเกิดเป็นเพลิงแค้นแน่นอก ท่ากระบี่ยิ่งมายิ่งเกรี้ยวกราด ตอนแรกเท็จมากกว่าจริง ยามนี้ค่อยเป็นกระบวนท่าจริง เวี่ยจือหยางที่คำนวณจังหวะจะโคนของฝ่ายตรงข้ามไม่ออก เพียงเพราะหวินฉังใช้กระบวนท่าเท็จมากกว่า จนคำนวณแนวทางกระบี่ไม่ออก พอเพิ่มกระบวนท่าจริงเข้ามา จึงใช้ออกด้วยห้าขั้นตอนหยุดยั้งยุทธ์ ฟังเสียงลมพิเคราะห์ลักษณะค่อยคำนวณจังหวะจะโคนของหวินฉังออก พลันใช้ท่าความลับฟ้าออกไป เสียงติงเมื่อกระบี่ทั้งสองเล่มกระทบกัน

หวินฉังรู้สึกง่ามมือร้อนวูบ พบว่ากระบี่ของฝ่ายตรงข้ามแฝงพลังหนึดขุมหนึ่ง คล้ายกับจะชักนำกระบี่ของมันเบี่ยงเบน มันพอพบว่าผิดท่าก็ขยับขวางร่าง เสือกส่งปลายกระบี่ออกแล้วรั้งกลับมา กลับทำลายจังหวะจะโคนของตัวเอง เวี่ยจือหยางรู้สึกว่าใต้กระบี่ว่างเปล่า หวินฉังดิ้นรนหลุดรอดไปได้ จากนั้นเสือกแทงกระบี่ใส่หน้ามัน

ทั้งสองรุกถอยอย่างรวดเร็ว ชั่วพริบตาผ่านไปหลายสิบกระบวนท่า หวินซวีชมดูอยู่ด้านข้าง ดวงตาต้องทอแววตื่นเต้นสงสัย มันเป็นยอดฝีมือระดับปรมาจารย์ ดูออกว่าความร้ายกาจของเวี่ยจือหยางมิใช่เพลงกระบี่ หากเป็นวิชาท่าร่าง หากว่าหวินฉังทำลายท่าร่างของอีกฝ่ายไม่ได้ ก็ยากจะพิชิตชัยสำเร็จ

หวินซวีสงสัยใจยิ่ง เมื่อหลายเดือนก่อน เวี่ยจือหยางไม่มีความ

สำเร็จถึงขั้นนี้ ตอนนี้เปรียบกับเวลาอยู่ที่เกาะตะวันออก มีความรุดหน้าถึงขั้นน่าตระหนก

พลันได้ยินเวี่ยจือหยางร้องคำ “ดรรชนีเลาขลุ่ย” ยกมือซ้ายจี้พุ่งพลังดรรชนีสายหนึ่งใส่ซอกแขนซ้ายของหวินฉัง หวินฉังถลันหลบ ตบฟาดฝ่ามือทำลายพลังดรรชนี สะบัดกระบี่ขวับขวับ คุกคามเวี่ยจือหยางถอยไปหลายก้าว

เวี่ยจือหยางร้องคำ “มือปาดพิณ” เปลี่ยนเป็นถือกระบี่ด้วยมือซ้ายมือขวาทั้งตบทั้งกดใส่ คล้ายกำลังปาดสายพิณ หวินฉังรีบใช้ออกด้วยฝ่ามือเมฆวารี ปิดสกัดพลังฝ่ามือของฝ่ายตรงข้าม พลางจ้วงแทงกระบี่วุ่นวาย

เวี่ยจือหยางร้องสำทับว่า “ดรรชนีเลาขลุ่ย...” พลางจี้นิ้วออก หวินฉังรับทราบพลังดรรชนีของมันมาแล้ว จึงไม่เห็นอยู่ในสายตา กวาดฝ่ามือหมายปัดป่ายคลี่คลาย มิคาดใต้แขนเสื้อเวี่ยจือหยางปรากฏเงาสีเขียววูบขึ้น หวินฉังรู้สึกว่าจุดชวีฉือที่มือซ้ายกับจุดเถี่ยหวนที่เท้าซ้ายชาวูบ หัวเข่าอ่อนระทวย แทบล้มฟาดกับพื้น

ฮัวหมิงชมดูจนร้องโพล่งว่า “เข็มพิรุณราตรี”

หวินซวีกล่าวเสียงเครียดว่า “มิใช่ นี่เป็นลูกศรเขียวจ้อย”

ฮัวหมิงงงงันวูบ หากนับตามสายเลือดนางเป็นทายาทของบัณฑิตข้นแค้นกงหยางหวี่ วิชาลูกศรเขียวจ้อยเป็นกงหยางหวี่บัญญัติขึ้น แต่คนรุ่นหลังเปลี่ยนเป็นใช้เข็มทองคร่าชีวิต ลืมเลือนวิธีใช้อาวุธลับที่เพียงสยบผู้คน ไม่ทำร้ายคนถึงแก่ชีวิตชนิดนี้ไป

หวินซวีสั่นศีรษะทอดถอนใจกล่าวว่า “ฉังเอ๋อมีพรสวรรค์ในเชิงกระบี่ แต่ขาดความพลิกแพลง เมื่อเผชิญคู่มือที่กลอกกลิ้ง จึงตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบ”

จริงดังที่ว่า หวินฉังมือเท้าเคลื่อนไหวไม่สะดวก ท่าเพลงกระบี่ลดทอนลง ฝีเท้าซวนเซไม่มั่นคง ยามโกรธแค้นจึงซัดเข็มพิรุณราตรีตอบโต้

กลับไป แต่เวี่ยจือหยางระวังป้องกันอยู่ก่อน จึงควงกระบี่เป็นวง เสียงติงติงเมื่อกวาดเข็มทองร่วงหล่นลง

เข็มพิรุณราตรีเกรี้ยวกราดรุนแรง แต่เข็มทองมีน้ำหนัก พอซัดออกยากแก่การควบคุม ไม่แผ่วพลิ้วเท่ากับใบสน เวี่ยจือหยางพอเห็นท่าฝีมือของหวินฉัง ก็ล่วงรู้เส้นทางของเข็มทอง ใช้กระบี่กระแทกร่วงหล่น ขณะที่ลูกศรเขียวจ้อยเปลี่ยนทิศทางกลางอากาศ ซัดถูกจุดจู่ซันหลี่ที่เท้าขวาของมัน จนความเคลื่อนไหวเชื่องช้ากว่าเดิม

หยางฟงไหลร้องอย่างโกรธแค้นว่า “น่าคลั่งใจนัก เด็กน้อยนี้กลับใช้วิชาฝีมือของเกาะตะวันออกโค่นศิษย์เกาะตะวันออกเรา

หวินฉังพอฟัง บังเกิดความอับอายโกรธแค้นสุดทนทาน คิดกอบกู้สถานการณ์กลับคืน ลงมืออย่างเร่งร้อนกว่าเดิม จนหลุดจากระเบียบแบบแผน

หวินซวีเห็นผิดท่า พลันกวาดตาไปยังจูเหว่ย กล่าวว่า “คืนนี้นครหลวงเกิดเหตุวุ่นวาย ทหารรักษาพระองค์โจมตีกรมความมั่นคงแผ่นดิน ท่านมีศักดิ์เป็นองค์หญิง ล่วงรู้ต้นสายปลายเหตุหรือไม่?”

จูเหว่ยพอสบสายตากับมัน ก็สมองเลอะเลือนอลวน สองตาของหวินซวีคล้ายบึงน้ำอันลึกล้ำ แผ่ซ่านความเย็นออกมา จูเหว่ยพอพลัดตกลงไป คล้ายคนที่จมน้ำ ไม่อาจขยับดิ้นรนได้

จูเหว่ยเบิกตาค้าง กล่าวว่า “ข้าพเจ้า...ซันเกอก่อกบฏ คุมตัวราชนิกุลไว้ ทหารรักษาพระองค์ถูกหลอกใช้ให้โจมตีกรมความมั่นคงแผ่นดิน”

คำพูดพอกล่าว คนของเกาะตะวันออกล้วนใจสั่นสะท้าน เหตุการณ์ความวุ่นวายที่กรมความมั่นคงแผ่นดินแม้สร้างความสงสัยใจแก่พวกมัน แต่หาล่วงรู้ข้อเท็จจริงไม่ จูเหว่ยถูกกระบี่ใจปัญญาบารมีสะกดไว้ กลับเปิดเผยความจริงออกไป

หวินซวีก็รู้สึกเหนือความคาดหมาย หยุดเล็กน้อยจึงถามอีกว่า "จูหยวนจางเล่า?"

จูเหว่ยแม้ถูกสะกดจิต แต่เรื่องนี้เกี่ยวพันถึงความปลอดภัยของหงอู่ฮ่องเต้ หากบอกความจริงออกไป ผลสุดท้ายคงเลวร้ายสุดคาดคิด ดังนั้นเกิดความคิดต่อต้าน ร่างสั่นระริกขึ้นมา

หวินซวีแค่นเสียงอย่างเย็นชา สายตาแรงกล้ากว่าเดิม คล้ายกระบี่สองเล่มแทงใส่ดวงตาจูเหว่ย จูเหว่ยสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ตะกุกตะกักว่า "ฟู่หวง..." พลันรู้สึกร้อนวูบที่รูจมูก หลั่งเลือดกำเดาออกมาสองสาย

พลันได้ยินเสียงซี่ซี่แหวกฝ่าอากาศ ใบสนหลายสิบใบสาดซัดใส่หวินซวี โดยมีประกายกระบี่สายหนึ่งตามติดอยู่ด้านหลัง

หวินซวีกระทั่งศีรษะยังไม่เหลียวกลับไป เพียงโบกแขนเสื้อออก เงาสีเขียวเต็มท้องฟ้าก็สลายวับ จากนั้นเบี่ยงตัวเล็กน้อย มือขวาวกกลับหลัง เสียงติงเมื่อใช้นิ้วชี้นิ้วกลางคีบจับปลายกระบี่ของเวี่ยจือหยางไว้ สภาวะกระบี่ของเวี่ยจือหยางถูกสะกด ง่ามมือก็ปวดแปลบอย่างรุนแรง จึงตวัดมือซ้ายซัดใบสนออก

หวินซวีแค่นเสียงดังเฮอะ เสื้อผ้าที่สวมใส่พลันเบ่งพองขึ้น ผมเผ้าหนวดเคราโชยพัดพลิ้ว ใบสนพอซัดพุ่งมาถึง ก็ถูกพลังไร้สภาพกระแทกกระเด็นไป

เวี่ยจือหยางตื่นตระหนก หวินซวีมีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ ยากที่จะทำร้ายได้ แน่นอน นี่เป็นส่วนที่อ่อนด้อยของลูกศรเขียวจ้อย ใบสนมีสภาพเปราะบาง หากไม่ซัดถูกจุดสำคัญ ไม่สามารถสยบศัตรูได้ หากว่าเปลี่ยนเป็นเข็มทอง ต่อให้หวินซวีมีพลังลมปราณกล้าแข็งกว่านี้ ก็ไม่กล้าพาตัวเสี่ยงอันตราย

เวี่ยจือหยางใช้แผนแรกไม่สำเร็จ ก็ดำเนินแผนสอง พลิกข้อมือซัดเงาสีเขียวออกสองสาย เปลี่ยนเป็นใช้ใบสนปักใส่จุดสือเฉวียนกับสือเอ้อจิ่ง

ที่มือของจูเหว่ย

หวินซวีลอบร้องผิดท่าในใจ จุดทั้งสองแห่งเกี่ยวพันกับหัวใจและสมอง พอถูกแทงใส่สร้างความเจ็บปวดจับใจ กระตุ้นให้สมองแจ่มใส หมอรักษาที่สูงส่งหากพบพานคนไข้ที่หมดสติ จะปักเข็มลงไป ก็ทิ่มแทงจนคนไข้ฟื้นคืนสติมา

จูเหว่ยพอถูกใบสนปักใส่ หัวใจก็สั่นสะท้าน ดวงตากลับคืนสู่ความแจ่มใส หวินซวีทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล หมุนตัวกลับมา แผ่พุ่งพลังใส่นิ้วชี้นิ้วกลาง เสียงดิงเมื่อหักกระบี่เหล็กกล้าเป็นสองท่อน ปรากฏปลายกระบี่ยาวสามนิ้วถูกคีบอยู่ใต้ซอกนิ้วของหวินซวี

ง่ามมือเวี่ยจือหยางปรากฏโลหิตหลั่งไหล ต้องถอยปราดไป มิคาดสายตายามกวาดมอง ก็เผชิญกับสายตาของหวินซวี รู้สึกเท้าข้างหนึ่งเหยียบใส่อากาศธาตุ จิตใจเคลิบเคลิ้มเลื่อนลอย มันทราบว่าผิดท่า ฉวยโอกาสที่ยังมีสติสัมปชัญญะหลงเหลือ กัดปลายลิ้นโดยแรง บังเกิดอาการปวดแปลบจนสมองแจ่มใสขึ้นมา

พลันเห็นประกายเจิดจ้าวูบหนึ่ง หวินซวีใช้นิ้วมือคีบจับปลายกระบี่แทงใส่คอหอยของมัน เวี่ยจือหยางหงายร่างไปด้านข้าง ทิ่มแทงกระบี่วุ่นวาย หวินซวีไม่หลบไม่หลีก คีบจับปลายกระบี่รุกล้ำเข้ามา เวี่ยจือหยางคล้ายต้องมนต์สะกด กระบี่ทิ่มแทงเฉียดผ่านข้างกายมัน ต่อให้ใช้เรี่ยวแรงตอนดูดนมมารดา ก็ไม่สามารถกระทบถูกชายเสื้อของหวินซวี

เห็นปลายกระบี่ยิ่งมายิ่งเข้าใกล้ ห่างเพียงสามนิ้ว สองนิ้ว หนึ่งนิ้ว... เวี่ยจือหยางหลั่งเหงื่อเย็นเยียบ พานอับจนปัญญา ยามนี้มันค่อยเข้าใจความร้ายกาจของกระบี่ใจปัญญา อันว่ากระบี่วิเศษฆ่าคน กระบี่ใจพิฆาตใจ ทั้งสองเพียงสบตากันแวบหนึ่ง สมาธิจิตใจของมันก็ถูกหวินซวีสยบไว้ เมื่อจิตใจผู้คนถูกสยบ ไม่ว่าวิชาฝีมือใดก็เปล่าประโยชน์

ขณะครุ่นคิด ปลายกระบี่จ่อถึงลำคอ ผิวกายปวดแปลบอยู่บ้าง เวี่ย

จือหยางบังเกิดความทอดอาลัย ทิ้งกระบี่หลับตาลงรอความตาย พลันได้ยินเสียงติงดังสดใส เวี่ยจือหยางข้อแขนตึงวูบ ถูกคนฉุดลากไปด้านหลัง มันลืมตาขึ้น เห็นหวินซวีหน้าซีดเผือด ปลายกระบี่ชี้เฉียงลงสู่พื้น เหม่อมองมาทางด้านข้าง

เวี่ยจือหยางมองตามสายตามัน เห็นเยี่ยหลิงซูเม้มริมฝีปาก ใบหน้าขาวซีด มือหนึ่งคว้าแขนมัน อีกมือหนึ่งถือกระบี่สั่นระริกเล็กน้อย

เวี่ยจือหยางกล่าวคำ "ท่าน..." คำพูดมาถึงมุมปากก็กลำ้กลืนไว้ เหลียวหน้าไปยังจูเหว่ย องค์หญิงน้อยก็มองมาทางด้านนี้ ในความร้อนรุ่มใจแฝงความเคลือบแคลงสงสัยวูบหนึ่ง

เยี่ยหลิงซูมองดูเวี่ยจือหยาง เหลียวดูจูเหว่ย คล้ายเข้าใจอันใด พลันยิ้มอย่างหดหู่ คลายมือจากการยึดกุมเวี่ยจือหยาง กล่าวเบาๆ ว่า "สตรีที่ท่านเอ่ยถึง...เป็นนางหรือ?"

เวี่ยจือหยางผงกศีรษะรับอย่างเงียบงัน เยี่ยหลิงซูสำรวจดูจูเหว่ย ถอนใจเบาๆ คำหนึ่ง

ฮัวหมิงอดร้องเรียกมิได้ว่า "หลิงซู" เยี่ยหลิงซูผงกศีรษะให้กับนาง เรียกเบาๆ ว่า "ฮัวอี๋ *(น้าสาว)*"

ฮัวหมิงกล่าวด้วยน้ำตาคลอหน่วยว่า "เด็กผู้นี้...ไม่พบพานหลายเดือน ซูบผอมไปมากนัก"

นางพอกล่าวเช่นนี้ เวี่ยจือหยางอดสำรวจดูหญิงสาวที่ข้างกายมิได้ พบว่าเปรียบกับตอนอยู่ที่เกาะตะวันออก เยี่ยหลิงซูซูบผอมกว่าเดิม แต่ในความซูบผอมยิ่งแข็งแกร่ง คล้ายต้นหญ้ากลางสายลม แฝงพลังชีวิตอันกล้าแข็ง ดังนั้นเวี่ยจือหยางไม่รู้สึกถึงความซูบผอม เพียงเห็นถึงความแข็งแกร่ง ปัญหาอยู่ที่สมาธิจิตใจ...

นึกถึงตอนนี้ เวี่ยจือหยางนึกละอายใจกล่าวเบาๆ ว่า "แม่นางเยี่ย ขอบคุณที่ช่วยเหลือ..."

เยี่ยหลิงซูไม่ตอบคำ กวาดตาไปยังหวินซวี หวินซวีใบหน้าบัดเดี๋ยวแดงก่ำบัดเดี๋ยวขาวซีด มีสภาพกระอักกระอ่วน ส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า "หลิงซู เจ้าไฉนมาแล้ว?"

ฮัวหมิงชิงกล่าวว่า "ใต้เท้าเต่าอ๋อง หลิงซูเป็นหัวหน้าพรรคค้าเกลือ เราติดต่อผ่านสาขาพรรคค้าเกลือ นัดหมายนางมายังที่นี้"

หวินซวีตื่นตระหนกกว่าเดิม สำรวจดูเยี่ยหลิงซูแล้วกล่าว "ฟังว่าฉีเฮ่าติ่งตกตาย ผู้สืบตำแหน่งเป็นหญิงสาวเยาว์วัยนางหนึ่ง เราความจริงนึกประหลาดใจ คิดไม่ถึงว่ากลับเป็นเจ้า...ประเสริฐ ศิษย์เกาะตะวันออกเรามิใช่วัตถุในสระจ้อยจริงๆ"

เยี่ยหลิงซูกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "คบชู้ฆ่าภรรยาก็มิใช่วัตถุในสระจ้อย"

หวินซวีงงงันวูบ ใบหน้ากลับกลายเป็นแดงก่ำ ยามนั้นหวินฉังถอนดึงใบสนออกมา พอฟังต้องร้องบอกว่า "หลิงซู ท่านไฉนกล่าวกับท่านพ่อเช่นนี้ ท่านยังไม่ทราบ วันเวลาที่ผ่านมาท่านผู้เฒ่า..."

เยี่ยหลิงซูตัดบทว่า "ข้าพเจ้าไม่คิดฟัง การมาของข้าพเจ้าครั้งนี้เพียงเพื่อพบหน้าฮัวอี๋คราหนึ่ง ส่วนผู้อื่นจะเป็นจะตาย จะดีหรือชั่ว ล้วนไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับข้าพเจ้า..."

หวินฉังกล่าวคำ "ท่าน..." ในใจบังเกิดเป็นรสชาติที่บอกไม่ถูก ไม่ทราบเป็นรักหรือแค้น เป็นยินดีหรือโศกศัลย์ ไม่ว่าวาจาใดล้วนไม่อาจกล่าวจากปาก

หวินซวีหลับตาลง ทอดถอนใจกล่าวว่า "หลิงซู เราทราบว่าเจ้าแค้นเรา การตายของมารดาเจ้า เป็นความเศร้าในชีวิต การแตกหักระหว่างเราสองพ่อลูก ก็เป็นความขมขื่นในชีวิตเรา ตอนนี้เราไม่มีความมุ่งหวังอย่างอื่น เพียงขอสู้ตายถวายชีวิต ตายใต้เงื้อมมือเหลียงซือฉิน จะได้ไปพบกับมารดาเจ้าในปรภพ"

เยี่ยหลิงซูรับฟังจนใจอ่อนลง แทบละทิ้งความแค้นที่มีอยู่ แต่พอนึกถึงสภาพการตายของมารดา ต้องใจแข็งขึ้นมา กล่าวเสียงเย็นชาว่า "คนตายไม่อาจฟื้นคืนชีพ เรื่องที่แล้วมาไม่ต้องเอ่ยถึง หากท่านยังมีเยื่อใยไมตรี ขอให้ละเว้นคนของพรรคค้าเกลือเรา"

หวินซวีกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "ผู้ใดเป็นคนของพรรคค้าเกลือ?"

เยี่ยหลิงซูชี้มือไปที่เวี่ยจือหยาง กล่าวว่า "เป็นมัน มันเป็นทูตม่วงสังกัดพรรคค้าเกลือ"

หวินซวีหน้าเคร่งเครียดลง หวินฉังยิ่งโกรธแค้นกว่าเดิม มันพ่ายแพ้แก่อาวุธลับและกลอุบายของเวี่ยจือหยาง เพียงคิดต่อสู้อีกรอบหนึ่ง จึงร้องว่า "ท่านคิดหลอกผู้ใด พรรคค้าเกลือกับราชสำนักไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกัน เด็กน้อยนี้เป็นสุนัขรับใช้ของจูหยวนจางชัดๆ ไหนเลยเป็นทูตตัวแทนของพรรคค้าเกลือ?"

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "ในการชุมนุมน้ำเค็มทะเลจืด ข้าพเจ้าเป็นคนแต่งตั้งมันเป็นทูตม่วง สมุนพรรคค้าเกลือทั้งหลายพันคนเป็นพยานยืนยัน"

หวินฉังกล่าวอย่างไม่ยอมรับนับถือว่า "คราก่อนเป็นคราก่อน วันนี้ผู้ใดเป็นพยานได้?"

ได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า "เราเอง" พร้อมกับเสียงดัง ฉู่คงซันสาวเท้าเข้าสู่ห้องรับแขก

หวินซวีเคยรู้จักฉู่คงซันมาก่อน ต้องขมวดคิ้วกล่าวว่า "ฉู่คงซัน ท่านไม่เสพสุขที่หมู่ตึกฟ้าหอม ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของพรรคค้าเกลือทำอะไร?"

ฉู่คงซันกล่าวว่า "ระหว่างนี้เราเข้าสู่พรรคค้าเกลือ ทำงานให้กับ**เยี่ยปางจู่** *(หัวหน้าแซ่เยี่ย)* ตอนที่เยี่ยปางจู่แต่งตั้งน้องแซ่เวี่ยเป็นทูตม่วง เราได้ยินกับหู ด้วยศักดิ์ฐานะของเราผู้แซ่ฉู่ คำพูดที่กล่าวจากเรา ท่านสมควรเชื่อกระมัง?"

ทุกผู้คนตื่นตระหนกยิ่ง เอ่ยถึงพลังฝีมือ ฉู่คงซันจัดเป็นยอดฝีมือลือเลื่อง เพียงแต่มีนิสัยชืดชา ไม่เข้าร่วมกับการต่อสู้ช่วงชิงอันใด คิดไม่ถึงว่ายอดคนผู้นี้จะเข้าพรรคค้าเกลือ เป็นผู้ใต้บังคับบัญชาของเยี่ยหลิงซู

หวินซวีลอบอัดอั้นตันใจกล่าวว่า "พี่ฉู่เป็นผู้อาวุโสพรรคค้าเกลือหรือ นี่กลับคาดไม่ถึงมาก่อน"

ฉู่คงซันยิ้มพลางกล่าวว่า "ผู้อาวุโสหรือ ท่านยกเราสูงเกินไปแล้ว เราผู้แซ่ฉู่เพียงเป็นศิษย์ธรรมดาของพรรคค้าเกลือคนหนึ่ง"

ทุกผู้คนตื่นเต้นสงสัยกว่าเดิม ฉู่คงซันได้ชื่อว่าเป็นยอดคนสูงส่ง ส่วนพรรคค้าเกลือเป็นค่ายสำนักทั่วไป ต่อให้เป็นชนชั้นหัวหน้าพรรค ฉู่คงซันยังไม่เห็นอยู่ในสายตา ด้วยพลังฝีมือของมัน หากเข้าพรรคค้าเกลือ ต่อให้ไม่เป็นหัวหน้าพรรค ก็ต้องรั้งตำแหน่งผู้อาวุโส กลับเป็นศิษย์ธรรมดาคนหนึ่ง ถือเป็นเรื่องเหลวไหลใหญ่แล้ว

หวินซวีขบคิดไม่เข้าใจ ต้องกวาดมองเยี่ยหลิงซูแวบหนึ่ง เห็นนางขมวดคิ้ว คล้ายกับอับจนปัญญา

ฉู่คงซันมีนิสัยกรุ้มกริ่ม รักชอบความงาม ทั้งดอกไม้งาม โฉมสะคราญ ภาชนะเคลือบ ภาพวาดตัวหนังสือล้วนนิยมชมชอบ จนเป็นความงมงาย ด้านพลังฝีมือกลับเป็นเรื่องรองลงไป มันพอพบพานเยี่ยหลิงซู ก็ตะลึงลานต่อความงามของนาง คนผู้นี้พอหลงงมงาย ก็ไม่คำนึงถึงทุกสิ่ง ยอมเข้าพรรคค้าเกลือด้วยความสมัครใจ มันเป็นประมุขหมู่ตึกฟ้าหอม เป็นผู้อาวุโสสูงส่ง เยี่ยหลิงซูไม่อาจทนรับการพัวพันจากมัน ได้แต่รั้งมันอยู่ในพรรคค้าเกลือ จนใจที่เฒ่าชราผู้นี้มีนิสัยเกียจคร้าน ไม่ยอมรับตำแหน่ง ทั้งไม่ลดตัวลงค้าเกลือเถื่อน เพียงรั้งอยู่ข้างกายเยี่ยหลิงซู ทำหน้าที่ทูตพิทักษ์บุปผา ขอเพียงเห็นรอยแย้มรอยยิ้มของนางก็พึงพอใจ

ตอนแรกเยี่ยหลิงซูนึกระแวงสงสัย ถึงกับแทบแตกหักกับมัน จากนั้นพบว่าเฒ่าชรานี้ถือมารยาทอันดี ปราศจากความคิดอันต่ำช้า บวกกับ

มีภูมิรอบรู้กว้างขวาง ช่างเจรจาพาที ระหว่างที่อยู่ร่วมไม่รู้สึกเบื่อหน่ายแต่อย่างไร ประการสำคัญคือพรรคค้าเกลือประกอบด้วยบุคคลหลากหลาย เยี่ยหลิงซูยังเป็นสตรี สมุนภายในพรรคส่วนใหญ่ไม่ยอมรับนับถือ ในเหล่าผู้อาวุโสกับทูตตัวแทนคงมีแต่เมิ่งเฟยเอี้ยนที่นิยมยกย่องนาง ฉู่คงซันกลับเป็นอาจารย์ของเมิ่งเฟยเอี้ยน เพราะเหตุนี้เยี่ยหลิงซูได้แต่รั้งฉู่คงซันอยู่ข้างกาย หนึ่งนั้นใช้ดึงตัวเมิ่งเฟยเอี้ยนไว้ สองอาศัยเกียรติภูมิของมันสะกดคนต่ำช้าภายในพรรค

หวินซวีเป็นคนทำการใหญ่ ไม่คำนึงถึงข้อปลีกย่อย พอฟังจึงกล่าว "พี่ฉู่มีชื่อเสียงนานปี ตามเหตุผลต้องไม่กล่าวเหลวไหล เอาเถอะ เราเห็นแก่หน้าท่าน ปล่อยปละละเว้นผู้แซ่เวี่ยสักครา"

ฉู่คงซันประสานมือกล่าวว่า "หวินเต่าอ๋องมีใจกว้างขวาง เป็นที่น่านับถือเลื่อมใส"

หวินซวีขมวดคิ้วเล็กน้อย มันยังไม่อาจรับคำ "จิตใจอันกว้างขวาง" แต่นึกละอายต่อเยี่ยหลิงซู ไม่คิดแตกหักกับนาง ฉู่คงซันพอออกหน้า มันก็ถือโอกาสลงจากเวที อย่าว่าแต่พรรคค้าเกลือมีกำลังพวกมาก หากว่าแผ่นดินเกิดความเปลี่ยนแปลง ก็เป็นขุมกำลังที่ไม่อาจดูแคลนได้ ส่วนเยี่ยหลิงซูแม้แค้นหวินซวีไม่คลาย แต่น้ำใจฉันพ่อลูก บุญคุณที่เลี้ยงดูไหนเลยตัดขาดได้ หวินซวีหวังว่าภายภาคหน้าบุตรีคลายความแค้นลง จะดึงตัวนางกลับมาที่ข้างกาย

นึกถึงตอนนี้ ได้ยินเวี่ยจือหยางกล่าวว่า "ปางจู่โปรดให้อภัย กงจู่ไม่ไป ข้าพเจ้าก็ไม่ไป อย่างมากขอตายในที่นี้ ส่วนตำแหน่งทูตม่วง ขอให้ปางจู่หาคนใหม่แทน"

ฉู่คงซันพอฟัง ต้องถลึงตาใส่เวี่ยจือหยาง เวี่ยจือหยางคล้ายไม่รู้สึกตัว เพียงเฝ้ามองดูจูเหว่ย เยี่ยหลิงซูมองดูมันแวบหนึ่ง ต้องทอดถอนใจหันไปกล่าวว่า "หวินซวี ข้าพเจ้าจะนำตัวกงจู่ไป ท่านรับปากหรือไม่?"

หวินซวีหน้าเคร่งเครียดลง ดวงตาทอประกายอำมหิตวูบ จูเหว่ยเป็นสินค้าควรกักตุน เป็นเบี้ยที่ใช้จัดการกับหงอู่ฮ่องเต้ ตอนนี้ในราชสำนักเกิดความวุ่นวาย อนาคตสุดจะหยั่ง หากสามารถใช้สอยให้ดี จะเกิดผลอย่างมหาศาล เหตุผลข้อนี้แม้แต่ทารกอมมือยังเข้าใจ แต่เยี่ยหลิงซูได้คืบเอาศอก คิดนำตัวจูเหว่ยไป สร้างความขุ่นแค้นแก่หวินซวีขึ้นมา

หวินฉังความจริงไม่พอใจที่ปล่อยปละละเว้นเวี่ยจือหยางอยู่แล้ว พอเห็นสีหน้าบิดา จึงขยับกระบี่ในมือ ร้องบอกว่า "ผู้ใดคิดนำตัวสตรีแซ่จูไป ต้องถามกระบี่ในมือเราก่อน"

เยี่ยหลิงซูเลิกคิ้วเรียวงาม กล่าวว่า "อย่างนั้นหรือ?" พลางโบกแขนเสื้อ บังเกิดกระแสลมก่อตัว เปลวเทียนสั่นไหววูบวาบ ภายในห้องรับแขกมืดสลัวลง ร่างของเยี่ยหลิงซูพลันหายสาบสูญไป หวินฉังงงงันวูบ พลันรู้สึกลำคอเย็นเฉียบ เพิ่มกระบี่คมกล้าเล่มหนึ่ง ที่ด้านหลังแว่วเสียงเยี่ยหลิงซูดังว่า "เช่นนี้เป็นอย่างไร?"

หวินฉังหน้าแดงก่ำ สมองลั่นอึงอล มันแม้กล่าวเขื่องโข แต่คิดไม่ถึงว่าเยี่ยหลิงซูจะลงมือจริงๆ ในสายตามันเห็นว่า**เม่ยจื่อ** *(น้องสาว)* เคารพต่อตนเอง ยกมันเป็นผู้นำตลอดมา ไม่มีเหตุที่ชักกระบี่เข้าหา

หวินซวีมีสายตาแหลมคม ดูออกว่าหวินฉังที่พ่ายแพ้มิใช่ประมาทศัตรู หากแต่เยี่ยหลิงซูมีฝีมือแปลกพิสดารจริงๆ นางโบกแขนเสื้อรบกวนเปลวเทียน บันดาลให้ผู้คนเกิดความรู้สึกหลอน จากนั้นเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วดุจภูตพราย ทุกความเคลื่อนไหวล้วนคำนวณอย่างแยบคาย ไม่ว่าจังหวะเวลา ชัยภูมิพื้นที่ เรื่องราวส่วนบุคคลล้วนเพียบพร้อมสมบูรณ์ จึงสามารถสยบนายน้อยเกาะตะวันออกในคราเดียว

ในห้องรับแขกเงียบสงัดงัน ไม่ว่าศัตรูหรือฝ่ายตนล้วนถูกเยี่ยหลิงซูสะกดจนตะลึงลาน จากนั้นฉู่คงซันปรบมือชมเชยว่า "ภูตเทพสุดจะหยั่ง เป็นภูตเทพสุดจะหยั่งจริงๆ..." พลางหัวร่อฮาฮา ยังยินดีกว่าตนเองลงมือ

อีก

เยี่ยหลิงซูกวาดตามองทุกผู้คน สายตาหยุดนิ่งบนใบหน้าหวินซวี กล่าวว่า "เป็นอย่างไร ใช้หนึ่งแลกหนึ่ง นำตัวบุตรชายท่านแลกกับกงจู่เป็นอย่างไร?"

หวินซวีฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "บุตรชายเรา? มันเป็นเกอเกอเจ้า..."

เยี่ยหลิงซูกล่าวเสียงเย็นชาว่า "ไม่ ข้าพเจ้าไม่มีเกอเกอ และไม่มีบิดามารดา ข้าพเจ้าเพียงเป็นเด็กหญิงกำพร้านางหนึ่ง" เอ่ยถึงตอนนี้บังเกิดความหดหู่ใจ ชำเลืองมองเวี่ยจือหยางแวบหนึ่ง เห็นมันเฝ้ามองดูจูเหว่ย คล้ายกับว่าความเปลี่ยนแปลงในห้องรับแขกไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับมันก็มิปาน

หวินซวีหน้าซีดเผือด เหม่อมองเพดานห้อง ตะลึงลานชั่วขณะ พลันโบกแขนเสื้อออก จูเหว่ยได้รับการคลายจุด สามารถเคลื่อนไหวเป็นอิสระ นางงงงันวูบ จึงลุกขึ้นอย่างช้าๆ สีหน้าทอแววเลอะเลือนเลื่อนลอย

หวินซวีกล่าวว่า "ไสหัวไป ยิ่งเร็วยิ่งดี"

เวี่ยจือหยางบังเกิดความลิงโลดยินดี โถมเข้ามาฉุดดึงมือจูเหว่ย หมุนตัวออกจากห้อง เดินไปไม่กี่ก้าว จูเหว่ยพลันดิ้นหลุดจากมือมัน เดินถึงเบื้องหน้าเยี่ยหลิงซู ย่อกายคารวะกล่าวเบาๆ ว่า "ขอบคุณแม่นาง"

เยี่ยหลิงซูผงกศีรษะรับ สีหน้าสงบราบเรียบ ดูไม่ออกว่านางคิดอ่านอันใด จูเหว่ยเหม่อมองดูอีกฝ่าย พลันถามโพล่งว่า "ท่าน ท่านเป็นหัวหน้าพรรคค้าเกลือจริงๆ?"

เยี่ยหลิงซูงงงันวูบแล้วผงกศีรษะรับ จูเหว่ยตาเป็นประกาย ฉายแววนิยมเลื่อมใส กล่าวเบาๆ ว่า "ประเสริฐมาก คล้ายวิหคเหินฟ้า ไร้ข้อผูกมัด คิดบินไปที่ใดก็ได้"

เยี่ยหลิงซูรับฟังไม่เข้าใจ ถามว่า "ท่านว่าอะไร?" จูเหว่ยหน้าแดงวูบกล่าวว่า "ไม่มีใด" พลางหันไปฉุดดึงแขนเสื้อเวี่ยจือหยาง เดินเคียงคู่

กันออกจากประตูห้อง

พอถึงหน้าประตู เวี่ยจือหยางเหลียวมองมาแวบหนึ่ง พอดีสบสายตากับเยี่ยหลิงซู มันลังเลเล็กน้อย คิดกล่าวแต่แล้วกล้ำกลืนไว้ สุดท้ายทอดถอนใจ เดินออกจากประตูจนหายลับสาบสูญ

เยี่ยหลิงซูรั้งกระบี่กลับ มองดูม่านวิกาลนอกประตู รู้สึกหน้าอกทั้งว่างเปล่าทั้งเย็นเฉียบ บังเกิดความหดหู่จู่โจมจิตใจ นางยกมือกุมอก หักห้ามความคิดร่ำไห้เอาไว้ ไม่ว่าอย่างไรนางไม่อาจแสดงความอ่อนแอ นางเป็นหญิงสาวที่เกิดจากการลักลอบได้เสีย นางเป็นหัวหน้าพรรคค้าเกลือ หากคิดมีชีวิตอยู่ในโลกนี้ หนึ่งเดียวที่พึงกระทำคือสร้างความยำเกรงแก่ผู้คน

นางคลายมือออก กวาดมองทุกผู้คนอย่างเย็นชา หวินฉังมองดูนางสายตาปราศจากความแค้น มีแต่ความเศร้าเสียใจ หวินซวียังคงมองดูเพดานห้อง ไม่ทราบครุ่นคิดอันใด สายตาของนางพอเผชิญพบกับฮัวหมิง เห็นดวงตาฮัวหมิงทอแววเศร้าเสียดาย เยี่ยหลิงซูต้องว้าวุ่นใจขึ้นมา รีบรั้งสายตากลับ สาวเท้าออกจากประตู

ฮัวหมิงร้องเรียก “หลิงซู” ในผู้คนทั้งหมด มีแต่นางเข้าใจความในใจของหญิงสาว

เยี่ยหลิงซูกล่าวโดยไม่เหลียวหน้ากลับไปว่า “ฮัวอี๋ ท่านเห็นข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้ามีชีวิตเป็นปรกติสุข ท่านสามารถวางใจได้”

ฮัวหมิงบังเกิดความเจ็บปวดใจ ม่านสายตาพร่ามัวขึ้นมา กล่าวว่า “เจ้า...หากว่ามีปัญหาใด ให้ไปหาเรา”

เยี่ยหลิงซูผงกศีรษะรับ สาวเท้าออกจากประตู เมื่อเดินผ่านข้างกายเจียงเสี่ยวหลิว เจียงเสี่ยวหลิวเดินออกไปหนึ่งก้าว เรียกเบาๆ ว่า “แม่นางเยี่ย...” เยี่ยหลิงซูกวาดมองมันแวบหนึ่ง สาวเท้าจากไป เจียงเสี่ยวหลิวเหม่อมองเงาหลังของนาง สีหน้าทอแววผิดหวัง

ฉู่คงซันยิ้มพลางประสานมือคารวะโดยรอบ กล่าวว่า “ขออำลา” จากนั้นขยับกายวูบ ติดตามออกไป

ฮัวหมิงรั้งสายตากลับ ปาดเช็ดน้ำตาหมุนตัวไป พลันร้องโพล่งว่า “ใต้เท้าเต่าอ๋อง...” ทุกผู้คนกวาดตามองตาม ภายในห้องไหนเลยมีเงาร่างของหวินซวีอีก

เวี่ยจือหยางฉุดดึงจูเหว่ยวิ่งตะบึงตลอดทาง จวบกระทั่งถึงที่ลับตาค่อยหยุดยั้งลง

จูเหว่ยหอบหายใจกล่าวว่า “เวี่ยจือหยาง ไฉนร้อนรนถึงเพียงนี้?”

เวี่ยจือหยางรีบกล่าวว่า “บิดาท่านให้พวกเรารีบไปพบท่านผู้เฒ่า หลังจากเสียเวลาชักช้า ไม่ทราบทันเวลาหรือไม่?”

ปากแม้กล่าวเช่นนี้ แท้จริงมีความลับคับใจไม่ทราบเพราะเหตุใด นับตั้งแต่กลับขึ้นมาบนแผ่นดินใหญ่ มันเกิดความเกรงกลัวต่อเยี่ยหลิงซูอยู่หลายส่วน ทุกครั้งที่พบพานนาง เพียงคิดหลบลี้ให้ไกลแสนไกล เมื่อจำต้องอยู่ร่วม ก็เกิดความกระอักกระอ่วนสุดบรรยาย

ความรู้สึกอันละเอียดอ่อนนี้ เป็นสิ่งที่เวี่ยจือหยางรู้แน่แก่ใจ แต่ไม่อาจบอกจากปาก ยิ่งไม่สามารถเปิดเผยต่อจูเหว่ย พอนึกถึงน้ำใจของจูเหว่ย ยิ่งปวดเศียรเวียนเกล้าอย่างบอกไม่ถูก

จูเหว่ยทอดถอนใจกล่าวว่า “จิตใจของท่านพ่อยากหยั่งคะเนได้” นางเหม่อมองไปยังที่ไกลตา พลันกล่าวว่า “เวี่ยจือหยาง แม่นางเยี่ยนั้นเป็นสหายของท่านหรือ?”

เวี่ยจือหยางใจเต้นระทึกขึ้น ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ถูกแล้ว เป็นสหายที่ข้าพเจ้าคบหาตอนขึ้นเกาะตะวันออก”

จูเหว่ยทอดถอนใจอีกครากล่าวว่า “นางงดงามยิ่ง คิดไม่ถึงว่าในโลกมีหญิงงามถึงเพียงนี้”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ท่านก็งดงามยิ่ง” มันยิ้มพลางกล่าวว่า “นอกจากท่านแล้ว ผู้อื่นต่อให้งดงามกว่านี้ ข้าพเจ้าก็ไม่พิศมัย”

จูเหว่ยหน้าแดงสดใส ชม้ายมองมันแวบหนึ่งแล้วกล่าว “นางมีฝีมือสูงเยี่ยมยิ่ง สวรรค์ช่างลำเอียง ทั้งประทานรูปโฉมแก่นาง และส่งเสริมให้นางมีวิชาฝีมือ นางเป็นหัวหน้าพรรคค้าเกลือ นำบุตรธิดาบู๊ลิ้มท่องไปโดยเสรี ปราศจากข้อผูกมัด สร้างความอิจฉาแทนผู้คนแทบตาย”

จูเหว่ยมีศักดิ์เป็นองค์หญิง แต่พำนักอยู่ในวัง อยู่ว่างไร้เรื่องราว จึงเกิดความนึกฝันต่อทางโลก วันนี้ได้พบเยี่ยหลิงซู พบว่าสิ่งที่ตัวเองไม่มีนางมีอยู่อย่างครบถ้วน ไม่ว่ารูปโฉมโนมพรรณและพลังฝีมือล้วนสูงล้ำ จึงเกิดความนิยมเลื่อมใสต่อวีรสตรีนางนี้ขึ้นมา

เวี่ยจือหยางล่วงรู้ว่ายุทธจักรมากอันตราย เยี่ยหลิงซูถลำลึกลงไปประสบปัญหามากมาย หาได้สุขสราญตามที่จูเหว่ยนึกฝันไว้ไม่ แต่พอเห็นสีหน้าท่าทีของนาง ไม่อาจหักใจเปิดโปง เพียงกล่าวว่า “วันข้างหน้ายังยาวนาน หลังจากผ่านกัลป์นี้ พวกเราจะออกท่องยุทธจักรสักครา”

จูเหว่ยกล่าวด้วยความยินดีว่า “เป็นความจริง? พวกเราทำสัญญากัน” พลางยื่นมือขวาออกไป

เวี่ยจือหยางผงกศีรษะรับ ยื่นมือออกไป ทั้งสองเกี่ยวนิ้วก้อยกัน โยกไปมาสามครา จากนั้นเผยอยิ้มออกมา

ทั้งสองเดินพลางสนทนาพลาง ไม่นานก็มาถึงที่ซ่อนของหงอู่ฮ่องเต้ เห็นบ้านช่องจุดไฟวับแวม จูเหว่ยเป็นห่วงพระบิดา จึงเร่งฝีเท้าเร็วขึ้น พลิกตัวกระโดดเข้าลานบ้าน ร้องเรียก**ฟู่หวง** *(พระบิดา)* แต่หามีคนขานรับไม่ หากปรากฏเงาร่างสามสายเดินออกจากเงามืด เป็นคนพิการที่เฝ้าดูแลบ้านช่องทั้งสามเอง

จูเหว่ยค่อยโล่งอก ถามว่า “ฟู่หวงนอนแล้วหรือไม่?” คนทั้งสามล้วนนิ่งงันไม่ส่งเสียง จูเหว่ยค่อยนึกคิดว่าคนทั้งสามล้วนหูหนวกเป็นใบ้ ต้อง

ฝืนยิ้มออกมา ขณะจะสาวเท้าไปที่ประตูห้อง พลันได้ยินเวี่ยจือหยางร้องโพล่งว่า “ผู้ใด?” น้ำเสียงเต็มไปด้วยความหวาดหวั่นพรั่นพรึง

จูเหว่ยใจหายวาบหันขวับไป เห็นบนกำแพงที่ก่ออิฐถือปูนยืนไว้ด้วยหวินซวีในชุดขาว ตาทอประกายเย็นเยียบ กล่าวว่า “วิเศษแท้ จูหยวนจางซ่อนตัวอยู่ที่นี้หรือ?”

เสียงขาดคำ ก็บังคับร่างพุ่งปราดมายังห้องหับที่จุดไฟ เวี่ยจือหยางกระโดดปราดขึ้น เสือกแทงกระบี่ใส่ หวินซวีขยับตัววูบ กระบี่ของเวี่ยจือหยางก็แทงใส่อากาศธาตุ หวินซวีฟาดฝ่ามือทะลุม่านกระบี่เข้าไป ฟาดใส่ทรวงอกของมัน

เวี่ยจือหยางหดตัวไปด้านหลัง พลิกฝ่ามือเข้าปะทะ ทั้งสองต่างทุ่มเทอย่างสุดกำลัง เวี่ยจือหยางรู้สึกว่าพลังฝ่ามือของหวินซวีกดดันเข้ามาดุจภูเขาลูกหนึ่ง รู้สึกมีโลหิตพลุ่งขึ้นถึงลำคอ ต้องตีลังกาลอยลิ่วไปทางด้านหลัง ปะทะชนกับกำแพงล้อมดังโครม ยามกะทันหันลุกไม่ขึ้น

หวินซวีไม่หยุดยั้งรั้งรอ วิ่งตรงไปที่ประตูห้อง องครักษ์ทั้งสามดาหน้าเข้าขัดขวาง หวินซวีก็ลงมือดุจสายฟ้า เสียงฉาดฉาดฉาดเมื่อฟาดฝ่ามือใส่ศีรษะคนทั้งสาม จนกะโหลกศีรษะปริแตก ร่างล้มระทวยลงกับพื้นทวารทั้งเจ็ดบนใบหน้าปรากฏโลหิตไหลหลั่งออกมา

หวินซวีลงมืออย่างรวดเร็วสุดเปรียบปาน จูเหว่ยอยู่ด้านข้างไม่ทันมีความคิดใด มันก็ถลันเข้าห้องไป สร้างความตื่นตระหนกแก่จูเหว่ยยิ่ง รีบติดตามเข้าไป เห็นหวินซวียกมือเท้าสะเอว สีหน้าเปี่ยมแววโกรธแค้น ที่แท้บนเตียงว่างเปล่า หงอู่ฮ่องเต้ไม่ได้ประทับอยู่ในห้อง

หวินซวีพลันฟาดฝ่ามือกลับหลัง ฟาดทำลายตู้ไม้เป็นผุยผง ต่อจากนั้นตะปบคว้าเตียงนอนโยนทิ้งไปด้านข้าง ปรากฏว่าสิ่งของหนักหลายร้อยชั่ง เมื่ออยู่ในมือมันกลับเบาหวิวราวไส้ตะเกียง ชั่วพริบตาภายในห้องเกิดความเสียหายยับเยิน จูเหว่ยยืนอยู่หน้าประตู ชมดูจนแทบหายใจไม่ออก

พลันเห็นหวินซวีกระโดดปราดคราหนึ่ง ก็มุดออกทางหน้าต่างห้อง

จูเหว่ยก็ล่าถอยออกนอกประตู เห็นเวี่ยจือหยางยกมือเกาะผนังกำแพง ลุกขึ้นอย่างช้าๆ จูเหว่ยรีบเข้าไปประคอง ถามว่า "ท่านไม่เป็นไรกระมัง?" เวี่ยจือหยางสั่นศีรษะกล่าวว่า "เพียงเลือดลมพลุ่งพล่านเท่านั้น"

หวินซวีเคลื่อนไหวดุจสายฟ้า ไม่ว่าใต้ต้นไม้ มุมกำแพง แม้แต่ปากบ่อก็ไม่ปล่อยปละละเว้น เวี่ยจือหยางกับจูเหว่ยชมดูอยู่ด้านข้าง ล้วนใจเต้นระทึกตูมตาม

หวินซวีตรวจค้นรอบหนึ่ง ไม่มีผลรับอันใด พลันถลันถึงเบื้องหน้าทั้งสอง ถามเสียงเกรี้ยวกราดว่า "จูหยวนจางเล่า?"

จูเหว่ยขณะจะตอบคำ เวี่ยจือหยางชิงบีบมือนางเบาๆ ยิ้มพลางกล่าวว่า "ล้อเล่นหรือไร จูหยวนจางเป็นฮ่องเต้ต้าหมิง ไหนเลยซ่อนตัวอยู่ที่นี้?"

หวินซวีแค่นเสียงดังเฮอะ ชำเลืองมองจูเหว่ยแวบหนึ่ง กล่าวว่า "นางเรียก *'ฟู่หวง'* ทุกคำ ฟ้าไม่มีสองตะวัน แผ่นดินยังมีฮ่องเต้สองพระองค์หรือ?"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "ขอบอกตามตรง ข้าพเจ้าพบว่าท่านติดตามอยู่ด้านหลัง จึงหยอกล้อท่านเล่น น่าหัวร่อท่านอวดฉลาด สะกดรอยตามมา สุดท้ายยินดีสูญเปล่า"

หวินซวีถลึงตาใส่ ใบหน้าปรากฏพลังสีม่วงขุมหนึ่งวูบขึ้น จูเหว่ยเข้าใจว่ามันคิดอาละวาดออกมา หัวใจต้องเต้นแรงขึ้น ใจกลางฝ่ามือมีหยาดเหงื่อไหลซึม มิคาดหวินซวีสลายเพลิงโทสะ แค่นหัวร่อกล่าวว่า "เจ้ามีความรุดหน้าจริง แต่หากคิดพบเห็นร่องรอยของเราผู้แซ่หวิน รังแต่ละเมอเพ้อฝัน เจ้ามีกำลังขวัญเป็นเลิศ แต่ลืมเลือนว่าใต้วิชากระบี่ใจไม่มีผู้ใดไม่บอกความจริง"

เวี่ยจือหยางร้องว่า "หลับตาลง" สุ้มเสียงเพิ่งเปล่งจากปาก พลันพบ

ว่ากล้ามเนื้อรอบดวงตากลายเป็นแข็งทื่อ คล้ายมีคนยื่นมือยันไว้ มิเพียงไม่สามารถหลับตาลง กลับเบิกกว้างกว่าเดิม

เวี่ยจือหยางใจเต้นแรงขึ้น สายตายามกวาดมอง เห็นจูเหว่ยก็ลืมตากลมกว้าง ดวงตาทอแววหวาดหวั่นพรั่นกลัว ต้องลอบคร่ำครวญในใจ วิชากระบี่ใจปัญญาบารมีใช้ออกโดยไร้วี่แวว ทั้งสองยามอยู่เบื้องหน้าหวินซวีล้วนพลาดท่าเสียทีมัน

หวินซวีตาทอประกายพิสดาร ปากกลับกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "ใช้เหล็กตีเป็นกระบี่ ต่อให้รวดเร็วกว่านี้ก็มีรูปเงา หากในใจเป็นกระบี่ ก็ไปมาไร้ร่องรอย กระบี่เหล็กกรีดทำร้ายผิวหนัง ตัดทำลายกระดูกเส้นเอ็นสามารถมองเห็นได้ กระบี่ใจทำร้ายจิตสมาธิ สะบั้นความรู้สึกนึกคิด ไม่มีร่องรอยให้สืบเสาะ พวกเจ้ายิ่งต่อต้าน จิตสมาธิยิ่งได้รับความกระทบกระเทือน ยังคงบอกความจริงออกมา ทุกประการค่อยดีขึ้น หากว่าต่อต้านถึงที่สุด สุดท้ายจะคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน คิดมีชีวิตก็ไม่ได้ คิดตายก็ไม่สมปรารถนา"

คราก่อนเวี่ยจือหยางสดับสำเนียงดินที่ดังมาจากถ้ำวายุ ทั้งอาศัยวิชาเทพคีตาเป็นสื่อนำค่อยดิ้นหลุดจากกระบี่ใจของหวินซวี แต่ตอนนี้ถูกสายตาของหวินซวีดึงดูดไว้ เบื้องบนศีรษะคล้ายถูกหินใหญ่นับพันชั่งกดทับใส่ พอฟังเสียงของหวินซวี ก็อยู่ในสภาพครึ่งหลับครึ่งตื่น ทางหนึ่งง่วงเหงาคิดหลับใหล ทางหนึ่งมีสติแจ่มใส ภาพเหตุการณ์ความเปลี่ยนแปลงในวัง ตนเองหลบหนีออกมาล้วนผุดขึ้นในห้วงสมอง คล้ายบอกจากปากไป

แว่วเสียงหวินซวีดังว่า "จูหยวนจางอยู่ที่ใด?" เวี่ยจือหยางรู้สึกร่างอ่อนระทวย ไม่อาจปลุกเร้าเรี่ยวแรงขึ้นมา ปรากฏคำพูดติดอยู่ที่ปลายลิ้นมันทราบว่าผิดท่า จึงรวบรวมสมาธิจิตใจกัดปลายลิ้นโดยแรง จนโลหิตไหลหลั่งออกมา ทั่วทั้งปากเค็มกร่อย เกิดความเจ็บปวดจับใจ สมาธิจิตใจ

แจ่มใสขึ้นวูบ แต่พริบตาต่อมาคล้ายปรากฏหมอกควันลอยผ่านมา ตกอยู่ในห้วงเลอะเลือนอีกครา

หวินซวีมีโทสะอยู่บ้าง เอ่ยถึงสมาธิจิตใจ จูเหว่ยยังอ่อนแอกว่าเวี่ยจือหยาง ควบคุมบังคับได้โดยง่าย แต่ตอนวิจารณ์กระบี่พิชิตชัย เวี่ยจือหยางดิ้นหลุดจากวิชากระบี่ใจ สร้างความค้างคาใจแก่หวินซวี จึงละทิ้งจูเหว่ย เจาะจงบีบบังคับให้เวี่ยจือหยางเปิดเผยที่ซ่อนของหงอู่ฮ่องเต้ออกมา เห็นแน่ชัดว่ากำลังจะประสบความสำเร็จ เด็กน้อยนี้กลับกัดลิ้นตัวเองแทบฟื้นคืนสติมา

หวินซวีสูดลมหายใจลึกๆ ดวงตาทอประกายพิสดาร พานหักใจอำมหิต เพื่อรีดเร้นข่าวสาร ไม่เสียดายกับการทำร้ายเวี่ยจือหยางจนวิปลาสฟั่นเฟือน กลายเป็นคนพิการผู้หนึ่ง

หวินซวีกล่าวย้ำทีละคำว่า “จูหยวนจางอยู่ที่ใด?” สุ้มเสียงพอกระทบโสตเวี่ยจือหยางคล้ายมีคนถือสิ่วเจาะใส่สมองของมัน จนปวดแปลบตลอดเวลา ความคิดคำนึงก็พลุ่งพล่านปั่นป่วน พลันรู้สึกรูจมูกร้อนวูบ ปรากฏเลือดกำเดาสองสายไหลรินออกมา

ทันใดที่เบื้องบนบังเกิดเสียงแค่นหัวร่อคราหนึ่ง คล้ายปรากฏก้อนหินทิ้งลงในน้ำ ทำลายความเงียบสงัดงันไป

หวินซวีสะท้านขึ้นตามเสียง ช้อนตาไปบนหลังคาห้อง มันพอเบือนสายตาไป เวี่ยจือหยางก็ดิ้นหลุดจากวิชากระบี่ใจ เมฆหมอกในสมองจางหายไป สายตากลับคืนสู่ความแจ่มใส เพียงแต่ปวดศีรษะตาพร่าพรายคล้ายกับร่ำสุราเมามาย

หวินซวีจับจ้องมองบนหลังคาห้อง ดวงตาทอแววเลื่อนลอยอยู่บ้าง จูเหว่ยต้องกวาดตามองตามสายตามัน แต่บนหลังคาห้องเวิ้งว่างเปล่าไม่มีเงาร่างผู้คน

พลันได้ยินหวินซวีกล่าวว่า “เป็นท่าน?”

บนหลังคาห้องบังเกิดเสียงขานรับว่า "เป็นเรา"

หวินซวีสูดลมหายใจลึกๆ กล่าวว่า "เราเสาะหาท่านอย่างยากเย็นนัก"

คนผู้นั้นไม่ตอบคำ หากแค่นหัวร่ออย่างเย็นชาอีกครา หวินซวีพลันกระทืบเท้า ลอยตัวขึ้นบนหลังคาห้อง เห็นเงาสีขาวไหววูบก็หายวับ ทอดทิ้งเวี่ยจือหยางกับจูเหว่ยยืนพิงผนังกำแพงอย่างตะลึงลาน

จูเหว่ยระงับสติแล้วกล่าว "คนบนหลังคาห้องเป็นใคร?"

เวี่ยจือหยางเกิดความเคลือบแคลงสงสัย แต่ไม่กล้าระบุมั่น จึงสั่นศีรษะ ทรุดนั่งขัดสมาธิโคจรพลัง หลังจากที่พลังลมปราณหมุนเวียนสองรอบ อาการศีรษะมึนงงค่อยทุเลา มันลืมตาขึ้น กลับไม่พบเห็นจูเหว่ย ต้องใจเขม็งตึงเครียดร้องเรียกว่า "**กงจู่** *(องค์หญิง)*..."

แว่วเสียงจูเหว่ยดังจากภายในห้องว่า "ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้" เวี่ยจือหยางกระโดดปราดขึ้น เดินเข้าประตูห้องไป เห็นจูเหว่ยเหม่อมองรอบข้าง สีหน้าทอแววมึนงงสงสัย

จูเหว่ยกล่าวว่า "ฟู่หวงไปที่ใด พระองค์ป่วยหนักถึงเพียงนี้ ยังจะไปที่ใดได้?"

เวี่ยจือหยางขบคิดแล้วจูงมือจูเหว่ยเดินออกจากห้อง มาถึงข้างบ่อเพ่งตามองก้นบ่อ เห็นประกายน้ำดั่งกระจก แผ่ซ่านความเย็นเยียบออกมา

จูเหว่ยฉุกใจคิดกล่าวว่า "หรือว่าฟู่หวงอยู่ก้นบ่อ?" ขณะจะส่งเสียงร้องเรียก เวี่ยจือหยางชิงยื่นมือปิดปากนาง พลางสั่นศีรษะคราหนึ่ง

จูเหว่ยงงงันวูบ จากนั้นกวาดตามองรอบข้าง หวนนึกถึงหวินซวีอาจซ่อนตัวอยู่ด้านข้าง ต้องใจเต้นระทึกขึ้นมา

เวี่ยจือหยางตรวจสอบรอบบริเวณ จนแน่ใจว่าไม่มีผู้คน ค่อยบิดหมุนเครื่องกว้าน ชักรอกถังไม้ลงยังก้นบ่อ จากนั้นไต่เชือกลื่นไหลลงไปจนถึงปากทางเข้าอุโมงค์ลับที่ผนังบ่อ ค่อยย่อตัวมุดเข้าไป เรียกเบาๆ ว่า

"ฝ่าบาท ฝ่าบาท..."

ในความมืดบังเกิดเสียงหอบหายใจ ต่อจากนั้นเป็นเสียงไออย่างรุนแรง เวี่ยจือหยางสืบเสาะไปตามเสียง ที่เบื้องหน้าปรากฏแสงไฟสว่างวูบขึ้น หงอู่ฮ่องเต้ทรงเอนพิงผนังอุโมงค์ ขดพระวรกายเป็นก้อนกลม พระองค์ร่างเปียกชุ่มโชก หนาวสั่นตลอดเวลา เวี่ยจือหยางรีบถอดเสื้อผ้าชั้นนอกออก ผลัดเปลี่ยนกับชุดฉลองพระองค์ของพระองค์

ยามนั้นจูเหว่ยก็ไต่เชือกลงมา พอพบเห็นพระบิดา สร้างความยินดียิ่ง ร้องโพล่งว่า "ฟู่หวง..."

หงอู่ฮ่องเต้ระงับอาการพระกรรสะ ทอดพระเนตรธิดารัก สายพระเนตรทอแววอบอุ่น รับสั่งว่า "ประเสริฐมาก เรายังกลัวว่าพวกเจ้ากลับมาไม่ได้"

จูเหว่ยระงับสติแล้วกล่าว "ฟู่หวง ท่าน...ท่านไฉนทราบว่ามีศัตรูมา?"

หงอู่ฮ่องเต้ทรงเลิกพระขนงตรัสว่า "มีศัตรูมาจริงหรือ สถานการณ์รีบร้อนคับขัน เกิดเหตุเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา พวกเจ้าทั้งสองอายุเยาว์ด้อยประสบการณ์ อาจหลงกลของผู้อื่น เราลงมายังก้นบ่อ เพียงเพื่อป้องกันเหตุสุดวิสัยเท่านั้น" พระองค์รับสั่งอย่างเฉื่อยชา พลางกวาดพระเนตรมายังเวี่ยจือหยางเป็นเชิงตำหนิ

เวี่ยจือหยางลอบร้องคำละอายในใจ ปากกล่าวว่า "นี่ต้องตำหนิข้าพเจ้าชะล่าใจ ชักนำศัตรูคนสำคัญมา ดีที่มันถูกศัตรูล่อลวงไป ไม่เช่นนั้นคงย่ำแย่แล้ว"

หงอู่ฮ่องเต้ทอดพระเนตรมันชั่วขณะ จึงตรัสถามว่า "เรื่องที่เราไหว้วานเจ้าเล่า?"

เวี่ยจือหยางลำดับความคิด แล้วรายงานสถานการณ์ให้ทรงทราบ หงอู่ฮ่องเต้ทรงสดับจนจบความ จากนั้นดำริเล็กน้อย แล้วเงยพระพักตร์

ขึ้นตรัสว่า "เต้าหลิง เหว่ยเอ๋อ พวกเจ้านำเรากลับวัง"

จูเหว่ยใจหายวาบร้องโพล่งว่า "ในวังชุมนุมด้วยคนทรยศ ซันเกอไม่ จิ้นอ๋อง..."

เวี่ยจือหยางก็กล่าวว่า "ใช่แล้ว จิ้นอ๋องกบดานอยู่ในวัง กลับไปในตอนนี้ไยมิใช่พาตัวไปติดกับ?"

หงอู่ฮ่องเต้รับสั่งว่า "เจ้าเข้าใจอันใด ไม่เข้าถ้ำเสือ ไหนเลยได้ลูกเสือ อันว่ากลอุบายอยู่ที่หลอกล่อซ้ายจู่โจมขวา สองทัพตั้งประจัน จะขุดหลุมพรางให้ฝ่ายตรงข้ามคำนวณผิดพลาด **เหล่าซื่อ** *(อันดับสี่)* สู้รบที่เบื้องนอก **เหล่าซัน** *(อันดับสาม)* ต้องทุ่มเทสมาธิจิตใจอยู่ที่เหล่าซื่อ ข้าจะแทงทวนกลับหลัง เข่นฆ่ากลับวัง มันต้องไม่ทันตั้งตัว"

จูเหว่ยกล่าวว่า "แต่ว่า...พวกเราสามคน สามารถทำอันใดได้?"

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสอย่างเฉื่อยชาว่า "ไพร่พลไม่ขึ้นอยู่กับปริมาณ ขอเพียงรู้จักใช้สอย เหล่าซันก็มีเพียงสองสามคน มิใช่จัดการกับพวกเราจนหัวหมุนหรอกหรือ?"

เวี่ยจือหยางสบตากับจูเหว่ยแวบหนึ่งแล้วกล่าว "ฝ่าบาทสูงส่งยิ่ง แต่หากว่าเอี้ยนอ๋องสู้แพ้แผนหลอกล่อซ้ายจู่โจมขวาก็เปล่าประโยชน์แล้ว"

หงอู่ฮ่องเต้สั่นพระเศียรตรัสว่า "ในชีวิตข้าใช้สอยยอดขุนพลสองคน ฉีต๋าถนัดในการตั้งรับ กำลังโดดเดี่ยวสามารถต้านทานข้าศึกร้อยหมื่น ฉังอวี่ชุนถนัดในการรุก กำลังสิบหมื่นสามารถพิชิตทั่วแผ่นดิน เหล่าซื่อรวมปมเด่นของทั้งสองอยู่ในคนคนเดียว ด้านการตัดสินใจที่เด็ดเดี่ยว มองคนอย่างถ่องแท้ แทบถอดแบบจากข้า..." รับสั่งถึงตอนนี้ ทรงกล้ำกลืนพระราชกระแสไว้ ทอดพระเนตรมุมผนังกำแพงอยู่ครู่หนึ่งจึงตรัสว่า "ข้าเชื่อมั่นในเหล่าซื่อ มันต้องไม่สร้างความผิดหวังแก่ข้า"

จูเหว่ยอดถามมิได้ว่า "ฟู่หวง หลังจากกลับวังจะทำอย่างไร?"

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า "ข้าย่อมมีวิธีเอง" พลางขยับพระวรกายหมายลุก

ขึ้น ทั้งสองรีบประคองพระองค์เอาไว้

หงอู่ฮ่องเต้เมื่อตัดสินพระทัย เวี่ยจือหยางได้แต่แบกพระองค์ขึ้นหลัง กลับเข้าสู่อุโมงค์ลับ จูเหว่ยติดตามอยู่ด้านข้าง จิตใจไม่สงบนิ่ง รู้สึกว่าหนทางข้างหน้าปกคลุมด้วยเมฆหมอก ไม่ทราบไปทางใดดี

เวี่ยจือหยางเดินผ่านอุโมงค์ลับมารอบหนึ่ง พอถึงปากทางแยก มิต้องให้หงอู่ฮ่องเต้กระตุ้นเตือน ก็เสาะพบเส้นทางที่ถูกต้อง สร้างความฉงนพระทัยแก่หงอู่ฮ่องเต้ รับสั่งชมเชยว่า “เด็กร้ายกาจมีความจำเป็นเลิศ”

หงอู่ฮ่องเต้ทรงเข้มงวดกวดขัน หลังจากขึ้นเป็นฮ่องเต้ น้อยครั้งจะรับสั่งชมเชยคน แม้แต่ราชโอรสราชธิดา ยามอยู่หน้าพระพักตร์ ยังยากจะได้ยินพระองค์เอื้อนโอษฐ์ชมเชยสักคำ จูเหว่ยเห็นพระองค์ชมเชยชายคนรัก อดบังเกิดความวาบหวามใจมิได้ ต้องเผยอยิ้มให้กับเวี่ยจือหยาง ใต้แสงไฟสาดส่อง ยิ่งงามเฉิดฉันเป็นพิเศษ หงอู่ฮ่องเต้พอทอดพระเนตรพบต้องขมวดพระขนงเข้าหากัน

ไม่นานก็มุดออกจากอุโมงค์ลับ ในอุทยานหลวงปราศจากร่องรอยผู้คน ทั้งใกล้ไกลไม่มีแสงไฟ เวี่ยจือหยางเกิดความลังเล พลันได้ยินหงอู่ฮ่องเต้รับสั่งว่า “ออกจากอุทยานหลวง เสาะหาคนเค้นถามข้อเท็จจริงดู”

เวี่ยจือหยางผงกศีรษะรับ สาวเท้าไปเบื้องหน้า จูเหว่ยกวาดตามองรอบข้าง เห็นเงาไม้ดอกดั่งภูตพราย ภูเขาจำลองเย็นยะเยือก แสงจันทร์สาดลอดช่องบนก้อนหินเข้ามา ประหนึ่งตาประหลาดนับไม่ถ้วน จูเหว่ยถึงกับสมองพองโต กำกระชับกระบี่ชิวเสิน ติดตามอยู่ข้างกายเวี่ยจือหยางไม่คลาดคลา

ทันใดที่เบื้องหน้ามีเงาดำเคลื่อนไหววูบหนึ่ง คนผู้หนึ่งเดินออกมา จูเหว่ยร้องโพล่งว่า “ผู้ใด?” พลางชักกระบี่แทงใส่ กลับถูกเวี่ยจือหยางสะกดไว้ เรียกหาเบาๆ ว่า “เหลิ่งกงกงหรือ?”

จูเหว่ยเพ่งตามอง เห็นเป็นเหลิ่งเสียนเอง ขันทีชราหน้าเหลืองซีด

สองตาไร้ประกาย เสื้อผ้าแปดเปื้อนคราบโลหิต มีสภาพห่อเหี่ยวยิ่ง จูเหว่ยต้องร้องถามว่า “เหลิ่งกงกง ท่านยังมีชีวิตอยู่?”

เหลิ่งเสียนเหลือบมองนางแวบหนึ่ง ก้มศีรษะคุกเข่าลงกล่าวว่า “บ่าวเฒ่าเร่งรุดมาสาย ฝ่าบาทได้รับความลำบากแล้ว”

หงอู่ฮ่องเต้ทอดพระเนตรมันเที่ยวหนึ่ง ทรงแค่นเสียงอย่างเย็นชาตรัสว่า “เจ้าไฉนเพิ่งมา?”

เหลิ่งเสียนฟังออกว่าพระองค์ทรงระแวงสงสัยจึงรีบกล่าวว่า “บ่าวได้รับบาดเจ็บ ถูกคนของจิ้นอ๋องตามล่า แทบไม่มีที่หยั่งเท้าอยู่ได้ จวบกระทั่งเมื่อไม่นานมานี้ ค่อยเอาตัวรอดมาได้”

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสถามว่า “เมื่อไม่นานมานี้? เป็นเมื่อใด?”

“เมื่อครึ่งชั่วยามก่อน”

หงอู่ฮ่องเต้ผงกพระเศียรเล็กน้อย ตรัสถามว่า “เจ้าอยู่ในวังทราบข่าวอันใด?”

“ศัตรูปิดข่าวอย่างมิดชิด บ่าวใช้ความพยายามอย่างยากเย็น ค่อยจับตัวขันทีในวังเจ้าจิ้นอ๋องได้คนหนึ่ง ผลจากการเค้นถาม ทราบว่าจิ้นอ๋องแบ่งกำลังออกเป็นสามส่วน ส่วนหนึ่งอยู่ที่วังจิ้งซิ่ว เฝ้าดูเหล่าราชนิกุล ส่วนหนึ่งอยู่ที่ตำหนักเจาหมิง เฝ้าควบคุมผู้นำในวัง ทั้งสองส่วนนี้มีจำนวนไม่มาก กำลังส่วนใหญ่ติดตามจิ้นอ๋องอยู่ที่พระตำหนักไท่เหอ คอยสั่งการเหล่าทหารรักษาพระองค์

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสถามว่า “ขันทีนั้นเล่า?”

“ฆ่าทิ้งไปแล้ว”

“ประเสริฐมาก”

ทั้งสองเอ่ยถึงการฆ่าคนปิดปากอย่างปลอดโปร่งเฉื่อยชา เวี่ยจือหยางที่ด้านข้างรับฟังจนสะท้อนใจยิ่ง หากมิใช่เห็นแก่หน้าจูเหว่ย คงสะบัดหน้าจากไป

หงอู่ฮ่องเต้ทรงนิ่งเงียบไปชั่วขณะ จึงตรัสถามอีกว่า “หลวงจีนชุดขาวนั้นเล่า?”

เหลิ่งเสียนกวาดมองเวี่ยจือหยางแวบหนึ่งแล้วกล่าว “เรื่องนี้ประหลาดอยู่บ้าง ฟังว่ามันออกจากวังไปแล้ว”

หงอู่ฮ่องเต้ทรงพระสรวลออกมา คล้ายเกษมเปรมปรีดิ์ยิ่ง จูเหว่ยอดถามมิได้ว่า “ฟู่หวงหัวร่ออันใด?”

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสอย่างเฉื่อยชาว่า “ข้าหัวร่อเหล่าซัน นิสัยใจคอของมันไม่เปลี่ยนแปลง มีความเฉลียวแต่ปราศจากความคิด กลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์แต่ไม่มีกำลังขวัญ ให้มันขึ้นเหนือไปปราบมองโกล ต้องรอจนเหล่าซื่อรุกคืบแล้วค่อยไปเก็บเกี่ยวผล แผนก่อกบฏครั้งนี้ ข้าคาดคิดว่าเหล่าซันไม่มีกำลังขวัญ หากหลงเชื่อคำยุยงของผู้อื่น เฮอะ ในความเห็นเราสมควรเป็นหลวงจีนนั้น ลาโง่หัวล้านนั้นเปรื่องปราดทั้งบุ๋นและบู๊ คงเป็นคนวางแผนให้กับเหล่าซัน ตอนนี้เหล่าซื่อเคลื่อนไหวที่เบื้องนอก เหล่าซันไม่อาจสะกดกลั้นใจ ตัวเองไม่กล้าออกจากวัง ได้แต่ส่งหลวงจีนนั้นออกไป หากหลวงจีนยังอยู่ คงมีปัญหามากมาย เมื่อปราศจากหลวงจีน เหล่าซันก็เฉกเช่นแมลงวันที่ไร้หัว ไม่อาจก่อคลื่นลมใด

เหลิ่งเสียนคึกคักอักโข กล่าวว่า “ฝ่าบาทมีแผนแยบคายอันใด?”

หงอู่ฮ่องเต้ทรงพระสรวลออกมา ตรัสว่า “แผนอุบายใด ย่อมต้องไปหาบุตรชายของเราดู”

ทั้งหมดตื่นตระหนกยิ่ง เหลิ่งเสียนรีบกล่าวว่า “ฝ่าบาท พระตำหนักไท่เหอวางกำลังอย่างเข้มงวด มีจำนวนนับพัน หากบ่าวไม่ได้รับบาดเจ็บยังสามารถเร้นกายเข้าไปจู่โจมลงมือ ด้วยสภาพในตอนนี้ เกรงว่าไม่อาจเข้าใกล้จิ้นอ๋อง ในความเห็นของบ่าว มิสู้ให้เป่าฮุยกงจู่ดูแลฝ่าบาท เรานำเด็กน้อยนี้เข้าวังจิ้งซิ่วไปช่วยเหลืออ๋องทั้งหลาย...”

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสเสียงเย็นชาว่า “ช่วยเหลือพวกมันมีประโยชน์อันใด

คิดฟันงูต้องฟันส่วนหัว ขอเพียงจัดการกับเหล่าซัน ชนชั้นมุสิกที่เหลือย่อมวางอาวุธยอมจำนน”

เหลิ่งเสียนตะกุกตะกักว่า “แต่ว่า...” หงอู่ฮ่องเต้โบกพระหัตถ์ตรัสตัดบทว่า “เราถามเจ้า เหล่าซันนำกำลังเข้าวังมามากน้อยเท่าใด?”

“ประมาณสองร้อยคน แต่ทุกคนล้วนเป็นมือดี”

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสถามอีกว่า “ที่นอกพระตำหนักไท่เหอมีผู้คนมากน้อยเท่าใด?”

“ประมาณสองสามพันคน”

หงอู่ฮ่องเต้ทรงแย้มพระโอษฐ์ ตบไหล่เวี่ยจือหยาง ตรัสว่า “ไป ไปยังพระตำหนักไท่เหอ”

เวี่ยจือหยางทั้งแตกตื่นทั้งสงสัย รู้สึกมีเลือดลมพลุ่งพล่าน ครุ่นคิดขึ้น *‘พระองค์เป็นคนชราที่ป่วยหนัก ยังปราศจากจิตครั่นคร้าม เราเวี่ยจือหยางเป็นลูกผู้ชายชาตรี หรือยังสู้พระองค์ไม่ได้?’*

ดังนั้นรับคำคราหนึ่ง ก้าวยาวๆ ไปยังพระตำหนักไท่เหอ จูเหว่ยกับเหลิ่งเสียนสบตากันวูบ จากนั้นตามติดอยู่ด้านหลัง

ทั้งสี่ไปตามเส้นทางเปลี่ยวร้าง ระหว่างทางพบพานผู้ควบคุมหลายคน เหลิ่งเสียนใจดำอำมหิต ไม่ว่าบุรุษหรือสตรี ล้วนลงมือฆ่าทิ้ง สร้างความประหวั่นพรั่นใจแก่เวี่ยจือหยางจนใจที่แบกหงอู่ฮ่องเต้ไว้ ไม่ทันสกัดขัดขวาง เมื่อเหลียวดูจูเหว่ย เห็นองค์หญิงน้อยมีสีหน้าเหม่อลอย คล้ายกับว่าจิตใจไม่อยู่กับตัว

ควรทราบว่านางเติบโตขึ้นในวัง ไม่เคยพบเห็นเรื่องราวอันโหดเหี้ยมชั่วร้ายมาก่อน แต่นับตั้งแต่เล็กจนโต ล้วนเชื่อฟังคำสั่งหงอู่ฮ่องเต้ ยามนี้ฮ่องเต้ชราไม่รับสั่ง นางก็ไม่กล้าขัดขวาง มีความรู้สึกคล้ายตกอยู่ในห้วงฝันร้าย เลอะเลือนเลื่อนลอยคล้ายตกอยู่ในห้วงฝันร้าย

เดินทางระยะทางหนึ่ง พระตำหนักไท่เหอปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้า

ปรากฏแสงไฟสว่างไสว หงอู่ฮ่องเต้พลันรับสั่งว่า “เต้าหลิง วางข้าลง”

เวี่ยจือหยางปฏิบัติตาม พระบาทหงอู่ฮ่องเต้พอตกถึงพื้น ทั้งหมดขณะจะประคองกลับถูกพระองค์ปัดทิ้ง ฮ่องเต้ชราสาวพระบาทช้าๆ ถึงข้างทาง ที่นั้นเพาะปลูกไผ่ลายแถบหนึ่ง เห็นใบไผ่พลิ้วไหว ลำต้นไผ่แข็งแรงมีพลัง

หงอู่ฮ่องเต้ยื่นพระหัตถ์ออกไป ตรัสว่า “กระบี่” จูเหว่ยยื่นส่งกระบี่วิเศษให้ หงอู่ฮ่องเต้สะบัดกระบี่ ฟันต้นไผ่มาต้นหนึ่ง ทั้งลิดใบไผ่ออก

ทั้งหมดบังเกิดความมึนงงสงสัย ตอนนี้สถานการณ์คับขัน เกี่ยวพันถึงแผ่นดิน หงอู่ฮ่องเต้กลับเคลื่อนไหวอย่างประหลาดพิสดาร แต่ติดขัดที่พระบารมี ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สะดวกกับการถามไถ่

เพียงชั่วขณะต้นไผ่กลับกลายเป็นลำไม้ไผ่ หงอู่ฮ่องเต้ทรงสะบัดกวัดแกว่ง บังเกิดเป็นเสียงลมดังหวีดหวือ จากนั้นยันใส่พื้นดิน รับสั่งว่า “ไปกันเถอะ”

จูเหว่ยร้องโพล่งว่า “ฟู่หวง อาการป่วยของท่าน” หงอู่ฮ่องเต้แย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า “ไม่มีใด คนถือกำเนิดเกิดมา มีบ้างบางประการต้องกระทำเอง ไม่อาจยืมมือผู้คน”

ทางหนึ่งรับสั่ง ทางหนึ่งใช้ลำไม้ไผ่ยันพระวรกายสาวพระบาทออกไป ฮ่องเต้ชราคล้ายเหยียบย่ำจันทราท่องชมทิวทัศน์ ตรัสอย่างปลอดโปร่งว่า “เหว่ยเอ๋อ เจ้าทราบหรือไม่ เราผู้เป็นบิดาเมื่อเยาว์วัย ก็ใช้ไม้เท้าไม้ไผ่พยุงกาย เดินออกจากบ้านถึงวัดหวงเจี๋ยซื่อ ออกบวชเป็นหลวงจีน โชคดีที่มีชีวิตรอด ส่วน**แหยแหยไหน่ไหน** *(ปู่และย่า)* **ป๋อป๋อกูกู** *(ลุงผู้ชายอาหญิง)* ของเจ้ารั้งอยู่ในบ้าน หากมิใช่ป่วยตายก็อดตาย ต่อมาแผ่นดินปั่นป่วนวุ่นวาย แม้แต่ในแดนสงฆ์ยังไม่มีที่พักพิงกาย เราผู้เป็นบิดาก็ใช้ไม้เท้าไม้ไผ่พยุงกาย เดินออกจากประตูวัดเข้าสู่ทางโลกอันเวิ้งว้าง โดยไม่รู้สึกตัวกลับเดินเป็นเวลาสี่สิบหกปี”

ในช่วงเวลานี้ ฮ่องเต้ชราพลันรำลึกถึงความหลัง คล้ายสั่งเสียเรื่องหนึ่ง ทั้งหมดล้วนเกิดลางสังหรณ์อันอัปมงคลขึ้น หงอู่ฮ่องเต้กลับสาวพระบาทไปยังพระตำหนักไท่เหอ

ที่เบื้องหน้าจุดคบไฟลุกโชน แว่วเสียงคนและม้าร้องก้อง ในแสงไฟปรากฏเงาคนแน่นขนัด ไม่ทราบชุมนุมทหารรักษาพระองค์มากน้อยเท่าใด ทั้งหมดยิ่งเดินยิ่งใกล้ หัวใจก็เต้นระทึกขึ้นมา มีแต่ฮ่องเต้ชราคล้ายไม่มีเรื่องราวใด ไม้เท้าไม้ไผ่กระทบพื้นเป็นเสียงดัง

เหล่าทหารรักษาพระองค์ได้ยินเสียง พลันหันขวับมา พอเห็นคนทั้งสี่ ต่างชักดาบจากฝัก น้าวคันธนูพาดลูกศร มีคนตวาดถามว่า “ผู้ใด?”

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสตอบว่า “ข้าเอง”

ทหารรักษาพระองค์ที่ด้านตรงข้ามงงงันวูบ เห็นฮ่องเต้ชราถือไม้เท้าไม้ไผ่ ฉลองพระองค์ชุดพรต เสด็จออกจากเงามืดอย่างช้าๆ พระองค์พระเศียรล้านเลี่ยนพระทนต์หลุดร่วง

พระพักตร์ซูบเซียวอมโรค แต่ยังแฝงอำนาจบารมีชนิดหนึ่ง สะกดจนเหล่าทหารรักษาพระองค์ยืนตะลึงลานกับที่ ไม่ทราบทำอย่างไรดี

หงอู่ฮ่องเต้เงยพระพักตร์ขึ้น ตรัสถามว่า “หลูกวงอยู่ที่ใด?”

ทหารรักษาพระองค์ในนครหลวงแบ่งเป็นสิบค่ายสิบสองฐานที่มั่น ค่ายอู่เซียง เถิงเซียง องครักษ์ซ้าย องครักษ์ขวาทั้งสี่ค่ายประจำอยู่นอกเมือง ส่วนสิบสองฐานที่มั่น กรมความมั่นคงแผ่นดินกับฐานที่มั่นหู่ปินทั้งหกเฝ้ารักษานครหลวง ทหารรักษาพระองค์ กับทหารฝูจวินทั้งหกเฝ้าเมืองพระราชวัง ทหารรักษาพระองค์เหล่านี้สวมชุดเกราะคล้ายคลึงกัน แต่พู่บนหมวกเหล็กและลวดลายบนปกเสื้อแตกต่างอยู่บ้าง หงอู่ฮ่องเต้ทอดพระเนตรคราเดียวก็ทรงทราบได้ หลูกวงเป็นผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์เอง

ที่ด้านตรงข้ามบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่ง กล่าวอย่างขลาดเขลาว่า

"**หลูจื่อฮุยซื่อ** *(ผู้บัญชาการแซ่หลู)* ไม่อยู่ที่นี้"

หงอู่ฮ่องเต้รับสั่งว่า "เรียกตัวมันมา" พลางสาวพระบาทเข้าหาทหารรักษาพระองค์ พลันได้ยินเสียงเฟี้ยว ลูกธนูดอกหนึ่งยิงออกมา มุ่งใส่พระอุระฮ่องเต้

เหลิ่งเสียนถลันออกไป เห็นหยาดโลหิตกระเซ็นซ่าน ลูกธนูยิงถูกท่อนแขนมัน ห่างจากฮ่องเต้ชราไม่กี่นิ้ว หงอู่ฮ่องเต้ทอดพระเนตรปลายแหลมของลูกธนู ทรงพระสรวลอย่างเย็นชาออกมา

เหล่าทหารรักษาพระองค์เหลียวหน้าไป เห็นคนยิงธนูหน้าขาวไร้หนวดเครา เป็นขันทีผู้หนึ่ง ในมือมันถือคันธนู สีหน้าทอแววแตกตื่นลนลาน

เหลิ่งเสียนถอนดึงลูกธนูออกมา สะบัดซัดออกไป เสียงฉึกเมื่อลูกธนูปักใส่คอหอยขันทีนั้นจนโลหิตฉีดพุ่งออกมา ขันทีนั้นล้มระทวยลง

เหลิ่งเสียนต้านธนูถอนดึงธนู กระทบถูกอาการบาดเจ็บบอบช้ำ พอถอนดึงธนูออก ต้องงอตัวลง มุมปากมีโลหิตไหลหลั่งออกมา

แว่วเสียงขวับเขวียว ในกลุ่มคนปรากฏลูกธนูอีกหลายดอกปลิวว่อนออกมา เวี่ยจือหยางกับจูเหว่ยพากันสืบเท้าปราด สะบัดกระบี่เล็ดลอดเข้ามา เฉียดผ่านพระนลาฏของหงอู่ฮ่องเต้ กระแสลมโชยพัดพระเกศาขาวปลิวไสว แต่ฮ่องเต้ชรากระทั่งพระเนตรยังไม่กะพริบ

เหลิ่งเสียนส่งเสียงตวาดดังแหลมเล็กว่า "ถวายการอารักขา"

เหล่าทหารรักษาพระองค์ค่อยคล้ายตื่นจากห้วงความฝัน นับตั้งแต่พวกมันสมัครเข้าเป็นทหารก็เห็นเหลิ่งเสียนตามอารักขาฮ่องเต้ จึงเกิดความยำเกรงต่อขันทีชรานี้ ยามนั้นทหารรักษาพระองค์หลายสิบคนควงโล่ผนึกเป็นวง ลูกธนูพอยิงถูกโล่เหล็ก ก็บังเกิดเสียงดังดิงตัง

ทหารรักษาพระองค์ที่เหลือหันดาบทวนค้นหาที่มาของลูกธนู เสือกแทงดาบทวนออก แว่วเสียงแผดร้องดังขึ้น เหล่าทหารรักษาพระองค์แตก

ฮือออก เห็นบนพื้นนอนไว้ด้วยไส้ศึกที่แต่งกายเป็นขันทีหลายคน ทั้งหมดถูกดาบทวนแทงใส่ ไม่มีชีวิตรอดสืบไป

หลังความวุ่นวายค่อยคืนสู่ความสงบ เวี่ยจือหยางกวาดตามอง เห็นดาบโล่ขยับเคลื่อนไหว เงาคนพลุกพล่านวุ่นวาย ซ่อนภัยอันตรายโดยรอบ กดคุกคามจนผู้คนแทบหายใจไม่ออก

พลันได้ยินเสียงกีบม้าเร่งร้อน แม่ทัพนายหนึ่งควบม้ามาถึง พอเห็นหงอู่ฮ่องเต้ ก็รีบพลิกตัวลงจากหลังม้า คุกเข่าลงร้องโพล่งว่า “ฝ่าบาท ไฉนอยู่ที่นี้ จิ้นอ๋องบอกว่าพระองค์...”

หงอู่ฮ่องเต้แย้มพระโอษฐ์อย่างเยือกเย็นตรัสว่า “มันบอกว่าข้าป่วยหนักหรือว่าตายแล้ว?”

แม่ทัพนั้นหลั่งเหงื่อดุจห่าฝนกล่าวว่า “มัน มันบอกว่าฝ่าบาทไม่ใคร่...”

หงอู่ฮ่องเต้ช้อนพระเนตรขึ้นฟ้า ตรัสว่า “ไม่ใคร่สบายหรือ หลูกวงเจ้าตาไม่บอด เห็นว่าข้ามีสภาพอย่างไร...”

“ฝ่าบาทมีบุญญาธิการล้ำฟ้า...”

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า “ประเสริฐมาก อย่างนั้นตามเรามา” พลางเพ่งพระเนตรไปเบื้องหน้า สาวพระบาทออกไป ไม้เท้าไม้ไผ่พอเคลื่อนผ่าน เหล่าทหารรักษาพระองค์ล้วนเปิดทางให้

หลูกวงรีบคืบคลานลุกขึ้น แย่งชิงคบไฟอันหนึ่ง ตามเสด็จอยู่ด้านข้าง

แว่วเสียงไม้เท้าไม้ไผ่กระทบพื้น บังเกิดเสียงดังต๊กต๊ก เหล่าทหารรักษาพระองค์พากันคุกเข่าลง คงเหลือแต่คนสนิทของจิ้นอ๋องหลายคนถือดาบน้าวคันธนู คิดคุกเข่าก็ใช่ที่ หลบหนีก็ใช่ที่ กลับกลายเป็นเป้าสำเร็จรูป ถูกดาบทวนทิ่มแทงล้มตายลง

เวี่ยจือหยางชมดูจนตื่นเต้นสงสัย คล้ายตกอยู่ในห้วงความฝัน จิ้น

อ๋องคิดอ่านวางแผน จัดทหารรักษาพระองค์มาอารักขา มิคาดหงอู่ฮ่องเต้พอปรากฏพระองค์ เหล่าทหารรักษาพระองค์ก็หันอาวุธกลับ กลายเป็นกองกำลังปราบกบฏ สถานการณ์เปลี่ยนพลิกอย่างรวดเร็ว

ที่ผ่านมาเกิดความยากลำบาก ผ่านห้วงอันตรายต่างๆ นานา พอถึงเวลาตัดสินชี้ขาดกลับปลอดโปร่งง่ายดายยิ่ง

แว่วเสียงต๊กต๊ก หงอู่ฮ่องเต้เสด็จขึ้นบันไดศิลา เสียงไม้เท้าไม้ไผ่คล้ายย่ำใส่หัวใจผู้คน

พลันได้ยินเสียงร้องคำหนึ่ง จิ้นอ๋องถือกระบี่โถมออกจากพระตำหนัก พอเห็นหงอู่ฮ่องเต้สีหน้าก็กลับกลายเป็นซีดเผือด ร่างหยุดกึกลง พลางเหลียวซ้ายแลขวา เห็นแต่ทหารรักษาพระองค์มืดทะมึน ยังมีซากศพหลายซากนอนตายกับพื้น กลับกลายเป็นเลือดเนื้อเลอะเลือน

จิ้นอ๋องไม่ต้องจับจ้องมองดู ก็ทราบว่าผู้ตายล้วนเป็นคนสนิทที่มันวางอยู่ในทหารรักษาพระองค์ พริบตานั้นสมองขาวว่างเปล่า ไม่ทราบว่าอยู่แห่งหนใด จิ้นอ๋องร้อยคำนวณพันคำนวณ ก็นึกไม่ถึงว่าเฒ่าชราที่ป่วยหนักใกล้ตายผู้นี้มีขวัญบังอาจเทียมฟ้า รุดมาอย่างอาจหาญ ใต้พระเดชานุภาพ ทหารรักษาพระองค์หลายพันคนล้วนศิโรราบสิ้น

หงอู่ฮ่องเต้หยุดพระบาท หยีพระเนตรลง จิ้นอ๋องพอสบสายพระเนตรของพระองค์ก็บังเกิดจิตขลาดเขลา เสียงเคร้งเมื่อกระบี่ร่วงหล่นลงสู่พื้น กล้ามเนื้อใบหน้าสั่นกระตุก เข่าอ่อนระทวยคุกลงกับพื้น

การคุกเข่าครั้งนี้ทำลายความคิดต่อสู้ของฝ่ายจิ้นอ๋องไปสิ้น เหล่านักรบแตกฮือหลบหนี คิดฝ่าวงล้อมทหารรักษาพระองค์ออกไป กลับเผชิญดาบทวนทิ่มแทงใส่ แว่วเสียงแผดร้องโหยหวน ผู้คนบาดเจ็บล้มตายหมดสิ้น ขุนนางบุ๋นที่อยู่ในกลุ่มของจิ้นอ๋องหลายคนตัวสั่นงันงก คุกเข่าโครมลง กระทั่งศีรษะยังไม่เงยขึ้น

หงอู่ฮ่องเต้ทรงถือไม้เท้าไม้ไผ่ รับสั่งเย้ยหยันว่า “เหล่าซัน มีคำ

กล่าวว่า *'สู้เยี่ยงสัตว์จนตรอก'* เจ้ากระทั่งสู้ก็ไม่ต่อสู้ ไยมิใช่ต่ำช้ากว่าเดรัจฉานอีก?"

จิ้นอ๋องก้มศีรษะต่ำ ไม่ว่ากล่าวไม่เคลื่อนไหว

หงอู่ฮ่องเต้กริ้วขึ้นมา เงื้อไม้เท้าไม้ไผ่ขึ้นหมายฟาดหวดลง แต่แล้วหดรั้งกลับไป ทอดถอนพระทัยคำหนึ่ง ตรัสว่า "เหล่าซัน เจ้าทราบหรือไม่ว่าเจ้าไฉนพ่ายแพ้?"

จิ้นอ๋องขยับเขยื้อนริมฝีปาก ไม่ทราบตอบอย่างไรดี มันพ่ายแพ้อย่างเลอะเลือนงมงาย เป็นที่ขบคิดไม่เข้าใจจริงๆ

หงอู่ฮ่องเต้รับสั่งทีละคำว่า "รวบรัดยิ่ง นี่เป็นแผ่นดินของข้า มิใช่ของเจ้า ข้าไม่หยิบยื่นให้ เจ้าก็หยิบฉวยไปไม่ได้"

จิ้นอ๋องกวาดตามองรอบข้าง เห็นดาบทวนดุจพงพนา ชุดเกราะดั่งกำแพงเมือง ใบหน้าผู้คนนับพันนับหมื่น แต่ไม่มีผู้ใดอยู่ฝ่ายตนเองแม้สักคนเดียว พริบตานั้นบังเกิดความสำนึกเสียใจ กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า "ครั้งนี้ผู้บุตรกระทำผิดคิดร้าย เพราะถูกผู้คนยุยง..."

หงอู่ฮ่องเต้รับสั่งถามว่า "เป็นผู้ใด?"

จิ้นอ๋องกลืนน้ำลายคำหนึ่งกล่าวว่า "ชงต้าซือ เป็นหลวงจีนนั้น... มันบอกว่าฟู่หวงป่วยหนัก มีชีวิตอีกไม่นาน หากไม่ลงมือก็ไม่ทันการณ์แล้ว"

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า "ช่างใช้การไม่ได้ ลูกผู้ชายกล้าทำกล้ารับ ไยต้องผลักไสไปที่หลวงจีนรูปหนึ่ง"

จิ้นอ๋องกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า "เอ๋อเฉินทราบความผิดแล้ว"

หงอู่ฮ่องเต้ทอดพระเนตรมันแวบหนึ่ง กล่าวว่า "อย่างนั้นหรือ หากว่าสำนึกเสียใจ ก็ปล่อยตัวประกันในวังจิ้งซิ่วออกมา"

จิ้นอ๋องงงงันวูบ จึงรับคำคราหนึ่ง ล้วงป้ายหยกมรกตจากในแขนเสื้อป้ายหนึ่งกล่าวว่า "พบเห็นป้ายเฉกเช่นพบเห็นคน เมื่อเห็นป้ายคำสั่ง

จะปล่อยคนเป็นอิสระ"

หงอู่ฮ่องเต้ปรายพระเนตรแวบหนึ่ง เหลิ่งเสียนก็รับป้ายคำสั่ง นำทหารรักษาพระองค์ขบวนหนึ่งจากไป ป้ายคำสั่งพอหลุดจากมือ จิ้นอ๋องก็นึกเสียใจขึ้นมา หวนนึกถึงว่าความจริงสามารถใช้ความปลอดภัยของเหล่าราชนิกุลเป็นเครื่องเจรจาต่อรอง แต่มันตกอยู่ใต้อำนาจของหงอู่ฮ่องเต้หลายสิบปี บังเกิดความหวาดกลัวจับใจ หงอู่ฮ่องเต้เพียงกวาดพระเนตรมา ก็ขู่ขวัญวิญญาณของมันหลุดจากร่างไป

จิ้นอ๋องยังไม่เลิกล้มความพยายาม ใช้สายตามองดูพระบิดา หวังว่าจะได้รับการอภัยโทษ แต่หงอู่ฮ่องเต้ไม่สนพระทัยมัน เสด็จเข้าพระตำหนัก จิ้นอ๋องไม่กล้าลุกขึ้น ได้แต่คุกเข่าอยู่หน้าพระตำหนัก

หงอู่ฮ่องเต้ประทับนั่งบัลลังก์มังกร ทรงพระกรรสะพลางมีราชโองการ ก่อนอื่นสั่งให้ทหารรักษาพระองค์คลายวงล้อมของกรมความมั่นคงแผ่นดิน จากนั้นมีพระราชกระแสให้ทหารรักษาพระองค์ชำระสะสางวัง กวาดล้างเขี้ยวเล็บของจิ้นอ๋องให้หมดสิ้น

เมื่อมีราชโองการฉบับที่สอง เหล่าราชนิกุลก็ได้รับอิสระ พากันมายังพระตำหนักไท่เหอ ทุกคนร่ำไห้ด้วยความยินดี แซ่ซ้องให้ฮ่องเต้เจ้าชีวิตมีพระชนมายุหมื่นปี

หงอู่ฮ่องเต้นิ่งเงียบงัน เพียงให้อี้เหวินไทจือคลี่แผ่นกระดาษให้จูเหว่ยฝนหมึก ส่วนเวี่ยจือหยางยืนอารักขาอยู่ด้านข้าง ทั้งรับสั่งให้หนิงอ๋อง โจวอ๋อง เหมยอินและหลี่จิ่งหลงออกจากเมือง ให้เคลื่อนย้ายกำลังทั้งสี่ค่ายเข้านครหลวง รับหน้าที่แทนทหารรักษาพระองค์ ทั้งรับสั่งให้ขุนนางทั้งบุ๋นและบู๋เข้าประชุม รอฟังคำสั่งที่หน้าประตูอู่เหมิน ทั้งรับสั่งให้เหลียวอ๋อง กู่อ๋อง หนิงกว๋อกงจู่ขี่ม้าออกตรวจตรา ปลอบขวัญราษฎรในเมือง เมื่อกำลังทหารทั้งสี่ค่ายเข้าสู่นครหลวง ทหารรักษาพระองค์ก็กลับเข้ากรมกอง ผู้บัญชาการฐานที่มั่นทั้งสิบสองแห่งก็ส่งมอบป้ายคำสั่งทาง

ทหาร ไปรอฟังคำสั่งที่ประตูอู่เหมินเช่นกัน...

ราชโองการถูกส่งออกไปไม่ขาดสาย คำนึงถึงรอบด้าน วุ่นวายถึงยามห้า หงอู่ฮ่องเต้พระพักตร์แดงก่ำ พระเนตรแดงซ่านด้วยสายเลือด แต่พระสมาธิแจ่มใส แม้แต่เสียงพระกรรสะก็ลดลง เพียงแต่พระพักตร์คล้ายปกคลุมด้วยเมฆหมอก พระเนตรคล้ายดาบกระบี่ พระราชกระแสแฝงความดุร้ายชนิดหนึ่ง

พระองค์ไม่มีพระราชกระแส เหล่าราชนิกุลไม่กล้าจากไป ต่างคุกเข่าที่เชิงบันได องค์ชายเยาว์วัยไม่รู้ความ กลับง่วงเหงาจนฟุบหลับกับพื้น ผู้ที่อายุสูงวัยรู้สึกว่าบรรยากาศผิดปรกติ ทุกคนตัวสั่นงันงก เสียงพระกระแสของหงอู่ฮ่องเต้คล้ายฟ้าร้อง สั่นขวัญวิญญาณผู้คน

พลันมีขันทีรุดมารายงานว่า เอี้ยนอ๋องขอเข้าเฝ้า หงอู่ฮ่องเต้มีพระพักตร์ผ่อนคลาย เบิกตัวให้เข้ามา ได้ยินเสียงชุดเกราะกระทบกัน เอี้ยนอ๋องสวมหมวกเหล็กใส่ชุดเกราะ นำบุตรชายทั้งสองและผู้บัญชาการกรมความมั่นคงแผ่นดินจางจิ้งจู่เดินเข้าพระตำหนัก ชุดเกราะของคนทั้งสี่แปดเปื้อนคราบโลหิต มีสภาพทุลักทุเลยิ่ง

คนเหล่านี้สวมชุดเกราะเข้าวัง ขัดกับประเพณีปฏิบัติ อี้เหวินไทจือชมดูจนขมวดคิ้ว ขณะจะดุว่า มิคาดเอี้ยนอ๋องเร่งฝีเท้ามาถึงหน้าบัลลังก์มังกร กอดพระชานุของหงอู่ฮ่องเต้ร่ำไห้ออกมา

หงอู่ฮ่องเต้ทรงงงงันวูบ จากนั้นทอดถอนพระทัยคำหนึ่ง ทรงตบไหล่ของเอี้ยนอ๋อง ตรัสเสียงอ่อนโยนว่า “เหล่าซื่อ สร้างความลำบากแก่เจ้าแล้ว วันนี้ดีที่มีเจ้า เจ้าอยู่ข้างนอกข้าอยู่ข้างใน เราสองพ่อลูกผนึกกำลัง ไม่ว่าเรื่องใดก็ไม่เป็นอุปสรรคต่อพวกเรา”

เอี้ยนอ๋องกรำศึกหนัก เก้าตายหนึ่งรอด เห็นพระบิดาปลอดภัย ย่อมเกิดความตื้นตันใจ แต่ว่ามันเจ้าอุบายความคิด ที่สวมใส่ชุดเกราะเข้าวังกอดพระชานุฮ่องเต้ร่ำไห้ ความจริงเป็นการแสดงละคร พอได้ยินพระราช

กระแสฮ่องเต้ค่อยเกิดความพึงพอใจ กวาดมองอี้เหวินไทจือแวบหนึ่ง ค่อยผุดลุกขึ้นปาดเช็ดน้ำตากล่าวว่า "เอ๋อเฉินทราบเรื่องกบฏ บังเกิดความร้อนรุ่มใจ กริ่งเกรงฟู่หวงประสบเภทภัย ตอนนี้เห็นฟู่หวงปลอดภัย อดร่ำไห้ออกมามิได้ ที่เสียมารยาทโปรดให้อภัยโทษ"

หงอู่ฮ่องเต้รับสั่งว่าไม่เป็นไร ทรงเลิกพระขนงขึ้น ตรัสว่า "เหล่าซื่อจับตัวหลวงจีนนั้นได้หรือไม่?"

เอี้ยนอ๋องทวนคำหลวงจีน จากนั้นค่อยเข้าใจ กล่าวว่า "เจ้าผู้นั้นกลอกกลิ้งยิ่ง อาศัยช่วงชุลมุนหลบหนีไป"

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสด้วยความกริ้วว่า "อะไร หลบหนีไป?" พลางตบโต๊ะด้วยพิโรธ จนทรงพระกรรสะออกมา

จูเหว่ยรีบเข้ามาปรนนิบัติ หงอู่ฮ่องเต้ค่อยสะกดอาการพระกรรสะลง ตรัสเสียงเกรี้ยวกราดว่า "จิ้นอ๋องก่อกบฏ หลวงจีนนั้นเป็นคนวางแผน จางจิ้งจู่ เจ้าวาดภาพเหมือนของมัน ปิดประกาศไปทั่วแผ่นดิน ต่อให้ต้องขุดดินลงไปสามเชียะ ก็ต้องกระชากตัวหลวงจีนนั้นออกมา ไม่ว่าจับเป็นหรือจับตาย ขอเพียงได้หนึ่งแขนหนึ่งขาของมัน จะได้เงินรางวัลหมื่นตำลึงทอง"

จางจิ้งจู่กระทั่งศีรษะยังไม่กล้าเงยขึ้น ขานรับพระบัญชาคำหนึ่ง

เวี่ยจือหยางกับชงต้าซือเป็นศัตรูคู่อริ แต่ไม่ทราบเพราะเหตุใด พอฟังว่ามันหนีรอดได้ กลับบังเกิดความโล่งอก ครุ่นคิดขึ้น *'หลวงจีนพลาดท่าเสียที หลังจากนี้อาจเพลามือกว่าเดิม'* แต่เมื่อนึกถึงพฤติการณ์ของชงต้าซือ ถือว่าชั่วช้าสามานย์ถึงขีดสุด แม้ตายก็ไม่รู้สำนึก เสียทีที่มีเปลือกนอกดีงาม กลับเป็นชนวนเภทภัยประการหนึ่ง

หงอู่ฮ่องเต้ประคองพระองค์ถึงตอนนี้ เพราะต้องการทอดพระเนตรศีรษะของชงต้าซือ ยามนี้ความหวังหลุดลอย สร้างความผิดหวังพระทัย ทรงเหน็ดเหนื่อยขึ้นมา โบกพระหัตถ์ตรัสว่า "วุ่นวายตลอดทั้งคืน พวกเจ้า

ไปพักผ่อนก่อน เหตุอื้อฉาวภายในไม่แพร่งพรายออกไป เรื่องของจิ้นอ๋อง หากไม่ได้รับอนุญาตจากข้า ผู้ใดกล้าบอกต่อภายนอก จะมีโทษเท่ากับจิ้นอ๋อง" พลางกวาดพระเนตรไปยังทุกผู้คน สายพระเนตรโหดเหี้ยมอำมหิต ทุกผู้คนล้วนอกสั่นขวัญแขวน ขานรับโดยพร้อมเพรียง

เหล่าราชนิกุลล่าถอยไป เวี่ยจือหยางขณะจะล่าถอยตาม พลันได้ยินหงอู่ฮ่องเต้รับสั่งว่า "เต้าหลิง เจ้ารั้งอยู่"

เวี่ยจือหยางหยุดเท้าลง ในใจเกิดความเคลือบแคลงสงสัย เหล่าราชนิกุลพากันกวาดตามองมา สายตาทอแววอิจฉาเลื่อมใส เอี้ยนอ๋องก็ยิ้มพลางผงกศีรษะให้กับมัน ดวงตาแฝงความหมายอันลึกล้ำ

พริบตานั้นผู้คนจากไปพระตำหนักว่างเปล่า คงเหลือจูเหว่ย อี้เหวินไทจือและขันทีนางกำนัลหลายคน หงอู่ฮ่องเต้เอนพระวรกายบนบัลลังก์มังกรทอดพระเนตรนอกประตูอยู่ครู่หนึ่ง พลันตรัสว่า "เต้าหลิง ข้าบอกว่าหากเจ้ากระทำสำเร็จ จะเป็นขุนนางคุณูปการที่ฟื้นฟูราชวงศ์เรา นอกจากราชบัลลังก์แล้ว ไม่ว่าเจ้าต้องการอันใด ข้าล้วนยกให้เจ้า" รับสั่งถึงตอนนี้ค่อยกวาดพระเนตรมายังเวี่ยจือหยาง ตรัสถามว่า "อย่างนั้นเจ้าต้องการอะไร?"

เวี่ยจือหยางรู้สึกมีโลหิตสูบฉีดขึ้นมายังใบหน้า แก้วหูลั่นอึงอล มีแต่หัวใจที่เต้นตูมตาม มันกวาดตามอง เห็นอี้เหวินไทจือขมวดคิ้ว เกิดความเคลือบแคลงสงสัย เหลิ่งเสียนดวงตาครึ่งหลับครึ่งลืม คาดเดาจิตใจไม่ออก ส่วนจูเหว่ยสองแก้มแดงซ่าน หลบสายตาของมันมองไปทางอื่น ดวงตาเป็นประกายแวววาวดุจน้ำค้างกลางหาว

เวี่ยจือหยางสูดลมหายใจลึกๆ ระงับความคิดอันฟุ้งซ่าน กล่าวว่า "ข้าพเจ้า...เต้าหลิงขออนุญาตคืนสู่เพศฆราวาส"

ทุกผู้คนล้วนงงงันวูบ หงอู่ฮ่องเต้ก็เกิดความฉงนพระทัย ทรงพระสรวลพลางตรัสว่า "คืนสู่เพศฆราวาส? นี่มีอันใดยุ่งยาก เจ้าต้องการเพียง

นี้เท่านั้น?”

เวี่ยจือหยางร้องคำไม่ ตัดใจคุกเข่าลงอย่างช้าๆ กล่าวว่า “ผู้น้อยอุกอาจขอให้ฝ่าบาทยกเป่าฮุยกงจู่แก่ข้าพเจ้า”

จูเหว่ยเห็นมันเอ่ยปาก ก็คาดเดาออกว่ามันคิดกล่าวอันใด แต่พอได้ยินกับหู ยังใจเขม็งตึงเครียด เกิดอาการวิงเวียนศีรษะ คล้ายตกอยู่ในความฝันห้วงมายา ทั้งอับอายทั้งยินดี ต้องยกมือเกาะบัลลังก์มังกรไว้ ส่ายร่างโงนเงนไปมา ประดุจเรือน้อยกลางคลื่นลม

ในพระตำหนักเงียบสงัดงัน ลมราตรีโชยพัดมา เปลวเทียนสั่นไหวเล็กน้อย เงาคนในพระตำหนักแปรสภาพไป กลายเป็นบิดเบี้ยวพิกล

หงอู่ฮ่องเต้พลันทรงพระสรวลออกมา พระสุรเสียงคล้ายนกราตรีร่ำร้อง แหบพร่าสุดจะทนฟัง

เวี่ยจือหยางใจเต้นระทึก เกิดความคิดสับสนว้าวุ่น ฮ่องเต้ชรายินดีโกรธกริ้วไม่แน่นอน ฆ่าคนขณะยิ้มแย้มแจ่มใส เสียงทรงพระสรวลนี้เป็นจริงหรือเท็จ เป็นปลื้มปีติ หรือประชดแดกดัน มันทูลขออย่างอุกอาจ เป็นสิ่งที่คาดคิดไม่ถึง ดูจากสีหน้าอันโกรธแค้นของอี้เหวินไทจือ แสดงว่าราชนิกุลไม่ยอมรับ หากหงอู่ฮ่องเต้ปฏิเสธมันจะทำอย่างไร?

ในความประหวั่นลนลาน หงอู่ฮ่องเต้ชะงักเสียงทรงพระสรวลเปลี่ยนเป็นทรงพระกรรสะ จูเหว่ยค่อยเรียกสติคืนมา ตรงเข้าไปลูบพระขนองพระบิดา หงอู่ฮ่องเต้พลันคว้าข้อมือราชธิดาไว้ จูเหว่ยงงงันวูบใบหน้าถอดสีสิ้น

หงอู่ฮ่องเต้เพ่งพระเนตรมาที่เวี่ยจือหยาง มุมพระโอษฐ์สั่นกระตุกเล็กน้อย รับสั่งช้าๆ ว่า “เด็กน้อย เจ้ามีสายตาไม่เลว ทั่วทั้งแผ่นดินนอกจากบัลลังก์มังกรตัวนี้แล้ว สิ่งที่ล้ำค่าที่สุดคือธิดาผู้นี้ ในส่วนของบัลลังก์มังกร ข้ายกให้กับอี้เหวินแล้ว ส่วนธิดาผู้นี้ความจริงยกให้กับตระกูลเกิง แต่ข้าเมื่อรับปากเจ้าก็ไม่อาจผิดคำพูด เหว่ยเอ๋อ ข้าเพียงถามเจ้า

ประโยคหนึ่ง...” พระองค์หันพระพักตร์ไปยังจูเหว่ย รับสั่งถามว่า “เจ้า... ยอมแต่งให้กับมันหรือ?”

จูเหว่ยบังเกิดความเอียงอายสุดระงับ กวาดตาไปที่เชิงบันได เวี่ยจือหยางก็เพ่งตามองมา สายตาของทั้งสองพอประสานสบ ฝ่ายหลังมีประกายตาร้อนระอุ เต็มไปด้วยความเด็ดเดี่ยว จูเหว่ยรู้สึกหน้าอกร้อนวูบ ต้องร้องโพล่งว่า “ผู้บุตรียินยอม”

คำพูดกล่าวจากปาก จูเหว่ยรู้สึกทรวงอกโปร่งโล่ง ความครุ่นคิดคะนึงหา ความอึดอัดขัดข้องในหลายวันนี้ล้วนปลาสนาการสิ้น

หงอู่ฮ่องเต้ขมวดพระขนงตรัสย้ำว่า “เจ้ายอมแต่งให้กับมัน?”

จูเหว่ยผงกศีรษะยืนยัน หงอู่ฮ่องเต้ทรงดำริเล็กน้อย ค่อยรับสั่งต่อเวี่ยจือหยางว่า “ข้ามาจากสามัญชนขึ้นเป็นฮ่องเต้ เต้าหลิง เจ้าก็ถือเป็นราชบุตรเขยที่มาจากสามัญชน”

เวี่ยจือหยางคลายใจลง บังเกิดความลิงโลดแทบคลุ้มคลั่ง โขกศีรษะติดต่อกันกล่าวว่า “ฝ่าบาททรงพระกรุณา ข้าพเจ้า...”

หงอู่ฮ่องเต้โบกพระหัตถ์ด้วยความขุ่นข้องรำคาญ ตรัสว่า “พอแล้ว เวลาไม่เช้า เรื่องการแต่งงานรอไว้วันหน้าค่อยหารือ เจ้าออกจากวังไปพักผ่อนก่อน”

เวี่ยจือหยางรับพระราชกระแส ผุดลุกขึ้นกวาดมองจูเหว่ยแวบหนึ่ง เห็นองค์หญิงน้อยแย้มยิ้มทั้งน้ำตา ถึงกับคิดโถมเข้าไปสวมกอดนาง ไม่ขอพรากจากอีก

ยามนั้นหงอู่ฮ่องเต้ทรงพระกรรสะคราหนึ่ง เวี่ยจือหยางค่อยมีสติแจ่มใส หักห้ามจิตใจก้มศีรษะล่าถอยออกจากพระตำหนัก ก่อนออกจากประตู มันอดเหลียวมองแวบหนึ่งมิได้ เห็นในพระตำหนักมีแสงไฟสลัว เงาคนบางตา ไม่ว่าหงอู่ฮ่องเต้ก็ดี อี้เหวินไทจือก็ช่าง แม้กระทั่งใบหน้าของจูเหว่ยก็กลายเป็นเลอะเลือนพร่ามัว

เทพภัยกรายกล้ำ

เมื่อออกจากเมืองพระราชวัง เวี่ยจือหยางเกิดความกระหยิ่มยินดี สายตายามกวาดมอง รู้สึกว่าหน้าตาของนครหลวงต่างกับกาลก่อน

ควบม้าไประยะทางหนึ่ง ก็ถูกทหารรักษาเมืองขวางไว้ เวี่ยจือหยางค่อยทราบว่านครหลวงมีคำสั่งห้ามออกนอกบ้านยามวิกาล สร้างความกลัดกลุ้มใจ ไม่ทราบค้างแรมที่ใดดี พลันเห็นเหมยอินนำกำลังรุดมา ตวาดสั่งให้ทหารรักษาเมืองล่าถอยแล้วกล่าว “เต้าหลิงเซียนจ่าง ฝ่าบาททราบว่าท่านไม่สามารถออกจากเมือง จึงสั่งให้เรารับท่านไปพักที่วังหนิงกว๋อกงจู่ก่อน รอจนคลื่นลมสงบ ค่อยกลับอารามหยางหมิงกวนก็ไม่สาย”

มันยังคงเรียกหาเป็น**เซียนจ่าง** *(คำยกย่องนักพรต)* สร้างความเคลือบแคลงสงสัยแก่เวี่ยจือหยาง จากนั้นครุ่นคิด ตนเองเพียงขอแต่งงานยังไม่ได้ตบแต่งองค์หญิงจริงๆ เหมยอินยังไม่ทราบเรื่อง จึงไม่ปรับเปลี่ยนคำเรียกหา ยามนั้นยิ้มพลางกล่าวขอบคุณ ติดตามเหมยอินไป

เมื่อมาถึงวังหนิงกว๋อกงจู่ ปรากฏว่าหนิงกว๋อกงจู่ยังไม่นอน ทั้งสามนั่งล้อมวงจิบสุราสนทนาถึงเหตุการณ์ก่อกบฏ ยังหวาดหวั่นไม่คลาย เนื่องจากหงอู่ฮ่องเต้มีคำสั่งอย่างเข้มงวด ทั้งสามไม่กล้าสนทนาในเชิงลึก หลังจากดื่มสุราอยู่ครู่หนึ่ง เวี่ยจือหยางจึงขอตัวกลับห้องพัก ห้วงสมองมี

แต่เงาร่างของจูเหว่ย ยากจะข่มตาหลับใหล ต้องเสาะหาขลุ่ยเลาหนึ่ง เป่าบทเพลงกวนจุยออกมาว่า

"จุยชิวขับขาน ย่านเกาะสินธู
นงรามงามตรู สมคู่สุชน
ผักซึ่งเรียงราย ซ้ายขวาลอยวน
นงรามงามวิมล ตื่นหลับหมายปอง
หมายปองไป่ได้ ตื่นหลับครวญใคร่
ครวญใคร่นานหลาย เด็ดซ้ายเด็ดขวา
นงรามงามตา พาชื่นพิณคาน
ผักซึ่งเรียงราย เด็ดหมายปรุงอาหาร
นงรามงามสะคราญ ชวนสำราญดนตรี*"

เวี่ยจือหยางทางหนึ่งเป่าขลุ่ย มีความรู้สึกว่าบทกลอนนี้คล้ายแต่งให้กับมันและจูเหว่ยโดยเฉพาะ หวนนึกถึงทั้งสองคบหาผ่านพิณขลุ่ย ตื่นหลับหมายปอง หมายปองไป่ได้ จากกันเนิ่นนาน ยามนี้แม้ "พลิกกายไปมา" แต่ในที่สุดได้สมปรารถนา รอถึงเวลา "ชวนสำราญดนตรี" ตบแต่งจูเหว่ยให้กำเนิดบุตรธิดา...

มันจิตใจพลุ่งพล่าน เป่าเพลงกวนจุยอยู่หลายเที่ยว จวบจนขอบฟ้าบูรพาขาวโพลนรำไร ค่อยล้มตัวลงหลับใหล

วันรุ่งขึ้นหงอู่ฮ่องเต้มีราชโองการว่าหากไม่มีพระบัญชา ห้ามขุนนางเชื้อพระวงศ์ออกจากเคหสถาน เมื่อเป็นเช่นนี้เวี่ยจือหยางถูกกักอยู่ในวังหนิงกว๋อกงจู่ ไม่มีเรื่องราวกระทำ

เหมยอินสองสามีภรรยาทราบว่ามันกระทำความดีความชอบใหญ่หลวง อนาคตยาวไกลสุดจะหยั่ง จึงดูแลเอาอกเอาใจ หนิงกว๋อกงจู่ติดขัด

---

* กวนจุยเป็นบทกลอนในกวีนิพนธ์ชื่อจิง ถอดความเป็นภาษาไทยโดยอาจารย์ยง อิงคเวทย์

ที่ศักดิ์ฐานะ ไม่สามารถอยู่ร่วมตลอดเวลา แต่เหมยอินแทบไม่คลาดคลาแม้สักก้าวเดียว ชักชวนให้จิบชาดื่มสุรา เดินหมากล้อมเล่นพนัน**ซวงลู่*** ทั้งจัดคณะมโหรี เรียกตัวนักร้องนางรำมาร้องขับขานร่ายระบำ

ในหมู่นักร้องนางรำมีสาวงามไม่น้อย เหมยอินกล่าวเป็นนัยว่าจัดหญิงงามร่วมหลับนอน แต่เวี่ยจือหยางมีรักอยู่ก่อน ย่อมตอบปฏิเสธ แต่มันทั้งมิใช่วิญญูชน และมิใช่ปราชญ์เมธี เมื่อรับฟังวาจาระรื่นหู รับประทานอาหารเอมโอช ชื่นชมการระบำรำฟ้อน อดเคลิบเคลิ้มลืมตนมิได้ แทบลืมเลือนว่าอยู่ที่ใด

ชั่วลัดนิ้วมือเดียวผ่านไปสิบกว่าวัน ยังไม่ยกเลิกคำสั่งห้ามออกนอกบ้านยามวิกาล เวี่ยจือหยางร้อนใจขึ้นมา เลียบเคียงถามเหมยอินดู แต่หลังเหตุเปลี่ยนแปลงในวัง ฮ่องเต้ชราทรงควบคุมสถานการณ์ด้วยพระองค์เอง แม้แต่เชื้อพระวงศ์ก็ไม่ทราบเรื่อง เพียงทราบว่ามีการเคลื่อนกำลังทหารไม่ขาดสาย ตามถนนตรอกซอยก็จัดไพร่พลทหารเดินลาดตระเวนตรวจตรา

วันนี้หลังจากรับประทานอาหารเช้า เวี่ยจือหยางกับเหมยอินเดินหมากกันในเก๋ง พลันปรากฏขันทีถ่ายทอดราชโองการ เบิกตัวเวี่ยจือหยางเข้าวัง

เหมยอินบังเกิดความอิจฉาเลื่อมใส กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “เต้าหลิงเซียนจ่าง ฝ่าบาทปฏิบัติต่อท่านเป็นพิเศษจริงๆ ไม่เบิกตัวหนิงกว๋อกงจู่ กลับเบิกตัวท่านเข้าวังก่อน”

เวี่ยจือหยางยิ้มระรื่นแจ่มใส ปากกล่าวว่า “ฝ่าบาทเพียงเบิกตัวข้าพเจ้าเข้าวัง ไม่ได้บอกว่ามีเรื่องใด อาจบางทีช่วยงานไท่ซุนบกพร่อง ฝ่าบาทเตรียมตำหนิติเตียนข้าพเจ้า”

เหมยอินโบกมือกล่าวว่า “ไม่เด็ดขาด ท่านมีความดีความชอบให้การ

---

* การละเล่นชนิดหนึ่ง ตอนนี้สาบสูญจากการถ่ายทอดแล้ว

อารักขาฝ่าบาท ต่อให้มีข้อผิดพลาดนับพันนับหมื่น ก็ไม่เท่ากับความดีความชอบใหญ่นี้ ตอนนี้หลังเหตุเปลี่ยนแปลง กำลังต้องการใช้คน ที่เบิกตัวท่านเข้าวัง ต้องใช้สอยท่านแน่นอน"

เวี่ยจือหยางกล่าวถ่อมตนอยู่หลายคำ แล้วติดตามขันทีออกจากวังหนิงกว๋อกงจู่ มันใคร่ครวญคำพูดของเหมยอิน คาดเดาว่าหงอู่ฮ่องเต้เบิกตัวเข้าเฝ้า อาจมีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องสยุมพร มันสู่ขอเป่าฮุยกงจู่ ฮ่องเต้ชราอาจไม่ยินดี แต่เหมยอินกล่าวไม่ผิด มันมีความดีความชอบในการอารักขาฮ่องเต้ สามารถหักกลบลบล้างข้อผิดพลาดทั้งมวล

เมื่อนึกถึงเรื่องสยุมพร เวี่ยจือหยางทั้งนึกฝันใฝ่ ทั้งกลัวเกิดเหตุแทรกซ้อน เฝ้าครุ่นคิดตลอดเวลา โดยไม่รู้สึกตัวมาถึงละแวกวังต้องห้าม พลันได้ยินเสียงกีบม้าดังขึ้น พอเหลียวหน้าไป เห็นเอี้ยนอ๋องพร้อมด้วยผู้ติดตามหลายคนควบม้ามา

เอี้ยนอ๋องหัวร่อพลางทักทายว่า "ช่างประจวบเหมาะนัก เซียนจ่างก็มาด้วย"

เวี่ยจือหยางประสานมือเรียกหา "เอี้ยนอ๋องเตี้ยนเซี่ย" ขณะจะลงจากหลังม้า เอี้ยนอ๋องชิงกล่าวว่า "ท่านก็ได้รับราชโองการหรือ พวกเราเข้าวังพร้อมกัน" พลางเร่งม้าเข้าหา ควบม้าเคียงคู่กับเวี่ยจือหยาง

เมื่อมาถึงประตูอู่เหมิน เห็นหน้าประตูคุกเข่าด้วยนักโทษประหารสิบกว่าคน มือเพชฌาตถือดาบตั้งท่า ตระเตรียมลงมือ เหล่านักโทษล้วนถูกทรมาน รับบาดแผลเกลื่อนกลาด หลั่งโลหิตโซมหน้า ทุกคนก้มศีรษะรอความตาย มีสภาพอเนจอนาถยิ่ง

เวี่ยจือหยางบังเกิดความประหลาดใจ เพ่งพิจารณาดูเหล่านักโทษ ประจวบปรากฏนักโทษผู้หนึ่งเงยหน้าขึ้น พอเห็นเป็นเวี่ยจือหยางต้องงงงันวูบ ร้องโพล่งว่า "เต้าหลิงเซียนจ่าง"

เวี่ยจือหยางเพ่งตามอง ต้องใจหายวาบ นักโทษผู้นี้คือผู้บัญชาการ

ทหารรักษาพระองค์หลูกวง วันที่ปราบปรามความไม่สงบ มันมีความดีความชอบไม่เบา คิดไม่ถึงผ่านไปสิบกว่าวันกลับกลายเป็นนักโทษประหาร

หลูกวงร้องคร่ำครวญว่า "เซียนจ่างช่วยด้วย...ผู้น้อยไม่มีความผิด คืนนั้นท่านก็เห็นกับตาว่าเรานำกำลังเข้าช่วยเหลือฮ่องเต้..."

มันคล้ายไขว่คว้าหญ้าฟางช่วยชีวิตได้ ดังนั้นรวบรวมเรี่ยวแรงทั่วร่าง กระเสือกกระสนดิ้นรนมาที่เบื้องหน้าเวี่ยจือหยาง แต่ถูกทหารรักษาการณ์จับกดไว้

เวี่ยจือหยางสงสัยใจยิ่ง แต่ก็ไม่สะดวกกับการรั้งอยู่ แต่ก้มศีรษะเร่งม้าไปข้างหน้า ได้ยินหลูกวงร้องคร่ำครวญไล่หลังว่า "ฟ้าเป็นพยานได้ เราปฏิบัติหน้าที่อย่างซื่อสัตย์ ไม่มีความคิดกบฏแม้แต่น้อย เต้าหลิงเซียนจ่างท่านก็เห็นกับตา ผู้น้อยไม่มีความผิด..."

เวี่ยจือหยางเลือดลมพลุ่งพล่าน หันหัวม้าคิดวกกลับไป เอี้ยนอ๋องพลันยื่นมือมายึดสายบังเหียนม้าของมันไว้ พลางสั่นศีรษะต่อมัน

เวี่ยจือหยางงงงันวูบ กล่าวเบาๆ ว่า "เตี้ยนเซี่ย...มันเป็นขุนนางมีความดีความชอบจริงๆ"

เอี้ยนอ๋องกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "อย่าได้ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ เป็นขุนนางความชอบหรือไม่ ขึ้นอยู่กับพระราชกระแสรับสั่งของฝ่าบาท"

เอ่ยถึงตอนนี้ เสียงร่ำไห้คร่ำครวญของหลูกวงชะงักขาดหายไป เวี่ยจือหยางคล้ายถูกเข็มแหลมทิ่มแทง ต้องหลับตาลง คิดเหลียวหน้ากลับไปก็ไม่อาจหักใจชมดู ได้แต่กระตุ้นม้าติดตามเอี้ยนอ๋องไป

ได้ยินเอี้ยนอ๋องกล่าวว่า "ทหารรักษาพระองค์หลงเชื่อราชโองการปลอมของจิ้นอ๋อง ก่อความวุ่นวายขึ้น เป็นเหตุให้ฟู่หวงตกอยู่ในอันตราย ถือว่ามีความผิด..."

เวี่ยจือหยางบังเกิดความคับข้องใจ จิ้นอ๋องปลอมแปลงราชโองการเหล่าแม่ทัพนายกองยามฉุกละหุก ไหนเลยจำแนกออกว่าเป็นจริงหรือ

แปลกปลอม อย่าว่าแต่หงอู่ฮ่องเต้พอปรากฏพระองค์ หลูกวงก็หันอาวุธกลับมาปกป้องเจ้าชีวิต หากว่ามันมีความคิดเป็นอื่น วันนั้นไม่ทราบว่าสำเร็จหรือล้มเหลว ตอนนี้คิดบัญชีย้อนหลัง ฆ่าทิ้งให้หมดเรื่องสิ้นราว หากสืบสาวราวเรื่อง ตรงกับคำพยัคฆ์แม้ดุร้ายไม่กินลูกในไส้ หงอู่ฮ่องเต้ไม่อาจหักพระทัยประหารจิ้นอ๋อง ระบายโทสะใส่ทหารรักษาพระองค์แทน

เรื่องราวในราชสำนักหมิงยากจะเข้าใจ เวี่ยจือหยางยิ่งขบคิดยิ่งอัดอั้นตันใจ บังเกิดลางสังหรณ์อันอัปมงคลขึ้น

เมื่อมาถึงวังที่ประทับ ทั้งสองลงจากหลังม้าโดยสารเกี้ยวแทน พอถึงหน้าห้องทรงพระอักษร ยังไม่ทันเข้าประตู ได้ยินเสียงหัวร่อดังลอดออกมา พอเข้าไปชมดู เห็นหงอู่ฮ่องเต้เอนพระวรกายบนพระแท่นบรรทม บนพระชานุนั่งไว้ด้วยเด็กหญิงหน้าตาน่ารักผู้หนึ่ง กำลังรับประทานขนมหวานที่ฮ่องเต้ชราหยิบยื่นให้

เอี้ยนอ๋องกล่าวเบาๆ กับเวี่ยจือหยางว่า “นี่เป็นเป่าซิ่งกงจู่”

เวี่ยจือหยางได้ยินแต่แรกว่าหงอู่ฮ่องเต้ช่วงปัจฉิมวัยยังให้กำเนิดธิดามีองค์หญิงน้อยนามเป่าซิ่งกงจู่ อายุเพียงสามขวบ ดังนั้นเวี่ยจือหยางสำรวจดูเด็กหญิงนางนั้น องค์หญิงน้อยก็ลืมตาดำขลับมองดูมัน เห็นเวี่ยจือหยางมีหน้าตาหล่อเหลา จึงเกิดความรู้สึกที่ดี ยิ้มให้กับมันอย่างอ่อนหวาน

จูเหว่ยยืนอยู่ข้างพระวรกายฮ่องเต้ พอเห็นเช่นนั้นอดยิ้มมิได้ เอี้ยนอ๋องกับเวี่ยจือหยางต่างเข้าไปถวายบังคม หงอู่ฮ่องเต้แย้มพระโอษฐ์พลางส่งเป่าซิ่งกงจู่ให้กับพระสนมนางหนึ่ง รับสั่งว่า “นำเป่าซิ่งออกไปเถอะ”

พระสนมนั้นเป็นนางจางซื่อผู้เป็นมารดาของเป่าซิ่งกงจู่ พอฟังรีบรับพระราชกระแส อุ้มบุตรีล่าถอยออกจากห้องทรงพระอักษร

หงอู่ฮ่องเต้ใช้สายพระเนตรส่งทั้งสองจากไป พลันรับสั่งว่า “บุตรียังคงอายุน้อยประเสริฐกว่า ยิ่งเติบโตยิ่งสร้างความเสียใจแก่ผู้คน”

ทุกผู้คนทราบว่าพระองค์มีพระประสงค์สื่อความหมาย จึงเกิดความกระอักกระอ่วนยิ่ง หงอู่ฮ่องเต้รับสั่งถามว่า “เหล่าซื่อ เจ้าสืบหาตัวกลุ่มของจิ้นอ๋องถึงขั้นใดแล้ว?”

เอี้ยนอ๋องกล่าวว่า “สืบทราบกระจ่างแล้ว ล้วนอยู่ในหนังสือกราบทูล” พลางยื่นส่งหนังสือกราบทูลขึ้นไป

หงอู่ฮ่องเต้ทรงรับมา ทอดพระเนตรแวบหนึ่ง พลันทรงพระสรวลออกมา เงยพระพักตร์ขึ้นตรัสว่า “เหล่าซื่อเอย เจ้าคิดฆ่าขุนนางใหญ่ของข้าให้หมดสิ้นหรือ?”

เอี้ยนอ๋องงงงันวูบ จึงก้มศีรษะกล่าวว่า “เอ๋อเฉินมิกล้า คนเหล่านั้นจะมากจะน้อยล้วนมีส่วนเกี่ยวข้องกับจิ้นอ๋อง”

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสทวนคำว่า “จะมากจะน้อย? หวงจื่อเฉินกับฉีไท่ก็เป็นพวกจิ้นอ๋อง?”

อี้เหวินไทจือที่ด้านข้างทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ถลึงมองดูเอี้ยนอ๋อง เอี้ยนอ๋องคล้ายมองไม่เห็น ยิ้มพลางกล่าวว่า “เอ๋อเฉินสืบทราบมาว่าคนทั้งสองมีการติดต่อกับจิ้นอ๋องอย่างลับๆ หากฟู่หวงไม่เชื่อ สามารถเค้นถามดู”

อี้เหวินไทจือร้อนใจยิ่ง ร้องโพล่งว่า “**หวงจู่** *(พระอัยกา)* ทำไม่ได้”

หงอู่ฮ่องเต้ขึงพระเนตรใส่ อี้เหวินไทจือค่อยรู้สึกตัวว่าเสียกิริยา ต้องก้มศีรษะถอยกายไปสองก้าว หงอู่ฮ่องเต้ทอดพระเนตรหนังสือกราบทูลแวบหนึ่ง แล้วสั่นพระพักตร์ตรัสว่า “เมื่อเข้าสู่กรมความมั่นคงแผ่นดิน ต่อให้เป็นมนุษย์เหล็กยังถูกบีบเค้นเป็นน้ำ หวงจื่อเฉินกับฉีไท่เป็นนักศึกษาอ่อนแอ ไหนเลยทนรับการทรมานได้?”

เอี้ยนอ๋องกล่าวว่า “เมื่อขจัดความชั่วร้าย ต้องจัดการให้สิ้นซาก คนทั้งสองอยู่ในวังตะวันออก แต่จิตใจฝักใฝ่ต่อจิ้นอ๋อง หากปล่อยปละละเว้นจะให้กบฏที่เหลือยอมรับผิดอย่างไร?”

อี้เหวินไทจือร้องอย่างลืมตัวว่า "ท่านแสดงว่าใช้อาวุธส่วนรวมในเรื่องส่วนตัว กำจัดบุคคลที่มิใช่พวก"

เอี้ยนอ๋องกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "ไท่ซุนกล่าวหนักเกินไป เราได้รับพระบัญชาให้ดำเนินการ ไหนเลยกล้าประพฤติเหลวไหล มีความผิดหรือไม่มีความผิด เพียงไต่สวนดูก็ทราบได้ หากไท่ซุนมีความเห็นเป็นอื่น ก็สามารถกราบทูลฝ่าบาท ให้เปลี่ยนตัวคนไต่สวน ส่วนคำ *'ใช้อาวุธส่วนรวมในเรื่องส่วนตัว'* จูตี้ไม่อาจรับได้"

อี้เหวินไทจือขุ่นแค้นจนร่างสั่นระริก ลำคอปรากฏเอ็นเขียวขึ้นโปน เอี้ยนอ๋องเตรียมพร้อมมาก่อน พูดจาอย่างฉะฉาน เวี่ยจือหยางชมดูอยู่ด้านข้าง นึกเลื่อมใสความสามารถในการชี้กวางเป็นม้าของมัน ความจริงใช้อาวุธส่วนรวมในเรื่องส่วนตัวชัดๆ แต่ยามกล่าวจากปาก กลับมีเหตุผลอย่างขึงขัง

หงอู่ฮ่องเต้ทอดพระเนตรเอี้ยนอ๋อง จากนั้นทอดพระเนตรอี้เหวินไทจือ คล้ายทรงผิดหวังอยู่บ้าง จึงทอดถอนพระทัยตรัสว่า "เหล่าซื่อ ในหนังสือกราบทูลของเจ้า เสนอให้ยึดดินแดนที่ยกให้กับจิ้นอ๋องกลับคืน?"

เอี้ยนอ๋องกล่าวว่า "แน่นอน จิ้นอ๋องก่อกบฏ ไหนเลยยังรักษาดินแดนที่ครอบครองไว้ได้?"

หงอู่ฮ่องเต้รับสั่งเป็นเชิงแย้มพระโอษฐ์ไม่เชิงแย้มพระโอษฐ์ว่า "จิ้นอ๋องปราศจากดินแดน หลานของเจ้าไยมิใช่ต้องกลายเป็นขอทาน?"

เอี้ยนอ๋องคำนวณไม่ออกว่ากระแสรับสั่งของฮ่องเต้ซราเป็นจริงหรือเท็จ ต้องลังเลเล็กน้อยจึงกล่าว "อันว่ากฎหมายพึงเสมอภาค ไม่แบ่งแยกสูงล้ำต่ำต้อย โทษฐานก่อกบฏต้องประหารเก้าชั่วโคตร ในความเห็นเอ๋อเฉิน ไม่เพียงยึดดินแดนกลับคืน เหล่าพระสนมและลูกหลานของจิ้นอ๋องควรจับกุมคุมขัง แม้ไม่ประหารชีวิต ก็ต้องจองจำตลอดชีวิต"

หงอู่ฮ่องเต้พระพักตร์เคร่งเครียดลง พลันโยนหนังสือกราบทูลทิ้งไป

ตรัสว่า "เมื่อต้องประหารเก้าชั่วโคตร ลูกหลานของจิ้นอ๋องมีความผิด บิดาของจิ้นอ๋องไยมิใช่ไม่อาจปฏิเสธความรับผิดชอบด้วย?"

เอี้ยนอ๋องงงงันวูบจึงรีบกล่าวว่า "ฟู่หวงกล่าวหนักเกินไป เอ๋อเฉินไม่มีความคิดเช่นนี้ แต่กฎหมายตราไว้อย่างเคร่งครัด มิอาจไม่กระทำ..."

หงอู่ฮ่องเต้ส่ายพระเศียรตรัสว่า "เหล่าซื่อเอย เจ้าก็เป็นเช่นเดียวกับเหล่าซัน ไม่มีน้ำใจแม้แต่น้อย?"

หน้าผากเอี้ยนอ๋องปรากฏหยาดเหงื่อไหลซึมปากกล่าวว่า "เอ๋อเฉินรู้จักแต่กฎหมาย ไม่รู้จักน้ำใจ"

หงอู่ฮ่องเต้ทอดถอนพระทัยตรัสว่า "นอกเหนือจากกฎหมาย ควรนึกถึงน้ำใจ จิ้นอ๋องร้อยผิดพันผิดก็เป็นบุตรชายข้า หากเอ่ยถึงความผิดข้าอบรมลูกหลานหย่อนยาน มีความผิดอันดับแรก แม้นมีโทษประหารเก้าชั่วโคตร ที่ควรถูกประหารก่อนคือข้า..." รับสั่งถึงตอนนี้ทรงสะท้อนพระทัยตรัสว่า "ครั้งกระโน้นข้าควบคุมลูกหลานอย่างเข้มงวด **เอ้อเกอ** *(พระเชษฐารอง)* เจ้าฉู่อ๋องกระทำผิดกฎหมาย กลัวว่าถูกลงโทษ จึงจุดไฟเผาตัวเองสร้างความเจ็บปวดใจแก่ข้า ต่อมาค่อยผ่อนคลายต่อพวกเจ้า กลับกลายเป็นการให้ท้าย เกิดเหตุเภทภัยในวันนี้ ความผิดอยู่ที่ข้า ไหนเลยลงโทษลูกหลานได้?"

เอี้ยนอ๋องไม่มีคำพูดจะกล่าว อี้เหวินไทจือเห็นมันถูกสะกดไว้ ต้องนึกกระหยิ่มยินดี ประสานมือกล่าวว่า "หวงจู่ปรีชาสามารถยิ่ง ในความเห็นผู้หลาน ไม่ควรยึดดินแดนของจิ้นอ๋อง ทั้งไม่ถือโทษลูกหลานจิ้นอ๋อง พวกมันสำนึกในพระมหากรุณา ต้องไม่กล้าก่อความวุ่นวายอีก"

เอี้ยนอ๋องโต้แย้งว่า "ทำไม่ได้ โทษกบฏเป็นความผิดร้ายแรง หากลงโทษสถานเบา จะให้ผู้คนยอมรับได้อย่างไร?"

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า "ใช่แล้ว ถึงอย่างไรจิ้นอ๋องก่อกบฏ หากลงโทษเช่นนี้ ออกจะเบาเกินไป"

อี้เหวินไทจือกลอกตาตลบหนึ่งแล้วกล่าว “เช่นนี้เถอะ ผลักไสความผิดของจิ้นอ๋องไปให้กับผู้อื่น”

“อ้อ ผลักไสไปให้กับผู้ใด?”

“ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ประจำฐานที่มั่นทั้งสิบสองคน”

“กลุ่มกบฏของจิ้นอ๋องควรจัดการอย่างไร?”

“ประหารตัวการความผิด ที่เหลือไม่สืบสาวเอาความ”

หงอู่ฮ่องเต้ทอดพระเนตรราชนัดดา แย้มพระโอษฐ์พลางผงกพระเศียรรับ เอี้ยนอ๋องที่ด้านข้างชมดูจนจิตใจว้าวุ่น หงอู่ฮ่องเต้มีฝีมือโหดเหี้ยมอำมหิต ครั้งกระโน้นเกิดคดีขุนนางใหญ่หูเหว่ยหยง กับแม่ทัพใหญ่หลันอี้ก่อกบฏ ส่งผลกระทบเป็นวงกว้าง ประหารชีวิตผู้คนนับหมื่น เอี้ยนอ๋องคิดเลียนแบบถือโอกาสกำจัดคนที่มิใช่พวก มิคาดพอเกี่ยวพันถึงลูกหลาน หงอู่ฮ่องเต้ก็ทรงปกป้องไม่ทำตามตัวบทกฎหมาย มีพระประสงค์ให้เรื่องใหญ่เป็นเรื่องเล็ก เรื่องเล็กมลายหายสิ้น

เอี้ยนอ๋องชาญฉลาดหลักแหลม พอขบคิดก็เข้าใจ มันมีศักดิ์ฐานะสูงส่ง หมายปองบัลลังก์มังกร ยึดถือพี่น้องลูกหลานเป็นคู่ต่อสู้ คิดหมายเอาชนะ แต่หงอู่ฮ่องเต้เมื่อเยาว์วัยยากจนข้นแค้น ทรงวิตกว่าลูกหลานได้รับความลำบาก จึงยกดินแดนให้ปกครอง ทั้งตรากฎว่าลูกหลานตระกูลจูจะได้รับเงินอุดหนุนจากราชสำนัก เลี้ยงดูไปตลอดชีวิต อย่าว่าแต่หากเรื่องราวลุกลามใหญ่โต จะเสื่อมเสียหน้าถึงราชนิกุล ดังนั้นปัญหาเฉพาะหน้ามิใช่คิดบัญชีฝ่ายกบฏ หากแต่รักษาชีวิตลูกหลานเอาไว้

อี้เหวินไทจือล่วงรู้พระทัยหงอู่ฮ่องเต้ ตั้งใจประจบสอพลอ จนประสบชัยชนะ เอี้ยนอ๋องใช้ตัวเองประเมินผู้อื่น สุดท้ายถูกยันกลับมา

ขณะว้าวุ่นใจ ได้ยินหงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า “เหล่าซื่อ เอ่ยถึงเหล่าซัน มีเรื่องหนึ่งให้เจ้าไปจัดการแทนข้าด้วย”

พลางยกพระหัตถ์ขึ้น เหลิ่งเสียนก็ยกถาดลงรักสีแดงมา บนถาดจัด

วางถ้วยหยกใบหนึ่ง ในถ้วยบรรจุยาน้ำสีน้ำตาล ฮ่องเต้ชรารับสั่งว่า “เหล่าซันป่วยหนักไม่เบา เจ้าส่งยาชามนี้ไปให้กับมัน”

เอี้ยนอ๋องลอบสงสัยใจ จิ้นอ๋องตกเป็นเชลย หากจะส่งยาไป เพียงใช้ขันทีคนหนึ่งไปก็พอ ไยต้องให้ตนเองไปด้วยตนเอง เอี้ยนอ๋องถือดีว่าทรงภูมิปัญญา รู้จักคิดอ่านวางแผน แต่พออยู่หน้าพระพักตร์ กลับคาดพระทัยของฮ่องเต้ชราไม่ออก จึงลอบทอดถอนใจคำหนึ่ง ขณะจะรับถาดไว้ มิคาดเหลิ่งเสียนเดินอ้อมผ่านหน้ามัน ส่งถาดถึงเบื้องหน้าเวี่ยจือหยาง ได้ยินหงอู่ฮ่องเต้รับสั่งว่า “เต้าหลิง เจ้าไปเป็นเพื่อนเหล่าซื่อสักครา”

เวี่ยจือหยางรับถาดมา ในใจนึกสงสัยเช่นกัน จูเหว่ยขมวดคิ้วกล่าวเบาๆ ว่า “ฟู่หวง ซันเกอไม่สบายหรือ ข้าพเจ้าคิดไปเยี่ยมเยียนด้วย”

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสอย่างเฉื่อยชาว่า “ไม่ เจ้ารั้งอยู่”

นับตั้งแต่เข้าวังมา หงอู่ฮ่องเต้ไม่รับสั่งถึงเรื่องสยุมพรแม้สักคำเดียว เวี่ยจือหยางต้องลอบสงสัยใจ สายตายามกวาดมอง เห็นหงอู่ฮ่องเต้เพ่งพระเนตรที่หนังสือกราบทูล คล้ายทรงดำริอันใด

แว่วเสียงเหลิ่งเสียนดังว่า “ไปกันเถอะ เต้าหลิงเซียนจ่าง” น้ำเสียงยังคงแฝงแววเยาะเย้ยชนิดหนึ่ง

เวี่ยจือหยางฝืนยิ้ม เหลือบมองจูเหว่ยแวบหนึ่ง จูเหว่ยก็ขมวดคิ้วครุ่นคิด พอเห็นมันกวาดมองมา ก็เผยอแย้มยิ้มให้ รอยยิ้มอ่อนหวานน่ารัก ให้ความรู้สึกที่สดชื่นแก่เวี่ยจือหยาง ปลุกปลอบสมาธิตามติดอยู่ด้านหลัง

เหลิ่งเสียนถือแส้ปัด ทำหน้าที่นำทาง ทั้งหมดเดินลดเลี้ยวเคี้ยวคดไม่นานก็เห็นตำหนักหลังหนึ่ง เวี่ยจือหยางรู้สึกคุ้นตา พอเพ่งตามองกลับเป็นตำหนักเย็นที่พบกับหานซันกงจู่ ค่ำคืนนั้นมันยังได้พบกับจูเหว่ย เมื่อหวนนึกถึงเหตุการณ์ในตอนนั้น สร้างความพลุ่งพล่านใจแก่เวี่ยจือหยางขึ้นมา

หน้าตำหนักเย็นจัดไพร่พลถือดาบเฝ้ารักษา พอเข้าสู่ลานตึก เห็นประตูตำหนักปิดสนิท หน้าประตูมีหนึ่งหลวงจีนหนึ่งนักพรต หนึ่งนั่งหนึ่งยืนประจำอยู่ นักพรตที่ยืนอยู่ผิวคล้ำไว้เคราขาว เบ้าตาลึกกลวงจมูกงองุ้ม รูปร่างผอมสูง คล้ายต้นไม้ยืนต้นสูงเทียมฟ้า ที่นั่งอยู่เป็นลามะครองจีวรแดง มีอายุสี่สิบเศษ สองแก้มซูบเรียวจมูกงองุ้มดุจเหยี่ยว ใบหน้าดูเหมือนดุร้าย แต่ผิวพรรณขาวอมชมพู คล้ายหิมะซ่อนอัคคี สะท้อนประกายสีแดงอย่างเลือนราง

ทั้งสองมีรูปลักษณ์แปลกพิเศษ เอี้ยนอ๋องกับเวี่ยจือหยางต้องสำรวจดูแวบหนึ่ง เหลิ่งเสียนก็แนะนำต่อทั้งสองว่า "นี่เป็นเอี้ยนอ๋องเตี้ยนเซี่ยกับเต้าหลิงเซียนจ่าง"

นักพรตนั้นหน้าเคร่งขรึมลง ก้มศีรษะคำนับ ลามะนั้นก็ผุดลุกขึ้นประนมมือคารวะ ทั้งสองมีบุคลิกภาพหนักแน่น ความเคลื่อนไหวอ่อนหยุ่นแฝงแกร่งกร้าว เอี้ยนอ๋องกับเวี่ยจือหยางล้วนมีฝีมือติดตัว ดูออกว่าฝ่ายตรงข้ามกอปรด้วยวิชากำลังภายในกับภายนอก

เหลิ่งเสียนชี้มือไปที่นักพรตกล่าวว่า "ท่านนี้คือฝูซังเต้าเจี้ยง เป็นยอดคนบนเกาะเซียนทะเลใต้ ฝึกพลังพลานุภาพเป็นสาขาแนวทางพรต มีความสำเร็จเป็นพิเศษ" จากนั้นชี้มือไปยังลามะนั้นกล่าวว่า "ท่านนี้เป็นผู้วิเศษมหาโพธิแห่ง**ถูฟาน*** ได้รับคำสั่งท่านดาไลลามะ เดินทางมาเข้าเฝ้าโดยมีคุรุปัทมสมภพประทับร่าง ท่านผู้วิเศษเป็นมหาสมณะท่านแรกของถูฟานที่กอปรด้วยวิชาสมบูรณ์เพียบพร้อมกับพลังพุทธมารดรอยู่ในร่างเดียว สามารถกำราบมังกรปราบพยัคฆ์"

เวี่ยจือหยางรอบรู้จำกัด วิชาฝีมือที่เหลิ่งเสียนเอ่ยถึง มันกระทั่งได้ยินยังไม่เคยได้ยินมา ขันทีชราความจริงยโสเย็นชา น้อยครั้งจะชมเชยผู้คน ฟังจากน้ำเสียงมัน กลับให้การยกย่องต่อหลวงจีนนักพรตคู่นี้ แต่ด้วย

---

* ทิเบต

ศักดิ์ฐานะของทั้งสอง เหตุใดปรากฏตัวในที่นี้ นับเป็นที่ขบคิดไม่เข้าใจ

เหลิ่งเสียนคล้ายล่วงรู้ความสงสัยของมัน จึงกล่าวเสริมว่า "หลวงจีนโฉดที่ช่วยเหลือจิ้นอ๋องยังจับไม่ได้ เจ้าผู้นี้ร่องรอยลึกลับ กำแพงสูงของวังต้องห้ามไม่อาจสกัดมันไว้ ประจวบกับเต้าเจี้ยงและท่านผู้วิเศษอยู่ที่นครหลวง บ่าวจึงเชื้อเชิญให้มาช่วยเฝ้าดูแลจิ้นอ๋อง"

เอี้ยนอ๋องมีความในใจเต็มอก คร้านที่จะสนใจคนนอก พอฟังค่อยผงกศีรษะทักทายฝูซังเต้าเจี้ยงกับผู้วิเศษมหาโพธิ ถามว่า "จิ้นอ๋องอยู่ในห้องหรือ?"

ฝูซังเต้าเจี้ยงตอบว่า "อยู่" การออกเสียงประหลาดพิกล คล้ายมิใช่ชาวจงหยวน

เอี้ยนอ๋องสาวเท้าไป เหลิ่งเสียนยื่นมือขวางกันไว้ ยิ้มพลางกล่าวว่า "เตี้ยนเซี่ย อย่าลืมตัวยา" เอี้ยนอ๋องขมวดคิ้ว รับถ้วยถาดจากมือเวี่ยจือหยาง เดินไปยังตำหนักเย็น

เวี่ยจือหยางคิดติดตามไป เหลิ่งเสียนกลับขวางกันไว้ กล่าวว่า "เราท่านรออยู่ด้านนอก"

เวี่ยจือหยางรู้สึกเรื่องราวประหลาดพิกล ต้องจับจ้องมองขันทีชราคิดค้นหาร่องรอยเบาะแส แต่เหลิ่งเสียนหลุบตาลง บางครั้งกลอกตาตลบหนึ่ง ปรากฏประกายเจิดจ้าพุ่งออกมา เหลียวดูหนึ่งลามะหนึ่งนักพรต เห็นทั้งสองก็จับจ้องมองมัน พอเห็นมันกวาดตามองมา ต่างเบือนหน้าไปทางอื่น

เห็นเอี้ยนอ๋องผลักประตูเข้าห้อง เวี่ยจือหยางอยู่ว่างไร้เรื่องราว จึงสูดลมหายใจลึกๆ ผนึกพลังที่สองหู สดับฟังความเคลื่อนไหวภายในห้อง

ภายในห้องบังเกิดเสียงติงตัง คล้ายเป็นเสียงโซ่ตรวนกระทบกัน จิ้นอ๋องร้องถามว่า "ผู้ใด?"

เอี้ยนอ๋องตอบว่า "เราเอง"

จิ้นอ๋องคล้ายประหลาดใจ กล่าวว่า “เหล่าซื่อ ท่านมาทำอะไร คิดเยาะเย้ยเราหรือ?”

เอี้ยนอ๋องกล่าวอย่างเยือกเย็นว่า “ไม่ ฟังว่าท่านไม่สบาย ฟู่หวงใช้ให้เราส่งยามาให้กับท่าน”

จิ้นอ๋องทวนคำว่า “ไม่สบาย? ส่งยามา?” พลันหัวร่อดังๆ ออกมา

เอี้ยนอ๋องกล่าวด้วยความขุ่นข้องรำคาญว่า “หัวร่ออันใด เมื่อส่งยามา เราสมควรไปแล้ว”

จิ้นอ๋องหอบหายใจกล่าวว่า “ร้อนรุ่มอันใด เราสองจะอย่างไรเป็นพี่น้องกัน หลังจากกันวันนี้ คงไม่มีวาสนาพบกันอีก”

เอี้ยนอ๋องเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว “ไยต้องท้อแท้ไป ฟังจากน้ำเสียงฟู่หวง ดินแดนปกครอง บรรดาศักดิ์ของท่าน ยังจะสืบทอดแก่ลูกหลานท่านอย่างมากถูกควบคุมตัวไว้ ภายหน้าเราท่าน...ไม่แน่ว่าไม่มีวันพบกัน”

จิ้นอ๋องหัวร่อพลางกล่าวว่า “เหล่าซื่อ ที่แล้วมาเราเลื่อมใสภูมิปัญญาของท่าน น่าเสียดายท่านยังเป็นรองฟู่หวงช่วงหนึ่ง”

เอี้ยนอ๋องกล่าวด้วยน้ำเสียงประชดแดกดันว่า “ท่านเล่า หากท่านสามารถมองฟู่หวงจนปรุโปร่ง ไหนเลยมีสภาพเช่นนี้?”

จิ้นอ๋องนิ่งเงียบงันไป จากนั้นทอดถอนใจกล่าวว่า “เหล่าซื่อ กล่าวไปตำหนักเย็นหลังนี้...มีส่วนเกี่ยวข้องกับท่านอยู่บ้าง”

“ท่านหมายความว่าอย่างไร?”

“ท่านไม่ทราบหรือ มารดาท่านก่อนตายพักอยู่ในห้องนี้...”

เอี้ยนอ๋องกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า “หุบปาก” จากนั้นกล่าวคำขอตัว

จิ้นอ๋องกล่าวเสียงเย็นชาว่า “ช้าก่อน ท่านไม่ต้องการหนังสือสั่งเสียของเสี้ยวฉือฮองเฮาหรือ?”

เอี้ยนอ๋องกล่าวช้าๆ ว่า “หนังสือสั่งเสียตกอยู่ในมือท่านจริงๆ?”

จิ้นอ๋องแค่นหัวร่อกล่าวว่า “หากท่านต้องการหนังสือสั่งเสีย ก็ยืนอยู่

ที่นี้ ฟังเราผู้พี่กล่าวจนจบ”

เอี้ยนอ๋องเงียบงันเล็กน้อยแล้วกล่าว “ตกลง ท่านบอก”

“ท่านใช่ครุ่นคิดหรือไม่ ท่านมิใช่บุตรของฟู่หวง...”

ภายในห้องบังเกิดเสียงทุบทำลายข้าวของวุ่นวาย ได้ยินจิ้นอ๋องหัวร่อพลางกล่าวว่า “เหล่าซื่อ ท่านไยต้องร้อนรุ่มไป เรื่องนี้ใช่ก็ใช่ มิใช่ก็มิใช่ ต่อให้ท่านฆ่าเรา ก็ไม่อาจแก้ไขกลับกลาย ไม่ว่าท่านเป็นบุตรของฟู่หวงหรือไม่ แต่มารดาท่านกลับตายใต้เงื้อมมือฟู่หวง ท่านเป็นกำพร้าตั้งแต่เล็ก หรือไม่เคียดแค้นฟู่หวง?”

เอี้ยนอ๋องเค้นเสียงออกมาว่า “จูกัง ท่านคิดยุแหย่ให้เรากับฟู่หวงแตกแยกกัน รังแต่เป็นการเพ้อฝัน”

จิ้นอ๋องกล่าวว่า “เราเพียงประหลาดใจ ตามกฎภายในวัง ทารกที่คลอดก่อนกำหนด สองแม่ลูกล้วนต้องตาย แต่ว่าประหลาดแท้ มารดาท่านตายแล้ว ท่านกลับมีชีวิตอยู่...”

ได้ยินเสียงฉาดฉาด จิ้นอ๋องส่งเสียงครางอย่างเจ็บปวด เอี้ยนอ๋องกล่างเสียงเกรี้ยวกราดว่า “ท่านกล่าวอีกคำหนึ่ง เราจะ...”

จิ้นอ๋องแค่นหัวร่อกล่าวว่า “ท่านจะทำอย่างไรต่อเรา นับแต่โบราณกาลมา สุดลำเข็ญคือความตาย เราเป็นคนคราใกล้ตาย ยังกลัวอันใด เราเพียงเห็นท่านน่าเวทนา ไม่ทราบว่าบิดาบังเกิดเกล้าเป็นใคร ไม่กล้าล้างแค้นให้กับมารดา กล้ำกลืนฝืนทนมีชีวิต เป็นที่อับอายขายหน้า...”

เอี้ยนอ๋องหอบหายใจ ชั่วครู่จึงกล่าวเสียงเย็นชาว่า “เราล่วงรู้ความคิดของท่าน ไม่ว่าท่านกล่าวอันใด เราจะไม่ตั้งตัวปีนศัตรูกับฟู่หวง”

จิ้นอ๋องหัวร่อฮาฮากล่าวว่า “ในสายตาของพระองค์ ท่านมีชาติกำเนิดน่าสงสัย ไม่มีวันได้รับความไว้วางใจ ท่านเข้าใจว่าเราตายแล้ว ท่านจะขึ้นเป็นฮ่องเต้หรือ เพ้อฝันไปเถอะ เหล่าซื่อ ท่านรอดพ้นจากวันนี้ ไม่อาจรอดพ้นจากพรุ่งนี้ ต่อให้ฟู่หวงปล่อยปละละเว้นท่าน ไท่ซุนก็ไม่ปล่อย

ปละละเว้นท่าน มารดาท่านตายในที่นี้ จะช้าเร็วท่านก็ต้องตกอยู่ที่นี้ มีจุดจบเช่นเดียวกับเรา..."

เอี้ยนอ๋องกระซากเสียงว่า "ผายลม หนังสือสั่งเสียอยู่ที่ใดกันแน่ หากยังไม่บอก เราจะไปแล้ว"

จิ้นอ๋องส่งเสียงหัวร่อพลางกล่าวว่า "เหล่าซื่อ ท่านทวงถามหนังสือสั่งเสียจากเรา หรือไม่ต้องการทราบว่าคนรักของมารดาท่านเป็นใคร?"

เวี่ยจือหยางรับฟังถึงตอนนี้ ต้องใจเขม็งตึงเครียด กลั้นลมหายใจสดับฟัง ได้ยินภายในห้องเงียบสงัดงัน มีแต่เสียงหอบหายใจอย่างหนักหน่วงของเอี้ยนอ๋อง

เอี้ยนอ๋องกล่าวช้าๆ ว่า "เหล่าซัน ท่านกล่าวเพ้อเจ้อเหลวไหล เข้าใจว่าเรายอมเชื่อหรือ?"

จิ้นอ๋องยิ้มพลางกล่าวว่า "เราไม่สนใจว่าท่านเชื่อหรือไม่ แต่ว่า**มู่โฮ่ว** *(พระมารดา)* ก่อนตายได้เอ่ยถึงชื่อของคนผู้นั้น"

เอี้ยนอ๋องเงียบงันนิ่งนาน ค่อยกล่าวว่า "นางบอกว่าเป็นใคร?"

จิ้นอ๋องกล่าวเสียงเนิบนาบว่า "ร้อนรุ่มอันใด รอให้เราดื่มยาน้ำชามนี้ให้หมดสิ้นก่อน"

จิ้นอ๋องกับเอี้ยนอ๋องต่อสู้ช่วงชิงอย่างเปิดเผยและลอบเร้น เพาะความแค้นอย่างลึกล้ำ ครั้งนี้แผนกบฏล้มเหลว เอี้ยนอ๋องก็มีส่วนด้วย ดังนั้นจิ้นอ๋องผูกใจอาฆาต จงใจสะกิดแผลหัวใจของมัน คิดยุแหย่ให้แตกแยก เอี้ยนอ๋องก็ล่วงรู้เจตนาของอีกฝ่าย แต่เรื่องราวเกี่ยวพันถึงชาติกำเนิด การตายของมารดาผู้ให้กำเนิดก็แฝงเงื่อนปม จนบัดนี้ยังไม่กระจ่างแจ่มชัด จนใจที่เรื่องนี้มีคนล่วงรู้น้อยนิด หงอู่ฮ่องเต้ยิ่งไม่รับสั่งถึง เสี้ยวฉือฮองเฮาก็คล้ายใกล้ชิดคล้ายห่างเหินต่อเอี้ยนอ๋อง ส่วนจิ้นอ๋องรู้จักประจบสอพลอ เป็นคนโปรดของพระมารดา อาจได้ยินความลับอันใด

จิ้นอ๋องพลันกล่าวว่า "เหล่าซื่อ หากท่านทราบว่าชู้รักนั้นเป็นใคร

ท่านคิดจัดการกับมันอย่างไร?"

เอี้ยนอ๋องร้องโพล่งว่า "อะไร คนผู้นั้นยังมีชีวิตอยู่?" หวนนึกถึงหงอู่ฮ่องเต้โหดเหี้ยมอำมหิตถึงเพียงไหน หากคนผู้นั้นมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับพระสนมคนโปรด ไหนเลยรอดพ้นจากชะตากรรมได้

จิ้นอ๋องหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า "หากว่าตายแล้ว เรายังคร้านที่จะพูดถึงชายชู้ผู้นี้มีความเป็นมาใหญ่หลวง มันเป็น..."

ไม่ทันขาดคำ สุ้มเสียงพลันชะงักขาดหาย ได้ยินเอี้ยนอ๋องร้องโพล่งว่า "เหล่าซัน ท่านเป็นไรแล้ว?" ต่อจากนั้นส่งเสียงร้องเรียกว่า "พวกเรารีบตามตัวหมอหลวง"

เวี่ยจือหยางได้ยินอย่างชัดเจน จึงพุ่งตัวออกไป พุ่งชนประตูห้องเปิดออก เห็นผนังห้องกะดำกะด่าง มีเครื่องเรือนไม่กี่ชิ้น จิ้นอ๋องยกมือกุมคอหอย สองตาเบิกถลน เอี้ยนอ๋องประคองมันไว้ สีหน้าแตกตื่นลนลาน ถ้วยหยกใบนั้นทิ้งอยู่บนโต๊ะ พลิกล้มไปด้านข้าง ยาน้ำที่เหลือไหลออกมา

สภาพเช่นนี้ประหลาดพิกลยิ่ง เวี่ยจือหยางเพิ่งงงงันวูบ เหตุแปรเปลี่ยนพลันอุบัติ ปรากฏพลังฝ่ามือสองสายจู่โจมใส่มัน ประกอบด้วยหนึ่งซ้ายหนึ่งขวา หนึ่งร้อนผ่าวหนึ่งหยุ่นเยือก ความรวดเร็วของสภาวะ ความกล้าแข็งของพลังเป็นสิ่งที่ไม่เคยพบพานมาก่อน

หากเป็นยามปรกติ เวี่ยจือหยางต้องหลบรอดได้ แต่ยามนี้ถูกสภาพของจิ้นอ๋องกระชากขวัญวิญญาณไป รอจนรู้สึกตัว พลังฝ่ามือก็บรรลุถึงตัว มันฝึกวิชากำลังภายในพิสดาร พลังลมปราณพอเผชิญกับกำลังจากภายนอก ก็บังเกิดปฏิกิริยาขึ้น กระจายไปยังชายโครงทั้งสอง

เสียงกร๊อบแกร๊บดังขึ้น เวี่ยจือหยางถูกพลังฝ่ามือกระแทกซี่โครงหักไปสองซี่ พลังฝ่ามืออันร้อนผ่าวพอแล่นเข้าสู่ร่าง อวัยวะภายในก็ร้อนลวกราวถูกไฟเผา มันใช้วิชาปรับหยินเปลี่ยนหยาง คิดสลายพลังจู่โจม มิคาดพลังหยุ่นเยือกขุมนั้นคล้ายมังกรพิษงูประหลาด พัวพันพลังลมปราณของ

มันไว้ เวี่ยจือหยางสูดลมหายใจคำหนึ่ง ขณะจะโคจรพลังตอบโต้ มิคาดกลางหลังปวดแปลบอย่างรุนแรง คล้ายพลัดตกไปในหล่มน้ำแข็ง โลหิตร้อนระอุกระอักจากปาก ส่ายร่างโงนเงนคุกเข่าลงกับพื้น

เอี้ยนอ๋องชมดูจนตะลึงลาน มองดูเหลิ่งเสียนรั้งนิ้วชี้กลับ ส่วนฝูซังเต้าเจี้ยงกับผู้วิเศษมหาโพธิพากันล่าถอยไปยังสองฟากข้าง ขมวดคิ้วพลางมองดูเวี่ยจือหยาง

เอี้ยนอ๋องว้าวุ่นใจขึ้นมา คลายมือจากจิ้นอ๋อง กระโดดปราดขึ้น ยื่นมือมายังข้างเอว ค่อยฉุกคิดว่าตอนเข้าวังไม่ได้พกพากระบี่ จึงตะปบคว้าเก้าอี้ตัวหนึ่ง ถอยกายไปหนึ่งก้าว ถลึงมองเหลิ่งเสียนตาไม่กะพริบ

เหลิ่งเสียนโบกมือกล่าวว่า “เตี้ยนเซี่ยไม่ต้องร้อนรุ่ม เรื่องนี้ไม่เกี่ยวข้องกับท่าน บ่าวได้รับพระบัญชาให้จับตัวเดียรถีย์นี้”

เอี้ยนอ๋องทวนคำ “เดียรถีย์” กวาดตาไปยังเวี่ยจือหยาง กล่าวอย่างสงสัยใจว่า “ท่านหมายถึงเต้าหลิง?”

เหลิ่งเสียนผงกศีรษะรับ ขยับกายวูบมาถึงข้างกายจิ้นอ๋อง จิ้นอ๋องเบิกตาค้าง ยุติการดิ้นรนตั้งแต่แรก เหลิ่งเสียนยื่นมือรอที่ริมจมูกมัน แล้วยืดกายขึ้นกล่าวว่า “จิ้นอ๋องเตี้ยนเซี่ยขึ้นสวรรค์แล้ว”

เอี้ยนอ๋องร้องโพล่งว่า “อะไร เมื่อครู่มันยังเป็นปรกติสุขอยู่ชัดๆ” พลางกวาดตาไปยังถ้วยหยกที่ตกแตก กะพริบตาได้คิดขึ้นมา

ได้ยินเหลิ่งเสียนกล่าวว่า “บ่าวต้องกลับไปรายงาน หากเตี้ยนเซี่ยมีข้อสงสัยก็ตามมา”

เอี้ยนอ๋องมองดูจิ้นอ๋อง เหลียวดูเวี่ยจือหยาง เห็นชายหนุ่มหน้าแดงก่ำ ร่างสั่นกระตุกเล็กน้อย คล้ายกลั้ำกลืนความเจ็บปวดอย่างใหญ่หลวง เหลิ่งเสียนปรบมือคราหนึ่ง ก็ปรากฏขันทีหลายคนหอบโซ่ตรวนกุญแจมือเข้ามา ล่ามพันธนาการมือเท้าของเวี่ยจือหยางไว้ ความเคลื่อนไหวช่ำชองชำนาญ แสดงว่าเตรียมการอยู่ก่อน ฝูซังเต้าเจี้ยงกับผู้วิเศษมหาโพธิก็ตรง

เข้ามา แยกย้ายเป็นหนึ่งซ้ายหนึ่งขวาตะปบคว้าเวี่ยจือหยางขึ้นมา นิ้วทั้งห้าล้วนคว้าใส่จุดสำคัญที่ข้อศอกของมัน ติดตามเหลิ่งเสียนออกจากห้อง

เอี้ยนอ๋องคล้ายตกอยู่ในห้วงฝันร้าย ได้แต่วางเก้าอี้ลง พกพาความมึนงงสงสัยติดตามอยู่ด้านหลังทั้งหมด ในชีวิตมันผ่านคลื่นลมนับครั้งไม่ถ้วน แต่เหตุการณ์อันลี้ลับในวันนี้เป็นสิ่งที่ไม่เคยพบเห็นมาก่อน ต้องครุ่นคิด *'หรือว่าเต้าหลิงฆ่าจิ้นอ๋อง มันเป็นคนยกถ้วยถาดมา หากบอกว่าวางยาก็มีเหตุผลสนับสนุน แต่ตัวยาเป็นฟู่หวงประทานให้ ทั้งรับสั่งให้เต้าหลิงยกถ้วยถาด...'* มันใช้ความคิดใคร่ครวญ ยังขบคิดไม่เข้าใจ โดยไม่รู้สึกตัวมาถึงหน้าห้องทรงพระอักษรแล้ว

ทั้งหมดเข้าห้องทรงพระอักษร จูเหว่ยกำลังทุบพระขนองของฮ่องเต้ชรา พอเห็นเช่นนั้นต้องลืมตาค้าง ใบหน้าซีดเผือดลง นางขยับเท้าคิดเข้ามา แต่เหลิ่งเสียนรวดเร็วยิ่งกว่า ชิงขวางร่างไว้ จี้นิ้วชี้นิ้วกลางแต่ไกล ปิดสกัดจุดซ่านจงกับเสินเชวี่ยของจูเหว่ยไว้ นางก็ร่างแข็งทื่อไม่อาจขยับเคลื่อนไหวได้

เหลิ่งเสียนรั้งดรรชนีกลับ กล่าวว่า "กงจู่เตี้ยนเซี่ย ล่วงเกินแล้ว"

จูเหว่ยกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า "เหลิ่งกงกง ท่านทำอะไร?" นางเหลียวมองพระบิดา ฮ่องเต้ชราทรงจิบพระสุคนธรสชา ราวกับไม่มีเรื่องราวใดสร้างความว้าวุ่นใจแก่จูเหว่ย จนกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า "ฟู่หวง เต้าหลิง เต้าหลิง..."

เวี่ยจือหยางลืมตาขึ้นอย่างช้าๆ กล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่เป็นไร" ต่อจากนั้นมองดูหงอู่ฮ่องเต้กล่าวว่า "ฝ่าบาท ข้าพเจ้ามีความผิดใด?"

ฝูซังเต้าเจี้ยงกับผู้วิเศษมหาโพธิใจสั่นสะท้าน เวี่ยจือหยางถูกฟาดใส่สองฝ่ามือจี้ซ้ำอีกดรรชนี ยังสามารถเอ่ยปาก นับเป็นความสำเร็จที่น่าตระหนก ด้วยอายุของมัน ต่อให้ฝึกตั้งแต่อยู่ในครรภ์มารดา ก็ไม่สามารถบรรลุถึงขอบเขตขั้นนี้

เหลิ่งเสียนกวาดมองทั้งสองแวบหนึ่ง กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "ไม่มีเรื่องของท่านทั้งสองแล้ว" ฝูซังเต้าเจี้ยงกับผู้วิเศษมหาโพธิเข้าใจความหมายของมัน จึงแสดงความเคารพแล้วล่าถอยออกไป

เหลิ่งเสียนใช้สายตาส่งคนทั้งสองจากไป จากนั้นกราบทูลต่อหงอู่ฮ่องเต้ว่า "จิ้นอ๋องป่วยตายแล้ว"

เอี้ยนอ๋องรับฟังจนขมวดคิ้ว จิ้นอ๋องแสดงว่าตายโดยผิดธรรมชาติ เหตุใดเหลิ่งเสียนพูดปด ขณะใคร่ครวญว่าสมควรเปิดโปงหรือไม่ หงอู่ฮ่องเต้ก็ทรงวางถ้วยสุคนธรสชาลง รับสั่งว่า "ทราบแล้ว ให้จัดพิธีฝังศพอย่างสมเกียรติ"

เหลิ่งเสียนรับพระราชกระแส ล่าถอยไปยังด้านข้าง

เอี้ยนอ๋องหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา ในใจทราบกระจ่างแจ่มแจ้ง สิ่งที่หงอู่ฮ่องเต้ใช้ให้ตนเองส่งไปมิใช่ยาดี หากแต่เป็นยาพิษ ซึ่งความจริงหากเป็นการประทานความตายแก่จิ้นอ๋อง เพียงใช้ขันทีคนหนึ่งไปก็พอ หงอู่ฮ่องเต้พานใช้สอยตนเอง แสดงว่ามีพระประสงค์ตักเตือนตนเอง

หงอู่ฮ่องเต้กวาดพระเนตรไปยังเวี่ยจือหยาง ทรงเพ่งพิจารณาอยู่ครู่หนึ่ง พลันแย้มพระโอษฐ์ออกมาตรัสว่า "เจ้าไม่ทราบว่าตัวเองผิดที่ใดจริงๆ?"

เวี่ยจือหยางข่มความเจ็บปวด ขบกรามกล่าวว่า "ไม่ทราบ ขอได้โปรดประทานบอก"

หงอู่ฮ่องเต้โน้มพระวรกายไปข้างหน้า พลันแย้มพระโอษฐ์อย่างดุร้ายตรัสว่า "คนที่ต่ำช้ามีส่วนที่ไม่ธรรมดา เจ้ายอดเยี่ยมยิ่ง เวี่ยจือหยาง"

เวี่ยจือหยางงงงันวูบ จึงหลับตาลง ใบหน้ากลับกลายเป็นซีดเผือด จูเหว่ยก็ร่างสั่นระริก เพ่งตามองดูเหลิ่งเสียน ขันทีชราส่ายหน้าทอดถอนใจกล่าวว่า "กงจู่เตี้ยนเซี่ย เรื่องนี้ไม่เกี่ยวข้องกับบ่าว" หัวคิ้วของจูเหว่ยเต้นระริก หลั่งน้ำตาออกมาสองหยด

หงอู่ฮ่องเต้รับสั่งราวรำพึงกับพระองค์เองว่า “เวี่ยจือหยาง เวี่ยจือหยาง...เจ้าที่แท้เป็นใคร เป็นขันที หรือเป็นนักพรต เป็นบุตรบุญธรรมของเวี่ยเส้าฟง หรือเป็นศิษย์ของสีอิ่งเจิน เต้าหลิง เต้าหลิง ที่แท้แปลว่าอุดหูขโมยกระดิ่ง เจ้าเข้าใจว่าข้าเป็นตัวโง่งม เป็นคนตาบอด กลับสืบประวัติของเจ้าไม่ออกหรือ?”

เหลิ่งเสียนกับจูเหว่ยล่วงรู้ประวัติความเป็นมาของเวี่ยจือหยางเป็นอย่างดี แต่เอี้ยนอ๋องกับอี้เหวินไทจือกลับพิศวงงงงวย ครั้งกระโน้นเวี่ยจือหยางเข้าวังต้องห้าม คนทั้งสองล้วนเคยพบหน้ามา แต่คนบุญหนักศักดิ์ใหญ่หลงลืมได้โดยง่าย ต่างลืมเลือน “ขันที” น้อยนั้นไปแต่แรก หงอู่ฮ่องเต้พอรับสั่งถึงเวี่ยเส้าฟง ทั้งสองค่อยจดจำได้อย่างคลับคล้ายคลับคลา

อี้เหวินไทจืออดกล่าวมิได้ว่า “หวงจู่ ชื่อฆราวาสของเต้าหลิงเรียกว่าเวี่ยจือหยางหรือ ชื่อนี้คุ้นหูอยู่บ้าง...” พลันเห็นหงอู่ฮ่องเต้ขึงพระเนตรมา จึงกล้ำกลืนคำพูดไว้ มันเกรงกลัวพระอัยกาถึงขีดสุด ถึงแม้ว่าเวี่ยจือหยางเคยกระทำความดีความชอบให้กับวังตะวันออก แต่หากว่าล่วงเกินพระอัยกา ได้แต่ปล่อยให้เป็นไปตามยถากรรม ไม่กล้าทูลขอไมตรีแต่อย่างไร

หงอู่ฮ่องเต้รับสั่งเป็นเชิงเย้ยหยันว่า “เวี่ยจือหยาง เจ้ายังมีคำพูดใดจะกล่าว?”

เวี่ยจือหยางเงยหน้าขึ้นกล่าวว่า “ไม่มีคำพูดจะกล่าว ท่านทราบได้เมื่อใด?” เมื่อศักดิ์ฐานะถูกเปิดโปง ก็ไม่ต้องใช้คำ “ฝ่าบาท” แล้ว

หงอู่ฮ่องเต้รับสั่งอย่างเยือกเย็นว่า “เมื่อหลายวันก่อน หากว่าเจ้าไม่ขอแต่งงานกับเหว่ยเอ๋อ ข้าคงไม่ระแวงสงสัย หากไม่ระแวงสงสัย เจ้าสามารถตบตาไปชั่วชีวิต น่าเสียดายที่กิเลศตัณหาครอบงำจิตใจ นับแต่โบราณกาลมาล้วนเป็นเช่นนี้” พลางปรบพระหัตถ์สองครา รับสั่งว่า “ให้ผู้แซ่เจียงเข้ามา”

เวี่ยจือหยางใจหายวูบ ทวนคำในใจ *'ผู้แซ่เจียง? เจียงเสี่ยวหลิวหรือ?'* เห็นบุรุษผู้หนึ่งเดินเข้าประตู มันมีอายุสี่สิบเศษ ท่าทางลับๆ ล่อๆ หวาดหวั่นลนลานถึงที่สุด

เวี่ยจือหยางฉุกคิดขึ้น *'เป็น**เจียงป๋อฟู่** (ลุงแซ่เจียง)'* ไม่ทราบเพราะเหตุใดมันนึกโล่งอก ผู้มามิใช่เจียงเสี่ยวหลิว หากเป็นบิดามัน นามเจียงเถิง คนผู้นี้เป็น**กุยกง*** ริมแม่น้ำฉินไหว ไหนเลยเคยเข้ามายังสถานที่เช่นนี้ ถึงกับเข่าอ่อนระทวย ฟุบร่างกับพื้น โขกศีรษะตลอดเวลา

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสด้วยความรำคาญว่า "พอแล้ว เงยหน้าขึ้น"

เจียงเถิงเงยหน้าขึ้นมา แต่ยังร่างสั่นเทิ้มตลอดเวลา พระเนตรหงอู่ฮ่องเต้ทอแววรังเกียจ ทรงชี้พระดรรชนีไปที่เวี่ยจือหยาง ตรัสว่า "เจ้ารู้จักมันหรือไม่?"

จนบัดนี้เจียงเถิงค่อยพบเห็นเวี่ยจือหยาง ต้องตากระจ่างวูบ ตะกุกตะกักว่า "รู้จักมัน มันเรียกว่าเวี่ยจือหยาง เป็นบุตรบุญธรรมของเฒ่าเฒ่าแซ่เวี่ยที่ปลายน้ำ ขายเสียงที่แม่น้ำฉินไหว เมื่อหลายปีก่อนล่อลวงบุตรชายเราไป..."

หงอู่ฮ่องเต้โบกพระหัตถ์ ตัดบทว่า "พอแล้ว" พลางขึงพระเนตรใส่เวี่ยจือหยาง ตรัสว่า "เด็กน้อย ทราบหรือไม่ว่าในชีวิตข้าชังชิงอันใดที่สุด ข้าชิงชังผู้คนหลอกลวงตบตาเราที่สุด เมื่อสามปีก่อน เจ้าปะปนเข้าวังสวมรอยเป็นคนถูกจับตอน สร้างความมัวหมองแก่วังใน สามปีให้หลัง ยังปลอมตัวเป็นนักพรต สมคบคิดกับสีอิ่งเจินปกปิดบนอำพรางล่าง ที่น่าชังยิ่งกว่าคือเจ้าละโมบโลภมาก ถือดีว่ากระทำความดีความชอบ คิดแอบอิงผู้มีอำนาจ หวังครอบครองธิดารักของข้า เพ้ย เจ้าเป็นตัวประหลาด เป็นอันธพาลร้านถิ่น เป็นนักต้มตุ๋นในยุทธจักร ด้วยสารรูปของเจ้าก็คิดเป็นเขยขวัญของข้า?"

---

* ผู้ดูแลช่องคณิกา

ยิ่งรับสั่งยิ่งกริ้ว พระพักตร์ซูบผอมกลายเป็นแดงคล้ำ ทรงหยิบฉวยจานฝนหมึกขว้างออกโดยแรง พอดีขว้างถูกมุมหน้าผากของเวี่ยจือหยาง จนโลหิตไหลหลั่งออกมา เจือปนกับน้ำหมึก เนืองนองทั่วใบหน้า

จูเหว่ยอดกล่าวมิได้ว่า "ฟู่หวง มิใช่เช่นนี้...ข้าพเจ้า ข้าพเจ้า..."

หงอู่ฮ่องเต้โกรธกริ้วสุดระงับ คว้าหนังสือกราบทูลโยนใส่ใบหน้าราชธิดา ตรัสว่า "เจ้าอะไร คนที่ไร้ยางอาย ประพฤติผิดศีลธรรม สร้างความอับอายแก่วงศ์ตระกูล..."

จูเหว่ยร้องโพล่งอย่างลืมตัวว่า "สร้างความอับอายแก่วงศ์ตระกูล? วงศ์ตระกูลของข้าพเจ้าเป็นชาวนา เปรียบกับอันธพาลร้านถิ่น นักต้มตุ๋นในยุทธจักรดีเลิศกว่าที่ใด?"

หงอู่ฮ่องเต้ตวาดด้วยความกริ้วว่า "บังอาจ" พระเนตรทอประกายอำมหิตขึ้น เหลิ่งเสียนเห็นผิดท่า จึงกล่าว "กงจู่อายุเยาว์ ไม่รู้ความ..."

หงอู่ฮ่องเต้ทรงตวาดว่า "หุบปาก เจ้าเป็นตัวดีอันใด โลงเปล่าที่สุสานอนาถาเป็นเรื่องราวใด เจ้ามีชีวิตถึงวันนี้ เพียงเพราะเหตุผลเดียว นั่นคือเจ้าเป็นขันทีสุนัขที่ไม่มีไข่ตัวหนึ่ง"

เหลิ่งเสียนนิ่งรับฟังจนจบความ ยิ้มพลางกล่าวว่า "ฝ่าบาทรับสั่งถูกต้อง แต่ต่อให้เป็นสุนัขตัวหนึ่ง บางครั้งก็ไม่เชื่อฟังวาจา"

หงอู่ฮ่องเต้ขึงพระเนตรใส่ เหลิ่งเสียนหลุบคิ้วก้มสายตา สีหน้าเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปลง ชั่วครู่ให้หลัง หงอู่ฮ่องเต้ค่อยคลายความกริ้วโกรธ ประทับนั่งลง ทรงพระกรรสะอย่างรุนแรง

อี้เหวินไทจือเข้ามาลูบไล้พระขนองฮ่องเต้ชรา กล่าวเกลี้ยกล่อมว่า "หวงจู่อย่าได้มีโทสะ ไม่คู่ควรกับการกริ้วโกรธบุคคลเยี่ยงนี้"

หงอู่ฮ่องเต้ทรงแค่นเสียงดังเฮอะ ตรัสถามเวี่ยจือหยางว่า "เจ้าปะปนเข้าวังมาด้วยจุดประสงค์ใด?"

เวี่ยจือหยางลืมตาขึ้น จับจ้องมองจูเหว่ยอย่างลึกซึ้ง หญิงสาวก็

ปรากฏน้ำตาคลอหน่วย ประสานสบตากับมัน ในใจเวี่ยจือหยางมีถ้อยคำนับร้อยนับพัน แต่ไม่สามารถบอกออกไป ได้แต่ระบายลมจากปาก กล่าวว่า "จุดประสงค์ข้าพเจ้ามีเพียงหนึ่งเดียว นั่นคือตบแต่งนางเป็นภรรยา..."

หงอู่ฮ่องเต้ทรงตบโต๊ะตรัสด้วยความกริ้วว่า "บัดซบ น่าคลั่งใจแทบตายแล้ว"

จูเหว่ยกล่าวเสียงแผ่วเบาหากเด็ดเดี่ยวว่า "ข้าพเจ้าก็เช่นกัน ในชีวิตนี้นอกจากเวี่ยจือหยางแล้ว ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไม่ขอแต่งกับผู้ใด"

หงอู่ฮ่องเต้หรี่พระเนตรลง ตรัสว่า "อย่างนั้นหรือ หากว่ามันตายแล้วเล่า?"

จูเหว่ยกัดฟันกรอดกล่าวว่า "เขาตายแล้ว ข้าพเจ้าก็ไม่ขอมีชีวิตอยู่"

หงอู่ฮ่องเต้กริ้วจนพระสรวลออกมา ตรัสเรียกว่า "พวกเรา"

ทหารรักษาการณ์หลายคนเข้ามาตามเสียง หงอู่ฮ่องเต้ทรงชี้ไปยังเวี่ยจือหยาง ตรัสว่า "ลากตัวออกไปประหาร..."

จูเหว่ยกรีดร้องคำ "ไม่..." เห็นทหารรักษาการณ์เหล่านั้นฉุดลากเวี่ยจือหยางออกจากห้องทรงพระอักษร รู้สึกมีลมหายใจประดังขึ้นมายังหน้าอก ต้องเหลือกตาสิ้นสติไป

อี้เหวินไทจือเรียกหา "**สือซันกู** *(อาหญิงที่สิบสาม)*" ในใจนึกเวทนา แต่หงอู่ฮ่องเต้พอขึงพระเนตรใส่ อี้เหวินไทจือก็สยิวกายอย่างหนาวเหน็บ กล้ำกลืนคำพูดวิงวอนขอไมตรีเอาไว้

เอี้ยนอ๋องพลันเดินเข้ามากล่าวว่า "ฟู่หวง เต้าหลิงมีความดีความชอบที่ถวายการอารักขา มาตรว่ามีความผิดฐานทูลเท็จฮ่องเต้ ก็สามารถหักกลบลบล้าง ตอนนี้ราชสำนักระส่ำระสาย เป็นเวลาใช้สอยผู้คน..."

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า "ใช้สอยนักต้มตุ๋นคนหนึ่ง ใช้มาหลอกข้าหรือ?"

เอี้ยนอ๋องทอดถอนใจยาว ก้มศีรษะล่าถอยกลับไป

หงอู่ฮ่องเต้กวาดพระเนตรไปยังเจียงเถิง ทรงเค้นรอยแย้มพระโอษฐ์

ขึ้น ตรัสว่า "เจียงเถิง เจ้าเปิดโปงนักต้มตุ๋น มีความดีความชอบใหญ่หลวง ต้องการรางวัลอันใด"

เจียงเถิงรีบกล่าวว่า "มิกล้า **เฉ่าหมิน*** เพียงคิดหาเลี้ยงชีพเท่านั้น"

หงอู่ฮ่องเต้แย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า "นี่ง่ายดายยิ่ง มีคำกล่าวว่า *'รอบเอวใส่เงินหมื่นก้วน**'* ข้ามอบเงินรางวัลให้เจ้าสิบหมื่นก้วนเป็นอย่างไร?"

เจียงเถิงลิงโลดยินดียิ่ง โขกศีรษะติดต่อกันกล่าวว่า "ขอบพระทัยฝ่าบาท..."

หงอู่ฮ่องเต้ปรายพระเนตรบอกใบ้ เหลิ่งเสียนก็ล่าถอยออกจากห้องทรงพระอักษร ไม่นานก็นำขันทีที่มีร่างกายแข็งแรงเข้ามาสิบกว่าคน ทุกคนแบกถุงหนังอยู่บนบ่า

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสอย่างเฉื่อยชาว่า "เจียงเถิง ก่อนที่จะมอบเงินรางวัล ข้ามีเงื่อนไขประการหนึ่ง"

เจียงเถิงรีบกล่าวว่า "เฉ่าหมินยินดีปฏิบัติตามทุกประการ"

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสช้าๆ ว่า "เงินสิบหมื่นก้วนนี้ให้เจ้าขนย้ายออกจากวังคนเดียว และขนย้ายไปในคราเดียว ไม่อาจหาผู้ช่วยอันใด"

เจียงเถิงลืมตาค้าง กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า "นี่ นี่จะได้อย่างไร?"

หงอู่ฮ่องเต้หรี่พระเนตรลง ตรัสว่า "ไฉนไม่ได้ เจ้ากล้าขัดราชโองการ?"

เจียงเถิงหลั่งเหงื่อโซมกาย กล่าวว่า "มิกล้า...เงินรางวัลนี้เฉ่าหมินไม่ต้องการแล้ว"

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสเสียงเย็นชาว่า "ข้ากล่าวคำไหนคำนั้น เมื่อบอกว่าจะให้รางวัลเจ้า จะไม่ลดแม้สักเหรียญเดียว" พลางบุ้ยพระโอษฐ์คราหนึ่ง

---

* คำเรียกตัวเองของราษฎร

** ก้วนเป็นเงินตราสมัยโบราณ ใช้เชือกร้อยเป็นพวง พวงละหนึ่งพันเหรียญ เรียกว่าหนึ่งก้วน

ขันทีสองคนก็ยึดจับร่างเจียงเถิงไว้ ที่หลงเหลือแก้ปากถุงออก เทเหรียญกษาปณ์ในถุงลงบนร่างของมัน

เหรียญกษาปณ์ที่เพิ่งหลอมออกมาสะท้อนประกายแวววับจับตาคล้ายน้ำตกโกรกกระแทกลงมา ชั่วพริบตาก็ท่วมร่างของเจียงเถิง มันขัดขืนดิ้นรน ส่งเสียงแผดร้องเล็ดลอดออกมา เหรียญกษาปณ์บนร่างยิ่งสุมยิ่งมาก พอเทเหรียญกษาปณ์ทั้งสิบหมื่นก้วนจนหมดสิ้น ก็สุมเป็นภูเขาเล็กๆ ลูกหนึ่ง ภูเขาเงินสงบนิ่งไม่เคลื่อนไหว เมื่อนึกถึงว่าข้างล่างฝังคนผู้หนึ่งไว้ ต่อให้เอี้ยนอ๋องกรำศึกมาอย่างโชกโชน ยังบังเกิดความเย็นเยียบจับใจ

เหล่าขันทีพอเทเหรียญกษาปณ์หมดสิ้นก็ก้มศีรษะล่าถอยออกไป หงอู่ฮ่องเต้กวาดพระเนตรไปยังทุกผู้คน ตรัสเสียงเย็นเยียบว่า “เรื่องอื้อฉาวภายในไม่รั่วไหลออกไป เรื่องของเป่าฮุยจำกัดที่ล่วงรู้กันระหว่างข้ากับพวกเจ้าสี่คน ผู้ใดแพร่งพรายออกไปแม้สักคำเดียว คนที่ใต้เหรียญกษาปณ์จะเป็นเยี่ยงอย่างของพวกเจ้า”

ทุกผู้คนขานรับคำหนึ่ง หงอู่ฮ่องเต้เพ่งพระเนตรไปที่เอี้ยนอ๋อง ตรัสว่า “เจ้าเห็นจุดจบของเหล่าซันแล้วกระมัง?”

เอี้ยนอ๋องงงงันวูบจึงตะกุกตะกักว่า “เรื่องนี้ เรื่องนี้...”

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสอย่างเฉื่อยชาว่า “เจ้ารั้งอยู่ในนครหลวง จะช้าเร็วจะเป็นเช่นเดียวกับมัน ยังคงกลับเมืองเป่ยผิงเถอะ ตราบใดที่ข้ายังมีชีวิตอยู่ เจ้าก็รักษาอยู่ที่นั่น ไม่ต้องเข้ามายังนครหลวงแล้ว”

เอี้ยนอ๋องกล่าวคำ “ฟู่หวง” ใบหน้าแปรเปลี่ยนเป็นซีดเผือด มันถือดีว่าประกอบความดีความชอบ ความจริงคิดรั้งอยู่ในราชสำนัก เฝ้าคุมเชิงอาวุธยุทโธปกรณ์ ถือโอกาสจับตัวกลุ่มกบฏ ใช้ทั้งพระเดชพระคุณ ดึงกำลังของจิ้นอ๋องมา หงอู่ฮ่องเต้มีพระชนม์ชีพอีกไม่นาน อี้เหวินไทจือก็อ่อนแอไร้ความสามารถ วันใดที่ฮ่องเต้ชราทรงพระประชวรหนักลุกไม่ขึ้น ด้วยขีดความสามารถของเอี้ยนอ๋อง สมควรยึดอำนาจสำเร็จ มิคาดหงอู่ฮ่องเต้ชิง

ลงมือก่อน รับสั่งให้มันออกจากนครหลวง แผนการใหญ่ของเอี้ยนอ๋องกลับกลายเป็นอากาศธาตุไป

หงอู่ฮ่องเต้รับสั่งอีกว่า "เจ้ากลับเมืองเป่ยผิง ส่วนเกาเซ่อกับเกาซวีรั้งอยู่ ข้าจะเคี่ยวเข็ญให้พวกมันเล่าเรียนหนังสือ ส่วนจางอี้กับซิวฟูประกอบความดีความชอบ ได้เลื่อนตำแหน่งขั้นหนึ่ง ส่งไปช่วยเหลือหนิงอ๋องซึ่งขาดผู้มีความรู้ความสามารถ สำหรับเต้าเยียนก็มีความดีความชอบไม่น้อย แต่ว่าศิษย์ของสีอิ่งเจินไม่ต้องการยศถาบรรดาศักดิ์ทางโลก ข้าจะให้มันเป็นเจ้าอาวาสวัดจงซันซื่อในนครหลวงแทนอยู่ที่เมืองเป่ยผิง"

เอี้ยนอ๋องปากอ้าตาค้าง หงอู่ฮ่องเต้รับสั่งไม่กี่คำ ก็สลายผู้ได้บังคับบัญชาของมันไป บุตรชายทั้งสองถูกรั้งอยู่เป็นตัวประกัน ขุนพลคู่ใจถูกส่งไปเฝ้ารักษาเมืองต้าหนิง ที่สาหัสสากรรจ์คือหลวงจีนเต้าเยียนเป็นที่ปรึกษาของมัน กลับถูกรั้งอยู่ในนครหลวง

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสถามว่า "เป็นไร เหล่าซื่อ เจ้าไม่พอใจการปูนบำเหน็จรางวัลของข้า..."

เอี้ยนอ๋องกลืนน้ำลายคำหนึ่ง กล่าวว่า "เอ๋อเฉิน...เอ๋อเฉินรับคำสั่ง"

หงอู่ฮ่องเต้แย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า "ประเสริฐมาก สมกับที่เป็นเหล่าซื่อ ทั้งซื่อสัตย์และจงรักภักดี เหนือกว่าเกอเกอที่ไม่รักดีของเจ้ามากนัก"

จิ้นอ๋องมีโทษถึงประหาร หงอู่ฮ่องเต้กลับนำไปเปรียบกับเอี้ยนอ๋อง เอี้ยนอ๋องรับฟังจนระคายหูยิ่ง พอเงยหน้าขึ้น เห็นอี้เหวินไทจือปั้นหน้าเคร่งขรึม แต่ดวงตาทอแววกระหยิ่ม สร้างความขุ่นข้องใจแก่เอี้ยนอ๋อง จนคิดโถมเข้าไปตบหน้ามันสักสองฉาด

หงอู่ฮ่องเต้หลับพระเนตรลง โบกพระหัตถ์ขวาตรัสว่า "ข้าเหนื่อยแล้ว เจ้าไปเถอะ รีบเดินทางขึ้นเหนือ อย่าได้รั้งอยู่แล้ว"

เอี้ยนอ๋องขานรับคำหนึ่ง ล่าถอยออกอย่างทุลักทุเล ในครึ่งวันนี้มัน

รับทราบฝีมืออันร้ายกาจของหงอู่ฮ่องเต้ พอกลับถึงตึกที่พัก ก็ไม่กล้ารั้งอยู่ รีบเก็บข้าวของออกจากนครหลวง เดินทางขึ้นเหนือไป

เวี่ยจือหยางฟื้นคืนสติมา พบว่าเบื้องหน้ามืดมิดเป็นแผ่นผืน จมูกสูกได้กลิ่นอับชื้นเหม็นคลุ้ง

เวี่ยจือหยางคิดอ่านในใจ *'นี่เป็นสถานที่ใด?'* รู้สึกว่าปวดศีรษะแทบระเบิด สมองเลอะเลือนอลวน ไม่ทราบว่าอยู่แห่งหนใด ต้องครุ่นคิด *'เราตายแล้วหรือ?'*

มันพอขยับตัว กระดูกไหล่ก็ปวดแปลบอย่างรุนแรง จนแทบสิ้นสติไป แต่ก็ช่วยให้มีสติแจ่มใสขึ้น พอยื่นมือลูบคลำ ปรากฏว่าเป็นโซ่เหล็กเส้นหนึ่งร้อยกระดูกไหปลาร้า ล่ามติดกับตรวนตราเท้า มันหัวใจเย็นเฉียบ คิดหมายลุกขึ้นกลับพบเห็นด้วยความตระหนกว่า เท้าทั้งสองไม่เชื่อฟังคำสั่ง ระหว่างขาและเท้าเจ็บปวดปานถูกฉีกกระชาก พอยื่นมือลูบคลำที่แท้เอ็นเท้าถูกของมีคมตัดขาดไป

ข่าวร้ายประดังซ้ำซ้อน สะกดจนเวี่ยจือหยางตะลึงลานกับที่ สมองขาวว่างเปล่า เข้าใจว่าตกอยู่ในห้วงฝันร้าย แต่ว่าอาการปวดที่หัวไหล่และข้อเท้าแล่นจู่โจมมาไม่ขาดสาย แสดงว่าทุกประการเป็นความจริง

ตะลึงลานเป็นเวลาชั่วธูปไหม้หมดดอก ความสิ้นหวังประดังท่วมท้นจิตใจ เวี่ยจือหยางขุ่นแค้นแทบคลุ้มคลั่ง ต้องแผดเสียงร้องโหยหวนออกมา เสียงร้องดังสะท้อนสะท้าน แต่หามีคนตอบรับไม่

ไม่ทราบร้องคำรามนานเท่าใด จวบจนสุ้มเสียงแหบแห้ง ระบายเพลิงโทสะไม่น้อย อาการปวดที่ปากแผลประดังมาอีกครา เวี่ยจือหยางกระชากดึงโซ่ตรวน แต่พอใช้กำลัง รู้สึกตลอดทั้งร่างอ่อนระทวย โซ่เหล็กพอร้อยถูกกระดูกไหปลาร้า ก็พรากพลังฝีมือของมันไป

เวี่ยจือหยางล้มระทวยกับพื้น หอบหายใจอยู่ครู่หนึ่ง พลันดิ้นรนลุก

ขึ้น ใช้สองมือยันพื้น คืบคลานไปเบื้องหน้า คืบคลานอยู่หลายวา ก็กระทบถูกผนังศิลาชั้นหนึ่ง มันเลียบผนังศิลาคลำหา ไม่นานก็กระทบถูกประตูเหล็กบานหนึ่ง บานประตูมีคราบสนิมเกรอะกรัง แต่ว่าหนักทึบไม่มีรอยร่องใด

เมื่อมาถึงที่นี้ก็เป็นสุดปลายโซ่ ไม่สามารถไปต่อ เวี่ยจือหยางเดือดดาลคลั่งแค้น ทางหนึ่งทุบประตูเหล็ก ทางหนึ่งแผดเสียงด่าทอ ด่าหงอู่ฮ่องเต้ ด่าเหลิ่งเสียน ด่าฝูซังเต้าเจี้ยงกับผู้วิเศษมหาโพธิ ด่าอี้เหวินไทจือ ด่าหนิงอ๋อง เหลียวอ๋อง ฉีอ๋อง กู่อ๋อง หนิงกว๋อกงจู่ นอกจากจูเหว่ยแล้ว เหล่าลูกหลานของหงอู่ฮ่องเต้ถูกด่าทอรอบหนึ่ง ไม่ว่าคำหยาบคายอันใดล้วนประดังออกไป แต่ว่านอกประตูไม่มีความเคลื่อนไหวใด เวี่ยจือหยางด่าทอจนปากคอแห้งผาก หมดเรี่ยวสิ้นแรง สุดท้ายพิงร่างกับประตูเหล็ก ส่งเสียงร่ำไห้ออกมา

เวี่ยจือหยางขวัญกล้าเกินคน แท้จริงแล้วยังเยาว์วัย กล่าวถึงที่สุดเป็นทารกใหญ่คนหนึ่ง อยู่ในวัยหนุ่มแน่น เกิดจินตนาการความคิด แต่แล้วพลันตกอยู่ในจุดอับเช่นนี้ สร้างความกระทบกระเทือนใจ ขุ่นแค้นจนแทบคลุ้มคลั่ง แต่หลังจากอาละวาดรอบหนึ่ง พบว่าไม่มีหวัง ค่อยนึกเวทนาตัวเองจนร่ำไห้ออกมา

มันยิ่งร่ำไห้ยิ่งเศร้าเสียใจ ความทรงจำทั้งหลายผ่านเข้าสู่ห้วงสมอง หวนนึกถึงตนเองเป็นกำพร้า ไร้บิดามารดา ถูกผู้คนเหยียดหยาม บิดาบุญธรรมตายอย่างอนาถ ตกอยู่บนเกาะตะวันออก ถูกใช้สอยเยี่ยงทาส เหน็ดเหนื่อยทั้งกลางวันกลางคืน เยี่ยหลิงซูบังเกิดจิตปฏิพัทธ์ แต่มันไม่สามารถตอบแทน พบพานจูเหว่ยไม่อาจทำความรู้จัก บังเกิดความคิดถึงคะนึงหา หลังจากใช้ความพยายาม เห็นแน่ชัดว่าจะพบความสำเร็จ สุดท้ายกลับมีสภาพเช่นนี้ ยิ่งครุ่นคิดยิ่งคับแค้น มีความรู้สึกว่าสวรรค์อยุติธรรม โชคชะตากลั่นแกล้งคน เรื่องเศร้าในโลกล้วนสุมใส่มัน ตอนแรกเพียงสะอื้น

ไห้ ต่อมาต้องร่ำไห้ดังโฮใหญ่

ในห้องคุมขังมีแต่เสียงร่ำไห้ดังสะท้อนสะท้านด้วยความเศร้าโศกโศกา แต่ไม่มีผู้คนขานรับ ไม่มีผู้คนนึกเวทนา ไม่ทราบร่ำไห้นานเท่าใด เวี่ยจือหยางบังเกิดความเหนื่อยล้า จนฟุบหลับกับพื้น

พลันปรากฏแสงไฟสว่างวาบ ปลุกเวี่ยจือหยางตื่นขึ้นมา พอเหลียวหน้ามอง เห็นด้านล่างของประตูเหล็กเปิดออกเป็นช่องเล็กๆ ส่งถาดอาหารเข้ามา

เวี่ยจือหยางร้องว่า “รอสักครู่” พลางโถมใส่ช่องเล็กๆ นั้น แต่แล้วได้ยินเสียงโครม ช่องส่งอาหารปิดลง ภายในห้องกลับคืนสู่ความมืดมิด

เวี่ยจือหยางตบประตูกระชากเสียงว่า “ปล่อยเราออกไป ปล่อยเราออกไป...อุบาทว์บัดซบ เจ้าลูกเต่า สุนัขชาติชั่ว หากเก่งกล้าก็ปล่อย**แหยแหย** *(ปู่)* ของเจ้าออกไป...”

มันทุบประตูอาละวาดเป็นเวลานาน นอกประตูเงียบสงบไร้สุ้มเสียง ในที่สุดเวี่ยจือหยางบังเกิดความสิ้นหวัง ร่างพิงประตูเหล็กกระแทกนั่งลง ยามหดหู่ใจต้องหลั่งน้ำตาออกมาอีกครา

เวี่ยจือหยางสลบไสลเป็นเวลานาน ต่อจากนั้นขัดขืนดิ้นรน ทั้งร้องไห้คร่ำครวญ ตกอยู่ในห้วงความโศกศัลย์ พอสูดได้กลิ่นข้าวปลาอาหารก็สะกิดความหิวโหยขึ้นมา แต่ยามคับขันแน่นอก ไม่มีกะใจรับประทานอาหาร สุดท้ายพิงประตูเหล็กม่อยหลับไป ผ่านไปเนิ่นนานค่อยได้ยินเสียงความเคลื่อนไหว ปลุกเวี่ยจือหยางตื่นขึ้นมา เห็นช่องเล็กๆ บนประตูเหล็กเปิดออก แสงไฟสาดลอดเข้ามา มือใหญ่โตข้างหนึ่งยื่นปราดมา ดึงอาหารที่เย็นเฉียบกลับไป เปลี่ยนอาหารอีกถาดหนึ่งเข้ามา

เวี่ยจือหยางโถมเข้าหา ตะปบคว้าข้อมือคนผู้นั้น มันคิดคร่ากุมคนเฝ้าดูแล บีบบังคับฝ่ายตรงข้ามเปิดประตูทำลายโซ่ตรวน ดังนั้นกระบวนท่านี้ลงมืออย่างสุดกำลัง พอตะปบคว้าถูก ยังไม่ทันใช้กำลัง หัวไหล่ก็ปวด

แปลบจับใจ ร่างอ่อนระทวยล้มลง ได้แต่เบิ่งตาดูมือข้างนั้นดิ้นหลุดจากเงื้อมมือมัน ที่เบื้องนอกแว่วเสียงหัวร่อเยาะเบาๆ ต่อจากนั้นเป็นเสียงโครมเมื่อช่องเล็กๆ บนประตูปิดลง ตามด้วยเสียงฝีเท้าเคลื่อนห่างออกไปจนไม่ได้ยินอีก

เวี่ยจือหยางฟุบร่างกับพื้น ตลอดทั้งร่างคล้ายกลับกลายเป็นคราบสังขารอันว่างเปล่า ไร้เรี่ยวไร้แรง ไร้โลหิตไร้น้ำตา มันคิดใคร่ตายในบัดดลจะได้ไม่ต้องทนทุกข์ทรมานอีก ก่อนหน้านี้มันยังเป็นยอดฝีมือ ตอนนี้กลับกลายเป็นคนพิการที่ใช้การไม่ได้ผู้หนึ่ง

ยามท้อแท้ใจถึงที่สุด มันกระโดดปราดขึ้น พุ่งศีรษะใส่ประตูเหล็กดังโครม รู้สึกตาลายสมองหมุน ของเหลวที่อุ่นร้อนไหลรินลงมา แต่ยังมีสติแจ่มใส ตำแหน่งที่พุ่งชนใส่ตอนแรกชาด้าน ต่อจากนั้นปวดแปลบปลาบแต่เปรียบกับความเจ็บปวดที่กระดูกไหล่และสองเท้า คล้ายเป็นการสะกิดเกานอกรองเท้าเท่านั้น

เวี่ยจือหยางนอนกับพื้น สมองลั่นอึงอล ปราศจากความคิดใด ผ่านไปครู่ใหญ่ค่อยเข้าใจ มันไม่เพียงกลายเป็นคนพิการ กระทั่งเรี่ยวแรงฆ่าตัวตายยังไม่มี

เวี่ยจือหยางไม่ขยับเคลื่อนไหว มันไม่ร้องขออย่างอื่น เพียงคิดใคร่ตายให้หมดเรื่องสิ้นราว เมื่อไม่สามารถพุ่งชนประตูเหล็กตกตาย อย่างนั้นก็ปล่อยให้หิวตาย กระหายตาย

ในคุกมืดไม่มีแสงสว่าง ไม่ล่วงรู้เวลาที่พ้นผ่าน ปากแผลที่หัวไหล่ข้อเท้าเน่าเปื่อยกลัดหนอง ปวดและคันสุดทนทาน ความหิวกระหายประดังมาพร้อมกับความอ่อนล้า แต่ไม่ว่าความเจ็บปวดใดก็ไม่เท่ากับความสิ้นหวังในใจ เวี่ยจือหยางกึ่งสลบไสลกึ่งแจ่มใส ครึ่งเป็นครึ่งตาย บัดเดี๋ยวเลอะเลือนมึนงง บัดเดี๋ยวถูกความเจ็บปวดปลุกตื่นขึ้นมา

ยามเลอะเลือนเลื่อนลอย ช่องเล็กๆ บนประตูเหล็กเปิดออกอีกครา

คนเฝ้าดูแลหยิบฉวยอาหารเก่า ส่งอาหารใหม่มา แสงสว่างส่องต้องร่างเวี่ยจือหยาง ปลุกมันตื่นจากความเคลิบเคลิ้ม พบว่าตนเองยังมีชีวิตอยู่

ไม่ทราบผ่านไปนานเท่าใด ค่อยบังเกิดเสียงเสียดสีที่ชวนให้เสียวฟันดังขึ้น เวี่ยจือหยางสะดุ้งตื่นขึ้นมา แสงไฟที่ลุกโชนสาดส่องจนมันลืมตาไม่ขึ้น มันหยีตามองผ่านแสงไฟไปก็เห็นเงาร่างอันเลอะเลือนพร่ามัวสายหนึ่ง

"เจ้ายังมีชีวิตอยู่"

ผู้มาพอเอ่ยปาก เวี่ยจือหยางพลันมีสติแจ่มใส แสงไฟอ่อนจางลง เงาคนเห็นเด่นชัดขึ้น เป็นเหลิ่งเสียนในชุดขาวใส่หมวกขาว มือถือคบไฟอันหนึ่ง ร่างงองุ้มราวกับกุ้งเผา

เวี่ยจือหยางกระโดดขึ้นร้องว่า "เป็นเจ้า?" มันไม่ทราบมีเรี่ยวแรงจากที่ใด พุ่งโถมใส่เหลิ่งเสียน แต่พอโถมถึงกลางคัน ก็ถูกโซ่เหล็กกระชากกลับมา รอยแผลบนหัวไหล่ปริแตก เลือดหนองไหลหลั่งเนืองนอง ร่างเวี่ยจือหยางร่วงฟาดกับพื้น จมูกปากกระทบกับพื้นหิน กลายเป็นเลือดเนื้ออันเลอะเลือน

เหลิ่งเสียนไม่ขยับเคลื่อนไหว เพียงจับจ้องมองมันอย่างเย็นชา เวี่ยจือหยางขยับดิ้นรนที่แทบเท้ามัน ร่ำร้องด่าทอ ร่ำไห้คร่ำครวญ เพียงชั่วขณะก็หมดเรี่ยวสิ้นแรง ได้แต่อ้าปากหอบหายใจ

เหลิ่งเสียนกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "ตายดีมิสู้อยู่อย่างอัปยศ ไยต้องทรมานตัวเองไป?"

เวี่ยจือหยางขบเคี้ยวเขี้ยวฟันกล่าวว่า "บอกต่อจูฉงปา หากเก่งกล้าสามารถก็ฆ่าข้าพเจ้า ไม่เช่นนั้นสักวันหนึ่งข้าพเจ้าจะฆ่ามัน ไม่ ข้าพเจ้าจะเลาะกระดูกผุกร่อนของมัน ร้อยกระดูกไหปลาร้าของมัน ขังมันอยู่ในคุกมืด..."

มันหน้าตาบิดเบี้ยว กล่าววาจาอาฆาตมาดร้าย แต่เหลิ่งเสียนหาหวั่นไหวใจไม่ หากสั่นศีรษะกล่าวว่า "เวี่ยจือหยาง กล่าววาจาเหล่านี้มี

ประโยชน์ใด เจ้าพ่ายแพ้แล้ว พ่ายแพ้พินาศสิ้น ห้องคุมขังเป็นที่อยู่สำหรับชีวิตที่เหลือของเจ้า หากเจ้ารักถนอมชีวิต ก็มีชีวิตอีกหลายวัน หากย่ำยีตนเอง ผ่านไปไม่กี่วันจะมีคนมาเก็บศพของเจ้า แต่พวกมันไม่ทราบว่าผู้ตายเป็นใคร คงนำศพไปทิ้งที่สุสานอนาถา ให้สุนัขเถื่อนแทะกิน สรุปแล้วเจ้ามีชีวิตไม่มีผู้ใดเวทนา ตายแล้วไม่มีผู้ใดเหลียวแล"

คำพูดเหล่านี้คล้ายน้ำหิมะราดรดลงยังศีรษะ เวี่ยจือหยางร่างแข็งทื่อ ปากอ้าตาค้างไป มันเคียดแค้นแทบคลุ้มคลั่ง ปราศจากใคร่ประหารศัตรูให้สิ้นซาก แต่ตอนนี้มันตกเป็นเชลยในคุกมืด เป็นคนพิการที่ไร้ประโยชน์ อาละวาดไปรังแต่เป็นที่หัวร่อเยาะ

ได้ยินเหลิ่งเสียนกล่าวสืบต่อ "เจ้าอย่าได้ไม่ยอมรับนับถือ นับตั้งแต่ฝ่าบาทลุกฮือขึ้นก่อการ ไม่ทราบมีวีรบุรุษผู้กล้ามากน้อยเท่าใดตกตายโดยไร้ที่กลบฝัง พวกมันเคียดแค้นอับจนปัญญายิ่งกว่าเจ้า ในศัตรูคู่ต่อสู้ที่ตกอยู่ในมือฝ่าบาท หากยังมีชีวิตรอด นับเจ้าเป็นบุคคลแรก กล่าวถึงที่สุดฝ่าบาทมิใช่ไร้น้ำใจไมตรี เจ้ามีความดีความชอบในการถวายการอารักขาพระองค์รีรอลังเล สุดท้ายไม่คิดฆ่าเจ้า"

เวี่ยจือหยางถ่มน้ำลายเปื้อนเลือดออกไป ถลึงมองเหลิ่งเสียน สองตาคล้ายกับจะมีเปลวไฟพวยพุ่งออกมา

เหลิ่งเสียนกล่าวอีกว่า "ดอกไม้ไม่บานซ้ำ เวลาไม่ย้อนกลับคืน ผู้คนเกิดมาชาติหนึ่ง ต้นหญ้างอกงามหนึ่งสารท เจ้ายังเยาว์วัย หากตกตายในลักษณะนี้ ไยมิใช่เสียทีที่เกิดมา อีกประการ เจ้าตกตายยังพอทำเนา แต่ยอดวิชาของหลิงเต้าหยินไยมิใช่ไร้ผู้สืบทอด?"

เวี่ยจือหยางพอฟังวาจาประดานี้ ความจริงหวั่นไหวใจอยู่บ้าง แต่พอฟังถึงตอนท้าย ค่อยตื่นตัวขึ้นมา เหลิ่งเสียนสังเกตสีหน้ามัน ปากกล่าวว่า "หลิงเต้าหยินเป็นยอดคนแห่งยุค คิดตีความยอดวิชาไม่ง่ายดาย หากต้องสาบสูญไปเพราะเจ้า จะมีคำว่ากล่าวกับมันอย่างไร?"

เวี่ยจือหยางถามโพล่งว่า “ท่านต้องการเคล็ดวิชาของหลิงเต้าหยิน?”

เหลิ่งเสียนกลอกตาแล้วกล่าว “ชีวิตนี้ของเจ้าไม่มีความหวังอีกต่อไป หากให้นำยอดวิชาของหลิงเต้าหยินลงสู่โลงศพ มิสู้บอกต่อเราผู้แซ่เหลิ่งให้เราตกทอดถึงชนรุ่นหลัง จึงไม่เสียทีที่หลิงเต้าหยินบัญญัติคิดค้นยอดวิชาขึ้นมา”

เวี่ยจือหยางหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่ง กระทบถูกปากแผลบนใบหน้าปริแตก โลหิตไหลหลั่งเนืองนอง ทำให้ใบหน้าบิดเบี้ยวดุร้ายกว่าเดิม

เหลิ่งเสียนขมวดคิ้วถามว่า “เจ้าหัวร่ออันใด?”

เวี่ยจือหยางหอบหายใจกล่าวว่า “ไก่ตอนเฒ่าท่านเป็นสุนัขรับใช้ของจูหยวนจาง ข้าพเจ้าปรารถนาใคร่ถลกหนังกินเลือดเนื้อของท่าน ท่านเข้าใจว่าข้าพเจ้าเป็นตัวโง่งม กลับยกยอดวิชาของหลิงเต้าหยินแก่ท่าน?”

เหลิ่งเสียนยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “เรามีชีวิตอยู่ในวังหลายสิบปี เรียนรู้ถึงเรื่องหนึ่ง นั่นคือสรรพสิ่งในโลกล้วนมีราคา ไม่มีสิ่งใดไม่สามารถแลกเปลี่ยน หากว่าแลกเปลี่ยนไม่ได้ ได้แต่โทษว่าให้ราคาไม่เพียงพอ เอาเถอะ เจ้าลองบอกมานอกจากไปจากที่นี้แล้ว ขอเพียงอยู่ในวิสัยกระทำได้ พวกเราสามารถหารือกัน”

เวี่ยจือหยางแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า “มิต้องเสแสร้งแกล้งดัด ท่านมิใช่ปกปิดจูหยวนจาง คุมขังข้าพเจ้าไว้ที่นี้หรอกหรือ?”

เหลิ่งเสียนส่ายหน้ากล่าวว่า “เราเป็นขันทีผู้หนึ่ง ไม่มีขีดความสามารถเพียงนี้ หากไม่มีคำสั่งลายมือของฝ่าบาท ไม่ว่าผู้ใดก็อย่าคิดหมายเหยียบย่างเข้ามายังที่นี้”

เวี่ยจือหยางยิ่งรับฟัง หัวใจยิ่งเย็นเฉียบ ความหวังทั้งมวลปลาสนาการสิ้น เงียบงันชั่วขณะ จึงถามว่า “นี่เป็นสถานที่ใด?”

เหลิ่งเสียนยิ้มอย่างประหลาดพิกลกล่าวว่า “คุกลับของกรมความมั่นคงแผ่นดิน ใช้คุมขังผู้ต้องหาคนสำคัญ ผู้ที่สามารถเข้ามายังที่นี้ล้วนไม่

ธรรมดา เช่นหูเหว่ยหยง หลี่สั้งจ่าง หลันอี้...เจ้าถูกคุมขังอยู่ในห้องเดียวกัน ถือเป็นเกียรติอย่างสูง”

เวี่ยจือหยางร้องเพ้ยด่าทอว่า “เกียรติของมารดาท่านอันใด?”

เหลิ่งเสียนทอดถอนใจกล่าวว่า “ยังด่าคนอีก? เด็กน้อยเจ้าดูเหมือนชาญฉลาด แท้จริงแล้วโฉดเขลา ไม่รู้จักสำนึกตัว จนบัดนี้ยังไม่เข้าใจว่าไฉนมีสภาพเช่นนี้?”

เวี่ยจือหยางกล่าวถามว่า “หมายความว่าอย่างไร?”

เหลิ่งเสียนกล่าวว่า “ฝ่าบาทคิดอ่านมองการณ์ไกล เห็นผ่านตาไม่ลืมเลือน คนที่พระองค์ฆ่ายังมากกว่าข้าวที่เจ้ารับประทาน ลวดลายของเจ้าเพียงนี้ ไหนเลยตบตาพระองค์ได้ ด้านรูปโฉมสามารถปลอมแปลงสมาธิจิตใจยากเปลี่ยนแปลง เมื่อได้ยินเสียงขลุ่ย มองดูอากัปกิริยาของเจ้าก็สะกิดความสงสัยของฝ่าบาทขึ้นมา สอบถามเรื่องของเวี่ยจือหยางโดยไม่ผ่านเรา ระหว่างเดินหมากของสีอิ่งเจิน ก็เลียบเคียงถามถึงความเป็นมาของเจ้า ดีที่เรากับนักพรตชราล้วนปิดปากสนิท บวกกับฝ่าบาทปวดเศียรเวียนเกล้ากับการต่อสู้ช่วงชิงของอ๋องทั้งหลาย จึงปล่อยวางเรื่องนี้ไว้ก่อน เพียงสั่งให้เราลอบสืบเสาะ เราถูกเจ้าลากดึงเข้าไป เปลือกนอกรับคำแท้จริงแข็งขืน เรื่องนี้ความจริงกลายเป็นคลื่นกระทบฝั่ง มิคาดเจ้าประสบความสำเร็จตั้งแต่เยาว์วัย กลับลืมตัวลืมตน เป็นคางคกคิดรับประทานเนื้อห่านฟ้า หมายปองเป่าฮุยกงจู่ ฝ่าบาทแม้ไม่กล่าวจากปาก แต่ก็พิโรธโกรธกริ้ว ทางหนึ่งสั่งเหมยอินหน่วงเหนี่ยวเจ้าเอาไว้ ทางหนึ่งให้กรมความมั่นคงแผ่นดินสืบประวัติของเจ้า เรารับบอบช้ำภายใน เคลื่อนไหวไม่สะดวก ต่อให้คิดปกป้องก็ไม่มีปัญญา เจ้าพานเคลื่อนไหวอย่างเอิกเกริก บังเอิญพบคนที่รู้จัก เป็นเหตุให้กรมความมั่นคงแผ่นดินสืบเสาะถึงบ้านตระกูลเจียง ทุกประการกระจ่างแจ่มชัด เราไม่สามารถปกปิดต่อไป ได้แต่เปิดเผยความจริง ฝ่าบาททราบว่าเจ้ามีฝีมือสูงเยี่ยม ร้อยพิษยากกล้ำกราย จึงเสาะหา

ยอดคนขุดหลุมพรางกับดัก อาศัยการตายของจิ้นอ๋องแบ่งแยกสมาธิของเจ้า พวกเราทั้งสามผนึกกำลังจู่โจม ค่อยคร่ากุมเจ้าไว้ได้ เฮอะ เพราะเด็กน้อยริมแม่น้ำฉินไหวคนหนึ่ง เป็นเหตุให้ฝ่าบาททุ่มเทแรงกายแรงใจถึงเพียงนี้ เวี่ยจือหยาง เจ้าแม้ตายก็สามารถนอนตาหลับแล้ว”

เวี่ยจือหยางรับฟังจนตะลึงลาน ปริศนาทั้งหลายค่อยคลี่คลาย เข้าใจว่าคราก่อนสือิ่งเจินไฉนเกลี้ยกล่อมมันไปจากราชสำนัก นักพรตชรามีสายตากระจ่างจ้า ดูออกถึงอันตรายตั้งแต่แรก น่าหัวร่อมันตกอยู่ในห้วงรักมิเพียงไม่เชื่อฟังคำตักเตือน มิหนำซ้ำยิ่งถลำยิ่งลึกล้ำ สุดท้ายสำรอกไหมพันธนาการตัวเอง ถูกจับกุมคุมขังไว้ เวี่ยจือหยางทบทวนหวนนึก นึกเสียใจไม่คลาย แต่ว่ามันมีรักลึกล้ำ ยังไม่อาจตัดเยื่อสิ้นใย หากเกิดเหตุการณ์ซ้ำสอง เกรงว่ายังกระทำผิด พาตัวมาหาที่ตาย

เหลิ่งเสียนแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า “เจ้าคิดหาที่ตาย พลอยฉุดลากเราเข้าไป หากว่าเจ้ารู้สถานการณ์ ก็ถ่ายทอดบอกเคล็ดวิชาของหลิงเต้าหยินออกมา เราจะให้เจ้าอยู่ดีกินดี เชิญหมอมารักษาอาการบาดเจ็บของเจ้า เมื่อเป็นเช่นนี้เจ้าจะมีชีวิตอีกหลายวัน”

เวี่ยจือหยางบังเกิดเพลิงโทสะขึ้น เงียบงันชั่วขณะจึงขบกรามกล่าวว่า “เหลิ่งเสียน มีเรื่องหนึ่งหากท่านกระทำได้ ข้าพเจ้าจะมอบคัมภีร์ฝีมือแก่ท่าน”

เหลิ่งเสียนถามว่า “เรื่องอันใด?” จากนั้นขมวดคิ้ว สั่นศีรษะกล่าวว่า “ทำไม่ได้ นี่ออกจะบังคับขู่เข็ญผู้คนไปแล้ว”

เวี่ยจือหยางถามว่า “ท่านทราบว่าเป็นเรื่องใด?”

เหลิ่งเสียนทอดถอนใจกล่าวว่า “นี่คาดเดาได้โดยง่ายดาย ท่านต้องการให้เราฆ่าฝ่าบาทใช่หรือไม่?”

เวี่ยจือหยางขบกรามกล่าวว่า “เป็นคนเป็นสุนัข ขึ้นอยู่กับการตัดสินใจ จูหยวนจางลึกซึ้งชั่วร้าย เมื่อนึกระแวงสงสัยท่าน จะช้าเร็วต้องลงมือ

ต่อท่าน”

เหลิ่งเสียนชูนิ้วหัวแม่มือกล่าวว่า “เด็กร้ายกาจ เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ยังคิดยุยงให้แตกแยก น่าเสียดายที่เจ้าคิดผิดไป ในโลกมีคู่สามีภรรยาเก่าแก่ตั้งข้อรังเกียจกัน แต่ก็ยากสลัดตัดรอน เรากับฝ่าบาทก็เช่นกัน เฮอะ เด็กน้อยเช่นเจ้าฆ่าทิ้งไปคนหนึ่ง ยังมีอีกนับร้อยนับพัน แต่หากพระองค์ฆ่าเรา ไหนเลยเสาะหาขันทีชราที่มีฝีมือสูงเยี่ยม ทั้งอยู่ตัวคนเดียว ยินยอมรับดาบต้านลูกธนูให้กับพระองค์เช่นเราได้?”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ข้าพเจ้าก็กระทำความดีความชอบใหญ่หลวง...” ไม่ทันกล่าวจบ เหลิ่งเสียนสั่นศีรษะกล่าวว่า “เจ้าผิดแผกแตกต่าง เจ้าก้าวข้ามเส้นแบ่งออกมา ส่วนเราร้อยผิดพันผิด เพียงเป็นขันทีคนหนึ่ง เจ้าแทนที่จะเป็นนักพรต กลับคิดกระโดดข้ามประตูมังกร เป็นราชบุตรเขยอันใด เฮอะ ผู้คนควรประพฤติตัวอยู่ในกรอบ เมื่อไม่อยู่ในกรอบ ก็ไม่อาจโทษว่าผู้อื่น”

คำพูดนี้แม้โหดเหี้ยมไร้น้ำใจ แต่ก็มีเหตุมีผล เวี่ยจือหยางทราบแน่แก่ใจ หากยังไม่ยอมรับความพ่ายแพ้ กล่าวว่า “ท่านมีฝีมือสูงเยี่ยมอย่างที่ยากพบพาน กลับยินยอมเป็นขันทีไปชั่วชีวิต?”

เหลิ่งเสียนทอดถอนใจกล่าวว่า “เราเป็นขันทีตั้งแต่เล็ก ไม่ว่าเรื่องใดกระทำเป็นเวลานานจะเกิดความเบื่อหน่าย แต่เมื่อกระทำนานกว่านี้ ก็กลายเป็นความเคยชิน หากไม่มีนายเหนือให้ปรนนิบัติ กลับรู้สึกไม่สบาย เมื่อคิดเสาะหานายเหนือ ก็ต้องเสาะหาบุคคลใหญ่โต ในโลกมีผู้ใดยิ่งใหญ่กว่าฮ่องเต้อีก ฝ่าบาทล่วงรู้จิตใจของเราเป็นอย่างดี ยังกล้าใช้สอยเรา แสดงออกถึงจิตใจอันกว้างขวางของพระองค์ เด็กน้อยเจ้าปากไม่สิ้นกลิ่นน้ำนม ก็คิดยุยงให้เราแตกแยกกับฝ่าบาท ไยมิใช่ฝันกลางวันไป?”

เวี่ยจือหยางรู้สึกขมไปทั่วทั้งปาก กล่าวว่า “อย่างนั้นคัมภีร์วิชาฝีมือของหลิงเต้าหยินก็ไม่ต้องพูดถึงแล้ว”

เหลิ่งเสียนยิ้มอย่างเยือกเย็นกล่าวว่า “อย่างนั้นเราก็ไม่ต้องการพูดถึงสภาพของเป่าฮุยแล้ว”

เวี่ยจือหยางใจเขม็งตึงเครียดกล่าวว่า “เป่าฮุย? นางเป็นไรแล้ว?”

เหลิ่งเสียนชำเลืองมองมันกล่าวว่า “ต้องการทราบหรือ อย่างนั้นก็มอบคัมภีร์วิชาฝีมือออกมาแลกเปลี่ยน”

เวี่ยจือหยางกระชากเสียงว่า “เพ้อฝันไปแล้ว ต่อให้ท่านบอกว่าเป่าฮุยเป็นอย่างไร ข้าพเจ้าไหนเลยทราบว่าท่านพูดจริงหรือแปลกปลอม?”

เหลิ่งเสียนขมวดคิ้วกล่าวว่า “ท่านคิดทำอย่างไร?”

เวี่ยจือหยางกลืนน้ำลายคำหนึ่ง กล่าวว่า “ท่านให้นางเขียนจดหมายฉบับหนึ่ง”

เหลิ่งเสียนขบคิดแล้วสั่นศีรษะกล่าวว่า “เรื่องนี้ทำไม่ได้”

“เพราะเหตุใด?”

เหลิ่งเสียนทอดถอนใจกล่าวว่า “ทำไม่ได้คือทำไม่ได้ เราต้องการคัมภีร์วิชาฝีมือจริง แต่จะไม่กระทำเรื่องที่ตระบัดสัตย์” กล่าวจบถอยกายไปหนึ่งก้าว ปิดประตูเหล็กลงดังโครม

เวี่ยจือหยางทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาลร้องว่า “นี่ ท่านกลับมา เป่าฮุยเป็นไรแล้ว กงจู่เป็นไรแล้ว?”

เหลิ่งเสียนกล่าวอย่างเยือกเย็นว่า “เด็กน้อย คนมีชีวิตไม่ง่ายนัก เจ้ากระทำตามอารมณ์ ครั้งหน้าพบกัน คงเป็นเวลาเก็บศพเจ้า”

เวี่ยจือหยางโถมใส่ประตูเหล็ก โซ่เหล็กบังเกิดเสียงดังเกรียวกราวตรึงมันเอาไว้ เวี่ยจือหยางขยับดิ้นรนข้างหน้าอย่างไม่คิดชีวิต จนสองไหล่ปรากฏโลหิตกระเซ็นซ่าน แต่มันยังไม่รู้สึกตัว

เวี่ยจือหยางเฝ้าครุ่นคิด *‘จูเหว่ยเป็นไรแล้ว? หลายวันมานี้มันพยายามไม่นึกถึงผลสุดท้ายขององค์หญิงน้อย แต่ยิ่งหลีกเลี่ยง ในใจยิ่งไม่สบายใจ หลังจากสะสมพอกพูน ยามนี้พอประดังออกมา คล้ายถูกหมื่น*

อสรพิษฉกกัดหัวใจ เจ็บปวดรวดร้าวสุดทนทาน'

เวี่ยจือหยางทุบพื้นทุบประตู อาละวาดอยู่ครู่หนึ่งค่อยสงบลง ครุ่นคิดขึ้น *'หากจูเหว่ยตายแล้ว ทุกประการก็จบสิ้นอวสาน หากนางยังมีชีวิตอยู่ คงถูกจูหยวนจางเคี่ยวกรำทรมาน เพราะเพื่อนาง เราต้องมีชีวิตสืบไป เหลิ่งเสียนต้องการคัมภีร์วิชาฝีมือ เราจะใช้คัมภีร์วิชาฝีมือเป็นเหยื่อล่อ หาทางหลบหนีจากที่นี้...'*

มันความจริงทอดอาลัยตายอยาก แต่แล้วเกิดความคิดดิ้นรนมีชีวิตรอด หันไปยกชามข้าว รับประทานเป็นการใหญ่ อาหารที่จัดมาหยาบกระด้าง ทั้งมีกลิ่นเหม็นบูด เวี่ยจือหยางนึกถึงวันที่ต้องโทษบนเกาะตะวันออก หยางจิ่งและพวกคิดแก้แค้น ผสมอุจจาระปัสสาวะในข้าวปลาอาหาร ดีที่เยี่ยหลิงซูยื่นมือช่วยเหลือ จึงไม่ถึงกับอดตาย มันไม่สามารถตอบแทน จึงเป่าขลุ่ยต่อนาง แต่ตอนนี้ไม่เห็นสตรีที่ฟังเสียงขลุ่ยแม้แต่เงา สร้างความสะท้อนใจแก่เวี่ยจือหยาง จนวางชามตะเกียบลง มีความรู้สึกว่าเยี่ยหลิงซูจับจ้องมองมันอยู่ สายตาที่เศร้าโศกบันดาลให้ผู้คนหัวใจแหลกสลาย

เวี่ยจือหยางพึมพำว่า "แม่นางเยี่ย..." มาตรว่ามีวาจาร้อยคำพันคำ แต่ไม่ทราบกล่าวกระไรดี จะอย่างไรมันรานน้ำใจโฉมสะคราญ ไม่ว่ากล่าวอันใดล้วนเป็นการเสแสร้ง

หลังจากรับประทานอาหาร เวี่ยจือหยางทรุดนั่งขัดสมาธิ พอโคจรพลัง กลางหลังก็ปวดแปลบปานถูกมีดกรีด ไตทั้งสองข้างเจ็บปวดจับใจ พลังลมปราณกระจายไปตามเส้นลมปราณต่างๆ ไม่สามารถรวมรั้งได้ หากฝืนใจใช้กำลัง รู้สึกกระดูกไหล่เจ็บปวดอย่างรุนแรง เส้นเอ็นปวดเมื่อย ปากแผลที่สองเท้าเจ็บปวดจะเป็นจะตาย

นับแต่โบราณกาลมา การร้อยกระดูกไหปลาร้าและตัดเส้นเอ็นเท้าเป็นเคล็ดลับในการจัดการกับยอดฝีมือที่ฝึกวิชากำลังภายใน ไม่ว่าท่านมีฝีมือสูงเยี่ยมเพียงไหน เมื่อตำแหน่งทั้งสองถูกทำร้าย ก็ไม่อาจใช้พลังฝีมือ

ได้ ก่อนหน้านี้ยอดฝีมือที่ตำหนักเย็นทั้งสามผนึกกำลังจู่โจม ก็ทำร้ายเวี่ยจือหยางบาดเจ็บบอบช้ำ แต่เหลิ่งเสียนล่วงรู้ความร้ายกาจของคัมภีร์เทพคีตนิรมิตเป็นอย่างดี กลัวว่ามันสามารถรวมรั้งพลังใหม่ พานใช้วิธีทั้งสองประการทำร้ายมันเป็นคนพิการ

เวี่ยจือหยางทดลองอยู่ครู่หนึ่ง หลั่งเลือดเสียเหงื่อมากมาย ยังไม่อาจใช้กำลังภายในแม้แต่น้อย ต้องเอนร่างพิงผนัง คิดร่ำไห้แต่ไร้น้ำตา ความฮึกหาญทั้งมวลมลายหายสิ้น เหน็ดเหนื่อยทั้งกายใจ จนม่อยหลับไป

ไม่นานมันหลับฝันไป ฝันว่าติดตามเกี้ยวเจ้าสาวคันหนึ่งตัดผ่านตรอกซอยในนครหลวง มาถึงหน้าตึกหลังหนึ่ง เกิงเสวียนในชุดเจ้าบ่าวคล้องแพรพุ่มออกมารับหน้า เลิกม่านมุกขึ้น จูเหว่ยใช้แพรแดงคลุมหน้าเดินชดช้อยออกมา เวี่ยจือหยางส่งเสียงร้องเรียก แต่ไม่มีผู้ใดแยแสสนใจ เกิงเสวียนกุมมือองค์หญิงเดินเข้าประตูตึก เวี่ยจือหยางไล่กวดตาม ประตูตึกก็ปิดลงดังโครม

มันเปลี่ยนเป็นเดินเลียบกำแพง แต่ไม่พบมีประตูทางเข้า เมื่อนึกถึงสภาพภายในตึก เวี่ยจือหยางร้อนรุ่มแทบคลุ้มคลั่ง พุ่งชนผนังกำแพง แต่คล้ายใช้สากกระทุ้งผนังเหล็กกำแพงทองแดง ขณะท้อแท้ใจ พลันมีคนตบไหล่มัน พอหันขวับไป เห็นเวี่ยเส้าฟงยืนอยู่ด้านหลังในสภาพหลั่งโลหิตโซมกาย เบิ่งตาจ้องมองมา

เวี่ยจือหยางร้องเรียก "**เหล่าแต** *(ท่านพ่อ)*..." ผุดลุกขึ้นนั่ง กลับกระทบถูกโซ่ตรวน สร้างความเจ็บปวดถึงกระดูก ตลอดทั้งร่างหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา

สายตายามกวาดมอง เห็นแต่ความมืดมิด เวี่ยจือหยางค่อยเรียกสติคืนมา เมื่อนึกถึงเหตุการณ์ในความฝัน ต้องสยิวกายอย่างหนาวเหน็บ แต่แล้วยามนั้น ที่ข้างหูแว่วเสียงลมหายใจ เวี่ยจือหยางแม้รับบาดเจ็บพิการ

แต่ยังมีโสตประสาทอันปราดเปรียว ในคุกมืดเงียบสงัดงัน ลมหายใจเร้นลึกและยาว แผ่วเบาถึงขีดสุด แต่ยังได้ยินอย่างชัดเจน เวี่ยจือหยางถึงกับขนลุกเกรียวขึ้นมา

เวี่ยจือหยางร้องถามด้วยความหวาดหวั่นพรั่นพรึงว่า “ผู้ใด?” สุ้มเสียงเปล่งจากปาก น้ำเสียงเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง

เสียงลมหายใจนั้นขาดหายไป มีคนอุทานดังเอ๊ะกล่าวว่า “เจ้าพบเห็นเรา?”

เวี่ยจือหยางสะดุ้งเฮือก ยื่นมือหยิกต้นขาโดยแรง รู้สึกเจ็บปวดยิ่งไม่คล้ายกับฝันไป ในคุกมืดกลับมีผู้อื่น นับเป็นเรื่องประหลาดแท้

ฟันในปากเวี่ยจือหยางกระทบกันดังกึกกัก ได้ยินคนผู้นั้นกล่าวอีกว่า “ไม่พบกันไม่กี่วัน เจ้าไฉนกลับกลายเป็นเช่นนี้?”

เวี่ยจือหยางฟังจากน้ำเสียงมัน คล้ายเป็นคนรู้จัก แต่ภายในคุกมืดจนยื่นมือไม่เห็นนิ้วทั้งห้า คนผู้นั้นเห็นโฉมหน้ามันได้อย่างไร ยามหวาดหวั่นขวัญเสียอดถามมิได้ว่า “ท่าน ท่านที่แท้เป็นใคร?”

คนผู้นั้นกล่าวอย่างนึกได้ว่า “ใช่แล้ว พลังการฝึกปรือของเจ้าไม่ลึกล้ำพอ ไม่อาจเห็นสิ่งของในความมืด”

กล่าวจบ ภายในคุกสว่างวาบขึ้น คล้ายประตูสวรรค์เปิดออก สาดแสงรัศมีลงมา ที่เบื้องหน้าเวี่ยจือหยางปรากฏร่างของบุรุษผู้หนึ่ง มีอายุสี่สิบเศษ คิ้วเรียวตากระจ่าง จมูกโด่งปากกว้าง ผิวพรรณสะท้อนประกายแสงรัศมีมาจากเสื้อผ้าผมเผ้า ยามอยู่ในคุกมืด คล้ายเซียนวิเศษลงสู่หล้า

เวี่ยจือหยางถูกอาบไล้อยู่ใต้แสงสี คล้ายตกอยู่ในความฝันห้วงมายาเหม่อมองบุรุษผู้นั้นจนปากอ้าตาค้างไป

บุรุษนั้นโบกแขนเสื้อคราหนึ่ง เพ่งตามองมา เวี่ยจือหยางระงับสติแล้วตะกุกตะกักถามว่า “ท่าน ท่านเป็นเทพ...หรือว่าภูตผี?”

บุรุษนั้นทวนคำ “ภูตเทพ” จากนั้นหัวร่อออกมากล่าวว่า “เรากลับ

ลืมเลือนไป ลักษณะนี้เป็นอย่างไร?" กล่าวพลางสองแก้มยุบลง ผิวพรรณเหี่ยวแฟบ สองตายืดยาวขึ้น ริมฝีปากเบาบางลง พริบตานั้นชราภาพไปหลายสิบปี จากบุรุษรูปงามกลับกลายเป็นชายชราสูงอายุผู้หนึ่ง

เวี่ยจือหยางร้องโพล่งว่า "**ลั่วเซียนเซิง** *(ท่านผู้แซ่ลั่ว)*" บังเกิดความพลุ่งพล่านสุดเปรียบปาน จากนั้นนึกเคลือบแคลงสงสัย ภาพความเปลี่ยนแปลงเมื่อครู่แปลกพิสดารจนเหลือเชื่อ หากไม่เห็นกับตาต้องไม่ยอมเชื่อเด็ดขาด

ลั่วหวี่เซิงทรุดนั่งขัดสมาธิ ล้วงเทียนไขครึ่งเล่มจากในแขนเสื้อ วางลงกับพื้น บิดไส้เทียนจุดไฟขึ้น แสงเทียนพอสว่างวูบ แสงรัศมีบนร่างมันก็อ่อนจางลง

เวี่ยจือหยางกำหมัดทั้งสอง กล่าวคำ "ท่าน ท่าน..." ยังไม่อาจใช้ความคิดใคร่ครวญได้

ลั่วหวี่เซิงมองดูโซ่เหล็กบนหัวไหล่เวี่ยจือหยาง ทั้งตรวจดูบาดแผลที่ข้อเท้ามัน ต้องขมวดคิ้วเข้าหากัน ชั่วครู่จึงกล่าว "เป็นฝีมือของจูหยวนจาง?"

เวี่ยจือหยางผงกศีรษะอย่างเงียบงัน ลั่วหวี่เซิงสั่นศีรษะทอดถอนใจกล่าวว่า "เฒ่าชรานี้ไม่เปลี่ยนนิสัยใจคอ กระทำแต่เรื่อง**เผาพิณต้มกระเรียน***"

ในที่สุดเวี่ยจือหยางลำดับความคิดแล้วกล่าว "ลั่วเซียนเซิง...ลักษณะของท่านเมื่อครู่นี้..."

ลั่วหวี่เซิงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "นั่นเป็นลักษณ์ดั้งเดิมของเรา เมื่อครู่กลับลืมเปลี่ยนรูปลักษณ์ไป"

เวี่ยจือหยางทวนคำว่า "เปลี่ยนรูปลักษณ์? ท่าน ท่านเป็นเซียนวิเศษจริงๆ?"

---

* คำเปรียบเปรยคนหยาบกร้านทำลายวัตถุเรื่องราวที่สวยงาม

ก่อนหน้านี้ลั่วหวี่เซิงอยู่ดีๆ สาบสูญออกจากวัง ทั้งสามารถเปลี่ยนรูปลักษณ์ตามใจนึก ในความนึกคิดของเวี่ยจือหยาง นอกจากภูตเทพเซียนวิเศษแล้ว ไม่มีอิทธิฤทธิ์เช่นนี้

ลั่วหวี่เซิงสั่นศีรษะกล่าวว่า “เรามิใช่ภูต และมิใช่เทพ เพียงรู้จักวิชาฝีมืออยู่บ้าง”

เวี่ยจือหยางกล่าวด้วยความตื่นตระหนกว่า “การเปลี่ยนรูปลักษณ์ก็เป็นวิชาฝีมือชนิดหนึ่ง?”

ลั่วหวี่เซิงยิ้มพลางกล่าวว่า “สิ่งอันประเสริฐสุดคือน้ำ ร่างกายผู้คนประกอบด้วยน้ำหกเจ็ดส่วน ขอเพียงรู้จักควบคุมบังคับ อย่างนั้นความงอกงามเสื่อมโทรมขึ้นอยู่กับใจ สามารถเปลี่ยนเป็นรูปโฉมร่างกายตามความปรารถนา”

เวี่ยจือหยางทวนคำว่า “ควบคุมบังคับน้ำภายในกาย? ควบคุมบังคับอย่างไร?”

ลั่วหวี่เซิงกล่าวว่า “กระทำเช่นนี้?” พลางแบมือออก ใจกลางฝ่ามือปรากฏหยดน้ำขึ้น หยดน้ำเพิ่มจำนวนเป็นกองเล็กๆ เวี่ยจือหยางขณะตื่นเต้นสงสัย น้ำสะอาดก็กลายเป็นหมอก รวมตัวอยู่ที่ใจกลางฝ่ามือของลั่วหวี่เซิง

เวี่ยจือหยางอุทานดังอากล่าวว่า “หมอกในวังเหล่านั้น...”

ลั่วหวี่เซิงรวบนิ้วทั้งห้า ก็ดูดกลุ่มหมอกรวมอยู่ในใจกลางฝ่ามือ ปากกล่าวว่า “พลังหกว่างเปล่าหมุนรอบนำสรรพวัตถุมาใช้เป็นประโยชน์ วิธีนี้ควบคุมบังคับน้ำเกิดจากพลังน้ำหมุนรอบ” เห็นเวี่ยจือหยางมีสีหน้ามึนงงสงสัย จึงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “วิชาอันกระจ้อยร่อย อย่าได้เอ่ยถึงแล้ว”

เวี่ยจือหยางนับถือเลื่อมใสมันจนหมดใจตั้งแต่แรก พอฟังรีบกล่าวว่า “นี่เป็นวาจาใด หากยังเป็นวิชาอันกระจ้อยร่อย วิชาฝีมือทั้งแผ่นดินก็

ไม่คู่ควรกับการเอ่ยถึงแล้ว”

ลั่วหวี่เซิงกล่าวว่า “ไม่ถูกต้อง บนวิถีแห่งฝีมือปรากฏยอดคนพิสดารวิชาคีตาเข้าสู่เชิงยุทธ์ของเจ้า ยังมีกระบี่ใจปัญญาบารมีของหวินซวีล้วนแปลกใหม่ น่านิยมชมเชย”

หลังจากสนทนาถึงตอนนี้ เวี่ยจือหยางค่อยระงับสติจิตใจลง ถามคำถามที่ค้างคาใจว่า “ลั่วเซียนเซิง ท่านไฉนอยู่ที่นี้?”

ลั่วหวี่เซิงกล่าวว่า “เรามาจากทางด้านนั้น”

เวี่ยจือหยางเพ่งตามอง ต้องสะดุ้งเฮือกหนึ่ง เห็นบนผนังศิลาด้านตะวันออกเพิ่มรูใหญ่รูหนึ่ง เนื่องจากมืดมิดจึงไม่รู้สึก ลั่วหวี่เซิงล่วงรู้ความเคลือบแคลงสงสัยของมัน จึงกล่าว “ห้องคุมขังในที่นี้ไม่ได้มีเพียงหลังเดียว”

เวี่ยจือหยางมองดูผนังศิลาที่หนาหลายเซียะ กล่าวถามว่า “ลั่วเซียนเซิง ท่าน...ท่านก็ถูกขังอยู่ที่นี้?”

ลั่วหวี่เซิงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ไม่ เราซ่อนตัวอยู่ที่นี้ เพื่อหลบหน้าศัตรู บังเอิญได้ยินคำโต้ตอบระหว่างเจ้ากับเหลิ่งเสียน ค่อยทราบว่าเจ้าถูกคุมขังอยู่ที่นี้”

เวี่ยจือหยางยิ่งรับฟังยิ่งสงสัย กล่าวว่า “ศัตรู? ด้วยความสามารถของท่านยังมีศัตรูด้วย?”

ลั่วหวี่เซิงยิ้มพลางกล่าวว่า “นี่มีอันใดน่าประหลาด เจ้าเองก็รู้จักศัตรูของเรา”

เวี่ยจือหยางใช้ความคิดใคร่ครวญ แล้วร้องโพล่งว่า “หวินซวีหรือ?”

ลั่วหวี่เซิงผงกศีรษะกล่าวว่า “ใช่แล้ว เป็นหวินซวี”

เวี่ยจือหยางชี้มือไปที่ลั่วหวี่เซิง กล่าวอย่างเหลือเชื่อว่า “อย่างนั้น... ท่านคือเหลียง เหลียง...”

ลั่วหวี่เซิงกล่าวอย่างเปิดอกว่า “ใช่แล้ว เราคือเหลียงซือฉิน”

เวี่ยจือหยางนึกระแวงสงสัยแต่แรกว่าลั่วหวี่เซิงคือเหลียงซือฉิน เพียงแต่เฒ่าชราผู้นี้ยากไร้เกินไป ไม่มีลักษณะราศีของยอดคนที่หนึ่งแห่งแผ่นดิน ยามนี้ได้ยินมันยอมรับ ยังมีความรู้สึกเหลือเชื่อ ยามเคลิบเคลิ้มเลื่อนลอย โฉมหน้าของเหลียงซือฉินก็เกิดความเปลี่ยนแปลง กลับคืนสู่ความสง่าผ่าเผยเช่นตอนแรก ประหนึ่งเทพเจ้าลงสู่หล้า เมื่อคำนวณนับดูมันมีอายุกว่าหกสิบปี แต่ดูไปเพียงสามสิบเศษ เป็นที่คาดคิดได้ว่ามันเมื่อตอนหนุ่มฉกรรจ์ มีรูปโฉมหล่อเหลาถึงเพียงไหน

เหลียงซือฉินยิ้มพลางกล่าวว่า "เจ้าเมื่อล่วงรู้ศักดิ์ฐานะของเรา เราก็ไม่ต้องใช้โฉมหน้าปลอมต่อผู้คนแล้ว"

เวี่ยจือหยางมองดูเจ้านครตะวันตก ในใจเกิดความพลุ่งพล่านปั่นป่วน เหลียงซือฉินแม้เปลี่ยนแปลงรูปโฉม ยังไม่อาจลบภาพอันโดดเดี่ยวเดียวดายไป

เวี่ยจือหยางเรียกหา "**เหลียงเฉิงจู่** *(เจ้านครแซ่เหลียง)*..." เหลียงซือฉินชิงโบกมือกล่าวว่า "เราสองผ่านการประชันดนตรีการ ไยต้องเกรงอกเกรงใจไป เจ้ายังคงเรียกหาเราเป็นลั่วเซียนเซิง เรามีอายุมากกว่าเจ้าหลายปี เรียกเจ้าเป็นเด็กน้อยเป็นอย่างไร?"

เวี่ยจือหยางรับคำ ค่อยรู้สึกผ่อนคลาย หากยึดถืออีกฝ่ายเป็นเหลียงซือฉิน ในใจต้องเกิดความเคารพยำเกรง แต่หากเห็นว่าเป็นลั่วหวี่เซิง ก็รู้สึกอิสรเสรีกว่าเดิม ยามนั้นขบคิดแล้วถามว่า "ลั่วเซียนเซิง ผู้ที่ชักจูงหวินซวีไปในคืนนั้นเป็นท่านหรือ?"

เหลียงซือฉินผงกศีรษะกล่าวว่า "หากเราไม่ออกหน้า เจ้ากับองค์หญิงน้อยคงต้องวิปลาสฟั่นเฟือนไปแล้ว"

เวี่ยจือหยางยิ้มอย่างหดหู่กล่าวว่า "หากว่าเป็นเช่นนั้น...กลับประเสริฐเลิศดี"

เหลียงซือฉินขมวดคิ้วเล็กน้อย สำรวจดูเวี่ยจือหยางกล่าวว่า "เจ้า

ไฉนตกยากถึงเพียงนี้?”

เวี่ยจือหยางคับแค้นแน่นอก ไม่มีที่ปลดปล่อยระบายออก เหลียงซือฉินพอเอ่ยปากถาม มันก็ไม่ปกปิดอำพราง บอกเล่าตั้งแต่จางเทียนอี้ติดตามล้างแค้น ถูกม้วนเข้าสู่การช่วงชิงมัจฉาหินวิถีเทพ จนได้พบกับจูเหว่ย บรรเลงพิณขลุ่ยกลายเป็นรักชอบกัน ต่อมาหลบหนีออกจากวังต้องห้าม พบว่าบิดาบุญธรรมตายอย่างอนาถ จึงเข้าสังกัดเกาะตะวันออก แล้วค่อยออกจากเกาะตะวันออก หลังเกิดเหตุการณ์มากมาย ก็ปลอมชื่อเป็นเต้าหลิง ได้พบกับองค์หญิงใหม่ ทั้งม้วนเข้าสู่การต่อสู้ช่วงชิงในราชสำนัก เผยพิรุธออกมา จนถูกทำลายพลังฝีมือ คุมขังอยู่ในคุกมืด

มันบัดเดี๋ยวยินดี บัดเดี๋ยวสะท้อนใจ บัดเดี๋ยวเดือดดาล บัดเดี๋ยวตัดพ้อตัวเอง บอกเล่าจนปากคอแห้งผาก ค่อยสงบสติลงบ้าง

เหลียงซือฉินรับฟังจนจบความ ก็เงียบงันนิ่งนาน ค่อยทอดถอนใจกล่าวว่า “ด้วยนิสัยใจคอของจูหยวนจาง ไม่ได้ประหารฆ่าเจ้า นับเป็นความโชคดีในโชคร้าย”

เวี่ยจือหยางร่ำร้องว่า “โชคดีอันใด ถูกโซ่เหล็กร้อยกระดูกไหล่เช่นนี้ มีที่ใดต่างกับตกตาย?”

เหลียงซือฉินขมวดคิ้ว พลันยื่นมือออกคว้าจับข้อเท้าของเวี่ยจือหยาง มองดูตำแหน่งที่เส้นเอ็นขาด ขบคิดเล็กน้อยแล้วผุดลุกขึ้น คว้าจับโซ่เหล็กบนหัวไหล่เวี่ยจือหยาง กระชากขาดเป็นสองท่อน จากนั้นยื่นมือออก บีบเลือดและหนองออกมา

ความเคลื่อนไหวเหล่านี้รวดเร็วดุจประกายไฟ เวี่ยจือหยางไม่ทันระวัง เจ็บปวดจนหน้ามืดวูบวาบ อย่างยากเย็นค่อยมีเรี่ยวแรงกลับคืนมาบ้าง พลันเห็นเบื้องหน้าสายตามืดมิดอีกครา เหลียงซือฉินสาบสูญจนไร้ร่องรอย

เวี่ยจือหยางเรียกหา “ลั่วหวี่เซิง” มีแต่เสียงสะท้อนกลับมา หามีคน

ขานรับไม่ มันใช้เท้าคืบคลานถึงผนังศิลาด้านตะวันออก ยื่นมือลูบคลำดู พบว่าผนังศิลาราบเรียบ อย่าว่าแต่ช่องรู กระทั่งร่องรอยก็ไม่มี

เวี่ยจือหยางบังเกิดความสงสัยใจ ความเจ็บปวดบนหัวไหล่ยังไม่ทุเลา เหตุการณ์เมื่อครู่ล้วนจริงแท้แน่นอน แต่เหลียงซือฉินเคลื่อนไหวอย่างลึกลับ ทุกประการล้วนขัดกับหลักเหตุผล ยามมาไม่รู้ที่มา ยามไปไม่รู้ที่ไป ให้ความรู้สึกแก่เวี่ยจือหยาง คล้ายตกอยู่ในห้วงความฝัน หากมิใช่ความฝัน

ผ่านไปเนิ่นนาน เหลียงซือฉินยังไม่ปรากฏตัว เวี่ยจือหยางมีนิสัยไม่อยู่นิ่ง ถึงแม้เดินเหินไม่ได้ ยังสามารถคืบคลาน เมื่อปราศจากโซ่ตรวนไม่ถูกจำกัดความเคลื่อนไหว จึงคืบคลานทั่วห้องขัง คิดค้นหาเส้นทางเข้าออกของเหลียงซือฉิน แต่ไม่มีผลรับอันใด สร้างความท้อแท้ใจแก่มัน เข้าใจว่าทุกประการไม่ได้เกิดขึ้น แต่สายโซ่ที่ขาดเป็นเรื่องจริงแท้ เวี่ยจือหยางลูบคลำโซ่ขาดดู พบว่าห่วงข้อบนสายโซ่แข็งแกร่ง ต่อให้ตนเองไม่รับบาดเจ็บ คิดใช้มือเปล่ากระชากดึงสายโซ่ยังทำไม่ได้ แต่เมื่ออยู่ในมือเหลียงซือฉิน คล้ายหักต้นพืชเกาจื่อต้นหนึ่ง เพียงฝีมือนี้ทั่วทั้งแผ่นดินไม่มีบุคคลที่สองที่ทำได้

ไม่นานให้หลังผู้ดูแลคุกส่งอาหารมา เวี่ยจือหยางความจริงคิดคร่ากุมฝ่ายตรงข้าม แต่กริ่งเกรงแหวกหญ้าให้งูตื่น จึงสะกดข่มกลั้นไว้ นับตั้งแต่พบพานเหลียงซือฉิน ในใจมันก็เกิดความหวัง รับประทานข้าวอย่างเอร็ดอร่อย ปรารถนาใคร่โถมออกจากห้องไปทวงถามความแค้นชำระอาฆาต

แต่ว่ารอแล้วรอเล่า เหลียงซือฉินไม่ปรากฏตัว เวี่ยจือหยางหมดความอดทน หยิบฉวยสายโซ่กระทบกระแทกกัน บังเกิดเป็นท่วงทำนอง เคาะอยู่ครู่หนึ่งเกิดความง่วงเหงา พิงผนังห้องเคลิ้มหลับไป

ยังหลับไม่สนิท พลันได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวอย่างแผ่วเบา เวี่ย

จือหยางสะดุ้งตื่นขึ้น เห็นที่เบื้องหน้าปรากฏโคมขาววังดวงหนึ่งลอยขึ้นอย่างช้าๆ เหลียงซือฉินย่อตัวลง แต่ไม่มองดูมัน หากบิดไส้ตะเกียง ทยอยจุดตะเกียงน้ำมันสี่ดวง ตะเกียงน้ำมันห้าดวงสาดแสงพร้อมกัน สาดส่องห้องคุมขังจนสว่างไสว

เวี่ยจือหยางอดถามมิได้ว่า "ลั่วเซียนเซิง ท่านคิดทำอะไร?"

เหลียงซือฉินกล่าวว่า "ที่นี้มืดเกินไป ไม่สะดวกกับการรักษาบาดเจ็บ"

เวี่ยจือหยางงงงันวูบ ทวนคำรักษาบาดเจ็บ จากนั้นพลุ่งพล่านใจขึ้นมา กล่าวว่า "ท่าน...ท่านคิดรักษาบาดเจ็บให้กับข้าพเจ้า?"

เหลียงซือฉินกล่าวว่า "ใช่แล้ว เราท่านพบกันถือเป็นวาสนา หากว่าสายกว่านี้อีกสองวัน พอล่วงเลยเจ็ดวัน เจ้าจะกลายเป็นคนพิการไปชั่วชีวิต"

เวี่ยจือหยางใจเต้นระทึกขึ้นมา มันความจริงสิ้นหวังต่ออาการบาดเจ็บ แต่ฟังจากน้ำเสียงเหลียงซือฉิน สมควรไม่ถึงกับไม่อาจรักษา คนผู้นี้เป็นปรมาจารย์แห่งยุค ย่อมไม่หลอกลวงคน

เหลียงซือฉินผุดลุกขึ้น หยิบฉวยล่วมยาใบหนึ่ง ปากกล่าวว่า "นับแต่โบราณกาลมา อาการเอ็นขาดกระดูกหักล้วนไม่อาจรักษา ดีที่**จู่มู่** *(ท่านย่า)* ผู้ล่วงลับแตกฉานวิชาแพทย์ ทิ้งตำรับยาเสริมเมฆเชื่อมต่อจันทร์ไว้ ไม่เพียงสามารถรักษาอาการเอ็นกระดูกหัก ต่อให้มือเท้าถูกฟันขาด ภายในหนึ่งชั่วยามสามารถเชื่อมต่อกัน เคลื่อนไหวได้ดังเดิม"

เวี่ยจือหยางทั้งแตกตื่นทั้งเลื่อมใส กล่าวว่า "ในโลกมีตำรับยาเช่นนี้? จู่มู่ท่านคงเป็นหมอวิเศษเลื่องชื่อแล้ว"

เหลียงซือฉินเงียบงันเล็กน้อยแล้วกล่าว "นางมีวิชาแพทย์สูงเยี่ยม แต่ไม่มีชื่อเสียงเท่าใด"

เวี่ยจือหยางอดถามมิได้ว่า "จู่มู่ท่านมีนามสูงส่งว่ากระไร?"

“นางแซ่ฮัวนามเสี่ยวซวง”

เวี่ยจือหยางร้องโพล่งว่า “เป็นหมอวิเศษใจพิสุทธ์”

เหลียงซือฉินเงยหน้าขึ้น กล่าวด้วยความประหลาดใจว่า “ฉายานามนี้สาบสูญไปนานปี เจ้าทราบได้อย่างไร?”

“เป็นสีเต้าเจี้ยงบ่งบอก สีเต้าเจี้ยงยังบอกว่าหมอรักษาหมื่นปีที่ก่อตั้งบรรพบุรุษพิษเป็นศิษย์ของนาง เช่นนี้เป็นว่าลั่วเซียนเซิงมีส่วนเกี่ยวข้องกับบรรพบุรุษพิษ เหตุใด...”

เหลียงซือฉินตัดบทว่า “วาจาไร้สาระอย่าได้กล่าว ยาเสริมเมฆเชื่อมจันทร์มีตัวยาหลายชนิดหายากยิ่ง เราตระเวนทั่วนครหลวง สุดท้ายค่อยได้จากตึกหมอหลวง ขณะเคี่ยวเป็นขี้ผึ้ง ก็ใช้เวลาไม่น้อย อาการของเจ้าเลวร้ายลง หากไม่เร่งรีบรักษา ต่อให้มียาวิเศษก็ไม่มีประโยชน์”

ทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งหยิบฉวยขวดยา มีดเล็กๆ ด้ายที่ฟั่นจากปอจากในล่วมยา ก่อนอื่นให้เวี่ยจือหยางรับประทานยาชา จากนั้นใช้มีดเผาไฟ คว้านเนื้อที่เน่าเปื่อย บีบเลือดและหนองออก ใช้ด้ายเย็บปิดเอ็นขาดพอกทาขี้ผึ้งที่ฉุนเฉียวลงไป หลังจากรักษาเท้าทั้งสองข้าง ก็ใช้วิธีเดียวกันจัดการกับปากแผลบนหัวไหล่ทั้งสอง

วุ่นวายอยู่ครึ่งค่อนวัน ยาชาเสื่อมสลาย เวี่ยจือหยางฟื้นคืนสติมารู้สึกว่าปากแผลทั้งปวดทั้งคัน คล้ายกับมีมดแมลงคืบคลาน ขณะจะยื่นมือสะกิดเกา เหลียงซือฉินจี้จุดแต่ไกล สองแขนของเวี่ยจือหยางกลายเป็นแข็งทื่อ ไม่อาจขยับเขยื้อน แต่อาการปวดและคันไม่ลดลง สุดท้ายต้องส่งเสียงครวญครางออกมา

เหลียงซือฉินหยิบฉวยป้านเคลือบใบหนึ่ง เทยาน้ำสีเขียวเข้มออกมาชามหนึ่ง ประคองเวี่ยจือหยางขึ้น กรอกเข้าปากมัน ยาน้ำทั้งเหม็นคลุ้งทั้งขมฝาด ยากกลืนลงคอ เวี่ยจือหยางรู้สึกลำไส้ปั่นป่วน แทบอาเจียนออกมา

เวี่ยจือหยางกล้ำกลืนอย่างยากเย็นกล่าวว่า “ลั่วเซียนเซิง นี่เป็นยาอันใด?”

เหลียงซือฉินตอบว่า “ยาน้ำสี่ยากเย็น ยากดื่มได้หรือ?”

เวี่ยจือหยางหน้านิ่วคิ้วขมวด ไม่ทราบตอบอย่างไรดี เหลียงซือฉินกล่าวว่า “ที่ว่าสี่ยากเย็นคือ ยากทนดู ยากสูดดม ยากดื่มลงคอ ยากย่อยสลาย”

เวี่ยจือหยางกล่าวสนับสนุนว่า “ถูกแล้ว ชื่อนี้ตั้งได้เหมาะสมยิ่ง”

เหลียงซือฉินกล่าวว่า “ชื่อนี้เป็น**จู่ฟู่** *(ท่านปู่)* เราตั้งขึ้น ครั้งกระโน้นท่านผู้เฒ่ารับบาดเจ็บสาหัส อาศัยตัวยานี้ชุบชีวิตกลับมา อันว่ายาเลิศรสขมฝาด ถึงแม้เป็นสี่ยากเย็น แต่สามารถฟื้นคืนชีวิต”

เวี่ยจือหยางมองดูอาการบาดเจ็บของตนเอง กล่าวถามว่า “ไม่ทราบว่าต้องใช้เวลากี่วันค่อยทุเลาหายดี?”

เหลียงซือฉินขมวดคิ้วไม่ตอบคำ เวี่ยจือหยางสังเกตสีหน้ามันต้องใจเต้นระทึกขึ้นมา กล่าวเบาๆ ว่า “ลั่วเซียนเซิง...”

เหลียงซือฉินค่อยเรียกสติคืนมา กล่าวช้าๆ ว่า “ดนตรีการสะท้อนลักษณะนิสัย ฟังจากเสียงขลุ่ยของเจ้า สมควรเป็นคนกระจ่างแจ่มแจ้ง”

เวี่ยจือหยางฟังความหมายออก ถึงกับเจ็บแปลบปลาบใจ หากยังฝืนยิ้มกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว อาการบาดเจ็บนี้ไม่อาจทุเลาหายดี”

เหลียงซือฉินสั่นศีรษะกล่าวว่า “นั่นกลับมิใช่ เจ้ารับบาดเจ็บสาหัสเกินไป ทั้งปล่อยทิ้งไว้เป็นเวลานาน ภายหน้าอาจสามารถเดินเหินเป็นปรกติ สองแขนเคลื่อนไหวได้อย่างอิสระ แต่หากคิดลงมือต่อผู้คน หวังเอาชนะคะคาน เกรงว่า...ทำไม่ได้”

มันกล่าวอย่างคลุมเครือ แต่เวี่ยจือหยางเข้าใจดี วิชาแพทย์และโอสถทิพย์ของเหลียงซือฉิน เพียงช่วยให้มันเคลื่อนไหวอย่างอิสระ แต่สูญเสียพลังฝีมือไป มันความจริงไม่รู้จักเพลงหมัดฝ่ามือ ต่อมาเพราะวาสนา

บันดาล ฝึกยอดวิชาสำเร็จ ยามนี้กลับสูญเสียไป ระหว่างหนึ่งได้หนึ่งเสีย คล้ายความฝันตื่นหนึ่ง ถึงกับเหม่อลอยซึมเซาไป

เหลียงซือฉินมองดูมัน ลอบทอดถอนใจคำหนึ่ง ปลอบโยนว่า "วิชาฝีมือเพียงเป็นวิถีปลีกย่อย เปรียบกับความสำเร็จในเชิงดนตรีของเจ้า แทบไม่ควรแก่การเอ่ยถึง นับแต่โบราณกาลมา ผู้มีจิตปณิธานไม่ยึดติดกับผลได้ผลเสียของตัวเอง **ซุนปิน*** สูญเสียเท้า ยังเขียนตำราพิชัยสงครามออกมา **ซือหม่าเชียน**** ถูกจับตัวทรมาน ยังจัดทำบันทึกประวัติศาสตร์ซื่อจี้ อย่าว่าแต่วิชาฝีมือมีทั้งแนวทางภายในกับภายนอก ฝึกวิชากำลังภายนอกไม่ได้ ก็สามารถฝึกเม็ดพลังภายใน ช่วยให้มีอายุยืนยาว หากแม้นเป็นเช่นนั้น ไยมิใช่เป็นวาสนาในคราเคราะห์?"

เวี่ยจือหยางพอฟัง ต้องฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "หากเป็นไปตามคำบอกของเซียนเซิง สามารถเดินทางสัญจร หยิบยกชามข้าวได้ ข้าพเจ้าก็พึงพอใจแล้ว ส่วนวิชากำลังภายในกับภายนอกยังคงอย่าได้เอ่ยถึง"

เหลียงซือฉินกวาดมองมันแวบหนึ่ง ทราบว่ามันกล่าวไม่ตรงกับใจ จึงกล่าว "เอ่ยถึงวิชากำลังภายใน เจ้าได้รับบอบช้ำสาหัสไม่ด้อยกว่าอาการบาดเจ็บภายนอก ถูกทำร้ายสามฝ่ามือหนึ่งดรรชนี ที่ชายโครงข้างซ้ายถูกพลังสมบูรณ์เพียบพร้อมของนิกายมนตรยานทำร้าย ในจำนวนนี้คล้ายแฝงลมปราณพุทธมารดร วิชาฝีมือทั้งสองแขนงนี้มีสภาพดุจน้ำกับไฟ ทั้งอ่อนหยุ่นแกร่งกร้าว เดินในแนวทางเบี่ยง คนผู้นี้ไม่รู้จักวิชาปรับหยินเปลี่ยนหยางกลับฝึกวิชาทั้งสองชนิดนี้ เกรงว่าอาจย้อนจู่โจมใส่ตัวเอง"

เวี่ยจือหยางพอฟังคำ "ปรับหยินเปลี่ยนหยาง" ต้องฉุกใจคิด กล่าวว่า "ลั่วเซียนเซิง ตอนอยู่ที่เกาะฉงหมิงเต่า ผู้ที่ชี้แนะเคล็ดวิชาแก่ข้าพเจ้าก็เป็นท่านกระมัง?"

---

* คนในยุคเลียดก๊ก

** คนในยุคไซ่ฮั่น

เหลียงซือฉินยิ้มพลางกล่าวว่า “เจ้าตกอยู่ในขบวนแปดที่สุดหมุนรอบ หากเราไม่ช่วยเหลือ เจ้าไยมิใช่ตกตายไป?”

เวี่ยจือหยางตื้นตันใจยิ่ง กล่าวว่า “ลั่วเซียนเซิง ท่านยื่นมือช่วยเหลือหลายครั้งครา พระคุณอันยิ่งใหญ่นี้คงไม่มีวันตอบแทนได้”

เหลียงซือฉินกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “สำหรับกับเจ้าเป็นพระคุณช่วยชีวิต สำหรับกับเราลำบากเพียงยกมือ ไยต้องเอ่ยอ้างถึง วันนั้นฉุกละหุกรีบร้อน อธิบายวิชาปรับหยินเปลี่ยนหยางโดยผิวเผิน เราถ่ายทอดให้ไม่จบ เจ้าเรียนรู้ได้ไม่ครบถ้วน เฮอะ หากเรียนรู้ครบถ้วน อาศัยตัวประกอบเหล่านั้นไหนเลยทำร้ายเจ้าได้?”

เวี่ยจือหยางเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว “ไม่ว่าอย่างไรได้รับพระคุณจากเซียนเซิง ข้าพเจ้าขอจดจำซึ้งใจ”

เหลียงซือฉินยิ้มเล็กน้อยกล่าวอีกว่า “ส่วนฝ่ามือที่ฟาดใส่ชายโครงข้างขวาของเจ้าในอ่อนหยุ่นแฝงแกร่งกร้าว คล้ายกับแนวทางพรต แต่ว่ารุนแรงยิ่ง...”

เวี่ยจือหยางบอกกล่าวว่า “คนลงมือเรียกว่าฝูซังเต้าเจี้ยง มาจากทะเลใต้ เหลิ่งเสียนบอกว่าวิชาฝีมือของมันเรียกว่าพลังพลานุภาพ”

“พลังพลานุภาพ? กลับกล่าวเขื่องโขนัก”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “คนเถื่อนที่โพ้นทะเลไม่สัมผัสกับโลกภายนอก ย่อมกล่าวคุยเขื่องโดยไม่กระดากปาก”

เหลียงซือฉินสั่นศีรษะกล่าวว่า “ไม่อาจประมาทศัตรูไป วิชากำลังภายในของนักพรตนี้เป็นอีกแนวทางหนึ่ง หากครั้งหน้าพบพานต้องระมัดระวัง”

เวี่ยจือหยางผงกศีรษะรับ เหลียงซือฉินกล่าวสืบต่อ “ฝ่ามือทั้งสองชนิดนี้แม้ร้ายกาจ แต่ไม่เท่ากับหนึ่งฝ่ามือหนึ่งดรรชนีของเหลิ่งเสียน หากมิใช่เจ้าฝึกพลังลมปราณพิสดาร ยามคับขันบังเกิดพลังคุ้มครองกายขึ้น

โครงกระดูกของเจ้าคงเย็นชืดแล้ว”

เวี่ยจือหยางขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่า “เจ้าไก่ตอนเฒ่า ข้าพเจ้าจะช้าเร็วต้องฆ่ามัน”

เหลียงซือฉินเงียบงันชั่วขณะ พลันกล่าวว่า “เด็กน้อย ขอหารือเรื่องหนึ่ง”

“เซียนเซิงโปรดบอกมา ข้าพเจ้ายินดีปฏิบัติตาม”

เหลียงซือฉินกล่าวว่า “ขอให้เจ้าปล่อยปละละเว้นเหลิ่งเสียน อย่าได้สืบสาวเอาความมัน?”

เวี่ยจือหยางถามโพล่งว่า “เพราะเหตุใด?” มันถูกขันทีชราเหยียบย่ำทำร้าย ดังนั้นแค้นมันจับใจ

เหลียงซือฉินทอดถอนใจกล่าวว่า “ครั้งกระโน้น**จู่ฟู่** *(ท่านปู่)* ก่อนวายชนม์ กำชับเราว่าหากเข้าสู่แผ่นดินจงหยวน ให้ดีต่อศิษย์ของสระเหยาฉือภูเขาเทียนซาน ต่อให้เป็นคนชั่วช้าสุดสามานย์ ก็ต้องพยายามชักจูงให้อภัยทุกวิถีทาง...”

เวี่ยจือหยางร้องโพล่งว่า “จู่ฟู่ท่านออกจะเอาแต่ใจเกินไป...” คำพูดกล่าวจากปาก ต้องก้มศีรษะต่ำนิ่งเงียบงัน

เหลียงซือฉินยิ้มพลางกล่าวว่า “เจ้ากล่าวไม่ผิด จู่ฟู่ผู้ล่วงลับมีนิสัยหุนหันพลันแล่น กระทำการตามอำเภอใจ เพราะเหตุนี้จึงรับความลำบากไม่น้อย”

เวี่ยจือหยางลอบร้องคำละอายในใจ เอ่ยถึงการ “กระทำตามอำเภอใจ” มันไม่ได้ดีเลิศกว่าเท่าใด ส่วนความลำบากที่ได้รับไม่ต้องพูดถึง

เหลียงซือฉินกล่าวสืบต่อ “เราก็ทราบว่านี่เป็นการฝืนใจ เกิดเป็นผลสุดจะหยั่ง แต่จู่ฟู่ก่อนวายชนม์ฝากฝังไว้ เราไหนเลยหักใจปฏิเสธได้?”

เวี่ยจือหยางกล่าวด้วยความสงสัยอยากรู้ว่า “จู่ฟู่ท่านไฉนปฏิบัติต่อศิษย์ของสระเหยาฉือเป็นพิเศษ?”

"เพราะว่าท่านผู้เฒ่าตอนหนุ่มฉกรรจ์ ติดค้าง**หลิวซือจู่*** สิ่งหนึ่ง ต้องฝังใจไปชั่วชีวิต"

"ติดค้างอันใด?"

เหลียงซือฉินตอบว่า "เป็นหนี้รักรายหนึ่ง" พลางเงยหน้ามองเพดานห้องคุมขัง ทอดถอนใจกล่าวว่า "เป็นหนี้รักที่ไม่อาจชดเชยได้"

เวี่ยจือหยางก็ตกอยู่ในห้วงรัก พอนึกถึงจูเหว่ย ต้องนิ่งเงียบงันไป ความจริงคิดร้องขอให้เหลียงซือฉินช่วยสืบข่าวขององค์หญิงน้อย แต่คำพูดมาถึงมุมปาก ต้องกล้ำกลืนคำพูดไว้ คนผู้นี้เป็นยอดคนแห่งยุค ไหนเลยให้ผู้เยาว์รุ่นหลังเช่นมันใช้สอยไปมาได้

เหลียงซือฉินนิ่งอึ้งไปครู่หนึ่งจึงกล่าว "ต่อมาเรามาถึงแผ่นดินจงหยวน สืบเสาะหาทายาทสระเหยาฉือ ถึงกับเดินทางไปยังภูเขาเทียนซาน แต่ไม่มีผลรับอันใด ต่อมาเราบังเอิญพบพานเหลิ่งเสียน ค่อยทราบว่าสระเหยาฉือประสบเหตุแปรเปลี่ยน ผู้คนล้มหายตายจาก คงเหลือแต่ขันทีน้อยที่มีนิสัยประหลาดพิกลคนหนึ่ง"

"ไม่เพียงแต่นิสัยประหลาดพิกล ทั้งยังแอบอิงผู้มีอำนาจ ใจดำอำมหิต โหดเหี้ยมไร้น้ำใจ"

มันแค้นเหลิ่งเสียนจับใจ จึงร่ำร้องด่าทอออกมา เหลียงซือฉินมองดูมัน ต้องหัวร่อออกมากล่าวว่า "เหลิ่งเสียนมิใช่คนดีจริง ไม่ว่าผู้ใดกลับกลายเป็นขันที สูญเสียความเป็นผู้คน ต้องมีพฤติการณ์ที่ขัดกับเหตุผลมาตรแม้นเป็นเช่นนั้น สำนักเหยาฉือคงเหลือมันคนเดียว เราแม้นึกเสียดาย ได้แต่ทำตามคำสั่งเสียของจู่ฟู่ผู้ล่วงลับ เหลิ่งเสียนมีนิสัยยืนกรานกระทำตามอำเภอใจ เพื่อให้มันมีชีวิตสืบต่อ เราต้องทุ่มเทความพยายามไม่น้อย"

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "ข้าพเจ้าได้ยินสีเต้าเจี้ยงบอกว่า

---

* แปลว่าปรมาจารย์หลิว หมายถึงหลิวอิงอิง

จูหยวนจางจับตัวเหลิ่งเสียนสามครั้ง ปล่อยตัวสามครา สุดท้ายรับไว้เป็นคนสนิท ฟังจากปากคำลั่วเซียนเซิง คล้ายมีเบื้องหลังอย่างอื่น”

เหลียงซือฉินฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “จูหยวนจางมีนิสัยมากระแวง ฝีมือโหดเหี้ยมอำมหิต เจ้าไหนเลยเคยเห็นมันอภัยละเว้นผู้อื่น ที่ว่าจับตัวเหลิ่งเสียนสามครั้ง ปล่อยตัวสามครา เพียงเป็นการแสดงละครฉากหนึ่ง”

เวี่ยจือหยางฉุกใจคิดกล่าวว่า “หรือว่าเซียนเซิงท่าน...”

เหลียงซือฉินยิ้มเยาะตัวเองกล่าวว่า “ใช่แล้ว เป็นเราแอบขอร้องจูหยวนจาง ตอนนั้นเรากับจูหยวนจางมีความสัมพันธ์อันดี ถึงแม้ไม่ยินดีแต่ยังฝืนใจรับปาก เราก็กระทำเรื่องราวที่ไม่อาจพบพานคนหลายประการ เป็นการแลกเปลี่ยน สีอิ่งเจินมีนิสัยเที่ยงธรรม หากล่วงรู้ข้อตกลงนี้ คงต้องคัดค้านอย่างแข็งขัน ดังนั้นเราจึงปกปิดมันไว้ จูหยวนจางทราบว่าเรามีความสัมพันธ์กับเหลิ่งเสียน จึงรั้งมันไว้ข้างกาย จุดประสงค์เพื่อระวังป้องกันเรา จูหยวนจางเข้าใจว่าเราได้รับฝากจากบรรพบุรุษ ไม่อาจทำร้ายเหลิ่งเสียน เมื่อมีเหลิ่งเสียนคอยปกป้อง เราจะไม่สร้างความลำบากแก่จูหยวนจาง”

เวี่ยจือหยางพอฟังจบความ จึงกล่าว “เช่นนี้เป็นว่าหากข้าพเจ้าคิดฆ่าเหลิ่งเสียน ต้องผ่านด่านของเซียนเซิงก่อน”

เหลียงซือฉินผงกศีรษะช้าๆ กล่าวว่า “สำนักเหยาฉือคงเหลือมันคนเดียว หากมันตกตาย วิญญาณในปรภพของจู่ฟู่คงเศร้าเสียใจยิ่ง”

เมื่อเหลียงซือฉินให้ความคุ้มครอง เหลิ่งเสียนต้องไม่ตายแน่นอน สร้างความท้อแท้ใจแก่เวี่ยจือหยางก้มศีรษะนิ่งเงียบงันไป เหลียงซือฉินก็ไม่มีคำพูดจะกล่าว ผุดลุกขึ้นจากไป

เวี่ยจือหยางนอนนิ่งกับพื้น รู้สึกว่าปากแผลทั้งปวดและคัน แต่ว่ามือเท้าถูกสยบ ได้แต่โคจรพลังคิดคลายความเจ็บปวด กล่าวไปประหลาดแท้ ก่อนนี้พลังลมปราณของมันแตกซ่าน ยามนี้พอผนึกรวมสมาธิ จุดตัน

เถียนท้องน้อยก็เต้นกระตุก หัวใจร้อนวูบขึ้น พลังลมปราณที่เส้นลมปราณโส่วไท่หยางเสี่ยวฉังจิงมีวี่แววเคลื่อนที่ สร้างความยินดีแก่เวี่ยจือหยางยิ่ง จึงสงบจิตใจชักนำพลัง แต่พอโคจรพลังเร็วขึ้น ก็กระทบถึงตำแหน่งฝ่ามือฟาดใส่จนปวดแปลบขึ้นมา เสียเวลาอยู่หลายชั่วยาม เหน็ดเหนื่อยจนหมดเรี่ยวสิ้นแรง สุดท้ายเคลิ้มหลับไป

กัลป์หกว่างเปล่า

หลายวันหลังจากนั้นเหลียงซือฉินจะมาทุกวัน เปลี่ยนขี้ผึ้งพอกทา ปรุงยาน้ำสี่ยากเย็นให้รับประทาน ยาน้ำดื่มยากเย็นที่สุด เวี่ยจือหยางเห็นแก่หน้ามัน กัดฟันดื่มลงไป ผ่านไปหลายวัน บาดแผลภายนอกไม่เห็นผลอันใด แต่อาการบอบช้ำภายในดีขึ้น พลังลมปราณในเส้นลมปราณสามารถรวมรั้งทีละน้อย เพียงแต่หมุนเวียนไม่สะดวก ไม่อาจใช้ออกตามใจปรารถนา

เวี่ยจือหยางพอเข้าใจได้บ้างว่า ยาน้ำสี่ยากเย็นเป็นยาวิเศษในการรักษาบอบช้ำภายใน เมื่อเข้าใจถึงข้อนี้ เวลาดื่มก็ไม่ยากเย็นเท่าใดแล้ว

มันพอฟื้นฟูเรี่ยวแรงมาบ้าง เหลียงซือฉินก็เริ่มถ่ายทอดวิชาปรับหยินเปลี่ยนหยางให้ วิชากำลังภายในนี้เป็นวิชาประจำตระกูลเหลียง จึงเก็บรักษาไว้ ไม่ถ่ายทอดต่อภายนอก ครั้งกระโน้นซีคุนหลุนเหลียงเซียวติดอยู่ที่เกาะตะวันออก เคยถ่ายทอดยอดวิชาหลายแขนงให้แก่ฮัวจิ้งเหยียนที่เป็นน้องภรรยา แต่ไม่ได้ถ่ายทอดวิชาปรับหยินเปลี่ยนหยางให้ ส่วนผู้นำแปดหมวดหมู่เป็นศิษย์ของเหลียงซือฉิน ก็ไม่ได้ร่ำเรียนวิชาฝีมือ

ในชีวิตของเหลียงซือฉินไม่มีผู้รู้ใจ แต่ถูกชะตากับเวี่ยจือหยาง ยึดถือเป็นผู้รู้ใจในดนตรีการ ดังนั้นไม่อาจหักใจทนเห็นมันตกตาย จึง

ถ่ายทอดเคล็ดวิชาให้โดยผิวเผิน ช่วยคลี่คลายอาการสุดหยางผลาญเส้นลมปราณ ต้านทานค่ายกลแปดที่สุดหมุนรอบ วันนี้พบกันใหม่ในคุกมืด เห็นเวี่ยจือหยางมีสภาพอเนจอนาถ เหลียงซือฉินนึกเวทนาสงสาร จึงถ่ายทอดเคล็ดวิชาให้จนหมดสิ้น

วิชาปรับหยินเปลี่ยนหยางหากฝึกปรือสำเร็จ ร้อยพิษไม่อาจกล้ำกราย สิ่งชั่วร้ายทั้งมวลไม่สามารถแทรกซึม ทั้งสามารถรักษาอาการบอบช้ำภายใน ก่อนหน้านี้เวี่ยจือหยางปรับพื้นฐานมาบ้าง ยามนี้พอร่ำเรียนจึงไม่ลำบากยากเย็น หลังจากฝึกไม่นาน ก็ค่อยๆ รวมรั้งพลังลมปราณ เชื่อมมังกรพยัคฆ์ ปรับเปลี่ยนหยินหยางหล่อเลี้ยงอวัยวะภายใน เพียงไม่กี่วันอาการบอบช้ำภายในก็ดีขึ้น พลังลมปราณโคจรหมุนเวียน มีวี่แววฟื้นคืนมาทีละน้อย

เหลียงซือฉินไปมาไม่แน่นอน มักจับเจ่าที่ห้องข้างเคียงครึ่งค่อนวัน วันนี้ฉวยโอกาสที่เปลี่ยนยาให้ เวี่ยจือหยางอดถามมิได้ว่า “ลั่วเซียนเซิงท่านจับเจ่าอยู่ที่นี้ เพื่อหลบเลี่ยงหวินซวีจริงๆ?”

เหลียงซือฉินส่งเสียงดังอืมม์ เวี่ยจือหยางขบคิดแล้วถามปัญหาคาใจออกไปว่า “ท่านเป็นยอดคนที่หนึ่งแห่งแผ่นดิน หรือยังเกรงกลัวมัน?”

เหลียงซือฉินทอดถอนใจกล่าวว่า “ไม่ถึงกับเกรงกลัว เรามีเรื่องสำคัญอื่นอีก หากต้องถูกพัวพันไว้มิสู้หลีกลี้หนีห่าง”

เวี่ยจือหยางซักถามว่า “คืนนั้นพวกท่านประมือกันแล้วหรือ ไม่ทราบว่าผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะ?”

เหลียงซือฉินสั่นศีรษะกล่าวว่า “ไม่ได้ประมือกัน เราจงใจดำเนินแผนลวง หลอกมันไปไกลหลายพันลี้ ไม่ทราบตอนนี้มันยังอยู่ที่**แดนเหลียวตง*** หรือไม่?”

เวี่ยจือหยางหัวร่อออกมากล่าวว่า “หวินซวีไปไกลถึงแดนเหลียวตง?

---

* พื้นที่ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือของจีน

มันหลอกง่ายถึงเพียงนี้หรือ?”

เหลียงซือฉินก็ยิ้มออกมากล่าวว่า “หวินซวีมีพลังฝีมือมิใช่ชั่ว แต่สมองไม่ปราดเปรื่องเท่าใด”

เวี่ยจือหยางลังเลเล็กน้อยแล้วกล่าวว่า “เช่นนี้เป็นว่า ลั่วเซียนเซิงท่านมายังนครหลวง เพราะเพื่อหลบหน้าหวินซวี?”

เหลียงซือฉินตอบว่าไม่ พลางเงยหน้าขึ้นเหม่อมองดูเพดานห้องกล่าวว่า “เราคงไม่มีชีวิตยืนยาวแล้ว”

เวี่ยจือหยางใจหายวาบ จากนั้นเพ่งตามองเห็นเหลียงซือฉินมีพลังสมาธิสมบูรณ์เปี่ยมล้น ดูไม่ออกว่ามีวี่แววเจ็บไข้ได้ป่วยแต่อย่างไร

เหลียงซือฉินกล่าวว่า “เจ้าคงประหลาดใจ เราดูไปไม่คล้ายคนใกล้ตาย”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ถูกแล้ว จูหยวนจางป่วยหนักใกล้ตาย แต่พานไม่ตาย เซียนเซิงท่านมิเพียงไม่ตาย ทั้งยังมีวี่แววกลับกลายจากชราสู่ทารก”

เหลียงซือฉินยิ้มพลางกล่าวว่า “เด็กน้อย มองคนจากผิวนอก ไม่อาจไว้วางใจได้” มันขบคิดแล้วกล่าว “เอาเถอะ กัลป์ฟ้าของเราใกล้มาถึง ห่างจากความตายไม่ไกล ภายในคุกไม่มีเรื่องราวใด พวกเราจะสนทนาฆ่าเวลากัน” หยุดเล็กน้อยจึงเพ่งตากล่าวกับเวี่ยจือหยางว่า “นับตั้งแต่เราเข้าสู่แผ่นดินจงหยวน ยังไม่ได้เปิดเผยเรื่องเหล่านี้ต่อผู้ใด”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ผู้เยาว์เข้าใจ ผู้เยาว์จะไม่แพร่งพรายเรื่องของผู้อาวุโสออกไป”

เหลียงซือฉินเหม่อมองดูเพดานห้อง ชั่วครู่ค่อยกล่าวช้าๆ ว่า “เราอยู่บนเกาะแห่งหนึ่งตั้งแต่เล็ก ใช้ชีวิตร่วมกับจู่ฟู่จู่มู่ เจ้ารู้จักจู่มู่ผู้ล่วงลับแล้ว ส่วนจู่ฟู่ผู้ล่วงลับเหลียงเซียว ฉายา**ซีคุนหลุน** *(คุนหลุนตะวันตก)* วิชาฝีมือของเราเป็นท่านผู้เฒ่าถ่ายทอดให้ บิดานามเหลียงซินซวงมีนิสัยดื้อ

รั้น ไม่ลงรอยกับจู่ฟู่ จึงออกจากบ้านเพียงลำพัง สิบปีไม่มีข่าวคราวใด มีอยู่คืนหนึ่งค่อยกลับบ้าน ส่งมอบเราให้กับจู่ฟู่จู่มู่ จากนั้นเดินเรือออกทะเลไปแล้วไม่กลับมาอีก ตอนนั้นเรายังอยู่ในวัยแบเบาะ มารดาเป็นใคร บิดาเป็นตายร้ายดีอย่างไรล้วนไม่ทราบ เพียงทราบว่าบิดาแล่นเรือไปเจ็ดคาบสมุทร วาดภาพเดินเรือทางทะเลจำนวนมากให้กับจู่มู่ เราที่สามารถกลับคืนสู่แผ่นดินใหญ่ได้ เพราะอาศัยแผนผังเดินเรือของท่านผู้เฒ่า"

เล่าถึงตอนนี้ สีหน้าหม่นหมองลง เวี่ยจือหยางนึกโยงถึงชาติกำเนิดของตนเอง ก็บังเกิดความหดหู่ใจ ครุ่นคิดขึ้น *'นึกไม่ถึงลั่วเซียนเซิงตอนเยาว์วัย ก็เป็นกำพร้าไร้บิดามารดาเช่นเดียวกับเรา'*

เหลียงซือฉินบอกเล่าว่า "จู่มู่ผู้ล่วงลับเคยเป็นโรคยากรักษา จึงร่ำเรียนวิชาแพทย์รักษาตัวเอง แต่เนื่องจากเจ็บป่วยเป็นเวลานาน จึงมีร่างกายอ่อนแอ หลังจากให้กำเนิดท่านพ่อ โรคเก่าก็กำเริบ นอนป่วยอยู่บนเตียง เสียทีที่ร่ำเรียนวิชาแพทย์ แต่ไม่อาจรักษาตัวเอง หลังจากที่เราอยู่บนเกาะ นางก็มีชีวิตอีกห้าปี จู่มู่ผู้ล่วงลับเปลือกนอกนุ่มนวลจิตใจแข็งแกร่ง ไม่ว่าเจ็บปวดเพียงไหน ยังคงยิ้มแย้มตลอดเวลา นับตั้งแต่เราจำความได้ นางร้องไห้เพียงครั้งเดียว นั้นคือตอนใกล้ตาย นางกุมมือจู่ฟู่ไว้ หลั่งน้ำตาออกมา บอกว่านางไม่อาจหักใจจากจู่ฟู่ นางกลัวว่านางพอจากไป จู่ฟู่จะโดดเดี่ยวเดียวดาย จึงเกลี้ยกล่อมท่านผู้เฒ่านำเรากลับเข้าแผ่นดินจงหยวน ไปยังภูเขาเทียนซานเสาะหาหลิวจูซือ

"เมื่อตอนจู่มู่ยังมีชีวิตอยู่ ได้บอกเล่าเรื่องราวความหลังในแผ่นดินจงหยวนต่อเรา ตอนนั้นนางจะมีความสุขยิ่ง จู่ฟู่นั่งอยู่ด้านข้าง บางครั้งแย้มยิ้ม แต่ส่วนใหญ่นิ่งเงียบงัน หลังจากที่จู่มู่ลาโลกไป ท่านผู้เฒ่ายิ่งเงียบขรึม ใบหน้าปราศจากรอยยิ้มอีก บางครั้งยืนอยู่ที่ชายฝั่งทะเล ยืนเป็นเวลาหนึ่งวัน เราเฝ้าฝันถึงแดนจงหยวน รบเร้าให้จู่ฟู่นำเราไป ท่านผู้เฒ่าเงียบงันนิ่งนาน ค่อยทอดถอนใจบอกว่า เราไม่กลับไปแล้ว รอให้เจ้าเติบใหญ่

กว่านี้ ค่อยกลับไปเถอะ นับแต่นั้นเป็นต้นมา ท่านผู้เฒ่าถ่ายทอดวิชาความรู้ต่างๆ แก่เรา จู่ฟู่ไม่เพียงมีฝีมือร้ายกาจ ทั้งมีความรอบรู้สารพัน น่าเสียดายเรามีภูมิปฏิภาณอ่อนด้อย ไม่อาจเรียนรู้วิชาอันลึกล้ำ" เล่าถึงตอนนี้บังเกิดความเสียใจอย่างยิ่ง

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเคยได้ยินเรื่องราวของจู่ฟู่ท่านมา ชงต้าซือไปยังเกาะตะวันออกเพื่อหยิบฉวยภาพความลับฟ้าบรรจงสร้าง ฟังว่าเป็นจู่ฟู่ท่านตกทอดทิ้งไว้ ภายในบรรยายกลไกกับดัก ใช้พิชิตชัยในสมรภูมิ"

เหลียงซือฉินขมวดคิ้วกล่าวว่า "ชงต้าซือคือหลวงจีนชุดขาวนั้นหรือ ภาพแบบแปลนตกอยู่ในมือมันหรือ?"

"มันได้ไปครึ่งหนึ่ง อีกครึ่งหนึ่งอยู่ในมือแม่นางเยี่ย"

เหลียงซือฉินถามว่า "เยี่ยหลิงซูที่เป็นลูกชู้ของหวินซวีหรือ?"

"ถูกแล้ว นางเป็นคนดี ผิดแผกแตกต่างจากหวินซวี"

เหลียงซือฉินมีสีหน้าวิตกกังวล กล่าวว่า "หลวงจีนนั้นเป็นชนชั้นอันชั่วร้าย ภาพแบบแปลนตกอยู่ในมือ แผ่นดินจะปั่นป่วนวุ่นวายแล้ว"

"แม่นางเยี่ยฉลาดหลักแหลม ต้องไม่ปล่อยให้มันสมมาดปรารถนา"

เหลียงซือฉินทอดถอนใจกล่าวว่า "เรื่องราวทางโลกสุดหยั่งคาด แต่เราเองยังเอาตัวไม่รอด ไม่อาจยุ่งเกี่ยวมากความแล้ว" เอ่ยถึงตอนนี้ เห็นเวี่ยจือหยางอึดอัดกลัดกลุ้ม จึงยิ้มพลางกล่าวว่า "เราเฉกเช่นไม้ใกล้ฝั่ง บังเกิดความท้อแท้ เจ้าอายุยังเยาว์ วันข้างหน้ายังยาวนาน อย่าได้ถูกเราครอบงำไป"

เวี่ยจือหยางอดกล่าวมิได้ว่า "ลั่วเซียนเซิง ท่านไฉนกล่าววาจาท้อถอยหมดกำลังใจ ในความเห็นข้าพเจ้า ท่านยังเป็นปรกติสุข ต้องมีอายุยืนยาวร้อยปี"

เหลียงซือฉินกล่าวว่า "คนมีอายุยาวนานเกินไปมิใช่เรื่องดี เมื่อถึง

เวลาผมเผ้าหลุดร่วง ฟันหักหมดสิ้น เดินเหินไม่สะดวก ถูกโรคภัยรุมเร้า ต้องทนทุกข์ทรมานมากมาย" เอ่ยถึงตอนนี้ยิ้มเยาะตัวเอง กล่าวว่า "สภาพของเราผิดแผกแตกต่าง ผู้คนทั่วไปตายเพราะร่างกายทรุดโทรม ส่วนเราตายเพราะกล้าแข็งขืดสุด"

เวี่ยจือหยางสงสัยกว่าเดิมกล่าวว่า "กล้าแข็งขืดสุดไหนเลยตกตายได้?"

เหลียงซือฉินกล่าวว่า "นี่ต้องกล่าวเริ่มจากจู่ฟู่ผู้ล่วงลับ ท่านผู้เฒ่าเห็นว่าทุกสรรพสิ่งมีญาณวิถี พลังธาตุแห่งฟ้าดินปกคลุมอยู่ท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง หญ้าสักท่อนไม้สักต้น อิฐสักก้อนหินสักก้อนล้วนเกี่ยวข้องกับญาณวิถี ขอเพียงใช้อย่างถูกวิธี จะกระตุ้นให้ปะทุออกมา เช่นเดียวกับกระบี่เล่มหนึ่ง โดยทั่วไปเป็นคนบังคับกระบี่ แต่หากใช้อย่างถูกวิธี กระบี่ก็สามารถบังคับคน"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "วิธีการนี้สนุกสนานน่าสนใจยิ่ง" หวนนึกถึงในคัมภีร์เทพคีตนิรมิต เอ่ยถึงสำเนียงฟ้า ดิน มนุษย์ มีส่วนสอดคล้องกับคำกล่าวของเหลียงซือฉิน

เหลียงซือฉินกล่าวว่า "เจ้าเป็นศิษย์ของหลิงเต้าหยิน ทั้งฝึกวิชากำลังภายใน ย่อมเข้าใจในเหตุผลข้อนี้ เมื่อฝึกวิชากำลังภายในถึงขั้นสูงสุด พลังลมปราณจะเคลื่อนตามจิตสำนึก ใช้ออกได้ตามใจปรารถนา เมื่อฝึกถึงขั้นนี้ อย่างมากมีกำลังภายในลึกล้ำ ไม่ว่ามุมานะบากบั่นอย่างไร ก็ไม่มีความก้าวหน้า จู่ฟู่ผู้ล่วงลับให้การยกย่องความคิดใหม่ เพื่อทะลุทะลวงจากจุดนี้ จึงนำเอาวิธีการคนกระบี่ควบคุมกันเอง บัญญัติคิดค้นวิชากำลังภายในที่สามารถควบคุมบังคับคนขึ้นมา"

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "วิชากำลังภายในที่ควบคุมบังคับคน? ควบคุมบังคับอย่างไร?"

เหลียงซือฉินกล่าวว่า "วิชากำลังภายในก่อเกิดงอกงามขึ้นเอง ขับ

เคลื่อนปลดปล่อยออกเอง ทั้งสามารถใช้คนควบคุมบังคับ และสามารถควบคุมบังคับเจ้าของ เป็นการชดเชยส่วนที่ขาดพร่องของร่างกายผู้คนเคลื่อนไหวตามกลไกพิเศษ อยู่ในสถานะที่ไม่พ่ายแพ้" เห็นเวี่ยจือหยางคิดกล่าวแต่แล้วกล้ำกลืนไว้ จึงถามเสียงอ่อนโยนว่า "เจ้าคิดถามอันใด?"

เวี่ยจือหยางลังเลเล็กน้อยจึงกล่าว "หากว่าฝึกวิชากำลังภายในเช่นนี้สำเร็จ ไยมิใช่เพาะเลี้ยงสัตว์ร้ายตัวหนึ่งอยู่ในร่างกาย?"

เหลียงซือฉินงงงันวูบ จับจ้องมองเวี่ยจือหยางชั่วขณะจึงกล่าว "นี่เป็นเจ้าครุ่นคิดขึ้นเอง?"

"ถูกแล้ว ไม่ถูกต้องหรือ?"

เหลียงซือฉินผงกศีรษะกล่าวว่า "ไม่ กล่าวได้ถูกต้องตรงกับความเป็นจริง ชนชาวโลกเพียงทราบความร้ายกาจของพลังหกว่างเปล่าหมุนรอบ หารู้ไม่ว่าร้ายกาจที่ใด ไม่ทราบว่าแก่นแท้ของวิชาฝีมือนี้คือกายที่อยู่ในกาย"

เวี่ยจือหยางกะพริบตากล่าวว่า "กายที่อยู่ในกาย?"

เหลียงซือฉินอธิบายว่า "อันว่ากายที่อยู่ในกายล้วนมีบันทึกอยู่ในหลักพุทธะแนวทางพรต แนวทางพรตเรียกว่า เพาะสร้างทารกพลังธาตุ ทารกพลังธาตุพอเป็นตัวเป็นตน จะหลุดพ้นจากกายเนื้อ ล่องลอยไปในอากาศธาตุ แต่ไม่ว่าทารกพลังธาตุนี้ร้ายกาจปานใด เพียงเป็นร่างจำแลงของผู้ฝึกพลังซี่ เป็นประโยชน์แก่ตัวเอง แต่ในพุทธะกลับตรงกันข้าม กายในกายถูกขนานนามว่าเป็นจิตมาร เป็นมังกรพิษ หลวงจีนที่ทรงปริยัติธรรมต้องใช้ความพยายามทั้งชีวิตต่อต้านขัดขืน โดยการบำเพ็ญฌาน หรือผ่านทางทุกรกิริยา เรียกว่าฝึกฌานสะกดมังกรพิษ หากไม่ระวัง จะถูกฉกกัดใส่"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว แนวทางพรตเห็นว่ากายในกายเป็นสิ่งที่ดี หลักพุทธะเห็นว่ากายในกายเป็นสิ่งชั่วร้าย"

ดวงตาเหลียงซือฉินทอแววชมเชย กล่าวว่า “เมื่อสนทนากับเจ้าสามารถประหยัดถ้อยคำได้ แต่บทวิจารณ์เหล่านี้เพียงปรากฏในพุทธะแนวทางพรต ยังไม่มีผู้ใดฝึกปรือถึงขั้นกายที่อยู่ในกาย อย่างมากเพียงเกิดเป็นรูปเป็นร่าง ยังไม่สมบูรณ์เพียบพร้อม”

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “นั่นเป็นเพราะเหตุใด?”

เหลียงซือฉินกล่าวว่า “กายที่อยู่ในกายที่แท้จริงไม่ดีงามไม่ชั่วร้าย ทั้งดีงามทั้งชั่วร้าย ไม่กระทำไม่มีใดไม่กระทำ ไม่บรรลุและไม่มีใดไม่บรรลุ ที่ถูกผู้คนสยบเรียกว่าทารกพลังธาตุ ในทางกลับกันเป็นมังกรพิษ ไม่ถูกผู้คนสยบ หากสะกดเจ้าของไว้”

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างเหลือเชื่อว่า “ถูกพลังฝีมือตัวเองสะกดตัวเองไว้หรือ?”

เหลียงซือฉินกล่าวว่า “ใช่แล้ว นี่เรียกว่าถูกธาตุไฟเข้าแทรก”

เวี่ยจือหยางขบคิดไม่เข้าใจ ต้องกล่าวว่า “อย่างนั้นไยต้องฝึกปรือ?”

เหลียงซือฉินกล่าวว่า “น้ำอมฤตทำร้ายตับ เหตุใดยังดื่ม อาหารเอมโอชทำร้ายกระเพาะ เหตุใดยังรับประทาน ความรักความใคร่ทำร้ายจิตใจเบียดบังนิสัย เหตุใดผู้คนยังไขว่คว้าแสวงหา ทั้งหมดเป็นเพราะใจคนไม่รู้จักพอ เหลาจื๊อมีคำกล่าวว่า *‘รู้จักพอไม่อดสู’* นับแต่โบราณกาลมา มีคนชาญฉลาดกระทำได้สักกี่คน?”

ยามสะทกสะท้อนใจ ต้องนิ่งครุ่นคิดเป็นเวลานานค่อยกล่าวว่า “จู่มู่ผู้ล่วงลับมีส่วนคล้ายกับปราชญ์จวงจื๊อ รู้หลักเหตุผลของการอ่อนน้อมถอยร่น จู่ฟู่ผู้ล่วงลับพอเอ่ยถึงหลักทฤษฎีนี้ นางก็เห็นว่าไม่ถูกต้อง กล่าวทักท้วงห้ามปราม จนใจที่จู่ฟู่ผู้ล่วงลับมีนิสัยดื้อรั้น บวกกับบนเกาะร้างไม่มีเรื่องราวกระทำ พอเกิดความคิด ก็ไม่อาจสะกดระงับ ยามอับจนปัญญาได้แต่ช่วยเหลืออีกแรงหนึ่ง คนทั้งสองอาศัยวิชาคณิตศาสตร์ ค้นคว้าหลักการแพทย์ ยึดถือหลักโป๊ยข่วยแปดทิศ คิดค้นวิชากำลังภายในแปดชนิด

แต่ละชนิดมีคุณลักษณะที่แตกต่าง เมื่อนำเคล็ดวิชาต่างๆ หลอมรวมเข้าด้วยกัน จะเป็นพลังพิสดารขุมหนึ่ง พลังพิสดารนี้ต่างกับวิชากำลังภายในทั้งมวล ไม่จำเป็นต้องชักนำ หากงอกงามขึ้นเอง เมื่อใช้สยบศัตรูจะไม่มีผู้ใดต้านทานได้ แต่หากควบคุมผิดวิธี จะเป็นเหตุให้พลังทั้งแปดวิ่งพลุกพล่านย้อนใส่ตัวเจ้าของ เมื่อถึงขั้นนี้ไม่คิดฝึกปรือก็ไม่ได้แล้ว”

เวี่ยจือหยางตื่นเต้นสงสัยยิ่ง รู้สึกว่าเคล็ดวิชาในคัมภีร์เทพคีตนิรมิตแปลกพิสดารอยู่แล้ว แต่เปรียบกับพลังหกว่างเปล่าหมุนรอบยังไม่อาจเทียบเท่าได้

เหลียงซือฉินบอกเล่าว่า “จู่ฟู่ผู้ล่วงลับพอฝึกพลังฝีมือค่อยพบว่าผิดท่า แต่เรื่องราวถึงขั้นนี้ ได้แต่ฝึกต่อไป พลังลมปราณงอกงามขึ้นเองไม่มีวันสิ้นสุด เวลาพอนานเข้า สุดที่ร่างกายผู้คนจะรองรับได้ ต้องชุบสร้างเส้นลมปราณ เพื่อบรรจุพลังที่หลงเหลือ หากกระทำสำเร็จ จะมีพลังฝีมือเพิ่มพูนเท่าตัว หากว่าล้มเหลว สถานเบาพลังแตกซ่านสลาย สถานหนักคือร่างแหลกลาญเป็นผุยผง ตายอย่างอเนจอนาถ”

พลางทอดถอนใจ ฝืนยิ้มแล้วกล่าว “จู่ฟู่ผู้ล่วงลับเรียกด่านนี้ว่า กัลป์หกว่างเปล่า ก่อนฝึกสำเร็จมีกัลป์หนึ่ง หลังจากฝึกสำเร็จ ทุกสิบสองปีจะเกิดกัลป์หนึ่ง เนื่องเพราะมีพลังฝีมือเพิ่มพูน ดังนั้นด่านอุปสรรคยิ่งมายิ่งยากลำบาก จู่ฟู่ผู้ล่วงลับแม้เป็นยอดอัจฉริยะ เพียงสามารถผ่านสองด่าน ก่อนตายบอกว่ากำลังวังชาของคนมีจำกัด วิถีแห่งฟ้าไม่สิ้นสุด คิดใช้กายาที่จำกัดดำเนินวิถีที่ไม่สิ้นสุด เปรียบประดุจ**ตัวฟู่*** ไล่กวดตามอาทิตย์ **เจิงเหว่ย**** คาบกิ่งไม้ถมทะเล สุดท้ายล้วนเปลืองเรี่ยวแรงสูญเปล่า...”

เล่าถึงตอนนี้ต้องนิ่งเงียบงันไป เวี่ยจือหยางนึกถึงจุดจบของซีคุนหลุน ต้องเกิดความสะทกสะท้อนเช่นกัน

---

* ชื่อคนในเทพนิยาย

** ชื่อนกในเทพนิยาย

เหลียงซือฉินเล่าสืบต่อ “จู่ฟู่ผู้ล่วงลับล่วงรู้ผลดีผลเสีย ไม่ต้องการให้วิชาฝีมือนี้ตกทอดสืบไป ท่านพ่อขอให้ท่านผู้เฒ่าถ่ายทอดให้ ท่านผู้เฒ่าไม่ยินยอม เป็นเหตุให้สองพ่อลูกแตกหัก ท่านพ่อหนีออกจากบ้าน นับแต่นั้นท้องทะเลขวางกั้น ไม่ทราบเป็นตายร้ายดีอย่างไร จู่ฟู่ผู้ล่วงลับแม้ไม่กล่าวจากปาก แต่ในใจเศร้าเสียใจยิ่ง เราติดตามท่านผู้เฒ่าพักอาศัยบนเกาะ เล่าเรียนบุ๋นฝึกวิชาบู๊ พออายุสิบสามปี เห็นท่านผู้เฒ่าใช้พลังหกว่างเปล่าหมุนรอบ หลังความตื่นตระหนก จึงต้องการฝึกปรือ ตอนแรกจู่ฟู่ผู้ล่วงลับไม่ยินยอม เราเฝ้ารบเร้าพัวพัน จึงแจกแจงผลดีผลเสียออกมา หวังให้เรารู้ตัวล่าถอย จนใจที่เราเลือดลมร้อนแรง แม้ทราบว่าเกิดผลร้ายยังต้องการฝึกปรือ จู่ฟู่ผู้ล่วงลับอับจนปัญญา บอกต่อเราว่าเพราะวิชาฝีมือนี้ เป็นเหตุให้บิดาเจ้าแค้นเราชั่วชีวิต หากเราไม่ถ่ายทอดแก่เจ้า เจ้าก็คงขึ้งเคียดต่อเรา ครั้งกระโน้นเราตีเมืองทำลายซ้อง ก่อการฆ่าฟันมากเกินไป ฟ้าจึงลงโทษทัณฑ์ ให้ตระกูลเหลียงเราสิ้นสุดแต่เพียงนี้ กล่าวจบถ่ายทอดเคล็ดวิชาแก่เรา เมื่อตอนที่ท่านผู้เฒ่าวายชนม์ เราพอมีความสำเร็จอยู่บ้าง จึงข้ามน้ำข้ามทะเลมายังแผ่นดินจงหยวน...”

เล่าถึงตอนนี้นิ่งเงียบงันไป เหม่อมองพื้นที่เบื้องหน้าอย่างซึมเซา

เวี่ยจือหยางอดถามมิได้ว่า “เรื่องของกัลป์หกว่างเปล่ามีคนล่วงรู้มากน้อยเท่าใด?”

เหลียงซือฉินตอบว่า “ไม่มากนัก เจ้าเป็นคนแรก”

เวี่ยจือหยางร้องโพล่งว่า “ว่ากระไร นี่เป็นจุดอ่อนของเซียนเซิง ไม่อาจบอกต่อคนที่สาม”

เหลียงซือฉินยิ้มเล็กน้อยจึงกล่าว “เจ้าจะบอกออกไปหรือ?”

เวี่ยจือหยางรู้สึกมีเลือดลมพลุ่งขึ้น กล่าวว่า “เซียนเซิงวางใจ ผู้เยาว์จะปล่อยให้เรื่องนี้บูดเน่าในใจ”

เหลียงซือฉินกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “นั่นก็ใช่แล้ว เจ้าไม่บอก เรา

ไม่บอก ยังมีผู้ใดทราบได้?”

คำพูดนี้แสดงออกถึงความไว้วางใจ สร้างความตื้นตันใจแก่เวี่ยจือหยางยิ่ง ผงกศีรษะพลางกล่าวว่า “ผู้เยาว์ยังมีเรื่องหนึ่งไม่เข้าใจ เซียนเซิงทราบว่ากัลป์ใหญ่ใกล้กราย เหตุใดไม่เสาะหาภูเขาพงไพรต่อต้านกัลป์หกว่างเปล่า พานเดินทางเป็นหมื่นลี้มายังสถานที่ที่เกิดกรณีพิพาทช่วงชิง?”

เหลียงซือฉินเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว “เรามีเงื่อนหัวใจประการหนึ่ง คอยรบเร้ามาครึ่งชีวิต หากว่าตกตาย ก็ไม่มีวันคลี่คลายได้”

เวี่ยจือหยางกล่าวด้วยความสงสัยอยากรู้ว่า “เงื่อนหัวใจอันใด?”

เหลียงซือฉินเหลือบมองมันแวบหนึ่งกล่าวว่า “วันนี้ยุติแต่เพียงนี้เถอะ” พลางผุดลุกขึ้นจากไป เวี่ยจือหยางนึกทบทวนความหมายในวาจามัน ต้องเกิดความพลุ่งพล่านใจ ยากที่จะสงบลงได้

หลังจากนั้นอีกหลายวัน เหลียงซือฉินเปลี่ยนยาป้อนตัวยา ไม่ปริปากแม้สักคำเดียว เมื่อมีเวลาว่าง ก็ครุ่นคิดอย่างเงียบงัน เวี่ยจือหยางเห็นเช่นนั้น ก็ไม่สะดวกกับการถามมากความ ดีที่ผ่านไปหลายวัน บาดแผลภายนอกค่อยบรรเทา ไม่ปวดและคันอีก อาการบอบช้ำภายในก็ดีขึ้น สามารถรวมรั้งพลังในเส้นลมปราณ เพียงแต่ยังไม่สามารถโคจรหมุนเวียนตามใจปรารถนา

วันนี้หลังจากเปลี่ยนยาขี้ผึ้งให้ เหลียงซือฉินก็ล้วงขลุ่ยยาวที่ทำจากไผ่ลายเลาหนึ่ง ยื่นส่งให้กับเวี่ยจือหยาง

เวี่ยจือหยางชมชอบเป่าขลุ่ยตั้งแต่เล็ก มักพกขลุ่ยติดตัว พอเห็นเช่นนั้นยินดียิ่ง รับขลุ่ยมาลูบคลำอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นยกขลุ่ยขึ้นมาถึงมุมปาก เป่าเป็นเสียงดังออกมา

เหลียงซือฉินพลันกล่าวว่า “เด็กน้อย เป่าเพลงสือเหรินให้เราฟังเป็นอย่างไร?”

เวี่ยจือหยางลังเลเล็กน้อย กวาดตาไปยังประตูคุก เหลียงซือฉินล่วงรู้ความคิดมัน ยิ้มพลางกล่าวว่า "ไม่เป็นไร คนเฝ้าดูแลที่นี่ทั้งหูหนวกและเป็นใบ้ ต่อให้รัวม้าล่อก็ไม่ได้ยิน"

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "ไฉนทั้งหูหนวกและเป็นใบ้?"

เหลียงซือฉินแค่นหัวร่อกล่าวว่า "เหตุการณ์ภายในคุกต้องรักษาเป็นความลับ ไม่เปิดเผยออกไป คนเฝ้าดูแลไม่ถูกทำร้ายตาบอด ถือว่าจูหยวนจางไว้ไมตรีต่อพวกมัน"

เวี่ยจือหยางนึกถึงคนพิการในคืนนั้นทั้งสามคน ต้องสยิวกายอย่างหนาวเหน็บ ระงับสติแล้วเป่าบทเพลงสือเหรินออกมา

เพลง**สือเหริน** *(นงราม)* มาจากกลอนพื้นเมืองรัฐเว่ยในกวีนิพนธ์ซือจิง เป็นผู้คนในยุคนั้นชมเชยความงามของนางจวงเจียง ผู้เป็นภรรยาของเจ้ารัฐเว่ย ถึงแม้มีถ้อยคำไม่กี่คำ แต่ก็พรรณนาความงามของหญิงสาวออกมา

เวี่ยจือหยางเป่าขลุ่ยอ้อยส้อย เหลียงซือฉินพลันร้องเพลงคลอรับ ยกมือตบเข่าขับขานออกมาว่า

"นงรามงามระหง	**งามแพรเสื้อทรง**
สุดาองค์เจ้าฉี	**กณิฏฐาทายาท**
เว่ยราชสวามี	**สองเขยภคินี**
เจ้าสิงเจ้าถาน	**กรกลเกลียงสัณห์**
เมทแม้นฉวีวรรณ	**กัณห์ดุจด้วงสาล**
ทนต์เมล็ดตุมพี	**เกศจิรีภมูปานก์**
เพราะพริ้งยะยิ้มหวาน	**กัลยานัยนา...*"**

ขับขานถึงตอนนี้ต้องหยุดเล็กน้อย กล่าวถามเวี่ยจือหยางว่า "เด็ก

---

* บทย่อยนี้ชมความแช่มช้อยของนางจวงเจียงว่า มือคล้ายหญ้าอ่อน ผิวงามเหมือนสีนมข้น คอกลมเหมือนตัวด้วงข้างในลำต้นไม้ ฟันเหมือนเมล็ดน้ำเต้า เรียงเป็นระเบียบ ศีรษะงามเหมือนหัวจักจั่น คือหน้าผากกว้างเหลี่ยม ส่วนคิ้วทั้งสองข้างเหมือนหนวดสัมผัสของแมลงตัวไหม ยิ้มละไม นัยน์ตาแจ่มใส ทั้งหมดนี้เป็นสำนวนของอาจารย์ยง อิงคเวทย์

น้อย เจ้าเชื่อว่าในโลกมีหญิงงามเช่นนี้จริงๆ?"

เวี่ยจือหยางงงงันวูบ ห้วงสมองปรากฏภาพเงาร่างของเยี่ยหลิงซูขึ้น พลันได้ยินเหลียงซือฉินกล่าวย้ำว่า "เพราะพริ้งยะยิ้มหวาน กัลยานัยนา..." มันทบทวนย้ำอยู่สองเที่ยว แล้วหลับตาลง สีหน้าทอแววหวนรำลึกถึง

เวี่ยจือหยางเห็นมันมีท่าทีประหลาดพิกล ในใจนึกเป็นห่วง จึงถามว่า "ลั่วเซียนเซิง ท่านไม่เป็นไรกระมัง?"

เหลียงซือฉินลืมตาขึ้นกล่าวว่า "เราไม่เป็นไร เด็กน้อย เจ้าเคยได้ยินชื่อพระสนมโซ่วเฟยหรือไม่?"

เวี่ยจือหยางร้องโพล่งว่า "มารดาของเอี้ยนอ๋องหรือ?"

เหลียงซือฉินกล่าวว่า "เจ้าล่วงรู้จริงๆ" พลางทอดถอนใจกล่าวว่า "ครั้งแรกที่เราพบพานนาง นางเพิ่งมีอายุสิบเจ็ดปี รูปร่างสูงโปร่ง ผิวพรรณปานเย้ยหิมะ ลักษณะคล้ายข้อความในบทกลอนที่ว่ากรกลเกลียงสัณห์ เมทแม้นฉวีวรรณ เกศจิรีภมูปานก์ เพราะพริ้งยะยิ้มหวาน กัลยานัยนา..."

เวี่ยจือหยางใจเต้นแรงขึ้น พอคาดการณ์ได้บ้าง ปากกล่าวว่า "ท่านรู้จักโซ่วเฟย?"

เหลียงซือฉินผงกศีรษะกล่าวว่า "นางเป็นน้องของฉู่อ๋องเอี้ยนเถี่ยมู่เอ่อในราชวงศ์ก่อน มีนามว่าอาหยูนา แปลว่าสะอาดบริสุทธิ์ มีชื่อเป็นภาษาฮั่นว่าเส้าฉุน ตอนนั้นทางใต้ปั่นป่วนวุ่นวาย ฉู่อ๋องตัดสินใจอพยพกลับขึ้นเหนือ เข้าใจว่า**เม่ยจื่อ** *(น้องสาว)* เป็นสินค้าอันมีค่า เตรียมถวายให้กับกษัตริย์มองโกล มิคาดระหว่างทางเผชิญกับสมุนของ**เฉินโหย่วเลี่ยง*** ขบวนรถถูกซุ่มโจมตี ฉู่อ๋องถูกฆ่าตาย เส้าฉุนขี่ม้าฝ่าวงล้อม ยิงสังหารกลุ่มผู้ก่อความไม่สงบหลายคน ฝ่ายตรงข้ามยังตามติดไม่ลดละ ประจวบกับเราผ่านทางไป จึงยื่นมือช่วยเหลือนาง ความจริงคิดจัดหาที่อยู่ให้กับนาง มิ

---

* หนึ่งในผู้ยิ่งใหญ่ที่เข้าร่วมช่วงชิงแผ่นดิน

คาดไปๆ มาๆ กลับบังเกิดจิตปฏิพัทธ์ต่อนาง เส้าฉุนมิเพียงมีรูปโฉมงดงาม ทั้งเฉลียวฉลาด มีนิสัยปล่อยตัว ร้อนแรงราวอัคคี สุดที่สตรีชาวฮั่นจะเทียบเปรียบได้ นางยังรู้จักภาษาชนเผ่าอี๋ห้าภาษา เรียนรู้พิณ หมากล้อม ตัวหนังสือภาพวาด วิชาโหราพยากรณ์ ทั้งดาราศาสตร์ ขับร้องร่ายรำ สามารถใช้เครื่องดนตรีทุกชนิด เมื่อสนทนากับนางจะไม่รู้สึกเบื่อ เวลาอยู่ร่วมกับนาง มักลืมเลือนเวลาที่พ้นผ่าน"

ปากกล่าววาจา สายตาเพ่งมองไปที่ไกลตา มุมปากปรากฏรอยยิ้มวูบหนึ่ง ในความหวานแฝงความขมขื่นสุดจะบรรยายได้

ชั่วครู่ให้หลัง เหลียงซือฉินค่อยทอดถอนใจกล่าวสืบต่อ "สายรุ้งเลือนหาย กระจกเปราะบาง วัตถุอันดีงามไม่คงทน น่าเสียดายที่ตอนนั้นเราไม่เข้าใจหลักเหตุผลนี้ คาดคิดว่าเวลาเช่นนี้จะดำเนินต่อไป ราชวงศ์มองโกลเสื่อมทรุด แผ่นดินปั่นป่วนวุ่นวาย เราติดตามจูหยวนจางทำศึกสงคราม นึกเบื่อหน่ายต่อการฆ่าฟัน หลังจากพบพานเส้าฉุน ก็เกิดความคิดสร้างครอบครัวขึ้น เราถ่ายทอดบอกต่อเส้าฉุน มิคาดนางพอฟัง หน้าแปรเปลี่ยนไป ถามโพล่งว่า *'หรือว่าท่านไม่คิดเป็นฮ่องเต้?'*

"เราพอได้ยินเช่นนั้นตื่นตระหนกยิ่ง ถามนางไฉนกล่าวเช่นนี้ เส้าฉุนกล่าวว่า *'**มองโกลสูญเสียกวาง*** ขึ้นอยู่กับผู้ใดมาถึงก่อน ผู้ใดมีความสามารถ ผู้นั้นได้เป็นฮ่องเต้ ท่านมีความสามารถถึงเพียงนี้ ไม่เป็นฮ่องเต้ไยมิใช่น่าเสียดายยิ่ง?'*

"เราตั้งข้อรังเกียจต่ออำนาจ นับแต่โบราณกาลมา คิดเป็นฮ่องเต้ต้องฆ่าคนเพาะสร้างบารมี ฆ่าศัตรู ฆ่าคนใกล้ชิด ฆ่าคนที่มีความผิดและฆ่าคนที่ไร้ความผิด จู่ฟู่จู่มู่ผู้ล่วงลับอบรมสั่งสอนเรายึดถือภราดรภาพ มีความรักต่อสรรพชีวิต ที่ช่วยเหลือจูหยวนจางชิงแผ่นดินเพราะว่าในเหล่าผู้ยิ่งใหญ่ มันดีต่อราษฎร ฆ่าเชลยศึกน้อยกว่า ดังนั้นพอฟังเกิดความ

---

* ในที่นี้สื่อถึงอำนาจการปกครอง

ขุ่นข้องใจ กล่าวว่า *'จูหยวนจางมีกำลังขวัญ กอปรด้วยความคิดอ่าน ให้มันเป็นฮ่องเต้เถอะ'*

"เส้าฉุนกล่าวว่า *'ฟ้าไม่มีสองตะวัน ประชาราษฎร์ไม่มีสองประมุข หากไม่เป็นฮ่องเต้ ต้องถูกสยบตลอดไป'*

"เรากล่าวว่า *'วิญญูชนควรซื่อสัตย์ภักดี เราอยู่ใต้ร่มธงของจูหยวนจาง หากคิดขึ้นเป็นฮ่องเต้ ไยมิใช่ทรยศต่อมัน?'*

"มิคาดเส้าฉุนกล่าวว่า *'คิดเป็นฮ่องเต้ต้องกล้าที่จะกระทำ ไม่ถูกจำกัดอยู่ใต้เมตตาธรรม ไม่ถูกกักขังอยู่ใต้จริยธรรม เฉินโหย่วเลี่ยงสามารถฆ่าฉีโซ่วฮุย ขึ้นเป็นผู้นำทัพแทน ท่านไฉนไม่อาจฆ่าจูหยวนจาง?'*

"เราสะดุ้งเฮือกใหญ่ เหม่อมองดูเส้าฉุนคล้ายมองดูคนแปลกหน้า เส้าฉุนก็รู้สึกตัวว่าพลั้งปากไป จึงกล่าว *'ท่านไม่ฆ่ามัน คุมขังมันไว้ก็ได้'*

"เราทั้งแตกตื่นทั้งโกรธแค้น จึงสะบัดหน้าจากไป ภายหลังเหตุการณ์นึกทบทวนดู ชาวมองโกลยกย่องผู้เข้มแข็ง เพิกเฉยต่อจริยาเมตตาธรรม นางคิดอ่านเช่นนั้น เป็นเรื่องแน่นอนอยู่แล้ว ขอเพียงค่อยๆ อบรมสั่งสอน นางจะกลับตัวเปลี่ยนความคิดใหม่

"เราคิดอ่านง่ายดาย มิคาดเส้าฉุนยืนกรานความคิด บีบบังคับเราเข้าร่วมช่วงชิงแผ่นดิน สุดท้ายมีปากเสียงกัน ตอนนั้นเราเลือดลมร้อนแรง พอถูกบีบบังคับ จึงตอบไปว่า *'ท่านคิดเป็นฮองเฮา ไยไม่ไปหาจูหยวนจาง?'*

"นางพอฟังก็จับจ้องมองเรา คล้ายเสียใจอยู่บ้าง ชั่วครู่จึงกล่าว *'นี่เป็นท่านกล่าวเอง วันหน้าอย่าได้เสียใจภายหลัง'*

"เราตอบว่า *'ไม่เสียใจภายหลังเด็ดขาด'* แล้วออกจากบ้านไป ชายหญิงมีปากเสียง ความจริงเป็นเรื่องธรรมดา มิคาดเราพอทำงานเสร็จสิ้นกลับถึงบ้าน กลับไม่พบพานเส้าฉุนแม้แต่เงา เราร้อนใจขึ้นมา เที่ยวออกตามหา ค้นหาอยู่หลายวัน ไม่มีผลรับอันใด

"ขณะท้อแท้ใจ จูหยวนจางพลันส่งเทียบเชิญมา บอกว่ามันรับ

อนุภรรยา นัดหมายเราไปดื่มสุราร่วมเฉลิมฉลอง เราความจริงไม่คิดไป แต่พอนึกถึงเนื้อหาที่มีปากเสียง อดระแวงสงสัยมิได้ จึงจัดเตรียมของขวัญ รุดไปแสดงความยินดี ที่ผ่านมาจูหยวนจางเคร่งขรึมเย็นชา ไม่ยิ้มไม่แย้ม วันนั้นกลับปีติยินดี ดื่มสุรากล่าวหยอกล้อ หลังจากดื่มจนหน้าตึง ก็ส่งคน ตามตัวอนุภรรยาคนใหม่ออกมา เราเพ่งตามอง คล้ายถูกอสนีบาตฟาดใส่ ร่าง สตรีนางนั้นเป็นเส้าฉุนเอง...”

เวี่ยจือหยางแม้คาดการณ์ได้ ยังอุทานดังอาออกมา เหม่อมองดู เหลียงซือฉิน นึกเสียดายแทนมัน

เหลียงซือฉินระบายลมจากปากยาวๆ บอกเล่าว่า “จูหยวนจางเห็น เราตะลึงลาน จึงกล่าวด้วยความกระหยิ่ม กล่าวว่า *‘เป็นอย่างไร นางเรียก ว่าอาโซ่ว งดงามหรือไม่?’*

“อาโซ่วเป็นชื่อเล่นที่เราเรียกเส้าฉุน มาจากบทกลอนสือเหริน เรา มักบอกว่านางถอดแบบมาจากนางจวงเจียงในบทกลอน เส้าฉุนก็ชมชอบ ชื่อนี้ ยามนี้กลับกล่าวจากปากจูหยวนจาง ความรู้สึกของเราเป็นที่คาดคิด ได้ หากว่า...ตอนนั้นเส้าฉุนมีท่าทีว่าถูกบังคับขืนใจ เราจะฆ่าคนในงาน เลี้ยงให้หมดสิ้น ต่อให้ต้องสิ้นชาติสิ้นแผ่นดินก็ไม่คำนึงถึง

“ไหนเลยจะคาดนางยิ้มแย้มแจ่มใส จงใจพะเน้าพะนอเอาใจจูหยวน จางต่อหน้าเรา เรามองดูทั้งสองพลอดรักกัน หัวใจปวดแปลบปานถูกมีด กรีด แต่ว่าเราเข้าใจความคิดของเส้าฉุน นางตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยว เดิน อย่างสุดโต่ง คิดกระตุ้นความหึงหวงของเราขึ้น บีบบังคับเราฆ่าจูหยวน จาง ก้าวขึ้นแทนที่ เมื่อถึงเวลานั้น เราไม่อาจย้อนกลับไป ได้แต่ทำศึกชิง แผ่นดินอย่างสุดความสามารถ

“หมากตานี้โหดเหี้ยมอำมหิตยิ่ง ไม่เว้นทางถอยให้กับผู้คน หาก เปลี่ยนเป็นผู้อื่น อาจเดินตามความประสงค์ของนาง แต่เส้าฉุนคาดคิด ไม่ถึงว่าเราแค้นนางไร้เยื่อใยสิ้นไมตรียิ่งกว่าแค้นจูหยวนจาง แต่เราไม่อาจ

ลงมือต่อนาง ยามโกรธแค้นจึงผุดลุกขึ้นเดินออกนอกประตู...นึกไม่ถึงว่าการจากกันครั้งนั้น เป็นการพรากจากตลอดกาล"

เวี่ยจือหยางรับฟังจนปากอ้าตาค้าง เหลียงซือฉินกวาดมองมันแวบหนึ่ง ถามว่า "เด็กน้อย หากเปลี่ยนเป็นเจ้า เมื่อประสบเรื่องเช่นนี้ เจ้าจะทำอย่างไร?"

เวี่ยจือหยางกล่าวคำ "ข้าพเจ้า..." สุดท้ายสั่นศีรษะ ทอดถอนใจกล่าวว่า "ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ"

"ใช่แล้ว ตอนนั้นเรามีอายุไล่เลี่ยกับเจ้า หนุ่มสาวมักกระทำตามอำเภอใจ เส้าฉุนเป็นเช่นนี้ เราก็เป็นเช่นนี้ นางบีบบังคับเรา เรายิ่งไม่ให้นางสมปรารถนา นางเมื่อไร้เยื่อใยไมตรี โผเข้าอ้อมอกชายอื่น เราถือดีว่าสูงส่ง กลับไม่ลดตัวลงย้อนกลับไป นับแต่โบราณกาลมา ไม่ทราบทำลายหนุ่มเหน้าสาวสวยมากมายเพียงไหน"

เวี่ยจือหยางกล่าวเบาๆ ว่า "ท่านจากมาในลักษณะนี้ ในใจนาง...นึกคิดอย่างไร?"

เหลียงซือฉินกล่าวว่า "เราไม่ทราบว่านางนึกคิดอย่างไร ซึ่งความจริงนับตั้งแต่คบหากัน เราไม่เข้าใจนางอย่างถ่องแท้ นางก็ไม่เข้าใจเราอย่างแจ่มแจ้ง" มันเหม่อลอยอยู่ครู่หนึ่งจึงกล่าว "ต่อมาเราเพื่อลืมเลือนเส้าฉุน จึงออกจากพื้นที่อิ่งเทียนฝู่ ชำระสะสางภารกิจ ผ่านไปอย่างเลอะเลือนงมงายครึ่งปี มีอยู่วันหนึ่งเรากลับพื้นที่อิ่งเทียนฝู่ กลับได้รับข่าวร้ายว่า โซ่วเฟยคลอดบุตรยาก ตกเลือดถึงแก่ชีวิต"

เวี่ยจือหยางร้องโพล่งว่า "ไม่ถูกต้อง"

เหลียงซือฉินถามว่า "ไฉนไม่ถูกต้อง?"

เวี่ยจือหยางคิดกล่าวกระไร แต่แล้วกล้ำกลืนไว้ เหลียงซือฉินมองดูมันชั่วขณะหนึ่งจึงกล่าว "เจ้าก็ทราบแล้ว?"

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างตื่นเต้นสงสัยว่า "ลั่วเซียนเซิง ท่านล่วงรู้

สาเหตุการตายของโซ่วเฟยหรือ?"

เหลียงซือฉินกล่าวว่า "ตอนนั้นเราไม่ทราบเรื่อง เพียงเกิดความเศร้าเสียใจสุดระงับ เก็บตัวอยู่กับบ้านซ่อง ร่ำสุราเมามายตลอดทั้งวัน ผ่านไปปีเศษค่อยสงบจิตใจลงได้ หลังจากนั้นผ่านไปสิบกว่าปี ค่อยล่วงรู้โดยบังเอิญว่าเส้าฉุนไม่ได้ตายเพราะคลอดยาก หากแต่คลอดก่อนกำหนด สะกิดความสงสัยของจูหยวนจางขึ้น นางก็เป็นที่โปรดปราน เหล่าสนมในวังล้วนอิจฉาริษยา ปล่อยข่าวลือต่างๆ นานา เส้าฉุนแม้เฉลียวฉลาด แต่ต่อให้มีร้อยปากก็ยากโต้แย้ง จูหยวนจางยามโกรธกริ้ว กลับใช้**ทัณฑ์กระโปรงเหล็ก*** ต่อนาง..."

เอ่ยถึงตอนนี้ต้องหลับตาลง กล้ามเนื้อใบหน้าสั่นกระตุก แสดงความเจ็บปวดเดือดดาลออกมา

เวี่ยจือหยางถามอย่างระมัดระวังว่า "ลั่วเซียนเซิง ท่านแตกหักกับจูหยวนจางเพราะสาเหตุนี้หรือ?"

เหลียงซือฉินลืมตาขึ้นกล่าวว่า "ใช่แล้ว เราเกิดความโกรธแค้นเดือดดาล แต่ไม่อาจบอกสาเหตุเลศนัยออกไป ดังนั้นตั้งตัวเป็นศัตรูกับจูหยวนจางทุกวิถีทาง แท้จริงแล้วสืบเนื่องจากเส้าฉุน"

เวี่ยจือหยางถามโพล่งว่า "เหตุใดไม่ฆ่าจูหยวนจางแก้แค้นให้กับนาง?"

เหลียงซือฉินสั่นศีรษะยิ้มอย่างหดหู่กล่าวว่า "จูหยวนจางไม่ล่วงรู้เบื้องหลัง ไม่ทราบไม่มีความผิด เราฆ่ามันทำอะไร การตายของเส้าฉุนผิดที่ตัวเรา หากเราไม่ผละจากไป ทุกประการก็ไม่เกิดขึ้น คิดล้างแค้นให้กับนาง ผู้ที่สมควรตายเป็นคนแรกคือเรา..." มันขอบตาเปียกชุ่ม โบกมือกล่าวว่า "คนคราใกล้ตาย วาจาประเสริฐเลิศล้ำ เรื่องเหล่านี้ซุกงำอยู่ในใจเรา

---

* ทัณฑ์กระโปรงเหล็กเป็นบทลงทัณฑ์สตรีที่ประพฤติผิดในกาม ผู้ถูกทำร้ายจะสวมกระโปรงที่ทำจากแผ่นดิน จากนั้นจุดไฟเผา ตายอย่างทารุณทรมาน

เคี่ยวกรำเราเป็นเวลาสิบกว่าปี วันนี้บอกออกมา ค่อยปลอดโปร่งโล่งใจ"

เวี่ยจือหยางกล่าวถามว่า "เงื่อนหัวใจของเซียนเซิงคือการตายของโซ่วเฟยหรือ?"

เหลียงซือฉินสั่นศีรษะกล่าวว่า "ตอนแรกเราเฝ้าคับแค้นรันทด ไม่ได้คิดอ่านอย่างรอบคอบ พอสงบจิตใจลงครุ่นคิด นับตั้งแต่เส้าฉินแยกทางกับเรา จวบกระทั่งเสียชีวิต ก่อนหลังเป็นเวลาเจ็ดเดือน บุตรที่นางถือกำเนิดออกมา..." เอ่ยถึงตอนนี้ ต้องกล้ำกลืนคำพูดไว้

เวี่ยจือหยางใจเต้นระทึกร้องโพล่งว่า "เอี้ยนอ๋องเป็นบุตร..." พลันเห็นเหลียงซือฉินถลึงมองมา สายตาเจิดจ้าดุจสายฟ้า คำพูดมาถึงมุมปากมัน ต้องกล้ำกลืนเอาไว้

เหลียงซือฉินขมวดคิ้วกล่าวว่า "อย่าได้กล่าวเหลวไหล ตอนนั้นเราละอายที่จะสืบสาวเรื่องนี้ ต่อมาเดินทางไกลถึงดินแดนตะวันตก ไม่เข้าสู่แผ่นดินจงหยวนนานปี แต่เรื่องนี้คล้ายเป็นเงื่อนปมในใจเรา ไม่เพียงสร้างความงุนงงแก่ผู้คน ทั้งยังกระทบถึงจริยะนักบู๊ หากไม่สามารถผ่านกัลป์หกหมุนรอบ คงสืบเนื่องจากเรื่องนี้เอง"

"ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว กัลป์ใหญ่ของเซียนเซิงใกล้กราย จึงคิดสืบสาวเรื่องนี้ให้กระจ่างชัด"

เหลียงซือฉินช้อนตามองเพดานห้อง กล่าวว่า "อาจจะใช่ ซึ่งความจริงต้องการอะไร เราก็ไม่ทราบชัด วันที่จัดงานชุมนุมสังคีตศิลป์ เราปะปนเข้าวัง เตร็ดเตร่ไปตามที่ต่างๆ ด้วยจิตใจที่เลื่อนลอย อาจบางที...เราเพียงต้องการดูร่องรอยของเส้าฉุนเมื่อครั้งที่นางยังมีชีวิตอยู่ แต่นางตายที่ใดเราล้วนไม่ทราบ ต่อมาพวกเจ้าถูกหลวงจีนนั้นบีบคั้น เราก็อดยื่นมือช่วยเหลือมิได้..."

เวี่ยจือหยางค่อยได้คิด กล่าวว่า "หมอกกลุ่มนั้นเป็นฝีมือของเซียนเซิง?"

เหลียงซือฉินผงกศีรษะกล่าวว่า “เราพอเห็นจูหยวนจาง ก็สะกิดแค้นเก่าขึ้นมา ความจริงคิดอาศัยหมอกหนาทึบ ฟาดมันตกตายในฝ่ามือเดียว ตอนนั้นฝ่ามือเราทาบกับกลางหลังมันแล้ว แต่แล้วครุ่นคิด หากยกความแค้นไม่เอ่ยถึง มันเพียงเป็นคนชราที่ป่วยหนัก เราไม่ฆ่ามัน มันก็มีชีวิตอีกไม่กี่วัน ต่อให้ฆ่ามัน เส้าฉุนก็ไม่อาจฟื้นคืนชีพ ทั้งไม่อาจลดทอนบาปกรรมความผิดของเรา...”

เวี่ยจือหยางบังเกิดความตื่นตระหนก ตอนนั้นเหลียงซือฉินคุกคามเข้าใกล้ มันกลับไม่รู้สึกตัว ต้องทอดถอนใจกล่าวว่า “เซียนเซิงมีจิตเมตตาสนองโทษด้วยคุณ นับว่าหายากยิ่ง”

เหลียงซือฉินสั่นศีรษะกล่าวว่า “สนองโทษด้วยคุณ? เราไม่ขอมีประเสริฐกว่า”

เหลียงซือฉินเข้าตาจน ประพฤติผิดทำนองคลองธรรม นึกเคลือบแคลงสงสัยต่อพฤติการณ์ที่ผ่านมา ความนึกคิดผันผวนปรวนแปร แม้แต่ตัวเองก็ไม่แน่ใจ ครั้งกระโน้นเหลียงเซียวผู้เป็นจู่ฟู่ของมันล้างเมืองล้มราชวงศ์ซ้อง ก่อการฆ่าฟันมากมาย พอเข้าสู่ปัจฉิมวัยนึกสำนึกเสียใจ อบรมลูกหลานถือหลักเมตตาธรรม เหลียงซือฉินยึดติดกับคำสอนของบรรพบุรุษ เหยียบย่างเข้าสู่ทางโลก รับความลำบากไม่น้อย เมื่อทบทวนหวนนึก เฝ้าตัดพ้อต่อว่าตัวเอง บังเกิดความคับแค้นเคืองขุ่น

เวี่ยจือหยางเข้าใจเงื่อนปมในใจมัน ไม่ทราบปลอบโยนอย่างไร หลังจากขบคิดแล้วกล่าว “ลั่วเซียนเซิง มีเรื่องหนึ่งไม่ทราบเป็นจริงหรือเท็จ ทั้งไม่ทราบสมควรกล่าวหรือไม่ ตอนอยู่ที่ตำหนักเย็น ได้ยินจิ้นอ๋องหยามหยันเอี้ยนอ๋อง บอกว่ามารดามันก่อนตายเคยพักอยู่ที่นั้น”

เหลียงซือฉินสะท้านขึ้นคราหนึ่ง เงยหน้ามองมา สองตาสาดประกายเจิดจ้า คว้าจับข้อมือมัน บีบเค้นจนกระดูกข้อมือมันแทบหักไป เหลียงซือฉินร่างสั่นระริก กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า “ตำหนักเย็นนั้นอยู่

ที่ใด?"

เวี่ยจือหยางข่มความเจ็บปวด กล่าวว่า "ที่วังต้องห้าม ต้องไปถึงที่นั้นค่อยทราบได้"

เหลียงซือฉินคลายมือออก บังคับตัวเองเยือกเย็นลง ขบคิดแล้วผุดลุกขึ้นหันกายไป เวี่ยจือหยางรีบถามว่า "ลั่วเซียนเซิง ท่านคิดไปที่ใด?"

เหลียงซือฉินกล่าวด้วยความอัดอั้นตันใจว่า "เราจะเข้าวังไปชมดู"

เวี่ยจือหยางอดกล่าวมิได้ว่า "ลั่วเซียนเซิงนำข้าพเจ้าไปได้หรือไม่?"

เหลียงซือฉินเหลียวหน้ามา กล่าวด้วยความประหลาดใจว่า "เจ้ายังไม่ทุเลาหายดี..."

เวี่ยจือหยางตอบว่าไม่เป็นไร พลันดิ้นรนลุกขึ้นยืน เกาะผนังเดินไปสองก้าว เจ็บปวดจนหลั่งเหงื่อโซมหน้า กล่าวว่า "ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเดินได้แล้ว"

เหลียงซือฉินมองดูมันชั่วขณะ จึงกล่าวเบาๆ ว่า "เจ้าต้องการพบเป่าฮุยกงจู่กระมัง?"

เวี่ยจือหยางลังเลเล็กน้อย จึงผงกศีรษะรับ กล่าวว่า "หากไม่พบนางข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่อาจวางใจได้"

เหลียงซือฉินเหม่อมองดูมัน ชั่วครู่จึงทอดถอนใจกล่าวว่า "เด็กร้ายกาจ เจ้ายังเข้มแข็งกว่าเราอีก"

มันนึกเสียใจต่อเรื่องของโซ่วเฟย เห็นเวี่ยจือหยางหลงรักจูเหว่ย จึงเกิดความรู้สึกเหมือนได้ประสบมา พลันตะปบร่างเวี่ยจือหยางขึ้น ก้าวยาวๆ ทะลุผนังออกไป ก้อนหินทางด้านหลังก็กระดอนขึ้นมา ปิดรูโหว่เอาไว้อย่างแนบเนียน

เวี่ยจือหยางบังเกิดความตื่นตระหนก เหลียงซือฉินก็เดินตรงไป มือไม่ยกขึ้น เท้าไม่ขยับ ผนังศิลาที่เบื้องหน้าก็แยกออกเอง รอจนมันเดินผ่านผนังด้านนั้นก็ปิดลงโดยไร้เสียง เวี่ยจือหยางพอเห็นสภาพอันประหลาดลี้ลับ

นี้ มีความรู้สึกคล้ายตกอยู่ในห้วงความฝัน

เหลียงซือฉินบัดเดี๋ยวขึ้นสูงบัดเดี๋ยวลงต่ำ บางครั้งลดเลี้ยวบางครั้งเดินตรง อึดใจเดียวผ่านผนังศิลายี่สิบกว่าแห่ง ที่หนาทึบหนาหลายเชียะ ที่เบาบางเพียงแค่ครึ่งเชียะ แต่ยามอยู่เบื้องหน้าเจ้านครตะวันตก คล้ายปราศจากวัตถุธาตุก็มิปาน พลันรู้สึกว่าเบื้องหน้าสายตากระจ่างจ้า ทั้งสองมาถึงใต้ประกายดาว อากาศอันสดชื่นโชยมาปะทะหน้า เวี่ยจือหยางศีรษะมึนงงราวร่ำสุราเมามาย จิตใจก็พลุ่งพล่าน แต่ว่าร่างอ่อนระทวย ความเจ็บปวดและคับแค้นในหลายวันมานี้ถูกปลดปล่อยออกมา กลายเป็นน้ำตาไหลรินหลั่ง

เหลียงซือฉินรู้สึกว่ามันร่างสั่นระริก จึงก้มศีรษะมองดูเวี่ยจือหยางแวบหนึ่ง ต้องขมวดคิ้วเล็กน้อย จากนั้นแหงนหน้ามองท้องฟ้า เห็นจันทร์กระจ่างอยู่กลางหาว ดวงดาราริบหรี่ รอบข้างก่อกำแพงสูงกว่าสองวา เหลียงซือฉินกระโดดเบาๆ เสื้อผ้าที่สวมใส่เบ่งพองขึ้น ผมเผ้าหนวดเคราซี้ซัน ร่างคล้ายปักษาตัวมหึมา ลอยข้ามกำแพงล้อมไป

เวี่ยจือหยางตื่นตระหนกถึงขีดสุด พบว่าตัวเองเหินบินอยู่กลางหาว ดวงจันทร์ทั้งกลมทั้งโต นครหลวงอยู่ที่แทบเท้าเอง เหลียงซือฉินเท้าไม่แตะพื้น ก็เหินข้ามหลังคาห้องหลังแล้วหลังเล่า ข้ามกำแพงล้อมชั้นแล้วชั้นเล่า พอมาถึงวังต้องห้าม ก็กระโดดข้ามกำแพงสูงหลายวาไปในคราเดียว เวี่ยจือหยางรู้สึกมีลมแรงปะทะกับใบหน้า บังเกิดความปลอดโปร่งทั้งกายใจ ไม่เคยอิสรเสรีถึงเพียงนี้มาก่อน

พอก้มศีรษะลง เห็นปลูกสร้างตำหนักแน่นขนัด แสงไฟวับแวมดุจดวงดาว ทหารรักษาพระองค์ถือโคมเดินตรวจตรา ชุดเกราะกระทบกันเป็นเสียงดัง หากว่ามีคนเดินหน้าขึ้น จะพบเห็นนกขนาดใหญ่สองตัวบินผ่านไป

เหินบินอยู่ครู่หนึ่ง ทั้งสองค่อยร่อนลง เห็นรอบบริเวณปลูกไม้ดอก

ตึกรามหอเก๋งตั้งเรียงราย เวี่ยจือหยางนึกถึงเหตุการณ์เมื่อครู่ ทั้งพลุ่งพล่านใจ ทั้งสงสัยใจ อดถามมิได้ว่า “ลั่วเซียนเซิง ท่านมีความสามารถเพียงนี้ ไยต้องเข้าร่วมงานชุมนุมสังคีตศิลป์ปะปนเข้าวังต้องห้าม?”

“ผู้ใดว่าเราคิดปะปนเข้าวังต้องห้าม?”

“อย่างนั้นท่าน...”

เหลียงซือฉินกล่าวเสียงเย็นชาว่า “เราเพียงคิดบอกต่อจูหยวนจางว่า เราคิดมาก็มา คิดไปก็ไป ทั้งไม่ต้องฆ่าคนแม้สักคนเดียว และไม่กลัวเคลื่อนไหวกลางวันแสกๆ”

เวี่ยจือหยางไม่เห็นด้วยกล่าวว่า “เซียนเซิงไฉนกล้าฆ่าคน จูหยวนจางทำร้ายท่านไม่พอหรือ?”

เหลียงซือฉินเพ่งตามอง กล่าวอย่างขุ่นข้องใจว่า “สามารถฆ่าคนมีอันใดยอดเยี่ยม ทั้งที่ฆ่าได้แต่ไม่ฆ่า จึงเป็นความยอดเยี่ยมที่แท้จริง”

เวี่ยจือหยางหน้าร้อนผะผ่าว กล่าวเบาๆ ว่า “หรือว่าเซียนเซิงไม่เคยฆ่าคนมาก่อน?”

เหลียงซือฉินช้อนตามองท้องฟ้า เวี่ยจือหยางกวาดตามองตาม เห็นม่านวิกาลมืดมิด ประกายดาวพราวพรั่ง ดาดาษดุจผงธุลี ไม่ทราบมีจำนวนเท่าใด พลันได้ยินเหลียงซือฉินกล่าวเบาๆ ว่า “เราไม่เคยฆ่าคนกับมือมาก่อน แต่ไม่ทราบมีคนกี่หมื่นคนที่ตายเพราะเรา นี่มีข้อแตกต่างใดกับการฆ่ากับมือ?” กล่าวพลางสีหน้าทอแววท้อแท้ใจ

เวี่ยจือหยางระงับสติแล้วกล่าวว่า “ลั่วเซียนเซิง ตำหนักเย็นอยู่ทางด้านนั้น” พลางชี้มือไปทางตะวันตกเฉียงเหนือ

เหลียงซือฉินหิ้วร่างเวี่ยจือหยาง เคลื่อนไหวดุจเมฆพลิ้วลิ่วล่องอ้อมผ่านต้นไม้ใบดอกไป เดินไประยะทางหนึ่ง พลันได้ยินเสียงฝีเท้าดังขึ้น นางกำนัลหลายนางถือโคมเดินผ่านมา เดินพลางซุบซิบกันเบาๆ

เวี่ยจือหยางใจหายวูบ เหลียงซือฉินกลับไม่หลบหลีก หากตรง

เข้าหา เวี่ยจือหยางต้องใจเต้นระทึกขึ้น เห็นทั้งสองฝ่ายเคลื่อนเข้าใกล้ เหลียงซือฉินโผพุ่งกายขึ้น ลอยตัวข้ามศีรษะนางกำนัลเหล่านั้นไป บังเกิดเป็นลมเบาๆ หอบหนึ่ง จนผมเผ้าที่จอนหูนางกำนัลโชยพัด ชายเสื้อก็ปลิวขึ้นมา แต่พวกนางยังไม่รู้สึกตัว ยังคงสนทนากัน หารู้ไม่ว่ามีคนเป็นสองคนผ่านหน้าไป

เวี่ยจือหยางประหลาดใจยิ่ง พลันได้ยินเหลียงซือฉินกล่าวเบาๆ ว่า "ไปอย่างไร?" เวี่ยจือหยางค่อยเรียกสติคืนมา กล่าวว่า "ไปทางซ้าย..."

เหลียงซือฉินมุ่งไปทางซ้าย พอพบพานนางกำนัล ยังคงไม่หลบหลีก อาศัยจุดบอดของฝ่ายตรงข้ามเดินผ่านไป นางกำนัลเหล่านั้นกลับไม่พบเห็น สร้างความประหลาดใจแก่เวี่ยจือหยาง จนเกิดความรู้สึกหลอนครุ่นคิดขึ้น *'เรากำลังฝันไป หรือว่าตายแล้ว?'*

เหลียงซือฉินคล้ายล่วงรู้ความเคลือบแคลงสงสัยของเวี่ยจือหยาง จึงกล่าว "เด็กน้อย ดวงตาของคนไม่อาจพึ่งพา ไหนเลยเพียงพึ่งพา แม้แต่จมูก ใบหู ลิ้น ประสาทสัมผัสล้วนไม่อาจพึ่งพา"

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างสงสัยว่า "อันใดจึงพึ่งพาได้?"

เหลียงซือฉินกล่าวว่า "จิตสำนึก หรือสิ่งที่เรียกว่าญาณหยั่งรู้" หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวเสริมว่า "หากว่าพบพานสุดยอดฝีมือ จิตสำนึกก็ไม่แน่ว่าจะพึ่งพาได้ เด็กหญิงแซ่เยี่ยนั้นสมควรเข้าใจหลักเหตุผลข้อนี้"

เวี่ยจือหยางงงงันวูบจึงกล่าว "เยี่ยหลิงซูหรือ? นางถือเป็นสุดยอดฝีมือ?"

เหลียงซือฉินสั่นศีรษะกล่าวว่า "ตอนนี้ยังไม่อาจนับได้ แต่นางมีแนวทางวิชาพิเศษเฉพาะ หากฝึกปรือถึงขั้นสูงสุด สามารถตบตาประสาทความรู้สึกทั้งหกของฝ่ายตรงข้าม แปลงร่างกลางวันแสกๆ ไปมาไร้ร่องรอย"

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า "ร้ายกาจถึงเพียงนี้?"

เหลียงซือฉินกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “คำพูดแม้กล่าวเช่นนั้น สามารถฝึกปรือสำเร็จหรือไม่เป็นอีกเรื่องหนึ่ง”

ขณะสนทนา มาถึงตำหนักเย็น เห็นประตูตำหนักปิดสนิทล่ามกุญแจไว้ ภายในมืดมิดไร้แสงไฟ หญ้าคาท่วมรกร้าง กำแพงสูงกะดำกะด่าง ยังไม่ทันเข้าใกล้ ก็ปรากฏกลิ่นอายเย็นเยือกแผ่พุ่งมาปะทะหน้า

เหลียงซือฉินไม่รอให้เวี่ยจือหยางออกปาก ก็กระโดดข้ามกำแพงล้อม ทิ้งตัวลงบนลานตึก หลังจากที่จิ้นอ๋องเสียชีวิต ภายในวังไม่มีผู้อยู่อาศัย จึงล่ามกุญแจทองเหลืองที่หน้าประตู กุญแจขึ้นสนิมเขียว คล้ายตาปีศาจคู่หนึ่ง เวี่ยจือหยางนึกถึงภาพเหตุการณ์ที่ถูกคร่ากุมในวันนั้น ต้องขบเขี้ยวเคี้ยวฟันดังกรอดๆ

เหลียงซือฉินเงียบงันเล็กน้อย จึงงอนิ้วดีดใส่ กุญแจทองเหลืองก็หักหลุด เสียงแอ๊ดเมื่อประตูตำหนักเปิดอ้าออก เหลียงซือฉินสาวเท้าเข้าไป วางร่างเวี่ยจือหยางลง ล้วงเทียนไขจากในแขนเสื้อเล่มหนึ่ง บิดไส้ตะเกียง ส่องแสงสว่างไสว

เวี่ยจือหยางช้อนตามอง เห็นเหลียงซือฉินกวาดตาจากซ้ายมาขวาและจากขวามาซ้าย ตรวจค้นตัวตำหนักจนทั่ว จากนั้นหลับตาลงทอดถอนใจ หว่างคิ้วทอแววผิดหวังขึ้น

เวี่ยจือหยางถามว่า “ลั่วเซียนเซิง ท่านค้นหาอันใด?”

เหลียงซือฉินสั่นศีรษะฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ไม่มีใด เราเองละเมอเพ้อฝัน เส้าฉุนตายไปสี่สิบกว่าปี ทางโลกหมุนเวียนเปลี่ยนแปร ต่อให้ทิ้งร่องรอยใดไว้ คงมลายหายไปแต่แรก หากว่าครั้งกระโน้นนางถูกกักขังอยู่ที่นี้ เป็นหรือตายล้วนรางเลือน คงผิดหวังเสียใจยิ่ง ตอนนี้เรายืนอยู่ที่นี้ กลับคาดเดาจิตใจของนางไม่ออก ครั้งกระโน้นเราแค้นนางตัดรักสิ้นเยื่อใย ตอนนี้ผู้ที่ตัดรักสิ้นเยื่อใย เป็นเราเหลียงซือฉินเอง” กล่าวพลางกล้ามเนื้อใบหน้าสั่นกระตุก สองมือสั่นระริก ดวงตาทอแววสำนึกเสียใจ

เวี่ยจือหยางกล่าวปลอบโยนว่า “ลั่วเซียนเซิง คนตายไม่อาจฟื้นคืนชีพ ท่านสามารถมาถึงที่นี้ หากผู้อาวุโสเส้าฉุนมีญาณรับรู้ คงปลาบปลื้มประโลมใจ”

เหลียงซือฉินกล่าวว่า “ตายแล้วมีญาณรับรู้หรือ นางตายอย่างอนาถ คงแค้นเราจับใจ พอลงสู่ปรภพ คงกลับกลายเป็ภูตพยาบาท ทวงถามความแค้นจากเรา หากเป็นเช่นนั้นจริงยังดีอยู่ แต่ว่านางนึกรังเกียจเรา ไม่ยอมให้เราพบเห็นวิญญาณของนาง” กล่าวพลางกวาดตามองรอบข้าง สีหน้าทอแววรันทดหดหู่

เหลียงซือฉินกลายเป็นเหม่อลอยซึมเซา คล้ายถูกภูตผีสิงร่าง เวี่ยจือหยางเกลี้ยกล่อมไม่สำเร็จ ได้แต่สั่นศีรษะ คืบคลานถึงข้างเสาต้นหนึ่ง คิดนั่งพิงเสา สองมือพอลูบคลำถึงส่วนฐานของเสาหิน รู้สึกตะปุ่มตะป่ำ มีรอยเส้นตรงกับขวาง คล้ายเป็นฝีมือผู้คน

เวี่ยจือหยางฉุกใจคิด คลำดูโดยละเอียดแล้วกล่าว “เลขสาม ไม่ถูกต้อง เป็นเลขสามสองตัว...”

เหลียงซือฉินเหลียวหน้ามาถามว่า “เจ้าว่าอะไร?”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “บนฐานหินคล้ายมีตัวหนังสือ...” ไม่ทันขาดคำ เหลียงซือฉินก็พลิ้วกายมาถึง ยกชูเทียนไขส่องดูฐานหิน สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไป ลมหายใจกระชั้นเร่งร้อนขึ้นมา

เวี่ยจือหยางเห็นมันมีสีหน้าผิดปรกติ ต้องเพ่งพิจารณาโดยละเอียด เห็นบนฐานหินมีเส้นขีดหกเส้น เป็นเส้นตรงราวลูกธนู เล็กละเอียดดุจเส้นด้าย แต่เนื่องเพราะผ่านเวลานานปี ถูกฝุ่นละอองจับเกาะ หากมิใช่ใช้สองมือลูบคลำ เพียงมองด้วยตาเปล่ายากพบเห็น

เหลียงซือฉินยื่นมือที่สั่นระริกออก ปาดลูบคราบฝุ่นละออง เวี่ยจือหยางพบว่าเส้นขีดทั้งหกไม่ได้เชื่อมต่อกัน มีอยู่ครึ่งหนึ่งที่ขาดช่วงแบ่งออกเป็นสองส่วน

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ประหลาด นี่เป็นตัวหนังสืออันใด?”

เหลียงซือฉินกล่าวว่า “นี่มิใช่ตัวหนังสือ หากเป็นคำ**คุ่น** *(ปิดล้อม)* ในตำราอี้จิง”

เวี่ยจือหยางงงงันวูบครุ่นคิดขึ้น *‘ลั่วเซียนเซิงคงคิดถึงโซ่วเฟย จนสมองเลอะเลือนอยู่บ้าง ผ่านไปสี่สิบกว่าปี ที่นี้ไม่ทราบคุมขังเชื้อพระวงศ์พระสนมมากน้อยเท่าใด อีกประการนี่เป็นคำเสี่ยงทาย มิใช่ตัวหนังสือ ทราบได้อย่างไรว่าเป็นเส้าฉุนผู้อาวุโสทิ้งไว้?’* ดังนั้นถามว่า “เซียนเซิงทราบได้อย่างไรว่าเป็นเส้าฉุนผู้อาวุโสทิ้งไว้?”

เหลียงซือฉินจับจ้องมองคำเสี่ยงทายบนฐานหินกล่าวว่า “คุ่นแปลว่าถูกคุมขัง ในสายตาผู้อื่น คำคุ่นนี้เป็นผู้ต้องขังทุกคนทิ้งไว้ มีแต่เราที่ทราบว่าแฝงความหมายผิดแผกแตกต่าง”

เวี่ยจือหยางรับฟังจนสงสัยใจยิ่ง คิดกล่าวแต่แล้วกล้ำกลืนไว้ เหลียงซือฉินกวาดมองมันแวบหนึ่งแล้วกล่าว “ในคำเสี่ยงทายคุ่นมีคำเฉลยตอนหนึ่งว่า *‘ถูกหินใหญ่ปิดล้อม คิดล่าถอยเผชิญหนามโคกกระสุน กลับคืนสู่เคหา ไม่พบภรรยาเป็นลางร้าย’*

เวี่ยจือหยางท่องตามว่า “กลับคืนสู่เคหาไม่พบภรรยา เป็นลางร้าย...” พลันฉุกใจคิดกล่าวว่า “นี่มิใช่สื่อความหมายว่าครั้งกระโน้นเซียนเซิงกลับบ้าน ไม่พบเส้าฉุนผู้อาวุโสหรอกหรือ?”

เหลียงซือฉินผงกศีรษะอย่างหดหู่ กล่าวว่า “ใช่แล้ว คำเสี่ยงทายนี้ทิ้งให้กับเรา”

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “เส้าฉุนผู้อาวุโสทราบว่าเซียนเซิงจะมาหรือ?”

เหลียงซือฉินยิ้มอย่างหดหู่กล่าวว่า “นางไม่ทราบ นางเพียงหวังให้เรามา”

เวี่ยจือหยางยังไม่เข้าใจ กล่าวว่า “แต่ว่า...เส้าฉุนผู้อาวุโสมีเจตนา

ใด เพียงเพื่อเยาะเย้ยเซียนเซิงหรือ?”

เหลียงซือฉินสั่นศีรษะกล่าวว่า “มิใช่ **ฝูซี*** สร้างโป๊ยข่วยหกสิบสี่เสี่ยงทาย แต่จะตำแหน่งผิดแผกแตกต่าง หากยึดเสานี้เป็นแกน ตำแหน่งของคำคุ่นสมควรอยู่ทางด้านนั้น...” กล่าวพลางชี้มือไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้

เวี่ยจือหยางมองตามตำแหน่งที่มันบ่งชี้เห็นโต๊ะเก้าอี้ประปราย นอกจากนั้นไม่มีอันใด ครั้งกระโน้นต่อให้ทิ้งวัตถุสิ่งของไว้ ผ่านไปสี่สิบกว่าปี คงเปลี่ยนจนหมดสิ้นแล้ว

เหลียงซือฉินถามว่า “หากคิดรักษาข่าวสารไว้อย่างยาวนาน สิ่งใดสะดวกที่สุด?”

เวี่ยจือหยางกวาดตาสำรวจดู พลันตากระจ่างวูบ กล่าวว่า “ก้อนหินไม่ ก้อนอิฐ...”

บนพื้นของตำหนักเย็นปูอิฐหินเขียว หลังจากผ่านเวลานานปี ปรากฏตะไคร่เขียวขึ้นครึ้ม เหลียงซือฉินผงกศีรษะกล่าวว่า “หากคิดตกทอดถึงรุ่นหลัง ไม่มีใดเกินแกะสลักอักษรบนก้อนหิน”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “แกะสลักบนก้อนอิฐหรือ เป็นก้อนอิฐใด?”

เหลียงซือฉินกล่าวว่า “คำคุ่นเป็นคำเสี่ยงทายที่สามหก สามหกเท่ากับสิบแปด อย่างนั้นหกนับจากต้นเสาที่จารึกคำคุ่น สมควรเป็นก้อนอิฐก่อนที่สิบแปด” กล่าวพลางเดินพลาง หยุดอยู่ที่หน้าก้อนอิฐก้อนหนึ่ง ยกชูเทียนไขส่องดู หามีตัวหนังสือไม่

เวี่ยจือหยางถามว่า “คาดเดาผิดหรือ?”

เหลียงซือฉินขบคิดแล้วใช้นิ้วมือคุ้ยเขี่ยฝุ่นดินรอบก้อนอิฐ พลิกก้อนอิฐกลับขึ้นมา พอลบคราบดินออก ก็เผยเห็นตัวหนังสือจางๆ ดูเหมือนว่าคนแกะสลักไม่มีเรี่ยวแรง ถึงแม้พยายามอย่างเต็มที่ ยังโย้ไปเย้มา ทั้งคดๆ

---

* ผู้จัดทำโป๊ยข่วยแปดทิศ

งอๆ

เวี่ยจือหยางพลุ่งพล่านใจขึ้นมากล่าวว่า “มีตัวหนังสือจริงๆ” แต่พอมองดูตัวหนังสือ กลับอ่านไม่ออกแม้สักตัวเดียว จึงกล่าวว่า “นี่เป็นตัวหนังสืออันใด?”

“เป็นภาษามองโกล”

เหลียงซือฉินสั่นศีรษะกล่าวว่า “นี่เป็นคำย่อๆ สั้นๆ ไม่สามารถประสมเป็นถ้อยคำ”

เวี่ยจือหยางบังเกิดความผิดหวัง กล่าวว่า “ข้าพเจ้ายังเข้าใจว่าพูดถึงชาติกำเนิดของเอี้ยนอ๋องเสียอีก”

เหลียงซือฉินกวาดมองมันแวบหนึ่ง กล่าวว่า “นี่เป็น**ภาษาจี้โอ่ว** *(ภาษาคี่คู่)*”

“**ภาษาจี้โอ่ว** *(ภาษาคี่คู่)*?”

เหลียงซือฉินอธิบายว่า “หากคำพูดประโยคหนึ่งมีสิบตัว ตัวที่หนึ่งสามห้าเจ็ดเก้าเป็นเลขคี่ ตัวที่สองสี่หกแปดสิบเป็นเลขคู่ บางครั้งเพื่อรักษาความลับ จะเขียนเลขคี่ลงบนกระดาษแผ่นหนึ่ง เขียนเลขคู่ลงบนกระดาษอีกแผ่นหนึ่ง เมื่อรวมกระดาษทั้งสองแผ่นเข้าด้วยกัน ค่อยเข้าใจความหมายของคำนี้” พลางสำรวจมองรอบข้างกล่าวว่า “หากเราคาดเดาไม่ผิด สมควรมีก้อนอิฐอีกก้อนหนึ่งสลักเลขคู่”

เวี่ยจือหยางถามว่า “เซียนเซิงทราบได้อย่างไร?” เหลียงซือฉินกล่าวว่า “ในหกสิบสี่เสี่ยงทาย คำคุ่นจัดอยู่ลำดับที่สี่สิบเจ็ด เจ็ดเป็นเลขคี่” พลางมองดูก้อนอิฐในมือ กล่าวว่า “ก้อนนี้เป็นเลขคี่”

เวี่ยจือหยางยังไม่เข้าใจ ขณะจะถามต่อ เหลียงซือฉินพลันหายวับกับตา ภายในห้องสลัวลงวูบ จากนั้นสว่างขึ้นใหม่ เหลียงซือฉินหันหน้าหาเสาที่ฝังไปในผนังต้นหนึ่ง สายตาจ้องจับที่ส่วนฐานของเสาหิน

เวี่ยจือหยางถามว่า “ลั่วเซียนเซิง หาพบแล้วหรือ?”

เหลียงซือฉินผงกศีรษะกล่าวว่า “คำเสี่ยงทายนี้คือกุยเม่ย”

“กุยเม่ย? **เม่ยเม่ย** *(น้องสาว)* ของ**อูกุย** *(เต่า)* หรือ?”

เหลียงซือฉินหัวร่อมิออกร้องไห้ไม่ได้ กล่าวว่า “เป็นกุยที่แปลว่าคืนกลับ เม่ยที่แปลว่าน้องสาว ในหกสิบสี่เสี่ยงทาย จัดอยู่ลำดับที่ห้าสิบสี่ หมายถึงสตรีแต่งออกไป ต้องการเป็นภรรยาหลวง สุดท้ายกลายเป็นอนุภรรยา ไม่สมมาดปรารถนา ถูกสะกดข่มไว้ ตรงกับคำเสี่ยงทายที่ว่า *‘สตรีหิ้วตะกร้าปราศจากผล บุรุษล้มแพะปราศจากโลหิต ไม่สมบูรณ์เพียบพร้อม’*

“หมายความว่าอย่างไร?”

เหลียงซือฉินทอดถอนใจกล่าวว่า “หมายความว่าคิดรีบร้อนไม่บรรลุ ทิ้งตะกร้าลงน้ำกลายเป็นว่างเปล่า”

เวี่ยจือหยางเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าวเบาๆ ว่า “นี่มิใช่เป็นภาพสะท้อนของเส้าฉุนผู้อาวุโสหรอกหรือ?”

เหลียงซือฉินกล่าวว่า “คำเสี่ยงทายนี้จัดอยู่หกบน หกหกสามสิบหก...” พลางกวาดตาไปยังมุมทิศตะวันออกเฉียงใต้ ลังเลเล็กน้อยแล้วเดินช้าๆ ไป นับถึงก้อนอิฐที่สามสิบหก ก้มลงแกะขึ้นมา ความเคลื่อนไหวแข็งทื่อเชื่องช้า ไม่คล้ายเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งแผ่นดิน กลับคล้ายเป็นชายชราช่วงปัจฉิมวัยผู้หนึ่ง

เหลียงซือฉินวางก้อนอิฐทั้งสองก้อนเรียงคู่กัน ยกเทียนไขขึ้นส่องดู เวี่ยจือหยางอยู่ทางด้านหลังมัน เห็นเพียงเงาหลังภายใต้เปลวเทียนริบหรี่ เหลียงซือฉินไม่ขยับเคลื่อนไหว พร้อมกับแสงไฟที่สั่นไหว ภาพในตำหนักกลายเป็นลี้ลับเลื่อนลอย เวี่ยจือหยางยามอยู่ภายในจึงเกิดความรู้สึกหลอนขึ้น

มันคล้ายเห็นนักโทษหญิงชุดดำรูปโฉมงามเลิศล้ำ แต่หม่นหมองรันทด ลากโซ่ตรวนเดินออกไป แกะสลักรูปบนฐานหินของต้นเสา บางครั้ง

พลิกก้อนอิฐขึ้น ใช้มุมแหลมของโซ่ตรวนสลักตัวหนังสืออย่างยากเย็น นี่เป็นความลับสุดยอด ต้องเก็บงำเอาไว้ ไม่อาจรั่วไหลออกไป ในสถานที่อันจำกัด สตรีนางนี้ทุ่มเทใช้สติปัญญา หวังว่าหลายปีให้หลังคนผู้นั้นนึกถึงน้ำใจเก่าก่อนรุดมายังที่นี้ จนพบเห็นความลับ ความหวังนี้เลือนรางยิ่ง แต่ก็ไม่มีวิธีการอื่น หว่างคิ้วของนักโทษหญิงปกคลุมด้วยความสิ้นหวัง น้ำตาไหลรินผ่านร่องแก้ม หยดหยาดลงบนก้อนอิฐในมือ...

เหลียงซือฉินระบายลมจากปากยาวๆ ลุกขึ้นอย่างช้าๆ เวี่ยจือหยางก็สะท้านตื่นจากห้วงความคิด ถามโพล่งว่า "ลั่วเซียนเซิง เอี้ยนอ๋องเป็นบุตรของผู้ใด?"

เหลียงซือฉินกล่าวชัดถ้อยชัดคำว่า "แล้วจะเป็นไร ถึงอย่างไรมันเป็นบุตรของเส้าฉุน"

เวี่ยจือหยางงงงันวูบ เหลียงซือฉินพลันรวบกำสองมือ เสียงปงเมื่อก้อนอิฐแตกแหลกกลายเป็นผุยผง

เวี่ยจือหยางอุทานดังอา เห็นเหลียงซือฉินหมุนตัวกลับมา เพียงชั่วพริบตา มันคล้ายชราภาพลงนับสิบปี

เวี่ยจือหยางใจหายวาบ มันเห็นเหลียงซือฉินทำลายก้อนอิฐที่แกะสลักตัวหนังสือไว้ คาดเดาว่ามันคิดปกปิดกลับเปิดเผย ยามนี้เห็นสีหน้ามันไม่ยินดียินร้าย หากแฝงแววท้อแท้ทอดอาลัยอย่างบอกไม่ถูก อาจบางที... เอี้ยนอ๋องเป็นราชโอรสของหงอู่ฮ่องเต้ โซ่วเฟยกลับตกตายโดยไร้ความผิด

ขณะคิดฟุ้งซ่านวุ่นวาย เหลียงซือฉินพลันตะปบร่างมันขึ้น พุ่งผ่านประตูตำหนัก ทิ้งตัวลงบนกำแพงล้อม เหลียงซือฉินยืนบนกำแพง เพ่งตามองเงามืดในวัง ลมราตรีโชยพัดมา ม้วนพัดแขนเสื้อผมเผ้าของมันกระพือพลิ้ว สีหน้ามันเศร้าโศกศัลย์ แม้แต่ต้นไม้ใบดอกรอบข้างพลอยหม่นหมอง แสงจันทร์บนท้องฟ้าก็สลัวลง

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างระมัดระวังว่า "ลั่วเซียนเซิง ทางด้าน**กงจู่**

(องค์หญิง)..."

เหลียงซือฉินสะท้านขึ้นราวตื่นจากความฝันถามว่า "นางพักอยู่ที่ใด?"

"นางอยู่ที่ตำหนักเป่าฮุย...ห่างจากที่นี้ไม่ไกล..."

พลางบ่งชี้ตำแหน่งของตำหนักเป่าฮุย เหลียงซือฉินพุ่งปราดไปดุจสายลม ระหว่างทางเห็นตัวตำหนักมืดครึ้ม น้อยครั้งจะมีแสงไฟ เพียงแว่วเสียงแมลงร่ำร้อง นกราตรีส่งเสียงเป็นครั้งคราว วังต้องห้ามอันใหญ่โตเงียบงันวังเวง ในสายตาเวี่ยจือหยาง บังเกิดลางสังหรณ์อันอัปมงคลอยู่หลายส่วน

ยามนั้นตำหนักเป่าฮุยอยู่ที่เบื้องหน้า ภายในมืดครึ้มเยียบเย็น ปราศจากสุ้มเสียง มีเพียงตำหนักข้างจุดไฟริบหรี่ คล้ายกับจะดับไฟ

เหลียงซือฉินขยับกายวูบ ข้ามหลังคาห้องทิ้งตัวลงที่หน้าตำหนักข้าง แว่วเสียงสะอื้นไห้ของสตรีดังลอดออกมา สร้างความร้อนรุ่มใจแก่เวี่ยจือหยาง จนดิ้นรนหมายลุกขึ้น

เหลียงซือฉินเห็นเช่นนั้น จึงยื่นมือช้อนรองที่ใต้ศอกของมัน เวี่ยจือหยางรู้สึกมีพลังความร้อนขุมหนึ่งแล่นเข้าสู่ร่าง ถ่ายทอดถึงฝ่าเท้า สองเท้ามีเรี่ยวแรงขึ้นมา ความเจ็บปวดที่ข้อเท้าทุเลาลง มันไม่ทันมีเวลาตื่นเต้นสงสัย รีบรุดถึงริมหน้าต่าง ใช้นิ้วมือแทงทะลุหน้าต่างกระดาษมองเข้าไป

เห็นสตรีชุดขาววังนางหนึ่งคุกเข่าร่ำไห้อยู่หน้าโต๊ะบูชา คนอยู่ในชุดขาว กลับเป็นหญิงรับใช้ประจำตัวของจูเหว่ยนามซ่งฉา เมื่อเพ่งมองดูโต๊ะบูชา เห็นจุดเทียนไขสีขาว ส่องต้องป้ายวิญญาณป้ายหนึ่งจัดทำอย่างลวกๆ เขียนตัวหนังสือโย้เย้ "ที่สถิตวิญญาณเป่าฮุยกงจู่แห่งต้าหมิง"

เวี่ยจือหยางเข้าใจว่าฝันไป ต้องขยี้ตาโดยแรง แล้วเพ่งมองดูใหม่ แต่ว่าตัวหนังสือยังคงเดิม สร้างความเจ็บปวดใจแก่เวี่ยจือหยางอย่างรุนแรง

เบื้องหน้าสายตามืดทะมึน เรี่ยวแรงที่รวมรั้งขึ้นอย่างยากเย็นปลาสนาการสิ้น ร่างอ่อนระทวยล้มลง

เหลียงซือฉินพอเห็นเช่นนั้น ทราบว่าเกิดเหตุเปลี่ยนแปลง พอมองเข้าไปก็ใจหายวาบ ขบคิดแล้วผลักประตูเข้าไป

ซ่งฉาเหลียวหน้ามาตามเสียง ไม่ทันส่งเสียงร้องออกมา เหลียงซือฉินก็โบกแขนเสื้อ ซ่งฉารู้สึกคล้ายถูกปลอกเหล็กรัดคอ ไม่สามารถส่งเสียงร้องได้ ขณะจะขยับดิ้นรน ร่างกลับคล้ายถูกถ่วงด้วยตะกั่ว

เหลียงซือฉินมองดูป้ายวิญญาณ ขมวดคิ้วเข้าหากัน เมื่อเหลียวหน้ามอง เห็นเวี่ยจือหยางหน้าซีดสลด สองตาไร้ประกาย คนคล้ายกลับกลายเป็นคราบร่างอันว่างเปล่า เหลียงซือฉินลอบทอดถอนใจ มองดูซ่งฉากล่าวว่า “เราไม่มีเจตนาร้าย เพียงคิดถามเจ้า หากเจ้ารับปาก ก็กะพริบตาสามครั้ง”

ซ่งฉากะพริบตาติดต่อกัน เหลียงซือฉินโบกแขนเสื้อออก ซ่งฉาก็หอบหายใจเข้าออก จึงมองดูคนทั้งสองสลับไปมา ดวงตาทอแววหวาดหวั่นพรั่นพรึง

เหลียงซือฉินชี้มือไปที่ป้ายวิญญาณถามว่า “นี่เป็นผู้ใด?”

ซ่งฉากล่าวอย่างยากเย็นว่า “เป่า...เป่าฮุยกงจู่” พลางหลั่งน้ำตาโดยไร้เสียง

เวี่ยจือหยางความจริงยังไม่แน่ใจ พอเห็นสีหน้านางก็บังเกิดความสิ้นหวัง หลับตาทั้งสองลง ร่างสั่นระริก ห้วงสมองมีแต่ภาพใบหน้าเมื่อครั้งยังมีชีวิตของจูเหว่ยผุดขึ้น

เหลียงซือฉินเงียบงันชั่วขณะ จึงถามอีกว่า “นางตายอย่างไร?”

ซ่งฉามองดูคนทั้งสอง สีหน้าทอแววเคลือบแคลงสงสัย ตะกุกตะกักว่า “รับประทาน รับประทานยาพิษลงไป...”

เวี่ยจือหยางสะท้านขึ้นตามเสียง เงยหน้ามองดูซ่งฉา ขยับเขยื้อน

ริมฝีปาก แต่ไม่อาจส่งเสียงได้ เหลียงซือฉินคาดเดาความในใจมันออกจึงถามว่า "ไฉนรับประทานพิษ?"

ซ่งฉาตัวสั่นงันงกกล่าวว่า "เรามีฐานะต่ำต้อย ไม่ทราบรายละเอียด ได้ยินกงกงทั้งหลายบอกว่า กงจู่ถูกนักพรตโฉดครอบงำ หลงงมงายไม่รู้สำนึก ฝ่าบาทพอประสบเหตุ จึงฆ่านักพรตโฉดนั้น ให้กงจู่แต่งกับ**ซื่อจื่อ*** ของฉางซิงโหว สุดท้าย..." นางขอบตาแดงก่ำ หลั่งน้ำตาออกมาอีกครา กล่าวว่า "กงจู่ยืนกรานไม่ยินยอม แต่แสร้งเป็นรับปากยอมตบแต่ง ฉวยโอกาสที่ผู้คนไม่ทันระวัง รับประทานพิษร้ายแรงลงไป..."

เวี่ยจือหยางหัวใจสลาย พอฟังถึงตอนนี้ ต้องอ้าปากกระอักโลหิตคำหนึ่ง

เหลียงซือฉินขมวดคิ้ว ทาบฝ่ามือกับกลางหลังเวี่ยจือหยาง ถ่ายทอดพลังเข้าไปสะกดเลือดลมของมันไว้ ซ่งฉาก็มองดูด้วยความตระหนก รู้สึกว่าชายหนุ่มสวมใส่เสื้อผ้าขาดวิ่นผู้นี้คุ้นตายิ่ง แต่ต่อให้เค้นสมองครุ่นคิด ก็นึกไม่ออกว่าเคยเห็นจากที่ใด

เหลียงซือฉินมีพลังลมปราณสมบูรณ์เปี่ยมล้น ช่วยกรุยเลือดลมสงบอวัยวะภายในให้กับเวี่ยจือหยาง ค่อยหายใจเข้าออกเป็นปรกติ แต่จิตใจเลอะเลือนเลื่อนลอย ไม่ทราบว่าอยู่แห่งหนใด เหลียงซือฉินเห็นเช่นนั้น ต้องลอบทอดถอนใจ ถามอีกว่า "เจ้าไฉนเซ่นไหว้ในที่นี้ ห้องตั้งศพของกงจู่อยู่ที่ใด?"

ซ่งฉาหลั่งน้ำตากล่าวว่า "ไม่มีห้องตั้งศพ เราปรนนิบัติกงจู่ตั้งแต่เล็ก แต่กระทั่งศพของนางยังไม่พบเห็น จึงลอบเซ่นไหว้ในที่นี้ มิให้ผู้ใดล่วงรู้... พวกท่าน พวกท่านเป็นใคร เข้าวังมาได้อย่างไร?"

เหลียงซือฉินผงกศีรษะรับ โบกมือวูบหนึ่ง ซ่งฉาก็สลบเหมือดไป พอเหลียวหน้ามอง เห็นเวี่ยจือหยางยังเบิ่งตาจ้องมองป้ายวิญญาณจึงตบ

---

* บุตรชายที่สืบทอดตำแหน่ง

ไหล่มันกล่าวว่า "หนึ่งไม่พบซากศพ สองไม่ได้ตั้งศพ ที่แท้เป็นหรือตายยังไม่ทราบแน่ชัด เด็กน้อยปลุกปลอบใจให้เข้มแข็งไว้ อย่าได้ถูกคำพูดไม่กี่คำรบกวนจิตใจไป"

คำพูดเหล่านี้คล้ายกรอกปัญญาเข้าสู่สมอง เวี่ยจือหยางพลันมีสติแจ่มใส ครุ่นคิดขึ้น *'ใช่แล้ว กล่าวไปกล่าวมาเป็นคำพูดข้างเดียวของซ่งฉาที่ผ่านมานางเฒ่านี้น่าชังยิ่ง ไม่แน่ว่ากล่าวเพ้อเจ้อเหลวไหล ขอเพียง... ขอเพียงไม่เห็นซากศพของกงจู่ เราจะไม่เลิกล้มความตั้งใจ...'*

นึกถึงตอนนี้ บังเกิดความหดหู่ใจ แทบหลั่งน้ำตาออกมา ทั้งที่ทราบว่าความหวังเลือนราง แต่ยังปลุกปลอบจิตใจ ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "ลั่วเซียนเซิงกล่าวถูกต้อง ที่ผ่านมานางอยู่ปรนนิบัติอยู่ข้างกายจูหยวนจาง ไม่แน่ว่าไม่มีเวลากลับวัง"

เหลียงซือฉินกล่าวว่า "ประเสริฐมาก เราก็ต้องการพบจูหยวนจางสักครา"

ทั้งสองออกจากตำหนักเป่าฮุย เห็นตำหนักแน่นขนัด สิ่งปลูกสร้างตั้งเรียงราย เวี่ยจือหยางร้อนใจขึ้นมา อดถามมิได้ว่า "จูหยวนจางพักอยู่ที่ใด?"

เหลียงซือฉินขบคิดแล้วกล่าว "ครั้งกระโน้นพักที่ตำหนักเฉียนชิง ผ่านไปนานปีไม่ทราบความรักชอบนี้เปลี่ยนไปหรือไม่ ลองไปชมดูทางด้านนั้นก่อน"

ทั้งสองเร่งรุดไปทางตะวันออก ปรากฏตัวตำหนักพุ่งผ่านข้างกายไป เวี่ยจือหยางมองไปในเงามืด อยู่ดีๆ เขม็งตึงเครียดขึ้นมา ครุ่นคิดขึ้น *'หากว่าจูเหว่ยยังอยู่ก็ประเสริฐ หากว่าไม่อยู่ข้างกายพระบิดา เรา...เราควรทำอย่างไร?'*

ขณะครุ่นคิดอย่างเคลิบเคลิ้ม เหลียงซือฉินพลันหยุดยั้งลง เวี่ยจือหยางถามโพล่งว่า "ลั่วเซียนเซิง ท่าน..." เหลียงซือฉินยกมือทำท่าให้สงบ

เสียง ชี้มือไปยังเบื้องล่าง

เวี่ยจือหยางกวาดตาลง เห็นภายในตรอกเบื้องล่างยืนไว้ด้วยเงาร่างหลายสาย ล้วนสงบนิ่งราวท่อนไม้ จึงกล่าวเบาๆ ว่า "เป็นขันทีที่เฝ้าเวร?"

เหลียงซือฉินสั่นศีรษะ พลันย่อตัวลงกระโดดลงจากหลังคา ทิ้งตัวลงที่เบื้องหน้าเงาร่างสายหนึ่ง

เวี่ยจือหยางแทบร้องอุทานออกมา เห็นคนผู้นี้ยืนอยู่เบื้องหน้า ดูจากเครื่องแต่งกายแสดงว่าเป็นขันที มือถือแส้ปัด สองตาหลับลง คล้ายยืนหลับกับที่ กับการมาของทั้งสอง หาได้รู้สึกตัวไม่

เวี่ยจือหยางสงสัยใจยิ่ง พอเหลียวหน้ามอง เห็นขันทีอีกสองคนยืนอยู่ที่ห่างไป ประกอบด้วยหนึ่งชราหนึ่งฉกรรจ์ สองตาหลับลง หาขยับเคลื่อนไหวไม่

เวี่ยจือหยางร้องคำ "ประหลาดแท้" พลางยกมือผลักใส่ ขันทีนั้นก็ล้มลงตามแรงมือ ในสภาพแข็งทื่อราวท่อนไม้

เวี่ยจือหยางร้องโพล่งว่า "มันตายแล้ว?"

เหลียงซือฉินสั่นศีรษะกล่าวว่า "มันถูกคร่าวิญญาณไป"

เวี่ยจือหยางทวนคำว่า "คร่าวิญญาณ? นั่นมิใช่ตายแล้วหรือ?"

"มันยังมีชีวิตอยู่ เพียงไม่มีสติสัมปชัญญะ"

นี่เป็นเรื่องที่ไม่เคยได้ยินได้ฟังมาก่อน เวี่ยจือหยางงงงันวูบจึงถามว่า "เป็นฝีมือของผู้ใด?"

เหลียงซือฉินทอดถอนใจกล่าวว่า "ยังมีผู้ใดได้ นี่เรียกว่าคู่แค้นทางคับแคบ หวินซวีมาแล้ว"

เวี่ยจือหยางใจเต้นระทึกขึ้น หวินซวีมีฝีมือโหดเหี้ยมอำมหิต เมื่อบุกรุกเข้าวัง หงอู่ฮ่องเต้ก็ตกอยู่ในอันตราย จูเหว่ยพลอยได้รับผลกระทบยามร้อนรุ่มใจทุ่มเทฝีเท้าวิ่งตะบึง ไปได้ไม่กี่ก้าวข้อเท้าปวดแปลบขึ้นมาซวนเซเสียหลักล้มลง

มันล้มฟุบกับพื้น นึกทอดอาลัยตายอยาก เหลียงซือฉินทอดถอนใจ ยื่นมือมาประคองมันขึ้น เวี่ยจือหยางแค้นที่ตนเองไร้ความสามารถ รู้สึกขอบตาร้อนผ่าว น้ำตาไหลซึมออกมา

เหลียงซือฉินสั่นศีรษะเล็กน้อย ยื่นมือช้อนศอกขวาของมัน กำลังภายในพอพุ่งผ่าน ทั้งสองก็ลอยตัวขึ้น เหินข้ามสันหลังคาตึกไป เวี่ยจือหยางกวาดตามอง เห็นบนพื้นที่ว่างเบื้องล่างมีขันทีนางกำนัลยืนหลับตาแน่วนิ่ง มีสภาพเช่นเดียวกับที่ผ่านมา อยู่ในอิริยาบถต่างๆ สร้างความอกสั่นขวัญแขวน กาลเวลาคล้ายหยุดนิ่งลง

เวี่ยจือหยางขณะจะเอ่ยปาก เหลียงซือฉินพลันหยุดยั้งลงอีกครา เพ่งตาไปยังเบื้องล่าง เวี่ยจือหยางกวาดตามองตามสายตามัน หัวใจพลันบีบตัว แทบหยุดเต้นไปชั่วขณะ

หวินซวีในชุดดำใส่หมวกขาวเดินนำหน้า ที่ด้านหลังตามติดด้วยหนึ่งบุรุษหนึ่งสตรี บุรุษคือหวินฉัง สตรีกลับเป็นเยี่ยหลิงซู เวี่ยจือหยางทราบว่าสองพ่อลูกเกิดความหมางเมิน พอเห็นเช่นนั้นสงสัยใจยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น *'แม่นางเยี่ยไฉนอยู่ด้วย หรือว่าถูกกระบี่ใจปัญญาบารมีสยบไว้?'*

พลันเห็นแสงสว่างวูบ ขันทีหลายคนถือโคมหอบภาชนะต่างๆ เดินออกจากประตูรูปวงเดือน พอเห็นคนทั้งสาม ล้วนงงงันวูบหยุดเท้าลง หวินซวีตาทอประกายพิสดาร คล้ายกับไม่มีเรื่องราวใด เดินผ่านข้างกายเหล่าขันทีไป หวินฉังทางหนึ่งสำรวจดูเหล่าขันที สีหน้าทอแววเลื่อมใส เยี่ยหลิงซูกลับขมวดคิ้ว คล้ายอับจนปัญญาอยู่บ้าง เวี่ยจือหยางเห็นนางมีสติแจ่มใส ยิ่งประหลาดใจกว่าเดิม

เหลียงซือฉินพลันหมุนตัวเร่งรุดไปทางซ้าย ชั่วพริบตาก็สลัดทอดทิ้งสามพ่อลูกไว้ด้านหลัง พลันเห็นแสงไฟผ่านเข้าสู่คลองจักษุ พระตำหนักเฉียนชิงปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้า บนพื้นที่ว่างหน้าพระตำหนักยืนไว้ด้วยราชองครักษ์จำนวนหนึ่ง พกดาบสะพายกระบี่รักษาการณ์อย่างเข้มงวด ที่ใต้

ชายคาตำหนักก็ยืนไว้ด้วยขันทีนางกำนัลหลายสิบคน ล้วนตัวสั่นงันงก สีหน้าตื่นเต้นตึงเครียด

เวี่ยจือหยางรู้สึกว่าบรรยากาศผิดปรกติ เหลียงซือฉินกลับเร่งรุดไม่หยุด หอบหิ้วมันไปสองก้าว ราวกับควันเบาบางสายหนึ่ง ข้ามศีรษะทุกผู้คน มาถึงบนหลังคาพระตำหนัก พอโบกแขนเสื้อออก แผ่นกระเบื้องมุงหลังคาก็ปลิวกระเด็น เผยเห็นช่องโพรงขนาดใหญ่ มันย่อตัวมุดเข้าไป แผ่นกระเบื้องที่ด้านหลังก็ปิดลง เวี่ยจือหยางไม่ทันระงับสติ คนทั้งสองก็อยู่บนขื่อห้อง เห็นสภาพเบื้องล่างอย่างชัดเจน

หงอู่ฮ่องเต้บรรทมบนพระแท่น พระพักตร์คล้ายทองทา หลับพระเนตรไม่ได้สติ ที่หน้าพระแท่นบรรทมคุกเข่าด้วยอี้เหวินไทจือ หนิงกว๋อกงจู่และราชบุตรเขยเหมยอิน ทั้งสามล้วนสะอึกสะอื้นไห้ เหลิ่งเสียนนำเหล่าหมอหลวงนางกำนัลรับใช้อยู่ด้านข้าง

เวี่ยจือหยางพบว่าจูเหว่ยไม่อยู่ภายใน หัวใจถึงกับเย็นเยียบ แก้วหูลั่นอึงอลขึ้นมา

หงอู่ฮ่องเต้รับสั่งว่า “พอแล้ว” พร้อมทั้งลืมพระเนตรขึ้น พระสุรเสียงแหบทุ้มราวกับกล่องสูบลมที่เกิดรูรั่ว ตรัสว่า “ร่ำไห้อันใด ข้ายังไม่ตาย”

อี้เหวินไทจือเห็นพระองค์คล้ายกับจะลุกขึ้น จึงรีบคืบคลานเข้าไปประคองพระกรของพระองค์ไว้ กล่าวว่า “**หวงจู่** *(พระอัยกา)*...”

หงอู่ฮ่องเต้คล้ายกับจะดิ้นรน แต่แล้วเลิกล้มพระทัย บรรทมลงใหม่ ตรัสว่า “รับฟังไว้ หลังจากที่ข้าตายแล้ว อ๋องทั้งหลายไม่ต้องเดินทางเข้านครหลวงมาร่วมงานศพ โดยเฉพาะเอี้ยนอ๋อง...”

อี้เหวินไทจือตอบรับว่า “ทราบแล้ว”

หงอู่ฮ่องเต้ทรงกุมมือของมันไว้ ตรัสว่า “ในส่วนของเอี้ยนอ๋องกับหนิงอ๋อง ให้สะกดตรึงกันและกันไว้ อย่าได้ลืมเลือนไป”

“ผู้หลานไม่ลืมเลือน”

หงอู่ฮ่องเต้ทรงหอบพลางตรัสว่า "ยังมี...เป่าซิ่งกงจู่อายุยังเยาว์ ต้องมีมารดาคอยดูแล ข้านิรโทษให้จางเหม่ยเหยินไม่ตาย ส่วนพระสนมอื่นให้ร่วมกลบฝัง..."

เหลียงซือฉินสะท้านขึ้นคราหนึ่ง รวบนิ้วทั้งห้าลง เวี่ยจือหยางรู้สึกข้อแขนปวดแปลบ ต้องช้อนตามอง เห็นเหลียงซือฉินเลิกคิ้วทั้งสอง สีหน้าแฝงแววโกรธแค้น ร่างสั่นระริกเล็กน้อย ต้องสงบสติอารมณ์อย่างยากเย็น

ได้ยินอี้เหวินไทจือกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า "หวงจู่ เรื่องเหล่านี้จัดการเรียบร้อยแล้ว นอกจากจางเหม่ยเหยิน พระสนมทั้งหมดล้วน..."

เวี่ยจือหยางค่อยทราบว่า เหตุใดตลอดรายทางที่มา ภายในวังจึงมืดมิดเงียบวังเวงปราศจากแสงโคมไฟ

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า "อย่างนั้นหรือ ยังมีอันใดที่ข้ายังไม่บอก?"

หนิงกว๋อกงจู่กราบทูลว่า "**ฟู่หวง** *(พระบิดา)* ท่านนอนพักรักษาตัว ไม่ต้องใช้สมองอีกแล้ว"

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสว่า "ไม่ ต้องมีอันใดอีก ข้ายามกะทันหันนึกไม่ออก"

อี้เหวินไทจือกราบทูลว่า "หวงจู่อย่าได้ฝืนใจไปแล้ว..."

หงอู่ฮ่องเต้พลันตรัสว่า "นึกออกแล้ว ฟู่โหย่วเต๋อไม่น่าไว้วางใจ ข้าพอตกตาย ให้เจ้าฆ่ามันในบัดดล"

ทั้งหมดหันไปมองหน้ากัน อี้เหวินไทจือมีสีหน้ากระอักกระอ่วน หนิงกว๋อกงจู่พลันกล่าวเบาๆ ว่า "ฟู่หวง ฟู่โหย่วเต๋อตกตายแต่แรกแล้ว"

"ตายแล้ว? ตายอย่างไร?"

"ฟู่หวงมีราชโองการประหารชีวิตมัน..."

หงอู่ฮ่องเต้ทรงเงียบงันไป จากนั้นตรัสว่า "ทังเหอเล่า มันตายแล้วหรือไม่?"

"ซิ่นกว๋อกงก็ตายแล้ว"

"ข้าฆ่าทิ้งหรือ?"

อี้เหวินไทจือกล่าวเบาๆ ว่า “ไม่ หวงจู่ ซิ่นกว๋อกงป่วยตาย”

หงอู่ฮ่องเต้คล้ายโล่งพระทัย หลับพระเนตรลงอย่างช้าๆ พระพักตร์คล้ายอ่อนโยนลง ตรัสว่า “ทังเหอเป็นคนดี ข้าเคยเลี้ยงควายกับมัน...”

เวี่ยจือหยางมองดูฮ่องเต้ชรา ในใจทั้งเคียดแค้นทั้งสมเพช ผู้ยิ่งใหญ่แห่งยุคก่อนขึ้นสู่สวรรคาลัยมีพระสติเลอะเลือน ไม่ต่างกับชายชราทั่วไป

ที่หน้าพระตำหนักพลันบังเกิดเสียงร้องคำ “ผู้ใด...” ไม่ทันขาดคำ สุ้มเสียงก็ชะงักขาดหาย

เหลิ่งเสียนเลิกคิ้วขาวโพลน ถลันวูบไปที่ประตู ชั่วพริบตาก็ล่าถอยกลับมา ร้องบอกว่า “หลับตาลง...”

ไม่ทันขาดคำ ประกายกระบี่สายหนึ่งไล่กวดตามมา มุ่งใส่ตำแหน่งหัวใจของขันทีชรา เหลิ่งเสียนก็โบกแส้ปัด พลิ้วกายล่าถอย หวินฉังพุ่งตามติดเข้ามายังตำหนักบรรทม ชั่วพริบตาโถมแทงออกหกกระบี่

ผู้คนในวังเห็นศัตรูพลันปรากฏตัวขึ้น ล้วนแต่ตกตะลึง เห็นหวินซวีเลิกม่านมุก ก้าวข้ามธรณีประตูเข้ามา อี้เหวินไทจือขณะจะตวาดว่า พอสบสายตากับมัน ก็กลายเป็นเคลิบเคลิ้มเลอะเลือน บังเกิดความง่วงเหงาหาวนอนขึ้นมา

หวินซวีกวาดกราดสายตา สยบทุกผู้คนไว้ นอกจากหงอู่ฮ่องเต้ที่หลับพระเนตร อยู่ในสภาพกึ่งหมดสติ ไม่ได้สบสายตากับมันแล้ว คงมีแต่เหลิ่งเสียนที่มีฝีมือสูงเยี่ยม ต่อสู้กับหวินฉังอย่างดุเดือด

เยี่ยหลิงซูก็เข้าสู่ตำหนักบรรทม กวาดตาสำรวจมอง สายตาหยุดนิ่งอยู่ที่หงอู่ฮ่องเต้ ขมวดคิ้วกล่าวว่า “คนใกล้ตายแล้ว”

หวินซวีเงียบงันไม่ส่งเสียง เพ่งตาไปที่เบื้องหน้า เห็นเงาร่างสองสายรุกรับดุจสายฟ้า หวินฉังใช้กระบี่อย่างรวดเร็วดุดัน ทุกกระบวนท่าแทงใส่จุดชีวิตของฝ่ายตรงข้าม ส่วนเหลิ่งเสียนลงมือเชื่องช้ากว่า แส้ปัด

บัดเดี๋ยวรวมตัวบัดเดี๋ยวกระจาย ดูเหมือนวุ่นวายสับสน คล้ายกับจะถูกกระบี่แทงทะลุเข้าไป แต่หวินฉังพานไม่อาจเข้าใกล้ ไม่ทันใช้กระบวนท่าถึงที่สุด ก็รั้งกระบี่กลับมา

เวี่ยจือหยางชมดูจนประหลาดใจ พอเพ่งตามอง เห็นเหลิ่งเสียนใช้มือขวาโบกแส้ปัด ส่วนมือซ้ายซ่อนอยู่ด้านหลัง นิ้วชี้บัดเดี๋ยวยืดบัดเดี๋ยวหด ที่แท้แส้ปัดเพียงเป็นเป้าล่อ ส่วนดรรชนีมารเย็นที่ซ่อนอยู่ด้านหลังจึงเป็นท่าสังหาร หวินฉังล่วงรู้เหตุผลข้อนี้ อาศัยกระบี่รวดเร็วท่าร่างว่องไว ไม่รอให้เหลิ่งเสียนใช้ดรรชนี ก็ชิงถลันหลบเลี่ยง ดังนั้นทั้งสองฝ่ายต่างเคลื่อนไหว ผ่านไปสิบกว่ากระบวนท่า ยังไม่ได้ประมือแม้สักกระบวนท่าเดียว

เวี่ยจือหยางรับทราบฝีมือของเหลิ่งเสียนมา เห็นว่าคนผู้นี้มีฝีมือกล้าแข็งกว่าสือิ่งเจิน คิดเอาชนะหวินฉังไม่ยากนัก ยามนี้เอาแต่ตั้งรับ นับเป็นที่เหนือความคาดหมายผู้คน หากบอกว่ายังไม่ทุเลาจากอาการบอบช้ำ ก็ไม่มีเหตุผลเพียงพอ อาจบางทีมีข้อกริ่งเกรง จึงไม่ลงมืออย่างเต็มที่

ขณะเคลือบแคลงสงสัย ที่ข้างหูแว่วเสียงเหลียงซือฉินดังว่า “มองดูตาของหวินซวี”

เวี่ยจือหยางงงงันวูบค่อยได้คิด เหลิ่งเสียนไม่ว่ารุกหรือรับ ล้วนแต่หลบเลี่ยงสายตาของหวินซวี หวินฉังก็ล่วงรู้เหตุผลข้อนี้ ดังนั้นทุกกระบวนท่าล้วนบีบบังคับมันสู้สายตากับบิดา เมื่อเป็นเช่นนี้เหลิ่งเสียนเท่ากับอาศัยหนึ่งต้านรับสอง ทางหนึ่งรับมือกระบี่ไวของหวินฉัง ทางหนึ่งต้องระวังธนูลับของหวินซวี หวินฉังจึงมีข้อถือดีอย่างเปี่ยมล้นใช้กระบี่อย่างเต็มที่

ผ่านไปอีกหลายกระบวนท่า หวินฉังพลันหมุนตัว เปลี่ยนเป็นแทงกระบี่ใส่อี้เหวินไทจือ เหลิ่งเสียนรีบโบกแส้ปัดกวาดใส่ตัวกระบี่ บังคับกระบี่เบี่ยงเบนเล็กน้อย หวินฉังเปิดเผยช่องโหว่วูบหนึ่ง เหลิ่งเสียนทำท่าจี้ดรรชนีออก หวินฉังถลันหลบเลี่ยง เหลิ่งเสียนขณะจะไล่กวดตาม พอเงย

หน้า พอดีเผชิญกับหวินซวี

เหลิ่งเสียนพลัดตกหลุมพราง คิดหลบสายตาฝ่ายตรงข้ามก็ไม่ทันการณ์ ดวงตาของหวินซวีสว่างวาบขึ้นมา เหลิ่งเสียนต้องสะท้านขึ้นครา หนึ่ง สายตากลายเป็นเลอะเลือนขึ้นมา หวินฉังถือโอกาสแทงกระบี่ใส่ทรวงอกด้านซ้ายของเหลิ่งเสียน ที่ผ่านมาเหลิ่งเสียนฆ่ามือดีของเกาะตะวันออกนับไม่ถ้วน วันนี้กรรมตามสนอง เห็นแน่ชัดว่าต้องตายใต้คมกระบี่ของหวินฉังแล้ว

ความคิดเพิ่งบังเกิด เหลิ่งเสียนพลันเบี่ยงตัววูบ ผิวกายของมันก็คล้ายทาน้ำมันไว้ ปลายกระบี่ของหวินฉังจึงเฉียดผ่านร่างมันไป ปรากฏหยาดโลหิตกระเซ็นซ่าน หวินฉังใจหายวาบ รีบรั้งกระบี่กลับ เหลิ่งเสียนชิงหุบแขนหนีบกระบี่ของมันไว้

หวินฉังคิดแย่งชิงกระบี่กลับแต่ไม่ได้ผล ขณะจะคลายมือทิ้งกระบี่ เหลิ่งเสียนก็ชี้นิ้วชี้ออก ได้ยินเสียงซี่ หวินฉังโซซัดโซเซล่าถอย จุดฉีเหมินถูกทิ่มแทงเป็นรู ใบหน้ากลับกลายเป็นสีม่วง อ้าปากกระอักโลหิตออกมาคำหนึ่ง

เหตุแปรเปลี่ยนครั้งนี้เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว หวินซวีตั้งตัวไม่ทัน ต้องมองดูเหลิ่งเสียนอย่างสงสัยใจ ขันทีชรายกมือปิดปากแผล ส่งเสียงไอออกมา กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ผู้เยาว์น่าครั่นคร้าม เพียงแต่อ่อนประสบการณ์อยู่บ้าง”

หวินฉังบันดาลโทสะ กระโดดปราดขึ้น แต่โลหิตประดังถึงลำคอ ต้องกล้ำกลืนเอาไว้ หวินซวียื่นมือขวางกันมัน ปากกล่าวเสียงหนักๆ ว่า “เหลิ่งเสียน ท่านมีตบะไม่เลว สามารถต้านทานกระบี่ใจของเรา”

เหลิ่งเสียนกล่าวว่า “นี่ถือว่าโชคช่วย” มันแสร้งเป็นสติเลอะเลือน ล่อให้หวินฉังมาติดกับ หวินซวีจับตาดูอยู่ด้านข้าง กลับไม่ล่วงรู้แผนอุบายของมัน

หวินซวีกล่าวอีกว่า “ท่านยั้งมือไว้ไมตรี ละเว้นชีวิตบุตรเรา นี่จะอธิบายอย่างไร?” มันดูออกว่าท่าดรรชนีของเหลิ่งเสียนนี้ไม่ได้ใช้ออกอย่างสุดกำลัง ไม่เช่นนั้นหวินฉังยากรอดพ้นจากความตาย

เหลิ่งเสียนกล่าวว่า “หวินเต่าอ๋องเป็นคนรักษาสัจจะ จำแนกบุญคุณความแค้นชัดแจ้ง ผู้อื่นคารวะท่านหนึ่งส่วน ท่านต้องตอบแทนเท่าตัว”

“หากว่าผู้คนรุกล้ำเราหนึ่งเชียะ เราก็จะตอบโต้กลับไปเป็นทวีคูณ”

เหลิ่งเสียนผงกศีรษะกล่าวว่า “ฝ่าบาทเป็นไม้ใกล้ฝั่ง เฉกเช่นตะเกียงน้ำมันใกล้สิ้นแสง ขอหวินเต่าอ๋องคำนึงถึงความเมตตาให้พระองค์ตายดี”

หวินซวีสำรวจดูเหลิ่งเสียนเที่ยวหนึ่ง กล่าวว่า “สมเป็นสุนัขรับใช้ของจูหยวนจางจริงๆ ท่านยอมพาตัวเสี่ยงอันตราย เพื่อให้เราปล่อยปละละเว้นจูหยวนจาง?”

เหลิ่งเสียนทอดถอนใจกล่าวว่า “ถูกแล้ว ผู้น้องมีหน้าที่รับผิดชอบ คิดทำให้ดีที่สุด”

หวินซวีขบคิดแล้วกล่าว “ตกลง เรารับปากท่านว่าจะไม่ฆ่าจูหยวนจางกับมือ”

หวินฉังร้องโพล่งว่า “**แด** *(ท่านพ่อ)*” เยี่ยหลิงซูก็หวั่นไหวใจขึ้นมา

เหลิ่งเสียนน้อมกายกล่าวว่า “หวินเต่าอ๋องมีจิตใจกว้างขวาง เราผู้แซ่เหลิ่งนับถือเลื่อมใส แต่ว่า...”

พลางกวาดตาไปยังหวินฉังกับเยี่ยหลิงซู หวินซวีกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “วางใจ พวกมันทั้งสองก็ไม่ลงมือ”

เหลิ่งเสียนระบายลมหายใจโล่งอก หวินซวีชำเลืองมองมันแวบหนึ่ง มุมปากปรากฏรอยยิ้มเย้ยหยันขึ้น เหลิ่งเสียนเห็นเช่นนั้น ต้องสะกิดความสงสัยขึ้นมา

หวินซวีพลันชักกระบี่ สะบัดซัดออก ประกายกระบี่คล้ายสายฟ้า ปักฉึกที่เบื้องหน้าอี้เหวินไทจือ เหลิ่งเสียนต้องใจหายวาบ เห็นว่าหวินซวีมี

ฝีมือที่รวดเร็ว หากกระบี่นี้ซัดใส่หงอู่ฮ่องเต้ ต่อให้เหลิ่งเสียนระวังป้องกันอยู่ก่อน ก็ไม่อาจต้านทานได้

ขณะครุ่นคิด พลันเห็นอี้เหวินไทจือลืมตาผุดลุกขึ้น ยื่นมือจับด้ามกระบี่ ถอนดึงกระบี่ออกมา

เหลิ่งเสียนอุทานดังเอ๊ะ ฉุกคิดว่าผิดท่า เห็นอี้เหวินไทจือเหม่อลอยซึมเซา ลืมตาค้างไว้ แสดงว่ายังตกอยู่ภายใต้การสะกดจิตใจ

หวินซวีกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า "ไปเถอะ ฆ่า**แหยแหย** *(พระอัยกา)* ของเจ้า"

อี้เหวินไทจือมีสีหน้าทอแววขัดแย้ง สุดท้ายสืบเท้าออกไป ใช้มือที่สั่นระริกเงื้อกระบี่ขึ้น จ่อไปยังพระศอของหงอู่ฮ่องเต้

เหลิ่งเสียนขยับกายวูบ โถมใส่อี้เหวินไทจือ หวินซวีก็เข้าสกัดขัดขวาง ทั้งสองไขว้สลับเฉียดผ่านไป ได้ยินเสียงทึบ หวินซวีถอยกายไปครึ่งก้าว ส่วนเหลิ่งเสียนหงายร่างตีลังกาไปด้านหลัง พอทิ้งตัวลง บาดแผลกระบี่ที่หน้าอกปรากฏโลหิตฉีดพุ่ง มันคุกเข่าลงข้างหนึ่ง เบิ่งตามองดูหวินซวี กล่าวเสียงแหบพร่าว่า "ท่านตระบัดสัตย์คืนคำ?"

หวินซวีแค่นหัวร่อกล่าวว่า "หามิได้ เราบอกว่าจะไม่ฆ่ามันกับมือ นี่ไม่ถือว่าลงมือด้วยตัวเอง"

เหลิ่งเสียนถลึงมองหวินซวี กล่าวคำ "ท่าน..." เห็นปลายกระบี่คืบใกล้เข้าหาหงอู่ฮ่องเต้กว่าเดิม อี้เหวินไทจือคล้ายตกอยู่ในห้วงฝันร้าย สีหน้าทอแววหวาดหวั่นพรั่นกลัว คล้ายคิดปลุกตัวเองตื่นขึ้นมา มือที่ถือกระบี่สั่นระริก หน้าผากปรากฏเหงื่อเม็ดโป้งๆ ไหลรินลงมา

หวินซวีชมดูจนสาแก่ใจ เยี่ยหลิงซูกลับไม่อาจหักใจได้ กล่าวว่า "เช่นนี้ออกจะขัดกับหลักมนุษยธรรม มิสู้ลงมือในกระบี่เดียว ฆ่าให้หมดเรื่องสิ้นราว"

หวินซวีกวาดมองนางอย่างเย็นชาแวบหนึ่ง กล่าวว่า "สองมือของ

จูฉงปาเปื้อนเลือดของเหล่าผู้กล้าเกาะตะวันออกเรา ฆ่าทิ้งในกระบี่เดียว ยากจะระบายความแค้นในอกเรา ให้มันตายใต้เงื้อมมือหลานรักของตัวเอง จึงเป็นกรรมตามสนอง”

เยี่ยหลิงซูขมวดคิ้วไม่กล่าวว่ากระไร เหลิ่งเสียนคิดขยับเคลื่อนไหว แต่ที่หน้าอกปวดแปลบ เลือดลมพลุ่งพล่านปั่นป่วน กระบี่ของหวินฉังไม่เพียงทำร้ายมันรับบาดแผลทางผิวกาย พลังกระบี่ยังกระแทกทำร้ายอวัยวะภายในของมัน ในงานชุมนุมสังคีตศิลป์ เหลิ่งเสียนยังไม่ทุเลาจากอาการบาดเจ็บบอบช้ำ ยามนี้ถูกทำร้ายซ้ำเติม ต่อให้ฝืนใจลงมือ ก็ไม่อาจผ่านด่านของหวินซวี ยามร้อนรุ่มใจ สมาธิไม่รวมตัว หวินซวีฉวยโอกาสรุกล้ำเข้ามา ดวงตาทอประกายพิสดาร เหลิ่งเสียนคล้ายถูกกระบองฟาดใส่ จนสมองเลอะเลือน สายตาเลื่อนลอยขึ้นมา

เห็นปลายกระบี่ยิ่งมายิ่งเคลื่อนใกล้ ห่างจากพระศอหงอู่ฮ่องเต้ไม่กี่นิ้ว หงอู่ฮ่องเต้คล้ายทรงรู้สึกถึงอันตราย พลันลืมพระเนตรขึ้น ปลายกระบี่และราชนัดดาก็ผ่านเข้าสู่สายพระเนตร ต้องตรัสโพล่งว่า “อี้เหวิน เจ้าทำอะไร?”

อี้เหวินไทจือสะท้านขึ้นตามเสียง แต่ปลายกระบี่ยังคงเสือกส่งออกไป หงอู่ฮ่องเต้คล้ายกับจะหลบเลี่ยง แต่พระวรกายไม่เชื่อฟังคำสั่ง ได้แต่ทอดพระเนตรปลายกระบี่ยื่นใกล้เข้ามาทีละนิ้ว

เวี่ยจือหยางเห็นฮ่องเต้ชรารับกรรมสนองเช่นนี้ ในใจทั้งแตกตื่นทั้งยินดี แต่เห็นอี้เหวินไทจือมีสีหน้าปวดร้าว แสดงว่าตกอยู่ในห้วงความขัดแย้ง อดนึกเวทนามิได้ พลันได้ยินเหลียงซือฉินทอดถอนใจยาวคำหนึ่ง

ยอดฝีมือที่เบื้องล่างล้วนมีฝีมือสูงเยี่ยม มีโสตประสาทอันปราดเปรียว แต่ว่าต่อสู้กันเป็นเวลานาน หารู้สึกตัวไม่ว่าบนขื่อมีคน พอได้ยินเสียงทอดถอนใจ ล้วนตื่นตระหนกยิ่ง หวินซวีช้อนตาขึ้น ถามโพล่งว่า “ผู้ใด?”

ได้ยินเสียงอึงอล กระบี่ในมืออี้เหวินไทจือพวยพุ่งขึ้นฟ้า ปลายกระบี่เฉียดผ่าน**พระหนุ** *(คาง)* ของหงอู่ฮ่องเต้ สะกิดเป็นบาดแผลจางๆ มีพระโลหิตไหลซึมออกมา

เหลียงซือฉินหอบหิ้วเวี่ยจือหยางพลิ้วกายลงมา ยื่นมือรับกระบี่ไว้ ได้ยินเสียงติง เมื่อเขี่ยถูกปลายกระบี่ของเยี่ยหลิงซูที่ทิ่มแทงมา นางรู้สึกง่ามมือชาวูบ กระบี่หลุดลอยจากมือ หญิงสาวมีปฏิกิริยารวดเร็ว จึงสะบัดฟาดฝ่ามือออก มิคาดใจกลางฝ่ามือปวดแปลบ กระบี่คู่มือถูกส่งกลับมา นางจึงยื่นมือรับไว้ตามสัญชาตญาณ เมื่อจังหวะจะโคนวุ่นวายสับสนกระบวนท่าหลังจากนี้ไม่อาจใช้ออก เยี่ยหลิงซูถอยกายไปสองก้าว ไม่ทันยืนหยัดมั่น เห็นเหลียงซือฉินตวัดมือวูบ เสียงสวบเมื่อกระบี่มุดหายไปในฝักกระบี่ของหวินซวีโดยไม่ผิดพลาดแม้แต่น้อย สร้างความตระหนกแก่หวินซวีจนหน้าซีดเผือดลง

ในตำหนักบรรทมเงียบงันไปชั่วขณะ พลันได้ยินหงอู่ฮ่องเต้รับสั่งอย่างอ่อนล้าว่า “เหลียงซือฉิน...”

สามคำนี้ทั้งแผ่วเบาทั้งอ่อนล้า แต่พอกระทบโสตเยี่ยหลิงซูกับหวินฉัง คล้ายถูกอสนีบาตฟาดใส่ร่าง สะกดจนทั้งสองปากอ้าตาค้างไป

หวินซวีพลันลืมตาขึ้น สายตาคล้ายวัตถุมีสภาพเฉกเช่นกระบี่โบราณหลุดจากฝักมา

เหลียงซือฉินไม่หลบไม่หลีก ยืนสงบแน่วนิ่ง สายตาของหวินซวีพอตกลงบนร่างมัน คล้ายมัจฉากระโจนท้องทะเล นกกาหายลับกับป่าเขา ถูกละลายหลอมกลืน ไม่อาจทำอันตรายศัตรูได้

สายตาของหวินซวีมัวหมองลง คล้ายคบไฟที่ลุกไหม้ถึงที่สุด มันยกมือขวาขึ้นจับด้ามกระบี่ ยังไม่ทันชักออกมา ได้ยินเหลียงซือฉินกล่าวว่า “ออกไป” ปากกล่าววาจา มือไม่ขยับ เท้าไม่เคลื่อนไหว ก็ปรากฏขุมพลังแผ่พุ่งออกไป

หวินซวีรู้สึกหน้าอกอึดอัด ร่างผงะหงายไปทางด้านหลัง ชั่วพริบตาก็สาบสูญกับนอกประตู

เหลียงซือฉินกวาดตาไปยังหวินฉังสองพี่น้อง หวินฉังหน้าซีดเผือดถอยกายไปอย่างลืมตัวสองก้าว เยี่ยหลิงซูเลื่อนมือจับด้ามกระบี่ คิดกล่าววาจา แต่ลำคอแห้งผาก ไม่อาจส่งเสียงออกมา นางสูดลมหายใจลึกๆ เบือนสายตาไปอย่างยากเย็น จึงเหลือบเห็นเวี่ยจือหยาง ต้องงงงันวูบร้องโพล่งว่า "เป็นท่าน..."

เวี่ยจือหยางฝืนยิ้มพลางผงกศีรษะรับ เยี่ยหลิงซูลืมเลือนว่าเผชิญหน้าศัตรูเข้มแข็ง เพียงมองดูมันแล้วมองดูเล่า กล่าวว่า "ท่าน ท่านไฉนกลับกลายเป็นเช่นนี้?" น้ำเสียงแฝงความเศร้าหดหู่ประการหนึ่ง

เวี่ยจือหยางกล่าวคำ "ข้าพเจ้า..." มันคิดกล่าวแต่แล้วกล้ำกลืนไว้ เปลี่ยนเป็นกล่าวว่า "แม่นางเยี่ย ท่านรีบไปเถอะ"

เยี่ยหลิงซูงงงันวูบ กวาดมองเหลียงซือฉินแวบหนึ่ง เวี่ยจือหยางรีบกล่าวว่า "มันดีต่อข้าพเจ้ายิ่ง"

เยี่ยหลิงซูระบายลมจากปาก หันไปประคองพี่ชายต่างมารดา รีบรุดออกจากประตูดำหนัก

เหลิ่งเสียนดิ้นรนลุกขึ้น ประสานมือกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า "**เหลียงเซียนเซิง** *(ท่านผู้แซ่เหลียง)* ไม่พบกันนานปี จากมาสบายดี?"

เหลียงซือฉินไม่กล่าวอันใด เพียงหันหน้าไปทางหงอู่ฮ่องเต้

หงอู่ฮ่องเต้มีพระสติคืนมา ลืมพระเนตรขึ้น ตรัสพึมพำว่า "ข้าฝันไปหรือ?"

เหลียงซือฉินกล่าวว่า "ทางโลกคล้ายความฝันตื่นใหญ่ ไยต้องตรากตรำทั้งกายใจ?" มันกล่าวเสียงเย็นชาว่า "คนตายแล้ว ฝันก็ตื่นพลัน"

"เช่นนี้เป็นว่าเราใกล้ตื่นแล้ว?"

"ตอนนี้รู้สึกเป็นอย่างไร?"

"ชื่อเสียงกิจการกลายเป็นอากาศธาตุ อดีตและอนาคตล้วนว่างเปล่า..."

"ท่านเชื่อเรื่องพุทธะตั้งแต่เมื่อใด?"

"เราเคยเป็นหลวงจีนมา"

ทั้งสองเคยเป็นเจ้าชีวิตขุนนาง ทั้งเป็นศัตรูคู่แค้น ยามนี้พบกันใหม่จึงสนทนาอย่างเปิดอก คล้ายสหายเก่าที่ไม่ได้พบหน้ามานาน

หงอู่ฮ่องเต้ทอดพระเนตรเหลียงซือฉิน รับสั่งอีกว่า "ประหลาด... ผ่านไปนานปี ลักษณะของท่าน...แทบไม่เปลี่ยนแปลง"

เหลียงซือฉินกล่าวว่า "ลักษณะไม่เปลี่ยน จิตใจกลับเปลี่ยนผัน" มันเงียบงันเล็กน้อยแล้วกล่าว "ลักษณะของท่านเปลี่ยนไป จิตใจกลับไม่เปลี่ยนแปลง"

หงอู่ฮ่องเต้ขยับมุมพระโอษฐ์ คล้ายกำลังแย้มพระโอษฐ์ ตรัสว่า "กล่าวประเสริฐ เราจูฉงปายืนหยัดมาชั่วชีวิต แม้ตายไม่นึกเสียใจ"

เหลียงซือฉินเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว "ในชีวิตท่านไม่กระทำเรื่องสำนึกเสียใจมาก่อนจริงๆ"

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสทวนคำ "เรื่องสำนึกเสียใจ?" สายพระเนตรทอแววเลื่อนลอย ตรัสว่า "อาจบางทีมีเรื่องหนึ่ง...ครั้งกระโน้นเราหลงเชื่อคำยุยงประหารพระสนมนางหนึ่ง ยามนี้ทบทวนหวนนึก รู้สึกสำนึกเสียใจอยู่บ้าง..."

"นั่นนับเป็นอย่างไร ท่านเพิ่งประหารพระสนมทั้งหมดไป"

"พระสนมนั้นผิดแผกแตกต่าง ในผู้คนนับหมื่นไม่มีใครเสมอเหมือน"

"ดังนั้นท่านฆ่ามารดา ละเว้นบุตรชาย ชุบเลี้ยงจนเติบใหญ่ ยกแผ่นดินให้ปกครอง"

หงอู่ฮ่องเต้ฉงนพระทัยขึ้นมาตรัสว่า "ท่าน...ท่านทราบเรื่องด้วย?"

เหลียงซือฉินผงกศีรษะกล่าวว่า "เรายังทราบว่ากฎแห่งกรรมเวียน

สนอง บุตรชายผู้นี้จะแก้แค้นแทนมารดา ช่วงชิงแผ่นดินของท่านมา”

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสด้วยความกริ้วว่า “เหลวไหล...” พลางยกพระหัตถ์หมายตบพระแท่นบรรทม แต่แล้วตกห้อยลงแต่กลางคัน ทรงหอบอย่างรุนแรง ตรัสเสียงแหบพร่าว่า “**เหล่าซื่อ** *(อันดับสี่)* ยังไม่กล้า...”

เหลียงซือฉินตาเป็นประกายอย่างที่เวี่ยจือหยางไม่เคยพบเห็นมาก่อน ปากถามว่า “ไม่กล้า หรือว่าไม่สามารถ?”

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสย้ำว่า “มันไม่กล้า” ทรงหยุดเล็กน้อยแล้วรับสั่งว่า “ขอเพียงอี้เหวินไม่ลิดรอนอำนาจอ๋องกินเมือง...”

เหลียงซือฉินกล่าวเสียงเย็นชาว่า “มันต้องลิดรอนอำนาจอ๋องกินเมือง ท่านเองก็ทราบแน่แก่ใจ ไยต้องหลอกตัวเองหลอกผู้อื่น?”

หงอู่ฮ่องเต้กวาดพระเนตรไปยังอี้เหวินไทจือ อี้เหวินไทจือยังคงเบิกตาค้าง คล้ายยังไม่ฟื้นฟูสติสัมปชัญญะ พระเนตรหงอู่ฮ่องเต้ทอแววหวาดหวั่นพรั่นพรึง แต่แล้วตรัสด้วยความกริ้วว่า “ต่อให้ลิดรอนอำนาจอ๋องกินเมืองแล้วจะเป็นไร ต่อให้เหล่าซื่อร้ายกาจกว่านี้ ก็ครองเมืองเป่ยผิงเพียงหยิบมือเดียว ไหนเลยแข็งข้อต่อราชสำนักได้?”

เหลียงซือฉินกล่าวด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึกว่า “ท่านเพียงเป็นชาวเมืองเฮ่าโจว มิใช่ช่วงชิงแผ่นดินมาได้หรอกหรือ ตอนนี้ทัพแกร่งชุมนุมที่ชายแดนตอนเหนือ เพื่อต่อต้านมองโกล เอี้ยนอ๋องกับหนิงอ๋องคุมทัพยี่สิบกว่าหมื่น ส่วนกำลังทางใต้ย่อหย่อน ไม่สามารถทำศึก ขุนนางคุณูปการแรกตั้งประเทศถูกกวาดล้างหมดสิ้น ปราศจากขุนพลเก่าหลงเหลือ สาขานอกเข้มแข็งแกนหลักอ่อนแอ เป็นที่มาของกบฏอันลู่ซาน นับแต่นั้นถังรุ่งเรืองเข้าสู่สภาพเสื่อมโทรม เราจำได้ว่าเยี่ยป๋อจวี้เคยบอกต่อท่านเช่นนี้ ท่านยามพิโรธกลับฆ่ามันทิ้ง”

หงอู่ฮ่องเต้พลุ่งพล่านพระทัยขึ้นมา ตรัสว่า “แล้วจะเป็นไร เหล่าซื่อจะชนะแน่หรือ นั่นไม่แน่นัก”

เหลียงซือฉินจับจ้องมองหงอู่ฮ่องเต้ กล่าวย้ำทีละคำว่า “หากว่าเราช่วยเหลือมันเล่า?”

หงอู่ฮ่องเต้ตรัสโพล่งว่า “ท่าน...” จากนั้นรับสั่งอย่างมึนงงสงสัยว่า “เพราะเหตุใด?”

เหลียงซือฉินเงียบงันชั่วขณะ พลันขับขานบทเพลงออกมา เนื้อร้องบรรยายถึงเส้นทางจินหลิง คนคิดข้ามฟาก หากหญ้าท่วมริมฝั่งน้ำมิอาจหวนคืน...

เวี่ยจือหยางคุ้นเคยกับบทเพลงเงาฟ้าดอกเห็งนี้เป็นอย่างดี หงอู่ฮ่องเต้ก็เคยเอื้อนรำพันออกมา ยามนี้กลับเปล่งจากปากเหลียงซือฉิน สร้างความสงสัยใจแก่เวี่ยจือหยางยิ่ง พอเพ่งตามอง เห็นเหลียงซือฉินแววตาอ่อนโยน คล้ายหวนรำลึกอันใด ส่วนท่าทีของหงอู่ฮ่องเต้กลับแปลกประหลาดยิ่ง ทรงเพ่งพระเนตรมาที่เหลียงซือฉิน คล้ายแตกตื่นคล้ายโกรธกริ้ว คล้ายเข้าพระทัยคล้ายเลื่อนลอย บังเกิดเป็นความรู้สึกนานัปการอยู่บนพระพักตร์ เผาทำลายพลังชีวิตอันริบหรี่ไปจนหมดสิ้น

หลังจากนิ่งเงียบงันไปครู่หนึ่ง เหลิ่งเสียนเดินเข้ามา จับชีพจรบนข้อพระหัตถ์ของหงอู่ฮ่องเต้ จากนั้นปิดเปลือกพระเนตรของฮ่องเต้ชราลง หันมากล่าวว่า “ฝ่าบาทจากไปแล้ว”

เหลียงซือฉินแหงนมองท้องฟ้า พึมพำว่า “ชื่อเสียงกิจการกลายเป็นอากาศธาตุ อดีตและอนาคตล้วนว่างเปล่า...”

เวี่ยจือหยางเหม่อมองดูหงอู่ฮ่องเต้ที่ปราศจากลมหายใจ ความแค้นที่มีอยู่สลายคลายสิ้น มันระงับสติแล้วถามเสียงเกรี้ยวกราดว่า “เหลิ่งเสียนเป่าฮุยเล่า?”

เหลียงซือฉินก็นึกถึงเจตนาการมาครั้งนี้ จึงกล่าว “ใช่แล้ว เหลิ่งเสียน เด็กหญิงนั้นตายแล้วหรือยังมีชีวิตอยู่?”

เหลิ่งเสียนลังเลเล็กน้อยแล้วกล่าว “ครั้งกระโน้นเราเคยสัตย์สาบาน

ว่า ไม่ว่าอย่างไรจะไม่หลอกลวงเซียนเซิง”

เหลียงซือฉินผงกศีรษะกล่าวว่า “เรื่องนี้สือิ่งเจินกับ**หลิวป๋อเวิน***สามารถเป็นพยาน”

เหลิ่งเสียนขบคิดแล้วกล่าว “เอาเถอะ ฉวยโอกาสที่ทั้งหมดยังไม่ฟื้นคืนสติ ควรที่จะสะสางสักครา”

เวี่ยจือหยางถามว่า “สะสางอันใด?” พลางกวาดตามอง พบว่าใต้อำนาจจิตของกระบี่ใจ ผู้คนในตำหนักบรรทมยังยืนตัวแข็งทื่อ ไม่ฟื้นคืนสติมา

เหลิ่งเสียนกล่าวว่า “ตามเรามา” พลางตัดผ่านหน้าทุกผู้คน ออกจากตำหนักบรรทม เวี่ยจือหยางบังเกิดความเคลือบแคลงสงสัย เหลียวหน้ากลับไป เหลียงซือฉินก็ยื่นมือประคองมัน ติดตามอยู่ด้านหลังเหลิ่งเสียน

ทั้งสามออกจากประตู มาถึงตำหนักข้างหลังหนึ่ง เหลิ่งเสียนผลักประตูเข้าไป ภายในตำหนักจุดตะเกียงริบหรี่ ส่องต้องร่างสตรีที่นอนอยู่บนเตียง คนกลับเป็นจูเหว่ย นางสวมชุดดำแนบติดกับร่าง สองตาปิดลง สีหน้าซีดขาวอมเขียว ปราศจากกลิ่นอายของคนมีชีวิต

เวี่ยจือหยางดิ้นหลุดจากการประคองของเหลียงซือฉิน โถมเข้าหาจูเหว่ย แต่แล้วสะดุดล้มลงที่ข้างเตียง จนหน้าผากแตกโลหิตหลั่งไหล มันลืมอาการเจ็บปวด ยึดกุมมือของจูเหว่ยไว้ มือข้างนั้นเย็นเฉียบ ความสิ้นหวังคล้ายมีดน้อยเล่มหนึ่ง ทิ่มแทงหัวใจมันเป็นรูปรุพรุน

แว่วเสียงของเหลิ่งเสียนกระทบโสตว่า “นางยังมีชีวิตอยู่”

เวี่ยจือหยางงงงันวูบ หันไปถามว่า “อะไร ท่านว่าอะไร?”

เหลียงซือฉินพลันกล่าวว่า “เด็กน้อยไม่ต้องร้อนรุ่ม เหลิ่งเสียนกล่าวไม่ผิด นางยังมีชีวิตอยู่”

---

* กุนซือคู่พระทัยของหงอู่ฮ่องเต้

เวี่ยจือหยางเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่ง ยื่นมือรอที่ริมจมูกของจูเหว่ย พบว่าไม่มีลมหายใจแล้ว แต่พอจับชีพจร กลับมีอาการเต้นอย่างแผ่วเบา คล้ายมีคล้ายไม่มี เวี่ยจือหยางทั้งแตกตื่นทั้งยินดี ทั้งมึนงงสงสัย

เหลียงซือฉินถามว่า "นางถูกพิษ?"

เหลิ่งเสียนก้มศีรษะกล่าวอย่างนอบน้อมว่า "ถูกแล้ว"

"พิษอะไร?"

"เป็นผงพิษแมลงกร่อนชีวิต"

เหลียงซือฉินหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า "ในวังไฉนมีพิษพิสดารเช่นนี้?"

เหลิ่งเสียนกล่าวว่า "เป็นผู้บำเพ็ญพรตโพ้นทะเลถวายขึ้นมา ฝ่าบาทใช้ลงโทษจิ้นอ๋อง เป่าฮุยกงจู่ไม่ทราบได้จากที่ใด..."

กล่าวพลางเหลียวหน้ามอง เห็นเวี่ยจือหยางถลึงตาใส่มัน ใต้แสงไฟสาดส่อง คล้ายภูตร้ายตนหนึ่ง เหลิ่งเสียนลังเลเล็กน้อย จึงกล่าว "หลังจากที่เวี่ยจือหยางเกิดเรื่องขึ้น เป่าฮุยกงจู่ก็เศร้าหม่นหมอง ฝ่าบาทเกลี้ยกล่อมไม่เป็นผล ยามกริ้วจึงมีราชโองการให้นางกับเกิงเสวียนเข้าหอส่งตัวในวันนั้น เป่าฮุยกงจู่รับปาก พอกลับมาก็รับประทานพิษลงไป ดีที่เราพบเห็นทันเวลา บีบบังคับนางอาเจียนออกมาครึ่งหนึ่ง น่าเสียดายที่พิษออกฤทธิ์รุนแรง เราอับจนปัญญา ได้แต่ใช้ดรรชนีมารเย็น ทำให้นางแสร้งตาย ยับยั้งพิษไว้ชั่วคราว"

เหลิ่งเสียนเคยใช้ดรรชนีมารเย็นทำให้เวี่ยจือหยางแสร้งตาย ส่งตัวออกจากวัง เวี่ยจือหยางประสบด้วยตนเอง จึงล่วงรู้เป็นอย่างดี ยามนั้นถามโพล่งว่า "แสร้งตายสามารถยับยั้งพิษได้หรือ?"

เหลิ่งเสียนไม่ทันตอบคำ เหลียงซือฉินชิงกล่าวว่า "พิษร้ายกระจายไปตามโลหิตที่หมุนเวียน แทรกซึมเข้าอวัยวะภายใน ทำร้ายคนถึงแก่ชีวิต คนที่แสร้งตายหายใจเชื่องช้า จังหวะการเต้นของหัวใจก็ช้าลง พลังชีวิต

แทบหยุดอยู่กับที่ พิษร้ายจึงกบดานอยู่ข้างใน ไม่กำเริบในทันทีทันใด”

เหลิ่งเสียนกล่าวเสริมว่า “แต่นี่มิใช่แผนระยะยาว เวลาพอนานเข้าสุดท้ายยังต้องตาย...ฝ่าบาทได้รับความกระทบกระเทือนใจ อาการป่วยทรุดหนักลง ยืดเยื้ออีกหลายวัน สุดท้ายยังเสด็จสู่สวรรคาลัย”

เวี่ยจือหยางรีบกล่าวว่า “ลั่วเซียนเซิง สีเต้าเจี้ยงเคยบอกว่าหากฝึกวิชาปรับหยินเปลี่ยนหยาง ร้อยพิษจะไม่กล้ำกราย”

เหลียงซือฉินขมวดคิ้วกล่าวว่า “นั่นต้องฝึกปรือสำเร็จมาก่อน ตอนนี้นางมีสภาพเช่นไข่ที่สุมซ้อนเรียงกัน พอฟื้นตื่นขึ้นมาต้องตาย ไหนเลยฝึกปรือทันท่วงที?”

เวี่ยจือหยางบังเกิดความคิดแวบหนึ่งกล่าวว่า “ยังมีน้ำค้างเลือดหงส์สะอื้นสามารถขจัดร้อยพิษ”

เหลียงซือฉินกล่าวว่า “น้ำค้างเลือดหงส์สะอื้นได้แต่ขจัดพิษธรรมดา ส่วนผงหกแมลงกร่อนชีวิตสกัดจากหนอนพิษที่หายาก อาศัยอยู่ตามแดนร้างทางโพ้นทะเลหกชนิด ทำร้ายถูกผู้ใดต้องตาย ไม่มีตัวยารักษาได้ เปรียบกับผงห้าธาตุของรากษสพิษเมื่อครั้งกระโน้น หาได้ยิ่งหย่อนกว่าไม่”

เวี่ยจือหยางตะลึงลานวูบ จึงพึมพำว่า “เช่นนี้เป็นว่าไม่มีทางช่วยเหลือแล้ว?”

เหลียงซือฉินกล่าวว่า “เราไม่ถนัดในการขจัดพิษ หากแต่คนใช้พิษจึงถนัดในการขจัดพิษ มีสถานที่หนึ่งอาจช่วยเหลือเจ้าได้”

เวี่ยจือหยางฉุกใจคิด ร้องโพล่งว่า “บรรพบุรุษพิษ”

เหลิ่งเสียนกล่าวว่า “คนของบรรพบุรุษพิษหายสาบสูญนานปี...” มันมองดูเหลียงซือฉิน กล่าวถามว่า “เซียนเซิงทราบหรือไม่ว่าพวกมันอยู่ที่ใด?”

เหลียงซือฉินมีสีหน้าลำบากใจ กล่าวว่า “ทราบนั้นทราบอยู่ แต่ว่า...”

เวี่ยจือหยางเกรงว่าความหวังดับสูญสลาย จึงร้องคำ “ลั่วเซียนเซิง” พลางคิดคุกเข่าลงโขกศีรษะ มิคาดเพิ่งก้มเอวลง ก็ถูกเหลียงซือฉินหอบหิ้วขึ้นมา ทอดถอนใจกล่าวว่า “ระหว่างพวกเราไยต้องเกรงอกเกรงใจ คนของบรรพบุรุษพิษแค้นเราจับใจ คิดเกลี้ยกล่อมให้พวกมันช่วยคน เกรงว่าไม่ง่ายดาย แต่เห็นแก่หน้าเจ้า เราจะพยายามอย่างสุดความสามารถ”

เวี่ยจือหยางยินดียิ่ง แย้มยิ้มทั้งน้ำตา เหลิ่งเสียนชมดูอยู่ด้านข้างบังเกิดความสงสัยใจยิ่ง มันทราบว่าเหลียงซือฉินเมื่อรับปากแล้วไม่คืนคำ เมื่อกล่าวคำ “พยายามอย่างสุดความสามารถ” ในโลกแทบไม่มีเรื่องที่ทำไม่ได้ เวี่ยจือหยางความจริงต้องตายแน่นอน กลับพบพานผู้อุปถัมภ์เช่นนี้ นับเป็นเรื่องประหลาดแท้ ที่แปลกพิสดารยิ่งกว่าคือ ที่ผ่านมาเหลียงซือฉินทระนงถือดี กลับให้ความสำคัญกับเด็กหนุ่มนี้เป็นพิเศษ สาเหตุความนัยของเรื่องราว ต่อให้ขันทีชราขบคิดจนสมองแทบแตก ยังขบคิดไม่เข้าใจ

เหลิ่งเสียนหันกายไปหยิบฉวยห่อผ้ามาห่อหนึ่ง กล่าวว่า “เวี่ยจือหยาง เหล่านี้เป็นข้าวของส่วนตัวของเจ้า เป่าฮุยกงจู่ขอให้เรารวบรวมหามา นางเฝ้ามองดูสิ่งของเหล่านี้ ทั้งร่ำไห้ทั้งหัวร่อ ไม่ดื่มไม่กิน...โอ ตอนนี้ขอมอบคืนให้แก่เจ้า”

เวี่ยจือหยางยื่นมือรับไว้ เหลียวดูจูเหว่ยบนเตียง จากนั้นหันมาทางเหลิ่งเสียน กล่าวอย่างสงสัยใจว่า “ท่านไฉนช่วยเหลือเป่าฮุย?”

เหลิ่งเสียนฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “เราแม้แซ่**เหลิ่ง** *(เย็น)* แต่มิใช่คนเลือดเย็น เพียงแต่ในฐานะบ่าว ทุกประการต้องทำตามคำสั่ง กระทำได้ไม่มากนัก”

เหลียงซือฉินพลันกล่าวว่า “เหลิ่งเสียน จูหยวนจางตายแล้ว เจ้ายังจะรั้งอยู่ในวังหรือ?”

เหลิ่งเสียนทอดถอนใจกล่าวว่า “คนที่ถูกจับตอนไม่มีที่ไปได้”

เหลียงซือฉินก็กล่าวว่า “เอาเถอะ คนต่างมีปณิธาน ไม่อาจคุกคามบังคับ” พลางยื่นมือยึดจับขอบเตียง เพียงยกเบาๆ จูเหว่ยทั้งคนทั้งเตียงก็ลอยขึ้นจากพื้นหลายเชียะ

เหลิ่งเสียนชมดูจนตื่นตระหนกยิ่ง พลันเห็นเหลียงซือฉินยกมือขึ้น ผนังเบื้องหน้าก็พังครืนลง ปรากฏเป็นช่องโพรงขนาดใหญ่ มันใช้มือหนึ่งยกเตียง มือหนึ่งประคองเวี่ยจือหยาง ก้าวยาวๆ ออกจากตำหนักข้าง

เหลิ่งเสียนทอดถอนใจกล่าวว่า “เหลียงเซียนเซิง ท่านเข้าออกวังต้องห้าม สะท้านฟ้าสะเทือนดิน ผู้น้อยไม่ทราบจะสะสางเรื่องหลังอย่างไร”

เหลียงซือฉินกล่าวโดยไม่เหลียวหน้ากลับไปว่า “มิต้องเสแสร้งแกล้งดัด เจ้าได้รับวาสนาในคราเคราะห์ สมควรสำนึกขอบคุณเราจึงถูกต้อง”

เหลิ่งเสียนนิ่งเงียบงันไป เวี่ยจือหยางฟังความหมายในวาจาเหลียงซือฉินออก หงอู่ฮ่องเต้แม้เสด็จสวรรคต เชื้อพระวงศ์อื่นล้วนรักษาชีวิตไว้ได้ ภายหลังเหตุการณ์ปูนบำเหน็จรางวัล ย่อมตกอยู่ที่เหลิ่งเสียนขันทีชราได้เข้าร่วมรัชกาลใหม่ ทั้งประกอบความดีความชอบใหญ่หลวงภายหน้ายังเป็นที่โปรดปรานยิ่งกว่าฮ่องเต้รัชกาลก่อน เวี่ยจือหยางแค้นมันจับใจ พอนึกถึงตอนนี้ สร้างความขุ่นข้องใจไม่คลาย

เตียงนอนจัดสร้างจากไม้จันทน์ บวกกับเวี่ยจือหยางและจูเหว่ย มีน้ำหนักรวมกันนับพันชั่ง แต่เหลียงซือฉินหอบหิ้วอยู่ในมือ คล้ายวัตถุไร้น้ำหนัก ยังโลดแล่นตั่งเหินบิน มองแต่ไกลคล้ายเมฆดำหย่อมหนึ่งลอยอยู่เหนือตำหนัก ดีที่เวี่ยจือหยางพบเห็นเรื่องประหลาดไม่ตระหนกตื่นเต้น ยึดถือเหลียงซือฉินเป็นเซียนวิเศษตั้งแต่แรก ไม่ว่าคนผู้นี้กระทำเรื่องประหลาดอันใด มันล้วนเห็นว่าชอบด้วยเหตุผล

ไม่นานก็ออกจากวังต้องห้าม ผ่านพระตำหนักไท่เหอ ลมหายใจของเหลียงซือฉินพลันกระชั้นเร่งร้อนขึ้นมา ปากส่งเสียงหอบหายใจ

สุ้มเสียงสะกดเสียงลมเอาไว้ เวี่ยจือหยางกวาดมองไปตามเสียง เห็นเหลียงซือฉินสีหน้าเขม็งเกร็ง เบิกตาทั้งสอง หน้าผากปรากฏหยาดเหงื่อไหลรินลงมา

จบเล่ม 5

คัมภีร์วิถีผู้กล้าเป็นผลงานภาคจบของมหาภาพย์ภูผามหานที
ของนักเขียนหนุ่มไฟแรงแห่งจีนแผ่นดินใหญ่...เฟิ่งเกอ
เฟิ่งเกอถือเป็นคลื่นลูกหลังที่มีสไตล์การเขียนคล้ายกับกิมยังที่สุด

เหลียงเซียวออกเดินทางไกล สู่เจี้ยนยังไม่ถือกำเนิด เวี่ยจือหยางเริ่มท่องยุทธจักร
คัมภีร์วิถีผู้กล้าเป็นเรื่องที่สืบต่อจากวีรกรรมผู้กล้า
ทั้งเป็นจุดเริ่มต้นของปาฏิหาริย์แห่งผู้กล้า
เฟิ่งเกอใช้เวลาห้าปีตั้งใจเขียนเป็นภาคจบสมบูรณ์ของชุดมหาภาพย์ภูผามหานที ตอน คัมภีร์วิถีผู้กล้า

ปีที่ยี่สิบเอ็ดในรัชกาลหงอู่
เหตุการณ์บ้านเมืองเป็นที่แน่นอน แผ่นดินตกเป็นของจูหยวนจาง
แต่ตอนนั้นเกิดขุมกำลังต่างๆ ขึ้น เหล่าสำนักไม่ยอมรับการปกครองของตระกูลจู
ก่อนอื่นปรากฏมังฉาหินวิถีเทพจุดชนวนการแย่งชิง
ตามด้วยมรสุมไลหิตคละคลุ้ง เกิดกรณีพิพาทไม่หยุดหย่อน

ท่านที่เคยอ่านวีรกรรมผู้กล้ากับปาฏิหาริย์แห่งผู้กล้า
ย่อมต้องอ่านคัมภีร์วิถีผู้กล้า เพื่อเติมส่วนที่ขาดพร่องให้ครบถ้วนสมบูรณ์

ราคา 260 บาท

ISBN 978-616-457-739-8
9 786164 577398

SIAM INTER BOOK
SMM PUBLISHING

ชุด มหากาพย์

รา
ผ้า
มหานที

灵飞经

ตอน

คัมภีร์วิถีผู้กล้า

เฟิ่งเกอ 凤歌
ประพันธ์
(นักเขียนดีเด่นวรรณกรรมหวงอี้)

น.นพรัตน์
เรียบเรียง

เล่ม

6

ชุด มหากาพย์

รบ้าบ้านหานที่

灵飞经

ตอน

คัมภีร์วิถีผู้กล้า

เล่ม

6

การอ่านคือการบ่มเพาะ

เมล็ดพันธุ์แห่งปัญญา

ท่องไปในโลกหนังสือออนไลน์ของพวกเราชาวสยามอินเตอร์มัลติมีเดีย ได้ที่...
www.smm.co.th, www.boolimthai.com www.facebook.com/siaminterbooks

คำนำสำนักพิมพ์

“มหากาพย์ภูผามหานที” ตอน คัมภีร์วิถีผู้กล้า เป็นภาคที่สามของชุด “มหากาพย์ภูผามหานที” หากแต่เนื้อเรื่องนั้นกลับอยู่คั่นกลางระหว่างภาคหนึ่งและภาคสอง

“มหากาพย์ภูผามหานที” ตอน คัมภีร์วิถีผู้กล้า ใช้ฉากหลังเป็นยุคต้นราชวงศ์หมิงของปฐมฮ่องเต้จูหยวนจาง เฟิ่งเกอได้รังสรรค์ตัวละครเวี่ยจือหยางที่ไม่คล้ายเหมือนใคร เด็กหนุ่มผู้รักในดนตรีการ และกลับได้พบพานประสบการณ์ปาฏิหาริย์

ในผลงานชิ้นนี้ยังคงกลิ่นอายแบบนวนิยายกำลังภายในยุคดั้งเดิม เรื่องราวดำเนินอย่างต่อเนื่องชวนติดตาม หากท่านเป็นคอนวนิยายกำลังภายใน และชื่นชอบ “มหากาพย์ภูผามหานที” ทั้งสองตอนแรกมาก่อน นี่คืออีกหนึ่งผลงานกำลังภายในชั้นเยี่ยมที่ท่านต้องอ่านเพื่อความครบถ้วนบริบูรณ์

ความเดิมตอนที่แล้ว

จิ้นอ๋องก่อกบฏ เวี่ยจือหยางช่วยเหลือหงอู่ฮ่องเต้คืนสู่อำนาจ ภายหลังเหตุการณ์เวี่ยจือหยางขอแต่งงานกับจูเหว่ย กลับเป็นเหตุให้หงอู่ฮ่องเต้ล่วงรู้ศักดิ์ฐานะที่แท้จริง จึงจัดยอดฝีมือสยบเวี่ยจือหยางไว้ จากนั้นใช้โซ่เหล็กร้อยกระดูกไหปลาร้า ตัดเอ็นเท้าทั้งสองข้างคุมขังอยู่ในคุกมืด ดีที่ลั่วหวี่เซิงยื่นมือช่วยเหลือ เวี่ยจือหยางค่อยทราบว่าลั่วหวี่เซิงคือเหลียงซือฉินทั้งสองออกจากคุก ส่งหงอู่ฮ่องเต้สู่สวรรคาลัย จากนั้นค่อยทราบว่าจูเหว่ยรับประทานยาพิษฆ่าตัวตาย แต่เหลิ่งเสียนใช้ดรรชนีมารเย็นทำให้นางแสร้งตาย ป้องกันมิให้พิษร้ายแพร่กระจาย

บุกบรรพบุรุษพิษ

เวี่ยจือหยางบังเกิดความสงสัยใจ ร้องถามว่า “ลั่วเซียนเซิง ท่านเป็นไรแล้ว?”

เหลียงซือฉินเม้มปากไม่ตอบคำ เพียงสั่นศีรษะคราหนึ่ง เวี่ยจือหยางยังคิดซักถาม ร่างพลันตกวูบลงอย่างเร่งร้อน ยังไม่ทันระงับสติร่างก็ร่วงฟาดกับพื้น เสียงกร๊อบเมื่อขาเตียงกระแทกพื้นหักเป็นสองท่อน จูเหว่ยได้รับความสั่นสะเทือน แทบถูกสลัดเหวี่ยงลงจากเตียง

เวี่ยจือหยางข่มความเจ็บปวดคืบคลานลุกขึ้น สายตายามกวาดมองเห็นเหลียงซือฉินทรุดนั่งขัดสมาธิ สองตาหลับพริ้ม ร่างสั่นระริกขึ้นมา

เวี่ยจือหยางเรียกหา “ลั่วเซียนเซิง...” พลางยื่นมือออกไป ยังไม่ทันกระทบถูกเหลียงซือฉิน ก็เผชิญกับประกายไฟ ปรากฏขุมพลังกระแทกใส่สลัดเหวี่ยงร่างเวี่ยจือหยางปลิวลิ่วไปไกลโขตลอดทั้งร่างปวดร้าวระบมแทบสิ้นสติไป

เหลียงซือฉินคล้ายรู้สึกตัว พลันลืมตาขึ้นเห็นเวี่ยจือหยางคืบคลานลุกขึ้น ยังคิดเข้าไปจึงรีบกล่าวว่า “อย่าได้เข้ามา”

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “ลั่วเซียนเซิง ท่าน...”

เหลียงซือฉินกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า “เป็นกระบี่ใจ เราพลาดท่า

เสียทีแก่หวินซวี" ขณะกล่าวที่ใต้ผิวกายคล้ายปรากฏงูมังกรเลื้อยคลานบัดเดี๋ยวยืดบัดเดี๋ยวหด ร่างก็แปรสภาพไปจากเดิม ดูไปประหลาดลี้ลับยิ่ง

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างมึนงงสงสัยว่า "แต่ว่าเมื่อครู่ท่านได้ชัยชัดๆ"

เหลียงซือฉินกล่าวอย่างยากเย็นว่า "กวาดล้างโจรภูเขาง่ายดาย ทำลายโจรภายในยากเย็น หวินซวีสะกิดโจรภายในใจของเราขึ้นมาแล้ว"

เวี่ยจือหยางร้องโพล่งว่า "ว่ากระไร?"

เหลียงซือฉินกล่าวว่า "กัลป์หกว่างเปล่ากำลังจะมาแล้ว..." ขณะกล่าวลมหายใจบัดเดี๋ยวเร่งร้อนบัดเดี๋ยวเชื่องช้า เปลี่ยนเป็นสับสนขึ้นมา

เวี่ยจือหยางหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า "ตอนนี้หรือ?" พลางกวาดตามองรอบข้าง พบว่าทั้งสามอยู่ใกล้กับกำแพงล้อมของเมืองพระราชวัง เมื่อมองลงไป สามารถเห็นแสงไฟภายในเมือง

เหลียงซือฉินร้องบอกว่า "ตอนนี้"

เวี่ยจือหยางรีบกล่าวว่า "ออกจากเมืองพระราชวังแล้วค่อยว่ากล่าว"

เหลียงซือฉินกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า "ไม่ได้ หยุดลง" ทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งลุกขึ้นอย่างยากเย็น กล้ามเนื้อใบหน้ากระตุกบิดเบี้ยว ผมเผ้ากระพือพัดพลิ้ว ทำท่าเดินไปข้างหน้า มิคาดร่างผงะหงาย คล้ายถูกผู้คนฉุดกระชากจากทางด้านหลัง เหลียงซือฉินไม่อาจยืนหยัดมั่น ร่างลื่นไถลไปทางด้านหลัง เสียงโครมเมื่อปะทะชนกับกำแพงเมือง จนก้อนหินบนกำแพงเมืองปริแตกยุบตัวลง ปรากฏเป็นรูปคนรูปหนึ่ง

เหลียงซือฉินแนบชิดติดกับกำแพงเมืองอยู่ในท่ากางแขนเหยียดขา กล้ามเนื้อใบหน้ากระตุกบิดเบี้ยว ภายในร่างปรากฏเปลวไฟสีขาวครามแลบแปลบปลาบ พวยพุ่งออกจากเส้นผมและปลายนิ้ว บัดเดี๋ยวมืดบัดเดี๋ยวสว่าง สะดุดตายิ่งนัก

เวี่ยจือหยางร้องโพล่งว่า "ลั่วเซียนเซิง" มันคิดเข้าไป จนใจที่อาการบาดเจ็บที่เท้ายังไม่ทุเลา เดินไปไม่กี่ก้าว ต้องคุกเข่าลงอย่างอ่อนแรง

เหลียงซือฉินกล่าวเสียงอ่อนล้าว่า “อย่าได้เข้ามา ผู้เข้าใกล้เราต้องตาย”

เวี่ยจือหยางร้อนรุ่มใจยิ่ง กล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะช่วยท่านได้อย่างไร...” ยามนั้นแว่วเสียงร้องดังมาแต่ไกล ทหารรักษาพระองค์ที่อยู่เวรกลางคืนได้ยินสุ้มเสียงผิดปรกติ พากันรุดมาทางด้านนี้

เหลียงซือฉินยิ้มอย่างหดหู่กล่าวว่า “เจ้าช่วยเราไม่ได้...” พลันหมุนคว้างดุจลูกข่าง หมุนตัวราวบ้าคลั่ง ก่อเกิดเป็นลมพายุหอบหนึ่ง จนหินทรายปลิวคละคลุ้ง โชยพัดจนเวี่ยจือหยางลืมตาไม่ขึ้น

เหลียงซือฉินยิ่งหมุนยิ่งรวดเร็ว จนลมทรายห่อหุ้มร่าง ยากจำแนกเงาร่างได้ พลันพุ่งโถมไปเบื้องหน้า ด้วยความรวดเร็วกว่าลูกธนูหลุดจากแล่ง หอบเอาก้อนอิฐบนพื้นกระดอนขึ้นมา ถูกม้วนไปในลมพายุ ม้วนตัวถึงหน้าพระตำหนักไท่เหอ

ยามนั้นเหล่าทหารรักษาพระองค์พอดีรุดถึง จึงตกเป็นเป้าจู่โจม ลมพายุม้วนใส่ฝูงชน อิฐหินพุ่งถูกเหล่าทหารหัวร้างข้างแตก บาดเจ็บล้มตายลง มีคนคิดหลบเลี่ยง แต่ถูกม้วนเข้าไปในลมพายุ ไม่อาจหนีรอดได้ ในลมทรายปรากฏสายวิชชุแลบแปลบปลาบ ฟ้าผ่าผู้คนเสียชีวิตเป็นจำนวนมาก ยังเกิดอัคคีลุกไหม้ชุดเกราะไพร่พล ลมพายุพอม้วนกวาดผ่าน ก็กลับกลายเป็นลูกไฟมากมายหลายลูก แว่วเสียงแผดร้องคร่ำครวญดังระงม

กัลป์หกว่างเปล่ามีอำนาจการทำลายล้างรุนแรงถึงเพียงนี้ เวี่ยจือหยางชมดูจนท้องไส้ปั่นป่วน ในที่สุดค่อยเข้าใจว่าเหตุใดเหลียงซือฉินจึงหลบหน้าหวินซวี ไม่เสียดายกับการซ่อนตัวในคุกมืด เนื่องเพราะกัลป์ใหญ่พอกรายกล้ำ จิตใจกลายเป็นเปราะบาง ขณะที่กระบี่ใจของหวินซวีไร้รูปไร้เงา มุ่งจู่โจมใส่จิตใจคน เพียงชะล่าเลินเล่อชั่ววูบ ก็สามารถจู่โจมทำลายสุดยอดฝีมือท่านหนึ่งไป

นับตั้งแต่ถือกำเนิดเกิดมา เวี่ยจือหยางไม่เคยแค้นตัวเองถึงเพียงนี้

มาก่อน มันแค้นตัวเองไร้ความสามารถ เห็นผู้มีพระคุณประสบภัยกัลป์พานไม่มีปัญญาช่วยเหลือ มิหนำซ้ำตกอยู่ในวังต้องห้าม เอาตัวรอดไม่ได้ มันตกตายยังพอทำเนา แต่เรื่องขจัดพิษให้กับจูเหว่ยต้องมลายกลายเป็นอากาศธาตุ

เหลียวมองดูจูเหว่ย มันบังเกิดความหดหู่ใจ กัดฟันคืบคลานถึงข้างกายองค์หญิง อุ้มนางลงจากเตียง เมื่อหันกลับไปใหม่ เห็นเหลียงซือฉินอาละวาดจนฟ้าถล่มดินทลาย เหล่าทหารรักษาพระองค์ถูกดึงดูดมายังพระตำหนักไท่เหอ วิ่งวนอยู่รอบลมพายุ ส่งเสียงร้องวุ่นวาย เวี่ยจือหยางกับจูเหว่ยอยู่ในเงามืดของกำแพงเมือง กลับไม่มีผู้ใดพบเห็น

เวี่ยจือหยางพอพบเห็นเช่นนั้น จึงเกิดความคิดดิ้นรนมีชีวิตรอด พอกวาดตามอง เห็นที่ห่างไปมีตำหนักข้างหลังหนึ่ง จึงฟุบร่างกับพื้น แบกจูเหว่ยที่กลางหลัง มือซ้ายแตะประคองหญิงสาว มือขวาใช้ข้อศอกแทนเท้า คืบคลานไปยังตำหนักข้างอย่างช้าๆ

คืบคลานอยู่ครู่หนึ่ง เค้าโครงของตำหนักข้างค่อยเห็นชัดตาขึ้น เวี่ยจือหยางหลั่งเหงื่อโซมหน้า แทบหมดเรี่ยวสิ้นแรง ปากแผลที่สองไหล่ปวดแปลบ พอขยับเคลื่อนไหว คล้ายกับถูกมีดกรีดใส่

ทันใดนั้นทหารรักษาพระองค์ที่ห่างไปส่งเสียงร้องด้วยความหวาดหวั่นพรั่นกลัว เวี่ยจือหยางเหลียวหน้าไปตามเสียง เห็นพระตำหนักไท่เหอโอนไปเอนมาดุจคนเมามาย พลันบังเกิดเสียงกร๊อบ ขื่อเสาหักโค่นลงมา กระเบื้องหลังคาพังทลายลง เกิดอัคคีกลุ่มหนึ่งพวยพุ่งขึ้นมา หยุดค้างอยู่กลางอากาศ บัดเดี๋ยวลอยขึ้นบัดเดี๋ยวจมลง เหล่าทหารรักษาพระองค์ร่ำร้องปลุกกำลังขวัญ พากันยิงธนูใส่ ฝนธนูยิงใส่ลูกไฟอัคคี หมุนวนอยู่รอบหนึ่ง แล้วกระดอนกลับออกมา

เหล่าทหารรักษาพระองค์ถูกลูกธนูยิงใส่แผดร้องพลางล้มลง ยามนั้นลูกไฟอัคคีพลันกระดอนขึ้น โบยบินไปทางตะวันตก ดุจดาวหางกรีดฝ่า

อากาศ บังเกิดเสียงดังปานฟ้าร้อง เหล่าทหารรักษาพระองค์ไม่ลืมหน้าที่ พากันน้าวคันธนูถือทวนไล่กวดตามหลังลูกไฟอัคคีไป

พริบตานั้นคนจากไปพื้นที่ว่างเปล่า เชิงกำแพงเมืองพระราชวังคืนสู่ความสงบ เวี่ยจือหยางระงับสติแล้วคืบคลานต่อ คืบคลานไปไม่กี่เชียะพลันได้ยินเสียงฝีเท้าดังสับสน ผสานกับเสียงด่าทอ เวี่ยจือหยางช้อนตามอง เห็นทหารรักษาพระองค์หลายคนเดินกลับมา ทุกคนหัวร้างข้างแตก สันนิษฐานว่าฝ่ายตรงข้ามเป็นภูตผีหรือเทพเจ้า เวี่ยจือหยางรีบหมอบนิ่งไม่เคลื่อนไหว หลั่งเหงื่อเม็ดโป้งๆ ออกมา ได้ยินเสียงฝีเท้าผ่านหน้าไปไม่ไกล ทุกฝีเท้าคล้ายเหยียบย่ำใส่หัวใจมันก็มิปาน

เสียงฝีเท้าค่อยห่างไกลออกไป ในที่สุดไม่ได้ยินอีก เวี่ยจือหยางค่อยระบายลมจากปากยาวๆ พอเงยหน้าขึ้น ก็เห็น**รองเท้าเซวียจือ*** ที่ตัดเย็บจากหนังกวางคู่หนึ่ง

หัวใจเวี่ยจือหยางแทบหยุดเต้น สมองขาวว่างเปล่า เจ้าของรองเท้าเซวียจือก็ไม่ขยับเคลื่อนไหว ทั้งสองฝ่ายยันกันชั่วขณะ ค่อยบังเกิดสุ้มเสียงอ้อยอิ่งเสียงหนึ่งดังว่า “ท่านคิดไปที่ใด?”

สุ้มเสียงไพเราะคุ้นหู เวี่ยจือหยางเงยหน้าขึ้น เห็นเยี่ยหลิงซูมองดูมันอย่างสงบ ใต้ม่านวิกาลมืดมิด ใบหน้างามพิสุทธิ์ราวกับกล้วยไม้ขาวช่อหนึ่ง

เวี่ยจือหยางร่างอ่อนระทวย ซุกศีรษะกับหว่างกลางข้อศอก ทั้งคิดร่ำไห้ดังๆ คิดหัวร่อดังๆ ในใจบัดเดี๋ยวขื่นขมบัดเดี๋ยวระอุอุ่น บังเกิดเป็นรสชาติบอกไม่ถูก

เยี่ยหลิงซูพลันกล่าวอีกว่า “ไม่ต้องบอกแล้ว ที่นี้ไม่อาจอยู่นาน”

เวี่ยจือหยางรู้สึกแผ่นหลังเบาหวิว จูเหว่ยถูกอุ้มจากไป มันยันกายขึ้น พอเหลียวหน้ามองเห็นเยี่ยหลิงซูวางร่างจูเหว่ยลงบนเตียงไม้ไผ่ จาก

---

* รองเท้าบู๊ต

นั้นหักขาเตียงข้างหนึ่ง ยื่นส่งมาอย่างเงียบงัน

เวี่ยจือหยางใช้ขาเตียงต่างไม้เท้าลุกขึ้นเดินโซเซไปสองก้าว พลันรู้สึกใต้ซอกแขนร้อนวูบ เยี่ยหลิงซูสอดแขนเข้ามาช้อนร่างมันขึ้น ผมนุ่มสลวยยื่นมาถึงริมจมูก สูดได้กลิ่นหอมรวยรินชนิดหนึ่ง

เยี่ยหลิงซูเดินไปสองก้าว ประคองมันนั่งลงที่มุมกำแพง จากนั้นเดินถึงข้างเตียง สำรวจดูอยู่ครู่หนึ่ง แล้วชักกระบี่วิเศษออกมา ฟันซี่กรงบนเตียงหักสะบั้น ถืออยู่ในมือ เหลาตัดแต่งซี่กรง

เวี่ยจือหยางค่อยเรียกขวัญวิญญาณคืนสู่ร่าง กล่าวว่า “แม่นางเยี่ยท่านไฉนมาแล้ว?”

เยี่ยหลิงซูหยุดกระบี่ไว้ กล่าวเบาๆ ว่า “ข้าพเจ้าไม่ได้จากไป”

เวี่ยจือหยางกล่าวคำ “ท่าน...” คำพูดมาถึงมุมปาก ไม่สามารถกล่าวจากปาก บังเกิดความอัดอั้นตันใจ คล้ายถูกอันใดอุดไว้ ชั่วครู่จึงกล่าว “ท่านติดตามพวกเราตลอดเวลา?”

เยี่ยหลิงซูเงียบงันไม่ส่งเสียง ตั้งหน้าตั้งตาใช้กระบี่ฟันซี่กรงบนเตียงสองท่อนเป็นรูปโค้งดุจเดือนเสี้ยว ต่อจากนั้นกรีดผ้าปูที่นอน ฟั่นเป็นแถบผ้าเรียวยาว ม้วนซ้ายพันขวา ไม่นานก็ประดิษฐ์เป็นเครื่องมือชนิดหนึ่ง สองข้างคล้ายเดือนเสี้ยว ตรงกลางพาดไม้ขวาง ปูฟูกที่นอนไว้ ลักษณะคล้ายแคร่หาม ทั้งคล้ายบันได แปลกประหลาดพิกลอย่างที่ไม่เคยพบเห็นมาก่อน

เวี่ยจือหยางอดถามมิได้ว่า “นี่เป็นอะไร?”

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “เป็นแคร่เลื่อนบนพื้นทราย ในภาพความลับฟ้าบรรจงสร้างมีบันทึกไว้ หลังจากจัดสร้างแล้วเสร็จ สามารถลื่นไหลบนพื้นทราย น่าเสียดายที่ภาพตัวอย่างไม่ครบถ้วน ได้แต่จัดสร้างเพียงนี้ แต่สามารถนำพวกท่านไปได้ไม่ยากนัก”

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “นำพวกเราไป?” เห็นเยี่ยหลิงซู

โอบอุ้มจูเหว่ยขึ้น วางลงบนแคร่เลื่อน กวักมือต่อมันกล่าวว่า “ท่านก็ขึ้นมาด้วย”

เวี่ยจือหยางชี้นิ้วมาที่ปลายจมูกตนเองกล่าวว่า “ข้าพเจ้า?” เห็นเยี่ยหลิงซูขมวดคิ้วเคืองขุ่น จึงรีบใช้ไม้เท้ายันกาย เดินไปนั่งบนแคร่เลื่อน เนื่องจากข้างล่างปูฟูกไว้ จึงสะดวกสบายยิ่ง

ข้างหน้าของแคร่เลื่อนมีแถบผ้าสองเส้นฟั่นเป็นห่วงเชือก เยี่ยหลิงซูพาดกับหัวไหล่ทั้งสอง เดินออกไปสองก้าว แคร่เลื่อนก็ถูกลากดึงตามไป บังเกิดเสียงดังกราวใหญ่ เยี่ยหลิงซูหยุดยั้งลง ขยับแถบผ้าม้วนพันกับแคร่เลื่อนหลายรอบ ความเคลื่อนไหวช่ำชองชำนาญ สร้างความนับถือเลื่อมใสแก่เวี่ยจือหยางยิ่ง

เยี่ยหลิงซูพอม้วนพันแล้วเสร็จ ก็ตรวจสอบดูแคร่เลื่อนใหม่ คล้ายพึงพอใจอยู่บ้าง กล่าวว่า “เวี่ยจือหยาง หากข้าพเจ้าหยุดลง ให้ท่านกลั้นลมหายใจไว้”

เวี่ยจือหยางคิดถามว่าเพราะเหตุใด พลันได้ยินเสียงเอะอะโวยวายดังมา เหล่าทหารรักษาพระองค์ไล่กวดตามเหลียงซือฉิน กลับคว้าน้ำเหลว จึงวกกลับมาสะสางสถานที่

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “ประคองกงจู่ไว้” พลางคล้องห่วงเชือกกับหัวไหล่ วิ่งตะบึงไปเบื้องหน้า หลังจากวิ่งไปหลายสิบก้าว ที่เบื้องหน้าปรากฏทหารรักษาพระองค์ขบวนหนึ่งสวนทางมา นางพลันหักเหท่าร่าง พุ่งผ่านหน้าเหล่าทหารรักษาพระองค์ มุดเข้าดงไม้มืดมิดแถบหนึ่ง

เวี่ยจือหยางนั่งตะลึงลานบนแคร่เลื่อน เห็นนางเสี่ยงอันตรายถึงเพียงนี้ ต้องใจระทึกตูมตาม พอพบว่าหญิงสาวหยุดเท้า ก็รีบกลั้นลมหายใจไว้ มิคาดเหล่าทหารรักษาพระองค์ไม่พบเห็นอันใด พึมพำด่าทอพลางเดินผ่านไป ล้วนแต่ตาบอดตาใส ไม่พบเห็นแต่อย่างไร

ภายในวังเกิดเหตุการณ์ประหลาด สร้างความหวาดหวั่นพรั่นกลัวแก่

เหล่าทหารรักษาพระองค์ บวกกับจิ้นอ๋องก่อกบฏ มีการเปลี่ยนตัวผู้บัญชาการ ผู้ที่รับตำแหน่งใหม่กลัวถูกตำหนิว่าบกพร่องต่อหน้าที่ ซ้ำรอยคนเก่าก่อน จึงจัดกำลังลานตระเวนตรวจตราเมืองพระราชวัง ไม่นานก็พบเห็นซากของเตียงไม้ สร้างความหวาดระแวงคลางแคลง ตรวจค้นทุกแห่งหน ไม่ว่าตำหนักหลักหรือตำหนักข้างล้วนไม่ปล่อยปละละเว้น

เมื่ออึกทึกวุ่นวายถึงเพียงนี้ ก็ไม่สามารถหยั่งเท้าอยู่ในเมืองพระราชวังได้ เยี่ยหลิงซูไม่กล้าหยุดยั้งรั้งรอ ลากแคร่เลื่อนเคลื่อนไหวดุจงูเลื้อย บัดเดี๋ยวเร็วบัดเดี๋ยวช้า บัดเดี๋ยวอยู่ที่มืดบัดเดี๋ยวอยู่ที่สว่าง เลี้ยวลดคดเคี้ยวในเมืองพระราชวัง นางพบกับทหารรักษาพระองค์หลายครั้งล้วนผ่านได้อย่างปลอดภัย

เวี่ยจือหยางบางครั้งถึงกับเห็นโฉมหน้าของทหารรักษาพระองค์อย่างชัดเจน แต่ฝ่ายตรงข้ามกลับคล้ายมองไม่เห็น ตอนแรกมันเข้าใจว่าเป็นโชคช่วย แต่ทุกครั้งล้วนเป็นเช่นนี้ สร้างความสงสัยใจแก่เวี่ยจือหยาง พลันนึกถึงคำพูดของเหลียงซือฉินที่ว่า “สายตาผู้คนไม่อาจพึ่งพา” ทั้งบอกว่าเยี่ยหลิงซูรู้หลักเหตุผลข้อนี้ เช่นนี้เป็นว่าการรุกถอยหลบซ่อนของหญิงสาวมีแนวทางปฏิบัติ สอดรับกับเคล็ดวิชาฝีมือใด

นึกถึงตอนนี้ เวี่ยจือหยางต้องเพ่งตามองดู แต่ดูไปดูมาหามีผลรับไม่ เพียงเห็นว่าฝีเท้าของเยี่ยหลิงซูผิดปรกติอยู่บ้าง จังหวะจะโคนก็แตกต่าง แต่ผิดปรกติอย่างไรไม่สามารถบอกได้

เวี่ยจือหยางนึกถึงคำ “จังหวะจะโคน” พลันฉุกใจคิด หลับตาลงสดับฟัง มันมีโสตประสาทเหนือคน ยังเหนือกว่าสายตา พอผนึกพลังกับสองหูก็ได้ยินสุ้มเสียงทั้งใกล้ไกล ไม่ว่าเสียงคน เสียงลม เสียงลมพัดผืนธง เสียงคบไฟเผาไหม้ ล้วนได้ยินอย่างชัดเจน เยี่ยหลิงซูมีฝีเท้าคล่องแคล่ว แทบปราศจากสุ้มเสียง แต่เวี่ยจือหยางพอสดับฟัง สามารถจำแนกจังหวะจะโคนของหนึ่งขึ้นหนึ่งลง หนึ่งลื่นไถลหนึ่งหยุดนิ่ง นางยังไม่คำนึงถึง

ความรวดเร็ว บางครั้งถึงกับเชื่องช้า ไม่ว่าวิ่งตะบึงหรือหยุดยั้ง เคลื่อนไหวหายใจเข้าออก ล้วนแฝงท่วงทำนองที่แปลกพิเศษชนิดหนึ่ง

เยี่ยหลิงซูพลันหยุดยั้งลง ซ่อนตัวอยู่ในเงามืดของตำหนักข้างหลังหนึ่ง ที่เบื้องหน้าปรากฏทหารรักษาพระองค์ขบวนหนึ่งเดินผ่านมา แต่แล้วที่ห่างไปบังเกิดเสียงร่ำร้อง หัวหน้าขบวนทหารรักษาพระองค์ก็ยกมือขึ้นทั้งหมดก็เปลี่ยนทิศทาง วิ่งไปทางขวามือ

เยี่ยหลิงซูระบายลมหายใจโล่งอก เวี่ยจือหยางฟังว่าละแวกใกล้เคียงไร้ผู้คน จึงอดถามเบาๆ มิได้ว่า “แม่นางเยี่ย ท่านใช้วิชาฝีมือใด?”

เยี่ยหลิงซูเหลียวหน้ามา ถามโพล่งว่า “ท่านทราบได้อย่างไรว่าข้าพเจ้าใช้วิชาฝีมือ?”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “เพราะว่าจังหวะจะโคนของท่านแปลกประหลาด หากเปรียบเป็นดนตรี ลมโชยพัดฝนสาดซัดเป็นท่วงทำนองหนึ่ง การโคจรของอาทิตย์ดวงจันทร์เป็นท่วงทำนองหนึ่ง คนและม้าออกเดินทางเป็นท่วงทำนองหนึ่ง ต้นไม้ใบหญ้างอกงามเป็นอีกท่วงทำนองหนึ่ง... ท่วงทำนองเหล่านี้ผิดแผกแตกต่าง หากบรรเลงร่วมกันจะวุ่นวายสับสน แต่ท่านไม่ว่าเดินเหินก็ดี หายใจเข้าออกก็ดี ล้วนสอดรับกับจังหวะจะโคน สามารถหลอมรวมเข้ากับท่วงทำนองทุกชนิด เกิดความสอดคล้องกลมกลืน...”

เยี่ยหลิงซูมีสีหน้าประหลาดใจ ขณะจะตอบคำ พลันได้ยินเสียงความเคลื่อนไหว จึงขมวดคิ้วพลางลากแคร่เลื่อน เดินทางต่ออีกครู่หนึ่ง มาถึงพื้นที่อันเงียบสงบ ค่อยกล่าวว่า “เปรียบกับดนตรีการกลับเหมาะเจาะสอดคล้อง เคล็ดวิชามังกรซ่อนมีต้นกำเนิดจากลมและน้ำ หลักเหตุผลลึกล้ำยากเข้าใจ สรุปแล้วไม่ว่าลมหายใจเข้าออก เคลื่อนไหวหรือสงบนิ่ง ล้วนสามารถหลอมรวมเข้ากับรอบข้าง เมื่ออยู่ในที่สว่างก็สว่าง อยู่ใต้เงาก็เป็นเงา อยู่ใต้ต้นไม้เป็นใบหญ้า อยู่ในน้ำเป็นกุ้งปลา หากฝึกปรือถึงขั้นสุดยอด

จะเปล่งประกายคู่กับอาทิตย์ดวงจันทร์ กลืนกลายเข้ากับสรรพสิ่ง”

เวี่ยจือหยางมีนิสัยคึกคะนอง พอสงบนิ่งอดกล่าวสัพยอกมิได้ว่า “ที่แท้เป็นวิธีเล่นซ่อนหาประการหนึ่ง”

เยี่ยหลิงซูค้อนมันวงหนึ่ง กล่าวว่า “น่าเสียดายที่ไม่มีวิชาหมัดคชสารไร้ลักษณ์ ในคัมภีร์บอกว่าหากหลอมรวมวิชาฝีมือทั้งสองชนิดเข้าด้วยกัน จะอยู่เหนือธรรมชาติ สามารถเอาชนะวิถีแห่งเทพลีลาของหลิงเต้าหยิน”

เวี่ยจือหยางงงงันวูบ หวนนึกถึงซื่ออิ่นเสินไม่ลืมเลือนการศึกที่อารามเฉิงหวงกวน ก่อนตายทิ้งเคล็ดวิชาไว้ ยังคิดเอาชนะหลิงเต้าหยิน เวี่ยจือหยางถือเป็นทายาทหลิงเต้าหยิน แต่ตอนนี้รับบาดเจ็บทั้งภายนอกภายใน แทบกลับกลายเป็นคนพิการ เดินเหินไม่ได้ ยังต้องพึ่งพาวิชาฝีมือของซื่ออิ่นเสินช่วยชีวิตตนเอง สร้างความละอายใจแก่เวี่ยจือหยาง จนก้มศีรษะนิ่งเงียบงันไป

เยี่ยหลิงซูล่วงรู้ความคิดของมัน รู้สึกตัวว่าพลั้งปากไป แต่นางมีนิสัยดื้อรั้น เมื่อกล่าวจากปากก็คร้านที่จะกลับคำ จึงแหงนมองท้องฟ้าแวบหนึ่ง กล่าวเบาๆ ว่า “ใกล้มากแล้ว”

เวี่ยจือหยางอดถามมิได้ว่า “ใกล้มากแล้วอันใด?”

เยี่ยหลิงซูตอบว่า “ใกล้ออกจากวังแล้ว” พลางลากแคร่เลื่อนวิ่งไปเบื้องหน้า ยามนี้วุ่นวายมาครึ่งคืน ไม่มีผลรับอันใด จึงถอนกำลังกลับค่ายเมืองพระราชวังเงียบสงบลง เยี่ยหลิงซูบัดเดี๋ยวซ้ายบัดเดี๋ยวขวา มุดเข้าเงามืดของกำแพงเมือง มาถึงหลังสิงโตหินตัวหนึ่ง เบื้องหน้าที่ห่างไปเป็นประตูข้างของเมืองพระราชวัง ปรากฏดาบทวนแน่นขนัด แสงคบไฟลุกช่วงโชติ ชุมนุมด้วยทหารรักษาพระองค์นับร้อย อย่าคิดหมายทลายประตูออกไป

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ทำอย่างไรดี...” ไม่ทันขาดคำ ที่ห่างไปแว่ว

เสียงล้อรถบดกับพื้น พอทอดตามอง เห็นรถม้าสิบกว่าคันทยอยแล่นมา

เวี่ยจือหยางตากระจ่างวูบกล่าวว่า “เป็นรถขนสิ่งปฏิกูล” เยี่ยหลิงซูผงกศีรษะรับ

คนต้องปลดทุกข์ ภายในวังมีบุรุษสตรีหลายพันคน ทั้งคำนึงถึงความสะอาด สิ่งปฏิกูลไม่อาจเก็บค้างคืน ดังนั้นทุกยามห้าจะมีขันทีเก็บรวบรวมถังอุจจาระ เทสิ่งปฏิกูลทิ้งใช้รถม้าส่งไปยังนอกเมือง ทั้งสามร้อยหกสิบห้าวันไม่หยุดแม้สักวันเดียว ต่อให้เปลี่ยนรัชกาลใหม่ ฮ่องเต้องค์ใหม่ก็ต้องพระบังคนหนักเบา

รถขนสิ่งปฏิกูลเคลื่อนใกล้เข้ามา ถังขนาดใหญ่บนรถแม้ปิดอย่างมิดชิด ยังส่งกลิ่นเหม็นชนิดหนึ่ง เมื่อถึงหน้าประตู รถม้าหยุดนิ่งลง ทหารรักษาพระองค์กระโดดขึ้นรถ เปิดฝาถังออก ยกมืออุดจมูก ตรวจสอบทีละใบ

เวี่ยจือหยางชมดูจนหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า “แม่นางเยี่ย คงไม่ซ่อนตัวในถังอุจจาระกระมัง?” มันเองยังพอทำเนา หากให้หญิงงามปานบุปผาซ่อนตัวในถังอุจจาระ จะทนทานได้อย่างไร

เยี่ยหลิงซูเหลือบมองมันเป็นเชิงเย้ยหยัน นิ่งเงียบงันไม่ส่งเสียง หันไปสังเกตการณ์ต่อ ทหารรักษาพระองค์วุ่นวายกับการตรวจสอบ ล้อมรถม้าไว้ ไม่มีเวลามองดูจุดอื่น ทั้งสามซ่อนตัวอยู่ด้านข้าง จวบกระทั่งตรวจสอบเสร็จสิ้น หัวหน้าขบวนทหารรักษาพระองค์ส่งเสียงตวาดคำหนึ่ง ไพร่พลเลื่อนกลอนประตูขึ้น ผลักเปิดประตูวัง ประตูขนาดใหญ่แยกไปทางซ้ายขวา บังเกิดเป็นเสียงดังสนั่นหวั่นไหว

พริบตาดุจประกายไฟ เยี่ยหลิงซูล้วงเข็มทองเล่มหนึ่ง สะบัดมือซัดออก พอดีซัดต้องขาของม้าเทียมรถตัวหนึ่ง ม้าตัวนั้นได้รับความเจ็บปวดแผดเสียงร้องออกมา ยกขาวิ่งเตลิดไปทางซ้าย รถม้าส่ายโคลงเคลง ถังอุจจาระบนรถไหวโอนเอนราวกับจะพลิกร่วงลงมา สร้างความแตกตื่นแก่

เหล่าไพร่พลจนโถมออกไป ที่ฉุดดึงม้าก็ฉุดดึงม้า ที่ประคองถังอุจจาระก็ประคองถังอุจจาระ หากว่าถังอุจจาระพลิกล้ม อุจจาระปัสสาวะไหลเนืองนอง กลิ่นเหม็นคลุ้งไม่กระจายหาย หากว่าฮ่องเต้เสด็จผ่าน ไยมิใช่ความผิดร้ายแรง

ทางด้านนี้ชุลมุนวุ่นวาย เยี่ยหลิงซูชิงวิ่งตะบึงออกไป พุ่งตัวถึงข้างรถ ยังคงไม่มีผู้ใดล่วงรู้ เยี่ยหลิงซูบิดเอวอ้อนแอ้น ร่างแนบติดกับพื้น มุดไปใต้รถม้า สองมือยึดจับไม้ขวางใต้ท้องรถ สองเท้าเกาะเกี่ยวแคร่เลื่อนไว้

ความเคลื่อนไหวเหล่านี้รวดเร็วดุจสายลม ทั้งไร้สุ้มไร้เสียง ไม่สร้างความตื่นตัวแก่ผู้ใด นับเป็นฝีมืออันสูงส่ง ขวัญบังอาจเทียมฟ้า เวี่ยจือหยางเห็นกับตา มีแต่ความนับถือเลื่อมใส

เข็มทองชำแรกไปในเนื้อม้า เหล่าทหารรักษาพระองค์ตรวจสอบไม่ออก จึงเปลี่ยนม้าเทียมรถ เปิดทางให้ผ่าน ขบวนรถขนสิ่งปฏิกูลทยอยแล่นออกจากประตูเมืองพระราชวัง

แคร่เลื่อนถูกฉุดดึงไปข้างหน้า พอเผชิญกับพื้นหินขรุขระ จึงกระดอนขึ้นลง บัดเดี๋ยวเอียงซ้ายบัดเดี๋ยวเอียงขวา แต่เสียงล้อรถดังเลื่อนลั่น ท้องฟ้ายังดำมืด บนท้องถนนไร้ผู้คนสัญจร คนขับวุ่นวายกับการขับรถ แคร่เลื่อนซ่อนอยู่ใต้รถ จึงมิดชิดยิ่ง

ตลอดรายทางแล่นผ่านถนนยาว มาถึงประตูเมืองตะวันตก ทหารเฝ้าประตูเมืองเห็นเป็นรถราในวัง รีบเปิดประตูเมืองออก กระทั่งตรวจค้นยังงดเว้น

เดินทางอีกระยะทางหนึ่ง จนห่างไกลจากนครหลวงเยี่ยหลิงซูค่อยคลายมือจากไม้ขวาง นอนราบกับพื้น ปล่อยให้ขบวนรถแล่นผ่านไป ค่อยผุดลุกขึ้น ลากแคร่เลื่อนเดินเข้าดงไม้ข้างทาง

ค่ำคืนนี้อกสั่นขวัญแขวน คอยหลบๆ ซ่อนๆ สร้างความเหน็ดเหนื่อย

แก่เยี่ยหลิงซู นั่งพิงต้นไม้เดินลมปราณพักผ่อน เวี่ยจือหยางอยู่อารักขาจูเหว่ย บังเกิดความว้าวุ่นใจยิ่ง ด้วยความสามารถของเหลียงซือฉิน ความจริงขจัดพิษได้ไม่ยากนัก มิคาดกัลป์หกว่างเปล่าหมุนรอบแผลงฤทธิ์ สร้างความแตกตื่นสะท้านโลก ถือเป็นเรื่องรองลงไป แต่เรื่องขจัดพิษพลอยดับสูญสลาย ดูจากอานุภาพในตอนนั้น เหลียงซือฉินไม่ทราบเป็นตายร้ายดีอย่างไร มาตรว่าไม่ตาย ก็ต้องสิ้นเปลืองเรี่ยวแรงสะกดภายในกาย ในเวลาอันสั้นไม่อาจยื่นมือช่วยเหลือมัน แต่ว่าจูเหว่ยมีชีวิตแขวนบนเส้นด้ายพิษร้ายอาจกำเริบเสียชีวิตได้ทุกเมื่อ

นึกถึงตอนนี้ มาตรว่าเวี่ยจือหยางเคลื่อนไหวไม่สะดวก ยังคืบคลานไปมาดุจมดบนกระทะ แต่เห็นเยี่ยหลิงซูนั่งแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว จึงไม่สะดวกกับการรบกวน

ในที่สุดขอบฟ้าบูรพาขาวโพลนรำไร น้ำค้างยามเช้าแรกกลั่นตัว เยี่ยหลิงซูค่อยระบายลมจากปาก ลืมตาขึ้นมา ดวงตาทั้งคู่สุกสกาวกว่าน้ำค้างคราอรุณอีก

เยี่ยหลิงซูเห็นสภาพอันกระวนกระวายของเวี่ยจือหยาง ก็เกิดความประหลาดใจ จากนั้นเหลียวดูจูเหว่ย ถามว่า “นางเป็นไรแล้ว?”

เวี่ยจือหยางงงงันวูบจึงกล่าว “ท่านไม่ทราบหรือ?”

เยี่ยหลิงซูสั่นศีรษะกล่าวว่า “เหลียงซือฉินเป็นชนชั้นใด ต่อให้ข้าพเจ้าคิดสะกดรอยตาม ก็ไม่กล้าเข้าใกล้ ดีที่มันเคลื่อนไหวอย่างเอิกเกริก ยกเตียงไม้เตียงหนึ่งเหินบินไปมา ดังนั้นไม่กลัวว่าจะถูกสลัดหลุด”

เวี่ยจือหยางฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ลั่วเซียนเซิงไม่เคลื่อนไหวเอิกเกริก มันมีเจตนาดี กลัวปลุกกงจู่ตื่นขึ้นมา”

เยี่ยหลิงซูขมวดคิ้ว ทวนคำ “ลั่วเซียนเซิง?”

เวี่ยจือหยางจึงกล่าว “**เหลียงเฉิงจู่** *(เจ้านครแซ่เหลียง)* มีฉายานามว่าลั่วหวี่เซิง” จากนั้นบอกเล่าเรื่องที่ตนเองถูกทำร้ายบาดเจ็บพิการ ถูกคุม

ขังในคุกมืด บังเอิญพบกับเหลียงซือฉิน ส่วนจูเหว่ยขัดขืนการแต่งงาน รับประทานยาพิษแสร้งตายออกไป

เรื่องราวน่าเศร้าสลดหดหู่ ด้วยความเด็ดเดี่ยวของเยี่ยหลิงซู ยังรับฟังจนสองตาแดงก่ำ มองดูจูเหว่ย สีหน้าทอแววนับถือเลื่อมใส กล่าวเบาๆ ว่า "นางรับประทานยาพิษฆ่าตัวตายเพื่อท่าน นับเป็นสตรีที่เข้มแข็งเด็ดเดี่ยว โอ โฉมสะคราญมักอาภัพไม่มีใดเกินกว่านี้แล้ว"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "ปัญหาเฉพาะหน้าคือเสาะหาคนของบรรพบุรุษพิษ"

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "บรรพบุรุษพิษหายสาบสูญนานปี คิดเสาะหาพวกมันไม่ง่ายนัก" นางผุดลุกขึ้น ก้มศีรษะลงเหลือบมอง เห็นเวี่ยจือหยางเฝ้ามองดูจูเหว่ย คล้ายกับว่าทุ่มเทสมาธิจิตใจทั้งหมดอยู่ที่องค์หญิง นอกจากนี้แล้วไม่อาจแบ่งแยกความคิดของมันแม้แต่น้อย

เยี่ยหลิงซูบังเกิดความลำบากใจ ก้มลงมองดูทั้งสอง สายตาเลอะเลือนพร่ามัวขึ้นมา นางรวบมือกำเป็นหมัด จนปลายเล็บจิกไปในเลือดเนื้อ บังเกิดความเจ็บปวดจับใจ นางยกแขนเสื้อปาดเช็ดน้ำตา กล่าวเบาๆ ว่า "ร้อนรุ่มไปก็เปล่าประโยชน์ ควรหาสถานที่พักผ่อน" นางไม่รอให้เวี่ยจือหยางตอบคำก็ประคองมันขึ้นบนแคร่เลื่อน ลากทั้งสองไปทางตะวันออก

เดินทางระยะทางหนึ่ง ท้องฟ้าก็รุ่งสางสว่าง ที่เบื้องหน้าปรากฏตัวตึกหลังหนึ่ง มีห้องหับอยู่หลายห้อง ยังไม่ทันเข้าใกล้ ที่ข้างทางปรากฏบุรุษสตรีหลายคนกระโดดปราดออกมา พากันเรียกหาว่า "**ปางจู่** *(หัวหน้าพรรค)*"

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "พวกท่านอยู่พร้อมหน้าหรือ ประเสริฐมาก หามคนทั้งสองเข้าตัวตึก"

สมุนพรรคค้าเกลือเหล่านั้นรับคำเดินเข้ามา ทำท่าแบกยกแคร่เลื่อนขึ้น เวี่ยจือหยางรีบลุกขึ้นโบกมือกล่าวว่า "แบกนางคนเดียวก็พอ"

เยี่ยหลิงซูทราบว่ามันมีนิสัยถือดี จึงไม่กล่าวมากความ หันกายจากไป สมุนพรรคค้าเกลือสองคนแบกยกแคร่เลื่อน เวี่ยจือหยางก็เกาะแขนชายกลางคนผู้หนึ่ง เดินกะโผลกกะเผลกตามหลัง

พอเข้าสู่ตัวตึก เมิ่งเฟยเอี้ยนทราบข่าวรีบรุดออกมา พอเห็นเช่นนั้นใจหายวาบ สำรวจดูโดยละเอียด จดจำเวี่ยจือหยางออก ต้องร้องโพล่งว่า "**เส้าแหย** *(นายน้อย)* ของเรา ท่านไฉนกลับกลายเป็นเช่นนี้?"

เวี่ยจือหยางประสานมือฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "ท่านทูตเมิ่งสบายดี เรื่องของข้าพเจ้ากล่าวไปยืดยาวยิ่ง"

เมิ่งเฟยเอี้ยนขณะจะซักถาม เยี่ยหลิงซูชิงกล่าวว่า "**ฉู่เซียนเซิง** *(ท่านผู้แซ่ฉู่)* เล่า?" เมิ่งเฟยเอี้ยนตอบว่า "ซือฟู่เราพบพานสหายสองท่าน จึงไปล่องเรือดื่มสุรา"

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "ท่านตามตัวมันมา ข้าพเจ้ามีเรื่องสอบถามมัน" นางขบคิดแล้วกล่าว "ยังมีส่งคนเข้าเมืองไปเชิญฮัวหมิง**ฮัวจุนจู่** *(สุดยอดแซ่ฮัว)* แห่งเกาะตะวันออก ข้าพเจ้าคิดขอหยิบยืมมุกมุนีจากนาง"

เมิ่งเฟยเอี้ยนรับคำจากไป เยี่ยหลิงซูกล่าวกับสมุนพรรคค้าเกลือทั้งสองว่า "พวกท่านต้มน้ำร้อนให้ท่านทูตม่วงชำระร่างกาย"

เวี่ยจือหยางโบกมือกล่าวว่า "ไม่ต้องแล้ว ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้เถอะ" มันกลัวว่าจูเหว่ยพิษกำเริบ ไม่ต้องการแยกจากไปแม้สักก้าวเดียว

เยี่ยหลิงซูกล่าวเสียงเย็นชาว่า "ข้าพเจ้าเป็นปางจู่ ท่านเป็นทูต ท่านคิดขัดคำสั่งหรือ?" นางยกอำนาจของหัวหน้าพรรคออกมา เวี่ยจือหยางจึงอับจนถ้อยคำ

เยี่ยหลิงซูไม่สนใจมัน สั่งศิษย์สตรีคนหนึ่งจัดผ้าปูที่นอนให้กับจูเหว่ย ส่วนตัวเองเข้าห้องหับด้านหลังไปเปลี่ยนเสื้อผ้าพักผ่อน

ชั่วครู่ให้หลังน้ำร้อนต้มเสร็จ เวี่ยจือหยางอับจนปัญญา ได้แต่อาบน้ำในถังไม้ หลายวันมานี้มันเพิ่งตรวจดูปากแผลอย่างละเอียดเป็นครั้งแรก

พบว่าบาดแผลที่กระดูกไหปลาร้าตกสะเก็ดแล้ว แต่นิ้วมือพอกระทบถูก ยังเจ็บปวดยิ่ง ส่วนเอ็นข้อเท้าเชื่อมต่อเข้าด้วยกัน แต่ว่าสองเท้าอ่อนเปลี้ยเพลียแรง เวี่ยจือหยางลูบคลำปากแผล บังเกิดความหดหู่ใจ ครุ่นคิดขึ้น *'ชั่วชีวิตของเรานี้เกรงว่าสองเท้าไม่อาจทุเลาหายดีแล้ว'*

หลังจากอาบน้ำชำระกาย เวี่ยจือหยางปีนป่ายขึ้นจากถังไม้อย่างยากเย็น ผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าที่สะอาดสะอ้าน พอเหลียวหน้ามา พบเห็นห่อผ้าที่เหลิ่งเสียนมอบให้ ถึงแม้มันตกอยู่ในอันตราย ยังไม่ยอมทิ้งขว้างไป ยามนี้พอแก้ออกดู เห็นกระบี่วชิระ ขลุ่ยเขียวศูนยตา และหยกประดับรูปจันทร์เสี้ยวล้วนอยู่ครบถ้วน ยังมีป้ายประจำตัวที่ใช้เข้าออกวังตะวันออก บนป้ายหยกสลักคำ "เต้าหลิง"

เวี่ยจือหยางหยิบฉวยขลุ่ยเขียวศูนยตามาลูบคลำไปมา นึกภาพเหตุการณ์ที่จูเหว่ยถือขลุ่ยหลั่งน้ำตาด้วยความสิ้นหวัง ถึงกับลำไส้ขาด ต้องฟุบร่างบนเตียงร่ำไห้ออกมา

ร่ำไห้อยู่ครู่หนึ่ง บังเกิดความอ่อนเพลีย ง่วงเหงาคิดหลับใหล พลันได้ยินเสียงเคาะประตู เวี่ยจือหยางสะดุ้งตื่นขึ้นมาถามว่า "ผู้ใด?"

แว่วเสียงเยี่ยหลิงซูดังว่า "ข้าพเจ้า"

เวี่ยจือหยางลังเลเล็กน้อยจึงถามว่า "มีเรื่องใด?" เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "ส่งไม้เท้ามาให้กับท่าน"

เวี่ยจือหยางงงงันวูบ ทวนคำว่า "ไม้เท้า?" เยี่ยหลิงซูรอจนรำคาญจึงผลักประตูเข้ามา เห็นมันเพียงสวมเสื้อชั้นใน ต้องหน้าแดงวูบ วางไม้เท้าลงที่ข้างประตู คิดล่าถอยไป แต่แล้วสายตาเหลือบเห็นข้อเท้าของเวี่ยจือหยาง ต้องงงงันวูบ ทรุดกายนั่งลง คว้าจับข้อเท้าซ้ายของมันวางอยู่กลางหัวเข่าทั้งสอง

เวี่ยจือหยางทั้งตื่นตระหนกทั้งนึกกระดาก ขณะจะหดเท้ากลับ พลันเห็นเยี่ยหลิงซูก้มศีรษะลง ยื่นนิ้วมือเรียวงามลูบคลำรอยแผลเป็นรอบ

ข้อเท้าของมัน หัวไหล่สั่นสะท้านเล็กน้อย หยดน้ำตาหยดหยาดลงบนหลังเท้า น้ำตายังอุ่นอยู่ เวี่ยจือหยางถึงกับตัวแข็งทื่อ เหม่อมองดูหญิงสาว ไม่ทราบทำอย่างไรดี

เยี่ยหลิงซูรู้สึกตัวว่าเสียกิริยา จึงยกแขนเสื้อซับน้ำตา ผุดลุกขึ้นกล่าวว่า "หิวหรือไม่ อาหารเสร็จแล้ว"

เวี่ยจือหยางรับคำคราหนึ่ง ผุดลุกขึ้นหยิบฉวยไม้เท้า ทดสอบดูแล้ววางลง เยี่ยหลิงซูจึงถามเบาๆ ว่า "ไม่ถนัดมือหรือ?"

เวี่ยจือหยางตอบว่า "ไม่...เพียงแต่..." หยุดเล็กน้อยจึงหันเหหัวเรื่องว่า "แม่นางเยี่ย ท่านไฉนไปยังวังต้องห้าม?"

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "หวินซวีไปหาข้าพเจ้า บอกว่าคิดลอบสังหารจูหยวนจาง แต่เกรงว่าในวังรักษาการณ์อย่างเข้มงวด จึงชักชวนข้าพเจ้า ขอให้ช่วยเหลืออีกแรงหนึ่ง ข้าพเจ้าทราบว่านี่เป็นข้ออ้าง จุดประสงค์เพื่อใกล้ชิดกับข้าพเจ้า แต่ในฐานะหัวหน้าพรรคค้าเกลือ ไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกับราชสำนักหมิง ใต้คุณธรรมนำหน้าไม่อาจปฏิเสธได้ อย่าว่าแต่..." เอ่ยถึงตอนนี้ มีสีหน้ากระอักกระอ่วนอยู่บ้าง

เวี่ยจือหยางบอกความในใจแทนนางว่า "อย่าว่าแต่ท่านเป็นห่วงความปลอดภัยของบิดา"

เยี่ยหลิงซูหน้าแดงวูบ ค้อนมันวงหนึ่ง กล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า "ผู้ใดเป็นบิดาข้าพเจ้า?"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "ไม่ว่าท่านตัดพ้อมันเพียงไหน ถึงอย่างไรเลือดข้นกว่าน้ำ" มันฝืนยิ้มกลางพล่าวว่า "บุตรคิดปรนนิบัติญาติผู้ใหญ่ไม่รั้งรอ ข้าพเจ้าความจริงคิดปรนนิบัติรับใช้**อี้ฟู่** *(บิดาบุญธรรม)* แต่ว่าท่านผู้เฒ่า... โอ..."

เยี่ยหลิงซูเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว "เมื่อคืนเหลียงซือฉินเกิดเรื่องใด ไฉนทอดทิ้งพวกท่าน?"

เวี่ยจือหยางนึกถึงคำมั่นสัญญาที่ให้ไว้ในคุกมืด ต้องสั่นศีรษะกล่าวว่า “ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ”

เยี่ยหลิงซูมีสีหน้าขุ่นเคือง แค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า “ท่านไม่ยอมบอกกระมัง?”

เวี่ยจือหยางได้แต่กล่าวว่า “ข้าพเจ้ารับปากลั่วเซียนเซิงว่าจะไม่บอกเรื่องนี้ต่อผู้อื่น”

“ผู้อื่น? จูเหว่ยเล่า?”

เวี่ยจือหยางงงงันวูบ จึงกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า “นี่เป็นสัจจะวาจาเปลี่ยนเป็นจูเหว่ย ข้าพเจ้าก็ไม่บ่งบอก”

เยี่ยหลิงซูขบริมฝีปาก ดวงตายังทอแววไม่พอใจ ได้ยินเวี่ยจือหยางกล่าวว่า “แม่นางเยี่ย เหตุการณ์เมื่อคืนนี้ขอท่านอย่าได้บอกต่อผู้อื่น”

“เพราะเหตุใด?”

เวี่ยจือหยางฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “เรื่องนี้...ถือว่าข้าพเจ้าขอร้องท่านเถอะ”

เยี่ยหลิงซูได้ยินมันอ้อนวอนขอร้อง ต้องใจอ่อนลง ขบคิดแล้วกล่าว “หากมันไม่ตอแยข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ไม่ตอแยมัน”

เวี่ยจือหยางทราบว่านางลั่นปากต้องปฏิบัติตาม จึงระบายลมหายใจโล่งอก จากนั้นกล่าวว่า “ลั่วเซียนเซิงมีสายตาหลักแหลม ยังกล่าวชมเชยท่าน”

เยี่ยหลิงซูมีนิสัยถือดี ไม่ใส่ใจว่าผู้อื่นชมเชยหรือเหยียบย่ำ แต่เหลียงซือฉินเป็นยอดคนที่หนึ่งแห่งแผ่นดิน มีวาจาล้ำค่าดั่งเพชรทอง ดังนั้นอดถามมิได้ว่า “มันชมเชยข้าพเจ้าอันใด?”

เวี่ยจือหยางถ่ายทอดคำวิจารณ์ของเหลียงซือฉินออกไป เยี่ยหลิงซูพอฟังจบ ต้องทอดถอนใจกล่าวว่า “วีรบุรุษคิดอ่านตรงกัน ซื่ออิ่นเสินกับเหลียงซือฉินอยู่ห่างกันหลายร้อยปี แต่ความคิดอ่านในเชิงยุทธ์มีส่วนเชื่อม

โยงกัน” เอ่ยถึงตอนนี้ผุดลุกขึ้นกล่าวว่า “หากยังไม่ไป อาหารคงเย็นชืดแล้ว”

เวี่ยจือหยางผงกศีรษะรับ ผุดลุกขึ้นลากฝีเท้าไป เดินไปสองก้าว พลันรู้สึกว่าใต้ซอกแขนอบอุ่นนุ่มนิ่ม เยี่ยหลิงซูยื่นมือมาประคองมันไว้ เวี่ยจือหยางบอกไม่ถูกว่ามีรสชาติอย่างไร เป็นอัปยศหรือตื้นตันใจ หรือนึกสมเพชตัวเอง แต่ว่ามันไม่ดิ้นรน ปล่อยให้หญิงสาวประคองออกจากห้อง

เหล่าสมุนพรรคค้าเกลืออยู่ระหว่างการทำงาน พอเห็นเช่นนั้นพากันหยุดงาน กวาดตามองมา คราก่อนบนเกาะฉงหมิงเต่า เวี่ยจือหยางพกความฮึกเหิมเต็มเปี่ยม หาญสู้เหล่าผู้กล้า วันนี้มีสภาพตกยาก กลายเป็นคนพิการที่เดินเหินไม่สะดวก ทั้งหมดทั้งประหลาดใจ ทั้งนึกเวทนา ทั้งยินดีต่อคราเคราะห์ของผู้อื่น เวี่ยจือหยางไม่มีกะใจเผชิญหน้า ก้มศีรษะมองดูพื้นดิน

หลังอาหาร เวี่ยจือหยางแวะมาเยี่ยมดูจูเหว่ย พบว่าจากกันครู่หนึ่งแววสีดำที่หว่างคิ้วของจูเหว่ยคล้ายเพิ่มพูนขึ้นอีกหลายส่วน สร้างความหนักอึ้งเคร่งเครียดแก่เวี่ยจือหยางกว่าเดิม

เมิ่งเฟยเอี้ยนพลันรุดมาเชื้อเชิญเวี่ยจือหยางไปที่ห้องโถง พบว่าฉู่คงซันกับฮัวหมิงล้วนมาถึง ทั้งสองเคยพบหน้ากันหลายครา กำลังสนทนาถึงเรื่องหลัง พลันพบเห็นเวี่ยจือหยางสร้างความตื่นเต้นสงสัยจนผุดลุกขึ้น ฮัวหมิงถามโพล่งว่า “คุณชายเวี่ย เท้าของท่าน?”

เวี่ยจือหยางยิ้มเยาะตัวเองกล่าวว่า “ขาเป๋แล้ว”

ฉู่คงซันกล่าวด้วยความรู้สึกเสียดายว่า “น้องแซ่เวี่ย จากกันไม่นานไฉนประสบเคราะห์กรรมเช่นนี้?”

เวี่ยจือหยางทรุดนั่งลง บอกเล่าเรื่องราวโดยคร่าวๆ ฮัวหมิงต้องกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า “จูฉงปาตอนแรกก็เป็นขอทานโสโครก เพิ่งเป็นฮ่องเต้อยู่สองวัน ถือว่าบุตรีเป็นกิ่งทองใบหยกไม่ว่าผู้ใดก็ไม่คู่ควรหรือ?”

พลางกวาดมองเยี่ยหลิงซู เห็นหญิงสาวก้มศีรษะนิ่งเงียบงัน สร้างความเจ็บปวดใจยิ่ง นึกขุ่นข้องใจแทนเยี่ยหลิงซู คิดอ่านในใจ *'เด็กแซ่เวี่ยไม่รู้จักดีชั่ว เยี่ยหลิงซูงามปานหยาดฟ้า ทั้งหลงรักมัน มันพานไม่รับ คิดแอบอิงผู้สูงศักดิ์ หมายปององค์หญิงต้าหมิง มีสภาพเช่นนี้ก็สมควรอยู่...'*

เยี่ยหลิงซูปลุกปลอบจิตใจ เงยหน้าขึ้นกล่าวว่า "**ฮัวอี๋** *(น้าสาว)* นำมุกมุนีมาหรือไม่?"

ฮัวหมิงหน้าเคร่งเครียดลงกล่าวว่า "หลิงซู ท่านคิดช่วยเหลือบุตรีของจูหยวนจางจริงๆ?"

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "จูหยวนจางน่าชิงชัง บุตรีของมันกลับไร้ความผิด อย่าว่าแต่นางพลีชีพบูชารัก ทั้งน่ายกย่องและน่าเวทนา"

ฮัวหมิงครุ่นคิดอย่างอับจนปัญญา *'เรามิใช่เพราะเพื่อเจ้าหรอกหรือ?'* นางถอนใจเบาๆ ล้วงหยิบกล่องใบหนึ่งออกมาอย่างไม่ยินยอม พอเปิดกล่องออก เห็นภายในบรรจุมุกสีเหลืองลูกหนึ่ง สีสันมืดหม่น ปรากฏกลิ่นหอมของตัวยาโชยมากระทบจมูก

เยี่ยหลิงซูคีบไข่มุกมาถือไว้ จ้องมองชั่วขณะ ค่อยกล่าวกับเวี่ยจือหยางว่า "มุกมุนีลูกนี้เป็นหมอวิเศษใจพิสุทธิ์ทิ้งให้ไว้ เมื่อพกติดตัวสัตว์พิษไม่กล้ำกราย คนที่ถูกพิษจะไม่ตาย หากอมไว้ในปาก จะคุ้มครองหัวใจไว้มิให้เชื้อพิษแล่นจู่โจมหัวใจ..."

เวี่ยจือหยางทั้งแตกตื่นทั้งยินดี ร้องโพล่งว่า "เช่นนี้เป็นว่า จูเหว่ยหลังจากฟื้นคืนสติมา พิษร้ายไม่กำเริบเสียชีวิต?"

ฮัวหมิงกล่าวอย่างเย็นชาว่า "ยากบอกได้ พิษหกแมลงกร่อนชีวิตเป็นยาพิษที่หายากยิ่ง มุกมุนีสามารถป้องกันหรือไม่ ยังไม่อาจทราบได้"

เวี่ยจือหยางทั้งยินดีทั้งกังวล กลายเป็นเหม่อลอยซึมเซา พลันได้ยินเยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "ฉู่เซียนเซิง ข้าพเจ้าเคยได้ยินท่านทูตเมิ่งบอกว่าท่านมีศัตรูคนหนึ่งสังกัดบรรพบุรุษพิษ ครั้งกระโน้นถูกนางลอบทำร้าย หาก

มิใช่ท่านทูตเมิ่งยื่นมือช่วยเหลือ คงเสียชีวิตโดยไม่อาจรักษา”

นี่เป็นเรื่องอับอายอัปยศในชีวิตของฉู่คงซัน พอฟังต้องกล่าวอย่างกระอักกระอ่วนว่า “นี่เป็นเรื่องที่ผ่านไปแล้ว ปางจู่รื้อฟื้นเอ่ยถึงไยกัน?”

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “ฉู่เซียนเซิงทราบหรือไม่ว่าตอนนี้ศัตรูผู้นี้อยู่ที่ใด?”

ฉู่คงซันกล่าวอย่างลังเลว่า “ต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษเฉกเช่นถ้ำอสรพิษแมลงป่อง หากประมาทพลาดพลั้งต้องถูกฉกกัดใส่ มากเรื่องหนึ่งมิสู้ลดน้อยเรื่องหนึ่ง”

ฮัวหมิงพลันกล่าวว่า “หลิงซู เจ้าคิดทำอะไร หรือจะเสาะหาต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษ ขจัดพิษให้กับบุตรีของจูหยวนจาง?”

เยี่ยหลิงซูทอดถอนใจกล่าวว่า “นอกจากนี้ไม่มีวิธีอื่น”

ฮัวหมิงผุดลุกขึ้น กล่าวด้วยโทสะว่า “ที่ตั้งต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษมากอันตราย อย่าว่าแต่หนทางยาวไกล...” พลันพบว่าพลั้งปากไป จึงรีบกล้ำกลืนคำพูดไว้

เวี่ยจือหยางจับพิรุธในถ้อยคำของนางออก รีบกล่าวว่า “ฮัวจุนจู่ท่านทราบว่าต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษอยู่ที่ใด?”

ฮัวหมิงค้อนมันวงหนึ่ง กล่าวว่า “ไม่ทราบได้” พลางกระแทกนั่งลงอย่างขุ่นเคือง

เยี่ยหลิงซูกลอกตาตลบหนึ่ง กุมมือฮัวหมิงไว้ กล่าวอ้อนวอนว่า “ฮัวอี๋...” พลางโยกคลอนมือของนาง ทำท่าออดอ้อนวิงวอง

ฮัวหมิงถลึงมองนางชั่วขณะ นึกถึงลักษณะท่าทางเมื่อวัยเยาว์ของเยี่ยหลิงซู ต้องใจอ่อนลง ทอดถอนใจกล่าวว่า “ยาโถวทำให้ผู้คนไม่อาจหักใจปฏิเสธได้จริงๆ เราเพียงได้ยินมาว่าต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษอยู่ที่ควอซังซาน”

เยี่ยหลิงซูงงงันวูบจึงกล่าว “ควอซังซาน? หรือว่าเป็น...” ฮัวหมิงมี

สีหน้าเคร่งเครียด ผงกศีรษะอย่างเงียบงัน เยี่ยหลิงซูขมวดคิ้ว คล้ายกลัดกลุ้มกังวลอยู่บ้าง

เวี่ยจือหยางรีบถามว่า “ควอชังซานมีอันใดไม่ถูกต้อง?” เยี่ยหลิงซูทอดถอนใจกล่าวว่า “ไม่มีใด เพียงแต่หนทางยาวไกล”

ฉู่คงซันกระแอมไอกล่าวว่า “สถานที่นั้นไปไม่ได้”

เยี่ยหลิงซูแค่นหัวร่อกล่าวว่า “ฉู่เซียนเซิง ท่านมิใช่ไม่ทราบว่าต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษอยู่ที่ใดหรือ?”

ฉู่คงซันฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “เราผู้แซ่ฉู่ทราบ แต่ว่า...โอ ที่นั้นเต็มไปด้วยสัตว์พิษ ติดตั้งกลไกกับดัก หากไม่มีฝีมือสูงเยี่ยมเทียมฟ้า รับรองว่าเข้าไปแล้วกลับออกมาไม่ได้”

ฮัวหมิงถามว่า “ฉู่เซียนเซิงเคยเข้าไปหรือ?”

ฉู่คงซันทอดถอนใจกล่าวว่า “ไปแล้วพกความล้มเหลวกลับมา ทั้งแทบทิ้งชีวิตชราไว้ที่นั้น”

ด้วยพลังฝีมือของมัน ยังบังเกิดความกริ่งเกรงถึงเพียงนี้ ความชั่วร้ายของต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษเป็นที่คาดคิดคำนวณได้ ทั้งหมดหันไปมองหน้ากัน บังเกิดความวิตกกังวลขึ้นมา

เยี่ยหลิงซูเงียบงันชั่วขณะ จึงผุดลุกขึ้นกล่าวว่า “ชีวิตของแม่นางจูแขวนบนเส้นด้าย เรื่องไม่อาจชักช้า ต้องออกเดินทางในบัดดล” ฮัวหมิงก็ลุกตาม กล่าวว่า “เราไปเป็นเพื่อนเจ้า”

เยี่ยหลิงซูกล่าวคำ “ฮัวอี๋...” ฮัวหมิงชิงกล่าวว่า “ต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษเต็มไปด้วยอันตราย อาศัยแม่นางน้อยเช่นเจ้าไหนเลยรับมือได้ เราเมื่อมาแล้ว จะปล่อยให้เจ้ารุดไปโดยผลีผลามได้อย่างไร อย่าว่าแต่...” พลางกวาดมองเวี่ยจือหยางแวบหนึ่ง กล่าวอีกว่า “ยังต้องนำเครื่องถ่วงทั้งสองนี้ไปด้วย”

เวี่ยจือหยางพอฟังบังเกิดความละอาย แทบคิดชำแรกพสุธาหลบหนี

ไป

ฉู่คงซันช้อนตามองท้องฟ้า ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง พลันยกมือตบที่เท้าแขน ผุดลุกขึ้นกล่าวว่า “เราก็ไปด้วย ที่นั่นเร้นลับยิ่ง หากไม่มีม้าแก่ชำนาญทาง กระทั่งประตูของต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษก็คลำหาไม่พบ”

ฮัวหมิงยิ้มพลางกล่าวว่า “นี่จึงเป็นประมุขตึกฟ้าหอมที่แท้จริง” ฉู่คงซันได้แต่ฝืนยิ้มพลางสั่นศีรษะ

เมิ่งเฟยเอี้ยนกล่าวว่า “เราก็ไปด้วย...” ไม่ทันกล่าวจบ เยี่ยหลิงซูชิงโบกมือกล่าวว่า “ท่านรั้งอยู่ การไปของข้าพเจ้าครั้งนี้ ไม่ทราบกำหนดกลับเมื่อใด ภายในพรรคมีภารกิจมากมาย ไม่อาจขาดประมุขได้”

เมิ่งเฟยเอี้ยนลังเลเล็กน้อย แล้วฝืนใจกล่าวว่า “ปางจู่ต้องระมัดระวัง ส่วนเรื่องราวภายในพรรค มอบเป็นหน้าที่ของเรา”

เยี่ยหลิงซูผงกศีรษะรับ จัดหารถม้าคันหนึ่ง เวี่ยจือหยางอยู่ดูแลจูเหว่ยในรถ ที่เหลืออีกสามคนขี่ม้าเป็นเพื่อน

ตอนออกเดินทางเป็นเวลาเที่ยง ยังไม่ทันเคลื่อนขบวน ที่ด้านหลังบังเกิดเสียงระฆังดังขึ้น ทั้งหมดเหลียวหน้าไป พบว่าเสียงระฆังดังจากในนครหลวง ดังดังดังไม่หยุดยั้ง ต่อจากนั้นปรากฏหลอดเขาหลายร้อยอันเป่าโดยพร้อมเพรียง บังเกิดเป็นเสียงดังระคายหู

ฮัวหมิงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “เกิดเรื่องอันใด?”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “จูหยวนจางเสด็จสวรรคตแล้ว”

ทั้งหมดล้วนตื่นเต้นสงสัย เวี่ยจือหยางไม่ได้เอ่ยถึงเรื่องนี้ แม้แต่เยี่ยหลิงซูก็ไม่ทราบว่าฮ่องเต้ชราเสด็จสู่สวรรคาลัย ฉู่คงซันเฉกเช่นกระเรียนกลางพงไพร ไม่ถามไถ่เรื่องทางโลก ส่วนเกาะตะวันออกร่วมช่วงชิงแผ่นดินเป็นศัตรูกับจูหยวนจาง พอรับทราบข่าวการเสด็จสวรรคต ไม่ว่าเป็นศัตรูหรือมิใช่ศัตรู ล้วนเกิดความสะทกสะท้อนใจ

ฉู่คงซันทอดถอนใจกล่าวว่า “จูหยวนจางขับไล่พวกตาดมองโกลฟื้นฟูชนชาวฮั่น ไม่ว่ากระทำผิดพลาดมากกว่านี้ เพียงเรื่องนี้ก็สมควรได้รับการจารึกชื่อในประวัติศาสตร์”

ฮัวหมิงก็พึมพำว่า “ถูกแล้ว จอมยุทธ์หวินสูตั้งจิตปณิธานไว้ สุดท้ายเป็นจูหยวนจางกระทำสำเร็จลุล่วง”

ฉู่คงซันกล่าวว่า “ยอมเป็นสุนัขคราสันติ ไม่ขอเป็นคนห้วงกลียุค แผ่นดินคืนสู่ความสงบแล้ว ไยต้องก่อระลอกขึ้นอีก หากฮัวจุนจู่คำนึงถึงสรรพชีวิต ขอให้เกลี้ยกล่อมหวินเต่าอ๋องสักครา”

ฮัวหมิงได้แต่ฝืนยิ้มไม่ตอบคำ เยี่ยหลิงซูก็ยืดสายบังเหียนม้า ก้มศีรษะครุ่นคิด

เวี่ยจือหยางแหงนมองท้องฟ้า ล้วงขลุ่ยเขียวศูนยตาออกมา เป่าบทเพลงเทพคีตาหมุนรอบ เสียงขลุ่ยดังถึงยอดเมฆ เดินพลางเป่าพลางเป็นระยะทางหลายลี้ พลันได้ยินเสียงปักษาร้องก้องกังวาน นกเหยี่ยวพุ่งผ่านยอดเมฆทิ้งตัวลงมา

เวี่ยจือหยางยินดียิ่ง ซุกเก็บขลุ่ยหยก ยื่นแขนขวาออก เฟยเซวียก็ตีปีกร่อนลงเกาะอยู่บนต้นแขนของมัน ส่งเสียงร้องกูกูออกมา

นอกจากเยี่ยหลิงซูแล้ว ฮัวหมิงกับฉู่คงซันเพิ่งเห็นนกตัวนี้เป็นครั้งแรก พากันโห่ร้องชมเชยออกมา

เวี่ยจือหยางสำรวจดูเฟยเซวีย พบว่าจากกันนานวัน นกเหยี่ยวขนเป็นมันวาว กระดูกแข็งแกร่งกว่าเดิม แสดงว่าการใช้ชีวิตบนท้องทุ่งนอกเมืองมิเพียงไม่ทอนความแหลมคมของมัน ทั้งยังเพิ่มความองอาจเป็นทวีคูณ

ในชีวิตฉู่คงซันรักชอบของแปลกประหลาด ไม่เพียงแต่ยอดบุปผาโฉมสะคราญ ทั้งยังนิยมม้าพ่วงพีเหยี่ยววิเศษ ยิ่งมองดูเฟยเซวียยิ่งนึกรักกล่าวว่า “ในชีวิตเราเลี้ยงดูนกเหยี่ยวไม่น้อย แต่ไม่มีตัวใดเทียบเปรียบกับ

มันได้ นับเป็นครั้งแรกที่เห็นไห่ตงชิงใหญ่โตถึงเพียงนี้”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “นี่เป็นเหยี่ยวฟ้าของไต้กิม” จากนั้นบอกเล่าตำนานที่ทราบจากเหลียงซือฉินให้ทราบ ฉู่คงซันพอฟังจบ ต้องถามโพล่งว่า “น้องแซ่เวี่ย ท่านยอมขายให้หรือไม่?”

เวี่ยจือหยางไม่ทันตอบคำ เยี่ยหลิงซูชิงย้อนถามว่า “หากเปลี่ยนเป็นท่าน ท่านยอมขายหรือไม่?”

ฉู่คงซันฝืนหัวร่อกล่าวว่า “ย่อมไม่ขาย”

เยี่ยหลิงซูกล่าวเสียงเย็นชาว่า “นั่นก็ใช่แล้ว เมื่อตัวเองไม่ปรารถนาอย่าได้กระทำต่อผู้คน”

ฉู่คงซันขานรับว่า “ปางจู่กล่าวถูกต้อง” ปากแม้กล่าวเช่นนั้น สายตายังจ้องมองเฟยเซวียไม่คลาดคลา

พรรคค้าเกลือกระจายไปทั่วแผ่นดิน มีสาขาอยู่ทุกแห่งหน เยี่ยหลิงซูมีคำสั่งไป พอไปถึงที่หนึ่งก็เปลี่ยนม้าใหม่ ภูเขาควอชังซานอยู่ไกลถึงกลางมณฑลเจ๋อเจียง หากออกเดินทางจากนครหลวงต้องใช้เวลาครึ่งเดือน แต่ทั้งหมดควบม้าไม่หยุด เดินทางทั้งกลางวันกลางคืน ใช้เวลาสามวันสี่คืน ภูเขาควอชังซานก็ปรากฏแก่สายตา

เวี่ยจือหยางเฝ้าหวั่นวิตก เกรงว่าจูเหว่ยจะฟื้นตื่นมา ดีที่เหลิ่งเสียนมีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ องค์หญิงน้อยอยู่ในภาวะแสร้งตายตลอดเวลา หลังจากอมมุกมุนีไว้ในปาก คราบสีดำบนใบหน้าก็จางลง ริมฝีปากที่เขียวคล้ำค่อยมีสีเลือดขึ้น

ทุกวันพอถึง**ยามจื้อ** *(เที่ยงคืน)* ฮัวหมิงจะล้วงมุกมุนีออกมา เห็นตัวมุกเป็นสีดำ ต้องแช่ในเหล้าเผาดาบ เพียงชั่วขณะสุราเป็นสีดำตลอดทั้งชาม กระทำซ้ำอยู่หลายเที่ยว จวบกระทั่งสีของสุราสดใส ไข่มุกกลับคืนเป็นสีเหลือง ค่อยส่งเข้าปากจูเหว่ย ฮัวหมิงบอกต่อเวี่ยจือหยางว่า นี่เรียก

ว่าชะล้างพิษ เนื่องจากสะสมพิษมากเกินไป มุกมุนีเสื่อมประสิทธิภาพ ยามจื้อของทุกวันต้องใช้เหล้าเผาดาบล้างพิษที่ติดอยู่บนตัวมุกออก

เมื่อมาถึงหน้าภูเขา ทั้งหมดลงจากหลังม้า เดินเท้าเข้าภูเขา ฉู่คงซันทำหน้าที่นำทาง เยี่ยหลิงซูว่าจ้างชาวเขาหลายคน ผูกมัดลำต้นไผ่จัดทำเป็นเตียง หามเวี่ยจือหยางกับจูเหว่ยไป

ฉู่คงซันไม่ใช้ทางภูเขา หากฟันฝ่าต้นหนาม ลัดเลาะไปตามที่เปลี่ยวร้าง เดินทางเป็นระยะทางหลายสิบลี้ มองแต่ไกลเห็นยอดเขาสองลูกหันหน้าหากัน กั้นด้วยแม่น้ำสายหนึ่ง ยอดเขาตั้งตรงดุจกระบี่ ปราศจากต้นหญ้างอกเงย บนยอดเขาปรากฏเมฆหมอกคลอเคล้า ยังไม่ทันเข้าใกล้ ลมหนาวก็โชยพัดมา จนเวี่ยจือหยางขนลุกชี้ชัน พอเหลียวหน้ามอง เห็นฮัวหมิงกับเยี่ยหลิงซูเหม่อมองดูยอดเขาทั้งสองลูก สีหน้าทอแววประหลาดพิกล

ขณะประหลาดใจ พลันได้ยินชาวเขาผู้หนึ่งกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า "**เหล่าแหย** *(นายผู้เฒ่า)* ทั้งหลาย ไปต่อไม่ได้แล้ว"

ฉู่คงซันถามว่า "เพราะเหตุใด?"

ชาวเขาชี้มือไปยังยอดเขาทั้งสองลูก กล่าวอย่างหวาดหวั่นขวัญเสียว่า "หว่างกลางของยอดเขาทั้งสองลูกเรียกว่าประตูนรก คนเป็นเข้าไปแล้วออกมาไม่ได้ มีแต่วิญญาณจึงสามารถเข้าออก"

ฮัวหมิงขมวดคิ้วกล่าวว่า "เหลวไหล นี่เป็นยอดเขาตะเกียบหิน ไหนเลยเป็นประตูนรกอันใด?"

ชาวเขากล่าวว่า "**ต้าเส้า** *(พี่สะใภ้)* หากผู้น้อยพูดปด ขอให้ไม่ตายดี" มันกลืนน้ำลายคำหนึ่งแล้วกล่าว "ตามคำเล่าขาน เมื่อร้อยปีก่อนที่นี้เกิดการสู้รบ มีคนตายมากมาย กลายเป็นภูตพยาบาท นับแต่นั้นขอเพียงมีคนเข้าสู่ประตูนรก จะไม่มีชีวิตรอดกลับออกมา"

ฮัวหมิงครองตัวเป็นโสด ได้ยินผู้คนเรียกหานางเป็นต้าเส้า สร้าง

ความขุ่นข้องใจยิ่ง ร้องบอกว่า “กลางวันแสกๆ ไหนเลยมีภูตผีปีศาจ พวกเจ้าคงเห็นว่าทางภูเขายากสัญจร คิดหลบลี้หนีหน้าใช่หรือไม่?”

ชาวเขาร่ำร้องโอดครวญ ไม่ว่าอย่างไรไม่ยอมคืบหน้าแม้สักก้าวเดียว ทั้งหมดถือคุณธรรมบู๊ลิ้ม ไม่สะดวกกับการบังคับขู่เข็ญ เยี่ยหลิงซูก็นึกเสียใจ หากทราบเช่นนี้แต่แรก ควรนำสมุนพรรคค้าเกลือมาสักหลายคน ยามนี้ภูเขาสูงเส้นทางวิบาก จะหาแรงงานได้จากที่ใด?

พลันได้ยินเสียงเกรียวกราว สิ่งมีชีวิตตัวหนึ่งพุ่งผ่านศีรษะไป ชาวเขาทั้งหลายส่งเสียงร้องอุทาน วิ่งเตลิดเปิดหนีไปจนหมดสิ้น

ทั้งหมดหัวร่อมิออกร้องไห้ไม่ได้ พอเงยหน้าขึ้น เห็นหน้าวานรตัวหนึ่งมุดออกจากเส้นเถาวัลย์ แยกเขี้ยวยิงฟันใส่ทั้งหมด

ฮัวหมิงกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า “ล้วนเป็นตัวโง่งมถูกลิงกังตัวหนึ่งขู่ขวัญจนอุจจาระปัสสาวะเรี่ยราด”

พลันได้ยินเสียงพึ่บ เงาสีขาวกลุ่มหนึ่งพุ่งตัวลงจากฟ้า เฟยเซวียตะปบจับลิงกัง โผพุ่งขึ้นกลางอากาศ เวี่ยจือหยางไม่ทันห้ามปราม เฟยเซวียก็ตะกุยมันสมองลิงแหลกละเอียด ตะปบคว้าขึ้นบนหน้าผา จิกกินซากลิงกังจนเลือดเนื้อปลิวกระจาย

ทั้งหมดชมดูจนตื่นตระหนกยิ่ง ฮัวหมิงขมวดคิ้วกล่าวว่า “สัตว์หน้าขนที่ร้ายกาจนัก” ฉู่คงซันกลับกล่าวว่า “นกเหยี่ยวมีลักษณะนิสัยเช่นนี้เอง มันไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต หรือจะปล่อยให้อดตาย?”

เยี่ยหลิงซูชำเลืองมองเวี่ยจือหยางแวบหนึ่ง กล่าวว่า “ดูท่าท่านยังไม่กำราบมันจนเชื่องเชื่อ” เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “มันใช้ชีวิตตามธรรมชาติอยู่อย่างอิสรเสรี หากคอยควบคุมบังคับ ไยมิใช่เป็นการทำลายสิ่งมีชีวิตไป?”

ฉู่คงซันปรบมือหัวร่อดังๆ กล่าวว่า “กล่าวมีเหตุผล คนมีชีวิตอยู่ในโลก หากไม่มีอิสรเสรี กระทำตามใจปรารถนา ไยมิใช่เสียทีที่ถือกำเนิด

เกิดมา?"

ฮัวหมิงกล่าวแดกดันว่า "เพียงเพราะกระทำตามใจปรารถนา จึงตอแยต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษกระมัง?"

ฉู่คงซันหน้าแดงก่ำ แค่นหัวร่อกล่าวว่า "ฮัวจุนจู่ไฉนกล่าวเช่นนี้?"

ฮัวหมิงแค่นหัวร่อกล่าวว่า "หากให้คนไม่ทราบ นอกจากอย่าได้กระทำ ฉู่เซียนเซิงกรุ้มกริ่มกรุยกราย แต่เป็นบุคคลมีชื่อเสียงในยุทธจักร"

ฉู่คงซันถลึงตาใส่ฮัวหมิง จากนั้นเหลียวหน้าไปกล่าวว่า "ปางจู่ เมื่อไม่มีผู้คน แคร่หามนี้จะทำอย่างไร?"

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "ผู้ใดว่าไม่มีคน พวกเรามิใช่คนหรอกหรือ?"

ฮัวหมิงกับฉู่คงซันล้วนงงงันวูบ พวกมันเป็นบุคคลมีชื่อเสียงเรียงนาม ไหนเลยยอมลดตัวเป็นม้าลารับใช้ผู้เยาว์รุ่นหลัง เวี่ยจือหยางก็ดิ้นรนลุกขึ้น หักกิ่งไม้ท่อนหนึ่งจัดทำเป็นไม้เท้า กล่าวว่า "ข้าพเจ้าสามารถเดินเอง รบกวนท่านทั้งหลายช่วยดูแลจูเหว่ยด้วย"

ที่หลงเหลือรีรอลังเล เยี่ยหลิงซูชิงย่อกายลง สองมือยึดจับแคร่หาม ฉู่คงซันสั่นศีรษะ ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "ปางจู่มีศักดิ์ฐานะสูงส่ง งานหนักเช่นนี้ยังคงให้ผู้น้อยกระทำแทนเถอะ" พลางปัดมือเยี่ยหลิงซูออกห่าง สองมือตะปบคว้าแคร่หามวิ่งตะบึงไป มันยกแคร่หามอยู่กลางอากาศ ยังมั่นคงกว่าผู้คนสองคนช่วยกันแบกหามอีก

ฮัวหมิงมองดูเงาหลังของฉู่คงซัน ต้องหัวร่อออกมากล่าวว่า "เฒ่าแซ่ฉู่มีความเป็นอยู่เลอเลิศ อายุปูนนี้กลับต้องทำงานหนัก นับว่ากรรมสนองไม่พลาดจริงๆ"

เยี่ยหลิงซูเห็นเวี่ยจือหยางก้าวเท้าอย่างยากเย็น จึงสะอึกกายไปประคองมันเอาไว้ กล่าวเบาๆ ว่า "เส้นทางลื่นไถล ระวังใต้เท้า"

ฮัวหมิงชมดูจนสั่นศีรษะ สืบเท้าออกไปหนึ่งก้าว กล่าวว่า "ลองประลองฝีเท้ากับเฒ่าแซ่ฉู่ดู" พลางยื่นมือแตะเอวเวี่ยจือหยาง แผ่พลุ่งพลัง

ซ้อนร่างมันขึ้น ใช้วิชาตัวเบาวิ่งตะบึงไปเบื้องหน้า

เวี่ยจือหยางก็ปฏิบัติตาม ทั้งสามก้าวเท้าพร้อมกัน คล้ายกับเป็นบุคคลคนเดียว เวี่ยจือหยางสองเท้าพ้นจากพื้น สร้างความกระอักกระอ่วนยิ่ง ไม่นานก็ตามฉู่คงซันทัน มาถึงหน้ายอดเขา

เห็นธารน้ำไหลออกจากหว่างกลางยอดเขาเป็นสีเขียวเข้ม ลักษณะข้นเหนียว ที่หน้ายอดเขามีรอยแตกเส้นหนึ่งพาดขวาง ลึกหลายเชียะ ยาวประมาณสิบวา คล้ายมีคนขึงเชือกตีเส้นขึ้นมา

ฉู่คงซันวางแคร่หามลง ชี้มือไปยังรอยแตกนั้น กล่าวว่า “ครั้งกระโน้นเหลียงซือฉินขีดแผ่นดินเป็นเรือนจำ กักขังต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษอยู่ภายใน ห้ามก้าวข้ามออกมาแม้สักก้าวเดียว”

ฮัวหมิงเพ่งตามองทะเลเมฆหมอกเข้าไป กล่าวว่า “ที่นี้มิใช่ประตูนรก หากเคยเป็นสวรรค์บนดิน”

เยี่ยหลิงซูเพ่งตามองดูสายน้ำ กล่าวว่า “ให้ว่ายน้ำข้ามไปหรือ?”

ฉู่คงซันทักท้วงว่า “ทำไม่ได้” เยี่ยหลิงซูบังเกิดวามตื่นเต้นสงสัย ขณะจะถามไถ่ พลันได้ยินที่ห่างไปบังเกิดเสียงตวาดว่าดังมา

ฮัวหมิงกล่าวอย่างขุ่นข้องใจว่า “นอกจากพวกเราแล้วยังมีคนมาหรือ?”

ฉู่คงซันโบกมือทำท่า เป็นความหมายให้อย่าได้ส่งเสียง นำแคร่หามหลบซ่อนอยู่หลังพุ่มไม้ ที่หลงเหลือบังเกิดความเคลือบแคลงสงสัย ได้แต่ตามติดอยู่ด้านหลัง

ชั่วครู่ให้หลัง เห็นผู้คนหลายสิบคนแหวกฝ่าพงหญ้า มาจากเส้นทางอีกสายหนึ่ง มีทั้งบุรุษและสตรี ล้วนผ่ายผอมเหลือแต่หนังหุ้มกระดูก ใบหน้าซีดขาวอมเขียว สองตาเบิกค้าง คล้ายคนนอนละเมอ บางคนสะพายหลัวไม้ไผ่บนหลัง บางคนผลักดันรถเล็กล้อเดียว บรรทุกข้าวเสบียงสิ่งของเครื่องใช้ในชีวิตประจำวัน

ขบวนผู้คนมาถึงหน้าเส้นแบ่งเขตหยุดยั้งลง บุรุษที่นำหน้าล้วงหวีดที่ทำจากเหล็กตัวหนึ่งเป่าเป็นเสียงดัง เสียงหวีดแหลมเล็กระคายหูถ่ายทอดไปไกลโข

ชั่วครู่ให้หลัง ส่วนลึกของประตูนรกบังเกิดเสียงดนตรีดังขึ้น คล้ายขลุ่ยมิใช่ขลุ่ย คล้ายสะอื้นคล้ายรำพัน

พร้อมกับเสียงดัง ตอนบนของลำน้ำปรากฏเรือเล็กหลายลำแล่นมา ตัวเรือแบนเรียบ ปราศจากเงาร่างผู้คน ล่องมาตามลำน้ำ จนถึงหว่างกลางยอดเขาทั้งสอง บุรุษที่เป่าหวีดบงการทั้งหมดขนถ่ายสิ่งของลงเรือ ล้วนหยิบยกวางลงอย่างแผ่วเบา คล้ายกลัวสร้างความแตกตื่นแก่สิ่งใด

ไม่นานบนเรือเล็กกองสุมด้วยสิ่งของ แต่ผู้คนที่ริมน้ำไม่ได้ขึ้นเรือ หากยืนอยู่ริมน้ำด้วยสีหน้าอันนอบน้อม คล้ายน้อมส่งอันใด

เยี่ยหลิงซูอดถามมิได้ว่า “ไม่มีผู้คนจะแล่นเรืออย่างไร?”

ฉู่คงซันยกนิ้วมือแตะริมฝีปาก ส่งเสียงดังซู่แล้วกล่าว “คอยดูให้ดี”

เสียงเลาขลุ่ยที่ขาดหายไปเป็นเวลานานพลันดังอีกครา เรือน้อยขยับเคลื่อนไหว หันหัวเรือแล่นทวนน้ำขึ้นไป

ทั้งหมดตื่นเต้นสงสัยยิ่ง ฮัวหมิงถามโพล่งว่า “นี่เป็นเรื่องราวใด?”

ฉู่คงซันกล่าวเบาๆ ว่า “ดูที่ก้นเรือ” ทั้งหมดเพ่งตามอง เห็นลำเรือสะท้อนขึ้นลง โยกซ้ายย้ายขวา บางครั้งเกลียวคลื่นแหวกแยกออก เผยเห็นส่วนหลังสีเขียวเข้มท่อนหนึ่ง หยาบเท่ากับถังน้ำ ปรากฏวูบแล้วหายวับ

ฮัวหมิงกล่าวด้วยความตื่นตระหนกว่า “นั่นเป็นอะไร?”

ฉู่คงซันกล่าวว่า “เป็นงูน้ำเกล็ดหมึก เป็นงูเหลือมที่อาศัยในน้ำชนิดหนึ่ง”

ฮัวหมิงกล่าวอย่างเหลือเชื่อว่า “ใช้งูเหลือมลากเรือหรือ มิน่าเล่าไม่มีลูกเรือ”

เวี่ยจือหยางกล่าวถามว่า “ต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษใช้เสียงดนตรีสั่งการงูน้ำหรือ?”

ฉู่คงซันกล่าวว่า “ใช่แล้ว เป็นไรหรือ?”

เวี่ยจือหยางสั่นศีรษะไม่กล่าวกระไร สตรีกลุ่มนั้นยืนอยู่ริมน้ำไม่จากไป จึงถามว่า “พวกมันไฉนไม่จากไป?”

ฉู่คงซันกล่าวด้วยสีหน้าเห็นอกเห็นใจว่า “พวกมันเป็นทาสพิษ”

เวี่ยจือหยางทวนคำว่า “ทาสพิษ เป็นทาสของต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษหรือ?”

ฉู่คงซันกล่าวว่า “ต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษถูกกักอยู่ในภูเขา ขาดแคลนสิ่งของเครื่องใช้ ต้องจัดซื้อจากภายนอก ตอนแรกเหลียงซือฉินจัดให้พ่อค้ายาจัดส่งสิ่งของเครื่องใช้มาทุกเดือน ทางต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษก็มอบสมุนไพรให้เป็นการแลกเปลี่ยน หลังจากที่มันแตกหักกับจูหยวนจาง ก็ออกจากแผ่นดินจงหยวน พ่อค้ายาเหล่านั้นปราศจากผู้คนควบคุม นึกถึงผลประโยชน์ เรียกราคาสูงขึ้น สร้างความโกรธแค้นแก่ต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษ แพร่พิษพิสดารแก่พวกมัน ทุกเจ็ดวันพิษร้ายกำเริบ บังเกิดความเจ็บปวดทรมาน นับแต่นั้นกลับกลายเป็นทาส มิหนำซ้ำพวกมันยังถูกใช้ให้แพร่พิษพิสดารออกไป ปรากฏคนไร้ความผิดจำนวนมากกลับกลายเป็นทาสพิษ คอยรับใช้ต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษ”

ฮัวหมิงกล่าวอย่างไม่พอใจว่า “ฉู่เซียนเซิงเมื่อทราบเรื่องนี้ ไฉนไม่ขัดขวาง?”

ฉู่คงซันฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “เรื่องนี้สร้างความลำบากแก่ผู้คน ทาสพิษถูกต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษสะกดไว้ ผู้ใดขัดขืนต้องตาย หากคิดสะกดมิให้พิษร้ายแพร่ระบาด ต้องสะกดทาสพิษคุมขังเอาไว้ แต่พอล่วงเลยกำหนดเจ็ดวัน พิษร้ายจะกำเริบเสียชีวิต หากว่าทาสพิษตายหมดสิ้น ต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษไม่ได้รับเสบียงบำรุง หากมิใช่ถูกกักอยู่ในภูเขาจนตาย

ก็ผิดคำสาบาน ข้ามเส้นแบ่งเขตออกมา มาตรว่าเป็นประการหลังจะยุ่งยากมากแล้ว”

เวี่ยจือหยางถามว่า “ใช่มียาขจัดหรือไม่?”

“หากคิดขจัดพิษ ต้องรับประทานพิษลงไป”

เยี่ยหลิงซูกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “คำพูดนี้หมายความอย่างไร?”

“ยาพิษชนิดนี้เป็นยาขจัดพิษในตัว หากคิดยับยั้งพิษ ก็ต้องรับประทานพิษลงไป”

เวี่ยจือหยางร้องโพล่งว่า “นี่ไยมิใช่ดื่มยาพิษดับกระหาย?”

ฉู่คงซันทอดถอนใจกล่าวว่า “หากไม่เป็นเช่นนี้ ก็ไม่ได้ชื่อว่าพิษพิสดารแล้ว”

ขณะกล่าว ตอนบนของลำน้ำปรากฏเรือเล็กแล่นมาอีกลำหนึ่ง บนเรือบรรทุกด้วยห่อเล็กๆ ที่หุ้มด้วยใบหม่อนจำนวนมาก บุรุษสตรีที่ริมฝั่งล้วนตาเป็นประกาย วิ่งกรูเข้าไป เรือเล็กพอมาถึง ก็แย่งกันขึ้นเรือ เพื่อช่วงชิงห่อใบหม่อน ไม่เสียดายกับการทุบตีอีกฝ่าย พลันได้ยินเสียงกรีดร้องคำหนึ่ง สตรีนางหนึ่งถูกเบียดตกน้ำ เพียงขยับดิ้นรน ก็ถูกพลังอันมหาศาลฉุดลากลงน้ำ ปรากฏโลหิตสีแดงเข้มฉีดพุ่งออกมา ชโลมลำน้ำจนแดงฉาน

ที่หลงเหลือคล้ายมองไม่เห็น เอาแต่แย่งชิงห่อใบหม่อน ปรากฏบุรุษคนหนึ่งแย่งชิงได้มากที่สุด จึงกระโดดขึ้นฝั่งวิ่งหลบหนี ที่หลงเหลือพากันไล่กวดตาม พลันได้ยินเสียงอึงอล หมอกสีดำกลุ่มหนึ่งพัดพลิ้วมาจากตอนบนของลำน้ำ ครอบคลุมใส่บุรุษผู้นั้น บุรุษนั้นล้มลงกับพื้น แผดเสียงโหยหวน เกลือกกลิ้งไปสองตลบ ก็แน่นิ่งไป

เวี่ยจือหยางถามโพล่งว่า “นั่นเป็นอะไร?”

ฉู่คงซันกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า “เป็นผึ้งอสุภ มีพิษร้ายแรง ต่อยคนต้องตายสถานเดียว”

ขณะพูดจาโต้ตอบ คนบนพื้นพลันเบ่งพองขึ้นราวอัดลมเข้าไป ร่างเป็นสีม่วงคล้ำ คล้ายดินเหลวกองหนึ่ง ผู้คนที่หลงเหลือขดตัวอยู่ด้านข้างมองดูฝูงผึ้งที่บินวนอยู่เบื้องบน

พลันได้ยินตอนบนของลำน้ำบังเกิดเสียงแหลมเล็กหลายครา คล้ายเสียงนกร้องกลางพงไพร ฝูงผึ้งล้วนบินสูงขึ้นไป ราวกับกำลังเฝ้าระวัง เหล่าทาสพิษพากันเดินเข้าไป หยิบฉวยผงใบหม่อนคนละห่อ พอแก้ออกเห็นภายในเป็นห่อกระดาษสีขาว เหล่าทาสพิษยกขึ้นถึงริมจมูก สูดดมโดยแรง สีหน้าล้วนทอแววเคลิบเคลิ้ม พอสูดดมเสร็จก็นอนแน่นิ่งกับพื้น คล้ายตกตายไปแล้ว

ผึ้งพิษยังคงบินวนอยู่กลางอากาศ เวี่ยจือหยางกับพวกซ่อนตัวอยู่ด้านข้าง กริ่งเกรงถูกผึ้งพิษพบเห็น กระทั่งลมหายใจไม่กล้าระบายออกโดยแรง พลันเห็นทาสพิษบนพื้นขยับเคลื่อนไหว ทยอยคืบคลานขึ้นมา ทุกคนคึกคักแจ่มใส สะพายหลัวไม้ไผ่ผลักรถเข็นออกนอกภูเขา

เยี่ยหลิงซูระบายลมจากปากกล่าวเบาๆ ว่า “ข้าพเจ้าค่อยเข้าใจว่าเหตุใดเหลียงซือฉินจึงกักขังต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษอยู่ที่นี้”

ฮัวหมิงกลับกล่าวเสียงเย็นชาว่า “เหลียงซือฉินใจอ่อนเกินไป ต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษชั่วร้ายถึงเพียงนี้ ไฉนปล่อยให้มีชีวิตอยู่ในโลก?”

เวี่ยจือหยางเคารพเทิดทูนเหลียงซือฉิน พอฟังอดกล่าวมิได้ว่า “หากว่าฆ่าตายก็ไม่อาจฟื้นคืนชีพ ทราบได้อย่างไรว่าในต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษไม่มีคนดี?”

ฮัวหมิงหน้าเคร่งเครียดลง ขณะจะโต้แย้ง เยี่ยหลิงซูชิงหันเหหัวเรื่องว่า “ฉู่เซียนเซิง ตอนนั้นท่านเข้าไปอย่างไร?”

ฉู่คงซันกล่าวว่า “เราใช้เส้นทางทางบก พอถึงกลางคันก็ถูกหนอนพิษทำร้าย พลัดตกจากที่สูง รับบาดเจ็บปางตาย”

เยี่ยหลิงซูร้องโพล่งว่า “ด้วยวิชาตัวเบาของฉู่เซียนเซิงยังไม่อาจข้าม

ไป?”

ฉู่คงซันสั่นศีรษะ ฮัวหมิงกล่าวว่า “คิดเข้าสู่หุบเขานี้ ใช้ทางน้ำสะดวกดายที่สุด นอกจากนั้นเป็นผนังผาสูงชัน คณานกยากบินผ่าน หากว่าต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษวางกับดักไว้ ต่อให้เซียนวิเศษยังยากผ่านได้”

ฉู่คงซันกล่าวว่า “คิดใช้ทางน้ำต้องมีเรือใหญ่ หากต่อเป็นแพไม้ ยากจะต้านทานงูเหลือมน้ำได้ กงจู่มีชีวิตร่อแร่คับขัน คิดต่อเรือคงไม่ทันการณ์”

ทั้งสองกล่าวไปกล่าวมา ยังไม่มีหนทางใด เยี่ยหลิงซูขมวดคิ้ว นึกวิตกกังวล เวี่ยจือหยางพลันกล่าวว่า “ข้าพเจ้ามีความคิดประการหนึ่ง ไม่ทราบใช้ได้หรือไม่?”

เยี่ยหลิงซูหันไปถามว่า “ความคิดอันใด ลองบอกมาฟังดู”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษใช้ขลุ่ยอ้อสั่งการงูเหลือมน้ำ ข้าพเจ้าจดจำท่วงทำนองได้แล้ว”

เยี่ยหลิงซูตากระจ่างวูบ กล่าวว่า “ดังนั้นไม่ต้องต่อเรือ เพียงจัดทำขลุ่ยอ้อเลาหนึ่งก็พอ”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ถูกแล้ว เพียงแต่...” เยี่ยหลิงซูชิงกล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะจัดสร้างขลุ่ยอ้อเอง ท่านเขียนแบบออกมาก็พอ”

เวี่ยจือหยางเสาะหาหินปลายแหลมก้อนหนึ่ง เขียนแบบของขลุ่ยบนชายหาด ขลุ่ยอ้อเป็นเครื่องดนตรีทางใต้ ใช้ลำไม้ไผ่หลายท่อนเชื่อมต่อกัน หนึ่งตรงหกขวาง หนึ่งเลาเป่าเป็นหกเสียง ครูดนตรีในแผ่นดิน**จงหยวน** *(ภาคกลางของประเทศ)* น้อยคนที่เป่าได้

ในภูเขาควอชังซานมีต้นไผ่ดาดาษ เยี่ยหลิงซูตัดต้นไผ่มาจำนวนหนึ่ง จากนั้นล้วงหยิบเครื่องมือช่างจากในถุงย่าม วัสดุต่างๆ ล้วนย่อส่วนหักพับได้ ใช้เวลาไม่นานก็จัดสร้างขลุ่ยอ้อสำเร็จ

เพราะเพื่อกู้ชาติ ศิษย์เกาะตะวันออกนอกจากฝึกพลังฝีมือแล้ว ยังร่ำเรียนวิชากลไกก่อสร้าง เยี่ยหลิงซูเฉลียวฉลาดหลักแหลม เป็นผู้ชำนาญ

การทางด้านนี้ ฮัวหมิงล่วงรู้ขีดความสามารถของนาง จึงชมเชยว่า “หลิงซู ฝีมือของเจ้ายิ่งมายิ่งช่ำชอง ใกล้สำเร็จเป็น**หลูปัน*** หญิงแล้ว”

เยี่ยหลิงซูกล่าวอย่างกระดากว่า “ฮัวอี๋อย่าได้หยอกล้อไป เพียงแต่อยู่ว่างจึงทดลองทำดู”

เวี่ยจือหยางรับขลุ่ยอ้อมา ระงับสติแล้วเป่าเป็นเสียงดัง ไม่ว่าท่วงทำนอง เสียงสูงเสียงต่ำ ล้วนไม่ผิดเพี้ยนจากตอนแรก คนทั้งสามพอฟังต่างยอมรับความสามารถในการผ่านหูไม่ลืมเลือนของมัน

ไม่นานให้หลัง ที่สุดทางน้ำปรากฏเรือเล็กล่องลอยมาอีก ครั้งนี้มีเพียงลำเดียว แล่นคดเคี้ยวผ่านประตูนรก เวี่ยจือหยางพอลดเสียงขลุ่ยอ้อลง เรือเล็กก็หยุดนิ่งอยู่ริมน้ำ

ทั้งหมดเพ่งตามอง เห็นใต้ท้องเรือมีหางงูยืดหดอยู่แปลบปลาบ ทั้งไม่ได้มีเพียงตัวเดียว หวนนึกถึงว่าต้องนั่งเรือลำนี้เข้าหุบเขา อดบังเกิดความเย็นเยือกมิได้

เยี่ยหลิงซูกัดฟันกรอด ประคองเวี่ยจือหยางกระโดดลงเรือ ฮัวหมิงลอบทอดถอนใจ ชักชวนฉู่คงซันยกแคร่หามขึ้นติดตามลงเรือ

เวี่ยจือหยางหลับตาพริ้มลง เป่าขลุ่ยอ้อใหม่ ท่วงทำนองก็เปลี่ยนไปถึงแม้ยังพลิ้วไหว แต่ต่างกับเมื่อตอนแล่นเรือลงมา

รู้สึกว่าลำเรือส่ายไหว พอถึงกลางแม่น้ำก็หันหัวเรือกลับ แล่นทวนน้ำขึ้นไป เยี่ยหลิงซูยืนอยู่ที่หัวเรือ เลื่อนมือจับด้ามกระบี่ ก้มลงมองดูในน้ำอดสมองพองโตมิได้

เห็นลำน้ำขุ่นมัว เผยเห็นเงาอสรพิษรำไร พอเพ่งพิจารณาดู พบว่างูเหลือมน้ำมีทั้งสิ้นหกตัว ส่ายหัวสะบัดหาง ว่ายไปยังตอนบนของลำน้ำ ลำตัวงูหยาบกว่าถังไม้ มีความยาวหลายวา ถูกโซ่เหล็กล่ามไว้ เชื่อมติดกับท้ายเรือ ตอนแหวกว่ายส่วนหางของงูแหวกน้ำออก ก่อกวนจนเม็ดทราย

---

* หลูปันคือยอดนักประดิษฐ์เชี่ยวชาญทางด้านงานไม้

คละคลุ้งขึ้นมา

เรือแล่นราวลูกธนูหลุดจากแล่ง พอผ่านประตูนรก บนผิวน้ำปรากฏหมอกควันคลอเคล้า เจือปนด้วยกลิ่นคาวจางๆ สองฝั่งแม่น้ำล้านเลี่ยนปราศจากต้นหญ้างอกเงย มีเพียงหินกรวดขนาดใหญ่สีขาวอมเขียว คล้ายลูกตานับไม่ถ้วนถลึงมองมายังทั้งหมด บนผาสูงงอกเงยด้วยดอกไม้สีสันลายพร้อย ปรากฏงูพิษโผล่หัวออกมา แมงมุมชักใย แมงป่องตะขาบเคลื่อนไหวขวักไขว่ จ้องมองดูผู้คนบนลำน้ำ

ฉู่คงซันพลันกล่าวว่า “ประหลาดแท้ ต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษไฉนไม่มีความเคลื่อนไหว ปล่อยให้คนนอกบังคับเรือ?”

ฮัวหมิงคาดเดาว่า “คนที่เฝ้าดูเรือคงอยู่ระหว่างขนถ่ายสินค้า”

เยี่ยหลิงซูกล่าวเสียงเย็นชาว่า “สนใจไปไย จะอย่างไรไม่ย้อนกลับไปอยู่แล้ว”

ที่เบื้องหน้าบังเกิดเสียงน้ำดังเลื่อนลั่น พอเลี้ยวโค้งคราหนึ่ง เห็นหน้าผาสูงเสียดฟ้า ท้องนภาเหลือเพียงเส้นเดียว น้ำตกหกสายสาดพุ่งลงจากยอดเขา กระแทกลงสู่แม่น้ำ เป็นเสียงดังปานฟ้าร้อง

ฉู่คงซันร้องชมเชยว่า “น้ำตกหกมังกรอันประเสริฐ ทิวทัศน์อันงดงามเช่นนี้ช่างน่าเสียดายนัก”

ฮัวหมิงเข้าใจความหมายในวาจามัน ต้องครุ่นคิด *‘ฉู่คงซันกล่าวไม่ผิด ที่นี้มีทิวทัศน์อันงดงาม กลับกลายเป็นรังของสัตว์พิษ ช่างน่าเสียดายจริงๆ หากมิใช่แย่งชิงแผ่นดินกับจูหยวนจาง ศิษย์ของเกาะตะวันออกควรกลับมายังที่นี้ ก่อสร้างถิ่นฐานใหม่’*

ความคิดไม่ทันสิ้นสุด ที่ห่างไปบังเกิดเสียงขลุ่ยอ้อดังขึ้น หากแฝงท่วงทำนองฆ่าฟัน แตกต่างจากที่ผ่านมา

เวี่ยจือหยางลดขลุ่ยอ้อลง ร้องคำ “ผิดท่า” รู้สึกว่าเรืองูที่ใต้เท้าปั่นป่วนขึ้นมา เสียงกราวเมื่อหัวงูขนาดใหญ่โผล่พ้นน้ำ ลูกตาทอแววดุร้าย

เรือเล็กยกตั้งขึ้น เห็นแน่ชัดว่าจะพลิกคว่ำแล้ว

ฉู่คงซันทิ้งเท้าลง บังคับลำเรือลงน้ำใหม่ งูเหลือมน้ำถูกจับกดลงในแม่น้ำ จนเกิดเกลียวคลื่นสาดกระจาย

เยี่ยหลิงซูชักกระบี่ออกมา จับจ้องมองเงาอสรพิษในน้ำ ฮัวหมิงก็ถือไม้บรรทัดเหล็ก ตระเตรียมลงมือ

เวี่ยจือหยางร้องว่า "อย่าเพิ่งลงมือ" พลางยกขลุ่ยอ้อขึ้นเป่าสืบต่อ ยังคงใช้ท่วงทำนองเดียวกับตอนลากเรือทวนน้ำขึ้นมา เพียงแต่สุ้มเสียงแหลมสูง สะกดเสียงขลุ่ยอ้อที่ห่างไปเอาไว้

ผิวน้ำกลับคืนสู่ความสงบ ลำเรือสะท้อนขึ้นลง แล่นต่อไปอย่างช้าๆ

เยี่ยหลิงซูระบายลมจากปาก ลดกระบี่ลงอย่างช้าๆ กล่าวว่า "นี่เรียกว่าเชิญท่านลงอ่าง"

ฮัวหมิงกับฉู่คงซันผงกศีรษะอย่างเงียบงัน ต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษแสดงว่าพบเห็นร่องรอยทั้งหมด แต่จงใจล่อลวงให้พวกมันลงเรือ พอแล่นถึงน้ำตกหกมังกรค่อยก่อหวอด ปลุกความดุร้ายของงูเหลือมน้ำ คิดหมายให้เรือพลิกคว่ำ ที่นี้มีกระแสน้ำเชี่ยวกราก ไม่ว่ารุกหรือถอยล้วนยากลำบาก หากพลัดตกลงน้ำ ต้องกลายเป็นอาหารของงูเหลือมน้ำ แผนอุบายนี้ชั่วร้ายยิ่ง แสดงว่าฝ่ายตรงข้ามไม่เพียงรู้จักใช้พิษเท่านั้น

เวี่ยจือหยางทุ่มเทเรี่ยวแรงสะกดท่วงทำนองของฝ่ายตรงข้าม ทำนองทั้งสองชนิดหักล้างไปมา งูเหลือมน้ำไม่ทราบทำตามฝ่ายใดดี บัดเดี๋ยวเดินหน้าบัดเดี๋ยวถอยหลัง ตีวงวุ่นวาย เรือเล็กพลิกคว่ำได้ทุกเมื่อ

เวี่ยจือหยางร้อนรุ่มใจยิ่ง หากว่าตกน้ำ ทั้งหมดอาจรอดชีวิต แต่จูเหว่ยต้องตายแน่นอน มันมีจิตใจเด็ดเดี่ยว ยิ่งคับขันยิ่งหนักแน่น ทางหนึ่งเป่าขลุ่ยอ้อ ทางหนึ่งจำแนกแยกแยะ พบว่าฝ่ายตรงข้ามยังไม่ช่ำชองชำนาญพอ สุ้มเสียงเต็มไปด้วยช่องโหว่ นึกถึงตอนนี้ท่วงทำนองก็เปลี่ยนไป บัดเดี๋ยวสูงบัดเดี๋ยวต่ำ บัดเดี๋ยวเร็วบัดเดี๋ยวช้า ล้วนจู่โจมใส่ช่องโหว่

ของฝ่ายตรงข้าม ฝ่ายตรงข้ามถูกมันชักจูงจนสำเนียงผิดเพี้ยนไป ยามไม่ระวังกลายเป็นเป่าตามท่วงทำนองของเวี่ยจือหยาง งูเหลือมน้ำปราศจากความเคลือบแคลงอีกต่อไป ลากเรือเล็กทวนน้ำสืบต่อ

คนผู้นั้นพบว่าผิดท่า จึงหยุดเล็กน้อย ค่อยเป่าเป็นเสียงฆ่าฟันใหม่ เวี่ยจือหยางเพียงเป่าไม่กี่เสียง ก็เป่าจนท่วงทำนองของมันวุ่นวายสับสน ไม่ว่าคนผู้นั้นใช้ความพยายามอย่างไร ก็ไม่อาจหลุดพ้นจากท่วงทำนองของเวี่ยจือหยาง สร้างความประหลาดใจแก่เยี่ยหลิงซูและพวกที่ร่วมทางมาอย่างยิ่ง

วิธีที่เวี่ยจือหยางใช้ออกเป็นห้าขั้นตอนหยุดยั้งยุทธ์ มันดัดแปลงเสียงดนตรีเป็นวิชาฝีมือ ยามนี้มาถึงกลางแม่น้ำ ไม่อาจใช้วิทยายุทธ์ จึงแปลงวิชาฝีมือเป็นเสียงดนตรี ใช้สำเนียงเป็นอาวุธ ฟังเสียงของฝ่ายตรงข้าม ทำลายจังหวะจะโคน ชักนำเข้าสู่ท่วงทำนองของตน สุดท้ายบรรลุถึงขั้นร่วมลีลาศ เป่าเป็นท่วงทำนองเดียวกับมัน

ก่อนหน้านี้เวี่ยจือหยางอาศัยเคล็ดวิชานี้เอาชนะยอดฝีมือมากหลาย เมื่อใช้ผ่านเสียงดนตรี ยิ่งไม่มีผู้ใดต้านทานได้ ฝ่ายตรงข้ามคล้ายต้องมนต์สะกด เป่าไปเป่ามา ล้วนเป่าตามท่วงทำนองของเวี่ยจือหยาง สุดท้ายยุยงงูเหลือมน้ำไม่สำเร็จ กลับกลายเป็นผู้ช่วยของเวี่ยจือหยาง

โดยไม่รู้สึกตัว เรือเล็กแล่นผ่านน้ำตกหกมังกร เข้าสู่ช่องเขาแห่งหนึ่ง ลักษณะคล้ายเปลือกหอย ในช่องเขาปรากฏหมอกควันม้วนคละคลุ้ง รอบข้างสลัวเลือนราง ในกลุ่มหมอกแว่วเสียงดังอึงอลมากระทบโสต

เยี่ยหลิงซูใช้ฝ่ามือเมฆวารี ฟาดฝ่ามือโบกแขนเสื้อ แผ่พุ่งพลังม้วนพัดเมฆหมอกแตกเป็นช่อง ทั้งหมดเพ่งตามองล้วนสูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ เห็นบนผนังผาสองฟากข้างช่องเขาปรากฏรังผึ้งสีดำทะมึนจำนวนมาก มีขนาดเท่าศีรษะคน อาศัยด้วยผึ้งอสุภมากมายสุดคณานับ

เสียงขลุ่ยอ้อที่ด้านตรงข้ามชะงักขาดหาย ในความเงียบงัน พลันบังเกิดสุ้มเสียงประหลาดดังขึ้นหลายเสียง พร้อมกับปรากฏกลิ่นเหม็นชนิดหนึ่งโชยมา แว่วเสียงอึงอล ผึ้งอสุภแตกฮือออกจากรัง พุ่งโถมใส่ผู้คนบนเรือ

ช่องเขาความจริงคับแคบ นอกจากลำน้ำเบื้องล่างแล้ว ไม่มีที่หลบซ่อนตัว แต่ว่าเบื้องบนมีผึ้งพิษ เบื้องล่างเป็นงูเหลือมน้ำ ทั้งหมดล้วนตกอยู่ในจุดอับ

เยี่ยหลิงซู ฉู่คงซันกับฮัวหมิงยืนหยัดรูปสามเส้า กราดฟาดฝ่ามือแผ่พุ่งพลัง กระแทกฝูงผึ้งพ้นห่าง แต่ว่าผึ้งพิษมีจำนวนมาก ทั้งปราศจากความเกรงกลัว ไปแล้วย้อนกลับมาใหม่ หนุนเนื่องดุจกระแสน้ำ ทั้งหมดเคยเห็นจุดจบของทาสพิษมา ทราบว่าขอเพียงปรากฏผึ้งพิษเล็ดลอดเข้ามาตัวหนึ่ง จะมีอันตรายถึงแก่ชีวิต

เวี่ยจือหยางอับจนปัญญา พยายามเป่าขลุ่ยอ้อ เร่งรุดงูเหลือมน้ำผลักดันเรือไปข้างหน้า หวังว่าสามารถผ่านพ้นช่องเขา ไปถึงที่โล่งกว้างแล้วค่อยคิดอ่าน แต่ว่าช่องเขายืดยาว คล้ายไม่มีที่สิ้นสุด

พลันได้ยินฮัวหมิงครางหนักๆ ส่ายร่างโงนเงนแทบล้มลง ฉู่คงซันตวาดด้วยโทสะ ฟาดฝ่ามือคุกคามผึ้งพิษที่เข้าใกล้ฮัวหมิงล่าถอย จากนั้นขวางร่างอยู่เบื้องหน้าฮัวหมิง ชักกระบี่ออกมา ใช้ฝ่ามือขวางกระบี่ ผนึกเป็นลมฝ่ามือพลังกระบี่ ผึ้งพิษพอปะทะชนถูก ก็ถูกกระแทกแหลกเป็นผุยผง

เยี่ยหลิงซูใช้ฝ่ามือเมฆวารี ด้านกำลังภายในกลับใช้ลมปราณมิบังควรของซื่ออิ่นเสิน พลังฝ่ามือครอบคลุมเป็นบริเวณกว้าง ผึ้งพิษแม้มีจำนวนมาก แต่ไม่อาจเล็ดลอดเข้ามา นางเห็นฮัวหมิงพลาดท่าเสียที จึงโบกแขนเสื้อกวาดขวาง ส่งฮัวหมิงมายังด้านหลัง

ฮัวหมิงเซถอยไปสองก้าว กระแทกนั่งลงที่ข้างกายเวี่ยจือหยาง เห็น

ข้อแขนบวมดำขึ้น แต่ยังกัดฟันจี้นิ้วใส่จุดตัวเองหลายแห่ง ปิดสกัดการไหลเวียนของโลหิต แต่ยังชักช้าก้าวหนึ่ง เชื้อพิษแพร่กระจาย จนศีรษะมึนงงตาพร่าพราย แขนขาเย็นเฉียบ ร่างสั่นระริกไม่หยุดยั้ง

เวี่ยจือหยางคิดช่วยเหลือ แต่ก็ไม่กล้าหยุดขลุ่ยอ้อ เกรงว่าพอหยุดชะงัก ฝ่ายตรงข้ามจะสั่งการต่องูเหลือมน้ำ หากว่าเรือเล็กถดถอย ยิ่งประสบเคราะห์ซ้ำกรรมซัด

รู้สึกว่ากลิ่นเหม็นนั้นยิ่งมายิ่งคละคลุ้ง ฝูงผึ้งถูกเร่งรัด ต่างเพิ่มความเร็วขึ้น ฉู่คงซันกับเยี่ยหลิงซูแทบไม่อาจต้านทานไว้ ปรากฏผึ้งพิษเล็ดลอดเข้ามา เวี่ยจือหยางได้แต่วางขลุ่ยอ้อลง ชักกระบี่ฟันผึ้งพิษตายไปสองตัว แต่ยังปรากฏผึ้งพิษตัวหนึ่งต่อยใส่จูเหว่ย เวี่ยจือหยางใจหายวาบ มิคาดผึ้งพิษไม่ต่อยคน บินวนอ้อมผ่านร่างจูเหว่ย พุ่งใส่ฮัวหมิง เวี่ยจือหยางแทงกระบี่ออก ตรึงมันติดกับกราบเรือ

ฮัวหมิงกล่าวเสียงอ่อนล้าว่า “มุกมุนี...”

เวี่ยจือหยางค่อยได้คิด จูเหว่ยอมมุกมุนีไว้ สัตว์พิษไม่กล้าเข้าใกล้ ต้องกล่าวว่า “หากมีมุกอีกหลายลูกก็ประเสริฐ”

ฮัวหมิงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ไข่มุกนี้ยากสกัดขึ้นมา ที่ตกค้างอยู่ในโลกมีเพียงสามสี่ลูก...” นางกวาดตามองผึ้งพิษ กล่าวด้วยความสิ้นหวังว่า “ดูท่าพวกเราไม่อาจผ่านช่องเขาเปลือกหอยหลากสีไปแล้ว...”

ไม่ทันขาดคำ กลางอากาศปรากฏกลุ่มควันหอบหนึ่งโชยมา ส่งกลิ่นแสบร้อนฉุนจมูก ฝูงผึ้งเกิดความปั่นป่วน แตกฮือบินหนีไป สร้างความประหลาดใจแก่เยี่ยหลิงซูยิ่ง พอเหลียวหน้ามอง เห็นในกลุ่มหมอกปรากฏอัคคีกลุ่มหนึ่งลุกไหม้ พัดพลิ้วเข้ามา พอเข้าใกล้ค่อยเห็นเป็นสตรีคลุมหน้านางหนึ่ง สวมชุดดำรัดรูป เผยเห็นเรือนร่างอันอ้อนแอ้นแช่มช้อย มือหนึ่งยึดเส้นเถาวัลย์ มือหนึ่งถือคบไฟ สะกิดเท้าเตะหยั่งกับผนังผา คล้ายกับดั้นเมฆเหินลมมา

ที่น่าประหลาดคือเถาวัลย์เส้นหนึ่งพอสิ้นสุด ปรากฏเถาวัลย์อีกเส้นหนึ่งห้อยย้อยลงจากหน้าผา สตรีคลุมหน้ายึดจับเถาวัลย์แกว่งไกวมา พลางสะบัดกวัดแกว่งคบไฟ เกิดควันดำคละคลุ้งทั่วช่องเขา ขับไล่ฝูงผึ้งเตลิดหลบหนี พอเผชิญกับควันดำก็แข็งตัวตกตาย เพียงชั่วขณะบนผิวน้ำเพิ่มซากผึ้งชั้นหนึ่ง

เยี่ยหลิงซูรอดตายอย่างหวุดหวิด สร้างความตื่นเต้นยินดียิ่ง ร้องบอกว่า “ท่านผู้กล้าหาญหญิง โปรดขึ้นเรือมาพบปะสนทนา”

สตรีคลุมหน้าเงียบงันไม่ส่งเสียง หากลอยตัวข้ามศีรษะทั้งหมด โยนคบไฟทิ้งลงบนเรือ จากนั้นสาวดึงเถาวัลย์ เหินร่างขึ้นไป ชั่วพริบตาก็ลอยพ้นจากช่องเขา หายลับสาบสูญไป

นางมาอย่างฉับพลัน จากไปอย่างกะทันหันราวกับเทพธิดา คล้ายกับวิญญาณภูตพราย ฉู่คงซันเก็บคบไฟขึ้นมา เงยหน้ามองดู สีหน้าทอแววมึนงงสงสัย

เยี่ยหลิงซูร้องบอกว่า “ฉู่เซียนเซิง รีบใช้คบไฟเบิกทาง”

คบไฟนั้นผูกมัดจากกิ่งไม้จำนวนหนึ่ง ใบไม้เป็นสีเขียว แสดงว่าเพิ่งหักจากลำต้น ฉู่คงซันใช้มือข้างหนึ่งกวัดแกว่งคบไฟ อีกมือหนึ่งโบกแขนเสื้อ ส่งควันดำออกไป ฝูงผึ้งล้วนบินหนีหายไปจนหมดสิ้น

เวี่ยจือหยางค่อยคลายใจลง เป่าขลุ่ยอ้อใหม่ งูเหลือมน้ำส่งเรือเล็กออกไป พลันเห็นเบื้องหน้าสายตากระจ่างจ้า เรือเล็กแล่นออกจากปากช่องเขา เข้าสู่หนองบึงแห่งหนึ่ง เห็นผิวบึงราบเรียบดุจกระจก แต่ปราศจากวิหคนกกา ไม่มีมัจฉาแหวกว่าย ยิ่งไร้เรือแล่นไปมา มีแต่เงาอสรพิษนับไม่ถ้วนเคลื่อนไหวอยู่ใต้น้ำ

ฝั่งตรงข้ามกับปากช่องเขาปรากฏผนังผาสองแห่งตั้งหันหากัน บนผนังเคยสลักอักษรไว้ แต่กาลเวลาผ่านไปนานปี กลายเป็นเลอะเลือนไม่ชัดเจน หากเพิ่มอักษรสีแดงฉานบาดตาว่า “**ตู๋หวงกู่** *(หุบเขาจอมพิษ)*”

ที่เชิงผาปรากฏซากกงล้อจมลงน้ำ เห็นลับล่อรำไร ยังมีเสาทองเหลืองขนาดใหญ่ ชิ้นส่วนชำรุดทรุดโทรม จำแนกลักษณะเดิมไม่ออก

ฮัวหมิงกล่าวว่า “สามกงล้อความลับฟ้า” เยี่ยหลิงซูกุมมือนางไว้ บังเกิดความสะทกสะท้อนใจ

ที่ล้อมรอบหนองบึง เห็นนาขั้นบันไดเป็นชั้นๆ ในนาเพาะปลูกสมุนไพร มีธัญพืชประปราย ยามนี้ว่างเปล่าไร้ผู้คน เพิ่มความลี้ลับกว่าเดิม

เรือเล็กแล่นถึงข้างหนองบึง ทั้งหมดสละเรือขึ้นฝั่ง เรือเล็กเคลื่อนที่ต่อไป อ้อมผ่านคุ้งน้ำแห่งหนึ่งหายลับตา

เวี่ยจือหยางทอดตามอง เห็นเบื้องหน้ามีซากรูปปั้นศิลาระเกะระกะ ส่วนใหญ่ชำรุดเสียหาย จนจำแนกแยกแยะไม่ออก

เยี่ยหลิงซูกล่าวเบาๆ ว่า “ฮัวอี๋ นี่เป็นภาพแปดร้อยปราชญ์เมธีหรือ?”

ฮัวหมิงผงกศีรษะรับ นางถูกพิษไม่เบา ล้วนพึ่งพาเยี่ยหลิงซูประคับประคองไว้ ข้อแขนก็บวมดำ ส่งกลิ่นเหม็นออกมา

ฉู่คงซันชมดูจนขมวดคิ้วกล่าวว่า “พิษที่ร้ายแรงนัก ปางจู่คิดอ่านอย่างไร?”

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “เสาะหาต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษ ทวงถามยาขจัดจากพวกมัน”

ฉู่คงซันกล่าวว่า “หากว่าพวกมันไม่ยอมมอบยาขจัดออกมาเล่า?”

ดวงตาเยี่ยหลิงซูทอประกายอำมหิตวูบ กล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะอาละวาดมันจนถล่มทลาย”

พลันบังเกิดเสียงแค่นอย่างเย็นชา มีคนกล่าวว่า “คุยโอ่โอ้อวดนัก”

เยี่ยหลิงซูหันขวับไปตามเสียง เห็นหลังรูปปั้นศิลาที่ห่างไปปรากฏบุรุษสตรีหลายคนเดินออกมา ในจำนวนนั้นมีสตรีนางหนึ่งถือขลุ่ยอ้อ ถลึงมองเวี่ยจือหยางอย่างโกรธแค้น

คนนำหน้าเป็นบุรุษชุดดำอายุสามสิบเศษ คางแหลมใบหน้ายาว สายตากลอกกลิ้งวุ่นวาย เพียงจ้องจับอยู่บนร่างเยี่ยหลิงซู

เยี่ยหลิงซูลอบมีโทสะ กล่าวเสียงกังวานว่า "ข้าพเจ้าเป็นหัวหน้าพรรคค้าเกลือเยี่ยหลิงซู ขอพบกับผู้นำต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษ"

บุรุษชุดดำนั้นงงงันวูบ จึงแค่นหัวร่อกล่าวว่า "หัวหน้าพรคค้าเกลือช่างน่าหัวร่อนัก ทารกหญิงก็ขึ้นเป็น**ปางจู่** *(หัวหน้าพรรค)*"

เยี่ยหลิงซูเห็นดวงตามันทอแววเหยียดหยาม ต้องขมวดคิ้วเข้าหากัน สายตายามกวาดมอง เห็นรูปปั้นครึ่งท่อนตกอยู่บนพื้น จึงสืบเท้าออกไป ใช้ออกด้วยลมปราณมิบังควร ปลายเท้าเขี่ยรูปปั้น รูปปั้นก็กระดอนขึ้น เยี่ยหลิงซูยกตั้งรูปปั้น หมุนตัวฟาดฝ่ามือใส่ด้านหลังของรูปปั้น รูปปั้นลอยหวืดขึ้นไป ยังไม่ทันตกลงมา เยี่ยหลิงซูชิงบิดเอวอ้อนแอ้น พลิกตัวใช้เท้าเกี่ยวรูปปั้นไว้ เตะไปยังเบื้องหน้า รูปปั้นตีลังกาตลบหนึ่ง ตกลงที่เบื้องหน้าบุรุษนั้น จนจมลึกไปในดินเชียะเศษ

รูปปั้นแปดร้อยปราชญ์เมธีล้วนแกะสลักจากหินใหญ่ ครั้งกระโน้นตั้งอยู่ปากทางเข้าวังความลับฟ้า ทำหน้าที่พิทักษ์รักษา รูปปั้นแต่ละรูปหนักนับหมื่นชั่ง ต่อให้หักชำรุดเสียหาย ยังมีน้ำหนักนับพันชั่ง เมื่อตกอยู่ในมือเยี่ยหลิงซู กลับคล้ายซัดขว้างหินเล็กๆ ก้อนหนึ่งออก ดูจากรูปกายอันอ้อนแอ้นของนาง ไม่ต่างกับแมลงปอขย่มเสาหิน

ศิษย์ของต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษมองดูรูปปั้นที่เบื้องหน้า ล้วนแตกตื่นจนหน้าซีดเผือด ไม่กล้านึกดูแคลนอีก แม้แต่ฮัวหมิงก็บังเกิดความตื่นเต้นสงสัย ครุ่นคิดขึ้น *'นี่เป็นวิชาฝีมืออันใด กลับลึกล้ำไพศาล ต่างกับแนวทางกำลังภายในของสำนักเรา ไม่พบกันไม่กี่เดือน หลิงซูได้รับประสบการณ์พิสดารอันใด จึงมีพลังฝีมือรุดหน้าถึงขั้นนี้?'*

เวี่ยจือหยางก็ครุ่นคิด *'ยอดวิชาของซื่ออิ่นเสินสูงส่งยิ่ง กลับหนุนเสริมหญิงสาวอ่อนแอนางหนึ่ง มีกำลังราวคชสาร แม่นางเยี่ยมีฝีมือรุดหน้า*

อย่างรวดเร็ว ภายหน้าต้องเป็นยอดฝีมือแห่งยุค ส่วนเราเล่า กระทั่งเดินเหินยังยากลำบาก สู้ทารกอมมือคนหนึ่งไม่ได้...' มันมองดูสองเท้า แทบหลั่งน้ำตาออกมา

บุรุษที่นำหน้าระงับสติแล้วร้องดังๆ ว่า "นี่เป็นที่ตั้งต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษ ต่อให้ท่านมีฝีมือกล้าแข็งกว่านี้ ยังคิดขู่ขวัญผู้ใด?"

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่มีความคิดข่มขวัญ ท่านไม่เชื่อว่าข้าพเจ้าเป็นหัวหน้าพรรคค้าเกลือ ข้าพเจ้าย่อมต้องหาทางพิสูจน์ยืนยันศักดิ์ฐานะ"

บุรุษที่นำหน้าแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า "เราเรียกว่าอูจื่อตู เป็นบุตรของอูโหย่วเต้า**อูจงจู่** *(ผู้นำแซ่อู)*"

เยี่ยหลิงซูประสานมือเล็กน้อย กล่าวว่า "เสียคารวะแล้ว"

อูจื่อตูเห็นนางมีมารยาทอันดี ค่อยบังเกิดกำลังขวัญอีกหลายส่วน เชิดหน้าขึ้นกล่าวว่า "ในพวกท่านเป็นผู้ใดเป่าขลุ่ยอ้อ?"

เวี่ยจือหยางตอบว่า "ข้าพเจ้า"

อูจื่อตูสำรวจดูมันเที่ยวหนึ่ง แค่นหัวร่อกล่าวว่า "ที่แท้เป็นคนขาเป๋ผู้หนึ่ง"

เวี่ยจือหยางคล้ายถูกมันตบหน้าฉาดหนึ่ง สองแก้มแสบร้อนสุดทนทาน เยี่ยหลิงซูเหลือบมองมันแวบหนึ่ง แล้วหันไปกล่าวว่า "พี่อู เป็นผู้ใดปล่อยฝูงผึ้งที่ช่องเขาเปลือกหอยหลากสี?"

อูจื่อตูหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า "เป็นเราเอง"

เยี่ยหลิงซูถามว่า "ท่านมียาขจัดกระมัง?"

อูจื่อตูชำเลืองมองหญิงสาวกล่าวว่า "มีแล้วจะเป็นไร ไม่มีจะเป็นไร?"

เยี่ยหลิงซูข่มเพลิงโทสะไว้กล่าวว่า "หากมียาขจัด โปรดประทานมอบให้ ข้าพเจ้ามีเพื่อนพ้องคนหนึ่งถูกผึ้งพิษต่อยใส่"

อูจื่อตูกล่าวว่า "มีคนถูกผึ้งต่อยคนเดียวถือว่าพวกท่านโชคดี" เอ่ยถึงตอนนี้มีโทสะขึ้นมา กล่าวว่า "ทราบหรือไม่ว่าเพาะเลี้ยงผึ้งอสุภยากเย็นเพียงไหน ตอนนี้ตายไปครึ่งหนึ่ง พวกท่านจะชดใช้อย่างไร?"

มันกลับกลายเป็นอันธพาลดื้อด้าน เยี่ยหลิงซูทั้งขุ่นเคืองทั้งขบขัน แต่เนื่องเพราะมีข้อขอร้องต่อผู้คน จึงได้แต่สะกดกลั้นกลืนไว้ กล่าวว่า "พวกเราเพราะเพื่อป้องกันตัว มิอาจไม่ทำร้ายผึ้งที่พวกท่านเพาะเลี้ยงขึ้นมา หากต้องการให้ชดใช้ก็ได้ ท่านบอกจำนวนมา ไม่ว่าเป็นเงินทองหรือมุกมณีใด ขอเพียงข้าพเจ้าสามารถกระทำได้ยินดีมอบให้"

อูจื่อตูบังเกิดความกระหยิ่ม มันเป็นบุตรที่อูโหย่วเต้าให้กำเนิดหลังจากเข้าสู่หุบเขา ในชีวิตไม่เคยออกสู่โลกภายนอกมาก่อน ความจริงมีชื่อว่าอูเฉิง ต่อมาเปลี่ยนเป็น**จื่อตู*** อวดตนว่ามีรูปโฉมเช่นจื่อตู ไม่ว่าหญิงใดพบพานมันต้องหวั่นไหวใจ เยี่ยหลิงซูมีรูปโฉมงดงามอย่างที่ไม่เคยพบเห็นมาก่อน อูจื่อตูคิดกะลิ้มกะเหลี่ยตั้งแต่แรก เห็นนางมีทีท่าอ่อนน้อม กล่าววาจาอ่อนโยน ก็คิดฟุ้งซ่านขึ้นมา กล่าวว่า "ต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษไม่ต้องการเงินทองมุกมณี แต่หญิงงามเช่นท่านน้อยครั้งจะพบพาน เช่นนี้เถอะ ท่านรั้งอยู่ในหุบเขาเป็นอนุภรรยาเรา เราจะขจัดพิษให้กับเพื่องพ้องของท่าน เป็นอย่างไร?"

ฝ่ายของเยี่ยหลิงซูล้วนบันดาลโทสะ ฉู่คงซันขณะจะอาละวาดออกมา เยี่ยหลิงซูชิงปรายตาห้ามปรามไว้ กล่าวเสียงเย็นชาว่า "พี่อู ท่านบอกว่าบิดาท่านเป็น**จงจู่** *(ผู้นำ)*?"

อูจื่อตูกล่าวด้วยความกระหยิ่มว่า "ใช่แล้ว **เหล่าแต** *(ท่านพ่อ)* เรามีอำนาจสูงสุด ท่านอยู่ร่วมกับเรา เท่ากับทะยานขึ้นฟ้าในคราเดียว..."

เยี่ยหลิงซูยิ้มพลางกล่าวว่า "อย่างนั้นหรือ?" นางพอเผยอยิ้ม ยิ่งงามหยาดเยิ้ม อูจื่อตูชมดูจนกลืนน้ำลายคำหนึ่ง ขณะจะกล่าวกระไร ร่าง

---

* ชื่อชายงามสมัยโบราณ

ของเยี่ยหลิงซูพลันหายวับกับตา ต่อจากนั้นลำคอเย็นวาบ กระบี่คมกล้าเล่มหนึ่งพาดขวางกับลำคอมัน

เยี่ยหลิงซูพลันเร้นหายแล้วปรากฏ คนของต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษไม่ทันเรียกสติคืนมา หัวหน้าขบวนก็ถูกสยบไว้ คนต่ำเตี้ยที่อยู่ละแวกใกล้เคียงผู้หนึ่งมีปฏิกิริยารวดเร็วที่สุด พลันยกมือขึ้น ในแขนเสื้อปรากฏน้ำพิษสีดำสายหนึ่งฉีดพุ่งออกมา เยี่ยหลิงซูกระทั่งศีรษะยังไม่เหลียวกลับ ก็โบกแขนเสื้อออก บังคับน้ำพิษพุ่งย้อนกลับไป คนต่ำเตี้ยนั้นไม่ทันมีความคิดใด น้ำพิษก็ซอนไซเข้าจมูกปาก มันครางหนักๆ คำหนึ่ง รีบล้วงยาขจัดพิษจากอกเสื้อ อ้าปากเทยาเม็ดลงไป

ที่หลงเหลือความจริงคิดลงมือ พอเห็นเช่นนั้นต้องชักช้าลง เยี่ยหลิงซูชิงตวัดมือผุดผ่อง ซัดเข็มทองออก ทุกผู้คนถูกเข็มซัดใส่จุดสำคัญล้มโครมลงกับพื้น

เยี่ยหลิงซูแบมือต่ออูจื่อตูกล่าวว่า “มอบมา”

อูจื่อตูเย่อหยิ่งถือดี แม้ถูกสยบไว้ ยังกล่าวอย่างโอหังว่า “อะไรหรือ?”

เยี่ยหลิงซูกล่าวเสียงเย็นชาว่า “ยาขจัดพิษของผึ้งอสุภ”

อูจื่อตูร่ำร้องว่า “ไม่มี เรา**เส้าจู่** *(นายน้อย)* มีพิษตลอดทั้งตัว เมื่อครู่ตอนกล่าววาจา ท่านถูกพิษเจ็ดแปดชนิด หากทราบสถานการณ์ก็รั้งกระบี่กลับ ไม่เช่นนั้นพิษพอกำเริบ ยากจะมีชีวิตรอดได้”

เยี่ยหลิงซูหัวร่อออกมากล่าวว่า “สนใจไยกันว่าท่านแพร่พิษกี่ชนิด เราเพียงใช้ออกหนึ่งกระบี่ ก็จะปลิดชีวิตสุนัขของท่านไป” พลางใช้กำลังเล็กน้อย คมกระบี่ก็สะกิดผิวหนังมันเป็นบาดแผล โลหิตไหลซึมออกมา

อูจื่อตูเพียงกล่าวข่มขู่ ฝ่ายตรงข้ามมิเพียงไม่กลัว ยังลงมือด้วยอำมหิต มันค่อยทราบว่าพบพานบุคคลที่ตึงมือ ดังนั้นนึกหวาดกลัวขึ้นมา ล้วงขวดใบหนึ่งจากอกเสื้อ ปากกล่าวว่า “ยาขวดนี้ได้แต่สะกดพิษผึ้งไว้ ไม่

อาจขจัดหมดสิ้น"

เยี่ยหลิงซูขยับข้อมือ ปลายกระบี่สั่นพลิ้วสองครา จี้จุดซ่านจงและเสินเชวี่ยของอูจื่อตูสองแห่ง อูจื่อตูก็ไม่อาจขยับเขยื้อนเคลื่อนไหว เยี่ยหลิงซูใช้ปลายกระบี่เขี่ยขวดเคลือบมา ปากกล่าวว่า "ไฉนไม่อาจขจัดพิษหมดสิ้น?"

อูจื่อตูสูญเสียความเย่อหยิ่งยโส บอกกล่าวตามตรงว่า "เพราะว่ายาขจัดทั้งหมดอยู่ในมือบิดาเรา"

ฉู่คงชันชมชอบเพาะพันธุ์บุปผา จึงคลุกคลีอยู่กับผึ้งภมร รู้หลักการเลี้ยงผึ้งเป็นอย่างดี ดังนั้นกล่าวว่า "เจ้าพูดปด เมื่อเลี้ยงผึ้งต้องถูกผึ้งต่อย หากเจ้าถูกต่อยจะทำอย่างไร?"

อูจื่อตูค้อนมันวงหนึ่ง กล่าวว่า "หากเราถูกผึ้งต่อย จะรับประทานยาสะกดพิษก่อน แล้วค่อยเข้าหุบเขาไปขอยาขจัดจากท่านพ่อ"

ทั้งหมดหันไปมองหน้ากัน เยี่ยหลิงซูจับจ้องมองอูจื่อตูชั่วขณะจึงกล่าว "รับประทานกี่เม็ด?"

อูจื่อตูตอบว่า "นางถูกพิษไม่เบา อย่างน้อยต้องรับประทานสองเม็ด"

เยี่ยหลิงซูหันปลายกระบี่ ใช้แขนเสื้อห่อหุ้มขวดยาไว้ อูจื่อตูจึงกล่าวแดกดันว่า "เป็นไร ท่านกลัวเราเส้าจู่ฉาบผงพิษบนขวดหรือ?"

เยี่ยหลิงซูกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "ไม่ ข้าพเจ้ารังเกียจว่าท่านสกปรก" นางไม่สนใจสีหน้าอันโกรธแค้นของอูจื่อตู เทยาเม็ดสามเม็ด ป้อนให้ฮัวหมิงรับประทานลงไป

เวี่ยจือหยางอดกล่าวมิได้ว่า "ระวังยาเม็ดเป็นของปลอม"

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "ไม่แปลกปลอมหรอก หากว่าแปลกปลอม ข้าพเจ้าจะเชือดมันทิ้ง"

นางกล่าวอย่างเฉื่อยชา อูจื่อตูกลับเย็นเยียบจับใจ กล้ามเนื้อใบหน้าสั่นกระตุก ทำท่าคิดร่ำไห้แต่ไร้น้ำตา หากยังปากแข็งกล่าวว่า "ท่าน...ท่าน

ฆ่าเรา บิดาเราจะละลายร่างพวกท่านเป็นน้ำเลือดน้ำหนอง”

เยี่ยหลิงซูเหลียวหน้าไป ตาทอประกายเย็นเยียบ สะบัดกระบี่แทงใส่ตำแหน่งหัวใจของอูจื่อตู สร้างความแตกตื่นแก่อูจื่อตูจนหลับตาลง รู้สึกว่าทรวงอกเย็นวาบ ร่างสามารถขยับเคลื่อนไหว ค่อยทราบว่ากระบี่ของเยี่ยหลิงซูไม่ได้ฆ่าคน หากแต่คลายจุดให้ อูจื่อตูรีบพุ่งถอยไปด้านหลัง กลับสะดุดถูกพวกเดียวกัน ต้องร้องโอยคำหนึ่ง ล้มหงายลงเท้าชี้ฟ้า

ฮัวหมิงเห็นมันมีสภาพทุลักทุเล อดหัวร่อมิได้ อูจื่อตูบังเกิดความอับอายคั่งแค้น กระโดดปราดขึ้นมา ล้วงมือไปในถุงหนังกวางที่ข้างเอว

เยี่ยหลิงซูกล่าวเสียงเย็นชาว่า “อย่าขยับ ขยับมือซ้าย ข้าพเจ้าจะฟันมือซ้ายของท่าน ขยับมือขวา ข้าพเจ้าจะฟันมือขวาของท่าน”

อูจื่อตูถลึงตาใส่ พบว่าหญิงสาวนางนี้ไม่เพียงมีสุ้มเสียงเกรี้ยวกราด ตาคู่งามทั้งสองยังคล้ายกับจะพุ่งเข็มออกมา สร้างความหวาดหวั่นแก่มัน จนดึงมือกลับออกจากถุงหนังกวาง

เยี่ยหลิงซูชี้มือไปยังบุรุษบนพื้นสองคน กล่าวว่า “ถอนเข็มทองของพวกมันออกมา”

อูจื่อตูกล่าวว่า “ทำอะไร?” ปากแม้กล่าวเช่นนั้น ยังย่อตัวลงถอนเข็มทองออกจากจุดชี่ฮู่ของทั้งสอง

เข็มทองพอถอนออกมา ทั้งสองก็กระโดดปราดขึ้น มองดูอูจื่อตู เกิดความรีรอลังเล เยี่ยหลิงซูชี้มือไปที่จูเหว่ยกล่าวว่า “พวกท่านทั้งสองเข้ามาหามแคร่”

บุรุษคนหนึ่งร่ำร้องด่าทอออกมา คิดโถมเข้าหา แต่พอสบสายตากับเยี่ยหลิงซู ต้องหยุดเท้าเอาไว้

อูจื่อตูส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า “เหอหยาง เชากว่างอี้ พวกเจ้าทำตามคำบอกของนาง”

บุรุษทั้งสองงงงันวูบ ได้แต่ทำตามคำสั่งของนายน้อย เดินถึงข้าง

แคร่หาม ทั้งสองล้วนมิใช่ตัวดี ความจริงคิดเล่นลูกไม้อันใด แต่ภายใต้สายตาของเยี่ยหลิงซู ไม่ว่าลวดลายใดล้วนไม่อาจรอดพ้นจากสายตาของนาง ได้แต่ก้มศีรษะลงแบกยกแคร่หามขึ้น เวี่ยจือหยางเป็นห่วงความปลอดภัยของจูเหว่ย จึงใช้กิ่งไม้ยันกายติดตามอยู่ด้านข้าง

อูจื่อตูมีเลศนัยอยู่ในใจ จึงรีรอไม่เคลื่อนไหว เยี่ยหลิงซูเหลือบมองมันแวบหนึ่ง กล่าวว่า “ท่านนำทาง” อูจื่อตูงงงันวูบจึงกล่าว “ท่านไม่กลัวเราหลบหนี?”

เยี่ยหลิงซูแค่นเสียงดังเฮอะ สะกิดเท้าเล็กน้อย หินก้อนหนึ่งก็แหวกพุ่งออกไป เยี่ยหลิงซูถลันตามติด ประกายกระบี่วูบขึ้น ก้อนหินก็ถูกฟันแยกออกเป็นหลายเสี่ยง ร่วงกราวลงกับพื้น ขณะที่เยี่ยหลิงซูล่าถอยกลับมาที่เดิม กระบี่วิเศษสอดคืนฝัก คล้ายกับไม่ได้ชักออกมาก่อน

ฉู่คงซันปรบมือชมเชยว่า “เพลงกระบี่อันประเสริฐ สมชื่อเงาบินกลางฟ้า”

อูจื่อตูมองดูเศษหินที่ถูกฟันร่วงลงมา มุมปากสั่นกระตุกหลายครา ได้แต่เดินนำหน้า แคร่หามก็ติดตามหลัง โดยมีทั้งหมดรั้งท้าย ฉู่คงซันประคองฮัวหมิงออกเดินทาง เห็นนางขมวดคิ้ววิตกกังวล จึงถามว่า “ฮัวจุนจู่ ท่านเป็นห่วงอันใด?”

ฮัวหมิงทอดถอนใจกล่าวว่า “เราเป็นห่วงหลิงซู ไม่พบกันไม่กี่วัน ทารกนี้ไฉนเปลี่ยนเป็นร้ายกาจถึงเพียงนี้ โดยเฉพาะดวงตาคู่นั้น แม้แต่เราพอมองดูยังนึกหวาดกลัว”

ฉู่คงซันฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “นี่เป็นเรื่องอับจนปัญญา พรรคค้าเกลือประกอบด้วยบุคคลอันหลากหลาย ส่วนใหญ่ป่าเถื่อนดุร้าย หากแม่นางเยี่ยไม่ร้ายกาจ ไหนเลยสะกดผู้คนได้?”

ฮัวหมิงกล่าวว่า “นางเป็นทารกหญิงนางหนึ่ง ร้ายกาจถึงเพียงนี้ไปไย?” เอ่ยถึงตอนนี้ต้องค้อนเวี่ยจือหยางวงหนึ่ง ครุ่นคิดขึ้น *‘ล้วนเป็นเด็ก*

น้อยนี้ทำร้ายคน หากมิใช่นางหลงรักองค์หญิง รานน้ำใจของหลิงซู หลิงซูไหนเลยลดตัวลงเกลือกกลั้วกับสมุนพรรคค้าเกลือ หากว่านางแต่งไม่ออก เราต้องคิดบัญชีกับเด็กน้อยนี้แน่นอน' ในชีวิตนางไม่สมรักสมปรารถนา กริ่งเกรงเยี่ยหลิงซูซ้ำรอยตัวเอง ยามวิตกกังวลจึงระบายความคับแค้นใส่เวี่ยจือหยาง

ครั้งกระโน้นราชวงศ์มองโกลบุกตีวังความลับฟ้า องค์ชายทัวฮวนต้องสังเวยชีวิต ทางราชสำนักเพื่อระบายแค้น จึงเผาทำลายสถานที่เป็นเถ้าถ่าน รื้อทำลายค่ายกลศิลานอกวัง รูปปั้นแปดร้อยปราชญ์เมธีก็ถูกทุบทิ้ง ไม่เหลือแม้สักรูปเดียว ยามนี้พอเดินผ่าน เห็นแต่ซากปรักหักพัง ฮัวหมิงกับเยี่ยหลิงซูเป็นทายาทรุ่นหลังของวังความลับฟ้า ได้ยินได้ฟังเกียรติประวัติอันรุ่งเรืองมา พอจับต้องปัจจุบันหวนนึกถึงอดีต สร้างความสะท้อนใจยิ่ง

ค่ายกลศิลาแฝงหลักคณิตศาสตร์ เกิดภาพลวงตาต่างๆ นานา ถึงแม้รูปปั้นถูกทำลาย แต่ตำแหน่งแห่งที่ไม่เปลี่ยนแปลง ทั้งหมดเดินเป็นเวลา**สองเข็ก*** ยังวนเวียนอยู่ในค่ายกลศิลา สะกิดความสงสัยของเยี่ยหลิงซูขึ้นมา ถามว่า "ยังอีกนานเท่าใด?"

อูจื่อตูกล่าวว่า "ใกล้แล้ว..." ไม่ทันขาดคำ พลันได้ยินเสียงลมอื้ออึง แฝงเสียงกระดิ่งอย่างแผ่วเบา

อูจื่อตูมีสีหน้ายินดี เร่งฝีเท้าเร็วขึ้น เยี่ยหลิงซูฉุกคิดว่าผิดท่า ร้องว่า "ทำอะไร?" พลางลอยตัวติดตามไป พออ้อมผ่านเศษหินกองหนึ่ง เห็นเงาหลังของอูจื่อตูอยู่รำไร จึงล้วงเข็มทองเล่มหนึ่ง ขณะจะซัดออก พลันสูดได้กลิ่นเหม็นคละคลุ้ง ด้านซ้ายมือปรากฏกระแสลมก่อหวอด เงาร่างสายหนึ่งกระโดดปราดออกมาอย่างรวดเร็ว

เยี่ยหลิงซูไม่ขบคิดมากความ สะบัดมือกลับหลังซัดเข็มทองออก

---

* สามสิบนาที

ซัดต้องหัวใจผู้มา แต่ฝ่ายตรงข้ามยังโถมเข้ามา เยี่ยหลิงซูไม่ทันตั้งตัว ต้องถอยกายไป แทงกระบี่ในมือใส่ทรวงอกด้านซ้ายของผู้มา พอแทงเข้าไปนิ้วเศษ ก็ไม่สามารถทิ่มแทงต่อไป

นี่เป็นเรื่องที่ไม่เคยมีมาก่อน กระบี่มังกรเขียวเป็นกระบี่วิเศษแห่งยุค คมกล้าสุดเปรียบปาน ต่อให้เป็นเกราะเหล็กสามารถแทงทะลุ อย่าว่าแต่ร่างกายเลือดเนื้อ

เยี่ยหลิงซูงงงันวูบ คนผู้นั้นก็พุ่งโถมเข้ามาอย่างดุดัน หญิงสาวรู้สึกง่ามมือปวดแปลบ ต้องลื่นไหลไปด้านหลัง เห็นแน่ชัดว่าจะปะทะชนกับก้อนหิน นางพลันพลิกตัวขึ้นไป สองเท้าเหยียบใส่ก้อนหิน งอตัวดุจคันธนู แผ่พุ่งพลังลมปราณ เริ่มจากปลายเท้าถึงด้ามกระบี่ เสียงฉึกเมื่อกระบี่วิเศษแทงทะลุอกของฝ่ายตรงข้าม คนผู้นั้นซวนเซเสียหลัก สภาวะหยุดยั้งลง พอเผชิญหน้ากัน เยี่ยหลิงซูเห็นสารรูปของมันชัดตา ถึงกับสมองพองโต แทบกรีดร้องออกมา

คนผู้นี้เปลือยร่างท่อนบน ศีรษะล้านเลี่ยน ผิวหนังตะปุ่มตะป่ำ มีรอยแผลเป็นเกลื่อนกลาด พอกพูนเป็นชั้นหนาเตอะ เส้นเอ็นบนร่างก็ปูดโปน แสดงว่ามีกำลังวังชามหาศาล สองตาแดงฉานขุ่นมัว ขณะหายใจเข้าออก ปรากฏกลิ่นเหม็นคลุ้งพวยพุ่งออกมา

ในชีวิตเยี่ยหลิงซูไม่เคยพบพานคนอัปลักษณ์พิกลพิการเช่นนี้มาก่อน ในใจทั้งตื่นตระหนก ทั้งสะอิดสะเอียน ยามไม่ทันระวัง ตัวประหลาดก็ยกมือขึ้นตะปบคว้าตัวกระบี่ไว้

ตัวกระบี่คมกล้า สามารถตัดเส้นผมขาด แต่นิ้วทั้งห้าของตัวประหลาดมิเพียงไม่ถูกตัดขาด ฉวยโอกาสที่เยี่ยหลิงซูตะลึงลาน ออกแรงกระชากช่วงชิงกระบี่ไป

ตัวประหลาดถอยกายไปสองก้าว ยกมือถอนดึงกระบี่ออก ที่ปากแผลมีควันพวยพุ่ง ปรากฏเลือดสีดำไหลทะลักออกมา ตัวประหลาดไม่

รู้สึกเจ็บปวด โยนกระบี่วิเศษทิ้ง โถมเข้ามาใหม่ เยี่ยหลิงซูสะกดจิตใจ ถลันร่างฟาดฝ่ามือออก เสียงฉาดเมื่อฟาดถูกไหล่ซ้ายของตัวประหลาด ตัวประหลาดเซถลาไปหลายก้าว สลัดศีรษะหมุนตัวโถมเข้ามา ระดับความเร็วหาลดลงไม่

ฝ่ามือของเยี่ยหลิงซูนี้แฝงลมปราณมิบังควร ดูเหมือนธรรมดาสามัญ แท้จริงหนักหน่วงรุนแรง แม้แต่วัวหนักพันชั่งก็ถูกฟาดล้มลง ตัวประหลาดกลับไม่เจ็บไม่คัน คล้ายไม่มีเรื่องราวใด สร้างความตื่นเต้นสงสัยแก่เยี่ยหลิงซูยิ่ง รีบถลันหลบเลี่ยง ตัวประหลาดจึงตะกุยผิดพลาด เสียงกร๊อบเมื่อนิ้วทั้งห้าจมลึกไปในโขดหิน บิดก้อนหินหักมาท่อนหนึ่ง

ความกล้าแข็งของข้อนิ้วนี้ ไม่เพียงอยู่เหนือขีดความสามารถของคน ทั้งอยู่เหนือความคาดคิดของเยี่ยหลิงซู ดังนั้นใช้เคล็ดวิชามังกรซ่อนวิ่งวนอยู่รอบกายตัวประหลาด หลีกเลี่ยงจากการปะทะในด้านตรง

ตัวประหลาดหมุนตัวตาม ปากส่งเสียงขู่คำราม โถมจู่โจมติดต่อกันหลายครั้ง ล้วนถูกเยี่ยหลิงซูหลบหลีกรอดพ้น ผ่านไปหลายกระบวนท่า เยี่ยหลิงซูมองดูใต้เท้าของตัวประหลาด ต้องลอบด่าตัวเองเลอะเลือนเหลวไหล ตัวประหลาดทรงพลังมหาศาล ความเคลื่อนไหวรวดเร็ว แต่ตรงไปตรงมา ไม่มีระเบียบแบบแผน แสดงว่าไม่รู้จักวิชาฝีมือ เพียงไล่กวดตามคู่ต่อสู้ตามสัญชาตญาณ

เยี่ยหลิงซูพอได้คิด พลันเร่งความเร็วขึ้น บัดเดี๋ยวซ้ายบัดเดี๋ยวขวา สร้างความวุ่นวายแก่ตัวประหลาดจนหัวหมุน จากนั้นแสร้งจู่โจมหลอกล่อ แล้วพุ่งเรียดดิน ยื่นแขนปราดออก เก็บกระบี่ขึ้นจากพื้น ไม่ทันยืดกายขึ้น ได้ยินเสียงขู่คำราม กระแสลมทวีความรุนแรง ตัวประหลาดแยกเขี้ยวกาง เล็บโถมเข้ามา

เยี่ยหลิงซูหมุนคว้างดุจสายลม พุ่งโถมใส่ตัวประหลาด ทั้งสองไขว้สลับเฉียดผ่านไป เยี่ยหลิงซูกระโดดปราดขึ้น ยกเท้าซ้ายเหยียบหน้าอก

ของตัวประหลาด ประกายกระบี่วูบขึ้นแวบหนึ่ง แทงใส่ตาซ้ายที่แดงก่ำของตัวประหลาด จากนั้นถอนกระบี่ออกมา ตีลังกาตลบหนึ่ง ข้ามศีรษะของตัวประหลาด ทิ้งตัวลงยังที่ห่างไปหนึ่งวา มองดูตัวประหลาด หอบหายใจโดยแรง

ตัวประหลาดส่ายร่างโงนเงน ราวกับร่ำสุราเมามาย เดินออกมาเจ็ดแปดก้าว ในที่สุดล้มลง เลือดสีดำไหลออกจากส่วนศีรษะ ขังรวมเป็นกองโต ตัวประหลาดชักกระตุกด้วยความเจ็บปวด สุดท้ายแน่นิ่งไม่ไหวติง

หัวใจของเยี่ยหลิงซูค่อยเต้นเป็นปรกติ เมื่อครู่นางแทบเข้าใจว่าฝ่ายตรงข้ามเป็นคนฆ่าไม่ตาย ดีที่ดวงตายังเป็นจุดชีวิต เยี่ยหลิงซูเสี่ยงอันตรายลองดู ในที่สุดลงมือประสบผล ดีที่นางใช้ออกด้วยเคล็ดวิชามังกรซ่อน ร่างกลับกลายเป็นเงามายา หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น เกรงว่าไม่ทันแทงถูก ก็ถูกตัวประหลาดคว้าจับเท้าไว้ กระชากร่างออกเป็นสองส่วน

พลันรู้สึกมือขวาคันอย่างประหลาด เยี่ยหลิงซูก้มศีรษะมองดู เห็นฝ่ามือเป็นสีดำ ทั้งบวมขึ้นมาเล็กน้อย หวนนึกถึงเมื่อครู่ฟาดใส่ตัวประหลาดหนึ่งฝ่ามือ ใช้ออกด้วยมือขวาข้างนี้เอง ตัวประหลาดผู้นี้ไม่เพียงมีกำลังวังชา ดาบกระบี่ยากระคาย บนร่างยังมีพิษ ไม่อาจกระทบถูก

เยี่ยหลิงซูลอบครั่นคร้าม ระงับสติแล้วโคจรพลังสะกดพิษเอาไว้ หวนนึกถึงบุคคลอื่นยังอยู่ที่ด้านหลัง ต้องใจเขม็งตึงเครียด สะบัดหน้าวิ่งกลับไป ไปได้สิบกว่าก้าว ก็ได้ยินเสียงลมดังเร่งร้อน ผสานกับเสียงคำรามเบาๆ เยี่ยหลิงซูรีบรุดไปตามเสียง พออ้อมผ่านโขดหินก้อนหนึ่ง เห็นฉู่คงซันถือกระบี่ไม้เหล็ก ต่อสู้กับตัวประหลาดสองตน

ตัวประหลาดทั้งสองสูงต่ำไม่เท่ากัน แต่สารรูปอัปลักษณ์ดุจเดียวกับที่เยี่ยหลิงซูเผชิญมา ฉู่คงซันกรำศึกอย่างโชกโชน ถึงแม้สู้หนึ่งต่อสอง ยังไม่แตกตื่นลนลาน กระบี่ไม้เหล็กแทงถูกจุดสำคัญของคู่ต่อสู้ แต่ตัวประหลาดไม่ครั่นคร้าม พอถอยไปแล้วโถมเข้ามาใหม่ ฉู่คงซันก็ร่ายรำ

กระบี่ ก่อเป็นกำแพงศิลาชั้นหนึ่ง ต้านตัวประหลาดอยู่นอกกำแพง ที่ด้านหลังมันเป็นฮัวหมิงยืนเกาะโขดหิน ชมดูด้วยความตื่นตระหนก ส่วนเวี่ยจือหยางกับจูเหว่ยล้วนหายสาบสูญไป

เยี่ยหลิงซูทั้งแตกตื่นทั้งโกรธแค้น พลันเห็นในกองหินปรากฏตัวประหลาดอีกตนหนึ่งผุดโผล่ออกมา โถมใส่ฮัวหมิง ฉู่คงซันไม่สามารถปลีกตัวไป อดหน้าแปรเปลี่ยนมิได้ เยี่ยหลิงซูพลันกระโดดปราด ขวางอยู่เบื้องหน้าฮัวหมิง แทงกระบี่ใส่ตาซ้ายของตัวประหลาด ประกายกระบี่แทงเข้าไปแล้วถอนออกมา เยี่ยหลิงซูคว้าแขนฮัวหมิง ถลันหลบไปด้านข้าง ตัวประหลาดไม่อาจหยุดยั้งร่าง เสียงโครมเมื่อชนใส่โขดหิน กอดก้อนหินล้มระทวยลง ทิ้งคราบเลือดสีดำไว้เส้นหนึ่ง

ฉู่คงซันพอเสียสมาธิเหลียวหน้ามอง ตัวประหลาดตนหนึ่งฉวยโอกาสคุกคามเข้าใกล้ ยื่นมือตะกุยใส่ใบหน้ามัน ฉู่คงซันหงายร่างหลบเลี่ยง เสียงคว้ากเมื่อแขนเสื้อถูกตะกุยขาดไปแถบหนึ่ง พลันได้ยินเยี่ยหลิงซูร้องบอกว่า “แทงลูกตา”

ฉู่คงซันใช้กระบี่ตามคำบอก มุ่งใส่ตาขวาของตัวประหลาด ตัวประหลาดชักมือกลับมาต้านทาน กระบี่ไม้เหล็กแทงถูกใจกลางฝ่ามือของมัน ภายใต้พลังลมปราณของฉู่คงซัน บังเกิดเสียงดังฉึก เมื่อแทงทะลุฝ่ามือของตัวประหลาด ตัวประหลาดไม่รู้สึกเจ็บปวด ตะปบคว้าตัวกระบี่ไว้ อีกมือหนึ่งงอนิ้วทั้งห้า ควักใส่ตำแหน่งหัวใจของฉู่คงซัน

ฉู่คงซันตกอยู่ในสถานะลำบาก ต้องเลือกระหว่างต้านทานรับกรงเล็บที่จู่โจมมา กับละทิ้งกระบี่หลบเลี่ยง หวนนึกถึงกระบี่ไม้เหล็กเป็นสมบัติตกทอดจากบรรพบุรุษ ไม่อาจปล่อยให้ตกไปในมือศัตรู นึกถึงตอนนี้ ฉู่คงซันยื่นมือซ้ายออก คร่ากุมข้อมือของตัวประหลาดไว้ รู้สึกว่าฝ่ายตรงข้ามมีกำลังวังชามหาศาล ง่ามมือเกิดความสั่นสะเทือน จนแทบหลุดจากมือ พริบตาดุจประกายไฟ ประกายสีเขียวแผ่พุ่งจากด้านข้าง แทง

ใส่ตาซ้ายของตัวประหลาด

ตัวประหลาดหมดเรี่ยวสิ้นแรง ล้มระทวยลงกับพื้น ฉู่คงซันถอนดึงกระบี่กลับ สายตายามกวาดมอง เห็นตัวประหลาดที่หลงเหลือยืนตะลึงลานกับที่ พลันได้ยินเสียงสั่นระฆังทองเหลืองดังขึ้น ตัวประหลาดที่หลงเหลือนั้นหันขวับไปตามเสียง กระโดดลอยตัวขึ้นสูง ขึ้นลงอยู่สองครา ก็หายลับกับหลังกองหิน

ฉู่คงซันวางซากศพของตัวประหลาดลง ระบายลมหายใจโล่งอก ได้ยินเยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “ฉู่เซียนเซิง ดูมือของท่าน”

ฉู่คงซันแบมือออก เห็นใจกลางฝ่ามือเพิ่มควันดำกลุ่มหนึ่ง ฝ่ามือปวดและคันอยู่บ้าง มันมองดูซากศพของตัวประหลาด ร้องโพล่งว่า “ร่างของคนผู้นี้มีพิษ?”

เยี่ยหลิงซูแบมือออกอย่างเงียบงัน ฉู่คงซันต้องร้องโพล่งว่า “ท่านก็ถูกพิษ?” เยี่ยหลิงซูผงกศีรษะกล่าวว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่เบื้องหน้าฆ่าคนผู้หนึ่ง ตัวประหลาดเหล่านี้มีพิษทั่วทั้งตัว กระบี่วิเศษแทงไม่เข้า มีเพียงลูกตาที่เป็นจุดบอด”

ฉู่คงซันขมวดคิ้วกล่าวว่า “ดีที่พวกมันไม่รู้จักวิชาฝีมือ ไม่เช่นนั้นคงยุ่งยากมากแล้ว”

เยี่ยหลิงซูหันไปถามว่า “เวี่ยจือหยางกับแม่นางจูเล่า?” ฮัวหมิงตอบว่า “พวกเราวุ่นวายกับการรับมือตัวประหลาด คนทั้งสองนั้นจึงแบกแคร่หามหลบหนี คุณชายเวี่ยจึงติดตามไป”

เยี่ยหลิงซูร้อนรุ่มจนขยี้เท้ากล่าวว่า “มันขาเป๋พิการ ไหนเลยปล่อยให้มันตามไป?” เห็นฮัวหมิงมีสีหน้าหม่นหมอง ค่อยรู้สึกตัวว่าพลั้งปากไป หลังจากเงียบงันชั่วขณะจึงถามว่า “ไปทางทิศใด?”

ฮัวหมิงชี้มือไปทางตะวันออกเฉียงใต้ เยี่ยหลิงซูก็วิ่งไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ ฉู่คงซันสั่นศีรษะทอดถอนใจ ประคองฮัวหมิงตามติดอยู่ด้าน

หลัง

ทั้งสามวิ่งวนอยู่ในกองหินหลายรอบ แต่ไม่พบพานคน เยี่ยหลิงซูร้อนรุ่มใจยิ่ง พลันเงยหน้าขึ้นกู่ร้องดังสดใส คล้ายสายลมพัดผ่านค่ายกลศิลา บังเกิดเสียงสะท้อนดังมาไม่ขาดหู

หลังเสียงกู่ร้อง ไม่มีผู้คนขานรับ สร้างความท้อแท้ใจแก่เยี่ยหลิงซูต้องก้มศีรษะลง

ฮัวหมิงรีบกล่าวว่า "หลิงซู ไม่ต้องร้อนรุ่มใจ นี่เป็นซากร่องรอยของค่ายกลทวิลักษณ์โลกีย์ลวง ถึงแม้ค่ายกลชำรุดเสียหาย แต่ยังคงอานุภาพไว้ หากไม่ระวังจะถูกกักอยู่ภายใน"

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "แต่ว่า..." หวนนึกถึงจูเหว่ยไม่ได้สติ เวี่ยจือหยางขาเป๋พิการ ขอบตาต้องร้อนผ่าว น้ำตาไหลหลั่งออกมากล่าวว่า "ข้าพเจ้าควรทำอย่างไร?"

ฮัวหมิงกล่าวว่า "ต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษอยู่ในหุบเขา หลวงจีนหลบหนีวัดวายังอยู่" นางแหงนมองท้องฟ้า งอนิ้วนับคำนวณ แล้วท่องบ่นพึมพำออกมา วิชาฝีมือของเกาะตะวันออกตกทอดถึงวันนี้ ส่วนใหญ่เน้นฆ่าฟันศัตรู วิชาคำนวณนับวันแต่จะเสื่อมถอยลง คงเหลือแต่วิชาหกเสี่ยงทาย ในจำนวนนี้นับฮัวหมิงมีความสำเร็จสูงสุด เยี่ยหลิงซูเห็นนางนับคำนวณตำแหน่งทิศดู กลัวว่าจะรบกวนความคิดของนาง จึงสลัดความคิดฟุ้งซ่าน ทรุดนั่งขัดสมาธิ โคจรพลังรีดเร้นพิษ ตั้งใจว่าหากเวี่ยจือหยางเป็นไรไป นางจะเหยียบย่ำหุบเขาแห่งนี้ให้ราบคาบเป็นหน้ากลอง

จิตใจดุจอสรพิษ

เยี่ยหลิงซูเพิ่งไล่กวดตามอู่จื่อตูไป ตัวประหลาดสองตนก็พุ่งเฉียงออกมา ด้วยระดับความเร็วที่ทั้งหมดไม่ทันตั้งตัว เนื่องจากฮัวหมิงถูกพิษ ส่วนเวี่ยจือหยางขาเป๋ คงมีแต่ฉู่คงซันเสนอหน้าออกไป สู้พัวพันกับตัวประหลาดทั้งสอง

ในความชุลมุนวุ่นวาย ศิษย์ของต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษทั้งสองฉวยโอกาสแบกแคร่หามขึ้น มุดเข้าดงหินแถบหนึ่ง เวี่ยจือหยางเห็นเช่นนั้นทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ไล่ติดตามไปอย่างไม่คิดชีวิต

มันเท้าพิการ โสตประสาทกลับปราดเปรียวยิ่ง เสียงฝีเท้าของศิษย์ทั้งสองล้วนชอนไชเข้าหูมัน ทั้งสองวิ่งวนไปมาในค่ายกลศิลา ถึงแม้รวดเร็วแต่วิ่งไปได้ไม่ไกล เวี่ยจือหยางฟังเสียงจำแนกตำแหน่ง ใช้ทางลัดเดินกะโผลกกะเผลก เคลื่อนไหวทีหลังบรรลุถึงก่อน สกัดขวางหน้าคนทั้งสองไว้

คนทั้งสองพอเห็นเวี่ยจือหยาง ตอนแรกสะดุ้งเฮือก จากนั้นเห็นมันมีเพียงคนเดียว ค่อยคลายใจลง เหอหยางร้องว่า “มารดามันเถอะ คนขาเป๋ผู้หนึ่งไฉนวิ่งเร็วถึงเพียงนี้?” พลางวางแคร่หามลง ม้วนแขนเสื้อขึ้นแสยะยิ้มพลางเดินเข้าหาเวี่ยจือหยาง

เวี่ยจือหยางไม่แยแสสนใจมัน เพียงจับจ้องมองแคร่หาม เหอหยางพุ่งขวับเข้ามา ควงแขนขวาตบใส่ใบหน้าเวี่ยจือหยาง ปากตวาดว่า “ตบมารดาเจ้าให้แหลกเละ”

เวี่ยจือหยางรับบาดเจ็บสาหัสเรี่ยวแรงอ่อนโทรม แต่ยังมีสายตาไม่เสื่อมคลาย กระบวนท่านี้พอปรากฏแก่สายตามัน เห็นช่องว่างจุดอ่อนจึงถลันหลบเลี่ยง เงื้อกิ่งไม้ขึ้นใช้ออกด้วยท่าความลับฟ้า เสือกส่งไปข้างหน้า เหอหยางกลับเสนอหน้าอกเข้าหากิ่งไม้ ฝ่ามือไม่ทันตบลง จุดซ่านจงก็ชาวูบ พลังฝีมือเสื่อมสูญสลาย ล้มระทวยลงกับพื้น

ศิษย์อีกคนหนึ่งนามเซากว่างอี้คิดไม่ถึงว่า ชายหนุ่มขาเป๋ผู้นี้ร้ายกาจถึงเพียงนี้ ต้องงงงันวูบ จึงล้วงวัตถุสิ่งหนึ่งจากในแขนเสื้อ วัตถุสิ่งนี้ทำจากทองเหลือง ลักษณะคล้ายโคนดอกของดอกบัว บนโคนดอกเจาะรูเล็กๆ เซากว่างอี้พอบิดหมุนคราหนึ่ง แว่วเสียงซี่ซี่ ในโคนดอกของดอกบัวปรากฏเข็มเล็กละเอียดดุจขนวัวสาดพุ่งออกมาสิบกว่าเล่ม ตัวเข็มสะท้อนสีคราม ปกคลุมพื้นที่รัศมีหนึ่งวา

เวี่ยจือหยางถือดีในเพลงกระบี่ หากต่อสู้ในระยะประชิด ยังช่วงชิงมีเปรียบกว่า แต่เมื่อเผชิญกับอาวุธลับเช่นนี้ ก็ไม่อาจหลบหลีกรอดพ้น จึงควงกิ่งไม้ปัดป่ายเข็มพิษพ้นห่างไปหลายเล่ม รู้สึกว่าที่หัวไหล่และข้างเอวปวดแปลบปลาบ ต่อจากนั้นครึ่งซีกร่างชาด้าน ต้องล้มโครมลงกับพื้น

เซากว่างอี้ซุกเก็บโคนดอกของดอกบัวรีบรุดเข้ามา ก่อนอื่นคิดคลายจุดให้กับเหอหยาง แต่จี้ใส่หลายจุดไม่เห็นผล จึงทั้งอับอายทั้งโกรธแค้น ผุดลุกขึ้นยืน ชักดาบสั้นสีครามแวววาวเล่มหนึ่ง ฟันใส่ลำคอของเวี่ยจือหยาง

เห็นแน่ชัดว่าศีรษะต้องหลุดจากบ่า เวี่ยจือหยางพลันยกมือขวา แทงกิ่งไม้ขึ้นไป เซากว่างอี้เงื้อดาบสั้นขึ้นสูง เผยช่องโหว่ที่ใต้ซอกแขน พลัน

รู้สึกว่าจุดเทียนฉือชาวูบ ข้อแขนไร้เรี่ยวแรง ดาบสั้นร่วงหล่นลงดังเคร้ง เวี่ยจือหยางไม่รอให้มันล่าถอย ทิ่มแทงกิ่งไม้ออกอีกสองครั้ง จี้ถูกจุดเอียนอี้กับจิงเหมินของมันสองแห่ง

เชากว่างอี้ก็กระแทกนั่งลง ถลึงตามองเวี่ยจือหยาง ดวงตาทอแววเหลือเชื่อ

เวี่ยจือหยางใช้กิ่งไม้ยันกายลุกขึ้น ถอนเข็มพิษออกมา ลอบร้องคำ *'หวาดเสียว'* ในใจ พิษของเข็มสีครามรุนแรงยิ่ง ตนเองแม้ดื่มน้ำค้างเลือดหงส์สะอื้นลงไป ยังไม่อาจขจัดพิษได้ หากมิใช่ฝึกวิชาปรับหยินเปลี่ยนหยาง แทบกลับกลายเป็นวิญญาณใต้คมดาบแล้ว

เวี่ยจือหยางเดินกะโผลกกะเผลกถึงหน้าแคร่หาม ก้มลงตรวจดูจูเหว่ย พบว่าองค์หญิงน้อยยังสลบไสล ไม่มีอาการผิดปรกติ ค่อยคลายใจลง ขณะจะลุกขึ้น พลันรู้สึกมีกระแสลมแหวกจู่โจมจากทางด้านหลัง ขณะจะหมุนตัว ที่ชายโครงพลันปวดแปลบอย่างรุนแรง ต่อจากนั้นฟ้าหมุนคว้าง แผ่นดินหมุนวน ถูกผู้คนยกชูขึ้น สลัดเหวี่ยงออกไป ชนใส่รูปปั้นครึ่งตัว จนกระดูกคล้ายกับจะหลุดสลาย แทบสิ้นสติไป

เวี่ยจือหยางข่มความเจ็บปวด ใช้กิ่งไม้ยันพื้น ดิ้นรนหมายลุกขึ้น มิคาดสองแขนปวดแปลบ สองเท้าลอยพ้นจากพื้น พอเหลียวหน้ามอง สร้างความตื่นตระหนกยิ่ง เห็นตัวประหลาดที่มีหน้าตาอัปลักษณ์ ตลอดทั้งร่างมีรอยแผลเป็นสองตนแยกย้ายกันคว้าแขนของมันคนละข้างแล้วออกแรงกระชากดึงพร้อมกัน

พลันบังเกิดเสียงกระดิ่งดังติงติง ตัวประหลาดคลายมือออก ปล่อยร่างเวี่ยจือหยางร่วงลงกับพื้น มันรู้สึกว่าร่างคล้ายกับหลุดสลาย หากว่าเสียงกระดิ่งดังช้ากว่านี้ คงถูกฝ่ายตรงข้ามฉีกกระชากร่างเป็นสองส่วน มันกวาดตามอง เห็นในบริเวณมีตัวประหลาดสามตน ทุกตนเปลือยร่างท่อนบน อัปลักษณ์ดุร้ายดุจเดียวกัน ในจำนวนนี้สองตนอยู่ทางซ้ายขวาของมัน

ตัวประหลาดที่เหวี่ยงร่างมันออกไปยืนเอยู่ข้างแคร่หาม เบิ่งตามองดูจูเหว่ย คิดรุดหน้ากลับล่าถอย สีหน้าทอแววหวาดหวั่นขลาดเขลา

เวี่ยจือหยางใจเต้นระทึกขึ้น ร้องถามว่า “พวกท่านเป็นใคร?”

ได้ยินเสียงกระดิ่งดังขึ้นอีกครา พร้อมกับเสียงกระดิ่ง ในดงหิน ปรากฏสตรีชุดขาวนางหนึ่งเดินออกมา นางมีอายุไม่น้อย มีใบหน้าหมดจด แต่ปรากฏรอยแผลเป็นสองสายไขว้ตัดกัน คล้ายเป็นงูเล็กสีแดงเลือดเลื้อยผ่านใบหน้า ในมือนางถือกระดิ่งทองเหลืองหนึ่งใหญ่หนึ่งเล็กสองใบ กวาดตาผ่านหน้าเวี่ยจือหยางแวบหนึ่ง แล้วหยุดนิ่งอยู่ที่จูเหว่ย ดวงตาทอแววเคลือบแคลงสงสัย สาวเท้าเข้าไปง้างปากขององค์หญิง ล้วงมุกมุนีลูกนั้นออกมา

เหล่าตัวประหลาดส่งเสียงขู่คำรามเบาๆ ดวงตาทอแววหวาดหวั่นกว่าเดิม สตรีชุดขาวเพ่งตามอง ดูตัวมุก สีหน้าทอแววยินดี ล้วงผ้าเช็ดหน้าออกมาห่อหุ้มหลายชั้น ซุกเก็บไว้ในอกเสื้อ เนื่องจากมุกมุนีเกี่ยวพันถึงความเป็นความตายของจูเหว่ย เวี่ยจือหยางไม่อาจนิ่งเฉยได้ กล่าวว่า “คิดประพฤติเป็นนางโจรหรือ?”

สตรีชุดขาวเหลือบมองมันแวบหนึ่ง กล่าวว่า “นางจะอย่างไรต้องตาย ขโมยคนเป็นเรียกว่าขโมย ขโมยคนตายเรียกว่าหยิบฉวย”

เวี่ยจือหยางเดือดดาลเป็นการใหญ่ ขณะจะตีฝีปากตอบ แต่พอมองดูจูเหว่ย รู้สึกลำคอตีบตัน ไม่อาจกล่าววาจาใดได้ สตรีชุดขาวไม่แยแสสนใจมัน เดินถึงข้างกายเหอหยางกับเซากว่างอี้ เตะออกสองเท้า คนทั้งสองก็ได้รับการคลายจุด พากันกระโดดปราดขึ้นโถมใส่เวี่ยจือหยาง

สตรีชุดขาวตวาดว่า “หยุดมือ” ทั้งสองก็หยุดชะงักลง เหอหยางร้องบอกว่า “ฮูหยินอสรพิษ เด็กน้อยนี้ลอบทำร้ายคน...”

ฮูหยินอสรพิษตัดบทว่า “ลอบทำร้ายคนอันใด พวกเจ้าสู้คนขาเป๋ผู้หนึ่งไม่ได้ หากจงจู่ล่วงรู้จะมีผลสุดท้ายอย่างไร?”

ทั้งสองหน้าแปรเปลี่ยนไป เหอหยางฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ฮูหยินอสรพิษ ท่านมีจิตใจดีงามคงไม่บอกต่อจงจู่กระมัง?”

ฮูหยินอสรพิษกล่าวเสียงเย็นชาว่า “นั่นไม่แน่นัก แบกแคร่หามตามเรากลับไป”

เหอหยางกับเซากว่างอี้ไม่กล้าขัดขืน แบกแคร่หามขึ้นวิ่งตะบึงไป

เวี่ยจือหยางแตกตื่นเดือดดาลยิ่ง ร้องคำ “หยุดมือ” ขณะจะลุกขึ้น ตัวประหลาดสองตนพากันลงมือ ยื่นนิ้วทั้งห้าคว้าจับสองแขนของมัน ใช้ออกด้วยพลังอันรุนแรง แทบบิดกระดูกแขนของมันหักไป

ฮูหยินอสรพิษยิ้มให้กับมัน สั่นกระดิ่งทองเหลืองเบาๆ ตัวประหลาดก็วิ่งออกไปด้วยระดับความเร็วกว่าม้าโจนทะยาน เวี่ยจือหยางสองเท้าลอยขึ้นจากพื้น พัดพลิ้วไปราวว่าวกระดาษตัวหนึ่ง มันดิ้นไม่หลุดสู้ไม่ได้ ได้แต่รับการจัดการจากฝ่ายตรงข้าม

พลันได้ยินที่ห่างไปบังเกิดเสียงกู่ดังสดใส เวี่ยจือหยางฟังออกว่าเป็นเสียงของเยี่ยหลิงซูต้องบังเกิดความยินดี ขณะจะร้องบอกออกไป พลันรู้สึกปวดแปลบที่ต้นคอ แว่วเสียงฮูหยินอสรพิษดังว่า “ท่านกล้าส่งเสียงแม้สักคำเดียว เราจะเชือดท่าน”

สุ้มเสียงนางอ่อนโยนนุ่มนวล ปราศจากกลิ่นอายฆ่าฟัน แต่เวี่ยจือหยางกลางหลังเย็นวะวาบ พอเหลียวหน้ามอง เห็นฮูหยินอสรพิษแย้มยิ้มพริ้มพราย นั่งไขว่ห้างบนไหล่ซ้ายของตัวประหลาดตนหนึ่ง ตัวประหลาดตนนั้นคล้ายไม่รู้สึกตัว ยังคงวิ่งตะบึงอย่างสุดฝีเท้า ฮูหยินอสรพิษคล้ายงูใหญ่ตัวหนึ่งเลื้อยพันอยู่บนร่างมัน หาร่วงหล่นลงมาไม่

เวี่ยจือหยางอดกล่าวมิได้ว่า “ท่านมิให้ข้าพเจ้าส่งเสียง ใช่เกรงกลัวแม่นางเยี่ยหรือไม่?”

ฮูหยินอสรพิษส่งเสียงดังอ้อ กล่าวว่า “นางแซ่เยี่ย?”

เวี่ยจือหยางกล่าวกระตุ้นว่า “หลบๆ ซ่อนๆ นับเป็นความสามารถ

ใด ท่านคล้ายมิใช่มือชั้นธรรมดา ไยไม่พิสูจน์ฝีมือกับแม่นางเยี่ยสักครา?”

ฮูหยินอสรพิษกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “เรามิใช่เด็กน้อยรุ่นหลัง จึงไม่หลงกลของท่าน สตรีแซ่เยี่ยนั้นร้ายยิ่ง กลับฆ่าหุ่นเชิดคุณไสยของเราสามตน หากเราต่อสู้กับนางซึ่งหน้า ไยมิใช่หาความเจ็บปวดใส่ตัวเอง?”

เวี่ยจือหยางทวนคำว่า “หุ่นเชิดคุณไสย? ท่านหมายถึงตัวประหลาดเหล่านี้?”

ฮูหยินอสรพิษผงกศีรษะกล่าวว่า “นี่เป็นหุ่นเชิดที่ชุบสร้างจากพิษพิสดารของแผ่นดิน ทรงพลังมหาศาล ดาบทวนไม่ระคาย เพียงลมหายใจหรือหลั่งเลือด ล้วนสามารถฆ่าคน”

เวี่ยจือหยางรับฟังจนขนลุกเกรียว กล่าวว่า “พวกมันพอเกิดมาก็เป็นเช่นนี้?”

ฮูหยินอสรพิษทอดถอนใจกล่าวว่า “ย่อมมิใช่”

เวี่ยจือหยางฟังจากน้ำเสียงนาง คล้ายมิใช่คนชั่วช้าสุดสามานย์ หากมีความลับคับใจอันใด ขณะจะซักถามดู ก็มาถึงสุดทางค่ายกลศิลา เบื้องหน้าสายตาขยายกว้างออก สามด้านเป็นภูเขา พื้นที่ราบโล่งกว้าง ขุดคูน้ำวางระบบชลประทาน พื้นหุบเขาอันกว้างใหญ่แบ่งออกหลายสิบช่อง แต่ละช่องเพาะปลูกหญ้าสมุนไพร มีสีสันลานตา ทั้งส่งกลิ่นหอมและเหม็นคลุ้ง ปรากฏงูพิษ แมงป่อง ตะขาบเลื้อยเพ่นพ่านราวกับไม่มีผู้คน

ที่ใต้ต้นไม้กลางไร่นาปลูกสร้างบ้านเรือนหลายสิบหลัง ทั้งใหญ่และเล็ก สูงต่ำไม่เท่ากัน บ้านหลังใหญ่ที่สุดหันหาทิศเหนือพิงทิศใต้ ที่หน้าบ้านเป็นลานกว้างแถบหนึ่ง ศิษย์ต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษบ้างนั่งบ้างยืน บางคนเลี้ยงดูสัตว์พิษ บางคนตำครกบดยา สาละวนวุ่นวายยิ่ง

หุ่นเชิดคุณไสยพอเดินผ่าน บรรดาสัตว์พิษพากันหนีเตลิดไปยังสองฟากข้าง สร้างความตื่นตระหนกแก่เวี่ยจือหยางยิ่ง ครุ่นคิดว่า *‘สัตว์พิษได้ชื่อว่ามีพิษร้าย หรือว่าพิษของหุ่นเชิดคุณไสยยังยิ่งกว่าหนอนพิษอีก?’*

นึกถึงตอนนี้ตำแหน่งที่ถูกหุ่นเชิดคุณไสยบีบเค้นเกิดอาการปวดและคันขึ้นมา

พอถึงหน้าลานกว้าง ศิษย์ของต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษพากันเพ่งตามองมา พอเห็นผู้มาชัดตา ล้วนเกิดความสงสัยใจ เห็นบ้านเรือนเบื้องหน้ากึ่งอิฐกึ่งไม้ ประตูเปิดอ้าออก หลังประตูมืดทะมึน ปรากฏกลิ่นยาฉุนเฉียวโชยออกมา

ฮูหยินอสรพิษสั่นกระดิ่ง หุ่นเชิดคุณไสยก็โยนร่างเวี่ยจือหยางทิ้งล่าถอยไปยังสองฟากข้างอย่างเงียบงัน เวี่ยจือหยางตรวจดูสองแขน พบว่าเพิ่มรอยฝ่ามือสีดำคู่หนึ่ง ทั้งปวดทั้งคัน ลบออกไม่ได้ มันทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ร้องบอกต่อฮูหยินอสรพิษว่า “ท่านแพร่พิษต่อข้าพเจ้า?”

ฮูหยินอสรพิษกระโดดลงจากหุ่นเชิดคุณไสยแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า “แม้กระทั่งเข็มยมบาลยังไม่อาจทำร้ายท่าน พิษเพียงนี้นับเป็นอย่างไร?”

เวี่ยจือหยางทวนคำเข็มยมบาล จากนั้นนึกออกกล่าวว่า “หมายถึงเข็มพิษที่ซัดใส่ข้าพเจ้า?”

ฮูหยินอสรพิษตอบว่า “ใช่แล้ว พิษของเข็มยมบาลยังรุนแรงกว่าหุ่นเชิดคุณไสย เจ้าถูกซัดใส่สองเข็มยังไม่ตาย กลับเหนือความคาดหมายผู้คนนัก”

เวี่ยจือหยางงงงันวูบ ฉุกคิดว่าตอนนั้นใช้ออกด้วยวิชาปรับหยินเปลี่ยนหยาง จึงหลับตาลง โคจรพลังหมุนเวียน รอยฝ่ามือสีดำนั้นก็อ่อนจางลง ฮูหยินอสรพิษเห็นเช่นนั้น ยังเกิดความตื่นเต้นสงสัยยิ่ง ขบคิดแล้วร้องเรียกว่า “อูโหย่วเต้า อูโหย่วเต้า...”

ภายในบ้านเงียบงันเล็กน้อย จากนั้นบังเกิดสุ้มเสียงปานล่อแตกดังว่า “นางโจรโสโครกร่ำร้องอันใด ไม่เห็นเรากำลังรับแขกหรือ?”

ฮูหยินอสรพิษแค่นหัวร่อกล่าวว่า “ยังรับแขกอันใด ศัตรูฝ่าค่ายกล

ศิลาเข้ามาแล้ว”

ได้ยินเสียงอุทานดังเอ๊ะ เงาคนถลันวูบ ชายชราชุดดำผู้หนึ่งโถมออกนอกประตูมา มันมีอายุห้าสิบเศษ ร่างซูบผอมราวไม้รวก ใบหน้ายาวดุจม้า เต็มไปด้วยรอยยับย่น โหนกแก้มนูนสูงตาเล็กเรียว จมูกแคบ ริมฝีปากบางเบา ถลึงมองฮูหยินอสรพิษ กล่าวถามว่า “ศัตรูเป็นใคร เป็นเกาะตะวันออกหรือนครตะวันตก?”

ฮูหยินอสรพิษกล่าวเสียงเย็นชาว่า “ไม่ทราบ หนึ่งในจำนวนนั้นเรียกตัวเองเป็นหัวหน้าพรรคค้าเกลือ?”

อูโหย่วเต้าขมวดคิ้วกล่าวอย่างเหยียดหยามว่า “หัวหน้าพรรคค้าเกลือฉีเฮ่าติ่งหรือ เจ้าผู้นั้นมีความสามารถใด ครั้งกระโน้นเพียงคู่ควรหิ้วรองเท้าให้กับเรา”

ฮูหยินอสรพิษไม่ทันตอบคำ ภายในห้องบังเกิดสุ้มเสียงดังว่า “ฉีเฮ่าติ่งตกตายตั้งแต่แรก ปางจู่คนปัจจุบันเรียกว่าเยี่ยหลิงซู เป็นลูกชู้ของหวินซวีแห่งเกาะตะวันออก

เวี่ยจือหยางพอได้ยินเสียง ถึงกับใจสั่นสะท้าน เห็นชงต้าซือในชุดขาว เดินเคียงคู่ออกมาพร้อมกับสตรีชุดแดงนางนั้น พริบตานั้นคล้ายจันทร์โผล่พ้นเมฆา เพิ่มความสว่างให้กับหุบเขาอันมืดครึ้มอีกหลายส่วน

ชงต้าซือพอเห็นเวี่ยจือหยาง ก็ตากระจ่างวูบ ต่อจากนั้นกู่เอี๋ยนติดตามออกมา เวี่ยจือหยางทราบว่าหลบไม่พ้น พานผุดลุกขึ้นทักทายว่า “หลวงจีนใหญ่ พวกเราช่างมีวาสนาผูกพัน ไม่ว่าไปที่ใดล้วนได้พบพาน”

ใบหน้ากู่เอี๋ยนปรากฏพลังสีเขียวขุมหนึ่งขึ้น ทำท่าคิดโถมเข้าหาชงต้าซือยื่นมือขวางกั้นไว้ สำรวจดูเวี่ยจือหยางแล้วกล่าว “ชีวิตคนต้องได้ประสบพบกัน เอ๊ะ เท้าของพี่เวี่ยเป็นไรแล้ว?”

เวี่ยจือหยางคิดถ่วงเวลา จึงกล่าว “กล่าวไปยืดยาวยิ่ง กลับเป็นหลวงจีนใหญ่อยู่ที่นี้ทำอะไร?”

"พี่เวี่ยไฉนทราบดีแต่แสร้งถาม จูหยวนจางประกาศตามจับเรา **แดนเจียงหนัน*** แม้กว้างไพศาล ยังมีที่ใดให้ไปได้?"

เวี่ยจือหยางนิ่งเงียบงันไป ครุ่นคิดขึ้น *'ใช่แล้ว หากคิดซ่อนตัว สถานที่นี้ประเสริฐสุด'*

อูโหย่วเต้าพลันถามว่า "ซงต้าซือ ท่านรู้จักคนผู้นี้?"

ซงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "ขอบอกตามตรง คนผู้นี้คือเวี่ยจือหยาง"

อูโหย่วเต้าหน้าเคร่งเครียดลง ร้องว่า "เป็นเด็กน้อยที่ช่วยเหลือจูหยวนจาง ทำลายแผนการใหญ่ของท่าน?"

ซงต้าซือผงกศีรษะรับ อูโหย่วเต้าตวาดว่า "อย่างนั้นยังรออันใด?" พลางยกมือขึ้น ฝ่ามือกลับกลายเป็นแดงฉานปานชโลมด้วยโลหิต ในอากาศมีกลิ่นคาวเหม็นคลุ้งชนิดหนึ่ง เวี่ยจือหยางเห็นเช่นนั้นจึงโคจรพลังตระเตรียมพร้อม

ซงต้าซือร้องทัดทานว่า "ช้าก่อน" อูโหย่วเต้าขมวดคิ้วพลางรั้งมือกลับ กล่าวว่า "เป็นไรหรือ?"

ซงต้าซือฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "จงจู่มีฝีมือพิษเป็นเลิศ ฝ่ามือนี้พอฟาดลง เด็กน้อยนี้ต้องตายแน่นอน แต่ว่าเช่นนี้ไยมิใช่กรุณาต่อมันไป?"

อูโหย่วเต้ากล่าวอย่างไม่พอใจว่า "ผู้ใดว่ากรุณาต่อมัน เมื่อถูกพลังพิษแรกก่อเกิดของเราฟาดใส่ จะหลั่งน้ำเลือดน้ำหนอง ร้องคร่ำครวญอยู่สามวันค่อยตกตาย"

ซงต้าซือสั่นศีรษะกล่าวว่า "สามวันสั้นเกินไป"

อูโหย่วเต้ากล่าวว่า "อย่างนั้นใช้แมงป่องภูตกำสรวลกัดใส่ ปล่อยให้มันเจ็บปวดทรมานแปดสิบเอ็ดวัน ร่างกลายเป็นน้ำสีดำกองหนึ่ง"

ซงต้าซือสั่นศีรษะกล่าวว่า "นั่นยังไม่พอ คนผู้นี้ทำลายแผนการใหญ่ของเราตลอดเวลา ไม่อาจปล่อยให้มันตายอย่างสะดวกดายไป"

---

* ฝั่งใต้ของแม่น้ำแยงซีเกียง

อูโหย่วเต้ากล่าวว่า “อย่างนั้นง่ายดายยิ่ง ส่งมันไปเป็นอาหารของแมงมุมเลือด ถูกใยแมงมุมพันกาย ร่างแข็งทื่อแต่ไม่ตาย ก่อนที่แมงมุมเลือดจะดูดเลือดมันไปจนหมดสิ้น จะมีชีวิตถึงครึ่งปี”

ซงต้าซือกล่าวว่า “แมงมุมเลือดพอกัดคน คนผู้นั้นจะร่างชาด้านปราศจากความรู้สึก ต่อให้มีชีวิตครึ่งปี ก็ไม่เจ็บปวดทรมานเท่าใด”

อูโหย่วเต้าขุ่นข้องรำคาญขึ้นมา กล่าวว่า “นี่ก็ไม่ได้ นั่นก็ไม่ได้ หรือจะปล่อยปละละเว้นมัน?”

สตรีชุดแดงพลันหัวร่อเบาๆ กล่าวว่า “เรามีวิธีหนึ่ง” นางมีรูปร่างยั่วยวน ใบหน้าขาวผ่อง รูปโฉมไม่จัดว่างดงาม แต่ลักษณะท่าทางเย้ายวนกวนราคะ กล่าวว่า “ไม่กลัวตายนานัปการ เพียงกลัวอยู่อย่างทรมาน เราเข้าใจความคิดของต้าซือแล้ว มิสู้ชุบสร้างเด็กน้อยนี้เป็นหุ่นเชิดคุณไสยปล่อยให้ผู้คนเหยียบย่ำ ใช้ต่างข้าทาสไปชั่วชีวิต”

ซงต้าซือประนมมือกล่าวว่า “ฮูหยินพอฟังเสียงดนตรีก็ล่วงรู้เจตนามิน่าเล่าเป็นที่โปรดปรานของอูจงจู่”

สตรีชุดแดงได้รับคำชมจากหลวงจีนใหญ่ถึงกับแย้มยิ้มหยาดเยิ้มจับจ้องมองซงต้าซืออย่างลึกล้ำ อูโหย่วเต้าก็ปรบมือกล่าวว่า “กล่าวประเสริฐ ยังคงเป็นฮูหยินแมงป่องรู้ใจเรา ท่านไม่บ่งบอก เรากลับลืมเรื่องหุ่นเชิดคุณไสยไป” พลางเหลือบมองฮูหยินอสรพิษที่อยู่ห่างไป สายตาทอแววรังเกียจอยู่หลายส่วน จากนั้นมองดูเวี่ยจือหยาง ค่อยหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่ง

เวี่ยจือหยางใจเต้นระทึกขึ้น นึกด่าทอซงต้าซือชั่วร้ายอำมหิต เหลียวดูสภาพอันทุเรศอัปลักษณ์ของเหล่าหุ่นเชิดคุณไสย หากต้องกลับกลายเป็นเช่นนั้น มิสู้ตายเสียประเสริฐกว่า ดังนั้นตัดใจอย่างเด็ดเดี่ยว ชักขลุ่ยเขียวศูนยตาออกมาจ่อใส่จุดเทียนถูที่คอหอยตนเอง กล่าวว่า “หลวงจีนใหญ่ ฆ่าคนเพียงปลิดศีรษะหลุดจากบ่า คนตายยังกลับกลายเป็นหุ่นเชิดคุณไสยได้

หรือ?”

ทั้งสองฝ่ายเว้นระยะห่างกันช่วงหนึ่ง หากว่าเวี่ยจือหยางคิดฆ่าตัวตาย ก็ไม่อาจทำอย่างไรได้ ชงต้าซือนึกไม่ยินยอมพร้อมใจ กลอกกลิ้งดวงตาหาวิธีรับมือ พลันบังเกิดเสียงฝีเท้าดังขึ้น เหอหยางกับเชากว่างอี้แบกแคร่หามที่บรรทุกร่างจูเหว่ยวิ่งมา ทั้งสองถนัดในการใช้พิษ แต่พลังฝีมือพื้นเพธรรมดา ฝีเท้ายิ่งไม่เทียบเท่าหุ่นเชิดคุณไสย จึงถูกทอดทิ้งล้าหลัง

เวี่ยจือหยางพอเห็นจูเหว่ย ก็หน้าแปรเปลี่ยนไป ชงต้าซือขยับกายวูบ ชิงมาถึงข้างแคร่หาม ตวาดว่า “วางลง”

เหอหยางกับเชากว่างอี้บังเกิดความสงสัย วางแคร่หามลง ชงต้าซือตรวจสอบดูเที่ยวหนึ่ง ปรบมือกล่าวว่า “ใช่แล้ว เป็นนางเอง”

เวี่ยจือหยางหัวใจตกวูบลง ร้องว่า “หลวงจีนใหญ่ มีบุญคุณความแค้นใด ล้วนมุ่งมาที่ข้าพเจ้า” ชงต้าซือกวาดมองมันแวบหนึ่ง ยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านยังคิดฆ่าตัวตายหรือ?”

ชงต้าซือทราบดีว่าจูเหว่ยเป็นจุดอ่อนของเวี่ยจือหยาง พอดำเนินอุบายล้วนประสบผล ดังนั้นเวี่ยจือหยางตัดใจกล่าวว่า “หลวงจีนใหญ่ ข้าพเจ้าทำลายแผนการของท่านหลายครา ท่านสมควรแค้นข้าพเจ้า จูเหว่ยถูกพิษพิสดาร มีชีวิตแขวนบนเส้นด้าย ท่านเป็นศิษย์สถาบันสงฆ์ หากคำนึงถึงหลักมุทิตา ช่วยขจัดพิษยืดชีวิตให้กับนาง ส่วนข้าพเจ้าจะเป็นจะตาย ล้วนแล้วแต่การจัดการของท่าน...”

เอ่ยถึงตอนนี้มองดูหุ่นเชิดคุณไสย บังเกิดวามเศร้าหดหู่ขึ้น มันทราบดีว่าต้องตาย หากสามารถใช้ร่างที่พิการแลกกับชีวิตของจูเหว่ย ก็ตายอย่างคู่ควร ส่วนภายหน้าจะเป็นอย่างไร สุดที่จะทราบได้

ชงต้าซือยิ้มออกมากล่าวว่า “พี่เวี่ยวางใจ นางเป็นธิดารักของจูหยวนจาง เป็นพระขนิษฐาของหนิงอ๋องจูเฉวียน ท่านแม้ไม่บอก เราก็จะช่วย

ชีวิตนาง ใช้เป็นเบี้ยสำหรับช่วงชิงแผ่นดินในวันหน้า”

คำพูดพอกล่าว คนของต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษล้วนเกิดความตื่นเต้นสงสัย คิดไม่ถึงว่าหญิงสาวที่สลบไสลเป็นองค์หญิงต้าหมิง อูโหย่วเต้าเดินเข้ามามองดูแวบหนึ่ง แค่นหัวร่อกล่าวว่า “เราเข้าใจว่าเป็นพิษอันใด ที่แท้เป็นผงพิษหกแมลงกร่อนชีวิต”

มันมองปราดเดียวก็ดูออกว่าจูเหว่ยถูกพิษอันใด นับเป็นสายตาอันแหลมคม รอบรู้วิชาพิษอย่างกว้างขวาง เวี่ยจือหยางนึกเลื่อมใส ในใจเกิดความหวังวูบหนึ่ง

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า “จงจู่สามารถขจัดพิษชนิดนี้หรือไม่?”

อูโหย่วเต้ากล่าวด้วยความถือดีว่า “นี่เป็นตำรับพิสดารของโพ้นทะเล แต่ยังไม่สร้างความลำบากแก่เรา” พลางงอนิ้วนับแล้วกล่าว “ที่ว่าหกแมลงประกอบด้วยเลือดของปลิงเปลวอัคคี เปลือกของจักจั่นหน้าปีศาจ น้ำลายของหนอนธนู หนังของคางคกสายเงิน ผงของผีเสื้อทารกดำ และเหล็กในของผึ้งหัวกะโหลก สัตว์พิษหลายชนิดนี้ไม่น่าประหลาด เพียงแต่อยู่ที่ชายแดนใต้ มีปัญหาในการเก็บรวบรวม เฮอะ หากเราจงจู่คิดขจัดพิษนี้อย่างน้อยมีอยู่สามวิธี”

ชงต้าซือปรบมือกล่าวว่า “วิชาพิษของจงจู่เป็นเลิศในแผ่นดิน ครั้งนี้หากสามารถออกจากหุบเขา จะให้ผู้คนทั้งแผ่นดินศิโรราบสิ้น”

อูโหย่วเต้าบังเกิดความกระหยิ่ม กล่าวว่า “กล่าวประเสริฐ กล่าวประเสริฐ”

เวี่ยจือหยางเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่ง ชงต้าซือทั้งจริงทั้งเท็จ ยากที่จะจำแนกได้ แต่อูโหย่วเต้าผู้นี้มิเพียงดูออกว่าจูเหว่ยถูกพิษอันใด ทั้งบรรยายส่วนประกอบได้อย่างคล่องแคล่ว ดูจากสีหน้าอันถือดีของอูโหย่วเต้า คล้ายไม่กล่าวแปลกปลอม มันขบคิดแล้วกล่าว “**อูจงจู่** *(ผู้นำแซ่อู)* ท่านบอกว่ามีสามวิธี ไม่ทราบเป็นสามวิธีใด?”

อูโหย่วเต้าเหลือกตาขึ้นกล่าวว่า “เป็นไร เจ้าเข้าใจว่าเราจงจู่ประโคมโอ่?”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “มิกล้า เรื่องราวเกี่ยวพันถึงความเป็นความตาย ต้องพิสูจน์ด้วยตา”

อูโหย่วเต้าพลันยื่นมือขวาออก ตะปบคว้าไหล่ของจูเหว่ย หิ้วร่างนางขึ้นมา มันมีรูปร่างสูง จูเหว่ยพออยู่ในมือมัน สองเท้าก็ลอยพ้นจากพื้น อูโหย่วเต้าพลันอ้าปากพวยพุ่งควันสีแดงจางๆ ออกกลุ่มหนึ่ง ควันแดงครอบคลุมอยู่บนร่างจูเหว่ย ไม่ถูกลมพัดกระจายหายไป

เวี่ยจือหยางบังเกิดความสงสัยถามว่า “นี่เป็นอะไร?”

อูโหย่วเต้าไม่ตอบคำ ในแขนเสื้อของมันปรากฏแมงมุมสีแดงเลือดคืบคลานออกมาจำนวนหนึ่ง แมงมุมมีขนาดเท่านิ้วหัวแม่มือ เคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว ไต่ไปตามมือขวาของอูโหย่วเต้าจนถึงตัวจูเหว่ย

เวี่ยจือหยางเห็นลักษณะของแมงมุมเหล่านี้แสดงว่ามีพิษ สร้างความร้อนรุ่มใจจนจี้ขลุ่ยเขียวศูนยตาใส่อูโหย่วเต้า

อูโหย่วเต้ากระทั่งศีรษะยังไม่เหลียวกลับมา ชงต้าซือชิงสืบเท้าออกไป รับขลุ่ยหยกไว้แล้วเสือกส่งคราหนึ่ง พลังก็แล่นมาถึงหัวไหล่ จนปากแผลปริแตก โลหิตฉีดพุ่งออกมา สร้างความเจ็บปวดแก่เวี่ยจือหยางจนแค่นเสียงคำหนึ่ง ชงต้าซือยังกวาดเท้าขวาเบาๆ เวี่ยจือหยางก็ล้มคว่ำลงกับพื้น

มันยังไม่ละความพยายาม ใช้สองมือยันพื้น คิดคืบคลานลุกขึ้น ชงต้าซือก็ยกเท้าซ้ายเหยียบใส่กลางหลังมัน ปลายเท้าจ่อใส่จุดเสินเต้า พอแผ่พุ่งพลังเล็กน้อย เวี่ยจือหยางก็นอนระทวยกับพื้น ได้แต่เบิ่งตาดูแมงมุมเลือดไต่ไปทั่วร่างจูเหว่ย ยึดครองจุดสำคัญไว้ ใช้ปากกัดใส่ส่วนลึกของจุด ลำตัวขยับขึ้นลง คล้ายดูดอันใด

เพียงชั่วขณะ แมงมุมก็พองโตขึ้นเท่าตัว สีสันเปลี่ยนจากแดงเป็น

ม่วง จากม่วงเป็นดำเป็นประกายแวววับ

เวี่ยจือหยางพอเข้าใจอยู่บ้าง แมงมุมพันธุ์นี้มีความสามารถพิเศษใช้ปากกัดใส่จุดสำคัญ ดูดพิษภายในกายจูเหว่ย แต่หากเป็นเช่นนั้น คราบสีดำบนใบหน้าหญิงสาวสมควรเสื่อมถอยจึงถูกต้อง แต่คราบสีดำมิเพียงไม่ลดลง ตรงกันข้ามกลับดำเข้มกว่าเดิม ไม่เพียงแต่สีหน้า แม้แต่ช่วงคอ สองมือ และผิวพรรณนอกร่มผ้าของนางล้วนเป็นสีเขียวอมดำ

เวี่ยจือหยางยิ่งชมดูยิ่งหวาดหวั่น ครุ่นคิดขึ้น *'แมงมุมดูดพิษของหกแมลงกร่อนชีวิตไป แต่ถ่ายพิษแมงมุมเข้าสู่ร่างจูเหว่ย...'* ดังนั้นดิ้นรนโดยแรง จนใจที่ภายใต้ลมปราณวชิรทรงพลัง บนแผ่นหลังคล้ายกดทับด้วยภูเขาลูกหนึ่ง ถึงแม้ใช้เรี่ยวแรงตอนดูดนมมารดาออกมา ก็ไม่อาจขยับเขยื้อนได้

ผ่านไปครู่หนึ่ง แมงมุมตัวหดเล็กลง เปลี่ยนจากดำเป็นแดง จากนั้นพองโตขึ้นใหม่ เปลี่ยนจากม่วงเป็นดำ ลักษณะบัดเดี๋ยวพองโตบัดเดี๋ยวหดตัว บัดเดี๋ยวดำบัดเดี๋ยวม่วง ย้อนทวนสามครั้งครา แต่ละครั้งพอผ่านไป คราบสีดำบนใบหน้าจูเหว่ยก็ลดลงหลายส่วน หลังจากนั้นคราบสีดำจางหายสิ้น กลับกลายเป็นขาวซีดดุจกระดาษ

เวี่ยจือหยางชมดูจนอกสั่นขวัญแขวน ขณะร้อนรุ่มใจ อูโหย่วเต้าพลันอ้าปากพ่นควันสีขาวออกกลุ่มหนึ่ง เหล่าแมงมุมล้วนขยับตัว ผละจากจุดบนร่างจูเหว่ย ไต่ไปตามมือของอูโหย่วเต้ากลับไปในแขนเสื้อจนหมดสิ้น

เวี่ยจือหยางชมดูจนอกสั่นขวัญแขวน เห็นอูโหย่วเต้ายิ้มพลางวางร่างจูเหว่ยลงบนแคร่หาม รู้สึกว่าหญิงสาวตัวเบาหวิวคล้ายไม่มีน้ำหนัก เวี่ยจือหยางต้องคิดฟุ้งซ่านขึ้นมา *'หรือว่านางถูกแมงมุมดูดเลือดเนื้อไปจนหมดสิ้น?'*

ได้ยินชงต้าซือกล่าวว่า "วิชาแมงมุมเลือดผ่านกัลป์อันร้ายกาจ เมื่อ

มีวิชานี้ในโลกไม่มีพิษใดที่ขจัดได้..."

อูโหย่วเต้าสั่นศีรษะกล่าวว่า "ไม่ถูกต้อง สัตว์พิษสะกดข่มกันเอง พิษที่แมงมุมเลือดดูดออกมาต้องไม่สะกดข่มมัน ไม่เช่นนั้นแมงมุมเลือดพอดูดพิษออกมา ไม่ต่างกับหาที่ตาย"

ชงต้าซือถามว่า "ในโลกยังมีอันใดสะกดข่มแมงมุมเลือดได้?"

อูโหย่วเต้างอนิ้วนับแล้วกล่าว "อย่างน้อยมีอยู่สามชนิด ได้แก่ ผงห้าธาตุ พิษเก้าหยาง และมุกมุนีของ**ฮัวจู่ซือ*** สองชนิดแรกกลับสาบสูญจากการถ่ายทอด มุกมุนีก็เหลือน้อยกว่าน้อย นับไปนับมาเหลือเพียงสามลูก"

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "หากมิใช่สาบสูญจากการถ่ายทอด ก็เหลือน้อยกว่าน้อย เช่นนี้เป็นว่าแมงมุมเลือดยังไม่มีคู่มือต้านติด"

อูโหย่วเต้าแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า "เอ่ยถึงมุกมุนี ฟังว่าเอียนเทาเทาะมีอยู่ลูกหนึ่ง ท่านคิดมอบแก่เราเมื่อใด?"

"ซือฟู่เรากักตัวบำเพ็ญเพียร หลังจากกลับออกมา เราจะร้องขอมาให้กับท่าน"

อูโหย่วเต้ากล่าวอย่างเยือกเย็นว่า "หวังให้ท่านทำตามคำพูด ผู้ที่หลอกลวงเราล้วนไม่มีจุดจบที่ดี"

ชงต้าซือยิ้มเล็กน้อยไม่กล่าวกระไร ฮูหยินแมงป่องกลอกตาตลบหนึ่ง แล้วบิดเอวเข้ามา คล้องแขนของอูโหย่วเต้าไว้ กล่าวว่า "ต้าซือไหนเลยเคยคืนคำ มันบอกว่าโจรเฒ่าเหลียงไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องทางโลก ตอนแรกจงจู่ไม่เชื่อ ต่อมามันนำกู่เอี๋ยนออกจากหุบเขา สุดท้ายล้วนกลับมาแสดงว่าต้าซือกล่าวไม่แปลกปลอม"

อูโหย่วเต้าค่อยมีสีหน้าผ่อนคลายกล่าวว่า "มีเหตุผล หากมิใช่ต้าซือส่งข่าว เราคงถูกกักอยู่ในแดนปีศาจนี้จนตาย"

---

* ปรมาจารย์ฮัว หมายถึงฮัวเสี่ยวซวง

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า “หามิได้ อาตมาลำบากเพียงยกมือ นี่ต้องโทษว่าเหลียงซือฉินกลอกกลิ้งชั่วร้ายไป...”

อูโหย่วเต้าพอฟังคำ “เหลียงซือฉิน” ต้องสยิวกายอย่างหนาวเหน็บ กระซากเสียงว่า “บังอาจ ห้ามมิให้เอ่ยถึงชื่อของมัน”

ชงต้าซือขานรับว่า “ทราบแล้ว อาตมาพลั้งเผลอไป หลังจากนี้ไม่กล้าแล้ว”

ครั้งกระโน้นเหลียงซือฉินถล่มต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษ อูโหย่วเต้ารับความเจ็บปวด เฝ้าอ้อนวอนขอชีวิต เหลียงซือฉินคำนึงถึงความสัมพันธ์ระหว่าง**จู่มู่** *(ท่านย่า)* กับคนของต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษ จึงละเว้นชีวิตน้อยๆ ของมัน นับแต่นั้นเป็นต้นมา อูโหย่วเต้าสั่งห้ามมิให้คนของต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษเอ่ยถึงชื่อเหลียงซือฉิน หลายปีมานี้อูโหย่วเต้าแม้มีความสำเร็จเพิ่มพูน แต่ยังเกิดความหวาดกลัวจับใจ ยินยอมเผชิญกับความเปลี่ยวเหงา ไม่กล้าก้าวเท้าออกจากประตูนรก

ชงต้าซือคิดครองแผ่นดิน ตระเตรียมอาศัยต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษช่วยก่อการร้าย ถึงแม้ว่าอูโหย่วเต้าชั่วช้าสามานย์ แต่กลับหูเบา เชื่อฟังฮูหยินแมงป่องทุกประการ ชงต้าซือใช้วิธีการผูกมัดใจฮูหยินแมงป่อง ฮูหยินแมงป่องจึงคอยเป่าหูอูโหย่วเต้า ผ่านไปไม่กี่เดือน อูโหย่วเต้าก็ลืมความเจ็บปวดที่ได้รับ บังเกิดความคิดออกจากหุบเขา

ชงต้าซือเห็นมันโกรธแค้นไม่คลาย จึงหันเหหัวเรื่องว่า “อูจงจู่ พิษของกงจู่ใช่ขจัดแล้วหรือไม่?”

อูโหย่วเต้าแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า “นี่ยังต้องกล่าวหรือ?”

เวี่ยจือหยางบังเกิดความลิงโลดยินดี ได้ยินชงต้าซือกล่าวว่า “ผิวกายของนางตอนแรกเป็นสีดำ แล้วค่อยเป็นสีขาว นั่นเป็นเพราะเหตุใด?”

อูโหย่วเต้ากล่าวว่า “นางถูกพิษแทรกซึมถึงอวัยวะภายใน ต้องขจัดภายในแล้วค่อยขจัดภายนอก ดังนั้นดึงพิษออกจากอวัยวะภายในก่อน ให้

กระจายไปตามผิวหนัง หลังจากขจัดพิษของอวัยวะภายใน ค่อยดูดพิษบนผิวกาย เนื่องจากนางถูกพิษอย่างลึกล้ำ วิชาแมงมุมเลือดผ่านกัลป์ไม่อาจเห็นผลในครั้งเดียว ต้องกระทำซ้ำสามครั้ง ค่อยขจัดพิษหมดสิ้น"

ชงต้าซือกล่าวว่า "อมิตาพุทธ ยอดวิชาของจงจู่เป็นที่เลื่อมใสของอาตมานัก"

อูโหย่วเต้ายกมือลูบเครา นึกกระหยิ่มยิ้มย่อง เวี่ยจือหยางก็ลอบระบายลมหายใจโล่งอก ได้ยินชงต้าซือถามอีกว่า "เหตุใดนางยังไม่ฟื้นคืนสติมา?"

อูโหย่วเต้าแค่นหัวร่อกล่าวว่า "นางถูกพิษนานเกินไป กระทบถึงพลังธาตุภายในกาย สามารถมีชีวิตถึงตอนนี้ ถือเป็นปาฏิหาริย์แล้ว ต่อให้จัดหายาวิเศษ หากคิดฟื้นฟูดังเดิม ก็ต้องใช้เวลาหกเดือนหนึ่งปี นี่ยังต้องดูสภาพร่างกายของนาง หากร่างกายอ่อนแอ ก็ไม่มีชีวิตอยู่สืบไป"

เวี่ยจือหยางพอฟัง หัวใจต้องเต้นระทึกขึ้นมา พลันรู้สึกกลางหลังปวดแปลบ ได้ยินชงต้าซือกล่าวว่า "เด็กน้อยนี้จะจัดการอย่างไร ขอจงจู่โปรดชี้แนะ"

อูโหย่วเต้าเหลือกตาขึ้นกล่าวว่า "มิใช่บอกแต่แรกแล้วหรือว่าจะชุบสร้างเป็นหุ่นเชิดคุณไสย"

เวี่ยจือหยางรีบกล่าวว่า "ข้าพเจ้ากลายเป็นคนขาเป๋ ชุบสร้างเป็นหุ่นเชิดคุณไสยก็ไม่มีประโยชน์"

อูโหย่วเต้าหัวร่อออกมา ฮูหยินแมงป่องก็หัวร่อคิกคัก คล้ายกับว่าเวี่ยจือหยางกล่าววาจาตลกขบขันประการหนึ่ง มีแต่ฮูหยินอสรพิษปั้นหน้าเคร่งเครียดเย็นชา ราวกับว่าเรื่องราวไม่เกี่ยวข้องกับตัวเอง หาเอ่ยปากสอดคำไม่

อูโหย่วเต้ากล่าวว่า "เด็กน้อย ให้เจ้าเปิดหูเปิดตาสักครา"

พลางชักดาบสั้นออกมาเล่มหนึ่ง แทงใส่หุ่นเชิดคุณไสยที่ข้างกาย

ตนหนึ่ง ดาบแทงลึกเข้าไปสามหุน หุ่นเชิดคุณไสยยังยืนแน่วนิ่ง อูโหย่วเต้ากรีดดาบลงมา บังเกิดเป็นบาดแผลยาวนิ้วเศษเส้นหนึ่ง โลหิตสีดำไหลออกมา ไหลผ่านร่างซึมลงกับพื้น ได้ยินเสียงซี่ซี่ ต้นหญ้าบนพื้นกลับกลายเป็นเหี่ยวเฉา

เวี่ยจือหยางเห็นโลหิตของหุ่นเชิดคุณไสยมีพิษร้ายแรงถึงเพียงนี้ ถึงกับปากอ้าตาค้างไป ฉุกคิดว่าฮูหยินอสรพิษบอกว่าลมหายใจหรือโลหิตของหุ่นเชิดคุณไสยล้วนสามารถฆ่าคน หวนนึกถึงตนเองกำลังจะกลายเป็นตัวประหลาดเช่นนี้ ถึงกับท้องไส้ปั่นป่วน คิดอาเจียนออกมา

ได้ยินอูโหย่วเต้ากล่าวว่า “เด็กน้อย เจ้ามองดูใหม่” เวี่ยจือหยางช้อนตามอง เห็นอูโหย่วเต้าพอซุกเก็บดาบ ปากแผลของหุ่นเชิดคุณไสยก็สมานตัว คงเหลือเป็นรอยแผลเป็นเส้นหนึ่ง

อูโหย่วเต้ากล่าวด้วยความกระหยิ่มว่า “หุ่นเชิดคุณไสยมีข้อดีประการหนึ่ง นั่นคือหนอนคุณไสยดูดเลือดเข้าไป ขับถ่ายเป็นครั่งออกมา สามารถรักษาร้อยโรค สร้างเลือดเนื้อ ไม่แน่ว่าจะรักษาขาเป๋ของเจ้าได้”

ฮูหยินแมงป่องยกมือปิดปากหัวร่อ กล่าวว่า “นี่ยากบอกได้ ในสิบหุ่นเชิดคุณไสยคัดเลือกเพียงหนึ่ง ในสิบคนมีคนรอดชีวิตคนหนึ่งถือว่าไม่เลว ไม่แน่ว่ายังไม่ทันซุบสร้างเป็นหุ่นเชิดคุณไสย เด็กน้อยเจ้ากลายเป็นภูตผีก่อน”

ศิษย์ทั้งหลายหัวร่อครืนออกมา มองดูเวี่ยจือหยางราวกับมองดูสุนัขตัวหนึ่ง เวี่ยจือหยางอับจนสิ้นหนทาง รู้สึกเลือดลมปั่นป่วน ต้องขบกรามกล้ำกลืน จึงไม่หลั่งน้ำตาออกมา ชงต้าซือมองดูสภาพของมัน หวนนึกถึงว่าได้ระบายแค้นในอก ต้องหัวร่อดังยาวนานออกมา

อูโหย่วเต้าหันไปกล่าวว่า “ฮูหยิน นำยาน้ำปรโลกออกมา”

ฮูหยินแมงป่องเดินเข้าห้อง ยกชามเคลือบมาใบหนึ่ง ภายในชามมีกลิ่นประหลาดชนิดหนึ่ง คล้ายหอมไม่เชิงหอม คล้ายเหม็นไม่เชิงเหม็น

อูโหย่วเต้ากล่าวว่า “นำคนเข้ามา” ซงต้าซือจึงถอนเท้ากลับ ไม่รอให้เวี่ยจือหยางลุกขึ้น ก็ตะปบคว้าจุดมิ่งเหมินที่กลางหลังมัน ยกร่างมันอยู่กลางอากาศ อูโหย่วเต้ายื่นชามยาถึงเบื้องหน้ามัน ยิ้มอย่างเยือกเย็นกล่าวว่า “มา ดื่มลงไป”

เวี่ยจือหยางเพ่งตามอง เห็นยาน้ำในชามปั่นป่วน เผยเห็นตัวหนอนเล็กๆ หัวสีทองลำตัวสีเขียว มีขนาดเท่าเม็ดข้าวสาร ทั้งมีจำนวนมากมาย สร้างความพะอืดพะอมแก่มัน ปิดปากไม่ยอมดื่ม

อูโหย่วเต้าบังเกิดความไม่พอใจ ชี้มือไปยังจูเหว่ยกล่าวว่า “เราสามารถชุบชีวิตนาง ทั้งสามารถฆ่านาง หากเจ้าไม่ดื่ม เราจะเหยียบศีรษะนางให้แหลกเละ” พลางยกเท้าขึ้น เล็งไปที่ขมับของจูเหว่ย

เวี่ยจือหยางมองดูจูเหว่ย เหลียวดูหุ่นเชิดคุณไสย พลันขบกรามกรอด ยื่นหน้าไปดื่มยาน้ำจนหมดสิ้น

ยาน้ำปรโลกไม่ร้อนไม่เย็น ในความเปรี้ยวแฝงรสขม ตัวหนอนพอเข้าปาก ก็มุดผ่านลำคอลงไป เวี่ยจือหยางกลืนไม่เข้าคายไม่ออก อึดอัดจนหน้าแดงคอพอง สองตาเหลือกขึ้น ปรารถนาใคร่ตกตายให้สิ้นเรื่องราว

ฮัวหมิงงอนิ้วนับคำนวณ ในที่สุดค้นพบประตูเป็น เยี่ยหลิงซูก็กรีดเร้นพิษมาถึงปลายนิ้ว ล้วงเข็มทองออกมาทิ่มแทงผิวหนัง หลั่งเลือดสีดำออกมาหลายหยด จากนั้นผุดลุกขึ้น

เห็นฉู่คงซันนั่งกับพื้น คล้ายครุ่นคิดใคร่ครวญ เยี่ยหลิงซูจึงกล่าว “ฉู่เซียนเซิง ท่านไม่เป็นไรกระมัง?”

ฉู่คงซันเงยหน้าขึ้น ยิ้มพลางกล่าวว่า “ไม่เป็นไร เราเคยถูกทำร้ายสาหัสกว่านี้สองครั้ง พิษเพียงนี้นับเป็นอย่างไร?”

เยี่ยหลิงซูกล่าวคำประเสริฐ ประคองฮัวหมิงขึ้น เดินไปตามคำบอกของนาง ฉู่คงซันก็โบกแขนเสื้อ ตามติดอยู่ด้านหลัง

เดินไปเก้าก้าว ก็พบเห็นรูปปั้นครึ่งรูป เยี่ยหลิงซูทอดถอนใจกล่าวว่า “ฮัวอี๋ ก่อนนี้ท่านสอนวิชาคณิตคำนวณแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าล้วนไม่ตั้งใจเรียน หากว่ามีเวลา ต้องขอคำชี้แนะจากท่านอีก”

ฮัวหมิงยิ้มพลางกล่าวว่า “เด็กผู้นี้ไฉนสนใจวิชาคณิตคำนวณขึ้นมา?”

เยี่ยหลิงซูยิ้มเล็กน้อยไม่ตอบคำ นางได้รับเคล็ดวิชามังกรซ่อนกับภาพความลับฟ้าบรรจงสร้าง ในจำนวนนั้นอธิบายวิชาเครื่องยนต์กลไกล้วนเกี่ยวข้องกับวิชาคณิตคำนวณ ดีที่นางถือกำเนิดจากเกาะตะวันออกสืบทอดวิชาของวังความลับฟ้า เมื่อเยาว์วัยก็เคยร่ำเรียนวิชาคณิตคำนวณมาบ้าง ดังนั้นในเวลาอันสั้น ไม่ว่าวิชาฝีมือตลอดจนกลไกกับดัก ล้วนรุดหน้าราวติดปีก แต่ว่าวิชาคณิตคำนวณเป็นพื้นฐานของฟ้าดิน มีความลึกล้ำไพศาล เยี่ยหลิงซูยิ่งร่ำเรียนยิ่งพบว่ามีส่วนที่ไม่รู้อีกมากมาย เห็นฮัวหมิงคำนวณวิธีการออกจากค่ายกลศิลา จึงเกิดความคิดร่ำเรียนเพิ่มเติม

ทั้งสามเดินพลางสนทนาพลาง เพิ่งลดเลี้ยวขวาเดินไปหลายก้าว พลันได้ยินเสียงหวีดดังแหลมเล็ก บังเกิดเสียงสะท้อนสะท้าน ทั้งสามหัวใจตกวูบลง หยุดเท้ายืนหยัด พลันได้ยินเสียงแกร๊กกร๊ากดังจากทั่วสี่ทิศแปดทาง ที่หลังโขดหินระหว่างพงหญ้า ปรากฏแมงป่องจำนวนมากฮือออกมา

แมงป่องมีทั้งสีแดงเหลืองดำม่วง ใหญ่เล็กไม่เท่ากัน ยกขาหน้าขึ้นกระดกส่วนหาง เคลื่อนตัวราวกับสายน้ำที่ขุ่นมัว ชั่วพริบตามาถึงเบื้องหน้าเหล่าแมงป่องงอตัว พุ่งขวับขึ้นมา จู่โจมใส่คนทั้งสาม

เยี่ยหลิงซูล้วงเข็มทองออกมา มือซ้ายใช้ท่าดาวฟ้าแต้มมังกร มือขวาใช้ออกด้วยท่าเทพเสินหนงหว่านเมล็ด ปรากฏเข็มสีทองระยิบระยับคล้ายดวงดาวคล้ายหยาดฝน ซัดต้องแมงป่องตรึงติดกับพื้นและตามต้นไม้

แต่ชั่วขณะก็ใช้เข็มทองหมดสิ้น แมงป่องมีแต่เพิ่มขึ้นโดยไม่ลดลง

เยี่ยหลิงซูกับฉู่คงซันพากันประคองฮัวหมิง กระโดดขึ้นบนรูปปั้นที่หักเหลือครึ่งท่อน เสียงหวีดพลันเปลี่ยนเป็นแหลมสูง แมงป่องยิ่งเพิ่มความดุร้ายไต่ขึ้นมาบนก้อนหิน เยี่ยหลิงซูกับฉู่คงซันพากันชักกระบี่ฟาดฟัน ประกายกระบี่หนึ่งเขียวหนึ่งดำ หนึ่งแข็งหนึ่งอ่อน กวาดกราดอยู่ไปมา ฟันแมงป่องตกตาย เพียงอึดใจเดียว รอบรูปปั้นสุมเต็มไปด้วยซากแมงป่อง แต่สัตว์พิษเหล่านี้เหยียบย่ำซากของพวกเดียวกันหนุนเนื่องขึ้นมา เยี่ยหลิงซูเข่นฆ่าจนมืออ่อน แต่ก็ไม่กล้านิ่งเฉย หากเผยช่องโหว่รอยโหว แมงป่องก็จะชำแรกเข้ามาต่อยใส่

ทั้งสองเอาแต่ป้องกันใต้เท้า มิคาดบังเกิดกระแสลมก่อหวอด ปรากฏค้างคาวขนาดใหญ่หลายตัวโบยบินมาจนบดบังดวงอาทิตย์ บุกจู่โจมราวกับบ้าคลั่ง เยี่ยหลิงซูเติบโตบนเกาะตะวันออก ฝึกวิชาฟันนางแอ่นเหินจึงตวัดกระบี่ขึ้นไป ฟันค้างคาวสองตัวขาดเป็นสี่ท่อน ฝนเลือดพร่างพรมลงจากกลางอากาศ พอกระเซ็นใส่ร่างยังอุ่นอยู่

ค้างคาวเห็นพวกเดียวกันจบชีวิต ก็บินวนกลับขึ้นไป ยามนั้นเสียงหวีดทวีความเร่งร้อนแฝงความหมายเร่งรัด ค้างคาวจึงพุ่งตัวลงมาอย่างลืมตัวลืมตาย เยี่ยหลิงซูฟันค้างคาวตายไปอีกหลายตัว ชุดขาวที่สวมใส่แปดเปื้อนคราบโลหิตเป็นด่างดวง

แมงป่องอยู่ล่าง ค้างคาวอยู่บน จู่โจมอย่างมืดฟ้ามัวดิน ฉู่คงซันกับเยี่ยหลิงซูแบ่งหน้าที่รับผิดชอบ เยี่ยหลิงซูจัดการกับค้างคาว ฉู่คงซันรับมือแมงป่อง ยังควบคุมสถานการณ์ได้

พลันบังเกิดเสียงกระดิ่งดังติงตังอีกครา เยี่ยหลิงซูพอฟัง ต้องลอบคร่ำครวญในใจ จริงดังคาดหมาย ปรากฏหุ่นเชิดคุณไสยสิบกว่าตนกระโดดออกจากดงหิน เหยียบซากแมงป่องเข้ามา ลงมือโดยปราศจากระเบียบแบบแผน

ทั้งสามความจริงตึงมืออยู่แล้ว เมื่อเป็นเช่นนี้ยิ่งประสบคราเคราะห์

ซ้ำสอง แมงป่อง ค้างคาว และหุ่นเชิดคุณไสยผลัดกันหนุนเนื่องเข้ามาไม่สิ้นสุด เยี่ยหลิงซูกับฉู่คงซันแม้ผนึกกระบี่มั่น ยังยากจะต้านทานได้ ปรากฏแมงป่องขนาดเท่าฝ่ามือมุดเข้ามา กระดกหางแทงใส่หลังเท้าของเยี่ยหลิงซู

ฮัวหมิงแม้ถูกพิษไร้เรี่ยวแรง แต่ยังมีสายตาดังเดิม จึงเสือกส่งไม้บรรทัดเหล็กออก เขี่ยแมงป่องตัวนั้นปลิวกระเด็น มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น เยี่ยหลิงซูยังแตกตื่นจนหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา เพลงกระบี่เซื่องช้าลงวูบ ปรากฏค้างคาวตัวหนึ่งแทรกซ้อนเข้ามา เยี่ยหลิงซูกราดฟาดฝ่ามือออกตามสัญชาตญาณ พอดีฟาดถูกส่วนหัวของค้างคาว สัมผัสถูกส่วนขนและความเหนียวเหนอะ นางรู้สึกสมองพองโต อวัยวะภายในปั่นป่วนขึ้นมา

เมื่อถูกกักตัวไว้เช่นนี้ ต่อให้ทั้งสามไม่ถูกพิษเสียชีวิต ก็ต้องเหน็ดเหนื่อยจนขาดใจตาย เยี่ยหลิงซูร้อนรุ่มใจยิ่ง แต่ก็อับจนปัญญา ยามนั้นที่ห่างไปปรากฏแสงไฟแลบแปลบ ปรากฏลูกกลมที่ถักสานจากเถาวัลย์ขนาดเท่าศีรษะคนลอยมา ทั้งติดไฟลุกไหม้ กลิ้งมาตามพื้นดิน จนแมงป่องหลบหลีกเป็นพัลวัน

เยี่ยหลิงซูฉุกคิดขึ้น *'แมงป่องกลัวไฟ'* ความคิดเพิ่งบังเกิด ที่ห่างไปปรากฏลูกกลมเถาวัลย์ลอยมาอีกหลายลูก ล้วนแต่ลุกไหม้ กลิ่นควันฉุนเฉียว ไม่เพียงแต่แมงป่อง แม้แต่หุ่นเชิดคุณไสยก็หยุดยั้งลง

เยี่ยหลิงซูฉวยโอกาสใช้กระบี่ ทิ่มแทงสังหารหุ่นเชิดคุณไสยสองตนประคองฮัวหมิงกระโดดลงจากรูปปั้น ทิ้งตัวลงที่ละแวกลูกกลมเถาวัลย์ที่ลุกไหม้ สองเท้าทยอยเตะกราดใส่ราวกับเตะ**ชูจวี***[*] ลูกกลมเถาวัลย์ที่ลุกไหม้กลิ้งตัวไปตามพื้น จนแมงป่องเตลิดหลบหนี

ฉู่คงซันก็รุดมา มันล่วงรู้เจตนาของเยี่ยหลิงซู จึงกล่าว "แม่นางเยี่ยจับโจรจับหัวหน้า ให้เราดูแลฮัวจุนจู่เอง"

---

[*] ลูกหนังสมัยโบราณ

เยี่ยหลิงซูลังเลเล็กน้อย จึงผลักไสฮัวหมิงถึงข้างกายฉู่คงซัน ฉู่คงซันทยอยเตะสองเท้า บังคับลูกกลมเถาวัลย์ที่ลุกไหม้ทั้งสี่ลูกพุ่งฉวัดเฉวียนขับไล่แมงป่องไปจนหมดสิ้น ทั้งขู่ขวัญหุ่นเชิดคุณไสยล่าถอยไป

ฮัวหมิงชมดูจนตาลายละลาน ต้องร้องชมเชยว่า "ฉู่คงซัน ดูไม่ออกว่าท่านมีความสามารถเช่นนี้"

ฉู่คงซันแบ่งกระแสจิตเป็นสองทาง เท้าเตะลูกกลมเถาวัลย์ กระบี่ในมือกวัดแกว่งสกัดกั้นค้างคาว พอฟังจึงกล่าว "ครั้งกระโน้นในชมรมหยวนเซ่อเมืองต้าตู วิชาเตะชูจวีของเราไม่มีผู้ใดต้านติด"

ฉู่คงซันเมื่อวัยหนุ่มฉกรรจ์สามารถดีดตีเป่า เล่นพนันเตะชูจวี ครั้งกระโน้นมองโกลปกครองประเทศ ชมรมหยวนเซ่อเมืองต้าตูชุมนุมนักเตะชูจวี ฉู่คงซันมีฝีมือเหนือล้ำกว่าใคร ได้รับขนานฉายาว่าหนึ่งชูพันจวี นับแต่นั้นวิชาชูจวีแพร่หลายไปต่างประเทศ หลายร้อยปีให้หลัง กลายเป็นศิลปะประจำชาติของดินแดนตะวันตก

เยี่ยหลิงซูเห็นเช่นนั้นค่อยคลายใจลง นางทราบว่าสัตว์พิษและหุ่นเชิดเหล่านี้ล้วนถูกชักใยบงการ หากคิดเอาตัวรอด ต้องสยบคนชั่วช้าที่อยู่หลังฉากไว้ จึงฟังเสียงจำแนกตำแหน่ง ใช้ลูกหนังเถาวัลย์ที่ลุกไหม้เบิกทางวิ่งตะบึงไปตามเสียงหวีดและเสียงกระดิ่ง

พริบตานั้นเสียงหวีดแหลมสูง เสียงกระดิ่งเร่งร้อน เหล่าหุ่นเชิดคุณไสยและค้างคาวผละจากฮัวหมิงและฉู่คงซัน ไล่กวดตามเยี่ยหลิงซูมา เยี่ยหลิงซูวิ่งไปไม่กี่สิบก้าว ก็ตกอยู่ในวงล้อม แม้บุกซ้ายทะลวงขวา ยังฝ่าออกไปไม่ได้

ขณะร้อนรุ่มใจ พลันได้ยินเสียงนกร้องแหลมสูง เงาร่างสีขาวสายหนึ่งพุ่งโฉบลงจากกลางอากาศ จู่โจมใส่ค้างคาว สร้างความตื่นเต้นยินดีแก่เยี่ยหลิงซูจนร้องโพล่งว่า "เฟยเซวีย"

คราก่อนที่นครหลวง เฟยเซวียเคยต่อสู้กับค้างคาวยักษ์ จึงยึดถือ

เป็นศัตรู ครั้งนี้หาตัวผู้เป็นนายไม่พบ กลับพบเห็นฝูงค้างคาวโจมตีเยี่ยหลิงซู มันจำแนกออกว่าสตรีนางนี้เป็นพวกเดียวกับผู้เป็นนาย จึงเข้าช่วยเหลือ นกเหยี่ยวฟ้าเคลื่อนไหวรวดเร็วกว่าค้างคาว ใช้จะงอยปากจิกใส่ ก็ปรากฏเลือดค้างคาวสาดกระจาย

เยี่ยหลิงซูเมื่อปราศจากการคุกคามบนศีรษะ ก็พกพาลูกไฟร่ายรำกระบี่ สังหารหุ่นเชิดคุณไสยอีกสองตน ฝ่าออกจากวงล้อม พออ้อมดงหินแถบหนึ่ง เห็นอูจื่อตูมือถือกระดิ่ง ข้างกายห้อมล้อมด้วยหุ่นเชิดคุณไสยหลายตน มันพอพบเห็นเยี่ยหลิงซูก็ใจหายวาบ สั่นกระดิ่งพลางล่าถอยไปด้านหลัง

อูจื่อตูลุ่มหลงความงามของเยี่ยหลิงซู ความจริงคิดอาศัยค่ายกลศิลาที่ชำรุดไม่สมบูรณ์กักนางเอาไว้ รอจนนางเหน็ดเหนื่อยหิวโหย ค่อยคร่ากุมเป็นเชลย มิคาดฮัวหมิงล่วงรู้วิชาคณิตคำนวณ ค้นพบเส้นทางออกจากค่ายกล อูจื่อตูยามร้อนรุ่มใจ จึงบงการสัตว์พิษอุดไว้ทั้งดินฟ้า มิคาดปรากฏลูกไฟลอยมา ทำลายขบวนแมงป่อง เฟยเซวียก็จัดการกับฝูงค้างคาว คงเหลือหุ่นเชิดคุณไสย จึงสั่นกระดิ่งเรียกระดมหุ่นเชิดคุณไสยมา เยี่ยหลิงซูร่ายรำกระบี่ไม่หยุดยั้ง จนใจที่หุ่นเชิดคุณไสยมีมากเกินไป สังหารไม่หมดสิ้น บวกกับไม่ทันระวัง เปลวไฟบนลูกกลมเถาวัลย์ดับวูบไป แมงป่องพิษจึงคืบคลานเข้ามาใหม่

เห็นแน่ชัดว่าอูจื่อตูหลบหนีไป เยี่ยหลิงซูขณะร้อนรุ่มใจ พลันพบว่าพื้นดินเบื้องหน้านูนขึ้น ก้อนหินปริแตกแยกออก ปรากฏเถาวัลย์สีเขียวเข้มพุ่มหนึ่งชอนไชออกมา ตอนแรกอ่อนนุ่มราวตะเกียบ จากนั้นเจริญงอกงาม จนมีขนาดเท่าแขนเด็ก

ปรากฏการณ์นี้แปลกพิสดารยิ่ง เยี่ยหลิงซูกลัวว่าเป็นหญ้าพิษ จึงถอยปราดไปด้านหลัง เส้นเถาวัลย์คล้ายมีชีวิต เลื้อยปราดมา หุ่นเชิดคุณไสยตนหนึ่งพอเหยียบถูก ก็ถูกเถาวัลย์รัดพันข้อเท้าไว้ หุ่นเชิดคุณไสย

เสียหลักล้มฟาดกับพื้น เส้นเถาวัลย์งอกเงยแล้วงอกเงยเล่า รัดพันมันราวกับขนมจ้างใบหนึ่ง

เยี่ยหลิงซูชมดูจนตื่นตระหนกยิ่ง สายตายามกวาดมอง เห็นพื้นที่แถบนี้กลับกลายเป็นป่าดงดิบ ปรากฏเถาวัลย์ประหลาดทะลุดินออกมา เหล่าหุ่นเชิดคุณไสยพอกระทบถูก ก็ถูกเถาวัลย์รัดพันไว้ หุ่นเชิดคุณไสยแผดร้องพลางขยับดิ้นรน ล้วนดิ้นไม่หลุด

ได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งกระทบโสตว่า "ยังรออันใด" สุ้มเสียงสดใสไพเราะ เยี่ยหลิงซูกวาดมองไปตามเสียง เห็นหน้าดงหินที่ห่างไปหมอบไว้ด้วยสตรีนางหนึ่ง อยู่ในชุดดำคลุมหน้า สองมือกดใส่พื้นดิน แมงป่องพิษรอบข้างล้วนหลีกลี้ไม่กล้าเข้าใกล้

เยี่ยหลิงซูร้องโพล่งว่า "เป็นท่านอีก" สตรีนางนี้มิใช่ใครอื่น เป็นคนที่ช่วยขับไล่ฝูงผึ้งอสุภที่ช่องเขาเปลือกหอยหลากสีล่าถอยไปเอง

สตรีคลุมหน้าเงยหน้าขึ้น ปรายตาบอกใบ้ต่อเยี่ยหลิงซู เยี่ยหลิงซูเข้าใจเจตนาของนาง จึงพลิกตัวกระโดดปราด เหยียบย่ำหุ่นเชิดคุณไสยวิ่งไปเบื้องหน้า หุ่นเชิดคุณไสยถูกเถาวัลย์รัดพันไว้ กลายเป็นหินหยั่งเท้าของเยี่ยหลิงซู หญิงสาวกระโดดขึ้นลงหลายครา ก็ไล่กวดตามอูจื่อตูทัน

อูจื่อตูรีบโยนกระดิ่งทิ้ง ล้วงกระบอกเข็มยมบาลจากอกเสื้อ เล็งใส่เยี่ยหลิงซู พอบิดคราหนึ่งก็ปรากฏเข็มพิษสาดพุ่งออกมา เยี่ยหลิงซูรีบร่ายรำกระบี่ปัดป่ายเข็มพิษพ้นห่าง อูจื่อตูยังคิดยิงซ้ำ เยี่ยหลิงซูตวาดเสียงแหลมเล็ก เสือกกระบี่ปราด เสียงฉึกเมื่อแทงถูกขั้วหัวใจของอูจื่อตู

อูจื่อตูปล่อยกระบอกเข็มร่วงหล่นลงกับพื้น เหลือกตาขึ้นล้มระทวยลง เยี่ยหลิงซูความจริงคิดจับเป็นคนผู้นี้ ใช้เป็นเบี้ยต่อรองกับต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษ มิคาดยามรีบร้อนคับขัน กลับฆ่าเด็กน้อยนี้ไป

เมื่อปราศจากคนควบคุมบงการ แมงป่องพิษก็แตกฮือหลบหนี ค้างคาวบนฟ้าก็ถูกเฟยเซวียโจมตีแตกกระเจิง คงเหลือหุ่นเชิดคุณไสย

หลายตนดิ้นรนกับพื้น สตรีคลุมหน้าพลันผุดลุกขึ้น สองมือของนางพอพ้นจากพื้น เส้นเถาวัลย์ก็กลับกลายเป็นผุยผง หายวับไปจนหมดสิ้น หุ่นเชิดคุณไสยพอได้รับอิสระ ก็แยกย้ายกันหลบหนี ในจำนวนนั้นมีอยู่สองตนตะปบคว้าซากศพของอูจื่อตูไปด้วย

เยี่ยหลิงซูยามว้าวุ่นใจ กลับลืมสกัดขัดขวาง พลันเห็นสตรีคลุมหน้าหมุนตัวหมายจากไป จึงรีบกล่าวว่า "โปรดชะงักเท้า"

สตรีคลุมหน้าหยุดเท้าลงเหลียวมองมา ยามนั้นฉู่คงซันก็ประคองฮัวหมิงมาถึง พอพบเห็นสตรีคลุมหน้านี้ต่างก็บังเกิดความตื่นเต้นสงสัย เยี่ยหลิงซูระงับสติแล้วกล่าว "ท่านยื่นมือช่วยเหลือสองครั้งครา พระคุณอันยิ่งใหญ่ไม่ขอลืมเลือน ขอถามนามอันสูงส่ง เพื่อที่วันหน้าจะได้ตอบแทน"

สตรีคลุมหน้ากล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "เราไม่ได้มาเพราะท่าน เวี่ยจือหยางเล่า?"

เยี่ยหลิงซูงงงันวูบจึงกล่าว "ท่านรู้จักเวี่ยจือหยาง? ท่านเป็นสหายกับมัน?"

สตรีคลุมหน้ากล่าวว่า "เราเพียงได้รับไหว้วานจากผู้คนมา พวกท่านไม่ได้ร่วมทางมากับมันหรือ?"

เยี่ยหลิงซูตอบว่า "เมื่อครู่เหตุการณ์วุ่นวายสับสน พวกเราเกิดการพลัดหลงกัน"

สตรีคลุมหน้าขมวดคิ้ว ดวงตาทอแววร้อนรุ่ม นางลังเลเล็กน้อยแล้วกล่าว "ค่ายกลศิลาวุ่นวายสับสน พวกท่านล่วงรู้วิธีออกไปหรือไม่?"

เยี่ยหลิงซูกับฮัวหมิงสบตากันวูบ ต่างทราบแน่แก่ใจว่าสตรีคลุมหน้าติดตามพวกนางเข้าสู่ค่ายกลศิลา ทั้งถูกกักอยู่ในค่ายกล ฮัวหมิงจึงกล่าว "เราล่วงรู้ทางออกจากค่ายกล ขอเชิญแม่นางออกจากค่ายกลพร้อมกัน"

สตรีคลุมหน้ากวาดตามองรอบข้าง ขบคิดแล้วผงกศีรษะอย่าง

เงียบงัน

ซงต้าซือโยนร่างเวี่ยจือหยางลงกับพื้น เห็นมันเกลือกกลิ้งไปมา ต้องนึกเวทนาอยู่บ้าง ครุ่นคิดขึ้น *'หากยกความเป็นศัตรูสหายไม่เอ่ยถึง เด็กน้อยนี้กลับเป็นคนที่น่าสนใจผู้หนึ่ง หากกลับกลายเป็นหุ่นเชิดคุณไสย สูญสิ้นมโนธรรมสำนึก ออกจะน่าเสียดายอยู่บ้าง'* แต่พอนึกถึงแผนกอบกู้มองโกล ต้องหักใจแข็งกร้าวขึ้นมา

เวี่ยจือหยางเกลือกกลิ้งอยู่หลายทอด ปากมีฟองขาวแตกทะลักออกมา สิ้นสติสมประดีไป อูโหย่วเต้าโบกแขนเสื้อ ตวาดสั่งว่า "ส่งไปยังถ้ำหุ่นเชิดคุณไสย"

ศิษย์สองคนเดินเข้ามา แบกร่างเวี่ยจือหยางขึ้นหันกายไป ซงต้าซือชี้มือไปยังจูเหว่ย ถามว่า "สตรีนางนี้จะจัดการอย่างไร?"

อูโหย่วเต้าร้องบอกให้นำกระดาษพู่กันมา เขียนเทียบยาใบหนึ่ง ส่งต่อศิษย์สตรีนางหนึ่ง กล่าวว่า "จัดยาตามเทียบใบนี้ ให้นางรับประทานทุก**ยามจื้อ โง่ว และซิง*** หากเกิดข้อผิดพลาด ให้ระวังชีวิตน้อยๆ ของเจ้า"

ศิษย์สตรีนั้นรับเทียบยาไป ราวกับรับราชโองการ ร้องชักชวนพวกพ้องหามแคร่ของจูเหว่ยจากไป

อูโหย่วเต้าโยนพู่กันทิ้ง ปรบมือคราหนึ่ง หันไปกล่าว "ซงต้าซือ ท่านเป็นเพื่อนเราไปชมดูว่าผู้ใดกล้ากระตุกหนวดเสือของเราต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษ?"

ซงต้าซือประนมมือรับคำ กล่าวว่า "ไม่แน่ว่าการไปครั้งนี้ จงจู่จะชุบสร้างหุ่นเชิดคุณไสยได้อีกหลายตน"

อูโหย่วเต้ายกมือลูบเคราหัวร่อออกมา ขณะจะออกเดินทาง พลันเห็นหุ่นเชิดคุณไสยสองตนหอบหิ้วร่างอูจื่อตูวิ่งตะบึงมา พอวิ่งเข้าใกล้ เห็น

---

* เวลาเที่ยงคืน เที่ยงวัน และสี่โมงเย็น

อูจื่อตูคอตกห้อยลง แสดงว่าเสียชีวิตไปแล้ว

ฮูหยินแมงป่องงงงันวูบแล้วโถมเข้าไป ส่งเสียงร่ำไห้ออกมา อูโหย่วเต้าก็สะท้านขึ้นดุจถูกสายฟ้าฟาดใส่ อูจื่อตูเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขเพียงหนึ่งเดียวที่เกิดจากมันกับฮูหยินแมงป่อง จึงได้รับการตามใจจนเหลิง อูโหย่วเต้าฆ่าคนราวผักปลา ยึดถือชีวิตผู้คนเป็นเช่นมดปลวก ยามนี้บุตรชายถูกฆ่า ในใจกลับบังเกิดเป็นรสชาติสุดบรรยาย

มันเบิ่งตาค้าง ใบหน้าเปลี่ยนเป็นเขียวคล้ำ เสียงร่ำไห้ของฮูหยินแมงป่องดังสะท้อนสะท้านในหุบเขา ศิษย์ทั้งหลายล้วนตัวสั่นงันงก กริ่งเกรงอูโหย่วเต้าระบายโทสะใส่ผู้อื่น

หลังจากตะลึงลานชั่วขณะ อูโหย่วเต้าค่อยแผดเสียงร้องว่า “มารดามันเถอะ เป็นฝีมือของผู้ใด?”

ชงต้าซือเดินเข้าไปตรวจดูแล้วกล่าว “ปากแผลเล็กราวใยไหม สมควรเป็นกระบี่อ่อนที่เบาบางแทงจากซ้ายไปขวา ทะลุตัดขั้วหัวใจ ทอดตาทั่วแผ่นดิน มีแต่เทพกระบี่เงาบินจึงกระทำได้”

อูโหย่วเต้ากระทืบเท้าร้องว่า “ไหนเลยมีวาจาพิรี้พิไรปานนี้ รีบบอกมาว่าเป็นผู้ใดฆ่าบุตรชายเรา?”

ชงต้าซือกล่าวว่า “เรื่องนี้...สมควรเป็นฝีมือของหัวหน้าพรรคค้าเกลือเยี่ยหลิงซู แต่ว่านางมีพรรคค้าเกลือกับเกาะตะวันออกหนุนหลัง...”

อูโหย่วเต้ากระชากเสียงว่า “พรรคค้าเกลือเกาะตะวันออกของมารดามัน ทั่วทั้งแผ่นดินนอกจากเหลียงซือฉินแล้ว บิดาล้วนไม่เกรงกลัวผู้ใด”

ฮูหยินแมงป่องร่ำไห้อยู่ครู่หนึ่ง พลันกระโดดปราดขึ้น ชี้หน้าฮูหยินอสรพิษ ร้องว่า “ท่านเฝ้าค่ายกลศิลา ไฉนทิ้งบุตรชายเราไว้ตามลำพัง?”

ฮูหยินอสรพิษกล่าวเสียงเย็นชาว่า “มันมิใช่ทารกอมมือ เรากล่าววาจาใดมันยอมเชื่อฟังหรือ มันคิดจับเป็นสตรีแซ่เยี่ย รนหาที่ตายเอง”

ฮูหยินแมงป่องร่ำร้องว่า “ล้วนเป็นคำแก้ต่าง นี่แสดงว่าท่านนึก

อาฆาตแค้น ฉวยโอกาสที่ศัตรูภายนอกรุกรานเข้ามา วางแผนทำร้ายบุตรชายเรา”

ฮูหยินอสรพิษขมวดคิ้วไม่ตอบคำ อูโหย่วเต้าส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า “ฮูหยินโปรดระงับโทสะ **ต้าเหนียง** *(คำเรียกภรรยาหลวง)* มิใช่บุคคลเช่นนั้น”

ฮูหยินแมงป่องพอฟัง ก็อาละวาดออกมาว่า “บุตรชายตายแล้ว ท่านยังปกป้องนางแพศยานี้อีก ครั้งกระโน้นผู้ที่คบชู้เป็นนาง ตอนนี้ผู้ที่ทำร้ายบุตรชายท่านก็เป็นนาง อูโหย่วเต้า ท่านยังนับเป็นบุรุษหรือ นางป้ายอุจจาระใส่หน้าท่าน ท่านสะกดอดกลั้นไว้ นางจ้วงแทงมีดใส่หัวใจท่าน ท่านก็สะกดอดกลั้นอีก จะอย่างไรบุตรชายเราตายแล้ว เราก็ไม่ขอมีชีวิตสืบไป” นางทั้งร่ำไห้ทั้งด่าทอ โถมไปบนร่างอูโหย่วเต้าจิกข่วนเป็นพัลวัน

อูโหย่วเต้ากระอักกระอ่วนยิ่ง ฮูหยินอสรพิษเป็นภรรยาหลวง ส่วนฮูหยินแมงป่องเป็นอนุภรรยา ต่อมาเกิดเหตุเปลี่ยนแปลง ฮูหยินอสรพิษทำลายโฉมตัวเอง ฮูหยินแมงป่องจึงกลายเป็นคนโปรด ฮูหยินแมงป่องมีนิสัยหึงหวง วางแผนคิดร้ายต่างๆ นานา แต่ฮูหยินอสรพิษสงบเสงี่ยมเจียมตัว ไม่เปิดโอกาสให้ฝ่ายตรงข้ามฉกฉวย ฮูหยินแมงป่องให้กำเนิดบุตร ฮูหยินอสรพิษไม่มีบุตรธิดา ฝ่ายแรกจึงถือดีตลอดมา ยามนี้สูญเสียบุตรชาย สร้างความโกรธแค้นแก่ฮูหยินแมงป่อง พานระบายโทสะใส่ฮูหยินอสรพิษ

อูโหย่วเต้าบังเกิดความขุ่นข้องรำคาญ พลันได้ยินที่ปากหุบเขาบังเกิดความปั่นป่วนวุ่นวาย มันถือโอกาสสลัดหลุดจากฮูหยินแมงป่องรีบรุดไป เห็นปากทางออกจากค่ายกลศิลาปรากฏศิษย์สิบกว่าคนนำหุ่นเชิดคุณไสยรายล้อมบุรุษสตรีสี่คนไว้ ทั้งหมดพอเห็นอูโหย่วเต้าต่าง พากันเปิดทาง

อูโหย่วเต้าร้องถามว่า “ผู้ใดเป็นเยี่ยหลิงซู?”

เยี่ยหลิงซูขานรับว่า “ข้าพเจ้า”

อูโหย่วเต้าหยีตามอง เห็นหญิงสาวงามเฉิดฉัน สวมชุดสีขาว บนเสื้อผ้าแปดเปื้อนคราบโลหิต ประหนึ่งดอกท้อเดือนสาม ต้องหวั่นไหวใจขึ้นมา กล่าวว่า "เจ้าเป็นคนฆ่าบุตรชายเรา?"

เยี่ยหลิงซูงงงันวูบจึงย้อนถามว่า "ท่านคืออูโหย่วเต้า?"

อูโหย่วเต้ากล่าวด้วยความถือดีว่า "เป็นเราเอง"

เยี่ยหลิงซูเงียบงันเล็กน้อย ค่อยประสานมือกล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่มีเจตนาทำร้ายบุตรชายท่าน หวังให้ใต้เท้าอูจงจู่มีใจกว้าง..."

ไม่ทันขาดคำ ปรากฏเส้นใยสีแดงหลายสายแหวกฝ่าอากาศมา เยี่ยหลิงซูจึงชักกระบี่จากฝัก ประกายสีเขียวแลบแปลบปลาบ บังเกิดเสียงติงติงอย่างเร่งร้อน เข็มสีแดงหม่นสามเล่มร่วงหล่นลงสู่พื้น

ฮูหยินแมงป่องซัดเข็มแมงป่องฟ้าลอบทำร้ายล้มเหลว จึงเลื่อนมือมาที่ข้างเอว ดึงแส้อ่อนสีแดงเพลิงออกมาเส้นหนึ่ง ตัวแส้แบ่งเป็นเก้าปล้องลักษณะคล้ายหางแมงป่อง นางกระโดดลอยตัวหวดแส้ลงยังศีรษะเยี่ยหลิงซู

เยี่ยหลิงซูมีข้อกริ่งเกรง จึงพลิ้วถอยไปด้านหลัง มิคาดแส้หางแมงป่องโบกสะบัดต้านลม บังเกิดเสียงเชียะเชียะเมื่อยืดยาวออกอีกเท่าตัว ม้วนใส่ลำคอนาง เยี่ยหลิงซูเท้าไม่ขยับ หัวเข่าไม่งอ ร่างลื่นไถลไปด้านหลังด้วยความเร็วกว่าแส้อ่อนอีก

เสียงติงเมื่อแส้หางแมงป่องพันใส่กระบี่วิเศษตามด้วยเสียงปง แส้อ่อนแตกระเบิดออก พวยพุ่งควันพิษสีแดงเลือดออกมา ส่วนลึกของหมอกควันยังยิงเข็มแมงป่องฟ้าออกมาหลายสิบเล่ม

ฮัวหมิงร้องโพล่งว่า "หลิงซู" ในเสียงร้องร่างของเยี่ยหลิงซูกลับกลายเป็นกิ่งหลิวอันอ่อนช้อย หงายร่างไปด้านหลัง เข็มพิษพุ่งเฉียดผ่านหน้านางไป เยี่ยหลิงซูยังเกร็งลมปราณขึ้นจากจุดตันเถียนท้องน้อย เผยอริมฝีปาก พวยพุ่งลมหายใจที่หอมกรุ่นดุจกล้วยไม้ ม้วนเอาควันพิษพุ่งย้อนใส่ฮูหยินแมงป่อง

ฮูหยินแมงป่องคิดแก้แค้น พอลงมือก็ใช้ออกด้วยสามเหล็กในแมงป่องฟ้า ซึ่งเป็นไม้ตายประจำตัวออก ในแส้ซ่อนควันพิษ ในควันพิษซ่อนเข็ม วัตถุทั้งสามสิ่งล้วนมีพิษร้ายแรง ขอเพียงถูกสะกิดใส่ พิษร้ายจะแล่นจู่โจมใส่หัวใจ อย่าว่าแต่ยังใช้วัตถุทั้งสามออกพร้อมกัน ฝ่ายตรงข้ามไม่รู้ความตื้นลึกหนาบาง ยากจะหลบรอดได้ มิคาดเยี่ยหลิงซูอาศัยท่าร่างอันสูงเยี่ยมหลบหลีกรอดพ้น ยังพ่นลมหายใจบังคับควันพิษย้อนใส่นาง

ฮูหยินแมงป่องไม่ทันระวัง สูดเอาควันพิษเข้าไปเล็กน้อย จึงรีบถอยกายไปสองก้าว ล้วงขวดยาเทยาขจัดสองเม็ดกลืนกินลงไป

เยี่ยหลิงซูลื่นไถลถอยปราดไปวาเศษ จากนั้นดีดตัวขึ้น ราวกับใต้เท้าติดตั้งขดลวดไว้ ได้ยินเสียงครางหนักๆ ดังขึ้นสองครา ศิษย์ของต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษสองคนถูกเข็มตระกูลแมงป่องฟ้าซัดใส่ ล้มฟาดลงกับพื้น ใบหน้าคล้ายชโลมด้วยโลหิต อูโหย่วเต้ารีบรุดเข้ามา ง้างปากคนทั้งสองออก คิดยัดยาขจัดเข้าไป มิคาดทั้งสองศีรษะห้อยพับไปด้านข้าง ขาดใจตายแล้ว

อูโหย่วเต้างงงันวูบ จึงด่าคำ “มารดามันเถอะ” จากนั้นวางซากศพลง หันมาถลึงมองเยี่ยหลิงซู

เยี่ยหลิงซูความจริงคิดสลายความแค้น เพียงตั้งรับโดยไม่ตอบโต้ เอาแต่ล่าถอยหลบเลี่ยง มิคาดฝีมือของฮูหยินแมงป่องโหดเหี้ยมชั่วร้ายเกินไป กลับพลั้งมือฆ่าศิษย์ของตัวเองสองคน ความแค้นยิ่งพอกพูนยิ่งลึกล้ำ ต้องลอบขมวดคิ้วเข้าหากัน

อูโหย่วเต้างอนิ้วนับหนึ่ง สอง สาม จากนั้นกล่าวว่า “ฆ่าคนชดใช้ชีวิต เยี่ยหลิงซู ท่านทำร้ายคนของต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษสามคน บัญชีรายนี้จะสะสางอย่างไร?”

ฮูหยินแมงป่องร้องดังๆ ว่า “สะสางอย่างไร ย่อมฆ่าพวกมันให้หมดสิ้น”

อูโหย่วเต้าตวาดว่า “หุบปาก” พลางถลึงมองนาง เค้นเสียงออกจากปากว่า “หากยังเอะอะโวยวาย เราจะให้เจ้าเป็นใบ้ไปชั่วชีวิต”

ฮูหยินแมงป่องถือดีว่าเป็นที่โปรดปราน พลันเห็นสามีเปลี่ยนสีหน้าท่าที ค่อยนึกถึงความร้ายกาจของอูโหย่วเต้า ต้องสยิวกายอย่างหนาวเหน็บ ปิดปากเอาไว้

เยี่ยหลิงซูขบคิดแล้วกล่าว “ข้าพเจ้ามายังที่นี้ ความจริงขอรับการรักษา ตอนเข้าหุบเขาก็ปฏิบัติต่อบุตรชายท่านด้วยมารยาทอันดี มิคาดบุตรชายท่านปล่อยสัตว์พิษจู่โจมทำร้าย พวกเราตกอยู่ในสภาพเก้าตายหนึ่งรอด จึงจำต้องตอบโต้กลับไป”

อูโหย่วเต้าแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า “ไม่ว่าอย่างไรเราสูญเสียบุตรชายไป ท่านเห็นควรทำอย่างไร?”

เยี่ยหลิงซูดูจากสีหน้าท่าทีมัน ทราบว่าไม่อาจเลิกราโดยสันติ ได้แต่กล่าวว่า “อูจงจู่เห็นว่าควรทำอย่างไร?”

อูโหย่วเต้าหยีตาสำรวจดูเยี่ยหลิงซู พลันกล่าวว่า “ท่านฆ่าบุตรชายเรา ให้ชดใช้บุตรชายเรามาคนหนึ่ง”

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “คนตายไม่ฟื้นคืนชีพ...”

อูโหย่วเต้าชี้มือไปที่เยี่ยหลิงซู แยกเขี้ยวหัวร่อเผยเห็นฟันสีเหลืองทั่วทั้งปาก กล่าวว่า “ท่านรั้งอยู่ในหุบเขาเป็นอนุภรรยาเรา หลังจากคลอดบุตรชายคนหนึ่ง ค่อยอนุญาตให้จากไป”

เยี่ยหลิงซูทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ต้องเลิกคิ้วสูงชัน ฮูหยินแมงป่องก็หน้าเปลี่ยนสี มองดูอูโหย่วเต้า ร้องเสียงแหลมเล็กว่า “อูโหย่วเต้า ท่านรับประทานยาพิษหรือ ไม่ว่าสตรีใดล้วนต้องการ...”

อูโหย่วเต้าแค่นเสียงอย่างเย็นชา พลันโบกมือคราหนึ่ง ฮูหยินแมงป่องต้องยกมือกุมคอหอย ล้มฟาดลงกับพื้น อาเจียนน้ำเลือดสีม่วงคล้ำออกมา ชี้มือไปที่อูโหย่วเต้า ส่งเสียงอ้อแอ้ดังพิกล

อูโหย่วเต้าเหลือกตาขึ้นกล่าวว่า "เรากล่าวว่ากระไร...หากยังเอะอะโวยวาย จะให้เจ้าเป็นใบ้ไปชั่วชีวิต เฮอะ เจ้าเข้าใจว่าคำพูดของเราจงจู่เป็นลมที่ผายออกมาหรือ?"

ฮูหยินแมงป่องส่งเสียงอ้อแอ้ โขกศีรษะติดต่อกัน อูโหย่วเต้าหาแยแสสนใจไม่ ศิษย์ทั้งหลายบังเกิดความเย็นเยียบจับใจ ก่อนหน้านี้อูโหย่วเต้าโอนอ่อนผ่อนตามฮูหยินแมงป่อง เพียงชั่วพริบตาก็ลงมือด้วยอำมหิต เปลี่ยนสีหน้าอย่างรวดเร็วจนไม่ทันตั้งตัว มีแต่ศิษย์ที่อายุสูงวัยค่อยล่วงรู้ความคิดของอูโหย่วเต้า คนผู้นี้มักมากกามคุณ ครั้งกระโน้นทำร้ายสตรีนับไม่ถ้วน เพียงแต่หลังจากถูกกักอยู่ในหุบเขา มีศิษย์สตรีบางตา คงมีแต่ฮูหยินแมงป่องที่ยั่วยวนกวนราคะ อูโหย่วเต้าไม่อาจแสวงหาจากที่อื่น จึงยอมคล้อยตามนาง ยามนี้พอพบพานเยี่ยหลิงซู เข้าใจว่าเป็นเทพธิดาจุติมา เมื่อเหลียวดูฮูหยินแมงป่อง คนชราภาพมุกสีเหลืองหม่น ทั้งปากคอเราะร้าย กลับกลายเป็นน่าชัง มันเป็นคนแล้งน้ำใจ ไม่คำนึงถึงความสัมพันธ์เก่าก่อน จึงหาข้ออ้างแพร่พิษทำร้ายฮูหยินแมงป่องกลายเป็นใบ้

มันมีฝีมือร้ายกาจ ภูตเทพสุดจะหยั่ง ทั้งมีความคิดลงโทษ และมีเจตนาแสดงอำนาจ เยี่ยหลิงซูมองดูฮูหยินแมงป่อง ในใจนึกเห็นอกเห็นใจ กล่าวเสียงเย็นชาว่า "อูโหย่วเต้า หยามหยันคนเท่ากับหยามหยันตัวเอง ท่านกล่าววาจาเหลวไหล ไม่กลัวเสื่อมเสียศักดิ์ศรีหรือ?"

อูโหย่วเต้าร้องเพ้ยกล่าวว่า "ฆ่าบุตรชายชดใช้บุตรชาย เป็นเรื่องชอบด้วยเหตุผล ทารกหญิงวางใจ เราจงจู่ยิ่งชรายิ่งแข็งแรง ด้านความสามารถบนเตียง รับรองไม่สร้างความผิดหวังแก่ท่าน..."

มันยิ่งกล่าวยิ่งระคายหู ผู้นำสำนักหนึ่งไม่ต่างกับอันธพาลร้านถิ่น เยี่ยหลิงซูขุ่นแค้นจนหน้าขาวซีด ตวาดว่า "หุบปาก"

อูโหย่วเต้าไม่สนใจนาง ชี้มือไปยังผู้คนที่เหลือทั้งสาม กล่าวว่า "คน

ทั้งสามนี้ก็สมควรตาย แต่เราจงจู่ถือหลักมุทิตาให้ความเมตตากรุณา เพียงชุบสร้างเป็นหุ่นเชิดคุณไสย ให้รับใช้เรา"

ฮัวหมิงขุ่นแค้นจนหัวร่อออกมากล่าวว่า "อูโหย่วเต้า ท่านเฉกเช่นคางคกขี้เรื้อนเป่าลมวุ่นวาย" ฉู่คงซันก็สนับสนุนว่า "ใช่แล้ว เป็นคางคกขี้เรื้อนตัวหนึ่ง"

อูโหย่วเต้ากลับไม่มีโทสะ กล่าวว่า "คางคกขี้เรื้อนเป็นหนึ่งในเบญจพิษ เรามีชื่อในทางใช้พิษ เป็นคางคกมีอันใดไม่ดี?"

ความหน้าด้านของมันยากที่จะพบพาน ฮัวหมิงงงงันวูบ จึงร้องเพ้ยกล่าวว่า "ต่ำช้าไร้ยางอาย ประพฤติใฝ่ต่ำเอง ฟังว่าครั้งกระโน้นท่านร้องขอชีวิตต่อเหลียงซือฉิน กลับโขกศีรษะสามร้อยครั้ง คาดว่าโขกศีรษะมากเกินไป โขกจนสมองบี้แบนแล้ว"

อูโหย่วเต้าพอฟังคำ "เหลียงซือฉิน" ต้องสยิวกายอย่างหนาวเหน็บ แต่ว่าฮัวหมิงสะกิดแผลเก่าของมัน จึงอับอายกลายเป็นโทสะ ยกมือขวาขึ้น ขยับนิ้วทั้งห้าคราหนึ่ง

ฉู่คงซันล่วงรู้ฝีมือของมันเป็นอย่างดี จึงสืบเท้าออกไปหนึ่งก้าว โบกแขนเสื้อออก ได้ยินเสียงซี่ซี่ ปรากฏวัตถุเล็กละเอียดร่วงหล่นลงสู่พื้น ฮัวหมิงเพ่งตามอง เห็นเป็นตัวหนอนโปร่งใส มีขนาดเท่าเม็ดข้าวสาร ทั้งมีหนามติดปีก ถูกพลังฝ่ามือฉู่คงซันกระแทกร่วงลงกับพื้น กระเสือกกระสนดิ้นรนไปมา

อูโหย่วเต้ากวาดมองแวบหนึ่งแล้วกล่าว "ฝ่ามือภมรผีเสื้อ ท่านคือฉู่คงซัน"

ฉู่คงซันหัวร่อพลางกล่าวว่า "ถูกต้อง เรายังเข้าใจว่าอูจงจู่ลืมเลือนเราแล้ว" ปากกล่าววาจายังคงฟาดฝ่ามือไม่หยุด

หมู่ตึกฟ้าหอมเพาะปลูกร้อยบุปผา เมื่อมีบุปผาย่อมมีผึ้งผีเสื้อ ขณะที่ฝึกฝ่ามือภมรผีเสื้อ จะใช้กับผึ้งภมร พอกวาดฝ่ามือออก ผึ้งภมรร่วงหล่น

ลงบินไม่ขึ้น ตอนแรกเพียงเป็นตัวสองตัว แต่พอฝึกถึงขั้นสูงส่ง ฝ่ามือเดียวครอบคลุมผึ้งนับร้อย หากปรากฏผึ้งเล็ดลอดเข้ามาตัวเดียว ถือว่าไม่ประสบความสำเร็จ

หนอนบินที่โปร่งใสเหล่านี้เรียกว่าหนอนคุณไสยไร้เงา มีขนาดเล็กละเอียด โบยบินไร้ร่องรอย หากชอนไชเข้าทวารทั้งเจ็ดบนใบหน้า ขึ้นอยู่กับอูโหย่วเต้าว่าต้องการทำร้ายให้พิการหรือตกตาย หากฝ่ายตรงข้ามไม่รู้สึกตัว จะถูกลอบทำร้ายโดยง่ายดาย ฉู่คงซันเคยเป็นศัตรูกับอูโหย่วเต้า รับทราบความร้ายกาจของหนอนคุณไสยชนิดนี้ ภายหลังเหตุการณ์จึงคร่ำเคร่งฝึกฝ่ามือภมรผีเสื้อ อูโหย่วเต้าพอปล่อยหนอนคุณไสยออก ก็ถูกมันใช้ฝ่ามือสะกดไว้

ฉู่คงซันร่ายรำฝ่ามือขึ้นลง สะกดหนอนคุณไสยชั่วร้ายจนไม่อาจขยับเขยื้อนได้ ขณะนึกกระหยิ่มใจ พลันได้ยินเสียงทอดถอนใจคำหนึ่ง ฉู่คงซันเหลียวหน้ามอง ต้องงงงันวูบ คนทอดถอนใจคือฮูหยินอสรพิษเอง ฉู่คงซันรู้สึกว่านางคุ้นตายิ่ง พอเพ่งพิจารณา ต้องร้องโพล่งว่า “ไป่ลู่”

ฮูหยินอสรพิษมองดูมัน แววตาเศร้าหดหู่ ฉู่คงซันพลุ่งพล่านใจขึ้นมากล่าวว่า “ท่านยังไม่ตาย? โอย ใบหน้าท่านเป็นไรแล้ว?”

ฮูหยินอสรพิษกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า “เราทำลายโฉมหน้าตัวเอง เราเข้าใจว่าท่านถูกพิษเสียชีวิต ไม่มาอีกแล้ว”

ฉู่คงซันหน้าร้อนผะผ่าว กล่าวตะกุกตะกักว่า “ครั้งกระโน้นเราถูกพิษแทบเสียชีวิต ต่อมาบุกเข้าหุบเขาหลายครั้ง ถูกสัตว์พิษสกัดไว้ ไม่สามารถเข้ามา”

ฮูหยินอสรพิษกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า “ท่านบุกเข้ามาหลายครั้ง?”

ฉู่คงซันส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า “ความจริงแล้ว...เพียงครั้งเดียว”

คำพูดพอกล่าว อูโหย่วเต้าแค่นหัวร่ออย่างเย็นชาออกมา ส่วนฮูหยินอสรพิษบังเกิดความผิดหวังยิ่ง

ที่แท้ครั้งกระโน้นฮูหยินอสรพิษมีรูปโฉมงดงาม ต่อมาแต่งให้กับอูโหย่วเต้า พบว่าสามีเป็นคนหยาบกระด้าง สร้างความเศร้าหม่นหมอง ฉู่คงซันมีนิสัยกรุ้มกริ่ม ขอเพียงเป็นหญิงงาม จะไม่ไต่ถามที่มา ทั้งสองพอพบหน้าก็ถูกชะตา ลอบพบปะกัน อูโหย่วเต้าแม้มักมากกามคุณ แต่ไม่ยินยอมให้ภรรยาไม่ซื่อสัตย์ ยามโกรธแค้นจึงแพร่พิษต่อฉู่คงซัน แต่ฉู่คงซันมีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ หลังจากถูกพิษยังหนีรอดได้ อูโหย่วเต้าความจริงนำกำลังออกติดตาม ประจวบกับเหลียงซือฉินสืบเสาะมาหลังการต่อสู้ อูโหย่วเต้าถูกกักอยู่ในหุบเขา ฉู่คงซันค่อยรอดชีวิตได้

ฮูหยินอสรพิษมีรักลึกล้ำ แม้ทราบว่าฉู่คงซันเก้าตายหนึ่งรอด ยังทำลายโฉมหน้าตัวเอง เพื่อรักษาคุณสมบัติของสตรี หากเป็นยามปรกติ นางคงยากรอดพ้นจากความตาย แต่หลังประสบเคราะห์กรรม อูโหย่วเต้าขาดแคลนผู้คน จึงละเว้นชีวิตของนาง

ฉู่คงซันความจริงมีนิสัยกรุ้มกริ่ม ไม่ได้มีคนรักเพียงคนเดียว แต่แค้นที่ถูกอูโหย่วเต้าแพร่พิษ จึงรุดมาแก้แค้น กลับเผชิญกับสัตว์พิษ รุกล้ำเข้ามาไม่ได้ ภายหลังเหตุการณ์ก็มีหญิงอื่น จึงลืมเลือนเรื่องนี้ไป บวกกับเข้าใจว่าอูโหย่วเต้าใจดำอำมหิต ฮูหยินอสรพิษคงยากรอดพ้นจากความตาย มิคาดฮูหยินอสรพิษทำลายโฉมหน้าตัวเอง ยังมีชีวิตอยู่ ทั้งสองสบสายตากัน ฉู่คงซันบังเกิดความละอายใจ ปรารถนาใคร่ชำแรกพสุธาหลบหนีไป

อูโหย่วเต้ามองดูฮูหยินอสรพิษ เหลียวดูฉู่คงซัน พลันกล่าวว่า “ฉู่คงซัน ครั้งกระโน้นท่านโชคดีหนีรอดได้ วันนี้คงไม่ง่ายดายปานนั้น”

ฉู่คงซันมองดูฮูหยินอสรพิษ บังเกิดความขมขื่นใจ กล่าวว่า “เราเมื่อมาแล้ว...ก็ไม่คิดจากไป”

ฮูหยินอสรพิษรับฟังจนตากระจ่างวูบ จากนั้นหวนนึกถึงเรื่องราวความหลัง ทั้งถูกอูโหย่วเต้าทารุณทรมาน ต้องบังเกิดความรันทดหดหู่

เยี่ยหลิงซูเป็นห่วงเวี่ยจือหยาง อดถามมิได้ว่า “อูโหย่วเต้า อีกสองคนเล่า?”

อูโหย่วเต้าไม่ทันตอบคำ พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า “ตายแล้ว”

เยี่ยหลิงซูกวาดตาไปตามเสียง เห็นชงต้าซือเดินออกจากกลุ่มคน มือถือขลุ่ยยาวสีเขียวมรกตเลาหนึ่ง กลับเป็นขลุ่ยเขียวศูนยตาที่เวี่ยจือหยางพกติดตัวตลอดเวลา ต้องว้าวุ่นใจขึ้นมา ถามโพล่งว่า “ขลุ่ยเลานี้ได้จากที่ใด?”

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า “นี่เป็นสมบัติไร้เจ้าของ อาตมาจึงหยิบฉวยมา สำหรับเจ้าของเดิมถูกพิษ ร่างกลายเป็นน้ำเลือดน้ำหนอง ไม่มีชีวิตอยู่ในโลกแล้ว”

เสียงเข้งเมื่อเยี่ยหลิงซูชักกระบี่จากฝัก มือที่ถือกระบี่สั่นระริก สองตากลายเป็นแดงก่ำ นางสะกดกลั้นแล้วสะกดกลั้นเล่า ยังปรากฏน้ำตาสองสายทะลักจากเบ้า

ชงต้าซือกล่าววาจาโป้ปด สร้างความประหลาดใจแก่อูโหย่วเต้ายิ่ง เห็นเยี่ยหลิงซูหลั่งน้ำตา ต้องครุ่นคิดขึ้น *‘หรือว่าทารกหญิงนี้หลงรักเด็กแซ่เวี่ยนั้น เฮอะ หากทราบเช่นนี้แต่แรก ยังคงฆ่าเด็กน้อยนั้น จะได้ไม่ทิ้งชนวนเภทภัยไว้’*

ฮัวหมิงพอพบเห็นชงต้าซือก็มีโทสะ ทั้งเห็นเยี่ยหลิงซูเศร้าโศกเสียใจ อดกล่าวมิได้ว่า “หลิงซู ลาโง่หัวล้านนี้กลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ ไหนเลยเชื่อคำพูดของมันได้?”

เยี่ยหลิงซูฉุกใจคิด กวาดตามองรอบข้าง เห็นศิษย์ของต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษล้วนมีสีหน้าประหลาดพิกล จึงปาดเช็ดน้ำตาร้องบอกว่า “หลวงจีนใหญ่ ท่านต้องการภาพความลับฟ้าบรรจงสร้างอีกครึ่งหนึ่งหรือไม่?”

ภาพแบบแปลนนั้นเป็นความฝันใฝ่ของชงต้าซือ เยี่ยหลิงซูแม้ทราบ

ดีแต่แสร้งถาม แต่หลวงจีนใหญ่ล่วงรู้ความคิดของหญิงสาวจึงกล่าว "หากไม่คิดจะเป็นไร?"

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "เคล็ดวิชามังกรซ่อนเล่า หากนำไปหลอมรวมกับหมัดคชสารไร้ลักษณ์ของท่าน จะมีฝีมือไร้ผู้ต่อต้าน"

ผู้ฝึกวิชาบู๊ล้วนต้องการมีฝีมือรุดหน้า สำหรับยอดวิชาฝีมือ ยิ่งเป็นความต้องการอย่างยิ่งยวด ชงต้าซือแม้เป็นศิษย์สถาบันสงฆ์ ก็ไม่มีข้อยกเว้น จึงกล่าว "มีฝีมือไร้ผู้ต่อต้าน ไม่กล้าเพ้อฝัน หากสามารถชมดูสักแวบหนึ่งก็ประเสริฐ"

เยี่ยหลิงซูกล่าวช้าๆ ว่า "หากท่านต้องการ...ก็ส่งมอบเวี่ยจือหยางกับจูเหว่ยออกมา"

ชงต้าซือบังเกิดความลำบากใจขึ้นมา เยี่ยหลิงซูสังเกตสีหน้าท่าทีของอีกฝ่าย ค่อยนึกโล่งอก กล่าวว่า "พวกมันยังไม่ตาย ใช่หรือไม่?"

ชงต้าซือเพียงแย้มยิ้มไม่ตอบคำ อูโหย่วเต้าพลันกล่าวว่า "ชงต้าซือไม่ว่าผู้ใดเมื่อตกอยู่ในมือเราผู้แซ่อู เราให้มันไปทางซ้าย จะไม่ไปทางขวาไม่ว่าภาพความลับฟ้าอันใด เคล็ดวิชาอะไรนั้น ล้วนแล้วแต่ได้ครอบครอง"

ชงต้าซือล่วงรู้ความร้ายกาจของพิษหนอนคุณไสยของมัน ทราบว่าสามารถทำลายผู้คนกลายเป็นปีศาจ จึงประนมมือกล่าวว่า "รบกวนอูจงจู่แล้ว"

อูโหย่วเต้าแสยะยิ้มคราหนึ่ง ร้องสั่งว่า "ก่อตั้งค่ายกลยมบาล"

ศิษย์ของต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษพอฟัง พากันกระจายกำลังออกก่อตั้งเป็นค่ายกลวงกลมค่ายหนึ่ง จากนั้นล้วงกระบอกเข็มยมบาลออกมาหันปากกระบอกไปยังบุรุษสตรีที่ใจกลางค่ายกลทั้งสี่ เยี่ยหลิงซูล่วงรู้ความร้ายกาจของเข็มยมบาล หากว่าเข็มพิษนับร้อยยิงจู่โจมพร้อมกัน พวกนางทั้งสี่ยากหลบรอดได้ หากถูกเข็มยิงใส่เล่มหนึ่งต้องตายแน่นอน

ฉู่คงซันพลันร้องบอกว่า "อูโหย่วเต้า ท่านยังเป็นบุรุษหรือไม่?"

อูโหย่วเต้าเหลือกตาขึ้นกล่าวว่า “เราเป็นบรรพบุรุษของเจ้า หากว่าเรามิใช่บุรุษ ไหนเลยให้กำเนิดเดรัจฉานน้อยเช่นเจ้าออกมา?”

ศิษย์ทั้งหลายหัวร่อครืนออกมา ฉู่คงซันหามีโทสะไม่ ยังยิ้มพลางกล่าวว่า “ยากบอกได้ หากว่าท่านเป็นบุรุษ บนศีรษะไฉนโพกผ้าเขียวไว้?”

ฮัวหมิงกล่าวเสริมว่า “ใช่แล้ว ดูไปคล้ายแมลงวันหัวเขียวตัวหนึ่ง”

อูโหย่วเต้าอดลูบคลำผ้าโพกศีรษะมิได้ ร้องเสียงเกรี้ยวกราดว่า “ฉู่คงซัน เจ้าผายลมอันใด เราจะถลกหนังดึงเส้นเอ็นของเจ้าออกมา”

ฉู่คงซันกล่าวว่า “เราผู้แซ่ฉู่เป็นคนล่อลวงภรรยาท่าน โพกผ้าเขียวให้กับท่าน ความแค้นของการแย่งชิงภรรยา ไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกัน หากว่าท่านเป็นบุรุษผู้หนึ่ง ก็สมควรต่อสู้กับเราตัวต่อตัว ตอนนี้กลับหลบซ่อนตัวอยู่ด้านหลังทั้งหมด ประพฤติเป็นเต่าหดหัว เฉกเช่นขันทีที่ไม่มีไข่”

วาจาเหล่านี้ล้วนเสียดแทงใจ สร้างความโกรธแค้นแก่อูโหย่วเต้าจนหน้าเขียวคล้ำ เห็นศิษย์ทั้งหลายกวาดตามองมา ทราบว่าหากตนเองไม่ออกหน้า จะไม่ได้รับการยอมรับจากทั้งหมด จึงขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่า “ฉู่คงซัน เจ้ากล่าวถูกต้อง เราจงจู่จะเชือดเจ้ากับมือ”

ฉู่คงซันกล่าวกระตุ้นว่า “วาจาลมปากไม่พึงยึดถือ คิดเข้ามาก็เข้ามา”

อูโหย่วเต้าแค่นเสียงดังเฮอะ ขณะจะออกไป ซงต้าซือพลันกล่าวว่า “อูจงจู่ พวกเราเป็นฝ่ายมีเปรียบ อย่าได้หลงกลกระตุ้นของมัน”

อูโหย่วเต้ากระชากเสียงว่า “ผายลม ท่านเป็นลาโง่หัวล้าน ไม่มีภรรยาลักลอบเป็นชู้กับผู้อื่น”

ซงต้าซือขมวดคิ้ว ล่าถอยไปด้านข้างอย่างเงียบงัน เยี่ยหลิงซูจับตาดูอยู่ด้านข้าง ครุ่นคิดว่าศัตรูเข้มแข็งฝ่ายตนอ่อนแอ ไม่มีความหวังได้ชัย ฉู่คงซันกล่าววาจาก่อกวน อาจสามารถจับปลาตอนน้ำขุ่น

อูโหย่วเต้าสืบเท้าออกไป ถลึงมองฉู่คงซัน แขนเสื้อสั่นพลิ้วทั้งที่ปราศจากลมโชย ได้ยินเสียงอึงอล หนอนคุณไสยไร้เงารวมตัวเป็นฝูงโบยบินออกไป ฉู่คงซันยกมือขวาชักกระบี่ไม้เหล็ก แทงปราดไปข้างหน้า ปลายกระบี่สั่นพลิ้ว ก่อเกิดเป็นเงากระบี่เต็มท้องฟ้า คล้ายร้อยบุปผาบานพร้อมพรัก หนอนคุณไสยหลายสิบตัวไม่ทันเข้าใกล้ พอเผชิญกับกระแสลมกระบี่ ก็กลับกลายเป็นผุยผง บังเกิดเป็นควันดำกลุ่มหนึ่ง ฉู่คงซันจึงกวาดฝ่ามือ ม้วนกลับเข้าหาอูโหย่วเต้า

อูโหย่วเต้าแค่นเสียงดังเฮอะ ผลักสองมือออก ปรากฏกลิ่นเหม็นคละคลุ้ง ม้วนไปยังรอบข้าง เปรียบกับฝ่ามือภมรผีเสื้อยังหนักหน่วงยิ่งกว่า ฉู่คงซันต้องถอยกายไปสองก้าว ฟาดฝ่ามือร่ายรำกระบี่ติดต่อกัน ค่อยสลายพลังฝ่ามือของอูโหย่วเต้าไป

คราครั้งนี้ไม่เพียงฉู่คงซันรู้สึกเหนือความคาดหมาย เยี่ยหลิงซูกับพวกก็ลอบตื่นตระหนก ก่อนหน้านี้ทั้งหมดเผชิญกับศิษย์ของต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษ ยกตัวอย่างเช่นอูจื่อตูมีแต่วิชาพิษ แต่พลังฝีมือพื้นเพธรรมดา จึงเกิดความคิดครอบครองอยู่ก่อนว่า เพียงป้องกันวิชาพิษ ไม่เกรงกลัวพลังฝีมือ มิคาดอูโหย่วเต้ามีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ ลมฝ่ามือเกรี้ยวกราด ฉู่คงซันประมาทศัตรู แทบพลาดท่าเสียทีไป

อูโหย่วเต้าพอช่วงชิงมีเปรียบ ก็กราดฟาดออกอีกหลายฝ่ามือ ลมฝ่ามือปกคลุมบริเวณกว้าง ทั้งส่งกลิ่นคาวเหม็นคละคลุ้ง เยี่ยหลิงซูกับพวกต่างกลั้นลมหายใจล่าถอย แม้แต่ศิษย์ของต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษก็มีสีหน้าหวาดหวั่น ถอยกายไปอย่างช้าๆ

ฉู่คงซันซ่อนฝ่ามือในแขนเสื้อ ต้านทานลมฝ่ามือของอูโหย่วเต้าไว้ จากนั้นหมุนตัวอ้อมถึงด้านซ้ายมือของอูโหย่วเต้า กระบี่ไม้เหล็กกลับกลายเป็นประกายสีดำสายหนึ่ง มุ่งใส่ใต้ซอกแขนของอูโหย่วเต้า

อูโหย่วเต้าไม่ทันหมุนตัว เสียงทึบเมื่อปลายกระบี่แทงถูกจุดไท่เอียน

ของมัน บังเกิดเป็นเสียงคล้ายแทงถูกไม้หิน ฉู่คงซันต้องงงงันวูบ อูโหย่วเต้าพลันหมุนตัวฟาดฝ่ามือใส่มัน

จุดไท่เอียนเป็นจุดสำคัญบนร่างผู้คน หากถูกทำร้ายจะกระทบถึงปอดหัวใจ แม้ไม่ตายก็พิการ อูโหย่วเต้ามิเพียงไม่มีเรื่องราวใด ลมฝ่ามือยังคงแกร่งกร้าว ทั้งยังแฝงเสียงซี่ซี่ ขณะที่ฟาดฝ่ามือ ยังปลดปล่อยหนอนคุณไสยไร้เงาออกไป

ฉู่คงซันถึงกับมือไม้ปั่นป่วน ขณะรับมือหนอนคุณไสยไร้เงา ฝ่ามือพิษก็เล็ดลอดเข้ามา สูดกลิ่นคาวเหม็นคลุ้งเข้าไปเล็กน้อย รู้สึกศีรษะมึนงงอยู่บ้าง จึงรีบถอยปราดไป

อูโหย่วเต้าสะอึกเข้ามา ฟาดฝ่ามือติดต่อกัน ฝ่ามือทั้งสองเป็นสีแดงหม่น แทบปรากฏโลหิตหยดหยาด ลมฝ่ามือพอพุ่งผ่าน ต้นหญ้ากลายเป็นแห้งเหี่ยว ทั้งยังซ่อนหนอนคุณไสยไร้เงาอยู่ภายใน จนยิ่งยากระวังป้องกัน

ฉู่คงซันหลบซ้ายเลี่ยงขวา บังเกิดความอัดอั้นใจ ครั้งกระโน้นมันพบกับความพ่ายแพ้ เพราะว่าถูกลอบทำร้าย ต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษได้ชื่อว่าถนัดในการใช้พิษ ส่วนพลังฝีมือพื้นเพธรรมดา อูโหย่วเต้าก็ไม่มีข้อยกเว้น ฉู่คงซันความจริงเข้าใจว่าหากต่อสู้อย่างผ่าเผย สามารถเอาชัยได้โดยง่ายดาย มิคาดไม่พบกันยี่สิบปี อูโหย่วเต้ามีพลังการฝึกปรือเพิ่มพูนกอปรด้วยบุคลิกยอดฝีมือ ถึงแม้กระบวนท่ายังธรรมดา แต่กำลังภายในลึกล้ำ อย่าว่าแต่ลมฝ่ามือแฝงพิษ เสริมด้วยหนอนพิษ เสียทีที่ฉู่คงซันฝึกเพลงกระบี่สูงเยี่ยม กลับถูกมัดมือมัดเท้าไว้

อูโหย่วเต้ายิ่งต่อสู้ยิ่งเหี้ยมหาญ ลมฝ่ามือขยายวงกว้างออก ในอากาศมีกลิ่นเหม็นคลุ้งอบอวล ฉู่คงซันถูกรุกไล่ถอยร่น โดยไม่รู้สึกตัวกลางหลังปะทะกับโขดหิน อูโหย่วเต้าฟาดฝ่ามือมาดังหวีดใหญ่ ฉู่คงซันหมุนคว้างหลบเลี่ยง เสียงฉาดเมื่ออูโหย่วเต้าฟาดถูกโขดหิน เพิ่มรอยฝ่ามือสีแดงรอยหนึ่ง ก้อนหินกะเทาะหลุดร่วง ราวกับถูกเปลวอัคคีเผาไหม้

ฉู่คงซันถามโพล่งว่า “นี่เป็นเพลงฝ่ามืออันใด?” อูโหย่วเต้าแสยะยิ้มกล่าวว่า “เป็นฝ่ามือต้นหญ้าไม่งอกเงย”

พลางฟาดพลังฝ่ามือ ในแขนเสื้อพวยพุ่งหนอนคุณไสยนับร้อย คอยชำแรกผ่านช่องโหว่เข้ามา เปรียบกับฝ่ามือพิษยังยากรับมือยิ่งกว่า

ฉู่คงซันกรำศึกอย่างโชกโชน ย่อมทราบว่าเอาแต่รับโดยไม่รุก ในที่สุดต้องพ่ายแพ้ จึงฟาดฝ่ามือติดต่อกัน ขับไล่หนอนคุณไสยออกไป จากนั้นกู่ร้องดังสดใส ใช้ออกด้วยกระบี่บุปผาหญิงงาม ปลายกระบี่แทงทะลุลมฝ่ามือ บังเกิดเป็นเสียงประหลาดพิกล เงากระบี่หนุนเนื่องดุจระลอกคลื่นไม่หยุดยั้งขาดตอน

อูโหย่วเต้าถูกกักตัวอยู่ในหุบเขา หลังจากทบทวนหวนนึก ก็มุมานะฝึกฝีมือ มันรู้หลักวิชาแพทย์ สามารถจำแนกร้อยสมุนไพร ดังนั้นปรุงยาเพิ่มพลังธาตุ เพียงหนึ่งปียังเหนือกว่ายอดฝีมือทั่วไปฝึกปรือหลายปี สิบปีมานี้มีกำลังภายในเพิ่มพูน เข้าสู่ขอบเขตยอดฝีมือ แต่มรรคาวิชาฝีมือต้องฝึกทั้งภายนอกภายใน อูโหย่วเต้าแม้มีกำลังภายในกล้าแข็ง แต่วิชาการต่อสู้ธรรมดา พอเผชิญกับเพลงกระบี่อันลึกล้ำ จึงต้องหลบซ้ายเลี่ยงขวาไปมา

ฉู่คงซันพลันใช้ออกด้วยท่าสันติสุขสามสุดยอด กระบี่มีทั้งจริงและเท็จ แผ่วพลิ้วยากจำแนก อูโหย่วเต้าชมดูจนตาละลานพร่าพราย ไม่ทราบรับมืออย่างไร ได้ยินเสียงเชียะเชียะ อูโหย่วเต้าตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าถูกทิ่มแทงรวมห้ากระบี่ กระบี่ไม้เหล็กแม้เป็นเนื้อไม้ แต่พอบรรจุกำลังภายในเข้าไป ก็กระแทกอูโหย่วเต้าปลิวลิ่วไปวาเศษ ตีลังกาตลบหนึ่ง ไม่ทันทรงกายมั่น ได้ยินเสียงกู่ดังยาวนาน ฉู่คงซันลอยตัวดุจวิหคตัวมหึมา ควงเป็นบุปผากระบี่ดอกหนึ่ง จู่โจมจากเบื้องสูงลงมาแทงใส่สองตาของมัน

อูโหย่วเต้ามีร่างกระด้างดั่งศิลา มีแต่ดวงตาที่เปราะบาง เมื่อครู่ตอนถูกกระบี่แทงใส่ มันยกสองมือปิดบังดวงตาไว้ ฉู่คงซันเห็นถนัดชัดตา

กระบี่นี้จึงจู่โจมใส่จุดชีวิต ครุ่นคิดว่าหากปลิดปลงอูโหย่วเต้า ต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษเฉกเช่นฝูงมังกรไร้หัว ย่อมแตกพ่ายไปเอง

ฮัวหมิงเห็นเช่นนั้นต้องร้องว่า "ชนะ..." คำพูดไม่ทันเปล่งจากปาก ฉู่คงซันพลันส่ายร่างโงนเงน ร่วงหล่นลงจากกลางอากาศ

อูโหย่วเต้าหยุดยั้งยืนหยัด สะบัดมือขวาบังคับหนอนคุณไสยไร้เงาออกจากในแขนเสื้อ ครอบคลุมใส่ฉู่คงซัน เยี่ยหลิงซูเห็นเช่นนั้นรีบถลันออกไป ใช้ออกด้วยฝ่ามือเมฆวารี กวาดทำลายหนอนคุณไสยไร้เงา กระบี่วิเศษแผ่พุ่งประกายสีเขียวผืนหนึ่ง ขวางหน้าอูโหย่วเต้าไว้

พลันได้ยินเสียงหัวร่อคำหนึ่ง ชงต้าซือพุ่งโถมเข้ามา ต่อยออกหมัดหนึ่ง พลังจู่โจมหนักหน่วงดุจขุนเขา

หลวงจีนใหญ่นี้ถือเป็นศัตรูเข้มแข็ง เยี่ยหลิงซูได้แต่รั้งฝ่ามือเมฆวารีกลับ เอี้ยวตัวบังคับกระบี่เป็นรูปโค้ง อ้อมผ่านตัวหมัด แทงใส่ใบหน้าชงต้าซือ ชงต้าซือหงายร่างล่าถอย ตวัดขลุ่ยยาวสีหยกมรกตในมือขึ้นจี้สกัดออก เมื่อจี้ถูกตัวกระบี่ บังเกิดเป็นเสียงติงดังสดใส

เยี่ยหลิงซูงอตัวลง ดีดพุ่งออกราวกระสุนที่ถูกยิง ใช้กระบี่แทงใส่ร่างท่อนบน กลาง ล่าง ของชงต้าซือ ชงต้าซือลอบตื่นตระหนก สลายรอยยิ้มบนใบหน้า ร่ายรำขลุ่ยยาว ทั้งยกตั้งขึ้น ทั้งเขี่ยใส่ ขลุ่ยกระบี่พอกระทบกัน บังเกิดเสียงดังติงตัง

เยี่ยหลิงซูใช้กระบี่ไว สุดท้ายไม่อาจช่วงชิงมีเปรียบ สภาวะจู่โจมของนางพออ่อนโทรมลง ชงต้าซือก็ลงมือตอบโต้ ขลุ่ยยาวพออยู่ในมือหลวงจีนใหญ่ กลับกลายเป็นกระบองสั้นเล่มหนึ่ง คล้ายที่อด้านหากแยบคาย สุดจะหยั่งคาดได้

ครั้งกระโน้นปรมาจารย์**จิ่วหยู***อาศัยกระบองไม้ดำพิชิตทั่วแผ่นดิน ใช้ออกด้วยเพลงกระบองชุดนี้เอง ตอนนั้นจิ่วหยูใช้กระบองตามใจปรารถนา

---

* ตัวละครในวีรกรรมผู้กล้า

ไม่ได้ขนานนามอันใด พอตกทอดถึงเอียนเทาเทาะ ค่อยขนานนามว่า **คงคง** *(ว่างเปล่า)* หมายความว่าเมื่อใช้ถึงตอนแยบคาย ศัตรูคู่ต่อสู้เห็นแต่ความว่างเปล่า ดูไม่ออกว่ากระบองมาจากที่ใด

เยี่ยหลิงซูฝึกวิชาเทพกระบี่เงาบินถึงขั้นจันทร์ในวารี กระบี่เงาบินกับกระบองว่างเปล่าแฝงความหมายดุจเดียวกัน พริบตานั้นประลองความเร็วช่วงชิงชัยชนะ ทั้งสองล้วนสวมใส่ชุดขาว จึงคล้ายหงส์ขาวมังกรขาวพัวพันเป็นพัลวัน

ส่วนหนอนคุณไสยไร้เงาถูกฝ่ามือเมฆวารีต้านทานไว้ สภาวะจึงเชื่องช้าลง แต่หลังจากที่ฝ่ามือเมฆวารีอ่อนโทรมลง ก็กระพือปีกโบยบินเข้ามาใหม่ ฉู่คงซันใบหน้าแดงเลือด ขยับดิ้นรนคราหนึ่ง แต่ไม่มีเรี่ยวแรงได้แต่เบิ่งตาดูหนอนคุณไสยไร้เงาพุ่งจู่โจมมา

พลันบังเกิดเสียงเพียะ ปรากฏเถาวัลย์หลายเส้นเลื้อยเรียดดินมาม้วนพันมือเท้าของฉู่คงซันไว้ คล้ายงูเหลือมมีชีวิต ฉุดลากมันถดถอยไปด้านหลัง หนอนคุณไสยไร้เงาล้วนจู่โจมใส่อากาศธาตุ จึงบิดหมุนตัวไล่กวดตามมา แต่แล้วพื้นดินแยกออก ดินโคลนพลิกปั่นป่วน ใต้ธรณีบังเกิดแรงดึงดูดอันมหาศาล ดูดกระชากร่างฉู่คงซันลงไป หนอนคุณไสยไร้เงาพอดีติดตามมา จึงพลัดตกลงในดินโคลน ไม่อาจดิ้นหลุดได้

อูโหย่วเต้าความจริงขยับตั้งท่าคิดโถมเข้ามา พอเห็นเช่นนั้นพลันหน้าแปรเปลี่ยนไป รีบกระโดดปราดไปด้านหลัง ปากร้องว่า “เหลียงซือฉิน...” แต่แล้วสุ้มเสียงชะงักค้าง สายตาจ้องจับที่สตรีคลุมหน้า สตรีคลุมหน้าหมอบร่างกับพื้น สองมือกดใส่พื้นดิน เส้นเถาวัลย์ผุดโผล่จากมือของนางเอง

อูโหย่วเต้าร้องถามว่า “เจ้าเป็นอะไรกับเหลียงซือฉิน?” ไม่ทันขาดคำรู้สึกว่าใต้เท้าขยับเขยื้อน พื้นดินปริแตกแยกออก ปรากฏเถาวัลย์ผุดโผล่ออกมาหลายเส้น บนเส้นเถาวัลย์เต็มไปด้วยหนามแหลม ม้วนพันใส่สอง

เท้ามัน อูโหย่วเต้าตวาดก้อง แผ่พุ่งพลังมายังสองเท้า หนามแหลมบนเถาวัลย์โฉบเฉี่ยวไปมา ไม่สามารถแทงถูกผิวกาย

ซงต้าซือพอเห็นเส้นเถาวัลย์ พลันหน้าแปรเปลี่ยนไป ร้องบอกว่า "อูจงจู่ระวัง"

อูโหย่วเต้าตอบว่า "ไม่เป็นไร เราจงจู่...เอ๊ะ..." พลันรู้สึกว่าสองเท้าทั้งปวดและคัน คล้ายถูกมดแมลงกัดใส่ มันเป็นปรมาจารย์ในการใช้พิษ คลุกคลีอยู่กับพิษร้าย ร่างกายมีภูมิต้านทาน ร้อยพิษยากกล้ำกราย กลับไม่อาจต้านพิษบนเส้นเถาวัลย์ นับเป็นเรื่องประหลาดแท้

เถาวัลย์ประหลาดงอกเงยไม่หยุดหย่อน พัวพันใส่ร่างของมัน ชั่วพริบตาอูโหย่วเต้าถูกเถาวัลย์ม้วนพันตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า มันดิ้นรนอย่างโกรธแค้น แต่เถาวัลย์ขาดแล้วงอกเงยใหม่ หนามพิษหักแล้วยืดยาวออกมา กรีดใส่ผิวกายมันเป็นรอยเลือดจางๆ บังเกิดอาการปวดและคันลามไปทั่วร่าง อูโหย่วเต้าต้องยื่นมือกระชากดึงเส้นเถาวัลย์ มันมีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ กระชากดึงจนเส้นเถาวัลย์ขาดสะบั้น

อูโหย่วเต้าดิ้นหลุดออกมา กระโดดปราดไปทางซ้าย พอตกถึงพื้นต้องล้มกลิ้งไปทอดหนึ่ง ฝืนใจคืบคลานขึ้นมา รู้สึกว่ายังปวดและคันไม่คลาย ต้องยกมือเกาวุ่นวาย เกาพลางด่าทอพลางว่า "มารดามันเถอะ นี่เป็นพิษอุบาทว์อันใด?" เห็นฮูหยินอสรพิษอยู่ละแวกใกล้เคียง จึงร้องบอกว่า "ไป่ลู่ นำน้ำค้างหยกม่วงชุ่มชื้นมา"

น้ำค้างหยกม่วงชุ่มชื้นเป็นยาวิเศษในการถอนพิษระงับอาการคัน ในตัวยามีส่วนผสมของดีงู ฮูหยินอสรพิษมีชื่อสมกับฉายา ถนัดในการบงการงูพิษ ปรุงยาวิเศษขึ้นมาขนานหนึ่ง ในต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษไม่มีผู้ใดเทียบได้ ฮูหยินอสรพิษพอฟัง จึงล้วงขวดแก้วผลึกใบเล็กๆ จากอกเสื้อ ภายในขวดบรรจุยาน้ำสีแดงราวกับหยกแดง ฮูหยินอสรพิษเดินออกไปหนึ่งก้าว ยื่นส่งขวดยาให้กับอูโหย่วเต้า

อูโหย่วเต้ารับมาเปิดจุดขวดออก เทยาน้ำถูทาลงบนปากแผล มิคาดจุดหลิงไถที่กลางหลังปวดแปลบ ถูกเข็มยาวสีเขียวเล่มหนึ่งจ่อใส่

จุดหลิงไถเป็นจุดบอดของพลังพิษแรกเริ่ม พอถูกสยบไว้ พลังลมปราณจะเสื่อมสลาย คราครั้งนี้เกิดเหตุเปลี่ยนแปลงที่ข้างกาย อูโหย่วเต้าไม่อาจขยับเคลื่อนไหวได้ ต้องร้องโพล่งว่า "ไป่ลู่ เจ้าทำอะไร?"

คนลงมือคือฮูหยินอสรพิษเอง นางบิดหมุนปลายเข็มเล็กน้อย หน้าของอูโหย่วเต้าปรากฏแววเจ็บปวดรวดร้าวขึ้น แต่ยังไม่แสดงความอ่อนแอออกมา ร้องว่า "บังอาจ กลับกล้าเข้าใกล้ตัวเรา?"

ฮูหยินอสรพิษกล่าวเสียงเย็นชาว่า "มีอันใดไม่กล้า?"

อูโหย่วเต้างงงันวูบ พลันพบว่าบนร่างเกิดความผิดปรกติ พอก้มศีรษะลงมองดู เห็นในแขนเสื้อ ที่ขากางเกง ข้างในปกเสื้อ มุมเสื้อผ้าปรากฏหนอนคุณไสย แมงมุมเลือด ผึ้งอสุภ และงูขนาดเล็กแตกฮือออกมา บ้างคืบคลาน บ้างโบยบินคล้ายหลบหนีอันใด

อูโหย่วเต้ากล่าวว่า "เจ้าใช้วิธีอันใด?" จากนั้นฉุกใจคิด กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า "เจ้าพกพาสิ่งของใดติดตัว..."

ฮูหยินอสรพิษกล่าวเสียงเย็นชาว่า "ใช่แล้ว เป็นมุกมุนีลูกหนึ่ง"

อูโหย่วเต้าหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลาย มุกมุนีของฮัวเสี่ยวซวงเป็นดาวข่มของหมื่นพิษ แต่เนื่องจากจัดสร้างยากเย็น ที่ตกทอดมามีเพียงสิบลูก หลังจากที่ต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษผุดขึ้นในยุทธจักร อูโหย่วเต้าก็คิดทำลายมุกชนิดนี้ ไม่เสียดายกับการฆ่าคนล้างสำนัก ทำลายมุกมุนีไปหลายลูก คงเหลืออยู่ในโลกเพียงสามลูก หนึ่งอยู่ที่เกาะตะวันออก หนึ่งอยู่ที่ดินแดนตะวันตก ยังมีอีกลูกหนึ่งอยู่ในสำนักวชิรทรงพลัง ล้วนเป็นสถานที่ที่ยากตอแย อูโหย่วเต้าเพียงคิดหลบลี้ ไหนเลยกล้าแย่งชิงมาทำลาย

ยามนี้ฮูหยินอสรพิษบอกว่าได้รับมุกมุนีลูกหนึ่ง อูโหย่วเต้านึกไม่ออกว่านางได้มาอย่างไร แต่เห็นสัตว์พิษลนลานหลบหนี วิชาพิษก็เสื่อม

ประสิทธิภาพ นอกจากมุกมุนีแล้ว ไม่มีวัตถุธาตุใดกระทำได้

อูโหย่วเต้าระงับสติแล้วกล่าว “เข็มพิษเขียวเล่า? เจ้าจัดสร้างเข็มนี้เมื่อใด เราไฉนไม่ล่วงรู้?”

ฮูหยินอสรพิษกล่าวเสียงเย็นชาว่า “เราใช้เวลาสิบปีขุบสร้างขึ้นมาเพื่อทำลายพลังพิษแรกเริ่มของท่าน ท่านมีร้อยพิษอยู่ในตัว ความจริงไม่สามารถเข้าใกล้ นับว่าฟ้าเวทนา ปรากฏมุกมุนีลูกหนึ่งส่งมาถึงเบื้องหน้าเรา อูโหย่วเต้า ท่านก่อกรรมทำชั่ว วันนี้เป็นวันตายของท่าน”

อูโหย่วเต้าแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า “ต่อให้เราตกตาย ฉู่คงซันก็อย่าคิดหมายมีชีวิตรอดได้”

ฮูหยินอสรพิษกวาดตามอง เห็นฉู่คงซันคืบคลานขึ้นจากดินโคลน มีสภาพทุลักทุเล ใบหน้าบวมแดงคล้ายกับจะปริแตกออกมา มันนั่งขัดสมาธิโคจรพลัง ร่างยังสั่นระริกไม่หยุดยั้ง

สถานการณ์พลิกผันกลับกลาย ทั้งสองฝ่ายล้วนรู้สึกเหนือความคาดหมาย เยี่ยหลิงซูใช้กระบี่หลอกล่อ ล่าถอยถึงข้างกายฉู่คงซัน มองดูฮูหยินอสรพิษอย่างตื่นเต้นสงสัย ชงต้าซือก็ล่าถอยถึงด้านข้าง ลูบคลำขลุ่ยยาวในมือ นึกหาแผนการรับมือ

เยี่ยหลิงซูย่อกายลง คิดตรวจดูอาการบาดเจ็บของฉู่คงซัน พลันได้ยินฮูหยินอสรพิษร้องเสียงแหลมเล็กว่า “อย่าได้กระทบถูกมัน...”

เยี่ยหลิงซูงงงันวูบ ยังเข้าใจว่านางเกิดความหึงหวง จึงขมวดคิ้วกล่าวว่า “หากไม่กระทบถูกมัน จะรักษาบาดเจ็บอย่างไร?”

ฮูหยินอสรพิษนิ่งเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว “มันไม่ได้รับบาดเจ็บ หากแต่ถูกพิษของแมงมุมเลือด” พลางชี้มือไปยังแมงมุมเลือดบนพื้น

ฮัวหมิงกล่าวถามว่า “ฉู่เซียนเซิงถูกแมงมุมเลือดกัดทำร้ายหรือ?”

ฮูหยินอสรพิษสั่นศีรษะกล่าวว่า “ไม่ ใยแมงมุมที่แมงมุมเลือดพ่นออกมามีพิษร้ายแรง พอสะกิดถูกต้องเสียชีวิต อูโหย่วเต้าฟาดฝ่ามือใส่

เพียงเป็นหน้าฉาก ใยแมงมุมเลือดจึงเป็นท่าสังหาร ใยแมงมุมลอยไปตามลม ยากมองเห็นด้วยตาเปล่า อูโหย่วเต้าเพียงใช้ลมฝ่ามือส่งใยแมงมุมถึงตัวคู่ต่อสู้ก็พอ”

ทั้งหมดรับฟังจนหวั่นไหวใจ อูโหย่วเต้าเห็นนางเปิดโปงวิธีแพร่พิษของมัน ถึงกับทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล แผดเสียงด่าทอว่า “สตรีโสโครก นางคณิกาชั่วช้า เจ้าคบชู้สู่ชาย เราไม่ฆ่าเจ้า ล้วนคำนึงถึงน้ำใจเก่าก่อน จึงให้อภัยละเว้นเจ้า เจ้าไม่สำนึกบุญคุณ กินในเอาใจออกห่าง หากไม่ละลายร่างเจ้าเป็นน้ำเลือดน้ำหนอง เราจงจู่สาบานไม่ขอเป็นผู้คน”

ฮูหยินอสรพิษทวนคำว่า “คำนึงถึงน้ำใจเก่าก่อน ให้อภัยละเว้นเรา? ทุกวันที่หนึ่งและสิบห้าของเดือนท่านทำอะไร?”

อูโหย่วเต้าแค่นเสียงดังเฮอะไม่ตอบคำ ฮูหยินอสรพิษกล่าวสืบต่อ “ทุกวันที่หนึ่งและสิบห้าของเดือน ท่านจะเร่งเร้าพิษหนอนคุณไสยในตัวเรา สร้างความทุรนทุรายแก่เรา จนหลงเหลือลมหายใจรวยริน ท่านค่อยเลิกรามือ เช่นนี้ดำเนินเป็นเวลายี่สิบกว่าปี นี่เป็นท่านคำนึงถึงน้ำใจเก่าก่อน ให้อภัยละเว้นเราหรือ?”

อูโหย่วเต้ากล่าวว่า “ตายดีมิสู้อยู่อย่างอดสู อย่าลืมว่าพิษหนอนคุณไสยในตัวเจ้ามีแต่เราขจัดได้ ยังมี พิษของแมงมุมเลือด นอกจากเราแล้วมีผู้ใดขจัดได้?”

ฮูหยินอสรพิษเงียบงันชั่วขณะ จึงกล่าวช้าๆ ว่า “อูโหย่วเต้า พวกเราทำข้อตกลงประการหนึ่ง”

อูโหย่วเต้าถามว่า “ข้อตกลงอันใด?” ฮูหยินอสรพิษกล่าวว่า “ท่านขจัดพิษให้กับฉู่คงซัน ให้เราจากไปพร้อมกับมัน”

คำพูดพอกล่าว ฉู่คงซันสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ฝืนใจลืมตาขึ้น เพ่งตามองสตรีนางนี้ เรื่องราวหนหลังผุดขึ้นในห้วงสมอง สายตากลายเป็นอ่อนโยนลง

อูโหย่วเต้าทั้งหึงหวงทั้งโกรธแค้น ร้องเพ้ยกล่าวว่า “นางคณิกาโสโครกอย่าได้เพ้อฝันไป หากเก่งกล้าสามารถก็ฆ่าเรา”

ฮูหยินอสรพิษกล่าวเสียงประชดแดกดันว่า “คิดอวดตัวเป็นผู้กล้าหรือ อย่าได้เข้าใจว่าเราไม่ทราบ ท่านรักตัวกลัวตายเป็นอันดับหนึ่ง เช่นนั้นไยต้องร้องขอความกรุณาต่อเหลียงซือฉิน ซ่อนตัวในหุบเขาเป็นเต่าหดหัว?”

อูโหย่วเต้าด่าทอว่า “ผายลมมารดาเจ้า...” ไม่ทันขาดคำ ฮูหยินอสรพิษก็บิดหมุนเข็มพิษเขียว สร้างความเจ็บปวดแก่อูโหย่วเต้าจนร้องคร่ำครวญออกมา

ทั้งสองความจริงเป็นสามีภรรยา ฮูหยินอสรพิษดูออกแต่แรกว่าอูโหย่วเต้ารักตัวกลัวตาย ยามนี้พอลงมือ อูโหย่วเต้าก็อ่อนลงครึ่งหนึ่ง ลังเลเล็กน้อยแล้วกล่าว “ขจัดพิษก็ได้ แต่ท่านต้องอยู่ห่างจากเราก่อน”

ฮูหยินอสรพิษแค่นหัวร่อกล่าวว่า “ท่านคิดเล่นลวดลายใด?” อูโหย่วเต้ากล่าวอย่างขุ่นข้องใจว่า “ท่านเข้าใจอันใด พิษของแมงมุมเลือดต้องใช้แมงมุมเลือดดูดออก ท่านพกมุกมุนีติดตัว แมงมุมเลือดไม่กล้าเข้าใกล้ เราจะใช้ให้พวกมันดูดพิษได้อย่างไร?”

ฮูหยินอสรพิษกล่าวว่า “เหลวไหล ท่านแสดงว่าคิดเอาตัวรอด” อูโหย่วเต้าแบมือทั้งสองข้างกล่าวว่า “หากท่านไม่เชื่อก็ฆ่าเราเถอะ แต่เฆ่าแซ่ฉู่คับขันจนร่อแร่ เราหลังจากไปก่อน มันจะตามหลังไป”

ฮูหยินอสรพิษรักงมงายมาครึ่งชีวิต ยากจะลืมเลือนฉู่คงซัน เห็นมันร่างบวมฉุ หว่างคิ้วดำคล้ำ ทราบว่าอูโหย่วเต้ากล่าวไม่แปลกปลอม จึงขบคิดแล้วชี้มือไปที่เยี่ยหลิงซู กล่าวว่า “ท่านเข้ามา”

เยี่ยหลิงซูถามว่า “ทำอะไร?” ฮูหยินอสรพิษกล่าวว่า “เราต้องอยู่ห่างจากมัน แม่นางท่านมีกระบี่รวดเร็ว ให้จ่อใส่จุดหลิงไถของมัน นี่เป็นจุดบอดของมัน หากว่ามันมีความเคลื่อนไหวผิดปรกติ ก็แทงกระบี่ปลิด

ชีวิตมัน”

อูโหย่วเต้าเดือดดาลเป็นการใหญ่ ด่าทอ *‘สตรีโสโครก นางคณิกาชั่วช้า’* ในใจ แต่ไม่กล้ากล่าวจากปาก เพียงปั้นหน้าเคร่งเครียดไว้

เยี่ยหลิงซูมองดูฉู่คงซัน ทราบว่ามันไม่อาจสืบไป จึงทอดถอนใจกล่าวว่า “ฮัวอี๋ก็ถูกพิษของผึ้งอสุภ ขอให้ขจัดด้วย”

ฮูหยินอสรพิษผงกศีรษะรับ เพิ่มกำลังข้อมือ เร่งรัดอูโหย่วเต้าเดินไปเบื้องหน้า เยี่ยหลิงซูก็กล่าวกับสตรีคลุมหน้าว่า “รบกวนท่านดูแลฮัวอี๋กับฉู่เซียนเซิง”

สตรีคลุมหน้าผงกศีรษะอย่างเงียบงัน เยี่ยหลิงซูจึงเดินอ้อมถึงด้านหลังอูโหย่วเต้า จ่อกระบี่ใส่จุดหลิงไถที่กลางหลังมัน

ฮูหยินอสรพิษถอยกายไปอย่างช้าๆ ถอยห่างจากเดิมห้าเชียะแล้วกล่าว “ใช้ได้แล้วหรือไม่?”

อูโหย่วเต้าแค่นเสียงดังเฮอะ แมงมุมเลือดก็กรูกันเข้ามา มุดเข้าขากางเกงของมัน เยี่ยหลิงซูนึกถึงภาพแมงมุมไต่ไปทั่วร่าง รู้สึกหัวใจเต้นแรง หลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา เห็นอูโหย่วเต้าเดินออกไปหนึ่งก้าว จึงรีบติดตามไป

ชงต้าซือพลันหัวร่อออกเสียง ก้าวเท้าคราเดียวไปไกลหลายวา หยุดยั้งที่ด้านหลังฉู่คงซัน

สตรีคลุมหน้าตวาดเสียงสดใส ย่อตัวลงยื่นมือกดพื้น เส้นเถาวัลย์ก็ทะลุดินออกมา ยืดยาวขึ้นอย่างรวดเร็ว หนามแหลมโผล่พ้นออกมา ม้วนพันใส่สองเท้าชงต้าซือราวกับงูมีชีวิต

ทั้งสองเคยประมือกันที่วังเจ้าโจวอ๋อง ชงต้าซือได้รับความเจ็บปวดมา จึงลอยตัวหลบเลี่ยงจากหนามเถาวัลย์ ขลุ่ยหยกในมือจี้ปราดออก ยืดหดอยู่ไปมา สตรีคลุมหน้าทราบความร้ายกาจ จำต้องลุกขึ้น ขยับข้อมือบังคับแพรขาวเส้นหนึ่งจากในแขนเสื้อ พอบิดวูบก็กลายเป็นกระบอง

อ่อนนุ่มเล่มหนึ่ง พุ่งจู่โจมใส่ตำแหน่งหัวใจของชงต้าซือ

ชงต้าซือรั้งขลุ่ยหยกกลับ ปัดป่ายเบาๆ แพรขาวก็ม้วนพันขลุ่ยหยกไว้ ชงต้าซือพลันตวัดเท้าซ้ายเตะใส่ท้องน้อยของสตรีคลุมหน้า ท่าเท้านี้ออกจะเหลือเชื่อไป ชงต้าซือลอยตัวอยู่กลางอากาศ ยังสามารถเตะเท้าออก นับว่าเหนือความคาดหมายสตรีคลุมหน้านัก ได้แต่ลดมือลงปิดป้อง

มือเท้าพอปะทะ สตรีคลุมหน้าต้องหงายร่างตีลังกาไปด้านหลัง กระบองนุ่มนิ่มหลุดจากมือ ทิ้งตัวลงยังที่ห่างไปหนึ่งวา เท้าพอแตะพื้นก็ซวนเซเสียหลัก ถูกลมปราณวชิรทรงพลังกระแทกจนเลือดลมปั่นป่วน แทบกระอักโลหิตออกมา

ชงต้าซือไม่รุกไล่ซ้ำเติม หากพลิ้วกายลงทาบฝ่ามือใส่ฉู่คงซัน จ่อขลุ่ยหยกใส่ฮัวหมิง ความเคลื่อนไหวเหล่านี้รวดเร็วดุจสายลม ยามบรรยายสลับซับซ้อน แท้ที่จริงรวดเร็วดุจกะพริบตา เยี่ยหลิงซูความจริงคิดเข้าช่วยเหลือ แต่หากรั้งกระบี่กลับ อูโหย่วเต้าจะหนีรอดได้ พิษของฮัวหมิงกับฉู่คงซันไม่ได้รับการขจัด สุดท้ายยังคงต้องตาย พริบตาที่ชักช้า ฮัวหมิงกับฉู่คงซันก็ตกไปในเงื้อมมือศัตรู

เยี่ยหลิงซูทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล เพิ่มกำลังที่มือ ปลายกระบี่แทงไปในเลือดเนื้อ สร้างความเจ็บปวดแก่อูโหย่วเต้าจนร้องโอยออกมา

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า “อูจงจู่ไม่ต้องกลัว ต่อให้นางมีขวัญร้อยดวง ก็ไม่กล้าทำร้ายท่านแม้สักขุมขนหนึ่ง” พลางยื่นขลุ่ยหยกไปเบื้องหน้าเล็งใส่ศีรษะของฮัวหมิง หัวร่อฮิฮะกล่าวว่า “แม่นางเยี่ย หากเราหวดขลุ่ยลง ท่านคาดว่าจะมีผลสุดท้ายอย่างไร?”

ขลุ่ยหยกเมื่ออยู่ในมือหลวงจีนใหญ่ ก็ไม่ต่างกับกระบองเหล็ก พอกระแทกลง ฮัวหมิงต้องศีรษะแหลกเละแน่นอน เยี่ยหลิงซูให้ความเคารพฮัวหมิงดุจมารดาบังเกิดเกล้า ยามร้อนรุ่มต้องร้องโพล่งว่า “หยุดมือ”

ชงต้าซือกล่าวว่า "ให้เราหยุดมือง่ายดายยิ่ง ท่านปล่อยตัวอูจงจู่ก่อน"

ฮูหยินอสรพิษกับเยี่ยหลิงซูกล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า "ทำไม่ได้"

เยี่ยหลิงซูทราบว่าหากปล่อยตัวอูโหย่วเต้าจะพินาศย่อยยับสิ้น จึงกล่าวเสริมว่า "หลวงจีนใหญ่ ข้าพเจ้ามิใช่ตัวโง่งม คำพูดบัดซบเช่นนี้ให้ท่านกล่าวกับม้าลา"

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "เบี้ยของท่านมีไม่เพียงพอ เราคุมตัวผู้คนสองคน ท่านคุมตัวคนคนเดียว เราฆ่าฮัวจุนจู่ รักษาชีวิตฉู่เซียนเซิงไว้ ยังสามารถแลกเปลี่ยนคนกับท่าน"

เยี่ยหลิงซูลอบร้อนรุ่มใจ ปากกล่าวช้าๆ ว่า "อูโหย่วเต้า สมุนของท่านล้วนเชื่อฟังคำสั่งท่านกระมัง?"

อูโหย่วเต้าตอบว่า "ย่อมแน่นอน เราแพร่หนอนคุณไสยใส่พวกมัน ผู้ใดไม่เชื่อฟัง เราจะให้มันกลายเป็นน้ำเลือดน้ำหนอง" พลางกวาดมองฮูหยินอสรพิษแวบหนึ่ง กล่าวเบาๆ ว่า "นางมีข้อยกเว้น เนื่องเพราะนางถือครองมุกมุนีไว้..."

เยี่ยหลิงซูกล่าวเสียงหนักๆ ว่า "ประเสริฐ ท่านออกคำสั่งให้ศิษย์ทั้งหมด และสัตว์พิษทั้งหมดล้อมจู่โจมชงต้าซือ หากไม่ฆ่ามันไม่เลิกรา"

อูโหย่วเต้าปากอ้าตาค้าง ชงต้าซือก็หน้าแปรเปลี่ยนไป ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "เยี่ยหลิงซู อย่าลืมว่าฮัวหมิงกับฉู่คงซันตกอยู่ในมือเรา หากเราตกตาย พวกมันอย่าคิดหมายมีชีวิตรอดได้"

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "หากข้าพเจ้าปล่อยตัวอูโหย่วเต้า พวกมันก็ไม่อาจมีชีวิตรอด อย่างนั้นมิสู้ให้หยกศิลาล้วนแหลกลาญ เชือดหลวงจีนโฉดท่านทิ้ง ขจัดเภทภัยให้กับแผ่นดิน"

ฮัวหมิงร้องดังๆ ว่า "กล่าวประเสริฐ หลวงจีนนี้ทำร้ายเกาะตะวันออกเราไม่เบา สามารถฉุดลากมันร่วมกลบฝัง ถือเป็นความสมใจในชีวิต"

ฮูหยินอสรพิษทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ร้องเสียงแหลมเล็กว่า “แม่นางเยี่ย เราให้ท่านช่วยเหลือฉู่คงซัน ไหนเลยให้ท่านตัดสินใจโดยพลการ หากว่าฉู่คงซันเป็นไรไป เรา เรา...” กล่าวพลางขอบตาแดงก่ำขึ้นมา

เยี่ยหลิงซูกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ท่านไม่ต้องเป็นห่วง หากมันตกตาย ข้าพเจ้าจะชดใช้ชีวิตให้เอง”

ฮูหยินอสรพิษร้องว่า “เราต้องการชีวิตท่านทำอะไร เราดูทารกหญิงท่านผิดไปแล้ว”

เยี่ยหลิงซูขมวดคิ้ว ไม่แยแสสนใจนาง ปากกล่าวว่า “อูโหย่วเต้า ท่านยังไม่ออกคำสั่งอีก?” พลางบังคับปลายกระบี่แทงลึกเข้าไป

อูโหย่วเต้ากล่าวเสียงละห้อยว่า “ชงต้าซือ คนไม่เห็นแก่ตัว ฟ้าดินพิฆาตดับสูญ” จากนั้นออกคำสั่งว่า “ทั้งหมดฟังให้ดี ให้ร่วมแรงร่วมใจ ฆ่าหลวงจีนรูปนี้ เราจงจู่จะสมนาคุณอย่างงาม...”

ศิษย์ของต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษล้วนถูกหนอนคุณไสยฝังร่าง ต่อให้ไม่มีรางวัลสมนาคุณ ก็ไม่กล้าไม่เชื่อฟังคำสั่ง พอฟังจึงล้วงหวีดไม้ไผ่กระดิ่ง ขลุ่ยอ้อ ขลุ่ยสั้นจ่อกับมุมปาก เป่าเป็นเสียงดัง เรียกหาสัตว์พิษทั้งหลาย พริบตานั้นปรากฏผึ้งภมร งูพิษ แมงป่องหนุนเนื่องมายังกึ่งกลางวงอย่างช้าๆ

ชงต้าซือขมวดคิ้ว จับจ้องมองดูเยี่ยหลิงซู ตอนอยู่บนเกาะตะวันออก หลวงจีนใหญ่ประมือกับสตรีนางนี้หลายครั้ง ทราบว่าเยี่ยหลิงซูมีนิสัยแข็งกร้าว ตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยว นางคิดเป็นหยกศิลาล้วนแหลกลาญ ต้องไม่กล่าวข่มขู่โคมลอย ควรทราบว่าที่นี้เต็มไปด้วยสัตว์พิษ หากศิษย์ของต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษกลุ้มรุมจู่โจมใส่ ต่อให้ตนเองเป็นศิษย์สำนักวชิรทรงพลัง ก็ยากเอาตัวรอดได้

นึกถึงตอนนี้ ชงต้าซือร้องบอกว่า “อย่าเพิ่งลงมือ”

เยี่ยหลิงซูยกมือขึ้น เหล่าศิษย์ของต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษก็ลด

เครื่องมือลงจากปาก ราวกับว่าสตรีนางนี้กลับกลายเป็นผู้นำของทั้งหมดแล้ว อูโหย่วเต้าต้องลอบด่าทอในใจ ปรารถนาใคร่เร่งเร้าหนอนคุณไสยทรมานเหล่าศิษย์ทั้งหลายสักครา

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "แม่นางเยี่ย ทั้งหมดล้วนเป็นคนชาญฉลาด ไยต้องถือทิฐิอันดื้อรั้น จนบาดเจ็บล้มตายทั้งสองฝ่าย?"

เยี่ยหลิงซูกล่าวเสียงเย็นชาว่า "หากไม่คิดบาดเจ็บล้มตายทั้งสองฝ่าย ก็แสดงความจริงใจออกมา อย่าได้กล่าววาจาบีบบังคับให้ข้าพเจ้าปล่อยคนก่อน"

ชงต้าซือขานรับว่า "ตกลง เราขอเสนอความคิด ให้อูจงจู่ขจัดพิษให้กับฉู่เซียนเซิงกับฮัวจุนจู่ หลังจากนั้นน้อมส่งท่านทั้งหลายออกจากพื้นที่นี้ ท่านก็ปล่อยตัวอูจงจู่เป็นการตอบแทน เป็นอย่างไร?"

อูโหย่วเต้าชูนิ้วหัวแม่มือ ชมว่า "ความคิดที่ดี..." แต่แล้วกลางหลังปวดแปลบคราหนึ่ง ได้ยินเยี่ยหลิงซูกล่าวเสียงเย็นชาว่า "มีอันใดดี เวี่ยจือหยางกับจูเหว่ยเล่า ข้าพเจ้าจะนำตัวพวกมันไป"

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "เราบอกแต่แรกแล้วว่าพวกมันทั้งสองถูกพิษ กลายเป็นน้ำเลือดน้ำหนองแล้ว"

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "ท่านคิดหลอกผู้ใด?" ขณะจะเค้นถามอูโหย่วเต้า พลันได้ยินฮูหยินอสรพิษกล่าวว่า "เราเป็นคนนำคนทั้งสองเข้าสู่หุบเขาก่อนเข้าสู่หุบเขาล้วนถูกพิษร้าย หลังจากตายแล้วกลายเป็นน้ำเลือดน้ำหนอง..."

คำพูดชงต้าซือไม่พึงเชื่อถือ คำกล่าวของอูโหย่วเต้าก็ไม่พึงเชื่อถือ แต่ฮูหยินอสรพิษพอกล่าวเช่นนี้ เยี่ยหลิงซูคล้ายถูกต่อยใส่หมัดหนึ่ง หน้าอกปวดแปลบปลาบ แก้วหูลั่นอึงอลขึ้นมา

เวี่ยจือหยางตายแล้ว มันตายแล้ว...

เยี่ยหลิงซูหลับตาลง คิดร่ำไห้ดังๆ ออกมา แต่ไม่ทราบร่ำไห้ให้ผู้ใด

ฟัง ในใจคิดฆ่าอูโหย่วเต้าระบายแค้น แต่ฮัวหมิงจะทำอย่างไร ฉู่คงซันจะทำอย่างไร บุคคลแรกเฉกเช่นมารดา มีพระคุณชุบเลี้ยง บุคคลหลังก็เสี่ยงเป็นเสี่ยงตาย บุกน้ำลุยไฟเพื่อนาง ระหว่างความรักกับบุญคุณ นางควรเลือกอันใด ควรกระทำอย่างไร?

พริบตานั้นเยี่ยหลิงซูบังเกิดความเวิ้งว่างเปล่า เรื่องราวทางโลกไม่มีความหมายต่อนาง ทุกประการที่เกาะไร้เทียมทานเลือนลับผ่านไปเช่นสายน้ำ นางพลันพบว่านับตั้งแต่ลืมตาดูโลกเป็นต้นมา ช่วงเวลาที่อยู่บนเกาะไร้เทียมทานมีความสุขที่สุด

ฮัวหมิงเห็นนางมีสีหน้าประหลาดพิกลสร้างความห่วงใยยิ่ง ร้องถามว่า “หลิงซู เจ้าไม่เป็นไรกระมัง?”

เยี่ยหลิงซูสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ลืมตากวาดมองรอบข้าง กล่าวอย่างซึมเซาว่า “ฮัวอี๋ ข้าพเจ้าไม่เป็นไร...ไม่เป็นอะไรแม้แต่น้อย...โปรดวางใจ ข้าพเจ้าจะต้องช่วยท่านออกไป...”

ฮัวหมิงมองดูสีหน้าท่าทีของนาง ต้องลอบทอดถอนใจครุ่นคิดขึ้น *‘เจ็บยาวมิสู้เจ็บสั้น เวี่ยจือหยางตายแล้วก็ดี จะได้ดับฝันของนาง บางครั้งความรักไม่สมปรารถนา ยังยิ่งกว่าจับดาบฆ่าคน กลับเคี่ยวกรำผู้คนเป็นเวลาหลายสิบปี’*

พลันได้ยินเยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “หลวงจีน ท่านรักษาคำพูดหรือไม่?”

ชงต้าซือกล่าวว่า “คนไร้สัจจะไม่อาจยืนหยัดอยู่ได้” ฮัวหมิงอดกล่าวมิได้ว่า “หลวงจีน ท่านกล่าววาจาผีสางเช่นนี้ เรายังหน้าแดงแทนท่าน”

ชงต้าซือกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “รบกวนท่านแล้ว” ฮัวหมิงเห็นหลวงจีนใหญ่ปราศจากความละอายเช่นนี้ ต้องอับจนปัญญา

เยี่ยหลิงซูกล่าวช้าๆว่า “ตกลง ขจัดพิษก่อนแล้วค่อยปล่อยคน” พลางผลักดันอูโหย่วเต้าออกไป ให้แมงมุมเลือดดูดพิษ ฉู่คงซันมีชีวิตร่อแร่คับขัน ดังนั้นดูดพิษภายในกายมันก่อน แล้วค่อยถึงรอบฮัวหมิง

ชงต้าซือพลันกล่าวว่า “ช้าก่อน”

เยี่ยหลิงซูถามว่า “เป็นไรหรือ?” ชงต้าซือชี้นิ้วใส่จุดเสินเต้าของฉู่คงซันแล้วกล่าวว่า “หลังจากช่วยคน ท่านไม่ปล่อยตัวอูจงจู่จะทำอย่างไร?”

เยี่ยหลิงซูกล่าวเสียงเย็นชาว่า “ท่านไม่เชื่อข้าพเจ้า?”

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า “ใจคนช่างแปรผัน เรื่องทางโลกยากหยั่งคาด อาตมาไม่เชื่อแม้แต่ตัวเอง อย่าว่าแต่ท่าน” หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า “มิสู้ทำเช่นนี้ ส่งพวกท่านออกจากหุบเขาก่อน พอถึงประตูนรก ทั้งหมดปล่อยคนพร้อมกัน”

เยี่ยหลิงซูจิตใจไม่อยู่กับตัว จึงกล่าว “ออกจากหุบเขาก็ออกจากหุบเขา”

ชงต้าซือยื่นสองมือออก หิ้วร่างฮัวหมิงกับฉู่คงซัน ก้าวยาวๆ นำหน้า เยี่ยหลิงซูคุมตัวอูโหย่วเต้าติดตามหลัง ฮูหยินอสรพิษก็ตามไป มีแต่สตรีคลุมหน้านั้นยังยืนเหม่อลอยกับที่

เยี่ยหลิงซูเดินไประยะทางหนึ่งค่อยรู้สึกตัว จึงหันไปถามว่า “ท่านไม่ไปหรือ?”

สตรีคลุมหน้าสะท้านขึ้นคราหนึ่ง พึมพำว่า “ตายแล้วหรือ คนตายแล้ว นี่ต้องโทษว่าเรา ล้วนเป็นความผิดของเรา”

เยี่ยหลิงซูกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “ท่านว่าอะไร?” สตรีคลุมหน้าพลันเงยหน้าขึ้น ตาคู่งามเอ่อคลอด้วยน้ำตา กล่าวว่า “มันตายแล้ว ท่านไม่เศร้าเสียใจหรือ?”

เยี่ยหลิงซูค่อยทราบว่า สตรีคลุมหน้าหมายถึงเวี่ยจือหยาง ต้องบังเกิดความหดหู่ใจ นางสะกดข่มกลั้นความคิดร่ำไห้ออกมา กล่าวเสียงเย็นชาว่า “คนตายไม่อาจฟื้นคืนชีพ ผู้อื่นต้องมีชีวิตสืบไป”

สตรีคลุมหน้ากัดฟันกล่าวว่า “จิตใจที่โหดเหี้ยมนัก สมกับเป็นผู้นำหญิง เป็นหัวหน้าพรรคค้าเกลือ”

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “หากจิตใจไม่แข็งพอ ไหนเลยปกครองผู้คนหมู่มากได้?”

สตรีคลุมหน้ากล่าวเสียงเย็นชาว่า “เราเห็นว่าท่านนึกหึงหวง เพราะว่ามันชมชอบหญิงอื่น”

เยี่ยหลิงซูงงงันวูบ ดวงตาคล้ายมีเปลวไฟพวยพุ่งออกมา พลันหมุนตัวสาวเท้าออกจากหุบเขา

สตรีคลุมหน้ากัดฟันกรอด กระโดดปราดตามไป สายตาที่มองดูเยี่ยหลิงซูทอแววโกรธแค้นชนิดหนึ่ง

ศิษย์ของต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษเห็นเช่นนั้น พากันติดตามคนทั้งหกไป

ตลอดรายทางทั้งหมดนิ่งเงียบงัน พอออกจากค่ายกลศิลา ขึ้นเรือที่มีงูเหลือมอยู่เบื้องล่าง ฮูหยินอสรพิษเป่าขลุ่ยอ้อ บงการงูเหลือมน้ำผลักดันเรือล่องไปตามลำน้ำ ออกจากช่องเขาเปลือกหอยหลากสี ผ่านน้ำตกหกมังกร จนถึงหน้าเส้นแบ่งเขต

อูโหย่วเต้าปล่อยแมงมุมเลือด ดูดพิษของผึ้งอสุภให้กับฮัวหมิง สีหน้าฮัวหมิงค่อยกลับกลายจากดำเป็นขาว จากขาวเป็นแดง หลังจากดูดพิษหมดสิ้น เยี่ยหลิงซูรออยู่ครู่หนึ่ง ไม่เห็นมีความผิดปรกติใด จึงผงกศีรษะกล่าวว่า “นับหนึ่งถึงสาม ปล่อยคนพร้อมกัน”

ชงต้าซือตอบตกลง นับหนึ่ง สอง สาม...พอนับถึงสาม ก็ควงสองมือ โยนร่างของฮัวหมิงกับฉู่คงซันข้ามเส้นแบ่งเขตไป เยี่ยหลิงซูก็รั้งกระบี่กลับ พุ่งถอยไปด้านหลัง ทิ้งตัวลงที่นอกเส้นแบ่งเขต

อูโหย่วเต้าครองความยิ่งใหญ่มาครึ่งชีวิต นอกจากเหลียงซือฉินแล้วไม่เคยถูกผู้ใดสยบไว้ อย่าว่าแต่ฝ่ายตรงข้ามเพียงเป็นหญิงสาวนางหนึ่ง ยามนี้พอได้รับอิสระ ก็หันขวับไป ทำท่ากระโดดข้ามเส้นแบ่งเขต ลงมือแก้แค้น

สตรีคลุมหน้าพลันกล่าวว่า “อูโหย่วเต้า ท่านลืมคำสาบานเมื่อครั้งกระโน้นแล้วหรือ?”

อูโหย่วเต้าเหลือกตาขึ้นกล่าวว่า “นี่เกี่ยวข้องใดกับเจ้า เหลียงซือฉินอยู่ไกลถึงขอบฟ้า เราจงจู่ยังกลัวมันหรือ?”

สตรีคลุมหน้าแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า “**เฉิงจู่** *(เจ้านคร)* อยู่ที่แดนเจียงหนัน หากท่านไม่เชื่อลองข้ามเส้นแบ่งเขตออกไป”

อูโหย่วเต้าเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่ง แต่แล้วรอยแผลที่ถูกหนามเถาวัลย์เกี่ยวทำร้ายเกิดอาการปวดและคันอีก เมื่อครู่ยามคับขันเป็นตาย กลับลืมความเจ็บปวด ยามนี้พอกำเริบขึ้นใหม่ สร้างความทรมานเป็นทวีคูณ อดถามมิได้ว่า “เป็นเหลียงซือฉินถ่ายทอดวิชาเถาวัลย์แทงทะลุดินแก่เจ้าหรือ?”

สตรีคลุมหน้ากล่าวว่า “มิผิด เราเรียนรู้วิชาเถาวัลย์ยืนยาว หนามภูตร้ายเพียงผิวเผิน หากเฉิงจู่ใช้ออก จะทรงอานุภาพกว่าเราร้อยเท่า”

อูโหย่วเต้ารับฟังจนหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา ถลึงตาใส่ชงต้าซือกระซากเสียงว่า “หลวงจีน ท่านบอกว่าโจรเฒ่าเหลียงอยู่ที่ภูเขาคุนหลุน ไฉนมาถึงแดนเจียงหนันแล้ว?”

ชงต้าซือแค่นหัวร่อกล่าวว่า “อย่าได้ฟังนางกล่าวข่มขู่ หากเหลียงซือฉินอยู่ที่แดนเจียงหนัน ไฉนไม่ปรากฏตัว?”

สตรีคลุมหน้าแค่นเสียงเบาๆ กล่าวว่า “เฉิงจู่มีภารกิจติดตัว ไม่มีเวลาสนใจเหล่าคนต่ำช้า แต่ว่าหลวงจีนท่านเคยพบกับท่านผู้เฒ่ามาแล้ว”

ชงต้าซืองงงันวูบจึงกล่าวว่า “ที่ใดหรือ?”

สตรีคลุมหน้ากล่าวเสียงเย็นชาว่า “กลางงานชุมนุมสังคีตศิลป์ภายในวังต้องห้าม”

ชงต้าซือร้องโพล่งว่า “ลั่วหวี่เซิง”

ดวงตาสตรีคลุมหน้าทอแววเย้ยหยัน กล่าวว่า “ท่านยังไม่โง่งม”

ชงต้าซือหน้าซีดเผือด ดวงตาทอแววเหม่อลอย อูโหย่วเต้าเห็นเช่นนั้น ยิ่งบังเกิดความเชื่อกว่าเดิม ส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า "อย่างนั้นอภัยที่เราไม่ส่งแล้ว"

พลางกลับขึ้นเรืองูเหลือมน้ำ ชงต้าซือเห็นมันคิดออกเรือ จึงรีบกระโดดลงเรือ

เยี่ยหลิงซูคลายมือจากฮัวหมิง เดินถึงข้างเส้นแบ่งเขต ร้องว่า "ช้าก่อน"

ชงต้าซือถามว่า "**เยี่ยปางจู่** *(หัวหน้าพรรคแซ่เยี่ย)* มีคำพูดใดคิดกล่าว?"

เยี่ยหลิงซูสูดลมหายใจคำหนึ่ง กล่าวเสียงกังวานว่า "อูโหย่วเต้าท่านฟังให้ดี ฆ่าคนชดใช้ชีวิต ติดหนี้ชำระเงินทอง การตายของเวี่ยจือหยางทานไม่อาจปฏิเสธความรับผิดชอบ สามเดือนให้หลัง ข้าพเจ้าจะย้อนกลับมาเหยียบย่ำต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษให้ราบคาบ"

นางกล่าวเสียงเกรี้ยวกราด ทุกผู้คนล้วนใจสั่นสะท้าน อูโหย่วเต้าทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ขบกรามกล่าวว่า "ทารกหญิงกล่าวเขื่องโข ตกลง เราจงจู่จะรอคอยเจ้า"

เยี่ยหลิงซูแค่นเสียงดังเฮอะ หันไปประคองฮัวหมิงขึ้น ก้าวยาวๆ ออกจากภูเขา ฮูหยินอสรพิษก็ประคองฉู่คงซันตามติดอยู่ด้านหลัง สตรีคลุมหน้ามองดูเงาหลังของเยี่ยหลิงซู ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วไปอีกทางหนึ่ง

ปลูกถั่วได้แตง

อูโหย่วเต้าหลังจากพ่ายแพ้แก่เหลียงซือฉิน ก็นอนเตียงฟื้นเลียดีขมมุมานะฝึกวิชาพิษเพาะเลี้ยงสัตว์พิษ ความจริงเข้าใจว่าหลังจากกำจัดเหลียงซือฉิน ทั่วทั้งแผ่นดินก็ปราศจากคู่มือต้านติด มิคาดยังไม่ทันออกจากหุบเขาก็พลาดท่าเสียทีครั้งใหญ่ ศัตรูมิเพียงออกจากหุบเขาไปโดยปลอดภัย มิหนำซ้ำยังทิ้งคำขู่ไว้ หุบเขาจอมพิษแห่งนี้เฉกเช่นกำแพงเมืองเหล็กคูน้ำเดือดพล่าน ไม่กลัวฝ่ายตรงข้ามจะตีแตกได้ แต่ไม่ว่าอย่างไรไม่อาจกล้ำกลืนโทสะครั้งนี้ พอแล่นเรือถึงกลางคัน ก็แค่นเสียงอย่างเดือดดาลต้องฟาดฝ่ามือใส่กราบเรือ จนเศษไม้สาดกระจาย เรืองูเหลือมแทบพลิกคว่ำไป

ซงต้าซือเห็นมันเดือดดาลคลั่งแค้น จึงกล่าว “อูจงจู่ เยี่ยหลิงซูเป็นหัวหน้าพรรคค้าเกลือ มีสมุนบริวารสิบหมื่น ไม่ใช่มือชั้นธรรมดา สตรีคลุมหน้านับเป็นศิษย์นครตะวันตก หากตอแยเหลียงซือฉินมา ยิ่งยากทนทานรับได้”

อูโหย่วเต้าแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า “ท่านกลัวแล้ว?”

ซงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า “มิกล้า จงจู่มีวิชาพิษสูงเทียมฟ้า ย่อมไม่เกรงกลัว แต่ทุกเรื่องราวยังคงระวังป้องกันไว้ประเสริฐกว่า”

อูโหย่วเต้าค่อยมีสีหน้าผ่อนคลายกล่าวว่า “เหลียงซือฉินมีข้อตกลงกับเรา หากเราไม่ออกจากหุบเขาจอมพิษ มันก็ไม่มารังควานเรา ประการนี้ไม่ต้องเป็นห่วง ส่วนพรรคค้าเกลือเป็นพวกกเฬวราก มาเท่าใดก็ทิ้งชีวิตไว้เท่านั้น”

ชงต้าซือกล่าวว่า “ยังมี เยี่ยหลิงซูเป็นบุตรีของหวินซวีแห่งเกาะตะวันออก ฮัวหมิงรักษาการณ์แทนประมุขเกาะตะวันออก หากเกาะตะวันออกจับมือกับพรรคค้าเกลือ ก็ไม่อาจดูแคลนได้”

ครั้งกระโน้นเกาะตะวันออกมีกำลังกล้าแข็ง แทบครองแผ่นดินสำเร็จ อูโหย่วเต้าแม้มีข้อถือดี ยังมีข้อกริ่งเกรงอยู่บ้าง จึงยกมือลูบเคราก่าวถามว่า “ต้าซือมีวิธีใด?”

“ในความเห็นเรา มิสู้หาผู้ช่วยมา”

อูโหย่วเต้ากล่าวว่า “นอกจากเหลียงซือฉินแล้ว ยังมีผู้ใดกล้าตอแยเกาะตะวันออก?”

ชงต้าซือกลอกตาตลบหนึ่งแล้วกล่าว “จงจู่ ลืมสำนักเอี้ยนหยางซานไปแล้วหรือ?”

อูโหย่วเต้างงงันวูบจึงกล่าว “เถี่ยมู่หลีหรือ มันอยู่ไกลถึงทะเลทรายตอนเหนือ ไหนเลยยอมช่วยเหลือเรา?”

“เถี่ยมู่หลีคิดฟื้นฟูมองโกล ทั้งเป็นศัตรูกับเกาะตะวันออก ขอเพียงจงจู่ยอมออกแรงหนุนมองโกล สำนักเอี้ยนหยางซานย่อมมาตามคำเชิญชวน”

อูโหย่วเต้าหวั่นไหวใจขึ้นมา ปากยังกล่าวว่า “มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น ต้นตระกูลเราเป็นฮ่องเต้ราชวงศ์ซ้อง ราชวงศ์ซ้องถูกมองโกลล้มล้าง เถี่ยมู่หลีเป็นราชครูมองโกล หากเราเข้าร่วมกับมัน ไยมิใช่ถูกผู้คนทั้งแผ่นดินหัวร่อเยาะ?”

“ราชวงศ์ซ้องล่มสลายไปร้อยปีแล้ว ยังมีผู้ใดนึกถึงข้อนี้ หากเราคาด

การณ์ไม่ผิด จูหยวนจางพอตกตาย แผ่นดินจะปั่นป่วนวุ่นวาย เมื่อถึงเวลาเหล่าผู้กล้าผุดขึ้น เข้าช่วงชิงความเป็นใหญ่ วิชาพิษของจงจู่ยังเหนือกว่าทัพใหญ่สิบหมื่น โอกาสอันดีเช่นนี้ ไหนเลยปล่อยให้ผ่านไปได้ หากว่าวิชาพิษของต้นตระกูลท่านกับม้าเหล็กของมองโกลจับมือกันช่วงชิงแผ่นดิน ต้าหมิง ก็ลำบากเพียงยกมือ เมื่อถึงเวลายังมีผู้ใดกล้าหัวร่อเยาะจงจู่ท่าน?"

อูโหย่วเต้าแม้มีใจทะเยอทะยาน แต่ปราศจากมันสมองความคิด พอถูกเยินยอเช่นนี้ ก็ตัวเบาหวิว ลืมเลือนราชวงศ์ซ้องตระกูลจ้าวไปสิ้น กล่าวว่า "ต้าซือกล่าวถูกต้อง หากครั้งกระโน้นพึ่งพิงต้นไม้ใหญ่เช่นมองโกล เราคงไม่ถูกเหลียงซือฉินข่มขู่บีบคั้น ดีที่วัวหายล้อมคอก ยังไม่ถึงกับสายเกินขอต้าซือช่วยแนะนำให้กับเรา"

ซงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "อูจงจู่วางใจ นอกจากขอความช่วยเหลือจากภูเขาเอี้ยนหยางซันแล้ว เรายังวางหมากตามหลังไว้ตาหนึ่ง หากว่าเยี่ยหลิงซูย้อนกลับมา จะให้นางเกิดข้อกริ่งเกรง คิดขว้างมุสิกกลัวภาชนะเสียหาย"

อูโหย่วเต้าทวนคำ "หมากตามหลัง?" ขบคิดแล้วตบต้นขาฉาดหนึ่ง กล่าวว่า "ท่านหมายถึงคนขาเป๋นั้น?"

"ถูกแล้ว เยี่ยหลิงซูหลงรักเด็กน้อยนี้ หากจงจู่คร่ากุมมันไว้ จะยืนอยู่ในสถานที่ไม่พ่ายแพ้"

อูโหย่วเต้าทั้งแตกตื่นทั้งยินดี ชูนิ้วหัวแม่มือขึ้นกล่าวว่า "ต้าซือคิดอ่านแยบคาย ถือเป็นผู้อุปถัมภ์ของเรา"

ซงต้าซือนึกกระหยิ่มยินดี หากเอ่ยถึงการยกทัพจับศึก คงไม่อาจพึ่งพาต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษ แต่หากคิดดำเนินแผนอุบาย กลับเป็นผู้ช่วยอันประเสริฐ ยกตัวอย่างเช่นผงหลอมทองละลายหยกมาจากต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษ หากมิใช่เวี่ยจือหยางคอยขัดขวาง เพียงใช้ยาสลบขนานนี้ก็สามารถมอมทำร้ายทั้งแผ่นดิน อย่าว่าแต่ยังมีสัตว์พิษทั้งหลาย พอเข้าสู่

สมรภูมิสู้รบ ก็แพร่พิษสังหารผู้นำฝ่ายตรงข้าม ปล่อยหนอนคุณไสยครอบงำแม่ทัพใหญ่ ได้ชัยชนะโดยไม่ต้องสู้รบ รอจนฟื้นฟูราชวงศ์มองโกลค่อยทำลายล้างต้นตระกูลนี้ไป

หลวงจีนใหญ่ดีดลูกคิดรางแก้วในใจ ปากกลับกล่าวถ่อมตนอยู่หลายคำ อูโหย่วเต้าบังเกิดความปลอดโปร่งโล่งใจ ให้ความสำคัญกับหลวงจีนใหญ่กว่าเดิม จากนั้นนึกถึงเยี่ยหลิงซูงามปานหยาดฟ้า แต่ว่ามีตากลับไร้แวว แทนที่จะแอบอิง**อูจงจู่** *(ผู้นำแซ่อู)* เช่นมัน กลับหลงรักคนขาเป๋ผู้หนึ่ง นึกถึงตอนนี้บังเกิดเพลิงโทสะประดัง สละเรือขึ้นฝั่ง กล่าวกับชงต้าซือว่า "ไปดูคนขาเป๋นั้น มันเป็นเบี้ยสำคัญ อย่าได้ปล่อยให้มันตกตาย" พลางคิดอ่านในใจว่าต้องเคี่ยวกรำคนผู้นี้ ให้มันมีชีวิตก็ไม่ได้ คิดตายก็ไม่สมปรารถนา จึงจะระบายความหึงหวงในอกไปได้

พลันได้ยินเสียงแผดร้องโหยหวนคราหนึ่ง อูโหย่วเต้าเพ่งตามองเห็นหน้าหุบเขาจอมพิษชุลมุนวุ่นวาย เหล่าศิษย์หนีหัวซุกหัวซุน เสียงแผดร้องดังจากในกลุ่มคนเอง

อูโหย่วเต้าทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ครุ่นคิดว่าหรือว่าเยี่ยหลิงซูไปแล้วย้อนกลับมา ชิงตัวเวี่ยจือหยางกับจูเหว่ย แต่พอครุ่นคิดเห็นว่าเป็นไปไม่ได้ ขณะครุ่นคิดรีบรุดไปยังต้นเสียง

แต่แล้วบังเกิดเสียงร่ำร้องดังพิกล หุ่นเชิดคุณไสยตนหนึ่งพุ่งโถมใส่มัน อูโหย่วเต้าไม่ทันขบคิดใคร่ครวญ ก็โบกแขนเสื้อบังคับแมงมุมเลือดโบยบินออกไปตามเส้นใย ทิ้งตัวลงบนหุ่นเชิดคุณไสย หุ่นเชิดคุณไสยตนนั้นกระโดดโลดเต้นสองครา ก็ล้มฟาดกับพื้นแน่นิ่งไป อูโหย่วเต้าค่อยงอนิ้วทั้งห้า สาวดึงแมงมุมเลือดกลับมา"

ปรากฏศิษย์ผู้หนึ่งวิ่งกระหืดกระหอบมาถึงเบื้องหน้าอูโหย่วเต้ารายงานว่า "จงจู่แย่แล้ว..."

อูโหย่วเต้าปั้นหน้าเคร่งเครียดถามว่า "เกิดเรื่องอันใด?"

"หุ่นเชิดคุณไสยเสียสติแล้ว"

อูโหย่วเต้าหน้าแปรเปลี่ยนไป เร่งฝีเท้ารุดไป เห็นหุ่นเชิดคุณไสยหลายคนอาละวาดอยู่ในกลุ่มคน พอพบพานคนก็ตะปบคว้าไว้ หลังจากนั้นยกชูขึ้น ฉีกกระชากโดยแรง ฉีกร่างคนเป็นออกเป็นสองเสี่ยง โลหิตและตับไตไส้พุงเรี่ยราดลงมา ชโลมหุ่นเชิดคุณไสยเป็นมนุษย์โลหิตตนหนึ่ง

อูโหย่วเต้าร้องเสียงพิกล ปล่อยแมงมุมเลือดออกไปกัดหุ่นเชิดคุณไสย ในหุบเขาจอมพิษแมงมุมเลือดถือเป็นดาวข่มเพียงหนึ่งเดียวของหุ่นเชิดคุณไสย อูโหย่วเต้าหมุนคว้างรอบหนึ่ง หุ่นเชิดคุณไสยที่บ้าคลั่งล้วนถูกฆ่าตายหมดสิ้น มันมองดูซากศพของหุ่นเชิดคุณไสย ยังมีโทสะไม่คลาย

ชั่วครู่ให้หลังอูโหย่วเต้าค่อยสงบนิ่งลงก้มลงตรวจดูซากศพ เพื่อสะดวกกับการควบคุม หุ่นเชิดคุณไสยทุกตนล้วนทำเครื่องหมายไว้ สลักอยู่บนทรวงอกด้านซ้าย อูโหย่วเต้าพลิกดูซากศพ เห็นทรวงอกด้านซ้ายของหุ่นเชิดคุณไสยสลักหมายเลขหกสิบเจ็ด อูโหย่วเต้าพลันหน้าแปรเปลี่ยนไป ร้องโพล่งว่า "ผิดท่า" จากนั้นวิ่งเข้าหุบเขา

ชงต้าซือพกความสงสัยติดตามมาถามว่า "จงจู่ เกิดเรื่องใด?"

อูโหย่วเต้ากล่าวอย่างขุ่นข้องใจว่า "ถ้ำหุ่นเชิดคุณไสยเกิดเรื่องแล้ว"

"เห็นได้อย่างไร?"

"หุ่นเชิดคุณไสยทั้งหมดมีเพียงหกสิบสองตน แต่หุ่นเชิดตนนี้กลับสลักคำหกสิบเจ็ด"

ชงต้าซือกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "ประทับตราผิดหรือ?"

"ไม่ หุ่นเชิดตนนี้ยังไม่เป็นรูปเป็นร่าง รับการฝึกอยู่ในถ้ำหุ่นเชิดคุณไสย"

ชงต้าซือถามโพล่งว่า "อย่างนั้นเวี่ยจือหยางเล่า?" อูโหย่วเต้ากวาดมองมันแวบหนึ่ง กล่าวว่า "คาดว่าคงตายแล้ว"

ซงต้าซือหัวใจตกวูบลง บังเกิดความผิดหวังเสียใจอยู่บ้าง

เวี่ยจือหยางพอดื่มยาน้ำปรโลกลงไป บังเกิดความอึดอัดขัดข้อง ร่างอ่อนระทวยไร้เรี่ยวแรง ปล่อยให้ศิษย์สองคนหอบหิ้วถึงหน้าถ้ำศิลาแห่งหนึ่ง ภายในถ้ำบังเกิดเสียงขู่คำราม ผสานกับเสียงแส้หนังหวดใส่ร่างดังมา

ศิษย์ผู้หนึ่งร้องบอกว่า "หานฉาน มารับสินค้า"

เสียงแส้กับเสียงขู่คำรามชะงักขาดหาย ชายชราผู้หนึ่งเดินออกมาที่ปากถ้ำ มันมีอายุห้าสิบเศษ ร่างผอมเล็กแห้งกรัง หน้าตาถมึงทึงดุร้าย หว่างเอวผูกกระดิ่งใบหนึ่ง มือถือแส้หนังงูเหลือม พอเห็นคนทั้งสาม ก็เหลือกตาขึ้น ยกแส้ชี้มาที่เวี่ยจือหยาง กล่าวว่า "เป็นเจ้าผู้นี้?"

ศิษย์ผู้นั้นตอบว่า "ใช่แล้ว มันดื่มยาน้ำปรโลกลงไปแล้ว"

หานฉานสำรวจดูเที่ยวหนึ่ง ขมวดคิ้วกล่าวว่า "เท้าของมันเป็นไรแล้ว?"

ศิษย์อีกผู้หนึ่งแบะปากกล่าวอย่างเหยียดหยามว่า "เป็นคนขาเป๋ผู้หนึ่ง"

หานฉานสั่นศีรษะกล่าวว่า "ระหว่างนี้สายพันธุ์คุณไสยที่ส่งมาหากมิใช่ชราเกินไป ก็อ่อนแอเกินไป แม้กระทั่งคนพิการยังส่งมา..."

ศิษย์ผู้นั้นเหลียวซ้ายแลขวา ลดสุ้มเสียงเบาลงกล่าวว่า "เฒ่าแซ่หาน ตัดพ้อเป็นส่วนตัวก็พอ อย่าให้จงจู่ได้ยิน"

หานฉานร้องเพ้ยกล่าวว่า "เราหาใช่ตัวโง่งมไม่" พลางชี้มือไปในถ้ำ กล่าวว่า "เรามือไม่ว่าง พวกท่านหามคนเข้าไป"

ศิษย์ทั้งสองมีสีหน้าหวาดหวั่น หานฉานแค่นหัวร่อกล่าวว่า "วางใจเถอะ เมื่อมีเราอยู่ด้วย พวกมันจะไม่รับประทานท่านลงไป"

ศิษย์ทั้งสองได้แต่กัดฟันหอบหิ้วร่างเวี่ยจือหยางเข้าไป เวี่ยจือหยางสมองเลอะเลือน พอเพ่งตามอง เห็นภายในถ้ำมืดสลัวเลือนราง ซี่กรงเหล็ก

ชั้นหนึ่งกั้นถ้ำศิลาเป็นสองส่วน หลังซี่กรงเหล็กมีหุ่นเชิดคุณไสยหลายตน บ้างนั่งบ้างนอน ที่นั่งอยู่แปรสภาพไป ผมเผ้าเส้นขนหลุดร่วงหมดสิ้น ร่างตะปุ่มตะป่ำ รอยแผลเป็นหนาเตอะ ที่นอนอยู่หลงเหลือลมหายใจรวยริน รอยแผลเป็นปกคลุมไม่ถ้วนทั่ว ยังจำแนกโฉมหน้าแท้จริงได้

หานฉานเปิดซี่กรงเหล็กออก ศิษย์ทั้งสองก็จับโยนร่างเวี่ยจือหยางผ่านซี่กรงเหล็กเข้าไป จากนั้นล่าถอยกลับในบัดดล แต่หานฉานชี้มือไปที่มุมถ้ำกล่าวว่า “ไม่ต้องรีบร้อน ทางด้านนั้นมีคนตายผู้หนึ่ง พวกท่านหามออกไปให้กับเรา”

ศิษย์ผู้หนึ่งกระซากเสียงว่า “เฒ่าแซ่หาน อย่าได้คืบเอาศอก”

หานฉานหน้าเคร่งเครียดลง เลื่อนมือซ้ายไปยังกระดิ่งที่ข้างเอว ศิษย์ทั้งสองสบตากันวูบ แล้วมุดผ่านซี่กรงเหล็กเข้าไป หุ่นเชิดคุณไสยที่นั่งอยู่พากันผุดลุกขึ้นจนขดตัวเป็นก้อนกลม พลันบังเกิดเสียงกระดิ่งดังขึ้น เหล่าหุ่นเชิดคุณไสยค่อยล่าถอยกลับไป ทรุดนั่งลงอย่างช้าๆ ศิษย์ทั้งสองรีบหามศพที่มุมถ้ำขึ้น หลบหนีออกจากถ้ำอย่างรวดเร็ว

หานฉานหัวร่อฮาฮาด้วยความสมใจ เวี่ยจือหยางนอนกับพื้น หลั่งเหงื่อเย็นเยียบโซมกาย รู้สึกได้ว่าหนอนเล็กๆ ในยาน้ำพอไหลลงมาถึงกระเพาะยังไม่ตาย หากวิ่งซอกซอนไปตามที่ต่างๆ

เหล่าหุ่นเชิดคุณไสยห้อมล้อมเข้ามา ใบหน้าเจ็ดแปดหน้าชุมนุมอยู่รอบข้าง เวี่ยจือหยางรู้สึกมีกลิ่นเหม็นคละคลุ้งฉุนเฉียว คิดดิ้นรนลุกขึ้นแต่ปราศจากเรี่ยวแรง

หานฉานกล่าวช้าๆ ว่า “หุ่นเชิดคุณไสยเหล่านี้ยังไม่ผ่านการฝึก ไม่แน่ว่ายามยินดี จะฉีกกระชากร่างเจ้ารับประทานทั้งเป็น”

เวี่ยจือหยางรับฟังจนอกสั่นขวัญแขวน ถามโพล่งว่า “ท่านเป็นใคร?”

หานฉานกล่าวว่า “เราเรียกว่าหานฉาน เป็นครูฝึกของที่นี้” พลางหยิบฉวยน้ำเต้ามาใบหนึ่ง พอเปิดจุกออก ปรากฏกลิ่นยาดองเหล้าฉุนเฉียว

ระเหยออกมา เหล่าหุ่นเชิดคุณไสยบังเกิดความเกรงกลัว พากันถดถอยไป

หานฉานดื่มสุราอีกหนึ่งแล้วกล่าว "เด็กน้อยเจ้ามีความสามารถไม่น้อย ผู้ที่ดื่มยาน้ำปรโลกลงไป พอเข้ามายังถ้ำหุ่นเชิดคุณไสย เก้าในสิบจะกลายเป็นเซื่องซึมโง่งม แม้หวดใส่เจ็ดแปดแส้ยังไม่มีลมผายออกมา เจ้ากลับสามารถกล่าววาจา แสดงว่ามีสภาพร่างกายต่างกับผู้คนทั่วไป อืมม์ เจ้าฝึกวิชากำลังภายในมากระมัง?"

เวี่ยจือหยางตอบว่า "เคยฝึกมา..." รู้สึกหนอนคุณไสยในร่างยิ่งเคลื่อนไหววุ่นวาย ไปถึงที่ใดคล้ายกับดูดเลือดไปจนหมดสิ้น

หานฉานกล่าวว่า "เป็นเวลานานที่ไม่พบกับคนฝึกฝีมือแล้ว หุ่นเชิดคุณไสยเหล่านี้ล้วนเป็นชาวนาอันโง่งม พอถูกหนอนคุณไสยสิงร่างก็ลืมเลือนว่าบิดามารดาเป็นใคร ส่วนผู้ที่ฝึกฝีมือเพียงยืนหยัดอยู่ได้ครู่หนึ่ง เจ้ามีสติแจ่มใส แสดงว่ามีพลังการฝึกปรือมิใช่ชั่ว ฉวยโอกาสที่เจ้ายังไม่สูญเสียสติสัมปชัญญะ ให้สนทนาเป็นเพื่อนบิดา หากสร้างความเบิกบานใจแก่บิดา รอจนเจ้ากลับกลายเป็นหุ่นเชิดคุณไสย จะฟาดโบยเจ้าน้อยลง เป็นอย่างไร?"

เวี่ยจือหยางกล่าวถามว่า "คนไฉนกลับกลายเป็นหุ่นเชิดคุณไสย?"

หานฉานวางน้ำเต้าลง ถลึงมองดูเวี่ยจือหยาง คล้ายประหลาดใจที่มันถามคำถามนี้ พลันยิ้มออกมากล่าวว่า "ผู้อื่นมาถึงที่นี้ ก็ร่ำไห้จะเป็นจะตาย เด็กน้อยเจ้ากลับถามว่า *'คนไฉนกลับกลายเป็นหุ่นเชิดคุณไสย'* นับว่ามีความหมายนัก เรื่องนี้กล่าวไปยืดยาวยิ่ง คาดว่าเรายังกล่าวไม่จบ เจ้าก็สติเลอะเลือน ไม่ทราบว่าเรากล่าวอันใด"

มันอยู่เฝ้าถ้ำศิลา อยู่ร่วมกับหุ่นเชิดคุณไสย บังเกิดความเบื่อหน่ายรำคาญ ยากนักที่มีผู้ฟังคนหนึ่ง จึงเกิดความกระตือรือร้นยินดีขึ้นมา ดื่มสุราอีกหนึ่งแล้วกล่าว "ยาน้ำปรโลกปรุงจากร้อยพิษ ใช้บ่มเพาะหนอนคุณไสยภูตพิสดาร หลังจากที่ดื่มลงไป ลูกหนอนคุณไสยจะกระจายไปยังแขน

ขา ดูดเลือดภายในกาย ชอนไชถึงสมอง ทำลายสติสัมปชัญญะผู้คน อย่างมากครึ่งชั่วยาม คนผู้นั้นจะกลายเป็นคนปัญญาอ่อน มีมือไม่อาจเคลื่อนไหว มีเท้าไม่อาจเดินเหิน มีหูไม่ได้ยิน มีตามองไม่เห็น รับประทานไม่รู้รส สูดดมกลิ่นไม่ออก บุคคลเช่นนี้เรียกว่าสายพันธุ์คุณไสย ดูไปไม่ต่างกับคนธรรมดา แท้จริงแล้วเป็นศพที่เดินได้"

เวี่ยจือหยางรับฟังจนสมองพองโต พอตรวจสอบภายใน พบว่าหนอนเล็กๆ จำนวนมากเข้าสู่เส้นลมปราณ ไปตามการไหลเวียนของโลหิต ต้องครุ่นคิด *'เฒ่าชรานี้บอกว่าผู้ที่ฝึกฝีมือยืนหยัดอยู่นานกว่าผู้คนทั่วไป เราใช้วิชาปรับหยินเปลี่ยนหยาง ขจัดพิษของเข็มยมบาล ไม่ทราบสามารถใช้ต่อต้านหนอนคุณไสยหรือไม่?'*

มันบังเกิดความคับข้องทรมาน ยามรีบร้อนคับขันจึงหลับตาลง ใช้วิชาปรับหยินเปลี่ยนหยาง รักษาม้าตายต่างม้าเป็น

หานฉานพอเปิดปาก ก็บอกกล่าวไม่หยุดว่า "หลังจากลูกหนอนคุณไสยหยั่งรากได้จะยึดเจ้าของร่างเป็นรัง บ่มเพาะลูกหนอนในเส้นเลือด หากว่าโชคไม่ดี ภายในเจ็ดวันสายพันธุ์คุณไสยจะเหือดแห้งเสียชีวิต หากว่าโชคดีไม่ตาย เราจะป้อนสัตว์พิษนานาชนิดให้กับเจ้า ทั้งงูพิษ แมงป่อง แมงมุม ใช้พิษหล่อเลี้ยงหนอนคุณไสย พอครบกำหนดสี่สิบเก้าวัน ลูกหนอนคุณไสยทลายดักแด้ออกมา กลายเป็นหนอนคุณไสย เมื่อเป็นเช่นนี้สายพันธุ์คุณไสยจะกลายเป็นหุ่นเชิดคุณไสย ไม่เกรงกลัวดาบกระบี่ ทั้งทรงพลังมหาศาล ต่างกับผู้คนทั่วไป ไม่แน่ว่าจะรักษาสองเท้าเจ้ากลับคืนสู่สภาพเดิม วิ่งเร็วกว่ากระต่ายอีก แต่ว่าเจ้าไม่สามารถวิ่งไปไกล หนอนคุณไสยภูตพิสดารจะไม่เชื่อฟังคำสั่งเจ้าของ เพียงทำตามเสียงกระดิ่ง" พลางตบกระดิ่งทองเหลืองที่ข้างเอว ส่งเสียงเรอคำหนึ่ง กล่าวว่า "วางใจเถอะ เมื่อถึงเวลานั้นบิดาจะฝึกเจ้าจนเรียบๆ ร้อยๆ ไม่ ตอนนั้นไม่มีเจ้าแล้ว ที่เรียบๆ ร้อยๆ คือหนอนคุณไสย"

มันกล่าวพิรี้พิไร แต่เวี่ยจือหยางไม่มีเวลาสนใจ เพียงโคจรพลังตามเคล็ดวิชาปรับหยินเปลี่ยนหยาง มันฝึกวิชากำลังภายในมานาน มีประสาทสัมผัสที่ปราดเปรียว พบว่าลูกหนอนคุณไสยแบ่งเป็นหลายสาย ส่วนหนึ่งกระจายไปยังแขนขา แต่ส่วนใหญ่แบ่งเป็นบนหน้าหนึ่งหลัง ผ่านเส้นลมปราณตูม่ายเยิ่นม่ายชอนไชไปยังส่วนศีรษะ

เส้นลมปราณเยิ่นม่ายเริ่มจากจุดสือเหมินผ่านชี่ไห่ หยินเจียว เสินเชวีย ซุ่ยเฟิ่น เซี่ยวหว่าน เจี้ยนหลี่ จนถึงตงหว่าน เกี่ยวพันถึงเส้นลมปราณหัวใจ หากถูกลูกหนอนคุณไสยยึดครอง จะกุมความเป็นความตายไว้ ส่วนเส้นลมปราณตูม่ายปรากฏว่าลูกหนอนคุณไสยคืบหน้ารวดเร็วกว่า ผ่านจุดจี๋จง ทะลวงจงชวี ผ่านจื้อหยางและข้ามหลิงไถ ทะลุเถาเต้าจ่อถึงจุดต้าจุย ขอเพียงผ่านต้าจุย ก็จะแล่นจากกระดูกถึงต้นคอ เข้าสู่จุดเน่าโฮ่ว ยึดครองส่วนสมอง ควบคุมความคิดของเจ้าของร่างไว้

ปัญหาเฉพาะหน้าคือรักษาเส้นลมปราณตูม่ายไว้ ดังนั้นเวี่ยจือหยางโคจรพลังตั้งมั่นอยู่ที่จุดต้าจุย ปรับหยินเปลี่ยนหยาง ย้อนตลบห้าธาตุ พลังลมปราณพอบรรลุถึง คราบร่างที่ว่างเปล่าก็สมบูรณ์เต็มเปี่ยมขึ้นมา พลังทั้งสองสายเฝ้ารักษาอยู่ที่จุดต้าจุย ลูกหนอนคุณไสยบุกทะลวงหลายครั้งต่อจากนั้นค่อยๆ หยุดยั้งลง พลังหยินหยางสลับกัน จากน้อยเพิ่มเป็นมากขึ้น พลันรุกคืบลงไป ขับไล่ลูกหนอนคุณไสยถึงจุดเถาเต้า

เวี่ยจือหยางยินดียิ่ง มันยามร้อนรุ่มเพียงคิดขวางหนอนคุณไสยไว้ คิดไม่ถึงว่าวิชาปรับหยินเปลี่ยนหยางเปลี่ยนจากรุกเป็นรับ กลับขับไล่หนอนคุณไสยไปสิ้น หนอนคุณไสยพอถูกขวางไว้ ยังคิดอ้อมผ่านเส้นลมปราณตูม่าย เลียบสองฟากข้างเข้าสู่สมอง เวี่ยจือหยางไม่ทันโคจรพลัง พลังลมปราณก็แยกจากหนึ่งเป็นสอง สกัดขวางทางของลูกหนอนคุณไสยไว้

หนอนคุณไสยภูตพิสดารไม่พิสดาร ความร้ายกาจของหนอนคุณไสย

ไม่ร้ายกาจตามที่หานฉานประโคมโอ่ไว้ ดังนั้นเวี่ยจือหยางคึกคักอักโข โคจรพลังไล่ล่า บีบคั้นลูกหนอนคุณไสยถึงตำแหน่งจุดมิ่งเหมินกับหยางกวน สร้างความกระสับกระส่ายแก่ลูกหนอนคุณไสย ไม่ทราบรุกหรือถอยดี เวี่ยจือหยางถือโอกาสแบ่งลมปราณสายหนึ่งเริ่มจากจุดจี้จงถึงไป่ฮุยบนขม่อม แล้วแล่นจากจุดไป่ฮุยลงมา เข้าสู่จุดตงถิง รักษาเส้นลมปราณหัวใจไว้ ลูกหนอนคุณไสยพอมาถึง ก็ถูกขับไล่กลับมายังจุดตันเถียนท้องน้อย พลังลมปราณก็หมุนเวียนรอบหนึ่ง ปรับหยินเปลี่ยนหยาง เพิ่มพูนสภาวะกระแทกหนอนคุณไสยแตกกระเจิง

เมื่อกรุยเส้นลมปราณเยิ่นตู ก็สามารถโคจรพลังหนึ่งรอบย่อย พริบตานั้นพลังลมปราณสมบูณ์เปี่ยมล้น กอปรเป็นกระแสอันเชี่ยวกราก กระแทกกระทั้นลูกหนอนคุณไสยจนแตกกระจัดกระจายพลัดพรายไป

เวี่ยจือหยางไหนเลยทราบว่าวิชาปรับหยินเปลี่ยนหยางเป็นยอดวิชาที่เหลียงเซียวค้นพบจากตำหนักม่วงแรกกำเนิด เพื่อต้านทานผงห้าธาตุของรากผลพิษลั่วหมิงฉี ลั่วหมิงฉีถือเป็นปรมาจารย์ของต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษ ผงห้าธาตุเป็นพิษพิสดารอันดับหนึ่งของแผ่นดิน หลังจากที่ลั่วหมิงฉีเสียชีวิต พิษชนิดนี้ก็สาบสูญจากการถ่ายทอด ส่วน**ฮั่วเสี่ยวซวงเกิดเส้นลมปราณพิษเก้าเย็นมาแต่กำเนิด ความจริงไม่มีชีวิตรอด ต้องตายตั้งแต่วัยสาว ดีที่ฝึกวิชาปรับหยินเปลี่ยนหยาง ช่วยให้สุขภาพแข็งแรง สามารถแต่งงานให้กำเนิดบุตร มีอายุยืนยาวอีกหลายปี***

หนอนคุณไสยภูตพิสดารแม้ร้ายกาจ แต่ยังไม่อาจเทียบเปรียบกับผงห้าธาตุกับพิษเก้าเย็น แม้แต่พิษทั้งสองชนิดยังขจัดได้ หนอนคุณไสยภูตพิสดารไหนเลยเป็นคู่มือของวิชาปรับหยินเปลี่ยนหยาง ก่อนหน้านี้เวี่ยจือหยางไม่ทราบมาก่อน จึงปล่อยให้ลูกหนอนคุณไสยแทรกซึมเข้ามา ไม่เช่นนั้นคงสกัดลูกหนอนคุณไสยอยู่นอกเส้นลมปราณแล้ว

---

* รายละเอียดอยู่ในวีรกรรมผู้กล้า

หานฉานบอกกล่าวอยู่ครู่หนึ่ง เห็นเวี่ยจือหยางหลับตาไม่ตอบคำ ยังเข้าใจว่าหนอนคุณไสยซอนไชถึงสมอง สูญเสียความรู้สึกนึกคิด จึงรู้สึกไร้รสชาติ หันไปสั่นกระดิ่งฝึกหุ่นเชิดคุณไสยที่เหลือ ให้ลุกยืนนั่งนอนตามที่ต้องการ หากว่าไม่พอใจ ก็ใช้แส้งูเหลือมหวดสั่งสอน แส้งูเหลือมฉาบพิษพิสดาร พอหวดถูกจะเกิดรอยแส้สีแดงคล้ำ หุ่นเชิดคุณไสยไม่เกรงกลัวดาบกระบี่ แต่กริ่งเกรงต่อแส้งูเหลือม พอถูกหวดใส่แส้หนึ่ง จะแผดเสียงร้องออกมา

เวี่ยจือหยางรู้สึกว่าพลังลมปราณรวมตัวดุจแม่น้ำมหาสมุทรหมุนเวียนไม่ขาดสาย ลูกหนอนคุณไสยมีสภาพดุจปลาซิวปลาสร้อย เพียงชั่วขณะก็ถูกไล่ต้อนมาที่จุดชี่ไห่บริเวณท้องน้อย เรื่องราวดำเนินถึงขั้นนี้ เวี่ยจือหยางนึกกลัดกลุ้มกังวลขึ้นมา ลูกหนอนคุณไสยมีพิษร้ายแรง เพียงถูกสะกดไว้ แต่สันดานเดิมยากกลับกลาย เมื่อฝังตัวอยู่ในร่าง จะสืบพันธุ์กลายเป็นหนอน เพาะเป็นชนวนเภทภัยไว้

นึกถึงตอนนี้ เวี่ยจือหยางพลันเกิดความคิดแวบหนึ่ง *'สองเท้าเราพิการแล้ว พานไล่ต้อนหนอนคุณไสยมาที่เท้า ให้มันไม่สามารถคืบคลานขึ้นมา หากถึงคราจำเป็น ก็เลียนแบบวีรบุรุษตัดข้อมือ ฟันเท้าที่ใช้การไม่ได้คู่นี้ทิ้ง ยังดีกว่ากลายเป็นตัวประหลาดไม่คล้ายคนไม่คล้ายภูตผี...'*

นึกถึงตอนนี้ บังคับเลือดลมลงล่าง ลูกหนอนคุณไสยแยกจากหนึ่งเป็นสอง ไหลลงสู่เส้นลมปราณที่สองเท้า มาถึงบริเวณเส้นเอ็นขาดตำแหน่งนั้นแม้สมานตัว แต่พลังลมปราณยังยากกรุยผ่าน ทั้งไม่อาจใช้วิชาปรับหยินเปลี่ยนหยาง ลูกหนอนคุณไสยจึงดิ้นหลุดจากการควบคุม ข้างขวาค้างอยู่ที่จุดฝู่หยางกับคุนหลุน ข้างซ้ายค้างอยู่ที่จุดหลี่โก่วกับสุ่ยเฉวียน ซอกซอนไปมา สร้างความเจ็บปวดและคันชายิ่ง เวี่ยจือหยางได้แต่ขบกรามกลั้นกลืน นึกปลาบปลื้มประโลมใจ ไม่ว่าอย่างไรยังดีกว่าถูกลูกหนอนคุณไสยซอนไชเข้าสมอง

หลังความวุ่นวายครั้งนี้ เวี่ยจือหยางหลั่งเหงื่อโซมกาย แต่พลังลมปราณแทนที่จะอ่อนโทรม กลับทวีความกล้าแข็งขึ้น หูตาเพิ่มความปราดเปรียว ได้ยินเสียงกระดิ่งติงตัง เสียงแส้สะท้านแก้วหู ต้องหรี่ตามองดู เห็นหานฉานร่ำดื่มมึนเมา ร่างโอนไปเอนมา มือสั่นกระดิ่งทองเหลืองคล้ายนักพรตปราบผีผู้หนึ่ง พร้อมกับเสียงกระดิ่งของมัน เหล่าหุ่นเชิดคุณไสยมีความเคลื่อนไหวที่แตกต่าง

เวี่ยจือหยางเงี่ยหูฟังดู พบว่าเสียงกระดิ่งแฝงจังหวะจะโคนชนิดหนึ่ง มาตรว่าหานฉานกึ่งเมามายกึ่งแจ่มใส จังหวะจะโคนกระท่อนกระแท่น แต่เวี่ยจือหยางเป็นยอดฝีมือเชิงดนตรีการ ยังจับจังหวะออก ที่น่าแปลกคือพร้อมกับเสียงกระดิ่งของหานฉาน ลูกหนอนคุณไสยภายในกายเวี่ยจือหยางก็ขยับเคลื่อนไหวตาม

เวี่ยจือหยางค่อยเข้าใจในบัดดล เช่นเดียวกับขลุ่ยอ้อบงการงู หนอนคุณไสยภูตพิสดารก็เกิดปฏิกิริยาต่อเสียงกระดิ่ง เสียงกระดิ่งควบคุมหนอนคุณไสย หนอนคุณไสยควบคุมหุ่นเชิดคุณไสย ขอเพียงจับจังหวะจะโคนได้ก็สามารถสั่นกระดิ่งสั่งการหุ่นเชิดคุณไสย

เวี่ยจือหยางนับตั้งแต่ฝึกคัมภีร์เทพคีตนิรมิต ไม่ว่าเสียงดนตรีใดพอฟังก็เข้าใจ ทั้งผ่านหูไม่ลืมเลือน จึงฉวยโอกาสที่หานฉานฝึกหุ่นเชิดคุณไสย สดับตรับฟังจดจำเอาไว้

รับฟังอยู่ครู่หนึ่ง หานฉานพลันเหลียวหน้ามา เวี่ยจือหยางไม่ทันหลับตาลง จึงประสานสายตากับมัน หานฉานเห็นมันมีสายตากระจ่างแจ่มใส สร้างความตื่นเต้นสงสัยยิ่ง ตวาดถามว่า “เจ้าไม่ได้ถูกพิษหนอนคุณไสย?”

เวี่ยจือหยางลอบคร่ำครวญในใจ ได้แต่แสร้งเป็นเซื่องซึมโง่งมไม่ตอบคำ หานฉานตวาดถามอยู่สองเที่ยว พลันบันดาลโทสะ เงื้อแส้งูเหลือมหวดใส่ เวี่ยจือหยางมีพลังลมปราณเต็มเปี่ยม ไม่มีที่ระบายออก เห็นแส้

แหวกฝ่าอากาศมา จึงใช้ออกด้วยวิชามือผีผาย่อย งอนิ้วทั้งห้าคว้าจับปลายแส้ไว้

ศิษย์ของต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษถนัดในการใช้พิษ พลังฝีมือพื้นเพธรรมดา หานฉานยิ่งนึกไม่ถึงว่าเวี่ยจือหยางมิเพียงไม่สูญเสียสติสัมปชัญญะ ทั้งยังสามารถตอบโต้ ต้องงงงันวูบ เวี่ยจือหยางออกแรงกระชากดึง หานฉานก็เซถลาล้มฟาดกับพื้น กระดิ่งหลุดจากมือ กลิ้งมาถึงข้างกายเวี่ยจือหยาง

หานฉานทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ไม่ทันคืบคลานลุกขึ้น พลันเห็นเวี่ยจือหยางหยิบฉวยกระดิ่งสั่นเป็นเสียงดัง หานฉานพอฟังถึงกับหน้าถอดสี นี่กลับเป็นเสียงควบคุมบงการหุ่นเชิดคุณไสย ทอดตาทั่วหุบเขาจอมพิษ ผู้ที่ล่วงรู้เคล็ดลับนี้มีเพียงห้าคน นอกจากครอบครัวของอูโหย่วเต้าสี่ชีวิตแล้ว คงมีแต่หานฉานที่ล่วงรู้

เวี่ยจือหยางพอสั่นกระดิ่ง มิเพียงจังหวะจะโคนไม่ผิดพลาด ทั้งละเอียดลึกซึ้งกว่า เหล่าหุ่นเชิดคุณไสยพากันลุกฮือขึ้น โถมใส่หานฉาน หานฉานรีบลุกขึ้นนั่ง ปลดน้ำเต้าสาดยาดองเหล้าลงยังศีรษะ กลิ่นตัวยาจึงคละคลุ้งอบอวล เหล่าหุ่นเชิดคุณไสยต้องถอยกายไปหลายก้าว

ยาดองนี้สร้างความครั่นคร้ามแก่หุ่นเชิดคุณไสย หานฉานพอสูญเสียกระดิ่ง ได้แต่สาดยาดองเหล้าใส่ร่าง ทำให้หุ่นเชิดคุณไสยไม่กล้าเข้าใกล้ หลังจากสะกดตรึงหุ่นเชิดคุณไสยไว้ ก็ส่งเสียงร้องว่า “พวกเรา...”

ไม่ทันขาดคำ เวี่ยจือหยางแผ่พุ่งแส้งูเหลือมออก รัดพันลำคอมันไว้ พอออกแรงกระตุก หานฉานก็แลบลิ้นถลึงตา ใบหน้าแดงจรดใบหู ดิ้นรนเล็กน้อยแล้วสิ้นสติไป

เวี่ยจือหยางระบายลมหายใจโล่งอก โยนแส้งูเหลือมทิ้ง รู้สึกใจกลางฝ่ามือทั้งเจ็บและคัน พอก้มศีรษะลงมองดู เห็นฝ่ามือเป็นสีดำ ค่อยทราบว่าแส้งูเหลือมมีพิษ จึงรีบใช้วิชาปรับหยินเปลี่ยนหยาง พลังลมปราณพอ

พุ่งผ่าน สีดำบนฝ่ามือก็จางหาย กลับคืนสู่สีแดงดังเดิม

เวี่ยจือหยางสองเท้าพิการ ความจริงท้อแท้ทอดอาลัย หลังจากผ่านการดิ้นรนเอาชีวิตรอด ก็บังเกิดเป็นความกล้าหาญเต็มเปี่ยม ยามนั้นปลดกุญแจบนร่างหานฉาน ไขซี่กรงเหล็กออก จากนั้นสั่นกระดิ่งเป็นเสียงดัง เหล่าหุ่นเชิดคุณไสยพากันกระโดดออกมา ก้มศีรษะย่อหมอบลง

เวี่ยจือหยางเลือกหุ่นเชิดคุณไสยที่สูงใหญ่ตนหนึ่ง ปีนป่ายขึ้นไปบนหลังมัน มือหนึ่งเหนี่ยวคอของมัน มือหนึ่งสั่นกระดิ่งเบาๆ หุ่นเชิดคุณไสยตนนั้นก็กระโดดปราดขึ้น แบกเวี่ยจือหยางโถมออกจากถ้ำ หุ่นเชิดคุณไสยอีกหลายตนก็ติดตามมาอย่างเซื่องซึมโง่งม

ที่นอกถ้ำไร้ผู้คน ยามนั้นประจวบกับอูโหย่วเต้าตกอยู่ภายใต้การข่มขู่จากเยี่ยหลิงซู ออกจากหุบเขาไม่กลับมา ศิษย์ที่เหลือก็รุดไปสังเกตการณ์ที่นอกค่ายกลศิลา เวี่ยจือหยางขี่หลังหุ่นเชิดคุณไสยรุดไประยะทางหนึ่ง ไม่พบเห็นผู้คน ขณะสงสัยใจ พลันเห็นที่ห่างไปมีสตรีชุดแดงนางหนึ่งยกแขนเสื้อเช็ดดวงตา คล้ายกำลังร่ำไห้

เวี่ยจือหยางร้องเรียกคำหนึ่ง สตรีนางนั้นหันขวับมาตามเสียง เวี่ยจือหยางพอเห็นโฉมหน้านาง ต้องร้องโพล่งว่า “ฮูหยินแมงป่อง”

ฮูหยินแมงป่องสูญเสียบุตรชาย ทั้งถูกสามีทอดทิ้ง จึงไม่สนใจความเป็นความตายของอูโหย่วเต้า เอาแต่ร่ำไห้ที่หน้าซากศพของบุตรชาย พลันเห็นเวี่ยจือหยางขี่หลังหุ่นเชิดคุณไสยออกมา สร้างความแตกตื่นจนคิดส่งเสียงกรีดร้อง จนใจที่ปราศจากสุ้มเสียง จึงชี้หน้าเวี่ยจือหยาง ร่างสั่นระริกไม่หยุดยั้ง

เวี่ยจือหยางยามร้อนรุ่มใจจึงถามว่า “ฮูหยินแมงป่อง จูเหว่ยอยู่ที่ใด?” เห็นฮูหยินแมงป่องไม่ตอบคำ จึงกล่าวเสริมว่า “จูเหว่ยเป็นองค์หญิง”

การตายของอูจื่อตูสืบเนื่องจากขบวนของเวี่ยจือหยางบุกเข้าหุบเขา

จอมพิษ ฮูหยินแมงป่องจึงแค้นมันจับใจ อย่าว่าแต่พูดไม่ได้ ต่อให้ไม่กลายเป็นใบ้ ก็ไม่บอกร่องรอยของจูเหว่ยออกมา นางยามอาฆาตแค้น จึงดึงแส้แมงป่องฟ้าหวดใส่

เวี่ยจือหยางรีบสั่นกระดิ่ง หุ่นเชิดคุณไสยที่ใต้ร่างจึงยื่นมือตะปบคว้าปลายแส้ไว้ ฮูหยินแมงป่องก็ขยับข้อมือ ใช้ปลายแส้ม้วนพันใส่ข้อมือมัน จากนั้นกดปุ่มกลไก แผ่พุ่งควันพิษ สาดซัดเข็มพิษออก

เสียงกระดิ่งดังขึ้น หุ่นเชิดคุณไสยถอยปราดไปด้านหลัง ฮูหยินแมงป่องถูกกระชากดึงจนง่ามมือฉีกขาด แส้แมลงป่องฟ้าหลุดจากมือ แทบเสียหลักล้มคว่ำกับพื้น

เข็มพิษกว่าครึ่งสาดซัดใส่ร่างหุ่นเชิดคุณไสย เนื่องจากเวี่ยจือหยางอยู่ใกล้ จึงถูกเข็มซัดใส่สองเล่ม ดังนั้นรีบใช้วิชาปรับหยินเปลี่ยนหยาง รีดเร้นพิษออกจากร่าง

หุ่นเชิดคุณไสยสะสมพิษอยู่ในกาย ไม่เกรงกลัวเข็มพิษควันพิษ เวี่ยจือหยางพลันสั่นกระดิ่ง เหล่าหุ่นเชิดคุณไสยจึงฮือเข้ามาคว้าจับมือเท้าของฮูหยินแมงป่อง ยกชูร่างของนางขึ้น

เวี่ยจือหยางลดกระดิ่งลง กล่าวว่า “ฮูหยินแมงป่อง ข้าพเจ้าไม่มีเจตนาทำร้ายท่าน เพียงต้องการหาองค์หญิง”

ฮูหยินแมงป่องเงียบงันไม่ส่งเสียง ดวงตาทอแววเหยียดหยาม เวี่ยจือหยางนับตั้งแต่เข้าสู่หุบเขาจอมพิษ ก็ได้รับความเจ็บปวดทรมาน จึงสะสมความแค้นแน่นอก เห็นนางดื้อรั้นไม่ยอมสยบ ก็สั่นกระดิ่งสองครา

เหล่าหุ่นเชิดคุณไสยพากันออกแรงกระชากดึง ฮูหยินแมงป่องรู้สึกแขนขาปวดแปลบ คล้ายกับจะแยกออกจากร่าง สร้างความหวาดหวั่นพรั่นกลัวแก่นาง แต่ไม่สามารถส่งเสียง ได้แต่อ้าปากขึ้น แผดเสียงที่ระคายหูออกมา

เวี่ยจือหยางเห็นนางมีสีหน้าประหลาดพิกล จึงหยุดการสั่นกระดิ่ง

ถามว่า “เป็นไร ยอมบอกแล้วหรือไม่?”

ฮูหยินแมงป่องพยายามอ้าปาก แต่มีแต่เสียงซี่ซี่ เวี่ยจือหยางบังเกิดความประหลาดใจ พอเพ่งตามอง เห็นลิ้นในปากจนถึงลำคอของนางบวมเป่งม่วงคล้ำ เต็มไปด้วยรูเล็กๆ เวี่ยจือหยางไม่ทราบว่านางถูกหนอนคุณไสยไร้เงาทำร้าย แต่ดูออกว่าฮูหยินแมงป่องรับบาดเจ็บที่ลิ้น จึงกล่าว “ท่านพูดไม่ได้?”

ฮูหยินแมงป่องผงกศีรษะติดต่อกัน เวี่ยจือหยางถามอีกว่า “ท่านทราบหรือไม่ว่าองค์หญิงอยู่ที่ใด?”

ฮูหยินแมงป่องผงกศีรษะรับ สร้างความยินดีแก่เวี่ยจือหยางยิ่ง ถามอีกว่า “ท่านยอมนำทางหรือไม่?” ฮูหยินแมลงป่องลังเลเล็กน้อย แล้วผงกศีรษะรับ

เวี่ยจือหยางสั่นกระดิ่ง หุ่นเชิดคุณไสยก็คลายมือจากการยึดจับมือขวาของฮูหยินแมงป่อง ฮูหยินแมงป่องกลอกตาตลบหนึ่ง แล้วชี้มือไปที่ด้านหลังเวี่ยจือหยาง เวี่ยจือหยางเหลียวหน้าไปตามปลายนิ้วของนาง ฮูหยินแมงป่องฉวยโอกาสล้วงมือมาที่ข้างเอว ล้วงหยิบกระดิ่งทองเหลืองกะทัดรัดจากในถุงย่ามใบหนึ่งเขย่าโดยแรงคราหนึ่ง

เหล่าหุ่นเชิดคุณไสยพากันปล่อยมือ ฮูหยินแมงป่องทิ้งตัวลงสู่พื้น สั่นกระดิ่งไม่หยุด หุ่นเชิดคุณไสยที่ให้เวี่ยจือหยางขี่หลังพลันหมุนตัวเป็นวง แทบสลัดเวี่ยจือหยางลงมา

เวี่ยจือหยางรีบสั่นกระดิ่ง หุ่นเชิดคุณไสยก็หยุดความเคลื่อนไหว ฮูหยินแมงป่องจึงสั่นกระดิ่ง บงการเหล่าหุ่นเชิดคุณไสยโถมใส่เวี่ยจือหยาง ยังไม่ทันโถมถึง เวี่ยจือหยางก็สั่นกระดิ่ง เหล่าหุ่นเชิดคุณไสยจึงหันขวับไปยังฮูหยินแมงป่อง

หุ่นเชิดคุณไสยเป็นอาวุธที่อูโหย่วเต้าใช้ควบคุมศิษย์ต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษ นอกจากหานฉานที่ฝึกหุ่นเชิดคุณไสยแล้ว คงมีแต่บุตร

ภรรยาที่ล่วงรู้เคล็ดลับในการสั่นกระดิ่ง แต่เวี่ยจือหยางเพิ่งร่ำเรียนเนื่องจากล่วงรู้ดนตรีการ จึงสั่นกระดิ่งได้โดยไม่ผิดเพี้ยน

ยามนี้เสียงกระดิ่งสองชนิดดังขึ้นโดยพร้อมเพรียง ออกคำสั่งที่แตกต่างตรงกันข้าม เหล่าหุ่นเชิดคุณไสยไม่ทราบทำตามคำสั่งใด จึงวุ่นวายจนหัวหมุน หากบอกว่าหานฉานฝึกหุ่นเชิดคุณไสย มิสู้บอกว่าทำการฝึกหนอนคุณไสย หนอนคุณไสยเหล่านี้เพิ่งเจริญวัยไม่นาน ยังไม่เติบโตเต็มที่ เสียงกระดิ่งพอดังทับซ้อน ทั้งหมดก็กลายเป็นบ้าคลั่ง หันไปฉกกัดกันเอง

หนอนคุณไสยพอลุกฮือ เจ้าของร่างก็สั่นกระตุก หลั่งเลือดออกทางทวารทั้งเจ็ดบนใบหน้า ฮูหยินแมงป่องอยู่ในหุบเขาเป็นเวลานาน เคยเห็นสภาพที่หุ่นเชิดคุณไสยเสียสติ ถึงกับแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ จนใจที่พูดไม่ได้ ไม่สามารถเกลี้ยกล่อมให้เวี่ยจือหยางหยุดมือ จึงสั่นกระดิ่งวุ่นวายหลายครา จากนั้นหมุนตัววิ่งหลบหนี

เวี่ยจือหยางไม่ล่วงรู้ลักษณะนิสัยของหุ่นเชิดคุณไสย เพียงต้องการทราบร่องรอยของจูเหว่ย เห็นฮูหยินแมงป่องหลบหนี จึงรีบสั่นกระดิ่งเร่งรัดให้หุ่นเชิดคุณไสยไล่กวดตาม เหล่าหุ่นเชิดคุณไสยเคลื่อนไหวดุจสายลม ไล่กวดตามฮูหยินแมงป่องจนทัน พากันยกร่างนางขึ้น ฮูหยินแมงป่องไม่ทันส่งเสียงร้องออกมา เหล่าหุ่นเชิดคุณไสยออกแรงพร้อมกันบังเกิดเสียงดังปานฉีกแพร ฉีกร่างนางออกเป็นสี่ท่อน

เวี่ยจือหยางหน้าแปรเปลี่ยนไป มันเพียงออกคำสั่งให้หุ่นเชิดคุณไสยจับตัวฮูหยินแมงป่อง หาได้สั่งให้ทำร้ายคนไม่ ดังนั้นมองดูกระดิ่ง เกาศีรษะคราหนึ่ง มิคาดเหล่าหุ่นเชิดคุณไสยพอได้ลิ้มรสเลือดมนุษย์ นิสัยอันดุร้ายกำเริบขึ้น ส่งเสียงร้องดังระคายหู หันกลับมาโถมใส่มัน

เวี่ยจือหยางไม่ทันขบคิดใคร่ครวญ รีบสั่นกระดิ่งเป็นเสียงดัง แต่หุ่นเชิดคุณไสยที่ด้านตรงข้ามไม่หยุดยั้งลง กลับเร่งความเร็วกว่าเดิม เวี่ยจือ

หยางลืมตาค้าง พลันนึกถึงหุ่นเชิดคุณไสยที่ใต้ร่าง รีบสั่นกระดิ่งร้องบอกว่า "รีบหนี"

หุ่นเชิดคุณไสยที่แบกร่างเวี่ยจือหยางอยู่ไม่ได้ลิ้มลองเลือดมนุษย์ พอได้ยินเสียงกระดิ่งก็หมุนตัววิ่งตะบึง หุ่นเชิดคุณไสยที่หลงเหลือยังตามติดโดยไม่ลดละ ทั้งสองฝ่ายหนึ่งวิ่งหนีหนึ่งไล่กวดตาม โถมเข้าค่ายกลศิลา ค่ายกลศิลาชำรุดเสียหาย ปรากฏเศษซากรูปปั้นขวางทางตลอดเวลา

ไม่นานก็สลัดหลุดจากศัตรูที่ไล่กวดตาม เวี่ยจือหยางสั่นกระดิ่ง สั่งให้หุ่นเชิดคุณไสยหยุดเท้า มิคาดหุ่นเชิดคุณไสยคล้ายไม่ได้ยิน ยังวิ่งตะบึงไม่หยุด เวี่ยจือหยางอับจนปัญญา ในใจเกิดความคิดประการหนึ่งขึ้น *'หุ่นเชิดคุณไสยเหล่านี้คลุ้มคลั่งแล้วหรือ?'*

นึกถึงสภาพการตายของฮูหยินแมงป่อง เวี่ยจือหยางค่อยเข้าใจอยู่บ้าง แต่เข้าใจส่วนเข้าใจ กลับไม่ทราบทำอย่างไร ที่สาหัสสากรรจ์ยิ่งกว่าคือขึ้นม้าง่ายดายลงม้าลำบาก หุ่นเชิดคุณไสยใช้สองแขนรัดเท้าของมันแนบแน่น จนแทบร่างเดียวกัน นอกจากเวี่ยจือหยางฟันเท้าตัวเองทิ้ง ไม่เช่นนั้นไม่อาจสลัดหลุดได้

หุ่นเชิดคุณไสยเพียงนึกถึงคำสั่ง "วิ่งหนี" เอาแต่วิ่งตะบึง โถมออกจากค่ายกลศิลา ศิษย์ต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษส่วนใหญ่เฝ้าอยู่ที่ปากหุบเขา ยังไม่ทราบว่าเกิดเรื่องใด หุ่นเชิดคุณไสยก็ฝ่าวงล้อมออกมา กระโดดลงในหนองบึง เนื่องจากสามกงล้อความลับฟ้าแช่อยู่ในน้ำ พอดีเป็นที่หยั่งเท้าของมัน

เหล่าศิษย์ส่งเสียงร้องวุ่นวาย ไม่ทันไล่ติดตาม หุ่นเชิดคุณไสยที่คลุ้มคลั่งก็ติดตามเสียงกระดิ่งโถมออกจากค่ายกลศิลา พอเห็นผู้คนก็เข่นฆ่า จนโลหิตเนืองนองพสุธา หุ่นเชิดคุณไสยยิ่งเห็นเลือดยิ่งคลุ้มคลั่ง ที่ริมฝั่งมีสภาพไม่ต่างกับลานฆ่าสัตว์ ศิษย์ทั้งหลายเพียงคิดรักษาชีวิตไว้ ไม่คำนึงถึงเวี่ยจือหยางแล้ว

หุ่นเชิดคุณไสยตนนั้นเหยียบย่ำเครื่องยนต์กลไกที่โผล่พ้นผิวน้ำ วิ่งผ่านผิวน้ำหนองบึง กระโดดขึ้นยังริมฝั่งซ้ายมือ หลังจากขึ้นฝั่งยังไม่หยุดยั้ง เวี่ยจือหยางออกคำสั่งหลายครา ล้วนไม่เกิดผล เห็นหุ่นเชิดคุณไสยวิ่งออกจากหุบเขา ยิ่งมายิ่งห่างไกลจากเวี่ยจือหยาง ยามร้อนรุ่มใจต้องโยนกระดิ่งทิ้ง ยกมือปิดตาหุ่นเชิดคุณไสยไว้ ขู่คำรามว่า “หยุดลง รีบหยุดลง...”

หุ่นเชิดคุณไสยตามองไม่เห็น วิ่งเตลิดราวแมลงวันที่ไร้หัว อ้อมผ่านสันเขาแห่งหนึ่ง ใต้เท้าพลันเหยียบใส่อากาศธาตุ ร่างหล่นลงสู่ก้นเหว

เวี่ยจือหยางลอบร้องคำจบสิ้นในใจ รู้สึกมีลมพัดผ่านข้างหู หน้าผาต้นไม้พุ่งผ่านไปอย่างเร่งร้อน พลันเกิดการสั่นสะเทือนอย่างรุนแรง ได้ยินเสียงกระดูกหักติดต่อกัน เวี่ยจือหยางถูกสลัดเหวี่ยงไปไกลโข เบื้องหน้าสายตามืดทะมึนสิ้นสติสมประดีไป

ไม่ทราบผ่านไปนานเท่าใด เวี่ยจือหยางค่อยเรียกวิญญาณคืนสู่ร่าง ฟื้นคืนสติมา รู้สึกว่าตลอดทั้งร่างเย็นเฉียบ หุ่นเชิดคุณไสยที่เท้ากระดุกกระดิกขึ้นมาถึงข้างเอวแล้ว

ความตื่นตระหนกของเวี่ยจือหยางครั้งนี้ใหญ่หลวงยิ่ง รีบโคจรพลังปรับหยินเปลี่ยนหยาง ต้อนหุ่นเชิดคุณไสยกลับลงไป หลังจากนั้นค่อยดิ้นรนลุกขึ้น รู้สึกปวดเมื่อยไปทั่วร่าง แต่ไม่ได้เอ็นขาดกระดูกหัก สร้างความสงสัยใจยิ่ง กวาดตามองรอบข้าง เห็นหุ่นเชิดคุณไสยนอนตายอยู่ที่ห่างไป ร่างฟาดกลายเป็นเลือดเนื้อแหลกเละเลือดสีดำไหลหลั่งเนืองนอง หนอนคุณไสยในกองเลือดเจียนอยู่เจียนไป กระดุกกระดิกเล็กน้อย ดูไปน่ากลัวยิ่ง

เวี่ยจือหยางระงับสติ คาดเดาว่าหุ่นเชิดคุณไสยอยู่ล่าง อาศัยฝีเท้าอันน่าตระหนก สลายสภาวะที่ร่วงหล่นลงมา จนร่างกลายเป็นเลือดเนื้อเลอะเลือน เวี่ยจือหยางอยู่บนหลังมัน กลับโชคดีรอดตาย

เมื่อเหลียวดูรอบข้าง เห็นผาสูงเสียดฟ้า กลับเป็นก้นหุบเหวแห่ง

หนึ่ง ท้องฟ้าข้างบนเหลือเพียงเส้นเดียว สูงราวร้อยวา ต่อให้เวี่ยจือหยางไม่เท้าพิการ ก็ยากปีนป่ายขึ้นไป

เวี่ยจือหยางเหม่อมองอยู่ครู่หนึ่ง เหลียวดูซากของหุ่นเชิดคุณไสยครุ่นคิดขึ้น *'มาตรว่าร่วงฟาดตกตาย ยังดีกว่าถูกกักอยู่ที่นี้ ต่อให้ไม่อดตายก็กลัดกลุ้มจนตาย'*

พื้นหุบเหวดินโคลนอ่อนร่วน เวี่ยจือหยางใช้มือขุดหลุมแห่งหนึ่ง ฝังศพของหุ่นเชิดคุณไสย แล้วโขกศีรษะสามครา กล่าวว่า "พี่ท่าน เราท่านไม่รู้จักกันมาก่อน แต่ท่านจะดีจะชั่วช่วยชีวิตข้าพเจ้าครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าขอขอบคุณ ณ ที่นี้ โอ ท่านตกตายยังมีคนกลบฝัง เราพอตกตาย ได้แต่ทิ้งซากอุจาด ปล่อยให้นกกาจิกกิน..."

เอ่ยถึงตอนนี้เกิดความสะท้อนใจอยู่บ้าง วันเวลาที่ผ่านมามันเผชิญการเคี่ยวกรำ เห็นซึ้งชืดชาต่อความเป็นความตายตั้งแต่แรก ถึงแม้ตกอยู่ในหุบเขามรณะ แต่ไม่คับแค้นสิ้นหวังเช่นตอนอยู่ที่คุกมืด เพียงทอดถอนใจคำหนึ่ง ขวางร่างนอนลง แต่กลัวหนอนคุณไสยคืบคลานขึ้นมา ไม่กล้าหลับลึกเกินไป

มันทางหนึ่งหลับตาพักผ่อน ทางหนึ่งโคจรพลังสะกดหนอนคุณไสย ดีที่มันฝึกวิชากำลังภายในจากคัมภีร์เทพคีตนิรมิต ตลอดจนวิชาปรับหยินเปลี่ยนหยางล้วนเป็นแนวทางพรต ไม่ว่าลุกนั่งยืนนอนล้วนสามารถโคจรพลัง ถึงแม้ครึ่งหลับครึ่งตื่น พลังลมปราณภายในยังโคจรหมุนเวียน ขอเพียงมีความเคลื่อนไหวผิดปรกติ จะรู้สึกตัวตื่นขึ้นมา

เวี่ยจือหยางโคจรพลังเป็นเวลานาน พอตื่นขึ้นเห็นแต่ความมืดมิด มันนั่งขัดสมาธิ หวนนึกถึงจูเหว่ยตกอยู่ในหุบเขา ท่ามกลางคนชั่วร้ายทั้งหลาย หัวใจคล้ายปรากฏโลหิตหยดหยาด ทั้งนึกถึงชงต้าซือคิดใช้นางเป็นเครื่องข่มขู่หนิงอ๋อง ในเวลาอันสั้นคงไม่ทำร้ายนาง แต่จูเหว่ยเปลือกนอกอ่อนโยนจิตใจแข็งกร้าว หากยอมตายไม่ยอมสยบ ก็เป็นที่น่าวิตก ยังมีเยี่ย

หลิงซูและพวกไม่ทราบยังอยู่ในหุบเขาหรือไม่ ฮัวหมิงถูกพิษผึ้งภมร กลับกลายเป็นเครื่องถ่วง หากแข็งขืนบุกเข้าหุบเขา คงประสบเภทภัยมากกว่าวาสนา เยี่ยหลิงซูมีนิสัยเด็ดเดี่ยว ไม่ยอมล่าถอยกลางคัน หากเป็นไรไปจะทำอย่างไร?

เวี่ยจือหยางทบทวนหวนนึก ห้วงสมองมีแต่ภาพของจูเหว่ยกับเยี่ยหลิงซูผ่านเข้ามาราวม้าหมุน เพิ่มความกลัดกลุ้มหม่นหมอง ปรารถนาใคร่ตายเสียประเสริฐกว่า

โดยไม่รู้สึกตัว ท้องฟ้าเหนือศีรษะสว่างขึ้น ในแสงสีขาวแฝงสีชมพูแถบหนึ่ง เวี่ยจือหยางเกิดความหิวโหย จึงเหลียวซ้ายแลขวา ก้นหุบเหวพื้นที่เพียงยี่สิบกว่าวา เพียงชั่วน้ำเดือดก็คืบคลานจนทั่ว มันค้นหาโดยรอบไม่พบสิ่งมีชีวิต บนพื้นก็ปราศจากต้นหญ้างอกเงย มีแต่หน้าผาด้านที่แสงแดดส่องไม่ถึง มีเห็ดจำนวนมากงอกงาม สีสันสดใส บ้างสีเงินเทาบ้างสีเหลืองทอง

เวี่ยจือหยางได้ยินผู้คนบอกว่าเห็ดป่าที่มีสีสันสดใสส่วนมากมีพิษ ที่นี้เป็นที่ตั้งของต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษ หากเป็นเห็ดพิษก็ไม่น่าประหลาดแต่อย่างไร

แต่ว่าเวี่ยจือหยางหิวโหยสุดทนทาน ครุ่นคิดว่ารับประทานต้องตาย ไม่รับประทานก็ต้องตาย หากปล่อยให้หิวตายมิสู้อิ่มตาย สนใจไยกันว่ามีพิษหรือไม่ รับประทานสักมื้อแล้วค่อยว่ากล่าว จึงยื่นมือปลิดเห็ดลงมากัดกินเป็นการใหญ่ ไม่นานก็อิ่มท้อง

ก้นหุบเหวไม่มีธารน้ำแร่ มีแต่หยดน้ำหยดหยาดจากโขดหิน หลังจากรับประทานเห็ด เวี่ยจือหยางก็ยื่นหน้าถึงใต้โขดหินเลียหยดน้ำกลั้วคอ เพิ่งเลียไม่กี่หยด ท้องก็ปวดบิดขึ้นมา คล้ายปรากฏมีดเล็กๆ หลายสิบเล่มบิดคว้านลำไส้ เบื้องหน้าเกิดภาพลวงตา คนที่รู้จักผุดขึ้นที่เบื้องหน้า ยังมีภาพอันน่ากลัวต่างๆ นานา

เวี่ยจือหยางทราบว่าถูกพิษ จึงใช้วิชาปรับหยินเปลี่ยนหยาง ลองรีดพิษออกมา กล่าวไปประหลาดแท้ โคจรพลังรอบหนึ่ง อาการปวดก็บรรเทา ภาพหลอนลดน้อยลง มันใช้เวลาสองชั่วยาม โคจรพลังเก้ารอบ ค่อยขจัดอาการไม่สบายภายในกาย ขับพิษออกทางจุดเหลากงกับจงลูที่มือทั้งสอง

แต่ว่าผ่านไปไม่นาน เวี่ยจือหยางเกิดความหิวโหยอีก เมื่อสามารถขับพิษออกมา ก็ปราศจากข้อกริ่งเกรง จึงรับประทานเห็ด เลียหยดน้ำสืบต่อ พอพิษร้ายกำเริบ ก็ใช้วิชาปรับหยินเปลี่ยนหยางขจัดคลี่คลาย เมื่อม่านวิกาลกราย เวี่ยจือหยางนอนกับพื้น กลับไม่กล้าเพิกเฉย โคจรพลังต่อต้านหนอนคุณไสยที่สองเท้า

เมื่อเป็นเช่นนี้เวี่ยจือหยางกลางวันขับพิษเห็ด กลางคืนสะกดหนอนคุณไสย ฝึกฝีมือทั้งกลางวันกลางคืน ได้รับความทุกข์ยากลำบากสุดทนทาน แต่หากว่าเพิกเฉย จะมีอันตรายถึงแก่ชีวิต เพื่อความอยู่รอดจึงพยายามโดยไม่ลดละ

ในหุบเหวมีเห็ดพิษมากมาย แถวแรกรับประทานไม่หมด แถวหลังก็งอกเงยออกมา จากการประเมินของเวี่ยจือหยาง ทุกสามสิบวันจะงอกงามพุ่มหนึ่ง หากไม่เกรงกลัวพิษ กลับไม่มีปัญหาเรื่องอาหาร เพียงแต่ในหุบเหวขาดน้ำ หยดน้ำไหลช้ายิ่ง ดีที่หลังจากฝนตกผ่าน จะมีสายน้ำไหลผ่านผนังผาลงมายังก้นหุบเหว เวี่ยจือหยางสกัดหินทำเป็นอิสระ ขังน้ำฝนเอาไว้ ฝนตกแต่ละครั้งดื่มได้หลายวัน

ภายใต้การเคี่ยวกรำทั้งกลางวันกลางคืนเช่นนี้ เวี่ยจือหยางลืมความกลัดกลุ้มทางโลกไปชั่วคราว โดยไม่รู้สึกตัว เห็ดพิษงอกเงยออกมาสามพุ่ม วันนี้มันขับพิษออกจากร่าง พลันพบว่าสามวันนี้หนอนคุณไสยไม่มีความเคลื่อนไหว พอยื่นมือลูบคลำดู บริเวณเส้นเอ็นขาดที่ข้อเท้าปรากฏเนื้องอกปูดโปนออกมา มีขนาดเท่าไข่นก ยังแข็งกว่าก้อนหินอีก สร้างความสงสัยใจแก่เวี่ยจือหยางยิ่ง ทดลองหยุดโคจรพลัง ล่อให้หนอนคุณไสยออก

มา มิคาดหนอนคุณไสยไม่เคลื่อนไหว ต้องครุ่นคิด *'หรือว่าพวกมันตายหมดสิ้นแล้ว?'*

เวี่ยจือหยางไม่ล่วงรู้ข้อเท็จจริง หนึ่งนั้นกลัวว่าหนอนคุณไสยภูตพิสดารเฝ้ากบดาน สองจะอย่างไรโคจรพลังทั้งกลางวันกลางคืนกลายเป็นความเคยชิน ต่อให้หนอนคุณไสยไม่เคลื่อนไหว มันยังโคจรพลังโดยไม่ลดละ ผ่านไปอีกสองวัน เนื้องอกที่ข้อเท้าทั้งร้อนทั้งคัน คล้ายถูกพิษร้าย เวี่ยจือหยางกลัวว่าเป็นหนอนคุณไสยก่อหวอด ยิ่งโคจรพลังอย่างแข็งขันกว่าเดิม ผ่านไปหลายวัน อาการร้อนและคันค่อยทุเลา บริเวณเนื้องอกเพาะเป็นหนังด้านหนาเตอะชั้นหนึ่ง คล้ายแผลเป็นบนร่างหุ่นเชิดคุณไสย

เวี่ยจือหยางร้อนใจขึ้นมา นึกโยงไปว่าหนอนคุณไสยสร้างรังในร่างกาย พอเจริญเติบโตจะทลายผิวหนังออกมา สร้างความหวาดหวั่นกว่าเดิม รวมรั้งพลังที่ข้อเท้า ใช้วิชาปรับหยินเปลี่ยนหยางไม่หยุดหย่อน ผ่านไปสี่วันหนังด้านหลุดลอกออก เวี่ยจือหยางค่อยหายใจโล่งอก

มิคาดผ่านไปสามวัน อาการร้อนและคันอีก เพาะเป็นหนังด้านใหม่ ผ่านไปสี่วันค่อยบรรเทา นับแต่นี้เกิดอาการทวนซ้ำ ทุกสามวันเกิดหนังหนา สี่วันมลายหายไป กินเวลาทั้งสิ้นเจ็ดวัน คล้ายงูเหลือมลอกคราบ สร้างความรำคาญแก่ผู้คนนัก

ผ่านพ้นไปเดือนเศษ คืนนี้เวลายามสาม พลังลมปราณภายในกายเวี่ยจือหยางสมบูรณ์เต็มเปี่ยม ย้อนทวนวิชาปรับหยินเปลี่ยนหยาง วิ่งพลุกพล่านไปทุกทิศทาง สร้างความตื่นตระหนกแก่เวี่ยจือหยางยิ่ง ใช้เคล็ดวิชาคิดชักนำพลังลมปราณคืนสู่วิถีทาง แต่ยิ่งสะกดระงับ พลังลมปราณยิ่งอาละวาด คล้ายราดน้ำมันลงบนกองไฟ ค่อยก่อกวนเส้นลมปราณ กระแทกใส่ร้อยจุด รู้สึกว่าพลังลมปราณพอพุ่งผ่าน เส้นเอ็นเปลี่ยนตำแหน่ง อวัยวะภายในปั่นป่วน แต่พอยื่นมือลูบคลำดู กระดูกเส้นเอ็นยังเป็นปรกติ อวัยวะภายในหามีความเปลี่ยนแปลงไม่

เวี่ยจือหยางสงสัยใจยิ่ง ได้แต่รวมรั้งพลังลมปราณอย่างสุดชีวิต หลังจากใช้ความพยายามอย่างยากเย็น ค่อยรั้งพลังคืนสู่จุดตันเถียนท้องน้อยยังไม่ทันนึกยินดี จุดตันเถียนพลันเต้นกระตุก พลังหยาบใหญ่ร้อนผ่าวปะทุขึ้นมา ตะลุยตะบึงโดยไม่เชื่อฟังคำสั่ง คล้ายมีคนขับรถม้าแล่นอยู่ภายในทั้งคล้ายกับกระบองเหล็กเผาไฟจนแดงด้ามหนึ่งกระทุ้งใส่อวัยวะภายใน ที่ข้างหูบังเกิดเสียงดังครืนครั่นปานฟ้าร้อง แต่พอช้อนตามอง เห็นท้องฟ้าราตรีกระจ่างแจ่มใส ไม่มีร่องรอยของลมอัสนีแต่อย่างไร

พลังลมปราณยิ่งสะสมยิ่งกล้าแข็ง มีอานุภาพทวีคูณ สร้างความทุกข์ทรมานแก่เวี่ยจือหยางยิ่ง รู้สึกว่าร่างพองโตถึงขีดสุด ผิวกายถูกกดจนเบาบาง ขอเพียงใช้เข็มทิ่มแทงเบาๆ ร่างจะแตกระเบิดออก

พริบตานั้นเกิดภาพหลอนนานัปการ เวี่ยจือหยางสติเลอะเลือน ส่วนศีรษะปวดแปลบอย่างรุนแรง พลังลมปราณภายในคล้ายผีเสื้อทลายดักแด้ทลายขม่อมออกมา

พริบตานั้นเวี่ยจือหยางตกอยู่ในสภาพธาตุไฟเข้าแทรก หากว่าพลังลมปราณทลายขม่อมออกไป แม้ไม่ตายก็กลายเป็นวิกลจริต แต่แล้วยามนั้น ในจิตใจเวี่ยจือหยางบังเกิดเสียงขลุ่ยดังขึ้น ประหนึ่งลำแสงที่ขอบฟ้าก็มิปาน

เวี่ยจือหยางฉุกคิดขึ้น *'เพลงเทพคีตาหมุนรอบ'* พลันนึกถึงวิชากำลังภายในอีกแขนงหนึ่ง ต้องครุ่นคิด *'ใช่แล้ว ยังมีคัมภีร์เทพคีตนิรมิต'*

วันเวลาที่ผ่านมาใช้วิชาปรับหยินเปลี่ยนหยางขับพิษสะกดหนอนคุณไสย กลับลืมเลือนเคล็ดวิชากำลังภายในในคัมภีร์เทพคีตนิรมิตไปโดยสนิทใจ ผู้คนยามคับขันสำคัญ ในใจจะนึกถึงวัตถุเรื่องราวที่เป็นความทรงจำในชีวิต อาจเป็นภาพภาพหนึ่ง หรือบทเพลงท่อนหนึ่ง เวี่ยจือหยางชะตาไม่ถึงฆาต พอดีนึกถึงบทเพลงเทพคีตาหมุนรอบ

ความคิดพอบังเกิด เวี่ยจือหยางก็ปรับเปลี่ยนเคล็ดวิชา ในใจบรรเลง

บทเพลงเทพคีตาหมุนรอบ ใช้วิชากำลังภายในในคัมภีร์เทพคีตนิรมิตบังคับพลังลมปราณ เมื่อเป็นเช่นนี้คล้ายกับใช้น้ำดับไฟ บังเกิดผลทันตา พลังลมปราณที่วิ่งพลุกพล่านค่อยสงบลง ตอนแรกยังไม่ยินยอม ต่อมาจึงติดตามท่วงทำนองในใจ พลังลมปราณที่คล้ายมังกรวิปลาสแตกกิ่งก้านสาขากลายเป็นสิบสองสาย ถ่ายเทเข้าสู่เส้นลมปราณต่างๆ จนเต็มปรี่ ยังมีเหลืออีก รวมรั้งเป็นสายเดียว คืนสู่จุดชีไห่ท้องน้อย แล้วหมุนเวียนไปยังเส้นลมปราณเยิ่นตู ระหว่างที่หมุนเวียนยังผนึกรวมกับพลังลมปราณตามเส้นลมปราณต่างๆ ขึ้นบนลงล่าง ผ่านด่านถึงขม่อม แล้วค่อยแยกตัวออก รวมแล้วแยกตัว ยามรวดเร็วดุจสายฟ้า ยามเชื่องช้าดั่งมุกมณี ไปทั่วทุกแห่งหน รูขุมขนขยายตัว ร่างคล้ายวัตถุไร้น้ำหนัก ราวกับจะเหาะเหินไปตามลม สำเร็จเป็นเซียนวิเศษ

สภาพเช่นนี้ไม่ทราบดำเนินเป็นเวลานานเท่าใด เวี่ยจือหยางพลันฟื้นคืนสติมา รู้สึกว่าคล้ายผ่านการผลัดกระดูกชุบตัวใหม่ ทั้งในและนอกใหม่หมด อดกระโดดลอยตัวมิได้ กลับกระโดดขึ้นสูงวาเศษ ถึงกับทั้งแตกตื่นทั้งยินดี ไม่รอให้ตกวูบลง ก็บิดตัววูบหนึ่ง ยื่นสองมือยึดเกาะกับผนังศิลาข้างเคียง เคลื่อนไหวทั้งมือเท้า ทดลองปีนป่ายขึ้นไป

การทดลองครั้งนี้พบว่าไม่เพียงสองมือทรงพลังมหาศาล สองเท้าก็คล่องแคล่วปราดเปรียว ลบภาพขาเป๊อ่อนแอ ยังเหนือกว่าก่อนเส้นเอ็นขาดอีก สร้างความยินดีแก่เวี่ยจือหยางแทบคลุ้มคลั่ง ลืมตัวลืมตน ปีนป่ายขึ้นยอดผาในอึดใจเดียว

เวี่ยจือหยางกระโดดขึ้นสูง ตีลังกากลางอากาศห้าหกตลบ ค่อยพลิ้วร่างลงสู่พื้น พอช้อนตามอง เห็นเดือนลาลับอาทิตย์ลอยขึ้น ขอบฟ้าบูรพาขาวโพลนรำไร เวี่ยจือหยางยังไม่สมใจ เกร็งลมปราณขึ้นจากจุดตันเถียนส่งเสียงกู่ร้องดังยาวนานออกมา

เสียงกู่ทะลุฟ้า ไม่ต่างกับอาทิตย์อุทัยแรกทอแสง ลอยขึ้นสูงแล้ว

ค่อยวนเวียนลงมา คล้ายกับปักษามหึมากางปีกโบยบิน ม้วนกวาดเมฆหมอกพิษร้ายในภูเขาควอซังซานไปสิ้น

กู้ร้องประมาณหนึ่งเข็ก เวี่ยจือหยางรู้สึกว่าพลังลมปราณยังไม่อ่อนโทรมลง พลันได้ยินเสียงฝีเท้าซ่าซ่าดังมาแต่ไกล เวี่ยจือหยางไม่ทราบว่าเป็นศัตรูหรือฝ่ายตน จึงระงับเสียงกู่ กระโดดขึ้นบนต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง การกระโดดครั้งนี้เป็นไปตามใจปรารถนา ขณะที่ทิ้งตัวลง กิ่งไม้เพียงสั่นไหวเล็กน้อย คล้ายผีเสื้อหุบปีกลงที่กลางเกสรดอกไม้

เวี่ยจือหยางตื่นเต้นสงสัยยิ่ง นับตั้งแต่ฝึกพลังฝีมือเป็นต้นมา วิชาตัวเบาของมันไม่ได้บรรลุถึงขอบเขตขั้นนี้ อย่าว่าแต่เพิ่งถูกตัดเอ็นเท้าขาดตามความเห็นของเหลียงซือฉิน ในชีวิตนี้ไม่อาจใช้วิชาตัวเบาอีก ยามนี้วิชาตัวเบาแทนที่จะอ่อนโทรม กลับสูงส่งกว่ากาลก่อน นับว่าประหลาดแท้

เวี่ยจือหยางขบคิดไม่เข้าใจ พอลูบคลำดู เนื้องอกบริเวณข้อเท้า พบว่าที่นั้นตะปุ่มตะป่ำเพิ่มรังไหมอีกชั้นหนึ่ง ระหว่างนี้มันตรวจสอบภายในไม่พบร่องรอยของหนอนคุณไสย หากบอกว่าหนอนคุณไสยตายหมดสิ้นไฉนเพิ่มรอยแผลเป็นขึ้น

เสียงฝีเท้าใกล้เข้ามา เวี่ยจือหยางมองจากที่สูง เห็นเชิงเนินเขาที่ห่างไปปรากฏผู้คนสองคนขึ้น อยู่ห่างจากที่นี้สามร้อยกว่าก้าว หมายความว่าขณะที่เมื่อครู่ได้ยินเสียงความเคลื่อนไหว คนทั้งสองสมควรอยู่ห่างหนึ่งลี้ เวี่ยจือหยางสามารถได้ยินเสียงฝีเท้าของพวกมัน ออกจะพิสดารจนเหลือเชื่อ สมควรเป็นความสำเร็จขั้นส่องฟ้าสดับดินแล้ว

มันยามตื่นเต้นยินดี ยังเกิดความมึนงงสงสัย ตนเองมีโสตประสาทปราดเปรียวถึงเพียงนี้ สมควรเป็นผลจากคัมภีร์เทพคีตนิรมิต แต่ว่าหลายเดือนมานี้ นอกจากเมื่อคืนนี้ มันไม่ได้ฝึกวิชากำลังภายในแนวทางนี้ เหตุใดจึงมีฝีมือรุดหน้าราวติดปีกเช่นนี้

ขณะครุ่นคิด คนทั้งสองเดินใกล้เข้ามา ภายใต้แสงอุทัยสาดส่อง

หนึ่งเป็นเทวทูตครามพรรคค้าเกลือตู้โย่วหยาง อีกคนหนึ่งกลับเป็นทูตเขียวฉุนอวี่อิง ล้วนเป็นคนรู้จักกัน

คนทั้งสองวิ่งขึ้นบนยอดเนิน เหลียวซ้ายแลขวา ตู้โย่วหยางพลันกล่าวว่า "ประหลาดแท้ คนเล่า?"

ฉุนอวี่อิงกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า "เสียงกู่นั้นร้ายกาจยิ่ง หรือว่าเถี่ยมู่หลีมาแล้ว?"

ตู้โย่วหยางสั่นศีรษะกล่าวว่า "หากว่าเป็นเถี่ยมู่หลี เราท่านไหนเลยมีชีวิตรอดได้?"

ฉุนอวี่อิงกล่าวว่า "เราลองเรียกหาดู" จากนั้นส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า "ผู้มาเป็นผู้อาวุโสท่านใด โปรดปรากฏออกพบพาน"

เวี่ยจือหยางลอบหัวร่อ ฉุนอวี่อิงมีอายุมากกว่า กลับเรียกหาตนเองเป็นผู้อาวุโส เทือกเขาแถบนี้ปรากฏสัตว์พิษชุกชุม แม้แต่ฉู่คงซันยังพลาดท่าเสียที ด้วยฝีมือของคนทั้งสองนี้ ยากผ่านด่านอุปสรรคมาได้ คาดว่าคงใช้ทางน้ำจนถึงริมหนองบึง แล้วอาศัยพื้นที่ริมหนองบึงข้ามภูเขามา เพียงแต่คนทั้งสองไฉนล่วงลึกเข้าหุบเขาจอมพิษ ทั้งยังเอ่ยถึงเถี่ยมู่หลี คนผู้นี้อยู่ที่ทะเลทรายตอนเหนือ ไฉนมาที่ภูเขาควอซังซาน?

เวี่ยจือหยางบังเกิดความสงสัยอยู่เต็มอก เห็นคนทั้งสองหันกายหมายจากไป จึงรีบยืดกายขึ้น คิดกระโดดลงไปพบกับคนทั้งสอง

เพิ่งขยับกาย พลันรู้สึกมีคนตบไหล่มัน สร้างความแตกตื่นแก่เวี่ยจือหยางจนแทบกระโดดปราดขึ้นมา ได้ยินที่ข้างหูบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า "ไม่ต้องกลัว เป็นเรา"

เวี่ยจือหยางหันขวับไปตามเสียง เห็นเหลียงซือฉินยืนอยู่ทางด้านหลัง ใบหน้าคล้ายยิ้มไม่เชิงยิ้ม

เวี่ยจือหยางอ้าปากคิดร่ำร้อง เหลียงซือฉินชิงโบกมือวูบ ชี้มือไปที่ใต้ต้นไม้ เวี่ยจือหยางเหลียวหน้ามอง เห็นตู้โย่วหยางกับฉุนอวี่อิงล้วนไม่

พบเห็นอันใด เดินพลางสนทนาลงจากเนินเขา หายลับกับในดงไม้

เวี่ยจือหยางกล่าวด้วยความตื่นเต้นยินดีว่า “ลั่วเซียนเซิง ท่านไม่เป็นไรกระมัง ข้าพเจ้ายังเข้าใจว่า เข้าใจว่าท่าน...”

เหลียงซือฉินสั่นศีรษะฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “เข้าใจว่าเราตายแล้วหรือ ความจริงแล้วห่างจากความตายเพียงก้าวเดียว”

เวี่ยจือหยางถามอีกว่า “ท่านผ่านกัลป์หกหมุนรอบมาได้?”

เหลียงซือฉินสั่นศีรษะอีกคราพลางกล่าวว่า “ที่นี้มิใช่สถานที่สนทนา ยังคงลงไปเถอะ” พลางทิ้งตัวลงกับพื้น เวี่ยจือหยางก็กระโดดตามลงไป

เหลียงซือฉินสำรวจดูเวี่ยจือหยาง สายตาหยุดนิ่งที่ข้อเท้า กล่าวอย่างตื่นเต้นสงสัยว่า “เท้าของเจ้าทุเลาหายดีจริงๆ? ไม่ถูกต้อง ไม่เพียงแต่หายดี ยังแข็งแกร่งกว่ากาลก่อนอีก”

มันมองปราดเดียวก็ดูออก สร้างความนับถือเลื่อมใสแก่เวี่ยจือหยางยิ่ง กล่าวว่า “ถูกแล้ว ไม่ทราบหายดีได้อย่างไร?”

เหลียงซือฉินกล่าวว่า “เจ้าไม่ทราบสาเหตุหรือ?” เวี่ยจือหยางขบคิดแล้วกล่าว “อาจบางทีมีส่วนเกี่ยวข้องกับหนอนคุณไสยภูตพิสดาร”

เหลียงซือฉินร้องโพล่งว่า “เจ้าถูกหนอนคุณไสยภูตพิสดารสิงร่าง?”

เวี่ยจือหยางผงกศีรษะรับ เหลียงซือฉินขบคิดแล้วกล่าว “ตามเรามา”

ทั้งสองแยกย้ายเป็นหนึ่งหน้าหนึ่งหลังรุดหน้าไป ไปถึงที่ใดปรากฏงูเงี้ยวเขี้ยวขอมุดออกจากพงหญ้าต้นไม้ ล้วนมีลักษณะประหลาดพิกล มองปราดเดียวก็ทราบว่ามีพิษร้ายแรง บ้างโบยบินบ้างคืบคลาน แตกฮือหลบหนีไปอย่างลนลาน

เวี่ยจือหยางชมดูจนอกสั่นขวัญแขวน ปากกล่าวอย่างเลื่อมใสว่า “ลั่วเซียนเซิง ท่านยอดเยี่ยมยิ่ง สัตว์พิษเหล่านี้ล้วนเกรงกลัวท่าน”

เหลียงซือฉินกวาดมองมันแวบหนึ่ง กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “พวก

มันไม่ได้กลัวเรา" เวี่ยจือหยางงงงันวูบจึงถามว่า "อย่างนั้นไฉนหลบหนี?"

เหลียงซือฉินทอดถอนใจ กวาดตามองรอบข้าง กล่าวด้วยความเสียใจว่า "ครั้งกระโน้นเราเกิดเมตตาจิต กักต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษไว้ที่นี้ คิดไม่ถึงพวกมันจะเพาะเลี้ยงสัตว์พิษ เพาะปลูกพืชพิษ ก่อกวนจนภูเขาสายน้ำอันงามตระการกลายเป็นพื้นที่พิษร้าย หากว่าเหล่าปรมาจารย์วังความลับฟ้ามีญาณวิถี ไม่ทราบตัดพ้อต่อว่าเราอย่างไร ในชีวิตเราคิดกระทำความดี ประพฤติเป็นคนดี แต่ทุกครั้งล้วนผิดพลาด เรื่องราวไม่สมปรารถนา ผิดแล้วผิดเล่า ชีวิตเป็นเช่นนี้ นับว่าไร้รสชาติจริงๆ"

เวี่ยจือหยางเห็นมันสะทกสะท้อน ก็นึกถึงชะตากรรมของตนเอง พลอยทอดถอนใจกล่าวว่า "คนมิใช่ปราชญ์เมธี ไหนเลยไม่ผิดพลาดได้?"

เหลียงซือฉินกล่าวว่า "เหลาจื๊อขี่ลามุ่งตะวันตก **ขงชิว*** ตระเวนไปตามรัฐต่างๆ จวงจื๊อไม่ยอมรับราชการ ยินยอมเป็นเต่าในปลักโคลน ปราชญ์เมธียากทำตัว คนดียากวางตัว คิดเป็นคนชั่วง่ายดาย แต่เราก็ไม่ต้องการ"

เวี่ยจือหยางพอฟังถึงตอนนี้ ต้องถามอย่างระมัดระวังว่า "ลั่วเซียนเซิง ท่านคิดช่วยเหลือเอี้ยนอ๋องชิงแผ่นดินจริงๆ?"

เหลียงซือฉินไม่กล่าวว่ากระไร พลันชี้มือไปเบื้องหน้ากล่าวว่า "ถึงแล้ว"

เวี่ยจือหยางเงยหน้าขึ้น เห็นธารน้ำตกไหลลงสู่บึงน้ำ ขณะสงสัยใจได้ยินเหลียงซือฉินกล่าวว่า "ท่านชำระกายสักครา"

เวี่ยจือหยางก้มศีรษะมองดู ค่อยพบว่าตนเองเสื้อผ้าขาดวิ่น ร่างสกปรกมอมแมม พอเข้าใกล้บึงน้ำ บนผิวน้ำสะท้อนภาพบุรุษที่ผมเผ้ารุงรังหนวดเครารกครึ้มผู้หนึ่ง หากไม่เพ่งพิจารณา แทบจดจำไม่ออกว่าเป็นตนเอง

---

* ขงจื๊อมีชื่อตัวเดียวว่าชิว

มันผุดลุกขึ้น พบว่าเหลียงซือฉินจากไปจนไร้ร่องรอย เวี่ยจือหยางพกความสงสัยถอดเสื้อผ้าออก กระโดดลงในบึงน้ำ ขณะจะชำระกายพลันพบว่าข้างกายมีสัตว์น้ำเคลื่อนไหว พอเพ่งตามองต้องใจหายวาบ เห็นปลิงงูน้ำ คางคกจำนวนมากเลื้อยขึ้นฝั่งไปอย่างไม่คิดชีวิต งูน้ำกับคางคกมุดเข้าพงหญ้า ส่วนปลิงพอขึ้นฝั่งก็ตัวแข็งทื่อตายไป ปลิงเหล่านี้ยาวถึงห้านิ้ว บนลำตัวสีขาวมีลายจุดสีทอง ก่อนตายกระเสือกกระสนดิ้นรน คายน้ำพิษสีเขียวอ่อนออกมา

เวี่ยจือหยางค่อยเข้าใจในบัดดล มิน่าเล่าเหลียงซือฉินบอกว่าสัตว์พิษไม่ได้กลัวมัน ที่แท้กลัวตนเอง ระหว่างที่มันเดินอยู่บนเส้นทาง สัตว์พิษบนบกพากันหลบหนี ส่วนสัตว์พิษในน้ำกรูกันขึ้นฝั่ง สร้างความประหลาดใจแก่เวี่ยจือหยางยิ่ง แต่นึกหาสาเหตุไม่ออก จึงชำระล้างร่างกาย ใช้สันมือแทนมีด ตัดหนวดเคราทิ้ง พอปีนป่ายขึ้นฝั่ง เห็นบนโขดหินริมฝั่งจัดวางเสื้อผ้าชุดหนึ่ง เป็นเสื้อเขียวรองเท้าหญ้า กลับรับกับรูปร่างยิ่ง

พลันได้ยินเสียงเป่าขลุ่ยใบไม้ดังมา เวี่ยจือหยางกวาดตาไปตามเสียง เห็นเหลียงซือฉินนั่งอยู่ใต้ต้นไม้ มือถือใบไม้เป่าเป็นเสียงดัง พอเห็นมันเดินมา ก็โยนใบไม้ทิ้ง ชี้มือไปยังก้อนหินด้านตรงข้ามกล่าวว่า “มา นั่งลง บอกเล่าเหตุการณ์ในระหว่างนี้ออกมา”

เวี่ยจือหยางระงับสติ แล้วบอกเล่าเหตุการณ์นับตั้งแต่แยกทางกันที่วังต้องห้าม จนกระทั่งถึงตอนขึ้นจากหุบเหวเบื้องล่าง เหลียงซือฉินมีนิสัยซืดชา น้อยครั้งจะแสดงอารมณ์ความรู้สึกออกมา ต่อให้เกิดความตื่นเต้นสงสัย ก็เพียงเลิกคิ้วขึ้น รอจนเวี่ยจือหยางบอกเล่าจนจบมันถึงกับเลิกคิ้วรวมห้าครั้ง

หลังจากฟังจบ เหลียงซือฉินจึงกล่าว “ยกเท้าให้เราดู”

เวี่ยจือหยางยกเท้าขวาขึ้น เหลียงซือฉินมองดูเนื้องอกบนข้อเท้าทั้งลูบคลำดูแล้วกล่าว “เป็นฝีหนอนคุณไสยจริงๆ”

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "ฝีหนอนคุณไสยอันใด?"

เหลียงซือฉินกล่าวว่า "เราก็เพิ่งพบเห็นเป็นครั้งแรก ในบันทึกของ**จู่มู่** *(ท่านย่า)* ผู้ล่วงลับเคยจดบันทึกว่า ตระกูลเพาะเลี้ยงหนอนคุณไสยทางชายแดนใต้จะใช้วิธีการพิเศษเฉพาะเลี้ยงหนอนคุณไสยที่มีพิษร้ายแรง จากนั้นฝังอยู่ในร่างคน แล้วรับประทานยาวิเศษลงไป ให้หลอมรวมเป็นร่างเดียวกับเจ้าของ หากพบความสำเร็จ คนผู้นี้จะกลายเป็นเทพหนอนคุณไสย ร้อยพิษล้วนเกรงกลัว พอพบเห็นล้วนหลบลี้ แต่ผู้ที่พบความสำเร็จมีน้อยกว่าน้อย ในพันคนมีไม่ถึงหนึ่งคน ผู้ที่ล้มเหลวต้องตาย เวลาพอนานเข้า ก็ไม่มีผู้ใดกล้าข้องแวะกับวิธีการนี้" เอ่ยถึงตอนนี้ชี้มือไปที่เนื้องอกที่เท้าเวี่ยจือหยางกล่าวว่า "ตำแหน่งที่ปลูกฝังหนอนคุณไสย จะเกิดรอยบวมขึ้น เจ้าตัวไม่รู้สึกตัว หนอนคุณไสยก็หลอมละลายไปในร่างกายผู้คน ผู้คนชายแดนใต้เรียกเนื้องอกนี้ว่าฝีหนอนคุณไสย"

เวี่ยจือหยางกล่าวถามว่า "สิ่งนี้เป็นของดีหรือร้าย?"

เหลียงซือฉินกล่าวว่า "ไม่อาจบอกว่าดีหรือร้าย แต่สำหรับกับผู้ที่เพาะเลี้ยงหนอนคุณไสย สิ่งนี้นับเป็นของวิเศษอันล้ำค่า ครั้งกระโน้นอูโหย่วเต้าฝังหนอนคุณไสยภูตพิสดารไปในร่าง ความจริงคิดทดลองปลูกฝีหนอนคุณไสย กระทำผิดมนุษยธรรม หากไม่เพาะเลี้ยงหนอนคุณไสยฝีคุณไสยก็ไม่เกิดประโยชน์เท่าใด แต่หนอนคุณไสยภูตพิสดารมีลักษณะพิเศษ ลูกหนอนคุณไสยมีขนาดเล็ก วิ่งพลุกพล่านวุ่นวาย พอเจริญเติบโตก็ไม่สะดวกกับการเคลื่อนย้าย หลังจากใช้เวลาหลายเดือน ลูกหนอนกลายเป็นหนอนมีจำนวนมากมาย ถูกกักอยู่ที่มุมหนึ่ง ทั้งยังใช้วิชาปรับหยินเปลี่ยนหยางสะกดไว้ นานเข้าก็สูญเสียความดุร้าย พิษร้ายสลายคลาย แต่มันพอเข้าสู่ร่างคน ไม่เพียงขับพิษออกมา ทั้งยังหลั่งสารชนิดหนึ่ง ช่วยเสริมสร้างกระดูกเส้นเอ็นสมานรอยบาดแผล ยังดีกว่ายาวิเศษในโลก เพียงแต่หนอนคุณไสยภูตพิสดารมีพิษถึงเพียงไหน นอกจากหุ่นเชิดคุณไสยแล้ว

ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าทดลองปลูกฝีหนอนคุณไสย”

เวี่ยจือหยางทั้งแตกตื่นทั้งยินดีกล่าวว่า “เช่นนี้เป็นว่าหนอนคุณไสยภูตพิสดารรักษาเอ็นข้อเท้าให้กับข้าพเจ้าแล้ว?”

เหลียงซือฉินยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “สามารถกล่าวเช่นนั้น เจ้าถือเป็นหุ่นเชิดคุณไสยครึ่งหนึ่ง เมื่อปลูกฝีคุณไสยเช่นนี้ สองเท้าจะมีพลังกล้าแข็งไม่ด้อยกว่าหุ่นเชิดคุณไสย”

เวี่ยจือหยางนึกถึงหุ่นเชิดคุณไสยที่เคลื่อนไหวดุจสายลม ในใจเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่ง ปากกล่าวว่า “ดีที่เซียนเซิงถ่ายทอดวิชาปรับหยินเปลี่ยนหยางแก่ข้าพเจ้า ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าคงกลายเป็นหุ่นเชิดคุณไสยไปแล้ว”

เหลียงซือฉินกล่าวว่า “เจ้าใช้วิชาปรับหยินเปลี่ยนหยางขับพิษและต่อต้านหนอนคุณไสย โคจรพลังทั้งกลางวันกลางคืน เวลาหลายเดือนนี้ยังพบกับความสำเร็จยิ่งกว่าผู้อื่นฝึกฝีมือสิบปี ฟังจากคำบอกเล่าของเจ้า เห็ดพิษนั้นสมควรเป็นพันธุ์งูเงินคางคกทอง มีพิษร้ายแรงยิ่ง เพียงดอกเดียวสามารถล้มวัวหลายตัว หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น ต่อให้ฝึกวิชาปรับหยินเปลี่ยนหยาง ก็ไม่กล้าพาตัวทดสอบพิษ ต่อให้กล้าทดสอบพิษ ก็ไม่รับประทานเห็ดพิษแทนข้าว...”

เวี่ยจือหยางนึกถึงความเจ็บปวดเมื่อตอนที่พิษกำเริบ ต้องทอดถอนใจกล่าวว่า “ข้าพเจ้าก็อับจนปัญญา ระหว่างหิวตายกับถูกพิษเสียชีวิตล้วนตกตาย หากถูกพิษเสียชีวิตยังรวดเร็วกว่าหิวตาย”

เหลียงซือฉินสั่นศีรษะฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “เจ้ามิใช่คนแรกที่ใช้พิษฝึกฝีมือ ยกตัวอย่างยอดฝีมือที่ฝึกฝ่ามือทรายพิษ จะฟาดฝ่ามือใส่ทรายพิษ ให้พิษแทรกซึมเข้าฝ่ามือ จากนั้นใช้กำลังภายในรีดเร้นออกมา กระทำซ้ำแล้วซ้ำเล่า จำนวนครั้งยิ่งมาก ลมฝ่ามือยิ่งกล้าแข็ง ฝ่ายตรงข้ามถูกฝ่ามือฟาดใส่ มิใช่ถูกพิษรับบาดเจ็บ หากแต่ถูกกำลังภายในบนฝ่ามือกระแทกทำร้าย พลังพิษแรกเริ่มของอูโหย่วเต้าก็เป็นแนวทางนี้ แต่ว่ามัน

รู้หลักการแพทย์ รุดหน้าตามลำดับ ไหนเลยคล้ายกับเจ้าที่มุทะลุดุดัน คำนึงถึงแต่ความเร็ว?"

เวี่ยจือหยางขมวดคิ้วกล่าวว่า "ลั่วเซียนเซิงท่านกล่าวเช่นนี้ คล้ายกับว่าข้าพเจ้ากระทำไม่ถูกต้อง"

เหลียงซือฉินกล่าวว่า "เจ้าตกอยู่ในห้วงคับขันเป็นตาย ดิ้นรนเอาชีวิตรอด ไม่ว่ากำลังขวัญความเด็ดเดี่ยว ล้วนเหนือล้ำกว่าคนรุ่นเดียวกัน"

คำชมเชยพอกล่าวจากปากเหลียงซือฉิน เวี่ยจือหยางถึงกับคึกคักอักโข ได้ยินมันกล่าวสืบต่อ "แต่ว่าเวลาฝึกสิบปีย่อเหลือไม่กี่เดือน คำนึงถึงความรวดเร็ว ต้องบังเกิดเหตุเภทภัย วิชาปรับหยินเปลี่ยนหยางก็เช่นกัน"

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างไม่ยอมรับนับถือว่า "แต่ว่าวิชาฝีมือนี้ได้ช่วยชีวิตข้าพเจ้า"

เหลียงซือฉินล่วงรู้ความคิดของมัน จึงกล่าว "มันก็แทบคร่าชีวิตของเจ้าไป" พลางเพ่งมองไปยังที่ไกลตา กล่าวว่า "วิชากำลังภายในนี้เป็น**จู่ฟู่** *(ท่านปู่)* ผู้ล่วงลับบัญญัติขึ้น อันว่ามรรคาบู๊คือมรรคาผู้คน คนเยี่ยงไรบัญญัติวิชาฝีมือนั้น ตำราอี้จิงถือเป็นของวิเศษของลัทธิเต๋า ในหกสิบสี่เสี่ยงทาย อันดับแรกคือแผ่นภาพเฉียน ในแผ่นภาพเฉียนมีคำกล่าวว่า *'ฟ้าหมุนรอบตัวเอง วิญญูชนพากเพียรไม่ลดละ'* ชีวิตของจู่ฟู่ผู้ล่วงลับก็เป็นเช่นนี้ ท่านผู้เฒ่าไม่ยอมอยู่นิ่งเฉย หากมุ่งมั่นช่วงชิง เข้าใจว่าความพยายามของคนอยู่เหนือชะตาฟ้าลิขิต ในโลกไม่มีเรื่องใดที่ทำไม่ได้ หากกล่าววาจาระคายหูคือ พอเห็นต้นไม้ชิงเตะใส่ ไร้ลมก็ต้องก่อกวนเป็นระลอก ด้วยนิสัยใจคอของท่านผู้เฒ่า ถูกบังคับให้เร้นกาย ถือเป็นเรื่องน่าเสียใจประการหนึ่ง ดังนั้นหลักการกอดของเก่าไว้แน่นของลัทธิเต๋า ไม่ตรงกับนิสัยของท่านผู้เฒ่า วิชาปรับหยินเปลี่ยนหยางมีต้นกำเนิดจากตำหนักม่วงแรกกำเนิด ฝ่ายหลังเป็นวิชาฝีมือของลัทธิเต๋า ถือหลักหยินเหนือกว่า

หยาง แต่พอถึงมือจู่ฟู่ผู้ล่วงลับ ก็เปลี่ยนเป็นหยางเหนือกว่าหยิน นี่ก็ยากตำหนิ ท่านผู้เฒ่าแตกฉานวิชาอี้จิง ขณะที่พิชิตไปทั่วแผ่นดิน ไม่ว่าวิชาความรู้หรือนิสัยใจคอล้วนเป็นเช่นนี้ จึงตกทอดไปในวิชาฝีมือ"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "เมื่อเป็นเช่นนี้ไยมิใช่กระบิดกระบวนอยู่บ้าง?"

เหลียงซือฉินผงกศีรษะกล่าวว่า "วิชาปรับหยินเปลี่ยนหยางมุ่งมั่นช่วงชิง พอฝึกปรือมีความรุดหน้าอย่างรวดเร็ว เหนือกว่าเคล็ดวิชากำลังภายในทั่วไป หากมีไหวพริบปฏิภาณ ยิ่งรุดหน้ารวดเร็วกว่า แต่ว่ารีบร้อนไปไม่บรรลุ หากรุดหน้าเร็วเกินไป มีกำลังภายในเอ่อล้น สุดที่ร่างกายผู้คนจะรองรับได้ สุดท้ายธาตุไฟเข้าแทรก เส้นลมปราณแตกระเบิดเสียชีวิต"

เวี่ยจือหยางอุทานดังอาออกมา ตอนนั้นพลังลมปราณของมันวิ่งพลุกพล่าน ตรงกับคำบอกของเหลียงซือฉินจริงๆ

เหลียงซือฉินกล่าวว่า "จู่ฟู่ผู้ล่วงลับเคยมีประสบการณ์พิสดาร จึงกลับกลายจากร้ายเป็นดี เมื่อถึงรอบของเรา ท่านผู้เฒ่าคอยคุ้มครองอยู่ด้านข้าง จึงผ่านพ้นมาได้ จู่ฟู่ผู้ล่วงลับเคยบอกว่า สำหรับกับผู้ที่แรกฝึกปรือ ภายในหนึ่งเดือนจะเกิดผลเท่ากับหนึ่งปี ถือเป็นขีดสูงสุดแล้ว แต่ดูจากความสำเร็จของเจ้าตอนนี้ ไหนเลยเพียงหนึ่งเดือนเท่ากับหนึ่งปีเท่านั้น?"

เวี่ยจือหยางกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า "แต่ว่าข้าพเจ้าไม่มีเรื่องราวใด"

เหลียงซือฉินกล่าวจริงจังว่า "ฟังจากคำบอกเล่าของเจ้า ตอนนั้นเจ้าถูกธาตุไฟเข้าแทรกแล้ว ดีที่เจ้าเรียนรู้ยอดวิชาที่หลิงเต้าหยินตกทอดทิ้งไว้"

เวี่ยจือหยางฉุกใจคิดกล่าวว่า "เป็นคัมภีร์เทพคีตนิรมิตหรือ?"

เหลียงซือฉินผงกศีรษะกล่าวว่า "หลิงเต้าหยินเป็นยอดคนแนวทางพรต รู้หลักเหตุผลอ่อนหยุ่นสยบแกร่งกร้าว สงบชืดชาควบคุมตัวเอง ใน

ชีวิตทำศึกครั้งเดียวสร้างชื่อลือเลื่อง หลังจากนั้นสาบสูญจากยุทธจักร หากมิใช่ผู้ทรงภูมิปัญญา ไหนเลยสามารถกระทำได้ เราคาดเดาว่าครั้งกระโน้นท่านผู้เฒ่าท้าสู้กับซื่ออิ่นเสิน มิใช่ต้องการชื่อเสียงจอมปลอม หากแต่ต้องการพิสูจน์เชิงยุทธ์ หวังทะลุทะลวงไปอีกขั้น ไม่เช่นนั้นไยต้องปิดประตูประมือกัน ไม่เปิดเผยผลแพ้ชนะออกไป วิชากำลังภายในของหลิงเต้าหยินยึดหลักสงบนิ่ง เพาะสร้างจากความว่างเปล่า ตรงกันข้ามกับแนวทางของจู่ฟู่ผู้ล่วงลับ จึงสามารถถอยแทนการรุก ใช้อ่อนหยุ่นพิชิตแข็งกร้าว อาศัยว่างเปล่ารองรับเอ่อล้น ช่วยคลี่คลายวิกฤตการณ์ให้กับเจ้า”

เวี่ยจือหยางพอฟังจบ ก็ก้มศีรษะครุ่นคิด เหลียงซือฉินเห็นมันนิ่งเงียบงันไป จึงถามว่า “เจ้าคิดอะไร?”

เวี่ยจือหยางกล่าวช้าๆ ว่า “ข้าพเจ้าครุ่นคิดว่า ข้อเสียของการปรับหยินเปลี่ยนหยางมีส่วนคล้ายกับพลังหกว่างเปล่าหมุนรอบอยู่บ้าง”

เหลียงซือฉินฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “วิชาปรับหยินเปลี่ยนหยางเป็นพื้นฐานของพลังหกว่างเปล่าหมุนรอบ เป็นวิชาฝีมือที่บุคคลคนเดียวกันคิดค้นขึ้น ย่อมมีปัญหาเดียวกัน”

เวี่ยจือหยางตากระจ่างวูบ ถามโพล่งว่า “คัมภีร์เทพคีตนิรมิตสามารถคลี่คลายกัลป์หกว่างเปล่าหมุนรอบหรือไม่?” คำพูดพอกล่าวหัวใจเต้นระทึกขึ้น คล้ายคิดแหวกเมฆเห็นตะวันฉาย พบเห็นโลกใหม่อีกแห่งหนึ่ง

เหลียงซือฉินงงงันวูบจึงกล่าว “หากว่าหลิงเต้าหยินฟื้นคืนชีพอาจสามารถทดลองดู”

เวี่ยจือหยางรีบถามว่า “คำพูดนี้หมายความอย่างไร?”

เหลียงซือฉินเก็บดินขึ้นมาก้อนหนึ่งกล่าวว่า “ยกตัวอย่างเช่นคำน้ำมาก่อนทำนบกั้น หากแม่น้ำฮวงโหเกิดน้ำหลาก ดินก้อนนี้อุดไว้ได้หรือไม่?”

เวี่ยจือหยางสั่นศีรษะ เหลียงซือฉินกล่าวว่า “ดินสามารถพิชิตน้ำ แต่หากน้ำมากดินน้อยก็เปล่าประโยชน์”

เวี่ยจือหยางทอดถอนใจกล่าวว่า “ใช่แล้ว หลักทฤษฎีกระทำได้ แต่พลังการฝึกปรือของข้าพเจ้ายังไม่เพียงพอ” มันขบคิดแล้วเกิดความหวังขึ้นใหม่ กล่าวว่า “ลั่วเซียนเซิง ข้าพเจ้าถ่ายทอดคัมภีร์เทพคีตนิรมิตแก่ท่าน เซียนเซิงมีพลังการฝึกปรือเหนือกว่าข้าพเจ้าร้อยเท่า หลังจากฝึกสำเร็จ ก็สามารถช่วยตัวเองดุจเดียวกับข้าพเจ้า”

เหลียงซือฉินงงงันอีกครา เพ่งตามองเวี่ยจือหยางแล้วกล่าว “เด็กอันประเสริฐ เจ้ามีความตั้งใจอันดี น่าเสียดายที่ยังไม่ได้”

เวี่ยจือหยางคล้ายถูกน้ำเย็นราดรดลงยังศีรษะ ชั่วครู่จึงถามว่า “นั่นเป็นเพราะเหตุใด?”

เหลียงซือฉินกล่าวว่า “เมื่อฝึกพลังหกว่างเปล่าสำเร็จ จะกลายเป็นเตาหลอมวิชากำลังภายในทั้งแผ่นดิน”

เวี่ยจือหยางทวนคำว่า “เตาหลอม? หรือว่าไม่ว่าวิชากำลังภายในพอเผชิญพบพาน ล้วนถูกมันหลอมละลายไป?”

เหลียงซือฉินกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ล้วนถูกหลอมละลายไปสิ้น ไม่ว่าเราฝึกวิชากำลังภายในใด สุดท้ายจะกลายเป็นพลังหกว่างเปล่าหมุนรอบ แม้แต่พลังลมปราณของผู้อื่นพอเข้าสู่ร่างเรา ก็จะกลายเป็นพลังหกว่างเปล่าหมุนรอบ”

เวี่ยจือหยางตะลึงลานชั่วขณะยังไม่ละความพยายาม กล่าวว่า “ไม่ว่าอย่างไรข้าพเจ้าจะท่องคัมภีร์ให้ท่านฟัง ท่านอาจพบเห็นอันใด” กล่าวจบไม่รอฟังคำตอบจากเหลียงซือฉิน ก็ท่องคัมภีร์เทพคีตนิรมิตออกไป

เหลียงซือฉินความจริงคิดปฏิเสธ แต่ทราบว่าเวี่ยจือหยางคิดตอบแทนบุญคุณ จึงไม่อาจหักใจปฏิเสธ รับฟังเข้าหูดู

สามบทแรกยังพอทำเนา เหลียงซือฉินพอฟังบทเทพเหินฟ้า พลัน

มีสีหน้าตื่นเต้นสงสัย ต้องนั่งตัวตรง เงี่ยหูฟังพลางผงกศีรษะพลาง

รอจนเวี่ยจือหยางท่องจบ เหลียงซือฉินต้องทอดถอนใจกล่าวว่า "หลิงเต้าหยินเป็นยอดคนแห่งยุค เราไม่สามารถประมือด้วย ถือเป็นความเสียใจในชีวิต"

เวี่ยจือหยางกล่าวด้วยความยินดีว่า "เซียนเซิงพบเห็นอันใดหรือไม่?"

เหลียงซือฉินกล่าวว่า "ไม่ถึงกับพบเห็น แต่หากหลิงเต้าหยินยังมีชีวิตอยู่ จะสามารถช่วยเหลือเราอีกแรงหนึ่ง"

เวี่ยจือหยางกล่าวเสียงละห้อยว่า "กล่าวไปกล่าวมา เป็นข้าพเจ้าฝีมืออ่อนด้อยไป"

เหลียงซือฉินยิ้มพลางกล่าวว่า "เจ้าไม่ต้องดูถูกตัวเองไป สรรพสิ่งในโลกหล้า แกร่งกร้าวถึงที่สุดกลายเป็นอ่อนโยน พอเข้าตาจนก็ปรุโปร่ง วิชาฝีมือของจู่ฟู่ผู้ล่วงลับแข็งกร้าวเกินไป ส่วนวิชาฝีมือของหลิงเต้าหยินนบนอบเกินไป เจ้าโชคดีที่ได้รับทั้งสองส่วน หากสามารถเชื่อมโยงเข้าด้วยกัน ความสำเร็จในภายหน้ามีแต่เหนือกว่าหลิงเต้าหยิน หาด้อยกว่าหลิงเต้าหยินไม่"

คำพูดนี้คล้ายกรอกปัญญาเข้าสู่สมอง เวี่ยจือหยางรู้สึกว่าหนทางเบื้องหน้าเรืองรอง เข้าสู่ขอบเขตที่ไม่เคยไปถึงมาก่อน ไม่ว่าคัมภีร์เทพคีตนิรมิตก็ดี วิชาปรับหยินเปลี่ยนหยางก็ช่าง ล้วนเป็นผู้อื่นบัญญัติขึ้น หากสามารถเชื่อมโยงเข้าด้วยกัน ไม่แน่ว่าไม่สามารถสร้างสรรค์วิชาฝีมือใหม่แขนงหนึ่ง

นึกถึงตอนนี้ เวี่ยจือหยางต้องเลิกคิ้วขึ้นคล้ายมีไฟสุมทรวง เผาไหม้จนแทบหายใจไม่ออก

เหลียงซือฉินล่วงรู้ความคิดของมัน จึงกล่าว "แน่นอน ยังมีอีกวิธีหนึ่ง เจ้าปรับพื้นฐานวิชาปรับหยินเปลี่ยนหยางแล้ว เราจะถ่ายทอดเคล็ด

วิชาหกว่างเปล่าหมุนรอบแก่เจ้า มาตรว่าต้องเผชิญกัลป์หกว่างเปล่า แต่ด้วยส่วนสัดร่างกายของเจ้าต้องสามารถผ่านกัลป์ทั้งสอง ภายในห้าสิบปีจะพิชิตไปโดยไร้ผู้ต่อต้าน"

เวี่ยจือหยางร้องโพล่งว่า "ไม่ ข้าพเจ้าไม่คิดร่ำเรียน"

เหลียงซือฉินถามว่า "เป็นไร เจ้ากลัวเผชิญกัลป์หกว่างเปล่า?"

เวี่ยจือหยางสั่นศีรษะกล่าวว่า "หากเปรียบเทียบกัน ข้าพเจ้าชมชอบดนตรีมากกว่าวิชาฝีมือ"

เหลียงซือฉินจับจ้องมองมันชั่วขณะ พลันยิ้มออกมากล่าวว่า "ประเสริฐมาก ผู้คนจำนวนมากแสวงหาความแข็งกล้า ลืมเลือนจิตดั้งเดิมไป หารู้ไม่ว่าความสำเร็จล้มเหลวล้วนว่างเปล่า เจ้าไม่ลืมเลือนจิตดั้งเดิมของตัวเอง ละทิ้งชื่อเสียงจอมปลอมที่ว่ามีฝีมือไร้ผู้ต่อต้าน เพียงประการนี้แสดงว่าเหนือล้ำกว่าผู้คนมากมาย"

เวี่ยจือหยางลิงโลดอยู่ครู่หนึ่ง ค่อยนึกถึงสถานการณ์เฉพาะหน้า จึงถามว่า "ลั่วเซียนเซิง ท่านผ่านกัลป์มาได้อย่างไร และไฉนมาถึงที่นี้?"

"เราสามารถผ่านกัลป์ เพราะสืบเนื่องจากเจ้ากับจูเหว่ย"

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "เพราะข้าพเจ้ากับจูเหว่ย? พวกเราทำอะไร?"

"พวกเจ้าทั้งสองตกอยู่ในอันตราย ดังนั้นเราเฝ้าห่วงพะวง ภายใต้ความคิดนี้ จึงสามารถดิ้นรนเอาชีวิตรอด สะกดพลังลมปราณที่วิ่งพลุกพล่านลง เพียงแต่หลังจากผ่านกัลป์ร่างกายอ่อนแอ ผู้นำแปดหมวดหมู่ก็ไม่อยู่ในนครหลวง คงทิ้งศิษย์สตรีคนหนึ่งไว้ เราส่งจดหมายถึงนางให้นางช่วยเหลือพวกเจ้า ผ่านไปหลายวัน นางกลับไปรายงานว่า เจ้ากับจูเหว่ยตายใต้เงื้อมมืออูโหย่วเต้า เราถามนางว่าทราบจากผู้ใด นางบอกว่าเป็นศิษย์ของเอียนเทาเทาะ หลวงจีนนี้กลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ คำพูดของมันไม่พึงเชื่อถือ แต่ตอนนั้นเราตกอยู่ในสภาพย่ำแย่ ไม่สามารถเดินทางไกล จวบ

กระทั่งหลายวันก่อนค่อยเคลื่อนไหวได้ จึงออกเดินทางมายังภูเขาควอชังซาน ประจวบกับเยี่ยหลิงซูนำพรรคค้าเกลือกับเกาะตะวันออกบุกต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษ ขวางอยู่ที่ปากหุบเขา เราความจริงคิดสำรวจดูว่ามีเส้นทางอื่นเข้าหุบเขาหรือไม่ ประจวบได้ยินเสียงกู่ของเจ้า จึงรุดมาชมดู"

มันกล่าวอย่างเฉื่อยชา แต่ด้วยวัยวุฒิคุณวุฒิของมัน กลับวิ่งเต้นเพราะบุรุษสตรีรุ่นหลังสองคน สร้างความตื่นตันใจแก่เวี่ยจือหยางยิ่ง ต้องคุกเข่าลงกล่าวว่า "ลั่วเซียนเซิงมีพระคุณยิ่งใหญ่ เด็กน้อยไม่ขอลืมเลือน"

เหลียงซือฉินประคองมันขึ้นมากล่าวว่า "เจ้าเป็นหุ่นเชิดคุณไสยครึ่งหนึ่ง เราเป็นคนพิการครึ่งหนึ่ง ขณะที่เจ้าประสบภัย เราไม่ได้ทำอะไร ไหนเลยรับคำ *'พระคุณยิ่งใหญ่'* ได้?"

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า "คนพิการครึ่งหนึ่ง? เซียนเซิงไฉนกล่าวเช่นนี้?"

"หลังจากผ่านกัลป์ที่วังต้องห้าม พลังลมปราณของเรายิ่งยุ่งเหยิงกว่าเดิม หากไม่ระวัง กัลป์หกว่างเปล่าจะย้อนกลับมา ตอนนี้เราได้แต่ใช้ฝีมือที่แยบคาย หากเผชิญยอดฝีมือที่แท้จริง หากไม่คิดเป็นหยกศิลาล้วนแหลกลาญ ได้แต่หลบลี้หนีหน้า"

เวี่ยจือหยางเห็นยอดคนแห่งยุคตกยากถึงเพียงนี้ สร้างความสะท้อนใจยิ่ง หวนนึกถึงเหลียงซือฉินตกอยู่ในสถานะลำบาก ยังเสี่ยงอันตรายรุดหน้า บุญคุณน้ำใจนี้ยิ่งน่าตื้นตันกว่าเดิม จึงกล่าว "ลั่วเซียนเซิง ข้าพเจ้าจะไปช่วยเหลือจูเหว่ย ส่วนท่านเสาะหาสถานที่เร้นลับพักรักษาตัวเถอะ"

เหลียงซือฉินยิ้มพลางกล่าวว่า "นั่นกลับมิต้อง เราสามารถปลอมแปลงโฉม ศัตรูคิดหาเราจนพบไม่ง่ายนัก"

เวี่ยจือหยางยกมือตบหน้าผากตนเองกล่าวว่า "ข้าพเจ้ากลับลืมเลือนเรื่องนี้ไป" จากนั้นกล่าวถามว่า "เยี่ยหลิงซูไฉนบุกต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษ?"

"ยังมิใช่เพราะเจ้า นางฟังว่าเจ้าตายแล้ว จึงคิดล้างแค้นให้กับเจ้า เรียกระดมมือดีของพรรคค้าเกลือ ส่วนศิษย์เกาะตะวันออกพอทราบข่าวก็รุดมาเข้าร่วม ผลการต่อสู้ ทั้งสองฝ่ายล้วนมีคนบาดเจ็บล้มตาย"

เวี่ยจือหยางสะทกสะท้อนใจ ครุ่นคิดว่าหญิงงามมากน้ำใจ ยากที่จะรับได้ นับตั้งแต่ทั้งสองรู้จักกัน เยี่ยหลิงซูหยิบยื่นบุญคุณต่อมัน เวี่ยจือหยางแม้ร่างแหลกลาญเป็นผุยผงยังยากตอบแทน ครั้งนี้เยี่ยหลิงซูยังก่อกวนเป็นมรสุมโลหิตเพราะมัน หนี้บัญชีนี้ไม่ทราบชดใช้อย่างไร มันเงียบงันชั่วขณะ จึงถามอีกว่า "พรรคค้าเกลือบวกกับเกาะตะวันออก ยังสู้ต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษไม่ได้หรือ?"

เหลียงซือฉินกล่าวว่า "ต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษถนัดในการใช้พิษ ไม่ได้พึ่งพาวิชาฝีมือ อย่าว่าแต่ยังมีสำนักเอี้ยนหยางซานช่วยเหลืออีกแรงหนึ่ง"

"สำนักเอี้ยนหยางซานอยู่ไกลถึงทะเลทรายตอนเหนือ ไฉนมาถึงแดนเจียงหนัน?"

"ยังมิใช่เพราะหลวงจีนนั้น ไม่ทราบมันใช้ฝีมือใด กลับเกลี้ยกล่อมเถี่ยมู่หลีมาได้"

เวี่ยจือหยางบังเกิดความตื่นตระหนก มันแม้ไม่เคยพบหน้าเถี่ยมู่หลี แต่ก็ได้ยินชื่อมานาน จึงกล่าว "เถี่ยมู่หลีมาแล้ว?"

"เมื่อวันก่อนมันส่งสาส์นท้ารบมา แต่จนบัดนี้ยังไม่มาถึง"

เวี่ยจือหยางกล่าวด้วยความหวั่นวิตกว่า "แม่นางเยี่ยเตรียมรับมืออย่างไร?"

เหลียงซือฉินกล่าวว่า "คนในที่นี้ไม่มีผู้ใดเป็นคู่มือของเถี่ยมู่หลี เกาะตะวันออกสมควรเสาะหาหวินซวีมา"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "หวินซวีจะมาด้วย?" มันพอนึกถึงกระบี่ใจปัญญาบารมี ก็ปวดเศียรเวียนเกล้าขึ้นมา พลางมองดูเหลียงซือฉินแวบ

หนึ่ง กล่าวอย่างขุ่นข้องใจว่า "นี่เรียกว่ามังกรเกยหาดตื้นถูกกุ้งฝอยรังแก หากมิใช่ประสบกัลป์หกว่างเปล่า ด้วยความสามารถของลั่วเซียนเซิงอาศัยหวินซวีกับเถี่ยมู่หลีนับเป็นอย่างไร?" เอ่ยถึงตอนนี้พลันร้องโอยออกมา

เหลียงซือฉินถามว่า "เป็นไรหรือ?" เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "ตอนอยู่ในวังต้องห้าม พวกเราร่วมทางกัน หวินซวีพอพบเห็นข้าพเจ้า ต้องใช้วิชากระบี่ใจปัญญาบารมี เค้นถามร่องรอยของลั่วเซียนเซิงจากข้าพเจ้า หากเราท่านไม่ได้พบกันยังพอทำเนา ตอนนี้พบหน้ากัน หากว่าข้าพเจ้าไม่อาจต้านทานวิชากระบี่ใจปัญญาบารมีจะทำอย่างไร?"

เหลียงซือฉินกล่าวว่า "หวินซวีได้รับความลำบากมาแล้ว ไม่แน่ว่ากล้าไปหาเรา แต่ว่าใจคนยากหยั่งคาด เพื่อความปลอดภัยพวกเราจะปะปนอยู่ในกลุ่มคน พลิกแพลงตามสถานการณ์"

เวี่ยจือหยางพึมพำว่า "ปะปนอยู่ในกลุ่มคนอย่างไร มีคนรู้จักข้าพเจ้ามากมาย"

เหลียงซือฉินกล่าวว่า "นี่ไม่ยากเย็น เราจะถ่ายทอดวิธีเปลี่ยนเส้นเอ็นหดกระดูก สามารถเปลี่ยนลักษณะรูปร่างได้" กล่าวจบถ่ายทอดเคล็ดวิชาต่อมัน

เวี่ยจือหยางทำตามเคล็ดวิชา พอยุบท้องน้อยหดเอว ร่างก็ต่ำเตี้ยลงครึ่งเชียะ จากนั้นใช้ดินโคลนชโลมใบหน้า ก็ลบสง่าราศี กลับกลายเป็นบุรุษร่างค่อมงองุ้มธรรมดาผู้หนึ่ง ส่วนเหลียงซือฉินโคจรพลังเปลี่ยนโฉมหน้า กลายเป็นชายกลางคนท่วงท่าหงอยเหงาผู้หนึ่ง ทั้งสองร่วมทางกันล้วนไม่สะกิดความสนใจของผู้คน

เมื่อมาถึงหนองบึง ทั้งสองซ่อนตัวอยู่หลังพุ่มไม้ชมดูการต่อสู้ เมื่อมองลอดกิ่งใบออกไป เห็นบนผิวบึงมีลำเรือมากมาย ตัวเรือยาวประมาณสองวา รอบบริเวณติดตั้งพายล้อเลื่อน ที่หัวเรือจัดตั้งเขามังกร ใช้ผู้คนควบคุมบังคับ แล่นปราดดุจเหินบิน เวี่ยจือหยางรู้สึกเรือนี้คุ้นตายิ่ง ขณะ

นึกทบทวนดู ได้ยินเหลียงซือฉินกล่าวว่า “นี่เป็นเรือพันลี้”

เวี่ยจือหยางค่อยนึกออก ครั้งกระโน้นตอนที่ไล่กวดตามชงต้าซือกับซืออ๋องซุน ได้โดยสารเรือประเภทนี้ เพียงแต่เรือเดินสมุทรมีขนาดใหญ่ เรือเหล่านี้ทำการย่อส่วนลงมา

ยามนั้นในหุบเขาบังเกิดเสียงขลุ่ยอ้อดังขึ้น ตามด้วยเสียงกราวใหญ่ ในหนองบึงปรากฏงูเหลือมหลายสิบตัวผุดโผล่ขึ้นมา ทั้งฉกกัดทั้งรัดพันสมุนพรรคค้าเกลือบนเรือ ปรากฏผู้คนสองคนถูกงูเหลือมรัดเท้า ฉุดลากลงน้ำ น้ำหนองบึงกลับกลายเป็นแดงฉานขึ้นมา ยังมีคนรับบาดเจ็บ นอนครวญครางอยู่บนเรือ

ทันใด ในขบวนของพรรคค้าเกลือก็บังเกิดเสียงขลุ่ยอ้อดังขึ้น เรือพันลี้ลำหนึ่งพุ่งออกจากช่องเขาเปลือกหอยหลากสี แล่นมายังกลางหนองบึง คนคัดท้ายคือฉู่คงซัน ที่ท้ายเรือยืนไว้ด้วยฮูหยินอสรพิษ มือถือขลุ่ยอ้อเป่าเป็นเสียงดัง ฝูงงูเหลือมมีทีท่าหวั่นหวาด ถดถอยลงน้ำไป

เวี่ยจือหยางบังเกิดความสงสัยใจ ทางฝ่ายต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษก็ทราบว่าฮูหยินอสรพิษมีความสามารถในการบังคับงู ไฉนยังสั่งการให้งูเหลือมน้ำโจมตีข้าศึก ความคิดไม่ทันสิ้นสุด พลันได้ยินเหลียงซือฉินร้องโพล่งว่า “ผิดท่าแล้ว”

เวี่ยจือหยางถามว่า “อะไรหรือ...” แว่วเสียงกราวใหญ่ ผิวน้ำข้างกายฮูหยินอสรพิษแตกกระจาย เงาดำสายหนึ่งโผพุ่งขึ้นมา มือถือมีดสั้นสีดำเล่มหนึ่ง จ้วงแทงใส่ฮูหยินอสรพิษดุจสายฟ้า

ฝ่ายของพรรคค้าเกลือรวมทั้งฮูหยินอสรพิษเพียงทราบว่า ในหนองบึงซุ่มไว้ด้วยสัตว์พิษ คิดไม่ถึงว่ายังกบดานมือสังหารอยู่ ท่าจู่โจมนี้รวดเร็วดุร้าย มีดสั้นแทงถูกหน้าอกฮูหยินอสรพิษอย่างถนัดถนี่

ฉู่คงซันตวาดก้อง จ้วงแทงกระบี่ไม้เหล็กออก คนร้ายชุดดำก็ถอนมีดสั้นออก วกมีดกลับมาปิดป้อง แต่กระบี่ของฉู่คงซันนี้ใช้ออกอย่างโกรธ

แค้น มีดสั้นพอกระทบถูกตัวกระบี่ ก็ถูกกระแทกปลิวกระเด็น ปลายกระบี่เบี่ยงเบนเล็กน้อย แทงถูกทรวงอกด้านซ้ายของมัน

คนร้ายชุดดำหงายร่างไปด้านหลัง ตกน้ำดังตูมใหญ่ ฉู่คงซันรีบรุดถึงท้ายเรือ เพียงเห็นงูเหลือมน้ำว่ายไปมา ไหนเลยมีเงาร่างผู้คน สร้างความขุ่นแค้นแก่ฉู่คงซันยิ่ง ก้มกายลงประคองฮูหยินอสรพิษขึ้น พบว่ามีดสั้นแทงทะลุปอด ปรากฏเลือดสีดำฉีดพุ่งออกมา

ฉู่คงซันทราบว่าไม่มีทางช่วยเหลือได้ ต้องร้องคร่ำครวญว่า "ไป่ลู่"

ฮูหยินอสรพิษลืมตาอย่างยากเย็น มีดสั้นนี้ฉาบพิษร้ายแรง พอสะกิดโลหิตหลั่งไหล พิษก็แล่นจู่โจมถึงหัวใจ แต่ว่านางค้นคว้าพิษร้ายมาชั่วชีวิต ร่างกายมีภูมิต้านทานพิษ บวกกับพกมุกมุนีติดตัว ถึงแม้ถูกมีดสั้นแทงใส่ แต่ยังไม่เสียชีวิตในบัดดล จึงกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า "คงซัน ก่อนตายได้พบท่าน เราแม้ตายก็ปราศจากความเสียใจ...แต่ว่าเรา...เรารู้สึกผิดต่อแม่นางเยี่ย..."

ฉู่คงซันงงงันวูบจึงถามว่า "ท่านว่าอะไร?"

ฮูหยินอสรพิษกล่าวว่า "เวี่ยจือหยาง มัน มัน..." พริบตานั้นลิ้นลำคอชาด้าน ไม่สามารถส่งเสียงได้ เพียงล้วงมุกมุนีออกมามอบต่อฉู่คงซัน จากนั้นศีรษะห้อยพับไปด้านข้างเสียชีวิต

ฉู่คงซันบังเกิดความหดหู่ใจ น้ำตาของผู้ชราเอ่อคลอเบ้า มันเจ้าชู้กรุ้มกริ่ม แต่ให้ความสำคัญกับความรัก ที่ผ่านมาคบหาหญิงใดล้วนจริงจังและจริงใจ ฮูหยินอสรพิษทำลายโฉมเพื่อมัน สร้างความตื้นตันใจแก่ฉู่คงซัน ในชีวิตมันรักชอบความงาม ครั้งนี้กลับไม่ตั้งข้อรังเกียจว่าอัปลักษณ์ อยู่ร่วมกับฮูหยินอสรพิษทุกเช้าค่ำ ยามนี้เห็นนางเสียชีวิต สร้างความโทมนัสยิ่ง

พลันได้ยินเสียงน้ำดังกราวใหญ่ เงาดำโผล่พ้นผิวน้ำ มีดสั้นกลับกลายเป็นประกายสีดำสายหนึ่ง แทงใส่กลางหลังฉู่คงซัน

คนร้ายผู้นี้ขวัญกล้าบังอาจยิ่ง หลังจากฆ่าฮูหยินอสรพิษ ยังวนเวียนไม่จากไป ซุ่มกบดานอยู่ในน้ำ ฉวยโอกาสที่ฉู่คงซันเสียสมาธิ เปิดฉากจู่โจมทำร้าย

ยามนั้นฉู่คงซันไม่ทันเอี้ยวตัวกลับไป เห็นจอมกระบี่แห่งยุคต้องตกตาย พลันปรากฏประกายสีทองหลายจุดซัดพุ่งมา คนร้ายนั้นรีบรั้งมีดสั้นกลับ ปัดป่ายเข็มทองร่วงหล่นลงหลายเล่ม แต่ยังปรากฏเข็มทองเล่มหนึ่งปักใส่ใต้ซอกแขน คนร้ายนั้นครางหนักๆ คำหนึ่ง กระโจนลงน้ำไป จนสะเก็ดน้ำสาดกระจาย

เงาสีขาวเคลื่อนไหววูบหนึ่ง เยี่ยหลิงซูทิ้งตัวลงที่ท้ายเรือ มือถือเข็มพิรุณราตรี เพ่งตามองใต้น้ำ เพียงเห็นเงางูเหลือมเคลื่อนไหว หามีร่องรอยของคนร้ายไม่

ฉู่คงซันถือกระบี่ผุดลุกขึ้น เยี่ยหลิงซูมองดูฮูหยินอสรพิษแวบหนึ่ง ทอดถอนใจกล่าวว่า “ฉู่เซียนเซิงกล้ำกลืนความเศร้าโศกไว้”

ฉู่คงซันผงกศีรษะอย่างเงียบงัน ทอดตามองไกล เห็นคนผู้หนึ่งมุดขึ้นจากน้ำ คืบคลานถึงริมฝั่งบริเวณปากหุบเขา มันมีรูปร่างสูงโปร่ง สวมชุดกันน้ำที่ตัดเย็บจากหนังงูสีดำ ห่อหุ้มศีรษะใบหน้าและมือเท้าไว้ ดูไปคล้ายงูเหลืองสีดำตัวหนึ่ง มันดึงถุงคลุมหน้าออก เผยเห็นโฉมหน้าแท้จริง เห็นมันมีอายุประมาณสามสิบปี ใบหน้าซูบยาว จมูกโด่งริมฝีปากบางเบา คล้ายยังนอนไม่ตื่น สองตาครึ่งหลับครึ่งลืม แตกต่างตรงกันข้ามกับฝีมือที่รวดเร็วดุจสายลมของมัน

เยี่ยหลิงซูขมวดคิ้วถามว่า “นั่นเป็นผู้ใด?”

เมิ่งเฟยเอี้ยนมีภูมิรอบรู้กว้างขวาง จึงบอกกล่าวว่า “เป็นผีภูเขาหยางเฮิ่น หนึ่งในสี่ภูตเอี้ยนหยาง เป็นศิษย์ของเถี่ยมู่หลี ฟังว่ามันสามารถล่องหนหายตัว ถนัดในการลอบสังหารระยะประชิด”

หยางเฮิ่นรูดชุดกันน้ำลงมาถึงข้างเอว ล้วงมีดเล็กๆ ออกมาเล่มหนึ่ง

เขี่ยเข็มทองที่ใต้ซอกแขนออกมา จากนั้นเงยหน้ามองมา ตาเล็กเรียวทอประกายคมกล้าวูบหนึ่ง

พลันได้ยินเสียงขลุ่ยอ้อดังอีกครา งูเหลือมน้ำเตรียมก่อหวอด ฮูหยินอสรพิษสามารถสะกดงูเหลือมน้ำ ทั้งล่วงรู้ความตื้นลึกหนาบางในต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษ ฝ่ายตรงข้ามจึงยึดถือนางเป็นเภทภัยที่ข้างกาย จงใจล่อลวงนางมา หยางเฮิ่นก็ซ่อนตัวในน้ำ ลงมือปลิดชีวิตในคราเดียว ฮูหยินอสรพิษพอเสียชีวิต งูเหลือมน้ำจะจมเรือฆ่าคน ไม่มีผู้ใดสะกดพิชิตได้

เวี่ยจือหยางชมดูถึงตอนนี้ ต้องลอบร้อนรุ่มใจ จนใจที่ไม่มีขลุ่ยอ้ออยู่ในมือ ไม่อาจเป่าขลุ่ยช่วยเหลือ พลันเห็นเยี่ยหลิงซูเงยหน้าขึ้น ร้องสั่งว่า “ร่างแหร้อยขอเกี่ยว”

สมุนพรรคค้าเกลือพอฟัง พากันล้วงร่างแหจับปลาจากก้นเรือปากหนึ่ง บนร่างแหติดขอเกี่ยวที่ทำจากเหล็ก ยามนั้นงูเหลือมน้ำถูกเสียงขลุ่ยอ้อชักนำให้โผล่พ้นน้ำออกมา สมุนพรรคค้าเกลือจึงทอดแหครอบงูเหลือมน้ำเอาไว้ งูเหลือมน้ำสะบัดดิ้นรน แต่ยิ่งดิ้นรน ขอเกี่ยวยิ่งแทงลึกลงไป ถึงแม้งูเหลือมน้ำมีผิวหนังหยาบหนา ยังปรากฏเลือดงูไหลหลั่งออกมา บางตัวลากร่างแหลงน้ำ แต่ยังดิ้นไม่หลุด ปรากฏเลือดงูไหลทะลักขึ้นมา บรรดาตัวหมัดและปลิงดูดเลือดในน้ำถือโอกาสซอนไซเข้าตัวงูเหลือมน้ำ ดูดเลือดกินเนื้อพวกมัน

เหล่าสมุนพรรคค้าเกลือรอจนงูเหลือมน้ำไม่ขัดขืนดิ้นรนอีก ค่อยสาวดึงร่างแหขึ้นมา เห็นบนซากงูเกาะเต็มไปด้วยหนอนพิษ อดหน้าแปรเปลี่ยนไปไม่ได้

คราครั้งนี้งูเหลือมน้ำล้มตายมากมาย เสียงขลุ่ยอ้อเปลี่ยนเป็นเร่งร้อน งูเหลือมน้ำที่เหลือถอยร่นไป ไม่กล้าเข้าใกล้เรือพันลี้อีก

ต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษลอบสังหารฮูหยินอสรพิษไป คิดไม่ถึงว่าศัตรูบุกรุกวางหมากตามหลังไว้ งูเหลือมน้ำพอถดถอย บนหนองบึงก็

ปราศจากสิ่งกีดขวาง ปล่อยให้เรือพันลี้แล่นถึงปากหุบเขา

สมุนพรรคค้าเกลือพากันขึ้นฝั่ง ส่วนหยางเฮิ่นกับศิษย์ต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษล่าถอยเข้าค่ายกลศิลา พลันปรากฏกลิ่นคาวโชยมา ผสานกับเสียงดังอึงอล ผึ้งอสุภนับพันนับหมื่นบินออกจากค่ายกลศิลา

เยี่ยหลิงซูออกคำสั่งว่า “จุดไฟ” เหล่าสมุนพรรคค้าเกลือพากันจุดคบไฟ จนควันดำอบอวล คบไฟมัดจากหญ้ากระดูกแห้ง พอจุดไฟเกิดควันหนาทึบ ฝูงผึ้งรังเกียจควันที่สุด จึงพากันบินขึ้นสูง

ขณะจะลดคบไฟลง พลันได้ยินสมุนพรรคค้าเกลือส่งเสียงร่ำร้อง ชี้มือไปเบื้องหน้า ทั้งหมดเพ่งตามอง เห็นในค่ายกลศิลาปรากฏงูพิษจำนวนมากเลื้อยออกมา กอปรเป็นกระแสอันขุ่นข้นสายหนึ่ง

เยี่ยหลิงซูสั่งการว่า “แผ่นไม้ใบมีด” เหล่าสมุนพรรคค้าเกลือล่าถอยกลับไปบนเรือ ขนย้ายแผ่นไม้อันหนักอึ้งลงมา แผ่นไม้กว้างยาวห้าเชียะข้างในกลวง ซ่อนคมมีดเอาไว้ คมมีดห้าเล่มรวมเป็นกงล้อดาบ แผ่นไม้หนึ่งแผ่นติดตั้งกงล้อดาบยี่สิบห้าอัน เชื่อมติดกับฟันเฟือง ทอดถึงแผ่นเหยียบทางด้านหลัง

เหล่าสมุนพรรคค้าเกลือวางแผ่นไม้ลงบนพื้น เชื่อมต่อเป็นแผ่นผืน พอใช้เท้าเหยียบแผ่นเหยียบ กงล้อดาบก็หมุนเคลื่อน บังเกิดเสียงอื้ออึง งูพิษพอเลื้อยขึ้นบนแผ่นไม้ งูเล็กก็ถูกตัดขาดเป็นท่อนๆ ส่วนงูใหญ่ถูกกรีดไส้ไหลทะลักยังไม่รู้สึกตัว พอเลื้อยขึ้นบนแผ่นไม้ ก็ทิ้งไส้งูอยู่ตามรายทาง เมื่อเลื้อยถึงปลายแผ่นไม้ ปรากฏสมุนพรรคค้าเกลือถือดาบรออยู่ ฟันหัวงูลงมา

ไม่นานให้หลัง บนแผ่นไม้สุมเต็มไปด้วยซากงู งูพิษทางด้านหลังยังหนุนเนื่องมาไม่ขาดสาย คมมีดถูกซากงูติดคาไว้ จนใช้การไม่ได้ เยี่ยหลิงซูเห็นผิดท่าจึงร้องสั่งว่า “ล่าถอยขึ้นเรือ”

เหล่าสมุนพรรคค้าเกลือกลับขึ้นเรือ ฝูงงูหนุนเนื่องมาถึงริมบึง ชู

คอแผ่แม่เบี้ยแน่นขนัด เยี่ยหลิงซูชมดูแวบหนึ่งแล้วร้องสั่งว่า “รถพ่นเมฆ”

ทั้งหมดพากันเคลื่อนย้ายเครื่องยนต์ประหลาดมาเครื่องหนึ่ง เรือแต่ละลำบรรทุกเครื่องหนึ่ง ลักษณะคล้ายปลามังกร ส่วนหางและหลังเจาะรูไว้ ข้างล่างติดตั้งเครื่องสูบลม ส่วนหัวมีปล้องไม้ไผ่ยื่นออกมา มีขนาดเท่าปากชาม ยาวประมาณห้าเชียะ

เยี่ยหลิงซูร้องสั่งว่า “กรอกน้ำมัน” ทั้งหมดก็แบกยกไหขึ้น เทน้ำมันถั่งอิ้วลงในรูบนส่วนหลังของรถพ่นเมฆ

เยี่ยหลิงซูสั่งการว่า “ยิงสูง” ทั้งหมดกดส่วนหางของรถลง ปล้องไม้ไผ่ที่หัวรถก็ชี้เฉียงขึ้นฟ้า ผู้คนสองคนพากันสูบลม เสียงซี่ซี่เมื่อน้ำมันถั่งอิ้วฉีดพุ่งออกจากปล้องไม้ไผ่ กลับกลายเป็นฝนน้ำมันตกลงในฝูงงู

รถพ่นเมฆมีจำนวนมาก รัศมีการยิงไกลสิบวา น้ำมันถั่งอิ้วไหลเนืองนอง ลำตัวงูเปรอะเปื้อนน้ำมันจนแวววาว เยี่ยหลิงซูรับคบไฟจากมือเมิ่งเฟยเอี้ยน ซัดขว้างออกโดยแรง เสียงพึ่บเมื่อคบไฟตกลงยังที่ห่างไปสิบวา เผาไหม้ฝูงอสรพิษ พื้นที่ริมฝั่งกลับกลายเป็นทะเลเพลิงแถบหนึ่ง

เห็นงูเล็กถูกเผาเป็นเถ้าถ่าน งูใหญ่ก็เกิดไฟลุกท่วมตัว หันหัวกลับไป เมื่อเป็นเช่นนี้ งูพิษที่ไม่เปื้อนน้ำมันพลอยลุกไหม้ งูพิษทางด้านหลังแย่งกันหนีกลับเข้าค่ายกลศิลา ในค่ายกลศิลาบังเกิดเสียงแผดร้องหลายครา แสดงว่าศิษย์ต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษคิดบังคับงูจู่โจมใหม่ กลับถูกฝูงงูที่บ้าคลั่งฉกกัดทำร้าย

ไม่นานให้หลังน้ำมันถั่งอิ้วเผาไหม้หมดสิ้น อัคคีอ่อนโทรมลง ในค่ายกลศิลาเงียบงันชั่วขณะ ฝูงงูที่หลงเหลือพลันหนุนเนื่องออกมา ไม่คำนึงถึงอัคคีที่ยังไม่มอดดับ มุดเข้ามาในกองไฟ

เมิ่งเฟยเอี้ยนอุทานดังเอ๊ะกล่าวว่า “เดรัจฉานเหล่านี้ไม่ต้องการชีวิตหรือ?”

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “ไม่ถูกต้อง ที่ด้านหลังมีวัตถุอย่างอื่น”

เพิ่งขาดคำ ปรากฏน้ำสีดำสายหนึ่งไหลออกจากค่ายกลศิลา พอไปถึงที่ใด งูพิษไม่ว่าเป็นหรือตาย ล้วนละลายกลายเป็นกระดูกขาว

เมิ่งเฟยเอี้ยนร้องโพล่งว่า “นี่เป็นน้ำอะไร?”

ฉู่คงซันสั่นศีรษะกล่าวว่า “มิใช่น้ำ เป็นมดพิษ”

“น้ำสีดำ” พอคืบใกล้เข้ามา เห็นเป็นมดสีดำจำนวนมาก มีขนาดใหญ่กว่ามดทั่วไป ทั้งแน่นขนัด ดูไปชวนอกสั่นขวัญแขวน มดพิษไม่เกรงกลัวเปลวไฟ ระลอกแรกล้มลง ระลอกหลังหนุนเนื่องมาถึง ทิ้งซากมดเกลื่อนกลาด เปลวไฟก็ถูกสะกดดับลง

เยี่ยหลิงซูร้องบอกว่า “กรอกน้ำ” ทั้งหมดพากันล้วงท่อที่ทำจากหนังวัวมาท่อนหนึ่ง ปลายหนึ่งยื่นลงในน้ำ อีกปลายหนึ่งสวมกับส่วนหางของรถพ่นเมฆ

เยี่ยหลิงซูร้องสั่งว่า “ยิงต่ำ” ทั้งหมดลดตัวรถลง หันปากไปยังริมฝั่ง จากนั้นสูบลมอีกครั้ง สูบน้ำเข้าตัวรถ แล้วฉีดพ่นออกทางปล้องไม้ไผ่ รถพ่นเมฆหลายสิบเครื่องพ่นน้ำออกมาพร้อมกัน ฉีดพุ่งจนฝูงมดแตกกระจัดพลัดพราย ถูกน้ำท่วมตายไปเป็นจำนวนมาก ยังมีอีกจำนวนหนึ่งถูกฉีดพุ่งลงในหนองบึง

การจู่โจมด้วยน้ำครั้งนี้ดำเนินเป็นเวลาครึ่งชั่วยาม บนฝั่งและผิวน้ำปรากฏซากมดลอยเกลื่อน ที่เหลือเพียงเล็กน้อยถอยร่นกลับเข้าค่ายกลศิลา

เยี่ยหลิงซูยกมือขึ้น ทั้งหมดก็หยุดการฉีดน้ำ เก็บเครื่องไม้เครื่องมือ เคลื่อนไหวโดยพร้อมเพรียง

เหลียงซือฉินชมเชยว่า “ทารกหญิงนี้มีบุคลิกภาพของขุนพลหญิงพรรคค้าเกลือความจริงเป็นพวกกเฬวราก ภายใต้การฝึกอบรมของนางกลับเป็นรูปเป็นร่าง มีวินัยเคร่งครัด ดูท่าทีนางตั้งใจทำลายล้างต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษให้จงได้”

ผ่านไปเพียงหนึ่งปี เยี่ยหลิงซูสามารถปกครองพรรคค้าเกลือถึงเพียงนี้ เวี่ยจือหยางยอมรับว่าแม้แต่ตนเองยังทำไม่ได้ ในใจทั้งนึกยินดีแทนเยี่ยหลิงซู ทั้งนึกละอายตัวเอง ปากกล่าวว่า "แม่นางเยี่ยยังไม่ทราบว่าจูเหว่ยอยู่ในหุบเขา หากโหมตีเกินไป อูโหย่วเต้าพอจนตรอก พาลทำร้ายองค์หญิงจะทำอย่างไร?"

เหลียงซือฉินกล่าวว่า "อูโหย่วเต้าเป็น**ถุงฟางข้าว*** หลวงจีนนั้นกลับไม่โง่งม ต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษพอตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบ จะใช้องค์หญิงเป็นเบี้ยต่อรอง"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเห็นว่าต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษไม่แน่ว่าจะเป็นฝ่ายแพ้ ขอเพียงวางกับดักไว้ ก็ยากผ่านค่ายกลศิลาเข้าไปได้"

เหลียงซือฉินสั่นศีรษะกล่าวว่า "หากเราเป็นทารกหญิงนั้น จะไม่เข้าค่ายกลศิลา"

เวี่ยจือหยางงงงันวูบจึงกล่าว "เพราะเหตุใด?"

เหลียงซือฉินไม่ทันตอบคำ ภายในค่ายกลศิลาบังเกิดเสียงอูโหย่วเต้าดังว่า "เยี่ยหลิงซู เจ้าอวดอานุภาพที่เบื้องนอกนับเป็นอย่างไร? หากมีกำลังขวัญก็บุกเข้าค่ายกลศิลา บิดาจะสอนบทเรียนแก่เจ้า"

เยี่ยหลิงซูกล่าวเสียงเย็นชาว่า "ผู้ใดว่าข้าพเจ้าจะเข้าค่ายกลศิลา ข้าพเจ้าจะเฝ้าอยู่ที่นี้สักสิบวันครึ่งเดือน ภายในหุบเขามีแต่สมุนไพร ไม่มีเสบียงอาหาร ที่นาล้วนอยู่ริมบึง กุ้งปลาอยู่ในหนองบึง ข้าพเจ้าจะปิดทางน้ำ อุดปากหุบเขาไว้ ยามใดที่กำลังหนุนไม่มาถึง สัตว์พิษที่ท่านเพาะเลี้ยงไว้พอหิวโหยขึ้นมา จะกลืนกินเจ้าของลงไป"

อูโหย่วเต้านิ่งเงียบงันไป ในหุบเขาความจริงมีอุโมงค์ลับสายหนึ่งทอดถึงนอกหุบเขา ครั้งกระโน้นตอนที่วังความลับฟ้าถอยร่น เพื่อขัดขวางมิให้ทหารมองโกลไล่กวดตาม จึงจุดดินระเบิดทำลายอุโมงค์ลับ ดังนั้น

---

* เปรียบเป็นคนสมองขี้เลื่อย

เปรียบกับวังความลับฟ้าเมื่อกาลก่อน หุบเขาจอมพิษกลายเป็นจุดอับ ยามใดที่ปิดปากหุบเขา ตัดการติดต่อกับภายนอก ในหุบเขาไม่มีเสบียงบำรุง หากต้องอดตายยังเป็นเรื่องรองลงไป ที่น่ากลัวยิ่งกว่าคือในหุบเขาเพาะเลี้ยงสัตว์พิษจำนวนมาก งูเงี้ยวเขี้ยวขอเหล่านี้ความจริงมีนิสัยดุร้าย พอหิวโหยขึ้นมา จะไม่ยอมรับคำสั่งผู้ใด

อูโหย่วเต้าทั้งนึกเสียใจทั้งเคียดแค้น ที่นึกเสียใจคือพึ่งพาทาสพิษที่นอกหุบเขาเกินไป ในหุบเขาไม่ได้กักตุนเสบียงไว้ ที่เคียดแค้นคือฮูหยินอสรพิษกินในเอาใจออกห่าง แพร่งพรายความลับในหุบเขาออกไป ถึงแม้ว่าอูโหย่วเต้ามีสัตว์พิษสารพัด เยี่ยหลิงซูยังมีวิธีรับมือ ตรงกับคำกล่าวที่ว่า "รู้เขารู้เรา รบร้อยครั้งมิเพลี่ยงพล้ำ"

นับตั้งแต่เยี่ยหลิงซูบุกเข้าประตูนรก ทั้งสองฝ่ายประมือกันเดือนเศษ เสบียงที่มีอยู่ในหุบเขาใกล้หมดสิ้น เยี่ยหลิงซูไม่มีทีท่าเลิกรา พรรคค้าเกลือมีทุนรอนแน่นหนา สามารถยันได้หกเดือนหนึ่งปี เมื่อถึงเวลานั้นแม้แต่กระดูกของอูโหย่วเต้าคงถูกแมงมุมเลือดแทะกินไปจนหมดสิ้น

อูโหย่วเต้ายิ่งครุ่นคิดยิ่งแค้นเคือง พานระบายโทสะใส่ชงต้าซือด่าทอว่า "ลาโง่หัวล้าน เจ้าบอกว่าเถี่ยมู่หลีจะมาถึง เหตุใดไม่เห็นแม้แต่เงา?"

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "เรื่องนี้ต้องถามพี่หยางดู" หยางเฮิ่นกล่าวว่า "ซือฟู่เราเป็นราชครูมองโกล มีภารกิจมากมาย อาจถูกเรื่องอันใดเหนี่ยวรั้งไว้"

อูโหย่วเต้าร่ำร้องว่า "ในความเห็นเรา มันจงใจถ่วงเวลา เฮอะ เราทราบว่ามันคิดอ่านอย่างไร"

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "จงจู่คิดมากไปแล้ว หากท่านราชครูไม่มีความจริงใจ ไหนเลยส่งพี่หยางมา วันนี้หากมิใช่พี่หยาง ไหนเลยฆ่าฮูหยินอสรพิษได้?"

อูโหย่วเต้าค่อยมีสีหน้าผ่อนคลาย ผงกศีรษะกล่าวว่า “น้องแซ่หยาง โปรดให้อภัย ถือว่าเราใจร้อนไป หญิงสาวแซ่เยี่ยอวดโอ่อำนาจ สร้างความขุ่นแค้นใจแก่ผู้คนจริงๆ แต่ต้องทอนอำนาจของนางสักครา” พลางล้วงกระดิ่งออกมาสั่นเป็นเสียง

หุ่นเชิดคุณไสยพอได้รับคำสั่ง ก็เข่นฆ่าออกจากค่ายกลศิลา เยี่ยหลิงซูโบกมือวูบ ทั้งหมดก็หยิบหน้าไม้ยิงธนูเพลิงออก ระดมยิงใส่หุ่นเชิดคุณไสยจนลุกโชนขึ้น หุ่นเชิดคุณไสยไม่กลัวดาบกระบี่ แต่เมื่อเกิดอัคคีเผาร่างกาย ยังเจ็บปวดทุรนทุราย ยกมือตบเปลวเพลิงวุ่นวาย จวบจนถูกเผาเป็นเถ้าถ่าน แต่ก็ปรากฏหุ่นเชิดคุณไสยกระโจนลงน้ำดับไฟบนร่าง แหวกว่ายเข้าหาเรือพันลี้ แต่ผู้คนบนเรือเตรียมพร้อมอยู่ก่อน จึงทอดแหร้อยขอเกี่ยวออก เช่นเดียวกับที่จัดการกับงูเหลือมน้ำ คลุมร่างหุ่นเชิดคุณไสยไว้ จากนั้นใช้ดาบกระบี่แทงใส่ลูกตา

เวี่ยจือหยางทราบว่าหุ่นเชิดคุณไสยสูญเสียสติสัมปชัญญะ มีชีวิตมิสู้ตกตาย แต่เห็นพวกมันตายอย่างอนาถ ยังไม่อาจหักใจได้ ต้องหลับตาลง

เหลียงซือฉินทอดถอนใจกล่าวว่า “เด็กน้อยเจ้าเปรียบกับทารกหญิงนั้น ยังขาดความดุดันอำมหิต มีคำกล่าวว่า *‘ใจเมตตาไม่อาจคุมกำลัง หากให้เจ้านำทัพออกศึก คงต้องพบกับความเสียเปรียบ’* ”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่นำทัพออกศึกอยู่แล้ว”

เหลียงซือฉินกล่าวว่า “ยากบอกได้...” ไม่ทันขาดคำ ได้ยินบนท้องฟ้าบังเกิดเสียงนกร้องดังแหลมเล็ก พอเงยหน้าขึ้น เห็นอินทรีทองขนาดใหญ่ตัวหนึ่งบินวนอยู่กลางอากาศ ต้องขมวดคิ้วกล่าวว่า “มาแล้ว”

เวี่ยจือหยางถามว่า “ผู้ใด?” เพิ่งขาดคำ ที่ห่างไกลบังเกิดเสียงกู่ดังยาวนาน สุ้มเสียงก้องกังวานทรงพลัง สะท้านขุนเขารอบข้าง

แพ้ชนะสามรอบ

อูโหย่วเต้าทุ่มกำลังออกไป สุดท้ายหุ่นเชิดคุณไสยที่เพาะเลี้ยงอย่างยากเย็นล้มตายไปกว่าครึ่ง ที่หลบหนีกลับมาไม่กี่ตัว เห็นแน่ชัดว่าไม่มีชีวิตรอดสืบไป สร้างความเจ็บปวดใจยิ่ง กระทืบเท้าคิดโถมออกจากค่ายกลศิลาไปเสี่ยงชีวิตกับเยี่ยหลิงซู ชงต้าซือต้องเกลี้ยกล่อมอย่างยากเย็น ค่อยเกลี้ยกล่อมมันสำเร็จ

ขณะอัดอั้นตันใจ พลันได้ยินเสียงกู่ร้องก้องฟ้า อูโหย่วเต้างงงันวูบหยางเฮิ่นพลันลืมตาขึ้น ร้องเสียงแหลมเล็กว่า “ท่านราชครูมาแล้ว”

อูโหย่วเต้ายินดียิ่ง พอเพ่งตามอง เห็นปากช่องเขาเปลือกหอยหลากสีปรากฏเรือพันลี้ลำหนึ่งแล่นมา บนเรือบรรทุกผู้คนสี่คน คนบังคับเรือเป็นชายฉกรรจ์ไว้เคราครึ้ม รูปร่างสูงใหญ่ผู้หนึ่ง มันไม่ยึดเขามังกร หากนั่งคร่อมที่หัวเรือ สองมือถือโล่เหล็กสูงเท่าครึ่งคนข้างละอัน ทยอยวาดใส่ผิวน้ำ พอกรีดวาดคราหนึ่ง เรือพันลี้ก็พุ่งขวับไปวาเศษ

ที่ด้านหลังมันมีบุรุษสองคนหนึ่งนั่งหนึ่งยืน คนที่ยืนอยู่มีรูปร่างสันทัด ศีรษะล้านถักเปียเส้นเล็กๆ ลักษณะทรงพลัง สองไหล่เกาะไว้ด้วยอินทรีทองข้างละตัว อินทรีทองบนท้องฟ้าก็ร่อนลงมา เกาะอยู่บนศีรษะล้านของมัน คนสุดท้ายนั่งอยู่ที่ท้ายเรือ สวมชุดยาวสีดำ ไม่อาจเห็น

โฉมหน้าชัดตา จอนผมหงอกประปราย ผมยาวขาวดอกเลาเกล้าเป็นมวยใช้ห่วงทองอันหนึ่งรัดไว้

เมิ่งเฟยเอี้ยนกล่าวอย่างโกรธแค้นว่า “คนเหล่านี้เป็นใคร นี่เป็นเรือของพวกเรา พี่น้องที่เฝ้าเรือคงประสบภัยแล้ว”

ฉู่คงซันกล่าวช้าๆ ว่า “นั่นเป็นเถี่ยมู่หลี”

เมิ่งเฟยเอี้ยนถามว่า “คนที่แจวเรือหรือ?”

แว่วเสียงฮัวหมิงดังว่า “ไม่ เป็นคนที่ท้ายเรือ”

พร้อมกับเสียงดัง สี่สุดยอดเกาะตะวันออกแล่นเรือมา ฮัวหมิงกล่าวด้วยความหวั่นวิตกว่า “หลิงซู ยังหาหวินเต่าอ๋องไม่พบ หลังจากที่จูหยวนจางเสียชีวิต มันก็ไม่มีข่าวคราวใด”

เยี่ยหลิงซูทราบแน่แก่ใจว่า ค่ำคืนนั้นหวินซวีเผชิญกับเหลียงซือฉินต้องพลาดท่าเสียที หากมิใช่ยังไม่ทุเลาจากอาการบาดเจ็บ ก็มุมานะฝึกฝีมือต่อ

เยี่ยหลิงซูเห็นว่าหวินซวีไม่มาก็ดี นางเงยหน้าขึ้น ออกคำสั่งว่า “ยิงธนู”

สมุนพรรคค้าเกลือเฝ้ารอคำสั่งนี้ พอฟังจึงหันหน้าไม้ไป ยิงฝนธนูครอบคลุมใส่เรือพันลี้ที่แล่นมา

ชายฉกรรจ์ที่หัวเรือไม่หลบไม่หลีก กวัดแกว่งโล่เหล็กดังหวีดหวือ ลูกธนูพอยิงมาถึง ก็ถูกปัดกระแทกร่วงหล่น ไม่มีดอกใดเล็ดลอดโล่เหล็กเข้ามาได้ ที่น่าแปลกยิ่งกว่าคือ มันแบ่งกระแสเป็นสองทาง ทางหนึ่งต้านทานลูกธนู ทางหนึ่งกรีดวาดน้ำ เรือพันลี้ยังคงแหวกพุ่งสืบต่อ แล่นผ่านผิวบึง ยิ่งมายิ่งเข้าใกล้ขบวนเรือของพรรคค้าเกลือ

เหล่ายอดฝีมือเห็นเช่นนั้น พากันชักอาวุธออกถือมั่น พริบตานั้นสี่สุดยอดเกาะตะวันออก เหล่าทูตพรรคค้าเกลือ ฉู่คงซัน เยี่ยหลิงซู กู่เฉิงฟงรวมสิบกว่าคน ผนึกเป็นผนังเหล็กกำแพงทองแดง สามารถต้านรับ

สถานการณ์ทุกรูปแบบได้

ยามนั้นเถี่ยมู่หลีเหลียวหน้ามา มันคิ้วยาวใบหน้ากว้าง จมูกเหยี่ยว นัยน์ตาหงส์ หน้าผากขยายกว้าง รูปลักษณ์คล้ายแกะสลักจากศิลา มันกวาดมองทั้งหมดแวบหนึ่ง พลันยื่นมือลงน้ำ เสียงกราวเมื่อจับงูเหลือมน้ำขึ้นมาตัวหนึ่ง

งูเหลือมน้ำมีขนาดเท่าถังน้ำ แต่สงบเสงี่ยมเรียบร้อย ที่แท้เถี่ยมู่หลีงอนิ้วทั้งห้าคว้าใส่จุดที่ใต้คอเจ็ดนิ้วของงู มันคร่ากุมงูเหลือมน้ำไว้ ความรวดเร็วของฝีมือ ความกล้าแข็งของพลัง ความแม่นยำของสายตา นับว่ายากจะพบพาน

ทั้งหมดไม่เข้าใจเจตนาของมัน ขณะสงสัยใจ เถี่ยมู่หลีก็ผุดลุกขึ้น ถีบเท้าลอยตัวขึ้นจากเรือ ร้องบอกว่า “ซือซินปาเย่อ ส่งเราระยะทางหนึ่ง”

ชายฉกรรจ์นั้นรับคำ ยกโล่เหล็กขึ้น เถี่ยมู่หลีก็หยั่งเท้าซ้ายลงบนโล่ ซือซินปาเย่อตวัดโล่ขึ้น เถี่ยมู่หลีก็ลอยตัวข้ามผิวน้ำหลายวา เหินบินเข้าหากองเรือของพรรคค้าเกลือ

แว่วเสียงขวับเขวียว สมุนพรรคค้าเกลือระดมยิงธนูออก เถี่ยมู่หลีกวัดแกว่งงูเหลือมน้ำ บังเกิดเป็นลมพายุหอบหนึ่ง ลูกธนูพอกระทบถูก ก็หันหัวธนูกลับ ยิงใส่เรือพันลี้ที่อยู่ใกล้เคียง สมุนพรรคค้าเกลือบนเรือหลบหลีกไม่ทัน ถูกลูกธนูยิงตกน้ำ เถี่ยมู่หลีพลิกตัวคราหนึ่ง ถือโอกาสทิ้งตัวลงที่หัวเรือ

หยางฟงไหลสะอึกเข้ารับหน้า ใช้ทวนร้อยสายโซ่ในมือดุจงูพิษแผ่แม่เบี้ย แทงปราดใส่เถี่ยมู่หลี

เถี่ยมู่หลีแค่นเสียงดังเฮอะ กวาดงูเหลือมน้ำออก เสียงฉาดเมื่อส่วนหางของงูหวดถูกปลายแหลมของทวน หยางฟงไหลรู้สึกง่ามมือร้อนวูบ ทวนร้อยสายโซ่วกกลับมา หยางฟงไหลฉุกคิดว่าผิดท่า ถอยปราดไปด้านหลัง เห็นเถี่ยมู่หลีหมุนตัวมา ปล่อยหัวงูมากัดใส่แขนซ้ายของหยางฟงไหล

หยางฟงไหลรู้สึกว่าเขี้ยวงูจมลึกไปในเลือดเนื้อ ต้องแผดร้องออกมา เถี่ยมู่หลีกวัดแกว่งงูเหลือมน้ำ งูเหลือมน้ำก็กัดหยางฟงไหลไม่ปล่อย ปรากฏว่างูเหลือมน้ำคล้ายสายโซ่ หยางฟงไหลคล้ายกับค้อน กลับกลายเป็นค้อนดาวตกเส้นหนึ่ง เถี่ยมู่หลีถือโอกาสใช้กระบวนท่าของค้อนดาวตกกำลังภายในพอพุ่งผ่าน หยางฟงไหลก็ถูกมันสลัดเหวี่ยงลอยขึ้นกลางอากาศ พอดีปะทะชนใส่ซือหนันถิงที่รุดมาช่วยเหลือ

ซือหนันถิงมือถืออาวุธลับ ขณะจะซัดออก พลันเห็นหยางฟงไหลลอยลิ่วมา จึงยื่นมือเข้าประคอง มิคาดเถี่ยมู่หลีสลัดข้อมือ งูเหลือมน้ำก็ขดตัวลง หยางฟงไหลจึงถลาเข้ามายังอ้อมอกของซือหนันถิง

ซือหนันถิงรู้สึกคล้ายมีพะเนินเหล็กกดทับมา โครงกระดูกทั่วร่างคล้ายกับจะหลุดสลาย จึงกัดฟันยืนหยัด มือซ้ายประคองหยางฟงไหล มือขวาชักดาบสั้น ฟันฉับดุจสายฟ้า ฟันหัวงูขาดสะบั้นจนเลือดงูฉีดกระจาย ซือหนันถิงโยนดาบสั้นทิ้ง ใช้สองมือโอบกอดหยางฟงไหล เซตึงตึงถอยไปสามก้าว ในที่สุดค่อยยืนหยัดมั่น มันหน้าแดงก่ำ พลันอ้าปากกระอักโลหิตออกมาคำหนึ่ง

เถี่ยมู่หลีเห็นมันเสี่ยงตายช่วยเหลือสหายต้องร้องชมเชยว่า “เฒ่าร้ายกาจ” กวาดซากงูในมือออกตามสภาวะ กวาดถูกสมุนพรรคค้าเกลือคนหนึ่ง คนผู้นั้นถูกทำร้ายกระดูกซี่โครงหัก อวัยวะภายในฉีกขาด ลอยลิ่วไปไกลวาเศษ หล่นตูมลงในหนองบึง ถูกหนอนพิษกัดทำร้ายไม่มีชิ้นดี

เถี่ยมู่หลีหมุนตัวขวับ ควงซากงูกวาดใส่ซือหนันถิงกับหยางฟงไหลอีก ฮัวหมิงลอยตัวมาถึง ใช้แผนล้อมเว่ยช่วยจ้าว อ้อมถึงด้านหลังเถี่ยมู่หลี กวัดแกว่งไม้บรรทัดเหล็ก จี้ใส่กลางหลังของมัน

เถี่ยมู่หลีกระทั่งศีรษะยังไม่เหลียวกลับ ยื่นมือตะปบกลับหลัง ท่าตะปบนี้พื้นเพธรรมดา แต่กลับตะปบคว้าไม้บรรทัดเหล็กไว้ ฮัวหมิงงงงันวูบ ง่ามมือปวดแปลบอย่างรุนแรง ไม้บรรทัดเหล็กแทบหลุดจากมือ จึง

รีบกระชากช่วงชิง เถี่ยมู่หลีก็เสือกส่งไม้บรรทัดเหล็กใส่ ฮัวหมิงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง คลายมือจากไม้บรรทัดเหล็ก เซถอยไปด้านหลัง รู้สึกลำคอหวานวูบ หน้าอกปวดแปลบปลาบขึ้นมา

ทูตขาวพรรคค้าเกลือหัวถิงอยู่ละแวกใกล้เคียง เห็นฮัวหมิงเพลี่ยงพล้ำ จึงขู่คำรามก้อง เสือกดาบแทงใส่เถี่ยมู่หลี เถี่ยมู่หลียังคงไม่เหลียวหน้ากลับไป หากตวัดมือซ้าย ไม้บรรทัดเหล็กกลายเป็นประกายสีดำสายหนึ่ง ปักใส่หัวใจของหัวถิง ทะลุออกมากลางหลัง

หัวถิงกระอักโลหิตจากปาก ล้มลงลุกไม่ขึ้น ตู้โย่วหยางกับฉุนอวี่อิงมีการคบหากับมัน ล้วนตาแดงฉานด้วยสายเลือด กวัดแกว่งอาวุธโถมใส่เถี่ยมู่หลี

เยี่ยหลิงซูร้องบอกว่า “ถอยไป” พลางทิ้งตัวลงที่เบื้องหน้าทั้งสองบังคับกระบี่วิเศษ ร่างคล้ายเมฆพลิ้วลิ่วล่อง ครอบคลุมใส่เถี่ยมู่หลี

เถี่ยมู่หลีโยนซากงูทิ้ง จับจ้องมองกระบี่อย่างเย็นชา ประกบนิ้วชี้นิ้วกลางกดลง เสียงอึงอลเมื่อจี้ถูกตัวกระบี่ เยี่ยหลิงซูรู้สึกง่ามมือสั่นสะเทือน ครึ่งซีกร่างชาด้าน ปลายกระบี่เบี่ยงเบน พุ่งเฉียดผ่านร่างเถี่ยมู่หลีไป เถี่ยมู่หลีพลันควงมือซ้าย กราดฟาดใส่นาง ลมฝ่ามือแหลมคมรุนแรง ไม่ต่างกับดาบกระบี่จริง

เยี่ยหลิงซูก้มศีรษะลง ร่างหายสาบสูญราวหมอกควัน ฝ่ามือของเถี่ยมู่หลีจึงฟาดใส่อากาศธาตุ เพียงปรากฏเส้นผมหลายเส้นพัดพลิ้วลงมา เถี่ยมู่หลีรู้สึกเหนือความคาดหมาย ต้องอุทานดังเอ๊ะ หมุนคว้างอย่างเร่งร้อน เห็นกระบี่วิเศษฟันมาทางซ้าย จึงใช้มือขวาเขี่ยวูบ เสียงติงเมื่อตัวกระบี่กระดอนขึ้น เยี่ยหลิงซูแทบไม่อาจถือกระบี่มั่น จึงสะกิดเท้าพุ่งถอยไปด้านหลัง ปรากฏแขนเสื้อครึ่งท่อนร่วงลงกับพื้น เถี่ยมู่หลีมองดูแขนเสื้อตัวเอง ขมวดคิ้วเข้าหากัน ดวงตาทอแววตื่นเต้นสงสัยวูบหนึ่ง

ฉู่คงซันตวาดคำ “เถี่ยมู่หลี” มันมาถึงตั้งแต่แรก แต่ถือดีในศักดิ์ศรี

จึงส่งเสียงร้องบอกก่อน แล้วค่อยใช้กระบี่ ฉู่คงซันล่วงรู้ความร้ายกาจของเถี่ยมู่หลีเป็นอย่างดี พอลงมือก็ใช้ออกด้วยวิชากระบี่บุปผาหญิงงาม สภาวะกระบี่ไม่แน่นอน คล้ายกับซ้ายแท้จริงขวา บัดเดี๋ยวหน้าบัดเดี๋ยวหลัง กระบวนท่าพอใช้ออกคล้ายปรากฏกระบี่สิบกว่าเล่มแทงจากทุกทิศทาง

เถี่ยมู่หลีสู้ศัตรูด้วยมือเปล่า กระบวนท่ารวบรัดธรรมดา ไม่รวดเร็วไม่เชื่องช้า ปราศจากลวดลายใด ยามนี้พอเผชิญกับท่ากระบี่ดุจบุปผาพรูพรั่ง ก็ไม่ถูกครอบงำ ทุกหมัดฝ่ามือกระแทกใส่กระบี่ไม้เหล็ก บังเกิดเสียงตงตง กลับใช้ฝ่ามือเลือดเนื้อต้านทานกระบี่ไม้เหล็กของฉู่คงซันไว้

บนเรือมีพื้นที่จำกัดไม่สามารถหมุนตัว ทั้งสองจู่โจมต้านจู่โจม เถี่ยมู่หลียิ่งลงมือยิ่งรวดเร็ว ลมฝ่ามือคล้ายคมมีดกรีดฝ่าอากาศ พอพุ่งผ่านตัวเรือ ก็ทิ้งริ้วรอยเอาไว้ ฉู่คงซันพลันเปลี่ยนจากรวดเร็วเป็นเชื่องช้า กระบวนท่าติดขัดอยู่บ้าง พลันถอยกายไปสองก้าว ถอยถึงท้ายเรือ ที่ด้านหลังเป็นผิวน้ำ เถี่ยมู่หลีพอฟาดฝ่ามือออก เสื้อผ้าบนไหล่ซ้ายฉู่คงซันก็ถูกกรีดขาด โลหิตไหลซึมออกมา

เมื่อสามสิบปีก่อน ทั้งสองเคยประมือกัน ตอนนั้นฉู่คงซันเป็นรองขั้นหนึ่ง เถี่ยมู่หลีเพียงเหนือกว่าเล็กน้อย หลังจากนั้นเถี่ยมู่หลีกลับทะเลทรายตอนเหนือ นอนเตียงฟืนเลียดีขม ฝึกฝีมือทั้งเช้าค่ำ ฉู่คงซันกลับจมปลักอยู่กับสุราหญิงงาม เอาแต่แหวกหลิวชมบุปผา ละเลยวิชาฝีมือไปทั้งสองหนึ่งรุดหน้าหนึ่งถดถอย ยามนี้พิสูจน์ฝีมือใหม่ เพียงยี่สิบกว่ากระบวนท่า ฉู่คงซันก็ปรากฏลางแพ้ขึ้น

เยี่ยหลิงซูคุมเชิงอยู่ด้านข้าง ทราบดีว่าผ่านไปอีกไม่กี่ท่า ฉู่คงซันแม้ไม่บาดเจ็บล้มตาย ก็ต้องพลัดตกลงน้ำ ถูกงูเหลือมน้ำฉกกัด จึงสะบัดกระบี่กลุ้มรุมใส่เถี่ยมู่หลี เถี่ยมู่หลีอาศัยหนึ่งต้านรับสอง ยังไม่ตกเป็นรอง แต่ฉู่คงซันถือว่าตั้งหลักได้ เปิดฉากตอบโต้กลับไป เรือที่ใต้เท้าทั้งสองหมุนวนกับที่ พลังกระบี่ลมกระบี่พุ่งฉวัดเฉวียน ต่อสู้กันอย่างดุเดือด

เรือพันลี้คับแคบเกินไป เถี่ยมู่หลีมีกระบวนท่ามากมายไม่อาจใช้ออก ทราบดีว่าหากสู้พัวพันต่อไปไม่อาจมีเปรียบได้ พลันกราดฟาดออกสองฝ่ามือ คุกคามคู่มือทั้งสองล่าถอย จากนั้นกระโดดลอยตัวขึ้นเรืออีกลำหนึ่ง กระทืบเท้าซ้ายบังเกิดเสียงดังปานฟ้าร้อง เรือพันลี้กลับถูกมันกระทืบแหลกสลายเป็นเสี่ยงๆ ในเท้าเดียว

สมุนพรรคค้าเกลือบนเรือส่งเสียงแผดร้องดังระงม พลัดตกลงน้ำไป ส่วนเถี่ยมู่หลีหยิบยืมพลังกระทืบเท้า กระโดดขึ้นเรือพันลี้อีกลำหนึ่ง ยังคงกระทืบเท้าทำลายเรือ เยี่ยหลิงซูกับฉู่คงซันล้าหลังก้าวหนึ่ง ช่วยเหลือไม่ทันท่วงที ทางหนึ่งร้องบอกให้กระจายเรือออก มิให้ฝ่ายตรงข้ามทิ้งเท้าลง ทางหนึ่งแยกย้ายเข้าสกัดจากทางหน้าหลัง

แต่เถี่ยมู่หลีลอยตัวดุจวิหคเหิน ลื่นไหลราวมัจฉา ขณะที่ทั้งสองแทงกระบี่ออก มันยังอยู่ที่เบื้องหน้า เมื่อแทงกระบี่ไปถึง มันก็ล่วงหน้าไปวาเศษ เท้าคล้ายอสนีบาตฟาดทลาย กระทืบเรือแหลกสลายไป

เพียงอึดใจเดียว ปรากฏเรือเจ็ดแปดลำถูกเถี่ยมู่หลีเหยียบจมลง สมุนพรรคค้าเกลือบนเรือล้วนตกน้ำ กลายเป็นอาหารของงูเหลือมหนอนพิษ ผิวน้ำกลายเป็นสีเลือด บังเกิดเสียงแผดร้องดังระงม สมุนที่เหลือกลัวว่าพอเข้าใกล้ จะถูกเหยียบจมลง มิเพียงไม่กล้าเข้าช่วยเหลือ กลับแตกฮือถอยห่างออกไป

ยามนั้นปรากฏเรือพันลี้ลำหนึ่งแล่นออกจากกองเรือ เยี่ยหลิงซูเหลือบแลเห็น จึงร้องถามว่า “เจียงเสี่ยวหลิว ทำอะไร?”

เจียงเสี่ยวหลิวร้องตอบว่า “ช่วยคน” มันแล่นเรือเข้าใกล้ผู้คนที่ตกน้ำ ยื่นพายออกไป ฉุดดึงคนสองคนขึ้นเรือ บนร่างคนทั้งสองเกาะเต็มไปด้วยปลิงดูดเลือด หนึ่งในสองยังถูกงูเหลือมน้ำกัดใส่เท้าซ้าย เจียงเสี่ยวหลิวใช้เสื้อผ้าพันมือทั้งสอง กระชากดึงปลิวออกมา ทั้งฉีกชายเสื้อพันแผลที่ถูกงูกัด

เยี่ยหลิงซูพลันร้องเตือนว่า “ระวัง” เจียงเสี่ยวหลิวเงยหน้าขึ้น เห็นเถี่ยมู่หลีเหินร่อนลงจากฟ้า เจียงเสี่ยวหลิวขบกรามกรอด กระโดดปราดขึ้น ต่อยออกหมัดหนึ่ง กระแทกใส่ทรวงอกเถี่ยมู่หลี

เถี่ยมู่หลีไม่หลบไม่หลีก เสียงโครมเมื่อหมัดของเจียงเสี่ยวหลิวต่อยถูกอย่างถนัดถนี่ รู้สึกว่าแข็งแกร่งราวแผ่นเหล็ก หาใช่เรือนร่างเลือดเนื้อไม่ ต่อจากนั้นปรากฏพลังขุมหนึ่งทะลักมาถึง เสียงกร๊อบเมื่อเจียงเสี่ยวหลิวไหล่หลุดทั้งข้าง ลำคอหวานวูบ หงายร่างตีลังกาตกน้ำไป

เถี่ยมู่หลีกระทืบเท้าซ้ายลง เรือพันลี้เกิดการสั่นสะเทือน แต่ไม่หลุดสลาย เถี่ยมู่หลีช้อนตาขึ้น เห็นคนผู้หนึ่งยืนอยู่ที่ท้ายเรือ มือข้างหนึ่งประคองเจียงเสี่ยวหลิวไว้ แยกสองเท้าออก ไม้กระดานเรือที่ใต้เท้าสั่นสะเทือน ตอนแรกเร่งร้อนจากนั้นผ่อนช้าลง สุดท้ายกลับคืนสู่ความสงบ

เท้าของเถี่ยมู่หลีนี้แฝงพลังนับพันชั่ง กลับถูกผู้คนสลายคลายไปได้ ต้องบังเกิดความตื่นตระหนกอยู่บ้าง สำรวจดูผู้มาเที่ยวหนึ่ง เห็นคนผู้นั้นร่างงองุ้ม ก้มศีรษะต่ำ สวมเสื้อเขียวใส่รองเท้าหญ้า รูปลักษณ์ไม่มีใดน่าตระหนก

เถี่ยมู่หลีตวาดว่า “ตัวร้ายกาจ รับเราสักฝ่ามือ” พลางถลันเข้าหา กราดฟาดฝ่ามือออก

ผู้มาคือเวี่ยจือหยางเอง มันชมดูการต่อสู้อยู่ด้านข้าง พลันเห็นเจียงเสี่ยวหลิวสอดมือเข้ามาช่วยคน กริ่งเกรงสหายรักเสียที จึงเคลื่อนไหวอย่างลืมตัว พอดีเร่งรุดมาถึง ช่วยเหลือเจียงเสี่ยวหลิวกับเรือพันลี้ไว้ได้

ฝ่ามือของเถี่ยมู่หลีนี้ถนัดชัดเจน ปราศจากลวดลายใด แต่ลมฝ่ามือรุนแรงยิ่ง ปิดสกัดเส้นทางถอยของเวี่ยจือหยางไปสิ้น เวี่ยจือหยางจึงฉุดดึงเจียงเสี่ยวหลิวไปด้านข้าง ใช้หมัดกลองวัตรค่ำออก

เสียงตงคราหนึ่ง เมื่อพลังลมเผชิญพบกัน เวี่ยจือหยางส่ายร่างโงนเงนล่าถอย เสื้อผ้าบนข้อแขนขาดวิ่น เกิดรอยแผลโลหิตเส้นหนึ่ง

เถี่ยมู่หลีสืบเท้าก้าวปราด ประกบนิ้วชี้นิ้วกลางข้างขวา จี้ออกตามสภาวะมิคาดระหว่างที่เวี่ยจือหยางล่าถอย พลันตวัดเท้าขวาเตะเท้าระฆังวัตรเข้าใส่ท้องน้อยมัน

เท้านี้แฝงพลังของฝีหนอนคุณไสย รวดเร็วกว่ากาลก่อนหลายเท่า เถี่ยมู่หลีไม่ทันปิดป้อง จึงถ่วงลมปราณมายังจุดตันเถียนท้องน้อย เสียงทึบเมื่อรับเท้านี้เอาไว้ ต้องส่ายร่างถอยไปสองก้าว มันฝึกฝีมือนานปี ชุบร่างจนแข็งแกร่งประดุจเหล็ก เวี่ยจือหยางรู้สึกคล้ายเตะถูกโขดหิน นิ้วเท้าปวดแปลบขึ้นมา จึงหยิบยืมพลังพุ่งถอย ทิ้งตัวลงที่หัวเรือ ร่างส่ายโงนเงนไปมา

เถี่ยมู่หลีท้องน้อยปวดแปลบ เลือดลมพลุ่งพล่านปั่นป่วน ไม่ทันมีความคิดใด ปรากฏพลังกระบี่เย็นเยียบจู่โจมจากสองฟากข้าง มันกระทั่งมองดูก็ไม่มองดู แยกสองนิ้วงอนิ้วดีดออก เสียงเซ้งเมื่อดีดกระแทกกระบี่วิเศษพ้นห่าง จากนั้นเป็นเสียงต๊ก เมื่อปัดป่ายกระบี่ไม้เหล็กออกไป เยี่ยหลิงซูกับฉู่คงซันพากันถอยไปที่ด้านหลัง แยกย้ายเป็นหนึ่งซ้ายหนึ่งขวา จ่อปลายกระบี่ใส่ชายโครงทั้งสองของมัน รวมกับเวี่ยจือหยางเป็นรูปสามเส้า ล้อมมันไว้กึ่งกลาง

เถี่ยมู่หลีสูดลมหายใจคำหนึ่ง สะกดเลือดลมที่ท้องน้อยเอาไว้ เท้าของเวี่ยจือหยางนี้ทั้งรวดเร็วทั้งดุดัน สามารถป่นศิลาเป็นผุยผง เถี่ยมู่หลีรับไว้อย่างหักโหม จึงพบกับความเพลี่ยงพล้ำ ยามนี้เผชิญหน้ากับยอดฝีมือสามคน พลังสภาวะจึงอ่อนโทรมลง

พลันบังเกิดเสียงหัวร่อดังขึ้น คนผู้หนึ่งกล่าวว่า “พรรคค้าเกลือกับเกาะตะวันออกใช้พวกมากเข้าเอาชัย ไม่รู้สึกละอายหรือ?”

ทั้งหมดกวาดตาไปตามเสียง เห็นชงต้าซือกับอูโหย่วเต้านำศิษย์ของต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษออกจากค่ายกลศิลา คนกล่าววาจาคือหลวงจีนใหญ่เอง

ซือซินปาเย่อก็ชมดูการต่อสู้แต่ไกล ยามนั้นร้องดังๆ ว่า “ใช่แล้ว สามคนสู้คนเดียว เป็นความสามารถอุบาทว์ใด?”

เถี่ยมู่หลีอาศัยกำลังเพียงลำพัง เคลื่อนไหวดุจสายลม ไม่มีผู้ใดต้านติด ทั้งหมดยามโกรธแค้น รู้สึกอับอายอัปยศ ต่อให้ใช้พวกมากฆ่าเถี่ยมู่หลี ค่ายสำนักทั้งสองก็ขายหน้าหมดสิ้น

นึกถึงตอนนี้ เยี่ยหลิงซูต้องลดกระบี่ลง ฉู่คงซันล่วงรู้ความคิดของนาง จึงทอดถอนใจ ลดกระบี่ไม้เหล็กลงเช่นกัน จากนั้นมองดูเวี่ยจือหยาง ครุ่นคิดว่าคนผู้นี้มีหน้าตาธรรมดา กลับสามารถสกัดขัดขวางเถี่ยมู่หลีไว้ จึงถามว่า “เด็กน้อย เจ้าเรียกว่าอะไร?”

เวี่ยจือหยางงงงันวูบแล้วตอบว่า “ข้าพเจ้าเรียกว่าหยางจู” มันยามร้อนรุ่มบังเกิดไหวพริบ ดึงชื่อของตนเองกับจูเหว่ยมาอย่างละตัว ปลอมชื่อหนึ่ง

เยี่ยหลิงซูขมวดคิ้วทวนคำว่า “หยางจู ท่านเป็นศิษย์ของพรรคเราหรือ?”

เสื้อผ้าของเวี่ยจือหยางถอดทิ้งไปแต่แรก เสื้อผ้ารองเท้าที่สวมใส่ในตอนนี้ เป็นเหลียงซือฉินขโมยมาจากสมุนพรรคค้าเกลือ เยี่ยหลิงซูจึงถามเช่นนี้ เวี่ยจือหยางยามกะทันหันไม่ทราบตอบอย่างไรดี ได้แต่รับคำดังอืมม์ เยี่ยหลิงซูรู้สึกประหลาดใจ เห็นว่าคนผู้นี้แปลกหน้าอยู่บ้าง แต่ก็คล้ายเคยเห็นจากที่ใด

ขณะครุ่นคิด เถี่ยมู่หลีกระโดดปราดขึ้น ขึ้นลงสองคราก็บรรลุถึงฝั่ง มันคิดไปก็ไป ยอดฝีมือที่รายล้อมรอบทั้งสามล้วนนึกละอายในใจ

ชงต้าซือประนมมือกล่าวว่า “เซวียฉานคำนับท่านราชครู”

เถี่ยมู่หลีผงกศีรษะรับ กวาดตาไปทักทายว่า “อูโหย่วเต้า ไม่พบกันนานแล้ว”

อูโหย่วเต้าฝืนหัวร่อกล่าวว่า “ถูกแล้ว ท่านราชครูมีอานุภาพเหนือ

กว่ากาลก่อน”

เถี่ยมู่หลีกล่าวตรงๆ ว่า “ไม่ต้องพร่ำไร้สาระ อูโหย่วเต้าท่านขอความช่วยเหลือจากสำนักเอี้ยนหยาง ถือว่าให้เกียรติเรา แต่ว่ามีมาก็ต้องมีไป เราไม่อาจช่วยเหลือแบบให้เปล่า”

อูโหย่วเต้าฝืนหัวร่อกล่าวว่า “ท่านราชครูต้องการอันใด เราจงจู่ยินดีตอบสนองทุกประการ”

เถี่ยมู่หลีกล่าวว่า “ตกลง เราต้องการหนอนคุณไสยประจำชีวิตท่าน”

อูโหย่วเต้าหน้าซีดเผือด หันไปทางซงต้าซือ หลวงจีนใหญ่ก็หัวร่อฮิฮะ ราวกับไม่มีเรื่องราวใด

อูโหย่วเต้าหน้าบัดเดี๋ยวแดงก่ำบัดเดี๋ยวขาวซีด ชั่วครู่ให้หลังจึงกล่าวช้าๆ ว่า “นำหนอนคุณไสยประจำชีวิตเราไป มิใช่คร่าชีวิตเราไปหรอกหรือ?”

เถี่ยมู่หลีกล่าวเสียงเย็นชาว่า “เซวียฉานบอกว่าท่านคิดรับใช้เรา แต่ท่านถนัดการใช้พิษ หากไม่มอบหนอนคุณไสยประจำชีวิตออกมา เราจะวางใจได้อย่างไร?”

อูโหย่วเต้าขุ่นแค้นจนแทบสิ้นสติไป ชี้หน้าซงต้าซือกล่าวว่า “ท่าน...ท่านกล่าวเช่นนี้จริงๆ?”

ซงต้าซือกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “ใช่แล้ว ท่านราชครูไม่ได้เสียสติ หากไม่มีผลประโยชน์สักเล็กน้อย ไหนเลยรอนแรมเป็นพันลี้มาถึงที่นี้?”

อูโหย่วเต้าหน้าบิดเบี้ยวปั้นยาก ขบกรามกล่าวว่า “มิน่าเล่าจึงรีรอไม่มา จงใจปล่อยให้เราต่อสู้กับพรรคค้าเกลือกับเกาะตะวันออกจนหัวร้างข้างแตก”

ซงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า “นั่นก็ใช่แล้ว ชนชั้นจงจู่หากไม่อับจนสิ้นหนทาง ไหนเลยยอมก้มหัวให้?”

อันว่าสัตว์พิษสะกดข่มกัน อูโหย่วเต้าเพาะเลี้ยงสัตว์พิษหลายชนิด

ยากหลีกเลี่ยงจากความขัดแย้งกัน จึงต้องมีกันชนชนิดหนึ่ง กันชนนี้คือหนอนคุณไสยประจำชีวิต วัตถุนี้เจริญเติบโตพร้อมกับอูโหย่วเต้า หนึ่งนั้นใช้สะกดร้อยพิษ สอง สามารถหักล้างพิษต่างๆ หากว่าสิ่งนี้อยู่ห่างจากตัวต่อให้อูโหย่วเต้าไม่พิษกำเริบเสียชีวิต ก็ต้องถูกร้อยพิษแว้งกัดใส่ นี่เป็นความลับยิ่งใหญ่ของต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษ ชงต้าซือทราบจากฮูหยินแมงป่อง จึงบอกต่อเถี่ยมู่หลี เมื่อหนอนคุณไสยประจำชีวิตตกอยู่ในมือเถี่ยมู่หลี อูโหย่วเต้าได้แต่ลดตัวลงรับใช้เช่นม้าลา

หากเป็นยามปรกติ อูโหย่วเต้าย่อมไม่ยินยอม แต่ยามนี้ศัตรูเข้มแข็งจ่อประชิด ต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษอาจถึงกาลล่มสลาย อูโหย่วเต้าได้ชื่อว่ารักตัวกลัวตาย ไม่เช่นนั้นคงไม่ขังตัวเองอยู่ในหุบเขา หลังจากชั่งน้ำหนักดู จึงขบกรามล้วงกล่องไม้เขียวจากอกเสื้อใบหนึ่ง ส่งมอบต่อเถี่ยมู่หลี

กล่องไม้มีกลิ่นหอมประหลาดชนิดหนึ่ง เถี่ยมู่หลีรับกล่องไป ทำท่าเปิดออก อูโหย่วเต้ารีบทัดทานว่า “ทำไม่ได้” เถี่ยมู่หลีเหลือบมองมันแวบหนึ่ง ยังคงเปิดกล่องไม้ออก ปรากฏประกายสีแดงสายหนึ่งพุ่งวาบออกมาจู่โจมใส่ใบหน้ามัน เถี่ยมู่หลีอ้าปากเป่าลมหายใจ ลมหายใจมันคล้ายดาบกระบี่ เป่าจนวัตถุนั้นตีลังกาตลบหนึ่ง ตกลงในกล่องไม้ กลับเป็นแมงมุมเลือดตัวหนึ่ง

แมงมุมเลือดทั่วไปมีขนาดเท่านิ้วก้อย แต่แมงมุมเลือดตัวนี้ใหญ่โตเท่ากำปั้นเด็ก ลำตัวมีลายพร้อย สีดำม่วงตัดกัน คล้ายใบหน้าของสัตว์ร้ายชนิดหนึ่ง

เถี่ยมู่หลีชมดูอยู่ครู่หนึ่ง จึงปิดกล่องลง อูโหย่วเต้ารีบกล่าวว่า “ทุกสามวันต้องจัดหาไก่แจ้ตัวหนึ่ง ให้มันดูดกินเลือดไก่”

ชงต้าซือหัวร่อออกมา กล่าวว่า “มิน่าเล่าอูจงจู่รีบร้อนออกจากหุบเขา เพราะว่าไก่ในหุบเขาถูกจับกินหมดสิ้น หากยืดเยื้อต่อไป หนอน

คุณไสยประจำชีวิตคงอดตายแล้ว”

อูโหย่วเต้าถลึงตาใส่อย่างโกรธแค้น มันค่อยได้คิดว่า ข้อพิพาทเมื่อก่อนหน้านี้เป็นชงต้าซือจุดขึ้น หากมิใช่หลวงจีนนี้เข้าหุบเขา มันยังคงมีชีวิตที่สุขสบาย เฉกเช่นฮ่องเต้ท้องถิ่น ตอนนี้ชีวิตจิตใจกลับตกอยู่ในมือผู้อื่น ความลำบากใจที่ได้รับไม่ต้องพูดถึงแล้ว

เถี่ยมู่หลีกล่าวว่า “ยังมีอีกเรื่องหนึ่ง ครั้งกระโน้นฉีต๋ายาตราเข้าเมืองต้าตู ท่านใช่อยู่ที่แดนเหลียวตงหรือไม่?”

อูโหย่วเต้างงงันวูบจึงตะกุกตะกักถามว่า “ท่านราชครูทราบได้อย่างไร?”

เถี่ยมู่หลีกล่าวว่า “ราชบุตรคนเล็กของกษัตริย์ผู้ล่วงลับคือหลวนหลวนไทจือหลบหนีไปยังเกาหลี แต่ถูกคนฆ่าตาย ภายหลังเราตรวจสอบพบว่ามันถูกพิษพิสดารชนิดหนึ่ง ก่อนตายยังถูกดรรชนีเขี้ยวงูชอนไชหัวใจจี้ทำร้าย นั่นเป็นวิชาไม้ตายของอูจงจู่ ทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งลูบคลำกล่องไม้เขียว สีหน้าประหลาดพิกลอยู่บ้าง

อูโหย่วเต้าสยิวกายอย่างหนาวเหน็บ ใบหน้ากลับกลายเป็นซีดเผือด เงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว “มิผิด เราเคยฆ่าคนบุญหนักศักดิ์ใหญ่ของมองโกลผู้หนึ่ง แต่ไม่ทราบว่ามันเป็นเชื้อพระวงศ์ ท่านราชครูกุมหนอนคุณไสยประจำชีวิตไว้...หากคิดล้างแค้นให้กับมัน เราผู้แซ่อูก็ไม่มีคำพูดจะกล่าว”

เถี่ยมู่หลีกล่าวเสียงเย็นชาว่า “เรากับหลวนหลวนไทจือไม่มีการคบหา ไม่คิดแก้แค้นให้กับมัน แต่ว่ามันมีของสิ่งหนึ่ง คาดว่าคงตกอยู่ในมือจงจู่”

“สิ่งของใด?”

เถี่ยมู่หลีกล่าวว่า “เป็นภาพลายแทงที่ชำรุดผืนหนึ่ง ขนาดประมาณเท่านี้” พลางกรีดวาดมือเป็นเชิงประกอบ

อูโหย่วเต้ากะพริบตาติดต่อกัน สายตาจ้องจับที่มือของเถี่ยมู่หลี

ทราบดีว่ามือใหญ่โตข้างนี้พอรวบกำลง ก็สามารถบีบเค้นแมงมุมเลือดในกล่องเป็นผุยผง สร้างความท้อแท้ทอดอาลัย ล้วงห่อผ้าน้ำมันห่อเล็กๆ จากอกเสื้อ ใช้มือที่สั่นระริกแก้ห่อออก ภายในมีลายแทงหนังแพะผืนหนึ่ง มันกล่าวว่า คนบุญหนักศักดิ์ใหญ่นั้นบอกว่านี่เป็นลายแทงขุมทรัพย์ ใช้สิ่งนี้ขอชีวิตจากเรา เราเห็นว่าลายแทงไม่ครบถ้วนสมบูรณ์ จึงไม่สนใจ

เถี่ยมู่หลีแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า "เมื่อไม่สนใจ ไฉนซุกซ่อนติดตัว?"

อูโหย่วเต้าหน้าแดงก่ำ เถี่ยมู่หลีรับภาพลายแทงมาเพ่งมองดู ชงต้าซือก็กล่าวเบาๆว่า "ไม่ผิดพลาดกระมัง?"

เถี่ยมู่หลีตอบว่า "ดูเหมือนไม่ผิดพลาด" พลางซุกเก็บภาพลายแทงไว้ กล่าวว่า "ถือว่าฟ้าปกป้องคุ้มครองมองโกล หลังจากจัดการกับเหลิ่งเสียน ภาพลายแทงนี้จะครบถ้วนสมบูรณ์แล้ว"

อูโหย่วเต้าร้องบอกอย่างโกรธแค้นว่า "วิเศษแท้ หลวงจีนโฉดเจ้ามายังหุบเขาจอมพิษ ที่แท้คิดหมายปองลายแทงผืนนี้"

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "มิใช่ทั้งสิ้น อาตมายังนิยมเลื่อมใสวิชาพิษของอูจงจู่ยิ่ง"

เถี่ยมู่หลีก็กล่าวว่า "วางใจเถอะ ขอเพียงอูโหย่วเต้าท่านเชื่อฟังวาจา เราจะไม่สืบสาวเอาความเรื่องที่แล้วมา"

ชีวิตจิตใจของอูโหย่วเต้าตกอยู่ในมือผู้อื่น ปราศจากความยโสโอหังอีกต่อไป ขานรับว่า "ถูกแล้ว เราผู้แซ่อูจะจงรักภักดีต่อท่านราชครู"

เถี่ยมู่หลีผงกศีรษะรับ ประกาศว่า "นับแต่นี้อูโหย่วเต้าเป็นคนของสำนักเอี้ยนหยางเรา ผู้ใดกล้าแตะต้องมัน เท่ากับเป็นศัตรูกับเราเถี่ยมู่หลี"

เถี่ยมู่หลีลงมือข่มขวัญ ในสามสุดยอดเกาะตะวันออก สี่ทูตพรรคค้าเกลือบ้างตกตายบ้างบาดเจ็บ เยี่ยหลิงซูกับฉู่คงซันผนึกกระบี่จู่โจม ยัง

ไม่อาจมีเปรียบ กลับถูกมันทำลายเรือหลายลำ สมุนพรรคค้าเกลือที่ตกน้ำรับบาดเจ็บสาหัส ยามนี้ยังเพิ่มซงต้าซือ อูโหย่วเต้า สี่ทูตเอี้ยนหยางเข้าไป พรรคค้าเกลือกับเกาะตะวันออกแม้มีกำลังพวกมาก ก็หาได้มีเปรียบกว่าไม่

ฮัวหมิงใคร่ครวญดูแล้วกล่าวกับเยี่ยหลิงซูว่า "หลิงซู วันนี้มิสู้ล่าถอยไปก่อน เถี่ยมู่หลีคงไม่กลับทะเลทรายตอนเหนือทันที รอจนหาหวินเต่าอ๋องพบ แล้วค่อยคิดบัญชีกับมัน"

ฉู่คงซันก็กล่าวว่า "ใช่แล้ว หากตะลุมบอนกัน พวกเรายังพอทำเนา ที่เสียเปรียบคือศิษย์พรรคค้าเกลือ ขอเพียงเถี่ยมู่หลีใช้ให้ผู้อื่นพัวพันพวกเราไว้ มันคนเดียวก็สามารถจมเรือพันลี้ทั้งหมด"

ตู้โย่วหยางร้องว่า "แล้วจะเป็นไร เถี่ยมู่หลีฆ่าน้องแซ่หัว หรือจะเลิกราในลักษณะนี้ ต่อให้สู้ไม่ได้ ก็ขอเสี่ยงกับมันถึงที่สุด"

ระหว่างสู้รบหรือล่าถอย ทั้งหมดแตกออกเป็นสองส่วน เยี่ยหลิงซูขบคิดแล้วกล่าว "หยางจู ท่านคิดเห็นอย่างไร?"

เวี่ยจือหยางคิดไม่ถึงว่านางชี้มาที่ตนเอง ต้องงงงันวูบ ครุ่นคิดขึ้น *'หรือว่านางจดจำเราออก?'*

เมิ่งเฟยเอี้ยนก็บังเกิดความเคลือบแคลงสงสัย ร้องบอกว่า "**ปางจู่** *(หัวหน้าพรรค)* คนผู้นี้แปลกหน้ายิ่ง ศิษย์ที่ร่วมทางมาไม่มีบุคคลเช่นนี้"

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "อย่าเพิ่งสนใจว่ามันเป็นใคร ตอนนี้เป็นเวลาใช้คน มันตั้งตัวเป็นศัตรูกับเถี่ยมู่หลี แสดงว่ามิใช่ศัตรู"

เวี่ยจือหยางเห็นสายตาทั้งหมดจ้องจับที่ตนเอง สร้างความไม่สบายใจยิ่ง ได้ยินเยี่ยหลิงซูถามอีกว่า "ท่านมีความคิดอันใด สู้หรือไม่สู้?"

เวี่ยจือหยางลดสุ้มเสียงเบาลง กล่าวว่า "ล่าถอยโดยไม่ทันต่อสู้ รังแต่เป็นที่หัวร่อเยาะ สู้ตะลุมบอนไม่เป็นผลดีต่อพวกเรา อย่างนั้นก็ไม่สู้ตะลุมบอน"

เยี่ยหลิงซูขมวดคิ้วกล่าวว่า “หมายความว่าอะไร?”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “เถี่ยมู่หลีผู้นี้ถือดียิ่ง”

เยี่ยหลิงซูเข้าใจความหมายของมัน ขบคิดแล้วยกมือข้างหนึ่งเท้าสะเอว ร้องดังๆ ว่า “เถี่ยมู่หลี ท่านเป็นปรมาจารย์สำนักหนึ่ง กล้าเดิมพันกับข้าพเจ้าหรือไม่?”

เถี่ยมู่หลีถามว่า “เจ้าคิดเดิมพันอันใด?” เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “เดิมพันว่าข้าพเจ้าสามารถรับมือท่านร้อยกระบวนท่า”

คนของสำนักเอี้ยนหยางพอฟัง พากันร้องเอะอะโวยวายออกมา ซือซินปาเย่อร้องว่า “นี่นับเป็นเดิมพันอันใด หากจะเดิมพันก็เดิมพันความเป็นความตายกัน”

เถี่ยมู่หลียกมือขึ้น ทั้งหมดพากันสงบสุ้มเสียงลง เถี่ยมู่หลีสำรวจดูเยี่ยหลิงซูเที่ยวหนึ่ง กล่าวว่า “เราไยต้องเดิมพันกับเจ้า?”

เยี่ยหลิงซูแค่นหัวร่อกล่าวว่า “ท่านเป็นราชครูผู้ยิ่งใหญ่ ยังไม่อาจเอาชัยหญิงสาวเช่นข้าพเจ้า?”

เถี่ยมู่หลีพอฟังหน้าเคร่งเครียดลง เม้มปากสนิท ชงต้าซือรีบกล่าวว่า “ท่านราชครู อย่าได้หลงกลกระตุ้นของนาง ทั้งหมดฮือเข้าไป กวาดล้างเกาะตะวันออกกับพรรคค้าเกลือให้สิ้นซาก”

เถี่ยมู่หลีสั่นศีรษะกล่าวว่า “เราท่องทะยานทั่วแผ่นดิน กลับไม่กล้ารับคำท้าของเด็กหญิงนางหนึ่ง หากเรื่องราวแพร่กระจายเข้าสู่ยุทธจักร ยังไม่ถูกผู้คนหัวร่อเยาะตาย?” มันขบคิดแล้วถามว่า “เยี่ยหลงซู เจ้าคิดเดิมพันอันใด?”

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “หากข้าพเจ้าสู้แพ้ นับแต่นี้พรรคค้าเกลือจะรับคำบัญชาจากท่าน”

ทั้งหมดส่งเสียงร่ำร้องออกมา ตู้โย่วหยางกระซากเสียงว่า “นั่นจะได้อย่างไร มันเป็นพวกตาดมองโกล พวกเราเป็นชาวฮั่น นับแต่โบราณกาล

มา ชาวฮั่นกับ**ชนชาติหู*** ไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกัน”

ที่หลงเหลือพากันส่งเสียงสนับสนุน เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “ทั้งหมดอย่าเพิ่งร้อนรุ่ม ข้าพเจ้ายังกล่าวไม่จบ” พลางส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า “หากราชครูท่านสู้แพ้ ก็มอบตัวชงต้าซือกับอูโหย่วเต้าออกมา นอกจากนี้ให้โขกศีรษะคำนับต่อศิษย์ที่เสียชีวิตของพรรคเราสามครา”

คนของสำนักเอี้ยนหยางพากันร่ำร้องด่าทอว่า “ไหนเลยมีเรื่องเช่นนี้ สตรีโสโครกเจ้ากำลังละเมอเพ้อฝัน...”

เถี่ยมู่หลีกลับยกมือลูบเครานิ่งครุ่นคิด สมุนพรรคค้าเกลือมีจำนวนสิบหมื่น หากสามารถควบคุมไว้ในมือ ภายหน้าแผ่นดินเกิดความเปลี่ยนแปลง จะเป็นกำลังหนุนอันเข้มแข็ง ส่วนผู้คนที่เยี่ยหลิงซูต้องการตัวทั้งสอง อูโหย่วเต้าฆ่าหลวนหลวนไทจือ ถือเป็นศัตรูของมองโกล ชงต้าซือถือกำเนิดจาก**ตระกูลทองคำ**** วันหน้าต้องเป็นคู่แข่งทางการเมืองกับเถี่ยมู่หลี หากถือโอกาสกำจัดทิ้งไป ก็ไม่ถือเป็นเรื่องเลวร้าย

เถี่ยมู่หลีมีการตัดสินใจที่เด็ดเดี่ยว ชั่วพริบตาก็ตกลงใจ ตอบรับว่า “ตกลง สู้กันร้อยกระบวนท่า หากเยี่ยปางจู่ชนะ เราจะทำตามความประสงค์ของเจ้า”

อูโหย่วเต้าคิดไม่ถึงว่าเถี่ยมู่หลีไม่สนใจความเป็นความตายของมัน ในใจทั้งแตกตื่นทั้งเคียดแค้น สีหน้าทอแววหวาดหวั่นพรั่นกลัวขึ้น ชงต้าซือยังแย้มยิ้ม หากกลอกตาวุ่นวาย นึกหาแผนรับมือ ส่วนสมุนพรรคค้าเกลือและยอดฝีมือเกาะตะวันออกล้วนเกิดความวิตกกังวล

เยี่ยหลิงซูขณะจะกระโดดขึ้นฝั่ง ชงต้าซือพลันร้องบอกว่า “ช้าก่อน”

เถี่ยมู่หลีเหลือกตาขึ้นกล่าวว่า “เซวียฉาน ท่านกลัวเราสู้แพ้?”

ชงต้าซือกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “มิกล้า หากจะเดิมพันก็เดิมพันใหญ่

---

* คำเรียกชาวต่างชาติ

** หมายถึงผู้สืบสายเลือดเจ็งกิสข่าน

โต ต่อสู้กันสามรอบ ผู้ชนะสองในสามถือว่าได้ชัย เป็นอย่างไร?"

ทั้งหมดงงงันวูบ เยี่ยหลิงซูลอบขมวดคิ้ว ครุ่นคิดว่าซงต้าซือเจ้าเล่ห์เพทุบาย ความเคลื่อนไหวครั้งนี้ต้องมีเลศนัย ขณะจะคัดค้าน พลันได้ยินเถี่ยมู่หลีกล่าวว่า "มีความหมายอยู่บ้าง ท่านลองบอกว่าชนะสองในสามอย่างไร?"

ซงต้าซือกล่าวว่า "รอบแรกประลองยิงอินทรี รอบที่สองประลองจับปลา รอบที่สามค่อยประลองฝีมือของผู้นำทั้งสองฝ่าย"

เถี่ยมู่หลีกล่าวด้วยสีหน้าเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปลงว่า "ขอถามรายละเอียด"

ซงต้าซือชี้มือไปที่หนองบึง กล่าวว่า "ในสี่ภูตเอี้ยนหยาง ภูตอินทรีนาซินถนัดในการเพาะเลี้ยงอินทรี อินทรีทองทั้งสามตัวได้ชื่อว่าเป็นภูตร้ายบนทุ่งหญ้า ไปมาไร้ร่องรอย หากปล่อยอินทรีทองขึ้นฟ้า ฝ่ายตรงข้ามจะยิงธนูก็ดี ซัดอาวุธลับก็ได้ ไม่ว่าใช้วิธีใด ขอเพียงทำร้ายมันตกลงมา ถือว่าพวกท่านเป็นฝ่ายชนะ"

ฮัวหมิงร้องว่า "เหลวไหล อินทรีทองบินสูง หากยิงไม่ถูกจะทำอย่างไร?"

ซงต้าซือเห็นนาซินคิดกล่าววาจา จึงโบกมือห้ามปรามไว้ หัวร่อฮิฮะกล่าวว่า "ห้ามมิให้อินทรีทองบินสูงก็ได้ อย่างนั้นกำหนดร้อยกระบวนท่าเป็นอันยกเลิก ทั้งสองฝ่ายต่อสู้พิสูจน์เป็นตาย ร้อยกระบวนท่าก็ดี พันกระบวนท่าก็ช่าง ต้องต่อสู้จนตกตายค่อยเลิกรา"

ทั้งหมดค่อยฟังออกว่า ซงต้าซือวกไปวนมา เพื่อคิดยกเลิกเดิมพัน หากนาซินสั่งให้อินทรีทองบินสูงขึ้นฟ้า ไม่ว่าลูกธนูอาวุธลับใด อย่าคิดหมายกระทบถูกตัวมัน

เถี่ยมู่หลีลอบผงกศีรษะ ซงต้าซือพลิกสถานะจากแขกเป็นเจ้าบ้าน หากเยี่ยหลิงซูรื้อฟื้นเรื่องราวขึ้นมาพูดใหม่ ฝ่ายตนก็สามารถตำหนิติติง

เดิมพันของนาง

เยี่ยหลิงซูก็ล่วงรู้เหตุผลข้อนี้ ต้องขมวดคิ้วเล็กน้อย ไม่ทราบรับมืออย่างไรดี พลันได้ยินเวี่ยจือหยางกล่าวเบาๆ ที่ด้านหลังว่า “รับปากมัน”

เยี่ยหลิงซูพอฟัง ก็ไม่ขบคิดใคร่ครวญ ตอบรับว่า “ตกลง ยิงอินทรีก็ยิงอินทรี”

ชงต้าซืองงงันวูบ คิดไม่ถึงว่าฝ่ายตรงข้ามจะรับปากโดยง่ายดาย คนของพรรคค้าเกลือกับเกาะตะวันออกก็หันไปซุบซิบกัน แสดงความวิตกกังวลออกมา

ชงต้าซือจับจ้องมองเยี่ยหลิงซูชั่วขณะ พลันยิ้มออกมา กล่าวว่า “เยี่ยปางจู่ ท่านเป็นหัวหน้าพรรคหนึ่ง เฉกเช่นโอษฐ์ทองคำ ลั่นปากแล้วต้องไม่คืนคำ”

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “ต้องไม่คืนคำอยู่แล้ว ส่วนประลองจับปลาเป็นอะไร?”

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า “รอบนี้หรือ เราจะโยนของวิเศษสิ่งหนึ่งลงน้ำ ทั้งสองฝ่ายส่งคนดำลงไปหยิบฉวยของวิเศษ ก่อนที่จะช่วงชิงของวิเศษได้ ห้ามมิให้โผล่พ้นน้ำ ผู้ใดแย่งชิงของวิเศษได้ก่อน ถือเป็นฝ่ายชนะ”

หนองบึงนี้เต็มไปด้วยงูเหลือมหนอนพิษ ทั้งหมดมองดูผิวน้ำ ล้วนแต่สมองพองโต แม้แต่เยี่ยหลิงซูยังนึกลังเล พลันได้ยินเวี่ยจือหยางกล่าวว่า “รับปากมันก็แล้วกัน”

เยี่ยหลิงซูเหลียวหน้าไป เวี่ยจือหยางพอดีเงยหน้าขึ้น ทั้งสองสบตากันแวบหนึ่ง เวี่ยจือหยางรีบก้มศีรษะลง เยี่ยหลิงซูงงงันวูบ จากนั้นฝืนยิ้มออกมา สูดลมหายใจคำหนึ่ง ร้องบอกว่า “ตกลง จับปลาก็จับปลา”

เหล่าผู้กล้าที่ด้านหลังเอะอะโวยวายขึ้นมา ฉู่คงซันร้องว่า “เยี่ยปางจู่ ท่านเห็นฝีมือของหยางเฮิ่นนั้นแล้ว ไม่ว่าพรรคเราหรือเกาะตะวันออก ไม่ว่าส่งผู้ใดลงน้ำไป ล้วนไม่มีความหวังเอาชัย”

ฮัวหมิงก็กล่าวว่า "ใช่แล้ว เราคาดเดาว่าชุดกันน้ำของมันผ่านการชุบตัวยา สามารถป้องกันสัตว์พิษในน้ำ พวกเราไม่มีวัตถุเช่นนี้ คิดชิงชัยใต้น้ำกับมัน ไยมิใช่รนหาที่ตาย?"

เยี่ยหลิงซูโบกมือยุติเสียงวิพากษ์วิจารณ์ของทั้งหมด กล่าวว่า "ข้าพเจ้าเป็นหัวหน้าพรรคหนึ่ง ขอรับผิดชอบเอง"

ทั้งหมดได้แต่ปิดปากลง เยี่ยหลิงซูเพ่งตามองซงต้าซือ กล่าวว่า "หลวงจีน ท่านยังมีคำพูดใดจะกล่าว?"

ซงต้าซือบังเกิดความมึนงงสงสัย คาดเดาจิตใจนางไม่ออก ได้แต่แหงนหน้าหัวร่อ ชูนิ้วหัวแม่มือกล่าวว่า "เยี่ยปางจู่สมเป็นวีรสตรี มีกำลังขวัญเกินคน"

เยี่ยหลิงซูพลันชี้มือไปที่ข้างเอวซงต้าซือกล่าวว่า "ยังมีสิ่งนี้ ถือเป็นเดิมพันด้วย"

ซงต้าซือนับตั้งแต่ยึดครองขลุ่ยเขียวศูนยตา ก็ลูบคลำเล่นไม่วางมือ ยามนี้ยังแขวนอยู่ข้างเอว พอฟังต้องมองดูขลุ่ยหยกแวบหนึ่ง ยิ้มพลางกล่าวว่า "แม่นางเยี่ยยังไม่ลืมเลือนเวี่ยจือหยางหรือ ตกลง ขลุ่ยหยกนี้ถือเป็นเดิมพันด้วย"

เถี่ยมู่หลีผงกศีรษะกล่าวว่า "เป็นอันว่าตกลง เพียงประลองฝีมือไร้รสชาติ เดิมพันสามรอบค่อยสนุกสนาน"

ซงต้าซือแค่นหัวร่อ ร้องบอกว่า "นาชิน ยังไม่ปล่อยอินทรีอีก?"

นาชินยิ้มพลางขยับข้อมือ อินทรีทองตัวหนึ่งก็โผบินขึ้นฟ้า นาชินสอดนิ้วสองนิ้วไว้ในปาก เป่าเป็นเสียงดัง อินทรีทองก็กางปีกโบยบินขึ้นสูง เหล่าสมุนพรรคค้าเกลือพากันยิงธนูขึ้นไป อินทรีทองประเปรียวยิ่ง ทางหนึ่งหลบหลีก ทางหนึ่งบินสูง ไม่นานก็บินสูงร้อยวา กลายเป็นจุดเล็กๆ จุดหนึ่ง บินวนอย่างรื่นรมย์

ระดับความสูงเช่นนี้ ไม่ว่าคันธนูหน้าไม้ใดอย่าคิดหมายยิงธนูถูก

คนของพรรคค้าเกลือกับเกาะตะวันออกล้วนเกิดความท้อแท้ เยี่ยหลิงซูก็ลอบผิดหวัง พอเหลียวหน้ามอง กลับไม่เห็นเวี่ยจือหยางแม้แต่เงา ต้องถามว่า "หยางจูเล่า?"

ทั้งหมดล้วนมุ่งความสนใจไปที่อินทรีทอง พอฟังพากันสั่นศีรษะ เยี่ยหลิงซูลอบร้อนรุ่มใจ ขยี้เท้าคราหนึ่ง ได้ยินซงต้าซือกล่าวว่า "ดูท่ารู้ผลแพ้ชนะแล้ว รอบนี้ฝ่ายเราชนะ"

เยี่ยหลิงซูร้องว่า "ช้าก่อน ท่านบอกว่าอินทรีทองตกลงมา ไม่ได้บอกว่านานเท่าใด อาจบางทีหนึ่งชั่วยาม หรืออาจนานสิบวันครึ่งเดือน"

ฮัวหมิงปรบมือกล่าวว่า "ใช่แล้ว อินทรีทองบินจนเหนื่อยล้า ย่อมตกลงมา"

ซงต้าซือค่อยพบว่าข้อตกลงมีช่องโหว่ กลับถูกเยี่ยหลิงซูยึดกุมไว้ ขณะจะโต้แย้งพลันได้ยินเถี่ยมู่หลีกล่าวเสียงเย็นชาว่า "ดื้อด้านไร้เหตุผล จำกัดเวลาให้พวกเจ้า**สองเข็ก*** นึกหาวิธีการ พอถึงเวลาพวกเจ้าถือเป็นฝ่ายแพ้"

ฮัวหมิงกระซากเสียงว่า "ท่านไม่ได้ดื้อด้านไร้เหตุผล หากแต่ถืออำนาจสะกดผู้คน"

เถี่ยมู่หลีแค่นเสียงดังเฮอะ เพียงช้อนตามองฟ้า ฮัวหมิงขณะจะกล่าวประชดแดกดัน พลันได้ยินเสียงขลุ่ยดังมาแต่ไกล กลับถ่ายทอดถึงยอดเมฆ

เยี่ยหลิงซูเงี่ยหูฟัง มุมปากปรากฏรอยยิ้มวูบหนึ่ง ซงต้าซือกลับหน้าแปรเปลี่ยนไป ต้องเหลียวซ้ายแลขวา ค้นหาที่มาของเสียงขลุ่ย ฮัวหมิงรับฟังอยู่ครู่หนึ่ง ก็ตากระจ่างวูบ ร้องโพล่งว่า "นี่มิใช่เวี่ย..." เยี่ยหลิงซูชิงหยิกแขนนางเบาๆ สั่นศีรษะต่อนาง

ได้ยินเสียงหวีด ในดงไม้ที่ไกลตาปรากฏเงาสีขาวสายหนึ่งโผพุ่งออก

---

* สามสิบนาที

มา บินขึ้นฟ้าไป นาซินพอเห็นเช่นนั้น พลันอุทานดังเอ๊ะ ตาทอแววตื่นเต้นสงสัยขึ้น

เงาสีขาวหดเล็กลง กลายเป็นจุดเล็กๆ จุดหนึ่ง บินเข้าใกล้อินทรีทอง อินทรีทองก็พุ่งโฉบลงมา เงาสีขาวขยับหลบเลี่ยง กระโดดขึ้นขี่หลังอินทรีทอง จะงอยปากจิกใส่ กรงเล็บตะปบดุจสายลม พริบตานั้นขนนกปลิวกระจาย อินทรีทองส่งเสียงร้องด้วยความเจ็บปวด หมุนตัวบินหนี เงาสีขาวตามติดโดยไม่ลดละ อินทรีทองหลั่งเลือดกลางอากาศ ร่วงหล่นลงมาดุจดาวตก

นาซินหน้าแปรเปลี่ยนไป เป่าปากเป็นเสียงดัง อินทรีทองที่เหลืออีกสองตัวก็ทะยานขึ้นฟ้า บินเทียบปีกขึ้นไป ราวลูกธนูหลุดจากแล่งสองดอก

เยี่ยหลิงซูร้องว่า "ไร้ยางอาย ใช้พวกมากเข้ากลุ้มรุม ถือว่าผิดกฎหรือไม่?"

ซงต้าซือส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า "ตกลงว่าอินทรี แต่ไม่ได้บอกว่ากี่ตัว"

ฮัวหมิงขุ่นแค้นจนหัวร่อออกมากล่าวว่า "หลวงจีนโฉด คนกำหนดเวลาเป็นพวกท่าน เพิ่มจำนวนก็เป็นพวกท่าน จะอย่างไรผายลมให้ตัวเองสูดดม บอกว่าเหม็นหรือหอมก็เป็นพวกท่าน"

คนของพรรคค้าเกลือกับเกาะตะวันออกล้วนร่ำร้องด่าทออย่างโกรธแค้น ฝ่ายของเถี่ยมู่หลีสำนึกตัวว่าขาดเหตุผล ไม่สะดวกกับการโต้แย้ง พานปิดปากสนิท ทุกคนแหงนมองท้องฟ้าเป็นจุดเดียว

นาซินล้วงหวีดสำหรับบงการอินทรีออกมา เป่าอย่างสุดแรง บงการอินทรีทองทั้งสามตัวจู่โจมนกเหยี่ยวฟ้าไต้กิม ทั้งสองฝ่ายหนึ่งเป็นยอดปักษาภูเขาเทียนซาน หนึ่งเป็นสัตว์วิเศษชายฝั่งทะเลตงไห่ เฟยเซวียอาศัยหนึ่งสู้สาม หาเกรงกลัวไม่ ทั้งบุกตรงโจมตีด้านข้าง บินสูงพุ่งตัวลงต่ำ เคลื่อนไหวดุจประกายสายฟ้า จนผู้คนตาลายละลาน

อินทรีทองทั้งสามตัวล้วนผ่านการฝึกจากนาซิน ถนัดในการกลุ้มรุม ทั้งสามารถแยกย้ายจู่โจม หากเฟยเซวียโจมตีตัวหนึ่งตัวใด อินทรีอีกสองตัวจะใช้แผนล้อมเว่ยช่วยจ้าว กลุ้มรุมเฟยเซวียจนเลิกล้มการโจมตี นกเหยี่ยวฟ้าพอล่าถอย อินทรีทั้งสามตัวจะจัดตั้งขบวน บินขึ้นบนล่างซ้ายขวา คิดล้อมศัตรูเอาไว้ หากว่าเฟยเซวียตกอยู่ในวงล้อม แม้ไม่ถึงกับสู้แพ้ แต่ก็สิ้นเปลืองเรี่ยวแรง หากกระทำซ้ำแล้วซ้ำเล่า พออ่อนแอลงต้องตายสถานเดียว

พลันได้ยินเสียงขลุ่ยเปลี่ยนไป เฟยเซวียฝ่าออกจากวงล้อม บินสูงขึ้นไป อินทรีทองทั้งสามตัวตามติดโดยไม่ลดละ อย่างรวดเร็วแบ่งแยกความเร็วช้าออกมา อินทรีทองตัวแรกถูกเฟยเซวียจิกทำร้าย บวกกับต่อสู้จนเหนื่อยล้า จึงถูกทอดทิ้งล้าหลัง ส่วนอินทรีทองอีกสองตัวบินเคียงคู่ เข้าใกล้เฟยเซวียไปทุกขณะ แต่แล้วเฟยเซวียสลัดหลุดจากอินทรีทองทั้งสองตัว พุ่งตัวลงดุจดาวหางจากฟ้า ชั่วพริบตาก็ชนใส่อินทรีทองตัวที่ด้านหลัง จะงอยปากจิกกรงเล็บตะกุยใส่ จนเลือดอินทรีสาดกระจาย

ชั่วพริบตาอินทรีทองอีกสองตัวก็รุดมาช่วยเหลือ แต่เฟยเซวียไม่สู้พัวพัน ขยับปีกบินหนี อินทรีทองที่ถูกโจมตีส่งเสียงร้องคร่ำครวญ ตีวงร่วงหล่นลงมา หล่นตูมลงในน้ำ ขยับดิ้นรนสองครา ก็ถูกงูเหลือมน้ำลากลงใต้น้ำ

ในบริเวณเงียบงันไปชั่วขณะ ฝ่ายของเยี่ยหลิงซูก็ระเบิดเสียงโห่ร้องออกมา อินทรีทองเมื่อร่วงลงสู่พื้น รอบนี้ถือว่าพรรคค้าเกลือกับเกาะตะวันออกเป็นฝ่ายชนะ

ส่วนอีกฝ่ายนับตั้งแต่เถี่ยมู่หลีลงมาล้วนหน้าปั้นยาก นาซินยิ่งเจ็บปวดใจ จับจ้องมองมา เป่าหวีดไม่ขาดหู เสียงขลุ่ยนั้นก็ดังไม่หยุด ทั้งหมดหลังจากส่งเสียงโห่ร้อง ค่อยพบว่าบนท้องฟ้ายังเกิดการต่อสู้ เฟยเซวียอาศัยหนึ่งสู้สอง บังเกิดความปลอดโปร่ง บินโฉบไปมาดุจสายลม พลันบิน

สูงแล้วจู่โจมลงมา เพียงจะงอยปากเดียวก็จิกสมองอินทรีทองตัวหนึ่งแตกออก อินทรีทองตัวนั้นตีลังกาลงมา ร่วงฟาดกับหน้าผากลายเป็นซากแหลกเละ

อินทรีทองที่หลงเหลือตัวเดียวแตกตื่นจนขวัญหาย หันหัวบินหนี แต่เฟยเซวียรวดเร็วกว่ามัน ขยับปีกไล่ตามทัน ใช้กรงเล็บตะปบใส่หลังอินทรีทอง จิกใส่สองสามครา ก็จิกมันจนตาย จากนั้นคว้าซากอินทรีซึ่งมีขนาดใหญ่กว่าเท่าตัว บินหายไปในดงไม้

เสียงขลุ่ยพลันชะงักขาดหาย นาชินถือหวีดบงการเหยี่ยว เหม่อมองท้องฟ้าอันเวิ้งว้าง ใบหน้าซีดสลด คล้ายกับว่าอินทรีทองพอตกตาย ขวัญวิญญาณของมันก็หลุดลอยจากร่างไป

เยี่ยหลิงซูมองดูชงต้าซือ แค่นหัวร่อกล่าวว่า “หลวงจีนท่านบอกว่าไม่ว่าใช้วิธีใด ขอเพียงทำให้อินทรีทองตกลงมา ถือว่าฝ่ายท่านเป็นฝ่ายแพ้”

ชงต้าซือกวาดมองเถี่ยมู่หลีแวบหนึ่ง เถี่ยมู่หลีเม้มปากขมวดคิ้วอย่างเคร่งเครียด สำหรับกับเถี่ยมู่หลี อินทรีทองไม่เพียงเป็นเครื่องเล่นยามสู้รบยังใช้เป็นหน่วยสอดแนมทางอากาศ ต่อให้ศัตรูอยู่ห่างพันลี้ยังพบเห็น เมื่อถึงเวลาค่อยตัดสินใจว่าจะสู้หรือหลบหนี อินทรีทองสามตัวนี้ผ่านการฝึกมา ตอนนี้ตายหมดสิ้น คิดฝึกอินทรีทองใหม่ ไม่ทราบต้องใช้เวลานานเท่าใด

ชงต้าซือล่วงรู้ความเจ็บปวดใจของเถี่ยมู่หลีเป็นอย่างดี หลังจากเงียบงันชั่วขณะ พลันยิ้มออกมากล่าวว่า “นกเหยี่ยวขาวตัวนั้นเป็นสัตว์เลี้ยงของท่านหรือ อาจบางทีเป็นสัตว์ปีกตามธรรมชาติ เปิดฉากโจมตีพวกเดียวกัน”

คำพูดนี้กล่าวอย่างดื้อด้าน สมุนพรรคค้าเกลือพลันด่าทอออกมา เยี่ยหลิงซูพลันเหลียวหน้าไป ร้องว่า “หยางจู ยังไม่ออกมาอีก?”

หลังจากเงียบงันไปชั่วขณะ เวี่ยจือหยางค่อยมุดออกจากร่องหินที่

ริมฝั่ง มือถือขลุ่ยที่ทำจากไม้ไผ่เลาหนึ่ง ลำไม้ไผ่ยังเขียวขจี แสดงว่าเพิ่งจัดทำขึ้น

เวี่ยจือหยางกระโดดขึ้นเรือ เดินช้าๆ เข้าหาเยี่ยหลิงซู พอเดินใกล้เข้ามา เจียงเสี่ยวหลิวพลันโถมเข้ามาสวมกอดมันไว้ ขู่คำรามว่า "เวี่ยจือหยาง เจ้าตัวอุบาทว์ที่แสร้งเป็นลึกลับ"

ฮัวหมิงงงงันวูบจึงร้องว่า "เจียงเสี่ยวหลิว เจ้ากล่าวเหลวไหลอันใด เวี่ยจือหยางเป็นคนขาเป๋ คนผู้นี้มีสองเท้าเป็นปรกติ"

เจียงเสี่ยวหลิวไม่ทราบมาก่อนว่าเวี่ยจือหยางถูกตัดเอ็นเท้าขาด ต้องทวนคำว่า "คนขาเป๋?"

เวี่ยจือหยางทอดถอนใจ ยืดเอวคราหนึ่ง ร่างก็ยืดสูงขึ้นเชียะเศษ จากนั้นยกแขนเสื้อเช็ดถูใบหน้า ลบคราบดินโคลน เผยเห็นโฉมหน้าอันหล่อเหลา

ทั้งหมดล้วนปากอ้าตาค้าง เจียงเสี่ยวหลิวยังตื่นเต้นยินดียิ่งกว่า ต่อยใส่มันหมัดหนึ่ง กล่าวว่า "ข้าพเจ้าบอกแล้วว่ามันเป็นเวี่ยจือหยาง"

เวี่ยจือหยางสั่นศีรษะฝืนยิ้มออกมา หันไปทางเยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "ท่านก็จดจำข้าพเจ้าออก?"

เยี่ยหลิงซูกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "ต่อให้ท่านกลายเป็นเถ้าถ่าน ข้าพเจ้ายังจดจำออก"

คำพูดพอกล่าว เวี่ยจือหยางคล้ายถูกต่อยใส่หมัดหนึ่ง บังเกิดความหดหู่ใจจนแทบหลั่งน้ำตาออกมา

ฉู่คงซันสำรวจดูเวี่ยจือหยางแล้วกล่าว "นี่เป็นเรื่องน่ายินดีน่าอวยพร น้องแซ่เวี่ยไม่เพียงรักษาสองเท้าทุเลาหายดี ทั้งยังมีฝีมือเพิ่มพูนอีกขั้นหนึ่ง"

ฮัวหมิงก็พึมพำว่า "ใช่แล้ว ไหนเลยมีเหตุผลเช่นนี้?" นางความจริงเข้าใจว่าเวี่ยจือหยางพอตกตาย เยี่ยหลิงซูจะตัดใจหาคู่ครองใหม่ มิคาด

เด็กน้อยนี้มีชะตากล้าแข็ง มิเพียงไม่ตาย สองเท้ายังทุเลาหายดี

ทางด้านซงต้าซือกับอูโหย่วเต้าล้วนเกิดความท้อแท้ หลังจากที่เวี่ยจือหยางหลบหนีออกจากถ้ำหนอนคุณไสย ทั้งสองได้นำกำลังค้นหาพื้นที่โดยรอบ แต่ไม่พบเห็นอันใด มิคาดได้พบกันใหม่ เด็กน้อยนี้มิเพียงผลัดกระดูกชุบตัวใหม่ ทั้งยังทำลายแผนการใหญ่ของพวกมัน

ถงเย่าพลันกระโดดปราดออกมา กล่าวว่า "เวี่ยจือหยาง มิใช่บอกว่าเจ้าตายแล้วหรอกหรือ ไฉนยังมีชีวิตอยู่?"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "ผู้ใดบอกว่าข้าพเจ้าตายแล้ว?"

ฮัวหมิงชิงกล่าวว่า "ฮูหยินอสรพิษเป็นคนบอก ไม่เช่นนั้นพวกเราไยต้องบุกจู่โจมหุบเขาจอมพิษ?"

เวี่ยจือหยางไม่ทราบเรื่องมาก่อน ต้องเกิดความมึนงงสงสัย ฉู่คงซันทอดถอนใจกล่าวว่า "เราคาดเดาว่าไป๋ลู่คิดนำเราจากไป ไม่ต้องการให้เยี่ยปางจู่พัวพันกับอูโหย่วเต้า จึงกล่าวโป้ปดต่อเยี่ยปางจู่ ผลสุดท้ายเรื่องราวกลับกลายเป็นเช่นนี้"

เยี่ยหลิงซูก็เกิดความขุ่นข้องใจ แต่ฮูหยินอสรพิษตายแล้ว ไม่อาจถือสาหาความกับคนตาย

ฮัวหมิงถลึงตาใส่เวี่ยจือหยาง พลันกล่าวว่า "ท่านเมื่อยังไม่ตาย ไฉนไม่ออกมาแต่เนิ่นๆ ทั้งปลอมแปลงรูปโฉม คิดหลอกลวงผู้ใด?"

เวี่ยจือหยางกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า "แม่นางเยี่ย ฮัวจุนจู่โปรดให้อภัย ข้าพเจ้ามีความคับแค้นอันจำเป็น"

ฮัวหมิงคิดเค้นถาม เยี่ยหลิงซูชิงโบกมือห้ามปรามนางไว้ เพ่งตากล่าวกับเวี่ยจือหยางว่า "เรื่องราวของท่าน ข้าพเจ้าคร้านที่จะยุ่งเกี่ยว ตอนนี้ลาโง่หัวล้านเถียงอย่างดื้อด้าน ไม่เชื่อว่าเฟยเซวียเป็นนกของท่าน"

เวี่ยจือหยางยิ้มเล็กน้อย เป่าขลุ่ยไม้ไผ่เป็นเสียงดัง เฟยเซวียก็มุดออกจากดงไม้ พุ่งตัวมาทางด้านนี้ มาถึงเบื้องบนศีรษะเวี่ยจือหยาง บินวน

รอบหนึ่งแล้วร่อนลงบนหัวไหล่มัน

นาชินชมดูจนปากอ้าตาค้าง มันมีฉายาภูตอินทรี รักชอบนกเหยี่ยวจนหมดใจ ถึงแม้สูญเสียอินทรีทองไปสามตัว กลับไม่อาฆาตแค้นเฟยเซวีย ตรงกันข้ามบังเกิดความนิยมเลื่อมใส ร้องถามว่า “เด็กน้อยชาวฮั่น นกเหยี่ยวของเจ้าตัวนี้ได้จากที่ใด?”

เวี่ยจือหยางตอบว่า “ได้จากเกาะแห่งหนึ่งบนทะเลตงไห่”

นาชินรีบกล่าวว่า “เรากราบเจ้าเป็นอาจารย์ เจ้านำเราไปยังเกาะแห่งนั้นได้หรือไม่?”

เถี่ยมู่หลีเดือดดาลเป็นการใหญ่ ตวาดว่า “นาชิน กล่าววาจาบัดซบอันใด?”

นาชินยกมือตบหน้าผากอย่างนึกได้ กล่าวว่า “เรามีอาจารย์แล้ว แต่ว่าไม่มีบิดา เด็กน้อยชาวฮั่น หากเจ้ายอมนำขึ้นเกาะ เราจะกราบเจ้าเป็นบิดา”

มันกล่าวอย่างจริงจัง เวี่ยจือหยางรับฟังจนหัวร่อมิออกร้องไห้ไม่ได้ จำต้องกล่าวว่า “บนเกาะนั้นมีไห่ตงชิงนี้เพียงตัวเดียว”

นาชินทวนคำ “ไห่ตงชิง?” จากนั้นถามโพล่งว่า “นกเหยี่ยวฟ้าไต้กิมหรือ?”

เวี่ยจือหยางชูนิ้วหัวแม่มือชมเชยว่า “สายตาอันยอดเยี่ยม”

นาชินถามย้ำว่า “มีเพียงตัวเดียวจริงหรือ?”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ข้าพเจ้าหลอกท่านทำอะไร?”

นาชินมองดูเฟยเซวีย ปากส่งเสียงพึมพำ ดวงตาทอแววเศร้าเสียดาย

ชงต้าซือไม่ร้อนรุ่มขุ่นเคือง กล่าวช้าๆ ว่า “เอาเถอะ รอบแรกถือว่าฝ่ายท่านชนะ รอบที่สองเราส่งตัวหยางเฮิ่นเข้าชิงชัย ฝ่ายท่านคิดส่งตัวผู้ใด?”

เยี่ยหลิงซูครุ่นคิดไม่ตอบคำ เวี่ยจือหยางพลันกล่าวว่า "ส่งข้าพเจ้าออกไป"

เยี่ยหลิงซูสะท้านขึ้นคราหนึ่ง มองดูหนองบึงสีเขียวเข้มแวบหนึ่ง จากนั้นเพ่งตาถามเวี่ยจือหยางว่า "ท่านมีความมั่นใจสักกี่ส่วน หนองบึงนี้มีอันตรายซ่อนเร้นอยู่"

เวี่ยจือหยางขบคิดแล้วกล่าว "ประมาณห้าส่วน"

เยี่ยหลิงซูลดสุ้มเสียงเบาลงกล่าวว่า "ไม่ต้องแข็งขืนไป ต่อให้รอบนี้สู้แพ้ ยังมีรอบที่สาม"

นางล่วงรู้อันตรายที่ใต้น้ำเป็นอย่างดี จึงบอกใบ้ว่าหากเวี่ยจือหยางไม่มีความมั่นใจเอาชัย สามารถยอมแพ้ได้ เวี่ยจือหยางยิ้มเล็กน้อย แสร้งเป็นไม่ได้ยิน พลันเห็นหยางเฮิ่นเดินถึงริมฝั่ง บนร่างสวมชุดกันน้ำสีดำสนิท กวาดมองมาทางด้านนี้ ดวงตาแฝงแววอำมหิตเปี่ยมล้น

เวี่ยจือหยางก็ถอดเสื้อชั้นนอกออก เดินถึงริมกราบเรือ ซือหนันถิงยื่นส่งมีดสั้นให้เล่มหนึ่ง กล่าวเบาๆ ว่า "ยามอยู่ใต้น้ำไม่สะดวกกับการใช้ดาบกระบี่ มีดสั้นเล่มนี้เป็นของตกทอดประจำตระกูลเรา สามารถตัดหยกสะบั้นทองคำ มีความคมกล้าไม่น้อย"

เวี่ยจือหยางกล่าวขอบคุณ รับมีดสั้นมาถือไว้ กวาดมองหยางเฮิ่นแวบหนึ่ง เห็นมันพลิกข้อมือวูบ ในมือถือมีดสั้น**อูจิน*** มั่น เวี่ยจือหยางนึกถึงภาพเหตุการณ์ที่มันลอบสังหารฮูหยินอสรพิษ ต้องบังเกิดเพลิงโทสะลุกฮือโหม

ซงต้าซือปลดขลุ่ยเขียวศูนย์ตาลงมาควงเล่นบนฝ่ามือ สายตาจ้องจับมาที่เวี่ยจือหยาง หัวร่อฮิฮะกล่าวว่า "รอบที่สองจับปลา ขลุ่ยเลานี้เป็นปลาของอาตมา..."

เวี่ยจือหยางหน้าแปรเปลี่ยนไป เยี่ยหลิงซูถามโพล่งว่า "หลวงจีน

---

* โลหะผสมระหว่างทองเหลืองเจือปนทองคำ

โฉด ท่านคิดเล่นลวดลายใดอีก?”

ชงต้าซือเหลียวซ้ายแลขวาแล้วกล่าว “เยี่ยปางจู่มิใช่ต้องการขลุ่ยหยกหรอกหรือ พอดีใช้ขลุ่ยเลานี้เป็นรางวัล ผู้ใดหยิบฉวยได้ก่อน จะเป็นของผู้นั้น” กล่าวจบยกมือขึ้น ประกายสีเขียวพุ่งฝ่าอากาศ ตกลงที่ใจกลางบึง

แว่วเสียงดังตูม เวี่ยจือหยางกับหยางเฮิ่นพากันกระโดดลงน้ำ แหวกว่ายไปยังใจกลางบึง

ทั้งสองพอพุ่งผ่านที่ใด งูเหลือมน้ำ ปลิงดูดเลือด และหนอนพิษทั้งหลายคล้ายมุสิกพบพานแมว พากันหลบหนีไปอย่างลนลาน

หยางเฮิ่นสงสัยใจยิ่ง ชุดกันน้ำที่มันสวมใส่เป็นของวิเศษของต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษ สามารถป้องกันงูหนอน ใช้สำหรับดำลงหนองบึงแห่งนี้ แต่เวี่ยจือหยางสวมเสื้อตัวเดียวใส่กางเกงขาสั้น เปิดเผยผิวกายส่วนใหญ่ กลับไม่เกรงกลัวงูหนอน นับเป็นเรื่องประหลาดแท้

มันไหนเลยทราบว่าเวี่ยจือหยางปลูกฝีหนอนคุณไสยสำเร็จ กลับกลายเป็นเทพหนอนคุณไสย ร้อยพิษล้วนเกรงกลัว ชิงหลบลี้หนีหน้า จึงกล้าลงน้ำไปชิงชัย เพราะมั่นใจว่าสัตว์พิษในน้ำไม่อาจทำอย่างไรตนเอง

ขลุ่ยเขียวศูนยตาเป็นของหมั้นหมายรักระหว่างจูเหว่ยกับเวี่ยจือหยาง ในเลาขลุ่ยบรรจุความรักอันลึกล้ำขององค์หญิงน้อย เวี่ยจือหยางให้ความสำคัญยิ่งชีวิต ยามนี้ไม่มีความคิดอย่างอื่น เพียงคิดงมขลุ่ยหยกขึ้นมา

บึงกว้างไพศาล ขลุ่ยหยกเล็กกระจ้อยร้อย น้ำในหนองบึงขุ่นข้นส่งกลิ่นคาว ยากมองเห็นวัตถุ ชั่วพริบตาขลุ่ยเขียวศูนยตากลับกลายเป็นประกายสีเขียวจุดหนึ่ง จมลงสู่ความมืดก้นหนองบึง

เวี่ยจือหยางใจเต้นระทึกขึ้น เร่งเร้ากำลังภายในกับกำลังภายนอกถึงขีดสุด ไล่กวดตามประกายสีเขียวจุดนั้นไป มิคาดดำน้ำถึงกลางคัน

ปรากฏระลอกน้ำเลื่อมพราย เงาดำสายหนึ่งถาโถมเข้ามา มันใจหายวูบ รีบถีบเท้าลอยตัวไปทางซ้าย

มีดสั้นสีดำเล่มหนึ่งพุ่งเฉียดผ่านข้างกายไป เห็นหยางเฮิ่นกัดฟันกรอด พุ่งโถมเข้ามา ทั้งต่อยหมัดเตะเท้า กวัดแกว่งมีดสั้นใส่ มันคำนวณว่าขลุ่ยหยกจมลงก้นหนองบึง ไม่สามารถงมได้ จึงคิดฆ่าคู่ต่อสู้ก่อน เมื่อถึงเวลาคงเหลือมันคนเดียว ต่อให้ไม่มีขลุ่ยหยกยังถือว่าชนะ

พื้นที่ใต้น้ำต่างกับบนบก มีแรงต้านรุนแรง ไม่อาจใช้มือเท้าอย่างเต็มที่ ในชีวิตเวี่ยจือหยางเพิ่งทำศึกใต้น้ำกับผู้คน รู้สึกว่าหมัดเท้าเชื่องช้า ไม่อาจใช้กำลังภายในได้ หยางเฮิ่นฝึกวิชาเต่าจำศีล ถนัดในการต่อสู้ใต้น้ำ ดังนั้นใช้ออกด้วยกระบวนท่าประชิดติดตัว งอเข่ากระทุ้ง หักศอกใส่ ใช้ศีรษะพุ่งชน จี้นิ้วดรรชนีออก ใช้กำลังช่วงสั้นและดุดัน สามารถคร่าชีวิตผู้คน

เวี่ยจือหยางไม่มีเรี่ยวแรงรับมือ ตกอยู่ในห้วงคับขัน มีดสั้นเฉียดผ่านข้างกายไปหลายครา ที่ท้องถูกหัวเข่ากระทุ้งใส่ จนลมปราณแทบแตกซ่านไป

หยางเฮิ่นพอช่วงชิงมีเปรียบ พอรุกไล่ตามติด เวี่ยจือหยางไม่มีเรี่ยวแรงปิดป้อง จึงถีบน้ำล่าถอย อึดใจเดียวลอยตัวไปหลายวา พลันเห็นที่ข้างกายมีงูเหลือมน้ำตัวหนึ่งพุ่งตัวหมายหลบหนี มันยามคับขันเกิดไหวพริบ ยื่นมือตะปบงูเหลือมน้ำไว้ กระชากดึงมาขวางอยู่เบื้องหน้า มีดสั้นของหยางเฮิ่นพอดีจ้วงแทงมา จึงปักใส่ลำตัวงู จนเลือดงูฉีดกระจาย

สายตาของหยางเฮิ่นถูกบดบังไป เวี่ยจือหยางจึงตวัดเท้าเตะออก ท่าเท้านี้ซ่อนอยู่ในเลือดงู เตะถูกท้องน้อยของหยางเฮิ่นอย่างถนัดถนี่

หยางเฮิ่นเจ็บปวดจนหดตัวลง พ่นฟองอากาศเป็นลำ เวี่ยจือหยางกรีดมีดสั้นออก คมมีดเฉียดผ่านต้นแขนมัน ฝากรอยบาดแผลยาวหลายนิ้ว จนโลหิตทะลักออกมา หยางเฮิ่นทั้งขุ่นแค้นทั้งเจ็บปวด ลอยตัวเคลื่อน

ขวางไปหลายเชียะ พอเพ่งตามอง เห็นเวี่ยจือหยางดำน้ำจากไป จึงไล่กวดตาม พลางสะบัดกวัดแกว่งมีดสั้น ทุกมีดไม่ห่างจากกลางหลังเวี่ยจือหยาง

เวี่ยจือหยางหลบซ้ายเลี่ยงขวาอย่างทุลักทุเล หยางเฮิ่นขณะนึกกระหยิ่ม พลันพบว่าปากแผลบนข้อแขนคันชา พอเพ่งตามอง เห็นปลิงหลายตัวชอนไชเข้าปากแผล กำลังดูดเลือดมัน จนตัวบวมฉุขึ้น ไม่ทราบดูดเลือดไปมากน้อยเท่าใด

ต่อให้หยางเฮิ่นใจกระด้างดั่งศิลา พอเห็นเช่นนั้นยังเกิดความตื่นตระหนก รีบดึงปลิงดูดเลือดออกมา เห็นหนอนพิษมากมายยิ่งกว่าฮือเข้ามา มันโบกมือขับไล่ มิคาดเวี่ยจือหยางพาตัวเข้าใกล้ กวัดแกว่งมีดสั้นจ้วงแทงใส่ หยางเฮิ่นหลบไม่พ้น ถูกทำร้ายหลายมีด มาตรว่าบาดแผลไม่ลึก แต่ชุดกันน้ำขาดวิ่นไปหลายแห่ง โลหิตไหลหลั่งออกมา ปลิงดูดเลือดและหนอนพิษได้กลิ่นคาวเลือด จึงฮือเข้ามา ชอนไชเข้าปากแผลของมัน

หยางเฮิ่นถูกหนอนพิษโอบล้อมไว้ ต้องกรีดมือวาดเท้าวุ่นวาย เวี่ยจือหยางฉวยโอกาสอ้อมถึงด้านหลังมัน เงื้อมีดไปที่กลางหลังมัน ขณะจะแทงใส่ สุดท้ายไม่อาจหักใจได้ หมุนตัวดำน้ำไปที่ใจกลางหนองบึง

ดำลงไปอีกหลายวา น้ำของหนองบึงยิ่งมายิ่งขุ่น แรงลอยยิ่งมายิ่งรุนแรง เวี่ยจือหยางสอดส่ายสายตามอง เห็นแต่ความมืดสลัว ต้องบังเกิดความสิ้นหวัง ครุ่นคิดขึ้น *'หรือว่าในชีวิตนี้ไม่ได้พบกับขลุ่ยเขียวศูนย์ตาอีก?'*

พลันรู้สึกว่าระลอกน้ำปั่นป่วน ที่ห่างไปมีงูเหลือมน้ำตัวหนึ่งส่ายหัวสะบัดหาง มุดลงยังก้นน้ำ เวี่ยจือหยางฉุกใจคิด โถมเข้าไปคว้าหางของงูเหลือมน้ำไว้

งูเหลือมน้ำความจริงคิดหลบหลีกมัน เมื่อเป็นเช่นนี้ยิ่งแตกตื่นลนลาน ดำลงก้นหนองบึงอย่างไม่คิดชีวิต คิดสลัดหลุดจากดาวข่มนี้

เวี่ยจือหยางไม่ปล่อยมือ หยิบยืมกำลังของงูเหลือมน้ำดำลงไป

จนถึงส่วนลึกใจกลางของหนองบึง ที่นี้มืดมัวถึงที่สุด มีแสงสว่างรำไร ปรากฏโขดหินประหลาดเป็นเงาตะคุ่มดุจภูตพราย ยังมีกงล้อต้นเสาที่ขึ้นสนิมเกรอะกรัง ลักษณะคล้ายตัวประหลาดร้อยหัวพันกร ดูไปน่าสะพรึงกลัวยิ่ง

งูเหลือมน้ำพุ่งตัวโดยแรง ไปถึงที่ใดก่อเกิดผงทรายม้วนตลบขึ้น จนขมุกขมัวเลือนราง เวี่ยจือหยางตามองไม่เห็น พลังลมปราณภายในกายใกล้หมดสิ้น พานหลับตาลง ผนึกสมาธิที่สองหู ยืดขยายประสาทออกไป พอกระทบถูกวัตถุก็สะท้อนกลับมา พริบตานั้นเห็นภาพก้นหนองบึงราวตาเห็น นับตั้งแต่กงล้อขนาดใหญ่จนถึงหนอนพิษขนาดเล็กล้วนผุดเด่นขึ้น

สภาพเช่นนี้คล้ายกับปลาวาฬส่งเสียงประหลาดในน้ำ คลื่นเสียงพอกระทบถูกวัตถุอื่นก็สะท้อนกลับมา ปลาวาฬจะล่วงรู้ว่าวัตถุนั้นมีขนาดใหญ่เล็ก มีชีวิตหรือตายแล้ว เวี่ยจือหยางมีพลังฝีมือรุดหน้า โสตประสาทเพิ่มพูน ยามอยู่ก้นหนองบึงที่ลึกลงไปนับร้อยเชียะ ประสาทสัมผัสไม่ด้อย

ทันใดมันฉุกใจคิด ลืมตากวาดมอง เห็นในโขดหินประหลาดสีดำมืดที่ห่างไปสะท้อนเงาสีเขียวจุดหนึ่ง สร้างความลิงโลดยินดีแก่เวี่ยจือหยาง จนปล่อยมือจากงูเหลือมน้ำ พุ่งตัวไปยื่นมือช้อนวูบ ก็ช้อนขลุ่ยหยกเลานั้นเอาไว้

เวี่ยจือหยางถีบเท้าทั้งสอง พุ่งตัวขึ้นไปราวลูกธนู พอลอยตัวถึงกลางคัน พลันรู้สึกว่าระลอกน้ำที่ห่างไปเกิดความปั่นป่วน ภายใต้ประสาทสัมผัสอันปราดเปรียว ตรวจจับออกว่าบนร่างหยางเฮิ่นเกาะเต็มไปด้วยหนอนพิษ ทางหนึ่งขัดขืนดิ้นรน ทางหนึ่งจมลงก้นหนองบึง

เวี่ยจือหยางบังเกิดเวทนาจิต หมุนตัวโถมเข้าไป พอดำลงไปราวห้าวา ก็เหลือบเห็นหยางเฮิ่น มันเหลือกตาทั้งสอง ปากพ่นฟองอากาศ มีดสั้นในมือกรีดวาดสะเปะสะปะ งูเหลือมน้ำหลายตัวห้อมล้อมอยู่ข้างกาย

หากมิใช่กริ่งเกรงชุดกันน้ำนั้น คงกลืนกินมันลงไปแล้ว

เวี่ยจือหยางพอบรรลุถึง งูเหลือมน้ำก็แย่งกันหลบหนี เวี่ยจือหยางยื่นมือคว้าไหล่ของหยางเฮิ่น รวบรวมเรี่ยวแรงอึดสุดท้าย ถีบเท้าพุ่งตัวขึ้นบนผิวน้ำ

หลังจากที่ทั้งสองกระโจนลงน้ำ น้ำหนองบึงก็เกิดความปั่นป่วน ทุกผู้คนล้วนวิตกกังวล ผ่านไปครู่หลังผิวน้ำก็กลับคืนสู่ความสงบ เป็นสีเขียวเข้มมืดครึ้ม ยังสร้างความประหวั่นแก่ผู้คนยิ่งกว่าตอนปั่นป่วนอีก เยี่ยหลิงซูจับจ้องมองผิวน้ำ พร้อมกับกาลเวลาที่พ้นผ่าน สีหน้านางกลับกลายเป็นขาวซีด เลื่อนมือจับด้ามกระบี่ ร่างสั่นระริกขึ้นมา

พลันบังเกิดเสียงกราวใหญ่ น้ำในหนองบึงแหวกแยกออก ผู้คนสองคนโผล่ศีรษะขึ้นมา เยี่ยหลิงซูต้องอุทานดังอา ที่ผ่านมานางรักษาความเยือกเย็นไว้ ยามนี้พลันเสียกิริยา สร้างความตื่นเต้นสงสัยแก่คนของพรรคค้าเกลือยิ่ง

เวี่ยจือหยางพอลอยคอพ้นผิวน้ำ ก็อ้าปากหอบหายใจ มิคาดข้างเอวปวดแปลบ รีบบิดตัวหลบเลี่ยง คมมีดพอกรีดผ่าน หยาดโลหิตสาดกระจาย สร้างความเจ็บปวดแก่เวี่ยจือหยางจนตัวงอ สำลักน้ำสองอีก จากนั้นง่ามมือเกิดความเจ็บปวด ขลุ่ยหยกถูกแย่งชิงไป

เวี่ยจือหยางโกรธแค้นยิ่ง ร่ำร้องในใจ *'โจรสุนัข เราช่วยชีวิตมัน มันกลับทำร้ายเรา?'*

หยางเฮิ่นหลังจากรับบาดเจ็บ คนไม่มีเรี่ยวแรง มีดนี้ไม่สามารถคร่าชีวิตมัน ต้องนึกเสียดายในใจ มันมือหนึ่งถือมีดสั้น มือหนึ่งกำขลุ่ยหยก รวบรวมเรี่ยวแรงที่หลงเหลือว่ายไปยังริมฝั่ง พอขึ้นฝั่งก็สิ้นสติสมประดี

ทั้งหมดเพ่งตามอง ล้วนเกิดความตื่นตระหนก เห็นทั้งในและนอกชุดกันน้ำของหยางเฮิ่นเกาะเต็มไปด้วยตัวปลิงและหนอนพิษเลื้อยคลานยุบยับ เป็นที่สั่นขวัญสะท้านวิญญาณ

เถี่ยมู่หลีทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ร้องบอกว่า “อูโหย่วเต้า ยังมิรีบช่วยคนอีก?”

อูโหย่วเต้ารีบรุดเข้าไป ร่ายเวทมนตร์ขับไล่หนอนพิษ ป้อนยาเม็ดขจัดพิษให้สองเม็ด ชั่วครู่ให้หลังหยางเฮิ่นค่อยฟื้นคืนสติมา

เวี่ยจือหยางปีนป่ายขึ้นเรือพันลี้ พอก้มศีรษะลงมองดู พบว่าชายโครงข้างซ้ายรับบาดแผลยาวสามนิ้ว โลหิตสีดำไหลออกมา ครึ่งซีกร่างชาด้าน ที่แท้มีดสั้นของหยางเฮิ่นฉาบพิษร้ายแรง หากมิใช่เวี่ยจือหยางปลูกฝีหนอนคุณไสยสำเร็จ คงจบชีวิตในหนองบึงแล้ว มันรีบใช้วิชาปรับหยินเปลี่ยนหยาง โคจรพลังหลายรอบ น้ำเลือดค่อยกลับกลายจากสีดำเป็นสีแดงเช่นปรกติ

เยี่ยหลิงซูเดินเข้ามา ถามว่า “เป็นอย่างไร?” เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างขุ่นแค้นว่า “แพ้แล้ว”

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่ได้ถามถึงผลแพ้ชนะ แต่ว่าอาการบาดเจ็บของท่านเป็นอย่างไร?”

เวี่ยจือหยางงงงันวูบ จึงทอดถอนใจกล่าวว่า “ยังดีอยู่” เยี่ยหลิงซูจับจ้องมองมันชั่วขณะ ค่อยผงกศีรษะ ล่าถอยไปด้านข้าง

เวี่ยจือหยางบังเกิดเมตตาจิตชั่ววูบ กลับกลายจากชนะเป็นแพ้ ยิ่งครุ่นคิดยิ่งเคียดแค้น ร้องดังๆ ว่า “หยางเฮิ่น ท่านสนองคุณด้วยโทษ ชนะด้วยความสบายใจหรือ?”

หยางเฮิ่นยังขจัดพิษไม่หมดสิ้น พอฟังสีหน้ายิ่งขาวซีดกว่าเดิม เงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว “ในใจเราผู้แซ่หยางไม่มีคำว่าบุญคุณ มีแต่แพ้ชนะ แม้ตายเราเพียงจงรักภักดีต่อท่านราชครู”

เวี่ยจือหยางแค่นหัวร่อกล่าวว่า “ที่แท้วัตถุประสงค์ของสำนักเอี้ยนหยางคือทรยศเนรคุณ ต่ำช้าไร้ยางอาย”

หยางเฮิ่นรับบาดแผลทั่วร่าง ทั้งหมดดูออกว่ามันพลาดท่าเสียทีใน

น้ำ พอฟังคำโต้ตอบของทั้งสอง ก็เข้าใจต้นสายปลายเหตุ หยางเฮิ่นนึกละอายใจ ก้มศีรษะไร้วาจา เถี่ยมู่หลีก็ปั้นหน้าเคร่งเครียด เม้มปากไม่กล่าววาจา

ฉู่คงซันโบกแขนเสื้อ ร้องอย่างขุ่นแค้นว่า "เวี่ยจือหยาง ท่านช่างเลอะเลือนนัก คนต่ำช้าเช่นนี้ช่วยเหลือมันทำอะไร ปล่อยให้งูเหลือมน้ำกลืนกินลงไป จึงเรียกว่ากรรมตามสนอง"

เวี่ยจือหยางไม่มีคำพูดจะกล่าว หยางเฮิ่นลอบสังหารฮูหยินอสรพิษตามเหตุผลไม่สมควรช่วยเหลือมัน แต่ตนเองถือเมตตาธรรม ตอนที่ช่วยคน ไม่ได้ครุ่นคิดมากความ จึงกล่าวด้วยความละอายว่า "ฉู่เซียนเซิงโปรดให้อภัย เด็กน้อยโง่เขลาเบาปัญญา พลั้งมือช่วยคนต่ำช้า"

ฉู่คงซันแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า "ผู้แซ่หยางนี้รอดชีวิตคราหนึ่ง วันหน้าไม่ทราบมีคนไร้ความผิดมากน้อยเท่าใดตายใต้เงื้อมมือมัน"

เวี่ยจือหยางพอฟัง ยิ่งนึกเสียใจกว่าเดิม พลันได้ยินชงต้าซือกล่าวว่า "ไม่ว่าชนะอย่างไร สรุปแล้วชนะคือชนะ แพ้คือแพ้ พี่เวี่ยใจอ่อนเอง ไม่อาจโทษว่าผู้อื่น ตอนนี้ทั้งสองฝ่ายชนะคนละรอบ ผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะ ต้องดูรอบที่สาม"

เถี่ยมู่หลีแค่นเสียงดังเฮอะ เดินออกจากขบวน หยุดยั้งยืนหยัดที่ปากหุบเขา เยี่ยหลิงซูก็บังคับเรือแล่นรุดหน้า ชักกระบี่กระโดดขึ้นฝั่ง

เถี่ยมู่หลีสำรวจดูหญิงสาว กล่าวว่า "นี่เป็นครั้งแรกที่เราประมือกับสตรี เมื่อเป็นสตรีสมควรเย็บปักถักร้อย หุงหาอาหาร เลี้ยงดูทารก ยังต่อสู้ช่วงชิงอันใด?"

น้ำเสียงแฝงแววเหยียดหยาม แต่เยี่ยหลิงซูหามีโทสะไม่ หากใช้แขนเสื้อเช็ดคมกระบี่ กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "ทุกเรื่องราวต้องมีครั้งแรก ไม่แน่ว่าท่านราชครูจะแพ้แก่สตรีเป็นครั้งแรก"

เถี่ยมู่หลีแค่นเสียงอย่างเย็นชา ไม่เห็นมันขยับยกเท้า ร่างพลัน

คืบหน้ามาวาเศษ ฟันมือลงอย่างรวดเร็ว

มันเป็นปรมาจารย์สำนักหนึ่ง ปากกล่าวเหยียดหยามดูแคลน ในใจไม่กล้าชะล่าใจ คิดลงมือข่มขวัญศัตรู

แต่ว่าฝ่ามือนี้ฟันใส่อากาศธาตุ เยี่ยหลิงซูพลันหายวับ ทั้งปรากฏพลังกระบี่อันแหลมคมสายหนึ่งจู่โจมถึงกลางหลังของเถี่ยมู่หลี

เถี่ยมู่หลีตวาดคำหนึ่ง ดีดตัวขึ้นไป บิดร่างกลางอากาศ เสียงติงเมื่อปลายเท้ากวาดถูกตัวกระบี่ เยี่ยหลิงซูง่ามมือฉีกขาดโลหิตไหลซึม ร่างพลิ้วเฉียงออกไป อาศัยวิชาท่าร่างสลายพลังเท้าของเถี่ยมู่หลี

เถี่ยมู่หลีมีฉายาคมมีดฟ้า ไม่เพียงหมายถึงวิชาฝีมือของมัน หากยังบอกใบ้ว่ามันผ่านการชุบตัวมา ตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าล้วนเป็นยอดศัสตรา คมกล้าสุดเปรียบปาน ไม่ว่าส่วนสัดใดล้วนทำร้ายคนได้

เถี่ยมู่หลีพอช่วงชิงมีเปรียบ ก็ไม่ปล่อยปละละเว้น ฟันมือเตะเท้าพลังลมคล้ายวัตถุมีสภาพ พอกวาดผ่านพื้นดินโขดหิน ล้วนฝากริ้วรอยเอาไว้ คล้ายกับนักลิปกรตวัดพู่กันขีดเขียนตัวหนังสือ ทั้งโอ่อ่าทั้งอาจหาญ

เยี่ยหลิงซูพอจู่โจมพลาดผิด ก็ไม่ลงมืออีก หากเอาแต่หลบหลีก ต่ำใต้มีวิชาฝีมือมากมาย หากเอ่ยถึงวิชาหลบหลีก ไม่มีใดเหนือกว่าเคล็ดวิชามังกรซ่อน ที่นี้อยู่ริมน้ำกลางหุบเขา พอดีสอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงว่าด้วยดินใต้น้ำ กับหุบเขาอำพราง เมื่อเป็นกลางหุบเขา สองข้างจะเป็นผาสูง ใต้แสงอาทิตย์สาดส่อง ต้องเกิดเงามืดแถบใหญ่ หากสามารถใช้วิชาทิวทัศน์ซ่อนเร้น ยิ่งเกิดผลดุจปลาใต้น้ำ

วิชาดินใต้น้ำกับหุบเขาอำพรางเป็นวิชาพื้นฐานของเคล็ดวิชามังกรซ่อน เยี่ยหลิงซูฝึกจนช่ำชองแต่แรก ส่วนวิชาทิวทัศน์ซ่อนเร้นแม้ยังไม่แตกฉาน แต่ยังสามารถใช้กับภูมิประเทศ นางโลดแล่นไปทุกทิศทางซ่อนตัวอยู่ในดงโขดหิน พอถึงใต้ต้นไม้ก็กลืนกับต้นไม้ใบหญ้า เมื่อใกล้น้ำก็มลายหายกับประกายน้ำ พอใกล้กับภูเขาก็หล่อหลอมกับเงาภูเขา

เถี่ยมู่หลีพอใช้กระบวนท่าออก ล้วนจู่โจมใส่อากาศธาตุ ในใจเกิดความรู้สึกหลอนว่า ที่เผชิญหน้ามิใช่เรือนร่างเลือดเนื้อ หากเป็นเงามายา เห็นหมัดเท้ากำลังจะจู่โจมถูก ฝ่ายตรงข้ามก็มีหนทางหลบเร้นหายไป สตรีนางนี้คล้ายลมและน้ำ ไม่อาจเหนี่ยวรั้งเอาไว้ ทั้งที่อยู่เบื้องหน้า กลับเล็ดลอดผ่านซอกนิ้วไป

ท่าร่างนี้ไม่เคยได้ยินได้ฟังมาก่อน เถี่ยมู่หลีอดตื่นตระหนกมิได้ แต่ก็ไม่อาจเลิกรา เยี่ยหลิงซูบัดเดี๋ยวอยู่ซ้ายบัดเดี๋ยวอยู่ขวา แท้จริงแล้วไม่ได้จากไปไกล หากคุมกระบี่พุ่งวนอยู่รอบกายมัน ขอเพียงเผยช่องว่างรอยโหว่ ต้องหลั่งโลหิตใต้คมกระบี่แล้ว

เถี่ยมู่หลีแม้คับข้องใจ เยี่ยหลิงซูก็ไม่ปลอดโปร่งสบาย นางใช้วิชาฝีมือถึงขีดสุด ทุกครั้งที่คิดใช้กระบี่ออก ฝ่ายตรงข้ามจะหมุนตัวถึงตำแหน่งอันเหมาะสม ตระเตรียมรับมือก่อน คล้ายหยั่งรู้ศัตรูล่วงหน้า จนแล้วจนรอด เยี่ยหลิงซูยังไม่มีโอกาสเสือกแทงกระบี่ออก

เวี่ยจือหยางชมดูการต่อสู้อยู่ด้านข้าง ในใจทั้งละอายทั้งนึกเสียใจ มันความจริงสมควรได้ชัย สุดท้ายเป็นฝ่ายแพ้ บีบบังคับให้เยี่ยหลิงซูต้องออกศึก หากนางพลาดพลั้งอันใด มันคงต้องสำนึกเสียใจไปชั่วชีวิต

ดังนั้นมันทุ่มเทจิตใจจดจ่อ คิดค้นหาช่องโหว่ของเถี่ยมู่หลี หาทางบอกต่อเยี่ยหลิงซู แต่ชมดูอยู่สิบกว่ากระบวนท่า เถี่ยมู่หลีรุกรับอย่างรัดกุม ไม่มีช่องโหว่ให้ฉกฉวย ขณะท้อแท้ใจ พลันฉุกใจคิด คลับคล้ายได้ยินสุ้มเสียงชนิดหนึ่ง สุ้มเสียงแผ่วเบา อยู่ระหว่างมีและไม่มี เมื่อสืบสาวขึ้นไป พบว่ามาจากร่างเถี่ยมู่หลีเอง

เวี่ยจือหยางเพ่งตามอง สุ้มเสียงนั้นก็สูญหายไป มันขบคิดแล้วหลับตาลง เพียงใช้สองหูสดับฟัง สุ้มเสียงก็ดังขึ้นอีก ปรากฏว่ามาจากร่างของเถี่ยมู่หลี คล้ายสายน้ำรี่ไหล มีกฎเกณฑ์ที่แน่นอน

พลันได้ยินเหลียงซือฉินกล่าวว่า “นั่นเป็นพลังลมปราณ” สุ้มเสียง

เบาราวแมลงหวี่ ดุจเดียวกับที่ได้ยินบนเกาะฉงหมิงเต่า

เวี่ยจือหยางสะดุ้งเฮือก ร้องโพล่งว่า "ลั่วเซียนเซิง" ผู้คนรอบข้างต่างเหลียวมองมา เวี่ยจือหยางหน้าร้อนผะผ่าว ไม่ทราบวางตัวอย่างไร ดีที่ทั้งหมดจดจ่ออยู่กับการต่อสู้ ไม่ได้สืบสาวราวเรื่อง เพียงกวาดมองมันแวบหนึ่ง แล้วเบือนสายตาไปที่วงต่อสู้ใหม่

เวี่ยจือหยางนึกโล่งอก กวาดตาไปในฝูงชน แต่ไม่พบเห็นอันใด เหลียงซือฉินสามารถแปลงร่างสารพัน หากไม่ยอมเผยโฉม คิดหามันพบยังยากเย็นกว่าปีนป่ายขึ้นสวรรค์อีก

ได้ยินเหลียงซือฉินกล่าวอีกว่า "เจ้ายังจำเคล็ดวิชาในบทเทพเหินฟ้าได้หรือไม่ เป็นข้อความที่ว่าฟ้าดินมีจังหวะ ความเคลื่อนไหวมีทิศทาง ระหว่างหย่อนคลายกระชั้น เรียงร้อยเข้าด้วยกัน หากรู้ก่อนสยบภายหลัง ใช้ออกตามจังหวะ ล้วนประสบผลทุกครา..."

เวี่ยจือหยางไม่สามารถส่งเสียงทางลมปราณเช่นเหลียงซือฉิน ได้แต่ผงกศีรษะอย่างโง่งม ไม่ทราบว่าเหลียงซือฉินเห็นหรือไม่

ได้ยินเหลียงซือฉินกล่าวอีกว่า "เจ้ามีพลังการฝึกปรือรุดหน้า จิตสำนึกแจ่มใส ตรงกับเคล็ดวิชาในคัมภีร์ที่ว่า *'ระหว่างหย่อนคลายกระชั้น เรียงร้อยเข้าด้วยกัน'* วิธีนี้ในทางการแพทย์เรียกว่ามองพลังชี่ ในส่วนของวิชาฝีมือเรียกว่าสดับพลัง **จู่มู่** *(ท่านย่า)* ผู้ล่วงลับแตกฉานวิชาแพทย์ มีความสามารถในการมองพลังชี่ ส่วนยอดฝีมือในเชิงยุทธ์ก็อาศัยลมหมัดฝ่ามือ คำนวณแนวทางลมปราณของฝ่ายตรงข้าม แต่การใช้ใบหูสดับพลังของเจ้า เป็นหลิงเต้าหยินคิดค้นขึ้น ระหว่างการต่อสู้ คนในวงต่อสู้ทั้งสองเลือดลมโคจรเร่งร้อน เจ้าสดับตรับฟังจะเกิดผลรับอย่างแน่นอน"

เอ่ยถึงความเข้าใจในวิชาการต่อสู้ ทั่วทั้งแผ่นดินไม่มีผู้ใดเทียบเปรียบกับเหลียงซือฉิน ในสายตาของเวี่ยจือหยาง เคล็ดวิชาบทเทพตื่นรู้กับเทพเหินฟ้าในคัมภีร์เทพคีตนิรมิตล้วนลึกล้ำไพศาล ยากจะเข้าใจได้ แต่

พอฟังคำอธิบายของเหลียงซือฉิน ก็ล่วงรู้ความหมายได้

เวี่ยจือหยางพอได้รับการสะกิดกล่าว ก็เข้าใจปรุโปร่ง จึงหลับตาลงเล็กน้อย ตัดเสียงรบกวนทั้งหลาย ผนึกพลังใบหูอยู่ที่เถี่ยมู่หลี พริบตานั้นก็เข้าสู่ขอบเขตอีกขั้นหนึ่ง ร่างของเถี่ยมู่หลีคล้ายหุบลึกถ้ำเวิ้งว้าง ทุกที่ทางสงัดงัน แว่วเสียงน้ำไหลริน พลังลมปราณมาจากที่ใด ไหลหลั่งสู่ที่ใด ล้วนจำแนกออกได้ เพียงแต่หากว่าเถี่ยมู่หลีลงมืออย่างรวดเร็ว โคจรพลังอย่างเร่งร้อนจะรู้สึกได้ แต่หากว่าใช้ความสงบสยบความเคลื่อนไหว เพิ่มความรอบคอบรัดกุม จะกลายเป็นเลอะเลือนไม่ชัดเจน

เวี่ยจือหยางระบายลมจากปากคำหนึ่ง หันไปสังเกตเยี่ยหลิงซู ที่น่าประหลาดคือเยี่ยหลิงซูเคลื่อนไหวดุจสายลม รวดเร็วดั่งสายฟ้า แต่การหมุนเวียนของพลังลมปราณไม่ต่อเนื่องเท่ากับเถี่ยมู่หลี หากบอกว่าเถี่ยมู่หลีคล้ายลมคล้ายวารี อย่างนั้นพลังลมปราณของเยี่ยหลิงซูคล้ายเมฆพลิ้วลิ่วล่อง บัดเดี๋ยวรวมตัวบัดเดี๋ยวแยกจาก บางครั้งเคลื่อนตัวอย่างรวดเร็ว บางคราหยุดนิ่งลง คล้ายร่างอันว่างเปล่า ปราศจากพลังลมปราณใด

เวี่ยจือหยางยิ่งรับฟังยิ่งประหลาดใจ จากนั้นครุ่นคิด เยี่ยหลิงซูใช้เคล็ดวิชามังกรซ่อน ซึ่งมาจากซือฮิ่นเสิน ครั้งกระโน้นในการศึกที่อารามเฉิงหลงกวน ซือฮิ่นเสินคงรับความลำบากจากวิชาสดับพลัง จึงคิดค้นเคล็ดวิชาโคจรพลังดุจเมฆพลิ้วลิ่วล่อง มิให้หลิงเต้าหยินจับใจความ คาดเดาท่าร่างแนวทางหมัดของมันออก

เมื่อหันไปสดับฟังผู้คนโดยรอบ ก็ได้ยินเสียงเลือดลมหมุนเวียนอย่างชัดเจน ยามนี้การต่อสู้ผ่านไปสามสิบกว่ากระบวนท่า ทุกผู้คนกังวลสนใจผลแพ้ชนะ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่โคจรพลังอันใด

แต่แล้วยามนั้น พลันพบว่ามีคนโคจรพลัง เวี่ยจือหยางกวาดตาไปตามเสียง เห็นอูโหย่วเต้าเบิ่งตาดุจตาปลาตาย จ้องจับไปที่วงต่อสู้ โคจร

พลังผ่านสองมือ แผ่พุ่งออกจากในแขนเสื้ออย่างช้าๆ

เวี่ยจือหยางตื่นตัวขึ้นมา จึงกระโดดขึ้นฝั่งสืบเท้าเข้าใกล้อูโหย่วเต้า พอเพ่งตามอง ไม่พบเห็นอันใด แต่เมื่อเงี่ยหูฟัง พบว่าอูโหย่วเต้าแผ่พุ่งพลังพร้อมกับเส้นใยอันเบาบางออกจากแขนเสื้อคล้ายมีคล้ายไม่มี

เส้นใยเหล่านั้นแผ่พุ่งจากแมงมุมเลือด ไร้รูปไร้เงา คราก่อนฉู่คงซันไม่ทันระวัง จึงถูกพิษทำร้าย เวี่ยจือหยางไม่ล่วงรู้ความเป็นมาของใยแมงมุมพิษนี้ แต่อูโหย่วเต้าฝึกวิชาพิษ ยามนี้ปลดปล่อยสิ่งนี้ออกไป ต้องมีเลศนัยแน่นอน

เส้นใยยิ่งมายิ่งมาก พัดพลิ้วไปรอบวงต่อสู้ของเถี่ยมู่หลีกับเยี่ยหลิงซู บางเส้นถูกพลังลมปราณกระแทกแตกกระจาย บางเส้นถูกรั้งดึงเข้าไป เถี่ยมู่หลีใช้ความสงบสยบความเคลื่อนไหว ซุกงำพลังเอาไว้ เส้นใยจึงม้วนพันอยู่รอบกาย เกาะติดกับเสื้อผ้าผิวกาย ส่วนเยี่ยหลิงซูเหินบินไปมา เคลื่อนไหวดุจสายลม ใยแมงมุมยากเกาะติดได้

อูโหย่วเต้ามองดูเยี่ยหลิงซู สีหน้าร้อนรุ่มกระวนกระวาย พลังลมปราณยิ่งไหลเวียนกว่าเดิม แขนเสื้อทั้งสองข้างกระพือพัดพลิ้ว รีดเร้นใยแมงมุมหลายสิบเส้นใส่หญิงสาว

เวี่ยจือหยางพลันตวาดว่า “อูโหย่วเต้า ท่านทำอะไร?”

อูโหย่วเต้ามีเลศนัยอยู่ในใจ พอฟังจึงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ยิ่งฟาดฝ่ามือใส่เวี่ยจือหยาง มันพอหมุนตัว ใยแมงมุมก็เคลื่อนตาม เฉียดผ่านร่างเยี่ยหลิงซูไป ช่วยให้นางรอดพ้นจากเภทภัย

ลมฝ่ามือของอูโหย่วเต้ายังไม่บรรลุถึง กลิ่นคาวคละคลุ้งก็โชยมาก่อน กลับใช้หนอนคุณไสยไร้เงานำหน้า ตามด้วยใยแมงมุมเลือดคั่นกลาง สุดท้ายเป็นฝ่ามือต้นหญ้าไม่งอกเงย ใช้ท่าไม้ตายทั้งสามประการออก จึงยากระวังป้องกัน

เวี่ยจือหยางผนึกสมาธิมั่น สายตามองไม่เห็น โสตประสาทได้ยิน

ก่อน หนอนคุณไสยไร้เงามองไม่เห็นด้วยตาเปล่า แต่เมื่อรวมเป็นฝูงยามเหินบินบังเกิดสุ้มเสียง ถึงแม้แผ่วเบา ยังไม่อาจรอดพ้นจากโสตประสาทของมัน

เวี่ยจือหยางถดถอยไปเล็กน้อย ใช้ออกด้วยวิชามือปาดพิณ ทั้งปาดแล้วกดใส่ กำลังภายในปรับหยินเปลี่ยนหยาง เปลี่ยนเป็นเย็นเยียบเสียดกระดูก ห่อหุ้มหนอนคุณไสยไร้เงาเอาไว้ จนแข็งตัวตายหมดสิ้น ร่วงพรั่งพรูลงสู่พื้น คงเหลือไม่กี่ตัว แตกฮือหลบหนี ซอนไซเข้าใบหูรูจมูกของศิษย์ต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษ ทั้งซอนไซทั้งกัดใส่ ศิษย์ผู้นั้นหลั่งเลือดกำเดา โลหิตไหลออกจากใบหู ส่งเสียงแผดร้องออกมา

ทั้งสองประมือกันหนึ่งฝ่ามือ เวี่ยจือหยางกลับวกอ้อมผ่านใยแมงมุมเลือด เสียงฉาดเมื่อฟาดฝ่ามือใส่ข้อมืออูโหย่วเต้า

อูโหย่วเต้าใจหายวาบ เร่งเร้าพลังพิษออกไป มิคาดเวี่ยจือหยางกดมือวูบ พลังพิษของมันถูกสกัด ไม่สามารถทะลักออกไป กลับพุ่งย้อนกลับมา สร้างความแตกตื่นแก่อูโหย่วเต้าจนขวัญหนีดีฝ่อ รีบรั้งมือกลับล่าถอยไปด้านหลัง

เวี่ยจือหยางก็บังเกิดความประหลาดใจ มันได้ยินพลังลมปราณทะลักออกมา จึงโคจรพลังเข้าสกัดตามสัญชาตญาณ มิคาดลงมือคราเดียวประสบผล ไม่เพียงยับยั้งพลังลมปราณของฝ่ายตรงข้ามได้ ยังบังคับพลังย้อนกลับไป นับเป็นความพิสดารสุดจะหยั่งจริงๆ

แว่วเสียงเหลียงซือฉินดังว่า “เจ้าเข้าใจแล้ว นี่เรียกว่าแหงนดูดินฟ้าอากาศ ก้มลงมองพื้นภูมิประเทศ พลิกแพลงตามสถานการณ์ ศึกษาสภาพโดยรอบ...”

เวี่ยจือหยางร้องโพล่งว่า “นี่เป็นข้อความในบทเทพตื่นรู้”

อูโหย่วเต้าบังเกิดความมึนงงสงสัย ร้องถามว่า “เจ้าผายลมอันใด?”

เวี่ยจือหยางไม่แยแสสนใจมัน หากก้มศีรษะครุ่นคิด อูโหย่วเต้า

เข้าใจว่ามันดูแคลนตนเอง จึงบันดาลโทสะ โบกแขนเสื้อทั้งสอง แมงมุมเลือดก็แล่นออกมาตามเส้นใยอันเล็กละเอียด พุ่งใส่เวี่ยจือหยางราวสะเก็ดไฟหลายสิบจุด

เวี่ยจือหยางก็หักห้ามความคิด ฟาดออกสองฝ่ามือ กระแทกแมงมุมเลือดพ้นห่าง จากนั้นตวัดเท้าซ้าย ลอดผ่านฝ่ามือทั้งสองของอูโหย่วเต้า เตะใส่ท้องน้อยมัน

อูโหย่วเต้าถือดีว่าฝึกพลังพิษแรกเริ่มจึงไม่หลบหลีก เสียงทึบเมื่อปลายเท้าเตะใส่ร่าง ไม่เจ็บปวดเท่าใด แต่อูโหย่วเต้าคล้ายระฆังใบมหึมาเมื่อถูกไม้ซุงกระทุ้งใส่ ลมปราณภายในก็วิ่งพลุกพล่าน มีวี่แววว่าพิษร้ายย้อนทำร้ายใส่ตัวเอง จึงรีบพุ่งตัวไปด้านหลัง

เวี่ยจือหยางใช้วิชาย่ำเท้าตามเพลงตามติดไป พุ่งวนอยู่รอบกายมัน ทยอยใช้หมัดกลองวัตรค่ำออก อูโหย่วเต้าเห็นเงาหมัดพร่าพราย ถึงกับตาลายละลาน ที่สาหัสยิ่งกว่าคือเลือดลมภายในกายวิ่งพลุกพล่าน ยากสะกดระงับได้ เท่ากับถูกรุมเร้าทั้งภายนอกภายใน ดูแลไม่ทั่วถึง ที่ไหล่ซ้ายซอกแขนขวาและกลางหลังถูกต่อยใส่หมัดหนึ่ง แม้ไม่ได้รับบาดเจ็บ แต่เส้นลมปราณสั่นสะเทือน จุดตันเถียนพลุ่งพล่าน เลือดลมที่เพิ่งสะกดระงับไว้เกิดความปั่นป่วนขึ้นมาอีก

อูโหย่วเต้าคำรามก้อง ตีลังกาไปด้านหลัง มิคาดเวี่ยจือหยางคำนวณพลังลมปราณของฝ่ายตรงข้ามออก อูโหย่วเต้าลอยอยู่กลางอากาศ เวี่ยจือหยางสามารถตรวจจับสภาพลมปราณของมันออก จึงสะอึกเข้าหา ใช้วิชามือปาดพิณออก อูโหย่วเต้าไม่ทันตกถึงพื้น ก็ถูกฟาดใส่สามฝ่ามือ ยึดถือพลังลมปราณของมันเป็นสายพิณ ทั้งสะกิดทั้งเขี่ยใส่ ใช้พลังหยินเข้าเส้นลมปราณหยาง ใช้พลังหยางเข้าเส้นลมปราณหยิน ใช้พลังไม่หยินไม่หยางเข้าสู่เส้นลมปราณพิเศษทั้งแปด ก่อกวนพลังลมปราณของอูโหย่วเต้าจนชุลมุนวุ่นวาย ไม่อาจรวมรั้งได้

อูโหย่วเต้าพอตกถึงพื้น คล้ายร่ำสุราเมามาย ฝีเท้าโซซัดโซเซ ใบหน้ากลับกลายเป็นแดงก่ำ เชื้อพิษที่ถูกสะกดไว้ปะทุขึ้นมาวิ่งพลุกพล่านตามพลังลมปราณ ซอนไซสมองชำแรกหัวใจ กัดกร่อนอวัยวะภายใน สร้างความแตกตื่นจนขวัญหาย ไม่คำนึงถึงการทำร้ายศัตรู รีบกระแทกนั่งขัดสมาธิโคจรพลัง ต่อต้านพิษร้ายภายในกายตัวเอง

เวี่ยจือหยางพอฟาดออกสามฝ่ามือ ขณะจะตะลุยรุกไล่ พลันรู้สึกใจกลางฝ่ามือคันชา พอก้มศีรษะลง พบว่าฝ่ามือทั้งสองกลายเป็นสีดำ แสดงว่าถูกพิษ จึงรีบหยุดเท้าลง ใช้วิชาปรับหยินเปลี่ยนหยางขับพิษออก

ขณะที่ทั้งสองประมือกัน ทางด้านเถี่ยมู่หลีกับเยี่ยหลิงซูก็หักล้างกันแปดสิบกว่ากระบวนท่า ยังไม่ปรากฏผลแพ้ชนะ เยี่ยหลิงซูพุ่งวนไม่หยุด จึงเกิดความอ่อนล้า แต่เห็นว่าใกล้ครบกำหนดร้อยกระบวนท่า จึงกัดฟันกล้ำกลืน พลันเห็นเถี่ยมู่หลีฟาดฝ่ามือมา จึงถลันหลบไปหลังโขดหินก้อนหนึ่ง

เถี่ยมู่หลีกวาดตามองแล้วลอยตัวขึ้น ฟาดฝ่ามือขวาใส่ผิวน้ำ สร้างความประหลาดใจแก่เยี่ยหลิงซู พลันรู้สึกมีพลังมหาศาลโถมทะลักมา เสียงโครมเมื่อกระแทกโขดหินที่นางซ่อนตัวอยู่เป็นผุยผง

เยี่ยหลิงซูถลันหลบเชื่องช้าเล็กน้อย ถูกเศษหินพุ่งใส่ร่าง จนปวดแปลบเล็กน้อย นางกัดฟันฝืนทน พลิ้วถอยไปด้านหลัง กลับถูกเถี่ยมู่หลีสกัดขวางหน้า ฟาดฝ่ามือใส่ดังหวีดใหญ่ เยี่ยหลิงซูหมุนคว้างหลบเลี่ยง พลันรู้สึกมีกระแสลมจู่โจมมาจากด้านหลัง

เยี่ยหลิงซูฉุกคิดขึ้น *'มีคนลอบทำร้าย?'* พลางพุ่งตัวไปข้างหน้า รู้สึกว่าพลังลมพุ่งผ่านข้อเท้าไป ตัดขากางเกงขาดไปแถบหนึ่ง เผยเห็นข้อเท้าอันขาวผ่อง

เยี่ยหลิงซูยามรีบร้อนเหลียวหน้าไป แต่ที่ด้านหลังว่างเปล่า หามีผู้คนไม่ ยามอัดอั้นตันใจ เถี่ยมู่หลีที่กลางอากาศกวาดเท้าซ้ายออก เยี่ย

หลิงซูยกกระบี่ต้านทาน มิคาดมันหมุนตัวกลางอากาศ รั้งเท้าซ้ายกลับ เตะเท้าขวาออก ด้วยความเร็วกว่าเท้าซ้ายเท่าตัว เยี่ยหลิงซูไม่ทันเปลี่ยนกระบวนท่า รีบรั้งกระบี่กลับ อาศัยภูมิประเทศซ่อนตัวไว้ ค่อยหลบรอดจากเท้านี้

หลังจากผ่านไปหลายกระบวนท่า เยี่ยหลิงซูค่อยเข้าใจอยู่บ้าง เถี่ยมู่หลีปรับเปลี่ยนวิชาฝีมือที่แปลกประหลาดแขนงหนึ่ง ตอนลงมือคล้ายจู่โจมใส่ทางซ้าย พลังลมปราณกลับมุ่งใส่ทางขวา ความจริงกวาดเท้าซ้ายออก พอถึงกลางคันก็เปลี่ยนเป็นเท้าขวา ทั้งที่ตั้งเผชิญหน้า พลังฝ่ามือกลับอ้อมผ่านคู่ต่อสู้มาทางด้านหลัง สอดคล้องกับเคล็ดหลอกล่อซ้ายจู่โจมขวา หากมิใช่ตัวเองฝึกปรือท่าร่างของซื่ออิ่นเสิน คงต้องตายใต้กระบวนท่าเหล่านี้ ดังนั้นอดร้องถามมิได้ว่า “นี่เป็นวิชาฝีมืออันใด?”

เถี่ยมู่หลีหัวร่อดังกังวานกล่าวว่า “ฝ่ามือฝืนฟ้า เยี่ยปางจู่เห็นว่ายังพอใช้ได้หรือไม่?”

เยี่ยหลิงซูแค่นเสียงดังเฮอะ ใช้วิชาท่าร่างถึงขีดสุด แต่ก็ถูกสะกดทุกวิถีทาง ตกอยู่ในห้วงคับขันจนร่อแร่”

วิชาฝ่ามือฝืนฟ้าเป็นไม้ตายที่เถี่ยมู่หลีคิดค้นขึ้น หลอมรวมวิชาคมมีดฟ้ากับฝ่ามือผลาญหัวใจเข้าด้วยกัน ยามใช้ออกพลิกแพลงพิสดารหาด้อยกว่าหนึ่งประหลาดวารีดำเซียวเซียนเจี๋ยเมื่อครั้งกระโน้นไม่

คราก่อนเถี่ยมู่หลีเคยพลาดท่าเสียทีแก่เหลียงซือฉิน จึงนึกผูกใจเจ็บแค้น ฝึกวิชาฝ่ามือนี้เป็นการลับ ตั้งใจว่าพอเผชิญพบกันใหม่ จะใช้ออกโดยไม่คาดฝัน มิคาดวันนี้เผชิญกับเคล็ดวิชามังกรซ่อน ต่อสู้เป็นเวลานานยังไม่อาจเอาชนะ สร้างความร้อนใจขึ้นมา ทั้งกริ่งเกรงว่าพอถึงร้อยกระบวนท่ายังไม่พิชิตชัย ต้องโขกศีรษะคำนับอีกฝ่าย จึงตัดสินใจใช้ออกก่อนกำหนด

เถี่ยมู่หลีไม่ลงมือก็แล้วกันไป พอลงมือเป็นที่ข่มขวัญ ท่าร่างรวดเร็ว

จนน่าตระหนก เยี่ยหลิงซูใช้ออกอย่างสุดฝีมือ ยังไม่อาจดิ้นหลุดได้ รู้สึกมีพลังลมปกคลุมทั้งสี่ด้าน คล้ายร่างแหคลี่คลุมนางเอาไว้

ฮัวหมิงเห็นผิดท่า พลันร้องว่า “แปดสิบเจ็ดแปดสิบแปด...” เหล่าผู้กล้าล่วงรู้ความคิดของนาง จึงร้องบอกว่า “แปดสิบเก้า เก้าสิบ...”

ทั้งหมดเห็นว่าใกล้ครบกำหนดร้อยกระบวนท่า จึงนับจำนวนกระบวนท่า เพื่อรบกวนสมาธิจิตใจของเถี่ยมู่หลี ศิษย์สำนักเอี้ยนหยางกับต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษก็เข้าใจเหตุผลข้อนี้ พากันส่งเสียงร่ำร้อง คิดกลบสุ้มเสียงของฝ่ายตรงข้าม

ชั่วลัดนิ้วมือเดียว การต่อสู้ดำเนินถึงท่าที่เก้าสิบเจ็ดแล้ว เถี่ยมู่หลีพลันส่งเสียงตวาดก้อง ประหนึ่งเสียงอสนีบาตยามแล้ง เสียงตวาดยังไม่ขาดหาย ที่ห่างไปพลันบังเกิดเสียงแผดร้องปานถูกฉีกกระชากดังขึ้น

เยี่ยหลิงซูฟังออกว่าเป็นเสียงของอูโหย่วเต้า ยังไม่ทันมีความคิดใด เถี่ยมู่หลีก็สกัดขวางหน้าไว้ ฟาดฝ่ามือขวาแหวกฝ่าอากาศมา

ฝ่ามือนี้สะสมพลังเป็นเวลานาน ลมฝ่ามือเกรี้ยวกราดรุนแรง เยี่ยหลิงซูไม่มีช่องทางหลบหนี จึงกัดฟันกรอด ร่ายรำกระบี่เข้าปะทะ เงาร่างทั้งสองไขว้สลับเฉียดผ่านไป เถี่ยมู่หลีพลันส่ายร่างโงนเงน พลังลมปราณรั่วไหลออก เยี่ยหลิงซูพอพบเห็นเช่นนั้น ก็ไม่ขบคิดใคร่ครวญจู่โจมกระบี่เข้าไป

พริบตาดุจประกายไฟ เถี่ยมู่หลีรั้งมือขวากลับ ใช้นิ้วชี้นิ้วกลางคีบจับปลายกระบี่ไว้ เสียงซี่เมื่อปลายกระบี่แทงเข้ามาครึ่งนิ้ว เยี่ยหลิงซูก็ง่ามมือฉีกขาดโลหิตไหลริน จึงพลิกตัวพุ่งถอยไปด้านหลัง สองเท้าเพิ่งแตะสัมผัสพื้น ได้ยินฮัวหมิงร้องว่า “เก้าสิบเก้า...”

เห็นแน่ชัดว่าชัยชนะอยู่แค่เอื้อม เยี่ยหลิงซูหัวใจร้อนวูบ เงยหน้ากวาดตามอง เห็นเถี่ยมู่หลีฝีเท้าซวนเซ ใบหน้าแดงราวชโลมด้วยโลหิต ในสีแดงเลือดแฝงคราบสีดำชั้นหนึ่ง

เยี่ยหลิงซูสงสัยใจยิ่ง พลันเห็นเถี่ยมู่หลีหลับตาลง เบื้องบนศีรษะมีควันขาวพวยพุ่งขึ้น

ฮัวหมิงเห็นเป็นโอกาสเหมาะ จึงร้องบอกว่า "หลิงซู ยังเหลืออีกกระบวนท่า"

ศิษย์สำนักเอี้ยนหยางเห็นผิดท่า แต่เนื่องเพราะเชื่อมั่นในตัวเถี่ยมู่หลี ยามนี้ล้วนชุมนุมอยู่บนเรือ คิดช่วยเหลือก็ไม่ทันการณ์ คงมีแต่หยางเฮิ่นที่ยืนซึมเซาอยู่ริมฝั่ง พอเห็นเช่นนั้นจึงกระโดดปราดเข้ามาขวางหน้าอาจารย์ จนใจที่มันรับบาดเจ็บอยู่ก่อน การกระโดดครั้งนี้กระทบถูกปากแผล สร้างความเจ็บปวดแก่มันจนขมวดคิ้วเข้าหากัน เวี่ยจือหยางก็เร่งรุดมาถึง ตวัดมือตบหน้ามันหมุนคว้างสองรอบ ฉวยโอกาสที่มันหัวหมุนงุนงงแย่งชิงขลุ่ยหยกจากข้างเอวมัน ตวัดเท้าเตะมันหล่นตูมลงในน้ำ

ศิษย์สำนักเอี้ยนหยางเห็นมันอาศัยความชุลมุนลงมือ พากันร่ำร้องด่าทอ เวี่ยจือหยางแสร้งเป็นไม่ได้ยิน ซุกเก็บขลุ่ยหยกไว้ มองดูหยางเฮิ่นดิ้นรนในน้ำ เห็นมันกำลังจะขึ้นฝั่ง ก็สืบเท้าไป เตะมันตกน้ำใหม่

เยี่ยหลิงซูเงื้อกระบี่จ่อใส่เถี่ยมู่หลี ขณะจะแทงออก พลันได้ยินอูโหย่วเต้าแผดร้องออกมา จึงเหลียวหน้ามอง เห็นมันหน้าดำคล้ำหลั่งโลหิตจากทวารทั้งเจ็ดบนใบหน้า กลิ้งตัวไปตามพื้นดิน ได้รับความทุกข์ทรมานยิ่ง

อูโหย่วเต้าพลันกระโดดปราดขึ้น โขกศีรษะต่อเถี่ยมู่หลีเป็นการใหญ่ ร้องเสียงแหลมเล็กว่า "ท่านราชครูโปรดไว้ชีวิต ท่านราชครูโปรดไว้ชีวิต..."

เหตุแปรเปลี่ยนเกิดขึ้นอย่างกะทันหัน เยี่ยหลิงซูไม่ทราบว่าเกิดเรื่องอันใด จึงถือกระบี่เฝ้าคุมเชิงไว้ เถี่ยมู่หลีก็สะกดพิษอย่างยากเย็น ลืมตาขึ้นมา จับต้นชนปลายไม่ถูกเช่นกัน

อูโหย่วเต้าพบว่าภายในร่างปั่นป่วนวุ่นวาย พิษร้ายชอนไชขึ้นสมองจนสติเลอะเลือน ปากร้องว่า "เราผู้แซ่อูเลอะเทอะเหลวไหล ค่อยแพร่พิษ

ต่อท่านราชครู ขอท่านราชครูใจกว้างขวาง อย่าได้ทำร้ายหนอนคุณไสยประจำชีวิต”

มันกำลังภายในพลุ่งพล่าน ควบคุมพิษร้ายไม่ได้ เป็นอาการของการสูญเสียหนอนคุณไสยประจำชีวิต เข้าใจว่าเรื่องที่แพร่พิษถูกเถี่ยมู่หลีพบเห็น จึงทำลายหนอนคุณไสยประจำชีวิตเป็นการแก้แค้น ดังนั้นอ้อนวอนขอความกรุณา หารู้ไม่ว่าวิงวอนคนผิดไป

เถี่ยมู่หลีค่อยเข้าใจว่าเกิดเรื่องใด สร้างความโกรธแค้นจนหัวร่อออกมา กล่าวว่า “เจ้าแพร่พิษใส่เรา?”

อูโหย่วเต้ากล่าวว่า “ผู้น้อยเลอะเทอะเหลวไหลไปชั่วขณะ”

เถี่ยมู่หลีแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า “ขจัดพิษอย่างไร?” อูโหย่วเต้ารีบกล่าวว่า “หนอนคุณไสยประจำชีวิตสามารถดูดพิษได้”

เถี่ยมู่หลีเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่ง มันมีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ แม้สะกดพิษไว้ได้ แต่หากต่อสู้กับเยี่ยหลิงซูสืบต่อ ก็ไม่สามารถใช้กำลังตามใจนึก จึงมองดูหญิงสาว เห็นนางไม่ขยับเคลื่อนไหว ค่อยคลายใจลง ล้วงกล่องไม้ออกมาถามว่า “ใช้สิ่งนี้หรือ?”

อูโหย่วเต้ามึนงงสงสัยขึ้นมากล่าวว่า “นี่...ท่านราชครูไม่ได้ทำร้ายหนอนคุณไสยประจำชีวิตหรือ?”

เถี่ยมู่หลีแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า “เราไยต้องทำร้ายมัน?”

อูโหย่วเต้ายิ่งมึนงงสงสัย มองดูเวี่ยจือหยางที่อยู่ห่างไป กล่าวว่า “อย่างนั้นไฉน...” ไม่ทันกล่าวจบ เถี่ยมู่หลีกล่าวอย่างเยือกเย็นว่า “ตอนนี้เราคิดทำร้ายมันยังไม่สาย” พลางรวบนิ้วทั้งห้าบีบเค้นกล่องไม้เป็นเสียงดัง

อูโหย่วเต้ารีบร้องทัดทานไว้ สะกดข่มความเจ็บปวดที่ถูกสัตว์พิษแว้งกัดใส่ กล่าวว่า “ใช้นิ้วชี้ยื่นเข้าไปในกล่อง แมงมุมเลือดจะดูดพิษให้เอง”

เถี่ยมู่หลีขมวดคิ้ว เกิดความลังเล ซือชินปาเย่อเห็นแต่ไกล รีบร้อง

บอกว่า "**ซือจุน** *(ท่านอาจารย์)* อย่าได้เชื่อถือหนอนพิษเฒ่านี้"

เถี่ยมู่หลีสั่นศีรษะ เปิดแง้มกล่องไม้ยื่นนิ้วชี้เข้าไป แมงมุมเลือดขนาดใหญ่ภายในกล่องก็กัดใส่มัน หัวคิ้วของเถี่ยมู่หลีเต้นระริก คราบสีดำบนใบหน้าค่อยจางเบาบางลง

เมิ่งเฟยเอี้ยนร้องบอกว่า "ปางจู่ หากไม่ลงมือก็ไม่ทันการณ์แล้ว"

เยี่ยหลิงซูสั่นศีรษะกล่าวว่า "มันถูกลอบทำร้ายไม่ควรลงมือซ้ำเติม"

ทั้งหมดไม่เห็นด้วย ตู้โย่วหยางร้องบอกว่า "ปางจู่กล่าวเช่นนี้ ท่านทูตหัวไยมิใช่ตายเปล่า?"

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "ตอนที่มันฆ่าท่านทูตหัวไม่ยืมมือผู้อื่น ทั้งไม่ใช้แผนอุบาย หากข้าพเจ้าฆ่ามันในตอนนี้ ออกจะขาดความผ่าเผยไป"

นางถือกำเนิดจากตระกูลบู๊ลิ้ม ไม่คิดลดตัวลงถมหินลงบ่อ ส่วนพรรคค้าเกลือเป็นพวกกเฬวราก แสวงหาผลประโยชน์ หากมีโอกาสให้ฉกฉวย จะไม่ปล่อยปละละเว้น พอฟังจึงส่งเสียงร่ำร้อง บังคับเรือขึ้นฝั่ง รายล้อมเถี่ยมู่หลีเอาไว้

เยี่ยหลิงซูขมวดคิ้วเล็กน้อย ไม่ทราบสมควรห้ามปรามหรือไม่ พลันได้ยินเถี่ยมู่หลีกล่าวว่า "อูโหย่วเต้า เจ้าต้องการมีชีวิตหรือไม่?"

อูโหย่วเต้าผงกศีรษะระรัว ตอบว่า "ต้องการ" เถี่ยมู่หลีก็กล่าวเสียงเย็นชาว่า "อย่างนั้นยังมิรีบระดมกำลังคุ้มกันเราอีก?"

อูโหย่วเต้าค่อยได้คิด ผิวปากเป่าเป็นเสียงดัง ศิษย์ต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษก็ฮือเข้ามา พวกมันถนัดในการใช้พิษ เหล่าสมุนพรรคค้าเกลือถืออาวุธ ร่ำร้องด่าทอไม่ขาดปาก แต่ไม่กล้าบุกเข้าหา

คราบสีดำบนใบหน้าเถี่ยมู่หลียิ่งมายิ่งเบาบาง พลันถอนดึงนิ้วออกมา โยนกล่องไม้ทิ้ง เห็นที่ปลายนิ้วมีแมงมุมเลือดขนาดใหญ่ตัวหนึ่งเกาะติดอยู่

อูโหย่วเต้ามองดูแมงมุมเลือด สีหน้าทอแววหวาดหวั่น เห็นข้อ

แขนของเถี่ยมู่หลีกลับกลายเป็นแดงเพลิง ราวกับถ่านที่เผาไฟแดงก้อนหนึ่ง สีแดงเพลิงลามออกไป จนถึงนิ้วชี้ข้างนั้น แมงมุมเลือดคล้ายอัดลมเข้าไป ลำตัวเบ่งพองขึ้นมา อูโหย่วเต้าริมฝีปากสั่นระริก คล้ายคิดกล่าวอันใด พลันบังเกิดเสียงดังปง แมงมุมเลือดแตกระเบิดกลางอากาศ ของเหลวที่เหม็นคลุ้งกระเซ็นซ่าน อูโหย่วเต้าแผดเสียงร้องโหยหวน ล้มฟาดกับพื้น ร่างชักกระตุกไม่หยุดยั้ง

ศิษย์ของต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษหันขวับมามองดูอูโหย่วเต้าอย่างตื่นตระหนก เห็นตลอดทั้งร่างมันบวมฉุขึ้นหลายแห่ง ปริแตกออกดังเพียะพะ ปรากฏน้ำเลือดน้ำหนองสีดำไหลทะลักออกมา ในน้ำเลือดมีแมงมุม แมงป่อง และสัตว์พิษที่เรียกชื่อไม่ถูกจำนวนมากคืบคลานออกมา สัตว์พิษพอออกจากร่างคน ก็หันไปกัดกันเอง จนล้มตายหมดสิ้น

เถี่ยมู่หลีแค้นอูโหย่วเต้าลอบทำร้ายตนเอง ยามโกรธแค้นจึงทำลายหนอนคุณไสยประจำชีวิต ปล่อยให้สัตว์พิษแว้งกัดเจ้าของ หนอนพิษเฒ่าตนนี้ก่อกรรมทำเข็ญ แม้ตายก็สาสม แต่สภาพการตายอเนจอนาถเกินไป คนที่ขวัญอ่อนถึงกับชมดูจนเข่าอ่อนระทวย กระแทกนั่งลง

เถี่ยมู่หลีเห็นเช่นนั้น ก็นึกเสียใจอยู่บ้าง หากอูโหย่วเต้ายังมีชีวิตอยู่ จะเป็นประโยชน์ต่อมันอย่างมาก แต่ว่าคนผู้นี้ลึกซึ้งชั่วร้าย ยากแก่การควบคุม เช่นเดียวกับหนอนคุณไสยเหล่านี้ หากไม่ระวังจะถูกแว้งกัดใส่

พลันได้ยินเสียงแผดร้องคำหนึ่ง ทั้งหมดกวาดตาไปตามเสียง เห็นกู่เอี๋ยนกระโดดออกจากกลุ่มคน กระโดดขึ้นสูงแล้วล้มฟาดกับพื้น ร่างชักกระตุกติดต่อกัน มุมปากปรากฏหนอนประหลาดตัวหนึ่งคืบคลานออกมา หนอนเป็นสีดำมะเมื่อม พอคืบคลานออกมาเชียะเศษก็ตัวแข็งทื่อตายไป

ขณะที่กู่เอี๋ยนจบชีวิต เหล่าศิษย์ต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษก็กระโดดโลดเต้น ล้มลงกับพื้น ปรากฏหนอนคุณไสยลักษณะต่างๆ คืบคลานออก

จากปาก รูหู เบ้าตา และรูจมูก หนอนตายคนม้วยมอด เพียงระยะเวลาชั่วน้ำเดือด ศิษย์ต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษก็ล้มตายหมดสิ้น แม้แต่หุ่นเชิดคุณไสยที่หลงเหลือก็ไม่มีตนใดรอดชีวิต

เรื่องราวเกิดขึ้นอย่างกะทันหัน ทั้งหมดล้วนแตกตื่นตระหนก แต่เนื่องจากเป็นหนอนคุณไสย จึงไม่กล้าเข้าใกล้ ได้แต่ชมดูอยู่ด้านข้าง เวี่ยจือหยางยังขุ่นข้องใจยิ่งกว่า การตายของเวี่ยเส้าฟงที่เป็นบิดาบุญธรรมอาจมีส่วนเกี่ยวข้องกับต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษ ความจริงคิดคร่ากุมตัวกู่เอี๋ยนเค้นถามให้รู้แน่ เมื่อเป็นเช่นนี้เบาะแสขาดสะบั้น ต้องตั้งต้นใหม่ สำหรับจูเหว่ยยังอยู่ในหุบเขาจอมพิษ ไม่ทราบมีสภาพอย่างไร

ขณะหงุดหงิดใจ พลันได้ยินชงต้าซือทอดถอนใจกล่าวว่า “อมิตตพุทธ มิน่าเล่าครั้งกระโน้นเหลียงซือฉินไม่ฆ่าอูโหย่วเต้า พิษหนอนคุณไสยในตัวศิษย์ต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษล้วนเชื่อมโยงกับอูโหย่วเต้า อูโหย่วเต้าเป็นหนอนคุณไสยประจำชีวิตพวกมัน เมื่อดึงเส้นผมเดียวกระทบไปทั่วร่าง ฆ่าคนหนึ่งล้างทั้งตระกูล เหลียงซือฉินที่ไม่ฆ่าคน เพราะคำนึงถึงหลักเมตตา”

คำพูดนี้หากกล่าวจากปากผู้อื่นยังพอทำเนา เมื่อกล่าวจากปากหลวงจีนใหญ่ ทั้งหมดล้วนรู้สึกเหลวไหล ครุ่นคิดขึ้น *‘หลวงจีนนี้เป็นแมวร่ำไห้มุสิก เสแสร้งเป็นเมตตา ยังน่าชังกว่าอูโหย่วเต้าอีก’*

เถี่ยมู่หลีแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า “เซวียฉาน อูโหย่วเต้าลอบทำร้ายเรา ท่านทราบเรื่องหรือไม่?”

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า “อาตมาตาต่ำมองไม่เห็นอันใด”

ชงต้าซือทำความเข้าใจกับอูโหย่วเต้าโดยกระจ่างดุจนิ้วบนฝ่ามือ ทั้งมีสายตาคมกล้า คิดอ่านละเอียดรอบคอบ หากบอกว่าหลวงจีนใหญ่ไม่ทราบเรื่อง เถี่ยมู่หลีไม่ยอมเชื่อเด็ดขาด อย่าว่าแต่หากฆ่าเถี่ยมู่หลีกับเยี่ยหลิงซู จะเกิดประโยชน์แก่อูโหย่วเต้าและชงต้าซือ ไม่แน่ว่าทั้งสองลอบ

สมคบคิดกันมาก่อน

ระหว่างเถี่ยมู่หลีกับซงต้าซือต่างมีเงื่อนปมในใจ เมื่อเป็นเช่นนี้ยิ่งเพาะเป็นความแค้นกว่าเดิม แต่ศัตรูเข้มแข็งเผชิญหน้า ไม่สะดวกกับการขัดแย้งภายใน เถี่ยมู่หลีเพียงแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา ไม่สืบสาวราวเรื่องไป หากกวาดตาไปยังเหล่าผู้กล้า กล่าวว่า “พวกท่านจะเข้ามาทีละคน หรือบุกเข้ามาพร้อมกัน?”

หากเป็นเรื่องถมหินลงบ่อ ทุกคนย่อมแย่งกันลงมือ แต่เห็นเถี่ยมู่หลีทุเลาหายดีดังเดิม สมุนพรรคค้าเกลือล้วนหวาดหวั่นพรั่นกลัว ไหนเลยกล้าเข้าไป ต่างหันมาทางเยี่ยหลิงซู

เยี่ยหลิงซูสืบเท้าออกไปหนึ่งก้าว กล่าวว่า “กำหนดร้อยกระบวนท่า ยังเหลืออีกหนึ่งท่า หากท่านราชครูปลอดภัยดี พวกเราจะสู้สืบต่อ”

เถี่ยมู่หลีจับจ้องมองดูหญิงสาว สีหน้าประหลาดพิกลยิ่ง เยี่ยหลิงซูลอบระวังป้องกัน ทราบว่านี่เป็นกระบวนท่าตัดสินผลแพ้ชนะ เถี่ยมู่หลีไม่ลงมือก็แล้วกันไป หากลงมือต้องทุ่มเทอย่างสุดกำลัง พลันเห็นมันระบายลมจากปากคำหนึ่งกล่าวช้าๆ ว่า “กระบวนท่านี้ไม่ต้องประลองแล้ว ถือว่าเราเป็นฝ่ายแพ้”

คำพูดพอกล่าว ในบริเวณเกิดความปั่นป่วนวุ่นวายขึ้นมา ซือซินปาเย่อร้องว่า “ซือฟู่ นี่จะได้อย่างไร?”

เถี่ยมู่หลีตวาดคำหุบปาก หันไปกล่าวกับเยี่ยหลิงซูว่า “ตอนที่เราพิษกำเริบ เจ้าหยุดกระบี่ไม่เคลื่อนไหว นับเป็นบุคลิกของปรมาจารย์ เรายอมรับความพ่ายแพ้ ที่ยอมรับมิใช่พลังฝีมือของเจ้า หากเป็นการวางตัวของเจ้า”

กล่าวจบขบกรามกรอด งอเข่าคุกลง โขกศีรษะต่อคนของพรรคค้าเกลือสามครา เหล่าผู้กล้างงงันวูบ จากนั้นโห่ร้องออกมา

เถี่ยมู่หลีหน้าเขียวคล้ำ นึกอาฆาตในใจ *‘พ้นจากวันนี้ เราจะใช้ศีรษะ*

บนบ่าของสมุนพรรคค้าเกลือมาชดใช้การโขกศีรษะครั้งนี้' ขณะครุ่นคิด กระโดดปราดขึ้น ยื่นมือตะปบคว้าร่างหยางเฮิ่นขึ้นจากน้ำ กระโดดขึ้นลงสองครา กลับขึ้นเรือของตนเอง ตวาดสั่งว่า "ไป"

เหล่าศิษย์สำนักเอี้ยนหยางบังเกิดความท้อแท้ ก้มหน้าก้มตาแจวเรือจากไป ตู้โย่วหยางต้องกระทืบเท้ากล่าวว่า "ปล่อยให้มันจากไปในลักษณะนี้หรือ?"

เยี่ยหลิงซูเงียบงันไม่ส่งเสียง ฮัวหมิงจึงกล่าว "ท่านทูตตู้ มันโขกศีรษะยอมรับความพ่ายแพ้แล้ว วันนี้ถือว่ายุติแต่เพียงนี้ ในตอนนี้ไม่มีผู้ใดเป็นคู่มือของมัน รอจนหาตัวหวินเต่าอ๋องพบ ค่อยคิดบัญชีกับมัน..."

เยี่ยหลิงซูสอดคำขึ้น "ไม่ต้อง ระหว่างเรากับมันยังไม่พิสูจน์ผลแพ้ชนะ จะช้าเร็วต้องทำศึกกันอีก ท่านทั้งหลายโปรดวางใจ สักวันหนึ่งข้าพเจ้าจะปลิดปลงมารร้ายนี้ ล้างแค้นให้กับพี่น้องที่บาดเจ็บล้มตาย"

เหล่าสมุนพรรคค้าเกลือนิ่งเงียบงัน แต่สีหน้าทอแววไม่พอใจ เวี่ยจือหยางลอบทอดถอนใจ เยี่ยหลิงซูเย่อหยิ่งถือดี ไม่หลุดพ้นจากธาตุทระนงของธิดาบู๊ลิ้ม หากให้ประจำการบนเกาะตะวันออกยังกระทำได้ ตอนนี้เข้าสู่ยุทธจักร อยู่ท่ามกลางบุคคลหลากหลายอาชีพ ยังไม่ปรับเปลี่ยนวิธีการมาตรว่าอยู่ในพรรคค้าเกลือ แต่เฉกเช่นบัวขาวกลางโคลนตม ไม่เข้ากับผู้คนหมู่มาก

เยี่ยหลิงซูทราบว่าทั้งหมดไม่พอใจ แต่ก็ไม่ลดตัวลงอธิบาย มือถือกระบี่วิเศษ มองดูชงต้าซือ ชงต้าซือไม่ร้อนรุ่มไม่กระสับกระส่าย สีหน้าปลอดโปร่งโล่งใจ ไม่หวาดหวั่นแต่อย่างไร

เวี่ยจือหยางอดตวาดถามมิได้ว่า "หลวงจีน จูเหว่ยอยู่ที่ใด?"

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "ท่านอาละวาดอยู่ครู่ใหญ่ ค่อยนึกถึงนางหรือ ช่างจืดจางไร้น้ำใจจริงๆ"

เวี่ยจือหยางหน้าแดงวูบ นับตั้งแต่มันเผยโฉม เกิดเหตุแทรกซ้อน

ไม่หยุดหย่อน ไม่มีโอกาสสอบถามร่องรอยของจูเหว่ยจริงๆ พลันได้ยินฮัวหมิงกล่าวว่า “หลวงจีน ปากแข็งไปก็เปล่าประโยชน์ ท่านก่อกรรมทำชั่วนับไม่ถ้วน วันนี้จะเป็นวันตายของท่าน”

เถี่ยมู่หลีพอจากไป เพลิงแค้นของเหล่าผู้กล้าไม่มีที่ระบาย ล้วนหันมาทางชงต้าซือ เห็นหลวงจีนใหญ่ไม่หวาดหวั่น ยิ่งมีโทสะกว่าเดิม ฉุนอวี่อิงกล่าวว่า “ทั้งหมดบุกเข้าไป สับร่างมันให้แหลกเละ ล้างแค้นให้กับท่านทูตหัว”

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า “วันนี้อยู่ตามลำพัง ดูท่าคิดจากไปไม่ง่ายดาย”

ฉู่คงซันทอดถอนใจกล่าวว่า “เรากับซือฟู่ท่านเคยพบหน้ากัน เอียนเทาเทาะเป็นมหาสมณะแห่งยุค ไฉนรับศิษย์เช่นท่าน?”

ชงต้าซือเพียงแย้มยิ้ม หันไปกล่าวกับเวี่ยจือหยางว่า “ท่านมีชีวิตรอดจากคราเคราะห์ เป็นที่น่ายินดีน่าอวยพร แต่ว่าท่านไม่ต้องการชีวิตขององค์หญิงน้อยหรือ?”

เวี่ยจือหยางหน้าแปรเปลี่ยนไปกล่าวว่า “คำพูดนี้หมายความอย่างไร?”

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านคงเข้าใจว่าสตรีนางนั้นอยู่ในหุบเขา ดังนั้นฆ่าอาตมาก่อน แล้วค่อยช่วยคนออกมากระมัง?”

เวี่ยจือหยางใจเต้นระทึกขึ้น กล่าวว่า “หรือว่ามิใช่?”

ชงต้าซือยิ้มพลางทรุดนั่งขัดสมาธิ ประนมมือกล่าวว่า “ท่านลองเข้าหุบเขาไปค้นหาดู”

เวี่ยจือหยางบังเกิดความเคลือบแคลงสงสัยกล่าวว่า “หลวงจีนใหญ่ท่านคิดเล่นลวดลายใดอีก?”

ชงต้าซือหลับตาไม่ตอบคำ สีหน้าเคร่งขรึมราวกับหลวงจีนที่เข้าฌาน

ฉุนอวี่อิงร้องว่า "หลวงจีนนี้เสแสร้งแกล้งทำท่า เราจะปลิดชีวิตมันในง้าวเดียว" พลางขยับง้าวสั้นคิดบุกเข้าไป เยี่ยหลิงซูยื่นมือขวางกันไว้ กล่าวว่า "เวี่ยจือหยาง ท่านเข้าหุบเขาไปชมดูก่อน หลังจากหาแม่นางจูพบ ค่อยจัดการกับลาโง่หัวล้านนี้"

ฉุนอวี่อิงมีสีหน้าโกรธแค้น สมุนพรรคค้าเกลือก็ไม่พอใจ ฉู่คงซันกล่าวเบาๆ ว่า "เยี่ยปางจู่ อย่าได้กระตุ้นความโกรธแค้นของส่วนรวม..."

เยี่ยหลิงซูแสร้งเป็นไม่ได้ยิน กล่าวกับฮัวหมิงว่า "ฮัวอี๋ ท่านนำเวี่ยจือหยางเข้าค่ายกลศิลา ค้นหาร่องรอยของแม่นางจู"

ฮัวหมิงในใจไม่ยินยอม แต่นางล่วงรู้นิสัยใจคอของเยี่ยหลิงซู ได้แต่ทอดถอนใจ เดินเข้าค่ายกลศิลา เวี่ยจือหยางใจสับสนว้าวุ่น ไม่คำนึงถึงเรื่องอื่นอีก รีบติดตามนางไป

ทั้งสองพอเข้าสู่ค่ายกลศิลา ตู้โย่วหยางพลันโยนอาวุธทิ้ง กอดศพหัวถิง ร่ำไห้รำพันว่า "น้องแซ่หัว ท่านตายด้วยความคับแค้นนัก ตอนแรกท่านเสี่ยงเป็นเสี่ยงตาย ผลักดันผู้อื่นขึ้นสู่ตำแหน่ง ตอนนี้ผู้อื่นนั่งตำแหน่งอย่างมั่นคง ก็เตะท่านทิ้งไป ตายแล้วไม่ล้างแค้นให้กับท่าน..."

เมิ่งเฟยเอี้ยนไม่อาจทนฟังได้ จึงกล่าว "ตู้โย่วหยาง ผู้คนมีการแบ่งแยกเบื้องสูงเบื้องต่ำ ส่วนเมื่อเข้าพรรคค้าเกลือ สมควรรับบัญชาจากปางจู่ กล่าวประชดแดกดันเช่นนี้ ไหนเลยเป็นพฤติการณ์ของผู้ใต้บังคับบัญชาคนหนึ่ง"

ตู้โย่วหยางร้องดังๆ ว่า "เมื่อเป็นปางจู่สมควรคิดอ่านแทนผู้คนในพรรค เอาแต่หันหาคนนอก นับเป็นปางจู่อันใด?"

เมิ่งเฟยเอี้ยนกระซากเสียงว่า "ปางจู่หันหาคนนอกตั้งแต่เมื่อใด?" ตู้โย่วหยางกล่าวว่า "ตอนแรกเป็นเถี่ยมู่หลี ต่อมาเป็นหลวงจีนนี้ ผู้ที่เพาะอริบาดหมางเป็นปางจู่ พรรคเรามีคนตาย ใช่สมควรทวงถามความแค้นจากทั้งสองหรือไม่?"

ทุกผู้คนพากันผงกศีรษะรับ กวาดตามายังเยี่ยหลิงซู เยี่ยหลิงซูหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า “ท่านทูตตู้ ข้าพเจ้าก็เจ็บปวดใจต่อการตายของท่านทูตหัว แต่ว่ายุทธจักรมีคนของยุทธจักร หากข้าพเจ้าฉวยโอกาสฆ่าเถี่ยมู่หลี เรื่องราวพอแพร่เข้าสู่ยุทธจักร ผู้คนจะบอกว่าเยี่ยหลิงซูยืมมือของอูโหย่วเต้าฆ่าเถี่ยมู่หลี...”

ตู้โย่วหยางร้องว่า “ผู้ใดกล้ากล่าวเช่นนี้ เราจะล้างมันให้สิ้น อีกประการ เถี่ยมู่หลีเป็นราชครูมองโกล ถือเป็นศัตรูของชาวฮั่น ไม่ว่าฆ่ามันด้วยวิธีใด ผู้คนล้วนโห่ร้องชมเชย”

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “หากไม่เลือกวิธีที่ใช้ ไยต้องกำหนดร้อยกระบวนท่า เมื่อกำหนดร้อยกระบวนท่า ก็เป็นการต่อสู้ตัวต่อตัว ข้าพเจ้าเป็นหัวหน้าพรรคหนึ่ง ปกครองไพร่พลพันๆ หมื่นๆ เมื่อทำข้อตกลงต้องปฏิบัติตาม หากกระทำผิดข้อตกลง ฉวยโอกาสซ้ำเติมคน ภายหน้าจะได้รับการยอมรับอย่างไร ไหนเลยกอบกู้ชื่อเสียงของพรรคค้าเกลือเราได้?”

ตู้โย่วหยางร่ำร้องว่า “ชื่อเสียงของพรรคค้าเกลือเราเป็นอย่างไร?”

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “ผู้คนล้วนบอกว่าสมุนพรรคค้าเกลือเป็นชนชั้นปลายแถว ประพฤติผิดทำนองคลองธรรม ขอเพียงมีผลประโยชน์ ไม่ว่าอันใดล้วนกระทำ พอดำเนินการควบคุม ก็เกิดปฏิกิริยา การตายของฉีปางจู่ผู้ล่วงลับ มิใช่สืบเนื่องจากเปิดบ่อนพนันซ่องคณิกา สร้างความโกรธแค้นแก่หวังจื่อคุนหรอกหรือ ผลประโยชน์เช่นนี้แม้มากล้น แต่ก็ขัดกับศีลธรรมอันดี เป็นที่หยามประณามของฝ่ายธัมมะ พอถึงยามคับขัน ยังมีผู้ใดยอมยื่นมือช่วยเหลือพรรคค้าเกลือเรา?”

นางกล่าววาจาในอึดใจเดียว เหล่าสมุนพรรคค้าเกลือหันไปมองหน้ากัน ตู้โย่วหยางก็โต้แย้งว่า “พรรคค้าเกลือเรามีกำลังสิบหมื่น ไม่ต้องพึ่งพาคนนอก”

เยี่ยหลิงซูแค่นหัวร่อกล่าวว่า “กำลังสิบหมื่น? ในจำนวนสิบหมื่นนี้

มีคนชราอ่อนแอสองส่วน เด็กและสตรีสองส่วน ที่เหลือหกส่วนมีทั้งคนดีกับคนเลว คำสั่งที่ออกไปไม่ได้รับการปฏิบัติ ครั้งนี้บุกต้นตระกูลบรรพบุรุษพิษ มีแต่ผู้อาวุโสเฉียนส่งกำลังมาจำนวนหนึ่ง ผู้อาวุโสซุนกับผู้อาวุโสเกาแสร้งเป็นหนวกใบ้ ขัดคำสั่งอย่างเปิดเผย เมื่อแตกออกเป็นเสี่ยงๆ เช่นนี้ อย่าว่าแต่กำลังสิบหมื่น ต่อให้มีไพร่พลร้อยหมื่น ก็มีสภาพเช่นถาดทรายที่แตกกระจัดกระจาย"

ตู้โย่วหยางไม่ยอมรับนับถือ แต่ฝีปากสู้ไม่ได้ จึงตะกุกตะกักชั่วขณะยังไม่มีคำพูดจะกล่าว

เยี่ยหลิงซูเห็นเช่นนั้น จึงกล่าวสืบต่อ "วันนี้ข้าพเจ้าไม่ฆ่าเถี่ยมู่หลีแลกกับการโขกศีรษะสามคราจากมัน เพียงเรื่องนี้จะประกาศศักดาในยุทธจักร ส่วนหนี้โลหิตของพี่น้องในพรรค เยี่ยหลิงซูไม่มีวันลืมเลือน มีคำกล่าวว่า *'วิญญูชนล้างแค้น สิบปียังไม่สาย คนต่ำช้าแก้แค้น เริ่มจากเช้าถึงค่ำ'* วันนี้ข้าพเจ้าสามารถรับมือเถี่ยมู่หลีร้อยกระบวนท่า วันหน้ามีเพลงกระบี่รุดหน้า ไม่แน่ว่าไม่สามารถปลิดปลงมันใต้คมกระบี่ ให้ผู้กล้าทั้งแผ่นดินไม่กล้าดูแคลนพรรคค้าเกลืออีก"

วาจาประดานี้แฝงความฮึกเหิมเต็มเปี่ยม สมุนพรรคค้าเกลือรับฟังจนหวั่นไหวคล้อยตาม เหล่าผู้กล้าเกาะตะวันออกก็ต้องประเมินค่าของนางใหม่ ซือหนันถิงครุ่นคิดขึ้น *'หลิงซูไม่ชมชอบพูดจา คิดไม่ถึงพอเข้าสู่ยุทธจักร ก็มีคารมคมคายถึงเพียงนี้ น่าเสียดายที่พรรคค้าเกลือมีแต่คนต่ำช้า คำพูดเหล่านี้ไม่เกิดผล โอ ด้วยความสำเร็จของนางในวันนี้ สามารถสืบตำแหน่งประมุขเกาะได้ไม่ยากนัก หยกงามเช่นนี้กลับจมอยู่ในธุลีดินเป็นที่น่าเสียดายนัก'*

เยี่ยหลิงซูเห็นทั้งหมดนิ่งเงียบงัน จึงกล่าว "ข้าพเจ้าความจริงเป็นคนเร่ร่อน เป็นมือกระบี่ไร้หลักแหล่ง บังเอิญได้ปกครองพรรคค้าเกลือ ย่อมต้องทุ่มเทอย่างสุดความสามารถ เรื่องนี้ขอกล่าวแต่เพียงนี้ หากท่านทั้ง

หลายเห็นว่าข้าพเจ้าไม่คู่ควรกับตำแหน่ง ก็สามารถเรียกประชุมปลดข้าพเจ้าออก หลิงซูจะสะบัดหน้าจากไป โดยไม่อาลัยอาวรณ์แต่อย่างไร”

ตู้โย่วหยางตะกุกตะกัก แต่ปราศจากสุ้มเสียงเปล่งออกมา เมิ่งเฟยเอี้ยนรีบกล่าวว่า “พรรคเรานับแต่ก่อตั้งเป็นต้นมา ไหนเลยมีมังกรหงส์เช่นเยี่ยปางจู่ ผู้ใดคิดล่วงเกินนาง ต้องตัดศีรษะเราไปก่อน” พลางถลึงตาใส่ตู้โย่วหยาง ตู้โย่วหยางก็จ้องมองตอบ โดยไม่ยอมลดราวาศอก

ฉุนอวี่อิงเห็นผิดท่า รีบกล่าวว่า “พี่ตู้ท่านกล่าวให้น้อยลงสักสองคำ ขอเพียงปางจู่จดจำหนี้โลหิตรายนี้ก็พอแล้ว”

ตู้โย่วหยางไม่ทันตอบคำ พลันได้ยินซงต้าซือหัวร่อออกเสียง ตู้โย่วหยางบังเกิดโทสะอัดอกอยู่แล้ว พอฟังจึงร้องว่า “หลวงจีนโฉด เจ้าหัวร่ออันใด?”

ซงต้าซือลืมตาขึ้น ยิ้มพลางกล่าวว่า “เราหัวร่อแม่นางเยี่ยเฉกเช่นกระเรียนในฝูงไก่ กลับคบค้าชนชั้นธรรมดา”

เยี่ยหลิงซูงามเฉิดฉัน นอกจากฉู่คงซันแล้ว ในพรรคค้าเกลือไม่มีผู้ใดเทียบเปรียบกับนางได้ ทั้งหมดพอฟังนึกละอายในตัวเองขึ้นมา

ตู้โย่วหยางยิ่งขุ่นแค้นจนแทบมีควันพวยพุ่งจากร่าง พลันขู่คำรามก้อง พุ่งโถมใส่ซงต้าซือ ซงต้าซือไม่ได้ลุกขึ้น แต่เห็นตู้โย่วหยางปลิวลิ่วไปด้านหลัง ข้ามศีรษะทั้งหมด หล่นตูมลงในน้ำ สมุนบนเรือรีบฉุดดึงมันขึ้นมา บนร่างตู้โย่วหยางก็เกาะไว้ด้วยหนอนพิษจำนวนหนึ่ง ดีที่สวมใส่เสื้อมิดชิด ยังไม่ถูกพิษทำร้าย แต่ก็แตกตื่นจนหน้าถอดสี

เหล่าสมุนพรรคค้าเกลือพากันชักดาบกระบี่คิดบุกเข้าไป ฉู่คงซันชิงขวางกันไว้ กล่าวว่า “หลวงจีนนี้ยากจัดการ หากเข้าใกล้รังแต่เกิดการบาดเจ็บล้มตาย”

พลางชักกระบี่ไม้เหล็กออก มองดูเยี่ยหลิงซูเป็นเชิงชักชวน เยี่ยหลิงซูกลับสั่นศีรษะกล่าวว่า “รอจนเวี่ยจือหยางกลับมาแล้วค่อยว่ากล่าว”

ฉู่คงซันทอดถอนใจคำหนึ่ง สอดกระบี่คืนฝัก

ไม่นานให้หลัง ในหุบเขาปรากฏควันดำพวยพุ่งขึ้นฟ้า ชงต้าซือจึงกล่าว “สถานที่นี้ฮวงจุ้ยไม่ดี เผาครั้งเดียวไม่พอ ต้องเผาซ้ำเป็นคำรบสอง ราชวงศ์ก่อนเผาครั้งหนึ่ง ราชวงศ์ปัจจุบันยังเผาอีก”

คำพูดนี้แฝงความหมายประชดแดกดัน เหล่าผู้กล้าเกาะตะวันออกไหนเลยฟังไม่ออก หวนนึกถึงความแค้นที่ทัพมองโกลเผาวังความลับฟ้า หากมิใช่เยี่ยหลิงซูกล่าววาจาอยู่ก่อน ทั้งหมดคงฮือเข้าไปสับร่างหลวงจีน ชาวมองโกลผู้นี้เป็นเลือดเนื้อเลอะเลือน

ฉู่คงซันเห็นหลวงจีนใหญ่ตกอยู่ในวงล้อม ยังหยิ่งผยองไม่เสื่อมคลาย ต้องนึกเสียดายครุ่นคิดขึ้น *‘หลวงจีนนี้เสียทีที่มีรูปลักษณ์อันประเสริฐ หากว่ามุ่งสู่ความดี จะเป็นภูตตถตาที่จริงแท้’*

ไม่นานให้หลัง ฮัวหมิงกับเวี่ยจือหยางพากันออกจากค่ายกลศิลา สีหน้าท่าทีท้อแท้ผิดหวัง เยี่ยหลิงซูหัวใจตกวูบลง รีบถามว่า “เสาะพบหรือไม่?”

เวี่ยจือหยางเงียบงันไม่ส่งเสียง ฮัวหมิงสั่นศีรษะกล่าวว่า “ค้นหาหุบเขาจนทั่ว ไม่พบเห็นคนมีชีวิตแม้สักคนเดียว เราเห็นในหุบเขามีงูหนอนมากมาย กริ่งเกรงเป็นเภทภัยแก่ผู้คน จึงจุดไฟเผาทำลายทิ้ง”

เวี่ยจือหยางพลันพุ่งโถมถึงเบื้องหน้าชงต้าซือ ตะปบคว้าปกจีวรของอีกฝ่าย หิ้วร่างคนขึ้นมา กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า “ท่านทำอย่างไรกับจูเหว่ย?”

ชงต้าซือฟันมือใส่ข้อมือเวี่ยจือหยาง ปากกล่าวว่า “นางมีศักดิ์ฐานะอันสูงส่ง เป็นสินค้าน่ากักตุน ไหนเลยอยู่กับงูเงี้ยวเขี้ยวขอได้?”

เวี่ยจือหยางค่อยโล่งอก นับแต่มันออกจากหุบเขา ก็คิดฟุ้งซ่านสับสน ไม่ได้ยินไม่พบเห็นอันใด กริ่งเกรงว่าจูเหว่ยประสบเหตุเภทภัย พอเห็นชงต้าซือฟันมือมา ก็งอนิ้วหัวแม่มือ จ่อใส่ใจกลางฝ่ามืออีกฝ่าย ชง

ต้าซือจึงหดมือเล็กน้อย งอนิ้วดีดออก บังเกิดเป็นพลังลมดุจกระบี่

แต่หลวงจีนใหญ่พอเคลื่อนพลังลมปราณ เวี่ยจือหยางก็รู้สึกตัว พลันพลิกฝ่ามือหลบเลี่ยงจากพลังดรรชนี จากนั้นหักศอกกระทุ้งใส่ท้องน้อยซงต้าซือ ซงต้าซือยุบท้องน้อยแล้วดันขึ้น ข้อศอกของเวี่ยจือหยางพอกระทบถูก ครึ่งซีกร่างก็ชาด้านไป

ทั้งสองต่างใช้วิชาคว้าจับพันตูกัน กระบวนท่าลึกล้ำพิสดาร แฝงพลังกล้าแข็งแกร่งกร้าว ในสายตาคนนอกเข้าใจว่าทั้งสองผลักดันไปมา มีแต่ผู้มีฝีมือค่อยสังเกตเลศนัยออก

เยี่ยหลิงซูกริ่งเกรงเกิดการเพลี่ยงพล้ำ รีบร้องบอกว่า “เวี่ยจือหยางปล่อยมือ”

เวี่ยจือหยางลังเลเล็กน้อย ค่อยคลายมือล่าถอยกลับมา ซงต้าซืองอนิ้วดีดใส่จีวรที่ครองร่าง ยังคงแย้มยิ้มดุจเดิม

เวี่ยจือหยางลอบทอดถอนใจ หลวงจีนใหญ่กอปรด้วยลักษณะราศีไม่ทราบหลอกลวงคนดีมากน้อยเท่าใด หากสามารถกำจัดไป จะเป็นการขจัดภัยแก่แผ่นดิน น่าเสียดายที่ไม่ทราบร่องรอยของจูเหว่ย ไม่อาจลงมือด้วยอำมหิต ได้แต่ถามว่า “เช่นนี้เป็นว่า ท่านนำพานางออกจากหุบเขา?”

ซงต้าซือเปลือกนอกแย้มยิ้ม ในใจกลับบังเกิดระลอก หลวงจีนใหญ่ความจริงมีฝีมือเหนือกว่าเวี่ยจือหยาง แต่เมื่อครู่ประมือกัน ทั้งสองไม่เพียงคู่คี่ก้ำกึ่ง เวี่ยจือหยางยังมีทีท่าเหนือกว่า คล้ายกับว่าทุกกระบวนท่าของตนเอง ล้วนอยู่ในการคำนวณของฝ่ายตรงข้าม หากประมือกันจริงๆ ไม่มีความหวังเอาชัย แต่ที่น่าเคลือบแคลงสงสัยที่สุด เป็นเรื่องที่อูโหย่วเต้าถูกธาตุไฟเข้าแทรก ด้วยพลังฝีมือของหนอนพิษเฒ่า แม้ถูกฟาดใส่หลายฝ่ามือ ยังไม่กลับกลายเป็นเช่นนั้น ดูเผินๆ อูโหย่วเต้าตายใต้เงื้อมมือเถี่ยมู่หลี แต่ซงต้าซือทราบว่าต้นเหตุการตายเกิดจากการลงมือของเวี่ยจือหยาง

ซงต้าซือทางหนึ่งครุ่นคิด ทางหนึ่งขานรับว่า “ใช่แล้ว อูโหย่วเต้ากลับกลอกไม่แน่นอน ในหุบเขามีหนอนพิษมากมาย นางเจ็บไข้ได้ป่วยหากทิ้งอยู่ในหุบเขาต้องเกิดเรื่องขึ้น”

เวี่ยจือหยางแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า “ท่านกลับมีเจตนาอันดี น่าเสียดายที่ข้าพเจ้าไม่เชื่อคำพูดของท่านแม้สักคำเดียว”

ซงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า “อยู่ต่อหน้าคนจริงไม่กล่าวแปลกปลอม ที่เรากล่าวล้วนเป็นความสัตย์จริง”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ตกลง ท่านส่งนางไปที่ใด?”

ซงต้าซือกล่าวว่า “สถานที่นั้นมีแต่อาตมาล่วงรู้ เราแม้เป็นบรรพชิต แต่ชมชอบส่งเสริมผู้คน หากพี่เวี่ยไว้วางใจอาตมา เราจะนำท่านไปเป็นอย่างไร?”

น้ำเสียงของหลวงจีนจริงใจ แต่ใบหน้าประดับด้วยรอยยิ้มสุดจะหยั่ง เวี่ยจือหยางมีข้อขอร้องต่อผู้คน ไม่ขบคิดมากความกล่าวว่า “ตกลง ท่านนำทาง”

ซงต้าซือกล่าวว่า “หากจะไป ผู้คนยิ่งน้อยยิ่งดี หากแม้นคนมาก จะสร้างความตื่นตัวแก่ทางการ เท่าที่เราทราบ มีผู้ต้องหาของแผ่นดินหลบหนี องค์หญิงหายสาบสูญจากเมืองพระราชวัง ราชสำนักอยู่ระหว่างการติดตามจับกุมผู้คน”

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างขุ่นข้องรำคาญว่า “หากจับกุมคน ท่านเป็นบุคคลแรก คิดไปก็ไป ไยต้องกล่าววาจาไร้สาระมากความ?”

ซงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า “ก็ได้ เราสองไม่พบกันมานาน ควรโอภาปราศรัยกันสักครา”

เวี่ยจือหยางแค่นเสียงดังเฮอะ ครุ่นคิดขึ้น *‘โอภาปราศรัยอุบาทว์อันใด หากมิใช่เพราะจูเหว่ย เราคร้านที่จะเหลือบแลลาโง่หัวล้านท่านแม้สักแวบเดียว...’*

ทั้งสองแยกย้ายเป็นหนึ่งหน้าหนึ่งหลัง หันกายหมายจากไป เยี่ยหลิงซูพลันร้องบอกว่า “ช้าก่อน”

ทั้งสองเหลียวหน้ามา เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “สองคนออกเดินทางออกจะเงียบเหงาไป มิสู้ให้ข้าพเจ้ากับฉู่เซียนเซิงร่วมทาง”

ชงต้าซือกลอกกลิ้งชั่วร้าย เยี่ยหลิงซูเกรงว่าเวี่ยจือหยางคนเดียวยากรับมือได้ หากเพิ่มนางกับฉู่คงซัน ยอดฝีมือทั้งสามผนึกรวมกำลัง ต่อให้ชงต้าซือมีแผนอุบายใด ก็ยากจะประสบผล

ชงต้าซือลอบแค้นใจ ใบหน้ากลับแย้มยิ้มพลางกล่าวว่า “เยี่ยปางจู่ปฏิบัติต่อพี่เวี่ยเป็นพิเศษจริงๆ น่าเสียดายจิตใจเรามุ่งจันทร์ฉาย จันทร์ฉายไหนเลยเคยสาดส่องผู้คน?”

เยี่ยหลิงซูถูกหลวงจีนใหญ่เปิดโปงความในใจ ต้องอับอายกลายเป็นโทสะ ร้องว่า “ลาโง่หัวล้าน หากกล่าววาจาวุ่นวาย ให้ระวังลิ้นของท่าน”

ชงต้าซือหัวร่อพลางขึ้นเรือน้อยลำหนึ่ง เวี่ยจือหยางรีบตามไป เยี่ยหลิงซูก็หันไปกล่าวว่า “ท่านทูตเมิ่ง ห่อผ้าที่ข้าพเจ้าฝากให้ท่านดูแลเล่า?”

เมิ่งเฟยเอี้ยนงงงันวูบ จึงกระโดดขึ้นเรือลำหนึ่ง ล้วงหยิบห่อผ้าสีเขียวจากใต้พื้นเรือห่อหนึ่ง เยี่ยหลิงซูรับไปแล้วขึ้นเรือ ยื่นส่งต่อเวี่ยจือหยาง กล่าวเสียงเย็นชา “สิ่งของของท่านล้วนอยู่ที่นี้ ลองตรวจสอบดูว่ามีอันใดขาดหายไป”

เวี่ยจือหยางรับมาแก้ออกดู พบว่าเป็นสิ่งของที่เหลิ่งเสียนมอบให้เอง สร้างความตื้นตันใจยิ่งกล่าวว่า “แม่นางเยี่ย ข้าพเจ้า...” รู้สึกลำคอตีบตัน ไม่ทราบกล่าวกระไรดี

เยี่ยหลิงซูไม่แยแสสนใจมัน เดินถึงท้ายเรือทรุดนั่งลง ฉู่คงซันขณะจะออกเรือ พลันได้ยินเจียงเสี่ยวหลิวกล่าวว่า “ข้าพเจ้าก็ไปด้วย” พลางกระโดดขึ้นมาท้ายเรือ

หยางฟงไหลตวาดว่า “เจ้าไปทำอะไร?” เจียงเสี่ยวหลิวยกมือเกา

ศีรษะ ฮัวหมิงชิงกล่าวว่า "ให้มันไปเถอะ มีคนเพิ่มอีกคนหนึ่งก็ดี"

หยางฟงไหลขมวดคิ้วกล่าวว่า "ด้วยฝีมืออันต่ำต้อยของมัน ยังมีประโยชน์อันใด?" เห็นเยี่ยหลิงซูไม่คัดค้าน จึงไม่กล่าวมากความ

ชาติกำเนิดอันรันทด

ไม่นานให้หลังทั้งห้าสละเรือขึ้นฝั่ง เดินทางออกจากภูเขาควอชังซาน ชงต้าซือร้องขอหมวกเล้ยจากชาวนาใบหนึ่งสวมใส่ ปากกล่าวว่า “ราชสำนักวาดภาพเหมือนประกาศจับเรา หากปล่อยให้ล้านเลี่ยนออกจะไม่สะดวก”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ท่านคิดกบฏ ขวัญบังอาจเทียมฟ้า ตอนนี้ไฉนระมัดระวังตัวขึ้นมา?”

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า “พุทธองค์มีคำกล่าวไว้ วงรอบ ไร้นิวรณ์ สมาธิ ปัญญา ชนชาวโลกเพราะรักจึงเข่นฆ่า เพราะความงามจิตใจว้าวุ่น พลัดตกไปในร่างแหไม่รู้สึกตัว สุดท้ายตื่นจากความฝัน กายนี้มิใช่ของเรา เมื่อถึงเวลานึกเสียใจก็สายเกิน”

เวี่ยจือหยางนิ่งเงียบงันไป ชงต้าซือแม้กล่าวแดกดัน แต่ทุกถ้อยคำไม่แปลกปลอม มันคิดแสวงหา มักไม่ขบคิดใคร่ครวญ เพราะเพื่อจูเหว่ยต้องพลาดท่าเสียทีอยู่บ่อยครั้ง ถึงแม้ใช้คำเก้าตายหนึ่งรอดยังไม่เพียงพอ หากมิใช่พบผู้อุปถัมภ์ ร่างคงกลับกลายเป็นผุยผงตั้งแต่แรก นึกถึงตอนนี้อดเหลียวซ้ายแลขวามิได้ แต่ท้องทุ่งเวิ้งว้าง ปราศจากร่องรอยเหลียงซือฉินแม้แต่เงา

เยี่ยหลิงซูพลันกล่าวว่า “ลาโง่หัวล้าน เดินทางระยะทางหนึ่งแล้ว คนที่แท้อยู่ที่ใด?”

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า “ย่อมอยู่ในสถานที่อับเร้นลับ ท่านทั้งหลายไม่ต้องร้อนใจไป”

ฉู่คงซันกล่าวว่า “เราเพียงประหลาดใจ อูโหย่วเต้าจิตใจคับแคบ ไฉนปล่อยให้ท่านส่งตัวองค์หญิงออกนอกหุบเขา?”

ชงต้าซือกล่าวว่า “เรื่องนี้...ถือเป็นความดีความชอบของพี่เวี่ย”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “นี่เกี่ยวข้องใดกับข้าพเจ้า?”

ชงต้าซือกล่าวว่า “วันนั้นท่านหายสาบสูญ พวกเราค้นหาจนทั่วไม่พบพาน อูโหย่วเต้านึกระแวงคลางแคลง กริ่งเกรงว่าท่านซ่อนตัวในเงามืด เตรียมคร่ากุมองค์หญิงไป เราถือโอกาสเสนอให้เคลื่อนย้ายองค์หญิงออกนอกหุบเขา อูโหย่วเต้ายามร้อนรุ่มลนลาน กลับตอบตกลง”

เยี่ยหลิงซูแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า “ท่านกลับมีกุศลเจตนานัก”

ชงต้าซือกล่าวว่า “ขอบอกตามตรง นางเป็นน้องสาวของหนิงอ๋อง เราความจริงคิดใช้นางเป็นเครื่องข่มขู่หนิงอ๋อง หาประโยชน์ใส่ตัว อูโหย่วเต้าอารมณ์แปรปรวนไม่แน่นอน วันใดสมองร้อนวูบขึ้นมา แพร่พิษสังหารองค์หญิง ไยมิใช่ทำร้ายแผนการใหญ่ของเรา?”

เวี่ยจือหยางรับฟังถึงตอนนี้ กลับบังเกิดความตื้นตันใจอยู่บ้าง กล่าวว่า “หลวงจีนท่านคิดอ่านรอบคอบนัก”

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า “รอบคอบนั้นรอบคอบอยู่ น่าเสียดายที่คนคำนวณมิสู้ฟ้าลิขิต ตอนนี้เราไม่ต้องใช้องค์หญิงเป็นเครื่องมืออีก หากพวกท่านมาสายอีกหลายวัน เราอาจฆ่านางในฝ่ามือเดียว”

ขณะที่เอ่ยถึงเรื่องโหดเหี้ยมอำมหิต หลวงจีนใหญ่ยังคงยิ้มแย้มแจ่มใส เยี่ยหลิงซูถึงกับคิดตบหน้าหลวงจีนใหญ่สักสองฉาด เวี่ยจือหยางสะกดข่มเพลิงโทสะไว้ ถามว่า “หลวงจีน ท่านหมายความว่าอย่างไร?”

ชงต้าซือแสร้งกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “พวกท่านไม่ทราบหรือ จูอี้เหวินลงมือลิดรอนอำนาจอ๋องกินเมือง ก่อนอื่นคุมขังโจวอ๋อง จากนั้นถอดถอนไต้อ๋อง หมิงอ๋องกับฉีอ๋องออกจากตำแหน่ง เซียงอ๋องไม่ยอมรับความอัปยศ จึงจุดไฟเผาตัวเองทั้งตระกูล”

เวี่ยจือหยางบังเกิดความตื่นตระหนก มันทราบแต่แรกว่าอี้เหวินไทจือพอขึ้นเป็นฮ่องเต้ ต้องลิดรอนอำนาจอ๋องกินเมือง แต่คิดไม่ถึงว่าจะรวดเร็วถึงเพียงนี้ จึงกล่าว “เอี้ยนอ๋องกับหนิงอ๋องเล่า?”

ชงต้าซือกล่าวว่า “ตั๊กแตนหลังฤดูสารทกระโดดโลดเต้นได้ไม่กี่วันเท่าที่เราทราบ จูอี้เหวินเบิกตัวหนิงอ๋องเข้านครหลวง หนิงอ๋องไม่รับราชโองการ ฐานที่มั่นทั้งสามจึงถูกตัดลดไป เอี้ยนอ๋องก็ถูกยึดอำนาจทางทหาร ถูกจำกัดบริเวณอยู่ในวังเจ้า ภายในหนึ่งเดือนต้องถูกจับกุมคุมขัง”

เยี่ยหลิงซูอดกล่าวมิได้ว่า “ผู้อื่นลิดรอนอำนาจอ๋องกินเมือง ท่านยินดีอันใด?”

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า “เยี่ยปางจู่แม้มีฝีมือสูงเยี่ยม แต่รอบรู้จำกัด เราที่พากเพียรพยายาม เพื่อสร้างความวุ่นวายแก่แผ่นดินของตระกูลจู ต้าหมิงพอวุ่นวาย มองโกลเราจึงมีโอกาสให้ฉกฉวย ตอนนี้จูอี้เหวินตั้งหน้าตั้งตาลิดรอนอำนาจอ๋องกินเมือง ทั้งปราศจากระเบียบแบบแผน รื้อรั้วบ้านตัวเอง ท้าทายศัตรูเข้มแข็ง ในเวลาอันใกล้แผ่นดินต้องปั่วป่วนวุ่นวาย ช่วยลดปัญหาให้กับเรา ท่านเห็นว่าเราสมควรยินดีหรือไม่?”

เยี่ยหลิงซูแค่นหัวร่อกล่าวว่า “สำหรับข้าพเจ้าจะยินดีที่สุดเมื่อท่านลงสู่ปรภพ”

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า “แม่นางเป็นหญิงงามแห่งยุค เอาแต่พูดถึงการฆ่าฟัน ออกจะทำลายบรรยากาศไป”

เยี่ยหลิงซูเลิกคิ้วถลึงตา เวี่ยจือหยางชิงขวางกันนางไว้ กล่าวว่า “เมื่อองค์หญิงไม่มีประโยชน์ต่อท่าน ไยไม่ส่งมอบนางให้กับข้าพเจ้า?”

ชงต้าซือกล่าวว่า “ส่งมอบแก่ท่านก็ได้ หลังจากนั้นเล่า?”

เยี่ยหลิงซูแค่นหัวร่อกล่าวว่า “กล่าวไปกล่าวมา ท่านยังคงกล้าตาย”

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า “ชีวิตของหลวงจีนเป็นชีวิตเช่นกัน”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ท่านคิดทำอย่างไร?” ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า “อาตมามีข้อเรียกร้องไม่มากนัก หนึ่งชีวิตแลกหนึ่งชีวิต เราส่งมอบองค์หญิงออกไป พวกท่านปล่อยตัวเรา โดยไม่ทำร้ายเราแม้สักขุมขนหนึ่ง”

เวี่ยจือหยางนิ่งเงียบงัน หันไปมองดูเยี่ยหลิงซู เยี่ยหลิงซูขบริมฝีปากกล่าวว่า “หลวงจีนโฉด ท่านไยไม่บอกแต่แรก?”

ชงต้าซือกล่าวว่า “คนของพรรคค้าเกลือมีสายตาแคบสั้น จูหยวนจางเป็นคู่อริกับพรรคค้าเกลือ หลวงจีนก็เป็นศัตรูกับพรรคค้าเกลือ หากเสนอให้ใช้คู่อริแลกกับศัตรู พวกมันต้องอาละวาดจนฟ้าถล่มดินทลายแน่นอน”

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “ท่านคาดเดาว่าข้าพเจ้าจะรับปากท่าน?” ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า “แม่นางฉลาดหลักแหลม มีจริยะอันสูงส่ง มิใช่คนคร่ำครึธรรมดาที่ปราศจากความคิด”

หลวงจีนกล่าวเช่นนี้ หากว่าเยี่ยหลิงซูไม่รับปาก ไยมิใช่เป็นคนคร่ำครึธรรมดา เวี่ยจือหยางขบคิดแล้วกล่าว “หลวงจีนใหญ่ เห็นแก่หน้าจูเหว่ย ข้าพเจ้าจะละเว้นท่านอีกครั้ง แต่ครั้งหน้าพบกันใหม่ มิใช่ท่านตายก็เป็นเราสิ้น”

ฉู่คงซันส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า “ท่านทูตเวี่ย ปางจู่ยังไม่ออกปาก”

เวี่ยจือหยางค่อยได้คิดว่า ในที่นี้นับเยี่ยหลิงซูเป็นผู้นำ ควรไปที่ใดกระทำอย่างไรขึ้นอยู่กับนาง จึงหันมามองดูหญิงสาว จิตใจเขม็งตึงเครียดขึ้นมา

เยี่ยหลิงซูขมวดคิ้วครุ่นคิด ชั่วครู่จึงกล่าว “หลวงจีนโฉดทำร้ายเกาะตะวันออก เข่นฆ่าพี่น้องพรรคค้าเกลือไม่น้อย หากข้าพเจ้าปล่อยปละ

ละเว้นมัน ไม่ว่าฝ่ายใดต้องตัดพ้อต่อว่าข้าพเจ้า”

เจียงเสี่ยวหลิวรีบกล่าวว่า “ไม่ว่าแม่นางทำอะไร ข้าพเจ้าล้วนไม่ตัดพ้อตำหนิท่าน”

เยี่ยหลิงซูถลึงมองมัน กล่าวว่า “ท่านตัดพ้อไม่ตัดพ้อ ข้าพเจ้าล้วนไม่สนใจ”

เจียงเสี่ยวหลิวถูกยันกลับมา สร้างความอัดอั้นตันใจอยู่บ้าง เวี่ยจือหยางก็ร้อนรุ่มใจ มองดูเยี่ยหลิงซู คิดกล่าวกระไรแต่แล้วกล้ำกลืนไว้ เยี่ยหลิงซูขบคิดแล้วเงยหน้าขึ้นมองดูมัน เห็นเวี่ยจือหยางแสดงความร้อนรุ่มกังวลออกมาจนหมดสิ้น

เยี่ยหลิงซูเจ็บปวดใจอยู่บ้าง ปากกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “เอาเถอะ ข้าพเจ้าปล่อยปละละเว้นมันครั้งหนึ่ง แต่ว่าเวี่ยจือหยาง ท่านต้องสาบานว่าวันหน้าท่านจะฆ่าหลวงจีนโฉด มีคำว่ากล่าวกับข้าพเจ้า”

เวี่ยจือหยางรีบยกมือขึ้นสัตย์สาบานว่า “ขอฟ้าเป็นสักขี ข้าพเจ้าต้องฆ่าหลวงจีนนี้ หากผิดคำสาบาน ขอให้ถูก...” ไม่ทันขาดคำ เยี่ยหลิงซูตัดบทมันว่า “พอแล้ว” จากนั้นเพ่งตากล่าวกับชงต้าซือว่า “ท่านพอใจแล้วกระมัง?”

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า “ฝ่ายของท่านล้วนมีหน้ามีตา คงไม่ตระบัดสัตย์คืนคำ”

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “น่าหัวร่อ ท่านประพฤติเป็นหลวงจีนโฉด เข้าใจว่าทุกคนล้วนเป็นเช่นเดียวกับท่านหรือ?”

ชงต้าซือกล่าวว่า “ประเสริฐ ปางจู่เป็นวีรสตรี เราเชื่อท่านสักครั้ง” กล่าวจบหันกายกลับเส้นทางเมื่อขามา

ทั้งหมดหันไปมองหน้ากัน ครุ่นคิดขึ้น *‘หลวงจีนนี้กลอกกลิ้งยิ่ง คนอยู่ทางด้านหลังชัดๆ พานหลอกให้พวกเราเดินไกล’*

หลังจากเดินอ้อมเป็นวง มาถึงภูเขาควอซังซานด้านตะวันออก มอง

แต่ไกลเห็นหุบเขาเล็กๆ แห่งหนึ่ง ที่นี้สามด้านเป็นภูเขา ทิวทัศน์งามรื่นรมย์ ในหุบเขามีลำธารสายหนึ่งไหลผ่าน น้ำใสจนเห็นก้น สามารถเห็นมัจฉาที่แหวกว่ายไปมา

ชงต้าซือเดินนำหน้าเข้าหุบเขา ระหว่างทางปรากฏอสรพิษแมงป่องขวางทาง หลวงจีนโปรยยาผงออก สัตว์พิษพากันล่าถอยหลบหนี เยี่ยหลิงซูขมวดคิ้วกล่าวว่า “ทำอะไรหรือ?”

ชงต้าซือกล่าวว่า “สัตว์พิษเหล่านี้วางไว้เพื่อป้องกันชาวเขาเบื้องนอก เส้นทางโลกผกผัน ใจคนสุดจะหยั่ง วิญญูชนเจรจาได้โดยง่าย คนต่ำช้ายากป้องกัน”

เยี่ยหลิงซูแค่นหัวร่อกล่าวว่า “ท่านเป็นวิญญูชนหรือคนต่ำช้า?” ชงต้าซือตอบว่า “เราเป็นคนออกจากโลก ทั้งมิใช่คนต่ำช้า และมิใช่วิญญูชน”

เยี่ยหลิงซูร้องเพ้ยคำหนึ่ง ฉู่คงซันยิ้มพลางกล่าวว่า “หลวงจีน ท่านเมื่อเป็นคนออกจากโลก ไฉนยุ่งเกี่ยวกับเรื่องราวทางโลก?”

ชงต้าซือกล่าวว่า “โลกธาตุทั้งสิบทิศล้วนเป็นสถานที่ปฏิบัติธรรม หลวงจีนพาตัวอยู่ในโลกิยะ แต่จิตใจออกจากโลก กล่าวไปกล่าวมาถือเป็นการบำเพ็ญเพียรชนิดหนึ่ง”

ฉู่คงซันอับจนถ้อยคำ เยี่ยหลิงซูกล่าวเสียงเย็นชาว่า “ล้วนเป็นคำเพ้อเจ้อ เกรงว่าแม้แต่ท่านเองยังไม่เชื่อ”

ชงต้าซือหัวร่อคำหนึ่ง ชี้มือไปกล่าวว่า “อยู่ที่เบื้องหน้าเอง”

ทั้งหมดมองตามปลายนิ้วอีกฝ่าย เห็นทามกลางสุมทุมพุ่มพฤกษ์ปรากฏกระเบื้องชายคาโผล่พ้นออกมา เวี่ยจือหยางใจเต้นระทึกขึ้น ใช้วิชาตัวเบาล้ำหน้าทั้งหมด รุดถึงริมลำธาร เห็นบ้านมุงหลังคาอยู่ฝั่งตรงข้ามเอง

เวี่ยจือหยางขณะจะกระโดดข้ามไป พลันได้ยินในดงไม้ฝั่งตรงข้ามบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า “แสงอาทิตย์สดใส น่าเสียดายไม่มีพิณ ไม่เช่น

นั้นจะหันหน้าหาลำธาร ดีดเพลงธารน้ำไหลออกมา

สุ้มเสียงอ่อนโยนนุ่มนวล เวี่ยจือหยางสะท้านขึ้นคราหนึ่ง หยุดยั้งที่ริมฝั่ง สุ้มเสียงนั้นหยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า "เราโง่งมอีกแล้ว ลืมเลือนว่าท่านไม่ได้ยิน พูดไม่ได้ หากท่านรู้จักหนังสือก็ดี จะได้ขีดเขียนตอบโต้ให้เราทราบว่าเกิดเรื่องใด โอ ที่นี้มีทิวทัศน์งดงาม ไม่คล้ายเป็นยมโลก แต่ว่าเรารับประทานยาพิษตายแล้วชัดๆ ไฉนพอลืมตาขึ้น กลับอยู่ที่นี้ หลายวันที่นอนเตียง ทราบว่าทุกข์ทรมานยิ่ง ดีที่ท่านไม่รังเกียจ ตั้งใจปรนนิบัติเรา ฟังว่าคนก่อเวรสร้างกรรมตายแล้วจะตกระกำลำบาก เพราะว่ามีท่านอยู่ด้วย เรากลับคล้ายเสพสุขอยู่ โอ เราทราบว่าเราคงมีชีวิตอยู่ แต่มีชีวิตเช่นนี้มิสู้ตกตาย ท่านยังไม่ทราบ วันนั้น**ฟู่หวง** *(พระบิดา)* คร่ากุมมันไว้ หัวใจของเราก็ตายตามมัน วันเวลาหลังจากนั้นไม่ว่าหลับหรือตื่น ในสายตาในจิตใจมีแต่เงาของมัน มันร้องไห้ต่อเรา หัวร่อต่อเราราวกับมันยังมีชีวิตอยู่ ดังนั้นเราครุ่นคิด มันอยู่ในปรภพ คงเปลี่ยวเหงายิ่ง วิญญาณจึงล่องลอยขึ้นมา ชักชวนเราไปเป็นเพื่อนมัน หากเราไม่ไป มันคงอยู่โดดเดี่ยวเดียวดาย..." เอ่ยถึงตอนนี้สุ้มเสียงสั่นเครือ ไม่สามารถกล่าวสืบต่อ

เวี่ยจือหยางยืนอยู่ริมธารรับฟังอย่างเงียบงัน ลมภูเขาโชยพัดมา รู้สึกใบหน้าเย็นวะวาบ ที่แท้ประดับด้วยน้ำตาตั้งแต่แรก ดังนั้นอดร้องเรียกมิได้ว่า "จูเหว่ย"

สตรีนางนั้นอุทานดังอา สุ้มเสียงเต็มไปด้วยความตื่นเต้นยินดี กล่าวว่า "เวี่ยจือหยางเป็นท่านหรือ โอ เราเข้าใจแล้ว ที่นี้เป็นปรโลกจริงๆ พวกเราล้วนตายแล้ว..."

เวี่ยจือหยางไม่อาจหักห้ามใจสืบไป ต้องกระโดดข้ามลำธาร โถมเข้าดงไม้ เห็นจูเหว่ยนั่งอยู่ใต้ต้นไม้ ในสภาพผ่ายผอม เบ้าตาลึกกลวง นางมองดูเวี่ยจือหยาง คล้ายถูกอสนีบาตฟาดใส่ร่าง สุดที่ร่างกายจะทนทานได้

ต้องส่ายร่างโงนเงนแทบสิ้นสติไป

เวี่ยจือหยางคิดโถมเข้าหา พลันพบว่าที่ข้างกายจูเหว่ยยืนไว้ด้วยคนผู้หนึ่ง นางมีใบหน้าหมดจด ยิ้มอย่างงดงาม กลับเป็น**สือจี** *(สตรีศิลา)* ที่เคยต้มน้ำชงชาให้ที่ริมแม่น้ำฉินไหว

เวี่ยจือหยางข่มความพลุ่งพล่านใจ เดินช้าๆ ถึงเบื้องหน้าจูเหว่ย คุกเข่าลงข้างหนึ่ง เพ่งตามองแน่วนิ่ง เห็นองค์หญิงน้อยร่างสั่นระริก สายตาพร่ามัว ยื่นนิ้วมือที่สั่นสะท้านออกมาลูบไล้เส้นผมใบหน้ามัน สัมผัสถูกความอบอุ่น ทุกประการล้วนมีชีวิต เวี่ยจือหยางเกาะกุมมือนางไว้อย่างลืมตัว รู้สึกถึงความเย็นเฉียบ นุ่มนิ่มราวกับไร้กระดูก เมื่อมองดูใบหน้าอันซูบเซียวของนาง สร้างความหดหู่ใจจนเรียกเบาๆ ว่า "จูเหว่ย จูเหว่ย..."

ไม่ทันขาดคำ จูเหว่ยก็แอบอิงเข้ามา สองตาหลับพริ้ม ใบหน้าขาวซีด ที่แท้ไม่อาจรองรับความพลุ่งพล่านใจ ในที่สุดสิ้นสติไป

เวี่ยจือหยางรีบโอบอุ้มนางขึ้น เดินเข้าบ้านมุงกระเบื้อง จัดวางลงบนเตียง เห็นมีป้านน้ำชา จึงรินน้ำชาถ้วยหนึ่ง กรอกเข้าปากองค์หญิงน้อยอย่างช้าๆ ผ่านไปครู่หนึ่ง จูเหว่ยค่อยฟื้นคืนสติมา นางมองดูเวี่ยจือหยาง หลั่งน้ำตาออกมา กุมมือมันไว้ กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า "นี่เป็นความจริงหรือ ข้าพเจ้าไม่ได้ฝันไป ที่นี้มิใช่ปรโลก?"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "ไม่ได้ฝันไป ท่านมีชีวิตอยู่ ข้าพเจ้าก็มีชีวิตอยู่ พวกเราไม่ตาย พวกเราหลบหนีออกมาแล้ว ออกจากวังต้องห้าม ออกจากนครหลวง นับแต่นี้ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจขัดขวางพวกเรา ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สามารถควบคุมพวกเรา"

จูเหว่ยยังไม่ยอมเชื่อ ประคองใบหน้าเวี่ยจือหยาง ลูบคลำแล้วลูบคลำเล่า ชั่วครู่จึงยอมเชื่อ ต้องร่ำไห้ด้วยความยินดี สุดที่จะห้ามใจได้

ทั้งสองสวมกอดกัน คล้ายหลับฝันนิทราลืมเลือนกาลเวลา และลืมคำจำนรรจา ผ่านไปเนิ่นนานเวี่ยจือหยางค่อยได้คิด กล่าวว่า "มีสหายหลาย

ท่านร่วมทางมากับข้าพเจ้า หากปราศจากพวกมัน พวกเราคงไม่ได้พบกัน”

จูเหว่ยกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไปด้วย” หลังจากพบกันใหม่ นางไม่ต้องการแยกจากมันแม้ชั่วครู่ชั่วยาม

เวี่ยจือหยางประคองจูเหว่ยขึ้นมา องค์หญิงน้อยมีร่างกายอ่อนแอ ฝีเท้าซวนเซ พอออกจากประตู เห็นเจียงเสี่ยวหลิวกับฉู่คงซันเฝ้าควบคุมสือจีไว้ ส่วนเยี่ยหลิงซูกับซงต้าซือไม่ทราบไปที่ใดแล้ว

หัวใจเวี่ยจือหยางตกวูบลง รีบถามว่า “เยี่ยปางจู่กับหลวงจีนโฉดเล่า?” ฉู่คงซันกล่าวว่า “หลวงจีนโฉดฉวยโอกาสที่ผู้คนไม่ทันระวัง ลอบหลบหนีไป ส่วนปางจู่บอกว่าภายในพรรคมีเรื่องต้องสะสาง จึงไปก่อนก้าวหนึ่ง”

เวี่ยจือหยางล่วงรู้จิตใจของเยี่ยหลิงซูต้องกล่าวด้วยความเสียใจว่า “ฉู่เซียนเซิงไม่กลับไปหรือ?” ฉู่คงซันสั่นศีรษะ ชี้มือไปยังสือจี กล่าวว่า “ยังมิใช่เพราะสตรีนางนี้ นางคิดออกจากหุบเขา แต่ถูกพวกเราขวางกันไว้ เมื่อสอบถามความเป็นมาของนาง นางไม่ยอมบอก ปางจู่คาดเดาว่านางมีส่วนเกี่ยวข้องกับหลวงจีนโฉด ให้เราถามท่านว่าจะจัดการอย่างไร?”

สือจีเหลียวซ้ายแลขวา สีหน้ามึนงงสงสัย จูเหว่ยรีบกล่าวว่า “นางทั้งหูหนวกทั้งเป็นใบ้พูดไม่ได้ วันเวลาที่ผ่านมาเป็นนางคอยดูแลข้าพเจ้า”

ฉู่คงซันกล่าวว่า “หูหนวกและเป็นใบ้? มิน่าเล่าไม่ว่าซักถามอย่างไร นางล้วนไม่ปริปาก อย่างนั้นเราก็ขออำลา” พลางน้อมคารวะ แล้วพลิ้วกายจากไป

เจียงเสี่ยวหลิวสำรวจดูสือจี กล่าวด้วยความเสียดายว่า “สตรีนางนี้มีหน้าตาไม่เลว กลับเป็นหญิงใบ้ ช่างน่าเสียดายนัก”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “น่าเสียดายอันใด หากนางไม่เป็นใบ้ ก็ไม่แต่งให้กับท่าน”

ทั้งสองสัพยอกจนเคยชิน จึงกล่าวหยอกล้อโดยไม่ยั้ง เจียงเสี่ยวหลิว

พอฟังหน้าแดงวูบ มีสีหน้ากระบิดกระบวน เวี่ยจือหยางชมดูจนงงงันวูบครุ่นคิดขึ้น *'เรากลับลืมเลือนไป เด็กน้อยนี้เติบใหญ่แล้ว'* จากนั้นนึกถึงเจียงเถิง ต้องเกิดความลำบากใจ ถามว่า "เจียงเสี่ยวหลิว ท่านกลับบ้านไปหรือไม่?"

เจียงเสี่ยวหลิวกล่าวเสียงละห้อยว่า "กลับไปแล้ว ท่านแม่พอเห็นเราก็คลุ้มๆ คลั่งๆ แต่ท่านพ่อหายสาบสูญไป ค้นทั่วนครหลวงก็ไม่พบพาน ท่านแม่บอกว่าท่านพ่อหนีตามสตรีในตึกไป แต่ว่าข้าพเจ้าไม่เชื่อ หลายสิบปีนี้ท่านผู้เฒ่าไม่หนี ตอนนี้ไฉนหนีตามสตรีไป คงติดหนี้พนัน จึงซ่อนตัวเอาไว้"

เวี่ยจือหยางนิ่งเงียบงันไม่ส่งเสียง จูเหว่ยอดถามมิได้ว่า "บิดาท่านเรียกว่าอะไร?" เจียงเสี่ยวหลิวล่วงรู้ศักดิ์ฐานะของนาง จึงน้อมกายกล่าวว่า "แซ่เจียงเช่นกัน มีชื่อตัวเดียวว่าเถิง"

จูเหว่ยพึมพำว่า "เจียงเถิง..." นางขบคิดแล้วหน้าแปรเปลี่ยนไป คิดกล่าวกระไร เวี่ยจือหยางชิงบีบมือนางไว้ จูเหว่ยจึงปิดปากลง เจียงเสี่ยวหลิวมองดูคนทั้งสอง กล่าวว่า "พวกท่านเคยพบเห็นบิดาเราหรือ?"

เวี่ยจือหยางสั่นศีรษะ เจียงเสี่ยวหลิวทอดถอนใจกล่าวว่า "บิดาเราแม้มิใช่คนดี แต่จะอย่างไรเป็นผู้ให้กำเนิดเรา คราครั้งนี้ไม่ทราบมีชีวิตหรือตายแล้ว สร้างความอัดอั้นตันใจนัก"

เวี่ยจือหยางเห็นเช่นนั้นไม่อาจหักใจได้ จึงกล่าว "ข้าพเจ้าล่วงรู้ร่องรอยของ**เจียงป๋อฟู่** *(ท่านลุงเจียง)*" เจียงเสี่ยวหลิวใจหายวาบ ถลึงตามองดูมัน

เวี่ยจือหยางบอกเรื่องที่เจียงเถิงเข้าวัง เปิดโปงศักดิ์ฐานะตนเองต่อหน้าพระพักตร์หงอู่ฮ่องเต้ออกไป เจียงเสี่ยวหลิวทั้งแตกตื่นทั้งโกรธแค้นชั่วครู่ไม่มีคำพูดใดจะกล่าว เวี่ยจือหยางกล่าวอีกว่า "ข้าพเจ้าถูกส่งตัวเข้าคุก ไม่ทราบว่าภายหลังเจียงป๋อฟู่เป็นอย่างไร"

เจียงเสี่ยวหลิวกล่าวอย่างขุ่นแค้นว่า “ยังจะเป็นอย่างไร คงได้รับเงินรางวัลก้อนโต ละทิ้งบุตรภรรยาไปเสพสุขเพียงลำพัง”

จูเหว่ยกล่าวว่า “นั่นกลับมิใช่” นางลังเลเล็กน้อยแล้วค่อยบอกเรื่องที่หงอู่ฮ่องเต้ใช้เหรียญกษาปณ์สิบหมื่นก้วนกดทับเจียงเถิงจนตายออกไป

เวี่ยจือหยางรับฟังจนตื่นเต้นสงสัยยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น *‘ใช่แล้ว เจียงเถิงล่วงรู้เรื่องอื้อฉาวในราชสำนัก จูหยวนจางย่อมต้องฆ่าปิดปากมัน แต่คงมีแต่ฮ่องเต้ชรานั้นจึงนึกหาวิธีใช้เหรียญกษาปณ์กดทับผู้คนจนตายได้?’*

จูเหว่ยพอกล่าวจบ เจียงเสี่ยวหลิวต้องเหม่อลอยซึมเซา ช้อนตามองท้องฟ้า พลันกล่าวว่า “เวี่ยจือหยาง ยังจำเหตุการณ์ที่ท่านพ่อพาพวกเราไปเที่ยวงานฉลองศาลเจ้าฟูจื่อได้หรือไม่?”

เวี่ยจือหยางตอบว่า “จำได้ เจียงป๋อฟู่ซื้อลูกกวาดขิงและผลไม้ให้กับพวกเรา ยังสอนพวกเราปีนต้นไม้ขึ้นไปชมดูงิ้ว”

เจียงเสี่ยวหลิวผงกศีรษะ พลันใช้สองมือจิกดึงผมเผ้า นั่งยองๆ กับพื้น ซุกศีรษะกับหว่างกลางหัวเข่า หัวไหล่สั่นสะท้านขึ้นมา

เวี่ยจือหยางเดินไปตบไหล่เจียงเสี่ยวหลิวกล่าวว่า “คนตายเพราะสมบัติ นกตายเพราะอาหาร ข้าพเจ้าไม่ได้โทษว่าเจียงป๋อฟู่ ท่านผู้เฒ่าก็เป็นคนน่าเวทนา ถูกม้วนเข้าไปในเรื่องภายในราชนิกุล แม้แต่เชื้อพระวงศ์สูงศักดิ์ยังจบชีวิต อย่าว่าแต่สามัญชนคนธรรมดาผู้หนึ่ง” เอ่ยถึงตอนนี้หยุดเล็กน้อย เหลียวมองดูจูเหว่ย ทอดถอนใจกล่าวว่า “ข้าพเจ้า ไยมิใช่เฉกเช่นกัน ใต้อิทธิพลอำนาจของราชสำนัก ชาวประชาล้วนแต่เป็นมดปลวก”

เจียงเสี่ยวหลิวยุติอาการสั่นสะท้าน ยกแขนเสื้อเช็ดใบหน้า ดวงตากลับกลายเป็นแดงก่ำ ผุดลุกขึ้นกล่าวว่า “เวี่ยจือหยาง ท่านเป็นคนดี ท่านพ่อขายท่านถือว่าไม่ถูกต้อง แต่เมื่อทราบว่าท่านผู้เฒ่าตายแล้ว ข้าพเจ้ายังลำบากใจยิ่ง”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "ท่านเป็นบุตรคนโต มารดาท่านสติเลอะเลือน ท่านไม่กลับไปดูแลนางหรือ?"

เจียงเสี่ยวหลิวกล่าวอย่างขุ่นข้องใจว่า "ข้าพเจ้ากลับไปจะทำอย่างไรได้ เป็น**กุยกง*** ของแม่น้ำฉินไหวหรือ?" มันกล่าวเสริมว่า "ตอนนี้ท่านแม่อาการดีขึ้น มีชีวิตความเป็นอยู่ไม่เลว หลวงจีนนั้นบอกว่าฮ่องเต้ลิดรอนอำนาจอ๋องกินเมือง แผ่นดินต้องปั่นป่วนวุ่นวาย ในละครงิ้วมิใช่บอกว่า เมื่อร่ำเรียนบุ๋นฝึกวิชาบู๊ ขายให้กับเจ้าชีวิตหรอกหรือ ข้าพเจ้าเมื่อฝึกวิชาฝีมือมิสู้สมัครเข้าเป็นทหาร สร้างชื่อให้กับวงศ์ตระกูล มิให้ท่านแม่ถูกผู้คนดูถูกเหยียดหยาม **เม่ยเม่ย** *(น้องสาว)* ก็ไม่ถูกนางคณิกาใช้สอยเช่นหญิงรับใช้..."

เอ่ยถึงตอนนี้พบว่าด้านตรงข้ามนิ่งเงียบงัน เจียงเสี่ยวหลิวเงยหน้าขึ้น เห็นจูเหว่ยหน้าซีดเผือดกล่าวว่า "ท่านว่าอะไร ฮ่องเต้ลิดรอนอำนาจอ๋องกินเมือง ฟู่หวง ฟู่หวงไฉนลิดรอนอำนาจอ๋องกินเมือง?"

เจียงเสี่ยวหลิวกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "ท่านยังไม่ทราบหรือ จูหยวนจางสองเท้าเหยียดตรง ตายสนิทตั้งแต่แรกแล้ว"

จูเหว่ยอ้าปากค้าง สองตาเอ่อคลอด้วยน้ำตา ส่ายร่างโงนเงน สิ้นสติสมประดีไป เวี่ยจือหยางตาแหลมคมมือว่องไว ชิงรับร่างนางไว้ ถลึงตาใส่เจียงเสี่ยวหลิว กล่าวว่า "ท่านปากมากอันใด?"

เจียงเสี่ยวหลิวกล่าวว่า "ผู้ใดทราบว่านางไม่รู้ความ ข้าพเจ้าสูญเสียบิดา ยังไม่มีเรื่องราวใด"

มันพูดโดยไม่ยั้งคิด ผู้อื่นพอฟังต้องมีโทสะ แต่เวี่ยจือหยางได้ยินจนชาชิน เพียงสั่นศีรษะคราหนึ่ง พอก้มศีรษะมองดู เห็นจูเหว่ยหว่างคิ้วเป็นสีคล้ำ สีหน้ามืดหม่นลง ต้องใจหายวูบ รีบประคองจูเหว่ยกลับห้อง สือจีก็ติดตามเข้ามา ไม่รอให้เวี่ยจือหยางเอ่ยปาก ก็ตักน้ำมาโปะหน้าจูเหว่ย ทั้ง

---

* ผู้คุมช่อง

นวดเฟ้นให้

ชั่วครู่ให้หลังจูเหว่ยฟื้นคืนสติมา มองดูเวี่ยจือหยาง น้ำตาทะลักจากเบ้า ถามเสียงสั่นสะท้านว่า “ฟู่หวง ฟู่หวง...”

เวี่ยจือหยางผงกศีรษะกล่าวว่า “ตอนที่เขาลาโลกไป ข้าพเจ้าก็อยู่ด้วย...”

จูเหว่ยหน้าซีดสลด เวี่ยจือหยางล่วงรู้จิตใจนางจึงกล่าว “ข้าพเจ้าไม่ได้ลงมือ เขาถือว่าตายดี”

จูเหว่ยค่อยคลายใจลง หลั่งน้ำตากล่าวว่า “เวี่ยจือหยาง ข้าพเจ้าทราบว่าในใจท่านแค้นพระองค์...”

เวี่ยจือหยางกล่าวเสียงเย็นชาว่า “ไหนเลยเพียงแค้นเท่านั้น ข้าพเจ้าไม่ได้ฆ่าเขากับมือ ถือเป็นความเสียใจในชีวิต”

จูเหว่ยเหม่อมองดูมัน ดวงตาทอแววเศร้าหดหู่ คล้ายไม่ทราบทำอย่างไรดี เวี่ยจือหยางเห็นเช่นนั้น ต้องทอดถอนใจกล่าวว่า “ไม่ว่าอย่างไรคนตายแล้ว ข้าพเจ้ามิใช่ตัวโง่งม จึงไม่ผูกใจอาฆาตต่อคนตาย”

จูเหว่ยผงกศีรษะ กล่าวเบาๆ ว่า “ท่านแม่ลาโลกไปแต่แรก ข้าพเจ้าอยู่ในวังโดดเดี่ยวไร้ที่พึ่ง หากมิใช่ฟู่หวงรักเอ็นดู คงไม่มีชีวิตอยู่ได้ ก่อนที่พระองค์จะไปจากโลกนี้ ได้เคี่ยวเข็ญทรมานข้าพเจ้า ทั้งยังทำร้ายท่าน... แต่เมื่อนึกถึงส่วนที่พระองค์ดีต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ไม่เกิดความแค้นขึ้น พระองค์แม้โหดเหี้ยมอำมหิตต่อผู้อื่น แต่เมตตารักใคร่ข้าพเจ้า เกรงว่าท่านไม่เข้าใจความรู้สึกนี้”

เวี่ยจือหยางนิ่งเงียบงันไม่ส่งเสียง ได้ยินจูเหว่ยกล่าวอีกว่า “ในชีวิตฟู่หวงกระทำเรื่องราวอันลือลั่นมากมาย ไม่ว่าด่านอุปสรรคใด พระองค์ล้วนฟันฝ่าได้ ข้าพเจ้ายังเข้าใจว่าพระองค์ไม่มีวันตาย หากว่ากระทำได้ ข้าพเจ้ายินยอมเป็นธิดาคนเล็กของพระองค์ เชื่อฟังวาจาพระองค์ ดีดพิณให้พระองค์ฟัง อยู่เป็นเพื่อนพระองค์ น่าเสียดายพอถึงตอนท้าย ข้าพเจ้า

ยังขัดใจพระองค์ เวี่ยจือหยาง ตอนนั้นข้าพเจ้าเจ็บปวดใจยิ่ง แต่ความเจ็บปวดไม่ได้มีเพียงชนิดเดียว ส่วนหนึ่งเพราะท่าน ส่วนหนึ่งเพราะฟู่หวง ทุกครั้งที่พระองค์โกรธกริ้วข้าพเจ้า ข้าพเจ้าลำบากใจแทบตาย พอนึกถึงว่าท่านตายแล้ว ก็มีความรู้สึกว่าโลกนี้เป็นสีเทาหม่น ไม่มีความหมายแม้แต่น้อย อยู่ไปมิสู้ตายเสียประเสริฐกว่า"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "คำพูดไม่อาจกล่าวเช่นนี้ ท่านไม่มีบิดา ไม่มีข้าพเจ้า มิใช่ยังมีหนิงอ๋องหรอกหรือ มันเป็นพี่ชายท่าน เป็นญาติเพียงหนึ่งเดียวของท่าน"

จูเหว่ยสั่นศีรษะ ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "เมื่อวัยเด็กข้าพเจ้ากับมันถือว่าสนิทสนม ต่อมามันขึ้นเป็นหนิงอ๋อง ก็กลายเป็นห่างเหินกัน น้ำใจฉัน**ซงเม่ย** *(พี่ชายน้องสาว)* ก็จืดจางลง ทุกครั้งที่พบหน้า มันมักไหว้วานข้าพเจ้าช่วยพูดจาให้กับมันต่อหน้าฟู่หวง ข้าพเจ้าเคยครุ่นคิด ต่อให้พูดจามากกว่านี้ มันก็ไม่ได้ขึ้นเป็นไทจือ ฟู่หวงแม้โปรดปรานมัน แต่มีเรื่องมากมายที่ไม่อาจบังคับแข็งขืน"

เวี่ยจือหยางใจสั่นสะท้าน หนิงอ๋องมีบุคลิกงามสง่า สูงส่งประดุจเซียนวิเศษ มันยังเข้าใจว่าหนิงอ๋องนิยมดนตรีการ ไม่ต้องการอำนาจ มิคาดมันเคลื่อนไหวเป็นการลับ ไม่เสียดายกับการหลอกใช้พระขนิษฐา

จูเหว่ยมองดูมัน กล่าวเบาๆ ว่า "เวี่ยจือหยางท่านใช่เห็นว่าข้าพเจ้าโง่งมหรือไม่ กลับขัดแย้งกันเอง บางครั้งตัวเองไม่ทราบคิดทำอย่างไร"

เวี่ยจือหยางสั่นศีรษะกล่าวว่า "ท่านไม่ได้โง่งม เพียงแต่มีจิตใจดีงาม ไม่ลืมความดีของผู้อื่น หากว่าผู้อื่นร้ายต่อท่าน เพียงชั่วพริบตาท่านก็ลืมเลือนไป"

จูเหว่ยกล่าวว่า "ชีวิตกระชั้นสั้น เอาแต่จดจำความแค้น โดยไม่รู้สึกตัวก็ผ่านไป ข้าพเจ้ามิใช่ไม่จดจำความแค้น บางครั้งกลัดกลุ้มใจ ก็ดีดบรรเลงพิณผ่อนคลาย ระหว่างนี้ไม่มีพิณ ข้าพเจ้าก็ฮัมเพลงในใจ ความ

ขุ่นข้องหมองใจจะมลายหายสิ้น แต่ว่าพอนึกถึงท่าน ต่อให้มีดนตรีก็ยากขจัดปัดเป่า มักนึกถึงทำนองเพลงที่ท่านเป่าออกมา ยังมีท่าทีที่ท่านตอนเป่าขลุ่ยมองดูข้าพเจ้า คล้ายตราที่ใช้ไฟจี้นาบใส่หัวใจ ยากจะลบเลือนได้"

เวี่ยจือหยางบังเกิดความตื้นตันใจ ไม่คำนึงถึงว่าสือจีอยู่ด้านข้าง โอบรั้งนางเข้ามาในอ้อมอก กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า "เอาเถอะ ขอเพียงท่านยินดี ข้าพเจ้าจะไม่แค้นจูหยวนจางแล้ว..." พอนึกถึงสภาพที่ถูกร้อยกระดูกไหปลาร้า ถูกตัดเส้นเอ็นเท้า ตกอยู่ในคุกมืด อดคับแค้นใจมิได้

จูเหว่ยบังเกิดความเอียงอาย มองดูสือจีแวบหนึ่ง ดิ้นหลุดจากอ้อมอกของเวี่ยจือหยาง เวี่ยจือหยางก็ผุดลุกขึ้นกล่าวว่า "แม่นางสือจี ขอบคุณท่านที่ดูแลจูเหว่ย ท่านแม้ไม่ได้ยิน ขอให้รับการคารวะจากข้าพเจ้า"

กล่าวพลางน้อมคำนับคราหนึ่ง สือจีสีมีหน้าตื่นเต้นสงสัย รีบกระโดดหลบเลี่ยง พลางกรีดวาดสองมือ น่าเสียดายเวี่ยจือหยางกับจูเหว่ยล้วนไม่รู้จักภาษาใบ้ ต้องสบตากันฝืนยิ้มออกมา

ยามนั้นเจียงเสี่ยวหลิวเข้ามาคำนับต่อจูเหว่ยกล่าวว่า "**กงจู่เหนียงเหนียง*** ข้าพเจ้าเป็นคนหยาบ ขอท่านอย่าได้ถือสาคำพูดข้าพเจ้า"

จูเหว่ยกล่าวว่า "ไม่เป็นไร ท่านเป็นสหายของเวี่ยจือหยาง เท่ากับเป็นสหายข้าพเจ้า"

เจียงเสี่ยวหลิวกล่าวอีกว่า "เวี่ยจือหยาง ท่านมีความคิดอ่านใด?"

เวี่ยจือหยางมองดูจูเหว่ย ถามเบาๆ ว่า "ท่านเล่า?"

จูเหว่ยเพ่งตามองเวี่ยจือหยาง ทั้งสองสบสายตา ต่างล่วงรู้ความคิดของอีกฝ่าย จูเหว่ยกล่าวเบาๆ ว่า "เวี่ยจือหยาง ข้าพเจ้าทราบว่าท่านต้องการมีชีวิตอย่างสงบสุข"

เวี่ยจือหยางผ่านภัยกัลป์ มีชีวิตรอดมาได้ จึงเห็นซึ้งชืดชาต่อ

---

* คำเรียกองค์หญิง

ชื่อเสียงลาภยศ ผงกศีรษะกล่าวว่า "ยังจำคำพูดข้าพเจ้าได้หรือไม่ ทะเลตงไห่มีเกาะไร้เทียมทาน ผู้คนทั่วไปยากไปถึง พวกเราสามารถปลูกสร้างบ้าน ทำไร่บนเกาะ ชีวิตแม้แร้นแค้นไปบ้าง แต่สามารถหลุดพ้นจากข้อพิพาททางโลก"

จูเหว่ยเพ่งตาไปนอกประตู กล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า "หากว่ามีชีวิตเช่นนั้น ยังรื่นรมย์กว่าเซียนวิเศษอีก"

เจียงเสี่ยวหลิวอดร่ำร้องมิได้ว่า "รื่นรมย์อันใด บนเกาะร้างไม่มีผู้คนแม้สักคนเดียว มีชีวิตที่จืดชืดน่าเบื่อ"

เวี่ยจือหยางถามว่า "ท่านชมชอบชีวิตเยี่ยงไร?" เจียงเสี่ยวหลิวกล่าวว่า "ยิ่งครึกครื้นยิ่งดี ท่านมิใช่ชมชอบเที่ยวศาลเจ้าฟูจื่อหรอกหรือ?"

เวี่ยจือหยางมองดูจูเหว่ย นิ่งเงียบงันไม่ส่งเสียง เจียงเสี่ยวหลิวมองดูทั้งสอง ค่อยกล่าวอย่างนึกได้ว่า "ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว ท่านนำองค์หญิงร่วมทาง กลัวถูกราชสำนักติดตามตัว"

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างขุ่นข้องใจว่า "นับว่าท่านไม่โง่เขลา" จากนั้นกล่าวกับจูเหว่ยว่า "พรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะเตรียมการออกทะเล"

จูเหว่ยเหม่อลอยอยู่ครู่หนึ่ง สีหน้าทอแววอับจนปัญญา ส่ายหน้ากล่าวว่า "ข้าพเจ้ายังออกทะเลไม่ได้"

เวี่ยจือหยางงงงันวูบจึงกล่าว "เพราะเหตุใด?" จากนั้นกล่าวอย่างได้คิดว่า "เพราะหนิงอ๋องหรือ?"

จูเหว่ยก้มศีรษะกล่าวเบาๆ ว่า "มันกับข้าพเจ้าเป็นพี่น้องร่วมอุทรเดียวกัน ตอนนี้ฮ่องเต้องค์ใหม่ลิดรอนอำนาจอ๋องกินเมือง ไม่ทราบว่ามันเป็นอย่างไร?"

เจียงเสี่ยวหลิวชิงกล่าวว่า "ยังจะทำอย่างไรได้ โจวอ๋องถูกคุมขัง เซียงอ๋องจุดไฟเผาตัวเอง เกอเกอท่านขัดราชโองการ ถูกถอดจากการปกครองฐานที่มั่นทั้งสาม ในความเห็นข้าพเจ้า คงไม่มีผลดีกว่าโจวอ๋อง

เท่าใด”

เวี่ยจือหยางคิดออกสู่โพ้นทะเล เจียงเสี่ยวหลิวไม่ยินยอมพร้อมใจ จูเหว่ยพอออกปากตามมัน ก็กระพือข่าวที่ได้ยินจากชงต้าซือเป็นการใหญ่ จริงดังคาดหมาย จูเหว่ยพอฟังหน้าซีดเผือด หันมามองดูเวี่ยจือหยาง สีหน้าทอแววอ้อนวอนขอร้อง

เวี่ยจือหยางทราบว่านางไม่อาจตัดรอนความสัมพันธ์ฉันพี่น้อง จึงทอดถอนใจกล่าวว่า “เอาเถอะ ข้าพเจ้าจะส่งท่านไปยังเมืองต้าหนิง”

จูเหว่ยกล่าวว่า “ข้าพเจ้า...ขอเพียงมันอยู่รอดปลอดภัย ข้าพเจ้าจะจากมาในบัดดล”

เวี่ยจือหยางนิ่งเงียบงัน ฮ่องเต้องค์ใหม่ลิดรอนอำนาจอ๋องกินเมือง จะส่งผลกระทบไปทั่วแผ่นดิน หากสอดเท้าเข้าไป เกรงว่ายากจะถอนตัวได้ แต่หากให้ละทิ้งพี่ชาย สะบัดหน้าจากไป ก็มิใช่วิสัยของจูเหว่ย พลันได้ยินเจียงเสี่ยวหลิวกล่าวว่า “กงจู่เตี้ยนเซี่ย หนิงอ๋องเป็นเกอเกอท่าน ต้องเชื่อฟังวาจาท่าน เมื่อไปถึงเมืองต้าหนิง ท่านขอให้มันอวยยศข้าพเจ้าเป็นขุนนาง ได้หรือไม่?”

จูเหว่ยงงงันวูบ เวี่ยจือหยางก็ขมวดคิ้วกล่าวอย่างจริงจังว่า “เจียงเสี่ยวหลิว อำนาจแม้เย้ายวนใจ แต่สุดที่ทุกผู้คนจะควบคุมได้”

เจียงเสี่ยวหลิวกล่าวอย่างอัดอั้นใจว่า “ถึงอย่างไรยังดีกว่าไร้อิทธิพล ไร้อำนาจ ถูกผู้คนข่มเหงรังแก”

เวี่ยจือหยางกล่าวเตือนมัน เจียงเสี่ยวหลิวไม่รับฟัง จึงไม่เกลี้ยกล่อมมากความ เพียงครุ่นคิดขึ้น *‘มีบิดาอย่างไรก็มีบุตรอย่างนั้น เจียงเสี่ยวหลิวไม่ผ่านเคราะห์กรรม คิดแสวงหาลาภยศสรรเสริญ สักวันหนึ่งเรากับมันคงต้องแยกทางกัน’* เมื่อนึกถึงวันเวลาในวัยเด็ก อดผิดหวังเสียใจมิได้

ค่ำคืนนั้นทั้งหมดพักผ่อนในหุบเขา เวี่ยจือหยางกับจูเหว่ยสนทนาถึงเหตุการณ์หลังแยกจาก ล้วนเกิดความสะท้อนใจ แต่เวี่ยจือหยางยังรักษา

คำมั่นสัญญา ไม่พาดพิงถึงเหลียงซือฉิน เพียงเล่าข้ามไป จูเหว่ยแม้เข้าใจว่ามันมีข้อปกปิด ยังเข้าใจว่าเกี่ยวข้องกับหงอู่ฮ่องเต้ ดังนั้นเวี่ยจือหยางไม่อาจหักใจบอกออกมา

เวี่ยจือหยางจับชีพจรให้กับจูเหว่ย พบว่าชีพจรเต้นอ่อนล้า พิษยังตกค้างไม่ขจัดหมดสิ้น จึงถ่ายทอดวิชาปรับหยินเปลี่ยนหยางแก่นาง ทั้งถ่ายทอดพลังลมปราณ ช่วยเหลือนางโคจรพลัง วุ่นวายอยู่ครึ่งคืน จูเหว่ยมีสีหน้าดีขึ้น พรุ่งนี้เช้าตื่นขึ้นมา รู้สึกสดชื่นกว่าเดิม

หลังจากพักผ่อนอีกสองวัน จูเหว่ยสุขภาพดีขึ้น ทั้งสี่จึงออกเดินทางขึ้นเหนือ สือจีพูดไม่ได้ แต่ดูแลเอาใจใส่จูเหว่ยเป็นอย่างดี เจียงเสี่ยวหลิวคล่องแคล่วว่องไว จัดการเรื่องว่าจ้างรถซื้อหาม้า เมื่อมีคนทั้งสองก็ช่วยแบ่งเบาภาระของเวี่ยจือหยาง เพียงช่วยเหลือจูเหว่ยฝึกฝีมือ ใช้วิชาปรับหยินเปลี่ยนหยาง ขจัดพิษที่เหลือให้กับนาง พอถึงริมแม่น้ำแยงซีเกียง จูเหว่ยสามารถเดินเหินเอง ลบภาพหม่นหมองไปสิ้น สีหน้าละมุนละไมคืนสู่ความงามเปล่งปลั่งดุจเดิม

วันนั้นพอข้ามแม่น้ำแยงซีเกียง ท้องฟ้าก็มืดค่ำลง จึงค้างแรมในเรือ พอถึงกลางดึก ท้องน้ำแผ่นฟ้าเงียบสงัด มีแต่เสียงคลื่นทยอยไล่ เวี่ยจือหยางกับจูเหว่ยมาที่หัวเรือ นั่งเคียงคู่กันชมจันทร์ จูเหว่ยแอบอิงกับหัวไหล่เวี่ยจือหยาง บังเกิดความสุขสมใจ สดับฟังเสียงคลื่นอยู่ครู่หนึ่ง พลันกล่าวว่า “ไม่ได้ยินท่านเป่าขลุ่ยมานาน ยากนักที่รัตติกาลงามซึ้ง ท่านเป่าสักเพลงดีหรือไม่?”

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางล้วงขลุ่ยเขียวศูนยตาออกมา ถามว่า “ท่านต้องการฟังเพลงอะไร?” จูเหว่ยกล่าวว่า “บทเพลงที่ท่านบรรเลงในงามชุมนุมสังคีตศิลป์ดียิ่ง ข้าพเจ้าต้องการฟังอีกเที่ยวหนึ่ง”

เวี่ยจือหยางผงกศีรษะรับ เป่าบรรเลงเพลงเทพคีตาหมุนรอบ จูเหว่ยรับฟังจนเคาะนิ้วกับพื้นกระดานเรือเบาๆ จิตใจคล้ายกับจะล่องลอย

ไปตามสายลม

หลังจากเป่าจบเพลง เพิ่งลดขลุ่ยลง พลันได้ยินที่ห่างไปแว่วเสียงพิณดังมา กลับเป็นทำนองเพลงจันทร์ราตรีธารชุนเจียง จูเหว่ยต้องนั่งตัวตรง รับฟังอยู่ครู่หนึ่งจึงกล่าว "คนผู้นี้จิตใจไม่อยู่ที่ตัวพิณ ท่วงทำนองแห้งแล้ง ปราศจากความกระตือรือร้นยินดี"

เวี่ยจือหยางผุดลุกขึ้นร้องถามว่า "คนดีดพิณคือแม่นางสุ่ยกระมัง?"

มันบรรจุกำลังภายในถ่ายทอดเสียงออกไป เสียงพิณที่ห่างไปพลันชะงักขาดหาย ต่อจากนั้นบนผิวน้ำมีโคมแดงดวงหนึ่งล่องลอยมาทางด้านนี้ พอเข้าใกล้เห็นเป็นเรือโดยสารขนาดใหญ่ลำหนึ่ง ที่หัวเรือแขวนโคมไฟส่องต้องเงาร่างอันเฉิดโฉมของสุ่ยเหลียนอิ่ง หญิงรับใช้เหลียนหังกับหลันเกิงคล้ายดาราห้อมล้อมเดือน มองดูเวี่ยจือหยางอย่างยิ้มแย้ม

สุ่ยเหลียนอิ่งทักทายว่า "นี่สมควรบอกว่าโลกกลม คุณชายเวี่ย ไม่พบกันนานแล้ว"

เวี่ยจือหยางประสานมือกล่าวว่า "เสียงพิณของแม่นางสุ่ยเป็นอีกแบบหนึ่ง ผู้น้อยได้ยินครั้งหนึ่งก็ไม่กล้าลืมเลือน"

สุ่ยเหลียนอิ่งยิ้มพลางกล่าวว่า "ล้อเล่นแล้ว ท่วงทำนองที่ไร้น้ำใจของข้าพเจ้า รังแต่เป็นที่หัวร่อเยาะ"

ขณะทักทายปราศรัย เรือทั้งสองลำเผชิญพบกัน จูเหว่ยบังเกิดความสงสัยอยากรู้ คล้องแขนเวี่ยจือหยาง ถามเบาๆ ว่า "พวกท่านรู้จักกัน?"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางผงกศีรษะ แนะนำว่า "นี่เป็นสุ่ยเหลียนอิ่งแม่นางสุ่ย สำหรับท่านนี้" มันลังเลเล็กน้อยจึงกล่าว "นางเรียกว่าจูเหว่ยเป็นนางในดวงใจข้าพเจ้า"

มันบอกกล่าวอย่างเปิดเผย เป็นเรื่องที่จูเหว่ยคาดไม่ถึง ต้องหน้าแดงราวอัคคี ในใจกลับวาบหวาม แอบอิงอยู่ข้างกายเวี่ยจือหยาง แทบไม่อาจเงยหน้าขึ้น

สุ่ยเหลียนอิ่งคล้ายรู้สึกเหนือความคาดหมาย หญิงรับใช้เหลียนหังกับหลันเกิงสบตากันวูบ พากันเชิดปากน้อยๆ คล้ายผิดหวังอยู่บ้าง สุ่ยเหลียนอิ่งเงียบงันเล็กน้อย จึงยิ้มพลางกล่าวว่า "หากท่านทั้งสองไม่รังเกียจ ขอเชิญข้ามเรือมานั่งสนทนา"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "ข้าพเจ้ายังมีสหายสองท่าน" สุ่ยเหลียนอิ่งยิ้มพลางกล่าวว่า "ขอเชิญมาทั้งหมด"

เจียงเสี่ยวหลิวกับสือจีเข้านอนแล้ว เวี่ยจือหยางปลุกทั้งสองขึ้นมา พากันข้ามไปยังเรือโดยสารของสุ่ยเหลียนอิ่ง เห็นห้องท้องเรือสะอาดสะอ้าน บานหน้าต่างสลักลวดลาย ตรงกลางจัดตั้งโต๊ะกลมตัวหนึ่ง วางน้ำชา ผลไม้ ข้างโต๊ะนั่งไว้ด้วยชายชราชุดเขียวผู้หนึ่ง มันหน้าซูบสดใส บุคลิกภาพสุขุมลึกซึ้ง พอได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวก็เงยหน้ามองมา

เวี่ยจือหยางพอสบตากับมัน ก็เกิดความตื่นตัวขึ้น ภายใต้ประสาทสัมผัสอันปราดเปรียว พบว่าชายชรามีพลังลมปราณอันกลมกลืน ลึกล้ำสุดจะหยั่ง ชายชราก็รู้สึกตัว กลอกตาตลบหนึ่ง พลังลมปราณภายในกายก็สาบสูญไปสิ้น

เวี่ยจือหยางขณะจะส่งเสียง ชายชราก็สั่นศีรษะบอกใบ้ เวี่ยจือหยางจึงกล้ำกลืนคำพูดไว้ ได้ยินสุ่ยเหลียนอิ่งกล่าวว่า "**ฉินเซียนเซิง** *(ท่านผู้แซ่ฉิน)* ท่านนี้เป็นเสมียนของเรา มิใช่คนนอก ทั้งหมดไม่ต้องสำรวมไป"

เวี่ยจือหยางประสานมือทักทายว่า "เซียนเซิงสบายดี?" คำพูดนี้แฝงความหมายอันลึกล้ำ ฉินเซียนเซิงก็ลุกขึ้นคารวะ สีหน้าท่าทีชืดชาอยู่บ้าง

หลังจากถ่ายทอดบอกเหตุการณ์หลังแยกจากออกไป สุ่ยเหลียนอิ่งบอกว่าจะเดินทางไปเยี่ยมญาติที่เมืองเป่ยผิง เนื่องจากเป่ยผิงกับต้าหนิงอยู่ห่างไม่ไกล เวี่ยจือหยางเสนอแนะให้ร่วมทางกัน สุ่ยเหลียนอิ่งก็ตอบตกลง กล่าวว่า "คุณชายเวี่ยกับพวกเราช่างมีวาสนาผูกพัน คราก่อนเพาะความแค้นกับพรรคค้าเกลือ หากมิใช่คุณชายยื่นมือช่วยเหลือ เราสามนาย

บ่าวคงประสบเคราะห์กรรม ครั้งนี้เดินทางขึ้นเหนือ พวกเราเหล่าสตรีอ่อนแอกำลังหวั่นวิตกว่าภูเขาสูงหนทางไกล ยากระวังโจรผู้ร้าย เมื่อมีคุณชายเวี่ยให้ความคุ้มครอง ก็ไม่ต้องห่วงกังวลแล้ว"

นางกล่าวโป้ปด กลับปั้นสีหน้าขึงขัง เวี่ยจือหยางลอบหัวร่อในใจ ปากกล่าวถ่อมตนอยู่หลายคำ ยามนั้นเหลียนหังกับหลันเกิงยกผลไม้และอาหารว่างมาเพิ่มเติม น้ำชาที่ชงใหม่ก็เป็นชาปี้หลอชุนที่เก็บเกี่ยวก่อนเทศกาลเช็งเหม็ง มีสีสันเขียวสดใส กลิ่นชาหอมชื่นใจ ทั้งหมดนั่งอยู่ริมหน้าต่าง จิบน้ำชารับประทานอาหารว่าง ล้วนเบิกบานสำราญใจ

เจียงเสี่ยวหลิวเพิ่งตื่นนอน ก็หลงพลัดเข้ามาในดงหญิงงาม ถึงกับตาลายละลาน อิ่มอกอิ่มใจยิ่ง แต่ว่าฉินเซียนเซิงซูบผอมซรา เปลือกนอกกระด้างเย็นชา เป็นที่ขัดตายิ่ง คล้ายแมลงวันกลางพุ่มบุปผา เจียงเสี่ยวหลิวปรารถนาใคร่จับชายชราโยนลงน้ำไป

น่าเสียดายที่มีเวี่ยจือหยางอยู่ด้วย ถึงแม้มีหญิงงามมากมาย แต่หาเหลือบแลเจียงเสี่ยวหลิวไม่ สร้างความขุ่นข้องใจแก่มัน พานระบายโทสะใส่ฉินเซียนเซิง ผลักถ้วยชาไปเบื้องหน้าร้องสั่งว่า "เฒ่าชรา รินน้ำชาให้กับเรา**เส้าแหย** *(นายน้อย)*"

คำพูดพอกล่าว ในห้องท้องเรือเงียบสงบลง สุ่ยเหลียนอิ่งกับเวี่ยจือหยางก็หยุดการสนทนา กวาดตามาที่เจียงเสี่ยวหลิว เจียงเสี่ยวหลิวพอถูกจับตามอง ยิ่งอวดโอ่อำนาจ กล่าวอีกว่า "เฒ่าชรา ให้ท่านรินน้ำชา หูหนวกหรือไร?"

เวี่ยจือหยางหน้าแปรเปลี่ยนไป สุ่ยเหลียนอิ่งก็อ้าปากขึ้น แต่ไม่ส่งเสียง กลับเป็นฉินเซียนเซิงยิ้มเล็กน้อย ยกป้านน้ำชารินให้กับเจียงเสี่ยวหลิวถ้วยหนึ่ง กล่าวว่า "น้องเราเชิญดื่ม"

เจียงเสี่ยวหลิวนึกกระหยิ่ม จิบชาอีกหนึ่งแล้วกล่าว "เสมียนท่านผู้นี้น่าประหลาดอยู่บ้าง ข้าพเจ้าเห็นเสมียนทั่วไปรับประทานอาหารกับ

บรรดาบ่าวไพร่ ไหนเลยนั่งโต๊ะเดียวกับเจ้าของ?"

สุ่ยเหลียนอิ่งขมวดคิ้ว มีสีหน้าขุ่นเคือง ฉินเซียนเซิงชิงปรายตาบอกใบ้ กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "ใช่แล้ว เราผู้แซ่ฉินล่วงละเมิด ได้แต่โทษว่าเรือเล็กเกินไป ไม่มีที่ไป คุณหนูมีใจเมตตา อนุญาตเรานั่งจิบชาในที่นี้"

เจียงเสี่ยวหลิวทวนคำว่า "เรือเล็ก?" พลางชี้มือไปที่ท้ายเรือ กล่าวว่า "นายท้ายเรือนั้นมิใช่อยู่ข้างนอกหรอกหรือ?"

สุ่ยเหลียนอิ่งและพวกขุ่นแค้นจนหน้าขาวซีด เวี่ยจือหยางอดกล่าวมิได้ว่า "เจียงเสี่ยวหลิว เวลาไม่เช้าแล้ว กลับเรือไปนอนต่อเถอะ"

เจียงเสี่ยวหลิวไม่ยินยอมพร้อมใจ ยังนั่งกับที่ ถือถ้วยชาค้างไว้ บรรยากาศในห้องท้องเรือกระอักกระอ่วนยิ่ง ฉินเซียนเซิงพลันลุกขึ้น กล่าวว่า "เราจะไปสูดอากาศที่เบื้องนอก"

พลางเดินไปที่ท้ายเรือ มันพอจากไป เวี่ยจือหยางก็หมดสนุก ลุกขึ้นอำลากลับเรือของตนเอง เจียงเสี่ยวหลิวได้แต่ติดตามไป

เช้าวันรุ่งขึ้น ทั้งหมดว่าจ้างรถใหญ่สองคัน สุ่ยเหลียนอิ่งกับพวกนั่งรถคันหนึ่ง เวี่ยจือหยางกับพวกนั่งอีกคันหนึ่ง เจียงเสี่ยวหลิวเห็นเสมียนแซ่ฉินนั่งคันเดียวกับหญิงงามทั้งสาม สร้างความอัดอั้นตันใจยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น *'เฒ่าชรานี้มีคุณสมบัติใด กลับนั่งรถคันเดียวกับหญิงงามทั้งสาม ไยไม่ปัสสาวะส่องดูสารรูปตัวเองดู?'*

จากนั้นมองดูเวี่ยจือหยาง ครุ่นคิดสืบต่อ *'เหตุใดมันมีบุญวาสนา องค์หญิงรักชอบมัน แม่นางเยี่ยก็พึงตาต้องใจมัน แม่นางสุ่ยสามนายบ่าวก็ปฏิบัติต่อมันเป็นพิเศษ แต่พอเห็นเรา กลับไม่แยแสเหลือบแล เฮอะ เพียงเพราะมันหน้าตาหล่อเหลา รู้จักเป่าขลุ่ยหรือ สักวันหนึ่งเราจะให้ชนชาวโลกมองดูเราใหม่'*

พอตกลงใจ ก็หันไปมองดูสือจี เห็นว่านางแม้หูหนวกเป็นใบ้ ยังจัด

ว่ามีรูปโฉมงดงาม จึงแสยะหน้าใส่นาง สือจึงงงันวูบ จากนั้นสะบัดหน้าไปยังนอกหน้าต่าง สร้างความคับข้องใจแก่เจียงเสี่ยวหลิวยิ่ง

เดินทางเป็นเวลาครึ่งวัน ก็เข้าพักโรงเตี๊ยม สุ่ยเหลียนอิ่งมือเติบเหมาโรงเตี๊ยมทั้งหลัง เวลารับประทานอาหาร ข้าวปลาอาหารแม้เลิศรส แต่บรรยากาศน่าอึดอัด เจียงเสี่ยวหลิวเห็นไม่มีผู้ใดสนใจ จึงดื่มสุราป้านใหญ่ สุดท้ายเมามายไม่ได้สติ เวี่ยจือหยางกลัวว่าพูดมากผิดมาก จึงประคองมันกลับห้อง เจียงเสี่ยวหลิวกลับอาเจียนออกมา แล้วนอนคลุมโปงหลับใหล

เวี่ยจือหยางเห็นภายในห้องมีกลิ่นสุราคละคลุ้ง ส่งกลิ่นเหม็นสุดทนทาน ได้แต่ล่าถอยออกมา ขณะจะหันกายกลับ พลันได้ยินเสียงกระแอมไอ พอเหลียวหน้าไป เห็นเป็นเสมียนแซ่ฉินนั้นเอง

เวี่ยจือหยางตากระจ่างวูบ ประสานมือทักทายว่า “ลั่วเซียนเซิง”

เหลียงซือฉินมีความสามารถในการปลอมแปลงโฉม เปลี่ยนแปลงสารพัน ตอนแรกพบเปิดเผยพลังลมปราณออกมา ถูกเวี่ยจือหยางคาดเดาความเป็นมาออก จึงไม่เสแสร้งแกล้งดัดสืบไป ผงกศีรษะกล่าวว่า “ตามเรามา”

ทั้งสองเดินไประยะทางหนึ่ง ขึ้นบนกำแพงเมืองตะวันออก กวาดตามองรอบข้าง เห็นภายในเมืองปรากฏควันไฟจากการหุงหาอาหารลอยขึ้น ที่นอกเมืองผู้คนบางตา คันนาไขว้ตัดกัน รวงข้าวสีเขียวเอนลู่ไปตามลม

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างเสียใจว่า “ลั่วเซียนเซิง สหายเราเจียงเสี่ยวหลิวมีนิสัยหยาบกร้าน หากมีที่ใดล่วงเกิน ขอได้โปรดให้อภัย”

เหลียงซือฉินกล่าวว่า “เด็กน้อยที่เมาสุราหรือ กล่าวไปประหลาดแท้ พวกเจ้าทั้งสองเดินสวนทางกัน ไฉนคบหาเป็นสหาย”

“ข้าพเจ้าเมื่อเยาว์วัยเป็นนักดนตรีริมแม่น้ำฉินไหว ติดตาม**อี้ฟู่** *(บิดาบุญธรรม)* เป่าขลุ่ยหาเงิน ถูกผู้คนข่มเหงรังแก บางครั้งได้เงินทอง ก็ถูก

อันธพาลแย่งชิงไป เจียงเสี่ยวหลิวออกหน้าให้กับข้าพเจ้า ต่อยตีกับอันธพาลเหล่านั้น ไปๆ มาๆ จึงคบหาเป็นสหาย”

เหลียงซือฉินส่งเสียงดังอ้อ ขบคิดแล้วกล่าว “เจ้ามีแต่อี้ฟู่ ไม่มีบิดามารดาหรือ?”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นกำพร้า อี้ฟู่เก็บข้าพเจ้าได้จากแม่น้ำฉินไหว”

“เจ้าใช้แซ่ตามอี้ฟู่?”

“ถูกแล้ว ท่านผู้เฒ่าเรียกว่าเวี่ยเส้าฟง”

เหลียงซือฉินหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า “เป็นมัน?”

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “เซียนเซิงรู้จักอี้ฟู่?”

เหลียงซือฉินแค่นหัวร่อกล่าวว่า “ไหนเลยเพียงรู้จัก ขณะที่มันเก็บเจ้าจากริมแม่น้ำ ใช่มีสัญลักษณ์เครื่องหมายใดหรือไม่?”

เวี่ยจือหยางกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า “เซียนเซิงไฉนถามเช่นนี้?”

เหลียงซือฉินกล่าวว่า “เรื่องของดนตรีการ อันดับแรกคือพรสวรรค์ที่แล้วมามักตกทอดระหว่างพ่อแม่ลูก ด้วยพรสวรรค์ในเชิงดนตรีการของเจ้า บิดามารดาเจ้าอาจเป็นนักดนตรี ไม่แน่ว่าเป็นคนที่เรารู้จัก”

เวี่ยจือหยางคึกคักอักโข ขบคิดแล้วกล่าว “อี้ฟู่ทิ้งของสิ่งหนึ่งไว้ อาจมีส่วนเกี่ยวข้องกับชาติกำเนิดข้าพเจ้า”

เหลียงซือฉินถามว่า “สิ่งของใด?”

เวี่ยจือหยางล้วงหยกประดับรูปจันทร์เสี้ยวจากอกเสื้อ เครื่องประดับชิ้นนี้หมุนเวียนเปลี่ยนมือหลายเที่ยว ยังไม่ตกหล่นสูญหาย นับเป็นปาฏิหาริย์ประการหนึ่ง

เหลียงซือฉินพอเห็นหยกประดับรูปจันทร์เสี้ยวต้องงงงันวูบ จากนั้นหยีตามองดู เวี่ยจือหยางอดถามมิได้ว่า “เซียนเซิง เป็นไรแล้ว?”

เหลียงซือฉินทอดถอนใจคำหนึ่ง ถามว่า “เจ้าเคยได้ยินคำศิษย์เก้าวิชาการมาหรือไม่?”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “เคยได้ยินมา นั่นเป็นคดีใหญ่โตเมื่อตอนแรกตั้งประเทศ ฟังว่ามีคนตายไม่น้อย”

เหลียงซือฉินทอดถอนใจอย่างหดหู่ กล่าวว่า “ใช่แล้ว ล้วนเป็นบาปที่เราก่อขึ้น”

เวี่ยจือหยางกล่าวด้วยความสงสัยอยากรู้ว่า “หมายความว่าอย่างไร?”

เหลียงซือฉินเหม่อมองต้นไม้ใบหญ้าใต้สนธยา สายตาเปลี่ยนเป็นเศร้าหม่นหมอง สุ้มเสียงก็แผ่วทุ้มลงกล่าวว่า “ครั้งกระโน้นหลังจากขับไล่มองโกล สถาปนาราชวงศ์หมิงขึ้น เราไม่คิดรับราชการ จึงไม่ขอรับการปูนบำเหน็จ ตั้งสถานศึกษาที่เชิงเขาจื่อจินซาน มีคำกล่าวว่า *‘สิบปีปลูกต้นไม้ ร้อยปีเพาะสร้างคน’* ความรุ่งเรืองเสื่อมโทรมของราชวงศ์หนึ่ง มิเพียงไม่กี่ร้อยปี หากดำเนินการปลูกฝังคน จึงเป็นกิจการอันยิ่งใหญ่ แต่ว่าที่เราสอนมิใช่วิชา**หยูเจีย** *(ปราชญ์บัณฑิต)* หากเป็นวิชาการค้นคว้านำไปสู่การเรียนรู้ แบ่งออกเป็นเก้าวิชา ได้แก่ วิชาคำนวณ การวิจัย ดาราศาสตร์ แพทยศาสตร์ ดนตรีการ จิตรกรรม การพาณิชย์ การสงเคราะห์ การโยธา นี่ความจริงเป็นจิตปณิธานของ**จู่ฟู่จู่มู่** *(ท่านปู่ท่านย่า)* ผู้ล่วงลับ หากประสบความสำเร็จ จะสร้างความมั่นคงแก่ชาติรัฐ สร้างความมั่งคั่งแก่ราษฎร เอื้อประโยชน์ไปชั่วลูกชั่วหลาน...”

เวี่ยจือหยางร้องโพล่งว่า “นี่เป็นเรื่องดีงาม เหตุใดจูหยวนจางจึงคัดค้าน?”

เหลียงซือฉินกล่าวว่า “จูหยวนจางเกิดจากตระกูลต้อยต่ำ ถูกเหยียดหยามดูแคลน เปลือกนอกเชื่อมั่นตนเอง แท้จริงแล้วเกิดปมด้อย บางครั้งมีใจเปิดกว้าง บางคราจิตใจคับแคบ เกิดความขัดแย้งกันเอง ล้วนเกี่ยวข้อง

กับชาติตระกูลของเขา ขณะที่แผ่นดินลุกเป็นไฟ เขารู้จักใช้คน เมื่อทุกประการกลับคืนสู่ความสงบ ความสำเร็จของผู้อื่นจะเป็นข้อห้ามที่ถือสา หลิวป๋อเวินรู้หลักเหตุผลข้อนี้กว่าเรา ส่วนเราเข้าใจกระจ่างกว่าหลี่สั้งจ่าง และหูเหว่ยหยง เพียงแต่เราแม้ล่วงรู้ กลับคิดอยู่ตรงข้ามกับเขา ส่วนหลิวป๋อเวินตอบสนองความต้องการของเขา เสนอความเรียงปากู่เหวิน คัดเลือกขุนนางเข้ารับราชการ เป็นการซ้ำรอยเดิม ไม่มีความคิดปฏิรูป เมื่อเป็นเช่นนี้ตระกูลจูจะสืบสันตติวงศ์ตลอดไป ไม่หวั่นวิตกว่าจะล่มสลาย”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “บิดาครองตำแหน่งบุตรชายสืบแทน นับแต่โบราณกาลมาเป็นเช่นนี้ตลอดมา”

เหลียงซือฉินกล่าวว่า “แต่สมัยโบราณมีการปกครองเพียงสามรุ่น ทั้งยกตำแหน่งให้แก่ผู้มีความสามารถ แผ่นดินจงหยวนกว้างไพศาล มีประชากรนับร้อยหมื่น หากปราศจากสติปัญญา ยากจะปกครองได้ จูหยวนจางมีความสามารถในการปกครองแผ่นดิน ลูกหลานของเขากลับไม่แน่นัก ทั้งยังกำหนดให้ผู้สูงวัยกว่ารับตำแหน่ง เวลาพอนานเข้า คนโฉดเขลาป่าเถื่อนครองประเทศ คนฉลาดหลักแหลมถูกสะกดไว้ ที่ยิ่งไปกว่านี้คือทารกอมมือขึ้นครองราชย์ ปล่อยให้ขุนนางกังฉินกุมอำนาจ เป็นภัยแก่ประเทศ สร้างความเดือดร้อนแก่ราษฎร”

เวี่ยจือหยางไม่เคยนึกถึงเหตุผลข้อนี้มาก่อน จึงกล่าว “เซียนเซิงสั่งสอนถูกต้อง แต่ว่าหยกประดับรูปจันทร์เสี้ยวนี้เกี่ยวข้องใดกับศิษย์สำนักเก้าวิชาการ?”

เหลียงซือฉินกล่าวว่า “จูหยวนจางทราบดีว่าเก้าวิชาการตั้งประชันกับความเรียง**ปากู่เหวิน** *(ความเรียงแปดตอน)* เมื่อเป็นเช่นนี้ไหนเลยปล่อยให้มีคนนอนกรนอยู่ข้างเตียงได้ จึงลอบเตรียมการ คิดกวาดล้างคนของเราให้สิ้นซาก แต่ว่าเราล่วงรู้แผนการร้าย จึงหลบหนีออกจากนครหลวง เพียงแต่ยามรีบร้อนไม่สามารถนำศิษย์ทั้งหลายไป เราพอจากไป เหล่าศิษย์ล้วน

ถูกฆ่า วิชาการทั้งเก้าถูกยกเลิก เพียงแต่ตอนประสิทธิ์ประสาทวิชา เราไม่ถึงกับไม่ระวังป้องกัน ดำเนินการอบรมศิษย์เป็นการลับ ไม่เปิดเผยชื่อแซ่ออกไป จูหยวนจางเพื่อหาตัวคนเหล่านี้ จึงใช้วิธีการต่างๆ นานา ทั้งติดสินบนให้รางวัล นำไปสู่การจับกุมศิษย์เก้าวิชาการจำนวนมาก ทั้งทำร้ายคนไร้ความผิดไม่น้อย" เอ่ยถึงตอนนี้ ชี้มือไปที่หยกประดับรูปจันทร์เสี้ยว กล่าวว่า "หยกชิ้นนี้เป็นสัญลักษณ์ยืนยันว่าเป็นศิษย์สำนักเก้าวิชาการ"

เวี่ยจือหยางอุทานดังอากล่าวว่า "อี้ฟู่เราก็เป็นศิษย์สำนักเก้าวิชาการ?"

เหลียงซือฉินผงกศีรษะแล้วกล่าว "แต่ว่าหยกชิ้นนี้มิใช่ของมัน"

เวี่ยจือหยางร้องคำ "ว่ากระไร?" บังเกิดลางสังหรณ์อันอัปมงคลขึ้น

เหลียงซือฉินกล่าวว่า "เราใช้พลังศิลาหมุนรอบ สร้างรอยแตกบนหยกประดับ จารึกชื่อของศิษย์ไว้ หากไม่เพ่งพิจารณายากพบเห็นได้"

เวี่ยจือหยางยกชูหยกส่องกับแสงสีสนธยา พบว่าใจกลางหยกปรากฏตัวอักษรเล็กๆ สองตัว พอจำแนกแยกแยะ คล้ายเป็นคำ "สุ่ยเฉิน"

เวี่ยจือหยางหันไปกล่าวว่า "สุ่ยเฉิน? มันเป็นใคร?"

เหลียงซือฉินกล่าวอย่างหดหู่ว่า "มันเป็นศิษย์ที่เรียนวิชาดนตรีการความจริงรับตำแหน่งในหมวดดุริยางค์ของราชสำนัก น้อยคนที่ล่วงรู้ศักดิ์ฐานะของมัน มิคาดหลังจากที่เราออกจากนครหลวง มันพบกับคนต่ำช้าศักดิ์ฐานะถูกเปิดโปง แต่ด้วยคุณธรรมประจำใจ ไม่ยอมเปิดเผยชื่อศิษย์ร่วมสำนัก ตัวมันถูกฆ่า บุตรภรรยาถูกส่งไปเป็นนางคณิกาของทางการที่น่าเวทนายิ่งกว่าคือภรรยาของมันได้ตั้งครรภ์ ยังต้องถูกย่ำยี"

เวี่ยจือหยางใจเต้นระทึก ร่างสั่นระริกขึ้นมา สมองสับสนว้าวุ่น ปากกล่าวว่า "สุ่ย สุ่ยเฉิน...แม่นางสุ่ยก็แซ่สุ่ย พวกมัน พวกมัน..."

เหลียงซือฉินกวาดมองมันแวบหนึ่ง กล่าวด้วยความหมายอันลึกล้ำว่า "สุ่ยเหลียนอิ่งเป็นบุตรีของสุ่ยเฉิน ติดตามมารดารับความลำบากที่

แม่น้ำฉินไหว หลังจากที่เราตั้งหลักแหล่งที่ดินแดนตะวันตก ก็รับนางไปอยู่ที่ภูเขาคุนหลุน”

เวี่ยจือหยางอดถามมิได้ว่า “มารดานางเล่า?”

เหลียงซือฉินทอดถอนใจกล่าวว่า “มารดานางไม่ยอมถูกย่ำยี จึงฆ่าตัวตาย”

เวี่ยจือหยางคล้ายถูกต่อยใส่หมัดหนึ่ง บังเกิดความอึดอัดขัดข้องสุดทนทาน ชั่วครู่จึงกล่าว “เช่นนี้เป็นว่าหยกชิ้นนี้เป็นมรดกตกทอดของบิดาผู้ล่วงลับของนาง ขอให้เซียนเซิงคืนแก่นางเถอะ”

พลางยื่นส่งหยกประดับรูปจันทร์เสี้ยวออกไป เหลียงซือฉินกลับสั่นศีรษะกล่าวว่า “ให้เจ้ามอบให้เถอะ”

เวี่ยจือหยางทวนคำว่า “ให้ข้าพเจ้า...” มันพอคาดเดาความจริงออก แต่เห็นว่าโหดร้ายเกินไป ถึงกับเข่าอ่อนระทวย กลางหลังมีหยาดเหงื่อผุดพราย

ได้ยินเหลียงซือฉินกล่าวอีกว่า “เรานัดหมายเจ้ามา เพราะมีเรื่องประการหนึ่งคิดร้องขอ”

เวี่ยจือหยางระงับสติ ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “เซียนเซิงล้อเล่นแล้ว ด้วยขีดความสามารถของท่าน ไยต้องร้องขอความช่วยเหลือจากข้าพเจ้า?”

“เราอยู่ในช่วงกัลป์ฟ้า ไม่สะดวกกับการลงมือ”

เวี่ยจือหยางถามว่า “ผู้นำแปดหมวดหมู่เล่า?”

“คนทั้งแปดมีพลังฝีมือแปลกพิเศษ เด่นชัดเกินไป หากว่าเรื่องนี้ให้นครตะวันตกออกหน้า จะแปรสภาพไป”

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “ที่แท้เป็นเรื่องใด?”

เหลียงซือฉินกวาดมองมันแวบหนึ่งกล่าวว่า “วันพรุ่งนี้ก่อนหลังยามเที่ยง เต้าเยียนกับจูเกาเช่อจูเกาซวีสองพี่น้องจะเดินทางผ่านที่นี้”

เวี่ยจือหยางอุทานดังอากล่าวว่า “พวกมันมิใช่ตกเป็นตัวประกัน

อยู่ในนครหลวงหรอกหรือ?”

“จูอี้เหวินถอดถอนอ๋องกินเมืองติดต่อกันสี่คน กลัวว่าเอี้ยนอ๋องเคลื่อนไหวตอบโต้ ทั้งฟังว่าเอี้ยนอ๋องไม่สบาย จึงส่งจูเกาเซ่อกับจูเกาซวีสองพี่น้องกลับเมืองเป่ยผิง อ้างว่าแสดงความกตัญญู แท้จริงคิดหลอกให้เอี้ยนอ๋องตายใจ”

เวี่ยจือหยางสั่นศีรษะกล่าวว่า “ไม่ถูกต้อง เอี้ยนอ๋องที่รีรอ ไม่เคลื่อนไหว เพราะกริ่งเกรงว่าบุตรชายที่ตกเป็นตัวประกันในนครหลวงจะได้รับอันตราย ตอนนี้ปล่อยตัวกลับเมืองเป่ยผิง เท่ากับคลายความทุกข์ใจของมัน หากว่ามันคิดกบฏคงเร่งเร็วขึ้นกว่าเดิม”

เหลียงซือฉินกล่าวว่า “ไม่ว่าผู้ใดก็ล่วงรู้หลักเหตุผลข้อนี้ ดังนั้นราชสำนักเปลือกนอกปลดปล่อยคน แต่ลอบส่งกำลังสกัดขัดขวาง ลงมือฆ่าทิ้งหรือจับตัวไว้ มิให้มันสองพี่น้องกลับถึงเมืองเป่ยผิง”

เวี่ยจือหยางทราบกระจ่างแก่ใจ กล่าวว่า “เซียนเซิงต้องการให้ข้าพเจ้าคุ้มครองส่งพวกมัน?”

เหลียงซือฉินผงกศีรษะช้าๆ เวี่ยจือหยางทอดถอนใจ กล่าวว่า “เอี้ยนอ๋องเป็นบุตรชายของเซียนเซิงจริงหรือ?”

เหลียงซือฉินขมวดคิ้ว ตาทอประกายเย็นเยียบกล่าวว่า “ไฉนกล่าวเช่นนี้?”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “หากมิใช่บุตรชายของเซียนเซิง เซียนเซิงไยต้องช่วยเหลือมัน?”

เหลียงซือฉินเงียบงันนิ่งนาน จึงกล่าวช้าๆ ว่า “ในคำสั่งเสียของโซ่วเฟย ไม่ได้เอ่ยถึงชาติกำเนิดของเอี้ยนอ๋อง”

เวี่ยจือหยางงงงันวูบใหญ่ ร้องโพล่งว่า “เป็นไปได้อย่างไร?”

เหลียงซือฉินกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “โซ่วเฟยฉลาดหลักแหลม หากบอกกล่าวอย่างกระจ่างชัดก็มิใช่นางแล้ว”

เวี่ยจือหยางขบคิดแล้วกล่าว "ท่านไยต้องช่วยเหลือเอี้ยนอ๋อง หากว่ามันเป็นบุตรของจูหยวนจางจริงๆ..."

เหลียงซือฉินสอดคำขึ้น "นั่นเป็นเช่นเดียวกัน เราช่วยเหลือเอี้ยนอ๋อง มิใช่เพียงเพราะโซ่วเฟย"

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างมึนงงสงสัยว่า "อย่างนั้นเป็นเพราะเหตุใด?"

เหลียงซือฉินเงยหน้าขึ้น สีหน้าทอแววถือดีกล่าวว่า "จูหยวนจางเลือกลูกหลานคนโต เราพานจะเลือกผู้มีความสามารถ"

เวี่ยจือหยางรับฟังไม่เข้าใจ ทวนคำว่า "เลือกลูกหลานคนโต? ผู้มีความสามารถ?"

เหลียงซือฉินถามว่า "ในลูกหลานของจูหยวนจาง เจ้าเห็นว่าผู้ใดเปรื่องปราดหลักแหลมที่สุด?"

เวี่ยจือหยางขบคิดแล้วกล่าว "อันดับแรกคือเอี้ยนอ๋อง รองลงมาคือหนิงอ๋อง..."

เหลียงซือฉินทวนคำว่า "หนิงอ๋อง?" แค่นหัวร่อกล่าวว่า "สามารถแต่งกลอนไม่กี่ประโยค รู้จักดีดบรรเลงเพลงสองเพลง ก็ถือว่าเปรื่องปราดหลักแหลมหรือ มันเป็นปัญญาชนยังพอทำเนา หากขึ้นเป็นฮ่องเต้ จะเป็น**ซ้องฮุยจง*** คนที่สอง หมกมุ่นกับของเล่นจนสูญเสียปณิธาน ไม่มีจุดจบที่ดี"

หนิงอ๋องเป็นพระเชษฐาร่วมอุทรกับจูเหว่ย เวี่ยจือหยางรักบ้านเผื่อแผ่ถึงนกกา จึงไม่ยอมรับนับถือ กล่าวว่า "หากปราศจากชาวไต้กิม ซ้องฮุยจงมิใช่เป็นเจ้าชีวิตที่ดีหรอกหรือ?"

เหลียงซือฉินกล่าวเสียงเย็นชาว่า "ไม่มีชาวไต้กิม ยังมีชาวมองโกล"

เวี่ยจือหยางงงงันวูบจึงกล่าว "ชาวมองโกลมิใช่ถูกขับไล่ออกจากแผ่นดินจงหยวนหรอกหรือ?"

---

* ซ้องฮุยจงฮ่องเต้ถูกทหารไต้กิมจับตัวไปเป็นเชลย ในชีวิตสะสมโบราณวัตถุ ได้ชื่อว่าลิปิกรเป็นเลิศ

เหลียงซือฉินกล่าวว่า "เพราะว่าขับไล่ออกจากแผ่นดินจงหยวน จึงน่าหวาดหวั่นวิตก ม้าเหล็กมองโกลพิชิตโดยไร้ผู้ต่อต้าน แต่พอยึดครองดินแดนอันศิวิไลซ์ ก็ปราศจากความแหลมคมอีกต่อไป ยิ่งลงใต้ยิ่งปราศจากความคิดต่อสู้ แต่หากถอยร่นกลับขึ้นเหนือที่เหน็บหนาวกันดาร ต้องนอนกลางดินกินกลางทราย จะกลับคืนสู่ลักษณะเดิม ยามใดที่ดินฟ้าอากาศแปรปรวน สัตว์เลี้ยงล้มตายหมดสิ้น จะลืมตัวลืมตาย คิดลงใต้ใหม่ แม้แต่กำแพงฉางเฉิงก็ไม่อาจต้านทานได้ ชายแดนทางเหนือพอถูกตีแตก แผ่นดิน**หัวเซี่ย*** จะกลายเป็นซากปรักหักพัง"

เวี่ยจือหยางรับฟังจนอกสั่นขวัญแขวน กล่าวว่า "ฟังจากปากคำเซียนเซิง ในอนาคตข้างหน้าอีกหลายสิบปี มองโกลยังเป็นศัตรูเข้มแข็งของต้าหมิง"

เหลียงซือฉินแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า "จูอี้เหวินนิยมวิชาบุ๋น ที่ควรตัดสินใจไม่ตัดสินใจ หากปล่อยให้ปกครองแผ่นดิน ต้องซ้ำรอยราชวงศ์ซ้อง หดตัวอยู่ทางตะวันออกเฉียงใต้ ในทางกลับกัน เอี้ยนอ๋องเคยยกทัพขึ้นเหนือสองครั้ง โจมตีทัพมองโกลแตกพ่าย ตราบใดที่มันมีชีวิตอยู่ ชนชาติหูทางทะเลทรายตอนเหนือยากจะลงใต้ได้"

เวี่ยจือหยางเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่ง กล่าวว่า "เพราะว่าเอี้ยนอ๋องเปรื่องปราดหลักแหลม จึงเหมาะกับการเป็นฮ่องเต้ที่สุด"

เหลียงซือฉินส่งเสียงดังกว่าเดิมว่า "หากว่าจูอี้เหวินยอมเรียบๆ ร้อยๆ ยังพอทำเนา ตอนนี้กลับลิดรอนอำนาจอ๋องกินเมือง จุดชนวนการต่อสู้ขึ้น อย่างนั้นก็พิสูจน์ดูว่าผู้ใดเหมาะสมกับตำแหน่งฮ่องเต้"

เวี่ยจือหยางร้องโพล่งว่า "เซียนเซิงคิดช่วยเหลือเอี้ยนอ๋องก่อกบฏ?"

เหลียงซือฉินไม่ตอบคำ สีหน้าเปลี่ยนเป็นเคร่งเครียด เวี่ยจือหยางชมดูจนใจเต้นระทึกขึ้นกล่าวว่า "วีรบุรุษชักกระบี่ เกิดภัยกัลป์นับสิบปี หาก

---

* ชื่อประเทศจีนสมัยโบราณ

เอี้ยนอ๋องก่อกบฏ แผ่นดินคงต้องปั่นป่วนวุ่นวาย”

เหลียงซือฉินกล่าวเสียงเย็นชาว่า “แล้วจะเป็นไร?”

เวี่ยจือหยางลอบตื่นตระหนกกล่าวว่า “ครั้งกระโน้นคนรักของเซียนเซิงถูกแย่งชิง ศิษย์ในสำนักถูกฆ่า เพราะเพื่อสันติสุขของแผ่นดิน จึงอดทนกล้ำกลืน ยอมอ่อนข้อให้กับจูหยวนจาง ตอนนี้ไฉนเปลี่ยนความตั้งใจ?”

เหลียงซือฉินหลับตาลงกล่าวว่า “เหลียงซือฉินเมื่อครั้งกระโน้นตายแล้ว ตายที่วังต้องห้ามเมื่อค่ำคืนนั้นเอง”

เวี่ยจือหยางยังคิดกล่าวเกลี้ยกล่อม เรียกหา “เซียนเซิง...” เหลียงซือฉินลืมตาขึ้น กล่าวว่า “เด็กน้อย เคยได้ยินคำ *‘ฟ้ามืดค่ำหนทางตีบตัน จึงประพฤติย้อนทวนกระแส’* มาหรือไม่?”

เวี่ยจือหยางสั่นศีรษะ เหลียงซือฉินจึงกล่าว “นี่เป็นคำกล่าวของ**จู่ฟู่เอียน*** ยุคไซ่ฮั่น ความหมายในวาจาคือจะอย่างไรไม่มีชีวิตยืนยาว เรื่องที่กาลก่อนไม่กล้าคิด ไม่กล้ากระทำ ล้วนกระทำหมดสิ้น ต่อมาจู่ฟู่เอียนกำเริบเสิบสาน จนถูกยึดทรัพย์ล้างตระกูล แต่เราไม่มีทรัพย์สินให้ยึด ไม่มีตระกูลให้ล้าง คงอยู่เพียงลำพัง รอคอยกัลป์ฟ้าปะทุขึ้น ต้องตายโดยไร้ที่กลบฝัง”

มันกล่าวอย่างเรียบเฉย แต่แฝงความเศร้าหดหู่ประการหนึ่ง เวี่ยจือหยางฟังออกว่ามันตัดสินใจแล้ว กล่าวเกลี้ยกล่อมก็เปล่าประโยชน์ จึงทอดถอนใจยาวคำหนึ่ง

เหลียงซือฉินหันมามองดูมัน ชั่วครู่จึงกล่าว “เราทราบว่าเจ้าลำบากใจ แต่เราอยู่ในฐานะกระอักกระอ่วน ไม่สะดวกกับการกระทำการด้วยตัวเอง ผู้นำแปดหมวดหมู่ก็มีความแค้นกับตระกูลจู ทั้งไม่ทราบเรื่องของโซ่วเฟย ดังนั้นไม่สะดวกกับการสั่งการพวกมัน นอกจากเจ้าแล้ว เราไม่มีผู้ใดให้ใช้สอย”

---

* ชื่อนักการทูตสมัยโบราณ

เวี่ยจือหยางฝืนยิ้มพลางประสานมือกล่าวว่า “เซียนเซิงมีบุญคุณชุบชีวิตข้าพเจ้า ขอเพียงมีคำสั่ง เวี่ยจือหยางแม้บุกน้ำลุยไฟไม่ขอบ่ายเบี่ยง”

เหลียงซือฉินผงกศีรษะรับกล่าวอย่างจริงจังว่า “อย่างนั้นความปลอดภัยของเอี้ยนอ๋องขอฝากฝังต่อเจ้าแล้ว”

เวี่ยจือหยางงงงันวูบจึงกล่าว “เด็กน้อยต้องทำตามคำสั่ง แต่ว่า...”

“แต่ว่าอย่างไร?”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “หากเอี้ยนอ๋องก่อกบฏ ราชสำนักย่อมต้องปราบปราม เมื่อเสือสองตัวต่อสู้กัน ไม่มีเวลาคำนึงถึงเรื่องอื่น หากทัพมองโกลฉวยโอกาสรุกล้ำเข้ามาจะทำอย่างไร?”

เหลียงซือฉินกล่าวเสียงเย็นชาว่า “หากเป็นเช่นนั้น แสดงว่าเราดูคนผิดไปแล้ว”

เวี่ยจือหยางเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว “ลั่วเซียนเซิง ข้าพเจ้ามีปัญหาข้อหนึ่ง ไม่ทราบสมควรถามหรือไม่?”

เหลียงซือฉินกล่าวว่า “ระหว่างพวกเรายังมีอันใดไม่ควรถาม?”

เวี่ยจือหยางจึงกล่าว “ค่ำคืนที่ตำหนักเฉียนชิง ท่านร้องบทเพลงเงาฟ้าดอกเห็งออกมา จูหยวนจางไฉนตื่นตระหนกถึงเพียงนั้น?”

เหลียงซือฉินหลับตาลง กล่าวด้วยความขมขื่นว่า “บทเพลงนั้นเป็นเพลงโปรดของโซ่วเฟย ค่ำคืนที่นางแต่งให้กับจูหยวนจาง ได้ขับร้องบทเพลงนี้ออกมา”

เวี่ยจือหยางเข้าใจในบัดดลกล่าวว่า “จูหยวนจางพอได้ยินบทเพลงนี้ ก็ล่วงรู้ความสัมพันธ์ของพวกท่าน นึกโยงไปถึงเรื่องที่โซ่วเฟยคลอดก่อนกำหนด เพิ่มความระแวงสงสัยต่อชาติกำเนิดของเอี้ยนอ๋องกว่าเดิม”

เหลียงซือฉินกล่าวอย่างทอดอาลัยว่า “อาจจะใช่” พลางโบกแขนเสื้อพลิ้วผละจากไป

เวี่ยจือหยางมองดูเงาหลังของมัน จิตใจพลุ่งพล่านดุจมรสุม หนังสือสั่งเสียของโซ่วเฟยฉบับนั้นซ่อนชนวนเภทภัยไว้ สตรีนางนี้มิใช่คนดี คาดว่าก่อนตายเกิดความแค้นต่อเหลียงซือฉินกับหงอู่ฮ่องเต้ ดังนั้นจงใจเขียนหนังสือสั่งเสียให้เหลียงซือฉินพบเห็น เพื่อเพิ่มพูนความแค้นของมันหนึ่งนั้นจะเป็นประโยชน์ต่อเอี้ยนอ๋อง สองเพื่อยุยงให้มันแก้แค้นต่อหงอู่ฮ่องเต้

เหลียงซือฉินล่วงรู้แผนการความคิดของโซ่วเฟยเป็นอย่างดี ที่น่าเศร้าคือมันเป็นมนุษย์เทวะ จิตใจกลับตกหลุมรัก แม้ทราบว่าเป็นหลุมพราง ยังก้าวเท้าเข้าไป เพราะหนังสือสั่งเสียฉบับหนึ่ง นิสัยใจคอแปรเปลี่ยนกลับกลาย ไม่เสียดายกับการทำลายล้างแผ่นดิน ที่ว่าระหว่างลูกหลานคนโตกับผู้มีความสามารถ ล้วนแล้วแต่เป็นข้ออ้าง ค่ำคืนนั้นหงอู่ฮ่องเต้ทรงพระประชวรหนัก เหลียงซือฉินไม่ลดตัวลงมือ แต่เพลิงโทสะไม่มีที่ระบาย หลังจากที่หงอู่ฮ่องเต้สวรรคต อี้เหวินไทจือขึ้นเป็นฮ่องเต้ จึงระบายโทสะใส่มัน อี้เหวินไทจือพานดำเนินการลินรอนอำนาจอ๋องกินเมืองเฉกเช่นราดน้ำมันลงบนกองเพลิง เปิดโอกาสให้เหลียงซือฉินฉกฉวย

ความปั่นป่วนวุ่นวายรออยู่ที่เบื้องหน้า เวี่ยจือหยางความจริงคิดหลบลี้จากข้อพิพาท แต่หนีไปหนีมา กลับพาตัวเข้าสู่ใจกลางวังวน

เมื่อกลับถึงโรงเตี๊ยม เป็นเวลาคล้อยตึก งานเลี้ยงเลิกราแต่แรก ทุกผู้คนแยกย้ายเข้านอน เวี่ยจือหยางมาที่ห้องของจูเหว่ย เห็นนางหลับใหลแต่แรก จึงนั่งที่ข้างเตียง จับจ้องมองดูสตรีบนเตียง

จูเหว่ยมีสีหน้าสงบนิ่ง คล้ายดอกพลับพลึงน้ำกลางบึง เวี่ยจือหยางลูบไล้เรือนผมของนางเบาๆ มองดูใบหน้าที่ซีดขาวอยู่บ้างของนาง ไม่ทราบเพราะเหตุใดเกิดความรู้สึกแปลกหน้า ถึงแม้อยู่ใกล้แค่เอื้อม แต่ก็คล้ายอยู่ห่างนับพันลี้

เวี่ยจือหยางเจ็บปวดใจขึ้นมา ครุ่นคิดขึ้น *'นางไฉนเป็นธิดาของจูหยวนจาง หากว่านางเป็นบุตรีของครอบครัวธรรมดา ไม่ทราบประเสริฐเพียงไหน'*

จูเหว่ยคล้ายรู้สึกตัว ลืมตามองดูเวี่ยจือหยาง ใบหน้าแดงซ่านขึ้นมา กุมนิ้วมือมันไว้ กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า "เมื่อครู่ท่านไปที่ใด ข้าพเจ้ารอแล้ว รอเล่ายังไม่มา จึงหลับไปโดยไม่รู้ตัว"

เวี่ยจือหยางกล่าวกลบเกลื่อนว่า "ไม่มีใด เจียงเสี่ยวหลิวส่งกลิ่นสุราคละคลุ้ง ข้าพเจ้าจึงออกไปรับลม"

จูเหว่ยเพ่งตามองมากล่าวว่า "เวี่ยจือหยาง ไม่ทราบเพราะเหตุใด ตอนอยู่ในวัง ท่านห่างไกลจากข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่าท่านอยู่ข้างกายเอง ยามนี้ท่านอยู่เบื้องหน้า ข้าพเจ้ากลับมีความรู้สึกว่าท่านอยู่ห่างไกลจากข้าพเจ้า" หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า "ไม่พบกันไม่กี่เดือน ท่านเปลี่ยนไปมากมาย เปลี่ยนจนข้าพเจ้าแทบไม่รู้จัก"

หลายเดือนมานี้เวี่ยจือหยางตกอยู่ในจุดอับเผชิญกับความปวดร้าวและสิ้นหวัง มาตรว่ารอดตายมาได้ แต่นิสัยใจคอเปลี่ยนไป มิใช่เด็กหนุ่มที่คึกคะนอง ปราศจากข้อกริ่งเกรงอันใด พอเผชิญเรื่องราวก็ห่วงหน้าพะวงหลัง เพิ่มความคิดอ่านมากมาย

เวี่ยจือหยางพอฟังวาจาจูเหว่ย ต้องเกิดความสะท้อนใจ ยิ้มพลางกล่าวว่า "ท่านยังไม่ทุเลาหายดี ร่างกายอ่อนแอ จึงคิดฟุ้งซ่านวุ่นวาย รอจนหายเป็นปรกติ จะมองดูข้าพเจ้าดุจเดิม"

จูเหว่ยกล่าวอย่างโล่งอกว่า "หวังให้เป็นเช่นนั้น" พลางแอบอิงกับอ้อมอกเวี่ยจือหยาง บังเกิดความคิดเตลิดไปไกล มองดูไส้ตะเกียงที่แตกปะทุ รู้สึกว่าคล้ายใช่คล้ายมิใช่ คล้ายฝันคล้ายมายา ปรารถนาให้เป็นเช่นนี้ตลอดไป

พลันบังเกิดเสียงเคาะประตูเบาๆ เวี่ยจือหยางผละจากจูเหว่ย ลุกไป

เปิดประตู เห็นสุ่ยเหลียนอิ่งหอบพิณโบราณคันหนึ่ง ยืนชดช้อยอยู่หน้าประตู เวี่ยจือหยางพอพบเห็นนาง อยู่ดีๆ ก็ใจเต้นระทึกขึ้น รีบกล่าวว่า "แม่นางสุ่ย ท่านไฉนมาแล้ว?"

สุ่ยเหลียนอิ่งกล่าวเป็นเชิงยิ้มไม่เชิงยิ้มว่า "รบกวนพวกท่านหรือไม่?"

จูเหว่ยหน้าแดงสดใส เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "หามิได้ พวกเราเพียงนั่งสนทนากัน"

สุ่ยเหลียนอิ่งกล่าวว่า "ไม่ได้รบกวนก็ดี ก่อนหน้านี้แม่นางจูบอกว่าไม่มีพิณให้ดีดบรรเลง บังเกิดความเงียบเหงา ข้าพเจ้าจึงจัดส่งพิณมาให้กับนาง"

เวี่ยจือหยางรีบเชื้อเชิญสุ่ยเหลียนอิ่งเข้าห้อง สุ่ยเหลียนอิ่งจัดวางพิณลง จูเหว่ยรับมาพิจารณาดู เห็นตัวพิณจารึกคำแสงเลื่อมพรายสดับสำเนียง นางทดลองดีดดู พบว่าเสียงพิณดังกังวาน ไพเราะจับใจ ต้องทอดถอนใจกล่าวว่า "น่าเสียดายที่พิณสายน้ำตกพวงไข่มุกของข้าพเจ้าทิ้งอยู่ในวัง แต่ว่า...**เจี่ยเจีย** *(พี่สาว)* หยิบยืมพิณให้แก่ข้าพเจ้า แล้วท่านจะดีดอันใด?"

สุ่ยเหลียนอิ่งกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเพียงดีดวุ่นวาย สร้างความขายหน้าแก่พิณคันนี้" พลางมองดูเวี่ยจือหยาง กล่าวว่า "ครั้งก่อนที่ดีดพิณ ยังถูกมันหัวร่อเยาะว่ามีน้ำใจไร้น้ำใจ"

เวี่ยจือหยางประสานมือกล่าวว่า "กล่าวไปละอายยิ่ง เด็กน้อยพูดจาไม่ยั้งคิด ยังหวังให้อภัย"

สุ่ยเหลียนอิ่งยิ้มพลางหันกายไป เวี่ยจือหยางนึกถึงเรื่องหยกประดับจึงยกมือขึ้นกล่าวว่า "แม่นางสุ่ยโปรดชะงักเท้า"

สุ่ยเหลียนอิ่งเหลียวหน้ามาเป็นเชิงสอบถาม เวี่ยจือหยางกล่าวเบาๆ ว่า "ข้าพเจ้ามีเรื่องหนึ่ง คิดบอกกล่าวที่เบื้องนอก"

โรงเตี๊ยมแห่งนี้ปลูกสร้างเป็นตึกสี่องค์ ตรงกลางมีลานที่ว่าง สุ่ยเหลียนอิ่งกับเวี่ยจือหยางเดินถึงกลางลานตึก ภายในห้องบังเกิดเสียงดีดพิณดังลอดออกมา

เวี่ยจือหยางล้วงหยกประดับชิ้นนั้นออกมากล่าวว่า “แม่นางสุ่ย ท่านรู้จักสิ่งของนี้หรือไม่?”

สุ่ยเหลียนอิ่งพอเห็นหยกประดับชิ้นนั้น ลูกตาพลันหดเล็กลง ลังเลเล็กน้อยจึงยื่นมือรับไป ส่องดูใต้แสงจันทร์ พลันสะท้านทั้งร่าง ดวงตาเอ่อคลอด้วยน้ำตา ยื่นมือคว้าแขนของเวี่ยจือหยาง กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า “นี่ สิ่งของนี้ได้จากที่ใด?”

ท่าตะปบคว้านี้ทรงพลังยิ่ง สร้างความประหลาดใจแก่เวี่ยจือหยาง รู้สึกว่าภายในกายสุ่ยเหลียนอิ่งบังเกิดพลังลมปราณพลุ่งพล่านปั่นป่วน เป็นความกล้าแข็งอย่างที่น้อยครั้งจะพบพาน ต้องร้องโพล่งว่า “แม่นางสุ่ย ท่านรู้จักวิชาฝีมือ?”

สุ่ยเหลียนอิ่งงงงันวูบ จากนั้นคลายมือออก ตะกุกตะกักว่า “ไม่รู้จัก ข้าพเจ้าเพียง เพียง...” นางแม้เค้นสมองครุ่นคิด ยังนึกหาคำแก้ตัวไม่ออก

เวี่ยจือหยางบังเกิดความสงสัยเต็มอก สุ่ยเหลียนอิ่งมีฝีมือสูงเยี่ยม เหตุใดแสร้งเป็นหญิงสาวอ่อนแอ ในการชุมนุมน้ำเค็มทะเลจืด ไยมิใช่จงใจหยอกเย้าตนเอง นึกถึงตอนนี้บังเกิดความไม่พอใจ กล่าวเสียงเย็นชาว่า “หยกประดับนี้เป็นของตกทอดของสุ่ยเฉินผู้อาวุโส ตอนนี้ขอคืนแก่เจ้าของเดิม”

กล่าวจบหมุนตัวไป มิคาดสุ่ยเหลียนอิ่งฉุดดึงมันไว้ กล่าวว่า “หยกประดับนี้ท่านได้จากที่ใด วิงวอนท่านบอกกล่าวตามตรง...” น้ำเสียงเศร้าหดหู่ แฝงความหมายอ้อนวอน

เวี่ยจือหยางเหลียวหน้ามอง เห็นสุ่ยเหลียนอิ่งน้ำตาคลอเบ้า เป็นที่น่าเวทนา ต้องใจอ่อนลง กล่าวว่า “ได้จากในตัวพิณของอี้ฟู่ข้าพเจ้า”

สุ่ยเหลียนอิ่งสะท้านขึ้นคราหนึ่งกล่าวว่า "ตัวพิณของอี้ฟู่ท่าน? เป็นห่วงประดับเก้าชั้นฟ้าหรือ?"

เวี่ยจือหยางหน้าแปรเปลี่ยนไป ร้องว่า "ท่าน ท่านทราบได้อย่างไร?"

สุ่ยเหลียนอิ่งคลายมือจากการยึดจับแขนเสื้อมัน กล่าวว่า "เหตุการณ์ถึงขั้นนี้..." นางกล่าวด้วยความขมขื่นว่า "ใช่แล้ว เวี่ยเส้าฟงที่เป็นอี้ฟู่ท่านถูกข้าพเจ้าฆ่าตาย"

เวี่ยจือหยางรู้สึกว่าเลือดลมพลุ่งขึ้นถึงสมอง ตะปบคว้าปกเสื้อของสุ่ยเหลียนอิ่ง เงื้อมือซ้ายขึ้น ทำท่ากราดฟาดลง ความเคลื่อนไหวของมันครั้งนี้รวดเร็วดุจภูตพราย สุ่ยเหลียนอิ่งไม่ทันหลบเลี่ยง ได้แต่หลับตาลงรอความตาย

ผ่านไปครู่หนึ่ง หามีความเคลื่อนไหวไม่ สุ่ยเหลียนอิ่งลืมตาขึ้น เห็นสองตาเวี่ยจือหยางคล้ายกับมีเปลวไฟพวยพุ่งออกมา มือซ้ายเงื้อค้างไว้ไม่ฟาดลงมา

เวี่ยจือหยางเค้นเสียงออกมาว่า "ท่านไฉนฆ่าอี้ฟู่เรา?"

สุ่ยเหลียนอิ่งสู้สายตากับเวี่ยจือหยางโดยไม่สะทกสะท้าน กล่าวว่า "มันสมควรตาย" นางกล่าวอีกว่า "กว๋อเอ่อหยูก็ถูกข้าพเจ้าฆ่าตาย"

เวี่ยจือหยางร้องว่า "ท่าน..." มันกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า "ท่านเข้าใจว่าข้าพเจ้าไม่กล้าฆ่าท่าน?"

สุ่ยเหลียนอิ่งแค่นหัวร่อกล่าวว่า "ท่านคิดฆ่าข้าพเจ้า เพียงฟาดฝ่ามือเดียว แต่ท่านไม่ต้องการทราบว่าข้าพเจ้าไฉนฆ่าอี้ฟู่ท่านหรือ?"

หากเป็นเมื่อกาลก่อน เวี่ยจือหยางคงต้องฟาดฝ่ามือลง แต่หลังจากประสบชะตากรรมในคุกมืด มันมิใช่ชายหนุ่มที่กระทำการโดยไม่ยั้งคิดอีก จึงสูดลมหายใจลึกๆ ข่มความพลุ่งพล่านในใจไว้ ผงกศีรษะกล่าวว่า "ตกลง ท่านบอก"

สุ่ยเหลียนอิ่งเห็นมันยามโกรธเกรี้ยวยังสามารถควบคุมตัวเองไว้

ต้องลอบผงกศีรษะกล่าวว่า "เวี่ยเส้าฟงกับกว๋อเอ่อหยูล้วนเป็นคนร่ำเรียนวิชาดนตรีการในเก้าวิชาการ พวกมันทั้งสองรักตัวกลัวตาย ขายผู้เล่าเรียนด้วยกัน คนที่เรียนวิชาดนตรีการทั้งยี่สิบห้าคน รวมทั้งบิดาเราล้วนถูกจูหยวนจางประหารชีวิต มิหนำซ้ำบุรุษในบ้านถูกเนรเทศไปชายแดน สตรีถูกผลักไสเป็นนางคณิกาแม่น้ำฉินไหว ปล่อยให้ผู้คนย่ำยีตามอำเภอใจ..." เอ่ยถึงตอนนี้ต้องหลั่งน้ำตาออกมาโดยไร้เสียง

เวี่ยจือหยางบังเกิดความตื่นเต้นสงสัย กล่าวว่า "พวกมันขายผู้เล่าเรียนด้วยกัน? ท่านมีหลักฐานอันใด?"

สุ่ยเหลียนอิ่งกล่าวเสียงเย็นชาว่า "พวกมันมีชีวิตอยู่ แสดงว่าเป็นหลักฐาน ต่างร่ำเรียนวิชาดนตรีการ ผู้อื่นล้วนตายหมดสิ้น พวกมันทั้งสองไฉนมีชีวิตอยู่ มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น พวกมันเป็นศิษย์สำนักเก้าวิชาการ แม้กระทำความดีความชอบ ลบล้างความผิด รักษาชีวิตไว้ได้ ตำแหน่งล้วนหลุดลอย เวี่ยเส้าฟงเร้นกายที่ริมแม่น้ำฉินไหว ส่วนกว๋อเอ่อหยูเร่ร่อนถึงแดนปาสู หลายปีมานี้มีชีวิตอย่างแร้นแค้น"

เวี่ยจือหยางเงียบงันชั่วขณะพลันกล่าวว่า "อี้ฟู่ชุบเลี้ยงข้าพเจ้า สั่งสอนข้าพเจ้า มีพระคุณดุจขุนเขา ท่านผู้เฒ่าขายพวกเดียวกัน เป็นบุญคุณความแค้นของพวกท่าน ท่านทำร้ายท่านผู้เฒ่าถึงแก่ชีวิต ถือเป็นความแค้นระหว่างเราท่าน ความแค้นของการสังหารบิดา ไม่ขออยู่ร่วมฟ้าเดียวกัน..." พลางรวบกำมือขวา เงื้อมือซ้ายขึ้นหมายฟาดลง

สุ่ยเหลียนอิ่งร้องว่า "ช้าก่อน ท่านไม่อาจฆ่าข้าพเจ้า"

เวี่ยจือหยางขมวดคิ้วกล่าวว่า "เพราะเหตุใด?"

สุ่ยเหลียนอิ่งสูดลมหายใจคำหนึ่ง จับจ้องมองเวี่ยจือหยาง กล่าวย้ำทีละคำว่า "เพราะว่า...**เจี่ยตี้** *(พี่สาวน้องชาย)* เข่นฆ่ากันเอง ออกจะผิดทำนองคลองธรรม"

เวี่ยจือหยางลืมตาค้าง แทบไม่เชื่อหูตนเอง ทวนคำว่า "เจี่ยตี้? ท่าน

ท่านหมายความว่าอย่างไร?"

สุ่ยเหลียนอิ่งฝืนยิ้มกล่าวอย่างหดหู่ว่า "ครั้งกระโน้นท่านพ่อถูกประหารชีวิต ท่านแม่กับข้าพเจ้าถูกผลักเข้าซ่องคณิกาของทางการที่ริมแม่น้ำฉินไหว ท่านแม่ตั้งครรภ์อยู่ก่อน ทั้งได้รับความตื่นตระหนก ค่ำคืนที่เข้าสู่ซ่องคณิกา ก็คลอดทารกชายออกมาคนหนึ่ง ตามคำสั่งของจูหยวนจาง ครอบครัวของผู้กระทำความผิด หากเป็นบุรุษต้องเนรเทศไปชายแดน แต่**ตี้ตี้** *(น้องชาย)* ข้าพเจ้าเป็นทารก ไม่รู้ความอันใด ไหนเลยจัดส่งไปชายแดนได้ คนของกรมความมั่นคงแผ่นดินที่ดูแลรับผิดชอบจึงคิดฆ่ามันให้หมดเรื่องสิ้นราว แต่ข้าพเจ้าบอกต่อพวกมันว่า จูหยวนจางมีราชโองการให้เนรเทศ พวกท่านคิดฆ่ามันโดยพลการ ถือว่าขัดราชโองการ หากข่าวคราวรั่วไหลออกไป จูหยวนจางต้องไม่ปล่อยปละละเว้นพวกท่าน พวกมันพอฟังจึงนึกลังเล ทิ้งทารกแรกเกิดไว้ ตระเตรียมว่าวันรุ่งขึ้นค่อยตัดสินใจ ข้าพเจ้าฉวยโอกาสที่ฟ้ามืดค่ำ ใช้ถังไม้บรรจุร่างทารก และทิ้งหยกประดับที่ท่านแม่เก็บซ่อนไว้อยู่ที่ตัวมัน บนหยกประดับมีสัญลักษณ์เครื่องหมาย วันหน้าจะได้ทำความรู้จักกัน

"ซ่องคณิกาของทางการรักษาการณ์อย่างเข้มงวด แต่มีพิรุธประการหนึ่ง นั่นคือร่องน้ำทิ้งของซ่องคณิกาเชื่อมต่อกับแม่น้ำข้างนอก ร่องน้ำทิ้งสกปรกคับแคบ ผู้ใหญ่ยากผ่านได้ แต่ทารกพอดีผ่านได้ ข้าพเจ้าหลบหลีกเวรยาม ถึงข้างร่องน้ำทิ้ง งัดแงะแผ่นหินออก หย่อนถังไม้ลงไป มองดูถังไม้ล่องลอยจนหายลับกับส่วนลึกของร่องน้ำทิ้ง รู้สึกหัวใจแหลกสลาย รู้สึกว่าแผ่นฟ้าแผ่นดินมืดมิด มองไม่เห็นแสงสว่างอันใด..." เล่าถึงตอนนี้ น้ำตาไหลรินหลั่ง สุ้มเสียงสั่นเครือ ไม่สามารถกล่าวต่อ

เวี่ยจือหยางจิตใจเลื่อนลอย กล่าวว่า "ภายหลัง...ภายหลังเป็นอย่างไร?"

"ภายหลังพวกมันจับตัวข้าพเจ้าไว้ เฆี่ยนตีรอบหนึ่ง จากนั้นค้นทั่ว

แม่น้ำ แต่ไม่พบเห็นทารก มีคนบอกว่าถูกคนเก็บไปเลี้ยงดู มีคนบอกว่าถูกสุนัขคาบไป ยังมีคนบอกว่าถังไม้รั่ว จมลงแต่กลางคัน แต่ตราบใดที่หาไม่พบ ตราบนั้นยังมีความหวัง ไม่นานให้หลัง ท่านแม่ไม่อาจทนการย่ำยี อดอาหารฆ่าตัวตาย ข้าพเจ้ากลับมีชีวิตรอด ไม่ว่า**เป่าเอ๋อ*** จะบังคับข้าพเจ้ารับแขก ปล่อยให้ผู้คนย่ำยีอย่างไร ข้าพเจ้าล้วนกล้ำกลืนฝืนทน เพียงเพราะในใจข้าพเจ้าหวังว่าจะมีชีวิตรอดออกจากซ่องคณิกา เสาะหาตี้ตี้ที่น่าเวทนา สืบตระกูลสุ่ยต่อไป...”

สุ้มเสียงของสุ่ยเหลียนอิ่งแผ่วทุ้ม กล่าวกระท่อนกระแท่น เวี่ยจือหยางรับฟังจนแน่นหน้าอก คล้ายถูกกดทับด้วยหินหนักนับพันชั่ง ลดมือซ้ายลง คลายมือขวาออกอย่างลืมตัว

สุ่ยเหลียนอิ่งมองดูเวี่ยจือหยาง สายตาเปลี่ยนเป็นอ่อนโยนกล่าวว่า “ต่อมา**เฉิงจู่** *(เจ้านคร)* ส่งซือฟู่มารับตัวข้าพเจ้า ช่วยเหลือข้าพเจ้าพ้นจากกองเพลิง นางนำข้าพเจ้าค้นทั่วนครหลวง แต่ไม่พบร่องรอยของตี้ตี้ ข้าพเจ้าได้แต่ติดตามนางไปยังภูเขาคุนหลุน ตอนนั้นข้าพเจ้าบังเกิดความแค้นแน่นอก ต้องการล้างแค้น จึงฝึกฝีมือทั้งเช้าค่ำ มีอยู่ช่วงหนึ่งถูกธาตุไฟเข้าแทรก สูญเสียพลังฝีมือ หลังจากใช้ความพยายาม ค่อยฟื้นฟูฝีมือนำไปสู่การค้นพบยอดวิชา มีความสำเร็จอีกขั้นหนึ่ง แต่ซือฟู่ขานรับคำสั่งเฉิงจู่ บอกว่าอาฆาตจองเวรไม่มีวันสิ้นสุด ไม่อนุญาตข้าพเจ้าแก้แค้นแทนบิดา ก่อการฆ่าฟันอีก ดังนั้นข้าพเจ้าปกปิดนางเรื่องฟื้นฟูพลังฝีมือ ทั้งยังเดินทางลัด ฝึกวิชาฝีมือที่แม้แต่ซือฟู่ยังไม่รู้จัก...”

เวี่ยจือหยางอดถามมิได้ว่า “ท่านใช้วิชาฝีมือนี้ฆ่าอี้ฟู่เรา?”

สุ่ยเหลียนอิ่งกล่าวอย่างเคียดแค้นว่า “อี้ฟู่? เฮอะ อี้ฟู่” นางโบกมือวูบ เสียงซี่เมื่อปรากฏวัตถุเล็กละเอียดสิ่งหนึ่งแผ่พุ่งออกจากแขนเสื้อนาง เวี่ยจือหยางเพ่งตามอง ไม่พบเห็นอันใด พลันบังเกิดเสียงทึบ พื้นดินปริ

---

* คำเรียกแม่เล้า

แตกแยกออก ปรากฏเส้นเถาวัลย์เล็กเรียวเส้นหนึ่งมุดออกมา ทั้งงอกงามอย่างรวดเร็ว จนหยาบเท่าแขนเด็ก ทั้งยืดยาวเป็นหนึ่งเชียะ สองเชียะ ห้าเชียะ หนึ่งวา...บนเถาวัลย์มีหนามแหลมงอกเงย บ้างตรงบ้างคดงอ คล้ายกรงเล็บคล้ายเขี้ยวแหลมคม เส้นเถาวัลย์บิดไหวตลอดเวลา ราวกับงูเหลือมมีชีวิต

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า "นี่เป็น..." ตอนอยู่ในหุบเขาจอมพิษ มันพบเห็นงูเงี้ยวเขี้ยวขอไม่น้อย แต่หากเปรียบกับเส้นเถาวัลย์นี้ ล้วนไม่คู่ควรกับการเอ่ยถึง ภายใต้ประสาทสัมผัสอันปราดเปรียว มันตรวจพบพลังลมปราณขุมหนึ่ง แผ่พุ่งจากใต้เท้าสุ่ยเหลียนอิ่ง บรรจุไปในเถาวัลย์โคจรหมุนเวียนไม่หยุด คนกับเถาวัลย์หลอมรวมเป็นหนึ่ง เถาวัลย์มีหนามเหล่านั้นเกิดจากการแปลงกายของนาง

สุ่ยเหลียนอิ่งโบกแขนเสื้อออก เสียงซี่เมื่อเส้นเถาวัลย์กลายเป็นเถ้าถ่าน กระจายหายไปกับสายลม

เวี่ยจือหยางค่อยเข้าใจกระจ่าง กล่าวว่า "เถาวัลย์มีทั้งเขี้ยวและกรงเล็บ ที่แท้มิใช่ค้างคาว"

สุ่ยเหลียนอิ่งกล่าวว่า "นี่เป็นความเปลี่ยนแปลงของพลังดินหมุนรอบ ข้าพเจ้าได้รับความช่วยเหลือจากฟ้า จากมีกลายเป็นไม่มี" นางแบมือออก ใจกลางฝ่ามือมีลูกกลมขนาดเท่าเม็ดข้าว เวี่ยจือหยางคล้ายเคยเห็นมาก่อน ได้ยินสุ่ยเหลียนอิ่งกล่าวว่า "นี่เป็นต้นตอแห่งบาปกรรม ความจริงเป็นเมล็ดพันธุ์ของผลบุพเพสันนิวาส ข้าพเจ้าใช้พลังดินหมุนรอบหล่อเลี้ยงให้เติบโต พอใช้กำลังภายในเร่งเร้า จะกลายเป็นเส้นเถาวัลย์ทำร้ายคน ที่ไม่มีหนามเรียกว่าเถาวัลย์ยืนยาว ที่มีหนามเรียกว่าหนามภูตร้าย บนหนามมีพิษ พอทิ่มแทงถูก ปากแผลยากจะสมานตัว"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "ข้าพเจ้านึกออกแล้ว ศิษย์สตรีที่ลั่วเซียนเซิงส่งไปยังหุบเขาจอมพิษเป็นท่าน ท่านเป็นคนขับไล่ผึ้งอสุภไป?"

สุ่ยเหลียนอิ่งผงกศีรษะรับกล่าวเบาๆ ว่า "ตอนอยู่ที่หุบเขาจอมภูต ข้าพเจ้าเข้าใจว่าท่านตายแล้วเสียอีก"

เวี่ยจือหยางบังเกิดโทสะขึ้น ขบกรามกล่าวว่า "ข้าพเจ้าจะเป็นจะตาย เกี่ยวข้องใดกับท่าน?"

สุ่ยเหลียนอิ่งกล่าวเสียงละห้อยหดหู่ว่า "ท่านยังไม่เข้าใจหรือ ท่านเป็นกำพร้าที่เวี่ยเส้าฟงชุบเลี้ยงไว้ หยกประดับของบิดาผู้ล่วงลับตกอยู่ในมือมัน ความจริงแล้วมันพอเห็นหยกประดับ ก็ทราบว่าท่านเป็นบุตรของผู้ใด ในโลกมีกำพร้ามากมาย มันไยต้องชุบเลี้ยงท่านไว้ แสดงว่านึกละอายใจ เข้าใจว่าสามารถทำคุณไถ่โทษ"

เวี่ยจือหยางร่างสั่นระริก ร่ำร้องว่า "ข้าพเจ้าไม่เชื่อ ในโลกไหนเลยมีเรื่องประจวบเหมาะถึงเพียงนี้ ทารกที่ลอยไปตามแม่น้ำฉินไหวมีเป็นร้อยเป็นพัน ท่านผู้เฒ่าไฉนเก็บข้าพเจ้าไปชุบเลี้ยงได้?"

สุ่ยเหลียนอิ่งพึมพำว่า "ไม่ผิดพลาดแล้ว เค้าใบหน้าท่านมีส่วนคล้ายท่านพ่อ หว่างคิ้วมีส่วนคล้ายท่านแม่ ยังมีพรสวรรค์ในเชิงดนตรีของท่านไม่ได้มาโดยไม่มีเค้ามูล ครั้งกระโน้นในหน่วยดุริยางค์ บรรดาศิษย์ของเหลิ่งเสียน ท่านพ่อถูกวางตัวอยู่อันดับหนึ่ง ยังมีข้าพเจ้าพอพบเห็นท่านก็ถูกชะตา หรือว่าท่านไม่มีความรู้สึกใดต่อข้าพเจ้า?"

เวี่ยจือหยางตะลึงลานกับที่ ใช่แล้ว ปราดแรกที่มันพบเห็นสุ่ยเหลียนอิ่ง ในใจเกิดความรู้สึกที่สนิทสนม แต่มิใช่ความรู้สึกฉันบุรุษสตรี หากแต่ความอบอุ่นชนิดหนึ่ง คล้ายกับเดินผ่านถนนยาวที่เยียบเย็น มองดูแสงโคมที่สาดลอดออกจากหน้าต่างห้องหับสองข้างทาง จนบัดนี้มันค่อยเข้าใจว่านั่นเป็นความรู้สึกของบ้าน มีแต่ญาติสนิทพบกัน ค่อยรับรู้ได้อย่างถ่องแท้

เวี่ยจือหยางใจสับสนว้าวุ่น พอเพ่งพิจารณา พบว่ารูปโฉมโนมพรรณของสุ่ยเหลียนอิ่งคล้ายเคยรู้จัก ยามยิ้มยามแย้มชวนให้ผู้คนเกิดความ

สนิทชิดใกล้

สุ่ยเหลียนอิ่งถามเสียงนุ่มนวลว่า "ท่านเชื่อแล้วกระมัง?"

เวี่ยจือหยางกล่าวคำ "ข้าพเจ้า..." ผงกศีรษะรับ จากนั้นสั่นศีรษะ เมื่อกวาดมองรอบข้าง พบว่าฟ้าดินล้วนแปลกตา

สุ่ยเหลียนอิ่งกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า "นี่ก็ยากตำหนิ จะอย่างไรพลัดพรากกันเกือบยี่สิบปี ให้ท่านจู่ๆ ยอมรับ**เจี่ยเจีย** *(พี่สาว)* เช่นข้าพเจ้าออกจะบังคับขืนใจไปบ้าง แต่ข้าพเจ้าเข้าสู่แผ่นดินจงหยวน หนึ่งนั้นเพื่อล้างแค้น สองเพื่อตามหาท่าน นับตั้งแต่แยกจากกันที่เกาะฉงหมิงเต่า ข้าพเจ้าก็นึกระแวงสงสัย ติดตามร่องรอยของท่าน ท่านไปยังอารามหยางหมิงกวน วังหนิงกว๋อกงจู่ วังเจ้าหนิงอ๋อง วังตะวันออก ข้าพเจ้าล้วนสะกดรอยตามท่าน คิดสืบเสาะชาติกำเนิดของท่าน ตอนอยู่ที่หุบเขาจอมภูต ฟังว่าท่านตายแล้ว หัวใจข้าพเจ้าคล้ายถูกฉีกกระชาก ความรู้สึกนั้นเฉกเช่นกับตอนที่ท่านพ่อท่านแม่เสียชีวิต ข้าพเจ้าอยู่ในซ่องคณิกา ถูกเหยียบย่ำทำร้าย เพาะเป็นความชืดชาไร้น้ำใจตั้งแต่แรก นี่เป็นครั้งแรกที่เศร้าเสียใจเพราะบุรุษผู้หนึ่ง ตอนนั้นข้าพเจ้ายังเข้าใจว่าบังเกิดความรักฉันบุรุษสตรีต่อท่าน จนบัดนี้ค่อยทราบว่านั่นเป็นความรู้สึกตอบสนองระหว่างเจี่ยตี้ที่เป็นสายเลือดเดียวกัน"

เวี่ยจือหยางมองดูสุ่ยเหลียนอิ่ง หัวใจร้อนวูบขึ้นมา แทบร้องเรียก "เจี่ยเจีย" ออกไป สุดท้ายกลายเป็นทอดถอนใจกล่าวว่า "ไม่ว่าอย่างไรเวี่ยเส้าฟงเลี้ยงดูข้าพเจ้าจนเติบใหญ่ ท่านไม่สมควรกระทำเช่นนั้นต่อท่านผู้เฒ่า"

สุ่ยเหลียนอิ่งกล่าวว่า "ข้าพเจ้ากล้ำกลืนความแค้นนี้มายี่สิบปี เพลิงอาฆาตสุมจิตใจ หนามแหลมบนเส้นเถาวัลย์เป็นภูตร้ายในใจข้าพเจ้า หากไม่ระบายออก จะช้าเร็วต้องคับแค้นใจตาย" นางขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่า "ดังนั้นข้าพเจ้าพอพบเห็นเวี่ยเส้าฟงกับกว๋อเอ่อหยูก็ใช้ฝีมืออันโหดเหี้ยม

อำมหิตต่อพวกมัน ให้พวกมันคิดมีชีวิตก็ไม่ได้ คิดตายก็ไม่สมปรารถนา มีแต่ทำเช่นนี้ ค่อยระบายแค้นในอกได้"

เวี่ยจือหยางเห็นสุ่ยเหลียนอิ่งหน้าตาบิดเบี้ยว ดวงตาทอประกายดุร้าย อดบังเกิดความเย็นเยียบจับใจมิได้ คิดไม่ถึงความอาฆาตอันลึกล้ำจะทำร้ายผู้คนเป็นภูตผี เปลี่ยนแปลงหญิงงามปานบุปผากลายเป็นปีศาจร้าย

ชั่วครู่ให้หลังสุ่ยเหลียนอิ่งค่อยสลายความคิดฆ่าฟัน กลับคืนสู่ความอ่อนโยนนุ่มนวล กล่าวว่า "ใช่แล้ว ก่อนที่ท่านจะถือกำเนิด ท่านพ่อตั้งชื่อท่านว่าสุ่ยหลิน หากท่านคิดคืนสู่วงศ์ตระกูล สมควรปรับเปลี่ยนชื่อแซ่"

เวี่ยจือหยางสั่นศีรษะกล่าวว่า "ไม่ ข้าพเจ้าแซ่เวี่ยนามจือหยาง"

สุ่ยเหลียนอิ่งงงงันวูบจึงพึมพำว่า "ท่านยังแค้นข้าพเจ้าฆ่าเวี่ยเส้าฟง"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่ฆ่าท่านล้างแค้น แต่จะไม่ทำตามท่านทุกประการ อย่าว่าแต่บุญคุณส่วนบุญคุณ ความแค้นส่วนความแค้น อี้ฟู่ขายผู้อาวุโสสุ่ยแม้ไม่ถูกต้อง แต่บุญคุณเลี้ยงดูมานานปี ข้าพเจ้าไม่อาจลบเลือนไป"

สุ่ยเหลียนอิ่งกล่าวด้วยความสะท้อนใจอยู่บ้างว่า "เอาเถอะ ท่านเติบใหญ่แล้ว มีความคิดอ่านของตัวเอง ไม่เปลี่ยนชื่อแซ่ก็แล้วแต่ท่าน แต่ว่ามีเรื่องหนึ่งที่ข้าพเจ้าคิดบอกต่อท่าน"

เวี่ยจือหยางถามว่า "เรื่องอันใด?"

สุ่ยเหลียนอิ่งกล่าวว่า "อย่าลืมว่าท่านพ่อท่านแม่ตายอย่างไร"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "ถูกราชสำนักฆ่าตาย" คำพูดพอกล่าวรู้สึกกระบิดกระบวน มันตอบเช่นนี้ไยมิใช่ยอมรับว่าสุ่ยเฉินสองสามีภรรยาเป็นบิดามารดา

สุ่ยเหลียนอิ่งฟังความหมายในวาจามันออก จึงกล่าว "ราชสำนักของ

ผู้ใด?"

เวี่ยจือหยางลังเลเล็กน้อยแล้วกล่าว "ราชสำนักของจูหยวนจาง"

สุ่ยเหลียนอิ่งกล่าวว่า "เวี่ยเส้าฟงกับกว๋อเอ่อหยูขายสหายหวังลาภยศ แม้น่าหยามประณาม แต่ศัตรูที่แท้จริงของตระกูลสุ่ยเราคือจูหยวนจาง"

เวี่ยจือหยางนิ่งเงียบงันไป สุ่ยเหลียนอิ่งเพ่งตาคมกล้ามองมา กล่าวว่า "จูเหว่ยมีรูปโฉมงดงามจิตใจล้ำเลิศ เป็นหญิงสาวอันประเสริฐ ข้าพเจ้าทราบว่าท่านรักนาง ไม่เสียดายกับการเสี่ยงเป็นเสี่ยงตาย แต่ท่านควรเข้าใจนางเป็นธิดาของจูหยวนจาง หากว่าท่านเป็นลูกหลานของตระกูลสุ่ยเรากลับตบแต่งธิดาของฆาตกรเป็นภรรยา วันหน้าจะแบกหน้าไปพบบิดามารดาในปรภพได้อย่างไร?"

เวี่ยจือหยางเจ็บปวดใจปานถูกมีดกรีดกล่าวว่า "บิดาส่วนบิดา ธิดาส่วนธิดา ความผิดของคนรุ่นก่อน ไหนเลยถ่ายเทมายังชนรุ่นหลังได้?"

สุ่ยเหลียนอิ่งยิ้มอย่างหดหู่กล่าวว่า "อย่างนั้นหรือ จูหยวนจางฆ่าท่านพ่อท่านแม่ ไหนเลยปล่อยปละละเว้นเราสอง?"

เวี่ยจือหยางมือเท้าเย็นเฉียบ สมองเลอะเลือนอลวน เกิดความคิดว้าวุ่นสับสน ได้ยินสุ่ยเหลียนอิ่งกล่าวอีกว่า "หากท่านมิใช่ตี้ตี้เรา ข้าพเจ้าจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของท่านกับนาง แต่ท่านเมื่อเป็นตี้ตี้เรา ข้าพเจ้าจะไม่อนุญาตท่านตบแต่งธิดาของจูหยวนจาง หากท่านดื้อดึงยืนกรานเฮอะ ท่านก็ล่วงรู้ฝีมือของข้าพเจ้า..."

เวี่ยจือหยางสมองลั่นอึงอล จากนั้นบังเกิดเพลิงโทสะพลุ่งขึ้นถึงขม่อม สืบเท้าออกไปหนึ่งก้าว จับจ้องมองสุ่ยเหลียนอิ่ง กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า "ท่านว่าอะไร ลองบอกอีกเที่ยวหนึ่ง"

สุ่ยเหลียนอิ่งหน้าซีดขาว ดวงตาทอแววดุร้ายกล่าวว่า "บอกก็บอก หากท่านกล้าตบแต่งจูเหว่ย ข้าพเจ้าจะฆ่านาง"

เวี่ยจือหยางร่ำร้องว่า “ท่านกล้า? หากท่านแตะต้องนางแม้สักขุมขนหนึ่ง ข้าพเจ้าจะฟาดท่านตายคามือ”

สุ่ยเหลียนอิ่งแค่นหัวร่อกล่าวว่า “ประเสริฐมาก พวกเราคอยดูไปเถอะ” พลางเหลือบมองห้องพักของจูเหว่ยแวบหนึ่งหมุนตัวจากไป

เวี่ยจือหยางเห็นนางมีแววตาประหลาดพิกล จากนั้นพบว่าเสียงพิณภายในห้องขาดหายเป็นเวลานาน เวี่ยจือหยางเพิ่งรับทราบชาติกำเนิดตัวเอง ไม่ทันสังเกตว่าจูเหว่ยอยู่ในห้อง มันหัวใจเย็นเฉียบ พุ่งตัวไปผลักประตูออก เห็นจูเหว่ยหันหลังให้กับประตู นอนหันข้างบนเตียง คล้ายหลับใหลแล้ว

เวี่ยจือหยางค่อยโล่งอก เรียกเบาๆ ว่า “จูเหว่ย...”

เรียกหาอยู่สองคำ องค์หญิงน้อยหาตอบรับไม่ เวี่ยจือหยางครุ่นคิดขึ้น *‘นางร่างกายอ่อนแอ ดีดพิณครู่หนึ่งคงเหน็ดเหนื่อย เรากับสุ่ยเหลียนอิ่งโต้เถียงกัน นางคงไม่ได้ยิน’*

มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น ยังรู้สึกไม่สบายใจ สุ่ยเหลียนอิ่งมีฝีมืออำมหิต เมื่อลั่นปากต้องทำได้ พานเป็นพี่สาวร่วมอุทรของมัน ไม่อาจชิงลงมือก่อน ตอนนี้ได้แต่เฝ้าระวัง จึงนั่งลงที่ข้างเตียง โคจรพลังลมปราณอยู่เฝ้าจูเหว่ยจนฟ้าสาง

วันรุ่งขึ้นพบหน้ากัน สุ่ยเหลียนอิ่งคล้ายไม่มีเรื่องราวใด ยังคงชวนสนทนาราวกับเรื่องนับญาติเมื่อคืนไม่ได้เกิดขึ้นมาก่อน เวี่ยจือหยางนึกขุ่นเคือง ทั้งเลื่อมใสนางมีความสามารถในการเล่นละคร ส่วนเจียงเสี่ยวหลิวยังไม่สร่างเมา ท่าทางหงอยเหงา เหลียงซือฉินยังคงมีสีหน้าเย็นชาดุจเดิม มีแต่จูเหว่ยจิตใจไม่อยู่กับตัว นั่งจับเจ่าอยู่ในห้อง บัดเดี๋ยวเท้าคาง บัดเดี๋ยวกุมขมับ คล้ายมีความในใจอันใด เวี่ยจือหยางเห็นเช่นนั้น ยิ่งนึกหวาดผวา ลองเลียบเคียงถามดู ก็ไม่ได้ผลสรุปใด

เวลาเคลื่อนคล้อยผ่านพ้น ถึงยามเที่ยงแล้ว เจียงเสี่ยวหลิวเห็น

เวี่ยจือหยางยังไม่ออกเดินทาง จึงสอบถามว่า "วันนี้ไม่เดินทางต่อหรือ?"

เวี่ยจือหยางไม่สะดวกกับการกล่าวมากความ เพียงกล่าวว่า "จูเหว่ยไม่ใคร่สบาย รับประทานอาหารเที่ยงแล้วค่อยว่ากล่าว"

เห็นอาทิตย์เคลื่อนคล้อยไปทางตะวันตก เวี่ยจือหยางนึกร้อนใจ พอเหลียวหน้ามอง เห็นเหลียงซือฉินอยู่บนชั้นสอง นั่งจิบชาอย่างปลอดโปร่ง

ไม่นานให้หลัง พลันได้ยินเสียงกระพรวนม้าดังมา ต่อจากนั้นปรากฏผู้คนห้าคนเดินเข้ามา ล้วนแต่งกายเป็นพ่อค้าสัญจร ศีรษะใส่หมวกสักหลาด ร่างคลุมเสื้อคลุม มือถือแส้ม้า หว่างเอวสะพายดาบกระบี่

คนนำหน้าพอเข้าประตูมา ต้องงงงันวูบ หยุดยืนอยู่หน้าประตู ไม่ทราบเข้ามาหรือล่าถอยดี คนแม้สวมหมวกสักหลาด แต่เวี่ยจือหยางมองปราดเดียวก็จดจำออกว่าเป็นเต้าเยียน จึงกวักมือเรียกหาว่า "ศิษย์พี่เต้าเยียน เข้ามานั่งลง"

หลวงจีนเต้าเยียนถูกมันพบเห็น ต้องทอดถอนใจคำหนึ่ง พลันได้ยินเสียงเช้ง ผู้คนอีกสี่คนชักดาบกระบี่จากฝัก เต้าเยียนกางแขนทั้งสองออกขวางกันไว้ กล่าวว่า "ไม่ต้องเป็นห่วง นั่นเป็นเต้าหลิง"

คนทั้งสี่บังเกิดความตื่นเต้นสงสัย สองในสี่คือจูเกาเซ่อกับจูเกาซวี สองพี่น้อง หงอู่ฮ่องเต้ทรงยึดถือเรื่องของเวี่ยจือหยางเป็นเรื่องอื้อฉาวภายใน ไม่เปิดเผยออกไป นอกจากผู้คนไม่กี่คนแล้ว ในราชนิกุลหาล่วงรู้ไม่ เอี้ยนอ๋องแม้ทราบเรื่อง แต่ไม่กล้าเปิดเผยออกไป เพียงลอบบอกต่อเต้าเยียนที่เป็นกุนซือ หาได้แพร่งพรายต่อบุตรชายทั้งสองไม่

เวี่ยจือหยางไม่ได้ปลอมแปลงโฉม สองพี่น้องตระกูลจูสำรวจดูแล้วจดจำออก จูเกาเซ่อกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "เต้าหลิงเซียนจ่าง ฟังว่าท่านลาออกจากตำแหน่งออกท่องเที่ยวเดินทาง ไฉนคืนสู่เพศฆราวาสแล้ว?"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "อายุมากขึ้นยังเป็นนักพรตอันใด ตอนนี้ข้าพเจ้าคืนสู่เพศฆราวาส ใช้ชื่อเวี่ยจือหยาง **เตี้ยนเซี่ย** *(องค์ชาย)*

ทั้งสองเรียกข้าพเจ้าว่า**เสี่ยวเวี่ย** *(เวี่ยน้อย)* เถอะ"

เต้าเยียนล่วงรู้ประวัติของมันเป็นอย่างดี เห็นมันหน้าหนาถึงเพียงนี้ ต้องแค่นเสียงดังเฮอะ ในใจเกิดความสงสัยใจ หวนนึกถึงหงอู่ฮ่องเต้ร้ายกาจเพียงไหน เด็กน้อยนี้กลับรอดชีวิตมาได้ เห็นฝ่ายตนถูกพบเห็นจากไปก็เปล่าประโยชน์ จึงเสาะหาโต๊ะว่างทรุดนั่งลง สั่งผู้รับใช้ป้อนหญ้าน้ำแก่ม้า ทั้งสั่งสุราอาหารมา

จูเกาซวีกวาดตามอง ก็พบเห็นสุ่ยเหลียนอิ่งค่อยได้คิดอันใด กล่าวอย่างเขื่องโขว่า "เสี่ยวเวี่ยเจ้าคืนสู่เพศฆราวาสเพราะสตรีนางนี้กระมังเฮอะ ช่างกรุ้มกริ่มนัก"

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างจริงจังว่า "หามิได้ นี่เป็นเจี่ยเจียเรา"

สุ่ยเหลียนอิ่งคิดไม่ถึงว่ามันกลับยอมรับต่อสาธารณชน ต้องกวาดมองมันแวบหนึ่ง จูเกาซวีกลับหัวร่อฮาฮากล่าวว่า "หลอกลวงมารดาเจ้าหรือ เจ้าแซ่เวี่ย นางแซ่สุ่ย ไฉนเป็นเจี่ยตี้กัน เราทราบว่า นี่คงเป็นคำเรียกหาในหอห้องของพวกเจ้าทั้งสอง"

สุ่ยเหลียนอิ่งหน้าเคร่งเครียดลง ดวงตาทอแววขุ่นเคือง เจียงเสี่ยวหลิวไม่อาจอดรนทนได้ ตวาดว่า "เป็นเดรัจฉานจากที่ใด กลับกล้ามาอาละวาดต่อหน้าเรา**เส้าแหย** *(นายน้อย)*?"

พลางตบโต๊ะหมายลุกขึ้น เวี่ยจือหยางกดไหล่มันไว้ กล่าวว่า "เสี่ยวหลิว ท่านยังไม่ทราบ หลายท่านนี้มิใช่คนธรรมดา นั่นเป็นหลวงจีนเต้าเยียน สองท่านนี้เป็นบุตรชายของเอี้ยนอ๋อง คนอ้วนเรียกว่าจูเกาเซ่อ คนผอมเรียกว่าจูเกาซวี"

มันใช้ถ้อยคำไม่คารวะ สร้างความไม่พอใจแก่จูเกาซวี แต่เจียงเสี่ยวหลิวบังเกิดความตื่นเต้นสงสัย มองดูคนทั้งห้าตาไม่กะพริบ

เต้าเยียนคิดเดินทางต่อ ไม่มีกะใจพัวพัน จึงร้องเร่งรัดว่า "ผู้รับใช้ยังไม่ยกอาหารมาอีก?"

หลังเสียงร่ำร้อง หามีคนขานรับไม่ เต้าเยียนไม่อาจอดรนทนได้ จึงร้องเรียกว่า “ผู้รับใช้...” ไม่ทันขาดคำ บังเกิดสุ้มเสียงแหลมเล็กเสียงหนึ่งดังว่า “มาแล้ว”

เสียงหวีดเมื่อวัตถุสิ่งหนึ่งลอยลิ่วมา ร่วงหล่นลงบนโต๊ะ กลับเป็นศีรษะคนหัวหนึ่ง มันอ้าปากค้าง สองตาลืมโพลง กลับเป็นผู้รับใช้ของโรงเตี๊ยม

บทแทรกพิเศษ

เรากำลังต่อเรือ

กระดูกงูพาดแล้วเสร็จ ไม้กระดานก็ปูลาดกว่าครึ่ง ทั้งไม่ใช้ลิ่ม และไม่ใช้ตะปูแม้สักตัวหนึ่ง รอถึงเวลาลงน้ำ สามารถโต้คลื่นฝ่าลมมรสุม แล่นเดินทางเป็นหมื่นลี้ จนถึงสุดหล้าฟ้าเขียว

คนโบราณใช้คำว่า “พร่าพราวดุจแพรไหม ไม่มีส่วนใดไม่ดีเลิศ” ในสายตาเรา เรือลำนี้คงเป็นเช่นนี้

ต่อเรือเป็นเรื่องง่ายดาย อื่นๆ ก็เช่นเดียวกัน เราสามารถอยู่บนเกาะนี้ ชมดูอาทิตย์ลาลับหนึ่งหมื่นสามพันสี่ร้อยสามสิบเอ็ดครั้ง ผ่านวันเวลาที่ไร้สาระหกเจ็ดส่วน หลังจากที่เสี่ยวซวงลาโลกไป ชีวิตยิ่งยากพ้นผ่านได้

เดินขวางห้าพันสามร้อยเจ็ดสิบสี่ก้าว เดินตรงหกพันสองร้อยเก้าสิบเอ็ดก้าว นี่เป็นขนาดของเกาะแห่งนี้

หากบอกว่าเป็นเกาะ มิสู้บอกว่าเป็นคุกตะราง เสี่ยวซวงยามมีชีวิตกล่าวอ้ำๆ อึ้งๆ เรากลับทราบแน่แก่ใจ นางก่อนตายเกลี้ยกล่อมเราออกจากเกาะ ไปที่ภูเขาเทียนซานหาคนผู้นั้น...ช่างเหลวไหลจริงๆ ในชีวิตนางฉลาดหลักแหลม ก่อนตายกลับเลอะเทอะเหลวไหล ในชีวิตเรากระทำ

การใด จะไม่หวนกลับคืน ไม่ว่าถูกหรือผิด ล้วนไม่สำนึกเสียใจ อย่างมากประพฤติฝืนฟ้า เผชิญเทวทัณฑ์ ขีดแผ่นดินเป็นคุกตะราง จมปลักอยู่บนเกาะร้าง

เสี่ยวฉินเอ๋อยังหลับใหล ตอนนี้มันยามหลับฝันไม่เรียก**ไหน่ไหน** *(ท่านย่า)* อีก หากเสี่ยวซวงในปรภพมีญาณรับรู้ ไม่ทราบเศร้าโศกหรือยินดี ที่เศร้าโศกคือคนรุ่นหลังลืมเลือนง่าย ที่ยินดีคือทารกเติบใหญ่แล้ว

จำได้ว่าตอนแรกที่เสี่ยวฉินเอ๋อมาถึงเกาะนี้ ไม่ทราบว่าชินซวงเลี้ยงดูมันอย่างไร ระบบการย่อยของทารกไม่ดี ป่วยกระเสาะกระแสะ บนเกาะไม่มีวัวไม่มีแพะ เราอับจนปัญญา ได้แต่ใช้นมปลาวาฬเลี้ยงดูมัน มีอยู่ช่วงหนึ่งเข้าใจว่าไม่มีชีวิตรอด ดีที่เสี่ยวซวงมีวิชาแพทย์สูงเยี่ยม นับว่าช่วยชีวิตมันมาได้ แต่ว่านางไฉนตั้งชื่อมันว่า **ซือฉิน*** จนบัดนี้เรายังไม่เข้าใจเป็นนางคิดถึงคนผู้นั้น หรือว่าล่วงรู้ความในใจเรา?

เอ่ยถึงความในใจ กลับปรักปรำเราอยู่บ้าง เมื่ออายุมากขึ้น ย่อมรำลึกถึงความหลัง ถวิลหาชีวิตในวัยหนุ่ม มีเรื่องราวและบุคคลบางคนที่ยากลืมเลือน คนช่างประหลาดแท้ ที่อยู่ยิ่งคับแคบ ความคิดยิ่งกว้างไกล อยู่ในกระท่อมน้อยกลับนึกถึงแผ่นดิน เราอยู่บนเกาะร้างกลางทะเล ความคิดกลับกว้างไกลกว่ามหาสมุทรนี้ เพียงแต่นึกไปนึกมา รู้สึกไร้สาระขึ้นมา

ดวงจันทร์ในคืนนี้ทั้งกลมทั้งโต มีคำกล่าวว่า "ทะเลเกิดจันทรา ร่วมรำลึกถึงยามนี้" หารู้ไม่ว่าดวงจันทร์ไม่ได้เกิดจากทะเล หากแต่เป็นพื้นหินขนาดใหญ่ อยู่ห่างไปเจ็ดสิบหกหมื่นลี้ หมุนรอบพื้นพสุธา เอ่ยถึงตอนนี้ยังต้องกล่าวเพิ่มเติมว่า ที่ซึ่งเรายืนอยู่เป็นลูกกลม มีเส้นผ่าศูนย์กลางหนึ่งหมื่นสองพันลี้ หากออกเดินทางจากที่นี้ เป็นระยะทางแปดหมื่นกว่าลี้จะกลับมายังที่เดิม

---

* แปลว่าคิดถึงวิหค

เราเดินเลียบชายฝั่งทะเล สดับฟังเสียงคลื่น เรือสมุทรยิ่งมายิ่งอยู่ห่างไกล พอเหลียวหน้าไป คล้ายใบไม้ใบหนึ่ง หวนนึกถึงหลังจากที่เราตายแล้ว เสี่ยวฉินเอ๋อจะบังคับมันแล่นผ่านมหานที ในใจต้องเกิดความเศร้าหดหู่...มันฝึกฝีมือได้ห้าส่วน ความรู้แขนงอื่นน่านิยมชมเชย เพียงแต่วิชาคำนวณสู้เราไม่ได้ เกรงว่าหลังจากนี้วิชาคณิตคำนวณจะสาบสูญจากการถ่ายทอด

ทุกเรื่องราวมีทั้งรุ่งเรืองเสื่อมโทรม นับเป็นความอับจนปัญญา

เงาจันทร์เลื่อมพรายบนท้องทะเล ดูไปเดียวดายอยู่บ้าง แต่ว่ามีดารารายเต็มท้องฟ้าอยู่เป็นเพื่อน หากทว่ายามนี้มีผู้ใดเป็นเพื่อนคู่เคียงเรา หลุมฝังศพของเสี่ยวซวงอยู่ห่างไปสิบก้าว เงาร่างสีเขียวบนหลังม้าแดงชาดเป็นสุขหรือไฉน หลุมฝังศพของท่านพ่อท่านแม่ไม่ได้ปัดกวาดนานปี วิญญาณของท่านผู้เฒ่าคงไม่สงบสุข ยังมีวิญญาณอันอ้างว้างที่แม่น้ำเฉียนถังเจีย ผู้ที่นึกถึงนางคงมีแต่เราเท่านั้น

น่าเสียดายเราก็ใกล้ตายแล้ว อีกร้อยปีให้หลัง ไม่ทราบมีคนรู้จักเราหรือไม่ แต่ว่าแล้วจะเป็นไร เคลื่อนไหวแล้ว กระทำแล้ว สำเร็จแล้ว ล้มเหลวแล้ว เคยร่ำไห้ เคยหัวร่อ เคยรักและเคยแค้น ชีวิตนี้ก็เพียงพอแล้ว

จบเล่ม 6

คัมภีร์วิถีผู้กล้าเป็นผลงานภาคจบของมหากาพย์กูพามหานที
ของนักเขียนหนุ่มไฟแรงแห่งจีนแผ่นดินใหญ่...เฟิ่งเกอ
เฟิ่งเกอถือเป็นคลื่นลูกหลังที่มีสไตล์การเขียนคล้ายกับกิมยังที่สุด

เหลียงเซียวออกเดินทางไกล สู่เจี้ยนยังไม่ถือกำเนิด เวี่ยจือหยางเริ่มท่องยุทธจักร
คัมภีร์วิถีผู้กล้าเป็นเรื่องที่สืบต่อจากวีรกรรมผู้กล้า
ทั้งเป็นจุดเริ่มต้นของปาฏิหาริย์แห่งผู้กล้า
เฟิ่งเกอใช้เวลาห้าปีตั้งใจเขียนเป็นภาคจบสมบูรณ์ของชุดมหากาพย์กูพามหานที ตอน คัมภีร์วิถีผู้กล้า

ปีที่ยี่สิบเอ็ดในรัชกาลหงอู่
เหตุการณ์บ้านเมืองเป็นที่แน่นอน แผ่นดินตกเป็นของจูหยวนจาง
แต่ตอนนั้นเกิดขุมกำลังต่างๆ ขึ้น เหล่าสำนักไม่ยอมรับการปกครองของตระกูลจู
ก่อนอื่นปรากฏมัจฉาหินวิถีเทพจุดชนวนการแย่งชิง
ตามด้วยมรสุมโลหิตคละคลุ้ง เกิดกรณีพิพากไม่หยุดหย่อน

ท่านที่เคยอ่านวีรกรรมผู้กล้ากับปาฏิหาริย์แห่งผู้กล้า
ย่อมต้องอ่านคัมภีร์วิถีผู้กล้า เพื่อเติมส่วนที่ขาดพร่องให้ครบถ้วนสมบูรณ์

ราคา 260 บาท

ISBN 978-616-457-740-4
9 786164 577404

SIAM INTER BOOK
SMM PUBLISHING

ชุด มหากาพย์

รัชทายาทมหานที

灵飞经

ตอน

คัมภีร์วิถีผู้กล้า

เฟิ่งเกอ 凤歌
ประพันธ์
(นักเขียนดีเด่นวรรณกรรมหวงอี้)

น.นพรัตน์
เรียบเรียง

เล่ม

7

ชุด มหากาพย์

รบ้าน้ำ

灵飞经

มหานที

ตอน

คันศีร์วิถีผู้กล้า

เล่ม

7

การอ่านคือการบ่มเพาะ

เมล็ดพันธุ์แห่งปัญญา

ท่องไปในโลกหนังสือออนไลน์ของพวกเราชาว SMMPLUS ได้ที่...
www.smm.co.th, www.boolimthai.com www.facebook.com/siaminterbooks

คำนำสำนักพิมพ์

"มหากาพย์ภูผามหานที" ตอน คัมภีร์วิถีผู้กล้า เป็นภาคที่สามของชุด "มหากาพย์ภูผามหานที" หากแต่เนื้อเรื่องนั้นกลับอยู่คั่นกลางระหว่างภาคหนึ่งและภาคสอง

"มหากาพย์ภูผามหานที" ตอน คัมภีร์วิถีผู้กล้า ใช้ฉากหลังเป็นยุคต้นราชวงศ์หมิงของปฐมฮ่องเต้จูหยวนจาง เฟิ่งเกอได้รังสรรค์ตัวละครเวี่ยจือหยางที่ไม่คล้ายเหมือนใคร เด็กหนุ่มผู้รักในดนตรีการ และกลับได้พบพานประสบการณ์ปาฏิหาริย์

ในผลงานชิ้นนี้ยังคงกลิ่นอายแบบนวนิยายกำลังภายในยุคดั้งเดิม เรื่องราวดำเนินอย่างต่อเนื่องชวนติดตาม หากท่านเป็นคอนวนิยายกำลังภายใน และชื่นชอบ "มหากาพย์ภูผามหานที" ทั้งสองตอนแรกมาก่อน นี่คืออีกหนึ่งผลงานกำลังภายในชั้นเยี่ยมที่ท่านต้องอ่านเพื่อความครบถ้วนบริบูรณ์

ความเดิมตอนที่แล้ว

เวี่ยจือหยางคุ้มครองจูเหว่ยมายังหุบเขาจอมพิษ คิดขอให้อูโหย่วเต้าขจัดพิษให้กับนาง แต่เยี่ยหลิงซูฆ่าบุตรชายของอูโหย่วเต้า เพาะเป็นความแค้นอันลึกล้ำ เวี่ยจือหยางถูกจับกรอกยาน้ำปรโลก คิดชุบสร้างเป็นหุ่นเชิดคุณไสย กลับได้รับประสบการณ์ปาฏิหาริย์ มิเพียงรอดตาย ทั้งยังเชื่อมเอ็นเท้าที่ขาดไป

เยี่ยหลิงซูเข้าใจว่าเวี่ยจือหยางตายแล้ว จึงบุกหุบเขาจอมพิษ คิดล้างแค้นให้กับมัน หลังการต่อสู้ อูโหย่วเต้าถูกสัตว์พิษที่เพาะเลี้ยงไว้แว้งกัดใส่เสียชีวิต เวี่ยจือหยางบีบบังคับให้ชงต้าซือชักนำมันไปพบกับจูเหว่ยแลกกับการปล่อยตัวหลวงจีน ระหว่างที่ทั้งสองเดินทางขึ้นเหนือได้พบกับสุ่ยเหลียนอิ่ง เวี่ยจือหยางค่อยล่วงรู้ชาติกำเนิดของตนเอง ที่แท้มันกับนางเป็นพี่สาวน้องชายกัน

จริงหรือแสร้งแกล้ง

เต้าเยียนและพวกหน้าแปรเปลี่ยนไป พากันผุดลุกขึ้น ขณะจะโถมออกนอกโรงเตี๊ยม พลันปรากฏเงาร่างสองสายพุ่งปราดเข้ามา หนึ่งศีรษะล้านเลี่ยนครองจีวรแดง หนึ่งครองชุดพรตโชยพัดพลิ้ว

เวี่ยจือหยางเพ่งตามอง พลันบังเกิดเพลิงโทสะพลุ่งขึ้น นี่เรียกว่ามิใช่คู่อริไม่พบกัน หนึ่งหลวงจีนหนึ่งนักพรตนี้คือผู้วิเศษมหาโพธิกับฝูซังเต้าเจี้ยง ที่เคยทำร้ายมันบาดเจ็บสาหัสเอง

ทั้งสองพอเห็นเวี่ยจือหยาง ก็งงงันวูบ พลันได้ยินเสียงแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา เหลิ่งเสียนในชุดขาวใส่หมวกใบเล็กๆ ยกมือไพล่หลังเดินเข้ามาทางประตูหลัง ที่ด้านหลังตามติดด้วยเจ้าหน้าที่กรมความมั่นคงแผ่นดินสวมชุดลายปักสะพายดาบสองคน ดูจากบุคลิกท่วงท่าและฝีเท้าก้าวย่างล้วนเป็นยอดฝีมือที่ยากจะพบพาน

เหลิ่งเสียนพอพบเห็นเวี่ยจือหยาง ก็งงงันวูบ จากนั้นเหลียวซ้ายแลขวา เวี่ยจือหยางล่วงรู้ความคิดของมัน จึงกวาดตามองตาม พลันพบว่าเหลียงซือฉินปลีกตัวจากไป ไม่อยู่ที่โต๊ะอีก หัวใจต้องตกวูบลง

เหลิ่งเสียนไม่พบเห็นเหลียงซือฉิน ค่อยมีสีหน้าผ่อนคลาย หยีตาสาดประกายดุจสายฟ้า กวาดผ่านร่างเวี่ยจือหยาง คล้ายกับไม่มีเรื่องราว

ใด หันไปกล่าวกับเต้าเยียนว่า “หลวงจีน ท่านมีฝีเท้าในการหลบหนีรวดเร็วยิ่ง เป็นเหตุให้เราเร่งม้าเร็วล้มตายไปสองตัว ทั้งไม่ได้หลับไม่ได้นอนทั้งคืน”

จูเกาเซ่อจูเกาซวีสองพี่น้องหน้าซีดเผือด เลื่อนมือจับดาบกระบี่ สีหน้าแตกตื่นลนลาน เต้าเยียนก็ขมวดคิ้ว เหลียวหน้ามองดู คล้ายค้นหาอันใด

เจ้าหน้าที่กรมความมั่นคงแผ่นดินผู้หนึ่งล้วงป้ายประจำตัวออกมากวัดแกว่งแสดง ประกาศว่า “ทางการกำลังติดตามจับกุมผู้ต้องหาแผ่นดิน ผู้ที่ไม่เกี่ยวข้องล่าถอยไป ไม่เช่นนั้น...” พลางชี้มือไปที่ศีรษะบนโต๊ะ กล่าวว่า “จะเป็นเช่นคนผู้นี้”

กล่าวจบคำ เห็นบุรุษสตรีภายในโรงเตี๊ยมไม่มีผู้ใดลุกขึ้น ไม่มีทีท่าล่าถอยไป

เจ้าหน้าที่กรมความมั่นคงแผ่นดินนั้นบันดาลโทสะ ชักดาบกระโดดปราดถึงเบื้องหน้าเวี่ยจือหยาง มันทำคดีมานานปี มีสายตามิใช่ชั่ว ดูออกว่าเวี่ยจือหยางเป็นหัวหน้าขบวนผู้คน จึงตระเตรียมจับโจรจับหัวหน้า ลงดาบต่อมันก่อน

หากเป็นวิชากระบวนท่า มีทั้งจริงและหลอกล่อ แต่การโคจรพลังปราศจากกลอุบาย เจ้าหน้าที่กรมความมั่นคงแผ่นดินผู้นี้พอใช้กำลัง เวี่ยจือหยางก็ทราบว่ามันคิดทำอะไร จึงยื่นมือตะปบคว้าจุดทวนหยวนของอีกฝ่าย จุดนี้เป็นจุดศูนย์ของการโคจรพลัง พอถูกตะปบคว้าไว้ เจ้าหน้าที่กรมความมั่นคงแผ่นดินนั้นก็ครึ่งซีกร่างชาด้าน คุกเข่าโครมลงที่เบื้องหน้าเวี่ยจือหยาง

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “**กวนแหย*** ไยต้องแสดงความเคารพเช่นนี้ **เสี่ยวหมิน**** รับไว้ไม่ได้”

---

* คำเรียกนายทหาร

** คำเรียกตัวเองของราษฎร

เจ้าหน้าที่กรมความมั่นคงแผ่นดินนั้นแผดด่าว่า “เดรัจฉานน้อย... โอย...” มันแผดร้องคำหนึ่ง เจ็บปวดจนหน้าตาบิดเบี้ยว หน้าผากปรากฏเหงื่อเม็ดโป้งๆ ไหลรินลงมา

เหลิ่งเสียนลอบตื่นตระหนก เจ้าหน้าที่กรมความมั่นคงแผ่นดินผู้นี้ก็เป็นมือดี ถึงแม้สู้เวี่ยจือหยางไม่ได้ แต่ไม่สมควรถูกสยบในท่าเดียว เวี่ยจือหยางนั่งแน่วนิ่ง พอตะปบปราดก็คร่ากุมไว้ ความแม่นยำของฝีมือ ความแยบคายของการใช้พลังบรรลุขั้นสุดยอดฝีมือ

เจ้าหน้าที่กรมความมั่นคงแผ่นดินอีกผู้หนึ่งเห็นเพื่อนถูกสยบ ก็ชักดาบคิดสะอึกเข้ามา เหลิ่งเสียนชิงกดด้ามดาบไว้ ปากกล่าวว่า “เวี่ยจือหยาง เจ้านั่งอยู่ทำอะไร หรือว่าเท้าเคลื่อนไหวไม่สะดวก?”

เวี่ยจือหยางแค่นเสียงดังเฮอะ แผ่พุ่งพลังจากฝ่ามือ เสียงกร๊อบเมื่อบิดกระดูกแขนของเจ้าหน้าที่กรมความมั่นคงแผ่นดินนั้นหักไป เจ้าหน้าที่นั้นแผดร้องคำหนึ่ง เวี่ยจือหยางก็ผุดลุกขึ้น ตวัดเท้าเตะใส่ท้องน้อยมัน เจ้าหน้าที่นั้นกลายเป็นลูกหนังใบหนึ่ง ลอยลิ่วเข้าหาเหลิ่งเสียน

เหลิ่งเสียนนึกไม่ถึงว่าเวี่ยจือหยางรักษาสองเท้าหายดีแล้ว คิดหลบหลีกก็ไม่ทันการณ์ จึงตะปบเจ้าหน้าที่กรมความมั่นคงแผ่นดินที่ข้างกายต้านทานไว้ เสียงโครมเมื่อคนทั้งสองปะทะชนกัน ตามด้วยเสียงกระดูกหัก เหลิ่งเสียนคลายมือแล้วถอยปราดไป คนทั้งสองก็ล้มระทวยลง ต่างกระอักโลหิตลุกไม่ขึ้น

เวี่ยจือหยางเห็นเหลิ่งเสียนใช้พวกเดียวกันต่างโล่ ต้องขมวดคิ้ว แค่นหัวร่อกล่าวว่า “เหลิ่งกงกงมีฝีมือสูงเยี่ยม แต่ข้าพเจ้ายังไม่สมอยากคิดขอรับทราบกระบวนท่าอันสูงส่งดู”

เหลิ่งเสียนโบกมือกล่าวว่า “เรามีข้อราชการต้องกระทำ หนี้บัญชีของพวกเรา รอไว้วันหน้าค่อยสะสางกัน”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ตอนที่กงกงลอบทำร้ายข้าพเจ้า ไยไม่เลื่อน

วันออกไป?" พลางชี้มือไปยังผู้วิเศษมหาโพธิกับฝูซังเต้าเจี้ยง กล่าวว่า "พวกท่านทั้งสองก็ติดค้างข้าพเจ้าคนละฝ่ามือ วันนี้จะชำระสะสางกัน"

มันบอกลงมือก็ลงมือ ฟาดฝ่ามือใส่ผู้วิเศษมหาโพธิดังหวีดใหญ่ ผู้วิเศษมหาโพธิย่อตัวลงเล็กน้อย ตวาดก้องร้องขึ้น ควงฝ่ามือกราดฟาดออก แผ่พุ่งลมฝ่ามือร้อนระอุออก เวี่ยจือหยางเบี่ยงศีรษะ ปล่อยให้คลื่นความร้อนเฉียดผ่านไป ยังคงฟาดฝ่ามือใส่ทรวงอกผู้วิเศษมหาโพธิ

ผู้วิเศษมหาโพธิรีบยกมือขวาขึ้นต้านทานรับไว้ เสียงฉาดเมื่อฝ่ามือของทั้งสองเผชิญพบกัน ผู้วิเศษมหาโพธิถอยกายไปครึ่งก้าว ใบหน้าแดงก่ำขึ้นมา ส่ายร่างโงนเงนคราหนึ่ง

เวี่ยจือหยางรู้สึกว่าลมฝ่ามือของฝ่ายตรงข้ามซ่อนประตูเป็นชั้นๆ แฝงพลังลับสี่ห้าชั้น จึงใช้วิชาปรับหยินเปลี่ยนหยางทำการคลี่คลาย หยิบยืมพลังฝ่ามือของหลวงจีน เคลื่อนร่างมาทางขวาง ตวัดเท้าเตะใส่ท้องน้อยฝูซังเต้าเจี้ยง

ฝูซังเต้าเจี้ยงใจหายวาบ ถดถอยไปเล็กน้อย ฟันมือเฉียงๆ ใส่มิคาดเวี่ยจือหยางหดเท้าหลบเลี่ยง แล้วดีดขวับออกใหม่ เตะใส่ใต้ซอกแขนซ้ายของอีกฝ่าย ฝูซังเต้าเจี้ยงเบี่ยงตัววูบ ตวัดฝ่ามือขึ้น เสียงฉาดเมื่อปลายเท้าปะทะกับหลังมือ เวี่ยจือหยางรู้สึกมีพลังลับขุมหนึ่งแล่นออกจากร่างฝูซังเต้าเจี้ยง อ้อมผ่านปลายเท้ามันมายังข้อเท้าของมัน

เวี่ยจือหยางร้องคำประเสริฐ หดเท้าตามสภาวะ พลิกตัวไปด้านหลัง คนยามอยู่กลางอากาศ ก็กราดฟาดออกสามฝ่ามือ แยกย้ายกระแทกใส่ศีรษะและสองไหล่ของผู้วิเศษมหาโพธิ

ฝูซังเต้าเจี้ยงมีเปรียบกว่าเล็กน้อย ในใจกลับลอบตื่นตระหนก ท่าตวัดมือเมื่อครู่ดูเหมือนธรรมดา แท้ที่จริงแฝงพลังชะล้างศิลาในพลังพลานุภาพ หมายความว่าขณะที่ประมือ ก็แผ่พุ่งพลังลับดุจสายน้ำ อ้อมผ่านก้อนหิน จู่โจมใส่สองปีกของฝ่ายตรงข้าม ไม่ทราบมียอดฝีมือมาก

เท่าใดแพ้พ่ายแก่พลังชะล้างศิลานี้ จวบจนตายยังไม่ทราบเป็นเรื่องราวใด

มิคาดเวี่ยจือหยางคิดถอยก็ถอย มิเพียงหลุดพ้นจากกับดักพลังลับ ทั้งยังหยิบยืมกำลังของมันจู่โจมใส่ผู้วิเศษมหาโพธิ นับเป็นคู่ต่อสู้ที่ไม่เคยพบพานมาก่อน หลังความตื่นตระหนก บันดาลโทสะขึ้นมา ไม่รอให้เวี่ยจือหยางตกถึงพื้น ก็กระโดดปราดขึ้น ใช้วิชาหัตถ์นางนวลโต้คลื่น สองมือคล้ายฝูงนกนางนวลโบยบินเข้าหาเวี่ยจือหยาง

เวี่ยจือหยางมิต้องเหลียวหน้ากลับไป ก็รู้สึกถึงพลังของฝูซังเต้าเจี้ยง ดังนั้นไม่หมุนตัวกลับ ใช้มือปาดพิณจนครบถ้วน ผู้วิเศษมหาโพธิหลบรอดได้สองฝ่ามือ ถูกฝ่ามือที่สามกวาดผ่านหน้าผาก จนสมองมึนงง พลังลมปราณวิ่งพลุกพล่าน ราวกับถูกอัคคีเผาไหม้

ผู้วิเศษมหาโพธิตื่นตระหนกยิ่ง รู้สึกว่าสภาพการณ์นี้แปลกประหลาดยิ่ง จึงไม่คำนึงถึงการตอบโต้ พุ่งถอยไปยังด้านหลัง เวี่ยจือหยางจึงมีเวลาหักศอกกลับ ใช้หมัดกลองวัตรค่ำออก

เห็นเงาหมัดคล้ายดาวตก ทุกหมัดล้วนต่อยใส่รอยต่อระหว่างพลังเก่ากับพลังใหม่ของฝูซังเต้าเจี้ยง หัตถ์นางนวลโต้คลื่นได้ชื่อว่าแผ่วพลิ้วพิสดาร พอเผชิญกับเพลงหมัดของเวี่ยจือหยาง ก็ถูกสะกดทุกวิถีทาง ได้แต่รั้งมือกลับมาปิดป้องต้านทาน

ฝูซังเต้าเจี้ยงความจริงคิดบุกจู่โจมดุจระลอกคลื่น มิคาดเพียงไม่กี่กระบวนท่า ก็ตกเป็นฝ่ายตั้งรับ เวี่ยจือหยางพลันใช้ออกด้วยดรรชนีเลาขลุ่ย เสียงซี่เมื่อจี้ถูกไหล่ซ้ายของฝ่ายตรงข้าม ฝูซังเต้าเจี้ยงครึ่งซีกร่างชาด้าน ลนลานล่าถอยไปด้านหลัง ไม่ทันยืนหยัดมั่น เวี่ยจือหยางก็หมุนตัว ใช้วิชามือปาดพิณเข้าปะทะกับวิชามหามุทราของผู้วิเศษมหาโพธิ

ผู้วิเศษมหาโพธิกับฝูซังเต้าเจี้ยงเป็นปรมาจารย์สำนักหนึ่ง คราก่อนได้รับคำสั่งให้ลอบทำร้ายเวี่ยจือหยาง ถึงแม้ลงมือประสบผล ยังนึกละอายใจ แต่ภายหลังเหตุการณ์ ก็ล่วงรู้ระดับฝีมือของเวี่ยจือหยางเป็นอย่างดี

เห็นว่าลงมือคนเดียวก็พอ จึงกล่าวตัดพ้อเหลิ่งเสียนอยู่หลายคำ ยามนี้ประมือกันใหม่ กลับพบว่าเวี่ยจือหยางมีฝีมือรุดหน้า หยั่งรู้ศัตรูคู่ต่อสู้ สามารถใช้หนึ่งต่อสู้สอง ทั้งสองล้วนใจสั่นสะท้าน สบตากันวูบแล้วกระโดดเข้าหาโดยพร้อมเพรียง คิดใช้พวกมากเข้าเอาชัย ฟาดทำร้ายมันบาดเจ็บพิการหรือตกตาย เป็นการขจัดเภทภัยภายหลัง

เวี่ยจือหยางร้องคำประเสริฐ ทะยานเข้ารับมือ มันผนึกสมาธิ รวมพลังที่สองหู สภาพการโคจรพลังของศัตรูทั้งสองก็ผุดขึ้นในห้วงสมอง ก่อนที่ฝ่ายตรงข้ามจะแผ่พุ่งพลังออก ก็นึกหากระบวนท่ารุกถอยเอาไว้ รอจนพลังหมัดลมฝ่ามือมาถึง เวี่ยจือหยางก็ชิงล่าถอยหลบเลี่ยง

ผู้วิเศษมหาโพธิกับฝูซังเต้าเจี้ยงยิ่งต่อสู้ยิ่งแตกตื่น ตอนแรกยังสงวนกำลังไว้ แต่แล้วทุกฝ่ามือล้มเหลว ทุกหมัดล้วนสูญเปล่า อดร้อนรุ่มใจมิได้ พากันทุ่มเทพลังฝีมือออก ปรากฏคลื่นความร้อนแผ่ปกคลุม พลังลมดั่งระลอกคลื่น แต่เวี่ยจือหยางหยั่งคำนวณศัตรูได้ล่วงหน้า แปลงร่างเป็นมัจฉากลางธารธาราอย่างรื่นรมย์

ผู้คนที่ชมดูอยู่ด้านข้างล้วนตื่นตระหนก โดยเฉพาะเหลิ่งเสียนยิ่งสะท้านใจอย่างรุนแรง เวี่ยจือหยางกลายเป็นคนพิการชัดๆ เหตุใดจึงย้อนกลับมาใหม่ ทั้งมีฝีมือรุดหน้ากว่าเดิม ที่น่าประหลาดที่สุดคือเอ็นเท้าขาดยังเชื่อมต่อได้ นับว่าไม่เคยได้ยินได้ฟังมาก่อน

พริบตานั้นเหลิ่งเสียนครุ่นคิด *'เหลียงซือฉินเป็นหลานของหมอวิเศษใจพิสุทธิ์ อาจมีวิธีเชื่อมต่อเอ็นเท้า แต่ดูจากพลังเท้าของเด็กน้อยนี้ ยังร้ายกาจกว่าก่อนเท้าพิการอีก'* มันเหลียวมองรอบข้าง ไม่พบเห็นบุคคลน่าสงสัย ค่อยคลายใจลง ครุ่นคิดสืบต่อ *'ผู้วิเศษมหาโพธิกับฝูซังเต้าเจี้ยงพัวพันเด็กน้อยนี้เอาไว้ เรายังคงฉวยโอกาสนี้จัดการกับเต้าเยียนและพวกก่อน'*

นึกถึงตอนนี้ยิ้มพลางกล่าวว่า "เต้าเยียน เราสองก็เล่นกันสักครา"

พลางดึงแส้ปัดคลี่สะบัดออก ปรากฏสายใยคลี่กระจาย ราวกับร่างแหสีเงินปากหนึ่ง

เต้าเยียนปลดหมวกสักหลาดลงมากวัดแกว่ง ภายในโรงเตี๊ยมก็บังเกิดลมพายุ โชยพัดเสื้อผ้าผมเผ้าของทั้งหมดขึ้น แต่ใยสีเงินของแส้ปัดยังคงทะลุผ่านกระแสลม ครอบคลุมลงหาเต้าเยียน

เต้าเยียนแค่นเสียงดังเฮอะ แทนที่จะล่าถอยกลับสะอึกเข้าหา ใช้ท่าเท้าพิสดาร วิ่งวนอยู่รอบแส้ปัด จากนั้นฟาดฝ่ามือใส่เหลิ่งเสียน เหลิ่งเสียนจี้นิ้วออก เต้าเยียนไม่กล้าชะล่าใจ วกมือกลับมาปาดวูบ เสียงซี่เมื่อพลังดรรชนีแตกกระจาย เหลิ่งเสียนไม่แยแสสนใจมัน ควงแส้ปัดกวาดใส่ลำคอจูเกาซวี

จูเกาซวีรู้จักแต่รบทัพจับศึก ไม่ถนัดในการต่อสู้กับยอดฝีมือ เห็นแส้ปัดกวาดมาถึง ไม่ทราบทำอย่างไรดี พลันรู้สึกมีพลังลมแหวกฝ่าอากาศ เต้าเยียนถือหมวกสักหลาดขวางอยู่เบื้องหน้าจูเกาซวี ควงหมวกแล้วกวาดออก เสียงซี่ซี่เมื่อแส้ปัดแทงทะลุหมวกสักหลาด ปักใส่ผิวกายของเต้าเยียน

หลังมือของเต้าเยียนปรากฏโลหิตหลั่งไหล แต่ขบกรามกำหมวกสักหลาดมั่น รั้งดึงแส้ปัดไว้ พลางฟาดฝ่ามือขวาออก เหลิ่งเสียนก็จี้นิ้วใส่ดรรชนีฝ่ามือพอปะทะ ทั้งสองส่ายร่างโงนเงนคราหนึ่ง

เหลิ่งเสียนหักล้างหลายกระบวนท่า พลันพบว่าผิดท่า เต้าเยียนมีฝีมือเลิศพิสดาร ตอนแรกคล้ายมือปาดเงาของหุบเขากว้างไพศาล หลังจากนั้นหลุดจากกรอบของมือปาดเงา เคลื่อนไหวดุจประกายสายฟ้า สลายพลังดรรชนีมารเย็น แล้วตอบโต้กลับไป

เหลิ่งเสียนร้องโพล่งว่า “หัตถ์ดาวดาดาษ เจ้า...” ไม่ทันขาดคำ เต้าเยียนก็เร่งความเร็วขึ้น ท่าฝ่ามือคล้ายดาราเต็มท้องฟ้า ครอบคลุมใส่ทุกแห่งหน จึงไม่กล้าแบ่งแยกสมาธิ เร่งเร้าพลังดรรชนีเข้าหาญหัก

ทั้งสองต่อสู้ในระยะประชิด สามารถพิสูจน์ความเป็นความตาย

ได้ทุกเมื่อ แต่ในสายตาคนนอก ทั้งสองใช้นิ้วฝ่ามือ ราวกับกำลังเล่นทายนิ้วมือกลางวงสุรา จูเกาซวีไม่ทราบความร้ายกาจ จึงอ้อมถึงด้านหลังเหลิ่งเสียน ชักกระบี่แทงใส่กลางหลังมัน

เต้าเยียนร้องบอกว่า "ทำไม่ได้..." สุ้มเสียงเพิ่งกระทบโสต จูเกาซวีรู้สึกมีพลังมหาศาลแล่นใส่ตัวกระบี่ ต้องคลายมือจากด้ามกระบี่ คมกระบี่วกวูบ ปาดใส่ลำคอมัน

เหตุแปรเปลี่ยนเกิดขึ้นอย่างกะทันหัน เต้าเยียนคิดช่วยเหลือ จนใจที่คั่นกลางด้วยเหลิ่งเสียน เห็นแน่ชัดว่าศีรษะจูเกาซวีต้องหลุดจากบ่า ที่ด้านข้างปรากฏเงาร่างสายหนึ่งพุ่งขวับมา ยื่นตะเกียบไม้ไผ่คีบจับตัวกระบี่ คมกระบี่ชะงักค้างอยู่กลางอากาศ ห่างจากจูเกาซวีเพียงครึ่งนิ้ว

จูเกาซวีเหลียวหน้ามอง เห็นคนสอดมือเข้าช่วยเหลือคือเจียงเสี่ยวหลิว มันรอดตายอย่างหวุดหวิด จึงฝืนยิ้มให้กับเจียงเสี่ยวหลิว ถามว่า "พี่ท่านแซ่ใด?"

เจียงเสี่ยวหลิวตอบว่า "แซ่เจียง" จูเกาซวีกล่าวว่า "ขอบคุณพี่เจียงที่ช่วยเหลือ"

เจียงเสี่ยวหลิวกล่าวว่า "**เตี้ยนเซี่ย** *(องค์ชาย)* มิต้องเกรงใจ" มันคิดเข้ารับราชการ ฟังว่าจูเกาซวีเป็นบุตรชายของเอี้ยนอ๋อง จึงคิดคบหาแต่แรก

พลันได้ยินเสียงขู่คำราม ผู้วิเศษมหาโพธิหมุนคว้างล่าถอย หมุนอยู่หลายรอบ กระแทกนั่งลงกับพื้น สองตาหลับพริ้ม ครึ่งซีกหน้าแดงราวอัคคี ครึ่งซีกหน้าเขียวราวน้ำแข็ง ร่างซีกซ้ายมีไอร้อนคุกรุ่น ร่างซีกขวากลับผนึกน้ำค้างแข็งชั้นหนึ่ง

จูเกาซวีอุทานดังเอ๊ะกล่าวว่า "หลวงจีนนี้เป็นไรแล้ว ครึ่งเขียวครึ่งแดง ราวกับลูกพลับที่ยังไม่สุก"

เจียงเสี่ยวหลิวพิจารณาดูแล้วกล่าว "คล้ายกับโคจรพลังผิดแนวทาง

ลามะรูปนี้ฝึกวิชากำลังภายในที่แตกต่าง หนึ่งหยินหนึ่งหยาง ไม่เกิดความสมดุล จึงหักล้างกันเอง”

จูเกาซวีหัวร่อออกมากล่าวว่า “วิชาผีสางเช่นนี้ฝึกปรือไปทำอะไร มิใช่แส่หาความยุ่งยากใส่ตัวหรอกหรือ?”

เจียงเสี่ยวหลิวยิ้มประจบกล่าวว่า “พี่จูกล่าวถูกต้อง”

สุ่ยเหลียนอิ่งเห็นทั้งสองหนึ่งถามหนึ่งตอบเข้าขาเป็นอย่างดี สร้างความขุ่นข้องใจยิ่ง กล่าวเสียงเย็นชาว่า “ในโลกมีคนที่นึกว่าใช่อยู่มากมาย เพราะเพื่อบรรลุความต้องการส่วนตัว ไม่เสียดายกับการกระโดดลงในกองเพลิง”

จูเกาซวีพอฟังสุ้มเสียงเจื้อยแจ้วของนางก็กระดูกอ่อนระทวย ไม่คำนึงว่าตกอยู่ในอันตราย เฝ้ามองดูสตรีนางนี้อย่างงมงาย หาได้ใส่ใจต่อคำประชดแดกดันของสุ่ยเหลียนอิ่งไม่ สุ่ยเหลียนอิ่งนึกแค้นในใจ หากมิใช่เหลียงซือฉินสั่งห้ามไว้ คงใช้หนามภูตร้ายแทงใส่เด็กน้อยนี้

ผู้วิเศษมหาโพธิตกอยู่ในความเจ็บปวดรวดร้าว พลังสมบูรณ์เพียบพร้อมกับลมปราณพุทธะมารดรภายในกายหักล้างกันเอง คล้ายตกอยู่ในเตาหลอมหล่มน้ำแข็ง ถึงแม้ใช้เรี่ยวแรงตอนดูดนมมารดายังไม่อาจสะกดไว้ ทวารทั้งเจ็ดบนใบหน้ามีโลหิตไหลซึมออกมา ลามะรูปนี้ขบคิดไม่เข้าใจว่าเวี่ยจือหยางใช้ฝีมือใดรบกวนพลังลมปราณของตนเอง เมื่อทบทวนหวนนึก ทั้งสองเพียงประมือไม่กี่ครั้ง ต้นแขนถูกเวี่ยจือหยางปาดใส่สองครา กลับเป็นเหตุให้พลังลมปราณภายในกายวิ่งพลุกพล่าน ไม่อาจสะกดระงับไว้

พลังลมปราณเพียบพร้อมแกร่งกร้าวขีดสุด ส่วนลมปราณพุทธะมารดรเย็นเยือกถึงที่สุด มีสภาพดุจน้ำกับไฟ ยากจะอยู่ร่วมกัน ผู้วิเศษมหาโพธิประพฤติฝืนฟ้า คิดหลอมรวมวิชาสำนักมนตรยานทั้งสองนี้เข้าด้วยกัน บัญญัติเป็นยอดวิชาที่ไม่เคยมีคนกระทำสำเร็จมาก่อน สุดท้ายฝึกวิชากำลัง

ภายในทั้งสองแขนงนี้ได้หกส่วน หลังจากนั้นไม่สามารถคืบหน้าอีก ฟังว่าในแผ่นดินจงหยวนมีวิถีหลอมรวมหยินหยาง จึงขันอาสาเป็นทูตของดาไลลามะ เดินทางมายังต้าหมิง เพื่อเสาะหายอดคน แต่ค้นหาจนทั่วไม่พบพาน พลังหยินและหยางภายในกายกลับเริ่มก่อหวอด เวี่ยจือหยางฟังพลังลมปราณของศัตรูออก จึงใช้วิชามือปาดพิณดึงหยางข่มหยิน ใช้อ่อนหยุ่นสยบแกร่งกร้าว กวนพลังลมปราณทั้งสองชนิดจนยุ่งเหยิงดุจกองปอ ผู้วิเศษมหาโพธินอกจากสะกดพลังของตนเองไว้ ก็ไม่มีหนทางอื่นอีก

คงเหลือฝูซังเต้าเจี้ยงเห็นเพื่อนพ้องพ่ายแพ้อย่างงุนงงสงสัย ก็ว้าวุ่นใจขึ้นมา พลังสภาวะจึงอ่อนโทรมลง เวี่ยจือหยางเปลี่ยนจากรับเป็นรุก ใช้ออกด้วยวิชาเทพลีลา ร่างคล้ายต้นหลิวลู่ลม บุปผาพร่างพรายตา ฝูซังเต้าเจี้ยงจับจุดไม่ออก จึงใช้กระบวนท่าอย่างรัดกุมกว่าเดิม เวี่ยจือหยางพลันกู่ร้องดังยาวนาน ต่อยหมัดเตะเท้าออก ทุกหมัดต่อยใส่ตำแหน่งที่พลังของฝูซังเต้าเจี้ยงขาดช่วง ฝูซังเต้าเจี้ยงได้แต่รั้งกระบวนท่ากลับแต่กลางคัน รั้งกระบวนท่ายังพอทำเนา ที่สร้างความลำบากใจคือปลดปล่อยพลังออกแล้วรั้งกลับคืน สร้างความอึดอัดใจอย่างบอกไม่ถูก

พริบตานั้นเวี่ยจือหยางจู่โจมหนุนเนื่อง ฝูซังเต้าเจี้ยงวุ่นวายจนหัวหมุน ใช้ออกหลายสิบกระบวนท่า แต่ไม่มีกระบวนท่าใดใช้ออกครบถ้วน ใบหน้าดำกลับกลายจากขาวเป็นแดง เกิดความอึดอัดขัดข้อง ปรารถนาใคร่ขู่คำรามก้อง แต่ติดขัดที่ศักดิ์ฐานะ ได้แต่อดทนกล้ำกลืน

ทั้งสองผลัดกันรุกผลัดกันรับ หักล้างอีกหลายกระบวนท่า เวี่ยจือหยางกระโดดปราดไปด้านหลัง ยืนหยัดอยู่ที่ห่างไป ฝูซังเต้าเจี้ยงหมุนคว้างกับที่เดิม พลันสะดุดเสียหลัก สองตาเบิกค้าง กระอักโลหิตออกมาคำหนึ่ง มองดูเวี่ยจือหยาง จากนั้นหมุนตัวโถมออกจากประตูโรงเตี๊ยม

การต่อสู้ครั้งนี้ประหลาดพิกลยิ่ง เวี่ยจือหยางไม่ได้ต่อยหมัดเตะเท้าถูกฝ่ายตรงข้ามแม้สักคราเดียว สุดท้ายผู้วิเศษมหาโพธิกระแทกนั่งลง

ฝูซังเต้าเจี้ยงกระอักโลหิต พ่ายแพ้อย่างอนาถ ผู้คนที่ชมดูล้วนจับต้นชนปลายไม่ถูก มีแต่ยอดฝีมือเช่นเหลิ่งเสียนกับเต้าเยียนดูออกว่าผู้วิเศษมหาโพธิแพ้ที่พลังลมปราณหักล้างกันเอง ส่วนฝูซังเต้าเจี้ยงแพ้ที่ไม่สามารถใช้กระบวนท่าออก พลังลมปราณไม่มีที่ปลดปล่อยระบาย จึงย้อนทำร้ายตัวเอง

เหลิ่งเสียนตื่นตระหนกยิ่ง สำนึกว่าหากฝูซังเต้าเจี้ยงกับผู้วิเศษมหาโพธิผนึกกำลัง ตนเองไม่มีความหวังได้ชัย ทั้งสองกลับแตกพ่ายพินาศ นับว่าเหนือความคาดหมายนัก เวี่ยจือหยางยังมีฝีมือถึงเพียงนี้ พอเพิ่มเต้าเยียนเข้าไป หากสู้พัวพันสืบไปต้องตายแน่นอน จึงตวาดเสียงแหลมเล็กขยับมือขวากระแทกแส้ปัดขาดสะบั้น แล้วหงายร่างตีลังกาไปด้านหลัง มุดเข้าตึกหลังของโรงเตี๊ยมไป

เวี่ยจือหยางเฝ้าที่ประตูหน้า ตึกหลังไม่มีผู้คนเฝ้าดูแล หวนนึกถึงจูเหว่ยยังอยู่ในห้อง ต้องใจหายวาบ รีบรุดตามไป แต่เหลิ่งเสียนจากไปจนไร้ร่องรอย มันไม่มีกะใจติดตาม ผลักประตูห้องของจูเหว่ยออก องค์หญิงน้อยนั่งพิงข้างเตียง ดีดสายพิณอย่างเกียจคร้าน พอเห็นมันบุกรุกเข้ามาจึงรีบนั่งตัวตรง ถามว่า “เกิดเรื่องอันใด?”

เวี่ยจือหยางเห็นนางปลอดภัย ค่อยคลายใจลง ยิ้มพลางกล่าวว่า “ไม่มีใด มีโจรปล้นโรงเตี๊ยม ข้าพเจ้าเกรงว่ารบกวนท่าน จึงรุดมาชมดู”

ยามนั้นเต้าเยียนกับจูเกาเช่อล้วนติดตามเข้ามา พอพบเห็นจูเหว่ยล้วนใจหายวาบ คนหนึ่งร้องเรียก**กงจู่** *(องค์หญิง)*” คนหนึ่งเรียกหาว่า “**สือซันกู** *(อาหญิงที่สิบสาม)*”

จูเหว่ยพบกับคนรู้จัก ในใจทั้งแตกตื่นทั้งยินดี จากนั้นหวนนึกถึงระหว่างที่หลบหนี พบพานคนทั้งสอง ไม่ทราบเป็นโชคหรือเคราะห์ คิดกล่าวกระไรแต่แล้วกล้ำกลืนไว้ เพียงมองดูเวี่ยจือหยาง หวังให้มันคลี่คลายสถานการณ์ เวี่ยจือหยางก็คิดปิดบัง จึงกล่าว “กงจู่ถูกพิษ ข้าพเจ้านำนาง

ออกจากวังมาขจัดพิษ ตอนนี้เกิดเหตุการณ์ลิดรอนอำนาจอ๋องกินเมือง นางเป็นห่วงความปลอดภัยของหนิงอ๋อง จึงเดินทางขึ้นเหนือ บังเอิญได้พบท่านทั้งหลาย ถือว่าเป็นวาสนา”

จูเกาเซ่อขมวดคิ้วกล่าวว่า “แต่ว่าราชสำนักประกาศว่าสือซันกูล้มป่วยเสียชีวิต ไม่ทราบว่า...” เต้าเยียนปรายตาบอกใบ้ต่อมัน ยิ้มพลางกล่าวว่า “ความนี้ต้องมีเบื้องหลัง แต่กงจู่ปลอดภัยไร้อันตราย ถือเป็นเรื่องน่ายินดี”

จูเกาเซ่อมีสีหน้าลังเล กล่าวว่า “มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น สือซันกูออกจากวังโดยพลการเกรงว่าจะถูกครหา”

จูเหว่ยหน้าร้อนผะผ่าว ก้มศีรษะไร้วาจา เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “**ซื่อจื่อ*** เป็นชาวโลกอันคร่ำครึหรือ?”

จูเกาเซ่องงงันวูบ ตอบคำก็ใช่ที่ ไม่ตอบคำก็ใช่ที่ เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “ซื่อจื่อย่อมมิใช่ชาวโลกอันคร่ำครึ ไยต้องใส่ใจกับคำครหา?”

มันเยินยอเช่นนี้ จูเกาเซ่อรับหรือไม่รับล้วนเกิดความกระอักกระอ่วน เต้าเยียนยิ้มพลางกล่าวว่า “กงจู่ออกจากวังโดยพลการ พวกเราก็ออกจากนครหลวงโดยพลการ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ดีกว่าเท่าใด”

จูเกาเซ่อใจสั่นสะท้าน ฉุกคิดว่าตอนนี้แผ่นดินระส่ำระสาย ยังนึกถึงชื่อเสียงราชนิกุลอันใด หากวันนี้ปราศจากเวี่ยจือหยาง คงถูกเหลิ่งเสียนจับตัวกลับนครหลวงแล้ว จึงประสานมือกล่าวว่า “พี่เวี่ยโปรดให้อภัย วันนี้ได้รับการช่วยเหลือ ข้าพเจ้าสำนึกขอบคุณยิ่ง”

เวี่ยจือหยางโบกมือกล่าวว่า “เรื่องนี้ลำบากเพียงยกมือ พวกเราออกไปสนทนากัน”

ทั้งสี่ออกจากห้อง พลันเห็นเหลียงซือฉินยืนอยู่กลางลานตึก ชม

---

* คำเรียกบุตรชายที่สืบทอดตำแหน่ง

ดอกไม้ที่เพาะปลูกไว้ จูเกาเซ่อเกิดความตื่นตัว ชักกระบี่จากฝัก เวี่ยจือหยางชิงกดด้ามกระบี่ไว้ กล่าวว่า “เป็นพวกเดียวกัน ท่านนี้เป็นเสมียนของแม่นางสุ่ย นามฉินเซียนเซิง”

เหลียงซือฉินพอแปลงโฉม ก็ลบสง่าราศี ดูไปพื้นเพธรรมดา เต้าเยียนพอฟัง ยังไม่ระแวงสงสัย ผงกศีรษะให้กับมัน ทั้งหมดกลับมายังห้องโถงโรงเตี๊ยม ต้องใจหายวาบ เห็นโลหิตไหลหลั่งเนืองนอง เจ้าหน้าที่กรมความมั่นคงแผ่นดินทั้งสองถูกทิ่มแทงสังหาร จูเกาซวีถือกระบี่วิเศษ ยืนอยู่เบื้องหน้าผู้วิเศษมหาโพธิอย่างยิ้มแย้ม ลามะถูกแทงใส่หลายกระบี่ โลหิตชโลมจีวรแดงที่ครองร่าง แต่ยังนั่งแน่วนิ่ง ใบหน้าครึ่งแดงครึ่งเขียว แสดงว่าความเจ็บปวดของพลังลมปราณหักล้างกันเอง ยังยิ่งกว่าบาดแผลกระบี่อีก

จูเกาซวีทิ่มแทงมือเท้าของลามะวุ่นวาย ทางหนึ่งกล่าวเย้ยหยันว่า “หลวงจีนใหญ่ ท่านงอกรากติดกับพื้นหรือ หากมีกำลังขวัญ ก็ลุกขึ้นมาพิสูจน์ฝีมือกับเราเส้าแหย”

เจียงเสี่ยวหลิวกล่าวผสมโรงว่า “หลวงจีนนี้รู้จักอดทนนัก หากมิใช่หลั่งโลหิตออกมา ข้าพเจ้ายังเข้าใจว่ามันเป็นตอไม้เสียอีก”

หากเป็นยามปรกติ ต่อให้จูเกาซวีสิบคนก็ไม่อาจต้านทานการจู่โจมของผู้วิเศษมหาโพธิแม้สักคราเดียว จนใจที่พลังหยินและหยางก่อหวอดพอเกร็งกำลัง เส้นลมปราณคล้ายกับจะแตกระเบิดออก จึงนั่งแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว ปล่อยให้จูเกาซวีทิ่มแทงทำร้าย

จูเกาซวีเห็นทั้งหมดกลับมา จึงเสือกกระบี่แทงใส่หน้าอกผู้วิเศษมหาโพธิ เห็นแน่ชัดว่าลามะรูปนี้ต้องจบชีวิตแล้ว เวี่ยจือหยางพลันร้องว่า “ช้าก่อน” พลางพุ่งขวับเข้ามา จี้นิ้วชี้ใส่ตัวกระบี่ ได้ยินเสียงอึงอล กระบี่ของจูเกาซวีหลุดจากมือ ปักใส่ผนังห้อง

จูเกาซวีถอยกายไปสองก้าว ร้องว่า “เจ้าทำอะไร?” เวี่ยจือหยาง

กล่าวเสียงเย็นชาว่า "ฆ่าคนเพียงปลิดปลงศีรษะ ท่านทรมานมันไยกัน?"

จูเกาซวีบันดาลโทสะ อ้าปากคิดด่าทอ แต่พอสบสายตากับเวี่ยจือหยาง ต้องกล้ำกลืนคำหยาบคายไว้ นึกอาฆาตในใจ *'สุนัขชาติชั่วนี้กล้าสั่งสอนเราเส้าแหย จะช้าเร็วต้องให้เจ้าทราบความร้ายกาจของเรา'*

เวี่ยจือหยางไม่สนใจมัน หันไปถลึงมองเจียงเสี่ยวหลิว กล่าวว่า "ท่านก็ร่วมผสมโรงด้วย?"

เจียงเสี่ยวหลิวยิ้มพลางกล่าวว่า "ลามะนี้มิใช่ศัตรูหรือ?" เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "ศัตรูก็เป็นคน หากท่านตกไปในมือศัตรู ถูกทรมานเช่นนี้ ในใจจะคิดอย่างไร?"

เจียงเสี่ยวหลิวตะกุกตะกักไม่ตอบคำ เวี่ยจือหยางขมวดคิ้วพลางมองดูผู้วิเศษมหาโพธิ เห็นลามะหลั่งโลหิตโซมกาย ต้องบังเกิดจิตเวทนา ขยับกายวูบ วิ่งวนอยู่รอบกายผู้วิเศษมหาโพธิ สะบัดสองมือฟาดฉาดฉาดใส่ร่างลามะ

จูเกาซวีร้องว่า "เอาแต่สั่งสอนผู้อื่น ท่านมิใช่...เอ๊ะ" เห็นสีแดงบนใบหน้าผู้วิเศษมหาโพธิลดลง แววสีเขียวก็อ่อนจาง บาดแผลกระบี่ปิดลง โลหิตหยุดไหล มีทีท่าสมานตัว

เวี่ยจือหยางยิ่งวิ่งยิ่งรวดเร็ว เสียงฝ่ามือยิ่งเร่งร้อน บางครั้งดังราวย่ำเภรี บางคราเบาราวดีดกู่เจิง ผู้วิเศษมหาโพธินั่งแน่วนิ่ง บนศีรษะปกคลุมด้วยพลังสีขาว คลอเคล้าอยู่รอบกาย ใบหน้าสีดำอมแดงประดุจประกายมุก

เวี่ยจือหยางพลันหยุดเท้า ถอยกายไปสองก้าว หอบหายใจเบาๆ ผู้วิเศษมหาโพธิลืมตาขึ้น สองตากระจ่างดั่งดวงจันทร์ ลุกขึ้นอย่างช้าๆ ประนมมือต่อเวี่ยจือหยาง กล่าวว่า "ขอบพระคุณอย่างมาก ท่านสนองโทษด้วยคุณ แสงมุทิตาสาดส่องทั่วแผ่นดิน"

เวี่ยจือหยางระบายลมจากปากกล่าวว่า "หลังจากเชื่อมโยงหยิน

หยาง ขอให้หมั่นฝึกปรือต่อไป”

ผู้วิเศษมหาโพธิกล่าวว่า “อาตมามายังแผ่นดินจงหยวน ความจริงคิดข้ามด่านกีดขวางของพลังสมบูรณ์เพียบพร้อมกับลมปราณพุทธะมารดร วันนี้ได้รับวิธีการอันดีเลิศ แสดงเห็นถึงจิตใจอันกว้างขวางของท่าน นับแต่นี้เซียนเซิงคือคุรุเบื้องบนของอาตมา จะเคารพบูชาชั่วชีวิต”

เวี่ยจือหยางยื่นมือช่วยเหลือ หนึ่งนั้นเกิดจากเมตตาจิต สองนึกรังเกียจจูเกาซวี จงใจเป็นศัตรูกับมัน พอฟังลามะกล่าวชมเชย กลับบังเกิดความกระอักกระอ่วนอยู่บ้าง โบกมือกล่าวว่า “หลวงจีนกล่าวผิดแล้ว เด็กน้อยไม่ล่วงรู้พุทธธรรม ยังเป็นคุรุเบื้องบนอันใด?”

ผู้วิเศษมหาโพธิหัวร่อพลางเลิกชายจีวรขึ้น เดินออกนอกประตู เวี่ยจือหยางไม่ฆ่าลามะรูปนี้ สร้างความโกรธแค้นแก่จูเกาซวีอยู่แล้ว เห็นผู้วิเศษมหาโพธิจากไป ถึงกับขุ่นแค้นแทบอกระเบิด ต้องตวาดก้อง เงื้อกระบี่แทงใส่

เวี่ยจือหยางไม่ทันห้ามปราม ได้ยินเสียงเช้ง ผู้วิเศษมหาโพธิยื่นนิ้วสองนิ้วคีบจับคมกระบี่ สลัดเบาๆ กระบี่ก็หักเป็นสามท่อน จูเกาซวีโซซัดโซเซล่าถอย ถือด้ามกระบี่มั่น ใบหน้ากลับกลายเป็นขาวซีด

เต้าเยียนสะอึกกายมาขวางอยู่เบื้องหน้าจูเกาซวี ประนมมือกล่าวว่า “ท่านผู้วิเศษยั้งมือไว้ไมตรี เต้าเยียนขอขอบพระคุณ”

ผู้วิเศษมหาโพธิแค่นหัวร่อคำหนึ่ง จากนั้นคำนับต่อเวี่ยจือหยาง เดินออกจากโรงเตี๊ยม

จูเกาซวีกระโดดปราดขึ้นร้องว่า “ไฉนปล่อยให้มันจากไป มันมิใช่ผู้ช่วยของเหลิ่งเสียนหรอกหรือ?”

เต้าเยียนเงียบงันไม่ส่งเสียง เวี่ยจือหยางมิเพียงปล่อยตัวลามะ ยังกรุยด่านกีดขวางให้กับผู้วิเศษมหาโพธิ นับว่าเหนือความคาดหมายของเต้าเยียน แต่ก็อับจนปัญญา ตอนนี้อยู่ในห้วงวิกฤต ยังต้องพึ่งพาเวี่ยจือหยาง

เห็นจูเกาซวีพิรี้พิไร กลัวล่วงเกินชายหนุ่มผู้นี้ จึงปรายตาบอกใบ้ต่อจูเกาเช่อ จูเกาเช่อก็ส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า "เกาซวี อภัยคนได้ควรอภัย ได้รับความเจ็บปวดแล้ว ไยต้องเข่นฆ่าจนสิ้นซาก?"

ยามนั้นจูเกาซวีค่อยพบเห็นจูเหว่ย ต้องร้องโพล่งว่า "สือซันกู ท่านมิใช่ตายแล้วหรอกหรือ?"

จูเหว่ยเพียงยิ้มเล็กน้อย เต้าเยียนกล่าวว่า "เรื่องนี้กล่าวไปยืดยาวยิ่ง วันหน้าค่อยบอกต่อ**เอ้อเตี้ยนเซี่ย** *(องค์ชายรอง)* โดยละเอียด ตอนนี้เหลิ่งเสียนจากไป คงต้องย้อนกลับมาใหม่ ที่นี้ไม่อาจอยู่นานไป"

เวี่ยจือหยางผงกศีรษะเห็นพ้อง เรียกหาทั้งหมดขึ้นเหนือ แต่เนื่องจากกริ่งเกรงกำลังติดตามไล่กวดมา จึงสละรถขี่ม้าแทน เวี่ยจือหยางไม่คำนึงถึงสายตาผู้อื่น โดยสารม้าตัวเดียวกับจูเหว่ย เพื่อดูแลในระหว่างทาง สร้างความโกรธแค้นแก่จูเกาซวียิ่ง แต่เนื่องเพราะกริ่งเกรงต่อพลังฝีมือของเวี่ยจือหยาง จึงไม่กล้าอาละวาดออกมา ฉวยโอกาสที่หยุดพักผ่อนเรียกหาเจียงเสี่ยวหลิวเข้าไปสอบถามเส้นสนกลในของเวี่ยจือหยาง

เจียงเสี่ยวหลิวคิดประจบมันอยู่แล้ว จึงบอกกล่าวโดยไม่ปิดบัง จูเกาซวีฟังว่าเวี่ยจือหยางคือนักพรตเต้าหลิง สร้างความตื่นเต้นสงสัยกว่าเดิม พอมองดูเวี่ยจือหยางก็มีโทสะ แต่เจียงเสี่ยวหลิวคอยประจบประแจง กลับสร้างความพึงพอใจแก่จูเกาซวียิ่ง

เดินทางเวลาหนึ่งวัน ไม่เห็นมีคนติดตามมา สร้างความประหลาดใจแก่เต้าเยียนยิ่ง กล่าวว่า "หรือว่าเหลิ่งเสียนประสบเหตุเปลี่ยนแปลงอันใด ไม่เช่นนั้นไฉนไม่ติดตามมา?"

เวี่ยจือหยางก็นึกสงสัย เหลียวดูเหลียงซือฉิน เห็นเหลียงซือฉินนั่งบนหลังม้าอย่างหงอยเหงา คล้ายกับจะพลัดตกลงมาได้ทุกเมื่อ เวี่ยจือหยางต้องครุ่นคิด *'หรือว่าลั่วเซียนเซิงเตรียมการล่วงหน้า ใช้ให้ผู้นำแปดหมวดหมู่พัวพันเหลิ่งเสียนเอาไว้?'*

เมื่อควบม้าไม่หยุด เดินทางทั้งกลางวันกลางคืน วันนี้ข้ามแม่น้ำฮวงโหไปทางชานตุงขึ้นเหนือ ระหว่างทางแม้พบพานโจรผู้ร้ายหลายรายทั้งหมดพอแสดงฝีมือ โจรก็เตลิดเปิดหนี

วันนี้คนเหน็ดเหนื่อยม้าเมื่อยล้า จูเกาซวีร่ำร้องโอดครวญ ไม่ยอมเดินทางต่อ เต้าเยียนได้แต่เสาะหาจุดพักม้าหยุดพักผ่อน ตนเองสวมเสื้อหญ้าหนวดมังกร ถือไม้เท้าพระธรรมออกไปสืบข่าว

รออยู่ครู่หนึ่ง เหลียงซือฉินค่อยลุกขึ้นเดินเตร็ดเตร่ออกจากที่พัก เวี่ยจือหยางก็วางมือจากการผ่าฟืน ติดตามออกไป เต้าเยียนคิดอ่านรอบคอบ เพื่อไม่สะกิดความสงสัยของอีกฝ่าย เวี่ยจือหยางกับเหลียงซือฉินจึงไม่สนทนากัน เวี่ยจือหยางมีความสงสัยเต็มอก เต้าเยียนเมื่อไม่อยู่จึงเป็นโอกาสที่จะพบกับเหลียงซือฉิน

ทั้งสองแยกย้ายเป็นหนึ่งหน้าหนึ่งหลัง จนถึงที่ลับตา เหลียงซือฉินค่อยหยุดเท้าเหลียวหน้ามากล่าวว่า “หลายวันนี้สร้างความลำบากแก่เจ้าแล้ว”

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “ออกแรงเพื่อเซียนเซิง เด็กน้อยไม่รู้สึกลำบาก” หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า “ลั่วเซียนเซิง ท่านมีโทสะต่อข้าพเจ้าหรือไม่?”

เหลียงซือฉินกล่าวว่า “ไฉนกล่าวเช่นนี้?” เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ข้าพเจ้าถ่ายทอดวิชาปรับหยินเปลี่ยนหยางแก่ผู้วิเศษมหาโพธิ แพร่งพรายยอดวิชาของเซียนเซิงออกไป”

เหลียงซือฉินโบกมือกล่าวว่า “วันนั้นเจ้ากระทำถูกต้อง นั่นเป็นการหยุดพฤติการณ์ชั่ว ฉุดดึงผู้คนพ้นจากทะเลทุกข์ เป็นเมตตาธรรมอันประเสริฐ เวี่ยจือหยาง เราไม่ได้ดูเจ้าผิดไป”

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างลังเลว่า “แต่ว่า...ผู้วิเศษมหาโพธิดีหรือเลว ยากบอกได้ หากมันหลอมรวมหยินหยางเข้าด้วยกัน ไม่ทราบว่าจะกระทำ

ความดีหรือประพฤติชั่ว”

เหลียงซือฉินกล่าวว่า “ใจคนเปลี่ยนแปรผัน เรื่องของภายภาคหน้ามีผู้ใดทราบได้ วิชาฝีมือสามารถฆ่าคน และสามารถช่วยคน น่าเสียดายผู้คนมุ่งช่วงชิง น้อยคนที่ทำกุศล วิชาฝีมืออันดีงามพอตกอยู่ในมือชาวโลกมักกลายเป็นอาวุธฆ่าคน ครั้งนี้วิชาปรับหยินเปลี่ยนหยางแพร่หลายเข้าสู่แดนถูฟาน สุดท้ายเป็นอย่างไร แล้วแต่ฟ้ากำหนด กลับเป็นเจ้า...” กล่าวพลางเพ่งตามองเวี่ยจือหยาง กล่าวว่า “เมื่อค้นพบแนวทางควบคุมลมปราณ ไยต้องจำกัดที่กระบวนท่า?”

เวี่ยจือหยางงงงันวูบจึงถามโพล่งว่า “เซียนเซิงหมายความว่า...”

เหลียงซือฉินกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “หากสามารถใช้ลมปราณ ไยต้องลงมือผ่านหมัดเท้า?”

“ความหมายของเซียนเซิง หรือให้ข้าพเจ้าใช้ลมปราณควบคุมลมปราณของฝ่ายตรงข้าม?”

“ใช่แล้ว หากฝึกคัมภีร์เทพคีตนิรมิตถึงขั้นสุด สามารถใช้ลมปราณควบคุมลมปราณ เมื่อถึงเวลานั้นแทบพิชิตไปโดยไร้ผู้ต่อต้านแล้ว”

เวี่ยจือหยางบังเกิดความเลื่อนลอย กล่าวว่า “นี่คือเทพเหินฟ้าหรือ?”

“คำเหินฟ้ายากตีความเข้าใจ แต่เราศึกษาข้อความในคัมภีร์เทพคีตนิรมิต โดยหลักใหญ่นึกได้เพียงเท่านี้ หากคิดรุดหน้าอีกขั้นหนึ่ง ได้แต่พึ่งพาตัวเจ้าเอง”

เวี่ยจือหยางกล่าวขอบคุณที่ชี้แนะ ขบคิดแล้วถามว่า “ลั่วเซียนเซิงเหลิ่งเสียนไฉนไม่ตามมา หรือว่าเซียนเซิงเตรียมการเอาไว้?”

เหลียงซือฉินกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “นอกจากเจ้าแล้ว เราไม่ได้เตรียมการอันใด”

เวี่ยจือหยางยังคิดถามต่อ พลันได้ยินเสียงกีบม้าดังมา เหลียงซือฉินกล่าวว่า “เต้าเยียนกลับมาแล้ว เราไปก่อนก้าวหนึ่ง เจ้าตามหลังมา”

พลางม้วนแขนเสื้อขึ้น เดินช้าๆ จากไป

เวี่ยจือหยางรออยู่ครู่หนึ่ง ค่อยเดินทางกลับจุดพักม้า เพิ่งเข้าประตูไป เห็นที่ข้างกายเต้าเยียนเพิ่มแม่ทัพแปลกหน้าผู้หนึ่ง มันผิวสีคล้ำ รูปร่างสูงช่วงแขนยาว เหนือริมฝีปากไว้หนวดดำ ลักษณะสันทัดจัดเจน

เต้าเยียนกวักมือกล่าวว่า "น้องแซ่เวี่ย เราขอแนะนำให้รู้จัก" พลางชี้มือไปยังแม่ทัพนั้นกล่าวว่า "นี่เป็นแม่ทัพคู่ใจของเอี้ยนอ๋องนามจูเหนิง" จากนั้นชี้มือมาที่เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "นี่เป็น**เวี่ยเซียนเซิง** *(ท่านผู้แซ่เวี่ย)* ที่เราบอกต่อท่าน หากปราศจากมัน พวกเราคงไม่อาจข้ามแม่น้ำฮวงโหได้"

จูเหนิงน้อมกายคารวะ เวี่ยจือหยางก็คารวะตอบ กล่าวว่า "ศิษย์พี่เต้าเยียน พวกท่านพบกันได้อย่างไร?"

เต้าเยียนฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "**จูเจียงจวิน** *(แม่ทัพแซ่จู)* เฝ้าอยู่บนเส้นทาง มิให้พวกเราหลงพลัดเข้าสู่เมืองเป่ยผิง"

เวี่ยจือหยางเลิกคิ้วขึ้นทวนคำว่า "หลงพลัด? นี่กล่าวเริ่มจากที่ใด?"

จูเหนิงกล่าวว่า "เมืองเป่ยผิงในวันนี้ต่างจากกาลก่อน หากพวกท่านกลับไป คงมีเภทภัยมากกว่าวาสนา **อ๋องเฟย** *(พระชายา)* สั่งให้เราเฝ้าอยู่บนเส้นทาง ยับยั้งมิให้พวกท่านเข้าเมือง"

จูเกาซวีกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า "ภายในเมืองเกิดเรื่องอันใด?"

จูเหนิงกล่าวว่า "ราชสำนักตัดอำนาจสั่งการฐานที่มั่นทั้งสามของอ๋องแหย อ้างว่าส่งไปป้องกันชายแดนทางเหนือ ทั้งย้ายทัพเอี้ยนในเมืองไปยังเมืองไคผิง ทั้งมอบหมายให้จางซิ่นกับเซี่ยกุ้ยดูแลประตูเมืองทั้งเก้าของเมืองเป่ยผิง และส่งตัวจางปิ่งมารับตำแหน่งขุนนางปู้เจิ้งซื่อเมืองเป่ยผิง เปลือกนอกอ้างว่าช่วยดูแลข้อราชการ แต่ทุกวันส่งคนมาซุ่มอยู่รอบวังเจ้า ตอนนี้วังเจ้าเอี้ยนอ๋องถูกโดดเดี่ยว อาจล่มสลายได้ทุกเมื่อ หากพวกท่านกลับไป ไยมิใช่พาตัวไปติดกับ?"

เต้าเยียนถามว่า "นักรบในวังเจ้าเล่า?" จูเหนิงกล่าวว่า "หากมิใช่กระจายไปในชาวบ้าน ก็ซ่อนตัวอยู่นอกเมือง" มันลดสุ้มเสียงเบาลงกล่าวว่า "ในวังเจ้ามีไส้ศึก ราชสำนักล่วงรู้สภาพของพวกเราเป็นอย่างดี เซี่ยกุ้ยเที่ยวตามล่าตัวนักรบของวังเจ้า หากจับได้ก็ลากตัวมาประหารที่หน้าวังเจ้า ดีที่อ๋องเฟยตื่นตัว สั่งจางอี้กับเรากระจายกำลังนักรบออกไป ไม่เช่นนั้นคงถูกราชสำนักจับตัวฆ่าทิ้งหมดสิ้น"

จูเกาเซ่อมีความคิดอ่านรอบคอบ จับพิรุธในคำพูดของจูเหนิงออก จึงกล่าว "ท่านไฉนพูดถึงแต่**มู่เฟย** *(พระมารดา)* **ฟู่อ๋อง*** เล่า เหตุใดท่านผู้เฒ่าจึงไม่ออกคำสั่ง?"

จูเหนิงมีสีหน้ากระอักกระอ่วน มองดูเต้าเยียน เต้าเยียนปั้นหน้าเคร่งเครียด ผงกศีรษะรับ จูเหนิงจึงกล่าว "ซื่อจื่อ ท่านต้องหนักแน่นไว้ อ๋องแหยถูกกักตัวอยู่ในวัง ไพร่พลคนสนิทถูกฆ่าติดต่อกัน เตี้ยนเซี่ยทั้งสองไม่ทราบเป็นตายร้ายดีอย่างไร สร้างความร้อนรุ่มใจจน...จน..."

จูเหว่ยถามสอดขึ้น "**ซื่อเกอ** *(พี่ที่สี่)* เป็นไรแล้ว?"

จูเหนิงทอดถอนใจกล่าวว่า "มันวิปลาสฟั่นเฟือนแล้ว"

คำพูดพอกล่าว ภายในห้องเงียบกริบลง ทุกผู้คนมีสีหน้ามึนงงสงสัย สองพี่น้องตระกูลจูก้มศีรษะต่ำ หลั่งน้ำตาออกมา

เวี่ยจือหยางระงับสติแล้วกล่าว "เอี้ยนอ๋องมีนิสัยเด็ดเดี่ยว ไหนเลยสูญเสียสติสัมปชัญญะ ใช่ถูกวางยาหรือไม่?"

จูเกาซวีสนับสนุนขึ้นก่อน จูเกาเซ่อก็ผงกศีรษะกล่าวว่า "ใช่แล้ว ฟู่อ๋องแม้เผชิญกับทัพมองโกลยังไม่ครั่นคร้าม ไหนเลยถูกอุปสรรคเล็กน้อยนี้กดดันจนคลุ้มคลั่งขึ้นมา?"

เต้าเยียนฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "นี่มิใช่อุปสรรคเล็กน้อย หากราชสำนักหมายมั่นลงมือประสบผล โจวอ๋องที่ถูกควบคุมตัว คนฟ้องร้องเป็น

---

* คำเรียกบิดาที่เป็นอ๋อง

บุตรชายมันเอง..."

จูเกาซวีร้องว่า "เต้าเยียน มารดาท่านหมายความอย่างไร บิดาแม้ถูกแล่เนื้อเถือหนัง ก็ไม่กล่าวโทษฟู่อ๋อง แม้สักคำเดียว" จูเกาเซ่อก็กล่าวว่า "ใช่แล้ว พวกเราพ่อลูกรวมเป็นร่างเดียว ร่วมเป็นร่วมตายกัน"

เต้าเยียนผงกศีรษะกล่าวว่า "เตี้ยนเซี่ยทั้งสองถือกตัญญูเช่นนี้ เต้าเยียนก็วางใจได้ ตอนนี้อ๋องแหยคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน ภารกิจทั้งหลายล้วนตกอยู่ที่ท่านทั้งสอง จูเหนิงกล่าวถูกต้อง หากพวกท่านเข้าเมืองเป่ยผิง รังแต่ถูกผู้คนกวาดล้างจนสิ้นซาก มิสู้รั้งอยู่นอกเมือง ประสานกับจูเหนิงและจางอี้ เรียกระดมเหล่านักรบซุ่มรอโอกาส..."

จูเกาซวีกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า "พวกเรารั้งอยู่นอกเมือง จะให้ผู้ใดดูแลฟู่อ๋อง?"

เต้าเยียนกล่าวว่า "ภายในเมืองแฝงอันตราย สถานการณ์สับสน ให้เราเข้าวังเจ้าไปหยั่งความตื้นลึกหนาบางก่อน หากสถานการณ์เอื้ออำนวย ท่านทั้งสองเข้าเมืองไปก็ไม่สาย"

จูเกาเซ่อมีความคิดอ่านอยู่บ้าง จึงผงกศีรษะรับ พลันได้ยินจูเหว่ยกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า "ศิษย์พี่เต้าเยียน ข้าพเจ้าจะติดตามท่านเข้าเมืองไป"

เต้าเยียนงงงันวูบ จึงยิ้มอย่างกระดากกล่าวว่า "กงจู่เตี้ยนเซี่ย การไปครั้งนี้เสี่ยงอันตราย..."

จูเหว่ยยิ้มอย่างหดหู่กล่าวว่า "จะอย่างไรราชสำนักบอกว่าข้าพเจ้าตายแล้ว คนตายผู้หนึ่งยังนำพาอันใด?"

เวี่ยจือหยางขมวดคิ้ว ในใจไม่ยินยอมอย่างยิ่ง จูเหว่ยล่วงรู้ความคิดของมัน จึงกล่าวเบาๆ ว่า "ในพี่ชายทั้งหลาย นอกจาก**สือชีเกอ** *(พี่ที่สิบเจ็ด)* แล้ว นับซื่อเกอดีต่อข้าพเจ้าที่สุด ตอนนี้มันตกอยู่ในอันตราย ข้าพเจ้าลำพังคนเดียวไม่สามารถพลิกสถานการณ์ แต่ว่าไปชมดูมันสักแวบเดียว

ยังดี”

เวี่ยจือหยางอับจนปัญญา ได้แต่กล่าวว่า “เอาเถอะ ท่านไปที่ใด ข้าพเจ้าก็ไปที่นั้น”

เต้าเยียนประนมมือกล่าวว่า “ประเสริฐ จะได้พึ่งพาวิชาฝีมือของเวี่ยเซียนเซิง”

หลวงจีนทราบแน่แก่ใจว่าเวี่ยจือหยางมิใช่ศิษย์ของสีอิ่งเจิน จึงไม่นับเป็นศิษย์น้องของเต้าเยียน ดังนั้นเปลี่ยนคำเรียกหาอย่างเงียบเชียบ

เวี่ยจือหยางกล่าวกับเจียงเสี่ยวหลิวว่า “ท่านรั้งอยู่ดูแลคณะของแม่นางสุ่ย”

เจียงเสี่ยวหลิวรับคำ สุ่ยเหลียนอิ่งกลับกล่าวว่า “ไม่รบกวนให้ดูแล พวกเราย่อมมีที่ไปเอง”

จูเกาซวีหมายปองสุ่ยเหลียนอิ่งมานาน มิคาดหญิงสาวนางนี้คิดไปยามร้อนรุ่มจึงร้องว่า “ไม่ได้”

เวี่ยจือหยางถามว่า “เพราะเหตุใด?” จูเกาซวีตะกุกตะกักว่า “นางทราบเรื่องมากมาย หากแพร่งพรายร่องรอยพวกเราจะทำอย่างไร?”

เวี่ยจือหยางแค่นหัวร่อกล่าวว่า “ข้าพเจ้าก็ล่วงรู้ไม่น้อย ท่านไม่กลัวข้าพเจ้าแพร่งพรายร่องรอยออกไปหรือ?”

จูเกาซวีถึงกับอับจนถ้อยคำ สุ่ยเหลียนอิ่งหันไปกล่าวว่า “หลันเกิงเหลียนหัง เสาะหารถม้าสักคัน พวกเราไปก่อนก้าวหนึ่ง”

หญิงรับใช้ทั้งสองออกไปหารถม้า สุ่ยเหลียนอิ่งก็เดินออกจากห้อง เหลียงซือฉินก็ลุกขึ้นอย่างช้าๆ ตามติดอยู่ด้านหลัง

จูเกาซวีมีโทสะไม่คลาย พึมพำว่า “นางบุปผาโสโครก มีอันใดยอดเยี่ยม?”

คำ “นางบุปผา” เป็นชื่อเรียกนางคณิกา เวี่ยจือหยางได้ยินอย่างชัดเจน พอดีสะกิดถูกแผลหัวใจมัน ต้องหน้าแปรเปลี่ยนไป รวบมือกำเป็น

หมัด คิดต่อยใส่ใบหน้าจูเกาซวี พลันเห็นเหลียงซือฉินเหลียวหน้ามา กวาดมองมันแวบหนึ่ง เวี่ยจือหยางคล้ายถูกน้ำเย็นราดรดศีรษะ เพลิงโทสะมอดดับลง แต่ในใจครุ่นคิด *'จูเกาซวีเป็นกากมนุษย์ ต่อยตายในหมัดเดียว ประเสริฐสุด ลั่วเซียนเซิงกลับเฝ้าปกป้อง หรือว่าเอี้ยนอ๋องเป็น...'* นึกถึงตอนนี้ ไม่กล้าครุ่นคิดสืบต่อ กลัวคาดเดาผิดไป

เต้าเยียนขอเสื้อผ้าสีเขียวมาชุดหนึ่งกล่าวว่า "กงจู่เตี้ยนเซี่ย ท่านมีศักดิ์ฐานะพิเศษ ไม่ทราบปลอมเป็นบุรุษได้หรือไม่?"

จูเหว่ยเคยปลอมตัวเป็นบุรุษมาแล้ว จึงรับไปผลัดเปลี่ยน กล่าวว่า "สือจีก็ตามข้าพเจ้าไปเถอะ จะอย่างไรนางไม่มีปัญหาอันใด"

ตลอดรายทางที่ผ่านมา สือจีปรนนิบัติดูแลจูเหว่ย ทั้งสองมีน้ำใจพอกพูนขึ้น เวี่ยจือหยางก็เกิดความรู้สึกที่ดีต่อนาง พอฟังจึงผงกศีรษะรับ

เต้าเยียนก็ทราบว่าสตรีนางนี้ทั้งหูหนวกและเป็นใบ้ จึงไม่คัดค้าน เพียงกล่าวกับเวี่ยจือหยางว่า "ท่านอยู่ในราชสำนักมานาน เกรงว่ามีคนจดจำออก มิสู้ปลอมแปลงโฉมด้วย"

เวี่ยจือหยางขบคิดแล้วตัดหางม้ามาจัดทำเป็นหนวดปลอม ติดอยู่เหนือริมฝีปาก ถามว่า "เช่นนี้ได้หรือไม่?"

เต้าเยียนกล่าวว่า "ใช้ได้แล้ว หลังจากเข้าเมือง ทุกประการปล่อยให้เราจัดการ ท่านทั้งหลายอย่าได้พูดจา"

ทั้งหมดผงกศีรษะ ขี่ม้าออกเดินทาง ขณะจะถึงเมืองเป่ยผิง ก็แบ่งกำลังออกเป็นสองสาย สองพี่น้องตระกูลจู จูเหนิงกับเจียงเสี่ยวหลิวแยกไปสมทบกับนักรบวังเจ้า ส่วนเต้าเยียนชักนำเวี่ยจือหยางกับพวกทั้งสามเดินทางเข้าเมืองเป่ยผิง

เมืองเป่ยผิงเคยเป็นราชธานีของราชวงศ์มองโกล ขณะที่แม่ทัพใหญ่ฉีต๋าบุกขึ้นเหนือ กษัตริย์ซุ่นตี้หลบหนีขึ้นเหนือ ไม่ได้เกิดการสู้รบ ตัวเมือง

ยังคงสภาพเดิมไว้ เวี่ยจือหยางกวาดตามอง เห็นกำแพงเมืองตั้งตระหง่าน สร้างหอสังเกตการณ์ หลังพิงภูเขาหันหาแม่น้ำ มีสภาพดุจเสือซุ่มมังกรหมอบ ผ่านไปหลายสิบปี ยังคงภาพลักษณ์ราชันไม่เสื่อมคลาย

หลังจากเข้าประตูเมือง ก็ตรงไปยังวังเจ้าเอี้ยนอ๋อง วังเจ้าเอี้ยนอ๋องจำเดิมเป็นเมืองพระราชวังของมองโกล มีลักษณะภูมิฐาน ครั้งกระโน้นราชวงศ์มองโกลดึงเอาสิ่งปลูกสร้างทางตะวันออกและตกมารวมกัน มีลักษณะของแคว้นตะวันตกอยู่บ้าง

ยังไม่ถึงวังเจ้า เห็นมีการรักษาการณ์อย่างเข้มงวด ตามถนนหนทางเต็มไปด้วยไพร่พลทหาร ยังเพิ่มชายฉกรรจ์ชุดลำลองท่วงท่าประเปรียวนั่งอยู่ตามร้านน้ำชา ซ่อนอาวุธอยู่ภายใน

ถนนยาวทั้งสายปกคลุมด้วยพลังการฆ่าฟัน เต้าเยียนกับพวกพอเหยียบย่างเข้ามา ก็ตกเป็นเป้าสายตาของทั้งหมด เวี่ยจือหยางลอบตื่นตระหนกครุ่นคิดขึ้น *'ลั่วเซียนเซิงประเมินเอี้ยนอ๋องสูงเกินไป ราชสำนักปกครองแผ่นดิน ต่อให้เอี้ยนอ๋องมีฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ ก็ไม่ต่างกับใช้ไข่กระทบหิน'*

ขณะครุ่นคิด มาถึงหน้าประตูวังเจ้า นี่ความจริงเป็นทางเข้าเมืองพระราชวัง เห็นประตูสูงตระหง่าน ไม่ต่างกับหอประตูเมือง เวี่ยจือหยางต้องครุ่นคิด *'วังเจ้าเอี้ยนอ๋องง่ายแก่การตั้งรับ ยากที่จะตีหัก หากจัดกำลังหลายร้อยคน สามารถต้านทานกองทัพนับหมื่นได้'*

ขณะจะพลิกตัวลงจากหลังม้า พลันปรากฏกำลังทหารขบวนหนึ่งรีบรุดมา ชักดาบถือทวนขวางหน้าทั้งสี่ไว้ นายทหารที่นำหน้าตวาดถามว่า "ทำอะไร?"

เต้าเยียนประสานมือกล่าวว่า "อาตมาเต้าเยียนเป็นผู้ติดตามของเอี้ยนอ๋อง ฟังว่าอ๋องแหยไม่สบาย จะเดินทางจากนครหลวงมาเยี่ยมอาการ"

นายทหารนั้นจับจ้องมองดูเต้าเยียน กล่าวว่า “ใต้เท้าจางมีคำสั่ง หากไม่มีคำสั่งลายมือของท่านผู้เฒ่า ห้ามมิให้ผู้ใดเข้าออกวังเจ้า”

เต้าเยียนคิดไม่ถึงว่าวังเจ้าเอี้ยนอ๋องจะถูกปิดล้อมถึงเพียงนี้ ต้องยกมือลูบเคราอับจนปัญญา เวี่ยจือหยางพลันรุดหน้าไป ยิ้มพลางกล่าวว่า “ใต้เท้าจาง? เป็นขุนนางปู้เจิ้งซื่อที่มาใหม่จางปิ่งหรือ?”

นายทหารนั้นงงงันวูบตวาดว่า “เจ้าเป็นใคร นามของใต้เท้าไหนเลยอนุญาตเจ้าเรียกหาได้?”

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “ขุนนางปู้เจิ้งซื่อ เพียงเป็นขุนนางชั้นที่สาม เอี้ยนอ๋องเป็นบุตรของฮ่องเต้ผู้ล่วงลับ ถือเป็นชาติพันธุ์มังกร ขุนนางเล็กๆ ผู้หนึ่งก็กล้าปิดอุดประตูใหญ่ของวังเจ้าด้วย?”

นายทหารนั้นตวาดว่า “บังอาจ ใต้เท้าจางรับราชโองการมา ไหนเลยอนุญาตเจ้าวิพากษ์วิจารณ์?”

เวี่ยจือหยางกล่าวเสียงเนิบนาบว่า “ราชโองการ? เท่าที่ข้าพเจ้าทราบ ฝ่าบาทถือเมตตากตัญญู เอี้ยนอ๋องมีศักดิ์เป็นพระอา ฝ่าบาทมีแต่ให้ความเคารพ ไหนเลยส่งทหารมารบกวน ท่านบอกว่ามีราชโองการ ลองแสดงออกมาให้ข้าพเจ้าชมดู”

นายทหารผู้นี้เป็นตัวละครเล็กๆ เฉกเช่นจิ้งจอกแอบอ้างบารมีเสือ ไหนเลยมีราชโองการ อย่าว่าแต่เจี้ยนเหวินฮ่องเต้ห่วงหน้าพะวงหลัง ทั้งมีพระประสงค์ลิดรอนอำนาจอ๋องกินเมือง ทั้งเกรงว่าถูกกล่าวหาว่าอกตัญญู ราชโองการที่ออกมาเป็นราชโองการลับ เวี่ยจือหยางล่วงรู้เหตุผลข้อนี้ จึงบอกกล่าวจนนายทหารนั้นนิ่งอึ้งไป แล้วด่าทอว่า “เจ้าเป็นตัวอะไรไหนเลยคู่ควรดูราชโองการ?”

เวี่ยจือหยางกล่าวโป้ปดว่า “ข้าพเจ้าเป็นหมอหลวงตึกไท่อี รับราชโองการเดินทางจากนครหลวงมาตรวจอาการของเอี้ยนอ๋อง ช่วยคนรีบร้อนดุจดับไฟ หากเอี้ยนอ๋องเป็นไรไป พวกท่านรับผิดชอบได้หรือ?”

กล่าวจบ ส่ายอาดๆ ไปยังประตูใหญ่ นายทหารนั้นผิวปากเป็นสัญญาณ เหล่าไพร่พลจ่อดาบทวนใส่ เวี่ยจือหยางแค่นเสียงดังเฮอะ ขณะจะลงมือ พลันได้ยินสุ้มเสียงสตรีเสียงหนึ่งดังว่า "หยุดมือ"

ทั้งหมดกวาดตาไปตามเสียง เห็นในวังเจ้าปรากฏผู้คนกลุ่มหนึ่งเดินออกมา ประกอบด้วยขันทีนางกำนัล ห้อมล้อมหญิงงามวัยกลางคนนางหนึ่งไว้ ยังมีเจิ้งเหอถือแส้ปัด ตามติดอยู่ด้านหลัง พอช้อนตาขึ้นพบเห็นสือจี ต้องงงงันวูบหนึ่ง

เต้าเยียนประนมมือคำนับเรียกหาว่า "อ๋องเฟยเหนียงเหนียง"

หญิงงามกลางคนนี้เป็นพระชายาของเอี้ยนอ๋อง ทั้งเป็นธิดาของฉีต๋า...ฉีเฟย นางถือกำเนิดจากตระกูลขุนศึก กอปรด้วยความองอาจน่าเกรงขาม พอกวาดตามอง เหล่าทหารบังเกิดความเย็นเยียบจับใจ ก้มศีรษะล่าถอยไป

ฉีเฟยกล่าวเสียงเย็นชาว่า "**หลิวเชียนฮู่** *(นายทหารยศเชียนฮู่แซ่หลิว)* ท่านเฝ้าประตูให้กับวังเจ้าเอี้ยนอ๋องเรา เรารับน้ำใจของท่าน แต่เต้าเยียนต้าซือคุ้มครองส่งหมอหลวงมาตรวจอาการอ๋องแหย โดยเหตุและผลสมควรเปิดทางให้กระมัง?"

ฉีต๋าพิชิตทั้งเหนือใต้ ประกาศศักดายิ่งใหญ่ แม้วายชนม์ไปนานปียังมีบารมีไม่เสื่อมคลาย ฉีเฟยพลอยได้รับความเคารพจากในกองทัพ หลิวเชียนฮู่จึงกล่าวอย่างนอบน้อมว่า "อ๋องเฟยสั่งสอนถูกต้อง แต่ว่า..."

ฉีเฟยแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า "แต่ว่าอะไร หลวงจีนรูปหนึ่ง หมอรักษาคนหนึ่งเข้าสู่วังเจ้า ยังจะก่อคลื่นลมอันใดได้?"

หลิวเชียนฮู่อับจนถ้อยคำ ได้แต่ตวาดสั่งเหล่าไพร่พลล่าถอย เบิ่งตาดูเต้าเยียนกับพวกติดตามฉีเฟยเข้าสู่วังเจ้า

ฉีเฟยเดินนำหน้า ปิดปากไม่กล่าววาจา ระหว่างทางพบพานบ่าว

ไพร่ หญิงรับใช้ ทุกคนล้วนมีสีหน้าสงบนิ่ง ไม่แตกตื่นลนลาน เวี่ยจือหยางชมดูจนลอบผงกศีรษะ ครุ่นคิดขึ้น ***'บ่าวไพร่หญิงรับใช้เหล่านี้ผ่านการฝึกอบรม มีลักษณะของกองกำลังหนึ่ง'***

หลังจากลดเลี้ยวหลายครา มาถึงห้องโถงเล็กๆ แห่งหนึ่ง รอบบริเวณเงียบสงบ เงาไม้ดอกร่มรื่น ฉีเฟยสั่งให้ทั้งหมดล่าถอย คงรั้งตัวเจิ้งเหอไว้ หันไปทอดถอนใจกล่าวว่า "เต้าเยียนต้าซือ ท่านมาสายแล้ว"

เต้าเยียนงงงันวูบ จึงน้อมกายกล่าวว่า "ฮ่องเต้ผู้ล่วงลับกักตัวอาตมาอยู่ในนครหลวง ครั้งนี้สามารถกลับมา ล้วนพึ่งพาซื่อจื่อกับเอ้อเตี้ยนเซี่ย"

ฉีเฟยถามโพล่งว่า "เด็กของเราสบายดีหรือ?"

"พวกมันทำตามคำสั่งอ๋องเฟย รั้งอยู่นอกเมืองเฝ้ารอโอกาส"

ฉีเฟยระบายลมจากปาก กวาดตามายังเวี่ยจือหยางและพวก พลันอุทานดังเอ๊ะ เพ่งตามองดูจูเหว่ย จูเหว่ยยิ้มอย่างหดหู่กล่าวว่า "**ซื่อเส้า** *(พี่สะใภ้ที่สี่)* ท่านจำข้าพเจ้าไม่ได้แล้ว?"

ฉีเฟยอุทานดังอา ร้องโพล่งว่า "ท่านคือเป่าฮุย..." พลางสืบเท้าเข้ามาคว้าแขนจูเหว่ยไว้ น้ำตาพลันทะลักจากเบ้า กล่าวว่า "มิใช่บอกว่าท่านตายแล้วหรอกหรือ เหตุใด เหตุใด?"

จูเหว่ยก็หลั่งน้ำตากล่าวว่า "กล่าวไปยืดยาวยิ่ง ข้าพเจ้าความจริงคิดไปยังเมืองต้าหนิง ฟังว่าซื่อเกอไม่สบาย จึงแวะมาเยี่ยมเยียน"

ฉีเฟยปาดเช็ดน้ำตา กล่าวว่า "ท่านมีชีวิตอยู่ เราก็วางใจแล้ว โอ พวกเราไม่พบกันมานาน ครั้งก่อนที่พบกัน ท่านเพิ่ง**ปักปิ่น*** ชั่วพริบตาก็เติบโตเป็นสาวแล้ว"

จูเหว่ยอดถามมิได้ว่า "ซื่อเส้า ซื่อเกอที่แท้..."

ฉีเฟยมองดูเวี่ยจือหยางกับสือจี บังเกิดความลังเลอยู่บ้าง จูเหว่ยรีบกล่าวว่า "คนทั้งสองล้วนไว้วางใจได้"

---

* ตามธรรมเนียมจีนโบราณ หญิงสาวอายุสิบห้าต้องเกล้าผมปักปิ่น

ฉีเฟยกล่าวเบาๆ ว่า "ซื่อเกอเจ้าถูกบีบบังคับจนคลุ้มคลั่ง"

จูเหว่ยร้องโพล่งว่า "อะไร ซื่อเกอคลุ้มคลั่งจริงๆ?"

ฉีเฟยผงกศีรษะอย่างหม่นหมองกล่าวว่า "นับตั้งแต่ฮ่องเต้องค์ใหม่ลิดรอนอำนาจอ๋องกินเมือง อ๋องแหยก็ไม่เป็นอันกินอันนอน ล้มป่วยรอบหนึ่ง มันยอมสละอำนาจสั่งการฐานที่มั่นทั้งสามเอง ฝ่าบาทยังไม่ยอมละเว้น สั่งย้ายกำลังของเอี้ยนอ๋องไป ทั้งส่งผู้แทนพระองค์มารวบรวมความผิดของอ๋องแหย อ๋องแหยมีบ่าวที่ซื่อสัตย์คนหนึ่งนามโจวฟง ครั้งกระโน้นอ๋องแหยบุกตีมองโกล ระหว่างการสู้รบถูกธนูยิงตกม้า รับบาดเจ็บที่เท้าซ้าย เป็นโจวฟงฝ่าฝนธนูแบกมันออกจากสมรภูมิ ผู้แทนพระองค์มาหาโจวฟง ให้มันกล่าวโทษอ๋องแหย โจวฟงยามเดือดดาล จึงต่อยใส่ผู้แทนพระองค์สองหมัด ถูกตั้งข้อหาว่าละเมิดเบื้องสูง ทำการแล่เนื้อเถือหนังต่อหน้าอ๋องแหย นับแต่นั้นเป็นต้นมา อ๋องแหยก็ไม่ถูกต้อง กลางคืนกระโดดลงสระน้ำ กอดต้นไม้ร่ำไห้ เอาแต่พร่ำเพ้อกับตนเอง สองวันนี้ยิ่งด่าทอวุ่นวาย ไม่ไว้หน้าผู้ใด อ๋องกินเมืองคนหนึ่งกลายเป็นคนวิปลาสฟั่นเฟือน..." ยามเศร้าเสียใจ ต้องโอบกอดจูเหว่ยร่ำไห้ จูเหว่ยก็หลั่งน้ำตาเป็นเพื่อนกับพี่สะใภ้

เวี่ยจือหยางสงสัยใจยิ่ง เอี้ยนอ๋องมีจิตใจเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว สมเป็นวีรบุรุษแห่งยุค หากบอกว่าเสียสติเพราะผู้ใต้บังคับบัญชาผู้หนึ่งออกจะเหลือเชื่อเกินไป แต่เห็นฉีเฟยร่ำไห้เสียใจ เจิ้งเหอก็เศร้าหม่นหมอง ไม่คล้ายเป็นการเสแสร้ง จึงขบคิดแล้วกล่าว "อ๋องเฟยโปรดระงับความเศร้าโศก ไม่ทราบตอนนี้เอี้ยนอ๋องอยู่ที่ใด ผู้น้อยพอล่วงรู้หลักการแพทย์อยู่บ้าง อาจตรวจออกได้"

ฉีเฟยงงงันวูบกล่าวว่า "ท่านเป็นหมอหลวงจริงๆ?" เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "มิใช่ หากเป็นโรคอื่น ข้าพเจ้าอาจรักษาไม่ได้ แต่มีความสามารถในการรักษาไข้ใจอยู่บ้าง"

ฉีเฟยเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่ง เต้าเยียนกลับล่วงรู้ขีดความสามารถของเวี่ยจือหยาง จึงกล่าว “อ๋องเฟยเหนียงเหนียง เวี่ยเซียนเซิงเป็นยอดคนแห่งยุค ให้มันพบกับอ๋องแหยก็ดี”

ฉีเฟยจึงกล่าว “ตกลง พวกท่านตามเรามา...” ไม่ทันกล่าวจบ เจิ้งเหอพลันกล่าวว่า “สตรีนางนี้ก็จะไปหรือ?” พลางชี้มือไปยังสือจี

ฉีเฟยหันไปมองดูจูเหว่ย จูเหว่ยกล่าวว่า “นางเป็นหญิงรับใช้เรา” เจิ้งเหอยังเคลือบแคลงไม่คลาย มันเคยพบเห็นสือจีที่ริมแม่น้ำฉินไหว ทราบว่านางเป็นคนของชงต้าซือ หากรั้งอยู่ที่นี้ อาจเป็นผลร้ายต่อวังเจ้าเอี้ยนอ๋อง กล่าวว่า “เมื่อหญิงรับใช้ก็รั้งอยู่ เราจะจัดหาที่พักให้”

จูเหว่ยกล่าวว่า “ก็ได้ รบกวนกงกงแล้ว” พลางกรีดวาดมือสองครา สือจีก็ล่าถอยถึงข้างกายเจิ้งเหอ น้อมส่งฉีเฟยกับพวกออกไป

ฉีเฟยนำทั้งสามลดเลี้ยวไปมา จนถึงตัวตึกแห่งหนึ่ง ที่หน้าตึกเฝ้าไว้ด้วยบ่าวไพร่หลายคน พอเห็นฉีเฟยต่างก็น้อมคารวะ

เพิ่งเข้าสู่ลานตึก ก็ได้ยินเสียงกรนดังสนั่น ฉีเฟยเร่งฝีเท้าไปผลักเปิดประตูออก ปรากฏกลิ่นเหม็นคลุ้งโชยมาปะทะจมูก ทั้งหมดเพ่งตามองเห็นบนพื้นนอนไว้ด้วยคนผู้หนึ่ง ทั้งที่เป็นฤดูร้อน มันกลับห่มผ้าห่มหนาเตอะ ยังหนาวสั่นตลอดเวลา ปรากฏขันทีนางกำนัลหลายคนห้อมล้อมมันเอาไว้ ล้วนแต่หน้านิ่วคิ้วขมวด

ฉีเฟยเห็นเช่นนั้นต้องร้องถามว่า “เป็นเรื่องราวใด?” ขันทีผู้หนึ่งกล่าวอย่างขลาดเขลาว่า “อ๋องแหยบอกว่าหนาว ต้องการผ้าห่ม”

ฉีเฟยกระชากเสียงว่า “มันต้องการผ้าห่ม พวกเจ้าก็มอบให้หรือ ตอนนี้เป็นเวลาใด หากร้อนอบอ้าวจนไม่สบายจะทำอย่างไร?” พลางยื่นมือกระตุกผ้าห่ม เอี้ยนอ๋องมิเพียงไม่ปล่อย กลับกอดแน่นกว่าเดิม

จูเหว่ยเข้าไปช่วยเหลืออีกแรงหนึ่ง สตรีทั้งสองร่วมแรงกัน คิดดึงผ้าห่มออกมา มิคาดเอี้ยนอ๋องกลิ้งตัวไปตามพื้นดิน ปากแค่นเสียงคำหนึ่ง

มันฝึกฝีมือตั้งแต่แรก มีกำลังวังชามากมาย บวกกับวิปลาสฟั่นเฟือน ทุกความเคลื่อนไหวมีเรี่ยวแรงมากกว่าปรกติ ฉีเฟยฉุดดึงไม่สำเร็จ ต้องร้องโอดครวญออกมา จูเหว่ยเห็นเช่นนั้น ขอบตาแดงก่ำขึ้นมา ดวงตาปรากฏประกายน้ำตาขึ้น

เวี่ยจือหยางผนึกสมาธิรับฟัง รู้สึกถึงการโคจรพลังของเอี้ยนอ๋อง ขณะที่เอี้ยนอ๋องดิ้นรน พลังลมปราณก็หมุนเวียนไม่หยุด คนที่วิปลาสฟั่นเฟือนผู้หนึ่งไหนเลยควบคุมลมปราณได้

เวี่ยจือหยางสืบเท้าออกไปหนึ่งก้าว ยึดจับผ้าห่มไว้ พอแผ่พุ่งพลังเข้าไป เสียงคว้ากเมื่อผ้าห่มถูกฉีกกระชากขาดเป็นสองส่วน เอี้ยนอ๋องกระโดดขึ้นมาต่อยหมัดใส่ เวี่ยจือหยางถลันหลบเลี่ยง พอเพ่งตามอง เห็นเอี้ยนอ๋องผมเผ้ายุ่งเหยิงหน้าตามอมแมม เสื้อผ้าแปดเปื้อนคราบน้ำมันไม่ทราบไม่ได้อาบน้ำมากี่วัน ส่งกลิ่นเหม็นคละคลุ้ง มันพอต่อยหมัดพลาดผิด ก็งงงันวูบ กวาดตามองอย่างงุนงง

เต้าเยียนเรียกหา “อ๋องแหย” เอี้ยนอ๋องคล้ายไม่ได้ยิน จ้องมองไปที่มุมห้อง กระโดดปราดไปร้องบอกว่า “จิ้งหรีด จิ้งหรีด...” พลางยกมือตะครุบ แต่ตะครุบไม่ถูก ปรากฏแมลงสีดำตัวเล็กๆ กระโดดออกจากซอกนิ้ว กระโดดออกนอกห้องไป

เอี้ยนอ๋องโถมตามจิ้งหรีดไป ไล่กวดตามถึงใต้ต้นไหวที่ลานตึก จิ้งหรีดเตรียมมุดเข้าโพรงใต้ต้นไม้ เอี้ยนอ๋องจึงโถมร่างไปจับกดไว้ พอแบมือออก ปรากฏว่าจิ้งหรีดถูกกดทับบี้แบน จึงพึมพำว่า “ตายแล้ว ตายอีกแล้ว” กล่าวพลางหลั่งน้ำตาออกมา

ทั้งหมดหันไปมองหน้ากัน ตอนแรกเวี่ยจือหยางเข้าใจว่าเอี้ยนอ๋องแสร้งคลุ้มคลั่ง ยามนี้พอเห็นมันมีสภาพเช่นนี้ ต้องนึกเคลือบแคลงสงสัยขึ้นมา จูเหว่ยสืบเท้าออกไป ปลดหมวกสยายผมเผ้าลงมา หลั่งน้ำตากล่าวว่า “ซื่อเกอ ท่าน...ท่านยังจำข้าพเจ้าได้หรือไม่?”

เอี้ยนอ๋องถลึงมองจูเหว่ย กล่าวว่า “ท่านเป็นใคร โอ ท่านเป็นมารดาเราหรือ?” จูเหว่ยงงงันวูบใหญ่ มิคาดเอี้ยนอ๋องกระโดดปราดเข้ามา กางแขนโอบกอดนางไว้ กลับกอดรัดจนกระดูกแขนจูเหว่ยแทบหักไป

จูเหว่ยไม่ทราบทำอย่างไรดี ได้ยินเอี้ยนอ๋องร้องเรียกว่า “ท่านแม่ ท่านแม่...” เสียงร้องเศร้าหดหู่ จนผู้คนขนลุกเกรียวขึ้นมา

คนในบริเวณพอทราบเรื่องโซ่วเฟยมาบ้าง คาดว่าเอี้ยนอ๋องกำพร้ามารดาตั้งแต่แรกเกิด การตายของโซ่วเฟยเป็นความปวดร้าวในใจมัน ยามนี้คลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน จึงเปิดเผยความลับที่ก้นบึ้งหัวใจออกมา

เวี่ยจือหยางพอฟังก็ไม่เคลือบแคลงสงสัยอีก เอี้ยนอ๋องคลุ้มคลั่งจริงๆ แผนการของเหลียงซือฉินกลับกลายเป็นอากาศธาตุ เห็นเอี้ยนอ๋องยิ่งกอดยิ่งแน่น จูเหว่ยหน้าซีดเผือด ลมหายใจกระชั้นเร่งร้อน จึงสะอึกเข้าไป จี้นิ้วใส่จุดชวีฉือที่ข้อศอกของเอี้ยนอ๋อง

เอี้ยนอ๋องข้อแขนชาด้าน ตกห้อยลงอย่างอ่อนล้า เวี่ยจือหยางฉุดดึงจูเหว่ยออกมา ถามว่า “เป็นไรหรือไม่?”

จูเหว่ยสั่นศีรษะ เอี้ยนอ๋องกลับมีสีหน้าโกรธแค้น ต่อยหมัดเตะเท้าใส่อากาศธาตุ คล้ายต่อยตีกับคู่มือที่มองไม่เห็น

พลันปรากฏคนผู้หนึ่งรีบรุดมา มันมีอายุสี่สิบเศษ แต่งเครื่องแบบขุนนาง พอเห็นสภาพของเอี้ยนอ๋อง ต้องตะลึงลานกับที่ ไม่ทราบรุกหรือถอยดี ฉีเฟยจึงร้องถามว่า “**กว๋อฉางซื่อ** *(ขุนนางยศฉางซื่อแซ่กว๋อ)* มีเรื่องใด?”

กว๋อฉางซื่อกล่าวว่า “ราชสำนักส่งราชโองการมา กงกงที่อ่านราชโองการกับใต้เท้าจางล้วนรออยู่ที่ตำหนักนอก”

ฉีเฟยทอดถอนใจกล่าวว่า “กว๋อฉางซื่อท่านดูสภาพของอ๋องแหยยังออกไปที่ตำหนักนอกได้หรือ ให้เรารับราชโองการแทนเถอะ”

กว๋อฉางซื่อมีสีหน้าลำบากใจ กล่าวว่า “เกรงว่าไม่ได้ ผู้แทนพระองค์

บอกว่าอ๋องแหยล้มป่วยก็ดี คลุ้มคลั่งก็ดี ต้องรับราชโองการด้วยตัวเอง ไม่เช่นนั้นมันกราบทูลฝ่าบาทว่า อ๋องแหยลบหลู่ราชสำนัก”

ฉีเฟยร้องอย่างโกรธแค้นว่า “บัดซบ อ๋องแหยถูกบีบบังคับถึงขั้นนี้ พวกมันยังไม่ยอมเลิกราหรือ?”

กว๋อฉางซื่อยกมือปาดเหงื่อ กล่าวว่า “เหนียงเหนียงโปรดระงับโทสะ นี่มิใช่ผู้น้อยกล่าว หากเป็นผู้แทนพระองค์กล่าว”

เต้าเยียนกล่าวถามว่า “ผู้แทนพระองค์เป็นใคร?”

“เป็นเหลิ่งเสียน...เหลิ่งกงกง”

เต้าเยียนกับเวี่ยจือหยางสบตากันวูบ ล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป เต้าเยียนขบคิดแล้วกล่าว “อ๋องแหยไม่สะดวกกับการไปไกล เช่นนี้เถอะ ท่านเชิญเหลิ่งกงกงกับใต้เท้าจางมายังห้องโถงจำลอง”

กว๋อฉางซื่อขมวดคิ้ว มองดูเอี้ยนอ๋องแวบหนึ่ง จากนั้นน้อมกายรับคำ ล่าถอยออกจากตัวตึก

เต้าเยียนกล่าวว่า “เหนียงเหนียง กว๋อเฉิงไม่น่าไว้วางใจ มันไม่คล้ายเป็นคนถ่ายทอดวาจา กลับคล้ายมาหยั่งความตื้นลึกหนาบาง

กว๋อเฉิงเป็นชื่อของกว๋อฉางซื่อ ฉีเฟยพอฟัง ในใจเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่ง กล่าวว่า “กว๋อเฉิงเป็นคนเก่าคนแก่ของวังเจ้า อ๋องแหยมีบุญคุณต่อมัน มันไฉนทรยศต่ออ๋องแหย?”

เต้าเยียนกล่าวว่า “ต้นไม้โค่นล้มฝูงวานรแตกกระจาย อ๋องแหยมีสภาพเช่นนี้ คนที่จงรักภักดีคงเหลือไม่มาก กว๋อเฉิงรับหน้าที่ตัวแทนเดินทางไปเข้าเฝ้าฮ่องเต้ที่นครหลวง หลังจากนั้นวังเจ้าเอี้ยนอ๋องยิ่งเลวร้ายลง จูเหนิงบอกว่าที่นี้มีไส้ศึก ราชสำนักล่วงรู้สภาพของพวกเราเป็นอย่างดี เต้าเยียนนับไปนับมา กว๋อเฉิงน่าสงสัยที่สุด”

ฉีเฟยขมวดคิ้ว กวาดตาไปยังเอี้ยนอ๋อง เห็นเอี้ยนอ๋องนั่งยองๆ อยู่ใต้ต้นไม้ ยิ้มอย่างโง่งม ปากมีน้ำลายไหลย้อย ถือกิ่งไม้คุ้ยเขี่ยมด

เต้าเยียนกล่าวอีกว่า “พวกเราไม่สะดวกกับการเผชิญหน้ากับเหลิ่งเสียน อาตมาจำได้ว่าในห้องโถงจำลองมีช่องลับแห่งหนึ่ง พวกเราจะซ่อนตัวอยู่หลังผนัง จับตาดูเหตุเปลี่ยนแปลง”

ฉีเฟยผงกศีรษะกล่าวว่า “ต้าซือคิดอ่านรอบคอบนัก” จากนั้นหันไปกล่าวกับขันทีสองคนว่า “พวกเจ้าทั้งสองส่งอ๋องแหยไปที่ห้องโถงจำลอง”

ขันทีทั้งสองรับคำรุดไปประคอง มิคาดเอี้ยนอ๋องผุดลุกขึ้น มือซ้ายปาดวูบ มือขวาผลักใส่ ขันทีทั้งสองก็ลอยลิ่วไป ร่วงฟาดลงกับพื้น

เอี้ยนอ๋องแม้สูญเสียสติสัมปชัญญะ แต่พลังฝีมือยังคงอยู่ ผู้คนทั่วไปยากจะเข้าใกล้ เต้าเยียนจึงหันมาทางเวี่ยจือหยางเป็นเชิงขอความช่วยเหลือ

เวี่ยจือหยางถอนใจเบาๆ เดินเข้าไป ยกมือซ้ายหลอกล่อ ดึงดูดสายตาของเอี้ยนอ๋อง จากนั้นพุ่งมือขวาออก คว้าจับหัวไหล่ของมัน เอี้ยนอ๋องถึงกับร่างอ่อนระทวย จึงถลึงมองเวี่ยจือหยาง ดวงตาทอแววโกรธแค้นวูบหนึ่ง เวี่ยจือหยางเห็นชัดตา ต้องฉุกคิดขึ้น

เต้าเยียนชมดูจนร้องชมเชยคำหนึ่ง ในสายตาผู้คนทั่วไป ท่าหลอกล่อและตะปบคว้าของเวี่ยจือหยางดูเหมือนพื้นเพธรรมดา แต่เต้าเยียนดูออกว่าความแยบคายของจังหวะ ความแม่นยำของการคำนวณล้วนน่านิยมเลื่อมใส

เวี่ยจือหยางตะปบคว้าเอี้ยนอ๋อง เดินไปยังห้องโถงจำลอง เอี้ยนอ๋องไม่อาจขัดขืนดิ้นรน ได้แต่ตามติดอยู่ด้านหลัง

เนื่องจากเข้าสู่ฤดูร้อน บุปผาร่วงหมดสิ้น หน้าห้องโถงจำลองเพียงเขียวชอุ่ม แต่ปราศจากไม้ดอก พอเข้าสู่ห้องโถง เวี่ยจือหยางออกแรงกด ร่างเอี้ยนอ๋องนั่งลงบนเก้าอี้ เอี้ยนอ๋องมีสีหน้าโกรธแค้น คิดต่อยหมัดออกพลันเห็นบนโต๊ะจัดวางอาหารว่าง ก็ไม่สนใจว่าสองมือสกปรก หยิบฉวยอาหารว่างส่งเข้าปาก

ฉีเฟยชมดูจนสะท้อนใจยิ่ง หันกายเดินถึงหน้าผนัง เลิกภาพวาดที่แขวนไว้ เผยเห็นคันโยกอันหนึ่ง นางรั้งดึงคราหนึ่ง ผนังก็พลิกตลบ เผยเห็นประตูบานหนึ่ง เต้าเยียนเดินเข้าไปก่อน เวี่ยจือหยางประคองจูเหว่ยติดตามหลัง

ฉีเฟยบังคับประตูลับปิดลง จัดแจงเครื่องแต่งกายแล้วทรุดนั่งลง เอี้ยนอ๋องกลับนั่งกับพื้น ใช้ผลไม้ตากแห้งต่างพู่กัน ขีดวาดบนพื้นวุ่นวาย

ไม่นานให้หลัง กว๋อเฉิงชักนำผู้คนสิบกว่าคนเข้ามา เหลิ่งเสียนฝูซังเต้าเจี้ยงและผู้วิเศษมหาโพธิล้วนอยู่ในจำนวนนั้น บนใบหน้าเหลิ่งเสียนเพิ่มบาดแผลสายหนึ่ง เริ่มจากมุมหน้าผากถึงโหนกแก้ม สีแดงสดใหม่ ยังไม่สมานตัว

เวี่ยจือหยางลอบตื่นตระหนก ด้วยฝีมือของเหลิ่งเสียน ผู้ใดสามารถฝากรอยแผลบนใบหน้ามัน ดูจากลักษณะของบาดแผล ไม่คล้ายรอยแผลดาบ ไม่คล้ายรอยแผลกระบี่ เวี่ยจือหยางฉุกคิดถึงคนผู้หนึ่งขึ้นมา ค่อยนึกออกว่าเหลิ่งเสียนไฉนไม่ไล่กวดตามสองพี่น้องตระกูลจูอีก

ทั้งหมดพอเห็นสภาพของเอี้ยนอ๋อง ล้วนงงงันวูบ ขุนนางอายุสี่สิบเศษ ใบหน้าซูบสดใสผู้หนึ่งถามโพล่งว่า “อ๋องแหย ท่านทำอะไร?”

เอี้ยนอ๋องเงยหน้าขึ้นตามเสียง ยิ้มให้กับทั้งหมดอย่างโง่งม เหลิ่งเสียนหยีตาลง สำรวจดูเอี้ยนอ๋องเที่ยวหนึ่ง พลันตวัดแส้ปัดในมือ หวดใส่ศีรษะเอี้ยนอ๋อง ผู้คนที่หลังประตูลับทั้งสามชมดูจนแทบร้องอุทานออกมา เต้าเยียนกับเวี่ยจือหยางทราบว่า เหลิ่งเสียนบรรจุพลังดาวหาวไปในแส้ปัด เส้นใยทั้งหลายสิบเส้นพอกวาดใส่ร่างคน เปลือกนอกไม่ปรากฏรอยบาดแผล แต่อวัยวะภายในถูกกระแทกทำร้าย บางคนเสียชีวิตทันที บางคนผ่านไปหลายปีค่อยตกตาย จวบจนตายยังไม่รู้สาเหตุ

เหลิ่งเสียนพอพบหน้า ก็ลงมือด้วยอำมหิต เวี่ยจือหยางกับเต้าเยียนที่หลังประตูลับต่อให้มีฝีมือสูงเทียมฟ้า ยังไม่สามารถช่วยเหลือได้ เอี้ยน

อ๋องก็คล้ายกลับกลายเป็นตัวโง่งม เหม่อมองดูแส้ปัด หาหลบหลีกไม่ เห็นแส้ปัดกำลังจะหวดใส่ศีรษะมัน พลันเบี่ยงเบนเล็กน้อย กวาดผ่านใบหน้าซีกซ้ายของเอี้ยนอ๋อง ปัดคราบขนมโก๋ร่วงหล่นลง

เหลิ่งเสียนรั้งแส้ปัดกลับ ทั้งหมดค่อยระงับสติลง ฉีเฟยผุดลุกขึ้นร้องเสียงแหลมเล็กว่า "เหลิ่งกงกง ท่านทำอะไร?"

เหลิ่งเสียนยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า "ไม่มีใด บ่าวเห็นใบหน้าอ๋องแหยสกปรกไป จึงใช้แส้ปัดช่วยปัดกวาดให้"

เวี่ยจือหยางใจเต้นระทึกตูมตาม พอเหลียวหน้ามอง อาศัยแสงสว่างรำไร เห็นศีรษะล้านเลี่ยนของเต้าเยียนปรากฏหยาดเหงื่อผุดพราย จูเหว่ยก็หน้าซีดเผือด นางเองก็ทราบความร้ายกาจของเหลิ่งเสียน ถึงแม้ตอนนี้เอี้ยนอ๋องไม่มีเรื่องราวใด แต่ทราบได้อย่างไรว่าขันทีชราไม่ได้ลอบลงมือด้วยอำมหิต?

เวี่ยจือหยางนึกถึงภาพเหตุการณ์เมื่อครู่ ขณะที่แส้ปัดฟาดหวดลง พลังลมปราณภายในกายเอี้ยนอ๋องก็ประดังขึ้นจากจุดตันเถียนท้องน้อย แต่พอขึ้นถึงหน้าอกก็สลายคลาย ความเปลี่ยนแปลงทั้งสองประการนี้ หากมิใช่เป็นเหตุบังเอิญ ทั้งยังแสดงว่าเอี้ยนอ๋องมิเพียงไม่ฟั่นเฟือน ตอนแรกคิดปิดป้อง แต่แล้วเปลี่ยนความตั้งใจ เดิมพันว่าขันทีชราไม่ทำร้ายตนเอง

ขณะครุ่นคิด ได้ยินฉีเฟยกล่าวเสียงเย็นชาว่า "ท่านอ๋องเป็นอย่างไร เราผู้เป็นชายาย่อมดูแลเอง ไม่รบกวนให้คนนอกสอดมือเข้ามา"

เหลิ่งเสียนหัวร่อออกมา สายตาไม่คลาดคลาจากเอี้ยนอ๋อง แต่เอี้ยนอ๋องยังคงเซื่องซึมเหม่อลอย ดังนั้นส่วนลึกในดวงตาของเหลิ่งเสียนทอแววผิดหวังวูบหนึ่ง

ฉีเฟยยังมีโทสะไม่คลาย ร้องถามว่า "จางปิ่ง เราคิดถามท่าน เหตุใดส่งกำลังมาปิดล้อมวังเจ้าเอี้ยนอ๋อง?"

ขุนนางใบหน้าซูบสดใสนั้นกล่าวอย่างเสียใจว่า "อ๋องเฟยอย่าได้มี

โทสะ ระหว่างนี้ทางการส่งกำลังขึ้นเหนือ บางหน่วยไม่อยู่ในความควบคุม ผู้น้อยเกรงว่ามีคนสร้างความวุ่นวาย กระทบถึงวังเจ้าเอี้ยนอ๋อง จึงต้องคุ้มครองความปลอดภัยของอ๋องแหยกับอ๋องเฟย หาได้ปิดล้อมวังเจ้าเอี้ยนอ๋องไม่”

มันกล่าวเพ้อเจ้อเหลวไหล กลับบอกกล่าวอย่างขึงขัง แม้แต่เวี่ยจือหยางยังนึกเลื่อมใส ครุ่นคิดขึ้น *‘ในแวดวงราชการมีตัวประหลาดไม่คล้ายคนไม่คล้ายภูตผีเช่นนี้ ความจริงเป็นผู้คน กลับกล่าววาจาผีสาง’*

ได้ยินฉีเฟยแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า “ความปลอดภัยของวังเจ้าเอี้ยนอ๋อง มิต้องให้ใต้เท้าจางกังวลใจ บ่าวไพร่วังเราล้วนผ่านการฝึกมา ขอเพียงใต้เท้าปล่อยตัวพวกมันกลับมา ทางหนึ่งสามารถอารักขาวังเจ้า อีกทางหนึ่งจะได้ตัดลดกำลังทหารของใต้เท้า ไยไม่ยินดีกระทำ?”

จางปิ่งหัวร่อเฮอะฮะ ไม่ตอบว่ากระไร เหลิ่งเสียนพลันกระแอมไอกล่าวเบาๆ ว่า “อ๋องเฟย อย่าได้ร้อนรุ่ม เอี้ยนอ๋องป่วยเป็นโรควิปลาส เป็นที่น่าเศร้าเสียดายนัก แต่การมาของบ่าวเฒ่า เพียงเพื่อถ่ายทอดราชโองการฝ่าบาท หาได้มาถกถึงความผิดถูกกับอ๋องเฟยไม่” กล่าวพลางปลดห่อผ้าแพรเหลืองที่ติดตัวลงมา ล้วงราชโองการออกมาฉบับหนึ่ง ประกาศว่า “เอี้ยนอ๋องจูตี้ อ๋องเฟยนางฉีซื่อรับราชโองการ”

ฉีเฟยงงงันวูบ จากนั้นคุกเข่าลงอย่างอ่อนล้า เห็นเอี้ยนอ๋องคล้ายเหน็ดเหนื่อย ขดตัวเป็นก้อนกลม คล้ายกับหลับใหลไป

เหลิ่งเสียนก็ไม่แยแสสนใจ อ่านว่า “ฮ่องเต้มีราชโองการให้ประกาศว่า เอี้ยนอ๋องจูตี้ถือดีว่าเป็นที่โปรดปราน ให้ท้ายผู้ใต้บังคับบัญชาทำร้ายผู้แทนพระองค์ ถึงแม้ไม่มีความคิดกบฏ แต่ประพฤติไม่เหมาะสมกับเป็นขุนนาง ถือทหารชายแดนเป็นสุนัขรับใช้ ยึดถือเมืองเป่ยผิงเป็นทรัพย์สินส่วนตัว ซ่องสุมกำลังไพร่พล นำอาวุธส่วนรวมใช้ในเรื่องส่วนตัว เสียทีที่จัดอยู่อันดับแรกในอ๋องกินเมือง แต่ไม่นึกทบทวน อ๋องกินเมืองทั้งแผ่นดิน

ลอกเลียนแบบตาม คุกคามต่อราชสำนัก ข้าจำต้องปาดน้ำตาลดอำนาจ นับแต่นี้เป็นต้นไป ให้จางปิ่งดูแลการปกครองทางทหารเมืองเป่ยผิง ทั้งจำกัดเวลาหนึ่งเดือน ให้เอี้ยนอ๋องเข้านครหลวงไปรายงานตัว ข้าจะเป็นคนพิจารณาความผิดถูกเอง”

เวี่ยจือหยางรับฟังจนใจสั่นสะท้าน เจี้ยนเหวินฮ่องเต้แสดงว่าตัดสินพระทัยจู่โจมพิฆาตเอี้ยนอ๋อง หากเอี้ยนอ๋องอยู่ที่เมืองเป่ยผิง เฉกเช่นต้นไม้ใหญ่หยั่งรากฝังลึก ไม่แน่ว่าจะโค่นลงได้ หากเดินทางลงใต้เข้านครหลวง ก็เฉกเช่นปลาพ้นน้ำ ได้แต่ปล่อยให้ผู้คนเชือดเฉือนตามอำเภอใจ

เหลิ่งเสียนพออ่านจบ ก็ปรายตาบอกใบ้ ปรากฏเจ้าหน้าที่กรมความมั่นคงแผ่นดินสองนายเดินออกมา ตรงเข้าหาเอี้ยนอ๋อง เวี่ยจือหยางพบว่าเต้าเยียนขยับตัว คล้ายกับจะทลายผนังออกไป แต่แล้วฉีเฟยผุดลุกขึ้นขวางอยู่เบื้องหน้าเอี้ยนอ๋อง กางแขนทั้งสองออก ร้องว่า “ช้าก่อน”

เหลิ่งเสียนขมวดคิ้วกล่าวอย่างเยือกเย็นว่า “อ๋องเฟยเหนียงเหนียง ท่านคิดขัดราชโองการ?”

ฉีเฟยขอบตาแดงก่ำ กล่าวว่า “อ๋องแหยเสียสติแล้ว พวกท่านคุมตัวมันลงใต้ หากว่าเป็นไร พวกท่านผู้ใดจะรับผิดชอบ?”

ทั้งหมดหันไปมองหน้ากัน หากสามารถจับตัวเอี้ยนอ๋องเข้านครหลวง ย่อมเป็นความดีความชอบอันยิ่งใหญ่ แต่ว่าตอนนี้เอี้ยนอ๋องกึ่งโง่งมกึ่งเสียสติ หากประสบเหตุอันใด คนคุมย่อมไม่อาจปฏิเสธความรับผิดชอบ ตอนที่เหลิ่งเสียนออกจากนครหลวง เจี้ยนเหวินฮ่องเต้กำชับย้ำเตือนให้จับเป็นเอี้ยนอ๋อง อย่าให้พระองค์ถูกกล่าวโทษว่าเป็นคนฆ่าพระอา หากแม้นเอี้ยนอ๋องเสียชีวิต เจี้ยนเหวินฮ่องเต้ต้องลงโทษผู้คุ้มครองส่งสถานหนัก แทนที่จะได้รับความดีความชอบ กลับเป็นเภทภัยถึงตัว

เมื่อเป็นเช่นนี้เหล่าเจ้าหน้าที่รวมทั้งเหลิ่งเสียนล้วนรีรอลังเล เต้า

เยียนค่อยระบายลมจากปาก ยุติความเคลื่อนไหว

ได้ยินเหลิ่งเสียนส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า “อ๋องเฟยเหนียงเหนียงเอี้ยนอ๋องคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือนจริงๆ?”

ฉีเฟยกล่าวเสียงเย็นชาว่า “ท่านมิใช่ทดสอบแล้วหรือ คลุ้มคลั่งหรือไม่ ท่านย่อมทราบแน่แก่ใจ”

เหลิ่งเสียนจับจ้องมองดูเอี้ยนอ๋อง เห็นเอี้ยนอ๋องนอนหลับกับพื้นส่งเสียงกรนออกมา เหลิ่งเสียนแม้เป็นยอดฝีมือ ยังไม่รู้เส้นสนกลใน หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น มันสามารถใช้ดรรชนีมารเย็นทำการทรมาน แต่เอี้ยนอ๋องเป็นเชื้อพระวงศ์ ไม่สะดวกกับการลงมือด้วยอำมหิต จึงสอบถามจางปิ่งว่า “ใต้เท้าจางคิดเห็นอย่างไร?”

จางปิ่งลังเลเล็กน้อยจึงกล่าว “เอี้ยนอ๋องเป็นอ๋องผู้ยิ่งใหญ่ องอาจถือดี ด้วยนิสัยของเอี้ยนอ๋อง ต้องไม่ย่ำยีตัวเองถึงเพียงนี้”

เหลิ่งเสียนกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ใต้เท้ายังไม่ทราบ วีรบุรุษผู้กล้าส่วนใหญ่สามารถอดทนอดกลั้น ยกตัวอย่างหานซิ่นยังยอมมุดลอดหว่างขาผู้คน เอี้ยนอ๋องก็เป็นวีรบุรุษ หากคลุ้มคลั่งจริงก็แล้วกันไป หากแสร้งเป็นคลุ้มคลั่งจะทำอย่างไร?”

นายทหารผู้หนึ่งเดินออกมา กล่าวเสียงหนักๆ ว่า “ในความเห็นผู้น้อย ตอนที่หานซิ่นยอมสะกดอดกลั้น เพราะยังไม่ได้คุมกำลัง เอี้ยนอ๋องเคยเป็นผู้บัญชาการศึก หากแสร้งเป็นคลุ้มคลั่ง ภายหน้าจะได้รับการยอมรับอย่างไร?”

นายทหารอีกผู้หนึ่งกะพริบตากล่าวว่า “จางซิ่นกล่าวถูกต้อง ในความเห็นเราผู้แซ่เซี่ย คนรักหน้าตา ต้นไม้รักเปลือก มิสู้เชิญเอี้ยนอ๋องออกไปท่องชมตลาด หากว่ามันคลุ้มคลั่งจริงๆ ย่อมต้องก่อความวุ่นวาย หากแสร้งเป็นคลุ้มคลั่ง ยามอยู่ต่อหน้าผู้คน จะแสร้งแสดงต่อไปอย่างไร?”

ฉีเฟยโกรธแค้นยิ่ง ร้องว่า “เซี่ยกุ้ย ท่านต้องการให้อ๋องแหยอับอาย

ต่อหน้าผู้คน เสื่อมเสียหน้าของราชสำนัก..."

นายทหารแซ่เซี่ยหัวร่อเฮอะฮะไม่ตอบคำ เหลิ่งเสียนยิ้มพลางกล่าวว่า "วิธีของใต้เท้าเซี่ยออกจะเสียเกียรติไป แต่บ่าวเฒ่ารับราชโองการมาไม่อาจกลับไปด้วยมือเปล่า หากเพียงฟังความข้างเดียว ฝ่าบาทไม่แน่ว่าจะยอมเชื่อ ตลาดร้านถิ่นมีผู้คนมากหน้าหลายตา สามารถเป็นพยานฝ่าบาทอาจยอมเชื่อ"

ฉีเฟยหัวร่ออย่างหดหู่กล่าวว่า "ตอนนี้แห่ประจานต่อผู้คน หลังจากนี้สมควรคุมตัวสู่ลานประหารกระมัง?"

เหลิ่งเสียนกล่าวอย่างเยือกเย็นว่า "มิกล้า บ่าวเฒ่าลำบากใจจริงๆ หากอ๋องเฟยมีวิธีอื่น ขอได้โปรดชี้แนะ"

ฉีเฟยเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว "เรื่องราวถึงขั้นนี้ เราไม่มีคำพูดจะกล่าว"

เหลิ่งเสียนผงกศีรษะ ออกคำสั่งว่า "ประคองเอี้ยนอ๋องไปยังตลาด" เจ้าหน้าที่กรมความมั่นคงแผ่นดินทั้งสองสะอึกเข้ามา หิ้วปีกของเอี้ยนอ๋องขึ้น

เอี้ยนอ๋องสะดุ้งตื่นขึ้นมา ดิ้นรนโดยแรง แต่เจ้าหน้าที่กรมความมั่นคงแผ่นดินทั้งสองมีกำลังวังชามากมาย มือทั้งสี่ข้างคล้ายคีมเหล็ก คุมตัวมันออกไป ฉีเฟยไม่คำนึงมากความ ติดตามหลังสามีไป

ทั้งหมดพอจากไปไกล เวี่ยจือหยางกับพวกทั้งสามพากันออกจากประตูลับ เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "เรื่องราวบานปลายออกไป เมื่อออกจากวังเจ้า ก็ไม่อาจกำหนดความเป็นความตายของเอี้ยนอ๋องได้"

จูเหว่ยหน้าซีดเผือด ร่างสั่นระริกไม่หยุดยั้ง เต้าเยียนไม่กล่าวกระไร เดินออกจากห้องโถงจำลอง รุดไปยังประตูใหญ่ของวังเจ้า

พอถึงหน้าประตู เห็นเจิ้งเหอกวัดแกว่งกระบี่ สวมใส่ชุดเกราะ นำขันทีกลุ่มหนึ่งเร่งรุดมาถึง เต้าเยียนต้องขมวดคิ้วกล่าวว่า "เจิ้งกงกง ท่าน

ทำอะไร?”

เจิ้งเหอสองตาแดงฉาน ร่ำร้องว่า “พวกมันคุมตัวอ๋องแหยกับอ๋องเฟยไปแล้ว”

เต้าเยียนร้องคำเหลวไหล พลางยื่นมือแย่งชิงกระบี่มา กล่าวว่า “ลืมเลือนว่าโจวฟงตายอย่างไรแล้วหรือ?”

เจิ้งเหอขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่า “ไม่ได้ลืมเลือน มาตรว่าต้องถูกแล่เนื้อเป็นชิ้นๆ เราก็จะชิงตัวอ๋องแหยกับอ๋องเฟยมา”

เต้าเยียนกล่าวเสียงหนักๆ ว่า “ตอนนี้มิใช่เวลาใช้กำลังอย่างหักโหม ท่านเป็นหัวหน้าขันที ควรรักษาความเยือกเย็นไว้ ท่านเรียกระดมบ่าวไพร่เฝ้ารักษาเส้นทาง อ๋องแหยพอกลับมา ให้ปิดประตูใหญ่ มิให้ทหารทางการเข้ามา”

เจิ้งเหองงงันวูบจึงกล่าว “ต้าซือ ท่านสามารถชิงตัวอ๋องแหยกลับมา?” เต้าเยียนสั่นศีรษะกล่าวว่า “เรื่องราวสุดหยั่งคาด เราจะพลิกแพลงตามสถานการณ์”

เจิ้งเหอขบคิดแล้วกระทืบเท้า หันไปเรียกระดมขันทีและบ่าวไพร่คนรับใช้ในวังเจ้าล้วนผ่านการฝึกทางทหาร พอได้รับคำสั่งล้วนปฏิบัติตาม

เต้าเยียนและพวกทั้งสามออกจากวังเจ้า กระโดดขึ้นบนหลังคาวิ่งตะบึงไปที่ตลาด ไม่นานก็ไล่กวดตามขบวนของเหลิ่งเสียนทัน พลันเห็นเหลิ่งเสียนชะงักเท้า ยกมือออกคำสั่งว่าถอย ตนเองฉุดดึงฉีเฟยล่าถอย ที่หลงเหลือบังเกิดความมึนงงสงสัย พากันล่าถอยมา ทิ้งให้เอี้ยนอ๋องอยู่ปากทางเข้าตลาด

จูเหว่ยอดถามมิได้ว่า “ทำอะไร?” เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ให้เอี้ยนอ๋องเข้าตลาด ดูว่ามันคลุ้มคลั่งจริงหรือแปลกปลอม”

จูเหว่ยหน้าซีดเผือดกล่าวว่า “หากว่าเกิดเรื่องขึ้นเล่า?” เต้าเยียนกล่าวว่า “อย่างนั้นพอดีสบอารมณ์ของราชสำนัก อ๋องแหยพอตกตายก็

หมดเรื่องสิ้นราว”

จูเหว่ยร่างสั่นระริกกล่าวว่า “อี้เหวินเสียสติแล้ว” นางยามโกรธแค้นถึงกับเรียกพระนามของเจี้ยนเหวินฮ่องเต้อย่างตรงๆ

เต้าเยียนเหลียวมองดูจูเหว่ย กล่าวด้วยความหมายอันลึกล้ำว่า “โจวอ๋องถูกคุมขัง เซียงอ๋องจุดไฟเผาทั้งครอบครัว ฝ่าบาทเพื่อรักษาอำนาจไว้ ยังมีเรื่องใดที่ทำไม่ได้?”

จูเหว่ยส่ายหน้าเบาๆ มองดูเอี้ยนอ๋องที่ห่างไป เอี้ยนอ๋องเหลียวซ้ายแลขวา บังเกิดความมึนงง จากนั้นเดินส่ายโงนเงนเข้าตลาด

ในตลาดเงียบสงบลง เอี้ยนอ๋องสวมชุดเลิศหรูแต่สกปรกมอมแมม ผมยุ่งเหยิงปรกใบหน้า สายรัดหยกหลวมคลาย ลักษณะประหลาดพิกลดึงดูดสายตาผู้คนจำนวนมาก ก่อนหน้านี้เอี้ยนอ๋องปรากฏตัวตามชุมชนชาวเมืองเป่ยผิงเคยพบเห็นมันไม่น้อย แต่ด้วยสารรูปตอนนี้ ต่อให้เป็นคนรู้จักคุ้นเคยก็จดจำไม่ออก

เอี้ยนอ๋องยิ้มอย่างโง่งม พลันเหลือบเห็นแผงขายผลไม้ จึงตรงเข้าไปหยิบฉวยผลท้อผลหนึ่ง เจ้าของแผงทั้งแตกตื่นทั้งโกรธแค้น ร้องถามว่า “คนโสโครก ทำอะไร?”

ไม่ทันขาดคำ เอี้ยนอ๋องซิงกัดกินผลท้อคำหนึ่งแล้วโยนทิ้งไป จากนั้นหยิบฉวยผลท้ออีกสองผลกัดกินวุ่นวาย จนน้ำผลไม้ไหลหลั่งออกมา

เจ้าของแผงกระโดดเข้ามาแย่งชิง เอี้ยนอ๋องมีโทสะขึ้นมา ผลักไส เจ้าของแผงหงายร่างตีลังกาตลบหนึ่ง แล้วสะบัดหน้าไป ระหว่างทางผ่านร้านขายขนมเปียะ ก็หยิบฉวยขนมเปียะไปกัดกิน เถ้าแก่ร้านขายขนมเปียะร่ำร้องด่าทอออกมา เอี้ยนอ๋องไม่แยแสสนใจ แย่งชิงน้ำเต้าน้ำตาลไปอันหนึ่ง คนขายน้ำเต้าน้ำตาลเข้าไปถกเหตุผล กลับถูกเอี้ยนอ๋องคว้าไม้พลองฟาดหวดล้มลง

เมื่อเป็นเช่นนี้สะกิดความแค้นของส่วนรวม ร้านค้าต่างๆ หยิบฉวย

ของใช้ในบ้านฮือเข้ามา เอี้ยนอ๋องควงไม้พลองเปะปะวุ่นวาย ยามไม่ทัน ระวังกลับถูกเกี่ยวขาล้มลง

ฉีเฟยอุทานคำหนึ่ง คิดเข้าช่วยเหลือ เหลิ่งเสียนจี้นิ้วชี้ออก ฉีเฟยก็ร่างแข็งทื่อไม่อาจเคลื่อนไหว มองดูสามีตกอยู่ใต้เงากระบองไม้พลอง ค่อยล่วงรู้แผนชั่วร้ายของเหลิ่งเสียน

เอี้ยนอ๋องเป็นอ๋องกินเมือง เมื่อไม่มีพฤติการณ์คิดกบฏ ขันทีชราก็ไม่สะดวกกับการลงมือ จึงยืมมือชาวบ้านร้านถิ่นกระทำแทน หากเอี้ยนอ๋องแสร้งเป็นคลุ้มคลั่ง ในสถานการณ์เช่นนี้ก็ไม่อาจเสแสร้งต่อไป หากว่าคลุ้มคลั่งจริงๆ ตายใต้น้ำมือชาวบ้านร้านถิ่น เหลิ่งเสียนก็สามารถเข่นฆ่าชาวบ้านในตลาดให้สิ้นซาก เป็นการชดใช้ความผิด

ฉีเฟยไม่อาจขยับเคลื่อนไหว สร้างความร้อนรุ่มใจจนน้ำตาทะลักจากเบ้า ม่านสายตาเลอะเลือนพร่ามัว พลันได้ยินเสียงตวาดดังเจื้อยแจ้ว เงาร่างอ้อนแอ้นเหินร่อนลงจากฟ้า ทิ้งตัวลงที่เบื้องหน้าเอี้ยนอ๋อง ยื่นสองมือออกดุจแหวกบุปผาปาดหลิว กวาดชาวบ้านร้านถิ่นถอยร่นไป

คนออกหน้าคือจูเหว่ย เวี่ยจือหยางคิดไม่ถึงว่านางจะกระโดดลงไป ขณะจะติดตามไป กลับถูกเต้าเยียนฉุดดึงไว้ กล่าวเตือนว่า “เหลิ่งเสียน”

เวี่ยจือหยางคล้ายถูกน้ำเย็นราดรดลงยังศีรษะ พลันมีสติแจ่มใส มันติดหนวดปลอมไว้ สามารถตบตาผู้อื่น แต่ไม่สามารถตบตาเหลิ่งเสียน เวี่ยจือหยางตกเป็นผู้ต้องหาของแผ่นดิน หากเข้าช่วยเหลือเอี้ยนอ๋อง รังแต่เพิ่มปัญหาให้กับเอี้ยนอ๋องกว่าเดิม

นึกถึงตอนนี้ เวี่ยจือหยางหยุดร่างไว้ พอเพ่งตามอง เห็นจูเหว่ยใช้วิชามือปาดเงา ผลักไสผู้คนออกห่าง ช่วยเหลือเอี้ยนอ๋องออกมา เห็นเอี้ยนอ๋องร่างแปดเปื้อนดินโคลน ศีรษะแตกโลหิตหลั่งไหล ขดตัวเป็นก้อนกลม คล้ายทารกที่ได้รับความแตกตื่น ทั้งน่าเศร้าและน่าเวทนา

จูเหว่ยขวางอยู่เบื้องหน้าเอี้ยนอ๋อง ทั้งหมดเห็นเป็นสตรี ต้องงงงัน

วูบ ส่วนใหญ่หยุดมือไว้ แต่ยังมีคนกระเหี้ยนกระหือรือคิดลงมือ จูเหว่ยร้องบอกว่า "ผู้ใดกล้าลงมือ มันคือเอี้ยนอ๋องจูตี้"

คำพูดพอกล่าว ทั่วทั้งตลาดเงียบกริบลง ชาวบ้านที่ลงมือเหลียวซ้ายแลขวา มีคนเหลือบแลเห็นเหลิ่งเสียน ต้องร่ำร้องอย่างแตกตื่น ทิ้งอาวุธวิ่งหลบหนี ชั่วพริบตาก็หนีหายไปกว่าครึ่ง ที่หลงเหลือยืนตัวสั่นงันงก ไม่ทราบทำอย่างไรดี

เหลิ่งเสียนเห็นแผนอุบายประสบผล คิดไม่ถึงจูเหว่ยเหินร่อนลงจากฟ้า ทำลายแผนร้ายของมัน ในใจทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ครุ่นคิดขึ้น *'นางกับเวี่ยจือหยางผูกชีวิตร่วมกัน นางมาแล้ว เด็กน้อยนั้นคงอยู่ละแวกใกล้เคียง'* ดังนั้นเงยหน้าขึ้นกวาดตามองหา

จางปิ่งไม่รู้จักจูเหว่ย จึงร้องเสียงเกรี้ยวกราดว่า "นางแพศยาจากที่ใด? จับตัวนางไว้" เหล่าไพร่พลพอได้รับคำสั่ง ก็ชักดาบกระบี่สะอึกเข้ามา

เหลิ่งเสียนร้องคำ "ช้าก่อน" พลางโบกแส้ปัดบังเกิดเป็นกระแสลมกระโชกเหล่าไพร่พลถอยร่นไป ขันทีชรากล่าวอย่างเยือกเย็นว่า "เป่าฮุยกงจู่ จากมาสบายดี?"

จางปิ่งรับฟังจนงงงันวูบ อ้าปากคิดสอบถาม เห็นเหลิ่งเสียนสั่นศีรษะเล็กน้อย จับจ้องมองจูเหว่ยเขม็งนิ่ง

จูเหว่ยประคองเอี้ยนอ๋องขึ้นมา ปากกล่าวว่า "เหลิ่งเสียน ท่านเป็นคนสนิทของ**ฟู่หวง** *(พระบิดา)* เฝ้าดูเหล่าพี่น้องจนเติบใหญ่ ทุกคนให้ความเคารพต่อท่าน เหตุใดฟู่หวงพอขึ้นสู่สวรรคาลัย ยังไม่ถึงหนึ่งปี ท่านก็ยุแหย่พี่น้องให้แตกแยก ทำร้ายคนไร้ความผิด วันหน้าท่านลงสู่ปรภพ จะแบกหน้าไปพบฟู่หวงได้อย่างไร?"

เหลิ่งเสียนฝืนหัวร่อ กล่าวว่า "กงจู่กล่าวหนักเกินไป บ่าวเฒ่าเพียงสงสัยใจ ท่านถูกพิษพิสดาร ไม่ทราบขจัดพิษรอดชีวิต ทั้งหลบหนีออกจาก

วังต้องห้ามได้อย่างไร?" มันเน้นคำ "หลบหนี" เป็นพิเศษ เหล่าขุนนางล้วนรับฟังจนมีสีหน้าเคลือบแคลงสงสัย

จูเหว่ยงงงันวูบ จากนั้นกล่าวว่า "เหลิ่งกงกง ท่านมิใช่เป็นคนขจัดพิษแก่ข้าพเจ้า ส่งข้าพเจ้าออกจากวังหรอกหรือ ไฉนลืมเลือนแล้ว?"

เหลิ่งเสียนความจริงคิดจับพิรุณจูเหว่ยให้นางถอนตัวไป อย่าได้ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของเอี้ยนอ๋อง มิคาดถูกนางแทงสวนใส่มีดหนึ่ง ต้องกระทืบเท้าร้องว่า "กล่าวเหลวไหล ปรักปรำให้ร้ายบ่าวเฒ่า..."

จูเหว่ยร้องดังๆ ว่า "ผู้ที่ปรักปรำให้ร้ายเป็นพวกท่าน ซื่อเกอเฝ้ารักษาชายแดน ปฏิบัติหน้าที่อย่างเต็มกำลังความสามารถ พวกท่านกลับใส่ร้ายป้ายสีทำการข่มขู่ ปิดประตูวังเจ้า ทำร้ายมันจนคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน พวกท่านยังไม่พอใจ ขุดหลุมพรางต้องการชีวิตมัน ฮ่องเต้องค์ปัจจุบันยกอ้างความจงรักกตัญญู ถือเมตตาคุณธรรม กลับกระทำตรงกันข้าม ฝืนคำสอนของฮ่องเต้ผู้ล่วงลับ ถือว่าไม่จงรัก ให้ร้ายพระอาของตนเอง ถือว่าไม่กตัญญู บีบคั้นผู้คนจนเสียสติ ถือว่าไร้เมตตา ป้ายความผิดชาวบ้านร้านตลาด ถือว่าไร้คุณธรรม คนไม่จงรักไม่กตัญญู ไร้เมตตาไร้คุณธรรมเช่นนี้ยังคู่ควรเป็นฮ่องเต้ต้าหมิงอันใด..."

นางเห็นสภาพอันอนาถของเอี้ยนอ๋อง บังเกิดความคับแค้นแน่นอก ยามนี้จึงกล่าววาจาตามที่นึกคิดในใจออกไป มุ่งเป้าไปที่เจี้ยนเหวินฮ่องเต้ จูอี้เหวิน เหล่าขุนนางทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล พากันตวาดว่า "ทรยศแล้ว ทรยศแล้ว..."

เวี่ยจือหยางก็หลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา จูเหว่ยปรกติอ่อนโยนนุ่มนวล ยามนี้กลับกล่าววาจาคมกริบ หลังความตื่นตระหนก ต้องนึกหวั่นวิตก เห็นเหลิ่งเสียนปั้นหน้าเคร่งเครียด จึงลอบโคจรพลัง หากว่าเหลิ่งเสียนลงมือ มันก็จะกระโดดลงไป นำตัวจูเหว่ยกับเอี้ยนอ๋องเข่นฆ่าออกจากเมืองเป่ยผิง หลบหนีไปยังเมืองต้าหนิง ส่วนจะสำเร็จหรือล้มเหลว

ล้วนไม่คำนึงถึงแล้ว

จูเหว่ยร่ำร้องด่าทอจบ ก็กวาดตามายังฉีเฟย ร้องเรียกว่า "ซื่อเส้า"

ฉีเฟยชะงักงันวูบ เหลิ่งเสียนจึงจี้นิ้วออกจากแขนเสื้อ คลายจุดให้กับฉีเฟย ฉีเฟยถลึงมองมันคราหนึ่ง จากนั้นวิ่งออกไป ช่วยเหลือจูเหว่ยประคองเอี้ยนอ๋องไว้ จูเหว่ยก็กล่าวว่า "ซื่อเส้า พวกเรากลับวังเจ้ากัน" ฉีเฟยบังเกิดความตื้นตัน ผงกศีรษะรับ

เซี่ยกุ้ยขุ่นแค้นแน่นอก ร่ำร้องว่า "กล่าวลบหลู่เจ้าชีวิต มีความผิดสถานใด?" พลางเลื่อนมือแตะด้ามดาบ ปรายตาบอกใบ้ต่อเหลิ่งเสียน

ในชีวิตเหลิ่งเสียนเพียงทำตามพระบัญชาหงอู่ฮ่องเต้ ประพฤติเช่นสุนัขรับใช้ ยามนี้เห็นจูเหว่ยออกหน้า ต้องเกิดความลำบากใจ มันทราบว่าองค์หญิงน้อยอ่อนโยนนุ่มนวล ตอนนี้กลับกล่าวอุกอาจสามหาว ไม่คล้ายเป็นลักษณะนิสัยของนาง คาดว่าคงมีคนหนุนหลัง ครั้งก่อนผู้ที่นำตัวจูเหว่ยไปคือเหลียงซือฉิน ยามนี้องค์หญิงน้อยไม่เพียงทุเลาหายดี ยังมีฝีมือรุดหน้ากว่าเดิม นอกจากเจ้านครตะวันตกแล้ว ไม่มีผู้ใดมีความสามารถเช่นนี้ หากเหลียงซือฉินเป็นที่พึ่งพิงของจูเหว่ย พอจู่โจมลงมือ จะไม่มีผู้ใดต้าน

นึกถึงตอนนี้ เหลิ่งเสียนลอบหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา ปากกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "ใต้เท้าเซี่ยยังไม่ทราบ เป่าฮุยกงจู่เป็นญาติผู้ใหญ่ของฝ่าบาท ฝ่าบาทถือมารยาทต่อนางตลอดมา **กูกู** *(อาหญิง)* กล่าวตำหนิหลานชายไม่กี่คำ ไม่ถือเป็นความผิดร้ายแรงอันใด"

มันพลันกลับลำเช่นนี้ เหล่าขุนนางล้วนตะลึงลาน จางปิ่งกล่าวเบาๆ ว่า "ในความเห็นกงกงเล่า?" เหลิ่งเสียนกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า "เอี้ยนอ๋องมีสภาพทุลักทุเลเช่นนี้ คงคลุ้มคลั่งจริงๆ ในความเห็นเรา ต่อให้ปล่อยมันกลับวังเจ้า ก็ไม่อาจก่อคลื่นลมอันใด"

จางปิ่งมีสีหน้าลำบากใจ เซี่ยกุ้ยกล่าวเบาๆ ว่า "ปล่อยเสือง่ายดาย

จับเสือลำบาก เกรงว่า..." เหลิ่งเสียนแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า "เรื่องนี้บ่าวเฒ่าขอรับผิดชอบเอง กงจู่กล่าวมีเหตุผล เอี้ยนอ๋องสืบสายโลหิตของฮ่องเต้ผู้ล่วงลับ หากก่อกวนจนซ้ำรอยของเซียงอ๋อง จะเสื่อมพระเกียรติของฝ่าบาท"

เหลิ่งเสียนเป็นขุนนางสองรัชกาล หลังจากที่เจี้ยนเหวินฮ่องเต้ขึ้นครองราชย์ ทรงพึ่งพามันอย่างมาก เหล่าขุนนางพอฟัง ล้วนไม่มีคำพูดจะกล่าว เพียงเบิ่งตาดูฉีเฟยกับจูเหว่ย แยกย้ายเป็นหนึ่งซ้ายหนึ่งขวาประคองเอี้ยนอ๋องออกจากตลาด เอี้ยนอ๋องมีรูปร่างสูงใหญ่ ทั้งสามเดินเคียงคู่กันไป ยิ่งเน้นเห็นถึงความอ้อนแอ้นอ่อนแอของสตรีทั้งสอง ทั้งหมดลอบทอดถอนใจ ครุ่นคิดขึ้น 'เอี้ยนอ๋องมีนามสะท้านแดนเหนือ ตอนนี้กลับคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน พึ่งพาสตรีช่วยชีวิต นับว่าน่าเศร้า น่าเวทนานัก...'

เมื่อกลับถึงวังเจ้าเอี้ยนอ๋อง เวี่ยจือหยางกับเต้าเยียนก็ติดตามมาถึง เจิ้งเหอพอเห็นสภาพอันอนาถของเอี้ยนอ๋อง รีบร้องสั่งบ่าวไพร่เข้ามาประคับประคอง

เอี้ยนอ๋องศีรษะตกห้อยลง ร่างอ่อนระทวยไร้เรี่ยวแรง ปล่อยให้ผู้คนจัดการตามอำเภอใจ จนมาถึงห้องชั้นใน

หลังจากจัดแจงให้เอี้ยนอ๋องพักผ่อน ฉีเฟยไล่ผู้ที่ไม่เกี่ยวข้องออกไป พลันคุกเข่าโขกศีรษะต่อจูเหว่ย จูเหว่ยรีบประคองนางขึ้นมา กล่าวว่า "ซื่อเส้า ท่านทำอะไร?"

ฉีเฟยเหลียวมองดูเอี้ยนอ๋อง กล่าวอย่างหวาดหวั่นไม่คลายว่า "เป่าฮุย วันนี้หากมิใช่ท่าน อ๋องแหยคง คงตายใต้เงื้อมมือคนต่ำช้า..." กล่าวถึงตอนท้าย ต้องยกมือปิดหน้าร่ำไห้ออกมา จูเหว่ยก็หลั่งน้ำตาเป็นเพื่อนนาง

เวี่ยจือหยางกับเต้าเยียนยืนอยู่ด้านข้าง ต่างมีความคิดอ่าน

เต้าเยียนเศร้าสะท้อนใจที่นายเหนือไม่บรรลุปณิธาน กลับคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน เวี่ยจือหยางมีการคบหากับเอี้ยนอ๋องไม่ลึกซึ้ง แต่คราก่อนตกหลุมพรางของหงอู่ฮ่องเต้ มีเพียงเอี้ยนอ๋องออกหน้า ตอนนั้นเวี่ยจือหยางอยู่นอกตำหนัก ยังได้ยินอย่างชัดเจน ไม่เช่นนั้นถึงแม้เหลียงซือฉินเอ่ยปาก มันคงไม่เกลือกกลั้วกับปลักน้ำนี้ ยามนี้พอเห็นสภาพของเอี้ยนอ๋อง ก็บังเกิดความหดหู่ใจ

ฉีเฟยกับจูเหว่ยสวมกอดกันร่ำไห้ เอี้ยนอ๋องกลับลืมตาค้าง ไม่มีปฏิกิริยาใด พลันล้มตัวลงนอน ไม่นานก็ส่งเสียงกรนออกมา

ทั้งหมดล่าถอยออกจากห้อง ฉีเฟยปาดเช็ดน้ำตา กล่าวกับจูเหว่ยว่า “เป่าฮุย ท่านคงเหน็ดเหนื่อยแล้ว วันนี้พักอยู่ที่ตึกใน เราสองไม่ได้พบหน้ามานาน จะได้สนทนาปราศรัยกัน”

จูเหว่ยมีสีหน้าลำบากใจ ชำเลืองมองเวี่ยจือหยาง ฉีเฟยเฉลียวฉลาดเพียงไหน ย่อมดูออกแต่แรก กล่าวว่า “เวี่ยเซียนเซิงมิใช่คนนอก เรามีคำสั่งไปแล้ว เซียนเซิงเข้าออกตึกใน คงไม่มีผู้ใดขัดขวาง”

จูเหว่ยถูกนางเปิดโปงความในใจ ต้องหน้าแดงสดใส ก้มศีรษะต่ำลง ไม่กล้าสู้หน้ากับทั้งหมด

เวี่ยจือหยางไม่สะดวกกับการรั้งอยู่ จึงกล่าวคำอำลา ฉีเฟยตามตัวเจิ้งเหอมา ชักนำมันไปพักผ่อนที่ห้องอาคันตุกะ

เหตุการณ์แทรกซ้อน

ค่ำคืนนั้นไร้วาจา เวี่ยจือหยางนอนบนเตียงพลิกกระสับกระส่ายนอนไม่หลับ จวบจนถึงยามห้าค่อยหลับใหล เมื่อตื่นขึ้นมาก็เป็นเวลายามซิ้ง *(แปดนาฬิกา)* ค่อยตื่นขึ้นมา จากนั้นเดินไปยังตึกในของวังเจ้า

ฉีเฟยกล่าวไม่ผิด บุรุษสตรีในวังเจ้าพอพบเห็นมันล้วนแสดงความเคารพ ตลอดรายทางผ่านประตูตัวตึกโดยไร้อุปสรรค เวี่ยจือหยางสอบถามถึงที่พักของจูเหว่ย จึงเดินทอดน่องไป พอผ่านประตูรูปวงเดือนบานหนึ่งพลันได้ยินเสียงเพลงดังอ้างว้าง เมื่อสืบเสาะไปตามเสียง เห็นเก๋งพักร้อนหลังหนึ่ง จูเหว่ยนั่งอยู่ภายในเก๋ง เงาร่างโดดเดี่ยวเดียวดายกำลังกรีดนิ้วลงบนสายพิณ

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “นิ้วไม่สัมพันธ์กับใจ เป็นข้อห้ามของดนตรีการ”

จูเหว่ยเหลียวหน้ามา หัวคิ้วขมวดมุ่นไม่คลาย เวี่ยจือหยางทรุดกายนั่งลง มือซ้ายกดลงบนสายพิณ ดีดบรรเลงบทเพลง**จุ้ยไท่ผิง** *(เมามายคราสันติสุข)* ทำนองเพลงสดใสร่าเริง แฝงความตลกขบขัน

จูเหว่ยรับฟังจนจบเพลง พลันกล่าวว่า “เวี่ยจือหยาง ขออภัยด้วย”

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “ไฉนกล่าวเช่นนี้?”

จูเหว่ยกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นต้นเหตุชักนำท่านเข้ามา ข้าพเจ้าเป็นคนอัปมงคล ท่านติดตามข้าพเจ้า รังแต่รับความลำบากใจ”

เวี่ยจือหยางขบคิดแล้วทอดถอนใจกล่าวว่า “ท่านไม่อาจปล่อยวางเครือญาติ ข้าพเจ้าก็ไม่อาจปล่อยวางท่าน”

จูเหว่ยกล่าวว่า “ไม่อาจปล่อยวางแล้วจะทำอย่างไร?” นางเหม่อมองผิวน้ำ กล่าวว่า “เมื่อเห็นพวกมันกระทำศึกสายเลือดกันเอง ข้าพเจ้ากลับไม่มีหนทางอันใด”

เวี่ยจือหยางกล่าวปลอบโยนว่า “คนถือกำเนิดเกิดมา ไหนเลยสมปรารถนาทุกเรื่องราว ขอเพียงมีชีวิตอยู่ก็พอ”

จูเหว่ยก้มศีรษะกล่าวว่า “มีชีวิตอยู่ช่างเหน็ดเหนื่อยนัก”

“หากว่าเหนื่อยนักก็นอนหลับพักผ่อนสักครา”

จูเหว่ยส่ายหน้ากล่าวว่า “หลับใหลมิสู้นิทราตลอดกาล ไม่เช่นนั้นตื่นขึ้นมายังกลัดกลุ้มใจ”

“ไม่ว่ากลัดกลุ้มอันใด ข้าพเจ้าจะอยู่เคียงข้างท่านตลอดไป”

จูเหว่ยสะท้านขึ้นคราหนึ่งเงยหน้าขึ้น น้ำตาสองสายไหลรินลงอาบแก้ม เวี่ยจือหยางบังเกิดความหดหู่ใจ ยื่นสองมือออก โอบรั้งนางเข้ามาในอ้อมอก

ทั้งสองแอบอิงอยู่ในเก๋งพักร้อน ต่างมีความในใจ พลันได้ยินเสียงฝีเท้าดังมา เวี่ยจือหยางคลายมือจากจูเหว่ยหันหน้ามอง เห็นเต้าเยียนกับเจิ้งเหอรีบรุดมา

เวี่ยจือหยางกล่าวทักทายเจิ้งกงกงกับเต้าเยียนต้าซือ เต้าเยียนกล่าวว่า “เรื่องราวไม่ถูกต้อง เหลิ่งเสียนส่งคนมา ระบุชื่อต้องการพบกงจู่”

จูเหว่ยหน้าซีดเผือด เวี่ยจือหยางกุมมือนางไว้ ส่ายหน้าคราหนึ่ง จูเหว่ยค่อยระงับสติกล่าวว่า “คนอยู่ที่ใด?”

“ที่ตำหนักกลางของวังเจ้า”

"นำข้าพเจ้าไป"

เจิ้งเหอน้อมคำนับเดินนำหน้า ทั้งหมดเดินลดเลี้ยวมาถึงตำหนักกลาง เห็นขันทีน้อยสองคนเดินไปมาอยู่หน้าตำหนัก สีหน้าร้อนรุ่มลนลาน พอเห็นจูเหว่ยก็รีบน้อมคำนับ เรียกหาว่า "กงจู่เตี้ยนเซี่ย"

จูเหว่ยเพ่งตามองคนทั้งสอง กล่าวกับขันทีทางซ้ายว่า "หลี่ฉงเจ้า?" ขันทีน้อยนั้นงงงันวูบ แล้วกล่าว "เป็นผู้น้อยเอง" จูเหว่ยกล่าวกับขันทีอีกผู้หนึ่งว่า "หัวหลิน?" ขันทีน้อยนั้นรีบน้อมคำนับ ผงกศีรษะติดต่อกัน

คนทั้งสองล้วนเป็นเด็กรับใช้ของเหลิ่งเสียน ศักดิ์ฐานะต้อยต่ำ เพียงพบหน้าจูเหว่ยไม่กี่ครั้ง คิดไม่ถึงว่าองค์หญิงน้อยจดจำชื่อได้ รู้สึกเป็นเกียรติจนลนลาน ชั่วครู่ค่อยนึกถึงเจตนาการมา หลี่ฉงเจ้าจึงล้วงจดหมายเชิญฉบับหนึ่ง น้อมส่งต่อจูเหว่ย

จูเหว่ยเปิดซองดึงจดหมายออก กวาดมองแวบหนึ่งแล้วกล่าว "เหลิ่งกงกงนัดพบข้าพเจ้าที่เก๋งมังกรทองทะเลสาบอี้เฉวียนวันพรุ่งนี้?"

หัวหลินกล่าวอย่างนอบน้อมว่า "ถูกแล้ว เหลิ่งกงกงยังบอกว่าความจริงสมควรมาเยือนด้วยตนเอง จนใจที่มีภารกิจผูกมัดตัว จึงสั่งผู้น้อยมาขอขมาโทษแทน"

จูเหว่ยขมวดคิ้ว คิดกล่าวกระไร เวี่ยจือหยางชิงกล่าวว่า "กงจู่ไม่สบาย ไม่สามารถเดินทางไป ขอให้พวกท่านกลับไปรายงานเหลิ่งเสียน"

หลี่ฉงเจ้ากับหัวหลินสบตากันวูบ หลี่ฉงเจ้ากล่าวอย่างลังเลว่า "เหลิ่งกงกงบอกว่า หากกงจู่ไม่ไป หลังเที่ยงวันพรุ่งนี้ จะนำกำลังมาเชื้อเชิญด้วยตัวเอง"

ทั้งหมดหน้าแปรเปลี่ยนไป เจิ้งเหอตวาดว่า "บังอาจ เหลิ่งเสียนเพียงเป็นขันทีคนหนึ่ง กลับกล้าข่มขู่กงจู่?"

หัวหลินตอบว่า "มิกล้า เจิ้งกงกงก็เป็นขันที มิใช่ร่ำร้องตะโกนก้อง

หรอกหรือ?”

เจิ้งเหอบันดาลโทสะ ขณะจะตีฝีปากตอบ จูเหว่ยชิงปรายตาห้ามปรามไว้ กล่าวเสียงราบเรียบว่า “ท่านทั้งสองบอกต่อเหลิ่งกงกงว่า เที่ยงวันพรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะไปตามนัด”

ขันทีทั้งสองยินดียิ่ง น้อมคำนับเตรียมจากไป จูเหว่ยยังสั่งเจิ้งเหอมอบเงินสมนาคุณให้กับขันทีทั้งสอง แล้วค่อยไล่พวกมันไป

เต้าเยียนรอจนขันทีทั้งสองจากไปไกล ค่อยขมวดคิ้วกล่าวว่า “กงจู่เตี้ยนเซี่ย การนัดหมายไม่มีนัดหมายที่ดี เหลิ่งเสียนคิดคุมตัวท่าน บีบบังคับให้หนิงอ๋องยอมจำนน”

จูเหว่ยทอดถอนใจกล่าวว่า “หากข้าพเจ้าไม่ไป เหลิ่งเสียนไยมิใช่มีข้ออ้างในการโจมตีวังเจ้าเอี้ยนอ๋อง?”

เต้าเยียนบังเกิดความลำบากใจ พลันได้ยินเวี่ยจือหยางกล่าวว่า “น้ำมาก่อทำนบกั้น ทหารมาตั้งทัพสู้ เรื่องราวถึงขั้นนี้ ข้าพเจ้าจะไปเป็นเพื่อนนางเอง”

จูเหว่ยกล่าวว่า “ไม่ได้ ท่านมีความแค้นกับเหลิ่งเสียน หากพบหน้าท่าน มันไหนเลยยอมปล่อยปละละเว้นท่าน?”

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “วางใจ ข้าพเจ้าย่อมมีวิธีจัดการมันเอง”

จูเหว่ยกับเต้าเยียนเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่ง เต้าเยียนทราบว่าคนผู้นี้มีไหวพริบปราดเปรียว อาจมีแผนแยบคายก็ได้ จึงไม่กล่าวมากความอีก

วันนั้นไร้เรื่องราว ยามเบ้า* วันรุ่งขึ้น เหลิ่งเสียนก็ส่งคนมารับตัว จูเหว่ยสวมใส่เสื้อเขียวธรรมดา ส่วนเวี่ยจือหยางพานโกนหนวดทิ้ง เปิดเผยโฉมหน้าแท้จริง

---

* หกนาฬิกา

หลี่ฉงเจ้ากับหัวหลินจดจำเวี่ยจือหยางออก พอเห็นหน้ามันล้วนงงงันวูบ แล้วค่อยทำหน้าที่นำทาง

ทั้งหมดนั่งเกี้ยวขี่ม้า อ้อมผ่านถนนตัดผ่านตัวเมือง เห็นทะเลสาบกว้างไพศาล หลังพิงตัวเมืองช่วงหนึ่ง มองแต่ไกลเห็นประกายน้ำพร่าพรายปลาหลีฮื้อกระโจนคลื่น สร้างความเบิกบานแจ่มใสแก่จูเหว่ยและเวี่ยจือหยาง นึกไม่ถึงว่าตัวเมืองเช่นเป่ยผิงยังมีสถานที่อันรื่นรมย์เช่นนี้

ไพร่พลทหารหลายสิบนายเฝ้ารักษาอยู่ริมทะเลสาบ พอพบเห็นทั้งสอง ก็มีคนเข้ามาสกัดม้าไว้ ชักนำทั้งสองเข้าสู่เก๋งกลางน้ำแห่งหนึ่ง รอบข้างปรากฏดอกบัวบาน สีแดงขาวตัดกัน พลันเห็นนกสีเขียวตัวหนึ่งบินโฉบผ่านผิวน้ำ บังเกิดระลอกน้ำขยายวงออกไป ราวกับรอยยิ้มของหญิงงาม

เหลิ่งเสียนยืนอยู่กลางเก๋ง หันหน้าหาทะเลสาบ ร่างงองุ้มอยู่บ้าง ส่วนผู้วิเศษมหาโพธิกับฝูซังเต้าเจี้ยงเฝ้าอยู่หน้าเก๋ง ผู้วิเศษมหาโพธิพอเห็นทั้งสองก็ก้มศีรษะคำนับ ฝูซังเต้าเจี้ยงกลับถลึงมองทั้งสองอย่างขุ่นเคือง

เหลิ่งเสียนเหลียวหน้ามา น้อมคำนับจูเหว่ย เรียกหาว่า “กงจู่เตี้ยนเซี่ย” สายตาเหลือบมองเวี่ยจือหยาง หางตาต้องเต้นกระตุก แสดงความไม่พอใจอยู่หลายส่วน

จูเหว่ยกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “เหลิ่งกงกง ท่านนัดหมายข้าพเจ้าด้วยเรื่องใด?”

เหลิ่งเสียนกล่าวว่า “เมื่อเป็นคนรู้จักกัน คิดสนทนาสักหลายคำ” พลางชี้มือไปยังทะเลสาบ กล่าวว่า “ทะเลสาบแห่งนี้มีต้นกำเนิดจาก**ภูเขาอี้เฉวียน** *(ภูเขาธารน้ำหยก)* น้ำภูเขาใสเย็น ร้อยปีไม่เหือดแห้ง ดอกบัวในทะเลสาบนำมาจากเทียนจู่ ปลาที่เลี้ยงอยู่ในบึง เป็นแว่นแคว้นต่างๆ ถวายให้ ครั้งกระโน้นกษัตริย์มองโกลนิยมชมบุปผาทัศนาหมู่ปลา ล่องเรือตก

ปลาเป็นที่สำราญ น้ำทะเลสาบมีคราบเอียนจือโถวเหยา ก้นทะเลสาบเกิดหอยมุก น่าเสียดายที่ความเจริญเสื่อมโทรมไม่จีรัง วัตถุคงอยู่ผู้คนแปรผัน ไม่อาจเห็นความรุ่งเรืองของกาลก่อนอีก”

ขณะที่เหลิ่งเสียนกล่าววาจา เวี่ยจือหยางกวาดตามองเงี่ยหูฟัง พบว่าในน้ำทะเลสาบมีความเคลื่อนไหว พอสดับฟังพบว่าเป็นเสียงลมหายใจที่ลึกยาว ทั้งมีมากกว่าหนึ่งคน เวี่ยจือหยางแสร้งเป็นชมดูดอกบัว สายตายามกวาดมอง เห็นส่วนลึกของใบบัว ใต้น้ำทะเลสาบปรากฏปล้องต้นอ้อผุดโผล่ไม่แน่นอน ดังนั้นได้คิดขึ้น *‘ไก่ตอนเฒ่ากลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ ซุ่มกำลังคนอยู่ใต้ทะเลสาบ’* ดังนั้นกล่าวว่า “กล่าวเฉไฉอันใด ไก่ตอนเฒ่า ท่านนัดหมายพวกเรามาทำอะไร?”

เหลิ่งเสียนกล่าวอย่างขุ่นข้องใจว่า “ผู้ใดนัดหมายท่าน?” พลางชี้มือไปบนเก้าอี้ เปลี่ยนเป็นยิ้มแย้มแจ่มใส กล่าวว่า “กงจู่เชิญนั่ง”

จูเหว่ยลังเลเล็กน้อยแล้วทรุดนั่งลง เวี่ยจือหยางก็ยืนห้อยมืออยู่ข้างกายนาง ในลักษณะไม่เคร่งเครียดไม่ผ่อนคลาย สามารถรับสภาวะจู่โจมทุกประการ

เหลิ่งเสียนเห็นเช่นนั้น ดวงตาทอแววตื่นเต้นสงสัยแวบหนึ่ง แล้วค่อยทรุดนั่งลง กล่าวช้าๆ ว่า “บ่าวเฒ่าเข้าวังตั้งแต่เล็ก ผ่านความรุ่งเรืองเสื่อมโทรมของสองราชวงศ์ ตอนที่มองโกลรุ่งเรืองขีดสุด มีรี้พลไร้ผู้ต่อต้าน แต่แล้วราชนิกุลตกต่ำ ขุนนางยึดกุมอำนาจ สุดท้ายเกิดเหตุการณ์ความวุ่นวาย เหล่าผู้กล้าผุดเด่นขึ้นมา ไม่ถึงร้อยปี กลับกลายเป็นสุนัขสูญเสียเจ้าของ ปรากฏซากศพสุมซ้อนดุจภูเขา เพียงเมืองเป่ยผิงแห่งนี้ถูกตีแตกสามครั้ง แม้แต่น้ำทะเลสาบแห่งนี้ก็กลายเป็นแดงฉาน”

จูเหว่ยบังเกิดความหดหู่ ทอดถอนใจกล่าวว่า “ขอเพียงทำสงครามราษฎรล้วนรับเคราะห์”

เหลิ่งเสียนชูนิ้วหัวแม่มือกล่าวว่า “กงจู่เปรื่องปราดยิ่ง การล่มสลาย

ของมองโกล สืบเนื่องจากราชสำนักอ่อนแอ อ๋องทั้งหลายและขุนนางเรืองอำนาจชิงความเป็นใหญ่ ฮ่องเต้องค์ใหม่ถือเป็นบทเรียน จึงลิดรอนอำนาจอ๋องกินเมือง ในอ๋องทั้งหลายนับเอี้ยนอ๋อง โจวอ๋อง หนิงอ๋อง ฉีอ๋องกล้าแข็งที่สุด ตอนนี้โจวอ๋องกับฉีอ๋องถูกจับกุม ส่วนเอี้ยนอ๋องคลุ้มๆ คลั่งๆ ไม่เป็นที่น่าวิตก คงเหลือหนิงอ๋องคนเดียว มันเข้าใจว่ากงจู่ตายแล้ว นึกตัดพ้อฝ่าบาท กลับขัดราชโองการไม่ยอมกลับนครหลวง บ่าวเฒ่ารับพระบัญชาขึ้นเหนือมา หนึ่งนั้นเพื่อจับตัวเอี้ยนอ๋อง สอง เกลี้ยกล่อมหนิงอ๋องเข้าร่วม เรื่องแรกสำเร็จลงครึ่งหนึ่ง ส่วนเรื่องหลังต้องพึ่งพากงจู่เตี้ยนเซี่ย”

จูเหว่ยแค่นหัวร่อกล่าวว่า “เหลิ่งกงกง ท่านคิดใช้ข้าพเจ้าข่มขู่เกอเกอ *(พระเชษฐา)*”

เหลิ่งเสียนยิ้มอย่างลึกลับกล่าวว่า “คำ *‘ข่มขู่’* กล่าวหนักเกินไป เพราะเพื่อราษฎรทั้งแผ่นดิน กงจู่สมควรเกลี้ยกล่อมหนิงอ๋องคล้อยตาม หากต้องจับอาวุธเข้าหา หยกศิลาล้วนแหลกลาญ ท่านเป็นพระขนิษฐาของมัน ก็ไม่อาจพ้นจากความรับผิดชอบ”

จูเหว่ยหน้าซีดเผือด ขบริมฝีปากไว้ เวี่ยจือหยางกลอกตาตลบหนึ่งแล้วกล่าว “เช่นนี้เป็นว่าที่ว่าชมบุปผาทัศนาหมู่ปลา เพียงเป็นหลุมพรางประการหนึ่ง”

เหลิ่งเสียนหน้าเคร่งเครียดลงกล่าวว่า “เราสนทนากับกงจู่ ท่านเอ่ยปากสอดคำทำอะไร เวี่ยจือหยาง เจ้ามีความผิดไม่น้อย บังอาจทูลเท็จฮ่องเต้ ทั้งแหกคุกหลบหนี ไม่ว่าความผิดใด ล้วนมีโทษตัดศีรษะ เราเพียงออกคำสั่งคำเดียว เจ้าคิดตายก็ไม่ได้ คิดมีชีวิตก็ไม่สมปรารถนา”

เวี่ยจือหยางคิดตีฝีปากตอบ จูเหว่ยชิงโบกมือห้ามไว้ กล่าวว่า “เหลิ่งกงกง ท่านเป็นคนสนิทของฮ่องเต้ผู้ล่วงลับ ย่อมทราบว่าฮ่องเต้ผู้ล่วงลับเป็นกำพร้า ความหวังในชีวิตต้องการให้พี่น้องรักใคร่ ลูกหลานสามัคคี ฝ่าบาทองค์ปัจจุบันไม่ทราบถูกความคิดใดครอบงำ กลับละเมิดกฎ

ของบรรพชน ลิดรอนอำนาจอ๋องกินเมือง ข่มเหงรังแกพระอา เหลิ่งกงกง ท่านล่วงรู้พระทัยฮ่องเต้ผู้ล่วงลับที่สุด ไยไม่เกลี้ยกล่อมฝ่าบาทองค์ปัจจุบัน อย่าได้ก่อความวุ่นวายถึงเพียงนี้?"

เหลิ่งเสียนทอดถอนใจกล่าวว่า "กงจู่ประเมินบ่าวเฒ่าสูงเกินไป บ่าวเฒ่าเพียงเป็นขันที มีหน้าที่รับใช้ต่างม้าลา ตอนที่ฮ่องเต้ผู้ล่วงลับมีพระชนม์ชีพ เรารับพระบัญชาจากพระองค์ เมื่อฝ่าบาทขึ้นครองราชย์ เราก็ต้องรับพระบัญชาจากฝ่าบาท บ่าวเฒ่ารอบรู้จำกัด ไม่ล่วงรู้ผลดีผลเสียของการลิดรอนอำนาจอ๋องกินเมือง แต่คราครั้งนี้ออกจากนครหลวง ฝ่าบาทกำชับให้ลิดรอนเอี้ยนอ๋องกับหนิงอ๋องให้จงได้ ตอนนี้หนิงอ๋องยังไม่ถลำลึก ท่านทางที่ดีร่างจดหมายไปฉบับหนึ่ง ตักเตือนให้มันได้สำนึก กลับนครหลวงไปรับการจัดการ"

จูเหว่ยทวนคำว่า "จัดการ? ใช่จับกุมคุมขังในคุกหลวงชั่วชีวิต ดุจเดียวกับ**อู่เกอ** *(พี่ที่ห้า)* หรือไม่?"

เหลิ่งเสียนกล่าวว่า "โจวอ๋องผิดแผกแตกต่าง มันคิดก่อกบฏ บวกกับครั้งก่อนสมคบคิดกับจิ้นอ๋อง จึงคิดบัญชีทั้งเก่าใหม่พร้อมกัน ฝ่าบาทไม่พระราชทานความตายให้ ถือว่าเมตตากรุณามากแล้ว"

จูเหว่ยถามว่า "ฝ่าบาทใช่คุมขังเกอเกอไว้หรือไม่?"

เหลิ่งเสียนขบคิดแล้วกล่าว "มันขัดราชโองการ อาจถูกลงโทษสถานเบา คุมขังสักวันสองวัน"

จูเหว่ยสั่นศีรษะกล่าวว่า "เหลิ่งกงกง ข้าพเจ้านิสัยโง่เขลา แต่ระหว่างที่ดูแลฮ่องเต้ผู้ล่วงลับ ได้รู้เห็นเล่ห์ร้ายอุบายชั่วไม่น้อย เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว หากเกอเกอกลับนครหลวง ไม่ถูกคุมขังก็ต้องตาย ข้าพเจ้าเป็นผู้น้อง ไหนเลยผลักไสมันไปประสบภัยได้?"

เวี่ยจือหยางพอฟัง ถึงกับคิดปรบมือโห่ร้องออกมา สีหน้าเหลิ่งเสียนปรากฏพลังสีม่วงวูบหนึ่ง หัวร่อเสียงแหลมเล็กกล่าวว่า "กงจู่เตี้ยน

เซี่ย เรื่องนี้ไม่อาจตามใจท่าน หากไม่ยอมรับการอภัยโทษ ท่านอย่าคิดหมายไปจากที่นี้”

จูเหว่ยแค่นหัวร่อกล่าวว่า “ที่ว่าอภัยโทษ ยึดถือเป็นโจรผู้ร้ายหรือเหลิ่งเสียน เกอเกอเป็นอ๋องที่ได้รับแต่งตั้งจากฟู่หวงต่างหาก”

เหลิ่งเสียนกล่าวว่า “ฟ้าไม่มีสองตะวัน แผ่นดินไม่มีสองเจ้าชีวิต ฮ่องเต้ผู้ล่วงลับเมื่อขึ้นสู่สวรรคาลัย ฝ่าบาทองค์ปัจจุบันจึงเป็นผู้ครองแผ่นดินที่แท้จริง หากหนิงอ๋องดื้อรั้นดึงดัน มิเพียงรักษาตำแหน่งอ๋องกินเมืองไว้ไม่ได้ กระทั่งชีวิตยังต้องสิ้นสูญ”

ขณะกล่าว สีหน้าทอแววอำมหิตเปี่ยมล้น เวี่ยจือหยางพลันก้าวเท้าออกไป ทรุดนั่งลงอย่างปลอดโปร่ง หยิบเม็ดแตงโมแทะกินพลางกล่าวพลางว่า “ไก่ตอนเฒ่า ท่านคิดลงมือก็ลงมือ ข้าพเจ้ายินดีน้อมสนอง”

เหลิ่งเสียนกระชากเสียงว่า “ไสหัวไป เรื่องของราชนิกุล ไหนเลยอนุญาตให้เด็กน้อยเจ้าเอ่ยปากสอดคำ”

เวี่ยจือหยางหัวร่อฮาฮากล่าวว่า “กล่าวถูกต้อง” พลางงอนิ้วดีดเม็ดแตงโมออกเม็ดหนึ่ง ฝีมือนี้แฝงดรรชนีเลาขลุ่ย ก่อนที่จะลงมือไม่มีวี่แววล่วงหน้า เหลิ่งเสียนไม่ทันขัดขวาง ได้แต่เบิ่งตาดูเม็ดแตงโมพุ่งขวับออกจากเก๋งกลางน้ำ จมหายไปยังส่วนลึกของใบบัว

เสียงกราวเมื่อใบบัวแหวกแยกออก ปรากฏศีรษะหัวหนึ่งโผล่พ้นขึ้นมา คนสวมชุดกันน้ำหนังปลาฉลาม ถอนดึงปล้องต้นอ้อออกจากปาก ยกมือกุมคอหอยไว้ กลับคายเม็ดแตงโมออกมาเม็ดหนึ่ง

จูเหว่ยตื่นตระหนกยิ่ง เวี่ยจือหยางกลับหัวร่อฮาฮากล่าวว่า “ปลาที่ใหญ่โตนัก”

แผนการของเหลิ่งเสียนถูกเปิดโปง คนปั้นหน้าเคร่งเครียด คนที่ซ่อนตัวอยู่ใต้น้ำมองดูมัน สีหน้าทอแววแตกตื่นลนลาน เหลิ่งเสียนแค่นเสียงดังเฮอะ โบกมือกล่าวว่า “ตัวโง่งม ล้วนออกมาเถอะ”

แว่วเสียงดังเกรียวกราว ในน้ำทะเลสาบ ที่ใต้ใบบัวปรากฏผู้คนสิบกว่าคนทะลึ่งตัวขึ้นมา เหลิ่งเสียนกล่าวว่า “คนเหล่านี้เป็นนักรบที่เราฝึกอบรมขึ้น คนหนึ่งสามารถต้านศัตรูนับร้อย บวกกับผู้วิเศษมหาโพธิและฝูซังเต้าเจี้ยง เด็กน้อยเจ้ามีความมั่นใจเอาชัยสักกี่ส่วน?”

เวี่ยจือหยางตอบว่า “ไม่มีแม้สักส่วนเดียว”

เหลิ่งเสียนงงงันวูบครุ่นคิดขึ้น *‘ที่แล้วมาเด็กน้อยนี้อวดโอ่ถือดี เหตุใดยอมรับว่าอ่อนด้อย?’* ปากกลับกล่าวว่า “เจ้าทราบก็ประเสริฐ ให้งอมือรับการจับกุม จะได้ไม่ต้องบาดเจ็บมากความ”

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “ไก่ตอนเฒ่า ข้าพเจ้าคิดถามท่านเรื่องหนึ่ง”

เหลิ่งเสียนขมวดคิ้วถามว่า “เรื่องอันใด?”

“วันนั้นข้าพเจ้ากับกงจู่ออกจากวังต้องห้ามได้อย่างไร คืนนั้นในวังต้องห้ามเกิดเรื่องอันใด?”

เหลิ่งเสียนบังเกิดความตื่นตระหนก ต้องเหลียวซ้ายแลขวากล่าวว่า “หรือว่ามัน...”

“มันอะไร?”

เหลิ่งเสียนกล่าวว่า “มิต้องประพฤติเป็นจิ้งจอกแอบอ้างบารมีเสือ เราจึงไม่เชื่อว่ามันจะออกหน้าให้กับเด็กน้อยเจ้าครั้งแล้วครั้งเล่า”

“หากว่าไม่เชื่อก็ทดลองดู กลัวแต่ว่าไก่ตอนเฒ่าท่านไม่มีกำลังขวัญพอ”

เหลิ่งเสียนหน้าแดงคล้ำ คิดอาละวาดออกมา แต่ยังนึกลังเล มันทั้งเคารพทั้งยำเกรงเหลียงซือฉิน ที่นี้แม้มีคนมาก แต่หากต่อสู้กันจริงๆ เกรงว่าไม่อาจต้านทานการจู่โจมจากมันแม้สักคราเดียว ที่น่าประหลาดคือเหลียงซือฉินเป็นยอดคนแห่งยุค เหตุใดจึงเหลือบแลอันธพาลดื้อด้านเช่นเวี่ยจือหยาง ต่อให้เหลิ่งเสียนขบคิดจนสมองแทบแตก ก็ขบคิดไม่

เข้าใจ

เหลิ่งเสียนชำเลืองมองจูเหว่ย เห็นนางมีสีหน้ามึนงงสงสัย พลันฉุกคิดถามว่า “กงจู่เตี้ยนเซี่ย ท่านทราบดีว่าเป็นหลุมพราง ไฉนยังรุดมาตามนัด?”

จูเหว่ยตอบว่า “ข้าพเจ้าคิดเกลี้ยกล่อมกงกง ช่วยคลี่คลายข้อพิพาทระหว่างฝ่าบาทกับอ๋องทั้งหลาย ไม่เช่นนั้นเหล่าราชนิกุลเข่นฆ่ากันเอง ฮ่องเต้ผู้ล่วงลับคงไม่สงบสุข”

เหลิ่งเสียนยิ้มพลางกล่าวว่า “ความคิดนี้ไม่เลว แต่ว่าคนผู้นั้นเห็นด้วยกับท่านหรือ?”

“ผู้ใดกัน?”

“ผู้ที่ลอบคุ้มครองท่าน”

จูเหว่ยส่ายหน้ากล่าวว่า “นอกจากข้าพเจ้ากับเวี่ยจือหยางแล้ว ไม่มีผู้ใดติดตามมา”

เหลิ่งเสียนปรบมือกล่าวว่า “เวี่ยจือหยาง คำพูดเมื่อก่อนหน้านี้ของเจ้าเพียงข่มขู่เรากระมัง?”

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “ใช่แล้ว ข้าพเจ้ากล่าวข่มขู่ไก่ตอนเฒ่าท่าน”

เหลิ่งเสียนลอบด่าทอในใจ แต่ยังรีรอยากตกลงใจ ฝูซังเต้าเจี้ยงเห็นมันกับเวี่ยจือหยางเล่นทายปริศนากัน บังเกิดความขุ่นข้องรำคาญตั้งแต่แรก จึงตวาดว่า “เหลิ่งกงกง ไยต้องพร่ำพิไรกับมันมากความ?” พลางถลันเข้าเก๋ง ฟาดฝ่ามือออก

มันพลันลงมือ เหลิ่งเสียนไม่ทันตวาดห้าม ฝ่ามือของฝูซังเต้าเจี้ยงก็กราดฟาดถึงใต้ซอกแขนเวี่ยจือหยาง ด้วยอานุภาพปานอสนีบาตฟาดทลาย

เวี่ยจือหยางกระทั่งศีรษะยังไม่เหลียวกลับ เพียงปาดมือขวา ปลาย

นิ้วจี้ใส่ใจกลางฝ่ามือของฝูซังเต้าเจี้ยง เขี่ยแล้วปาดวูบราวกับปาดสายพิณ ฝูซังเต้าเจี้ยงรู้สึกใจกลางฝ่ามือร้อนวูบ พลังฝ่ามือทะลักออกโดยไม่อาจควบคุมรั้งยั้ง มันใจหายวาบ นึกถึงความเจ็บปวดที่ได้รับจากโรงเตี๊ยมเมื่อวันก่อน จึงรีบรั้งฝ่ามือกลับคิดหมายล่าถอย มิคาดเวี่ยจือหยางเปลี่ยนจากปาดเป็นกด ฟาดฝ่ามือออกอย่างแผ่วพลิ้ว ลมฝ่ามือพอพาดผ่าน พลังลมปราณของฝูซังเต้าเจี้ยงพลันวิ่งพลุกพล่าน เคลื่อนตามท่าฝ่ามือ ฟาดใส่เหลิ่งเสียนดังหวีดใหญ่

เหลิ่งเสียนงงงันวูบ เลิกคิ้วขาวโพลน หลบหลีกจากฝ่ามือ พลางถลึงมองฝูซังเต้าเจี้ยงอย่างโกรธแค้น ฝูซังเต้าเจี้ยงมีสีหน้ากระอักกระอ่วน รีบรั้งฝ่ามือกลับ กระโดดมาด้านข้าง

ไม่เพียงแต่เหลิ่งเสียนกับฝูซังเต้าเจี้ยงมึนงงสงสัย แม้แต่เวี่ยจือหยางก็รู้สึกเหนือความคาดหมาย มันปาดแล้วฟาดฝ่ามือ เพียงคิดก่อกวนพลังลมปราณของฝูซังเต้าเจี้ยง ให้มันล่าถอยกลับไป มิคาดกลับชักนำพลังฝ่ามือของฝูซังเต้าเจี้ยงจู่โจมใส่เหลิ่งเสียน ต้องครุ่นคิด *'หรือนี่เป็นการใช้ลมปราณควบคุมลมปราณตามที่ลั่วเซียนเซิงเอ่ยถึง?'*

ฝูซังเต้าเจี้ยงพอลงมือ เหล่านักรบในสังกัดเหลิ่งเสียนก็เคลื่อนไหวตาม เนื่องจากเหลิ่งเสียนกลัวเหล่านักรบพลั้งมือทำร้ายจูเหว่ย จึงวางกำลังนักรบด้วยมือเปล่า พริบตานั้นปรากฏหมัดเท้าลมฝ่ามือจู่โจมใส่เวี่ยจือหยางดุจลมคลุ้มฝนคลั่ง

เวี่ยจือหยางไม่หลบไม่หลีก ใต้โสตประสาทของมัน พบว่าพลังลมปราณของทั้งหมดหมุนเวียนราวกับลำธารสิบกว่าสาย ตรวจสอบความเปลี่ยนแปลงได้โดยไม่พลาด จึงใช้ออกด้วยวิชามือปาดพิณ ทั้งปาดมือกดใส่ เหล่านักรบรู้สึกว่ากำลังภายในกายวิ่งพลุกพล่าน อยู่เหนือการควบคุม หมัดเท้าก็วุ่นวายตาม พอจู่โจมถึงกลางคัน กลับฟาดใส่พวกเดียวกัน

พริบตานั้นเสียงร้องอุทาน เสียงกระทบกระแทกดัง เหล่านักรบต่อสู้กันเอง บางคนฝีเท้าซวนเซ บางคนกระแทกนั่งลง ยังมีคนถูกฟาดลอยออกไป หล่นตูมลงในทะเลสาบ

เหลิ่งเสียนก็ตื่นตระหนกยิ่ง เวี่ยจือหยางที่เบื้องหน้ายังร้ายกาจกว่าตอนอยู่ในโรงเตี๊ยม หากปล่อยให้มันอาละวาดสืบไป ตนเองจะรักษาหน้าไว้ได้อย่างไร ดังนั้นไม่คำนึงถึงศักดิ์ศรีตนเอง ยกนิ้วชี้ข้างขวาขึ้น จี้ติดต่อกันสามดรรชนี พลังดรรชนีเย็นเยียบ คล้ายเข็มแหลมคมแทงทะลุกระดาษไป

เวี่ยจือหยางพอได้ยินเสียงลม ก็ไม่กล้าเพิกเฉย ใช้ออกด้วยวิชาหมัดกลองพลบค่ำ พลังหมัดปะทะกับดรรชนี บังเกิดเป็นเสียงดังระคายหู เหลิ่งเสียนพอใช้พลังดรรชนีออกก็สะอึกตามติด โบกแส้ปัดออกเป็นเงาสีขาวกลุ่มหนึ่งคุ้มครองอยู่เบื้องหน้า พร้อมกับขยับปลายนิ้ว ใช้ออกโดยไร้เสียง

ฝีมือนี้ดูเหมือนธรรมดา แท้จริงเป็นท่าไม้ตายประจำตัวนามฉากกำบังมารเย็น ใช้แส้ปัดเป็นฉากกำบัง ทั้งสามารถทำร้ายคน และสามารถรบกวนสายตาฝ่ายตรงข้าม ฉวยโอกาสจู่โจมดรรชนีมารเย็นออก จึงยากระวังป้องกัน

เวี่ยจือหยางทราบความร้ายกาจ จึงย่อตัวลง ผลักมือซ้ายปัดป่ายแส้ปัด ต่อยหมัดขวาเข้าปะทะกับดรรชนีไร้สภาพ ได้ยินเสียงซี่ซี่ ทั้งสองปะทะหักล้างแต่ไกล พลังลมปราณแตกฉานซ่านเซ็น เหลิ่งเสียนบรรจุพลังใส่แส้ปัด จนเส้นใยบิดงอราวลวดเหล็ก แทงทะลุพลังมือปาดพิณ มุ่งใส่จุดสำคัญที่ทรวงอกลำคอของเวี่ยจือหยาง

เวี่ยจือหยางเกร็งพลังขึ้นจากจุดตันเถียนท้องน้อย แล้วพวยพุ่งจากปาก เป่าเป็นพลังลมปราณใส่เส้นใยของแส้ปัด จนแส้ปัดม้วนกลับไป

เหลิ่งเสียนถอยกายไปหนึ่งก้าว จี้ออกหลายดรรชนี เวี่ยจือหยางก็

ต่อยหมัดเข้าปะทะ ทั้งสองใช้หมัดดรรชนีหาญหัก บังเกิดพลังลมกวาดผ่านเก๋งที่สร้างจากไม้ไผ่ จนเสาไม้ไผ่ลั่นเอี๊ยดอ๊าดขึ้นมา

ฝูซังเต้าเจี้ยงชมดูจนตื่นตระหนกยิ่ง จากนั้นบังเกิดความคิดชั่วร้าย งอนิ้วทั้งห้าดุจกรงเล็บไก่ ตะปบใส่จูเหว่ย

ท่าตะปบนี้หลอกล่อซ้ายจู่โจมขวา คิดก่อกวนให้เวี่ยจือหยางเสียขบวนรวนเร จูเหว่ยก็เบี่ยงตัวเล็กน้อย ปาดมือกลับหลัง เสียงฉาดเมื่อกวาดถูกข้อมือของฝูซังเต้าเจี้ยง

ฝูซังเต้าเจี้ยงตื่นเต้นสงสัยยิ่ง นับตั้งแต่รู้จักจูเหว่ย องค์หญิงน้อยเป็นหญิงสาวอ่อนแอ ไม่มีวี่แววว่าฝึกวิชาบู๊ ยามนี้พอลงมือ กลับใช้กระบวนท่าแยบคาย กำลังภายในยืดยาว คล้ายใยไหมม้วนพันใส่ข้อมือ จนพลังลมปราณแทบรั่วไหลออกไป ฝูซังเต้าเจี้ยงต้องตวาดก้อง เร่งเร้าพลังลมปราณ ใช้พลังพลานุภาพแล่นเข้าสู่ร่างจูเหว่ย

หลายวันมานี้ จูเหว่ยใช้วิชาปรับหยินเปลี่ยนหยางขจัดพิษที่ตกค้าง พอรู้สึกมีกำลังภายในจู่โจมมาถึง จึงใช้เคล็ดวิชาสลายพลังที่จู่โจมมา จนใจที่พลังการฝึกปรือของทั้งสองห่างไกลเกินไป ฝูซังเต้าเจี้ยงถ่ายเทพลังเข้ามาไม่หยุดยั้ง พร้อมกับยกมือขวาตะกุยใส่จุดเจียนจิ่งบนหัวไหล่ของจูเหว่ย

จูเหว่ยรู้สึกหน้าอกอึดอัดปราศจากเรี่ยวแรง ขณะจะถลันหลบ พลันรู้สึกมีฝ่ามือข้างหนึ่งทาบใส่กลางหลัง จากนั้นปรากฏพลังร้อนระอุถ่ายทอดเข้ามา พอโคจรพลังก็สลายพลังจู่โจมของฝูซังเต้าเจี้ยง แล้วถ่ายทะลักออกไป

ฝูซังเต้าเจี้ยงรู้สึกง่ามมือสั่นสะเทือน นิ้วทั้งห้าชาวูบ มันใจหายวาบ รีบหดมือกลับเพ่งตามอง พบว่าเวี่ยจือหยางไม่ทราบอ้อมมาถึงด้านหลังจูเหว่ยตั้งแต่เมื่อใด ทาบฝ่ามือซ้ายกับกลางหลังองค์หญิงน้อย ส่วนมือขวาต้านทานพลังดรรชนีของเหลิ่งเสียน

กระบวนท่านี้ถูกบีบบังคับอับจนปัญญา ต้องแบ่งกระแสจิตออกเป็นสองส่วน เหลิ่งเสียนฉวยโอกาสจี้นิ้วไร้เงา ทะลุพลังฝ่ามือเวี่ยจือหยาง จู่โจมถูกทรวงอกด้านซ้ายของมัน เวี่ยจือหยางต้องส่ายร่างโงนเงน ใบหน้าปรากฏสีแดงซ่านขึ้น

เหลิ่งเสียนยิ้มพลางกล่าวว่า “เด็กน้อย เจ้าบอกว่าคนผู้นั้นหนุนหลังให้กับเจ้า ตอนนี้มันอยู่ที่ใด?”

เวี่ยจือหยางใช้อุบายเมืองว่างไม่สำเร็จ กลับตกอยู่ในสถานะลำบาก สร้างความขุ่นข้องใจยิ่ง ปากยังกล่าวว่า “ไก่ตอนเฒ่า ท่านมีฝีมือเท่าใด ไยต้องรบกวนให้ท่านผู้เฒ่าลงมือ?”

เหลิ่งเสียนแค่นเสียงอย่างเดือดดาล จี้ติดต่อกันหลายดรรชนี เวี่ยจือหยางฝืนใจต้านทานไว้ พลันใช้มือซ้ายพลิกตัวจูเหว่ย หมุนตัวตวัดเท้าเตะใส่ฝูซังเต้าเจี้ยงที่อยู่ห่างไป ฝูซังเต้าเจี้ยงพลิ้วกายล่าถอย ฟาดออกสองมือ กระแทกกระแสลมเท้าแตกกระจาย พอเหลียวหน้ามอง เห็นผู้วิเศษมหาโพธิยืนอยู่ด้านข้าง หลุบคิ้วก้มสายตา คล้ายไม่มีเรื่องราวใด ต้องบันดาลโทสะ ตวาดว่า “ลามะใหญ่ ตะลึงลานอันใด?”

ผู้วิเศษมหาโพธิระบายลมจากปากยาวๆ พลันยกมือขึ้น ใช้วิชามหาสมุทรฟาดใส่ฝูซังเต้าเจี้ยง

ฝูซังเต้าเจี้ยงรู้สึกมีคลื่นความร้อนแหวกฝ่าอากาศมา รีบพุ่งถอยไปด้านหลัง ปากร้องบอกว่า “ลามะใหญ่ ท่านเสียสติแล้ว...”

ผู้วิเศษมหาโพธิปั้นหน้าเคร่งเครียด ไม่ปริปากกล่าววาจา เคลื่อนไหวสองมือปานจักรผัน พลังฝ่ามือบัดเดี๋ยวอ่อนหยุ่นบัดเดี๋ยวแกร่งกร้าว ฝูซังเต้าเจี้ยงได้แต่ถอยร่นปิดป้อง ทั้งสองความจริงมีฝีมือคู่คี่ก้ำกึ่ง หลังจากที่ผู้วิเศษมหาโพธิได้รับการชี้แนะจากเวี่ยจือหยาง ก็เหนือล้ำกว่าเล็กน้อย

ฝูซังเต้าเจี้ยงพอล่าถอย เวี่ยจือหยางก็โล่งอก ตวาดคำ “ไป” พลางแผ่พุ่งพลังออกจากมือซ้าย ส่งร่างจูเหว่ยออกจากเก๋งไม้ไผ่ จากนั้นใช้

ความเร็วสู้ความเร็ว ต่อสู้กับเหลิ่งเสียนเป็นพัลวัน

จูเหว่ยชมดูจนอกสั่นขวัญแขวน ไม่ทราบทำอย่างไรดี นักรบที่หลงเหลือฉวยโอกาสโถมเข้ามา คิดคร่ากุมนางไว้ จูเหว่ยก็ใช้ออกด้วยท่าเท้าดาวจี่มุ้ย หลบรอดจากท่าจู่โจม พลางใช้นิ้วแทนกระบี่ ใช้วิชากระบี่ดาวหมากล้อมจี้ศัตรูล้มลงสองคน

เหลิ่งเสียนสยบเวี่ยจือหยางไม่สำเร็จ ทั้งกริ่งเกรงคนมากวุ่นวายสับสน พลั้งมือทำร้ายจูเหว่ย กระทบถึงแผนการใหญ่ จึงถอยกายไปหนึ่งก้าว ม้วนแส้ปัดออก พลังดาวหางพอพุ่งผ่าน แส้ปัดม้วนพันเท้าขวาของเวี่ยจือหยางไว้

นับแต่มันสร้างชื่อลือลั่น ท่าภูตผียากพัวพันนี้ไม่ทราบทำลายมือเท้าของผู้มีฝีมือมากน้อยเท่าใด ขอเพียงถูกแส้ปัดม้วนพัน พอกระชากดึง จะกระชากมือเท้าฝ่ายตรงข้ามหลุดจากร่าง ดังนั้นเหลิ่งเสียนพอลงมือประสบผล ก็แผ่พุ่งพลังลมปราณออก คิดกระชากเท้าขวาของเวี่ยจือหยางหลุดจากร่าง มิคาดพอกระชากดึง เท้าของเวี่ยจือหยางไม่มีความรู้สึกใด กลับตวัดเท้าซ้ายขึ้น เสียงทึบเมื่อเตะถูกหน้าอกของเหลิ่งเสียน

เหลิ่งเสียนครางหนักๆ ร่างลอยลิ่วไปด้านหลัง หน้าอกคล้ายกับจะฉีกขาด ลำคอหวานวูบ พอเพ่งตามอง เห็นเวี่ยจือหยางขากางเกงขาดวิ่นเผยเห็นสีผิวบนข้อเท้า ปรากฏริ้วรอยสีขาวแต่ปราศจากโลหิตไหลออกมา

เวี่ยจือหยางปลูกฝีหนอนคุณไสยสำเร็จ ดาบกระบี่ยากระคายสองเท้า ดังนั้นจงใจปล่อยให้เหลิ่งเสียนพัวพันไว้ ฉวยโอกาสสยบศัตรูเข้มแข็งขันทีชราไม่ทราบความนัย จึงถูกเท้าระฆังวัตรเช้าเตะใส่อย่างถนัดถนี่ ปลายพลังยังสะท้อนสะท้านอยู่ในหน้าอก เหลิ่งเสียนกริ่งเกรงคู่ต่อสู้จู่โจมซ้ำเติม จึงยกมือกุมอกพุ่งถอยถึงริมทะเลสาบ พลันได้ยินเสียงกราวใหญ่น้ำทะเลสาบกระเซ็นซ่าน ปรากฏเงาดำสายหนึ่งทะลึ่งตัวขึ้นมา ประกายสีขาวในมือวูบขึ้นแวบหนึ่ง จ้วงแทงใส่เหลิ่งเสียน

น้ำทะเลสาบพอสั่นกระเพื่อม เหลิ่งเสียนก็รู้สึกตัว ยามนั้นไม่ทันหมุนตัวไป จึงหวดแส้ปัดกลับหลัง กวาดใส่ท้องน้อยผู้มา คนผู้นั้นได้แต่รั้งฉมวกแหวกน้ำกลับมา พันใส่เส้นใยบนแส้ปัด แต่แส้ปัดเลื้อยมาตามฉมวกแหวกน้ำดุจงูพิษใส่หลังมือคนร้าย

คนผู้นั้นรู้สึกหลังมือปวดแปลบอย่างรุนแรง ถูกแส้ปัดหวดใส่เป็นเลือดเนื้อเลอะเลือน จึงบิดเอวพุ่งเฉียงๆ ไปหลายเซียะ พอตกถึงพื้นก็กลิ้งตัวออกไป เหลิ่งเสียนขณะจะไล่กวดตาม แต่พอโคจรพลัง หน้าอกก็ปวดแปลบปลาบ ยากจะใช้กำลัง ได้แต่เบิ่งตาดูคนผู้นั้นกลิ้งตัวไปไกลโข ยามนั้นเวี่ยจือหยางก็เห็นผู้มาชัดตา ต้องอุทานดังเอ๊ะกล่าวว่า “เป็นท่าน”

ผู้มาเป็นหนึ่งในสี่ภูตเอี้ยนหยางนามหยางเฮิ่น มันซ่อนตัวอยู่ใต้ทะเลสาบ สะสมกำลังซุ่มจู่โจม มิคาดเหลิ่งเสียนไม่เพียงหลบรอดจากท่าฉมวกแหวกน้ำ ทั้งยังตอบโต้ใส่ หยางเฮิ่นพอพลิกตัวลุกขึ้น ก็ถลึงมองเหลิ่งเสียน เห็นเหลิ่งเสียนเหลียวซ้ายแลขวา พลันได้ยินสุ้มเสียงเย็นชาเสียงหนึ่งดังว่า “ไม่ต้องมองหาแล้ว เราอยู่ที่นี้”

สุ้มเสียงดังจากบนเก๋ง เหลิ่งเสียนช้อนตาขึ้น เจ้าสำนักเอี้ยนหยางเถี่ยมู่หลีก็พุ่งโถมลงจากเก๋งดุจเหยี่ยวโฉบกระต่าย

เหลิ่งเสียนรู้สึกเบื้องหน้าสายตามืดทะมึน พลังลมคล้ายคมมีดนับร้อยเล่มฟาดฟันลงมา จึงรีบโบกแส้ปัดขึ้น ได้ยินเสียงซี่ซี่ เส้นใยขาดสะบั้นหมดสิ้น คงเหลือแต่ด้ามถือ เถี่ยมู่หลีตวาดก้อง หดตัวกลางอากาศ พุ่งหมัดขวาใส่ทรวงอกด้านซ้ายของเหลิ่งเสียน

เหลิ่งเสียนถอยกายไปหนึ่งก้าว ล้มระทวยกับพื้น เถี่ยมู่หลีพลิ้วกายลงมา ยื่นแขนออกตะปบคว้าร่างมันไว้ หันมากล่าวว่า “น้องแซ่เวี่ย ขอบใจมากแล้ว” มันไม่รอให้เวี่ยจือหยางตอบคำ ก็ลอยตัวขึ้น เหยียบย่ำใบบัวกลางทะเลสาบ พุ่งผ่านผิวน้ำไปดุจสายลมหอบหนึ่ง หยางเฮิ่นก็พลิกตัวกระโดดลงในทะเลสาบ ด้วยความปราดเปรียวดุจปลาหลีฮื้อตัวหนึ่ง

เถี่ยมู่หลีปรากฏตัวอย่างฉับพลัน จากไปอย่างรวดเร็ว ผู้คนริมทะเลสาบล้วนตะลึงลาน ชั่วครู่ให้หลังฝูซังเต้าเจี้ยงค่อยระงับสติ ตวาดว่า "เวี่ยจือหยาง เจ้าบังอาจสมคบคิดกับคนโฉดชั่ว ทำร้ายผู้แทนพระองค์ หากเหลิ่งกงกงเป็นไรไป ไม่ว่าพวกเจ้าก็ดี เอี้ยนอ๋องก็ดี ล้วนไม่อาจปฏิเสธความรับผิดชอบ"

คำพูดนี้คล้ายน้ำเย็นราดรดลงยังศีรษะ เวี่ยจือหยางค่อยได้คิดว่าเหลิ่งเสียนเป็นผู้แทนพระองค์ที่เจี้ยนเหวินฮ่องเต้ส่งมา ไม่ต่างกับฮ่องเต้เสด็จมาด้วยพระองค์เอง หากล่วงเกินจะมีโทษประหารชีวิต ตอนนี้คนถูกจับตัวไป ถึงแม้เวี่ยจือหยางมิใช่ตัวการ แต่หากมันไม่ได้ทำร้ายเหลิ่งเสียนต่อให้เถี่ยมู่หลีมีฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ ก็ไม่สามารถสยบขันทีชราในท่าเดียว หากว่าฝูซังเต้าเจี้ยงต่อเติมเสริมแต่ง รายงานต่อจางปิ่งและพวก เวี่ยจือหยางกับจูเหว่ยแม้มีร้อยปากก็ไม่อาจโต้แย้ง

เวี่ยจือหยางใช้ความคิดใคร่ครวญ พลันโถมใส่ฝูซังเต้าเจี้ยง คิดสยบมันเอาไว้ มิให้ข่าวคราวรั่วไหลออกไป ฝูซังเต้าเจี้ยงระวังป้องกันอยู่ก่อน ชิงสะบัดหน้าหลบหนีไป

เวี่ยจือหยางลอบด่าทอในใจ ทุ่มเทฝีเท้าไล่กวดตาม มันปลูกฝีหนอนคุณไสยสำเร็จ มีฝีเท้ารวดเร็ว ชั่วพริบตาก็เข้าใกล้ฝูซังเต้าเจี้ยง พลันกระโดดปราดขึ้น ยื่นมือขวาคว้าใส่กลางหลังฝูซังเต้าเจี้ยง

ฝูซังเต้าเจี้ยงได้ยินเสียงลมแหวกฝ่าอากาศ ก็หมุนตัวกลับฟาดฝ่ามือใส่ เวี่ยจือหยางเปลี่ยนเป็นตะปบข้อมือของมัน มิคาดฝูซังเต้าเจี้ยงใช้ท่าหลอกล่อ พอฟาดฝ่ามือออก ก็หดรั้งกลับ งอเข่ากระโดดปราด เสียงตูมเมื่อกระโดดลงในทะเลสาบ

เวี่ยจือหยางงงงันวูบ ค่อยพลิกตัวลงสู่พื้น เพ่งตามองน้ำทะเลสาบ เห็นฝูซังเต้าเจี้ยงโผล่ศีรษะขึ้นบนผิวน้ำที่ห่างไปสิบกว่าวา จากนั้นแหวกว่ายถึงริมทะเลสาบ มันเติบโตที่ชายฝั่งทะเล มีวิชาทางน้ำเป็นเลิศ เพียง

อึดใจเดียวก็จากไปไกลโข

เวี่ยจือหยางไล่ตามไม่ทัน ต้องคร่ำครวญในใจ ได้ยินเสียงฝีเท้าดังขึ้น จูเหว่ยกับผู้วิเศษมหาโพธิรีบรุดมาถึง เวี่ยจือหยางไม่กล้ารั้งอยู่ ร้องคำ "รีบไป" พลางกุมมือจูเหว่ยโถมออกจากเก๋งกลางน้ำ เหล่าไพร่พลพากันขวางทาง เวี่ยจือหยางกับผู้วิเศษมหาโพธิชิงตะปบคว้าผู้คน จับโยนลงน้ำ พริบตานั้นบนผิวทะเลสาบปรากฏศีรษะคนสลอน เสียงร้องโอดโอยถ่ายทอดไปไกลโข

ทั้งสามสลัดหลุดจากกำลังติดตาม ใช้วิชาตัวเบารุดถึงสถานที่เปลี่ยวร้าง ค่อยหยุดพักหอบหายใจ ผู้วิเศษมหาโพธิกล่าวว่า "คราครั้งนี้ย่ำแย่แล้ว ท่านทั้งสองรีบไปจากเมืองเป่ยผิง"

จูเหว่ยกล่าวอย่างลังเลว่า "พวกเราพอจากไป ราชสำนักต้องหันไปกล่าวโท**ษชื่อเกอ** *(พี่ที่สี่)*"

ผู้วิเศษมหาโพธิกล่าวว่า "ยังสนใจไยกัน ปัญหาเฉพาะหน้าคือเอาตัวรอดก่อน"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "เอ่ยถึงการเอาตัวรอด ท่านผู้วิเศษไฉนยื่นมือช่วยเหลือ?"

ผู้วิเศษมหาโพธิกล่าวอย่างจริงจังว่า "พุทธะยึดถือหลักเหตุและผล เวี่ยเซียนเซิงมีบุญคุณต่ออาตมา เมื่อเซียนเซิงมีภัย อาตมาไหนเลยนิ่งดูดายได้?"

เวี่ยจือหยางนึกขอบคุณ ประสานมือกล่าวว่า "ท่านผู้วิเศษคิดอ่านอย่างไร?" ผู้วิเศษมหาโพธิกล่าวว่า "แผ่นดินจงหยวนไม่อาจอยู่สืบต่อ อาตมาคิดเดินทางกลับแดนถูฟาน หากท่านทั้งสองไม่มีที่ไป สามารถร่วมทางกับอาตมา"

เวี่ยจือหยางกล่าวขอบคุณน้ำใจของอีกฝ่าย จูเหว่ยก็เม้มริมฝีปากกล่าวว่า "ท่านผู้วิเศษ ผู้ที่จับตัวเหลิ่งกงกงไปเป็นใคร กลับมีฝีมือสูงเยี่ยม

ยิ่ง”

ผู้วิเศษมหาโพธิกล่าวว่า “เป็นเถี่ยมู่หลีแห่งภูเขาเอี้ยนซาน” จูเหว่ยหน้าซีดเผือดกล่าวว่า “เถี่ยมู่หลี? ซือฟู่บอกว่ามันเป็นราชครูมองโกล มีฝีมือสูงเยี่ยมยิ่ง”

เวี่ยจือหยางสอดคำขึ้น “ท่านผู้วิเศษเคยพบกับเถี่ยมู่หลีหรือ?”

ผู้วิเศษมหาโพธิผงกศีรษะกล่าวว่า “เมื่อสามวันก่อนที่จุดพักม้าปรากฏคนร้ายซุ่มโจมตียามวิกาล มีคนรับบาดเจ็บล้มตายจำนวนมาก คนนำขบวนคือเถี่ยมู่หลี เหลิ่งเสียนประมือกับมัน ตกเป็นฝ่ายเพลี่ยงพล้ำ หากมิใช่กำลังทหารยกมา ผลสุดท้ายคงเลวร้ายสุดคาดคิด”

เวี่ยจือหยางค่อยได้คิดถามว่า “รอยแผลบนใบหน้าเหลิ่งเสียน เป็นฝีมือของเถี่ยมู่หลีกระมัง?”

ผู้วิเศษมหาโพธิกล่าวว่า “ถูกแล้ว เราเข้าใจมันจู่โจมล้มเหลว คงหลบหนีไปไกล มิคาดมันติดตามมาถึงเมืองเป่ยผิง ชิงตัวเหลิ่งเสียนไป ไม่ทราบว่าคนทั้งสองมีข้อบาดหมางใด”

เวี่ยจือหยางทราบแน่แก่ใจว่า เถี่ยมู่หลีมีเป้าหมายที่ลายแทงขุมทรัพย์ที่กษัตริย์มองโกลทิ้งไว้ ลายแทงแบ่งเป็นสี่ส่วน เถี่ยมู่หลีได้ครอบครองสามส่วน ที่เหลือหนึ่งส่วนอยู่ที่เหลิ่งเสียน หากจับตัวเหลิ่งเสียนได้จะหยิบฉวยลายแทงไป

เวี่ยจือหยางไม่มีความสนใจต่อขุมทรัพย์มองโกล จึงกล่าว “ทหารทางการคงออกติดตามตัว ท่านผู้วิเศษออกจากเมืองให้ระมัดระวังตัว”

ผู้วิเศษมหาโพธิรับคำ ประนมมือคำนับหันกายจากไป

เวี่ยจือหยางเหลียวดูจูเหว่ย องค์หญิงน้อยขมวดคิ้ว จิตใจไม่อยู่กับตัว เวี่ยจือหยางล่วงรู้ความคิดของนาง จึงกล่าว “เมืองเป่ยผิงไม่อาจอยู่นาน พวกเราหาทางออกจากเมือง ขึ้นเหนือไปยังเมืองต้าหนิง”

จูเหว่ยไม่มีความคิดอ่านใด จึงผงกศีรษะรับ ทั้งสองรีบรุดเดินทาง

ไม่ใช้ถนนใหญ่ หากลัดเลาะไปตามตรอกซอย เดินทางระยะทางหนึ่ง พลันได้ยินเสียงคนและม้าดังสับสน ทหารทางการออกตรวจค้นผู้ต้องสงสัย ทั้งสองรีบวกกลับเข้าตรอกแห่งหนึ่ง เห็นภายในตรอกยืนไว้ด้วยคนผู้หนึ่ง คนสวมเสื้อเขียวใส่หมวกใบน้อย สีหน้าแฝงแววอ้างว้าง

เวี่ยจือหยางร้องเรียก "ลั่วเซียนเซิง" สร้างความสงสัยใจแก่จูเหว่ยยิ่ง กล่าวว่า "ลั่วเซียนเซิงเป็นใคร มิใช่**ฉินเซียนเซิง** *(ท่านผู้แซ่ฉิน)* หรอกหรือ?"

เวี่ยจือหยางงงงันวูบจึงกล่าว "ข้าพเจ้าเรียกผิดไป ฉินเซียนเซิง ท่านไฉนอยู่ที่นี้?"

เหลียงซือฉินไม่ตอบคำ เพียงกล่าวว่า "ตามเรามา" พลางหันกายไป เวี่ยจือหยางลังเลเล็กน้อย จึงชักชวนจูเหว่ยติดตามไป

หลังจากตัดผ่านถนนตรอกซอย ลดเลี้ยวอยู่หลายครา มาถึงตัวตึกหลังหนึ่ง พอผลักประตูเข้าไป เห็นหญิงรับใช้หลันเกิงกำลังตัดแต่งดอกไม้ เหลียนหังต้มน้ำชงชา สุ่ยเหลียนอิ่งนั่งเย็บปักถักร้อย พอพบเห็นทั้งสามต่างพากันลุกขึ้น

เวี่ยจือหยางมีเงื่อนปมในใจ พอพบพานสุ่ยเหลียนอิ่ง ก็ไม่สบายใจอยู่บ้าง ประสานมือทักทาย ไม่กล่าวว่ากระไร จูเหว่ยกลับวางตัวเป็นเลิศ ยิ้มพลางกล่าวว่า "แม่นางสุ่ย เหลียนหัง หลันเกิง จากมาสบายดี?"

สุ่ยเหลียนอิ่งกวาดมองนางแวบหนึ่ง ผงกศีรษะเล็กน้อย นางมีรูปโฉมอ่อนโยน แต่ในส่วนลึกแฝงความเย็นชาชนิดหนึ่ง

ทั้งหมดเข้าห้องรับแขกทรุดนั่งลง เหลียนหังยกน้ำชามา หลันเกิงก็หอบผลไม้มาหลายชนิด

เหลียงซือฉินปรายตาบอกใบ้ สุ่ยเหลียนอิ่งก็นำหญิงรับใช้ทั้งสองล่าถอยเข้าห้องชั้นใน สร้างความประหลาดใจแก่จูเหว่ย ครุ่นคิดขึ้น *'ชายชราผู้นี้เปลือกนอกเป็นเสมียน ดูจากลักษณะท่าทีของมัน กลับคล้ายเป็น*

นายก็มิปาน'

เวี่ยจือหยางต่อสู้เป็นเวลานาน จึงคอแห้งผาก ยกน้ำชาขึ้นดื่มรวดเดียวหมดสิ้น เหลียงซือฉินรอจนมันดื่มเสร็จ ค่อยกล่าวว่า "พวกเจ้าคิดจากไปหรือ?"

เวี่ยจือหยางพอฟัง ก็ทราบว่ามันทราบเรื่องทั้งหมด จึงกล่าว "เหลิ่งเสียนถูกเถี่ยมู่หลีจับตัวไป ราชสำนักต้องจดหนี้บัญชีรายนี้กับจูเหว่ย ตอนนี้ไม่ไป คงไปไม่ได้แล้ว"

เหลียงซือฉินกล่าวว่า "จากที่นี้ไปยังเมืองต้าหนิงไม่ยากนัก แต่หากหนิงอ๋องรับตัวพวกเจ้าไป จะถูกครหาว่าปกป้อง เมื่อถึงเวลาราชสำนักจะมีข้ออ้างส่งกำลังปราบปราม เมืองต้าหนิงคงยากต้านทานได้"

จูเหว่ยใจสั่นสะท้าน รีบกล่าวว่า "อย่างนั้นพวกเราไม่ไปยังเมืองต้าหนิงแล้ว"

เหลียงซือฉินกล่าวว่า "อย่างนั้นหรือ ท่านเป็นน้องของหนิงอ๋อง หากราชสำนักคิดลิดรอนอำนาจอ๋องกินเมือง ยังคงคิดบัญชีกับหนิงอ๋อง"

จูเหว่ยหน้าซีดเผือด ไม่อาจกล่าววาจาใดได้ เวี่ยจือหยางฟังออกว่าเหลียงซือฉินมีคำพูดคิดกล่าว จึงถามว่า "ฉินเซียนเซิงมีความคิดอันใด?"

เหลียงซือฉินกล่าวว่า "เหลิ่งเสียนเป็นผู้แทนพระองค์ ตอนนี้มันมีภัย หากสามารถช่วยเหลือออกมา คนผู้นี้ถือบุญคุณความแค้น ต้องช่วยล้างความผิดให้แก่พวกท่าน"

จูเหว่ยพอฟัง ก็บังเกิดความคิดเคลื่อนไหว แต่เวี่ยจือหยางคาดเดาว่าเหลียงซือฉินคิดช่วยเหลือเหลิ่งเสียน จนใจที่เผชิญภัยกัลป์ ไม่สามารถลงมือด้วยตนเอง จึงหาข้ออ้างให้มันกระทำแทน

เหลียงซือฉินเห็นมันก้มศีรษะนิ่งเงียบงัน จึงกล่าว "เถี่ยมู่หลีไฉนจับตัวเหลิ่งเสียนไป?" เวี่ยจือหยางตอบว่า "เพราะลายแทงขุมทรัพย์ฉบับหนึ่ง"

เหลียงซือฉินล้วงหยิบหนังแพะจากในแขนเสื้อผืนหนึ่ง กล่าวว่า "เป็นสิ่งนี้หรือ?"

เวี่ยจือหยางรู้สึกเหนือความคาดหมาย ร้องโพล่งว่า "ลายแทงขุมทรัพย์? สิ่งของนี้ไฉนอยู่ที่ท่าน?"

เหลียงซือฉินกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "นี่ความจริงเป็นของเหลิ่งเสียนครั้งกระโน้นเพราะเหตุประจวบเหมาะ จึงตกอยู่ในมือเรา"

เวี่ยจือหยางมองดูหนังแพะผืนนั้น ใจเต้นตูมตามขึ้นมา จูเหว่ยก็บังเกิดความสงสัยใจ ถามว่า "ฉินเซียนเซิงรู้จักเหลิ่งกงกง?"

เหลียงซือฉินตอบว่า "เคยพบหน้าหลายครา"

จูเหว่ยเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่ง เวี่ยจือหยางกลับนึกถึงคำบอกเล่าของสีอิ่งเจินว่า ครั้งกระโน้นก่อนเมืองต้าตูถูกตีแตก เหลิ่งเสียนเคยลอบสังหารแม่ทัพใหญ่ฉีต๋า แต่ถูกเหลียงซือฉินจับตัวไว้ ลายแทงขุมทรัพย์หนึ่งในสี่ส่วนนี้ คงค้นได้จากตอนนั้น

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "เช่นนี้เป็นว่าบนร่างเหลิ่งเสียนไม่มีลายแทงขุมทรัพย์?" เหลียงซือฉินทอดถอนใจกล่าวว่า "หากว่ามันมีลายแทงขุมทรัพย์ ก็ยากมีชีวิตรอด อย่าว่าแต่ไม่มี อย่างนั้นคงต้องตายแน่นอน"

เวี่ยจือหยางแค้นเหลิ่งเสียนจับใจ เหลียงซือฉินกลับออกปากต่อมัน จึงกล่าวกับจูเหว่ยว่า "ข้าพเจ้ามีคำพูดคิดกล่าวกับฉินเซียนเซิง ท่านเข้าห้องชั้นในไปพักผ่อนสักครู่"

จูเหว่ยลังเลเล็กน้อย จึงลุกขึ้นเดินเข้าห้องชั้นใน คงเหลือเวี่ยจือหยางกับเหลียงซือฉินสองคน เวี่ยจือหยางจับจ้องมองมันตาไม่กะพริบ กล่าวว่า "ลั่วเซียนเซิง เอี้ยนอ๋องคลุ้มคลั่งแล้ว"

เหลียงซือฉินส่งเสียงดังอืมม์ กล่าวว่า "เราเห็นแล้ว"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "เอี้ยนอ๋องคลุ้มคลั่ง เซียนเซิงไม่ลำบากใจหรือ?" เหลียงซือฉินกล่าวว่า "นี่เป็นเจตนารมณ์ของฟ้า เราเองก็อับจน

ปัญญา”

เวี่ยจือหยางเข้าใจว่าเอี้ยนอ๋องเป็นบุตรของเหลียงซือฉิน ความจริงคิดกล่าวปลอบโยนสักหลายคำ พอเห็นเช่นนั้นไม่ทราบกล่าวเริ่มจากที่ใดหลังจากครุ่นคิดแล้วกล่าว “เหลิ่งเสียนชั่วช้าน่าชัง วันที่อยู่ในตลาดร้านถิ่นมันวางแผนทำร้ายเอี้ยนอ๋อง เซียนเซิงเป็นมังกรฟ้า ไยต้องคลุกคลีกับไก่ตอนตาย?”

เหลียงซือฉินสั่นศีรษะกล่าวว่า “การดูแลเอี้ยนอ๋องเป็นคำสั่งเสียของโซ่วเฟย ส่วนการคุ้มครองศิษย์สระเหยาฉือ เป็น**จู่ฟู่** *(ท่านปู่)* ผู้ล่วงลับก่อนตายกำชับไว้ ทั้งสองประการนี้ เราไม่อาจเพิกเฉยได้”

เวี่ยจือหยางอับจนถ้อยคำ เหลียงซือฉินผลักลายแทงขุมทรัพย์ถึงเบื้องหน้ามันกล่าวว่า “ใช้ชิ้นส่วนลายแทงนี้แลกกับชีวิตของเหลิ่งเสียน”

เวี่ยจือหยางทอดถอนใจ รับลายแทงขุมทรัพย์มาซุกเก็บไว้ในอกเสื้อ กล่าวว่า “ลั่วเซียนเซิง หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น อย่าคิดหมายให้ข้าพเจ้าช่วยเหลือเหลิ่งเสียนแม้แต่น้อย”

เหลียงซือฉินกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “เราทราบดี ถือว่าเราติดค้างน้ำใจเจ้า”

เวี่ยจือหยางสั่นศีรษะกล่าวว่า “เซียนเซิงมีบุญคุณต่อข้าพเจ้าดุจขุนเขา ผู้เยาว์ย่อมต้องรับใช้ต่างม้าลา แต่ว่า...”

เหลียงซือฉินโบกมือกล่าวว่า “น้ำใจส่วนน้ำใจ ในโลกนี้ผู้ที่เราติดค้างน้ำใจมีแต่เจ้าคนเดียว”

เวี่ยจือหยางเงียบงันไปชั่วขณะ พลันนึกถึงเรื่องหนึ่ง กล่าวว่า “ลั่วเซียนเซิง หากใช้ลายแทงแลกกับผู้คน เถี่ยมู่หลีพอประกอบภาพลายแทงเข้าด้วยกัน หาขุมทรัพย์มองโกลจนพบ ทัพมองโกลจะมีกำลังกล้าแข็งขึ้นไยมิใช่ส่งผลคุกคามต่อแผ่นดินจงหยวน?”

เหลียงซือฉินกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “เพชรนิลจินดาได้ไป ไม่อาจใช้

รองท้อง ไม่อาจต่อต้านความหนาว เถี่ยมู่หลีแม้ได้รับขุมทรัพย์ ยังต้องจัดซื้อเกลือ ใบชา แร่เหล็กจากแผ่นดินจงหยวน ส่วนที่ว่าคุกคามต่อแผ่นดินจงหยวนยิ่งน่าหัวร่อ คิดทำสงครามต้องใช้คนและม้าตลอดจนหญ้าเสบียง มีเงินทองไม่มีหญ้าเสบียงก็เปล่าประโยชน์"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "ขุมทรัพย์มองโกลมีค่ามหาศาล เซียนเซิงไม่หวั่นไหวใจหรือ?"

เหลียงซือฉินส่ายหน้ากล่าวว่า "ทรัพย์สินเงินทองมีมากเกินไปกลายเป็นความยุ่งยากประการหนึ่ง มิใช่ความรักชอบของเรา"

เวี่ยจือหยางเมื่อวัยเยาว์วัยอดอยากมา จึงกล่าว "ไม่มีเงินก็ไม่ได้ทั้งไม่มีเสื้อผ้าสวมใส่ ทั้งต้องทนหิวโหย"

เหลียงซือฉินเพ่งตาไปยังที่ไกลตา กล่าวว่า "ครั้งกระโน้นตอนรวบรวมทุนทรัพย์ เราเคยค้าขายอยู่หลายวัน คบหาคนชื่อ**เสิ่นว่านซัน*** เป็นสหาย จากปากคำมัน พ่อค้ายึดหลัก *'คนละทิ้งเราหยิบฉวย คนหยิบฉวยเรายื่นให้'* เราใช้วิธีการนี้ขนถ่ายทุกสิ่ง ได้เงินนับร้อยหมื่น แต่ว่าได้มาง่ายดายเกินไป กลับขาดความกระตือรือร้นสนใจ มีคนยกตนสูงส่ง ไม่แตะต้องเงินทอง ส่วนใหญ่เป็นการประโคมยกย่อง หากยึดถือเงินทองเป็นธุลีดิน ต้องเคยเห็นภูเขาเงินภูเขาทอง เกลือกกลิ้งอยู่ในมุกมณีมาก่อน ผู้โฉดเขลาเห็นเงินตาโต ละโมบไม่รู้จักพอ ผู้ทรงปัญญาพอมีเงินทองเต็มเปี่ยมค่อยรู้ซึ้งถึงทางโลก ทราบว่าความร่ำรวยไม่จีรัง พุทธะถือหลักการให้ทาน หากไม่มีทุกสิ่ง ไหนเลยให้ทานได้ ดังนั้น**ซื่อเจีย**** ถือกำเนิดในตระกูลกษัตริย์ จึงตรัสรู้ได้ หากเปลี่ยนเป็นคนยากจนข้นแค้น คิดบรรลุธรรมกลับยากเย็นเข็ญใจ"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว เซียนเซิงเห็นทรัพย์สิน

---

* เสิ่นว่านซันมีตัวตนจริง เป็นเศรษฐีอันดับหนึ่งต้นราชวงศ์หมิง ให้เงินจูหยวนจางสร้างนครหลวง

** พระศากยมุนี

เงินทองนับไม่ถ้วน จึงไม่เห็นขุมทรัพย์มองโกลอยู่ในสายตา”

เหลียงซือฉินกล่าวเสียงเย็นชาว่า “ทรัพย์สินเงินทองนับเป็นอย่างไร แม้แต่แผ่นดินอันกว้างใหญ่ไพศาล เรายังเห็นมา”

เวี่ยจือหยางใคร่ครวญความหมายในวาจา กลับครุ่นคิดจนซึมเซา พลันได้ยินเหลียงซือฉินกล่าวว่า “เจ้าคิดอะไร?”

เวี่ยจือหยางระงับสติแล้วกล่าว “หากเถี่ยมู่หลีไม่ยอมมอบคนให้ ข้าพเจ้าควรรับมืออย่างไร?”

เหลียงซือฉินขบคิดแล้วถามว่า “เจ้าเห็นว่าเถี่ยมู่หลีมีพลังฝีมือระดับใด?”

“ทั้งรวดเร็วทั้งรุนแรง ยากจะต้านทานได้”

“หากว่าประมือกับมัน เจ้ามีความมั่นใจเอาชัยสักกี่ส่วน?”

“ไม่มีแม้สักส่วนเดียว”

เหลียงซือฉินสั่นศีรษะกล่าวว่า “ไยต้องดูถูกตัวเอง ต่อให้เถี่ยมู่หลีมีฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ ก็ต้องใช้พลังลมปราณ หากสามารถใช้ลมปราณควบคุมลมปราณ ไม่แน่ว่าไม่สามารถรบกวนเส้นลมปราณ ฉวยโอกาสเอาชัย”

“แต่ว่ามันมีพลังลมดุจคมมีด ไม่อาจเข้าประชิดใกล้ เมื่อไม่อาจเข้าประชิดใกล้ ไหนเลยรบกวนเส้นลมปราณได้?”

เหลียงซือฉินยื่นมือซ้ายคีบผลท้อมาผลหนึ่ง กล่าวว่า “พลังฝีมือเฉกเช่นผลท้อ กระบวนท่าเฉกเช่นผิวของผลไม้ กำลังภายในเป็นเนื้อผลไม้ ส่วนเมล็ดเป็นใจคน กระบวนท่าก็ดี กำลังภายในก็ดี หากไม่มีใจคอยควบคุม ล้วนเป็นวัตถุที่เปล่าประโยชน์”

เวี่ยจือหยางรับฟังไม่เข้าใจ จึงกล่าว “เซียนเซิงหมายความว่า...”

“เราเคยเห็นเจ้าลงมือ โดยดึงกระบวนท่าของฝ่ายตรงข้ามเข้ามายังจังหวะจะโคนของตัวเอง วิธีนี้เรียกว่าทำลายกระบวนท่า หากเผชิญยอดฝีมือประสานทั้งในนอก เพียงใช้วิธีทำลายกระบวนท่ายากจะสั่นคลอนได้

ต้องเพิ่มความเปลี่ยนแปลง ใช้พลังควบคุมพลัง เรียกว่าควบคุมลมปราณ หากเผชิญคู่มือที่เข้มแข็งกว่า จิตสัมพันธ์กับใจ ใจหลอมรวมกับลมปราณ ต้องโยกคลอนจิตสำนึก เรียกว่าจู่โจมจิตใจ" เอ่ยถึงตอนนี้วางผลท้อลง กล่าวเสริมว่า "ดังนั้นตำราพิชัยสงครามมีว่าไว้ จู่โจมจิตใจเป็นวิธีอันประเสริฐ ตีเมืองเป็นวิธีชั้นเลว ใจเป็นวัตถุไร้สภาพ วัตถุไร้สภาพยากระวังป้องกัน นับตั้งแต่เราถือกำเนิดเกิดมา เห็นกระบวนท่าและวิชากำลังภายในนับพันนับหมื่น เคยพบเห็นผู้ที่สามารถจู่โจมจิตใจเพียงไม่กี่คน"

เวี่ยจือหยางถามว่า "หวินซวีนับได้หรือไม่?"

"นับได้ กระบี่ใจปัญญาบารมีจู่โจมจิตใจโดยตรง หากมิใช่หวินซวี จิตใจคับแคบ ไม่บรรลุขอบขั้นสุดยอด ค่ำคืนนั้นเราคงไม่สามารถออกจากวังต้องห้ามได้"

เวี่ยจือหยางสะท้านหวั่นไหว ชั่วครู่จึงกล่าว "เซียนเซิงต้องการให้ข้าพเจ้าเรียนรู้หลักจู่โจมจิตใจหรือ?"

"หลักการจู่โจมจิตใจไหนเลยเรียนรู้ได้ การทำลายกระบวนท่า หรือควบคุมลมปราณก็ถือว่าจู่โจมจิตใจ กำลังภายในพอผิดแนวทาง กระบวนท่าสับสนวุ่นวาย ใจคนจะว้าวุ่นตามไปเอง" พลางแบมือขวาออก กล่าวว่า "ยื่นมือออกมา"

เวี่ยจือหยางยื่นมือออกไป เหลียงซือฉินพลิกฝ่ามือทาบกับใจกลางฝ่ามือของมัน เวี่ยจือหยางรู้สึกใจกลางฝ่ามือร้อนวูบ พริบตาต่อมาก็ล่วงรู้ถึงการหมุนเวียนของพลังลมปราณเหลียงซือฉิน กลับลึกล้ำไพศาล โถมทะลักมาดุจระลอกคลื่น

เวี่ยจือหยางแทบหายใจไม่ออก รีบดึงมือกลับ พลันพบว่าฝ่ามืออีกฝ่ายแฝงพลังดูดขุมหนึ่ง เป็นเหตุให้ดึงมือกลับไม่สำเร็จ ต้องร้องโพล่งว่า "ลั่วเซียนเซิง นี่เป็น..."

เหลียงซือฉินกล่าวถามว่า "รู้สึกถึงกำลังภายในของเราหรือไม่?"

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างยกย่องว่า “กำลังภายในของเซียนเซิงกว้างไพศาลดั่งห้วงน้ำมหาสมุทร...ไม่ ประดุจท้องนภา...”

เหลียงซือฉินรับฟังจนยิ้มออกมา กล่าวว่า “เจ้าลองควบคุมลมปราณของเราดู”

เวี่ยจือหยางแม้รู้สึกว่าพลังลมปราณของเหลียงซือฉินกล้าแข็งเกินไป ยากที่จะโยกคลอนได้ แต่ว่ามันอยู่ร่วมกับคนผู้นี้ระยะเวลาหนึ่ง ทราบว่าอีกฝ่ายไม่พูดพล่อยโดยไม่ไตร่ตรอง จึงสงบจิตสำรวมสมาธิ สดับฟังความเปลี่ยนแปลงของพลังลมปราณอีกฝ่าย ใช้หลักการห้าขั้นตอนหยุดยั้งยุทธ์ลองควบคุมดู

แต่ว่าพลังหกว่างเปล่าหมุนรอบกล้าแข็งแกร่งกร้าว พลังลมปราณของเวี่ยจือหยางพอกระทบถูก คล้ายหิมะเผชิญอัคคี ถูกหลอมละลายไป มิเพียงไม่อาจชักนำพลังลมปราณของอีกฝ่าย กลับคล้ายถลำลงสู่ห้วงน้ำที่ลึกสุดจะหยั่ง เวี่ยจือหยางถึงกับหน้าแดงก่ำ หลั่งเหงื่อดุจห่าฝน ยากจะดำเนินการต่อไป

เหลียงซือฉินกล่าวเสียงเย็นชาว่า “ลูกผู้ชายต่อสู้กับอุปสรรค เจ้าคิดถอนตัวแต่กลางคันหรือ?”

เวี่ยจือหยางพอสบตากับมัน ต้องเกิดความละอาย จากนั้นสะกิดความดื้อรั้นขึ้น เร่งกำลังภายในไม่หยุดหย่อน แต่เปรียบกับพลังหกว่างเปล่าหมุนรอบ กำลังภายในของมันเล็กกระจ้อยร่อย คล้ายเรือน้อยกลางมหาสมุทร สะท้อนขึ้นลงตลอดเวลา

แต่ต่อให้เป็นมหาสมุทรยังกระเพื่อมขึ้นลง เวี่ยจือหยางสลัดความคิดฟุ้งซ่าน รวบรวมสมาธิจิตใจ ตรวจสอบส่วนที่จริงแท้ จู่โจมจุดที่ขาดพร่อง ตอนแรกเหลียงซือฉินมีพลังลมปราณเพียบพร้อมสมบูรณ์ ยากจะจู่โจมทำลาย แต่น้ำหยดลงหิน ก้อนหินยังสึกกร่อน ผ่านไปครู่ใหญ่ เวี่ยจือหยางค่อยชักนำพลังลมปราณหมุนเวียนไป

เวี่ยจือหยางบังเกิดความยินดี ขณะจะเร่งมือโหมใส่ เหลียงซือฉินพลันสะท้านขึ้นคราหนึ่ง พลังลมปราณท่วมท้นประดังเข้ามา จนกำลังภายในของเวี่ยจือหยางแตกกระจัดกระจาย เหลียงซือฉินยังถ่ายเทพลังเข้ามายังเส้นลมปราณของตนเอง

เวี่ยจือหยางร้องคำ "ลั่ว..." ไม่ทันขาดคำ พลันสะท้านทั่วร่าง เส้นลมปราณร้อนลวก แขนขาแข็งทื่อ หน้าอกคล้ายถูกพะเนินเหล็กกดทับใส่ จนเลือดลมทั่วร่างพลุ่งขึ้นสู่สมอง

เหลียงซือฉินสะท้านขึ้นอีกครา เวี่ยจือหยางรู้สึกตัวเบาสบาย พลังดูดสลายคลาย มันมีปฏิกิริยารวดเร็ว รีบดึงมือกลับ ล่าถอยไปด้านหลัง พอเพ่งตามอง เห็นเหลียงซือฉินหน้าแดงราวชโลมด้วยโลหิต สองตาหลับ พริ้ม หางตาเต้นกระตุกเล็กน้อย คล้ายเกิดความเจ็บปวดรวดร้าวยิ่ง

เวี่ยจือหยางร้องโพล่งว่า "ลั่วเซียนเซิง" ขณะจะเข้าไป พลันเห็นเสื้อผ้าผมเผ้าของเหลียงซือฉินกระพือพัดพลิ้ว ปรากฏพลังอันมหาศาลผลักดันล่าถอย ที่น่าประหลาดคือในห้องรับแขกเกิดพายุหมุน ไม้ดอกที่นอกห้องกลับไม่ไหวติง

เวี่ยจือหยางล่าถอยไปทีละก้าว จนปะทะกับเสาห้องรับแขก รู้สึกที่เบื้องหน้าเกิดกำแพงพลังที่ไร้สภาพขุมหนึ่ง กดทับมันจนแทบหายใจไม่ออก

เมื่อตอนอยู่ในวังต้องห้าม ภัยกัลป์ฟ้าของเหลียงซือฉินกำเริบ เกิดการทำลายล้างอย่างรุนแรง หากยามนี้บังเกิดซ้ำ จูเหว่ยกับสุ่ยเหลียนอิ่งสามนายบ่าวคงยากรอดพ้นจากชะตากรรม เวี่ยจือหยางยิ่งครุ่นคิดยิ่งหวาดหวั่น ส่งเสียงตวาดก้อง ใช้มือปาดพิณเข้าต่อต้าน แต่ความเคลื่อนไหวนี้คล้ายแมลงปอขย่มเสาหิน พอใช้พลังฝ่ามือออก ก็ถูกพลังหกว่างเปล่าหมุนรอบม้วนพัดพาไป

เวี่ยจือหยางบังเกิดความสิ้นหวัง จากนั้นตัวเบาหวิว กำแพงพลัง

สลายหายวับไป เหลียงซือฉินลืมตาขึ้น สีหน้าทอแววอิดโรย ทอดถอนใจกล่าวว่า “ขออภัย พลังชีวิตไม่มั่นคง แทบเกิดเหตุซ้ำรอย”

เวี่ยจือหยางระงับสติลง ค่อยพบว่าหลังเหงื่อโซมกาย จุดตันเถียนว่างเปล่า ใช้พลังลมปราณมากกว่าหักหาญกับยอดฝีมืออีก มันมองดูเหลียงซือฉิน กล่าวด้วยความเป็นห่วงว่า “ลั่วเซียนเซิง ท่านไม่เป็นไรกระมัง?”

“ไม่เป็นไร เพียงบังเกิดจิตมาร สามารถสะกดเอาไว้”

เวี่ยจือหยางถามว่า “เมื่อครู่เซียนเซิงไฉนบังเกิดจิตมาร?” เหลียงซือฉินทอดถอนใจกล่าวว่า “เจ้าปลุกกระตุ้นพลังลมปราณของเรา พลังหกว่างเปล่าหมุนรอบพอถูกยั่วยุ ก็ทำการตอบโต้ แม้แต่เราก็สะกดไม่ได้”

เวี่ยจือหยางงงงันวูบ ในใจบังเกิดเป็นรสชาติบอกไม่ถูก เหลียงซือฉินกวาดมองมันแวบหนึ่ง ยิ้มพลางกล่าวว่า “วิชากำลังภายในทั่วแผ่นดินไม่มีใดเกินพลังหกว่างเปล่าหมุนรอบ เจ้าสามารถปลุกกระตุ้นมัน หลังจากนี้คงไม่มีพลังลมปราณใดโค่นเจ้าลงได้”

เวี่ยจือหยางแทนที่จะยินดี กลับบังเกิดความกังวล ลดสุ้มเสียงเบาลงกล่าวว่า “ลั่วเซียนเซิง ท่านไม่เป็นไรจริงๆ?”

เหลียงซือฉินคิดกล่าวแต่แล้วกล้ำกลืนไว้ ยามนั้นจูเหว่ยและพวกได้ยินเสียงผิดปรกติ จึงออกจากห้องชั้นในมายังห้องรับแขก เห็นภายในเกิดความเสียหายยับเยิน ล้วนตื่นตระหนกยิ่ง เวี่ยจือหยางจึงสงบสติอารมณ์ ประสานมือกล่าวว่า “ฉินเซียนเซิง เวลาไม่เช้า ข้าพเจ้าสมควรออกเดินทางแล้ว”

จูเหว่ยรีบกล่าวว่า “ข้าพเจ้าก็ไปด้วย” เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ท่านร่วมทางรังแต่แบ่งแยกสมาธิข้าพเจ้า ที่นี้สงบสงัด ท่านรั้งอยู่รอฟังข่าวจากข้าพเจ้า”

จูเหว่ยแม้เห็นว่ามีเหตุผล แต่ยังไม่สบายใจ สุ่ยเหลียนอิ่งชำเลือง

มองนาง ดวงตาทอแววเหยียดหยามวูบหนึ่ง พลันได้ยินเหลียงซือฉินกล่าวว่า “เหลียนอิ่ง เจ้าออกไปดูว่าคนมาแล้วหรือไม่?”

สุ่ยเหลียนอิ่งผงกศีรษะรับ นำหลันเกิงออกไป จูเหว่ยเห็นนางเชื่อฟังถึงเพียงนี้ ยิ่งสงสัยใจกว่าเดิม ครุ่นคิดขึ้น *‘ฉินเซียนเซิงผู้นี้พลิกสถานะจากบ่าวเป็นนาย ที่แท้เป็นบุคคลชนชั้นใด?’*

ชั่วครู่ให้หลัง หลันเกิงกลับมารายงานว่า “คนมาแล้ว อยู่ที่หน้าประตู”

เหลียงซือฉินหันมากล่าวกับเวี่ยจือหยางว่า “ที่เบื้องนอกมีคนชักนำเจ้าไปพบกับเถี่ยมู่หลี”

เวี่ยจือหยางเชื่อมั่นในขีดความสามารถของอีกฝ่าย จึงกวาดมองจูเหว่ยแวบหนึ่ง หักใจออกจากห้องรับแขก

พอออกจากลานตึก ไม่เห็นมีผู้ใด เวี่ยจือหยางขณะสงสัยใจ พลันได้ยินสุ้มเสียงเย็นชาเสียงหนึ่งดังขึ้นที่เบื้องบนว่า “อยู่ที่นี้”

เวี่ยจือหยางเงยหน้าขึ้น เห็นผู้นำหมวดหมู่ลมหลันจุยในชุดขาวกางร่มสีขาว ยืนหยัดอยู่บนชายคาตึก จึงกระโดดขึ้นไป หลันจุยไม่กล่าวกระไร ก็หมุนตัวไป ความเคลื่อนไหวรวดเร็วดุจสายลม ต่อให้ใช้วิชาคำวิชชุก็ไม่อาจเปรียบเปรยได้

อึดใจเดียววิ่งเป็นระยะทางหลายลี้ หลันจุยไม่ได้ยินเสียงความเคลื่อนไหว อดเหลียวหน้ามองมิได้ เห็นเวี่ยจือหยางติดตามอยู่ด้านหลัง สีหน้าท่าทีปลอดโปร่งยิ่ง

หลันจุยใจสั่นสะท้าน ที่ผ่านมาเหลียงซือฉินให้ความสำคัญกับเวี่ยจือหยาง แต่ผู้นำแปดหมวดหมู่ส่วนใหญ่ไม่ยอมรับ ในหมวดหมู่ทั้งแปดหลันจุยมีวิชาตัวเบาอันดับหนึ่ง เมื่อครู่พอพบหน้า มันก็ใช้วิชาตัวเบาถึงขีดสุด หากว่าเวี่ยจือหยางตามไม่ทัน ต้องออกปากขอร้อง มันจะกล่าวประชดแดกดัน ฉีกหน้าเวี่ยจือหยางสักครา

หลันจุยดีดลูกคิดรางแก้วอย่างเลิศลอย มิคาดเวี่ยจือหยางปลูกฝีหนอนคุณไสยสำเร็จ มีฝีเท้ารวดเร็วเหนือคน ไม่ว่าหลันจุยวิ่งตะบึงอย่างไร มันยังสามารถตามทัน

หลันจุยเกิดความคิดเอาชนะขึ้น เร่งความเร็วกว่าเดิม โคจรพลังสายลมไปรอบกาย จนเสื้อผ้าเบ่งพองขึ้น ผมเผ้าโชยพัดพลิ้ว กลับกลายเป็นประกายสีขาวสายหนึ่งรุดหน้าไป

เวี่ยจือหยางเห็นมันเร่งความเร็วถึงเพียงนี้ ต้องลอบอัดอั้นตันใจ แต่ไม่สะดวกกับการถามไถ่ ได้แต่เร่งความเร็วตาม

ทั้งสองแยกย้ายเป็นหนึ่งหน้าหนึ่งหลัง เพียงครู่ใหญ่ก็วิ่งวนเมืองเป่ยผิงรอบหนึ่ง เวี่ยจือหยางอดถามมิได้ว่า “หลันเซียนเซิง ยังอีกไกลเท่าใด?”

หลันจุยเหลียวหน้ามา พบว่าเวี่ยจือหยางหน้าไม่แดง ลมหายใจไม่หอบถี่ สร้างความท้อแท้ใจยิ่ง ตอบว่า “อยู่ที่เบื้องหน้าเอง”

มันทางหนึ่งเร่งรุดต่อ ทางหนึ่งครุ่นคิด *‘ไม่พบกันไม่กี่เดือน มันไฉนกลับกลายเป็นร้ายกาจถึงเพียงนี้ หรือว่า**เฉิงจู่** (เจ้านคร) ลำเอียง ถ่ายทอดวิธีการทางลัดแก่มัน?’*

วิ่งตะบึงอีกครู่หนึ่ง หลันจุยพลันชะงักเท้าลง สอดส่ายสายตามองหา เวี่ยจือหยางจึงถามว่า “ชมดูอันใด?”

หลันจุยกล่าวว่า “ซูเฉิงกวง...” ไม่ทันขาดคำ เงาร่างสายหนึ่งโซซัดโซเซออกจากมุมกำแพง คนหลั่งโลหิตชโลมเสื้อผ้าที่สวมใส่ กลับเป็นซูเฉิงกวง

ทั้งสองรีบรุดเข้าไปประคองผู้นำหมวดหมู่อสนีไว้ หลันจุยกล่าวว่า “ผีพนัน ท่านไฉนมีสภาพเช่นนี้”

ซูเฉิงกวงฝืนยิ้ม ไม่ทันตอบคำ เวี่ยจือหยางพลันกล่าวว่า “เป็นเยี่ยหลิงซู” ซูเฉิงกวงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “ท่านทราบได้อย่างไร?”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเคยเห็นเพลงกระบี่ของนาง อีกประการ ปากแผลนี้แสดงว่าเกิดจากถูกกระบี่อ่อนทิ่มแทงทำร้าย” พลางขมวดคิ้วกล่าวว่า “นางก็มายังเมืองเป่ยผิง?”

ซูเฉิงกวงทอดถอนใจกล่าวว่า “นางมาหาเถี่ยมู่หลี”

เวี่ยจือหยางใจหายวาบกล่าวว่า “เพราะเหตุใด?” ซูเฉิงกวงกวาดมองมันแวบหนึ่ง กล่าวว่า “ท่านไม่ทราบหรือ ก่อนหน้านี้เถี่ยมู่หลีถล่มสาขาของพรรคค้าเกลือสิบสองแห่ง ฆ่าคนไปมากมาย หากไม่ชำระแค้น ก็เสียทีที่เป็นหัวหน้าพรรค”

เวี่ยจือหยางรู้สึกเหนือความคาดหมาย เมื่อทบทวนหวนนึก เถี่ยมู่หลีแพ้พนัน โขกศีรษะสามครั้งครา คงผูกใจอาฆาต ภายหลังเหตุการณ์ย่อมต้องทวงถามหนี้บัญชี

หลันจุยถามว่า “เยี่ยหลิงซูมาหาเถี่ยมู่หลี ไฉนแทงกระบี่ใส่ท่าน?” ซูเฉิงกวงหน้าแดงวูบ กล่าวตะกุกตะกักว่า “เรากลัวนางพลาดท่าเสียที จึงขัดขวางมิให้นางเข้าไป”

เวี่ยจือหยางทอดถอนใจกล่าวว่า “มิน่าเล่าบาดแผลกระบี่ไม่ลึกนัก คาดว่านางเพียงคิดให้ท่านเปิดทาง ไม่คิดฆ่าคน”

ซูเฉิงกวงกล่าวด้วยความคับข้องใจว่า “นี่ต้องโทษว่าเราชะล่าใจไป ไม่พบกันไม่กี่เดือน นางกลับมีฝีมือรุดหน้ากว่าเดิม”

เวี่ยจือหยางกล่าวถามว่า “รังของเถี่ยมู่หลีอยู่ที่ใด?”

ซูเฉิงกวงชี้มือไปยังตรอกแห่งหนึ่ง กล่าวว่า “อยู่ในตึกที่สุดตรอก เฉิงจู่มีคำสั่ง ห้ามมิให้พวกเราออกหน้า เรากับหลันจุยได้แต่ส่งท่านถึงที่นี้”

เวี่ยจือหยางเป็นห่วงเยี่ยหลิงซู จึงรีบรุดถึงหน้าตึก กระโดดข้ามกำแพงล้อมเข้าไป กลับไม่เผชิญการขัดขวาง พลันได้ยินเสียงลมดังหวีดหวือ ยังมีเสียงโลหะแหวกฝ่าอากาศดังมา

เวี่ยจือหยางลอบร้อนรุ่มใจ พุ่งปราดไปตามเสียง เห็นบนลานตึกเกิดการฆ่าฟัน บนพื้นนอนไว้ด้วยผู้บาดเจ็บ ส่วนใหญ่เป็นสมุนพรรคค้าเกลือฉุนอวี่อิงกับตู้โย่วหยางล้วนอยู่ในจำนวนนี้

เห็นฉู่คงซันกับเถี่ยมู่หลีต่อสู้กันอย่างดุเดือด ส่วนเยี่ยหลิงซูอาศัยหนึ่งต้านรับสอง หักหาญกับซือซินปาเย่อกับนาซิน ซือซินปาเย่อสวมกรงเล็บเสือคู่หนึ่ง ร่ายรำจนเกิดกระแสลมรุนแรง ปัดป่ายกระบี่อ่อนของเยี่ยหลิงซูพ้นห่าง นาซินมีท่าร่างแผ่วพลิ้ว มือถือขนนกที่หลอมจากเหล็กเส้นหนึ่ง พอจู่โจมล้มเหลว ก็พุ่งถอยไปไกลหลายวา ด้วยเพลงกระบี่ของเยี่ยหลิงซู ยังไม่อาจกระทบถูกมันแม้แต่เงา อย่าว่าแต่ยังมีหยางเฮิ่นถือฉมวกแหวกน้ำเฝ้าคุมเชิงอยู่ด้านข้าง

เวี่ยจือหยางลอบตื่นตระหนก ศิษย์ทั้งสองของเถี่ยมู่หลีเปลือกนอกหยาบกร้าน แท้ที่จริงต่างมีฝีมือมิใช่ชั่ว ยังเหนือกว่าจู๋อิงฟงอีก มันขณะจะปรากฏตัว พลันได้ยินสุ้มเสียงผิดปรกติดังขึ้นที่ด้านหลัง จึงชิงพุ่งตัวไปเบื้องหน้า พลังฝ่ามือสองสายก็กระแทกใส่ผนังกำแพง ผนังกำแพงพังทลายลงมาแถบหนึ่ง

เวี่ยจือหยางเหลียวหน้าไป เห็นหมิงโต้วกับจู๋อิงฟงยืนเคียงบ่าเคียงไหล่ สีหน้าทอแววมึนงงสงสัย เวี่ยจือหยางก็ไม่กล่าวมากความ ฟาดฝ่ามือใส่หมิงโต้ว

หมิงโต้วยกฝ่ามือต้านปะทะ เสียงฉาดเมื่อฝ่ามือทั้งสองเผชิญพบกัน รู้สึกมีกระแสพลังขุมหนึ่งแล่นผ่านใจกลางฝ่ามือ จู่โจมใส่เส้นลมปราณ หมิงโต้วรีบใช้ลมปราณคลื่นใหญ่ตอบโต้กลับไป เวี่ยจือหยางแค่นเสียงดังเฮอะ โคจรพลังชักนำ หมิงโต้วรู้สึกเลือดลมพลุกพล่าน กลับลอยลิ่วเข้าหาจู๋อิงฟง

จู๋อิงฟงเห็นทั้งสองต่อสู้กัน จึงอ้อมไปด้านหลังเวี่ยจือหยาง แต่ไม่ทันลงมือลอบทำร้าย หมิงโต้วก็พุ่งชนใส่ มันไม่ขบคิดใคร่ครวญ รีบยื่นมือ

ประคอง มิคาดหมิงโต้วตกอยู่ในความควบคุมของเวี่ยจือหยาง จึงสะบัดแขนซ้าย กวาดใส่ทรวงอกของจู๋อิงฟง

จู๋อิงฟงคาดฝันไม่ถึงว่าหมิงโต้วจะลงมือต่อมัน จึงถูกฟาดใส่อย่างถนัดถนี่ ต้องครางหนักๆ คำหนึ่ง ลงมือตอบโต้กลับไป หมิงโต้วเลือดลมพลุกพล่าน ไหนเลยต้านทานรับได้ เสียงทึบเมื่อไหล่ซ้ายถูกคมมีดฟ้ากวาดใส่ จนกระดูกยุบตัวลง แขนซ้ายก็ตกห้อยลง ส่วนจู๋อิงฟงลอยลิ่วไป พอตกถึงพื้นต้องกระอักโลหิตคำหนึ่ง

หมิงโต้วทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล สลัดแขนขวา หลุดพ้นจากพลังดึงดูด ตวัดเท้าใช้ออกด้วยเท้าไม่กำหนด ทยอยเตะใส่จุดสำคัญของคู่ต่อสู้

เวี่ยจือหยางชักนำศัตรูต่อสู้กันเองเป็นผลสำเร็จ ก็เกิดความเชื่อมั่นกว่าเดิม เห็นมันตวัดเท้ามา จึงใช้ออกด้วยวิชาหมัดกลองวัตรค่ำผสานกับวิชามือปาดพิณ ยึดถือสองเท้าของหมิงโต้วต่างสายพิณกลองหนัง ทั้งกดและตบฟาดแต่ไกล จนพลังลมปราณภายในกายหมิงโต้ววิ่งพลุกพล่านวุ่นวาย ปลายเท้าก็เบี่ยงเบน เฉียดผ่านข้างกายเวี่ยจือหยาง

เวี่ยจือหยางสบโอกาส ยื่นมือขวาคว้าใส่ข้อเท้าหมิงโต้ว ตวาดพลางสลัดเหวี่ยงออกไป หมิงโต้วลอยอยู่กลางอากาศ กรีดมือวาดเท้าวุ่นวายพลันเห็นเงาคนถลันวูบ เวี่ยจือหยางไล่กวดตามมา เตะเท้าระฆังวัตรเข้าออก

แว่วเสียงฉาดฉาด หมิงโต้วไม่ทันตกถึงพื้น ก็ถูกเตะใส่สิบกว่าเท้าต้องกระอักโลหิตจากปาก พุ่งชนผนังกำแพงแห่งหนึ่ง ขยับดิ้นรนสองครา แล้วสิ้นสติไป

เวี่ยจือหยางพอลงมือ ก็ทำร้ายศัตรูสองคน ฝีมือนี้สะท้านทั่วบริเวณ ทั้งสองฝ่ายแยกย้ายผละจากกัน ถลึงตามองมา เถี่ยมู่หลีทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล เยี่ยหลิงซูกลับบังเกิดความเบิกบานใจ นางนำมือดีพรรคค้าเกลือรุดมา กลับพบกับความสูญเสีย คงเหลือนางกับฉู่คงซัน ดีที่เวี่ยจือหยาง

รุดมา เฉกเช่นสายฝนที่ตกลงมาอย่างทันการณ์

เถี่ยมู่หลีเหลือกตาขึ้น กระซากเสียงว่า “เด็กน้อย เจ้ามาทำอะไร?” เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านราชครูซ่อนตัวอยู่ที่นี้ ไม่กลัวทหารในเมืองล่วงรู้หรือ?”

เถี่ยมู่หลีกล่าวเสียงเย็นชาว่า “ล่วงรู้แล้วจะเป็นไร?” เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ท่านคร่ากุมตัวผู้แทนพระองค์ มีโทษสถานใด?”

เถี่ยมู่หลีขมวดคิ้วกล่าวว่า “เจ้ามาเพราะเหลิ่งเสียน? เจ้ากับมันมิใช่ศัตรูคู่อริหรือ?”

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “ใช่แล้ว ข้าพเจ้ามีความแค้นกับมัน แต่มีคนต้องการให้มันมีชีวิตสืบต่อ ไหว้วานให้ข้าพเจ้ามาร้องขอไมตรีจากท่านราชครู”

“เป็นผู้ใด?”

“อภัยที่ไม่อาจบอกได้”

เถี่ยมู่หลีแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า “ไม่บอกก็แล้วกันไป เจ้าเมื่อมาแล้วก็รั้งอยู่เถอะ”

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “พลังฝีมือของท่านราชครู เป็นที่เลื่อมใสของเด็กน้อยตลอดมา แต่คิดฆ่าพวกเราทั้งสาม เกรงว่าไม่สมปรารถนา”

เถี่ยมู่หลีกวาดตามองทั้งหมด คิดอ่านในใจ *‘ฉู่คงซันไม่น่าวิตก แต่* ***เหล่าต้ากับเหล่าเอ้อ*** *(อันดับหนึ่งและสอง) ไม่อาจเอาชนะเด็กน้อยนี้กับหญิงสาวแซ่เยี่ย* ***เหล่าซัน*** *(อันดับสาม) ถนัดในการซุ่มโจมตี ไม่จัดเจนในการต่อสู้* ***เหล่าซื่อ*** *(อันดับสี่) กับหมิงโต้วความจริงเป็นผู้ช่วยอันเข้มแข็ง กลับถูกเด็กน้อยนี้โค่นแพ้พ่ายในคราเดียว ตอนนี้หากต่อสู้กันจริงๆ ไม่แน่ว่าจะพิชิตชัยได้’*

พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า “ท่านราชครู เป็นหนึ่งพยัคฆ์ยาก

จัดการกับกระต่ายสองตัว หากว่าเพิ่มอาตมาเข้าไปจะเป็นไร?”

เวี่ยจือหยางช้อนตาขึ้น เห็นชงต้าซือยืนอยู่บนกำแพงตึกอย่างยิ้มแย้ม ต้องลอบด่าทอในใจ หลวงจีนนี้เฉกเช่นวิญญาณไม่ยอมผุดเกิด พอถึงยามคับขันสำคัญ มักออกมาก่อกวน

เถี่ยมู่หลีค่อยมีสีหน้าผ่อนคลาย กล่าวว่า “เซวียฉาน ท่านมาทำอะไร?” ชงต้าซือตอบว่า “ฟังว่าท่านราชครูบังเอิญครอบครองสินค้าชิ้นหนึ่ง จึงมาขอแบ่งปันน้ำแกงสักถ้วย”

เถี่ยมู่หลีขมวดคิ้วไม่ตอบคำ ชงต้าซือกลอกตาตลบหนึ่ง พลันหัวร่อดังยาวนาน กระโดดลงจากกำแพง โบกแขนจีวรต่อยหมัดใส่เยี่ยหลิงซู

พลังหมัดนี้หนักหน่วงแกร่งกร้าว ประหนึ่งขุนเขาทลาย เยี่ยหลิงซูแทบหายใจไม่ออก ต้องถอยกายไปสองก้าว หมุนตัวหลบเลี่ยงจากพลังหมัด แทงกระบี่ใส่ชายโครงของฝ่ายตรงข้าม

ชงต้าซือลอยตัวอยู่กลางอากาศ ยังกวาดแขนออก กระแสลมหมัดเฉียดผ่านตัวกระบี่ บังเกิดเสียงอึงอล กระบี่อ่อนงอโค้งลง เยี่ยหลิงซูรู้สึกง่ามมือปวดแปลบ กระแสลมหมัดคล้ายน้ำปรอทไหลอ้อมผ่านตัวกระบี่ กดทับใส่หน้าอกของนาง

เยี่ยหลิงซูตื่นเต้นสงสัยยิ่ง พลังหมัดลมฝ่ามือทั่วไปพอใช้ออกไม่นานจะเสื่อมสลายไป แต่พลังหมัดของชงต้าซือกลับคงอยู่นาน มิหนำซ้ำยิ่งมายิ่งกล้าแข็ง นางพอพบว่าผิดท่า ก็พลิ้วถอยไป หมัดของชงต้าซือพอต่อยใส่อากาศธาตุ กระแสลมก็กวาดผ่านพื้นดิน ในเสียงดังซ่าซ่า กลับฝากริ้วรอยจางๆ อยู่บนพื้นอิฐเขียว

คนในลานตึกล้วนตื่นตระหนก ชงต้าซือต่อยหมัดแกร่งกร้าว แต่ริ้วรอยบนพื้นกลับอ่อนจาง แสดงว่าหมัดนี้พอถึงที่สุดของแกร่งกร้าว กลับกลายเป็นอ่อนโยน ทั้งหมดล้วนเป็นชนชั้นยอดฝีมือ ดูออกว่าชงต้าซือมีฝีมือรุดหน้าอีกขั้นหนึ่ง

ชงต้าซือพอตกถึงพื้น ก็ทยอยใช้สองหมัดออก กระบวนท่าลึกล้ำตำแหน่งมุมพิสดาร เยี่ยหลิงซูไม่ว่าหลบหลีกอย่างไร ล้วนรู้สึกมีพลังคุกคามคน พลังหมัดรวมตัวไม่แตกกระจาย คล้ายแส้ยาวคล้ายน้ำปรอท พอถึงตัวก็โอบล้อมใส่ ราวกับกำแพงหินอ่อนนุ่มชั้นหนึ่ง จนผู้คนไม่อาจซ่อนตัวได้ ทั้งลงมืออย่างรวดเร็ว หมัดแรกพอใช้ออก หมัดที่สองก็ตามมาหนุนเนื่องดุจระลอกคลื่น คล้ายปรากฏผู้คนสิบกว่าคนผลัดกันจู่โจมลงมือใส่เยี่ยหลิงซู เยี่ยหลิงซูเงื้อกระบี่ตอบโต้ พอเผชิญกับกระแสลมหมัด ตัวกระบี่ก็สั่นพลิ้วดังอึงอล คล้ายกับจะหลุดพ้นจากเงื้อมมือเจ้าของ

เยี่ยหลิงซูยิ่งต่อสู้ยิ่งแตกตื่น พลันได้ยินชงต้าซือกล่าวว่า “แม่นางเยี่ย ท่านรู้จักเพลงหมัดนี้หรือไม่?”

เยี่ยหลิงซูประมือกับชงต้าซือหลายครั้ง ล่วงรู้แนวทางฝีมือของอีกฝ่ายเป็นอย่างดี แต่ไม่เคยเห็นเพลงหมัดชุดนี้มาก่อน พอฟังจึงฉุกใจคิดร้องโพล่งว่า “หมัดคชสารไร้ลักษณ์”

เคล็ดวิชามังกรซ่อนกับหมัดคชสารไร้ลักษณ์เป็นซื่ออิ่นเสินบัญญัติขึ้น มีส่วนเกี่ยวเนื่องกัน หากผนึกรวมกันใช้ออก จึงจะเปล่งอานุภาพของซื่ออิ่นเสินออกมา เยี่ยหลิงซูกับชงต้าซือแยกย้ายกันฝึกปรือ ต่างก็นึกถึงวิชาฝีมือของอีกฝ่าย แต่ชงต้าซือคิดกอบกู้ชาติมองโกล วิ่งเต้นไม่หยุดหย่อน ไม่มีเวลาฝึกปรือเพลงหมัด หลังการศึกที่หุบเขาจอมพิษ พบว่าเยี่ยหลิงซูกับเวี่ยจือหยางล้วนมีฝีมือรุดหน้า จึงหันมาฝึกปรือเพลงหมัด ซื่ออิ่นเสินถือกำเนิดจากสถาบันสงฆ์ วิชากำลังภายในเป็นแนวทางเดียวกับลมปราณวชิรทรงพลัง บวกกับชงต้าซือมีพรสวรรค์เป็นเลิศ เพียงเดือนเศษก็มีความสำเร็จอยู่บ้าง

ซื่ออิ่นเสินคาดไม่ถึงว่าอีกหลายร้อยปีให้หลัง ศิษย์ข้ามชาติภพทั้งสองจะใช้ไม้ตายของตนเองทำการหักล้างกัน เพียงแต่เยี่ยหลิงซูเคยประมือกับเถี่ยมู่หลี ชงต้าซือเฝ้าดูอยู่ด้านข้าง จึงรู้เขารู้เรา ยามนี้ใช้เพลงหมัด

คชสารไร้ลักษณ์ออก ก็ช่วงชิงมีเปรียบกว่า

เวี่ยจือหยางเห็นผิดท่า จึงกล่าว "หมัดคชสารไร้ลักษณ์นับเป็นอย่างไร หลวงจีนใหญ่ เคยได้ยินชื่อดรรชนีสำเนียงใหญ่มาหรือไม่?"

ชงต้าซือสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ในตำราหมัดคชสารไร้ลักษณ์ของซื่ออิ่นเสินเคยเอ่ยถึงดรรชนีสำเนียงใหญ่ของหลิงเต้าหยิน บอกว่าเพียงอาศัยหมัดคชสารไร้ลักษณ์ยากเอาชัย ต้องใช้ร่วมกับเคล็ดวิชามังกรซ่อน จึงมีความหวังได้ชัย

เวี่ยจือหยางพอกล่าวจบ ก็สะอึกถึงเบื้องหน้าชงต้าซือ ยกชูมือขวาจี้นิ้วชี้ออก ชงต้าซือบังเกิดจิตกริ่งเกรง จึงชิงพุ่งถอยไป รู้สึกมีพลังดรรชนีสายหนึ่งพุ่งเฉียดผ่านร่าง เป็นที่คุ้นตาอยู่บ้าง ขบคิดแล้วนึกออกว่านี่เป็นวิชาดรรชนีเลาขลุ่ยของเวี่ยจือหยาง

ชงต้าซือค่อยทราบว่าหลงกล ต้องลอบด่าทอว่า *'เด็กน้อยที่กลอกกลิ้ง'* พลางเงื้อหมัดขวาขึ้นหมายตอบโต้กลับไป พลันได้ยินเสียงลมแหวกฝ่าอากาศ เยี่ยหลิงซูแทงกระบี่ปราดมา

ชงต้าซือหัวร่อดังๆ กระโดดถอยห่างไป ร้องว่า "ช้าก่อน"

เยี่ยหลิงซูแค่นเสียงอย่างเย็นชา คิดไล่ติดตามไป เวี่ยจือหยางชิงกดด้ามกระบี่ของนางไว้ กล่าวเบาๆ ว่า "รอสักครู่ ดูว่ามันคิดกล่าวอันใด?"

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "เวี่ยจือหยาง ท่านไม่เปิดเผยพอ"

เวี่ยจือหยางหัวร่อฮิฮะถามว่า "เป็นไรหรือ?"

"ท่านเป็นศิษย์ข้ามชาติภพของหลิงเต้าหยิน กลับปิดบังอาตมาอย่างสาหัสนัก"

คำพูดพอกล่าว เถี่ยมู่หลีมีสีหน้าตื่นตระหนก มันเห็นเวี่ยจือหยางใช้วิชาฝีมือพิเศษพิสดาร ถึงแม้เค้นสมองครุ่นคิด ยังคาดเดาสังกัดอาจารย์ของมันไม่ออก พอฟังวาจาชงต้าซือ ค่อยเข้าใจกระจ่าง มันเองก็เคยได้ยินข่าวลือของมัจฉาหินวิถีเทพมา ความจริงเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่ง คิดไม่ถึงมีวัตถุ

สิ่งนี้จริง ทั้งยังตกอยู่ในมือชายหนุ่มนี้

เวี่ยจือหยางปกปิดเรื่องมัจฉาหินวิถีเทพเอาไว้ มีคนล่วงรู้น้อยกว่าน้อย มิคาดพอเอ่ยถึงดรรชนีสำเนียงใหญ่ เป็นเหตุให้ชงต้าซือล่วงรู้ที่มาของวิชาฝีมือมันออก ต้องลอบขุ่นข้องใจ ปากกล่าวว่า "หลวงจีนท่านตาต่ำไหนเลยโทษว่าข้าพเจ้าได้?"

ชงต้าซือยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า "กล่าวถูกต้อง อาตมาได้ยินชื่อดรรชนีสำเนียงใหญ่มานาน คิดขอรับคำชี้แนะดู"

ในคัมภีร์เทพคีตนิรมิตได้เอ่ยถึงวิชาดรรชนีสำเนียงใหญ่จริง แต่ไม่ได้ลงลึกในรายละเอียด กลับถือโอกาสเอ่ยถึงหลักปรัชญาวิถีแห่งเต๋า ก่อนหน้านี้เวี่ยจือหยางก็นึกสงสัย หลังจากคบหากับเหลียงซือฉินค่อยเข้าใจว่าหลิงเต้าหยินยึดหลักเหตุผลเป็นเหตุ ถือวิชาฝีมือเป็นผล เมื่อรู้หลักเหตุผลในคัมภีร์ จะค้นพบวิชาฝีมือเอง แต่เป็นวิชาฝีมือใด ไม่มีรูปลักษณ์แน่นอน ยกตัวอย่างดรรชนีสำเนียงใหญ่เพียงตั้งขึ้นมาประชันกับหมัดคชสารไร้ลักษณ์ ต่างกับซืออิ่นเสินที่จดจ่ออยู่กับวิชาฝีมือ จนลืมเลือนมรรควิถีไป

เวี่ยจือหยางขบคิดแล้วกล่าว "เมื่อครู่ท่านมิใช่รับทราบดรรชนีสำเนียงใหญ่หรอกหรือ?"

ชงต้าซืองงงันวูบจึงกล่าว "คิดหลอกคนหรือ วิชาฝีมือเมื่อครู่เป็นดรรชนีเลาขลุ่ยชัดๆ"

"ดรรชนีเลาขลุ่ยก็ดี ดรรชนีสำเนียงใหญ่ก็ช่าง เพียงแต่เป็นชื่อที่เรียกหา ข้าพเจ้าบอกว่าเป็นอะไรก็เป็นเช่นนั้น"

ชงต้าซือขณะจะโต้แย้ง พลันฉุกคิดขึ้น *'คำพูดนี้ฟังดูเหลวไหล แท้ที่จริงแฝงหลักปรัชญา อันว่ามีลักษณ์ไร้ลักษณ์ อีกทั้ง**เหตุวิทยา*** *ความจริงเป็นหลักธรรมสำคัญของพุทธศาสนา ที่เด็กน้อยนี้เอ่ยถึงเป็นวิชาฝีมือ แต่*

---

* เหตุวิทยาเป็นศาสตร์หนึ่งในปัญจวิทยาศาสตร์ เป็นคัมภีร์ที่อธิบายถึงหลักเหตุผล หรือธรรมชาติของความจริงกับความไม่จริง

ไยมิใช่หมายถึงพุทธธรรม?'

หลวงจีนใหญ่มีลักษณะของอินทรีอันหลักแหลม ถึงแม้ถูกบุญคุณความแค้นยึดครองจิตใจ แต่พออยู่ในช่วงเวลาอันเหมาะสม ยังเกิดความรู้แจ้ง จึงประนมมือกล่าวว่า "กล่าวถูกต้อง อาตมายึดติดกับรูปลักษณ์ไปแล้ว" กล่าวพลางถอยไปหนึ่งก้าว ไม่เอ่ยปากกล่าววาจาอีก

ทั้งสองกล่าววาจาซ่อนความนัย คนในบริเวณมีเพียงเถี่ยมู่หลีพอเข้าใจอยู่บ้าง ต้องครุ่นคิด *'เราไม่เข้าสู่ทางโลกเป็นเวลานาน ครั้งนี้มายังแผ่นดินจงหยวน ไฉนปรากฏผู้เยาว์รุ่นหลังอันร้ายกาจมากมายถึงเพียงนี้?'*

จากนั้นบังเกิดความถือดีขึ้น ร้องบอกว่า "เยี่ยปางจู่ เวี่ยจือหยาง พวกเจ้าจะเข้ามาทีละคน หรือเข้ามาพร้อมกัน?"

เยี่ยหลิงซูเหลียวมองเวี่ยจือหยางแวบหนึ่ง เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "ท่านราชครูเข้าใจผิดแล้ว การมาของผู้เยาว์ครั้งนี้ไม่ได้คิดลงมือ"

เถี่ยมู่หลีกล่าวว่า "ไม่ลงมือคิดทำอะไร?"

เวี่ยจือหยางถามว่า "เหลิ่งเสียนยังมีชีวิตอยู่หรือไม่?" เถี่ยมู่หลีหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า "มันเป็นหรือตาย เกี่ยวข้องใดกับเจ้า?"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "ท่านจับตัวเหลิ่งเสียนด้วยสาเหตุใด?" เถี่ยมู่หลีแค่นเสียงดังเฮอะไม่ตอบคำ ชงต้าซือกลอกตาตลบหนึ่งกล่าวว่า "อาตมาทราบ เพราะขุมทรัพย์มองโกล"

สองตาเถี่ยมู่หลีคล้ายปรากฏเปลวไฟพวยพุ่ง สีหน้าปรากฏพลังสีม่วงชั้นหนึ่ง ชงต้าซือสบตากับมันอย่างยิ้มแย้ม เถี่ยมู่หลีล่วงรู้เจตนาของหลวงจีน แต่ศัตรูเข้มแข็งเผชิญหน้า ยังต้องพึ่งพาวิชาฝีมือของหลวงจีน จึงข่มเพลิงโทสะไว้ กล่าวว่า "ใช่แล้วจะเป็นไร?"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "ไม่มีใด เพียงถามดูเท่านั้น"

เถี่ยมู่หลีไหนเลยยอมเชื่อ ซักถามว่า "เจ้าถามถึงเหลิ่งเสียนทำอะไร?" เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "ข้าพเจ้าคาดเดาว่าท่านราชครูคงฆ่ามันแล้ว

หากเหลิ่งเสียนตกตาย สิ่งของในมือข้าพเจ้าก็ไม่มีประโยชน์แล้ว”

เถี่ยมู่หลีกล่าวอย่างเคลือบแคลงสงสัยว่า “สิ่งของอันใด?” เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “เป็นหนังแพะที่เปื่อยยุ่ยผืนหนึ่ง บนหนังแพะมีเส้นขีดวุ่นวาย ไม่ทราบวาดอันใด”

เถี่ยมู่หลีหน้าแปรเปลี่ยนไป ซงต้าซือก็บังเกิดความสงสัยใจ จับจ้องมองดูเวี่ยจือหยาง คิดค้นหาร่องรอยเบาะแสใด

เยี่ยหลิงซูอดถามเบาๆ มิได้ว่า “ท่านก่อกวนเลศนัยใด?”

เวี่ยจือหยางตอบเบาๆ ว่า “ไม่มีใด เพียงได้รับไหว้วานจากผู้คนมา”

เยี่ยหลิงซูถลึงตาใส่กล่าวว่า “ทำลับๆ ล่อๆ ไม่ทราบคิดอ่านอันใด”

เถี่ยมู่หลีกับซงต้าซือล้วนมีโสตประสาทปราดเปรียว จึงได้ยินอย่างชัดเจน เถี่ยมู่หลีขบคิดแล้วปั้นรอยยิ้มขึ้นกล่าวว่า “สหายน้อย หากว่าไม่รังเกียจ ขอเชิญเข้าไปนั่งสนทนา”

เวี่ยจือหยางเพียงแย้มยิ้มไม่ตอบคำ หันไปกล่าวกับเยี่ยหลิงซูว่า “พี่ฉุนอวี่กับพี่ตู้รับบาดเจ็บไม่เบา หากไม่รีบรักษา เกรงว่าไม่อาจรักษาชีวิตไว้ วิญญูชนล้างแค้น สิบปียังไม่สาย ท่านกับฉู่เซียนเซิงนำพวกมันจากไปก่อน”

เยี่ยหลิงซูกวาดมองเหล่าสมุนที่รับบาดเจ็บแวบหนึ่ง จากนั้นเงยหน้าขึ้นถามว่า “ท่านเล่า?”

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านราชครูเอ่ยปากเชื้อเชิญ หากปฏิเสธถือว่าไม่คารวะ ข้าพเจ้าจะเข้าไปดื่มสุราสักถ้วย สนทนาสักหลายคำค่อยจากไป”

เยี่ยหลิงซูขมวดคิ้ว พลันสะบัดหน้าไปกล่าวว่า “ฉู่เซียนเซิง พวกเราไป”

ฉู่คงซันงงงันวูบจึงกล่าว “แต่ว่า...” เยี่ยหลิงซูสั่นศีรษะต่อมัน ก้มลงประคองฉุนอวี่อิงขึ้น ฉู่คงซันมองดูเวี่ยจือหยาง ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ท่านถนอมตัว"

พลางยื่นมือหมายประคองตู้โย่วหยาง ตู้โย่วหยางสะบัดหลุด กล่าวว่า "เรามีเท้าเดินได้เอง ท่านไปประคอง**เฉินตวอจู่กับฟางตวอจู่** *(หัวหน้าสาขาแซ่เฉินและแซ่ฟาง)*" พลางยกมือกุมอก ดิ้นรนลุกขึ้นยืน

ฉู่คงซันทราบว่ามันถือดี จึงหันไปประคองหัวหน้าสาขาทั้งสอง ขบวนผู้คนลากฝีเท้าไปที่ประตูตึก

ซือซินปาเย่อกระทืบเท้า คิดสะอึกเข้ามา เถี่ยมู่หลีขวางกันมันไว้ ชี้มือไปยังห้องรับแขก กล่าวกับเวี่ยจือหยางว่า "สหายน้อยเชิญ"

บุมทรัพย์มองโกล

จู๋อิงฟงพลันดิ้นรนลุกขึ้น ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันใส่เวี่ยจือหยาง ร้องบอกว่า "ซือจุน *(ท่านอาจารย์)* เด็กน้อยนี้ทำลายแผนการของเราหลายครั้ง ไม่อาจไว้ชีวิตมันเด็ดขาด"

เถี่ยมู่หลีแค่นเสียงดังเฮอะ ตะปบร่างจู๋อิงฟงจับโยนออกไป จู๋อิงฟงก็ปะทะชนกับผนังกำแพง กระอักโลหิตสิ้นสติไป

คนของสำนักเอี้ยนหยางประหลาดใจยิ่ง นาซินกระโดดปราดไปหมายตรวจดูอาการมัน พลันได้ยินเถี่ยมู่หลีตวาดว่า "ไม่ต้องสนใจสวะที่ไม่มีนัยน์ตาผู้นี้"

เวี่ยจือหยางเห็นเช่นนั้นจึงกล่าว "ท่านราชครูไม่ยอมรับนับญาติเป็นที่เลื่อมใสของผู้คนนัก"

เถี่ยมู่หลีฟังออกว่ามันกล่าวประชดแดกดันแต่หาโต้แย้งไม่ ทั้งหมดเดินเข้าห้องรับแขก เวี่ยจือหยางก็นั่งลงอย่างปลอดโปร่ง ยกถ้วยชาที่เย็นชืดบนโต๊ะเตี้ยขึ้นมาจิบดื่ม ไม่สนใจว่าในน้ำชามีพิษหรือไม่

เถี่ยมู่หลีกล่าวว่า "สหายน้อย หนังแพะชิ้นนั้นอยู่ที่ใด?"

เวี่ยจือหยางกวาดตามองหา ย้อนถามว่า "เหลิ่งเสียนอยู่ที่ใด?"

เถี่ยมู่หลีกล่าวว่า "สหายน้อยกับเหลิ่งเสียนเป็นศัตรูมิใช่สหาย ไฉน

ใส่ใจกับความเป็นความตายของมัน?”

เวี่ยจือหยางวางถ้วยชาลง ตอบว่า “ข้าพเจ้าได้รับไหว้วานจากผู้คนให้นำหนังแพะแลกกับผู้คน ระหว่างข้าพเจ้ากับมันเป็นศัตรูหรือสหาย ไม่รบกวนท่านราชครูกังวลใจ”

“ได้รับไหว้วานจากผู้ใด?”

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “นี่เกี่ยวข้องใดกับท่าน?”

เถี่ยมู่หลีถลึงตาใส่เวี่ยจือหยาง สุดท้ายข่มเพลิงโทสะไว้ ร้องสั่งว่า “นำตัวขันทีสุนัขออกมา”

ซือชินปาเย่อรับคำ เดินเข้าห้องชั้นในไป ไม่นานก็หิ้วร่างคนผู้หนึ่งออกมา มันมีรูปร่างสูงใหญ่ คนที่หอบหิ้วกลับซูบผอมแห้งกรัง ดูไปคล้ายพยัคฆ์คาบแพะภูเขาไว้ก็มิปาน

เวี่ยจือหยางใจหายวาบ ไม่พบพานไม่กี่ชั่วยาม เหลิ่งเสียนกลับกลายเป็นคนละคน ร่างท่อนบนเปลือยเปล่า ผิวกายที่เหี่ยวย่นเต็มไปด้วยริ้วรอยบาดแผล หลั่งโลหิตเนืองนอง ผมขาวหร็อมแหร็มปิดคลุมใบหน้า เมื่อมองลอดเส้นผมเข้าไป สามารถเห็นดวงตาที่ขุ่นมัว พอพบเห็นเวี่ยจือหยางพลันทอประกายวูบ จากนั้นดับสูญไป

เวี่ยจือหยางความจริงแค้นมันจับใจ พอเห็นขันทีชรามีสารรูปเช่นนี้ต้องบังเกิดความหดหู่ นึกเวทนาอยู่ในใจ

เสียงโครมเมื่อซือชินปาเย่อโยนผู้คนลง เหลิ่งเสียนพอกระแทกพื้นต้องกระอักโลหิตออกมาคำหนึ่ง

เถี่ยมู่หลีกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “คนนำมาแล้ว สหายน้อย ขั้นต่อไปควรทำอย่างไร?”

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านราชครูเป็นชาวมองโกล ชาวมองโกลถือคำมั่นสัญญา ดังนั้นผู้น้อยคิดหารือกับท่านราชครูประการหนึ่ง”

เถี่ยมู่หลีกล่าวว่า “เราล่วงรู้ความคิดของเจ้า เจ้าคิดใช้ลายแทงแลกกับผู้คน แต่กลัวเราไม่รักษาคำพูด ใช่หรือไม่?”

เหลิ่งเสียนพอฟังคำ “ใช้ลายแทงแลกกับผู้คน” พลันสะท้านขึ้นคราหนึ่ง เงยหน้าขึ้นจับจ้องมองเวี่ยจือหยาง แต่เวี่ยจือหยางไม่เหลือบแลมัน เพียงกล่าวว่า “ท่านราชครูพอฟังก็เข้าใจ มิต้องเปลืองคารมมากความ”

เถี่ยมู่หลีแค่นเสียงดังเฮอะ ชงต้าซือชิงกล่าวว่า “ท่านราชครู คิดกระทำการใหญ่ไม่คำนึงถึงข้อปลีกย่อย ไม่ว่ามองโกลก็ดี ชาวฮั่นก็ตาม เมื่อเกี่ยวพันถึงแผ่นดิน คำมั่นอันน้อยนิดนับเป็นอย่างไร ครั้งกระโน้นหลิวปังกับเซี่ยงหวี่ขีดเส้นแบ่งเขตกัน หลิวปังมิใช่ฉีกสัญญาทิ้งไปหรอกหรือ **หยวนไท่จู่*** เรากับจ้าวข่านและจามูเฮอเกี่ยวพันฉันบิดาและพี่ชาย สุดท้ายมิใช่ทำลายล้างไปทีละกลุ่มหรอกหรือ ขุมทรัพย์มองโกลเกี่ยวพันถึงชะตาของราชวงศ์เรา ผู้คนล่วงรู้ยิ่งน้อยยิ่งดี หากท่านราชครูยึดถือธรรมเนียมอันคร่ำครึ สุดท้ายเกรงว่าไม่ได้ครอบครองขุมทรัพย์ กระทั่งศีรษะบนบ่าก็ไม่อาจรักษาไว้”

หลวงจีนมีลิ้นลมคมคาย กล่าวยุแหย่ให้แตกแยก เวี่ยจือหยางถึงกับคิดฉีกปากของอีกฝ่าย เถี่ยมู่หลีความจริงนึกลังเล พอฟังก็ตัดสินใจในบัดดล กล่าวว่า “ตกลง ทั้งคนและลายแทงล้วนทิ้งเอาไว้” พลางสะบัดฝ่ามือฟาดพลังลมปราณออก

เวี่ยจือหยางระมัดระวังอยู่ก่อน จึงพลิกตัวกระโดดปราดขึ้น เสียงฉับเมื่อเก้าอี้ที่ทำจากไม้ซวงจือที่นั่งอยู่หักเป็นสองท่อน เวี่ยจือหยางลอบตื่นตระหนก ร่างไม่ทันตกถึงพื้น พลังหมัดของชงต้าซือก็มาถึง เวี่ยจือหยางปาดมือวูบ คล้ายลมชุนเทียนแหวกกิ่งหลิว ชงต้าซือมีความรู้สึกว่าไม่อาจควบคุมพลังหมัดได้ หลวงจีนไม่ล่วงรู้สาเหตุ จึงรั้งหมัดกลับ ป้องกันว่าเวี่ยจือหยางฉวยโอกาสจู่โจมลงมือ

---

* พระสมัญญาของเจ็งกิสข่าน

เวี่ยจือหยางคุกคามชงต้าซือล่าถอยในฝ่ามือเดียว ตัวมันกลับหยิบยืมพลังหมัดของหลวงจีนบินเฉียงๆ ไป นาชินทะยานเข้าสกัด กราดฟาดฝ่ามือซ้าย เวี่ยจือหยางก็ขยับมือซ้ายหลอกล่อ นาชินรู้สึกว่ากำลังภายในวิ่งพลุกพล่าน ร่างซวนเซเสียหลัก พลังฝ่ามือก็เบี่ยงเบนไป พลันเห็นเวี่ยจือหยางตวัดเท้าขึ้น จึงรีบรั้งมือกลับมาปิดป้อง มิคาดเวี่ยจือหยางเปลี่ยนจากเตะเป็นเหยียบใส่ สะกิดถูกต้นแขนของมัน โผพุ่งร่างขึ้นบนขื่อเสาของห้อง

นาชินขณะจะไล่กวดตาม พลันรู้สึกมีกระแสลมแรงเฉียดผ่านข้างกาย ปรากฏเศษผ้าชิ้นหนึ่งพัดพลิ้วลงมา นาชินเหลียวหน้ามอง เห็นเถี่ยมู่หลีปั้นหน้าเคร่งเครียด รั้งมือกลับอย่างช้าๆ

เวี่ยจือหยางยืนอยู่บนขื่อ มองดูแขนเสื้อที่ถูกฟันขาดไปครึ่งหนึ่ง ต้องลอบร้องคำหวาดเสียวในใจ เมื่อครู่หากมันชักช้าวูบหนึ่ง คงยากรอดพ้นจากวิชาคมมีดฟ้า เห็นผู้คนเบื้องล่างคิดกระโดดขึ้นมา จึงล้วงลายแทงขุมทรัพย์จากอกเสื้อ ร้องว่า “ผู้ใดกล้าขึ้นมา ข้าพเจ้าจะทำลายลายแทงทิ้ง”

ทุกผู้คนชะงักงันไว้ เถี่ยมู่หลีนึกขุ่นข้องใจ ภายใต้การกลุ้มรุมของยอดฝีมือทั้งสาม ความจริงคิดฆ่าคนแย่งชิงลายแทงมา มิคาดเวี่ยจือหยางเอาตัวรอดไปได้ เถี่ยมู่หลีนึกประมาทศัตรู จึงตกอยู่ในสภาพรุกก็ใช่ที่ ถอยก็ใช่ที่ ต้องถลึงตาใส่ชงต้าซือ ดวงตาทอแววตำหนิ

ชงต้าซือกลอกตาตลบหนึ่ง พลันเดินถึงเบื้องหน้าเหลิ่งเสียน ยกเท้าเหยียบใส่ศีรษะมัน ปากกล่าวว่า “หากท่านทำลายคัมภีร์ เราจะฆ่าคน ท่านลองชั่งน้ำหนักดูว่าหลังจากทำลายลายแทง ยังจะเดินออกจากตึกนี้ได้หรือไม่?”

เวี่ยจือหยางขานรับว่า “ตกลง ข้าพเจ้าคิดทดลองดู” พริบตานั้นเหตุการณ์ชะงักงัน ตั้งประจันกันชั่วขณะ

เถี่ยมู่หลีพลันกล่าวว่า “สหายน้อย มีวาจาใดค่อยๆ เจรจากัน” เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “เรื่องราวถึงขั้นนี้ ยังมีอันใดเจรจากัน?”

เถี่ยมู่หลีกล่าวว่า “เจ้าบอกว่าถือลายแทงชิ้นหนึ่ง จะพิสูจน์ได้อย่างไรว่าเป็นของจริง?”

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “ง่ายดายยิ่ง ขอเพียงประกอบลายแทงเข้าด้วยกัน จะทราบว่าเป็นของจริงหรือแปลกปลอม?”

เถี่ยมู่หลีกล่าวว่า “สหายน้อยจับเจ่าอยู่บนขื่อ ไหนเลยประกอบลายแทงเข้าด้วยกันได้?”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ข้าพเจ้ามีวิธีหนึ่ง ท่านมอบตัวประกันให้กับข้าพเจ้าคนหนึ่ง ข้าพเจ้าจะมอบลายแทงแก่ท่าน”

เถี่ยมู่หลีลังเลเล็กน้อยแล้วกล่าว “สหายน้อยหมายถึงศิษย์เรา” เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “ตัวโง่งมทั้งสองตนนั้น ข้าพเจ้าต้องการไปไย?”

ซือซินปาเย่อกับนาซินขุ่นแค้นจนแทบมีควันพวยพุ่งจากร่าง เวี่ยจือหยางกล่าวเสียงกังวานว่า “ข้าพเจ้าต้องการตัวลาโง่หัวล้าน”

ชงต้าซือยิ้มเล็กน้อยไม่กล่าวกระไร เถี่ยมู่หลีหน้าเคร่งเครียดลงกล่าวว่า “สหายน้อย เจ้ายุยงให้แตกแยก ไม่มีความจริงใจแม้แต่น้อย”

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านเป็นปรมาจารย์แห่งยุค หรือยังกลัวลาโง่หัวล้านด้วย?”

เถี่ยมู่หลีกล่าวว่า “เรากลัวมันอันใด...” ไม่ทันขาดคำ สายตาจ้องจับที่เท้าของชงต้าซือ เห็นใต้เท้าของหลวงจีนเหยียบศีรษะของเหลิ่งเสียนไว้ ต้องฉุกคิดว่าผิดท่า เมื่อครู่เพียงคิดล้อมปราบเวี่ยจือหยาง เหลิ่งเสียนกลับตกอยู่ในเงื้อมมือชงต้าซือ ยามนี้ไม่ว่าคนก็ดี ลายแทงก็ดี ล้วนอยู่เหนือการควบคุมของตนเอง

ชงต้าซือพลันหัวร่อออกมากล่าวว่า “ท่านราชครูมิต้องมีโทสะ เรามีวิธีการที่สมบูรณ์เพียบพร้อมประการหนึ่ง”

เถี่ยมู่หลีสะกดจิตใจถามว่า “วิธีการอันใด?”

“ทั้งหมดล้วงลายแทงออกมาประกอบเข้าด้วยกัน ค้นหาที่ซ่อนขุมทรัพย์ หลังจากหาพบก็ลงมือช่วงชิง พิสูจน์ผลแพ้ชนะ ตัดสินความเป็นตาย สำหรับขุมทรัพย์ ถือเป็นเงินรางวัล”

เถี่ยมู่หลีไม่เห็นด้วย จึงปิดปากสนิท ส่วนเวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ลาโง่หัวล้านอันร้ายกาจ ท่านไม่มีลายแทงแม้สักส่วนเสี้ยว กลับดีดลูกคิดรางแก้วอย่างเลิศลอย”

ชงต้าซือขยับเท้าเล็กน้อย กล่าวว่า “เราไม่มีลายแทง แต่ว่าชีวิตชราของเหลิ่งเสียนตกอยู่ในเงื้อมมือเรา”

เวี่ยจือหยางมาเพราะเหลิ่งเสียน หากขันทีชราตกตาย ก็ไม่มีคำว่ากล่าวกับเหลียงซือฉิน ต้องลังเลขึ้นมา ได้ยินเถี่ยมู่หลีแค่นเสียงอย่างเดือดดาลกล่าวว่า “เซวียฉาน อย่าได้เอาแต่พูดเองตอบเอง”

ชงต้าซือกล่าวว่า “ท่านราชครูมีความเห็นอันสูงส่งใด?”

เถี่ยมู่หลีขุ่นแค้นแน่นอก ตอนนี้ชิ้นส่วนของลายแทงอยู่ในมือเวี่ยจือหยาง ส่วนเหลิ่งเสียนตกอยู่ในเงื้อมมือชงต้าซือ หากดื้อรั้นดึงดันยากรับรองว่าทั้งสองไม่จับมือกัน หลังจากครุ่นคิดจึงกล่าว “เช่นนี้เถอะ เรื่องค้นหาขุมทรัพย์ ทุกคนมีส่วนร่วม ก่อนจะหาพบขุมทรัพย์ ห้ามถอนตัวล่าถอย ผู้ใดล่วงละเมิด ทุกคนสามารถผนึกกำลังฆ่าทิ้ง”

ชงต้าซือปรบมือกล่าวว่า “ความคิดอันประเสริฐ”

เวี่ยจือหยางไม่ทันเอ่ยปาก พลันได้ยินสุ้มเสียงสดใสเย็นชาเสียงหนึ่งดังว่า “เป็นความคิดอันประเสริฐจริงๆ” พร้อมกับเสียงดัง เยี่ยหลิงซูถือกระบี่เดินเข้าห้องรับแขก

เถี่ยมู่หลีเห็นว่าเพิ่มศัตรูเข้มแข็งอีกคนหนึ่ง สร้างความขุ่นแค้นแน่นอก กล่าวว่า “เยี่ยปางจู่ ท่านกลับมาทำอะไร?”

เยี่ยหลิงซูกวาดมองเวี่ยจือหยางแวบหนึ่งแล้วกล่าว “ข้าพเจ้าได้ยิน

ถ้อยคำทั้งหมดแล้ว เมื่อเป็นขุมทรัพย์มองโกล ทุกคนล้วนมีส่วนด้วย”

เวี่ยจือหยางลอบสงสัยใจ มันมีโสตประสาทปราดเปรียว ต่อให้เป็นเสียงยุงแมลงที่ห่างไปสิบวายังได้ยินอย่างชัดเจน เยี่ยหลิงซูไปแล้วย้อนกลับมา ตนเองหาล่วงรู้ไม่ ฟังจากปากคำนาง แสดงว่าซ่อนตัวเป็นเวลานาน แต่ยอดฝีมือในห้องโถงหามีผู้ใดทราบระแคะระคาย ต้องครุ่นคิด *‘เคล็ดวิชามังกรซ่อนลึกล้ำพิสดารจริงๆ’*

ความคิดอ่านเมื่อก่อนหน้านี้ของเถี่ยมู่หลี เพียงเข้าใจว่าเวี่ยจือหยางมีกำลังเพียงลำพัง ตอนนี้เยี่ยหลิงซูสอดเท้าเข้ามา สถานการณ์ก็แปรเปลี่ยนกลับกลาย ถึงกับขุ่นแค้นจนหน้าเขียวคล้ำ

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า “เยี่ยปางจู่ นี่มิใช่เรื่องล้อเล่น ท่านคิดค้นหาขุมทรัพย์จริงๆ?”

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “ใช่แล้ว เมื่อทุกคนล้วนมีส่วนร่วม ต้องนับเหลิ่งเสียนเข้าไปด้วย”

เถี่ยมู่หลีตาทอประกายดุจเข็มแหลมคม กล่าวช้าๆ ว่า “เยี่ยหลิงซู เจ้าคิดสร้างความลำบากแก่เรา?”

เยี่ยหลิงซูตอบว่า “ใช่แล้ว หนี้บัญชีระหว่างพวกเรายังสะสางไม่แล้วเสร็จ”

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า “คนมากเรื่องราวสำเร็จลุล่วง เยี่ยปางจู่กล่าวมีเหตุผล” พลางหอบหิ้วร่างเหลิ่งเสียนขึ้นมา ยื่นมือนวดเฟ้นร่างมันหลายครา ถ่ายทอดลมปราณวชิรทรงพลังเข้าไป ช่วยคลายการสยบของเถี่ยมู่หลี เหลิ่งเสียนค่อยปลุกปลอบสติสมาธิ เพียงแต่มันรับบาดเจ็บบอบช้ำสาหัส สีหน้ายังคงเหลืองซีดดุจเดิม

เถี่ยมู่หลีทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ขบคิดแล้วค่อยเข้าใจ เหตุการณ์ดำเนินถึงขั้นนี้ ล้วนเป็นผลจากการยุแหย่ของชงต้าซือ หลวงจีนรูปนี้ปากปราศรัยใจเชือดคอ แม้แต่อูโหย่วเต้ายังหลงกลติดกับ ต้นตระกูลบรรพบุรุษ

พิษล่มสลายสิ้น ตนเองไม่อาจหลงกลเด็ดขาด

จากนั้นครุ่นคิด *'เช่นนี้ก็ดี ศัตรูคู่อริรวมตัวกัน จะได้ถือโอกาสที่ค้นหาขุมทรัพย์กำจัดให้สิ้นซาก เฮอะ แม้แต่พยัคฆ์ยังงีบหลับไป เราไม่เชื่อว่าผู้คนเหล่านี้จะไม่คลายความระมัดระวัง'* มันพอตกลงใจก็ล้วงหยิบกล่องงาช้างประดับมุกมณีจากอกเสื้อใบหนึ่ง เปิดกล่องหยิบฉวยลายแทงหนังแพะออกมาปึกหนึ่ง คลี่กางบนโต๊ะเตี้ย ปากกล่าวว่า "ลายแทงของเราอยู่ที่นี้" พลางเงยหน้าขึ้น จับจ้องมองเวี่ยจือหยางอย่างเย็นชา

เวี่ยจือหยางบังเกิดความลำบากใจ เมื่อชงต้าซือสอดแทรกเข้ามาคิดช่วยเหลือเหลิ่งเสียนกลับไป ยังยากเย็นกว่าปีนป่ายขึ้นสวรรค์ เหลียวดูเยี่ยหลิงซู คล้ายเกิดความสนใจต่อขุมทรัพย์มองโกล มันนึกไปนึกมา ไม่มีวิธีที่ดีกว่านี้ ได้แต่กระโดดลงไป วางชิ้นส่วนหนังแพะลงบนโต๊ะเตี้ย พอเพ่งตามอง พบว่าลายแทงทั้งสี่ส่วนไม่ได้ถูกฉีกแบ่งจากกัน ภาพแผนที่บนลายแทงล้วนมีส่วนละม้ายคล้ายเหมือน

เถี่ยมู่หลีเพ่งตามองดูอยู่ครู่หนึ่ง จึงหันไปร้องสั่งว่า "นำกระดาษพู่กันมา"

หยางเฮิ่นนำกระดาษพู่กันมา เถี่ยมู่หลีทำการเปรียบเทียบลายแทงทั้งสี่ส่วน วาดเป็นภาพแผนที่ลงบนกระดาษแผ่นใหญ่ ทั้งหมดค่อยเข้าใจที่แท้ลายแทงหนังแพะไม่ได้ฉีกแบ่งเป็นสี่ส่วน แต่วาดแผนที่ลงบนหนังแพะสี่ผืน หากถือครองเพียงแผ่นเดียว จะจำแนกไม่ออกว่าเป็นที่ใด มีแต่ประกอบลายแทงทั้งสี่เข้าด้วยกัน ลายเส้นทั้งหมดรวมเป็นแผนที่ฉบับหนึ่ง จึงรู้เส้นสนกลในได้

ชงต้าซือทอดถอนใจกล่าวว่า "ทวอเฉวียนเถี่ยมู่เอ่อไม่มีความสามารถในการปกครอง แต่มีความรู้ด้านกลไกก่อสร้าง วันนี้ได้พบพานถือว่าตรงกับคำเล่าลือ"

ทวอเฉวียนเถี่ยมู่เอ่อเป็นพระนามของหยวนซุ่นตี้ ซึ่งเป็นกษัตริย์

มองโกลองค์สุดท้าย หลวงจีนกลับเรียกพระนามของพระองค์อย่างตรงๆ เถี่ยมู่หลีต้องลอบไม่พอใจ ขณะจะกล่าวกระไร พลันได้ยินเหลิ่งเสียนกล่าวเสียงแหบพร่าว่า "ฮ่องเต้ผู้ล่วงลับตั้งจิตปณิธาน จนใจที่ขุนนางโฉดครองอำนาจ อ๋องทั้งหลายขัดแข้งขัดขา ทั้งเกิดภัยธรรมชาติ ราษฎรก็ลุกฮือขึ้น บ้านเมืองฟอนเฟะมานาน ต่อให้เป็นวีรบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ก็ไม่อาจกอบกู้แก้ไข ฮ่องเต้ผู้ล่วงลับได้แต่หันไปแสวงหาความสุข แต่ความปวดร้าวในใจ สุดที่คนนอกจะเข้าใจได้"

มันเป็นผู้แทนพระองค์ของต้าหมิง ทั้งอับจนสิ้นหนทาง ยังแก้ต่างให้กับกษัตริย์มองโกล ผู้คนในบริเวณไม่ว่าเป็นชาวฮั่นหรือมองโกลล้วนเกิดความรู้สึกที่แปลกประหลาดขึ้น ชงต้าซือแค่นหัวร่อกล่าวว่า "ความปวดร้าวในใจมัน อาศัยขันทีเช่นท่านไหนเลยล่วงรู้ได้?"

เหลิ่งเสียนเงียบงันไม่ตอบคำ เถี่ยมู่หลีพลันกล่าวว่า "มันปรนนิบัติฮ่องเต้ผู้ล่วงลับตั้งแต่แรก เรื่องราวในวังไม่มีผู้ใดทราบกระจ่างกว่ามัน ก่อนที่ฮ่องเต้ผู้ล่วงลับจะเสด็จออกจากประเทศ ได้มอบชิ้นส่วนลายแทงแก่มัน แสดงเห็นถึงความไว้วางใจ เพียงแต่คิดไม่ถึงว่าคนผู้นี้หันหางเสือตามลมทรยศเนรคุณ เลวชาติกว่าสุนัขอีก"

เหลิ่งเสียนขบกรามกรอดกล่าวว่า "เถี่ยมู่หลี ครั้งกระโน้นท่านเป็นขุนนางคนสำคัญ แต่ไม่เห็นท่านเสนอหน้าออกมากอบกู้บ้านเมือง ฮ่องเต้ผู้ล่วงลับตายด้วยความคับแค้น ท่านมิใช่มีชีวิตเป็นปรกติสุขหรอกหรือ?"

ครั้งกระโน้นราชวงศ์มองโกลสับสนวุ่นวาย เถี่ยมู่หลีประคับประคองเอาตัวรอด จวบกระทั่งสิ้นชาติสิ้นแผ่นดิน ไม่เห็นมันมีผลงานใด ส่วนลึกของจิตใจเถี่ยมู่หลีถือเป็นความอับอายอัปยศ เหลิ่งเสียนกลับจี้ใจดำมัน จึงเลิกคิ้วสูงชัน สีหน้าทอแววอำมหิตขึ้น

ชงต้าซือเห็นผิดท่า รีบขวางอยู่หว่างกลางทั้งสองกล่าวว่า "ตอนนี้มิใช่เวลารื้อบัญชีเก่ากัน ยังคงเสาะหาขุมทรัพย์สำคัญกว่า"

เถี่ยมู่หลีแค่นเสียงเย็นชา ขีดเขียนอีกหลายครา วาดภาพแผนที่แล้วเสร็จ ชงต้าซือเข้าไปตรวจสอบดู ต้องร้องโพล่งว่า "ปากทางเข้าอยู่ละแวกใกล้เคียงนี้เอง"

เถี่ยมู่หลีกล่าวอย่างขุ่นเคืองไม่คลายว่า "ไม่เช่นนั้นเราจะซื้อตึกหลังนี้ไว้ไยกัน?"

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "ใช่แล้ว ท่านราชครูถือครองลายแทงสามส่วน ด้วยสติปัญญาของท่าน ย่อมคาดเดาออกได้กว่าครึ่ง คาดว่าท่านราชครูคงพลิกแผ่นดินของตัวตึกหลังนี้จนทั่วกระมัง?"

เถี่ยมู่หลีมองดูแผนที่ฉบับสมบูรณ์ กล่าวว่า "ไปทางตะวันออกหนึ่งพันเชียะ"

ชงต้าซือทวนคำว่า "หนึ่งพันเชียะ? คล้ายกับเป็นร้านน้ำชาแห่งหนึ่ง"

เถี่ยมู่หลีไม่ตอบคำ หากม้วนภาพแผนที่ พุ่งปราดออกจากห้อง ที่หลงเหลือพากันติดตามไป ชงต้าซือใช้มือหนึ่งหอบหิ้วเหลิ่งเสียนกระโดดโลดแล่นดุจเหินบิน นิ้วทั้งห้าคล้ายปลอกเหล็ก คว้าใส่กระดูกไหปลาร้าของขันทีชรา เหลิ่งเสียนล่วงรู้ฝีมือของหลวงจีนเป็นอย่างดี จึงไม่กล้าขัดขืนดิ้นรน

เถี่ยมู่หลีกระโดดขึ้นลงไม่กี่ครั้ง ก็หายลับสาบสูญ เวี่ยจือหยางกลัวมันหลบลี้หนีหน้า จึงเร่งฝีเท้าเร็วขึ้น มองแต่ไกลเห็นเบื้องหน้าเป็นกำแพงขาวมุงกระเบื้องเขียว ระหว่างบ้านซ่องห้องหับแขวนป้ายไม้เขียนคำ "**ฉา** *(ชา)*" เนื่องจากตากแดดตากลม จนกลายเป็นสีขาว ตัวหนังสือก็กะดำกะด่าง

ยังไม่ทันเข้าใกล้ พลันได้ยินเสียงครางหนักๆ จากนั้นชะงักขาดหาย เวี่ยจือหยางหน้าแปรเปลี่ยนไป เร่งรุดถึงร้านน้ำชา กระโดดข้ามกำแพงตึกเข้าไป สายตายามกวาดมอง เห็นบนพื้นนอนไว้ด้วยซากศพหกเจ็ดซาก มี

ทั้งบุรุษสตรี เปลือกนอกปราศจากริ้วรอยบาดแผล สมควรถูกวิชากำลังภายในกระแทกทำร้ายอวัยวะภายในแหลกลาญ

เวี่ยจือหยางร้องเสียงเกรี้ยวกราดว่า "เถี่ยมู่หลี..." ไม่ทันขาดคำ เถี่ยมู่หลีก็ถลันออกจากห้องหับห้องหนึ่ง สีหน้าเย็นเยือกจนน่ากลัว

เวี่ยจือหยางโถมเข้าห้อง สายตายามกวาดมอง พบเห็นแต่ซากศพเพียงชั่วพริบตา บุรุษสตรีชราเยาว์วัยของร้านน้ำชาถูกเถี่ยมู่หลีเข่นฆ่าสังหารสิ้น

เวี่ยจือหยางกลับออกมายังลานตึก ยามนั้นทั้งหมดล้วนเร่งรุดมาถึง สีหน้าท่าทีผิดแผกแตกต่าง เถี่ยมู่หลียืนมือไพล่หลัง ราวกับว่าเหตุการณ์ที่เบื้องหน้าไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับมัน

เวี่ยจือหยางไม่กล่าวมากความ กระโดดปราดเข้าหา ฟาดฝ่ามือใส่เถี่ยมู่หลีถลันหลบเลี่ยง โบกแขนเสื้อแผ่พุ่งพลังแหลมคมออก

ชงต้าซือเห็นเช่นนั้น จึงวางร่างเหลิ่งเสียนลง ต่อยหมัดแยกคนทั้งสองออก กล่าวว่า "ท่านทั้งหลายอย่าเพิ่งลงมือ ถกเหตุผลกันก่อน"

เวี่ยจือหยางชี้หน้าเถี่ยมู่หลี กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า "ยังมีอันใดต้องกล่าว มันฆ่าคนไร้ความผิด ผู้คนในที่นี้ถูกมันฆ่าตายหมดสิ้น"

ชงต้าซือกวาดมองซากศพแวบหนึ่ง กล่าวว่า "เรื่องการค้นหาขุมทรัพย์ หากมีผู้คนล่วงรู้อีกคนหนึ่ง จะเพิ่มอันตรายอีกส่วนหนึ่ง หากท่านราชครูไม่ลงมือ อาตมาคงละศีลปาณาฆ่าฟันแล้ว"

เวี่ยจือหยางนึกเสียใจ ครุ่นคิดขึ้น *'หลวงจีนนี้ยึดถือชีวิตผู้คนเป็นเช่นผักปลา เรากล่าววาจาไร้สาระกับมันทำอะไร?'*

มันมองดูเยี่ยหลิงซู เห็นหญิงสาวไม่มีทีท่าลงมือ ตนเองตบมือข้างเดียวไม่ดัง ได้แต่แค่นเสียงอย่างขุ่นเคือง ล่าถอยกลับมา

เถี่ยมู่หลีไม่แยแสสนใจมัน ล้วงภาพแผนที่จากในแขนเสื้อ มองดูแวบหนึ่ง จากนั้นสำรวจดูรอบข้าง สายตาหยุดนิ่งที่ต้นไหวต้นหนึ่ง

ต้นไม้นี้มีขนาดเท่าสองคนโอบ เถี่ยมู่หลีกล่าวว่า “ปากทางเข้าสมควรอยู่ใต้ต้นไม้”

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “เหลวไหล เมืองต้าตูถูกตีแตกไม่ถึงยี่สิบปี ต้นไม้นี้มีอายุไม่ต่ำกว่าสองร้อยปี”

เถี่ยมู่หลียิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “บ้านเมืองมีขีดความสามารถผลักภูเขาถมทะเล ต้นไม้นี้สมควรเคลื่อนย้ายมายังที่นี้ เพาะปลูกที่ลานตึก เพื่อตบตาผู้คน คนภายนอกไม่ล่วงรู้เส้นสนกลใน เข้าใจว่าต้นไม้มีอายุนับร้อยปี”

เยี่ยหลิงซูเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่ง เถี่ยมู่หลีปรายตาบอกใบ้ ซือซินปาเย่อก็กระโดดปราดถึงหน้าต้นไม้ กรงเล็บเหล็กทั้งคู่ตวัดขึ้นลง จนดินโคลนปลิวกระจาย รากไม้ถูกตัดขาดเป็นท่อนๆ ซือซินปาเย่อวิ่งวนรอบต้นไหวรอบหนึ่ง ตัดรากไม้ส่วนที่โผล่พ้นออกมาไปกว่าครึ่ง จากนั้นย่อร่างลงตวาดก้อง ผลักสองมือใส่ลำต้นไม้ จนต้นไหวสั่นคลอนแคลน ใบไม้ร่วงพรูดุจห่าฝน

ซือซินปาเย่อขู่คำรามก้อง ฟาดออกอีกสองฝ่ามือ จนใจที่ต้นไม้ใหญ่หยั่งรากลึก ถึงแม้สั่นคลอนแคลน แต่ไม่โค่นล้มลง พลันได้ยินชงต้าซือกล่าวว่า “ซือซินปาเย่อ ให้อาตมาทดลองดู”

ซือซินปาเย่อไม่ยินยอมพร้อมใจ แต่มันลงมือไม่ประสบผล ไม่สะดวกกับการดื้อด้านอยู่ต่อ ได้แต่ล่าถอยไป ชงต้าซือมือหนึ่งหอบหิ้วเหลิ่งเสียนเดินอ้อมต้นไหว พลันต่อยหมัดใส่ลำต้น ได้ยินเสียงตง ราวกับเคาะถูก**ไม้บักฮื้อ*** ต้นไม้ขนาดใหญ่ก็โค่นล้มลง ส่วนรากติดกับดินโคลนแทบพลิกลานตึกขึ้นมาทั้งแถบ

ซือซินปาเย่อปากอ้าตาค้าง มันใช้เรี่ยวแรงตอนดูดนมมารดาออกไป ยังไม่เท่ากับหนึ่งหมัดของชงต้าซือ อย่างนั้นหมัดนี้สมควรหนักนับหมื่น

---

* ปลาไม้ที่หลวงจีนแม่ชีเคาะตอนสวดมนต์

ชั่งแล้ว เถี่ยมู่หลีเหลือบมองมันแวบหนึ่ง กล่าวเสียงเย็นชาว่า “หมัดของมันใช้ในจังหวะเวลาพอดี เจ้าเหนื่อยยากเป็นเวลานาน รังแต่ตัดเย็บชุดวิวาห์ให้กับผู้อื่น”

ซือชินปาเย่อค่อยได้คิด มันเขย่าต้นไม้เป็นเวลานาน ผ่านไปอีกครู่หนึ่งจะพบกับความสำเร็จ ซงต้าซือโค่นต้นไม้ในหมัดเดียว ครึ่งหนึ่งเป็นความดีความชอบของซือชินปาเย่อ

พลันได้ยินเวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ลาโง่หัวล้าน นี่ก็เป็นหมัดคชสารไร้สภาพ?” ซงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า “ถูกแล้ว เป็นไรหรือ?”

เวี่ยจือหยางเงียบงันไร้วาจา หมัดเมื่อครู่นี้ไม่กระทบถูกกิ่งใบ จึงบังเกิดเสียงประหลาด คล้ายเคาะระฆังเคาะแผ่นหยก หากมิใช่ต้นไม้ แต่เป็นเรือนร่างเลือดเนื้อ พอรับหมัดนี้ไว้ เปลือกนอกไม่เป็นไร แต่อวัยวะภายในคงแหลกสลายสิ้น

นาชินเสาะหาจอบมา ขุดเศษรากไม้หักขุดลึกลงไปวาเศษ ก็บังเกิดเสียงกระทบถูกโลหะ ทั้งหมดรุดถึงข้างหลุม เห็นหินใหญ่ก้อนหนึ่งฝังห่วงเหล็กไว้ พอเพ่งพิจารณาดู กลับเป็นประตูศิลาบานหนึ่ง

ซงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า “จริงดังคาดหมาย ปากทางเข้าอยู่ใต้ต้นไม้ มีความหมายอยู่บ้าง”

นาชินคว้าจับห่วงเหล็ก ออกแรงยกขึ้น แต่ประตูศิลาไม่ขยับเขยื้อน ซือชินปาเย่อจึงกระโดดลงหลุมไปช่วยเหลือ ศิษย์พี่ศิษย์น้องออกแรงพร้อมกัน ประตูศิลาค่อยขยับเขยื้อน เลื่อนขึ้นไปอย่างช้าๆ ปรากฏไอเย็นและกลิ่นเน่าเหม็นโชยออกมา ใต้ประตูศิลาเป็นหลุมโพรงแห่งหนึ่ง

ซือชินปาเย่อหยิบฉวยก้อนหินก้อนหนึ่งซัดใส่หลุมโพรง ชั่วครู่ค่อยบังเกิดเสียงดังมา เวี่ยจือหยางพอฟังจึงกล่าว “ลึกหกวา”

ทั้งหมดเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่ง เถี่ยมู่หลีตรวจสอบหลุมโพรงแล้วกล่าว “หยางเฮิ่น กลับไปนำเส้นเชือก” หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวเสริมว่า “นำน้ำ

เสบียงและเทียนไขมาด้วย"

หยางเฮิ่นรับคำ ถลันหายวับไป ชั่วครู่ให้หลังปรากฏตัวขึ้นใหม่ มันกับคล้องเส้นเชือกบนไหล่บ่า กลางหลังแบกห่อผ้า พอมาถึงก็ประคองส่งข้าวของแก่เถี่ยมู่หลี เถี่ยมู่หลีรับไปแล้วกล่าว "หยางเฮิ่น นาชิน พวกเจ้าเฝ้าอยู่ข้างบน คอยระวังทั้งสี่ทิศ หากมีคนน่าสงสัย ล้วนประหารฆ่าสิ้น"

หยางเฮิ่นผงกศีรษะรับ กระโดดขึ้นบนหลังคา หมอบนิ่งไม่เคลื่อนไหว ดูไปคล้ายหลอมกลืนกับสันหลังคา ไม่เปิดเผยร่องรอยอันใด

นาชินก็ผิวปากเป่าเป็นเสียงแหลมเล็ก พอเป่าขาดคำ บนท้องฟ้าบังเกิดเสียงเหยี่ยวร้องหลายครา เวี่ยจือหยางเงยหน้าขึ้น เห็นนกเหยี่ยวสองตัวบินวนเวียนอยู่เบื้องสูง

ที่แท้นาชินเพาะเลี้ยงอินทรีนกเหยี่ยว การเดินทางเข้าแผ่นดินจงหยวนครั้งนี้ เพียงนำอินทรีทองตัวโปรดมาสามตัว ส่วนนกเหยี่ยวที่เหลือปล่อยขึ้นฟ้าบริเวณชายแดน หลังจากที่อินทรีทองตายใต้กรงเล็บของเฟยเซวีย นาชินจึงกลับขึ้นเหนือไปรวบรวมนกเหยี่ยว ทำหน้าที่หน่วยสอดแนม เหลิ่งเสียนพลาดท่าถูกจับตัวที่เก๋งมังกรทอง ก็เป็นความดีความชอบของสัตว์ปีกเหล่านี้ ตอนนี้ปรากฏนกเหยี่ยวเฝ้าระวังอยู่เบื้องบน มือสังหารหมอบซุ่มอยู่ข้างล่าง ผู้คนทั่วไปพอเข้าใกล้ร้านน้ำชาต้องตายสถานเดียว

เถี่ยมู่หลีพอสั่งการแล้วเสร็จ ก็ไม่กล่าวชักชวนทั้งหมด จัดแจงผูกเส้นเชือกกับห่วงเหล็ก กระโดดลอยตัวทิ้งร่างลงในหลุม ซือชินปาเย่อติดตามหลัง ชงต้าซือลังเลเล็กน้อยแล้วนำเหลิ่งเสียนลงไป เวี่ยจือหยางเหลียวดูเยี่ยหลิงซู เยี่ยหลิงซูก็กระโดดลอยตัว คว้าจับเส้นเชือกกลืนหายไปในความมืด

เวี่ยจือหยางความจริงไม่ต้องการยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ ย่อมไม่ปล่อยให้เยี่ยหลิงซูเสี่ยงอันตรายเพียงลำพัง จึงทอดถอนใจ

กระโดดลงหลุม ยึดจับเส้นเชือกโรยตัวลงถึงก้นหลุม

ภายในหลุมมืดครึ้มอับชื้น รอบข้างเป็นโขดหิน พอยื่นมือลูบคลำล้วนมีริ้วรอยขุดเจาะ ฝีมือหยาบกระด้าง แสดงว่าขุดเจาะถ้ำอย่างรีบร้อน เวี่ยจือหยางนึกภาพประเทศใกล้ล่มสลาย นครหลวงใกล้ถูกตีแตก กษัตริย์มองโกลองค์สุดท้ายปิดปากถ้ำ เสด็จออกจากนครหลวงอย่างรีบร้อน สร้างความสะท้อนใจยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น *'คนตายแล้ว ประเทศก็ล่มสลายแล้ว ทิ้งขุมทรัพย์ไว้มีประโยชน์ใด เพียงชักนำให้คนรุ่นหลังแย่งชิงเข่นฆ่ากัน'*

เมื่อตกถึงพื้น เห็นแสงไฟสว่างวูบ เถี่ยมู่หลีจุดเทียนไข แสงไฟสาดส่องถ้ำโพรงแห่งหนึ่ง ผนังถ้ำเป็นโขดหิน ส่วนที่อ่อนร่วนก็ใช้แท่งหินค้ำยันไว้

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "ที่นี้ตัดขาดจากโลกภายนอก ไม่เห็นแสงตะวัน หากนาซินบังเกิดจิตคิดร้าย ปิดปากทางเข้า พวกเราเหล่ายอดฝีมือคงเน่าเปื่อยเสียชีวิตอยู่ที่นี้"

เถี่ยมู่หลีกล่าวเสียงเย็นชาว่า "อย่างนั้นท่านลงมาทำอะไร?"

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "พุทธองค์ตรัสว่าเราไม่ลงนรก ผู้ใดลงนรก?"

เวี่ยจือหยางแค่นหัวร่อกล่าวว่า "ช่างปิดทองใส่หน้าตัวเองนัก ท่านไม่อาจตัดขาดจากอาตยนะทั้งหก เกิดความอยากทั้งห้า แม้ทราบว่าเป็นหลุมอัคคี ยังกระโดดลงมาหาที่ตาย"

ชงต้าซือกล่าวว่า "อาตมาหาที่ตาย ท่านเป็นผู้เปรื่องปราด ติดตามลงมาทำอะไร?" เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "ไม่มีคนชมดูละคร ท่านไยมิใช่ไร้รสชาติ?"

ชงต้าซือหัวร่อพลางกล่าวว่า "เวี่ยจือหยาง ท่านไม่กลัวนาซินกับหยางเฮิ่นบังเกิดจิตคิดร้ายหรือ?"

เวี่ยจือหยางไม่ต้องการแสดงความอ่อนแอ จึงเงียบงันไม่ส่งเสียง

พลันได้ยินเถี่ยมู่หลีกล่าวเสียงหนักๆ ว่า "นาซินกับหยางเฮิ่นจงรักภักดีต่อสำนักอาจารย์ เมื่อเราอยู่ที่นี้ ทุกประการไม่ต้องวิตก หากว่าเราไม่อยู่ ก็ยากบอกได้"

ขณะสนทนา ทั้งหมดล่วงลึกเข้าไป ยิ่งเดินเส้นทางยิ่งกว้าง บนผนังปรากฏแท่นบูชารูปแกะสลัก ทุกระยะสิบกว่าก้าว มีรูปแกะสลักปางต่างๆ ในแผ่นดินจงหยวนยากจะพบพาน ชงต้าซือกวาดตามอง พลันแค่นหัวร่อกล่าวว่า "ไม่บำเพ็ญตามพุทธธรรม ปล่อยให้รูปเจว็ดเกลื่อนกลาด มองโกลที่ล่มสลาย **ปาซือปา*** ยากปฏิเสธความรับผิดชอบ"

เมื่อต้นราชวงศ์มองโกล ปาซือปาเข้าเฝ้าจักรพรรดิกุบไลข่าน กุบไลข่านยกเป็นอาจารี ทั้งชักนำนิกายมนตรยานของถูฟานเข้ามา กษัตริย์รุ่นหลังล้วนปวารณาตัวเป็นสาวก หลังจากที่ปาซือปาสำเร็จมรรคผล ลามะถูฟานขาดผู้สืบทอด มีแต่ชนชั้นหยาบกระด้าง แทนที่จะใช้พระธรรมควบคุมราชสำนัก กลับช่วยกระพือความชั่วร้าย กระทำการเหลวแหลก ดังนั้นหลังจากที่ราชวงศ์มองโกลล่มสลาย ลามะถูฟานก็ไม่มีที่หยั่งเท้าอยู่ได้ ที่ชงต้าซือกล่าวแม้เป็นความจริง แต่เมื่อกล่าวจากปากหลวงจีน คล้ายเสือร้ายกินเจ แปลกประหลาดพิกล ยากเป็นที่ยอมรับของผู้คน

เถี่ยมู่หลีพลันชะงักเท้ากล่าวว่า "ที่นี้น่าประหลาดอยู่บ้าง" ซือซินปาเย่อถามว่า "ประหลาดที่ใด?"

เถี่ยมู่หลีกล่าวว่า "เราคำนวณนับดู ตอนนี้เดินลึกเข้ามาสองร้อยกว่าก้าว เหตุใดยังไม่พบขุมทรัพย์ อีกประการรูปสลักเหล่านี้จัดตั้งอยู่ในที่ซึ่งไม่เห็นแสงตะวัน ออกจะประหลาดมากแล้ว"

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "รูปสลักเหล่านี้เป็น**ต้าเย่ชาหวง**** ของนิกายมนตรยาน มีอีกชื่อหนึ่งว่าเทพแห่งความมั่งคั่ง จัดตั้งอยู่ที่นี้เพื่อเฝ้า

---

* เป็นลามะทิเบตรูปหนึ่ง กุบไลข่านพระราชทานนามว่ามหาวัตนธรรมราชา ปาซือปาเป็นคนประดิษฐ์อักษรใช้ในภาษามองโกล โดยปรับปรุงจากอักษรทิเบต และเขียนเป็นแนวตั้งลงมา

** เจ้าแห่งยักษ์หรือท้าวกุเวร

รักษาขุมทรัพย์”

ซือซินปาเย่อร่ำร้องด่าทอว่า “เย่ซาอุบาทว์อันใด แยกเขี้ยวยิงฟันน่ารังเกียจนัก” พลางต่อยหมัดออก เสียงโครมเมื่อรูปศิลาแตกแหลก หลังแท่นบูชาพลันบังเกิดเสียงครืดคราดดังติดต่อกัน

ซงต้าซือร้องคำ “ผิดท่า...” เห็นผนังศิลาสองฟากข้างแตกแยกออกปรากฏเป็นรูเล็กๆ มากมาย ภายในช่องรูมีลูกธนูระดมยิงออกมาอย่างแน่นหนาถี่ยิบและหนักหน่วงรุนแรง

เวี่ยจือหยางพอได้ยินเสียง ก็รู้สึกถึงอันตราย รีบคว้ามือเยี่ยหลิงซูกระโดดปราดออกไป ยังไม่ทันตกถึงพื้น เทียนไขก็ถูกลูกธนูยิงดับไป รอบบริเวณมืดมิดสนิททั่ว

เวี่ยจือหยางมีโสตประสาทปราดเปรียว แม้ตกอยู่ในความมืด ยังตรวจจับออกได้ จึงตะปบคว้าเยี่ยหลิงซู ทั้งกระโดดปราดทั้งเกลือกกลิ้งร่างเล็ดลอดช่องว่างของห่าธนูไป ราวกับนางแอ่นกลางลมฝนคู่หนึ่ง

ห่าธนูยิงไม่ขาดสาย ดำเนินเป็นเวลาชั่วน้ำเดือดค่อยหยุดชะงักลงในถ้ำโพรงเงียบงันวังเวง เวี่ยจือหยางขดตัวอยู่ที่ซอกมุม หลั่งเหงื่อเย็นเยียบโซมกาย มันระงับสติแล้วถามเบาๆ ว่า “ท่านไม่เป็นไรกระมัง?”

เยี่ยหลิงซูไม่ทันตอบคำ พลันเกิดแสงไฟสว่างวูบ เถี่ยมู่หลีจุดเทียนไขขึ้นใหม่ สีหน้าเปลี่ยนเป็นเขียวคล้ำ สองตาคล้ายมีเปลวไฟพวยพุ่ง กวาดไปทางซ้ายขวา

เยี่ยหลิงซูดุเบาๆ ว่า “ปล่อยมือ” เวี่ยจือหยางค่อยรู้สึกตัวว่ากุมมือนางอยู่ ต้องหน้าร้อนผะผ่าว คลายมือด้วยความกระดาก

เยี่ยหลิงซูผุดลุกขึ้น พอเพ่งตามอง เห็นซือซินปาเย่อยืนพิงที่มุมถ้ำบนร่างปักเต็มไปด้วยลูกธนู ขาดใจตายแต่แรก ส่วนซงต้าซือกับเหลิ่งเสียนไม่ทราบไปที่ใด ขณะสงสัยใจ พลันได้ยินเถี่ยมู่หลีตวาดว่า “ไสหัวออกมา”

เห็นซากศพของซือซินปาเย่อกระโดดปราดขึ้น นางใจหายวูบ ถอยกายไปครึ่งก้าว กลับเห็นซากศพล้มไปข้างหน้า เผยเห็นเงาร่างสองสายอยู่ที่มุมถ้ำ เป็นชงต้าซือกับเหลิ่งเสียนเอง

เยี่ยหลิงซูค่อยเข้าใจในบัดดล ชงต้าซือกลับใช้ซือซินปาเย่อเป็นโล่ต้านลูกธนู มิน่าเล่าเถี่ยมู่หลีจึงโกรธแค้นถึงเพียงนี้

เถี่ยมู่หลีมองดูซากศพ เหลียวดูชงต้าซือ ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่า "เป็นฝีมือของท่าน?"

ชงต้าซือสั่นศีรษะกล่าวว่า "หามิได้ ศิษย์ของท่านตกตายแต่แรก อาตมายามร้อนรุ่มอับจนปัญญา ได้แต่ใช้ศพของมันเป็นประโยชน์"

เถี่ยมู่หลีกล่าวอย่างเคียดแค้นว่า "เซวียฉาน เราสมควรเชื่อท่านหรือ?"

เหลิ่งเสียนกล่าวช้าๆ ว่า "ที่หลวงจีนกล่าวเป็นความจริง ศิษย์ท่านหุนหันวู่วาม กระทบถูกกลไก แทบเป็นเหตุให้ทั้งหมดต้องตาย มันถูกยิงเสียชีวิต ถือว่าสาสมแล้ว"

เถี่ยมู่หลีตาแดงฉาน กำหมัดทั้งสองข้าง ชงต้าซือรีบกล่าวว่า "ท่านราชครูโปรดระงับโทสะ หอยกาบนกกระยางแก่งแย่งกัน ชาวประมงได้รับประโยชน์"

เถี่ยมู่หลีเหลียวดูเวี่ยจือหยางกับเยี่ยหลิงซู หมัดที่กำไว้ค่อยๆ คลายออกช้าๆ ก้มศีรษะมองดูซากศพ ซือซินปาเย่อเป็นศิษย์คนแรกของมันมาตรว่ามุทะลุวู่วาม แต่มีพรสวรรค์ในวิชาบู๊ ถูกวางตัวเป็นผู้สืบทอดสำนัก เอี้ยนหยาง กลับตายอย่างเลอะเลือนงมงาย สร้างความเจ็บปวดใจแก่เถี่ยมู่หลี เห็นมันตายตาไม่หลับ จึงยื่นมือหมายปิดเปลือกตาของมัน

เวี่ยจือหยางร้องโพล่งว่า "อย่ากระทบ มีพิษร้าย"

เถี่ยมู่หลีหดมือกลับ อาศัยแสงเทียนส่องดู เห็นผิวกายซือซินปาเย่อเปลี่ยนเป็นสีดำ ทั้งฉาบไว้ด้วยสีเขียวชั้นหนึ่ง พอเก็บลูกธนูขึ้น พบว่าหัว

ธนูเป็นสีเขียวเข้ม แสดงว่าฉาบพิษร้ายแรงไว้

เถี่ยมู่หลีค่อยทราบว่า ด้วยฝีมือของศิษย์ เหตุใดพอถูกลูกธนูยิงใส่ก็เสียชีวิต พิษบนลูกธนูพอสะกิดโลหิตหลั่งไหล ก็แล่นเข้าสู่หัวใจ หลังจากที่ซือชินปาเย่อถูกลูกธนูยิงใส่ ก็ไม่สามารถเคลื่อนไหว มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น ชงต้าซือใช้ศพต้านลูกธนู ถือเป็นความอับอายอัปยศของสำนัก

เถี่ยมู่หลีโยนลูกธนูทิ้งผุดลุกขึ้น ผงกศีรษะต่อเวี่ยจือหยางเป็นการขอบคุณ เยี่ยหลิงซูกลับค้อนเวี่ยจือหยางวงหนึ่ง เวี่ยจือหยางฝืนยิ้มเล็กน้อย มันร้องเตือนตามสัญชาตญาณ แต่ด้วยจิตใจอันดีงาม ภายหลังเหตุการณ์หาได้นึกเสียใจไม่

เถี่ยมู่หลีโบกฝ่ามือ แผ่พุ่งพลังปิดเปลือกตาให้กับซือชินปาเย่อ จากนั้นกล่าวถามเหลิ่งเสียนว่า “ที่นี้ยังมีกลไกอันใด?”

เหลิ่งเสียนกล่าวว่า “เราไหนเลยทราบได้?”

เถี่ยมู่หลีกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า “ท่านเป็นคนสนิทของฮ่องเต้ผู้ล่วงลับ ท่านไม่ทราบผู้ใดทราบ?”

ชงต้าซือรีบกล่าวว่า “เหลิ่งกงกง เรื่องราวเกี่ยวพันถึงความเป็นความตาย ขอให้ท่านใคร่ครวญให้ดี”

เหลิ่งเสียนกวาดมองมันแวบหนึ่ง ทอดถอนใจกล่าวว่า “เอาเถอะ เมื่อครู่ท่านช่วยชีวิตเราคราหนึ่ง” หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า “ครั้งกระโน้น ฉีต๋าเคลื่อนทัพประชิดนครต้าตู ฮ่องเต้ผู้ล่วงลับมีราชโองการลับ ให้เราประหารชีวิตผู้คนสี่ร้อยกว่าคน คนเหล่านั้นหน้าตามอมแมม เสื้อผ้าขาดวิ่น ก่อนตายร่ำไห้ดังระงม บางครั้งเราหลับฝันไป ยังได้ยินสุ้มเสียงเหล่านั้น” กล่าวพลางหลับตาลง

เถี่ยมู่หลีขมวดคิ้วกล่าวว่า “คนเหล่านั้นเป็นแรงงานก่อสร้างสถานที่นี้หรือ?”

เหลิ่งเสียนกล่าวว่า “เราก็ไม่ทราบชัด ภายหลังเหตุการณ์พลิกดู

ซากศพ พบว่ามือของผู้ตายมีรอยสากหนา แสดงว่าจับค้อนจับสิ่ว ตอนนั้นในนครต้าตูไม่มีการก่อสร้างอันใด ฮ่องเต้ผู้ล่วงลับยังไม่สร้างสุสาน เราจึงคาดเดาไม่ออกว่าแรงงานเหล่านั้นทำอะไร ตอนนี้ค่อยนึกออกได้"

เวี่ยจือหยางอดร่ำร้องมิได้ว่า "เหลิ่งเสียน ท่านฆ่าคนสี่ร้อยกว่าคนหรือไม่รู้สึกผิดมโนธรรม?"

เหลิ่งเสียนทวนคำว่า "ผิดมโนธรรม? นี่เป็นราชโองการของฮ่องเต้ผู้ล่วงลับ เราเพียงทำตามพระบัญชา เจ้าชีวิตยึดถือชีวิตผู้คนเป็นเช่นมดปลวก แรงงานไม่กี่ร้อยคนนับเป็นอย่างไรได้?"

เวี่ยจือหยางพลุ่งพล่านดาลเดือด นึกถึงความเจ็บปวดทรมานของการถูกร้อยกระดูกไหปลาร้าตัดเอ็นเท้าขาด ปรารถนาใคร่กระโดดเข้าไปบีบคอขันทีชรา พอเหลียวหน้ามอง เห็นเยี่ยหลิงซูรับฟังด้วยความกระตือรือร้นสนใจ สองตาเป็นประกายดุจดาวแรกอรุณ

เวี่ยจือหยางลอบทอดถอนใจ เยี่ยหลิงซูแสดงว่าเกิดความสนใจในขุมทรัพย์มองโกล เถี่ยมู่หลีกับชงต้าซือล้วนโฉดชั่วสามานย์ ตนเองไม่อาจละทิ้งนางไป

เถี่ยมู่หลีกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า "แรงงานสี่ร้อยคนบอกว่ามากไม่มาก บอกว่าน้อยไม่น้อย หากใช้เวลาหลายปีก่อสร้างขึ้น ต้องใหญ่โตยิ่ง"

พลางยกชูเทียนไขเดินสืบต่อ ชงต้าซือก็ตะปบคว้าร่างของเหลิ่งเสียนตามติดอยู่ด้านหลัง

เวี่ยจือหยางมองดูซากศพบนพื้น พบว่าระหว่างที่สนทนาโต้ตอบกันซือชินปาเย่อหลั่งเลือดพิษออกมา ส่งกลิ่นเหม็นคละคลุ้ง สภาพการตายอเนจอนาถยิ่ง เยี่ยหลิงซูล่วงรู้ความคิดของมัน จึงกล่าวเสียงเย็นชาว่า "คนตายเพราะสมบัติ นกตายเพราะอาหาร นี่เป็นการแส่หาเอง ไม่อาจโทษว่าผู้ใด"

เวี่ยจือหยางทอดถอนใจกล่าวว่า "อีกสักครู่เราท่านตกตาย สมควร

ใช้คำพูดนี้เช่นกัน”

เยี่ยหลิงซูเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว “ข้าพเจ้ามายังที่นี้ มิใช่เพราะเพื่อขุมทรัพย์” เวี่ยจือหยางงงงันวูบจึงถามว่า “อย่างนั้นเพราะเพื่ออะไร?”

เยี่ยหลิงซูกวาดมองมันแวบหนึ่ง ดวงตาทอแววตัดพ้อ เวี่ยจือหยางฉุกใจคิด ไม่ทันขบคิดใคร่ครวญ เยี่ยหลิงซูก็เบือนหน้าไป สาวเท้าก้าวเดินต่อ เวี่ยจือหยางกลัวนางพลาดพลั้งจึงรีบติดตามไป

ตลอดรายทางทั้งหมดเคลื่อนไหวด้วยความระมัดระวัง ไม่กล้ากระทบกระทั่งถูกผนัง เดินทางอีกช่วงหนึ่งก็มาถึงสุดทาง ปรากฏประตูศิลาสองบานตั้งขวางหน้า

เถี่ยมู่หลียกชูเทียนไขขึ้น เห็นประตูสูงสองวา กว้างสามวาเศษ บนประตูแกะสลักรูปต่างๆ มีทั้งใหญ่เล็ก ลดหลั่นเป็นชั้นๆ พอเพ่งพิจารณาดูเห็นภูเขาดาบทะเลเพลิง กระทะน้ำมันหลุมงู ปีศาจหน้าม้าหัววัวเคี่ยวเข็ญทรมานผู้คน ทั้งกัดศีรษะ กินลำตัว ฉีกสังขาร กระชากอวัยวะ สยดสยองสุดทนดู

เวี่ยจือหยางสูดลมหายใจเข้าไปกล่าวว่า “นี่เป็นอะไร?”

ชงต้าซือกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “นี่เป็นภาพขุมนรก แกะสลักบนประตู กระตุ้นเตือนผู้มาว่าพอเข้าประตูบานนี้ เฉกเช่นลงสู่ขุมนรก เต็มไปด้วยอันตราย ขอให้สังวรไว้”

เถี่ยมู่หลีกล่าวอย่างขุ่นข้องรำคาญว่า “สนใจไยกันว่าเป็นอันตรายใด เมื่อมาแล้วไหนเลยไม่ผ่านเข้าไปได้?”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “หากบุกฝ่าอย่างหักโหม เป็นความไม่ชาญฉลาดอย่างยิ่ง”

เถี่ยมู่หลีกล่าวอย่างไม่พอใจว่า “ท่านว่าอะไร?” ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า “หากปรากฏลูกธนูยิงออกมา ภายใต้พื้นภูมิประเทศนี้ยากจะหลบรอดได้”

เถี่ยมู่หลีกวาดตามอง พบว่าปากทางเข้าแคบเล็ก ผนังศิลาโอบล้อมทั้งหมดเอาไว้ จึงกล่าว “อย่างนั้นควรทำอย่างไร?”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ทุกเรื่องราวควรคิดอ่านก่อนแล้วค่อยเคลื่อนไหว สมควรไปยังสองฟากข้างประตู ตรวจสอบสภาพหลังประตู”

เถี่ยมู่หลีหัวร่อออกมากล่าวว่า “สหายน้อย อภัยที่เราโง่เขลา ฟังความหมายในถ้อยคำของเจ้าไม่ออก”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “กล่าวไปรวบรัดยิ่ง ให้ต้าซือใช้พลังหมัดที่ต่อยโค่นต้นไม้ ต่อยใส่ข้างประตูหมัดหนึ่ง”

ชงต้าซือกล่าวว่า “เวี่ยจือหยาง ท่านมีความคิดอ่านใด?”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “หมัดคชสารไร้สภาพของท่านสามารถแผ่พุ่งพลังไปทั่วสี่ทิศแปดทาง ข้าพเจ้าฟังจากพลังหมัดของท่าน จะล่วงรู้สภาพที่หลังประตู”

ชงต้าซือกับเถี่ยมู่หลีหันไปมองหน้ากัน สีหน้าทอแววเหลือเชื่อ เถี่ยมู่หลีกล่าวว่า “ช่างเป็นความคิดเพ้อเจ้อ ในโลกไหนเลยมีโสตประสาทเช่นนี้?” ชงต้าซือก็กล่าวว่า “สถาบันสงฆ์มีวิชาโสตทิพย์ แต่ก็จำกัดที่สุ้มเสียง ไม่เคยได้ยินว่าสามารถล่วงรู้สภาพจากการสดับฟังเสียง”

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “ขณะที่ท่านต่อยหมัดออก ใช่บังเกิดเป็นเสียงดังหรือไม่?” ชงต้าซือกล่าวว่า “อาตมาโง่เขลาเบาปัญญา หลังจากต่อยหมัดออกบังเกิดเสียงสะท้อน แต่เพียงล่วงรู้สภาพที่เกิดขึ้น หาล่วงรู้หลักเหตุผลของมันไม่”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “เรื่องนี้ไม่ลึกล้ำ พลังหมัดพอพุ่งผ่าน กิ่งใบขยับสั่นไหว แต่เนื่องเพราะใช้พลังอย่างรวดเร็ว กิ่งใบแทบส่งเสียงพร้อมกัน สรรพเสียงทับซ้อนกัน กลายเป็นเสียงตงอย่างประหลาด ข้าพเจ้าอาศัยเสียงประหลาด ทราบได้ว่ากิ่งใบอยู่ที่ใด”

ชงต้าซือกับเถี่ยมู่หลีพอฟัง ยังเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่ง เยี่ยหลิงซูบังเกิด

ความขุ่นข้องรำคาญ กล่าวว่า “เป็นจริงหรือแปลกปลอม ทดลองดูก็ทราบเอง”

ชงต้าซือขานรับคำหนึ่ง เดินถึงข้างประตูศิลา วางร่างเหลิ่งเสียนลงโคจรพลังแล้วต่อยหมัดออก

เสียงตงเมื่อหมัดต่อยถูกตรงกลางของผนัง บังเกิดเสียงสะท้อนกลับมา เวี่ยจือหยางหลับตาลง เงี่ยหูสดับฟัง โสตประสาทคล้ายธารน้ำใสติดตามพลังหมัดไหลเข้าประตูศิลา โครงสร้างหลังประตูล้วนสว่างวาบ ผุดขึ้นในห้วงสมอง

ชงต้าซือกลัวกระทบถูกกลไก พอต่อยหมัดออกก็พุ่งถอยกลับมา เมื่อเหลียวดูเวี่ยจือหยางเห็นมันหลับตายืนแน่วนิ่ง จึงถามว่า “พี่เวี่ยฟังอันใดออก?”

เวี่ยจือหยางลืมตาขึ้นกล่าวว่า “แม่นางเยี่ย ขอหยิบยืมกระบี่วิเศษของท่านสักครา”

เยี่ยหลิงซูยื่นส่งกระบี่ออก เวี่ยจือหยางรับไปขีดวาดใส่พื้นดิน ขีดวาดพลางกล่าวพลางว่า “หลังประตูมีเสาหินต้นหนึ่ง ยื่นเฉียงไปข้างหน้า มีลักษณะเช่นนี้...”

เถี่ยมู่หลีกล่าวว่า “นี่เป็นหินดั้งเดิม ตามหลุมฝังศพมักใช้วัตถุนี้ปิดประตูทางเข้า”

เยี่ยหลิงซูพอฟัง ต้องหวนนึกถึงเหตุการณ์บนเกาะไร้เทียมทาน ให้ความรู้สึกทั้งหวานชื่นและขื่นขม ต้องมองดูเวี่ยจือหยางแวบหนึ่ง

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “มีอยู่สองแห่งที่แปลกประหลาดยิ่ง พื้นหลังประตูเป็นหลุมลึกไม่ทราบซุกซ่อนอันใด บนพื้นติดตั้งกลไกเชื่อมโยงกับข้างบน บนเพดานมิใช่ก้อนหิน กลับคล้ายเป็นดินทราย”

เถี่ยมู่หลีถามโพล่งว่า “มีมากน้อยเท่าใด?” เวี่ยจือหยางสั่นศีรษะกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่ทราบ”

ซงต้าซือกล่าวว่า “ประการนี้เราทราบ คาดว่าเยี่ยปางจู่ก็เคยเห็นมา”

เยี่ยหลิงซูกล่าวเสียงเย็นชาว่า “พลิกฟ้าตลบดิน?” ซงต้าซือผงกศีรษะรับ

เวี่ยจือหยางกล่าวถามว่า “พวกท่านเล่นทายปริศนาอันใด?” เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “กลไกนี้บันทึกในภาพความลับฟ้าบรรจงสร้าง ตั้งชื่อว่าพลิกฟ้าคว่ำดิน ทั้งบนล่างเป็นกระดานหก ข้างล่างเป็นดงดาบทวน ข้างบนซ่อนดินทราย ติดตั้งกลไกเชื่อมโยงถึงกัน พอเหยียบเท้าลงไป กระดานหกทั้งบนล่างจะพลิกตลบพร้อมกัน มาตรว่าไม่พลัดตกลงในหลุม ก็ต้องถูกฝังอยู่ในดินทราย”

ซงต้าซือชูนิ้วหัวแม่มือขึ้นกล่าวว่า “ร้ายกาจนัก ในส่วนที่เราถือครองอยู่ครึ่งหนึ่งเพียงวาดแบบของกลไก แต่วิธีแก้สมควรอยู่ในส่วนที่เยี่ยปางจู่ถือครองอยู่”

เยี่ยหลิงซูเพียงแค่นหัวร่อไม่ตอบคำ เถี่ยมู่หลีจับจ้องมองนาง พลันกล่าวว่า “ภาพความลับฟ้าบรรจงสร้างเป็น**ขีคุนหลุน** *(คุนหลุนตะวันตก)* จัดทำขึ้นกระมัง?”

ซงต้าซือกล่าวว่า “ถูกแล้ว ภาพชุดนี้ลึกล้ำพิสดาร น่าเสียดายที่อาตมาได้รับเพียงครึ่งหนึ่ง อีกครึ่งหนึ่งอยู่ในมือเยี่ยปางจู่”

เถี่ยมู่หลีกล่าวคำ “ประเสริฐมาก” เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “เถี่ยมู่หลี สิ่งของอยู่ในมือข้าพเจ้า หากมีความสามารถก็หยิบฉวยไป”

เถี่ยมู่หลียิ้มอย่างเยือกเย็นไม่ตอบคำ เวี่ยจือหยางรีบสืบเท้าออกไปขวางอยู่เบื้องหน้าเยี่ยหลิงซู กล่าวว่า “ท่านทั้งหลาย คิดต่อยตีก่อน หรือเข้าประตูก่อน?”

เถี่ยมู่หลีกล่าวด้วยความถือดีว่า “วันนี้ค้นหาขุมทรัพย์ก่อน เรื่องอื่นค่อยว่ากล่าวในภายหลัง”

เวี่ยจือหยางผงกศีรษะรับ เงื้อกระบี่แทงสวบใส่รอยร่องของประตู

ศิลา ประตูศิลาความจริงสนิทแนบแน่น กระทั่งเข็มยังแทงไม่เข้า แต่ว่ากระบี่อ่อนเบาบางคมกล้า ตัดศิลาราวตัดขี้ผึ้ง พอกรีดผ่านปรากฏผงศิลากระเด็นกระจาย ถูกผ่าเป็นรอยร่องเส้นหนึ่ง

เวี่ยจือหยางฟังเสียงจำแนกตำแหน่ง ล่วงรู้ตำแหน่งทิศของหินดั้งเดิม ใช้กระบี่แทงถูกเนื้อหิน จากนั้นโคจรพลัง บังคับกระบี่งอโค้ง เสือกส่งไปข้างหน้า หินดั้งเดิมสั่นคลอนแคลนแล้วล้มโครมลง ยามเงียบงันบังเกิดเสียงดังสะท้านเป็นพิเศษ

เวี่ยจือหยางกริ่งเกรงมีกลไกอื่นอีก จึงไม่กล้าเคลื่อนไหวโดยพลการ หากยืนตัวแข็งทื่ออยู่หน้าประตู จวบกระทั่งสุ้มเสียงขาดหาย ค่อยระบายลมจากปากคำหนึ่ง รู้สึกมีความอบอุ่นนุ่มนิ่มแอบอิงมา พอเหลียวหน้ามองเห็นเยี่ยหลิงซูยืนอยู่ด้านข้าง เพ่งตามองมา ทั้งสองหันหน้าหากัน แทบสัมผัสถูกลมหายใจของอีกฝ่าย เวี่ยจือหยางรู้สึกมีกลิ่นหอมรวยรินโชยกระทบนาสิก ต้องหน้าร้อนผะผ่าว ส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า “แม่นางเยี่ยขอแรงผลักประตูบานนี้”

เยี่ยหลิงซูกริ่งเกรงมีอันตราย จงใจขยับเข้าใกล้ หากว่าปรากฏกลไกจะสละชีวิตคุ้มครอง พอฟังคำพูดนี้ ไม่ทราบเพราะเหตุใด เกิดความหดหู่ใจ สองตาเปียกชุ่มขึ้นมา ดีที่ในความมืดไม่มีผู้ใดพบเห็น ยามนั้นสูดลมหายใจลึกๆ ส่งเสียงดังอืมม์ ทาบสองมือกับประตู ออกแรงผลักพร้อมกัน

ได้ยินเสียงเอี๊ยด แกนหมุนของประตูความจริงหลอมจากเหล็ก แต่ขึ้นสนิมแต่แรก พอผลักดันจึงบังเกิดเป็นเสียงดังระคายหู ปรากฏลมเย็นโชยออกจากร่องประตู เจือปนด้วยกลิ่นเหม็นคละคลุ้งอบอวล

เวี่ยจือหยางกับเยี่ยหลิงซูรีบรั้งมือกลับล่าถอยไปด้านหลัง ที่หลงเหลือก็ถลันหลบไปด้านข้าง กลั้นลมหายใจไว้ โคจรพลังตระเตรียมพร้อม

ดีที่กระแสลมรุนแรง กลิ่นเหม็นคลุ้งถูกลมโชยพัดจางเบาบางลง เถี่ยมู่หลีสืบเท้าออกไป ทาบฝ่ามือกับประตูศิลา แผ่พุ่งพลังออก หลังเสียงระคายหู เผยเห็นช่องประตูดำมะเมื่อมแห่งหนึ่ง เถี่ยมู่หลียกซูเทียนไข เห็นบนพื้นปูอิฐเขียวยืดยาวออกไป หลังประตูศิลาคล้ายเป็นทางเดินช่วงหนึ่ง หลังทางเดินมืดมัวสลัวตา

เถี่ยมู่หลีหันไปถามว่า "เยี่ยปางจู่ กลไกนี้จะทำลายอย่างไร?"

เยี่ยหลิงซูกล่าวเสียงเย็นชาว่า "บอกว่ายากไม่ยาก ให้โยนคนผู้หนึ่งเข้าไป"

เถี่ยมู่หลีกล่าวว่า "คำพูดนี้หมายความอย่างไร?" เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "เมื่อคนทิ้งตัวลงบนพื้น จะพลิกตลบขึ้น กระทบถูกกลไก ดินทรายไหลเทลงมาถมหลุมลึกจนเต็ม กลไกนี้ถือว่าถูกทำลายแล้ว"

เถี่ยมู่หลีกวาดตาไปยังเหลิ่งเสียน กล่าวอย่างเยือกเย็นว่า "เซวียฉาน ท่านนำเหลิ่งกงกงมา กลับคาดการณ์ได้ล่วงหน้า"

เหลิ่งเสียนหน้าแปรเปลี่ยนไป ชงต้าซือก็งงงันวูบจึงกล่าว "ท่านราชครูผิดแล้ว สวรรค์ถือหลักมุทิตา ละศีลปาณาฆ่าคน จะอย่างไรไม่ดี..."

เถี่ยมู่หลีกระชากเสียงว่า "ผายลม ท่านไม่เคยฆ่าคนมาก่อน?"

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "อาตมาฆ่าด้วยเหตุผล ไม่นิยมฆ่าฟันวุ่นวาย อย่าว่าแต่เหลิ่งเสียนยังมีประโยชน์ใช้สอย ฆ่าทิ้งไปน่าเสียดาย อาตมามีวิธีหนึ่ง ทั้งไม่ต้องฆ่าคน ทั้งสามารถทำลายกลไก"

เถี่ยมู่หลีถามว่า "วิธีอันใด?" ชงต้าซือกล่าวว่า "ซือชินปาเย่อตายแล้ว แต่ว่าซากศพมันมีน้ำหนักเทียบเท่าคนผู้หนึ่ง"

เถี่ยมู่หลีตวาดว่า "หุบปาก ท่านทำร้ายมันมีสภาพอเนจอนาถ ยังคิดซ้ำเติมอีก?"

ชงต้าซือหัวร่อพลางกล่าวว่า "มิกล้ามิกล้า อาตมาเพียงพูดเรื่อย

เปื่อย ท่านราชครูมิต้องมีโทสะ ความจริงแล้วคิดทำลายกลไก ไม่จำเป็นต้องใช้ร่างคน" พลางชี้มือไปยังหินดั้งเดิม กล่าวว่า "ท่านเห็นว่าแท่งหินนี้เป็นอย่างไร?"

เถี่ยมู่หลีค่อยได้คิด ลอบด่าทอตนเองเลอะเทอะเหลวไหล ปากกล่าวว่า "ประเสริฐมาก ท่านช่วยเหลือเราอีกแรงหนึ่ง"

ชงต้าซือรับคำเดินออกไป ทั้งสองลากหินดั้งเดิมขึ้น ขยับสองคราแล้วทุ่มเหวี่ยงออกโดยแรง หินดั้งเดิมแหวกพุ่งราวลูกธนู ตกลงกับพื้นดังตง จากนั้นกลิ้งไปหลายตลบ

แต่บนทางเดินไม่มีความเคลื่อนไหวใด เถี่ยมู่หลีขณะจะกล่าวประชดแดกดัน พลันได้ยินเสียงดังครืนใหญ่ เพดานสองฟากข้างแยกออก ปรากฏทรายละเอียดจำนวนมากถล่มลงมาดุจธารน้ำตก บนพื้นก็พลิกตลบขึ้นปรากฏเป็นหลุมลึกสิบกว่าแห่ง สองฟากข้างก็เกิดช่องรูนับร้อย เสียงหน้าไม้ดังขึ้น ธนูพิษยิงออกมาดุจฝนดาวตก ครู่ใหญ่ค่อยสงบลง

ผู้คนที่หน้าประตูล้วนเป็นยอดฝีมือชาวบู๊ลิ้ม ในชีวิตผ่านห้วงอันตรายนับครั้งไม่ถ้วน ยังชมดูอกสั่นขวัญแขวน กลไกนี้ครอบคลุมทั้งซ้ายขวาบนล่าง ตระเตรียมทำลายล้างผู้บุกรุกในคราเดียว หากมิใช่เวี่ยจือหยางฟังเส้นสนกลในออก ต่อให้เป็นผู้เข้มแข็งเช่นเวี่ยจือหยางพอรุกล้ำเข้าไปยังยากจะถอนตัวล่าถอยได้

ยามนี้กลไกสิ้นสุด ทรายละเอียดถล่มลงมาถมหลุมพราง กลไกฆ่าคนกลับกลายเป็นทางสะดวก ทั้งหมดเหยียบย่ำเม็ดทรายไป พอเดินออกจากช่องทาง เบื้องหน้าสายตาปรากฏเป็นห้องโถงรูปสี่เหลี่ยมห้องหนึ่ง

เถี่ยมู่หลีกวาดตามอง ต้องบังเกิดความผิดหวัง ห้องโถงกว้างยาวสิบวา ทั้งสี่ด้านว่างเปล่า ไม่มีขุมทรัพย์ ปราศจากหีบห่อ เพียงแต่ตรงกลางจัดวางวัตถุสิ่งหนึ่ง ลักษณะคล้ายขิมคล้ายพิณ แต่มีขนาดใหญ่โต ยาวประมาณหกวา กว้างสามวาเศษ

เยี่ยหลิงซูกล่าวประชดแดกดันว่า "ขุมทรัพย์มองโกลเล่า หรือว่าเป็นเรื่องหลอกลวง?"

เถี่ยมู่หลีมองดูนางแวบหนึ่ง เดินถึงหน้าพิณเหล็กคันนั้น เคาะดูครา หนึ่ง บังเกิดเป็นเสียงดังยาวนาน ชงต้าซือจึงกล่าว "พิณในกลวง หรือว่าสิ่งของอยู่เบื้องล่าง?"

เถี่ยมู่หลีฉุกใจคิด ใช้นิ้วชี้เกี่ยวสายพิณ พบว่าสายพิณเย็นเฉียบ ทำจากลวดเหล็กกล้า พอกระทบถูกก็สั่นไหวขึ้นมา เวี่ยจือหยางสดับฟังเสียง ฉุกคิดว่าผิดท่า ต้องร้องว่า "ไม่ถูกต้อง" พลางพุ่งถอยกลับไป แต่แล้วประตูเหล็กบานหนึ่งเลื่อนลงมา เสียงโครมเมื่อขวางอยู่เบื้องหน้าเวี่ยจือหยาง

เวี่ยจือหยางเหม่อมองดูประตูเหล็ก เห็นประตูเหล็กแข็งแกร่ง หนักนับหมื่นชั่ง เมื่อครู่หากรุดหน้าไปก้าวหนึ่ง คงถูกกดทับบี้แบนไป

ที่หลงเหลือติดตามมา เห็นทางถอยถูกปิดตาย ในใจทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล เถี่ยมู่หลีกราดฟาดฝ่ามือติดต่อกัน แต่ประตูเหล็กไม่ขยับเขยื้อน เถี่ยมู่หลีกลับได้รับความสั่นสะเทือน จนกระดูกข้อมือแทบหักไป

เยี่ยหลิงซูกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า "เถี่ยมู่หลี ท่านเป็นตัวโง่งมหรือ ทั้งที่ทราบว่าที่นี้ติดตั้งกลไก ยังกระทบถูกสายพิณ"

เถี่ยมู่หลีไม่มีคำพูดจะกล่าว พลันได้ยินเหลิ่งเสียนหัวร่อออกมา เสียงหัวร่อแฝงแววเย้ยหยัน สะกิดเพลิงโทสะของเถี่ยมู่หลีขึ้น หันขวับไปตวาดว่า "เหลิ่งเสียน เจ้าหัวร่อผู้ใด หากไม่บอกกล่าวให้กระจ่างชัด เราจะเหยียบศีรษะสุนัขของเจ้าให้แหลกเละ"

เหลิ่งเสียนกล่าวว่า "เถี่ยมู่หลี ท่านเข้าใจว่ากลไกเหล่านี้จัดสร้างขึ้นเพื่อป้องกันผู้ใด?" เถี่ยมู่หลีเม้มปากไม่ตอบคำ เหลิ่งเสียนกล่าวสืบต่อ "ฮ่องเต้ผู้ล่วงลับแบ่งแผนที่ออกเป็นหลายส่วน ตอนนั้นสถานการณ์ง่อนแง่น อนาคตสุดจะหยั่ง แต่พระองค์ไม่คิดมอบขุมทรัพย์แก่คนนอก

กลไกเหล่านี้ติดตั้งขึ้นมาเพื่อป้องกันเราท่านเอง”

เถี่ยมู่หลีกล่าวว่า “มันกระทั่งแผ่นดินยังสูญเสียไป ยังไม่อาจตัดใจจากขุมทรัพย์เหล่านี้?”

เหลิ่งเสียนกล่าวว่า “มิผิด พระองค์ความจริงเตรียมบอกวิธีทำลายกลไกแก่ผู้สืบราชบัลลังก์ แต่แล้วฮ่องเต้ผู้ล่วงลับล้มป่วยเสียชีวิต ไม่ทันสั่งเสียอันใด”

เถี่ยมู่หลีหลุบคิ้วลง ทั้งหมดดูจากสีหน้ามัน ล้วนทราบว่าคำพูดของเหลิ่งเสียนไม่แปลกปลอม เวี่ยจือหยางหันไปตบฟาดผนัง พบว่าสุ้มเสียงหนักทึบ ต้องฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “นี่สมชื่อผนังเหล็กกำแพงทองแดงจริงๆ”

ชงต้าซือถามว่า “เวี่ยจือหยาง ผนังหนาเท่าใด?” เวี่ยจือหยางหลับตาตรวจสอบแล้วกล่าว “อย่างน้อยหนาแปดเชียะ”

ทั้งหมดนิ่งเงียบงันไป ผนังเหล็กหนาแปดเชียะ แทบไม่มีวันจู่โจมทำลายได้ เยี่ยหลิงซูเงื้อกระบี่อ่อนแทงออกไป กระบี่พอปะทะกับผนังเหล็กก็กระดอนกลับมา

เหลิ่งเสียนแค่นหัวร่อกล่าวว่า “ไม่มีประโยชน์หรอก ต่อให้เป็นเทพศัสตรา คิดทำลายผนังนี้ต้องใช้เวลาเดือนเศษ เมื่อถึงเวลานั้นที่นี่คงไม่มีคนมีชีวิตอยู่แล้ว”

เถี่ยมู่หลีกล่าวอย่างเยือกเย็นว่า “ท่านยินดีอันใด หากถูกกักอยู่ที่นี่ต่อให้เป็นเนื้อมนุษย์ บิดาก็รับประทาน ขันทีเฒ่า เจ้าลองคาดเดาว่าจะลงมีดใส่ผู้ใดก่อน?”

เหลิ่งเสียนยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “คนแรกย่อมเป็นเราผู้แซ่เหลิ่ง แต่ว่าเราเนื้อหนังหย่อนยาน รับประทานลงไปไม่มีรสชาติอันใด”

นี่เป็นเรื่องราวที่โหดเหี้ยมอำมหิต ทั้งสองกลับสนทนาอย่างยิ้มแย้ม ชงต้าซือกล่าวว่า “ท่านราชครูไยต้องท้อแท้ใจ บทแรกของภาพความลับ

ฟ้าบรรจงสร้างมีอยู่ว่า ขึ้นชื่อว่ากลไกติดตั้งขึ้นเพื่อรักษาความลับ ความลับไม่ปรากฏ กลไกไม่สิ้นสุด ตอนนี้ขุมทรัพย์ไม่ปรากฏ กลไกย่อมไม่สิ้นสุดยุติ"

พลางกวาดตาไปยังพิณเหล็ก กล่าวอีกว่า "พิณคันนี้เป็นจุดเริ่มของกลไก สมควรเป็นจุดศูนย์กลางของบ้านเหล็กไหลหลังนี้"

เถี่ยมู่หลีกล่าวแดกดันว่า "เซวียฉาน เยี่ยปางจู่ พวกท่านมิใช่ถือภาพความลับฟ้าอะไรนั่นหรอกหรือ กลไกของพิณคันนี้จะทำลายได้อย่างไร?"

ซงต้าซือเดินเข้าใกล้พิณเหล็ก ลูบคลำดูแล้วกล่าว "พิณคันนี้ถูกหลอมติดกับพื้นดิน หากต้องการดูกลไก ต้องพึ่งพากระบี่วิเศษของเยี่ยปางจู่..."

เยี่ยหลิงซูเดินเข้ามา ชักกระบี่ออก ขณะจะฟันลง เวี่ยจือหยางคิดขวางกันไว้ เยี่ยหลิงซูงงงันวูบจึงกล่าว "ทำอะไร?"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "หีบพิณพอถูกทำลาย ก็ไม่สามารถดีดพิณเหล็กแล้ว"

เยี่ยหลิงซูกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า "ในเวลาเช่นนี้ท่านยังไม่ลืมดีดพิณอีก?" เวี่ยจือหยางสั่นศีรษะ กล่าวว่า "ประตูเหล็กตกลงมา เพราะกระทบถูกสายพิณ อาจบางทีวิธีเอาตัวรอดมีส่วนเกี่ยวข้องกับการดีดพิณ แต่ว่าหากทำลายหีบพิณ ก็ไม่สามารถดีดพิณคันนี้แล้ว"

ทั้งหมดพอฟัง ล้วนลังเลขึ้นมา ซงต้าซือขบคิดแล้วกล่าว "เรามีวิธีหนึ่ง พี่เวี่ยมีโสตประสาทเป็นเลิศ สามารถฟังความลับข้ามวัตถุ เราจะใช้หมัดคชสารไร้สภาพต่อยใส่พิณเหล็ก พี่เวี่ยอาศัยเสียงสะท้อน อาจฟังความนัยในพิณเหล็กออก"

เวี่ยจือหยางขบคิดแล้วกล่าว "ให้ต่อยหมัดสถานเบา อย่าได้กระทบถูกกลไกในพิณเหล็ก"

ชงต้าซือผงกศีรษะรับ โบกแขนจีวรออก ปรากฏกระแสลมม้วนทะลักออกไป เสียงอึงอลเมื่อพิณเหล็กสั่นไหวขึ้นมา

เวี่ยจือหยางหลับตาลง ยื่นโสตประสาทไปในหีบพิณ เคลื่อนไปตามกลไก ฟังเสียงฟันเฟืองหมุนรอบ ชิ้นส่วนโลหะกระทบกันอย่างจดจ่อ

เวี่ยจือหยางยิ่งสดับฟังยิ่งตื่นตระหนก คิดไม่ถึงว่าในพิณเหล็กมีกลไกซับซ้อนถึงเพียงนี้ คนออกแบบเมื่อครั้งกระโน้นต้องมีพรสวรรค์เป็นเลิศ หยวนซุ่นตี้ที่เป็นจักรพรรดิมองโกลองค์สุดท้ายไร้ความสามารถ ไหนเลยมีฝีมือเช่นนี้?

ขณะครุ่นคิด เสียงสะท้อนจากพลังหมัดเบาลง เวี่ยจือหยางยังตรวจจับไม่ออก แต่แล้วยามนั้นได้ยินเสียงติงดังสดใส ไม่เพียงแต่เวี่ยจือหยาง ทุกคนในบริเวณล้วนได้ยิน ต่างเหลียวหน้าไปยังมุมทิศตะวันออกเฉียงใต้ของบ้านเหล็ก แต่ไม่พบเห็นอันใด สุ้มเสียงคล้ายดังจากด้านนอก

เวี่ยจือหยางบังเกิดลางสังหรณ์ขึ้น รีบรุดถึงมุมผนัง ก้มเอวลงเงี่ยหูฟัง ได้ยินเสียงคล้ายน้ำไหล แต่ค่อนข้างเหนียวหนืด ต้องใจหายวูบ ฉุกคิดขึ้น *'มิใช่น้ำ เป็นน้ำมัน...'* ความคิดเพิ่งบังเกิด ได้ยินเสียงทึบดังพิกล ต่อจากนั้นปรากฏกลิ่นฉุนเฉียวชนิดหนึ่งโชยมา

เถี่ยมู่หลีขยับจมูกสูดดม พลันหน้าแปรเปลี่ยนไป ร้องโพล่งว่า "น้ำมัน"

การสงครามในตอนนั้นใช้ทั้งดินระเบิดและน้ำมัน น้ำมันที่ใช้มีทั้งไขของวัวแพะ น้ำมันทั่งอิ้ว และน้ำมันดิบที่ขุดจากใต้ดิน เถี่ยมู่หลีกรำศึกมานาน พอสูดดมก็ล่วงรู้ ในกลิ่นน้ำมันยังเจือปนไอร้อน แสดงว่าน้ำมันติดไฟลุกไหม้ที่ด้านนอก

ทั้งหมดหันไปมองหน้ากัน ล้วนบังเกิดความหวาดหวั่นพรั่นพรึง เถี่ยมู่หลีถลึงตาใส่ชงต้าซือ ร้องว่า "เซวียฉาน เจ้ากระทำได้วิเศษมาก"

ชงต้าซือไม่มีคำพูดจะกล่าว ถึงแม้ตนเองระมัดระวังตัว หมัดนี้ยัง

กระทบถูกกลไกในตัวพิณ พิณเหล็กเชื่อมกับกลไกด้านนอก จุดน้ำมันที่เก็บสะสม หากว่าเป็นที่อื่นยังพอทำเนา แต่ที่นี้เป็นผนังเหล็กทั้งสี่ด้าน พอลุกไหม้ขึ้นมา ผลสุดท้ายคงเลวร้ายสุดคาดคิด

เหลิ่งเสียนหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่ง ร้องว่า “ประเสริฐ ประเสริฐมาก เมื่อเป็นเช่นนี้ทั้งหมดล้วนตกตายตามกัน กลายเป็นเนื้อย่างของมารดามัน”

เถี่ยมู่หลีขบกรามกรอด ตวัดเท้าซ้ายเตะใส่เหลิ่งเสียน ชงต้าซือยกเท้าปิดป้อง ทั้งสองประเท้ากันหลายครา เถี่ยมู่หลีพลันใช้ออกด้วยท่าพิสดาร ฟาดฟันมือขวาออก กรีดจีวรของชงต้าซือขาดวิ่น หัวไหล่ปรากฏโลหิตไหลหลั่งออกมา

ยามนั้นไอร้อนเพิ่มพูน ผนังทั้งสี่ด้านล้วนร้อนลวก ทุกผู้คนคล้ายสูดเอาเปลวไฟเข้าไป เวี่ยจือหยางร้องบอกว่า “อย่าได้ลงมือแล้ว โปรดฟังข้าพเจ้าสักคำ”

เถี่ยมู่หลีหยุดยั้งชะงักมือ ถลึงตากล่าวว่า “ผู้แซ่เวี่ย มีลมอันใดก็ผายออกมา”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ ต่อสู้ไปก็เปล่าประโยชน์ มิสู้ระดมความคิด หาทางหลบหนีออกไป”

เถี่ยมู่หลีกล่าวว่า “ยังมีหนทางอันใด แต่เราแม้ต้องตาย ก็จะตายหลังจากพวกเจ้า”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “อย่าเพิ่งเอ่ยถึงความเป็นความตาย เมื่อกลไกอยู่ที่พิณเหล็ก ต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับดนตรี...” พลางยื่นมือออกกล่าวว่า “ท่านราชครู ขอหยิมยืมเทียนไขสักครา”

เถี่ยมู่หลีแม้ปากแข็ง แต่ยังคิดการมีชีวิตรอด จึงล้วงเทียนไขโยนให้เวี่ยจือหยางรับมาจุดขึ้น ส่องดูรอบข้าง ทั้งหมดสะกดข่มอาการถูกแผดเผา จ้องจับที่มันเป็นจุดเดียว เห็นเวี่ยจือหยางเดินเลียบริมผนังไป พลันอุทานดังเอ๊ะออกมา

ทั้งหมดเห็นเวี่ยจือหยางหันหน้าหาประตูเหล็ก จับจ้องมองประตูเหล็กตาไม่กะพริบ ชงต้าซือเร่งรุดเข้าไป เห็นประตูเหล็กขึ้นสนิมกะดำกะด่าง แต่ยังดูออกว่าวาดภาพแบบแรเงา เป็นรูปสัตว์ปีกสามตัว ประกอบด้วยไห่ตงชิงตัวหนึ่ง ห่านฟ้าสองตัว ไห่ตงชิงกางปีกเผยกรงเล็บ ห่านป่าบินหนีอย่างลนลาน จึงกล่าว "นี่เป็น..."

เวี่ยจือหยางร้องโพล่งว่า "ไห่ชิงจับห่าน เป็นบทเพลงเพลงหนึ่ง"

ชงต้าซืองงงันวูบจึงปรบมือกล่าวว่า "ใช่แล้ว เป็นไห่ชิงจับห่าน"

เถี่ยมู่หลีกล่าวอย่างขุ่นข้องรำคาญว่า "พวกเจ้าเพ้อเจ้ออันใด?" เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "พิณเหล็กคันนี้มีกลไกซับซ้อน เกี่ยวโยงอย่างกว้างขวาง ข้าพเจ้าคาดว่าหากคิดทำลายกลไก ต้องดีดเพลงไห่ชิงจับห่าน"

นี่เป็นความคิดมหัศจรรย์พันลึก แม้แต่เยี่ยหลิงซูก็เชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่ง เวี่ยจือหยางเดินสำรวจพิณเหล็กเที่ยวหนึ่ง สั่นศีรษะกล่าวว่า "ทำไม่ได้ พิณคันนี้ใหญ่เกินไป ข้าพเจ้าคนเดียวไม่อาจดีดได้"

พลางกวาดมองชงต้าซือแวบหนึ่ง ในที่นี้นอกจากเวี่ยจือหยางแล้ว คงมีแต่ชงต้าซือที่รอบรู้ดนตรีการ หากคิดดีดพิณเหล็ก ต้องเป็นชงต้าซือ

ชงต้าซือถูกความร้อนรุ่มจนหลั่งเหงื่อดุจห่าฝน จึงกล่าว "ก็ได้ ถือว่ารักษาม้าตายต่างม้าเป็น เราจะเชื่อพี่เวี่ยสักครั้ง"

ทั้งสองกระโดดขึ้นบนพิณเหล็ก เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "ข้าพเจ้าจะดีดสายพิณที่หนึ่งกับสี่" ชงต้าซือผงกศีรษะกล่าวว่า "ที่เหลืออีกสามสายเป็นหน้าที่ของเรา"

เยี่ยหลิงซูอดกล่าวมิได้ว่า "พวกท่านไม่ได้ซักซ้อมมาก่อน หากดีดพิณจะทำอย่างไร?" ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "ดีดพิณยังดีกว่าถูกไฟคลอกตาย"

เวี่ยจือหยางบังเกิดความฮึกเหิมขึ้น กล่าวว่า "กล่าวประเสริฐ" พลางพลิกตัวฟาดฝ่ามือ กวาดถูกสายพิณเส้นหนึ่ง เสียงเช้งดังสดใส คล้าย

น้ำแข็งปริแตก สายน้ำไหลริน ให้ความเย็นระรื่นแก่ห้องโถงอยู่บ้าง

ซงต้าซือก็กระโดดลอยตัว เหยียบใส่สายพิณเส้นหนึ่ง ปลายเท้าทั้งสะกิดและปาด บังเกิดเป็นเสียงพิณเชื่อมต่อกับท่วงทำนองในตอนแรก

เมื่อสอดประสานสำเร็จ ทั้งสองเกิดความเชื่อมั่นกว่าเดิม ต่างกรีดมือวาดเท้ากรีดปาดสายพิณ ที่ผ่านมามิใช่ไม่เคยมีผู้คนสองคนดีดบรรเลงพิณคันเดียวกัน แต่ยังไม่มีคนจับมือกันดีดพิณเหล็กขนาดใหญ่ถึงเพียงนี้มาก่อน หากมิใช่แตกฉานดนตรีการ มีฝีมือปราดเปรียว ขอเพียงสอดประสานผิดพลาด บทเพลงต้องผิดเพี้ยนไป

ภายในบ้านเหล็กที่มืดครึ้ม บนพิณเหล็กที่ตั้งตระหง่าน เงาร่างสองสายกระโดดขึ้นลง ร่วมกันบรรเลงบทเพลงไห่ชิงจับห่านออกมา คล้ายไห่ตงชิงห่านฟ้าบินวนอยู่กลางอากาศ จนผู้คนตาลายละลาน

เสียงพิณดังสะท้าน คลื่นความร้อนอบอวล ทั้งหมดยืนแน่วนิ่ง ยังรุ่มร้อนสุดทนทาน คนที่ดีดพิณทั้งสองพอเคลื่อนไหว ยิ่งเลือดลมพลุ่งพล่าน ไอร้อนลอยกรุ่น แต่เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ นอกจากกัดฟันฝืนทน ไม่มีวิธีอื่นอีก

ในที่สุดดีดบรรเลงจบเพลง รอบบ้านเหล็กยังไม่มีความเคลื่อนไหวใด ซงต้าซือบังเกิดความท้อแท้ ทอดถอนใจกล่าวว่า “จบสิ้นแล้ว ไม่มีประโยชน์”

เวี่ยจือหยางหัวใจตกวูบลง สายตายามกวาดมอง เห็นภาพบนประตูเหล็กอย่างชัดเจน พลันเกิดความคิดแวบหนึ่ง ร้องโพล่งว่า “ดีดอีกเที่ยวหนึ่ง”

ซงต้าซือถามว่า “อะไรหรือ?” เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ห่านฟ้าสองตัว”

ซงต้าซือฉลาดปราดเปรื่อง พอได้รับการสะกิดกล่าวก็เข้าใจ บนภาพแรเงาปรากฏเหยี่ยวไห่ตงชิงตัวหนึ่งโจมตีห่านฟ้าสองตัว ถือว่าขัดกับหลักเหตุผล ตอนแรกทั้งสองเพียงดีดบรรเลงตามบทเพลง เป็นหนึ่งเหยี่ยวไล่

จับหนึ่งห่านฟ้า

ชงต้าซือไม่กล่าวมากความ เคลื่อนไหวทั้งมือเท้า ทั้งกวาดและปาดใส่ ผลจากการบรรเลง ไม่เพียงผู้อื่นเกิดความประหลาดใจ แม้แต่เวี่ยจือหยางกับชงต้าซือก็ตื่นเต้นสงสัย ทั้งสองมีความแค้นลึกล้ำ มิคาดพอบรรเลงร่วมกัน กลับสอดประสานอย่างกลมกลืน ยังเหนือกว่าคนเดียวดีดบรรเลงอีก

เสียงเช้งเมื่อเสียงพิณขาดหาย ทั้งสองทิ้งตัวลงสู่พื้น บนพื้นร้อนลวกผิดธรรมดา คล้ายตกอยู่ในเตาหลอม เวี่ยจือหยางทราบว่าล้มเหลว ต้องบังเกิดความผิดหวังถึงขีดสุด

เถี่ยมู่หลีพลันหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่งกล่าวว่า “ทวอเฉวียนเถี่ยมู่เอ่อท่านยอดเยี่ยมยิ่ง วาดภาพไห่ชิงจับห่าน หลอกลวงห่านโง่งมสองตัวเป็นผลสำเร็จ...” ไม่ทันขาดคำ พลันได้ยินเสียงเคาะโลหะดังจากส่วนลึกของพิณเหล็ก

ทั้งหมดสะท้านขึ้นคราหนึ่ง จับจ้องมองพิณเหล็ก พลันได้ยินรอบบ้านเหล็กบังเกิดเสียงน้ำดังซู่ซ่า พริบตานั้นควันขาวอบอวล ภายในห้องนอกจากร้อนอบอ้าวแล้ว ยังเพิ่มความอึดอัดอีกหลายส่วน

ทั้งหมดไม่เข้าใจว่าเป็นเรื่องราวใด ต้องกวาดตามองดู พลันได้ยินเสียงครืน ประตูเหล็กจมลง เผยเห็นช่องทางเดิน ลมเย็นหอบหนึ่งถ่ายเทเข้ามา ลดคลื่นความร้อนลง หมอกขาวม้วนตัวออกไป เผยเห็นผนังเหล็กที่สนิมจับเกรอะกรัง พบว่าบนผนังไม่ทราบเพิ่มรอยแตกสายหนึ่ง เพียงพอให้คนผู้หนึ่งเข้าออกตั้งแต่เมื่อใด

เถี่ยมู่หลีไม่รีรอลังเล พุ่งผ่านรอยแตกออกไป สายตายามกวาดมองสร้างความลิงโลดแทบคลุ้มคลั่ง

เวี่ยจือหยางและพวกติดตามออกไป พอกวาดตามอง ก็เกิดความตื่นเต้นยินดี เห็นในถ้ำโพรงเบื้องหน้าสุมซ้อนหีบห่อ สะสมอัญมณี

แพรวพราว ยังมีถาดมรกตบรรจุไข่มุกหลายร้อยลูก แต่ละลูกมีขนาดเท่าผลลำไย และปะการังแดงสูงร่วมวา กระถางที่ใช้ปลูกทำจากหยกเหอเถียน พุทธรูปหยกเจ็ดองค์สูงเท่าคนจริง ตั้งเรียงรายเป็นรูปเจ็ดดาว ม้าทองคำแปดตัวอยู่ในท่าขนคอตั้งชันยกขาหน้าขึ้น ไม่ว่าพุทธรูป ม้าทองคำล้วนประดับอัญมณีอันล้ำค่า

เวี่ยจือหยางทอดถอนใจชมเชยว่า "ขุมทรัพย์มองโกลสมดังคำเล่าลือจริงๆ"

เยี่ยหลิงซูแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า "ท่านยังไม่ทราบ สิ่งของเหล่านี้ดูไปสดใส แท้จริงแปดเปื้อนคราบโลหิตนับไม่ถ้วน ครั้งกระโน้นม้าเหล็กของพวกตาดมองโกลไปถึงที่ใด แว่นแคว้นทั้งหลายถูกทำลาย ไม่ทราบชาวบ้านที่ไร้ความผิดล้มตายไปมากน้อยเท่าใด ของวิเศษเหล่านี้ล้วนเป็นของโจร ตามเหตุผลสมควรคืนให้กับเจ้าของ..."

เวี่ยจือหยางผงกศีรษะติดต่อกัน ขณะจะสอบถามว่าคืนให้อย่างไร เถี่ยมู่หลีพลันกราดฟาดฝ่ามือมา จึงพุ่งถอยไปด้านหลัง ขณะจะต้านทานรับไว้ พลันปรากฏพลังมหาศาลหนุนเนื่องจากด้านหลัง เป็นลักษณะของหมัดคชสารไร้สภาพเอง

พริบตานั้นเวี่ยจือหยางเผชิญศัตรูทั้งหน้าหลัง ต่อให้มันมีฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ ก็ยากต้านทานการผนึกกำลังกลุ้มจู่โจมของยอดฝีมือทั้งสอง

ได้ยินเสียงเช้ง ประกายสีเขียววูบขึ้น เยี่ยหลิงซูใช้กระบี่ขวางฟ้าแทงใส่ชงต้าซือ สะกดสภาวะหมัดของชงต้าซือไว้ เวี่ยจือหยางไม่ต้องพะวงหลัง จึงสะบัดฝ่ามือเข้าปะทะกับคมมีดฟ้า มิคาดฝ่ามือฟาดใส่อากาศธาตุ เถี่ยมู่หลีรั้งมือกลับแต่กลางคัน หมุนขวับดุจสายลม จู่โจมฝ่ามือทั้งสองใส่เยี่ยหลิงซู

เวี่ยจือหยางทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล กระบวนท่านี้ตอนแรกหลอกล่อ

ตอนหลังจริงจัง เป็นแก่นแท้ของฝ่ามือฝืนฟ้า เยี่ยหลิงซูรีบร้อนช่วยคน เผยช่องโหว่ที่ด้านหลัง รู้สึกกลางหลังปวดแปลบอย่างรุนแรง ถูกเถี่ยมู่หลี ทำร้ายอย่างถนัดถนี่ จนกระดูกอ่อนระทวย พลังลมปราณแตกซ่าน สภาวะกระบี่ของนางพออ่อนโทรมลง พลังหมัดคชสารไร้สภาพก็โถมทะลัก เข้ามา กระแทกถูกทรวงอกเยี่ยหลิงซู ร่างปลิวลิ่วไปด้านหลังดุจใบไม้กลาง สายลม

เวี่ยจือหยางขู่คำรามก้อง ลงมืออย่างไม่คิดชีวิต เถี่ยมู่หลีไม่คิด ตกตายตามกัน ได้แต่พลิกตัวล่าถอย เวี่ยจือหยางถือโอกาสกระโดดปราด ออกไป รับร่างของเยี่ยหลิงซูเอาไว้ ไม่ทันยืนหยัดมั่น ชงต้าซือกับเถี่ย มู่หลีก็ถาโถมเข้ามา ต่อยหมัดปานอสนีบาต ใช้ฝ่ามือดุจฟ้าร้องกรอกหู

เวี่ยจือหยางไม่กล้าต้านปะทะ แผ่พุ่งพลังถึงข้อเท้า กระตุ้นฝีหนอน คุณไสยขึ้น วิ่งตะบึงหลบหนี ได้ยินเสียงโครมโครม พลังหมัดลมฝ่ามือ กระแทกพื้นด้านหลังของมันจนยุบตัวเป็นหลุมสองแห่ง

เวี่ยจือหยางชำเลืองมอง เห็นชงต้าซือเท้าไม่แตะพื้น ไล่กวดตาม มา ส่วนเถี่ยมู่หลีลอยตัวขึ้นดุจเหยี่ยวเหินฟ้า ทิ้งตัวลงที่เบื้องหน้าเวี่ย จือหยาง

ห้องเก็บสมบัติคับแคบจำกัด ไม่มีพื้นที่ให้หลบเลี่ยง เวี่ยจือหยาง เหลือบแลเห็นพุทธรูปหยกม้าทองคำ จึงพุ่งเฉียงๆ ออกไป มุดไปยัง หว่างกลางของของวิเศษ ชงต้าซือกับเถี่ยมู่หลีคิดขว้างมุสิกเกรงภาชนะ เสียหาย ไม่กล้าลงมืออย่างเต็มที่ ได้แต่แยกย้ายเข้าสกัด

เวี่ยจือหยางอ้อมผ่านม้าทองคำตัวหนึ่ง เห็นเถี่ยมู่หลีโถมมาจากด้าน หน้า ขณะจะล่าถอย ชงต้าซือก็มุดออกจากด้านข้าง งอนิ้วทั้งห้าตะกุยใส่ ใต้ชายโครงของมัน เวี่ยจือหยางถลันหลบ เห็นถาดมรกตอยู่ด้านข้าง จึง ยื่นมือข้างหนึ่งตะปบไข่มุกกำหนึ่ง ซัดขว้างใส่เถี่ยมู่หลี

ไข่มุกแต่ละลูกกลมเกลี้ยง ยากที่จะพบพาน เถี่ยมู่หลีกลัวบุบสลาย

เสียหาย จึงรีบหยุดเท้า ยื่นสองมือรับไข่มุกเอาไว้ เวี่ยจือหยางเห็นเช่นนั้น จึงตะปบไข่มุกอีกกำหนึ่งซัดใส่ชงต้าซือ ชงต้าซือก็คิดอ่านดุจเดียวกับเถี่ยมู่หลี รีบยื่นมือรับไข่มุกไว้

เวี่ยจือหยางตะปบแล้วซัดออก ยอดฝีมือทั้งสองแม้อยู่ใกล้แค่เอื้อม แต่ถูกไข่มุกสกัดไว้ ไม่อาจรุกคืบได้ เวี่ยจือหยางพอซัดไข่มุกกำหนึ่ง ก็ยื่นมือตะปบคว้า กลับคว้าถูกอากาศธาตุ ไข่มุกนับร้อยลูกบนถาดมรกตถูกซัดขว้างออกจนหมดสิ้น เห็นเถี่ยมู่หลีถาโถมเข้ามา จึงหยิบฉวยถาดมรกตใช้ต่างโล่ กวัดแกว่งปิดป้องต้านทาน

เถี่ยมู่หลีรีบล่าถอยกลับไป ถาดมรกตใบนี้มาจากแดนตะวันตก ความจริงเป็นของรักของหวงของจักรพรรดิ**ต้าฉิน*** ต่อมาอาณาจักรเสื่อมโทรมจึงหมุนเวียนเปลี่ยนมือมาถึงแผ่นดินจงหยวน เวี่ยจือหยางไม่รู้จักดีชั่ว ยึดถือเป็นแผ่นกระเบื้อง หากแตกบิ่นสักเล็กน้อย ก็เป็นความเสียหายใหญ่หลวง

เถี่ยมู่หลีบังเกิดจิตกริ่งเกรง จึงเอาแต่ปิดป้องไม่กล้าลงมือ ชงต้าซือเห็นเช่นนั้น พานต่อยหมัดใส่ถาดมรกต เถี่ยมู่หลีใจสะท้านปานจะขาดรอน ร้องโพล่งว่า “ท่านทำอะไร?”

ชงต้าซือหัวร่อดังๆ กล่าวว่า “ท่านเป็นราชครูผู้ยิ่งใหญ่ ไฉนถูกข้าวของไม่กี่ชิ้นสะกดไว้?” พลางต่อยหมัดใส่ถาดมรกตถ่ายเดียว เวี่ยจือหยางกลับเกรงว่าถาดมรกตเสียหาย ไม่สามารถข่มขู่เถี่ยมู่หลี จึงล่าถอยหลบเลี่ยง

เมื่อเป็นเช่นนี้ ชงต้าซือจู่โจมลงมือ เถี่ยมู่หลีวิ่งวนโดยรอบ ส่วนเยี่ยหลิงซูหลับตาลง ไม่ทราบเป็นตายร้ายดีอย่างไร เวี่ยจือหยางแม้มีไหวพริบปราดเปรียว ก็เหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า ไม่อาจดำเนินแผนอุบายใด ผ่านไปหลายสิบกระบวนท่า ต้องหอบหายใจอย่างหนักหน่วง

---

* โรมัน

เห็นเถี่ยมู่หลีทำท่าคิดกระโดดเข้ามา เวี่ยจือหยางใจเขม็งตึงเครียด ควงถาดมรกตปานจักรผัน ชงต้าซือก็ต่อยหมัดใส่ถาดมรกตอย่างหักโหม เถี่ยมู่หลีไม่อาจหักใจได้ ยื่นมือเกี่ยววูบ ปิดสกัดสภาวะหมัดของชงต้าซือไว้ ชงต้าซืองงงันวูบ เวี่ยจือหยางถือโอกาสถลันออกไป กระโดดถึงหลังม้าทองคำตัวหนึ่ง รู้สึกแขนขาเมื่อยล้า จุดตันเถียนว่างเปล่า หน้ามืดวูบวาบแทบสิ้นสติไป

พลันเห็นที่ห่างไปมีคนกวักมือ เวี่ยจือหยางเพ่งตามอง เห็นเป็นเหลิ่งเสียน ทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันวุ่นวาย กลับทอดทิ้งขันทีชราไป เหลิ่งเสียนซ่อนตัวอยู่หลังหีบห่อ กรีดวาดสองมือเป็นความหมายให้เข้าไป

เวี่ยจือหยางยังลังเล พลันได้ยินเสียงลมเร่งร้อน ชงต้าซืออ้อมผ่านม้าทองคำโถมเข้ามา เวี่ยจือหยางจึงรวบรวมเรี่ยวแรงกระโดดลอยตัว หมัดของชงต้าซือจึงต่อยถูกหีบเหล็กใบหนึ่ง จนหีบเหล็กหลุดกระจาย ก้อนทองรั่วไหลออกมา ประชันกับอัญมณีทั้งหลาย

เวี่ยจือหยางทั้งพลิกตัวทั้งกลิ้งร่างไปวาเศษ พลันรู้สึกมีกระแสลมคุกคามลงยังศีรษะ พอเงยหน้าขึ้น เห็นเถี่ยมู่หลีโถมร่างมาดุจขุนเขากดทับใส่ มันไม่มีเรี่ยวแรงหลบหลีกอีก จึงควงถาดมรกตซัดขว้างออก ถาดมรกตกลายเป็นประกายสีเขียวสายหนึ่งลอยลิ่วใส่ผนังห้อง

เถี่ยมู่หลีใจหายวาบ ผละจากคู่ต่อสู้ ไล่กวดตามถาดมรกตไป ยื่นแขนปราดออก คว้าถาดมรกตไว้ จากนั้นใช้เท้าซ้ายสะกิดผนัง พลิ้วกายลงสู่พื้น ก้มลงมองดูของวิเศษในมือ นึกโชคดีที่ไม่เสียหาย พอเหลียวหน้ามอง เห็นเวี่ยจือหยางวิ่งตะบึงเข้าหาเหลิ่งเสียน

เถี่ยมู่หลีได้ถาดมรกตมา จึงปราศจากข้อกริ่งเกรงอีก จึงไล่กวดตาม ชงต้าซือก็ตามติดอยู่ด้านหลัง

เหลิ่งเสียนมองดูคนทั้งสองอย่างเย็นชา พลันยื่นมือกดวูบ เวี่ยจือหยางเพิ่งวิ่งมาถึง เท้าก็เหยียบใส่อากาศธาตุ ร่างตกลงในหลุมโพรงแห่ง

หนึ่ง ต่อจากนั้นได้ยินเสียงโครม กลไกเหนือศีรษะเลื่อนปิดลง รอบบริเวณตกอยู่ในความมืดมิด

เวี่ยจือหยางตกลงมาราวสองวา เท้าก็เหยียบพื้นดิน ที่ข้างกายบังเกิดเสียงดังหนักๆ เหลิ่งเสียนส่งเสียงครางออกมา เวี่ยจือหยางอดถามมิได้ว่า "เป็นเรื่องราวใด นี่เป็นที่ใด?"

เหลิ่งเสียนกล่าวว่า "รีบหนี" พลางคืบคลานลุกขึ้น ยื่นมือเกาะผนังโซซัดโซเซไป เวี่ยจือหยางงงงันวูบจึงรุดถึงข้างกายเหลิ่งเสียน ยื่นมือประคองมันไว้

เดินไปไม่ถึงร้อยก้าว ที่ด้านหลังบังเกิดสุ้มเสียงผิดปรกติดังขึ้น เหลิ่งเสียนร้องโพล่งว่า "ผิดท่า ติดตามมาแล้ว"

เวี่ยจือหยางงงงันวูบ ครุ่นคิดว่าตนเองหอบหิ้วเยี่ยหลิงซู ก็ลำบากกินแรงอยู่แล้ว หากเพิ่มเหลิ่งเสียนอีกคนหนึ่ง คงยากหนีรอดได้ ยามร้อนรุ่มใจ พลันพบว่าเยี่ยหลิงซูขยับดิ้นรน แล้วยื่นส่งถุงหนังมาใบหนึ่งพร้อมกับกล่าวเบาๆ ว่า "ใช้...เข็ม..."

เวี่ยจือหยางค่อยได้คิด ล้วงเข็มทองจากในถุงย่าม ฟังเสียงจำแนกตำแหน่ง ซัดออกด้วยวิชาลูกศรเขียวจ้อย ที่ห่างไปแว่วเสียงร้องโอยคำหนึ่งตามด้วยเสียงซงต้าซือดังว่า "ระวังอาวุธลับ..."

หลวงจีนพอออกเสียง เวี่ยจือหยางก็ล่วงรู้ตำแหน่ง จึงซัดเข็มทองออกหลายเล่ม ซงต้าซือรีบถลันหลบ เข็มทองพอซัดใส่ผนังศิลา ปรากฏสะเก็ดไฟแลบพุ่ง ขณะที่หลบหลีก ซงต้าซือรู้สึกเท้าซ้ายปวดแปลบ ถูกเข็มทองซัดใส่ ยังไม่ทันถอนออกมา ก็ได้ยินเสียงลมแหวกฝ่าอากาศ จึงวิ่งกะโผลกกะเผลกถอยไปด้านหลัง

พลันเห็นแสงไฟสว่างวูบ เถี่ยมู่หลีจุดเทียนไขขึ้น แต่แล้วบังเกิดเสียงพรึ่บ เข็มทองซัดพุ่งมาดับเปลวเทียนไป ต่อจากนั้นบังเกิดเสียงครางหนักๆ ดังจากปากเถี่ยมู่หลี ซงต้าซือทราบว่าเพื่อนพ้องพลาดท่าเสียที จึง

ไม่กล้าเคลื่อนไหวโดยวู่วาม

เถี่ยมู่หลีถอนเข็มทองออกมา กริ่งเกรงว่าเข็มฉาบพิษไว้ จึงโคจรพลังปิดปากแผล มิให้พิษแพร่กระจาย ผ่านไปครู่หนึ่งไม่มีอาการผิดปรกติ เถี่ยมู่หลีค่อยเกาะผนังคืบหน้าไปอย่างช้าๆ ชงต้าซือก็ตามติดอยู่ด้านหลังทั้งสองเดินไประยะทางหนึ่ง มาถึงปากทางสามแพร่งแห่งหนึ่ง ไม่ทราบทอดถึงที่ใด

ที่สุดก็เปลี่ยนพลิก

เวี่ยจือหยางกำเข็มทองอยู่ในมือ สู้พลางถอยพลาง จวบกระทั่งไม่มีคนติดตามมา ค่อยหมุนตัววิ่งตะบึง ไม่นานก็มาถึงทางสามแพร่ง เหลิ่งเสียนพลันฉุดดึงมันคราหนึ่ง กล่าวเบาๆ ว่า "ทางซ้ายมือ"

เวี่ยจือหยางไปทางซ้าย รุดไปหลายร้อยก้าว ค่อยหยุดยั้งลง ใช้ใบหูทาบกับพื้นสดับฟัง ไม่ได้ยินเสียงฝีเท้า ค่อยแน่ใจว่าสลัดหลุดจากศัตรู รู้สึกเหน็ดเหนื่อยทั้งกายและใจ ต้องกระแทกนั่งลงกับพื้น

เวี่ยจือหยางหอบหายใจอยู่ครู่หนึ่ง ค่อยขยับเข้าใกล้เยี่ยหลิงซู ยื่นมือรอที่ริมจมูกของนาง รู้สึกมีลมหายใจรวยริน พอจับชีพจรของนาง พบว่าชีพจรเต้นแผ่วล้า สร้างความร้อนรุ่มใจยิ่ง เรียกเบาๆ ว่า "แม่นางเยี่ย..."

เยี่ยหลิงซูพลันส่งเสียงไอออกมา ปรากฏของเหลวที่อุ่นร้อนหยดหยาดลงบนหลังมือมัน เวี่ยจือหยางรีบประคองร่างหญิงสาวขึ้น ทาบฝ่ามือกับกลางหลังนาง ถ่ายทอดพลังเข้าไป เยี่ยหลิงซูหอบหายใจอยู่ครู่หนึ่ง ค่อยสงบลง กล่าวเสียงอ่อนล้าว่า "ข้าพเจ้าไม่รอดแล้ว เวี่ยจือหยาง ท่านรีบหนีเถอะ..."

เวี่ยจือหยางขบกรามกรอดกล่าวว่า "กล่าวเหลวไหลอันใด หากจะ

ไปก็ไปด้วยกัน หากต้องตายทั้งหมดก็ตกตายตามกัน"

เยี่ยหลิงซูเงียบงันชั่วขณะ พลันกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า "เวี่ยจือหยาง ความจริงแล้วข้าพเจ้าไม่ได้ใส่ใจต่ออัญมณีจินดาเหล่านั้น"

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "อย่างนั้นไฉนมาค้นหาขุมทรัพย์?"

เยี่ยหลิงซูลืมตาขึ้น เพ่งตามองมา ดวงตานางเป็นประกายน้ำในความมืด ปากกล่าวว่า "มีแต่ทำเช่นนี้ ข้าพเจ้าจึงสามารถร่วมทางกับท่านเช่นเดียวกับตอนอยู่บนเกาะไร้เทียมทาน ร่วมยินดีร่วมโศกศัลย์ ร่วมทุกข์ร่วมสุขกัน แม้ตายก็ปราศจากความเสียใจ..."

ที่ผ่านมานางมีนิสัยถือดี ไม่เปิดเผยความในใจออกมา ยามนี้รับบาดเจ็บสาหัส เข้าใจว่าไม่มีชีวิตยืนยาว ความรักที่ซุกงำอยู่ก้นบึ้งหัวใจค่อยปะทุออกมา หลังจากกล่าวจบ ลมหายใจกระชั้นเร่งร้อน ต้องหลับตาลงหอบหายใจ

เวี่ยจือหยางก็นึกไม่ถึงว่าเยี่ยหลิงซูจะบอกความในใจออกมา สร้างความฉงนงงงวย ชั่วครู่จึงกล่าว "แม่นางเยี่ย ท่านอย่าได้คิดฟุ้งซ่าน ท่านต้องไม่ตาย พวกเราจะไปด้วยกัน"

เยี่ยหลิงซูกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "ไม่ต้องแล้ว ก่อนตายมีท่านอยู่เป็นเพื่อน ข้าพเจ้าก็พึงพอใจแล้ว"

เวี่ยจือหยางอับจนถ้อยคำ พริบตานั้นภาพเหตุการณ์ที่ได้รู้จักและอยู่ร่วมกับเยี่ยหลิงซูผ่านวูบเข้าสู่สมอง ไม่ทราบว่าเป็นหวานชื่นหรือขื่นขม

พลันได้ยินเสียงกระแอมไอสอดขึ้น เวี่ยจือหยางค่อยสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ภาพเงาร่างของจูเหว่ยผุดขึ้นในห้วงสมอง รีบระงับความคิดฟุ้งซ่านไว้ ได้ยินเหลิ่งเสียนกล่าวช้าๆ ว่า "ศัตรูอาจตามมาได้ทุกเมื่อ ที่นี้ไม่อาจอยู่นาน"

เวี่ยจือหยางพอฟังค่อยประคองหญิงสาวขึ้น ทั้งสามเดินหน้าต่อไป เดินทางอีกช่วงหนึ่งพบเห็นทางแยก เหลิ่งเสียนค่อยกล่าวว่า "ใช้ได้แล้ว พักผ่อนก่อนเถอะ"

เวี่ยจือหยางกระแทกนั่งลง รอบบริเวณเงียบสงัดงัน บรรยากาศน่าอึดอัด เหลียวดูเยี่ยหลิงซู พบว่าหญิงสาวร่างอ่อนระทวย ตกอยู่ในห้วงกึ่งสลบไสล

เวี่ยจือหยางกระแทกนั่งลง อดถามมิได้ว่า "ที่นี้ทอดสู่ที่ใด?"

เหลิ่งเสียนกล่าวว่า "เราก็ไม่ทราบ อาจบางทีทอดออกนอกเมือง หรืออาจบางทีเป็นหนทางตาย..."

เวี่ยจือหยางเกิดความเย็นเยียบจับใจ ขบคิดแล้วบอกข้อสงสัยในใจออกไปว่า "เหลิ่งเสียน ท่านไฉนล่วงรู้กลไกทางลับเหล่านี้?" มันความจริงเรียกหาขันทีชราเป็นไก่ตอนตาย แต่เนื่องจากมีพระคุณช่วยชีวิต จึงเปลี่ยนเป็นเรียกชื่อแซ่แทน

เหลิ่งเสียนย้อนถามว่า "ในความเห็นของท่านเล่า?" เวี่ยจือหยางงงงันวูบจึงกล่าว "หรือว่าเป็นหยวนซุ่นตี้?"

เหลิ่งเสียนกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "หยวนซุ่นตี้เป็นคำเรียกหาของต้าหมิง แต่ราชวงศ์มองโกลใช้พระสมัญญาว่าฮุ่ยจง โอ ซุ่นตี้ก็ดี ฮุ่ยจงก็ดี แท้จริงแล้วไม่แตกต่าง ความล้มเหลวของฮ่องเต้ผู้ล่วงลับ เกิดจากอ่อนแอเกินไป ขาดการตัดสินใจอันเด็ดเดี่ยว"

เวี่ยจือหยางแม้รังเกียจเหลิ่งเสียน แต่ขันทีชรามีมุมมองต่อผู้คนเรื่องราวที่พิเศษเฉพาะ อาจบางทีมันเป็นขันที จึงพบเห็นส่วนที่ผู้คนทั่วไปไม่พบเห็น

ได้ยินเหลิ่งเสียนกล่าวสืบต่อ "ชนชาวโลกเพียงทราบว่าฮ่องเต้ผู้ล่วงลับหมกมุ่นในกาม หารู้ไม่ว่าพระองค์นิยมวิชากลไกก่อสร้าง รวบรวมสรรพตำราทั่วทุกมุมโลก ไม่ว่าเป็นแว่นแคว้นตะวันตก หรือแผ่นดิน

จงหยวน รวมทั้งวิชาดาราศาสตร์**หุยหุย*** ต่อมาดำเนินนโยบายผิดพลาด เหตุการณ์เสื่อมทรุดลง เพื่อหลีกลี้จากความเป็นจริง จึงหันไปศึกษาค้นคว้าวิชากลไก ตลอดทั้งวันจับขวานจับสิ่ว ทั้งขีดๆ เขียนๆ วังใต้ดินแห่งนี้ทำการก่อสร้างในตอนนั้น เราเป็นคนสนิทของพระองค์ ย่อมเห็นผ่านตามา แต่ว่าอายุสูงวัยความจำเสื่อมถอย ลืมเลือนเรื่องราวมากมาย แต่ยังจดจำกลไกในที่ซ่อนขุมทรัพย์ได้บ้าง"

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "ท่านเมื่อเคยเห็นลายแทงขุมทรัพย์ ไฉนไม่มาขุดหาสมบัติ?"

เหลิ่งเสียนกล่าวว่า "ท่านดูแคลนคนไปแล้ว ในชีวิตเรามีตำหนิมากมาย เพียงยึดมั่นคำ *'สัตยธรรม'* ฮ่องเต้ผู้ล่วงลับมอบลายแทงขุมทรัพย์แก่เรา แสดงว่าไว้วางใจเรา หากเรามาขุดหาขุมทรัพย์ ไยมิใช่เฉกเช่นผู้คุมขโมยสิ่งของเอง หลายสิบปีมานี้เรารับใช้หงอู่ฮ่องเต้ ปฏิบัติหน้าที่อย่างเต็มกำลังความสามารถ เพียงแต่ไม่เอ่ยถึงเรื่องขุมทรัพย์มองโกล ด้วยนิสัยของพระองค์ หากทราบเรื่องนี้ คงต้องบีบบังคับเรามาขุดหาสมบัติ อย่างนั้นเราจะมีคำว่ากล่าวกับฮ่องเต้ผู้ล่วงลับได้อย่างไร?"

เวี่ยจือหยางความจริงหยามดูแคลนเหลิ่งเสียน พอฟังกลับบังเกิดความยกย่อง กล่าวว่า "เช่นนี้เป็นว่าตอนอยู่ในห้องลับพิณเหล็ก ท่านล่วงรู้วิธีทำลายกลไก แต่จงใจไม่บอกออกมา หวังให้พวกเราล้วนตกตาย"

เหลิ่งเสียนทอดถอนใจกล่าวว่า "ตอนนั้นเรามีความคิดเช่นนั้นจริง หากให้สมบัติถูกขุดค้นไป มิสู้ตกตายตามกัน"

"อย่างนั้นท่านไฉนช่วยเหลือข้าพเจ้า?"

เหลิ่งเสียนย้อนถามว่า "แล้วท่านไฉนช่วยเหลือเรา?"

"เราได้รับไหว้วานจากผู้คน"

เหลิ่งเสียนถามว่า "ผู้ใด?" เวี่ยจือหยางทอดถอนใจกล่าวว่า "ท่าน

---

* หมายถึงโลกอาหรับ

ไม่ทราบจริงหรือ?"

เหลิ่งเสียนเงียบงันไปชั่วขณะจึงกล่าว "เป็นคนผู้นั้นหรือ?" เวี่ยจือหยางกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า "ที่แท้ท่านทราบแล้ว"

เหลิ่งเสียนกล่าวช้าๆ ว่า "โลกวุ่นวายสับสน ผู้คนไม่แน่นอน มันช่วยเหลือเราหลายครั้ง เราไหนเลยไม่ทราบ กล่าวไปน่าหัวร่อ เรามีชีวิตถึงวันนี้ ล้วนพึ่งพาบารมีของ**หลิวซือจู่***"

เวี่ยจือหยางร้องโพล่งว่า "ท่านทราบหรือไม่ หากมิใช่เซียนเซิงลอบขอร้อง ท่านคงถูกจูหยวนจางฆ่าตายตั้งแต่แรก"

เหลิ่งเสียนงงงันวูบใหญ่ ชั่วครู่จึงกล่าว "ท่าน...ที่ท่านกล่าวเป็นความจริง?"

"ถูกแล้ว ไม่เช่นนั้นด้วยนิสัยใจคอของจูหยวนจาง ไหนเลยปล่อยให้ท่านปลงพระชนม์สามครั้งครา หากมิใช่เพราะกริ่งเกรงต่อเซียนเซิง ไหนเลยรั้งตัวคนร้ายผู้หนึ่งอยู่ข้างกาย?"

เหลิ่งเสียนบังเกิดความผิดหวัง ที่ผ่านมามันเข้าใจว่าหงอู่ฮ่องเต้คร่ากุมมันสามครั้งปล่อยตัวสามครา เพราะเห็นถึงความหาญกล้าของมันจึงยอมรับใช้ต่างม้าลา ยามนี้ค่อยทราบว่านี่เป็นความคิดข้างเดียวของมัน หงอู่ฮ่องเต้ที่ละเว้นชีวิตมัน เพียงเพราะถือเป็นเบี้ยเม็ดหนึ่ง หากว่าคับขันอันตรายขึ้นมา จะได้ใช้เจรจาต่อรองกับเหลียงซือฉิน

เวี่ยจือหยางเห็นมันเงียบงันนิ่งนาน จึงผุดลุกขึ้นถามว่า "เดินทางต่ออย่างไร?"

เหลิ่งเสียนทอดอาลัยตายอยาก กล่าวว่า "สวรรค์จึงทราบได้"

เวี่ยจือหยางพบว่าเยี่ยหลิงซูร่างร้อนผ่าว ลมหายใจรวยริน จึงขบกรามกรอด สาวเท้าไปทางซ้าย เหลิ่งเสียนก็ลากฝีเท้าตามติดอยู่ด้านหลัง

---

* แปลว่าปรมาจารย์หลิว หมายถึงหลิวอิงอิง

รู้สึกว่าเส้นทางทอดยาว คล้ายไม่มีวันสิ้นสุด เวี่ยจือหยางร้อนใจขึ้นมา กล่าวว่า “อุโมงค์ของนครหลวง ก็สร้างเลียนแบบตามเมืองเป่ยผิงหรือ?”

เหลิ่งเสียนกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “ท่านทราบได้อย่างไร?” เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “คาดว่าคงเป็นท่านกล่าวยุยง ไม่เช่นนั้นจูหยวนจางเป็นปฐมกษัตริย์ราชวงศ์หมิง ไยต้องเลียนแบบฮ่องเต้โฉดที่สิ้นชาติ สร้างทางอุโมงค์หนีเอาชีวิตรอด?”

เหลิ่งเสียนแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า “ท่านทราบอันใด ตำราพิชัยสงครามมีว่าไว้ ยังไม่ประสบชัย นึกถึงพ่ายแพ้ก่อน ฟ้ามีเมฆฝนสุดคาดคิด ผู้ใดกล้ารับประกันว่าจะชนะไปชั่วชีวิต”

เหลิ่งเสียนกล่าวว่า “ฮ่องเต้ผู้ล่วงลับรู้จักทางอุโมงค์เป็นอย่างดี แต่เราไม่เคยเห็นภาพทั้งหมด ต่อให้เคยเห็น เวลาผ่านไปนานปี คงหลงลืมแล้ว”

เวี่ยจือหยางกระซากเสียงว่า “หากต้องตกอยู่ที่นี้ มิสู้ปล่อยให้เถี่ยมู่หลีฟาดตายในฝ่ามือเดียว”

เห็นเยี่ยหลิงซูชีวิตคับขันจนร่อแร่ เวี่ยจือหยางต้องสูญเสียความเยือกเย็นที่มีอยู่ ส่งเสียงร้องคำรามออกไป จนเกิดเสียงสะท้อนดังมา เหลิ่งเสียนก็พิงผนังถ้ำ ก้มศีรษะไร้วาจา เวี่ยจือหยางค่อยรู้สึกตัวว่าเสียกิริยา จึงสงบเยือกเย็นลง เสียงสะท้อนพอเข้าหู กลับแฝงสุ้มเสียงผิดปรกติเสียงหนึ่ง

เวี่ยจือหยางร้องโพล่งว่า “เสียงอะไร?”

เหลิ่งเสียนกล่าวว่า “มิใช่ท่านร้องร่ำคร่ำครวญหรือ?”

เวี่ยจือหยางสั่นศีรษะกล่าวว่า “ไม่ถูกต้อง” ยามนี้เสียงสะท้อนขาดหายไป ในความเงียบงันวังเวง สุ้มเสียงผิดปรกติยิ่งดังอย่างชัดเจน สร้างความพลุ่งพล่านใจแก่เวี่ยจือหยาง โอบอุ้มเยี่ยหลิงซูสืบเสาะไป

สุ้มเสียงบัดเดี๋ยวดังบัดเดี๋ยวขาดหาย คล้ายมีคนสนทนากัน แต่แผ่วเบาจนยากจำแนกออก เดินไปอีกหลายสิบก้าว เวี่ยจือหยางเตะถูกก้อนหินที่นูนขึ้นมาก้อนหนึ่ง พอตรวจสอบดู พบว่าเป็นบันไดเส้นหนึ่งทอดเฉียงๆ ขึ้นไป

เวี่ยจือหยางร้องโพล่งว่า "ปากทางออก" พลางขึ้นบันไดไป เพียงร้อยก้าวก็มาถึงสุดทาง พอยื่นมือลูบคลำ ปรากฏกำแพงศิลาชั้นหนึ่งขวางหน้า ก้อนศิลาหนาหนัก พอยกมือผลักก็ไม่ขยับเขยื้อน สุ้มเสียงผู้คนก็ขาดหายไป ในอุโมงค์ลับกลับคืนสู่ความเงียบวังเวง

ความยินดีของเวี่ยจือหยางถูกความสิ้นหวังเข้าแทนที่ ได้ยินเหลิ่งเสียนกล่าวว่า "กลับกันเถอะ ไม่มีอันใดทั้งสิ้น"

เวี่ยจือหยางทอดถอนใจ ขณะจะย้อนกลับไป พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า "เหล่านักรบไม่สามารถเข้าเมือง ไยมิใช่ต้องนั่งรอความตาย?"

สุ้มเสียงแผ่วเบายิ่ง เมื่อสืบสาวต้นตอ พบว่าดังจากหลังผนังศิลา

เวี่ยจือหยางงงงันวูบ เหลิ่งเสียนก็อุทานดังเอ๊ะออกมา คนที่หลังผนังศิลาคล้ายได้ยิน จึงกล่าว "เต้าเยียน ท่านได้ยินหรือไม่?"

เวี่ยจือหยางพอฟัง ถึงกับปากอ้าตาค้าง เหลิ่งเสียนก็ร้องโพล่งว่า "เอี้ยนอ๋อง"

เวี่ยจือหยางใจสับสนว้าวุ่น เอี้ยนอ๋องจูตี้เสียสติชัดๆ ยามนี้กลับกล่าววาจาชัดถ้อยชัดคำ ไหนเลยมีวี่แววของคนคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน

หลังผนังศิลาก็เงียบงันไปชั่วขณะ แว่วเสียงเต้าเยียนดังว่า "อ๋องแหย คิดมากไปแล้ว ที่นี้อยู่ใต้พื้นผิวดิน คาดว่าคงเป็นมุสิกวิ่งเพ่นพ่าน"

เวี่ยจือหยางไม่เคลือบแคลงสงสัยอีกต่อไป อดเหลียวดูเหลิ่งเสียนมิได้ ทั้งสองสบสายตากัน ล้วนครุ่นคิดขึ้น *'เอี้ยนอ๋องแสร้งเป็นเสียสติ...'*

เอี้ยนอ๋องส่งเสียงดังอืมม์ ไม่กล่าวกระไรอีก พลันได้ยินสุ้มเสียงสตรีเสียงหนึ่งดังว่า "เต้าเยียน ยังไม่มีข่าวของเป่าฮุยกับเวี่ยจือหยางหรือ?"

คนกล่าววาจาคือฉีเฟย เวี่ยจือหยางทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล หวนนึกถึงสตรีนางนี้คร่ำครวญหวนไห้ เล่นละครร่วมกับเอี้ยนอ๋อง ไม่เพียงตบตาเหลิ่งเสียน แม้แต่ตนเองยังไม่พบเห็นพิรุธ สมกับเป็นพระชายาของเอี้ยนอ๋อง และเป็นธิดาของฉีต๋าจริงๆ

ได้ยินเต้าเยียนกล่าวว่า "ตามรายงานของหน่วยสอดแนม ที่เก๋งมังกรทองเกิดเหตุเปลี่ยนแปลง แต่ยังไม่ทราบรายละเอียด"

เอี้ยนอ๋องทอดถอนใจกล่าวว่า "ที่จูอี้เหวินกริ่งเกรง เป็นเรากับหนิงอ๋อง เราถูกกักอยู่ในวังเจ้า สถานการณ์คับขันอันตราย หากเป่าฮุยตกอยู่ในเงื้อมมือเหลิ่งเสียน หนิงอ๋องจะช้าเร็วคงต้องยอมจำนน"

ฉีเฟยกล่าวว่า "ฟ้าไม่บีบคั้นผู้คนสิ้นหนทาง ในความเห็นของ**เซี่ยเซิน*** แม่ทัพขุนนางในราชสำนัก ไม่ถึงกับเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน"

เอี้ยนอ๋องกล่าวถามว่า "ท่านหมายถึงจางซิ่น?"

ฉีเฟยกล่าวว่า "ถูกแล้ว เมื่อคืนจางซิ่นส่งยาบำรุงประสาทมา บอกว่ามอบให้อ๋องแหยรักษาโรค แท้จริงแล้วเพื่อหยั่งความตื้นลึกหนาบาง"

เอี้ยนอ๋องกล่าวว่า "หลังจากที่แสร้งเป็นคนเสียสติรอบหนึ่ง ช่วยให้เราเห็นซึ้งถึงทางโลก กว๋อเฉิงกับหลูเจิ้นเป็นคนทรยศ เจิ้งเหอ จูเหนิง จางอี้สามารถไว้วางใจ จางปิ่งกับเซี่ยกุ้ยจงรักภักดีต่อราชสำนัก ที่น่าแค้นคือขันทีครองอำนาจ เปลือกนอกเคารพนบนอบ ในใจไม่ยอมรับนับถือ สำหรับจางซิ่น มันเป็นทายาทขุนนางคุณูปการ ครั้งกระโน้นเรายกทัพปราบมองโกล ประสานงานกับเราเป็นอย่างดี หากจางซิ่นแวะมาอีก ก็ให้มันมาพบกับเรา"

เวี่ยจือหยางรับฟังจนมึนงงสงสัย พลันพบว่าคนในอ้อมอกขยับตัวคราหนึ่ง เยี่ยหลิงซูส่งเสียงครางออกมา เวี่ยจือหยางจับชีพจรของนาง พบว่าเต้นแผ่วล้ากว่าเดิม หากปล่อยเนิ่นช้าต่อไป คงต้องตายแน่นอน

---

* คำเรียกตัวเองของสตรี

เวี่ยจือหยางพลันตัดสินใจ พอเหลียวหน้ามอง เห็นเหลิ่งเสียนขดตัวเป็นก้อนกลม ขยับเข้าใกล้ผนัง สองตาเป็นประกาย ราวกับสุนัขจิ้งจอกที่เจ้าเล่ห์ เหลิ่งเสียนพลันรู้สึกตัว มองดูเวี่ยจือหยาง ขณะจะเคลื่อนไหว เวี่ยจือหยางชิงจี้นิ้วใส่ตำแหน่งหัวใจของมัน เหลิ่งเสียนก็ล้มระทวยลง

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างเสียใจว่า "สร้างความลำบากแก่กงกงแล้ว" จากนั้นยื่นมือลูบคลำขึ้นลง วังเจ้าเอี้ยนอ๋องเคยเป็นที่ตั้งพระราชวังมองโกล อุโมงค์ลับที่นี้สมควรทอดถึงใต้ดินของวังเจ้า ตามโครงสร้างของอุโมงค์ลับนครหลวง คาดว่าผนังศิลาแห่งนี้สมควรเป็นประตูบานหนึ่ง สำหรับให้ฮ่องเต้หลบหนี เมื่อเป็นประตูต้องเปิดออกได้ กลไกเปิดประตูสมควรอยู่ละแวกใกล้เคียง

เวี่ยจือหยางสงบจิตใจลูบคลำอยู่ครู่หนึ่ง พลันสัมผัสถูกความเย็นเฉียบ คลำพบห่วงเหล็กอันหนึ่ง สร้างความยินดียิ่ง ยึดจับห่วงเหล็กกระชากดึงโดยแรง ได้ยินเสียงครืดครืดระคายหู ต่อจากนั้นเป็นเสียงดังครืน ผนังศิลาพลิกเปิดอย่างช้าๆ ปรากฏแสงไฟสาดลอดออกมา

เวี่ยจือหยางสืบเท้าออกไป ที่ด้านตรงข้ามปรากฏเงาคนถลันวูบ พลังลมขุมหนึ่งทะลักมาถึง เวี่ยจือหยางเบี่ยงตัวหลบเลี่ยง ยื่นมือขวาเกี่ยวใส่ข้อมืออีกฝ่าย ร้องบอกว่า "ต้าซือ เป็นข้าพเจ้า"

คนลงมือคือหลวงจีนเต้าเยียน เต้าเยียนพอถูกปิดสกัดไว้ สร้างความตื่นตระหนกยิ่ง ขณะจะพลิกแพลงเปลี่ยนกระบวนท่า พลันได้ยินเสียงร้องบอก ต้องงงงันวูบ อาศัยแสงไฟสาดส่องเพ่งตามองดู ต้องร้องโพล่งว่า "คุณชายเวี่ย ไฉนเป็นท่าน?"

เวี่ยจือหยางยักไหล่กล่าวว่า "กล่าวไปยืดยาวยิ่ง" พลางผลักประตูศิลา ก้าวเข้าประตูไป เห็นหลังประตูกว้างขวาง กลับเป็นวังใต้ดินหลังหนึ่ง ที่มุมห้องกองสุมดาบทวนคันธนูลูกศร เอี้ยนอ๋องถือกระบี่วิเศษ ขวางอยู่เบื้องหน้าฉีเฟย สองตาปราศจากความขุ่นมัว หากคมกล้าคุกคามคน

สำรวจดูเวี่ยจือหยางเที่ยวหนึ่ง

เวี่ยจือหยางวางร่างเยี่ยหลิงซูลง ฉีเฟยอดถามมิได้ว่า "นางเป็นใคร เป่าฮุยเล่า?"

เวี่ยจือหยางตอบว่า "เป่าฮุยปลอดภัยดี แม่นางนี้เป็นหัวหน้าพรรคค้าเกลือเยี่ยหลิงซู"

ฉีเฟยทวนคำ "หัวหน้าพรรคค้าเกลือ?" เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "นางรับบาดเจ็บสาหัส ต้องรับการรักษาพยาบาล"

ฉีเฟยผงกศีรษะกล่าวว่า "ให้เราตรวจดู..." ขณะจะเดินออกไป เอี้ยนอ๋องชิงขวางกระบี่สกัดไว้ กล่าวถามเวี่ยจือหยางว่า "ท่านมาจากที่ใด?"

เวี่ยจือหยางชี้มือไปที่ประตูศิลา กล่าวว่า "หลังประตูเป็นอุโมงค์ลับสายหนึ่ง"

เอี้ยนอ๋องกล่าวเสียงเครียดว่า "ท่านได้ยินคำสนทนาของพวกเราเมื่อครู่แล้ว?"

เวี่ยจือหยางชูนิ้วหัวแม่มือกล่าวว่า "อ๋องแหยมีความสามารถในการเล่นละคร แสร้งเป็นเสียสติได้ยอดเยี่ยมยิ่ง" มันถูกเอี้ยนอ๋องตบตา ในใจลอบไม่พอใจ จึงกล่าวเป็นเชิงประชดแดกดัน

เอี้ยนอ๋องหามีโทสะไม่ หากกล่าวว่า "ท่านสามารถหนีรอดจากเงื้อมมือ**ฟู่หวง** *(พระบิดา)* ก็เหนือความคาดหมายของเราผู้เป็นอ๋อง"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "เพียงถือว่าโชคช่วย" เอี้ยนอ๋องรั้งกระบี่กลับกล่าวว่า "น้ำใจยามยากหายากยิ่ง เราทราบว่าท่านรักชอบกับ**สือซันเม่ย** *(น้องสาวที่สิบสาม)* หากสามารถผ่านด่านอุปสรรคครั้งนี้ เราผู้เป็นอ๋องจะจัดงานสยุมพรให้แก่เจ้ากับสือซันเม่ย"

คำพูดนี้แฝงความหมายดึงตัวเข้าร่วม แต่เวี่ยจือหยางรับฟังจนระรื่นหู มันรักชอบกับจูเหว่ย ไม่ได้รับการยอมรับจากราชนิกุล หากเอี้ยนอ๋อง

ยอมจัดงานสยุมพรให้ ก็ถือเป็นเรื่องเชิดหน้าชูตาแก่มัน ดังนั้นกล่าวว่า "อ๋องแหยกล่าวเช่นนี้ ไม่กลัวพระบิดาในปรภพกริ้วหรือ?"

เอี้ยนอ๋องแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า "เรื่องที่พระองค์กริ้วยังจะตามมา"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "อย่างนั้นข้าพเจ้าส่งมอบของขวัญให้แก่อ๋องแหยชิ้นหนึ่ง" พลางหันกายกลับไป หิ้วร่างเหลิ่งเสียนมาโยนลงกับพื้น

เอี้ยนอ๋องกับพวกทั้งสามมองดูเหลิ่งเสียน ล้วนบังเกิดความตื่นเต้นสงสัย เต้าเยียนร้องโพล่งว่า "เหลิ่งกงกง"

เหลิ่งเสียนเปิดเปลือกตาขึ้น กวาดมองรอบหนึ่ง จากนั้นก้มศีรษะลง

เอี้ยนอ๋องยิ้มพลางกล่าวว่า "เป็นของขวัญชิ้นใหญ่จริงๆ" หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า "เหลิ่งเสียน ขณะที่ท่านอวดอำนาจในตลาด ใช่คาดคิดหรือไม่ว่าสักวันหนึ่งจะตกอยู่ในมือเรา?"

เหลิ่งเสียนเงยหน้าขึ้น กล่าวเสียงแหลมเล็กว่า "ท่านคิดก่อกบฏ วันหน้าจะแบกหน้าไปพบกับฮ่องเต้ผู้ล่วงลับได้อย่างไร?"

เอี้ยนอ๋องช้อนตามองเพดานห้อง กล่าวช้าๆ ว่า "กงกงกล่าวหนักไปแล้ว เราไม่มีความคิดกบฏ จึงอดทนแล้วอดทนเล่า ถึงแม้ลดอำนาจทางทหารเรา เราก็อดทน ต่อมายึดอำนาจสั่งการฐานที่มั่นทั้งสามไป เรายังอดทน มาตรว่าตั้งข้อหาฆ่าคนสนิทของเรามากมาย เรายังคงอดทน เราทำลายภาพลักษณ์ตัวเอง แสร้งเป็นคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน ราชสำนักยังรุกเร้าทุกฝีก้าว ซึ่งความจริงเราท่านต่างทราบว่า วันใดที่เราผู้เป็นอ๋องไม่ตาย จูอี้เหวินจะนอนตาไม่หลับ"

เหลิ่งเสียนเงียบงันชั่วขณะ จึงกล่าว "ถูกแล้ว อ๋องกินเมืองอื่นแม้คิดกบฏ แต่ไม่มีปัญญาก่อการ ท่านแม้ไม่มีความคิด ยังมีความสามารถในการพลิกแผ่นดิน"

เอี้ยนอ๋องตาเป็นประกายกล่าวว่า "ดังนั้นเหตุการณ์ถึงขั้นนี้ ได้แต่ต่อสู้ดิ้นรน เหลิ่งเสียน ท่านก็ทราบว่าเราปฏิบัติต่อผู้คนอย่างไร หากยอมเข้าร่วมกับเรา เราผู้เป็นอ๋องจะสมนาคุณท่านอย่างงาม"

เหลิ่งเสียนสั่นศีรษะกล่าวว่า "เราได้รับไหว้วานจากฮ่องเต้ผู้ล่วงลับให้ช่วยเหลือฝ่าบาท หากให้เรายอมจำนน ทำไม่ได้เด็ดขาด"

เอี้ยนอ๋องสั่นศีรษะทอดถอนใจ กำกระบี่มั่น เวี่ยจือหยางรีบกล่าวว่า "อ๋องแหย รักษาชีวิตมันไว้มีประโยชน์กว่า"

เอี้ยนอ๋องถามว่า "มีประโยชน์อันใด?"

"อ๋องแหยคิดทำการใหญ่ ใช่มีความมั่นใจหรือไม่?"

เอี้ยนอ๋องสั่นศีรษะกล่าวว่า "แข็งข้อต่อราชสำนัก เก้าตายหนึ่งรอด ไหนเลยมีความมั่นใจได้?"

"นั่นก็ใช่แล้ว คนผู้นี้จะอย่างไรเป็นผู้แทนพระองค์ หากว่าก่อการไม่สำเร็จ สามารถใช้เป็นตัวประกัน"

เอี้ยนอ๋องขบคิดแล้วลดกระบี่ลง หันไปกล่าวว่า "เต้าเยียน เฝ้าควบคุมคนผู้นี้ให้ดี มันมีฝีมือสูงเยี่ยม ทั้งยังกลอกกลิ้ง อย่าได้ชะล่าใจไป"

เต้าเยียนรับคำว่า "อ๋องแหยโปรดวางใจ มอบต่ออาตมาเถอะ"

ขณะสนทนา เยี่ยหลิงซูส่งเสียงไอออกมาจนโลหิตทะลักจากปาก เวี่ยจือหยางรีบก้มกายลงประคองนางไว้ เอี้ยนอ๋องเห็นมันร้อนรุ่มใจ จึงกล่าวกับฉีเฟยว่า "ท่านตามหมอมา รักษาเยี่ยปางจู่อย่างสุดความสามารถ"

ฉีเฟยผงกศีรษะรับ กล่าวกับเวี่ยจือหยางว่า "ตามเรามา" จากนั้นทำหน้าที่นำทาง

เวี่ยจือหยางโอบอุ้มหญิงสาวขึ้น อดเหลียวมองมิได้ เห็นเหลิ่งเสียนนั่งกับพื้น หลงเหลือลมหายใจรวยริน ต้องบังเกิดความเสียใจขึ้น หลุบตาลงติดตามฉีเฟยไป

เดินไปหลายสิบก้าว เห็นบันไดศิลาแถวหนึ่ง ทั้งสองขึ้นบันไดไป พอถึงสุดทาง ฉีเฟยกดปุ่มกลไก แผ่นศิลาเหนือศีรษะแยกออก ปรากฏเป็นประตูบานหนึ่ง

พอมุดออกจากประตู เห็นเป็นห้องหนังสือห้องหนึ่ง บนแคร่หนังสือจัดวางตำรับตำรานับไม่ถ้วน

ฉีเฟยกล่าวว่า "เวี่ยเซียนเซิง ตำหนักใต้ดินเบื้องล่างนอกจากอ๋องแหยกับเราแล้ว มีแต่เต้าเยียนและเจิ้งกงกงที่ล่วงรู้"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "อ๋องเฟยโปรดวางใจ ข้าพเจ้าจะไม่แพร่งพรายออกไป"

ฉีเฟยกล่าวว่า "เซียนเซิงคิดมากไป เราไม่มีความคิดเช่นนี้ เพียงนึกไม่ถึงว่าใต้วังใต้ดินยังมีอุโมงค์ลับ พวกตาดมองโกลครองเมืองต้าตูนานปี ไม่ทราบซ่อนความลับไว้มากน้อยเท่าใด"

เวี่ยจือหยางนึกถึงขุมทรัพย์มองโกล นึกเห็นด้วยกับฉีเฟย เมื่อออกจากห้องหนังสือ เป็นเวลายามค่ำคืน ท้องฟ้าไร้เดือนไร้ดาว ฉีเฟยเดินนำหน้า เข้าสู่ห้องนอนห้องหนึ่ง เรียกหานางกำนัลมาปรนนิบัติเยี่ยหลิงซูนอนลง จากนั้นตามหมอมาหลายคน ทั้งหมดผลัดกันจับชีพจร ล้วนมีสีหน้าเคร่งเครียด

ฉีเฟยเห็นเช่นนั้นอดถามมิได้ว่า "**เฉินไท่อี** *(หมอหลวงแซ่เฉิน)* อาการของแม่นางผู้นี้เป็นอย่างไร?"

หมอสูงอายุผู้หนึ่งลังเลเล็กน้อยแล้วกล่าวเบาๆ ว่า "อ๋องเฟยโปรดให้อภัย แม่นางผู้นี้รับบาดเจ็บสาหัส สามารถมีชีวิตถึงตอนนี้ ผู้น้อยเพิ่งพบเห็นเป็นครั้งแรก"

ฉีเฟยหน้าเคร่งเครียดลงกล่าวว่า "นี่เป็นวาจาใด ขอเพียงยังมีลมหายใจอยู่ พวกท่านต้องช่วยชีวิตนางกลับมา"

เหล่าหมอหลวงมีสีหน้าลำบากใจ เฉินไท่อีถามอย่างระมัดระวังว่า

"อ๋องเฟย แม่นางนี้แปลกหน้ายิ่ง ไม่ทราบเรียกหาอย่างไร?"

ฉีเฟยกล่าวว่า "นางเป็นบุตรีบุญธรรมที่เราเพิ่งรับไว้ หากรักษานางไม่ได้ เราจะให้พวกท่านเห็นดีกัน"

เหล่าหมอหลวงหน้าซีดเผือด สุมหัวกันหารือ เวี่ยจือหยางเงี่ยหูฟัง พบว่าทั้งหมดเอ่ยถึงหยินหยางห้าธาตุ พลังชี่ขาดพร่อง ชั่วครู่ยังไม่มีข้อสรุป เฉินไท่อีจึงเดินเข้ามากล่าวว่า "เรียนอ๋องเฟย **จวินจู่*** ได้รับบาดเจ็บบอบช้ำ เลือดลมแห้งเหือด ผู้น้อยมีความสามารถจำกัด ไม่สามารถฝืนฟ้าได้"

ฉีเฟยตบโต๊ะคิดอาละวาดออกมา เวี่ยจือหยางทอดถอนใจกล่าวว่า "คิดช่วยชีวิตคน ความจริงไม่อาจคาดหวังอยู่แล้ว เฉินไท่อี ท่านเขียนเทียบยายืดชีวิตมาสักหลายเทียบเถอะ"

เฉินไท่อีกวาดตาไปยังฉีเฟย ฉีเฟยกล่าวอย่างขุ่นเคืองไม่คลายว่า "ชุบเลี้ยงพวกท่านไว้ ไม่ทราบมีประโยชน์ใด เอาเถอะ รีบเขียนเทียบยายืดชีวิต อื่นๆ ค่อยว่ากล่าวกัน"

เฉินไท่อีรีบนำกระดาษพู่กันมา เขียนเทียบยาหลายเทียบ จากนั้นจัดยาต้มยาหม้อ เยี่ยหลิงซูพอรับประทานลงไป อาการไอค่อยบรรเทา แต่ใบหน้ายังคงขาวซีด สลบไสลไม่ได้สติ ฉีเฟยบังเกิดความเสียใจ จึงกล่าว "เวี่ยเซียนเซิง คิดไม่ถึงหมอเหล่านี้ใช้การไม่ได้ถึงเพียงนี้ ท่านวางใจ เราจะส่งคนออกไปเชิญหมอมีชื่อในเมืองมารักษาเยี่ยปางจู่"

เวี่ยจือหยางทราบแน่แก่ใจว่า เยี่ยหลิงซูถูกยอดฝีมือสองคนกลุ้มรุมทำร้ายทั้งหน้าหลัง รับบาดเจ็บหนักหนาสาหัส หมอหลวงประจำวังเจ้าไม่อาจรักษา หมอภายในเมืองยิ่งไม่มีปัญญา จึงกล่าว "รบกวนอ๋องเฟยแล้ว" มันเหลียวดูเยี่ยหลิงซู บังเกิดความเจ็บปวดใจอยู่บ้าง กล่าวว่า "อ๋องเฟยมีเรื่องใดเชิญตามสะดวก ข้าพเจ้าจะเฝ้าดูแลในที่นี้เอง"

---

* คำเรียกหญิงสาวระดับเดียวกับกงจู่

ฉีเฟยความจริงคิดถามถึงจูเหว่ย เห็นมันกลัดกลุ้มกังวล ยามกะทันหันไม่สะดวกกับการเอ่ยปาก จึงล่าถอยออกจากห้อง พลันเห็นเฉินไท่อีรั้งอยู่ที่มุมกำแพง จึงกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า "ท่านรั้งอยู่ทำอะไร?"

เฉินไท่อีกล่าวเบาๆ ว่า "อ๋องเฟยโปรดให้อภัย จวินจู่รับบาดเจ็บสาหัส เกรงว่าไม่อาจผ่านพ้นคืนนี้ ทางที่ดีจัดเตรียมโลงไว้แต่เนิ่นๆ"

ฉีเฟยงงงันวูบจึงกล่าว "ทราบแล้ว ท่านล่าถอยไปเถอะ" เฉินไท่อีรับคำล่าถอยไป ฉีเฟยเหลียวมองดูภายในห้องแวบหนึ่ง ทอดถอนใจแล้วนำนางกำนัลจากไป

เวี่ยจือหยางได้ยินคำสนทนาของทั้งสองอย่างชัดเจน ต้องเพิ่มความวิตกกังวล มองดูเค้าใบหน้าของเยี่ยหลิงซู เรื่องราวความหลังผ่านเข้าสู่ห้วงสมอง ต้องครุ่นคิด *'หากปราศจากแม่นางเยี่ย เราคงจบชีวิตบนเกาะตะวันออกตั้งแต่แรก นางรับบาดเจ็บสาหัสถึงเพียงนี้ ก็เพราะเพื่อช่วยเรา จึงถูกเถี่ยมู่หลีกลุ้มรุมทำร้าย ผู้ที่นอนอยู่บนเตียงสมควรเป็นเราจึงถูกต้อง'*

ยิ่งครุ่นคิดยิ่งขุ่นข้องใจ ใช้ความคิดสืบต่อ *'ผู้ที่สามารถช่วยชีวิตนางคงมีแต่ลั่วเซียนเซิง แต่มันเองป่วยเรื้อรัง ทั้งอยู่ห่างไกลจากที่นี้ หากเราไปหามัน พอกลับมาแม่นางเยี่ยคง...'*

มันทดลองถ่ายทอดพลังเข้าสู่ร่างเยี่ยหลิงซู แต่หาบังเกิดผลไม่ ยามท้อแท้สิ้นหวังต้องฟุบร่างกับข้างเตียง พลันปรากฏมือข้างหนึ่งตบไหล่มัน เวี่ยจือหยางสะดุ้งตื่นขึ้น พอเหลียวหน้ามอง เห็นเหลียงซือฉินยืนสงบนิ่งอยู่ทางด้านหลัง

เวี่ยจือหยางลิงโลดแทบคลุ้มคลั่ง กระโดดปราดขึ้นกล่าวว่า "ลั่วเซียนเซิง ท่านไฉนมาแล้ว ข้าพเจ้ากำลังคิดไปหาท่าน..." สายตายามกวาดมอง เห็นนางกำนัลที่อยู่ปรนนิบัติยืนหลับตา ร่างแข็งทื่อราวท่อนไม้ แสดงว่าถูกสะกดจิตไว้

เหลียงซือฉินผงกศีรษะไม่ตอบคำ เพ่งตามองดูหญิงสาวบนเตียง

ขมวดคิ้วเข้าหากัน เวี่ยจือหยางเห็นเช่นนั้นจึงกล่าวเบาๆ ว่า “ลั่วเซียนเซิง อาการบาดเจ็บของนางเป็นอย่างไร?”

เหลียงซือฉินหลับตาลง กล่าวว่า “เราเองก็อับจนปัญญา”

เวี่ยจือหยางคล้ายถูกกระบองฟาดใส่แสกหน้า ถึงกับสมองลั่นอึงอลตะกุกตะกักว่า “ลั่วเซียนเซิง ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าฟังผิดไปหรือไม่?”

เหลียงซือฉินทอดถอนใจกล่าวว่า “หากปราศจากกัลป์ฟ้า เรายังสามารถทดลองดู แต่ตอนนี้ไม่สามารถควบคุมพลังลมปราณ บังคับให้หนักเบาเร็วช้า หากว่าพลังลมปราณสูญเสียการควบคุม ด้วยสภาพอันอ่อนแอของนาง คงต้องตายในบัดดล”

เวี่ยจือหยางกระแทกนั่งลง ยกสองมือกุมศีรษะ สมองเลอะเลือนอลวน ไม่ทราบกล่าวกระไรดี พลันได้ยินเหลียงซือฉินกล่าวช้าๆ ว่า “อย่าได้ท้อแท้ใจ เราแม้ทำไม่ได้ เจ้าสามารถทดลองดู”

เวี่ยจือหยางสะท้านขึ้นคราหนึ่ง เงยหน้าขึ้น ชี้มือมาที่ปลายจมูกตัวเอง กล่าวว่า “ข้าพเจ้าหรือ?”

เหลียงซือฉินผงกศีรษะกล่าวว่า “ถูกแล้ว” เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ข้าพเจ้าทดลองดูแล้ว แต่หามีประโยชน์ไม่”

เหลียงซือฉินกล่าวว่า “เจ้าไม่ล่วงรู้วิธี ย่อมไม่เกิดประโยชน์”

เวี่ยจือหยางคุกเข่าลง ร้องโพล่งว่า “ลั่วเซียนเซิงโปรดถ่ายทอดบอกวิธีการ”

เหลียงซือฉินโบกแขนเสื้อออกกล่าวว่า “เจ้าเรียนรู้วิธีใช้ลมปราณควบคุมลมปราณ หรือลืมเลือนแล้ว?”

เวี่ยจือหยางปากอ้าตาค้าง ชั่วครู่จึงกล่าว “นั่นมิใช่วิชาฝีมือหรอกหรือ?”

“อันว่าวิชาฝีมือ หากใช้ในทางตรงจะทำร้ายคน ในทางกลับกันสามารถช่วยคน หากคิดเอาชนะต้องก่อกวนพลังลมปราณคู่ต่อสู้ หากคิด

ช่วยชีวิตผู้บาดเจ็บ ต้องกระทำตรงกันข้าม ชักนำความวุ่นวายคืนสู่วิถีทางอันถูกต้อง”

เห็นเวี่ยจือหยางยังไม่เข้าใจ เหลียงซือฉินจึงกล่าว “สรุปแล้ว เจ้ายึดถือนางเป็นพิณไร้สายคันหนึ่ง”

เวี่ยจือหยางค่อยได้คิด กระโดดปราดขึ้นมามองดูเยี่ยหลิงซู นึกทบทวนเคล็ดวิชาที่เรียนรู้เที่ยวหนึ่ง จากนั้นหลับตาลง ผนึกสมาธิชำแรกเข้าสู่ร่างเยี่ยหลิงซู ทำความเข้าใจกับความเปลี่ยนแปลงของเลือดลม ตรวจสอบทราบว่าส่วนใดตีบตัน ส่วนใดถูกจู่โจมทำร้าย

เยี่ยหลิงซูฝึกฝีมือนานปี ถือว่าไม่ได้สูญเปล่า ถึงแม้พลังซี่อ่อนโทรม แท้จริงแล้วแฝงพลังซ่อนเร้น คล้ายกับแม่น้ำเผชิญความเหน็บหนาว น้ำแข็งตัวเป็นน้ำแข็ง แต่ใต้ผิวน้ำแข็งมีธารน้ำไหลหลั่งไม่ขาดสาย

เอ่ยถึงความสามารถในการสดับฟังพลัง ในโลกไม่มีผู้ใดเกินเวี่ยจือหยาง หลังจากสดับตรับฟังอยู่ครู่หนึ่ง ก็มีความคิดอ่าน ฟาดออกหนึ่งฝ่ามือ คล้ายกดคล้ายปาด ใช้ออกด้วยกระบวนท่าในมือปาดพิณ ลมฝ่ามือกวาดผ่านเตียงงาช้าง จนม่านมุ้งพัดพลิ้ว เยี่ยหลิงซูก็รู้สึกตัว คิ้วเรียวขมวดมุ่นเข้าหากัน

เวี่ยจือหยางไม่รีรอลังเล ใช้ออกฝ่ามือแล้วฝ่ามือเล่า ลมฝ่ามือชำแรกเข้าสู่ร่าง ปลุกเส้นลมปราณ รวมรั้งเลือดลม หล่อเลี้ยงอวัยวะภายใน กระทำตามคำบอกของเหลียงซือฉิน ยึดถือเยี่ยหลิงซูเป็นพิณคันหนึ่ง ถือพลังชีวิตเป็นสายพิณ ยึดอวัยวะภายในเป็นท้องพิณ ตอนแรกเลือดลมสับสน ไม่เชื่อฟังคำสั่ง จากนั้นค่อยเข้าสู่ทำนอง สอดรับกับพลังลมปราณของเวี่ยจือหยาง จังหวะจะโคนสอดคล้องกับบทเพลงเทพคีตาหมุนรอบ

เวี่ยจือหยางพอตรวจสอบความเปลี่ยนแปลงของร่างกายของเยี่ยหลิงซูออก ก็บังเกิดความเชื่อมั่นเป็นทวีคูณ ฝ่ามือยิ่งมายิ่งรวดเร็ว แผ่พุ่งพลังออกไม่ขาดสาย พลันยื่นมือซ้ายซ้อนวูบ ร่างของเยี่ยหลิงซูก็ลอยขึ้น

กลางอากาศ เวี่ยจือหยางฟาดฝ่ามือแต่ไกล หญิงสาวก็ตกลงบนเตียงอย่างแช่มช้า

เพลงเทพคีตาหมุนรอบเป็นหลิงเต้าหยินสดับตรับฟังสรรพเสียงคิดค้นขึ้นมา คล้อยตามวิถีแห่งฟ้า สอดคล้องกับหลักธรรมชาติ ชนชาวโลกเกิดแก่เจ็บตาย ส่วนใหญ่เป็นเพราะประพฤติฝืนฟ้า เยี่ยหลิงซูที่บาดเจ็บสาหัสปางตาย พลังชีวิตภายในกายร่อยหรอ เลือดลมหมุนเวียนสับสน ความจริงไม่มีหนทางรักษา เวลาพอนานเข้าจะเป็นเช่นตะเกียงน้ำมันสิ้นแสง มิคาดเวี่ยจือหยางเกิดความคิดบรรเจิด ใช้ลมปราณควบคุมลมปราณชักนำเลือดลมของนางเข้าสู่ท่วงทำนองของบทเพลงเทพคีตาหมุนรอบกระทำซ้ำติดต่อกัน ช่วยขจัดเลือดคั่งในอวัยวะภายใน ปลุกกระตุ้นพลังชีวิตของนางขึ้นมา จนหน้าผากปรากฏหยาดเหงื่อไหลซึม ใบหน้าที่ขาวซีดค่อยมีสีเลือดขึ้นมาบ้าง

การใช้ลมปราณควบคุมลมปราณสิ้นเปลืองแรงกายแรงใจอย่างมาก อย่าว่าแต่เยี่ยหลิงซูพลังชี่อ่อนแอ ยากที่จะชักนำได้ เพียงครึ่งชั่วยาม เวี่ยจือหยางก็หลั่งเหงื่อโซมกาย หอบหายใจอย่างหนักหน่วง แต่ยังกัดฟันดำเนินต่อไปอีกครู่หนึ่ง พลันเห็นมุมปากของเยี่ยหลิงซูสั่นกระตุก สีหน้าทอแววเจ็บปวด มันไม่ล่วงรู้สาเหตุ ต้องใจเขม็งตึงเครียด พลันได้ยินเหลียงซือฉินกล่าวว่า “เจ้าล่าถอยมาก่อน”

เวี่ยจือหยางจึงรีบรั้งฝ่ามือกลับ ปล่อยให้เยี่ยหลิงซูตกลงบนเตียง เหลียงซือฉินเดินเข้ามาประคองเยี่ยหลิงซูขึ้น ยื่นมือนวดเฟ้นกลางหลังของนางหลายครา หัวคิ้วของเยี่ยหลิงซูพลันเต้นระริก กระอักก้อนเลือดสีม่วงคล้ำออกมา

เวี่ยจือหยางใจหายวาบ ร้องโพล่งว่า “ลั่ว...” เหลียงซือฉินโบกมือต่อมัน วางร่างหญิงสาวลงอย่างช้าๆ เยี่ยหลิงซูลืมตาเล็กน้อย กลอกตาตลบหนึ่ง จากนั้นปิดเปลือกตาลง สิ้นสติไปอีกครา

เหลียงซือฉินชี้มือไปที่ก้อนเลือด กล่าวว่า “นี่เป็นเลือดคั่งอยู่ในอวัยวะภายในของนาง รีดเร้นออกมาเป็นผลดี แต่ว่านางรับบาดเจ็บสาหัสทุกหนึ่งชั่วยามต้องถ่ายทอดพลังครั้งหนึ่ง จวบกระทั่งเลือดที่กระอักออกมาเป็นสีแดง ค่อยให้รับประทานตัวยาขวดนี้ พลางล้วงขวดเคลือบจากในแขนเสื้อขวดหนึ่ง กล่าวว่า “นี่เป็นยาเม็ดหลอมหยกคืนฟ้า เป็นตำรับของ**จู่มู่** *(ท่านย่า)* ผู้ล่วงลับ มีประสิทธิภาพในการรักษาอาการบาดเจ็บบอบช้ำ รับประทานทั้งสิ้นหกเม็ด มากเกินไปกลับเป็นผลเสีย”

เวี่ยจือหยางล่วงรู้ขีดความสามารถของหมอวิเศษใจพิสุทธิ์เป็นอย่างดี จึงรับขวดยามา ถามอย่างระมัดระวังว่า “ลั่วเซียนเซิง หมายความว่าแม่นางเยี่ยรอดชีวิตแล้ว?”

เหลียงซือฉินยิ้มพลางกล่าวว่า “นางมีชีวิตรอดจากความตาย นับเป็นความสำเร็จของเจ้า”

เวี่ยจือหยางค่อยคลายใจลง อดตีลังกาสองตลบมิได้ เหลียงซือฉินขมวดคิ้วกล่าวว่า “วุ่นวายอันใด คิดชักนำองครักษ์ในวังเจ้ามาหรือ?”

เวี่ยจือหยางค่อยได้คิด รีบถามว่า “ลั่วเซียนเซิง ท่านไฉนทราบว่าข้าพเจ้าอยู่ที่นี่?”

“เรามีหูตาอยู่ในวังเจ้า”

เวี่ยจือหยางทวนคำว่า “หูตา? ผู้ใดหรือ?”

เหลียงซือฉินไม่ตอบคำ เวี่ยจือหยางรู้สถานการณ์ดี จึงไม่ถามต่อ เปลี่ยนเป็นกล่าวว่า “จูเหว่ยสบายดีหรือ?”

“นางสบายดี...วางใจเถอะ ชิวเทาก็อยู่ด้วย”

เวี่ยจือหยางค่อยโล่งอก สุ่ยเหลียนอิ่งจดจำความแค้น ไม่เป็นมิตรต่อจูเหว่ย แต่เมื่อมีชิวเทาอยู่ด้วย สุ่ยเหลียนอิ่งให้ความเคารพต่ออาจารย์ คงไม่กล้าเคลื่อนไหวโดยพลการ

เหลียงซือฉินกล่าวอีกว่า “หลังฟ้าสางเราจะใช้คนส่งนางมา แต่ว่า

เหลิ่งเสียนหายสาบสูญ ราชสำนักต้องออกตามหา เจ้ากระตุ้นเตือนให้เอี้ยนอ๋องระมัดระวังตัว”

เวี่ยจือหยางงงงันอีกคราถามโพล่งว่า “ท่านทราบว่าเอี้ยนอ๋องไม่ได้เสียสติ?”

เหลียงซือฉินผงกศีรษะรับ เวี่ยจือหยางค่อยทราบแน่แก่ใจว่า “หูตา” ที่เหลียงซือฉินเอ่ยถึงเป็นใคร ต้องใจเต้นแรงขึ้นมา

เหลียงซือฉินล่วงรู้ความคิดของมันจึงกล่าว “ทราบก็ประเสริฐ มิต้องกล่าวมากความ”

เวี่ยจือหยางรับคำ ลำดับความคิดแล้วบอกเล่าเรื่องขุมทรัพย์ มองโกลออกไป เหลียงซือฉินพอฟังจบ จึงกล่าว “เถี่ยมู่หลีกับชงต้าซือจับมือกันยากจะจัดการได้ เรื่องของขุมทรัพย์ได้แต่ปล่อยวางไว้” กล่าวจบไม่รอให้เวี่ยจือหยางกล่าววาจา โบกแขนเสื้อหายวับกับตา

มันมาอย่างกะทันหัน จากไปอย่างฉับพลัน เวี่ยจือหยางคล้ายฝันไปชั่วครู่ค่อยเดินไปคลายจุดให้กับนางกำนัล นางกำนัลนั้นยกมือขยี้ตา ไม่ทราบว่าเกิดเรื่องใด ยังเข้าใจว่าตัวเองม่อยหลับไป รีบกล่าวขออภัยต่อเวี่ยจือหยาง

เวี่ยจือหยางไม่ถือสา สั่งให้นางต้มน้ำร้อนเช็ดตัวเปลี่ยนเสื้อผ้าให้กับเยี่ยหลิงซู ตนเองรออยู่นอกห้อง ไม่นานให้หลังฟ้าสางรำไร ฉีเฟยชักนำเฉินไท่อีมาเยี่ยมเยียน เฉินไท่อีจับชีพจรดู สร้างความประหลาดใจยิ่ง คิดไม่ถึงผ่านไปชั่วข้ามคืน อาการของเยี่ยหลิงซูจะดีขึ้น

ฉีเฟยก็บังเกิดความยินดี สนทนาอยู่หลายคำก็ขอตัวไป เวี่ยจือหยางรับประทานอาหารเช้า แล้วไล่นางกำนัลออกไป ใช้วิชาควบคุมลมปราณรักษาอาการบาดเจ็บให้กับเยี่ยหลิงซูอีกรอบหนึ่ง หลังจากแล้วเสร็จ ตนเองหมดเรี่ยวสิ้นแรง จึงนั่งขัดสมาธิอยู่ข้างเตียง โคจรพลังฟื้นฟูเรี่ยวแรง

ยามเคลิบเคลิ้มได้ยินเสียงกระแอมไอ เวี่ยจือหยางลืมตาขึ้น เห็น

เยี่ยหลิงซูฟื้นคืนสติ เกาะขอบเตียงกระอักเลือดคั่งออกมา เวี่ยจือหยางรีบลุกขึ้นประคองนางไว้ ทาบฝ่ามือกับกลางหลัง ถ่ายทอดพลังเข้าไป

เยี่ยหลิงซูทั้งไอทั้งหอบ ชั่วครู่ค่อยสงบลง นางช้อนตาขึ้น ดวงตาทอแววเคลือบแคลงสงสัย กล่าวว่า “ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่?”

เวี่ยจือหยางปลอบโยนว่า “เหตุการณ์ผ่านไปแล้ว ท่านจะค่อยๆ ทุเลา”

เยี่ยหลิงซูกวาดตามองรอบข้างแล้วกล่าว “นี่เป็นที่ใด?”

“วังเจ้าเอี้ยนอ๋อง”

เยี่ยหลิงซูใจหายวาบ ดิ้นรนหมายลุกขึ้น แต่ร่างอ่อนแอไร้เรี่ยวแรง ต้องล้มตัวลงนอนหอบหายใจกล่าวว่า “ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไฉนอยู่ที่นี้?”

เวี่ยจือหยางบอกเล่าเหตุการณ์ในอุโมงค์ลับออกไป เยี่ยหลิงซูพอฟังจบ ต้องทอดถอนใจกล่าวว่า “เรื่องราวทางโลกประหลาดแท้...” เอ่ยถึงตอนนี้ เพ่งตาถามว่า “ท่านไม่ได้กลับไปแย่งชิงขุมทรัพย์?”

เวี่ยจือหยางงงงันวูบ คิดไม่ถึงนางจะเอ่ยถึงเรื่องนี้ ต้องร้องโพล่งว่า “หากเปรียบกับท่าน ขุมทรัพย์เหล่านั้นนับเป็นอย่างไร?”

มันกล่าวโดยไม่ตั้งใจ เยี่ยหลิงซูกลับตีความว่า ขุมทรัพย์มองโกลมีค่าควรเมือง เวี่ยจือหยางกลับละทิ้งเพราะนาง สร้างความอบอุ่นใจยิ่ง

พลันบังเกิดเสียงเคาะประตู จากนั้นประตูถูกผลักแง้มออก กลับเป็นเจิ้งเหอ เจิ้งเหอมีสีหน้ายินดี ประสานมือกล่าวว่า “เต้าหลิงเซียนจ่าง ไม่เวี่ยเซียนเซิง มีเรื่องน่ายินดี เป่าฮุยกงจู่กลับมาแล้ว”

เวี่ยจือหยางบังเกิดความยินดี เลิกชายเสื้อขึ้นคิดออกจากห้อง ขณะที่ก้าวเท้าออกไป พลันเหลียวหน้ามอง พบว่าเยี่ยหลิงซูหลับตาลง สีหน้าสงบราบเรียบ แต่ปลายคิ้วหางตาแฝงความหดหู่ชนิดหนึ่ง

เวี่ยจือหยางลังเลเล็กน้อย แต่ยังก้าวออกนอกประตู ติดตามเจิ้งเหอไปยังห้องโถงหน้า เห็นจูเหว่ยหน้าตาซูบซีด นั่งสำรวมแน่วนิ่ง สือจีฉุดดึง

มือนางไว้ กรีดวาดมือต่อนาง จูเหว่ยค่อยเผยอยิ้มออกมา ผงกศีรษะรับ ที่ด้านหลังนางยืนไว้ด้วยหนึ่งบุรุษหนึ่งสตรี เป็นว่านเสิ่งกับชิวเทาเอง ทั้งสองพอเห็นเวี่ยจือหยาง ต่างน้อมกายคารวะ

จูเหว่ยค่อยเงยหน้าขึ้น ขอบตาพลันแดงก่ำขึ้นมา นางผุดลุกขึ้น คิดโผเข้าหา แต่คล้ายมีอันใดฉุดรั้งนางไว้ ต้องยืนตัวแข็งทื่อ มองดูเวี่ยจือหยาง คล้ายร่ำไห้คล้ายหัวร่อ

เวี่ยจือหยางลอบทอดถอนใจ หักห้ามความคิดโถมเข้าไปเอาไว้ ประสานมือกล่าวว่า "กงจู่เตี้ยนเซี่ย ท่านปลอดภัยไร้อันตราย เป็นที่น่ายินดีน่าอวยพร"

จูเหว่ยงงงันวูบกล่าวว่า "ท่านก็..." ไม่ทันกล่าวจบ ฉีเฟยก็รีบรุดมาถึง สวมกอดจูเหว่ยไว้ หลั่งน้ำตากล่าวว่า "ป่าฮุย ท่านไปแล้วไม่กลับมา สร้างความร้อนใจแก่เรานัก"

จูเหว่ยก็ปรากฏน้ำตาคลอหน่วย กล่าวว่า "**ซื่อเส้า** *(พี่สะใภ้สี่)* ดีที่พึ่งพาท่านทั้งสองนี้ ข้าพเจ้าค่อยกลับมาโดยปลอดภัย..." พลางชี้มือไปยังว่านเสิ่งกับชิวเทา

ฉีเฟยรีบปาดเช็ดน้ำตา สั่งให้เจิ้งเหอนำเพชรนิลจินดามาสมนาคุณทั้งสอง ว่านเสิ่งชิงกล่าวว่า "อ๋องเฟยเหนียงเหนียงไม่ต้องเกรงใจ พวกเราทั้งสองสังกัดคุณชายเวี่ย สมควรรับใช้กงจู่อยู่แล้ว"

เวี่ยจือหยางบังเกิดความประหลาดใจ ว่านเสิ่งชิงปรายตาบอกใบ้ เวี่ยจือหยางค่อยกล่าวคล้อยตาม จากนั้นว่านเสิ่งกับชิวเทาพากันอำลาจากไป

เวี่ยจือหยางส่งทั้งสองไป ใจเป็นห่วงเป็นใยเยี่ยหลิงซู จึงกล่าวกับจูเหว่ยว่า "เยี่ยปางจู่ก็อยู่ที่นี่ กงจู่เตี้ยนเซี่ยต้องการพบนางหรือไม่?"

จูเหว่ยรู้สึกเหนือความคาดหมาย งงงันวูบจึงกล่าว "นางอยู่ที่ใด รีบนำข้าพเจ้าไป"

เวี่ยจือหยางรับคำ ไม่สนใจสีหน้าท่าทีของฉีเฟย ชักนำจูเหว่ยมายังห้องนอน สือจีก็ติดตามอยู่ด้านหลัง จูเหว่ยหาใส่ใจไม่ เวี่ยจือหยางกลับบังเกิดความกระบิดกระบวน มันพอพบหน้าหญิงสาวหนวกใบ้นางนี้ ก็นึกถึงซงต้าซือ แต่ว่าจูเหว่ยไว้วางใจนาง เวี่ยจือหยางแม้นึกระแวงสงสัย ก็ไม่สะดวกกับการขัดใจองค์หญิงน้อย

พอมาถึงห้องนอน เยี่ยหลิงซูความจริงหลับตาพักผ่อน พอได้ยินเสียงฝีเท้า ต้องลืมตาขึ้น เห็นเป็นจูเหว่ย ดวงตาต้องทอแววเคลือบแคลงสงสัย แต่เปลือกนอกแสร้งเป็นเฉื่อยชา หลับตาลงใหม่ กลับเป็นจูเหว่ยเร่งรุดถึงข้างเตียง กุมมือนางไว้ร้องโพล่งว่า “เยี่ยปางจู่ ท่านไฉนรับบาดเจ็บถึงเพียงนี้?”

เยี่ยหลิงซูกล่าวเสียงเย็นชาว่า “ข้าพเจ้าใช้การไม่ได้ ถูกคนต่ำช้าลอบทำร้าย”

จูเหว่ยเหลียวหน้าไปเป็นเชิงสอบถาม เวี่ยจือหยางฝืนยิ้มพลางบอกเล่าเหตุการณ์ที่เยี่ยหลิงซูรับบาดเจ็บออกไป จูเหว่ยรับฟังจนอกสั่นขวัญแขวน กล่าวตำหนิว่า “เวี่ยจือหยาง นางบาดเจ็บสาหัสถึงเพียงนี้ ท่านไฉนละทิ้งนางไป?”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “มิใช่เป็นเพราะท่านกลับมาหรอกหรือ?” จูเหว่ยกล่าวว่า “ท่านเพียงบอกไปคำเดียว ข้าพเจ้าจะรุดมาเอง” นางบีบมือของเยี่ยหลิงซู กล่าวว่า “เยี่ยปางจู่ นับแต่นี้ให้ข้าพเจ้าดูแลท่านเอง”

เวี่ยจือหยางรู้สึกเหนือความคาดหมาย เยี่ยหลิงซูก็ใจสั่นสะท้าน รีบกล่าวว่า “มิกล้ารับ ท่านเป็นองค์หญิงสูงศักดิ์ ข้าพเจ้าเป็นธิดาบู๊ลิ้ม ไหนเลยรับบุญคุณของท่านได้?”

จูเหว่ยกล่าวว่า “องค์หญิงอันใด ข้าพเจ้าหาใส่ใจไม่ เวี่ยจือหยางบอกว่าท่านเป็นผู้มีบุญคุณช่วยชีวิตเราสอง ถึงแม้รับพระคุณน้ำหยดเดียว พึงกรุยลำธารชดใช้ อย่าว่าแต่ชีวิตของพวกเราทั้งสองได้รับการช่วยเหลือ

จากท่าน ท่านรับบาดเจ็บถึงเพียงนี้ ข้าพเจ้าออกแรงเล็กน้อยนับเป็นอย่างไร อย่าได้เห็นว่าข้าพเจ้ามีศักดิ์เป็นองค์หญิง รับการทะนุถนอมตั้งแต่เล็ก หารู้ไม่ว่าระหว่างที่**ฟู่หวง** *(พระบิดา)* ป่วยหนัก เป็นข้าพเจ้าเฝ้าปรนนิบัติ ท่านเป็นอิสตรี ขณะอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้ามีความไม่สะดวกมากมาย ให้ข้าพเจ้าดูแลท่าน จะได้ลดความกระอักกระอ่วนลง"

นางปราศจากเล่ห์อุบาย คิดอย่างไรก็กล่าวเช่นนั้น ทุกถ้อยคำล้วนเปล่งจากใจ เยี่ยหลิงซูคิดปฏิเสธ พอเห็นแววตาของนาง ก็ไม่สามารถกล่าวจากปาก เห็นเวี่ยจือหยางไม่มีทีท่าห้ามปราม จึงลอบขุ่นเคืองใจ กล่าวว่า "อย่างนั้นรบกวนกงจู่แล้ว"

จูเหว่ยเห็นนางรับปาก บังเกิดความยินดียิ่ง เยี่ยหลิงซูความจริงร่างกายอ่อนแอ หลังจากสนทนาไม่กี่คำ ก็บังเกิดความอ่อนเพลียหลับไหลไป

ผ่านไปครึ่งวัน เยี่ยหลิงซูกระอักเลือดหลายครั้ง สีเลือดค่อยจางลง หลังเที่ยงก็กลับคืนเป็นสีแดง พอรับประทานยาเม็ดหลอมหยกคืนฟ้าลงไป ร่างกายอบอุ่นสบาย ฟื้นฟูเรี่ยวแรงมา

จูเหว่ยดูแลเอาใจใส่ นางเติบโตจากวังหลัง ยามปรกตินอกจากนางกำนัลขันที เพียงพบปะกับราชนิกุล ส่วนใหญ่แบ่งลำดับสูงต่ำ ยากจะมีเพื่อนหญิงรุ่นราวคราวเดียวกัน องค์หญิงหานซันก็ชิงดีชิงเด่นกับนาง จนต้องพาตัวออกห่าง เห็นเยี่ยหลิงซูอายุยังเยาว์ก็ขึ้นเป็นหัวหน้าพรรคค้าเกลือ ในใจนึกนิยมเลื่อมใส เห็นนางสดชื่นกว่าเดิม จึงชวนสนทนากับนาง

เยี่ยหลิงซูมีเงื่อนปมในใจ ตอนแรกน้อยครั้งจะปริปาก แต่เห็นจูเหว่ยแสดงความจริงใจ บังเกิดความตื้นตัน คลายการระแวดระวัง น้ำเสียงก็อ่อนโยนลง

พลันเห็นเจิ้งเหอรุดมา บอกว่าฉีเฟยขอเชิญเวี่ยจือหยางไปพบปะ

เวี่ยจือหยางทราบแน่แก่ใจว่าหากฉีเฟยมีเรื่องใด สามารถมาด้วยตัวเอง ที่เชิญมันไป คงเป็นเจตนาของเอี้ยนอ๋อง

จริงดังคาดหมาย เจิ้งเหอชักนำมันไปยังห้องหนังสือ พอผลักประตูเข้าไป เห็นฉีเฟยอยู่คนเดียว จากนั้นฉีเฟยเปิดประตูลับ ทั้งสองเดินลงบันไดไป เดินไปไม่กี่ก้าว เวี่ยจือหยางได้ยินเสียงคนจ้อกแจ้กจอแจ ฟังจากสุ้มเสียง แสดงว่าในวังใต้ดินมีผู้คนมากหน้าหลายตา

พอลงมายังวังใต้ดิน เห็นรอบบริเวณจุดคบไฟลุกโชน เวี่ยจือหยางกวาดตามอง เห็นผู้คนยี่สิบกว่าคนห้อมล้อมเอี้ยนอ๋องไว้ จูเกาเช่อ สองพี่น้อง จางอี้ จูเหนิงล้วนอยู่ในจำนวนนี้ ยังมีเจียงเสี่ยวหลิวยืนอยู่ด้านข้าง พอพบเห็นเวี่ยจือหยางก็โห่ร้องพลางโถมเข้ามาคว้าแขนเวี่ยจือหยางไว้ ร้องว่า “เวี่ยจือหยาง ข้าพเจ้าเข้าใจว่าไม่ได้พบกับท่านอีก”

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านยังไม่ตาย ข้าพเจ้าก็ยังไม่ตาย ไหนเลยไม่ได้พบกัน?”

เจียงเสี่ยวหลิวยกมือเกาศีรษะ จูเกาซวีพลันตวาดว่า “เจียงเสี่ยวหลิว ไสหัวเข้ามา”

เจียงเสี่ยวหลิวรีบผละจากเวี่ยจือหยาง กลับไปยังข้างกายจูเกาซวี น้อมคำนับกล่าวว่า “เตี้ยนเซี่ยมีเรื่องใด?”

จูเกาซวีกล่าวเสียงเย็นชาว่า “รองเท้าเซวียจื่อมีฝุ่นละออง เจ้าเช็ดให้กับเรา” เจียงเสี่ยวหลิวมีสีหน้ากระอักกระอ่วน พลันขบกรามกรอดคุกเข่าลงข้างหนึ่ง ใช้แขนเสื้อเช็ดฝุ่นละอองบนรองเท้าเซวียจื่อของจูเกาซวี

เวี่ยจือหยางทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาลคิดโถมเข้าไป เจียงเสี่ยวหลิวกลับปรายตาห้ามปรามไว้ จูเกาซวีก็ร้องบอกว่า “ฟู่อ๋อง นี่เป็นม้าใช้ที่ข้าพเจ้าเพิ่งรับไว้ เรียกว่าเจียงเสี่ยวหลิว อย่าได้เห็นมันรูปร่างเตี้ยเล็ก สามารถต่อสู้กับชายฉกรรจ์หลายสิบคน”

เอี้ยนอ๋องกำลังใช้ความคิด พอฟังจึงกล่าว "พลังฝีมือเป็นเรื่องรองลงไป ประการสำคัญคือความจงรักภักดี คนผู้นี้ไว้วางใจได้หรือ?"

จูเกาซวีตบศีรษะเจียงเสี่ยวหลิว กล่าวว่า "ฟู่อ๋องวางใจ ยังซื่อสัตย์กว่าสุนัขอีก"

เวี่ยจือหยางชมดูจนเลือดลมพลุ่งพล่าน คิดโถมเข้าไปต่อยจูเกาซวีล้มลงในหมัดเดียว เต้าเยียนล่วงรู้น้ำใจระหว่างเจียงเสี่ยวหลิวกับเวี่ยจือหยาง จูเกาซวีหยามคนซึ่งหน้า เกรงว่าชักนำเภทภัยใส่ตัว จึงกล่าวเสริมว่า "สหายน้อยแซ่เจียงเป็นสหายกับคุณชายเวี่ย เป็นผู้มีฝีมือคนหนึ่ง **เตี้ยนเซี่ย** *(คำเรียกองค์ชาย)* รู้จักใช้คน เต้าเยียนนับถือเลื่อมใสยิ่ง"

มันกล่าวแจกแจงอย่างแนบเนียน เอี้ยนอ๋องพอฟังก็เข้าใจ ถลึงตาใส่บุตรคนรอง ตวาดว่า "บัดซบ บอกต่อเจ้าหลายครั้งว่ายินดีเพาะศัตรูเข้มแข็ง อย่าได้เลี้ยงเสือสร้างเภทภัย คนที่ข้างกายต้องปฏิบัติด้วยดี มันเป็นม้าใช้ของเจ้า ติดตามเจ้าเข้าสู่สมรภูมิ เจ้าหยามหยันผู้คนเช่นนี้ ผู้ใดยอมเสี่ยงเป็นเสี่ยงตายกับเจ้า?"

จูเกาซวีไม่กลัวฟ้าไม่กลัวดิน เพียงกลัวบิดา จึงก้มศีรษะนิ่งเงียบงัน เอี้ยนอ๋องหันมาประสานมือต่อเวี่ยจือหยางกล่าวว่า "คุณชายเวี่ย จูตื้อบรมบุตรหย่อนยาน เป็นเหตุให้สหายท่านถูกหยาม สร้างความลำบากแก่ท่านแล้ว"

เวี่ยจือหยางไม่ทันตอบคำ เจียงเสี่ยวหลิวชิงกล่าวว่า "อ๋องแหยกล่าววาจาใด การรับใช้ซวีเตี้ยนเซี่ยเป็นหน้าที่ของผู้น้อย อย่าว่าแต่จูงม้า ขัดรองเท้า ต่อให้เป็นม้าลา ผู้น้อยก็ยินยอมพร้อมใจ"

เวี่ยจือหยางเห็นมันกล่าวสอพลอ ในใจเกิดความคับแค้นรันทด ทั้งเกิดความเลื่อนลอย ไม่พบกันไม่กี่วัน เจียงเสี่ยวหลิวคล้ายกลับกลายเป็นคนละคน เปลี่ยนเป็นทาสรับใช้คนหนึ่ง

เอี้ยนอ๋องเห็นเวี่ยจือหยางมีสีหน้าเรียบเฉย ไม่ทราบในใจมันคิด

อะไร จึงกล่าว “คุณชายเวี่ย เราเชิญท่านมา ความจริงคิดบอกข่าวดีสองประการ”

เวี่ยจือหยางกล่าวถามโดยไม่ตั้งใจว่า “ข่าวดีอันใด?” เอี้ยนอ๋องกล่าวว่า “หนึ่งนั้นถือเป็นความดีความชอบของท่าน เต้าเยียนตรวจสอบอุโมงค์ลับสายนี้ พบว่าทอดถึงนอกเมือง ขอเพียงออกคำสั่งคำเดียว นักรบที่นอกเมืองจะเคลื่อนเข้าสู่วังเจ้า”

เวี่ยจือหยางผงกศีรษะกล่าวว่า “อุโมงค์ลับเส้นนี้สมควรเป็นกษัตริย์มองโกลใช้หลบหนี”

เอี้ยนอ๋องเห็นพ้องด้วย ยกมือลูบเคราก่ล่าวว่า “เรื่องที่สอง จางซิ่นใช้คนส่งยามาอีก เราผู้เป็นอ๋องความจริงคิดพบปะกับมัน แต่อ๋องเฟยกับเต้าเยียนล้วนคัดค้าน ดังนั้นเราเขียนจดหมายฉบับหนึ่ง คิดส่งไปที่ตึกตระกูลจาง”

เวี่ยจือหยางฉุกใจคิดกล่าวว่า “อ๋องแหยต้องการให้ข้าพเจ้าส่งจดหมายไป?”

เอี้ยนอ๋องกล่าวอย่างจริงจังว่า “จดหมายฉบับนี้มีความสำคัญยิ่ง ไม่อาจปล่อยให้ตกอยู่ในมือราชสำนัก เอ่ยถึงพลังฝีมือและไหวพริบปัญญา ผู้ที่สามารถทำหน้าที่ส่งจดหมาย มีแต่ท่านกับเต้าเยียน เต้าเยียนเป็นคนสนิทของเรา ถูกไส้ศึกในวังเจ้าเฝ้าจับตาดู หากเคลื่อนไหวโดยวู่วามจะถูกพบเห็น”

เวี่ยจือหยางลอบแค่นหัวร่อ เอี้ยนอ๋องกล่าววาจาน่าฟัง แท้จริงแล้วไม่มีเจตนาดี หากเต้าเยียนส่งจดหมายไป มาตรว่าพลาดท่าถูกจับกุม วังเจ้าเอี้ยนอ๋องแม้มีร้อยปากก็ยากโต้แย้ง ส่วนเวี่ยจือหยางไม่มีชื่อเสียงเรียงนาม ยิ่งไม่ได้สังกัดเอี้ยนอ๋อง ต่อให้ถูกจับตัว ทางฝ่ายเอี้ยนอ๋องก็สามารถปฏิเสธได้

หากเป็นยามปรกติ เวี่ยจือหยางคงตอบปฏิเสธ แต่พอนึกถึง

เหลียงซือฉิน ต้องกล้ำกลืนคำพูดไว้ เปลี่ยนเป็นถามว่า "หลังจากที่จางซิ่นอ่านจดหมาย แล้วไม่ยอมเข้าร่วมเล่า?"

เอี้ยนอ๋องหน้าเคร่งเครียดลงกล่าวว่า "อย่างนั้นก็ฆ่าคนปิดปาก"

เวี่ยจือหยางหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อยกล่าวว่า "ฆ่าหรือไม่ ข้าพเจ้าจะตัดสินใจเอง"

มันกลับโต้แย้งเอี้ยนอ๋องซึ่งหน้า ทั้งหมดล้วนใจหายวาบ เวี่ยจือหยางกล่าวอีกว่า "จดหมายอยู่ที่ใด สามารถอ่านดูก่อนหรือไม่?"

จูเกาซวีอดร้องมิได้ว่า "ผู้แซ่เวี่ย เจ้าเข้าใจว่าตัวเองเป็นใคร..." ไม่ทันขาดคำ เอี้ยนอ๋องตบหน้ามันฉาดหนึ่ง ตบจนมันหัวหมุน

เอี้ยนอ๋องล้วงหยิบจดหมายจากในแขนเสื้อฉบับหนึ่ง เค้นรอยยิ้มขึ้น กล่าวว่า "ขอให้พิจารณาดู"

เวี่ยจือหยางรับจดหมายมา รู้สึกว่าซองจดหมายบางเบา แต่หนักอึ้งดั่งขุนเขา ยามนั้นเปิดซองอ่านดูเที่ยวหนึ่ง ใจความในจดหมายเป็นเอี้ยนอ๋องถามไถ่สารทุกข์สุกดิบ ตอนท้ายค่อยเชิญจางซิ่นมาพบปะสนทนา เวี่ยจือหยางพออ่านจบ ก็พับจดหมายซุกเก็บไว้ในอกเสื้อ

เอี้ยนอ๋องยื่นส่งแผนที่มาฉบับหนึ่ง กล่าวว่า "นี่เป็นที่ตั้งของตึกตระกูลจาง ยังมีราชสำนักส่งกำลังมาล้อมวังเจ้าไว้อย่างแน่นหนา หากจางซิ่นยินยอมมา ต้องเปลืองเรี่ยวแรงอยู่บ้าง ค่อยชักนำมันเข้ามาได้"

เวี่ยจือหยางผงกศีรษะรับ หันกายออกจากวังใต้ดิน โผพุ่งขึ้นบนห้องหับ เอี้ยนอ๋องรู้จักใช้คน ด้วยวิชาตัวเบาของเวี่ยจือหยาง เหมาะกับทำหน้าที่ส่งจดหมาย พอเคลื่อนไหวท่าร่าง ก็คล้ายควันเบาบางสายหนึ่งไพร่พลบนพื้นรู้สึกมีกระแสลมพัดผ่านหลังคาตึก พอเงยหน้าขึ้นก็ไม่เห็นผู้คนแม้แต่เงา เวี่ยจือหยางเพียงกระโดดขึ้นลงไม่กี่ครั้ง ก็หลุดพ้นจากวงล้อมของราชสำนัก เร่งรุดไปตามแผนที่ มุ่งสู่ตึกตระกูลจาง

ยามนั้นม่านพลบค่ำคลี่คลุม ตึกตระกูลจางจุดโคมไฟสว่างไสว ตาม

ชายคาตึก บนทางระเบียงคดเคี้ยวล้วนแขวนโคมไฟ เวี่ยจือหยางหลบหลีกแสงไฟ เคลื่อนไหวในเงามืด สืบเสาะถึงตึกหลัง เห็นภายในตึกมีชายกลางคนผู้หนึ่งยกมือไพล่หลังเดินไปมา คล้ายมีความในใจเปี่ยมล้น

เวี่ยจือหยางไม่รู้จักจางซิ่น แต่วันที่เอี้ยนอ๋องแสร้งเป็นคลุ้มคลั่งในเหล่าขุนนางที่ออกหน้าพร้อมกับเหลิ่งเสียน มีชายกลางคนผู้นี้อยู่ด้วย คาดว่าคงเป็นจางซิ่นแล้ว

พลันเห็นหญิงรับใช้นางหนึ่งเดินเข้ามา น้อมกายกล่าวว่า "**เหล่าแหย** *(นายผู้เฒ่า)* **เหล่าจู่จง** *(ท่านย่าทวด)* ขอเชิญ"

ชายกลางคนผงกศีรษะรับ รีบรุดเข้าตึกหลังหนึ่ง เวี่ยจือหยางติดตามไป แกะแผ่นกระเบื้องมองลงไป เห็นสตรีชราผมหงอกขาวนางหนึ่งเอนกายบนตั่งต่ำเตี้ย หญิงรับใช้นางหนึ่งนั่งที่เตียง กำลังทุบต้นขาให้กับนาง

ชายกลางคนนั้นน้อมคำนับกล่าวว่า "**เหนียง** *(ท่านแม่)* ท่านตามหาเราหรือ?"

สตรีชราโบกมือให้หญิงรับใช้ล่าถอยไป ภายในห้องคงเหลือมันสองแม่ลูก สตรีชรากล่าวว่า "ซิ่นเอ๋อ หลายวันนี้เจ้าไม่สบายใจ วันนี้หญิงรับใช้บอกว่าเจ้ากระทั่งอาหารค่ำยังไม่รับประทาน"

จางซิ่นรับคำกล่าวเบาๆ ว่า "ถูกแล้ว ผู้บุตรคล้ายถูกหินใหญ่กดทับหน้าอกไว้"

สตรีชรากล่าวช้าๆ ว่า "หินใหญ่? เจ้าหมายถึงเอี้ยนอ๋อง?"

จางซิ่นขานรับว่า "เหนียงคาดเดาถูกต้อง" สตรีชราทอดถอนใจกล่าวว่า "บิดาเจ้าตอนมีชีวิตเคยกล่าวยกย่องเอี้ยนอ๋อง มันบอกว่าบ้านเมืองมีความสงบเรียบร้อย แต่ทัพมองโกลจะช้าเร็วต้องลงใต้มา เมื่อถึงเวลาในราชสำนักมีแต่เอี้ยนอ๋องสามารถต่อต้านได้ ฝ่าบาทองค์ปัจจุบันเติบโตในวัง ไม่เคยนำทัพออกรบ อย่าว่าแต่คิดสังหารข้าศึก ตอนนี้กลับลิดรอน

อำนาจอ๋องกินเมือง เท่ากับทุบทำลายกำแพงฉางเฉิงเอง ซิ่นเอ๋อเจ้าเป็นลูกหลานแม่ทัพใหญ่ สมควรเข้าใจเหตุผลข้อนี้”

จางซิ่นกล่าวว่า “น่าเสียดายที่เอี้ยนอ๋องเสียสติ เรานึกเคลือบแคลงสงสัย ส่งยาไปหยั่งเชิงดูสองครั้งครา ล้วนไม่มีปฏิกิริยาใด กลับสะกิดความระแวงของจางปิ่งกับพวกขึ้น”

สตรีชรากล่าวว่า “เอี้ยนอ๋องเป็นคนฉลาด หากว่ามันไม่ได้เสียสติ ต้องส่งคนมา”

จางซิ่นทอดถอนใจกล่าวว่า “แต่ว่าเหลิ่งกงกงหายสาบสูญ จางปิ่งระแวงสงสัยว่าเป็นฝีมือของเอี้ยนอ๋อง เตรียมบุกตีวังเจ้า เมื่อถึงเวลาเกรงว่าหยกศิลาล้วนแหลกลาญ”

สตรีชรากล่าวอย่างจริงจังว่า “ซิ่นเอ๋อ นับแต่โบราณกาลมากษัตราต้องไม่ตาย หากเอี้ยนอ๋องเป็นโอรสสวรรค์ จะแคล้วคลาดปลอดภัย หากว่ามิใช่ก็เป็นเรื่องอับจนปัญญา คนถือกำเนิดเกิดมา ได้แต่กระทำอย่างสุดความสามารถ สำเร็จล้มเหลวอยู่ที่ฟ้า”

จางซิ่นน้อมรับคำสั่งสอน กล่าวคำอำลาล่าถอยออกไป

เวี่ยจือหยางจัดวางแผ่นกระเบื้องลง เห็นว่ามารดาจางซิ่นเป็นสตรีที่เฉียบแหลม มิน่าเล่าจางซิ่นไม่กลัวคำครหา เสี่ยงอันตรายเข้าใกล้เอี้ยนอ๋อง

จางซิ่นเดินเข้าห้องหนังสือ เพิ่งทรุดนั่งลง เวี่ยจือหยางก็พุ่งทะลวงผ่านหน้าต่างเข้าไป จางซิ่นใจหายวาบ มันเป็นแม่ทัพชาญศึก ยามคับขันไม่ลนลาน หันไปปลดกระบี่ลงจากผนัง ยังไม่ทันแทงกระบี่ออก เวี่ยจือหยางก็ตบไหล่มันคราหนึ่ง กล่าวเบาๆ ว่า “เอี้ยนอ๋องส่งข้าพเจ้ามา”

จางซิ่นยืนตัวแข็งทื่อ เหม่อมองดูเวี่ยจือหยาง ไม่ทราบกล่าวอย่างไรดี

เวี่ยจือหยางถอยกายไปหนึ่งก้าว พลิกข้อมือแย่งชิงกระบี่ ส่ง

จดหมายให้กับจางซิ่น จางซิ่นเปิดซองดึงจดหมายออกอ่านดู ร่างก็สั่นระริกขึ้นมา พับเก็บจดหมาย หันหน้าหาทิศทางที่ตั้งของวังเจ้าเอี้ยนอ๋อง ประสานมือคารวะคราหนึ่ง จากนั้นเปิดโป๊ะครอบโคมไฟ เผาจดหมายเป็นเถ้าถ่าน ค่อยหันมากล่าวว่า "เราต้องการพบเอี้ยนอ๋อง ขอให้ท่านนำทาง"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "ท่านไว้วางใจข้าพเจ้า? ไม่กลัวว่าจดหมายฉบับนี้ปลอมแปลงขึ้นหรือ?"

"ไม่แปลกปลอมแน่นอน ในจดหมายมีคำพูดที่เอี้ยนอ๋องกล่าวกับเราเป็นส่วนตัว ผ่านไปนานปี คิดไม่ถึงมันยังจำได้"

เวี่ยจือหยางถามว่า "คำพูดใด?" จางซิ่นตาเป็นประกายกล่าวว่า "จางซิ่งมีบุตรพยัคฆ์ สามารถต้านฝูงสุนัขป่า จางซิ่งเป็นชื่อของท่านพ่อครั้งกระโน้นเราติดตามเอี้ยนอ๋องขึ้นเหนือ กระทำความดีความชอบคราหนึ่ง นี่เป็นคำวิจารณ์ของเอี้ยนอ๋อง"

เวี่ยจือหยางทอดถอนใจกล่าวว่า "เช่นนี้เป็นว่าใต้เท้าจางตัดสินใจแล้ว?"

จางซิ่นกล่าวว่า "ผู้น้อยไม่มีความคิดอื่น เพียงต้องการพบหน้าเอี้ยนอ๋อง"

เวี่ยจือหยางผงกศีรษะรับ ตะปบร่างจางซิ่น ผลักประตูออกไป กระโดดขึ้นบนหลังคาห้อง จางซิ่นรู้สึกมีลมพัดผ่านข้างหู ทิวทัศน์สองฟากข้างถดถอยไปด้านหลัง ร่างคล้ายดั้นเมฆขี่หมอก สร้างความตื่นตระหนกยิ่ง

เพียงครึ่งชั่วยามก็กลับมาถึงวังเจ้าเอี้ยนอ๋อง รุดถึงห้องหนังสือทั้งสองกระโดดลงไป ฉีเฟยกับเต้าเยียนรอคอยอยู่ก่อน พอเห็นทั้งสองก็รีบออกจากเงามืด ชักนำทั้งสองลงสู่วังใต้ดิน

เอี้ยนอ๋องพอพบหน้าจางซิ่น บังเกิดความยินดียิ่ง จางซิ่นก็หมอบกราบกราน หลั่งน้ำตากล่าวว่า "อ๋องแหยปลอดภัยดี นับเป็นสวรรค์คุ้มครอง

ผู้น้อยมาสาย สร้างความลำบากแก่อ๋องแหยแล้ว”

เอี้ยนอ๋องประคองจางซิ่นขึ้นมา ยิ้มพลางกล่าวว่า “เรื่องดีไม่ขึ้นอยู่กับเร็วหรือช้า ท่านสามารถรุดมา เราปลาบปลื้มยินดียิ่ง”

จางซิ่นปาดเช็ดน้ำตากล่าวว่า “อภัยที่ผู้น้อยเสียกิริยา เพียงเพราะสถานการณ์คับขัน จางปิ่งกับเซี่ยกุ้ยปักใจเชื่อว่าอ๋องแหยทำร้ายเหลิ่งกงกง วางแผนบุกเข้าวังเจ้ามาจับตัวอ๋องแหยกับอ๋องเฟย”

ฝ่ายของเอี้ยนอ๋องสะท้านหวั่นไหว เอี้ยนอ๋องกล่าวถามว่า “เมื่อใดกัน?”

“อย่างช้าสามวัน อย่างเร็ววันพรุ่งนี้”

ทั้งหมดหันไปมองหน้ากัน เอี้ยนอ๋องกล่าวว่า “พรุ่งนี้ฉุกละหุกเกินไป สามารถยืดเวลาออกไปอีกหลายวันหรือไม่?”

“อย่างมากสามวัน หากยืดนานกว่านี้ จะสะกิดความสงสัยของผู้คน”

เอี้ยนอ๋องกล่าวว่า “ตกลง สามวันก็สามวัน สามวันนี้ให้ใต้เท้าจางระมัดระวังตัว อย่าได้เผยพิรุธออกไป”

จางซิ่นรับคำแล้วกล่าว “ไม่ทราบอ๋องแหยมีแผนรับมืออย่างไร?”

เอี้ยนอ๋องกล่าวว่า “สังหารแม่ทัพ แล้วค่อยยึดเมือง”

จางซิ่นขบคิดแล้วถามว่า “อ๋องแหยมีกำลังมากน้อยเท่าใด?”

“หากนับนักรบและไพร่พล มีประมาณแปดร้อยคน”

จางซิ่นสั่นศีรษะกล่าวว่า “แปดร้อยคน? น้อยเกินไปแล้ว” เอี้ยนอ๋องขมวดคิ้วถามว่า “น้อยอย่างไร?”

จางซิ่นกล่าวว่า “อ๋องแหยยังไม่ทราบ หลังจากที่เหลิ่งกงกงหายสาบสูญ จางปิ่งกับเซี่ยกุ้ยหวาดกลัวแทบตาย ซ่อนตัวอยู่ในค่ายทหาร ทั้งเรียกระดมไพร่พลจากเมืองเซวียนต้ากับไคผิงรวมหนึ่งหมื่น กำลังทหารที่เฝ้าประตูเมืองทั้งเก้าเพิ่มเป็นสามหมื่น หากไม่มีทัพแกร่งสามพัน อย่าคิดหมายยึดเมืองได้”

เอี้ยนอ๋องกล่าวว่า “จำนวนแปดร้อยคนถือว่าเรียกระดมมาทั้งหมดแล้ว ไหนเลยมีกำลังเพิ่มเติมอีก?”

จางซิ่นกล่าวว่า “หากรวบรวมกำลังส่วนตัวและบ่าวไพร่ของผู้น้อยจะมีจำนวนสองร้อยคน”

เอี้ยนอ๋องทอดถอนใจกล่าวว่า “อย่างนั้นยังขาดอีกสองพัน”

ทั้งหมดมีสีหน้าวิตกกังวล เต้าเยียนขบคิดแล้วกล่าว “อ๋องแหยเรามีความคิดประการหนึ่ง ไม่ทราบสอดคล้องกับหลักเกณฑ์หรือไม่?”

เอี้ยนอ๋องผงกศีรษะกล่าวว่า “เวลาพิเศษต้องใช้วิธีการพิเศษ ต้าซือบอกได้อย่างเต็มที่”

“อ๋องแหยทราบหรือไม่ว่า ในรัศมีร้อยลี้ของเมืองเป่ยผิง พรรคค้าเกลือมีสมุนสามพันคน”

เอี้ยนอ๋องตากระจ่างวูบกล่าวว่า “ต้าซือหมายความว่า...”

“ชายแดนทางเหนือมีบ่อเกลือ ตักตวงได้จำนวนมาก แต่ว่าราคาต่ำ พรรคค้าเกลือซื้อจากพวกตาดมองโกล ลักลอบข้ามแดนมาจำหน่ายยังมณฑลต่างๆ ทางเหนือ แต่คิดผ่านด่านไม่ง่ายดาย ดังนั้นสมุนพรรคค้าเกลือขบวนนี้ล้วนเหี้ยมหาญ เคลื่อนไหวอย่างเป็นระบบ หากทำการโน้มนำ จะเป็นกองกำลังหนึ่ง”

เอี้ยนอ๋องยกมือลูบเคราครุ่นคิด จูเกาเซ่อกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “ต้าซือทราบเรื่องเหล่านี้ได้อย่างไร?”

เต้าเยียนยิ้มพลางกล่าวว่า “ซื่อจื่ออย่าลืมว่าเต้าเยียนถือเป็นชาวยุทธจักรครึ่งหนึ่ง”

จูเกาเซ่อกล่าวว่า “วังเจ้าเอี้ยนอ๋องกับพรรคค้าเกลือไม่มีการคบหา ไหนเลยสั่งการสมุนพรรคค้าเกลือได้?”

เต้าเยียนกล่าวว่า “ซื่อจื่อยังไม่ทราบ หัวหน้าพรรคค้าเกลืออยู่ในวังเจ้าเอง” พลางกวาดตามายังเวี่ยจือหยาง

เวี่ยจือหยางบังเกิดความไม่พอใจ กล่าวว่า “เรื่องของแม่นางเยี่ยข้าพเจ้าไม่สามารถก้าวก่าย อีกประการ พรรคค้าเกลือเกิดจากการรวมตัวของผู้คนหมู่มาก ไหนเลยรับหน้าที่สำคัญได้?”

เต้าเยียนกล่าวว่า “นี่เรียกว่ารักษาม้าตายต่างม้าเป็น เพียงแต่ทางเยี่ยปางจู่มีปัญหาอยู่บ้าง”

จูเกาซวีร่ำร้องว่า “นางเมื่ออยู่ในวังเจ้า หากไม่รับปาก จะให้นางเห็นดี...”

เอี้ยนอ๋องตวาดว่า “หุบปาก” จูเกาซวีค่อยหดศีรษะล่าถอยไป เต้าเยียนกล่าวสืบต่อ “เยี่ยปางจู่ถือกำเนิดจากเกาะตะวันออก มีความแค้นกับราชสำนัก ต่อให้รับบาดเจ็บ ตกอยู่ในสถานะลำบาก ก็ไม่แน่ว่าจะยอมช่วยเหลือ”

เอี้ยนอ๋องขบคิดแล้วกล่าวกับเวี่ยจือหยางว่า “น้องเราสามารถจัดให้เราพบกับเยี่ยปางจู่หรือไม่?”

เวี่ยจือหยางกล่าวเสียงเย็นชาว่า “นางรับบาดเจ็บสาหัส ไม่สะดวกกับการเคลื่อนย้าย”

เอี้ยนอ๋องโบกมือกล่าวว่า “ตกลง เราผู้เป็นอ๋องจะไปเยี่ยมนางเอง”

ทั้งหมดพากันร้องทัดทาน เอี้ยนอ๋องโบกมือกล่าวว่า “สถานการณ์คับขัน เราสมควรเผยโฉมแล้ว”

เวี่ยจือหยางเห็นมันยอมเสี่ยงอันตราย รู้สึกเหนือความคาดหมาย เห็นเอี้ยนอ๋องเหลียวหน้ามาโบกมือกล่าวว่า “คุณชายเวี่ยเชิญ”

เวี่ยจือหยางอับจนปัญญา ได้แต่หันกายนำทาง ขบวนของเอี้ยนอ๋องตามติดอยู่ด้านหลัง ฉีเฟยชิงนำหน้า ใช้ให้เจิ้งเหอกันผู้คนตามรายทางไว้

เมื่อมาถึงห้องนอน เวี่ยจือหยางผลักประตูเข้าไป จูเหว่ยนั่งหลับอยู่บนเก้าอี้ พอได้ยินเสียงก็สะดุ้งตื่นขึ้น ฉีเฟยฉุดดึงสือจีออกจากห้อง ส่วน

เอี้ยนอ๋องเดินอ้อมออกจากด้านหลังเวี่ยจือหยาง ยิ้มให้กับจูเหว่ย

จูเหว่ยร้องโพล่งว่า "ซื่อเกอ" พลางยกมือขยี้ตา เข้าใจว่าฝันไป

เอี้ยนอ๋องหันไปออกคำสั่งว่า "เต้าเยียน จูเหนิง จางอี้ พวกเจ้าเฝ้าอยู่ที่หน้าประตู หากไม่มีคำสั่งเรา ห้ามมิให้ผู้ใดเข้ามา" หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า "**อ้ายเฟย** *(พระชายา)* เกาเซ่อ เกาซวี พวกเจ้ารั้งอยู่"

ทั้งหมดรับคำ บ้างรั้งอยู่บ้างล่าถอย ขณะที่เต้าเยียนออกไป ยังปิดประตูห้องลง

เรื่องราวถึงขั้นนี้ จูเหว่ยค่อยทราบว่าไม่ได้ฝันไป เหลียวดูเอี้ยนอ๋องพบว่าหนักแน่น เยือกเย็น กล่าววาจาฉะฉาน ไหนเลยมีสภาพคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน ถึงกับปากอ้าตาค้างไป

เยี่ยหลิงซูพอได้ยินเสียงความเคลื่อนไหว ค่อยตื่นขึ้นมา เห็นภายในห้องเพิ่มผู้คนหลายคน หัวใจต้องตกวูบลง นั่งพิงหัวเตียง จับตาดูอย่างเย็นชา

เอี้ยนอ๋องมองดูจูเหว่ย ทอดถอนใจกล่าวว่า "สือซันเม่ย โปรดรับการกราบจากเราผู้พี่สักครา" พลางเลิกชายเสื้อขึ้น คุกเข่าลงข้างหนึ่ง

ผู้คนในห้องล้วนสะท้านหวั่นไหว จูเหว่ยเพียงงงงันวูบ แล้วตรงเข้าไปประคองเอี้ยนอ๋องขึ้นมา กล่าวว่า "ซื่อเกอ ท่านทำอะไร?" พลางยื่นมือจัดจอนผมของเอี้ยนอ๋อง กล่าวอย่างสงสัยใจว่า "ท่าน...ท่านไม่ได้เสียสติจริงๆ?"

เอี้ยนอ๋องกล่าวด้วยความกระดากอยู่บ้างว่า "สือซันเม่ย ตอนนี้สถานการณ์คับขันอันตราย ท่านมีจิตใจดีงาม ไม่ถนัดในการเสแสร้ง เราใคร่ครวญดูแล้ว ได้แต่ปิดบังท่าน เราผู้พี่กรำศึกในสมรภูมิ ผ่านห้วงคับขันนับไม่ถ้วน ยังไม่เท่ากับเหตุการณ์ที่ตลาดในวันนั้น หากมิใช่ท่านเสนอหน้าออกมา เราเอี้ยนอ๋องคงต้องตายใต้ห่ากระบองของชาวบ้านร้านถิ่น พระคุณครั้งนั้นขอจารึกซึ้งใจ"

เอี้ยนอ๋องคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน สร้างความเศร้าเสียใจแก่จูเหว่ยตลอดมา ยามนี้พอทราบว่าถูกหลอก ในใจไม่ทราบเป็นรสชาติใด ขบคิดแล้วกล่าว "ซื่อเกอเมื่อไม่เจ็บป่วย ไม่ทราบคิดอ่านอย่างไร?"

เอี้ยนอ๋องกล่าวว่า "ราชสำนักไม่ยอมเลิกรา เราได้แต่ลงมือตอบโต้"

จูเหว่ยงงงันวูบจึงกล่าว "กล่าวไปกล่าวมา ยังต้องทำสงคราม"

เอี้ยนอ๋องฝืนยิ้มออกมา ตบไหล่นางคราหนึ่ง แล้วเดินถึงข้างเตียงประสานมือกล่าวว่า "เราเอี้ยนอ๋องจูตี้ ยินดีที่ได้พบกับเยี่ยปางจู่"

เยี่ยหลิงซูกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "มีอันใดน่ายินดี?"

นางพอเอ่ยปากก็ยันกลับไป เหล่าผู้ติดตามล้วนมีโทสะ แต่เอี้ยนอ๋องไม่ถือสา ยิ้มพลางกล่าวว่า "ราชสำนักกับเกาะตะวันออกผูกพันความแค้นกัน เยี่ยปางจู่มีอคติในใจย่อมสมควรอยู่"

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "เมื่อทราบดียังมีอันใดต้องกล่าว?" นางแม้รับบาดเจ็บ ยังรักษาท่วงท่าสภาวะไว้ เผชิญหน้ากับอ๋องกินเมืองโดยไม่พรั่น

เอี้ยนอ๋องสั่นศีรษะกล่าวว่า "ครั้งกระโน้นตอนชิงแผ่นดิน เราผู้เป็นอ๋องยังเยาว์วัย ปางจู่ก็ยังไม่ถือกำเนิด ความแค้นเก่าก่อนไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเราท่าน การมาของเราในวันนี้ มิใช่เพื่อคิดบัญชีเก่า หากแต่เพื่อคลี่คลายความแค้นเก่าก่อน"

มันเจรจาพาที ไม่เปิดช่องโหว่ให้จู่โจม หากเยี่ยหลิงซูเอาแต่ปฏิเสธออกจะป่าเถื่อนดื้อรั้นไป จึงกล่าว "ไม่ทราบคลี่คลายอย่างไร?"

เอี้ยนอ๋องกล่าวว่า "เยี่ยปางจู่คงได้ยินมาว่าราชสำนักลิดรอนอำนาจอ๋องกินเมือง รุกเร้าทุกฝีก้าว ต้องการชีวิตของเราผู้เป็นอ๋อง"

เยี่ยหลิงซูกล่าวอย่างเหยียดหยามว่า "สุนัขกัดกับสุนัข เกี่ยวข้องใดกับข้าพเจ้า?"

จูเกาซวีบันดาลโทสะ กระทืบเท้าหมายด่าทอ จูเกาเซ่อชิงปิดปากมันไว้ เอี้ยนอ๋องมองดูเยี่ยหลิงซูอยู่ครู่หนึ่ง พลันยิ้มออกมากล่าวว่า "เอา

เถอะ เยี่ยปางจู่เป็นคนกระจ่างเปิดเผย เราผู้เป็นอ๋องขอบอกตรงๆ เราคิดต่อต้านกับราชสำนัก แต่กำลังไม่เพียงพอ คิดขอความช่วยเหลือจากศิษย์พรรคค้าเกลือละแวกเมืองเป่ยผิง"

เยี่ยหลิงซูแค่นหัวร่อกล่าวว่า "ท่านเจรจาด้วยดี ที่แท้เพราะเพื่อสิ่งนี้"

เอี้ยนอ๋องยิ้มพลางกล่าวว่า "หากปางจู่ยอมช่วยเหลือ เราผู้เป็นอ๋องย่อมต้องตอบแทน"

เยี่ยหลิงซูไม่กล่าวกระไร เพียงจับจ้องมองเอี้ยนอ๋องอย่างเย็นชา เอี้ยนอ๋องก็รักษาบุคลิกภาพ ยิ้มให้กับนาง

เวี่ยจือหยางส่ายหน้าเล็กน้อย คล้ายจงใจคล้ายไม่เจตนา เดินออกไปหนึ่งก้าว หยุดยืนอยู่ข้างกายเอี้ยนอ๋อง ห่างจากเตียงเพียงห้าเซียะ มันเคลื่อนไหวอย่างเงียบเชียบ เอี้ยนอ๋องหารู้สึกตัวไม่ แต่เยี่ยหลิงซูกวาดตามองมาแวบหนึ่ง แล้วกล่าว "ตอบแทนอย่างไร ลองบอกมาฟังดู"

คำพูดพอกล่าว เวี่ยจือหยางต้องงงงันวูบ เอี้ยนอ๋องกลับยิ้มออกมา งอนิ้วนับพลางกล่าวว่า "หนึ่ง หากเราผู้เป็นอ๋องก่อการสำเร็จ จะนิรโทษให้กับเกาะตะวันออก ศิษย์เกาะตะวันออกสามารถกลับคืนสู่แผ่นดินใหญ่ สอง ไม่เอาผิดพรรคค้าเกลือ ให้พรรคค้าเกลือประกอบการค้าเกลือหนึ่งในสามส่วนของแผ่นดิน นับแต่นี้พรรคท่านไม่ต้องเสี่ยงอันตรายค้าเกลือเถื่อนอีก ทั้งช่วยลดปัญหาให้กับราชสำนัก"

ทั้งหมดล้วนสะท้านหวั่นไหว ต้าหมิงมีประชากรหลายร้อยหมื่น ไม่มีวันใดปราศจากเกลือ ทางการควบคุมการค้าเกลือ เป็นแหล่งรายได้อันมหาศาล ต่อให้ได้รับจัดสรรหนึ่งในสามส่วน ยังเป็นตัวเลขที่ใหญ่โตมโหฬาร

เยี่ยหลิงซูกลับนิ่งเงียบงัน หลับตาทั้งสอง เอี้ยนอ๋องยามกะทันหันคาดเดาจิตใจของหญิงสาวไม่ออก มันเจ้าอุบายรู้จักอดกลั้น ทราบว่าไม่

อาจร้อนใจไป เพียงจับตาดูความเปลี่ยนแปลง

เยี่ยหลิงซูพลันลืมตาขึ้นกล่าวว่า "ข้าพเจ้าต้องการครึ่งหนึ่ง"

จูเกาซวีกระโดดปราดขึ้นร้องว่า "ว่ากระไรเจ้ากลับกล้า..."

เอี้ยนอ๋องถลึงตาตวาดว่า "ไสหัวออกไป" จูเกาซวีได้แต่พกความขุ่นเคืองล่าถอยออกไป

เอี้ยนอ๋องยกมือลูบเคราครุ่นคิด แล้วเงยหน้าขึ้นถามว่า "สามารถต่อรองหรือไม่?"

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "ไม่ได้ ข้าพเจ้าใคร่ครวญดูแล้ว เอ่ยถึงเกลือทั้งแผ่นดิน ทางการมีส่วนแบ่งหกส่วน เกลือเถื่อนสี่ส่วน หากให้พรรคค้าเกลือไม่ค้าเกลือเถื่อน รับส่วนแบ่งหนึ่งในสาม ปริมาณแทนที่จะเพิ่มขึ้น กลับลดน้อยลง ท่านต้องการให้ศิษย์พรรคค้าเกลือขายชีวิตให้ ก็ต้องแบ่งผลประโยชน์ให้ครึ่งหนึ่ง จึงแสดงออกถึงความจริงใจของท่าน"

เอี้ยนอ๋องอับจนถ้อยคำ มันไม่ใคร่เข้าใจนโยบายค้าเกลือเท่าใด ยิ่งไม่ทราบส่วนแบ่งระหว่างเกลือของทางการกับเกลือเถื่อน เยี่ยหลิงซูกล่าวชัดถ้อยชัดคำ คล้ายไม่อาจโต้แย้งได้ ยามนั้นนึกเสียใจที่ผลักไสเต้าเยียนออกไป หลวงจีนรูปนี้รอบรู้กว้างขวาง อาจล่วงรู้รายละเอียด

เยี่ยหลิงซูเห็นมันรีรอลังเล จึงยิ้มอย่างเหยียดหยาม หลับตาลงใหม่ เอี้ยนอ๋องล่วงรู้ความคิดของนาง จึงมีโทสะพลุ่งขึ้น กล่าวเสียงหนักๆ ว่า "ตกลง ครึ่งหนึ่งก็ครึ่งหนึ่ง แต่ต้องเก็บภาษีหนึ่งส่วนครึ่ง"

เยี่ยหลิงซูกล่าวโดยไม่ลืมตาขึ้น "เก็บภาษีหนึ่งส่วน"

เอี้ยนอ๋องผงกศีรษะกล่าวว่า "เป็นอันว่าตกลง"

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "วาจาลมปากไม่อาจยึดถือ" เอี้ยนอ๋องจึงกล่าว "นำกระดาษพู่กันมา"

ไม่นานให้หลัง กระดาษพู่กันส่งมาถึง เอี้ยนอ๋องม้วนแขนเสื้อขึ้นร่างสัญญาสองฉบับ ทั้งลงชื่อที่ท้ายกระดาษทั้งสองแผ่น จากนั้นหันไปกล่าว

ว่า “เกาเซ่อ เจ้าก็ลงนาม หากว่าเราก่อการไม่ลุล่วง เจ้าต้องรักษาคำมั่นสัญญานี้”

จูเกาเซ่องงงันวูบจึงกล่าว “ฟู่อ๋องไฉนกล่าววาจาไม่เป็นมงคล?”

เอี้ยนอ๋องไม่ตอบคำ จูเกาเซ่อได้แต่ลงนามโดยไม่ยินยอม เอี้ยนอ๋องประทับตราประจำตัว เป่าคราบหมึกจนแห้ง จากนั้นส่งถึงหน้าเตียง

เยี่ยหลิงซูอ่านดูแวบหนึ่ง จากนั้นหยิบพู่กันลงชื่อ แล้วเก็บไว้ฉบับหนึ่ง ร้องบอกว่า “เวี่ยจือหยาง ท่านเก็บสัญญาฉบับนี้ไว้”

เวี่ยจือหยางพกความสงสัยซุกเก็บหนังสือสัญญา เอี้ยนอ๋องมองดูมันแวบหนึ่งแล้วกล่าว “หนังสือสัญญาจัดทำแล้วเสร็จ เยี่ยปางจู่จะทำตามข้อตกลงอย่างไร?”

เยี่ยหลิงซูล้วงป้ายราชันฟ้าจากอกเสื้อ กล่าวว่า “เวี่ยจือหยาง ท่านไปยังสาขาเมืองเป่ยผิง เรียกระดมศิษย์แทนข้าพเจ้า”

เวี่ยจือหยางงงงันวูบจึงกล่าว “ให้ข้าพเจ้าไป?”

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “ท่านเป็นทูตม่วงพรรคค้าเกลือ ปางจู่ไม่สบาย ผู้อาวุโสอยู่คนละทิศละทาง ท่านจัดอยู่อันดับแรกในทูตทั้งห้า สมควรทำหน้าที่สั่งการ”

เวี่ยจือหยางยังรีรอลังเล เอี้ยนอ๋องก็ยิ้มพลางกล่าวว่า “เช่นนี้ประเสริฐมาก เป็นโอกาสที่คุณชายเวี่ยจะได้แสดงฝีมือ”

เวี่ยจือหยางทอดถอนใจกล่าวว่า “อ๋องแหยชมเกินไป ข้าพเจ้าไม่รู้จักรบทัพจับศึกแม้แต่น้อย”

เอี้ยนอ๋องกล่าวว่า “ไม่เป็นไร หากเป็นเรื่องการทหาร เราจะส่งจูเหนิงไปช่วยเหลือท่าน”

เวี่ยจือหยางอับจนถ้อยคำ ได้แต่ซุกเก็บป้ายราชันฟ้าไว้ ยามนั้นเต้าเยียนผลักประตูเข้ามากล่าวว่า “กว๋อเฉิงบังเกิดความระแวงสงสัย เที่ยวสืบข่าวคราว ต้องการทราบว่าตึกในเกิดเรื่องใด?”

เอี้ยนอ๋องผงกศีรษะกล่าวว่า "ปกปิดได้เท่าใดถือว่าเท่านั้น เราจะกลับไปก่อน" พลางเหลียวหน้ามายังเวี่ยจือหยาง กล่าวด้วยความหมายอันลึกล้ำว่า "คุณชายเวี่ย ความสำเร็จล้มเหลวขึ้นอยู่กับการนี้ เรื่องพรรคค้าเกลือต้องรบกวนท่านแล้ว"

เวี่ยจือหยางนิ่งเงียบงัน เพียงน้อมคำนับคราหนึ่ง เอี้ยนอ๋องโบกแขนเสื้อ หมุนตัวก้าวยาวๆ ออกจากห้อง ที่หลงเหลือล้วนติดตามไป

เวี่ยจือหยางขณะจะล่าถอยออกไป พลันได้ยินเยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "ทูตม่วงท่านรั้งอยู่ ข้าพเจ้ามีเรื่องคิดบอกกล่าว"

เวี่ยจือหยางฝืนยิ้มพลางหยุดยั้งลง เยี่ยหลิงซูบอกให้ปิดประตู เวี่ยจือหยางจึงปิดประตูห้อง เดินมาถึงหน้าเตียงถามว่า "แม่นางเยี่ย ท่านไยต้องรับปากเรื่องนี้?"

เยี่ยหลิงซูเพ่งตามองมัน พลันกล่าวว่า "เอี้ยนอ๋องเตรียมตัวมาก่อน ข้าพเจ้าไม่รับปากได้หรือ หากใช้ไม้นวมไม่สำเร็จ คงต้องใช้ไม้แข็ง"

จูเหว่ยที่ด้านข้างพอฟัง รีบกล่าวว่า "ซื่อเกอคงไม่ทำเช่นนี้"

เยี่ยหลิงซูกวาดมองนางแวบหนึ่ง แค่นหัวร่อกล่าวว่า "กงจู่เตี้ยนเซี่ย ท่านทำความรู้จักซื่อเกอผู้นี้มากน้อยเท่าใด?"

จูเหว่ยงงงันวูบจึงกล่าวเบาๆ ว่า "ข้าพเจ้าล่วงรู้ไม่มาก ข้าพเจ้ายังไม่ถือกำเนิด มันก็มายังเมืองเป่ยผิง สู้รบกับชาวมองโกลอย่างยาวนาน น้อยครั้งจะอยู่ในนครหลวง"

เยี่ยหลิงซูทอดถอนใจกล่าวว่า "นั่นก็ใช่แล้ว เรื่องที่เอี้ยนอ๋องคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือนล่วงรู้กันทั่วทั้งเมือง มันเพื่อเอาตัวรอด ไม่คำนึงถึงความสกปรกโสมม ความอดทนอดกลั้นนี้ยากจะพบพาน ความสามารถในการเล่นละคร แม้แต่นักแสดงงิ้วยังไม่อาจเทียบเปรียบได้ ขอบอกตามตรง มันทำสัญญากับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่เชื่อแม้แต่น้อย ตอนนี้มันมีข้อขอร้องต่อข้าพเจ้า หลังจากผ่านด่านอุปสรรคนี้ สวรรค์จึงทราบว่ามันจะรักษาสัญญา

หรือไม่?"

จูเหว่ยกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "หากท่านไม่เชื่อไยต้องทำหนังสือสัญญา?"

เยี่ยหลิงซูกล่าวเสียงเย็นชาว่า "ข้าพเจ้าไม่ทำหนังสือสัญญาได้หรือ เอี้ยนอ๋องเป็นชนชั้นใด หากข้าพเจ้าไม่ยินยอม มันต้องมีวิธีที่ร้ายกาจกว่านี้ บีบบังคับให้ข้าพเจ้ายอมจำนน"

เวี่ยจือหยางสอดคำขึ้น "หากท่านไม่ยินยอม ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจบีบบังคับท่าน อย่างมากข้าพเจ้านำท่านเข่นฆ่าออกจากวังเจ้าเอี้ยนอ๋อง"

จูเหว่ยอุทานดังอา ใบหน้ากลับกลายเป็นซีดเผือด เยี่ยหลิงซูกวาดมองนางแวบหนึ่ง แล้วกล่าวกับเวี่ยจือหยางว่า "ตอนนั้นท่านคิดลงมือใช่หรือไม่?"

เวี่ยจือหยางขมวดคิ้วกล่าวว่า "ท่านทราบได้อย่างไร?" เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "ฝีเท้าของท่านนั้นไม่อาจตบตาข้าพเจ้า ตำแหน่งที่ท่านยืนอยู่ ทั้งสามารถนำข้าพเจ้าจากไป และสามารถโค่นเอี้ยนอ๋องลง แต่ว่า...ท่านนำข้าพเจ้าจากไป กงจู่จะทำอย่างไร?"

เวี่ยจือหยางมองดูจูเหว่ย ต้องอับจนถ้อยคำ เยี่ยหลิงซูระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่กลัวตาย แต่ไม่ต้องการให้ผู้อื่นต้องลำบากเพราะข้าพเจ้า"

จูเหว่ยน้ำตาเอ่อคลอหน่วย เดินเข้ามากุมมือเยี่ยหลิงซูไว้ กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า "เยี่ยปางจู่ ท่านยอมทำหนังสือสัญญาเพราะข้าพเจ้า?"

เยี่ยหลิงซูเงียบงันไม่ตอบคำ จูเหว่ยแนบใบหน้ากับฝ่ามือของเยี่ยหลิงซู เยี่ยหลิงซูสยิวกายคราหนึ่ง คิดชักดึงมือกลับ แต่ไม่อาจหักใจได้ หลังจากลังเลเล็กน้อย ค่อยลูบไล้เรือนผมของนางเบาๆ สีหน้าทอแววที่ยากบรรยายได้

เวี่ยจือหยางเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว "แม่นางเยี่ย ท่านคิดทำตาม

คำสัญญาจริงๆ?"

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "คนต้องรักษาสัญญา หากท่านเป็นข้าพเจ้าจะทำอย่างไร?"

เวี่ยจือหยางสั่นศีรษะกล่าวว่า "ท่านต่างกับข้าพเจ้า"

เยี่ยหลิงซูยิ้มเย้ยหยันกล่าวว่า "ใช่แล้ว ท่านความจริงคิดช่วยเหลือมัน"

จูเหว่ยรีบกล่าวว่า "ข้าพเจ้าคิดช่วยเหลือซื่อเกอ มันกระทำเพื่อข้าพเจ้า"

เยี่ยหลิงซูแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า "ไม่ถูกต้อง ข้าพเจ้าดูออกได้ มันแม้ไม่บอก แต่ในใจมีความลับคับใจ"

จูเหว่ยงงงันวูบ เหลียวดูเวี่ยจือหยาง เห็นมันไม่ปฏิเสธ ต้องมีจิตใจเลื่อนลอย มีความรู้สึกว่าไม่เข้าใจชายหนุ่มที่เบื้องหน้าอย่างถ่องแท้

เวี่ยจือหยางขบคิดแล้วกล่าว "เช่นนี้เป็นว่า...ท่านไม่กลัวเอี้ยนอ๋องกลับคำ?"

"ข้าพเจ้าถือสัญญาอยู่ในมือ หากมันกล้ากลับคำ ข้าพเจ้าจะเปิดเผยต่อทั้งแผ่นดิน เฮอะ หากเจ้าชีวิตตระบัดสัตย์ ดูว่ามันจะปกครองแผ่นดินอย่างไร?"

เวี่ยจือหยางทอดถอนใจกล่าวว่า "ท่านประเมินต่ำเกินไป มันสามารถแสร้งเป็นคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน ยังมีอันใดทำไม่ได้?"

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเข้าใจ แต่หากว่ามันรักษาสัจจะเล่า?" นางทอดถอนใจแล้วกล่าว "เกาะตะวันออกอยู่ทางโพ้นทะเล ถูกตราหน้าว่ากบฏ ทั้งไม่มีวันก่อการสำเร็จ ศิษย์พรรคค้าเกลือต้องเสี่ยงอันตรายเพื่อผลประโยชน์เล็กน้อย หากพลาดพลั้งต้องถูกจับกุมคุมขัง บุตรกำพร้าต้องอดตาย หญิงม่ายถูกกวาดต้อนไปเป็นคณิกา หากเอี้ยนอ๋องไม่รักษาคำพูด ผลสุดท้ายเพียงเท่านี้ แต่หากมันรักษาสัจจะ ไยมิใช่ช่วยคลายเงื่อนปมให้

กับค่ายสำนักทั้งสอง?"

เวี่ยจือหยางมองดูเยี่ยหลิงซู บังเกิดความสะท้อนใจ ความจริงเข้าใจว่าเยี่ยหลิงซูอยู่ในพรรคค้าเกลือ ติดนิสัยของผู้เหี้ยมหาญค้าเกลือเถื่อน แท้จริงแล้วนางฉลาดหลักแหลม เรียนรู้เรื่องทางโลก คำมั่นสัญญาของเอี้ยนอ๋อง เฉกเช่นวาดขนมเปียะแก้ความหิวโหย ปากแม้บอกว่าไม่เชื่อ แต่ส่วนลึกในใจยังตั้งความหวังไว้ เวี่ยจือหยางแม้ทราบว่าไม่ตรงกับความเป็นจริง แต่ก็ไม่หักใจกล่าวเปิดโปง คำพูดมาถึงมุมปาก ได้แต่กล้ำกลืนไว้ เพียงสั่นศีรษะลอบทอดถอนใจ

เยี่ยหลิงซูกล่าวอีกว่า "เวี่ยจือหยาง คำพูดหลังจากนี้ท่านฟังให้ดี สาขาประจำเมืองเป่ยผิงอยู่ที่บ้านอี้ซวีย่านซุ่นเฉิงทางตัวเมืองด้านทิศใต้ หัวหน้าสาขาเฉินเหิงอายุสูงวัยดื้อดึงยืนกราน มันเป็นคนสนิทของผู้อาวุโสเกลือดินเกาฉี มีการคบหากับตู้โย่วหยาง คนทั้งสองล้วนมีข้อกินแหนงแคลงใจกับข้าพเจ้า ต่อให้ถือป้ายราชันฟ้า พวกมันก็ไม่แน่ว่าจะยอมรับคำสั่ง อย่าว่าแต่ทางการกับพรรคค้าเกลือไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกัน หากให้พวกมันรับใช้เอี้ยนอ๋อง ต้องเปลืองเรี่ยวแรงสมองอยู่บ้าง..."

นางมีร่างกายอ่อนแอ หลังจากเปลืองเรี่ยวแรงกล่าววาจา ก็ไม่อาจประคองตนสืบไป หลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา เวี่ยจือหยางจึงกล่าว "แม่นางเยี่ย ข้าพเจ้าทราบแล้ว ท่านพักผ่อนเถอะ..."

เยี่ยหลิงซูกล่าวอีกว่า "ไม่ ข้าพเจ้ายังกล่าวไม่จบ พรรคค้าเกลือถือผลประโยชน์นำหน้า ศิษย์พรรคค้าเกลือที่เข้าพรรค เพียงเพื่อหาเงินเลี้ยงครอบครัว หากไม่มีผลตอบแทน ทุกประการก็ไม่ต้องพูดถึง หากว่าคิดใช้สอยผู้เหี้ยมหาญเหล่านั้น ได้แต่ใช้ผลประโยชน์เข้าล่อ..."

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "ใช้เงินหรือ ข้าพเจ้าไม่มีเงินทอง หรือจะไปหาเอี้ยนอ๋อง?"

เยี่ยหลิงซูสั่นศีรษะกล่าวว่า "หากใช้เงินของเอี้ยนอ๋อง หนังสือสัญญา

ก็ไม่มีประโยชน์แล้ว”

จูเหว่ยถามอย่างสงสัยใจว่า “คำพูดนี้หมายความอย่างไร?”

เวี่ยจือหยางอธิบายว่า “เอี้ยนอ๋องมีข้อขอร้องต่อผู้คน จึงทำสัญญากับเยี่ยปางจู่ หากพวกเราร้องขอต่อมัน มันก็สามารถยกเลิกสัญญา ต่อให้ไม่ยกเลิกสัญญา ก็จะเจรจาต่อรองใหม่”

จูเหว่ยเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่ง นางยังตั้งความหวังต่อเอี้ยนอ๋อง ไม่เชื่อว่ามันเลวร้ายถึงเพียงนั้น

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “คิดระดมกำลังพรรคค้าเกลือต้องใช้เวลาหลายวัน การไปยังสำนักสาขาของท่านยิ่งเร็วยิ่งดี”

เวี่ยจือหยางอับจนปัญญา ได้แต่มอบยาเม็ดหลอมหยกคืนฟ้าให้กับจูเหว่ย อธิบายวิธีใช้ต่อนาง จากนั้นใช้วิชาควบคุมลมปราณ กรุยเลือดลมให้กับเยี่ยหลิงซู รอจนนางหลับใหล ค่อยล่าถอยออกมา

จูเหว่ยติดตามออกจากห้อง โอบเอวของมัน ซุกศีรษะกับอ้อมอกมัน พึมพำว่า “ไม่ว่าอย่างไรท่านต้องกลับมา” เวี่ยจือหยางผงกศีรษะกล่าวว่า “อาการบาดเจ็บของแม่นางเยี่ย ขอฝากฝังต่อท่านแล้ว”

จูเหว่ยรับคำดังอืมม์ ไม่กล่าวกระไรอีก ใช้สองมือโอบกอดชายคนรัก เนิ่นนานยังไม่คลายออก

ทั้งสองสวมกอดกัน ยืนอยู่ใต้ชายคา รอบข้างเงียบสงบไร้สุ้มเสียง ไม่ทราบผ่านไปนานเท่าใด ลมเย็นหอบหนึ่งโชยพัดมา กระดิ่งรูปม้าเหล็กที่ใต้ชายคาบ้านกระทบกัน บังเกิดเสียงดังสดใส

จูเหว่ยใจหายวูบ คลายสองมือออก ใบหน้าร้อนผ่าวอยู่บ้าง เวี่ยจือหยางก้มศีรษะลงจูบหน้าผากนางคราหนึ่ง จากนั้นกระโดดขึ้นบนชายคาบ้าน หายวับไปกับตา จูเหว่ยเหม่อมองท้องฟ้าราตรี ไม่ขยับเคลื่อนไหว ปล่อยให้น้ำค้างพร่างพรมเสื้อผ้าจนเปียกชุ่ม

รักษาสัจจะวาจา

เวี่ยจือหยางส่งจางซิ่นกลับตึกตระกูลจางก่อน จากนั้นกระโดดโลดแล่นไปตามหลังคา ไม่นานก็มาถึงย่านซุ่นเฉิง หลังจากที่นครต้าตูราชวงศ์มองโกลถูกตีแตก ก็เปลี่ยนชื่อเป็นเมืองเป่ยผิง แต่ชื่อย่านและถนนภายในเมืองยังคงใช้ดุจเดียวกับเมื่อครั้งเป็นราชธานีของมองโกล ย่านซุ่นเฉิงอยู่ทางซ้ายมือของประตูเมืองด้านทิศใต้ มีบ้านช่องแน่นขนัด เมื่อสมัยราชวงศ์มองโกล เป็นที่อยู่ของชาวฮั่น พอเข้าสู่ราชวงศ์หมิง ก็เป็นย่านของคนยากไร้ในเมือง สถานที่สกปรกโสโครก ถึงแม้อยู่แต่ไกล ยังสูดได้กลิ่นเหม็นคละคลุ้ง

เวี่ยจือหยางเดินบนท้องถิ่น นับเลขที่บ้านจนเห็นคำ “อี้ซวี” ขณะเดียวกันพบว่ามีคนแอบดู พอเหลียวหน้าไปยังผนังกำแพงด้านข้าง เห็นบนกำแพงเจาะช่องรู หลังช่องรูมีดวงตาคู่หนึ่ง ปรากฏวูบแล้วหายวับ

เวี่ยจือหยางยิ้มเล็กน้อย ไม่กระโดดข้ามกำแพงเข้าไป หากเดินเข้าไปเคาะห่วงประตู

ได้ยินเสียงแอ๊ด ประตูเปิดแง้มออกเป็นช่อง มีคนถามว่า “ผู้ใด?”

เวี่ยจือหยางตอบว่า “ทูตม่วงพรรคค้าเกลือ” คนผู้นั้นมองลอดร่องประตูออกมาชั่วขณะ แล้วปิดประตูลงใหม่ ชั่วครู่ให้หลังค่อยเปิดประตูออก

ตู้โย่วหยางกับฉุนอวี่อิงพากันเดินออกมา พอพบหน้าเวี่ยจือหยาง ล้วนมีสีหน้าบูดบึ้งขุ่นเคือง ที่ด้านหลังทั้งสองตามติดด้วยบุรุษสวมใส่เสื้อผ้าธรรมดาผู้หนึ่ง มันร่างซูบผอม หน้าผากโหนกนูน เบ้าตาลึกกลวง ดวงตาทอประกายดุร้าย

เวี่ยจือหยางสำรวจดูชายชรานั้น ครุ่นคิดขึ้น *'คนผู้นี้สมควรเป็นหัวหน้าสาขาเมืองเป่ยผิงนามเฉินเหิงแล้ว'* ดังนั้นประสานมือกล่าวว่า "ท่านทูตตู้ ท่านทูตฉุนอวี่ ท่านนี้สมควรเป็น**เฉินตวอจู่** *(หัวหน้าสาขาแซ่เฉิน)* แล้ว"

เฉินเหิงงงงันวูบ ในใจลอบสงสัยใจ ปากกล่าวว่า "ท่านทูตเวี่ยมีสายตาคมกล้านัก"

เวี่ยจือหยางเม้มริมฝีปาก ไม่รอให้ทั้งหมดเชื้อเชิญ ก็เดินเข้าประตูใหญ่ไป เพิ่งก้าวเท้าซ้ายเข้าไป ก็ชักกลับมา ปากกล่าวว่า "**ฉู่เหล่าเกอ** *(พี่ผู้ชราแซ่ฉู่)* ท่านคิดเล่นซ่อนหากับข้าพเจ้าหรือ?"

ทุกผู้คนมีสีหน้าตื่นเต้นสงสัย ที่หลังประตูบังเกิดเสียงแค่นอย่างเย็นชา ฉู่คงซันถือกระบี่ไม้เหล็กเดินออกมา จับจ้องมองเวี่ยจือหยางตาไม่กะพริบ

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "ฉู่เหล่าเกอ ดูจากท่าทีของท่านตระเตรียมแทงกระบี่ทะลุหัวใจข้าพเจ้าหรือ?"

ฉู่คงซันกล่าวเสียงหนักๆ ว่า "ไฉนมีแต่ท่านรุดมา?"

เวี่ยจือหยางย้อนถามว่า "ข้าพเจ้าไฉนมาไม่ได้?"

ฉู่คงซันกล่าวว่า "เมื่อวันก่อนเยี่ยปางจู่กลับไปช่วยเหลือท่าน แต่ไปแล้วไม่กลับมา ภายหลังเหตุการณ์เราสืบเสาะถึงรังของเถี่ยมู่หลี แต่พบกับความว่างเปล่า ไม่ทิ้งร่องรอยใดไว้ หลายวันนี้พวกเราค้นทั่วเมืองเป่ยผิงทั้งไม่พบเห็นท่านกับเยี่ยปางจู่ ตอนนี้มีแต่ท่านปรากฏตัว เกรงว่ามีเลศนัยเคลือบแฝง"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ท่านซักถามที่หน้าประตูเป็นกฎของหมู่ตึกฟ้าหอมหรือ?”

ฉู่คงซันรู้สึกตัวว่าเสียมารยาท ได้แต่ล่าถอยไปด้านข้าง สาขาพรรคค้าเกลือแห่งนี้เป็นตึกใหญ่สองช่วง ด้านนอกเป็นห้องโถงรับแขก ด้านในเป็นที่อยู่อาศัย เวี่ยจือหยางพอมาถึงหน้าห้องโถง เห็นชายชราผู้หนึ่งนั่งแน่วนิ่งอยู่ภายใน พอพบเห็นเวี่ยจือหยางก็ไม่ลุกขึ้น เพียงผงกศีรษะทักทาย

เวี่ยจือหยางลอบตื่นตระหนกกล่าวว่า “ผู้อาวุโสเกา ท่านมาถึงเมืองเป่ยผิงตั้งแต่เมื่อใด?”

คนผู้นี้เป็นผู้อาวุโสเกลือดินเกาฉี หลังการชุมนุมบนเกาะฉงหมิงเต่าทั้งสองค่อยพบหน้ากัน เกาฉีจึงกล่าว “ท่านทูตม่วงมาได้ เราผู้แซ่เกามาไม่ได้หรือ?”

มันยกตนข่มท่าน น้ำเสียงไม่เป็นมิตร เวี่ยจือหยางจึงหาเก้าอี้ทรุดนั่งลง เห็นฉู่คงซันยังถือกระบี่ไม้อยู่ด้านข้าง จึงกล่าว “ฉู่เซียนเซิงไม่ต้องเป็นห่วง เยี่ยปางจู่ถูกเถี่ยมู่หลีทำร้ายบาดเจ็บ ตอนนี้อยู่ระหว่างพักรักษาตัว”

ฉู่คงซันเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่ง เกาฉีกล่าวว่า “เรื่องนี้น่าสงสัย ตามคำบอกของทั้งหมด ตอนนั้นนอกจากเถี่ยมู่หลีแล้ว ยังมีหลวงจีนที่ร้ายกาจอีกคนหนึ่ง หากว่าเยี่ยปางจู่ถูกทำร้าย ไหนเลยหนีจากการตามล่าของเหล่ายอดฝีมือได้?”

เหล่าผู้นำพรรคค้าเกลือผงกศีรษะเห็นพ้อง ตู้โย่วหยางกล่าวว่า “ท่านทูตเวี่ย เยี่ยปางจู่พักรักษาตัวอยู่ที่ใด มิสู้นำพวกเราไปเยี่ยมเยียน”

เวี่ยจือหยางตอบว่า “ที่พักรักษาตัวของนางมิใช่สถานที่ธรรมดา ตอนนี้ไม่สะดวกกับการไปเยี่ยมเยียน”

ฉู่คงซันกล่าวอย่างขุ่นข้องรำคาญว่า “ที่แท้เป็นที่ใด?” เวี่ยจือหยาง

กล่าวว่า “อภัยที่ไม่อาจเรียนบอก”

ฉู่คงซันบันดาลโทสะ ถลึงตาใส่มัน เวี่ยจือหยางไม่แยแสสนใจ ล้วงป้ายราชันฟ้าออกมา กล่าวว่า “เยี่ยปางจู่มอบป้ายแก่ข้าพเจ้า ให้ถ่ายทอดคำสั่งของนาง”

เกาฉีมองดูป้ายราชันฟ้า ถามว่า “คำสั่งอันใด?”

เวี่ยจือหยางเดินถึงหน้าโต๊ะ ล้วงหนังสือสัญญาออกมาคลี่กางออก กล่าวว่า “เยี่ยปางจู่ทำข้อตกลงกับเอี้ยนอ๋อง ให้ระดมกำลังสาขาเมืองเป่ยผิง ช่วยเหลือเอี้ยนอ๋องต่อต้านราชสำนัก หากวันหน้าเอี้ยนอ๋องได้ขึ้นครองราชย์ จะยกเกลือทั้งแผ่นดินให้พรรคค้าเกลือครึ่งหนึ่ง”

ทั้งหมดรู้สึกเหนือความคาดหมาย หันไปมองหน้ากัน เวี่ยจือหยางชี้มือไปที่คำลงนามของเยี่ยหลิงซู กล่าวว่า “ท่านทั้งหลายคงจดจำลายมือของเยี่ยปางจู่ได้กระมัง?”

เกาฉีมองดูหนังสือสัญญาเที่ยวหนึ่ง กล่าวว่า “เรื่องนี้เหลวไหลถึงที่สุด อย่าว่าแต่เอี้ยนอ๋องคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน ต่อให้มันสามารถตีชิงแผ่นดิน อาศัยหนังสือสัญญาฉบับเดียว สามารถทวงถามอันใดจากมัน จูหยวนจางพอขึ้นครองแผ่นดิน ก็ฆ่าขุนนางคุณูปการทั้งหมด เอี้ยนอ๋องเป็นบุตรของมัน ไหนเลยประเสริฐเลิศกว่า?”

เฉินเหิงกล่าวว่า “ใช่แล้ว ทางการกับพรรคค้าเกลือไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกัน หลายปีมานี้ศิษย์พรรคค้าเกลือตายใต้เงื้อมมือของทางการมากมาย ทั้งหมดปรารถนาใคร่กัดกินเลือดเนื้อพวกมัน ตอนนี้ตระกูลจูเข่นฆ่ากันเอง พวกเราแทนที่จะนั่งดูเรื่องสนุกสนาน กลับพาตัวเกลือกกลั้วกับปลักน้ำนี้?”

เวี่ยจือหยางหัวร่อมิออกร้องไห้ไม่ได้ นึกถึงคำกำชับกำชาของเยี่ยหลิงซู จึงกล่าว “หากว่าเอี้ยนอ๋องไม่ทำตามสัญญาฉบับนี้ พวกเราก็ไม่เสียหาย แต่หากทำตาม ถือเป็นเรื่องอันประเสริฐ เยี่ยปางจู่คาดเดาว่าพวก

ท่านไม่ยอมทำตามคำสั่ง จึงให้ข้าพเจ้าแจ้งต่อพวกท่านว่า ศิษย์พรรคค้าเกลือที่ยอมเข้าร่วมทำศึก จะได้รับทองคำสิบตำลึง จ่ายให้ก่อนครึ่งหนึ่ง ที่เหลือครึ่งหนึ่งจะจ่ายให้หลังจากเสร็จเรื่อง”

ทั้งหมดหวั่นไหวใจขึ้นมา เฉินเหิงสั่นศีรษะกล่าวว่า “ท่านทูตเวี่ยล้อเล่นหรือ ศิษย์สาขาเรามีจำนวนสองพัน หากได้รับคนละสิบตำลึง จะเป็นจำนวนทั้งสิ้นสองหมื่นตำลึงทอง หากว่าเป็นจริง ทั้งหมดยังค้าเกลือไยกัน?”

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “หากมีเงินสองหมื่นตำลึงทอง ผู้อาวุโสเกากับเฉินตวอจู่จะเรียกระดมกำลังหรือไม่?”

ตู้โย่วหยางสอดคำขึ้น “เราพอทราบสภาพภายในสำนักใหญ่ ทางสำนักใหญ่มีปัญญาจ่ายสักหลายพันตำลึง แต่หากเป็นหมื่นตำลึงทอง รังแต่เป็นการเพ้อฝัน”

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “ผู้ใดบอกว่าสำนักใหญ่จะจ่ายทองคำให้?”

ทั้งหมดหน้าแปรเปลี่ยนไป เกาฉีลดสุ้มเสียงเบาลงกล่าวว่า “หรือว่าคนจ่ายเป็นเอี้ยนอ๋อง?”

เวี่ยจือหยางเพียงแย้มยิ้มไม่ตอบคำ มันยิ่งลึกลับ ทั้งหมดยิ่งปักใจเชื่อว่าเงินจำนวนนี้มาจากเอี้ยนอ๋อง หวนนึกถึงเอี้ยนอ๋องดูแลเมืองเป่ยผิงนานปี ย่อมมีปัญญามอบทองคำสองหมื่นตำลึงออกมา

เกาฉีถือถ้วยชาหมุนคลึงไปมา เฉินเหิงเฝ้ามองดูมัน สาขาเมืองเป่ยผิงขึ้นตรงต่อผู้อาวุโสเกลือดิน ย่อมต้องให้เกาฉีตัดสินใจ

สุดท้ายเกาฉีกล่าวว่า “ตกลง ท่านจ่ายสองหมื่นตำลึงทอง เราจะเรียกระดมกำลังให้กับท่าน”

เวี่ยจือหยางผงกศีรษะกล่าวว่า “ยามเที่ยงวันมะรืน ทั้งหมดรวมกำลังที่เก๋งสิบลี้นอกเมืองทางเหนือ หากถึงเวลาไม่มา ท่านก็ไม่ต้องรับ

ตำแหน่งผู้อาวุโสเกลือดินแล้ว”

เกาฉีหยีตาลง ดวงตาทอประกายวูบดุจสายฟ้า ชั่วครู่จึงกล่าว “ล้วนแล้วแต่ท่าน แต่ว่า...” มันลากสุ้มเสียงกล่าวถามว่า “หากท่านไม่สามารถมอบทองคำออกมา เมื่อถึงเวลาจะเป็นอย่างไร?”

เวี่ยจือหยางย้อนถามว่า “ในความเห็นท่านเล่า?”

เกาฉียิ้มอย่างเยือกเย็นกล่าวว่า “คนไม่อาจไร้สัจจะ หากไม่มีปัญญามอบทองคำออกมา เยี่ยปางจู่ต้องสละตำแหน่ง ให้ผู้มีความสามารถขึ้นแทน”

ในห้องโถงเงียบสงบลง เหล่าผู้นำพรรคค้าเกลือมีสีหน้าประหลาดพิกล ฉุนอวี่อิงส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า “ผู้อาวุโสเกา เรื่องเปลี่ยนตัวปางจู่ไหนเลยล้อเล่นเช่นทารกได้?”

เกาฉียิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านทูตเวี่ยบอกว่า หากไม่สามารถเรียกระดมกำลัง จะเปลี่ยนตัวผู้อาวุโสเกลือดิน อย่างนั้นหากไม่มีทองคำ ก็สมควรเปลี่ยนตัวปางจู่”

เวี่ยจือหยางคิดไม่ถึงว่าเกาฉีจะเดินหมากเช่นนี้ ได้แต่กล่าวว่า “ผู้อาวุโสเกา ข้าพเจ้าเพียงพูดจาโดยไม่ยั้งคิด ขอท่านผู้เฒ่าอย่าได้ถือสา”

เกาฉีโน้มตัวมา กล่าวอย่างเยือกเย็นว่า “เราไม่ได้พูดจาโดยไม่ยั้งคิด เหตุการณ์บุกหุบเขาจอมพิษ พรรคค้าเกลือเราประสบความสูญเสีย ทั้งยังล่วงเกินเถี่ยมู่หลี เป็นเหตุให้สาขาหลายแห่งถูกทำลายล้าง เมื่อสืบสาวราวเรื่องขึ้นไป เพียงเพราะเกิดจากความคิดส่วนตัวของเยี่ยปางจู่ ทุกคนในพรรคไม่พอใจยิ่ง”

ตู้โย่วหยางกล่าวสนับสนุนคำหนึ่ง เกาฉีหัวร่อเฮอะฮะกล่าวว่า “ท่านทูตเวี่ย เรื่องเปลี่ยนตัวปางจู่มิใช่ความคิดของเราคนเดียว ผู้อาวุโสทั้งสามกับท่านทูตตู้ล้วนมีความคิดเช่นนี้ ท่านเมื่อเสนอทองคำเป็นการตอบแทนเราก็ขอบอกว่านับแต่นี้เป็นต้นไป เยี่ยหลิงซูอย่าคิดหมายให้ศิษย์ของพรรค

ค้าเกลือเราขายชีวิตให้ หากไม่สามารถมอบทองคำออกมา นางก็สมควรออกไป”

เวี่ยจือหยางก็ทราบว่า เหตุการณ์ที่หุบเขาจอมพิษสร้างความไม่พอใจแก่เหล่าผู้กล้าพรรคค้าเกลือ เพียงคิดไม่ถึงว่าการต่อสู้ช่วงชิงจะรุนแรงถึงเพียงนี้ สายตายามกวาดมอง พบว่านอกจากฉู่คงซันแล้ว ทุกคนล้วนเห็นด้วยกับเกาฉี ต้องครุ่นคิด *‘เรื่องการบุกหุบเขาจอมพิษสืบเนื่องจากเรา เป็นเหตุให้แม่นางเยี่ยถูกตำหนิติติง เราย่อมไม่อาจนิ่งดูดายได้’*

นึกถึงตอนนี้ จึงผงกศีรษะกล่าวว่า “ตกลงตามนี้ ท่านระดมกำลังข้าพเจ้ารวบรวมเงินทอง” กล่าวจบหันกายจากไป

พอออกจากสำนักสาขา เวี่ยจือหยางแหงนมองท้องฟ้า เห็นเมฆดำบดบังจันทร์ ลมเย็นกวาดพัดผ่านถนนยาว จนผงคลีปลิวคละคลุ้ง บ้านช่องสองฟากข้างปิดประตู แสงโคมริบหรี่ใกล้ดับ การศึกยังไม่เปิดฉาก ทุกที่ทางก็ปกคลุมด้วยกลิ่นอายฆ่าฟัน

เวี่ยจือหยางหดศีรษะลง เดินผ่านถนนยาว พอถึงปากถนน พลันชะงักเท้ากล่าวว่า “ฉู่เซียนเซิง ออกมาเถอะ”

ฉู่คงซันความจริงคิดปกปิดร่องรอย มิคาดถูกมันพบเห็น ต้องใจหายวาบ ลังเลเล็กน้อยจึงลุกขึ้นยืนบนหลังคาตึก ทอดถอนใจกล่าวว่า “โสตประสาทอันปราดเปรียวนัก น้องแซ่เวี่ยมีฝีมือรุดหน้า สร้างความละอายแก่เรานัก”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ท่านสะกดรอยตามข้าพเจ้า ต้องการพบกับเยี่ยปางจู่หรือ?” ฉู่คงซันฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ไยต้องทราบดีแต่แสร้งถาม?”

เวี่ยจือหยางลอยตัวขึ้นบนหลังคาตึก กล่าวว่า “ตามข้าพเจ้ามา” พลางกระโดดโลดแล่นนำหน้า ฉู่คงซันรีบตามติดอยู่ด้านหลัง

ไม่นานให้หลังมาถึงวังเจ้าเอี้ยนอ๋อง วิ่งลัดเลาะอยู่ครู่หนึ่ง ค่อย

กระโดดลงสู่พื้น ฉู่คงซันกล่าวว่า “มิน่าเล่าท่านบอกว่าไม่สะดวกกับการมาเยี่ยมเยียน วังเจ้าเอี้ยนอ๋องมิใช่สถานที่ธรรมดาจริงๆ”

เวี่ยจือหยางชี้มือไปที่ห้องนอน กล่าวว่า “นางอยู่ข้างใน”

ฉู่คงซันก้าวเท้าออกไป แต่แล้วชักเท้ากลับมา ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “เรายังคงไม่เข้าไปแล้ว”

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “เพราะเหตุใด?” ฉู่คงซันกล่าวว่า “เยี่ยปางจู่...ไม่เคยอนุญาตเราเข้าห้องของนางมาก่อน”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ผู้น้อยพักอยู่ละแวกใกล้เคียง หากฉู่เซียนเซิงไม่รังเกียจ ขอเชิญไปดื่มชาสักถ้วยเป็นอย่างไร?”

ฉู่คงซันผงกศีรษะรับ ทั้งสองมายังห้องข้างของเวี่ยจือหยาง ที่นี้อยู่ใกล้กับที่พักรักษาตัวของเยี่ยหลิงซู ห้องหับแม้กะทัดรัด แต่ตกแต่งอย่างพิถีพิถัน ทั้งสองนั่งลงที่หน้าเตียง เวี่ยจือหยางยกป้านน้ำชา รินน้ำชาสองถ้วย กล่าวว่า “วิกาลคล้อยดึกน้ำชาเย็นเฉียบ ขอฉู่เซียนเซิงโปรดให้อภัย”

ฉู่คงซันบอกไม่เป็นไร จิบชาคำหนึ่งแล้วกล่าว “ที่นี้ปล่อยให้ผู้คนเข้าออก การรักษาการณ์ของวังเจ้าเอี้ยนอ๋องออกจะหย่อนยานไป”

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “นอกจากเราท่านแล้ว ยังมีผู้ใดเล็ดลอดหูตาขององครักษ์ในวังเจ้าเอี้ยนอ๋องเข้ามาได้?”

ฉู่คงซันยิ้มออกมากล่าวว่า “นั่นก็มิผิด” เวี่ยจือหยางกล่าวสืบต่อ “ในวังเจ้าก็มียอดฝีมือ หากคิดก่อการร้าย ไม่แน่ว่าจะประสบผล”

ฉู่คงซันเงียบงันนิ่งนาน จึงทอดถอนใจกล่าวว่า “เวี่ยจือหยาง ท่านอาจเข้าใจว่าเราติดตามเยี่ยปางจู่ เพราะนิยมความงามของนาง”

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “มิกล้า แต่ว่าเซียนเซิงเข้าร่วมกับพรรคค้าเกลือ สร้างความเคลือบแคลงสงสัยแก่ผู้คนไม่น้อย”

ฉู่คงซันกล่าวว่า “ชนชาวโลกล้วนทราบว่าเราผู้แซ่ฉู่นิยมความงาม แต่ต้องสมัครใจทั้งสองฝ่าย ไม่เคยบังคับขืนใจมาก่อน” มันแหงนมอง

เพดานห้องอยู่ครู่หนึ่งจึงกล่าว “ตอนแรกพบเยี่ยปางจู่ เราหวั่นไหวใจอยู่บ้าง ที่น่าประหลาดคือ เวลาพอนานเข้า ความคิดฟุ้งซ่านล้วนจืดจาง เมื่อได้เห็นเยี่ยปางจู่ คล้ายกับเห็นลูกหลาน นางประสบความก้าวหน้า เราพลอยปลาบปลื้มประโลมใจ”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเข้าใจ เมื่อเห็นต้นหญ้างอกงาม ดอกไม้เบ่งบาน ข้าพเจ้าก็เกิดความรู้สึกเดียวกัน”

ฉู่คงซันสลายรอยยิ้มบนใบหน้า จับจ้องมองมันอย่างตรงๆ กล่าวว่า “เวี่ยจือหยาง มีคำพูดประโยคหนึ่งไม่ทราบสมควรบอกหรือไม่?”

“เชียนเซิงโปรดบอกมา”

ฉู่คงซันกล่าวช้าๆ ว่า “เราเป็นคนผ่านโลกมา ในความเห็นว่า ไม่ว่าเยี่ยปางจู่ทุ่มเทเวลากับการฝึกฝีมือก็ดี หรือดูแลพรรคค้าเกลือก็ช่าง ที่ลำบากลำบน เพราะมีจุดประสงค์เพียงหนึ่งเดียว นั่นคือ...ลืมเลือนท่าน”

เวี่ยจือหยางงงงันวูบ เหม่อมองดูน้ำชาในถ้วย ชั่วครู่จึงกล่าวเบาๆ ว่า “ข้าพเจ้านึกละอายต่อนาง แต่ก็อับจนปัญญา”

ฉู่คงซันทอดถอนใจกล่าวว่า “มากรักมักประสบเหตุไร้น้ำใจ ท่านไม่สามารถรับไว้ทั้งสองคนหรือ?”

เวี่ยจือหยางสั่นศีรษะกล่าวว่า “แม่นางเยี่ยมิใช่บุคคลเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็มิใช่”

ฉู่คงซันสังเกตสีหน้ามัน ทราบว่ากล่าวเกลี้ยกล่อมไปก็เปล่าประโยชน์ จึงกล่าว “เอาเถอะ เพียงแต่เห็นนางกลัดกลุ้มเพราะรัก เราเองก็ลำบากใจ”

เวี่ยจือหยางระงับจิตใจแล้วกล่าว “แม่นางเยี่ยได้รับการดูแลจากท่าน นับเป็นบุญวาสนาของนาง” พลางยกชูถ้วยน้ำชากล่าวว่า “ขอใช้น้ำชาแทนสุราคารวะท่านถ้วยหนึ่ง”

ฉู่คงซันหัวร่อออกมากล่าวว่า “ที่แล้วมาหากมิใช่น้ำอมฤต ยอด

น้ำชาเราจะไม่ดื่ม วันนี้ดื่มน้ำชาเย็นชืด กลับให้รสชาติอีกชนิดหนึ่ง แสดงว่าวัตถุไม่มีดีเลว คงแต่คนดีชั่ว หากแม้นมีสหายอยู่เป็นเพื่อน ต่อให้เป็นน้ำบ่อก็หอมหวาน"

"เซียนเซิงกล่าวถูกต้อง เด็กน้อยเห็นพ้องด้วย"

ฉู่คงซันมีอารมณ์เบิกบาน ดื่มชาที่เหลือในถ้วยจนหมดสิ้น พลันถามว่า "เวี่ยจือหยาง ท่านมีทองคำหมื่นตำลึงจริงๆ?"

เวี่ยจือหยางยิ้มอย่างประหลาดพิกลกล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่มี แต่ทราบว่าผู้ใดมี"

"เอี้ยนอ๋องหรือ?"

"มิใช่ เป็นเถี่ยมู่หลีกับชงต้าซือ"

ฉู่คงซันใจหายวาบ ร้องโพล่งว่า "ท่านคิดแย่งอาหารจากปากเสือ?"

"ทั้งยังล้างแค้นให้กับแม่นางเยี่ย"

ฉู่คงซันประหลาดใจกว่าเดิม ขมวดคิ้วกล่าวว่า "คนทั้งสองมิใช่มือชั้นธรรมดา ท่านมีความมั่นใจเอาชัย?"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "เมื่อไม่อาจเอาชนะด้วยกำลัง ได้แต่ช่วงชิงด้วยปัญญา เพียงแต่ต้องขอพึ่งพาฉู่เซียนเซิง"

ฉู่คงซันกล่าวว่า "ขอเพียงสั่งมา เรายินดีปฏิบัติตาม..." ขณะจะสอบถามถึงเหตุการณ์ที่ต่อสู้กับเถี่ยมู่หลีเมื่อวันก่อน เวี่ยจือหยางก็วางถ้วยชาลง กล่าวว่า "เวลาไม่เช้า อีกสองวันต้องกระทำการใหญ่ ข้าพเจ้าคิดหลับสักงีบ เซียนเซิงเชิญตามสบาย" พลางถอดรองเท้าออก ขึ้นเตียงเข้านอน

ฉู่คงซันตะลึงลานกับที่ มันถือดีว่าเป็นยอดคน แต่ชายหนุ่มเบื้องหน้ามีพฤติการณ์แปลกประหลาดยิ่งกว่า ฉู่คงซันไม่เห็นว่าเวี่ยจือหยางเสียมารยาท กลับถูกอัธยาศัยใจคอ เห็นมันหลับใหลไป จึงนั่งขัดสมาธิโคจรพลังกับที่ ไม่นานก็เข้าสู่ภวังค์เคลิบเคลิ้มลืมตน

ไม่ทราบผ่านไปนานเท่าใด ฉู่คงซันพลันรู้สึกตัวลืมตาขึ้น เห็นเวี่ยจือหยางผลักประตูเข้ามา พอพบว่าอีกฝ่ายตื่นแล้ว จึงบอกกล่าวว่า "ข้าพเจ้าไปเยี่ยมเยี่ยปางจู่ อาการของนางดีขึ้น คาดว่าอีกไม่นานจะทุเลาดังเดิม"

ฉู่คงซันส่งเสียงดังอ้อครุ่นคิดขึ้น *'มันออกไปตั้งแต่เมื่อใด เราไฉนไม่รู้สึกตัว?'*

เวี่ยจือหยางกล่าวถามว่า "ต้องการพบนางหรือไม่?"

ฉู่คงซันกวาดตามองนอกหน้าต่าง เห็นดาวเดือนลาลับ เป็นเวลาประมาณยามห้าแล้ว จึงสั่นศีรษะกล่าวว่า "ไม่แล้ว"

เวี่ยจือหยางกวาดมองมันแวบหนึ่ง สาวเท้าออกจากห้อง ทั้งสองกระโดดขึ้นบนหลังคา แยกย้ายเป็นหนึ่งหน้าหนึ่งหลังออกจากวังเจ้า ขึ้นมาบนหอกลอง เวี่ยจือหยางทอดตามอง เห็นบ้านเรือนแน่นขนัด ควันเบาบางเลือนราง ความเงียบสงบปกคลุมทั่วตัวเมือง หวนนึกถึงอีกไม่กี่วันไฟสงครามจะลามเลียเมืองเป่ยผิง หากเอี้ยนอ๋องพ่ายแพ้ ทุกประการไม่ต้องพูดถึง หากว่าเอี้ยนอ๋องได้ชัย ราชสำนักต้องส่งทัพใหญ่มาจ่อประชิดเมืองเป่ยผิงจะไม่มีวันสุขสงบอีกต่อไป

ฉู่คงซันอดถามมิได้ว่า "ท่านดูอะไร?"

เวี่ยจือหยางตอบว่า "ไม่มีใด เพียงนึกสะท้อนใจอยู่บ้าง" มันไม่กล่าวมากความ หากเดินทางต่อ

วิ่งตะบึงอยู่ครู่หนึ่ง มาถึงบ้านเรือนราษฎรหลังหนึ่ง เวี่ยจือหยางเข้าไปเคาะประตู แต่ไม่มีผู้คนขานรับ จึงหันไปบอกกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเข้าไปแล้วจะออกมา" กล่าวจบกระโดดข้ามกำแพงล้อมเข้าไป

ฉู่คงซันพกความมึนงงสงสัยเต็มอก สำรวจดูตัวตึก เห็นเป็นบ้านเรือนทั่วไป ยามนั้นเวี่ยจือหยางกระโดดกลับออกมา ขมวดคิ้วด้วยความอัดอั้นตันใจ ฉู่คงซันจึงถามว่า "ที่นี้พักไว้ด้วยผู้ใด?"

เวี่ยจือหยางตอบว่า “เป็นทั้งอาจารย์และสหาย แต่ว่ามันโยกย้ายจากไปแล้ว”

“เสาะหามันทำอะไร?”

“มันมีหูตากว้างขวาง คงล่วงรู้ร่องรอยของเถี่ยมู่หลี”

ฉู่คงซันหัวร่อมิออกร้องไห้ไม่ได้ กล่าวว่า “ท่านคิดแย่งชิงทองคำของเถี่ยมู่หลี แต่ไม่ล่วงรู้ร่องรอยของมัน?”

“ถูกแล้ว แต่ข้าพเจ้าคาดเดาว่ามันยังอยู่ในเมืองเป่ยผิง”

ฉู่คงซันกล่าวว่า “เห็นได้อย่างไร?” น้ำเสียงแสดงว่าไม่พอใจ เวี่ยจือหยางไม่คิดอ่านวางแผนมาก่อน กลับเดิมพันกับเกาฉี หากพบกับความพ่ายแพ้ จะวางตัวเยี่ยหลิงซูอยู่ตำแหน่งใด

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ราชสำนักคิดจัดการกับเอี้ยนอ๋อง สั่งปิดประตูเมืองทั้งเก้า ห้ามคนเข้าออก มาตรว่ากำแพงเมืองเป่ยผิงไม่อาจสกัดกั้นเถี่ยมู่หลีไว้ แต่ไม่สามารถเคลื่อนย้ายขุมทรัพย์ออกไป” มันกะพริบตาแล้วกล่าว “ความจริงมีเส้นทางสายหนึ่งทอดถึงนอกเมือง แต่คาดว่ามันยังไม่ล่วงรู้”

ฉู่คงซันยังเลอะเลือนสงสัย ถามว่า “เส้นทางอันใด?”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “เป็นอุโมงค์ลับสายหนึ่ง...” เอ่ยถึงตอนนี้คล้ายนึกได้อันใด เปลี่ยนเป็นกล่าวว่า “ฉู่เซียนเซิง ท่านรู้จักคุ้นเคยกับเมืองเป่ยผิงหรือไม่?”

“เราเคยมาหลายครั้ง ส่วนใหญ่ถือว่ารู้จัก”

“ในเมืองเป่ยผิงใช่มีบ่อนพนันหรือไม่?”

ฉู่คงซันกล่าวว่า “บ่อนพนันอยู่ทางตัวเมืองตะวันออก เราเคยแวะไปหลายครั้ง”

เวี่ยจือหยางปรบมือกล่าวว่า “วิเศษแท้ เซียนเซิงนำข้าพเจ้าไปชมดู”

ฉู่คงซันทั้งขุ่นเคืองทั้งขบขัน กล่าวว่า “ท่านคิดเล่นพนันชนะเงินทอง? เฮอะ ต่อให้รวมเงินของบ่อนพนันทั่วทั้งเมืองเป่ยผิง ยังไม่ได้สองหมื่นตำลึงทอง”

เวี่ยจือหยางหัวร่อพลางกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเพียงคิดไปชมดู เพียงไม่ทราบเช้าถึงเพียงนี้ บ่อนพนันเปิดหรือไม่?”

“นี่เป็นเวลาใด ยามเล่นพนันไม่สนใจว่าเช้าสายบ่ายเย็น”

“อย่างนั้นประเสริฐแท้ ขอให้เซียนเชิงนำทาง”

ฉู่คงซันครุ่นคิด คนผู้นี้มิใช่ตัวโง่งม กระทำการใดต้องมีเหตุผล จึงหันกายไปยังตัวเมืองตะวันออก

เมื่อมาถึงบ่อนพนันแห่งหนึ่ง ฉู่คงซันพบว่าเวี่ยจือหยางไม่ได้มาเล่นพนัน เพียงสอดส่ายสายตามองหา มองดูอยู่ครู่หนึ่งก็ล่าถอยออกไป พอไปถึงบ่อนพนันแห่งที่สอง ก็เพียงชมดูไม่เล่นพนัน คล้ายกำลังหาผู้คน

ทั้งสองเดินๆ หยุดๆ ผ่านบ่อนพนันหลายแห่ง เวี่ยจือหยางไม่มีผลรับอันใด สร้างความผิดหวังยิ่ง

เมื่อล่าถอยออกจากบ่อนพนันแห่งหนึ่ง เห็นปากตรอกเบื้องหน้ายื่นไม้ราวออกมา บนป้ายผ้าเขียนคำ “**ตู้** *(พนัน)*” ฉู่คงซันจึงกล่าว “ที่นั้นไม่ต้องไปแล้ว ภายในมีแต่กรรมกรคนแบกหาม ทุกคนยากจนข้นแค้น นักพนันที่มีศักดิ์ฐานะอยู่บ้าง ล้วนไม่ลดตัวไปเกลือกกลั้วอยู่ที่นั้น”

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “เมื่อมาแล้วก็แวะเข้าไปชมดู” พลางเดินเข้าบ่อนไปกวาดตามอง พบว่าบ่อนพนันซอมซ่อ ภายในส่งกลิ่นเหม็นคละคลุ้ง ฉู่คงซันมีนิสัยรักความสะอาด ต้องยกมืออุดจมูกไว้

เวี่ยจือหยางกวาดตามอง ไม่พบเห็นอันใด พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งร้องว่า “เสือดาว เสือดาว...มารดามันเถอะ ไฉนกลายเป็นค้อนทองเหลือง”

เวี่ยจือหยางตากระจ่างวูบ กวาดตาไปตามเสียง เห็นเป็นชายฉกรรจ์แต่งกายเช่นชาวบ้านร้านถิ่นผู้หนึ่ง ถึงแม้เสื้อผ้าซอมซ่อ แต่มีบุคลิกองอาจ

เพ่งตาเจิดจ้าจ้องจับที่ลูกเต๋าบนโต๊ะ

เวี่ยจือหยางสาวเท้าเข้าไป ยกมือตบไหล่ชายฉกรรจ์นั้น ชายฉกรรจ์นั้นกระทั่งศีรษะยังไม่เหลียวกลับ ก็ยกมือตะปบกลับหลัง ตะปบคว้าใส่ข้อมือเวี่ยจือหยาง มิคาดเวี่ยจือหยางหดมือกลับ คนผู้นั้นก็ตะปบคว้าใส่อากาศธาตุ จึงหันขวับมา พอเห็นเป็นเวี่ยจือหยาง ต้องอุทานดังเอ๊ะออกมา

ฉู่คงซันพอเห็นโฉมหน้าคนผู้นั้น ก็งงงันวูบร้องโพล่งว่า "เฉิงกวง"

คนผู้นั้นเป็นหนึ่งในแปดผู้นำหมวดหมู่ดินซูเฉิงกวง ซูเฉิงกวงแค่นเสียงดังเฮอะ คว้าเงินเหรียญกษาปณ์ที่เหลือขึ้นมา ซุกเก็บไว้ในอกเสื้อ หมุนตัวออกจากบ่อน เวี่ยจือหยางกับฉู่คงซันสบตากันวูบ แล้วติดตามออกไป

ซูเฉิงกวงเดินถึงสุดตรอก ค่อยหันกายมา เวี่ยจือหยางชิงกล่าวว่า "ข้าพเจ้าถามท่าน ตอนนี้เถี่ยมู่หลีอยู่ที่ใด?"

ซูเฉิงกวงปรบมือหัวร่อฮาฮากล่าวว่า "เด็กร้ายกาจ เรากำลังรอท่านมาสอบถาม ท่านรีรอไม่มา เรายังเข้าใจว่าท่านเป็นเต่าหดหัวเสียอีก"

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "เช่นนี้เป็นว่าท่านล่วงรู้ร่องรอยของมันจริงๆ?"

ซูเฉิงกวงยักไหล่กล่าวว่า "เราไม่ทราบ แต่หลันจุยทราบ ในโลกไม่มีผู้ใดรอดพ้นจากการติดตามของมัน"

"อย่างนั้นรบกวนท่านนำข้าพเจ้าไปพบกับหลันเซียนเซิง"

ซูเฉิงกวงสั่นศีรษะกล่าวว่า "ทำไม่ได้ **เหล่าโถวจื่อ** *(คำเรียกชายชรา)* มีคำสั่ง ห้ามมิให้พวกเราตอแยเถี่ยมู่หลี"

ฉู่คงซันร้องโพล่งว่า "**เหลียงเฉิงจู่** *(เจ้านครแซ่เหลียง)* มาถึงแผ่นดินจงหยวนแล้ว?"

ซูเฉิงกวงเหลือกตาขึ้นกล่าวว่า "เราบอกว่ามันมาแล้วหรือ?"

ฉู่คงซันกล่าวว่า “ท่านบอกว่าเหล่าโถวจื่อ...” ไม่ทันกล่าวจบ ซูเฉิงกวงตัดบทมันว่า “ในโลกมีเหล่าโถวจื่อมากมาย เห็นได้อย่างไรว่าหมายถึงเฉิงจู่?”

มันกล่าวอย่างดื้อด้าน สร้างความไม่พอใจแก่ฉู่คงซันจนปิดปากลง เวี่ยจือหยางกล่าวถามว่า “ซูเฉิงกวง ทำอย่างไรจึงหาหลันจุยพบได้?”

ซูเฉิงกวงยกมือตบอกกล่าวว่า “ปล่อยให้เป็นหน้าที่เราเอง เวี่ยจือหยาง ท่านมิใช่ศิษย์นครตะวันตก ไม่อยู่ใต้คำสั่งห้าม พวกเราไม่อาจแตะต้องเถี่ยมู่หลี แต่ท่านสามารถต่อกรกับมัน”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ในความเห็นข้าพเจ้า ท่านคงเกรงกลัวเถี่ยมู่หลี กลัวถูกมันฟันศีรษะหลุดจากบ่า”

ซูเฉิงกวงกระโดดปราดขึ้นมาร้องว่า “เรากลัวมันที่ใด เพียงกลัวคำสั่งห้ามของเหล่าโถวจื่อ”

เวี่ยจือหยางหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า “กลัวอันใด หากเหล่าโถวจื่อสืบสาวราวเรื่องขึ้นมา ท่านสามารถผลักภาระมาที่ข้าพเจ้า จะอย่างไรข้าพเจ้ามิใช่ศิษย์ของนครตะวันตก”

ซูเฉิงกวงยกมือตบท้ายทอยกล่าวว่า “เราไฉนไม่ทันนึกถึง? ท่านรอสักครู่ เราจะเสาะหาผู้ช่วยให้กับท่านสักหลายคน”

กล่าวจบก้าวยาวๆ ตัดผ่านถนนตรอกซอย ไม่นานก็มาถึงตัวตึกหลังหนึ่ง เห็นกำแพงตึกสีขาวมุงกระเบื้องเขียว ประตูทำจากไม้ป๋อมู่ ตั้งอยู่ในสถานที่เงียบสงบ

ซูเฉิงกวงให้ทั้งสองรออยู่ข้างนอก ตัวเองผลักประตูเข้าไป ชั่วครู่ให้หลังก็ชักนำผู้คนหลายคนออกมา ล้วนเป็นคนในแปดหมวดหมู่นครตะวันตก ได้แก่ ปู้หลิว สือซวน โจวลี่ และหลันจุย

คนทั้งสี่ปั้นหน้าเคร่งเครียด ไม่กล่าวว่ากระไร เพียงผงกศีรษะต่อเวี่ยจือหยาง จากนั้นสาวเท้าออกไป ซูเฉิงกวงก็ยกมือบอกใบ้ เป็นความหมาย

ให้เวี่ยจือหยางติดตามไป

เดินอยู่ครู่หนึ่ง มาถึงโรงเตี๊ยมแห่งหนึ่ง โจวลี่ล้วงเงินออกมา จับจองห้องพักห้องหนึ่ง ทั้งหมดเข้าห้องไปปิดประตูลง ซูเฉิงกวงยกมือตบอกกล่าวว่า "ยังดีที่เทพหลายองค์นั้นไม่พบเห็น"

เวี่ยจือหยางถามว่า "ผู้ใดหรือ?" ปู้หลิวหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า "ว่านเสิ่งชิวเทา มู่หานปิง หากพวกมันทราบเรื่องนี้ ต้องกักตัวพวกเราไว้แน่นอน"

สือซวนร่ำร้องว่า "อย่าได้กล่าวแล้ว พวกมันขวัญอ่อนราวมุสิก รู้จักแต่ใช้คำสั่งห้ามสะกดควบคุมคน"

ว่านเสิ่งอดทนอดกลั้น ชิวเทาสุขุมหนักแน่น ส่วนมู่หานปิงติดตามว่านเสิ่งตลอดมา นอกจากบุคคลทั้งสามแล้ว ผู้นำแปดหมวดหมู่ที่เหลือทั้งห้าไม่เคารพกฎ กระทำการตามอำเภอใจ สร้างความปวดเศียรเวียนเกล้าแก่เหลียงซือฉิน สั่งให้ว่านเสิ่งคอยควบคุม หากเป็นยามปรกติ คนทั้งห้าได้แต่ประพฤติตัวเรียบร้อย คราครั้งนี้ได้รับการยุยงจากเวี่ยจือหยาง โรคเก่ากำเริบขึ้นมา

โจวลี่ส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า "เวี่ยจือหยาง ผีพนันบอกว่าหากเกิดเรื่อง ท่านจะรับผิดชอบเอง ใช่หรือไม่?"

เวี่ยจือหยางรับคำ กล่าวว่า "ถูกแล้ว ได้รับความช่วยเหลือจากพวกท่าน เด็กน้อยสำนึกขอบคุณยิ่ง"

ปู้หลิวกล่าวอย่างคับข้องใจว่า "พวกเราไม่ได้เพราะเพื่อช่วยเหลือท่าน หากแต่เถี่ยมู่หลีเหิมเกริมเกินไป ทำให้ผู้คนเห็นเป็นที่ขัดตา"

สือซวนก็กล่าวว่า "ใช่แล้ว เถี่ยมู่หลีก่อกรรมทำเข็ญ ยังคิดเป็นมหาเศรษฐี ในโลกไหนเลยมีเรื่องดีเช่นนี้?"

เวี่ยจือหยางผงกศีรษะ กวาดตามายังหลันจุย กล่าวว่า "หลันเซียนเซิง ตอนนี้เถี่ยมู่หลีอยู่ที่ใด?"

หลันจุยกล่าวเสียงเย็นชาว่า "เราบอกต่อท่าน ถือว่าละเมิดคำสั่ง

ห้าม” พลางล้วงกระดาษจากอกเสื้อปึกหนึ่ง โยนใส่พื้นดิน กล่าวว่า “เราทิ้งสิ่งของไป ท่านพอเก็บได้จะจัดการอย่างไร เราไม่ยุ่งเกี่ยวมากความ”

เวี่ยจือหยางลอบหัวร่อ เก็บกระดาษขึ้นมาคลี่ออกดู ปรากฏว่าเถี่ยมู่หลีซ่อนตัวอยู่ที่ใด มีพวกพ้องกี่คน สภาพโดยรอบเป็นอย่างไร ล้วนเขียนไว้อย่างชัดแจ้ง

เวี่ยจือหยางคิดอ่านเป็นมั่นเหมาะ ชี้มือไปที่ภาพแผนที่ บอกแผนแย่งชิงขุมทรัพย์ออกไป

วันนั้นเถี่ยมู่หลีกับชงต้าซือถูกเข็มทองคุกคามล่าถอย ไม่กล้าไล่กวดตาม จึงกลับมาที่ขุมทรัพย์ เถี่ยมู่หลีความจริงคิดกำจัดชงต้าซือ ฮุบขุมทรัพย์ไว้แต่ผู้เดียว จนใจที่มีสมบัติมากเกินไป ต้องมีคนขนย้ายเฝ้าดูแล ชงต้าซือก็เปิดอกว่าตนเองเพียงคิดกู้ชาติ หาได้ต้องการสมบัติไม่

ทั้งสองระดมผู้คนมาขนย้ายสมบัติทั้งกลางวันกลางคืน เถี่ยมู่หลีจับตัวชาวบ้านมา ทั้งข่มขู่และหลอกล่อ ใช้เวลาครึ่งวันก็ขนย้ายสมบัติไปจนหมดสิ้น เพื่อป้องกันมิให้ความลับรั่วไหล ภายหลังเหตุการณ์เถี่ยมู่หลีฆ่าปิดปากชาวบ้านทั้งหมด โยนศพทิ้งอยู่ในห้องใต้ดิน มันคาดเดาว่าห้องใต้ดินมีทางลับทอดถึงที่อื่น แต่กริ่งเกรงเวี่ยจือหยางกับพวกเข่นฆ่ากลับมาแย่งชิงสมบัติ ไม่กล้าล่วงลึกเกินไป เพียงคิดหอบสมบัติหลบหนีไปให้ไกลแสนไกล

มิคาดฟ้าไม่ส่งเสริม ราชสำนักลิดรอนอำนาจอ๋องกินเมือง สั่งปิดประตูเมืองทั้งเก้า ควบคุมผู้คนเข้าออก เถี่ยมู่หลีกับชงต้าซือไม่กล้าเสี่ยงอันตราย ได้แต่รั้งอยู่ในเมือง เสาะหาตัวตึกที่เงียบสงบแห่งหนึ่ง เก็บซ่อนขุมทรัพย์ไว้ชั่วคราว หวังว่าคลื่นลมสงบลง ค่อยหาทางขนย้ายสมบัติออกจากเมืองเป่ยผิง

เถี่ยมู่หลียังจัดหารถม้าสิบกว่าคัน ขนถ่ายสมบัติขึ้นรถ หากเกิด

ลมพัดใบไม้ไหวก็จะขนถ่ายสมบัติไปยังรังลับอื่น ทั้งสั่งห้ามมิให้ซงต้าซือออกจากตัวตึก หลวงจีนใหญ่ก็ยินดีที่อยู่ว่าง นั่งฌานสมาบัติฆ่าเวลา

วันนี้ท้องฟ้ามืดค่ำลง เถี่ยมู่หลีเฝ้าอยู่หน้ารถม้าคันหนึ่ง ล้วงถาดมรกตออกมาลูบคลำเล่น นึกโชคดีที่วันนั้นมือเท้ารวดเร็ว ตะปบคว้าถาดใบนี้ไว้ก่อนที่จะปะทะกับผนัง

แต่แล้วยามนั้นบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังมาว่า "เถี่ยมู่หลี"

เถี่ยมู่หลีใจหายวาบ ยัดถาดมรกตกลับไปในหีบ กระโดดปราดออกจากห้อง พอเงยหน้าขึ้น เห็นบนกำแพงยืนไว้ด้วยคนผู้หนึ่ง มือถือกระบี่ไม้เหล็ก ผมเผ้าหนวดเคราโชยพัดพลิ้วตามลม

เถี่ยมู่หลีลอบร้องในใจ *'ฉู่คงซัน'* ไม่ทราบว่าศัตรูผู้นี้สืบเสาะมาได้อย่างไร สายตายามกวาดมอง ไม่พบเห็นบุคคลอื่นอีก ค่อยคลายใจลง แค่นหัวร่อกล่าวว่า "ท่านมาทำอะไร?"

ฉู่คงซันกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า "เยี่ยปางจู่อยู่ที่ใด?"

เถี่ยมู่หลีงงงันวูบครุ่นคิดขึ้น *'ฉู่คงซันทวงถามคนจากเรา แสดงว่าเยี่ยหลิงซูไม่ได้กลับพรรคค้าเกลือ วันนั้นนางถูกเราฟาดใส่หนึ่งฝ่ามือ ทั้งยังถูกซงต้าซือต่อยหมัดใส่ คงเสียชีวิตไปแล้ว'* ดังนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า "เราไหนเลยทราบ นางมิใช่**ปางจู่** *(หัวหน้าพรรค)* พวกท่านหรือ?"

ฉู่คงซันกล่าวด้วยความคับแค้นใจว่า "ปางจู่ไปแล้วไม่กลับคืน คงถูกท่านทำร้าย ท่านเก่งกล้าสามารถก็ขึ้นมาต่อสู้พิสูจน์เป็นตายกับเรา"

เถี่ยมู่หลีพอฟัง นึกระแวงสงสัยอยู่ในใจ พลันเห็นซงต้าซือกับนาซินเร่งรุดออกมา จึงร้องบอกว่า "เฝ้ารถม้าไว้ อย่าได้หลงกลล่อเสือออกจากถ้ำ"

ทั้งหมดพอฟังจึงล่าถอยไป ชักอาวุธเฝ้าอยู่หน้ารถม้า เถี่ยมู่หลีพลันกระโดดปราด ทิ้งตัวลงบนกำแพงที่ฉู่คงซันยืนอยู่

เห็นประกายสีดำวูบขึ้น ฉู่คงซันแทงกระบี่ออก เถี่ยมู่หลีลอยตัวอยู่

กลางอากาศ เห็นกระบี่แทงปราดมา จึงยื่นนิ้วชี้นิ้วกลางจี้ใส่ตัวกระบี่ เสียงทึบเมื่อดรรชนีจี้ถูกเป้าหมาย กระบี่ไม้เหล็กตกวูบลง สภาวะกระบี่ของฉู่คงซันถูกสกัดยับยั้งไว้

เถี่ยมู่หลีหยิบยืมพลังลอยตัวขึ้นดุจนกเหยี่ยว หมุนคว้างคราหนึ่ง ทิ้งตัวลงที่ด้านหลังของฉู่คงซัน ฟาดฝ่ามือขวาใส่กลางหลังฉู่คงซัน ใช้ออกด้วยท่าฝ่ามือฝืนฟ้า

เถี่ยมู่หลีคิดฆ่าคนปิดปาก จึงลงมืออย่างสุดกำลัง มิคาดฉู่คงซันพุ่งตัวไปเบื้องหน้า พลังฝ่ามือของเถี่ยมู่หลีก็ฟาดใส่อากาศธาตุ ขณะจะตอบโต้กลับไป เห็นชงต้าซือสืบเท้าออกมาหนึ่งก้าว จับจ้องมองเงาคนบนกำแพงตึก คิดสอดมือเข้ามา

ฉู่คงซันร้องว่า “ลาโง่หัวล้านคิดเอารัดเอาเปรียบ? เถี่ยมู่หลี พวกเราเปลี่ยนสถานที่ประลองฝีมือกัน” ไม่รอให้ฝ่ายตรงข้ามเอ่ยปาก ก็วิ่งตะบึงจากไป

เถี่ยมู่หลีทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ในใจห่วงพะวงสมบัติ จึงร้องบอกว่า “หลวงจีน เฝ้ารถม้าให้ดี...” ในเสียงกล่าว ทั้งสองเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว กระโดดขึ้นลงไม่กี่คราก็หายลับสาบสูญ

ฉู่คงซันพอปรากฏกาย ชงต้าซือก็ทราบว่ามีเลศนัย ฉู่คงซันหลอกล่อให้เถี่ยมู่หลีตามไป แสดงว่าเป็นแผนล่อเสือออกจากถ้ำ แต่เพื่อป้องกันความลับรั่วไหล เถี่ยมู่หลีมิอาจไม่ตามไป

ขณะครุ่นคิด พลันสูดได้กลิ่นเหม็นไหม้ ชงต้าซือเหลียวหน้าไป เห็นตึกหลังปรากฏควันดำพวยพุ่ง ต้องร้องโพล่งว่า “มีคนวางเพลิง” พลางโลดแล่นไปยังที่เกิดเหตุ พบว่าห้องข้างปรากฏอัคคีลุกโชน

ศิษย์สำนักเอี้ยนหยางรีบดับไฟ มิคาดเพิ่งหิ้วถังน้ำมา ภายในตึกเกิดต้นเพลิงอีกหลายจุด ลุกไหม้อย่างรวดเร็ว คล้ายคลื่นสีแดงม้วนกวาดมาตามพื้นพสุธา

ซงต้าซือเกิดความระแวงสงสัย กวาดตาสำรวจมอง พลันพบว่าหลังเปลวไฟคล้ายมีเงาร่างสายหนึ่ง เพียงไม่ทราบว่าเป็นบุคคลสารทิศใด กลับสามารถซ่อนตัวในอัคคี หลวงจีนใหญ่สะอึกเข้าหา เงาคนก็หายวับ ปรากฏเปลวไฟพวยพุ่งมาปะทะหน้า จำต้องล่าถอยกลับไป

พลันได้ยินนาซินร้องบอกเป็นภาษามองโกลว่า "ขับรถจากไป..." เหล่าศิษย์สำนักเอี้ยนหยางพากันกระโดดขึ้นรถม้า ทลายประตูใหญ่โถมออกจากตัวตึก

ซงต้าซือทราบดีว่า เรื่องราวมีเลศนัย แต่ก็อับจนปัญญา ไล่กวดตามนาซินจนทัน ร้องบอกว่า "มีศัตรู ให้รวมรถม้าไว้ อย่าได้พลัดหลงกัน"

นาซินผงกศีรษะรับ หันไปร้องบอกว่า "หยางเฮิ่น ท่านนำหน้า เรารั้งท้าย"

นาซินกับหยางเฮิ่นพากันขับรถม้าคันหนึ่ง หยางเฮิ่นพอฟังจึงเร่งม้าเทียมรถ นำขบวนรถออกเดินทาง ส่วนนาซินรั้งท้าย คอยนับจำนวนคนและรถม้า จู๋อิงฟงก็อยู่กลาง ป้องกันมีคนซุ่มโจมตี

ขบวนเช่นนี้ผ่านการซักซ้อมมาหลายครั้ง ยามนี้จึงใช้อย่างได้ผล ท่ามกลางเปลวไฟควันดำคละคลุ้ง ขบวนรถรวมตัวกัน ทอดคดเคี้ยวดุจงูเลื้อย ออกจากตึกที่เกิดเพลิงไหม้ เข้าสู่ถนนยาว

เถี่ยมู่หลีเลียนแบบกระต่ายเปรียว มีการจัดซื้อตัวตึกที่เมืองเป่ยผิงสามหลัง แต่ละหลังห่างกันไม่ถึงห้าลี้ พอตึกหนึ่งเกิดเรื่อง ก็สามารถเคลื่อนย้ายไปอีกตึกหนึ่ง ยามนี้ล้อรถบดกับพื้น ขบวนรถมุ่งหน้าไปยังตึกหลังที่สอง แม้อึกทึกครึกโครม แต่วิกาลดึกดื่นปราศจากผู้คน จึงรุดหน้าโดยไร้อุปสรรค

แล่นรุดหน้าไปลี้เศษ ที่เบื้องหน้าพลันส่งเสียงร่ำร้องวุ่นวาย ทหารขบวนหนึ่งโถมออกมา มีจำนวนนับร้อย พอพบเห็นรถม้า ก็ห้อมล้อมเข้ามา นายทหารที่นำขบวนร้องบอกว่า "หยุดไว้"

ชงต้าซือลอบร้องว่าโชคไม่ดี เข้าไปยิ้มประจบกล่าวว่า "**กวนแหย** *(คำเรียกนายทหาร)* มีเรื่องใด?"

นายทหารนั้นกล่าวว่า "ใต้เท้า**จ่งปิง** *(ยศท่านแม่ทัพ)* ถูกโจรกรรมมุกมณี พวกเราไล่กวดตามโจรร้ายมาถึงที่นี้"

ชงต้าซือทราบว่าผิดท่า รีบกล่าวว่า "เข้าใจผิดแล้ว นี่เป็นเสบียงที่บิณฑบาตมาจากวัดอี้เฉวียนภูเขาซีซาน ไม่เกี่ยวข้องกับขโมยขโจร"

นายทหารนั้นเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่ง พลันปรากฏไพร่พลร่างผอมสูงผู้หนึ่งสะอึกเข้ามา กระซิบบอกว่า "ใต้เท้า โจรร้ายก็สวมชุดขาว"

นายทหารนั้นค่อยได้คิด สำรวจดูชงต้าซือแล้วกล่าว "แต่ว่าเจ้าผู้นั้นไว้ผมยาว หาได้ศีรษะล้านไม่"

ไพร่พลนั้นกล่าวว่า "นี่ง่ายดายยิ่ง ต่อให้ผมยาวกว่านี้ สามารถตัดทิ้งไป"

ชงต้าซือรู้สึกว่าไพร่พลนี้คุ้นตาอยู่บ้าง ขณะครุ่นคิดว่าเคยเห็นจากที่ใด พลันได้ยินนายทหารนั้นร้องสั่งว่า "จับตัวหลวงจีนชุดขาวนั้น ค้นรถม้าให้กับเรา"

เหล่าไพร่พลฮือเข้ามา เนื่องจากบนรถบรรทุกอัญมณี ไหนเลยปล่อยให้ตรวจค้นได้ แม้ทราบว่าเป็นหลุมพราง ได้แต่กัดฟันลงมือ ชงต้าซือขยับสองแขน โยนร่างไพร่พลที่ใกล้กายลอยลิ่วไป จากนั้นต่อยหมัดกระแทกนายทหารนั้นสิ้นสติไป

เมืองเป่ยผิงอยู่ติดกับทะเลทรายตอนเหนือมักทำศึกกับทัพมองโกล ไพร่พลภายในเมืองมักผ่านสมรภูมิมา เห็นศัตรูเหี้ยมหาญดุร้าย หัวหน้าขบวนสลบเหมือดไป ก็หาครั่นคร้ามไม่ ถือดาบกระชับทวนโถมเข้ามา ยังมีคนล้วงหวีดสัญญาณออกมาเป่าเป็นเสียงดัง

ชงต้าซือต่อยหมัดไปทั้งสี่ทิศ โค่นไพร่พลเบื้องหน้าล้มลงแถบหนึ่ง จู๋อิงฟงกับนาซินก็กระโดดลงจากรถมาผสมโรง จู๋อิงฟงฟันสองมือทำร้าย

ไพร่พลเอ็นขาดกระดูกหัก ส่วนนาชินลอยตัวข้ามศีรษะทั้งหมด ยื่นมือตะปบคว้าศีรษะหัวหนึ่ง พอบิดวูบก็บิดก้านคอไพร่พลหักไป

เหล่าไพร่พลเผชิญดาวมฤตยูเหล่านี้ ถือเป็นความโชคร้าย ชั่วขณะก็บาดเจ็บล้มตายกว่าครึ่ง ที่หลงเหลือสูญเสียความคิดต่อสู้ หมุนตัวหมายวิ่งหลบหนี พลันได้ยินเสียงร่ำร้องดังจากปากถนน ทหารลาดตระเวนได้ยินเสียงหวีดสัญญาณจึงรุดมาสนับสนุน

ชงต้าซือและพวกลอบคร่ำครวญในใจ แต่รถม้าจอดอยู่ด้านข้าง ไม่อาจหนีหน้าไป ได้แต่ดาหน้าเข้าต้านทาน ชงต้าซือลงมือพลางร้องพลางว่า “หยางเฮิ่น พวกเรารั้งท้าย ท่านนำคนไปก่อน”

หยางเฮิ่นกระตุกสายบังเหียน ขณะจะเร่งม้าเทียมรถจากไป พลันรู้สึกมีพลังการฆ่าฟันหนุนเนื่อง ใต้ท้องรถปรากฏเงาดำเคลื่อนไหว คนผู้หนึ่งมุดออกมา

หยางเฮิ่นได้ชื่อว่าเป็นนักฆ่า มีความตื่นตัวเป็นพิเศษ จึงพลิกตัวยกเท้าเหยียบลง คนผู้นั้นยื่นมือปิดป้อง หยางเฮิ่นก็เตะถูกฝ่ามือฝ่ายตรงข้าม รู้สึกมีพลังแล่นมายังหลังเท้า ครึ่งซีกร่างทั้งปวดทั้งชา คนผู้นั้นพลิกฝ่ามือวูบ ก็คว้าจับข้อเท้าของมันไว้

หยางเฮิ่นตื่นตระหนกยิ่ง ชักมีดสั้นอาบยาพิษออก คิดจ้วงแทงใส่มิคาดกลางหลังปวดแปลบ พลังลมปราณวิ่งพลุกพล่าน เรี่ยวแรงเสื่อมสูญสิ้น มีดสั้นร่วงหลุดจากมือ มือข้างหนึ่งยื่นมาจากด้านหลัง รับมีดสั้นเอาไว้ หยางเฮิ่นเหลียวหน้ามอง เห็นทหารหนุ่มผู้หนึ่งยิ้มให้กับมัน หยางเฮิ่นเพ่งตามอง ต้องร้องโพล่งว่า “เวี่ย...” ไม่ทันขาดคำ ต้นคอถูกกระแทกใส่คราหนึ่ง ต้องหน้ามืดวูบวาบสิ้นสติไป

คนลงมือเป็นเวี่ยจือหยางเอง มันปลอมตัวเป็นไพร่พล บีบบังคับให้ชงต้าซือต่อสู้กับทหารทางการ ส่วนตนเองอาศัยความชุลมุนเร้นกายถึงข้างกายหยางเฮิ่น ประสานงานกับซูเฉิงกวงที่ซ่อนตัวอยู่ใต้ท้องรถ สยบหยาง

เฮิ่นไว้อย่างเงียบเชียบ

ยามนั้นเกิดการต่อสู้วุ่นวาย เสียงโห่ร้องฆ่าฟันดังสะท้าน คนขับรถที่ด้านหลังก้มหน้าก้มตาขับรถ หาล่วงรู้ความผิดปรกติไม่ เวี่ยจือหยางจึงยื่นมือฉุดดึงซูเฉิงกวงขึ้นรถ กระตุกสายบังเหียนม้าเทียมรถ บังคับรถม้าลดเลี้ยวเข้าทางแยกสายหนึ่ง รถม้าที่ด้านหลังล้วนติดตามไป

ซงต้าซือยิ่งต่อสู้ยิ่งรู้สึกว่าผิดท่า เห็นทหารทางการหนุนเนื่องมาไม่ขาดสาย เพิ่งโค่นขบวนหนึ่งล้มลง อีกขบวนหนึ่งก็หนุนเนื่องมา หากเป็นเช่นนี้สืบไป คงเหน็ดเหนื่อยจนขาดใจตาย แต่ตอนนี้เฉกเช่นขี่บนหลังเสือ หากว่าถอยร่น ทหารทางการจะไล่กวดตามรถม้าไป คงไม่อาจรักษาขุมทรัพย์เอาไว้ วิธีเพียงหนึ่งเดียวคือพัวพันทหารทางการ ให้ขบวนรถแล่นไปจากที่นี้

นึกถึงตอนนี้ ซงต้าซือแย่งซิงหอกยาวมาเล่มหนึ่ง กวาดทหารหลายนายล้มลง แล้วผลักดันไปเบื้องหน้า กระแทกกำลังทหารอีกขบวนหนึ่งล้มระเนระนาด จู๋อิงฟงกับนาซินก็เลียนแบบตาม แย่งซิงหอกทวนมา ทั้งกวาดทั้งผลักดันมิให้ทหารทางการรุกล้ำเข้ามา

ขณะเข่นฆ่าวุ่นวาย พลันได้ยินเสียงกู่ดังประหลาดพิกล เถี่ยมู่หลีเหินร่อนลงจากฟ้า ฟันออกสองฝ่ามือ ปรากฏโลหิตฉีดพุ่ง ศีรษะสองหัวร่วงหลุดลงมา ไพร่พลที่ไร้หัวทั้งสองทยอยล้มลง

นาซินร้องเรียกว่า “ซือฟู่” เถี่ยมู่หลีหน้าเขียวคล้ำ ตวาดถามว่า “รถม้าเล่า?”

นาซินกล่าวคำ “หยางเฮิ่น...” พลางเหลียวหน้าไป แต่ท้องถนนว่างเปล่า ไหนเลยมีขบวนรถแม้แต่เงา?

เถี่ยมู่หลีฉุกคิดว่าผิดท่า กระโดดปราดไปในกลุ่มคน ตะปบคว้าไพร่พลสองนาย หมุนคว้างดุจกังหัน กวาดผู้คนล้มระเนระนาด ที่หลงเหลือแตกฮือล่าถอย เถี่ยมู่หลีตวาดก้อง ทุ่มเหวี่ยงไพร่พลในมือทั้งสองออกไป

จนร่วงหล่นลงในขบวนทหาร กดทับไพร่พลเอ็นขาดกระดูกหัก นอนอยู่บนพื้นลุกไม่ขึ้น

เถี่ยมู่หลีร้องคำ "ไป" หมุนตัวกระโดดขึ้นบนชายคาบ้าน ที่หลงเหลือทั้งสามพากันติดตามมา ไพร่พลที่เหลือระย่นย่อต่ออานุภาพของเถี่ยมู่หลี ได้แต่โห่ร้องที่เบื้องล่าง ไม่กล้าไล่ติดตามมา

เถี่ยมู่หลีนำทั้งหมดวิ่งตะบึงระยะทางหนึ่ง ตลอดรายทางไม่พบเห็นขบวนรถแต่อย่างไร มันพลันหันขวับมา รวบคว้าปกเสื้อของนาซิน ตวาดถามว่า "รถของเราเล่า?"

นาซินไม่อาจตอบได้ ซงต้าซือขบคิดแล้วกล่าว "ท่านราชครูอย่าเพิ่งร้อนรุ่ม ฉู่คงซันเล่า?"

เถี่ยมู่หลีถลึงตาใส่หลวงจีน กล่าวว่า "เฒ่าชรานั้นมุดไปมุดมา ไม่ต่อสู้กับเราซึ่งหน้า เราติดตามไปไกลโข พอเหลียวหน้ามาเห็นตัวตึกเกิดเพลิงไหม้ จึงรีบรุดกลับมา มิคาดฉู่คงซันหันกลับมาพัวพันเราไว้ เราไม่มีกะใจต่อสู้ สลัดหลุดมา มิคาด...ยังมาสายก้าวหนึ่ง"

ที่ซึ่งคนทั้งสี่ยืนอยู่เป็นที่สูงภายในเมือง เห็นถนนหนทางทุกสาย บ้านเรือนราษฎรจุดไฟริบหรี่ ท้องถนนที่ห่างไปจุดโคมไฟ เหล่าทหารลาดตระเวนวิ่งพล่านราวแมลงวันที่ไร้หัว

จู๋อิงฟงพึมพำว่า "พบเห็นผีสางแล้ว ผู้คนมากมายรถรามากหลายกลับสาบสูญไปจนไร้ร่องรอย"

ซงต้าซือกล่าวว่า "ปัญหาเฉพาะหน้าคือหาตัวฉู่คงซันให้พบ มันเป็นเหยื่อที่ใช้ล่อเสือออกจากถ้ำ เป็นพวกเดียวกับคนปล้นชิงขบวนรถ หากหามันพบ จะล่วงรู้ร่องรอยของขุมทรัพย์"

นาซินร่ำร้องว่า "เหลวไหล คนขับรถล้วนเป็นมือดีของสำนักเอี้ยนหยางเรา ไหนเลยถูกผู้คนจับตัวไปโดยง่ายดาย?"

ซงต้าซือกล่าวว่า "ในผู้เข้มแข็งมีผู้เข้มแข็งกว่า..." ไม่ทันขาดคำ

เถี่ยมู่หลีกระทืบเท้าซ้ายจนแผ่นกระเบื้องแตกแหลกไปนับไม่ถ้วน จากนั้นแหงนหน้ากู่ร้องดังยาวนาน สุ้มเสียงคล้ายสุนัขป่าหอนโหย ดังสะท้านท้องฟ้าราตรีเมืองเป่ยผิง

เวี่ยจือหยางพอได้ยินเสียงกู่ ต้องเหลียวหน้าไป ซูเฉิงกวงนั่งอยู่ด้านข้าง ยกน้ำเต้าสุราขึ้นดื่ม หัวร่อฮาฮากล่าวว่า "สุนัขเฒ่าเถี่ยมู่หลีขุ่นแค้นแทบคลุ้มคลั่ง สมใจ สมใจนัก"

หลันจุนยกนิ้วชี้ขึ้น ส่งเสียงดังซู่กล่าวว่า "เบากว่านี้ ระวังชักนำสุนัขเฒ่ามา"

สือชวนร่ำร้องว่า "ปีศาจขวัญอ่อนกลัวอันใด หากเถี่ยมู่หลีมาถึง เราจะฟาดมันตายคามือ"

ปู้หลิวส่งเสียงดังประหลาดพิกลว่า "คุยโอ่โดยไม่กระดากปาก เมื่อครู่หากมิใช่เรา ท่านคงกลายเป็นมังกรตาเดียวแล้ว"

สือชวนยกมือลูบคลำบาดแผลที่หางตา เหลียวดูซากศพบนพื้นซากหนึ่ง ศิษย์สำนักเอี้ยนหยางนั้นก่อนตายจู่โจมลงมือ แทบทิ่มแทงดวงตาของสือชวนบอดไป ดีที่ปู้หลิวต่อยหมัดจากด้านข้าง กระแทกเส้นลมปราณหัวใจของมันขาดสะบั้น

ได้ยินโจวลี่ทอดถอนใจกล่าวว่า "คราครั้งนี้เพาะอริบาดหมางกับสำนักเอี้ยนหยางอย่างลึกล้ำแล้ว"

ปู้หลิวกล่าวโดยไม่นำพาว่า "กลัวอันใด สุนัขเฒ่าเถี่ยมู่หลีหารู้ไม่ว่าพวกเราสอดมือเข้าไป"

โจวลี่กล่าวว่า "มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น แต่ว่าเชลยเหล่านี้จะจัดการอย่างไร?"

เวี่ยจือหยางกวาดตามองรอบข้าง เห็นขบวนรถจอดทั่วลานตึก บนรถและพื้นดินนอนไว้ด้วยซากศพสิบกว่าซาก ล้วนเป็นศิษย์สำนักเอี้ยน

หยาง ก่อนหน้านี้ทั้งหมดขับรถเข้าตัวตึก สือชวนปิดประตูใหญ่ลง ศิษย์ที่ขับรถพอพบว่าติดกับ พากันต่อสู้ขัดขืน จนใจที่หัวหน้าใหญ่ไม่อยู่ ส่วนคนทั้งเจ็ดล้วนเป็นยอดฝีมือ ทั้งเร่งลงมือเผด็จศึก เพียงชั่วน้ำเดือดก็พิสูจน์ผลแพ้ชนะ ศิษย์สำนักเอี้ยนหยางล้มตายกว่าครึ่ง ที่หลงเหลือก็รับบาดเจ็บสาหัส ผู้คนยี่สิบกว่าคนไม่มีผู้ใดหนีรอดได้แม้สักคนเดียว

เวี่ยจือหยางไม่นิยมการฆ่าฟัน จึงมองดูผู้บาดเจ็บ นึกลังเลอยู่บ้าง ฉู่คงซันพลันก้าวยาวๆ ถึงเบื้องหน้าหยางเฮิ่น กล่าวว่า “หยางเฮิ่น ยังจำฮูหยินอสรพิษได้หรือไม่?”

หยางเฮิ่นถูกมัดพันธนาการอย่างแน่นหนา ปากยัดเมล็ดปอไว้ ไม่สามารถตอบคำ แต่ว่าดวงตาทอแววโกรธแค้น

ฉู่คงซันกล่าวว่า “ฆ่าคนชดใช้ชีวิต เจ้าฆ่าฮูหยินอสรพิษ สวรรค์ดลบันดาลให้เจ้าตกอยู่ในมือเรา” พลางขยับข้อมือ แทงกระบี่ไม้เหล็กใส่คอหอยหยางเฮิ่น จากนั้นหันไปทิ่มแทงสังหารศิษย์สำนักเอี้ยนหยางที่รับบาดเจ็บจนหมดสิ้น

เวี่ยจือหยางไม่อาจหักใจทนดู ร้องเรียก “ฉู่เซียนเซิง...” ฉู่คงซันเช็ดคราบโลหิตบนกระบี่ จากนั้นเหลียวหน้ามากล่าวว่า “ไว้ไมตรีไม่ลงมือ เมื่อลงมือไม่ไว้ไมตรี หากละเว้นชีวิตคนเหล่านี้ จะเปิดเผยร่องรอยขุมทรัพย์ออกไป อีกประการ เถี่ยมู่หลีกระทำเรื่องชั่วร้าย คนเหล่านี้ติดตามมัน ไม่ทราบก่อกรรมทำเข็ญมากน้อยเท่าใด ควรฆ่าทิ้งให้หมดสิ้น”

หลันจุยผงกศีรษะกล่าวว่า “เมื่อวันที่ขนย้ายสมบัติขึ้นจากห้องใต้ดิน เถี่ยมู่หลีสั่งคนไปจับตัวชาวบ้านมา หลังจากเสร็จเรื่องก็เข่นฆ่าสังหารสิ้น ทิ้งศพอยู่ในห้องใต้ดิน เราแอบดูที่เบื้องนอก บังเกิดความแค้นแน่นอก หากมิใช่ได้รับคำสั่งห้าม คงคิดเสี่ยงชีวิตกับพวกมันตั้งแต่แรก”

ซูเฉิงกวงปรบมือกล่าวว่า “ทำชั่วได้ชั่ว ฉู่เซียนเซิงลงมืออย่างรวบรัดหมดจด นับถือ นับถือยิ่ง”

เวี่ยจือหยางทอดถอนใจกล่าวว่า “มาตรว่าเป็นคนชั่ว แต่ก็มีบิดาบุตร ภรรยา คนเหล่านี้ไม่กลับไป ญาติพี่น้องคงลำบากใจ”

ฉู่คงซันกล่าวว่า “หากผู้คนทั้งแผ่นดินล้วนคาดคิดเช่นนี้ โลกหล้าคงปราศจากการฆ่าฟัน แต่จนบัดนี้การเข่นฆ่าล่าล้างไหนเลยเคยยุติมาก่อน?”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ฉู่เซียนเซิงกล่าวถูกต้อง ข้าพเจ้าเพียงนึกสะท้อนใจ”

โจวลี่ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “วันนี้ฆ่าคนวางเพลิง หากเหล่าโถวจื่อล่วงรู้คงไม่ยินดี”

ซูเฉิงกวงยกมือโอบไหล่มัน หัวร่อฮิฮะกล่าวว่า “ท่านไม่บอก เราไม่บอก ทุกคนไม่บอก มันไหนเลยทราบได้?”

โจวลี่เพียงสั่นศีรษะ มองดูควันดำที่ไกลตา มันเป็นคนวางเพลิง เพลิงลุกไหม้อย่างรวดเร็ว แต่ก็ดับไฟโดยเร็ว ส่วนคนขโมยอัญมณีในตึกแม่ทัพจ่งปิงเป็นหลันจุย ทั้งจงใจเปิดเผยร่องรอย ล่อให้ทหารติดตามมา ทางหนึ่งพัวพันซงต้าซือกับพวกไว้ ทางหนึ่งบังคับขบวนรถเปลี่ยนเส้นทาง เวี่ยจือหยางกับซูเฉิงกวงก็ผนึกกำลังสยบหยางเฮิ่นไว้ ชักนำขบวนรถมาถึงที่นี้ กำจัดกวาดล้างให้สิ้นซาก ระหว่างที่เคลื่อนไหว อาจเกิดเหตุเปลี่ยนแปลงได้ทุกเมื่อ สุดท้ายประสบความสำเร็จ ทั้งหมดล้วนนับถือเลื่อมใสแผนการของเวี่ยจือหยางยิ่ง

เวี่ยจือหยางระงับสติ ให้ทั้งหมดขุดหลุมฝังศพ ซ่อนม้าเอาไว้ ตรวจสอบอัญมณีในหีบห่อ ที่หลงเหลือทั้งหกแม้มีภูมิรอบรู้กว้างขวาง ยังชมดูขุมทรัพย์จนตาลายละลาน ฉู่คงซันมีฐานะร่ำรวย ยึดถือมุกมณีดั่งธุลีดิน พอเห็นม้าทองคำพุทธรูปหยก ยังถึงกับปากอ้าตาค้างไป

ในหีบห่อส่วนมากบรรจุทองแท่ง แท่งละหนึ่งชั่ง เมื่อตรวจนับโดยคร่าวๆ มีจำนวนห้าหมื่นกว่าตำลึงทอง เวี่ยจือหยางคัดเลือกมาสองหมื่น

ตำลึง ตนเองถือไว้หนึ่งหมื่นตำลึง อีกหนึ่งหมื่นตำลึงมอบต่อซูเฉิงกวง กล่าวว่า “ท่านช่วยเก็บรักษาให้กับข้าพเจ้า ภายในสองวันข้าพเจ้าจะมาหยิบฉวย”

ซูเฉิงกวงยกมือตบอก กล่าวว่า “วางใจ เราจะเก็บรักษาไว้...”

พลันได้ยินเสียงแค่นอย่างเย็นชา มีคนกล่าวว่า “ให้ผีพนันดูแลบัญชีเฉกเช่นเสือหิวเลี้ยงแกะ เวี่ยจือหยาง ท่านชาญฉลาดมาชั่วชีวิต กลับเลอะเลือนงมงายไปชั่วขณะ”

ทั้งหมดสะท้านหวั่นไหว กวาดตามองรอบข้าง เห็นบนกำแพงตึกยืนไว้ด้วยเงาร่างสามสาย พอกล่าวจบคำพากันกระโดดลงมา ปู้หลิวร้องโพล่งว่า “ศิษย์พี่ว่าน ศิษย์พี่มู่ ศิษย์พี่ชิว พวกท่านไฉนมาแล้ว”

ว่านเสิ่งแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า “ปาหี่ของพวกท่านได้แต่ตบตาเถี่ยมู่หลี ไหนเลยอำพราง**เฉิงจู่** *(เจ้านคร)* ได้?”

ฉู่คงซันหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า “เหลียงเฉิงจู่มาถึงเมืองเป่ยผิงจริงๆ?”

ว่านเสิ่งไม่ตอบคำ หากช้อนตามองท้องฟ้า กล่าวว่า “พวกท่านขัดคำสั่งข้อห้าม ทราบความผิดแล้วหรือไม่?”

ผู้นำหมวดหมู่ทั้งห้าพากันคุกเข่าลง เวี่ยจือหยางรีบกล่าวว่า “เรื่องนี้เป็นความคิดของข้าพเจ้า พวกมันทำตามคำยุยงของข้าพเจ้า หากจะลงโทษก็ลงโทษข้าพเจ้าเถอะ”

ว่านเสิ่งถลึงมองเวี่ยจือหยาง แววตาประหลาดพิกลยิ่ง ชิวเทายิ้มพลางกล่าวว่า “เวี่ยจือหยาง นี่เป็นเรื่องภายในของนครตะวันตกเรา ท่านเป็นคนนอกอย่าได้สอดมือเข้ามา หากตอแยเฉิงจู่มีโทสะ จะลงโทษเป็นทวีคูณ”

ซูเฉิงกวงและพวกบังเกิดความตื่นตระหนก ใช้สายตาที่อ้อนวอนมองดูเวี่ยจือหยาง เวี่ยจือหยางยังไม่ตัดสินใจ ได้ยินชิวเทากล่าวว่า

"เวี่ยจือหยาง ท่านอย่าได้ร้อนรุ่ม ฟังว่านเสิ่งจนจบก่อน"

เวี่ยจือหยางเคยได้รับพระคุณจากชิวเทา ไม่ต้องการแตกหักกับนาง จึงกล่าว "ตกลง **ว่านปู้จู่** *(ผู้นำหมวดหมู่แซ่ว่าน)* โปรดบอกมา"

ว่านเสิ่งกล่าวว่า "เราเพียงด่าคนถ่ายทอดวาจาเท่านั้น" พลางกวาดมองคนที่คุกเข่าอยู่ทั้งห้า กล่าวว่า "เฉิงจู่บอกว่าไม่ยุ่งเกี่ยวก็แล้วกันไป เมื่อยุ่งเกี่ยวต้องดูแลถึงที่สุด ขุมทรัพย์อยู่คนอยู่ ขุมทรัพย์สูญหายคนม้วยมอด หากสูญเสียไปสักส่วนเสี้ยว พวกท่านต้องจัดการกับตัวเอง"

ซูเฉิงกวงและพวกทั้งห้าหน้าซีดสลด ขุมทรัพย์เหล่านี้เปรียบเสมือนเนื้อชิ้นโต รอบข้างเต็มไปด้วยสุนัขป่าหิวโหย อย่าว่าแต่เถี่ยมู่หลีกับชงต้าซือ หากว่าชนชาวโลกล่วงรู้ ต้องคิดงับใส่สักคำ ผู้นำหมวดหมู่ทั้งห้าแม้มีฝีมือสูงเยี่ยม ยังไม่มั่นใจว่าจะเฝ้าดูแลขุมทรัพย์ได้

เวี่ยจือหยางคาดเดาความคิดของเหลียงซือฉินออก ขุมทรัพย์มองโกลแม้มีค่ามหาศาล แต่ก็เป็นเผือกเผาที่ร้อนลวก จึงให้ผู้นำแปดหมวดหมู่เฝ้าดูแลขุมทรัพย์ ตนจะได้ไม่ต้องพะวงหลัง จึงกล่าว "แปดหมวดหมู่นครตะวันตกถือเป็นร่างเดียวกัน ว่านเซียนเซิงคงไม่นิ่งดูดายอย่างแน่นอน"

ว่านเสิ่งเงียบงันไม่ตอบคำ ชิวเทายิ้มพลางกล่าวว่า "พวกเรามีหน้าที่เฝ้าควบคุมพวกมัน" พลางหยุดเล็กน้อยกล่าวอีกว่า "เวี่ยจือหยาง เรื่องนี้ท่านถือว่าร้อยถี่มีห่างอยู่หนึ่ง กระทำไม่รวบรัดหมดจดพอ"

เวี่ยจือหยางงงงันวูบจึงถามไถ่รายละเอียด ชิวเทากล่าวว่า "เมื่อเป็นรถม้าต้องทิ้งรอยล้อรถไว้ รถม้าเหล่านี้บรรทุกของหนัก รอยล้อรถยิ่งลึก ฝ่ายตรงข้ามยิ่งสืบเสาะตามรอยล้อรถ จะสืบเสาะถึงที่นี้โดยเร็ว"

เวี่ยจือหยางหน้าแปรเปลี่ยนไป มันไม่ทันนึกถึงเรื่องรอยล้อรถ ยามร้อนรุ่มลนลาน พลันได้ยินปู้หลิวกล่าวว่า "ศิษย์พี่ชิว ท่านกล่าวเช่นนี้ คงแก้ปัญหาตามหลังแล้ว"

ชิวเทาค้อนมันวงหนึ่งไม่ตอบคำ เวี่ยจือหยางค่อยคลายใจลง พระมารดรดินฝึกวิชาพลังดินหมุนรอบ ควบคุมบังคับดินโคลนได้ตามใจปรารถนา คิดลบรอยล้อรถทิ้งไม่ยากนัก จึงประสานมือกล่าวว่า "ขอบพระคุณผู้อาวุโสชิว"

ชิวเทาฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "อย่าเพิ่งขอบคุณเรา ความเคลื่อนไหวของท่านนี้ สร้างความไม่พอใจแก่เฉิงจู่ หนึ่งนั้นเป็นการม้วนนครตะวันตกเข้าสู่วังวนความผิดถูก ขัดกับเจตนารมณ์ของเฉิงจู่ สอง ท่านเดิมพันกับพรรคค้าเกลือ คนเหล่านั้นไม่มีระเบียบแบบแผน ยากแก่การควบคุมได้" พลางมองดูฉู่คงซัน กล่าวเสริมว่า "ฉู่เซียนเซิง เรื่องนี้ต้องพึ่งพาท่านแล้ว"

ฉู่คงซันผงกศีรษะกล่าวว่า "เราเคยพบหน้าเหลียงเฉิงจู่หลายครั้ง จิบน้ำชาวิจารณ์กระบี่กัน สนทนาเป็นที่ถูกคอ หลังจากนั้นไม่ได้พบกันหลายสิบปี ไม่ทราบสามารถชักนำไปพบปะหรือไม่?"

ชิวเทาส่ายหน้ากล่าวว่า "เฉิงจู่เฉกเช่นมังกรเทพยดาเห็นหัวไม่เห็นหาง เราเพียงรับคำสั่งแต่ไม่พบพานคน"

ฉู่คงซันบังเกิดความผิดหวังยิ่ง ว่านเสิ่งกล่าวว่า "เวี่ยจือหยาง ตอนนี้ประตูเมืองทั้งเก้าถูกปิด ท่านถือทองคำไว้ จะออกจากเมืองได้อย่างไร?"

เวี่ยจือหยางล้วงป้ายทองออกมาอันหนึ่งกล่าวว่า "นี่เป็นป้ายผ่านทางที่จางซิ่นมอบให้แก่ข้าพเจ้า ฟ้าพอรุ่งสางก็สามารถออกจากเมือง"

ว่านเสิ่งกล่าวว่า "เถี่ยมู่หลีต้องไม่ยอมเลิกรา ท่านต้องระวังให้มากไว้"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "ท่านทั้งหลายก็เช่นเดียวกัน มันขนถ่ายทองคำขึ้นรถม้าคันหนึ่ง ตนเองเปลี่ยนเป็นสวมเสื้อแขนสั้น สวมหมวกเล้ยปลอมตัวเป็นคนขับรถ ส่วนฉู่คงซันอยู่ในรถ เฝ้าดูแลทองคำ

รอจนฟ้าสางรำไร เวี่ยจือหยางก็ขับรถออกทางประตูหลัง ระหว่าง

ทางถนนยาวรักษาการณ์อย่างเข้มงวด ทหารลาดตระเวนไปมา หลังจากที่ทหารรักษาเมืองพลาดท่าเสียที ก็ออกตามล่าคนร้าย เถี่ยมู่หลีแม้มีฝีมือกล้าแข็ง ยังไม่กล้าปะทะแตกหัก จึงกบดานซ่อนตัวไว้

เวี่ยจือหยางถือป้ายผ่านทาง จึงผ่านได้โดยราบรื่น เมื่อมาถึงประตูเมืองด้านทิศเหนือ การตรวจค้นเพิ่มความเข้มงวด เวี่ยจือหยางโป้ปดว่าเป็นคนของตึกตระกูลจาง แม่ทัพเฝ้าประตูตรวจสอบพบว่าป้ายไม่ผิดพลาด ก็ปล่อยให้ผ่านไป

เวี่ยจือหยางขับรถม้าไปไกลหลายลี้ มองแต่ไกลเห็นเก๋งยาวหลังหนึ่ง ฉู่คงซันจึงกล่าว “ถึงแล้ว”

เวี่ยจือหยางทอดตามอง เห็นที่นี้อิงภูเขาเอี้ยนซาน ปรากฏสายน้ำไหลลงจากเขา รวมตัวเป็นลำธารไหลผ่านหน้าเก๋งไป ด้านตะวันตกเฉียงเหนือของเก๋งยาวเป็นดงสนแถบหนึ่ง ฉู่คงซันพลันผุดลุกขึ้น ส่งเสียงกู่หนึ่งยาวสองสั้นออกไป

เห็นผู้คนหลายคนเดินออกจากป่าสน คนนำหน้าเป็นหัวหน้าสาขาเฉินเหิง ที่ด้านหลังตามติดด้วยชายฉกรรจ์แปลกหน้าหลายคน ทุกคนสวมเสื้อแขนสั้นสะพายดาบยาว ปั้นสีหน้าเคร่งเครียด

เฉินเหิงร้องถามว่า “ฉู่เซียนเซิง ท่านทูตเวี่ย สิ่งของนำมาแล้วหรือไม่?”

เวี่ยจือหยางยกมือตบตัวรถ กล่าวว่า “นำมาแล้ว ล้วนอยู่ข้างใน”

เฉินเหิงมีสีหน้ายินดี กล่าวว่า “ท่านทั้งสองมีวาจาเป็นสัจจะ เพียงแต่บนทางหลวงไม่สะดวกกับการสนทนา ขอเชิญเข้าดงไม้ไป”

ฉู่คงซันลังเลเล็กน้อย เวี่ยจือหยางชิงกล่าวว่า “ตกลง ท่านทั้งหลายนำทาง”

เฉินเหิงกระโดดขึ้นรถ เวี่ยจือหยางกระตุ้นม้าเทียมรถเดินทาง ส่วนชายฉกรรจ์เหล่านั้นเดินเท้าเปล่าตามหลัง

พอเข้าสู่ป่าสน ไม่ได้ยินเสียงคน แต่มีเสียงลมหายใจผู้คน เวี่ยจือหยางจับตาดูทางซ้ายขวา เห็นหลังต้นไม้ปรากฏเงาคน มุมเสื้อโผล่พ้นออกมา บางครั้งมีใบหน้าผู้คนยื่นออกมาจับจ้องมองดูรถม้า

เดินลึกเข้าไปสี่เศษ มาถึงพื้นที่โล่ง บนพื้นที่ว่างชุมนุมด้วยผู้คนยี่สิบกว่าคน เกาฉีถือไม้เท้านั่งบนก้อนหินก้อนหนึ่ง ฉุนอวี่อิงกับตู้โย่วหยางยืนอยู่ด้านข้าง ที่หลงเหลือเป็นชายฉกรรจ์แปลกหน้า ล้วนแข็งแรงมีพลังพกอาวุธติดตัว

เวี่ยจือหยางกระโดดลงจากรถ ประสานมือทักทายว่า "ผู้อาวุโสเกา"

เกาฉีไม่ลุกขึ้น เพียงผงกศีรษะคราหนึ่ง กล่าวอย่างเกียจคร้านว่า "ทองคำเล่า?"

เวี่ยจือหยางชี้มือไปที่รถม้า ปรากฏชายฉกรรจ์หลายคนสาวเท้าเข้ามา เวี่ยจือหยางยื่นมือขวางกันไว้ กล่าวว่า "ช้าก่อน" มือหนึ่งส่งมอบคน มือหนึ่งส่งมอบทองคำ

เกาฉีผงกศีรษะกล่าวว่า "สมควรเป็นเช่นนี้" พลางโบกมือวูบ เฉินเหิงก็ปลดเขาวัวอันหนึ่งจากข้างเอว เป่าเป็นเสียงดังออกมา

หลังเสียงเป่าหลอดเขา ในป่าสนปรากฏผู้คนประปรายสิบกว่าคนเดินออกมา ทุกคนถือว่าหนุ่มฉกรรจ์แข็งแรง เพียงแต่หน้านิ่วคิ้วขมวด

เวี่ยจือหยางเห็นคนน้อยถึงเพียงนี้ ต้องมีโทสะอยู่บ้าง พลันได้ยินเสียงฝีเท้าเร่งร้อน คล้ายมีผู้คนจำนวนมากวิ่งตะบึงมา จนพื้นผิวดินสั่นสะเทือน ชั่วพริบตาปรากฏชายฉกรรจ์จำนวนมากฮือออกจากป่าสน ทุกคนสวมเสื้อแขนสั้น ศีรษะโพกผ้าดำ เท้าสวมรองเท้าปอ ใบหน้าแฝงแววดุร้าย ผู้คนยิ่งมายิ่งมาก ล้อมเวี่ยจือหยางกับฉู่คงซันเอาไว้

ฉู่คงซันใจเขม็งตึงเครียด กำกระบี่ไม้เหล็กมั่น เวี่ยจือหยางก็เห็นผิดท่า หันไปทางเกาฉี เกาฉีหยีตามองมา ดวงตาแฝงแววเย้ยหยันอยู่หลายส่วน กล่าวว่า "ท่านทูตเวี่ย ท่านคงเข้าใจว่าเราขุดหลุมพรางดักรอ

ท่าน?”

เวี่ยจือหยางฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “มิกล้า” เกาฉีกล่าวว่า “พรรคเราเป็นชาวมิจฉาชีพในยุทธจักร ผ่านการเคี่ยวกรำจนถึงบัดนี้ ที่พึ่งพาเพียงเป็นคำสัจจะ”

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “เด็กน้อยจะจดจำไว้”

เฉินเหิงที่ด้านข้างกล่าวว่า “เนื่องจากเรียกระดมอย่างฉุกละหุก มีคนมาไม่มากนัก ทั้งสิ้นหนึ่งพันเก้าร้อยแปดสิบสี่คน หากท่านทูตเวี่ยไม่เชื่อ สามารถตรวจนับดู”

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “ไม่ต้องแล้ว ข้าพเจ้าเชื่อถือเฉินตวอจู่”

เฉินเหิงรู้สึกเหนือความคาดหมาย ปรายตาบอกใบ้แวบหนึ่ง ชายฉกรรจ์หลายคนกระโดดขึ้นรถ ยกหีบสมบัติลงมา พอเปิดออกดู ประกายของทองแท่งก็ชอนไชเข้าสู่คลองจักษุ ในกลุ่มคนบังเกิดความปั่นป่วน คิดฮือเข้ามา

เกาฉีขยับไม้เท้า ตวาดสั่งให้ทั้งหมดถอยไป จากนั้นเฉินเหิงบุ้ยปากคราหนึ่ง ชายฉกรรจ์หลายคนก็ถือคันชั่งเข้ามา ทางหนึ่งตรวจสอบเนื้อทองคำ ทางหนึ่งชั่งน้ำหนักดู ชั่วครู่ค่อยล่าถอยกลับมา ผงกศีรษะต่อเฉินเหิง

เฉินเหิงเหลียวดูเกาฉี เกาฉีก็ถือไม้เท้าลุกขึ้นอย่างช้าๆ ประกาศว่า “ท่านทูตม่วงช่วยวิ่งเต้นหาการค้ารายใหญ่ให้กับพี่น้องทั้งหลาย ทุกคนจะได้ทองคำสิบตำลึง ตอนนี้จ่ายก่อนครึ่งหนึ่ง หลังจากเสร็จเรื่องจะจ่ายส่วนที่เหลือให้ ตามกฎที่วางไว้ สำนักสาขาจะเก็บเงินไว้ก่อน เมื่อกระทำการสำเร็จ จะส่งเงินให้กับบ้านต่างๆ ผู้มีชีวิตจะมอบต่อเจ้าของ หากตกตายก็มอบให้กับบุตรภรรยา เราผู้แซ่เกาบอกกล่าวล่วงหน้า ผู้ใดคิดเข้าร่วมก็รั้งอยู่ ผู้ใดไม่ต้องการเข้าร่วมก็จากไป เมื่อรั้งอยู่ต้องกระทำถึงที่สุด หากหลบ

หนีด้วยจิตขลาดเขลา...” มันกระแทกไม้เท้าในมือ กล่าวว่า “ต้องถูกทิ่มแทงสามดาบหกรู ไม่มีการลดหย่อนแม้สักรูเดียว”

ทุกผู้คนนิ่งเงียบงันชั่วขณะ มีคนร้องถามว่า “เป็นการค้าอันใด ผู้อาวุโสเกาสามารถบอกกล่าวโดยละเอียดหรือไม่?”

เกาฉีหันมาทางเวี่ยจือหยาง เวี่ยจือหยางส่ายหน้าช้าๆ เกาฉีจึงกล่าว “เรื่องราวเกี่ยวพันถึงความลับ ไม่อาจบอกกล่าวโดยละเอียด” หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวถามว่า “เป็นไร มีคนถอนตัวหรือไม่?”

ฝูงชนเกิดความปั่นป่วนเล็กน้อย แต่ไม่มีผู้ใดถอนตัวล่าถอย เกาฉีกล่าวว่า “ประเสริฐ ทั้งหมดร่วมแรงร่วมใจ ต้องสำเร็จกิจการใหญ่”

พลางกวัดแกว่งไม้เท้า ชายฉกรรจ์สิบกว่าคนก็หอบไหสุราออกมา รินสุราลงในชาม ส่งให้กับทุกผู้คน เกาฉีกัดนิ้วมือ หยดโลหิตลงในชาม ทั้งหมดเคลื่อนไหวตาม เกาฉียกชามขึ้นกล่าวว่า “หลังจากดื่มเหล้าเลือดชามนี้ ทั้งหมดรวมใจเป็นหนึ่งเดียว แม้ตายก็ไม่นึกเสียใจ” กล่าวจบดื่มสุรารวดเดียวหมดสิ้น

ทั้งหมดขานรับโดยพร้อมเพรียง ดื่มสุราเลือดลงไป

ฉู่คงซันมีความเป็นอยู่เลอเลิศ ไม่ประพฤติเช่นชาวยุทธจักร ทั้งไม่กรีดเลือดลงในสุรา พอดื่มสุราอีกหนึ่ง พบว่ารสชาติฝืดคอ ก็สาดทิ้งไป มันมีฝีมือรวดเร็ว นอกจากเวี่ยจือหยางแล้ว ไม่มีผู้ใดสังเกตเห็น

พลันปรากฏสมุนพรรคค้าเกลือผู้หนึ่งรีบรุดมา กล่าวว่า “ผู้อาวุโสเกา เฉินตวอจู่ มีทหารขบวนหนึ่งรั้งอยู่ที่ละแวกเก๋งยาวไม่ยอมจากไป ลักษณะน่าเคลือบแคลงสงสัย”

เกาฉีหันมาทางเวี่ยจือหยาง บังเกิดความระแวงสงสัย เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะไปชมดู”

มันออกจากป่าสนแต่ผู้เดียว พอเพ่งตามองต้องร้องโพล่งว่า “**จูเจียงจวิน** *(แม่ทัพแซ่จู)*”

ผู้มาเป็นขุนพลคู่ใจของเอี้ยนอ๋องนามจูเหนิง มันแต่งเครื่องแบบทหารรักษาเมือง นำนักรบหลายคนชุมนุมอยู่หน้าเก๋ง พอได้ยินเสียงร้องเรียก ก็ละทิ้งบังเหียนม้า วิ่งมาถึงริมดง ร้องบอกว่า "คุณชายเวี่ย เกิดเรื่องแล้ว"

ก่อนที่ฉู่คงซันจะเข้าฌานสมาบัติ เวี่ยจือหยางแวะไปหาจูเหนิง บอกกล่าวเรื่องมารับตัวสมุนพรรคค้าเกลือ การมาของจูเหนิงความจริงไม่อยู่เหนือความคาดหมาย แต่เห็นมันแตกตื่นลนลานถึงเพียงนี้ จึงรีบถามว่า "เกิดเรื่องใด?"

จูเหนิงกระทืบเท้ากล่าวว่า "เหลิ่งเสียนหลบหนีไปแล้ว"

คำพูดนี้คล้ายอสนีบาตยามแล้ง เวี่ยจือหยางต้องสะท้านใจอย่างรุนแรง ร้องโพล่งว่า "เป็นเรื่องราวใด?"

จูเหนิงทอดถอนใจกล่าวว่า "ขันทีชรานั้นรับบาดเจ็บสาหัส ทั้งถูกล่ามโซ่ ตรึงร่างอยู่ในคุกศิลา จัดคนเฝ้ารักษา มันอยู่ในคุก ไอเป็นเลือดตลอดเวลา ทั้งหมดเข้าใจว่ามันไม่รอดแล้ว เช้าวันนี้รุดไปชมดู พบว่ามันสิ้นใจตาย จึงตามหมอหลวงมา หมอหลวงลงความเห็นว่ามันชีพจรหยุดเต้น คนตายสนิทแล้ว ดังนั้นทางหนึ่งรายงานอ๋องแหย ทางหนึ่งถอดโซ่ตรวนออก ตระเตรียมขุดหลุมบรรจุฝัง มิคาดเพิ่งออกจากคุกศิลา เหลิ่งเสียนก็ฟื้นคืนชีพ ฆ่าคนหลายคน หลบหนีจากไป"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "เหลิ่งเสียนฝึกวิชาเต่าจำศีล สามารถปิดกั้นลมหายใจแสร้งตาย ครั้งกระโน้นใช้วิธีนี้ซ่อนตัวอยู่ใต้สะพานจูเชวี่ยลอบสังหารจูหยวนจาง นี่ต้องโทษว่าข้าพเจ้าชะล่าใจ คิดไม่ถึงมันรับบาดเจ็บสาหัส ยังสามารถใช้วิธีนี้"

จูเหนิงกล่าวเสียงหนักๆ ว่า "เหตุแปรเปลี่ยนไม่คาดฝัน อ๋องแหยตัดสินใจก่อการก่อนกำหนด แต่มีกำลังน้อยนิด กลัวว่าสู้พวกมากไม่ได้"

เวี่ยจือหยางจึงชักนำจูเหนิงเข้าป่าสนพบกับเกาฉี แนะนำว่า "ท่าน

นี้เป็นผู้อาวุโสเกาพรรคค้าเกลือ ท่านนี้เป็นแม่ทัพวังเจ้าเอี้ยนอ๋องจูเหนิง นับแต่นี้ทั้งหมดต้องฟังคำสั่ง**จูเจียงจวิน** *(แม่ทัพแซ่จู)* หากก่อการสำเร็จ ศิษย์พรรคค้าเกลือทั้งสองพันคนจะเป็นผู้ติดตามมังกร เสพสุขวาสนาไม่สิ้น”

เกาฉีสำรวจดูจูเหนิง เห็นมันมีบุคลิกภาพหนักแน่น สมกับเป็นผู้นำ จึงถามว่า “จูเจียงจวิน ขั้นต่อไปควรทำอย่างไร?”

จูเหนิงกล่าวว่า “สถานการณ์รีบร้อนคับขัน ให้ใช้อุโมงค์ลับเข้าสู่วังเจ้า”

เกาฉีขมวดคิ้ว ดวงตาทอแววเคลือบแคลงสงสัย

เวี่ยจือหยางฉุดดึงฉู่คงซันมาด้านข้าง กล่าวเบาๆ ว่า “เกาฉีและพวกไม่ทราบคิดอ่านอย่างไร ระหว่างที่ข้าพเจ้าไม่อยู่ หากพวกมันมีความเคลื่อนไหวผิดปรกติ ให้เซียนเซิงชิงลงมือสยบไว้”

ฉู่คงซันกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “ท่านคิดจากไปหรือ?”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ข้าพเจ้ามีเรื่องสำคัญต้องไปก่อนก้าวหนึ่ง” ดังนั้นส่งเสียงดังกว่าเดิมว่า “เรื่องในที่นี้ขอฝากฝังให้จูเจียงจวินกับผู้อาวุโสเกาดูแล” กล่าวจบหันกายไป ทอดทิ้งผู้คนสองพันคนอยู่ในป่าสน

ระหว่างทางเวี่ยจือหยางสมองเลอะเลือนอลวน จวบจนเห็นกำแพงเมืองเป่ยผิง ค่อยสงบจิตใจลง ใคร่ครวญว่าเหลิ่งเสียนล่วงรู้สภาพความจริงของเอี้ยนอ๋อง พอหลบหนีไป ต้องทุ่มกำลังบุกตีวังเจ้า เอี้ยนอ๋องมีกำลังน้อยนิด อย่างมากยันไว้ชั่วขณะ สุดท้ายต้องแพ้พ่ายตกตาย

เวี่ยจือหยางคิดไปคิดมา เห็นว่าตอนนี้หากมิใช่พึ่งพาเหลียงซือฉินพลิกสถานการณ์ โดยไม่คำนึงถึงภัยกัลป์ฟ้า ก็เสาะหาจางซิ่น เกลี้ยกล่อมมันหันอาวุธหาราชสำนัก

เมื่อมาถึงประตูเมือง เวี่ยจือหยางพกพาจิตใจที่เต้นระทึก แสดงป้าย

ผ่านทางออก หากว่าจางซิ่นถูกเปิดโปง ป้ายผ่านทางมิเพียงไม่มีประโยชน์ ทั้งยังเป็นหลักฐานเอาผิดมัน ดีที่ทหารรักษาเมืองรับป้ายผ่านทางไป สำรวจดูมันแวบหนึ่งแล้วปล่อยให้ผ่านไป

พอเดินทางเข้าเมือง บนท้องถนนยังคงมีผู้คนขวักไขว่ ไม่มีวี่แววการศึกสงคราม เวี่ยจือหยางมายังตึกตระกูลจาง พอสอบถามค่อยทราบว่าจางซิ่นไม่อยู่บ้าน หากเดินทางมายังที่ทำการ**ตูซือฝู่*** ตั้งแต่เช้า เวี่ยจือหยางรีบรุดถึงที่ทำการตูซือฝู่ อ้างว่าเป็นบ่าวไพร่ตระกูลจาง ได้รับคำสั่งจากฮูหยินผู้เฒ่า มีเรื่องขอเข้าพบจางซิ่น เนื่องจากมันถือป้ายผ่านทางไพร่พลที่เฝ้าประตูไม่นึกสงสัย จึงเข้าไปรายงานต่อจางซิ่น

เวี่ยจือหยางเห็นจางซิ่นปลอดภัย ค่อยระบายลมหายใจโล่งอก จางซิ่นกลับบังเกิดความตื่นตระหนก ไล่ผู้ใต้บังคับบัญชาไป ชักนำเวี่ยจือหยางเข้าสู่ตึกหลัง กล่าวตำหนิว่า “คุณชายเวี่ย ท่านไฉนสืบเสาะถึงที่นี้?”

เวี่ยจือหยางกล่าวถามว่า “ใต้เท้าจางมีข่าวของเหลิ่งเสียนหรือไม่?” จางซิ่นงงงันวูบจึงกล่าว “เหลิ่งเสียนมิใช่อยู่ในวังเจ้าเอี้ยนอ๋องหรอกหรือ?”

เวี่ยจือหยางดูจากสีหน้าจางซิ่นไม่คล้ายเสแสร้ง ดูท่ามันยังไม่ทราบข่าวที่เหลิ่งเสียนหลบหนี จึงกล่าว “เหลิ่งเสียนหลบหนีแล้ว”

จางซิ่นสะท้านทั้งร่าง สองตาเบิกค้าง กระแทกนั่งลงบนเก้าอี้ พึมพำว่า “นี่จบสิ้นแล้ว”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ยังไม่ เอี้ยนอ๋องคิดชิงเคลื่อนไหวก่อน”

จางซิ่นกล่าวว่า “ไหนเลยง่ายดายดังใจนึก เอี้ยนอ๋องช่างเลอะเลือนนัก เมื่อจับตัวเหลิ่งเสียนได้ ไยไม่ฆ่าทิ้งในดาบเดียว?”

เวี่ยจือหยางนิ่งเงียบงันไป มันเป็นคนเสนอว่าไม่ฆ่าเหลิ่งเสียน ตอนนี้สถานการณ์วุ่นวายสับสน มันไม่อาจปฏิเสธความรับผิดชอบได้

ยามนั้นปรากฏเจ้าหน้าที่ชักนำนายทหารยศเสี้ยวกวนนายหนึ่ง

---

* ที่ทำการของผู้บัญชาการจื่อฮุยซื่อ

เข้ามา นายทหารนั้นคุกเข่าลงรายงานว่า "ใต้เท้าปู้เจิ้งซื่อมีคำสั่งให้ใต้เท้าจื่อฮุยซื่อไปหารือเรื่องสำคัญที่ที่ทำการ**ปู้เจิ้งซือ***"

จางซิ่นหน้าเผือดขาว ลืมตอบวาจา เวี่ยจือหยางกลัวมันเสียกิริยา จึงโบกมือแผ่พุ่งพลังขุมหนึ่งออก จางซิ่นค่อยเรียกสติคืนมากล่าวว่า "เรียนต่อใต้เท้าปู้เจิ้งซื่อว่า เราจะตามหลังไป"

นายทหารนั้นก้มศีรษะล่าถอยออกไป เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ หลบลี้หนีหน้าก็เปล่าประโยชน์ ในความเห็นข้าพเจ้าเหลิ่งเสียนไม่มีหลักฐานว่าท่านเข้าร่วมกับเอี้ยนอ๋อง หากท่านไม่ไป กลับเป็นการเผยพิรุธ มิสู้เผชิญหน้า พลิกแพลงตามสถานการณ์"

จางซิ่นระงับสติแล้วกล่าว "กล่าวถูกต้อง อย่าได้เสียขบวนรวนเรเอง"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "ข้าพเจ้าจะตามท่านไป หากเห็นผิดท่า ก็เข่นฆ่าออกจากที่ทำการปู้เจิ้งซือ"

จางซิ่นทราบว่ามันมีฝีมือสูงเยี่ยม จึงหาเครื่องแบบมาชุดหนึ่ง ให้เวี่ยจือหยางปลอมตัวเป็นทหารคนสนิท ติดตามอยู่ข้างกาย

ทั้งสองขี่ม้าถึงที่ทำการปู้เจิ้งซือ เข้าสู่ที่ทำการ จางซิ่นจิตใจเหม่อลอย หลั่งเหงื่อโซมหน้า ตอนเข้าประตูสะดุดเสียหลัก ดีที่เวี่ยจือหยางยื่นมือประคองไว้

พอเข้าสู่ห้องประชุม ทหารคนสนิทต้องอยู่ข้างนอก ไม่สามารถเข้าไป ก่อนที่จางซิ่นจะเข้าประตูไป ต้องเหลียวมองเวี่ยจือหยางแวบหนึ่ง ลักษณะคล้ายเป็นการล่ำลา

เวี่ยจือหยางยิ้มให้กำลังใจมัน พร้อมกันนั้นเงี่ยหูฟัง พบว่าภายในห้องมีผู้คนเพียงสองคน ฟังจากเลือดลมที่โคจรหมุนเวียน ล้วนมิใช่ผู้มีฝีมือ ต้องครุ่นคิด *'เหลิ่งเสียนไม่ได้อยู่ด้วย?'*

---

* ที่ทำการฝ่ายปกครอง

ได้ยินจางซิ่นกล่าวว่า "ใต้เท้าจาง ใต้เท้าเซี่ย...มีเพียงพวกท่านหรือ?"

ได้ยินสุ้มเสียงสุภาพเสียงหนึ่งกล่าวว่า "ใต้เท้าจาง เราเป็นจื่อเจิ้งซื่อ ท่านทั้งสองเป็นจื่อฮุยซื่อ ถือเป็นผู้นำทั้งบุ๋นและบู๊ของเมืองเป่ยผิง นอกจากนี้ยังมีบุคคลที่สี่หรือ?" คนกล่าววาจาคือจางปิ่งเอง

จางซิ่นระบายลมจากปากคำหนึ่งแล้วกล่าว "ยังไม่มีข่าวของเหลิ่งกงกงหรือ?"

ภายในห้องเงียบงันชั่วขณะ จางปิ่งค่อยทอดถอนใจกล่าวว่า "มีข่าวอยู่บ้าง"

จางซิ่นถามว่า "เป็นอย่างไร?" จางปิ่งกล่าวว่า "ให้ใต้เท้าเซี่ยบอกเถอะ"

จากนั้นเซี่ยกุ้ยกล่าวว่า "**กว๋อจ่างซื่อ** *(ขุนนางจ่างซื่อแซ่กว๋อ)* ส่งข่าวมาว่า...เป่าฮุยกงจู่คล้ายกลับเข้าวังเจ้าเอี้ยนอ๋องแล้ว"

จางซิ่นแสร้งอุทานดังอา เซี่ยกุ้ยกล่าวว่า "เรื่องราวน่าสงสัยอย่างมาก เมื่อวันก่อนเหลิ่งกงกงนัดหมายเป่าฮุยกงจู่ไปพบที่เก๋งมังกรทอง ต่อมาถูกคนคร่ากุม สาบสูญไร้ร่องรอย ฝูงซังเต้าเจี้ยงลงความเห็นว่าคนร้ายเป็นราชครูมองโกลเถี่ยมู่หลี เรากับใต้เท้าจางแยกแยะดู เห็นว่าเอี้ยนอ๋องสมคบคิดกับมองโกล คิดแข็งข้อต่อราชสำนัก"

จางซิ่นกล่าวว่า "เอี้ยนอ๋องมิใช่คลุ้มคลั่งฟั่นเฟือนหรอกหรือ?"

เซี่ยกุ้ยกล่าวว่า "กว๋อเฉิงปักใจเชื่อว่าเอี้ยนอ๋องเสแสร้ง มิหนำซ้ำระหว่างนี้ที่ตึกหลังเพิ่มคนแปลกหน้าเข้าออก มีสิ่งที่น่าเคลือบแคลงมากหลาย" หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า "บุคคลสำคัญคือเป่าฮุยกงจู่ วันที่เหลิ่งเสียนถูกคร่ากุม นางเห็นเหตุการณ์กับตา ขอเพียงหานางพบ ทุกประการจะกระจ่างชัดเอง"

จางซิ่นกล่าวอย่างลังเลว่า "เมื่อเป็นเช่นนี้ไยมิใช่ต้องเข้าวังเจ้าไป?"

จางปิ่งหัวร่อพลางกล่าวว่า “ต้องการเข้าวังเจ้าจริง พวกเราอ้างว่าคิดหาตัวกงจู่ นำกำลังเข้าสู่วังเจ้า ฉวยโอกาสตรวจค้นให้ทั่ว หากในวังเจ้าซ่อนแผนการร้ายไว้ ต้องไม่อาจปิดบังได้”

จางซิ่นถามว่า “หากว่าอ๋องเฟยไม่อนุญาตเล่า?”

เซี่ยกุ้ยหัวร่อเฮอะฮะกล่าวว่า “อย่างนั้นก็เป็นความปรารถนาพอดี จะได้เรียกระดมกองกำลังบุกเข้าวังเจ้า”

จางปิ่งกล่าวว่า “หากถึงคราจำเป็น จึงค่อยทำเช่นนี้” มันทอดถอนใจ กล่าวว่า “ก่อนที่เราจะออกจากนครหลวง ฝ่าบาทกำชับให้จับเป็นเอี้ยนอ๋อง เนื่องเพราะเซียงอ๋องตายแล้ว พระองค์ไม่อาจแบกรับข้อหาว่าฆ่าพระอา หากว่าบุกเข้าวังเจ้า ลูกธนูไม่มีนัยน์ตา ทำร้ายถูกเอี้ยนอ๋อง เราก็ไม่อาจกราบทูลฝ่าบาทได้”

เวี่ยจือหยางค่อยเข้าใจกระจ่าง ราชสำนักช่วงชิงมีเปรียบ กลับรีรอลังเล ไม่บุกตีวังเจ้าเอี้ยนอ๋อง ที่แท้เป็นพระประสงค์ของเจี้ยนเหวินฮ่องเต้ ฮ่องเต้องค์ใหม่ยืดยาดเยิ่นเย้อ มีจิตใจเช่นสตรี หากไม่ปรับเปลี่ยนท่าที วันหน้าต้องพลาดท่าเสียที

แต่แล้วยามนั้นได้ยินเสียงฝีเท้าดังมาแต่ไกล หากมิใช่มีฝีเท้าคล่องแคล่ว ก็เป็นฝีเท้าที่หนักแน่น พอฟังก็ทราบว่าเป็นมือดี โดยเฉพาะคนนำหน้าคล้ายเหินบินบนยอดหญ้าก็มิปาน

เวี่ยจือหยางรีบถอยกายไปสองก้าว หลบอยู่ด้านหลังองครักษ์ที่ถือทวน แสร้งเป็นพินอบพิเทา หางตากวาดมองไปที่ประตูใหญ่ เห็นฝูซังเต้าเจี้ยงนำเจ้าหน้าที่กรมความมั่นคงแผ่นดินขบวนหนึ่งเข้ามา คนวางก้ามเขื่องโข แสดงว่าเมื่อปราศจากเหลิ่งเสียน มันก็ตั้งตนเป็นผู้แทนพระองค์

เวี่ยจือหยางกระทั่งศีรษะยังไม่เงยขึ้น ดีที่ฝูซังเต้าเจี้ยงมีเรื่องรีบด่วนต้องกระทำ ทั้งคาดฝันไม่ถึงว่ามันกล้ามาถึงที่นี้ จึงเดินตรงเข้าห้องประชุมไป

ได้ยินจางปิ่งถามว่า “ฝูซังเต้าเจี้ยง สถานการณ์เป็นอย่างไร?”

ฝูซังเต้าเจี้ยงตอบว่า “ค้นหาอยู่ครึ่งวัน ยังไม่พบเถี่ยมู่หลี แต่เป็นที่แน่ใจว่าคนยังอยู่ในเมือง”

เซี่ยกุ้ยกล่าวว่า “มันปรากฏตัวเมื่อคืน ใช่เกี่ยวข้องกับเอี้ยนอ๋องหรือไม่?”

ฝูซังเต้าเจี้ยงกล่าวว่า “จากปากคำของเหล่าไพร่พล เถี่ยมู่หลีกับพวกนำรถม้าหลายสิบคันออกเดินทาง ภายหลังเหตุการณ์ไม่ทราบไปที่ใด อาตมาตรวจสอบรอยล้อรถ พบว่าขาดๆ หายๆ และจมลึกไปในดิน คาดว่ารถม้าบรรทุกของหนัก ไม่แน่ว่าเป็นอาวุธ”

จางซิ่นถามว่า “รอยล้อรถทอดไปยังที่ใด?” ฝูซังเต้าเจี้ยงกล่าวอย่างลังเลว่า “นี่...ไม่ทราบฝ่ายตรงข้ามใช้วิธีใด กลับกระแทกอิฐหินบนท้องถนนหลายสายแตกแหลกจนเผยเห็นท้องร่อง น้ำโสโครกไหลเจิ่งนอง ลบรอยล้อรถไป”

ภายในห้องเงียบสงบไปชั่วขณะ จางปิ่งจึงกล่าว “หากว่าภายในรถซ่อนอาวุธ คาดว่าเอี้ยนอ๋องคับขันจนตรอก สมคบคิดกับมองโกล ตอนแรกจับตัวเหลิ่งกงกงไป จากนั้นส่งอาวุธเข้าเมือง หากพวกเราไม่ชิงลงมือ คงต้องตายโดยไร้ที่กลบฝัง”

เซี่ยกุ้ยร้องดังๆ ว่า “เรื่องไม่อาจชักช้า ลงมือในวันนี้เถอะ”

จางซิ่นส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า “ระหว่างนี้ท่านแม่ไม่สบาย ก่อนปราบความไม่สงบ เราคิดกลับบ้านไปดูท่านผู้เฒ่าก่อน”

จางปิ่งหัวร่อเฮอะฮะกล่าวว่า “ร้อยกุศลถือกตัญญูอันดับแรก จางจื่อฮุยซื่อช่างเป็นบุตรกตัญญูนัก”

เซี่ยกุ้ยกล่าวเสริมว่า “นับแต่โบราณกาลมา ความจงรักกตัญญูยากคงอยู่ร่วมกัน เมื่อรับใช้ฝ่าบาท ควรทุ่มเทอย่างเต็มที่ อย่าให้พระองค์ต้องผิดหวัง”

เซี่ยกุ้ยกับจางซิ่นต่างคุมกำลังทหาร ปรกติมีเงื่อนปมอยู่ในใจ บวกกับเซี่ยกุ้ยคบหากับจางปิ่ง ทั้งสองจับมือกัน ทำการกดดันต่อจางซิ่น สร้างความขุ่นข้องใจแก่จางซิ่นจนกล่าวว่า "ตกลง เราจะไม่กลับบ้านไป"

ได้ยินจางปิ่งกล่าวว่า "ฝูซังเต้าเจี้ยง"

"อาตมาอยู่"

"เหลิ่งกงกงไม่อยู่ ให้ท่านนำเจ้าหน้าที่กรมความมั่นคงแผ่นดินติดตามเราไปจับตัวเอี้ยนอ๋อง"

ฝูซังเต้าเจี้ยงกล่าวอย่างลังเลว่า "ที่ข้างกายเอี้ยนอ๋องมีมือดีไม่น้อย เช่น หลวงจีนเต้าเยียนกับเวี่ยจือหยาง หากพวกมันต่อสู้ขัดขืน ควรจัดการอย่างไร?"

จางปิ่งเค้นเสียงออกมาว่า "ผู้ใดต่อสู้ขัดขืนให้ประหารฆ่าสิ้น"

หัวใจเวี่ยจือหยางตกวูบลง เหตุการณ์ดำเนินถึงขั้นนี้ นอกจากต่อสู้แตกหักแล้ว ไม่มีหนทางอื่นอีก

ผู้คนในห้องประชุมลุกขึ้นเดินออกมา โดยมีจางซิ่นคั่นกลาง เจ้าหน้าที่กรมความมั่นคงแผ่นดินหลายนายเลื่อนมือจับด้ามดาบ ติดตามอยู่ด้านข้าง ขอเพียงจางซิ่นมีความเคลื่อนไหวผิดปรกติ ศีรษะจะหลุดจากบ่า

เมื่อมาถึงลานตึก จางปิ่งทำหน้าที่คุมกำลัง เซี่ยกุ้ยขานชื่อแม่ทัพจางซิ่นไร้เรื่องราวให้กระทำ เพียงยืนดูอยู่ด้านข้าง ไม่นานให้หลังก็รวบรวมกำลังแล้วเสร็จ ประกอบด้วยมือดาบห้าร้อย มือธนูสามร้อย ยังมีทัพม้าสองร้อย เคลื่อนขบวนไปยังวังเจ้าเอี้ยนอ๋อง

เวี่ยจือหยางปะปนอยู่ในขบวนทหารคนสนิท ติดตามอยู่ด้านหลังทั้งหมด ส่วนฝูซังเต้าเจี้ยงอยู่ด้านหน้า ขี่ม้าขาวตัวหนึ่ง กลางหลังสะพายกระบี่วิเศษเจ็ดดาว ยามอยู่ในกองกำลังทหาร ดูไปคล้ายผีเสื้อสีดำขนาดใหญ่ตัวหนึ่ง

เมื่อมาถึงสี่แยก สมทบกับกำลังทหารที่ล้อมวังเจ้าเอี้ยนอ๋อง จำนวนคนเพิ่มเป็นสามพัน ยิ่งแข็งแกร่งกว่าเดิม ผู้คนสัญจรต่างพากันหลบหน้า ร้านรวงก็ปิดประตูลง กลิ่นอายฆ่าฟันปกคลุมทั่วถนนยาว

ประตูทั้งสี่บานของวังเจ้าเอี้ยนอ๋องปิดสนิท ไม่มีคนเฝ้าประตูหรือบ่าวไพร่ใด ปีกกาบนกำแพงมีศีรษะคนโผล่พ้นออกมา พอเห็นเช่นนั้นพากันหดกลับไป

เซี่ยกุ้ยออกคำสั่งคำหนึ่ง กำลังทหารก็กระจายไปยังสองปีก จากนั้นผลักดันไม้ซุงสำหรับกระทุ้งประตูวัง เคลื่อนปืนใหญ่มาประจำที่

เวี่ยจือหยางชมดูจนร้อนรุ่มใจยิ่ง ตอนนี้สถานการณ์คับขัน จางซิ่นถูกกักตัวไว้ ระหว่างภายนอกกับภายนอกไม่สามารถติดต่อกัน ต่อให้กำแพงวังเจ้าแข็งแกร่งกว่านี้ ก็ไม่อาจต้านทานปืนใหญ่ และไม้ซุงที่กระทุ้งใส่ นักรบในวังเจ้ามีจำนวนน้อยนิด ได้แต่ฝ่าวงล้อม ไม่เหมาะกับการทำศึกซึ่งหน้า ส่วนสมุนพรรคค้าเกลือไม่เคยเข้าสู่สมรภูมิ จูเหนิงมีชื่อว่า "**เหนิง** *(สามารถ)*" ไม่ทราบสามารถสั่งการพวกกเฟวรากสักเท่าใด?

บนลานที่ว่างเงียบสงัดงัน ทหารสังกัดทัพหน้านายหนึ่งกระตุ้นม้าออกไป ร้องดังๆ ว่า "ขุนนางปู้เจิ้งซื่อเมืองเป่ยผิงใต้เท้าจางปิ่งขอพบ**อ๋องเฟย** *(พระชายา)*"

ร่ำร้องอยู่ครู่หนึ่ง หามีเสียงตอบรับไม่ จางปิ่งจึงปรายตาบอกใบ้เซี่ยกุ้ยเข้าใจดี หวดแส้ม้าใส่อากาศธาตุ เสียงกลองศึกตงตงพลันดังขึ้น

หัวใจเวี่ยจือหยางเต้นแรงขึ้น สมองเลอะเลือนอลวน พลันเห็นจางซิ่นเหลียวหน้ามา เวี่ยจือหยางทราบว่ามันมองหาตนเอง จึงรีบหดศีรษะลง จริงดังคาดหมาย ฝูซังเต้าเจี้ยงกวาดตามองตามสายตาของจางซิ่นมาทั้งสองไม่พบเห็นอันใด สร้างความผิดหวังแก่จางซิ่นยิ่ง ส่วนฝูซังเต้าเจี้ยงบังเกิดความเคลือบแคลงสงสัยอยู่หลายส่วน

หลังเสียงกลองศึก ฝ่ายตรงข้ามยังไม่มีความเคลื่อนไหว จางปิ่ง

ขุ่นข้องรำคาญขึ้นมา สบตากับเซี่ยกุ้ยแวบหนึ่ง เซี่ยกุ้ยก็ยกชูแส้ม้าขึ้น ปรากฏไพร่พลหลายคนถือคบไฟสืบเท้าออกไป จ่อกับสายชนวนของปืนใหญ่

เห็นการศึกใกล้ปะทุ พลันบังเกิดเสียงแอ๊ด ประตูวังเจ้าเปิดอ้าออก ขันทีน้อยหลายคนสาวเท้าออกมา ยืนเรียงรายอยู่สองฟากข้าง ต่อจากนั้น เจิ้งเหอประคองฉีเฟยเดินช้าๆ ออกมา

โลกหล้าไร้บุปผา

ฉีเฟยสวมใส่อาภรณ์เฉิดฉัน ใบหน้าขาวซีด ดวงตาทั้งดำทั้งสุกใส ศีรษะประดับมุกมณีแพรวพราว นางหยุดยืนที่หน้าประตู กวาดตาสำรวจดูแวบหนึ่ง สีหน้าทอแววเหยียดหยาม จากนั้นเดินสืบต่อ จนถึงหน้าม้าพาหนะของจางปิ่ง

จางปิ่งพลิกตัวลงจากหลังม้า ประสานมือคารวะกล่าวว่า "คำนับอ๋องเฟยเหนียงเหนียง"

ฉีเฟยกล่าวเสียงเย็นชาว่า "จางปิ่ง ท่านยกกำลังทหารมา เตรียมทำลายล้างวังเจ้าเอี้ยนอ๋องหรือ?"

จางปิ่งกำชัยชนะเป็นมั่นเหมาะ จึงกล่าวอย่างหนักแน่นเยือกเย็นว่า "อ๋องเฟยกล่าวหนักเกินไป การมาของเราครั้งนี้หาเกี่ยวข้องกับวังเจ้าเอี้ยนอ๋องไม่"

ฉีเฟยเลิกคิ้วขึ้นกล่าวว่า "อย่างนั้นไฉนตั้งทัพอยู่หน้าวังเจ้า?"

"เพราะวังอ๋องเฟยรีรอไม่ออกมา เรากลัวว่าผู้ต้องหาเล็ดลอดไปได้"

"ผู้ต้องหา? ผู้ใดกัน?"

จางปิ่งกล่าวย้ำว่า "เป่าฮุยกงจู่"

"เมื่อวันก่อนเป่าฮุยตอบรับคำเชิญของเหลิ่งเสียนไปยังเก๋งมังกรทอง

ภายหลังเหตุการณ์ไม่ได้กลับมา หาได้อยู่ในวังเจ้าไม่”

“เท่าที่เราทราบ เป่าฮุยกงจู่อยู่ในวังเจ้าเอง”

ฉีเฟยกล่าวคำ “บังอาจ” โกรธแค้นจนสุ้มเสียงสั่นระริกกล่าวว่า “เราเป็นชนชั้นใด หรือยังจะหลอกลวงคน?”

จางปิ่งขบกรามกรอดกล่าวว่า “ได้ยินกับหูไม่แน่ใจ ได้เห็นกับตาจึงยึดถือได้ กงจู่อยู่หรือไม่ ค้นหาเที่ยวหนึ่งก็ทราบเอง” มันไม่รอให้ฉีเฟยโต้แย้ง ชิงโบกมือวูบ เหล่าเจ้าหน้าที่กรมความมั่นคงแผ่นดินหลายคนก็ถลันเข้ามา ล้อมฉีเฟยเอาไว้

เจิ้งเหอชักกระบี่สั้นออกมา ฝูซังเต้าเจี้ยงโบกแขนเสื้อคราหนึ่ง เจิ้งเหอก็ลอยลิ่วไปไกลโข ไพร่พลหลายคนโถมเข้ามา กดร่างมันกับพื้น แย่งชิงกระบี่สั้น บิดสองมือไพล่หลัง เจิ้งเหอขัดขืนดิ้นรน กลับถูกต่อยใส่หลายหมัด จนเลือดกำเดาไหลออกมา

เหตุแปรเปลี่ยนอย่างกะทันหัน เห็นพระชายาถูกล้อมไว้ เหล่าขันทีและองครักษ์ที่หน้าประตูไม่ทันเคลื่อนไหวอันใด เซี่ยกุ้ยถือโอกาสหวดแส้สั่งการ เหล่าไพร่พลก็บุกเข้ามา กระแทกประตูวังเจ้าเปิดอ้าออก กำลังพลหลายร้อยนายฮือเข้าวังเจ้าไป

ฉีเฟยลืมตากลมกว้าง ร่ำร้องว่า “จางปิ่ง ท่านคิดตรวจค้น หรือคิดยึดทรัพย์?”

จางปิ่งยิ้มพลางกล่าวว่า “เราจะเพลามือเอง” จากนั้นหันไปสั่งการว่า “ใต้เท้าเซี่ย ควบคุมผู้ใต้บังคับบัญชา อย่าได้ทำร้ายคนไร้ความผิด หากมีคนต่อสู้ขัดขืน ก็ประหารฆ่าสิ้น”

เซี่ยกุ้ยรับคำคราหนึ่ง นำทหารคนสนิทบุกเข้าวังเจ้า ส่วนจางปิ่งนำผู้ใต้บังคับบัญชาเดินอ้อมเป็นวง ส่ายอาดๆ ตามหลัง เจ้าหน้าที่กรมความมั่นคงแผ่นดินสองคนแยกย้ายเป็นหนึ่งซ้ายหนึ่งขวา คว้าแขนของฉีเฟยคร่ากุมนางเข้าไป ฉีเฟยสะบัดดิ้นรน ร้องว่า “เรามีขาเดินเองได้ หด

กรงเล็บสุนัขกลับไป..."

เจ้าหน้าที่กรมความมั่นคงแผ่นดินทั้งสองได้รับคำสั่งลับมา จึงแสร้งเป็นไม่ได้ยิน จางซิ่นไม่อาจทนดูได้ ลงจากหลังม้ามาตวาดว่า "บังอาจ นางเป็นบุตรสะใภ้ของฮ่องเต้ผู้ล่วงลับ เป็นภรรยาของเอี้ยนอ๋อง เป็นธิดาของ**จงซันอ๋อง*** มีศักดิ์ฐานะสูงส่ง พวกเจ้าเป็นตัวอะไร กลับกล้ากระทบถูกนาง?"

พลางเลื่อนมือจับด้ามกระบี่ เจ้าหน้าที่กรมความมั่นคงแผ่นดินทั้งสองบังเกิดความระย่นย่อ ต้องคลายมือออก ฉีเฟยมองดูจางซิ่นด้วยความสำนึกขอบคุณ จัดแจงเสื้อผ้าแล้วเดินเข้าวังเจ้า

กำลังทหารแบ่งออกเป็นสี่สาย ขับไล่คนในวังเจ้า ยึดครองจุดสำคัญไว้ จากนั้นทำการตรวจค้น กระทำการอย่างอึกทึกครึกโครม เซี่ยกุ้ยกับจางปิ่งต่างนำกำลังขบวนหนึ่ง ผ่านตำหนักหน้ามุ่งสู่ตึกหลัง ระหว่างทางเห็นผู้คนในวังเจ้าแตกฮือหลบหนี สร้างความกระหยิ่มยิ้มย่องแก่จางปิ่ง จนกล่าวว่า "หากทราบแต่แรกว่าวังเจ้าล้วนว่างเปล่า ไยต้องนำกำลังพลมามากมายถึงเพียงนี้ ฟังว่าเอี้ยนอ๋องชุบเลี้ยงนักรบไว้ คาดว่าคงเป็นข่าวโคมลอย"

เซี่ยกุ้ยก็ยิ้มพลางกล่าวว่า "ใต้เท้ากล่าวถูกต้อง เอี้ยนอ๋องคงเสียสติ จริงๆ คนเสียสติผู้หนึ่งยังก่อการอันใดได้?"

ทั้งสองกล่าวพลางเดินพลาง จนถึงตึกหลังของวังเจ้า ที่นี้ความจริงเป็นวังหลังของมองโกล ก่อกำแพงสูง สร้างศาลาหอเก๋ง ลำธารคดเคี้ยวสายหนึ่งไหลผ่าน สร้างสะพานหยกขาวทอดข้าม ริมฝั่งปรากฏหลิวย้อยร่มรื่น อาศัยด้วยขมิ้นเหลืองหลายตัว พอเห็นผู้คนจำนวนมากมาถึง ก็กระพือปีกโบยบินขึ้น ส่งเสียงร้องเซ็งแซ่

จางปิ่งได้ยินเสียงนกร้อง รู้สึกไม่เป็นมงคล จึงช้อนตามองดูนก

---

* บรรดาศักดิ์ของฉีต๋า

ขมวดคิ้วเข้าหากัน ฝูซังเต้าเจี้ยงก็โบกแขนเสื้อออก พลังพลานุภาพพอกวาดผ่าน ฝูงนกร่วงหล่นลงมา ตกลงในลำธารน้ำ

ฉีเฟยกระซากเสียงว่า "ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต นับเป็นพฤติการณ์ของบรรพชิต?"

ฝูซังเต้าเจี้ยงกวาดมองฉีเฟยแวบหนึ่งกล่าวว่า "นี่เรียกว่าไม่ทราบสถานการณ์ แม้ติดปีกก็บินหนีไม่พ้น" น้ำเสียงกลับแฝงแววข่มขู่

ตึกหลังมีประตูสี่บาน ประตูหลักตั้งชื่อว่า**ตวนชิ่ง** *(เที่ยงตรงเฉลิมฉลอง)* สร้างเมื่อราชวงศ์ก่อน หงอู่ฮ่องเต้ดำริว่าเป็นนามอันมงคล จึงคงไว้ไม่เปลี่ยนแปลง เพียงแซะภาษามองโกลบนประตูออก เปลี่ยนเป็นรูปมังกรกลางอาทิตย์

ประตูทั้งสี่ปิดอยู่สามบาน มีเพียงประตูตวนชิ่งที่ปิดแง้มไว้ ขันทีที่เฝ้าประตูทั้งสองโผล่ศีรษะออกมา พอเห็นมีคนมาก็ปิดประตูลง

เซี่ยกุ้ยออกคำสั่งคำหนึ่ง เหล่าไพร่พลใช้ไม้ซุงกระทุ้งประตู กระทุ้งอยู่สามครา กลอนประตูก็หักสะบั้น ประตูใหญ่เปิดผางออก เผยเห็นหอเก๋งต้นหลิวภายใน

เหล่าไพร่พลฮือเข้าไป แต่ที่เหนือความคาดหมายคือ ลานตึกเงียบงันวังเวง ไม่มีเงาร่างผู้คน ทั้งหมดเกิดความรู้สึกผิดปรกติ พากันชะงักเท้าลง เหลียวซ้ายแลขวามองหา

ฝูซังเต้าเจี้ยงพลันอุทานดังเอ๊ะ สาวเท้าไปเบื้องหน้า จางปิ่งกับเซี่ยกุ้ยรีบติดตามหลัง เดินไปสิบกว่าก้าว พลันได้ยินเสียงอู้อี้ดังมา พออ้อมต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง เห็นเบื้องหน้าเป็นที่โล่ง ก่อเสาหินสำหรับผูกม้าสองต้น บนเสาหินมัดพันธนาการผู้คนสองคน ล้วนหลั่งโลหิตโชมกาย ปากยัดเมล็ดของต้นปอไว้ ไม่อาจส่งเสียงดังได้ ดวงตาล้วนทอแววสิ้นหวัง

จางปิ่งจดจำคนทั้งสองออก ร้องโพล่งว่า "**กว๋อฉางซื่อ** *(ขุนนางยศฉางซื่อแซ่กว๋อ)* **หลูจื่อฮุย** *(หัวหน้าองครักษ์แซ่หลู)*..."

คนทั้งสองเป็นขุนนางฉางซื่อกว๋อเฉิงกับหัวหน้าองครักษ์หลูเจิ้น ความจริงเป็นผู้ใต้บังคับบัญชาของเอี้ยนอ๋อง แต่เข้าร่วมกับราชสำนัก ถูกวางตัวเป็นสายภายใน ยามนี้ล้วนถูกจับมัดพันธนาการ แสดงว่าศักดิ์ฐานะถูกเปิดโปงแล้ว

เซี่ยกุ้ยงงงันวูบจึงร้องบอกว่า "รีบแก้มัด..." แต่เห็นหลังประตูไม้ปรากฏคนผู้หนึ่งเดินออกมา คนสวมใส่ชุดเกราะ ศีรษะประดับหมวก มือถือกระบี่ตัดเมฆยาวสี่เชียะ

จางปิ่งขวัญหนีดีฝ่อ แตกตื่นก็ใช่ที่ ยินดีก็ใช่ที่ ชี้มือไปกล่าวว่า "เอี้ยน...เอี้ยนอ๋อง"

เอี้ยนอ๋องตาทอประกายเจิดจ้า ปราศจากเค้าความฟั่นเฟือน ปรากฏตัวแต่ผู้เดียว ถือกระบี่เดินถึงหน้าเสาหินผูกม้า ยิ้มให้กับทั้งหมด ขยับปลายกระบี่เขี่ยเมล็ดปอในปากกว๋อเฉิงออกมา

กว๋อเฉิงส่งเสียงร้องแหลมเล็กว่า "มีกับดัก"

เอี้ยนอ๋องตวัดกระบี่ฟันลง กว๋อเฉิงปรากฏโลหิตฉีดพุ่ง ศีรษะร่วงหลุดจากบ่า

เอี้ยนอ๋องเงยหน้าขึ้น กวาดมองทั้งหมดแวบหนึ่ง กล่าวว่า "ผู้ไม่จงรักภักดี...ประหาร"

จางปิ่งและพวกคล้ายตกอยู่ในห้วงฝันร้าย ถูกพลังสภาวะของอีกฝ่ายสะกดข่มไว้ ถึงแม้มีกำลังพวกมาก กลับลืมขยับเคลื่อนไหว

เอี้ยนอ๋องกล่าวอีกว่า "ผู้ทรยศต่อนายเหนือ...ประหาร" พลางสะบัดกระบี่ ฟันศีรษะของหลูเจิ้นหลุดจากบ่า

หลังจากปลิดปลงไส้ศึกสองคน จางปิ่งค่อยเรียกสติคืนมา ร้องสั่งว่า "จับตัวไว้"

เหล่าไพร่พลคิดฮือเข้าไป พลันเห็นนักรบชุดขาวจำนวนมากโถมออกจากสองฟากข้างของเอี้ยนอ๋อง ทั้งหมดต้องชะงักเท้าลง จากนั้นที่ด้าน

หลังบังเกิดเสียงโครม ประตูตวนซิ่งปิดลง เหล่านักรบปรากฏตัวจากสองฟากข้างประตู คล้ายทลายผิวดินออกมา ไม่มีวี่แววล่วงหน้าแต่อย่างไร

สถานการณ์เปลี่ยนพลิกกลับกลาย ทหารทางการถูกตัดขาดเป็นสองท่อน กว่าครึ่งรั้งอยู่ตึกนอก ที่เข้าสู่ตึกในมีเพียงส่วนน้อย

จางปิ่งกล่าวอย่างยากเย็นว่า "เอี้ยนอ๋อง อ๋องเฟยตกอยู่ในเงื้อมมือเรา"

เอี้ยนอ๋องเงยหน้าขึ้น มองดูฉีเฟย สีหน้าทอแววเศร้าหดหู่

ฉีเฟยยิ้มออกมากล่าวว่า "อ๋องแหย นี่เป็นช่วงเวลาตัดสินความสำเร็จล้มเหลว ขอให้ลงมืออย่างเต็มที่"

ทั้งหมดฟังความหมายในวาจาออก ฉีเฟยแสร้งเป็นอ่อนแอ ยอมเป็นเหยื่อล่อ หากไม่จับตัวนางไว้ จางปิ่งกับพวกต้องไม่กล้าบุกเข้าวังเจ้ามา

เอี้ยนอ๋องตาแดงก่ำ กล่าวเสียงแหบพร่าว่า "อี้หัว"

อี้หัวเป็นชื่อเล่นของฉีเฟย หลายปีมานี้เอี้ยนอ๋องไม่ได้เรียกหา ยามนี้กล่าวออกมา กลับแฝงความเศร้าสร้อยละห้อยหวน ฉีเฟยสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ดวงตาปรากฏประกายน้ำตาขึ้น ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "สามารถตายเพื่ออ๋องแหย **เชี่ยเซิน*** มีแต่ความยินดี" พลางพลิกข้อมือวูบ ในมือเพิ่มหนามแหลมอันหนึ่ง แทงใส่ขั้วหัวใจตัวเอง

จางปิ่งร้องโพล่งว่า "ขัดขวางนางไว้" ตอนนี้พวกมันตกหลุมพรางติดกับดัก ฉีเฟยเป็นเบี้ยเพียงหนึ่งเดียวให้ยึดถือ

ฝูซังเต้าเจี้ยงจับตาดูตั้งแต่แรก จางปิ่งไม่ทันเอ่ยปาก มันก็โบกแขนเสื้อแผ่พุ่งพลังออก ฉีเฟยรู้สึกลมหายใจอึดอัดติดขัด ง่ามมือปวดแปลบปลาบ หนามแหลมหลุดจากมือ เฉียดผ่านแก้มซ้ายไป สะกิดผิวหนังเป็นรอยแผลโลหิตสายหนึ่ง

---

* คำเรียกตัวเองของสตรี

จูเกาเช่อกับจูเกาซวีเข้าใจว่ามารดาเสียชีวิตแล้ว พากันร่ำร้องว่า "ท่านแม่..." แต่แล้วพบว่าฉีเฟยยังมีชีวิตอยู่ จึงกล้ำกลืนคำพูดไว้

ฝูซังเต้าเจี้ยงใช้พลังแขนเสื้อกวาดหนามแหลมปลิวกระเด็น จากนั้นยื่นกรงเล็บข้างขวาออก ความเคลื่อนไหวรวดเร็วดุจสายลม ฉีเฟยแม้ถือกำเนิดจากตระกูลแม่ทัพใหญ่ แต่ไม่รู้จักวิชาฝีมือ ยังไม่เข้าใจว่าเป็นเรื่องราวใด หัวไหล่ก็ปวดแปลบ ตกอยู่ในเงื้อมมือฝ่ายตรงข้าม

พลันได้ยินเสียงซี่แหวกฝ่าอากาศ เงาสีเขียวสายหนึ่งชำแรกมายังข้อมือของฝูซังเต้าเจี้ยง ฝูซังเต้าเจี้ยงรีบหดมือกลับ เห็นบนจุดชวีฉือที่ข้อศอกปรากฏใบสนครึ่งหนึ่งโผล่พ้นออกมา มันใจเขม็งตึงเครียด เวี่ยจือหยางก็พุ่งตัวออกจากกลุ่มคน ตวัดเท้าเตะใส่ตำแหน่งหัวใจของมัน

ฝูซังเต้าเจี้ยงคาดฝันไม่ถึงว่าศัตรูเข้มแข็งรายนี้ซ่อนตัวอยู่ด้านข้าง รีบยกสองมือป้องอกผลักดันออกไป มือเท้าของทั้งสองพอเผชิญพบกัน ฝูซังเต้าเจี้ยงรู้สึกกระดูกแขนแทบหักไป ถูกพลังหนักนับพันชั่งขุมหนึ่งกดดันไปด้านหลัง ชนผู้คนหลายคนล้มลง ค่อยยืนหยัดมั่น รู้สึกมีโลหิตประดังขึ้นถึงลำคอ ร่างท่อนล่างนับแต่ช่วงเอวลงไป คล้ายกับจะหลุดสลายจากกัน

เวี่ยจือหยางใช้เท้าเดียวประสบผล ก็หยิบยืมพลังปะทะบิดตัว ใช้เท้าระฆังวัตรเข้ากวาดไปรอบข้าง เจ้าหน้าที่กรมความมั่นคงแผ่นดินละแวกใกล้เคียงสิบกว่าคนถูกเตะลอยลิ่วไป

พริบตานั้นรอบบริเวณว่างเปล่า เวี่ยจือหยางทิ้งตัวลงสู่พื้น เห็นเจิ้งเหอถูกมัดพันธนาการ จึงหมุนคว้างไปแย่งชิงดาบมาเล่มหนึ่ง สะบัดดาบตัดเส้นเชือก แล้วโยนดาบไปให้ ร้องบอกว่า "คุ้มครองอ๋องเฟยไว้"

เจิ้งเหอรับดาบมาถือไว้ ขวางอยู่เบื้องหน้าฉีเฟย ฟันไพร่พลนายหนึ่งล้มลง มิคาดเจ้าหน้าที่กรมความมั่นคงแผ่นดินคนหนึ่งกระโดดเข้ามา จ้วงแทงดาบใส่กลางหลังมัน ฉีเฟยเหลือบแลเห็นเช่นนั้น ขณะจะร้องบอก

พลันเห็นเจ้าหน้าที่กรมความมั่นคงแผ่นดินนั้นยืนตัวแข็งทื่อ ดาบยาวร่วงหล่นลงกับพื้น ปรากฏปลายกระบี่ท่อนหนึ่งโผล่พ้นออกจากหน้าอก ฉีเฟยเหลียวหน้ามอง เห็นจางซิ่นถอนดึงกระบี่ออกมา ถีบซากศพล้มลง ผงกศีรษะให้กับนาง จากนั้นร่ายรำกระบี่เข้าต่อสู้กับเจ้าหน้าที่กรมความมั่นคงแผ่นดินอีกคนหนึ่ง

ฝูซังเต้าเจี้ยงล่าถอยไปแล้วกลับมาใหม่ ชักกระบี่เจ็ดดาว ขยับข้อมือบังเกิดประกายกระบี่พร่างพราว ครอบคลุมใส่ศีรษะเวี่ยจือหยาง

เวี่ยจือหยางหลบหลีกปลายกระบี่ ฟาดฝ่ามือใส่หน้าอกฝูซังเต้าเจี้ยง ฝูซังเต้าเจี้ยงวกกระบี่กลับมาปิดป้อง เวี่ยจือหยางจึงใช้ดรรชนีเลาขลุ่ยจี้ถูกตัวกระบี่ จนกระบี่เบี่ยงเบนไป ฝูซังเต้าเจี้ยงจึงเปลี่ยนจากรุกเป็นรับ เวี่ยจือหยางแม้มีฝีมือเหนือกว่ามัน แต่ยังไม่อาจโค่นมันล้มลง

เวี่ยจือหยางเผยโฉมกลางขบวนศัตรู มิเพียงช่วยชีวิตฉีเฟย ยังสร้างความปั่นป่วนแก่ทหารทางการ สร้างความยินดีแก่เอี้ยนอ๋องยิ่ง สะบัดกระบี่ใส่จางปิ่ง จางปิ่งเป็นขุนนางบุ๋น ไหนเลยเคยประสบเหตุเช่นนี้ จึงยืนตัวแข็งทื่อ ลืมขยับเคลื่อนไหว เซี่ยกุ้ยจะอย่างไรเป็นแม่ทัพบู๊ จึงถือดาบกระโดดเข้ามา ทั้งสองพอประมือกัน กระบี่ตัดเมฆปัดป่ายคมดาบพ้นห่าง แล้วฟันลงตามสภาวะ ฟันร่างเซี่ยกุ้ยแยกออกเป็นสองเสี่ยง หยาดโลหิตกระเซ็นใส่ศีรษะใบหน้าของจางปิ่ง

เหล่านักรบวังเจ้าเอี้ยนอ๋องส่งเสียงโห่ร้อง โถมเข้าหาทหารทางการ กวัดแกว่งดาบทวนฆ่าฟันเป็นการใหญ่ เอี้ยนอ๋องก็เตะซากศพพ้นห่าง กวาดตาสำรวจมอง เห็นจางปิ่งซ่อนตัวอยู่ด้านหลังเจ้าหน้าที่กรมความมั่นคงแผ่นดินหลายคน จึงแค่นเสียงอย่างเย็นชา สืบเท้าเข้าหา

เจ้าหน้าที่กรมความมั่นคงแผ่นดินคุ้มกันจางปิ่งล่าถอย สองในจำนวนนั้นควงดาบเข้ามา เอี้ยนอ๋องตวัดกระบี่ ฟันศีรษะหลุดไปหัวหนึ่ง หมุนตัวดังขวับ ประกายกระบี่พอกวาดผ่าน ก็ฟันเท้าซ้ายของเจ้าหน้าที่

กรมความมั่นคงแผ่นดินที่หลงเหลือขาดสะบั้น ต้องเกลือกกลิ้งไปตามพื้นดิน

เอี้ยนอ๋องกระทั่งเหลือบแลยังไม่เหลือบแล ไล่กวดตามจางปิ่งไป

แต่แล้วยามนั้นเอี้ยนอ๋องขนลุกชี้ชัน กลางหลังเย็นวะวาบ มันมีความคิดปราดเปรียว รีบชะงักเท้าหมุนตัว ตวัดกระบี่ขึ้น แต่ยังชักช้าวูบหนึ่ง เงาร่างสายหนึ่งโถมเข้าประชิดตัว ปลายกระบี่เฉียดผ่านร่างมัน คล้ายแทงถูกเงามายาสายหนึ่ง เอี้ยนอ๋องรีบหงายร่างพุ่งถอย คนผู้นั้นพลิกข้อมือวูบ เสียงฉึกเมื่อมีดสั้นเล่มหนึ่งปักใส่อกด้านซ้ายของเอี้ยนอ๋อง

รอบบริเวณบังเกิดเสียงร้องอุทานดังระงม เหล่านักรบวังเจ้าเอี้ยนอ๋องแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ พากันกวาดตามองมา

คนร้ายนั้นเงยหน้าขึ้น เห็นใบหน้าชราคล้ายไม้ผุ สองตาเย็นเยียบราวแท่งน้ำแข็ง

เอี้ยนอ๋องร้องโพล่งว่า “เป็นท่าน”

คนร้ายนั้นคือเหลิ่งเสียน มันสวมชุดขาวใส่เกราะขาว ปลอมตัวเป็นนักรบวังเจ้า อาศัยความชุลมุนวุ่นวายใช้ท่าสังหารออก

เสียงโห่ร้องฆ่าฟันชะงักขาดหาย รอบบริเวณเงียบงันราวความตาย สายตาทุกคู่จ้องจับมายังคนทั้งสอง การลุกฮือครั้งนี้ขึ้นอยู่กับเอี้ยนอ๋อง เอี้ยนอ๋องเฉกเช่นมันสมอง เป็นจิตวิญญาณของทั้งหมด หากว่ามันตกตาย ต่อให้มีนักรบมากกว่านี้ก็เปล่าประโยชน์ ไม่ว่าฉีเฟยก็ดี ซื่อจื่อก็ช่าง ล้วนไม่มีปัญญาต่อต้านราชสำนักได้

ทุกผู้คนล่วงรู้เหตุผลข้อนี้ เหลิ่งเสียนก็ไม่มีข้อยกเว้น มันรับบาดเจ็บสาหัส หลังจากแสร้งตายหนีเอาชีวิตรอด ก็มีสภาพเฉกเช่นตะเกียงน้ำมันใกล้สิ้นแสง ดีที่วังเจ้าเอี้ยนอ๋องตั้งอยู่ในวังมองโกล เหลิ่งเสียนคุ้นกับภูมิประเทศ จึงหาสถานที่ซ่อนตัว ความจริงคิดรอให้อาการดีขึ้น ค่อยหลบหนีออกไป มิคาดจางปิ่งกับเซี่ยกุ้ยบุกเข้าวังเจ้า ตกหลุมพรางของเอี้ยน

อ๋อง เหลิ่งเสียนเห็นผิดท่า จึงตัดสินใจเสี่ยงอันตราย ฆ่านักรบคนหนึ่ง สวมใส่เสื้อผ้าชุดเกราะของมัน ลงมือลอบสังหารเอี้ยนอ๋อง

นักรบที่ข้างกายเอี้ยนอ๋องมีอยู่มากมาย ตอนแรกเหลิ่งเสียนไม่มีโอกาส จวบกระทั่งเอี้ยนอ๋องไล่ล่าฆ่าจางปิ่ง ผละจากขบวนนักรบ มันค่อยมีโอกาสลงมือ

แต่ที่เหนือความคาดหมายคือ มีดสั้นแทงทะลุเกราะเหล็กเข้าไปเพียงหนึ่งนิ้ว ปลายมีดก็กระทบถูกความอ่อนหยุ่นเหนียวแน่น

หัวใจของเหลิ่งเสียนตกวูบลง พลิกข้อมือใช้มีดสั้นตัดผ่านลำคอเอี้ยนอ๋อง คมมีดตัดเกราะเหล็กขาด เผยเห็นประกายสีทองแถบหนึ่ง

เหลิ่งเสียนลอบร้องในใจ *'เกราะไหมทอง'* ที่แท้เอี้ยนอ๋องไม่ได้สวมเกราะเหล็กตัวเดียว ทั้งยังสวมเกราะอ่อนที่ถักทอจากตัวไหมทองอีกชั้นหนึ่ง เกราะไหมทองดูเหมือนเบาบาง แต่ต่อให้ลูกธนูยังไม่อาจยิงทะลุร่าง นับแต่โบราณกาลมา เหล่าแม่ทัพใหญ่สวมชุดเกราะนี้ทับอยู่ข้างใน เข้าสู่สมรภูมิสู้รบ ต่อให้ถูกลูกธนูปักใส่ทั่วร่าง ยังไม่ได้รับบาดเจ็บใด

เอี้ยนอ๋องห้าวหาญชาญศึก ยามสู้รบกับทัพมองโกล ล้วนออกศึกด้วยตนเอง หงอู่ฮ่องเต้กริ่งเกรงเอี้ยนอ๋องเพลี่ยงพล้ำ จึงมีพระบัญชาให้ช่างฝีมือถักทอเกราะอ่อนตัวนี้ พระราชทานให้กับเอี้ยนอ๋อง เหลิ่งเสียนก็ทราบเรื่องนี้ เพียงแต่ยามรีบร้อนกลับลืมเลือนไป

มีดสั้นพอแทงไม่เข้า เอี้ยนอ๋องก็พลิกมือซ้าย คว้าใส่ข้อมือของเหลิ่งเสียน เนื่องจากอยู่ในระยะประชิด ไม่สะดวกกับการใช้กระบี่วิเศษพานโยนทิ้งไป ต่อยหมัดขวาใส่ทรวงอกเหลิ่งเสียน เหลิ่งเสียนยกมือปิดป้อง ทั้งสองพอหักล้างกำลังภายในกัน ขันทีชรารู้สึกอวัยวะภายในปั่นป่วน โลหิตประดังขึ้นมาถึงจมูกปาก แต่มันขบกรามกรอด รวบรวมเรี่ยวแรงเมื่อตอนดูดนมมารดา กดมีดสั้นใส่คอหอยฝ่ายตรงข้าม

ที่หลงเหลือค่อยได้สติ จางปิ่งร้องคำ "รีบด่วน..." เจ้าหน้าที่กรม

ความมั่นคงแผ่นดินที่เบื้องหน้าคนหนึ่งโถมใส่เอี้ยนอ๋อง เงื้อดาบคิดฟันใส่ พลันปรากฏกระบี่เล่มหนึ่งซัดพุ่งมา ตรึงร่างมันติดกับพื้น

คนซัดกระบี่คือเต้าเยียน หลวงจีนฆ่าเจ้าหน้าที่กรมความมั่นคงแผ่นดิน แต่ยังอยู่ห่างจากเอี้ยนอ๋อง เห็นแน่ชัดว่ามีดสั้นจะแทงใส่คอหอยเอี้ยนอ๋องแล้ว พลันปรากฏเงาร่างสายหนึ่งมุดปราดเข้ามา สะบัดดาบฟันแขนขวาของเหลิ่งเสียนขาดเสมอไหล่

เต้าเยียนเห็นผู้มาชัดตา ต้องร้องโพล่งว่า “เจียงเสี่ยวหลิว”

เจียงเสี่ยวหลิวเป็นศิษย์สังกัดกระแสมังกรซ่อนเร้น ถึงแม้ไม่โดดเด่น แต่ก็อยู่ที่เกาะตะวันออกหลายปี มีฝีมือประเปรียว ยามคับขันจวนเจียนกลับประกอบความดีความชอบใหญ่หลวง

แขนขาดของเหลิ่งเสียนปรากฏโลหิตหลั่งไหล พลังลมปราณแตกซ่าน เอี้ยนอ๋องจึงแย่งชิงมีดสั้นมา พลิกข้อมือแทงใส่หน้าอกมัน จากนั้นผลักมือซ้าย ผลักกระแทกขันทีชราปลิวลิ่วไปไกลโข

เจียงเสี่ยวหลิวกระโดดปราดเข้าหา เงื้อดาบหมายฟันซ้ำ พลันปรากฏคนผู้หนึ่งลอยตัวเข้ามา ปาดมือวูบหนึ่ง เจียงเสี่ยวหลิวทั้งคนทั้งดาบปลิวกระเด็นไปหลายเชียะ มันเพ่งตามอง เห็นเวี่ยจือหยางย่อกายลง ประคองเหลิ่งเสียนขึ้นมา กล่าวว่า “เหลิ่งกงกง ท่านไยต้องทำเช่นนี้?”

เหลิ่งเสียนกวาดมองมันแวบหนึ่ง ทอดถอนใจกล่าวว่า “เรากระทำอย่างเต็มกำลังความสามารถ ไม่สร้างความผิดหวังแก่ฮ่องเต้ผู้ล่วงลับ”

เวี่ยจือหยางบังเกิดความลำบากใจ เหลิ่งเสียนจงรักภักดีต่อผู้เป็นนาย แต่ในสายพระเนตรของนายเหนือ มันเพียงเป็นหมากตัวหนึ่งเท่านั้น

เหลิ่งเสียนพลันชี้มือไปยังต้นไหวที่อยู่ห่างไปต้นหนึ่ง กล่าวว่า “เมื่อเราอายุสิบขวบ เห็นซือฟูอยู่ใต้ต้นไม้นั้น ตอนนี้ต้นไม้คงอยู่ นางยังคงอยู่ แต่เราชราแล้ว”

เวี่ยจือหยางเหลียวหน้าไป เห็นใต้ต้นไม้ว่างเปล่า ทราบว่าเหลิ่ง

เสียนก่อนตายเกิดภาพหลอนขึ้น

เหลิ่งเสียนทอดถอนใจยาวกล่าวว่า "โฉมสะคราญผมขาว เพียงชั่วลัดนิ้วมือเดียวเท่านั้น" กล่าวจบหลับตาลงสิ้นใจตาย

เวี่ยจือหยางบังเกิดความเลื่อนลอย สายตายามกวาดมอง เห็นฝ่ายราชสำนักบาดเจ็บล้มตาย จางปิ่งถูกจูเกาซวีจับตัวไว้ เอี้ยนอ๋องนำเหล่านักรบไล่ฆ่าทหารทางการ เต้าเยียนประลองกระบี่กับฝูซังเต้าเจี้ยง หนึ่งหลวงจีนหนึ่งนักพรตรุกถอยดุจสายลม เหล่านักรบห้อมล้อมมุงดู แต่ไม่มีผู้ใดสามารถสอดมือเข้าไป

พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งร่ำร้องว่า "เวี่ยจือหยาง ท่านทำอะไร?"

เวี่ยจือหยางเหลียวหน้าไป เห็นเจียงเสี่ยวหลิวขวางดาบยืนอยู่ทางซ้าย ที่ข้างกายปรากฏซากศพทหารทางการนอนตายเกลื่อนกลาด

เวี่ยจือหยางมองดูซากศพเหล่านั้น ในใจบังเกิดความรังเกียจขึ้น กล่าวว่า "แล้วท่านทำอะไร?"

เจียงเสี่ยวหลิวกล่าวว่า "พวกเรากำลังทำศึก ทั้งยังประสบชัย ท่านหน้านิ่วคิ้วขมวดทำอะไร?"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "อย่างนั้นหรือ?" พลางวางซากศพของเหลิ่งเสียนลง ผุดลุกขึ้นเดินเข้าหาฝูซังเต้าเจี้ยง

ฝูซังเต้าเจี้ยงเห็นมันคุกคามเข้าใกล้ ถึงกับใจว้าวุ่น ท่ากระบี่เผยช่องโหว่ เต้าเยียนฉวยโอกาสรุกฆาต ประกายกระบี่วูบขึ้นแวบหนึ่ง หน้าอกด้านซ้ายของฝูซังเต้าเจี้ยงปรากฏโลหิตกระเซ็นซ่าน โซซัดโซเซล่าถอย เต้าเยียนตวัดเท้าเตะถูกท้องน้อยมัน ฝูซังเต้าเจี้ยงก็กระอักโลหิตล้มลง เหล่านักรบฮือเข้าไป รุมสับร่างมันเป็นเลือดเนื้อเลอะเลือน

เต้าเยียนสั่นศีรษะทอดถอนใจกล่าวว่า "น่าเสียดาย เพียงวันเดียวสำนักสองสำนักต้องสะบั้นสิ้นสุด"

ผู้อื่นไม่เข้าใจความหมายในวาจา แต่เวี่ยจือหยางทราบกระจ่างดี

เหลิ่งเสียนพอเสียชีวิต สระเหยาฉือภูเขาเทียนซานก็ปราศจากผู้สืบทอด ฝูซังเต้าเจี้ยงสร้างชื่อที่โพ้นทะเล แต่คิดเข้าแผ่นดินจงหยวนมาแสวงหาลาภยศ ไม่เพียงตกตาย พลังพลานุภาพก็คงสาบสูญจากการถ่ายทอดแล้ว

ที่ตึกในฆ่าฟันวุ่นวาย ทหารทางการที่เบื้องนอกก็ฮือมาถึงหน้าประตูตวนซิ่ง ใช้ไม้ซุงกระทุ้งใส่ เอี้ยนอ๋องบงการเหล่านักรบอุดประตูไว้ ทั้งขึ้นไปบนกำแพงตึก น้าวคันธนูยิงลูกศรใส่ ทหารทางการถูกธนูยิงล้มลงพากันละทิ้งไม้ซุงถอยร่นไป

เหล่านักรบหัวร่อเย้ยหยัน แต่เสียงหัวร่อพลันชะงักขาดหาย ทุกผู้คนบังเกิดความหวาดหวั่นพรั่นกลัวขึ้นมา ได้ยินเสียงโห่ร้องปลุกใจ ทหารทางการหลายสิบนายลากปืนใหญ่เข้ามายังวังเจ้า ปากกระบอกปืนใหญ่ดำมะเมื่อม แผ่ซ่านกลิ่นอายฆ่าฟันออกมา

เอี้ยนอ๋องเห็นชัดตา จึงลงจากกำแพง กล่าวถามว่า “เวี่ยจือหยางทางด้านพรรคค้าเกลือเป็นอย่างไร?”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ข้าพเจ้ามอบเรื่องพรรคค้าเกลือให้กับจูเหนิงแล้ว”

เอี้ยนอ๋องกล่าวว่า “สถานการณ์รีบร้อนคับขัน ไม่อาจคาดหวังได้” พลางเหลียวหน้าไปร้องสั่งว่า “คุมตัวจางปิ่งมา”

จางปิ่งถูกมัดมือไพล่หลัง นักรบสองคนพอฟัง จึงผลักไสมันเข้ามา จางปิ่งหน้าฟกช้ำดำเขียว เท้าซ้ายแปดเปื้อนคราบโลหิต ถลึงมองเอี้ยนอ๋องอย่างโกรธแค้น

เอี้ยนอ๋องสะบัดกระบี่ฟันเส้นเชือกบนร่างมันขาดสะบั้นกล่าวว่า “ใต้เท้าจาง เรื่องราวถึงขั้นนี้ เราผู้เป็นอ๋องไม่ขอกล่าวอ้อมค้อม ขอเพียงท่านช่วยเหลือเรากำราบทหารรักษาเมืองเปย์ผิง ท่านจะเป็นขุนนางคุณูปการของเรา วันหน้าเราผู้เป็นอ๋องก่อการสำเร็จ จะต้องตอบแทนท่านอย่างงาม”

จางปิ่งหลุบตาลง ชั่วครู่จึงเงยหน้าขึ้นกล่าวว่า “ตกลง พวกท่านเปิดประตู เราจะเกลี้ยกล่อมทั้งหมดยอมจำนน”

เอี้ยนอ๋องยินดียิ่ง กล่าวว่า “ใต้เท้าจางเป็นผู้ทราบสถานการณ์อย่างแท้จริง” จากนั้นออกคำสั่งว่า “เปิดประตู”

เหล่านักรบเปิดประตูออก จูเกาซวีมือหนึ่งคว้าแขนจางปิ่ง มือหนึ่งถือกระบี่ เปลือกนอกประคับประคอง แท้จริงแล้วเฝ้าควบคุม เจียงเสี่ยวหลิวก็ถือดาบตามติดอยู่ด้านข้าง กระหนาบจางปิ่งไว้กึ่งกลาง

ทั้งสามเดินออกจากประตูเมืองตวนชิ่ง ทหารทางการจัดตั้งปืนใหญ่เตรียมยิงถล่มใส่ พอพบเห็นจางปิ่ง ก็เกิดความปั่นป่วนขึ้นมา ร้องโพล่งว่า “ใต้เท้าจาง...”

จางปิ่งสูดลมหายใจลึกๆ พลันร้องบอกว่า “เอี้ยนอ๋องก่อกบฏ ฆ่าเจ้าหน้าที่บ้านเมือง วันนี้เป็นเวลาที่พวกเจ้าจะรับใช้บ้านเมือง ปราบปรามโจรกบฏ...”

มันกลับไม่คำนึงถึงความเป็นความตายส่วนตัว ปลุกระดมให้ทหารทางการปราบโจรกบฏ จูเกาซวีทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล หันไปมองดูเอี้ยนอ๋อง เอี้ยนอ๋องหน้าเขียวคล้ำ ทิ้งมือซ้ายลง จูเกาซวีหันกลับไป แทงกระบี่ใส่กลางหลังจางปิ่ง มิคาดคนผู้นี้แม้เป็นขุนนางบุ๋น กลับมีจิตใจเด็ดเดี่ยว ข่มความเจ็บปวดร้องบอกว่า “...ราชสำนักคุมกำลังร้อยหมื่น ผู้ใดเข้าร่วมกับเอี้ยนอ๋อง ทัพสวรรค์พอยกมาถึง ต้องถูกบดขยี้เป็นผุยผง...”

จูเกาซวีแตกตื่นลนลาน มือถือกระบี่มั่น กลับมืออ่อนขึ้นมา เป็นเจียงเสี่ยวหลิวตัดใจตวัดดาบ ฟันศีรษะของจางปิ่งลงมา

เมื่อเป็นเช่นนี้แทนที่จะดีกลับกลายเป็นร้าย เหล่าทหารเห็นจางปิ่งถูกฆ่า บังเกิดความเดือดดาลคั่งแค้น พลปืนใหญ่กวัดแกว่งคบไฟจ่อจุดกับสายชนวน

จูเกาซวีกับพวกรีบล่าถอยกลับมา เพิ่งปิดประตูลง ได้ยินเสียงระเบิด

สองครา เศษไม้ปลิวเวียนว่อน ประตูใหญ่ถูกยิงถล่มเป็นรูใหญ่

เอี้ยนอ๋องเหลียวดูทั้งหมด ร้องดังๆ ว่า “กบฏก็กบฏ หากไม่เสี่ยงชีวิต มีแต่หนทางตายสายเดียว หากเป็นลูกผู้ชายก็ติดตามเราผู้เป็นอ๋อง เข่นฆ่ามันให้หมดสิ้น” พลางเปิดประตูกระโดดปราดออกไป

เหล่านักรบล้วนยกชูดาบทวน ติดตามอยู่ด้านหลังเอี้ยนอ๋อง วิ่งข้ามสะพานหยก โถมไปในขบวนทหารทางการ ทหารทางการเฉกเช่นฝูงมังกรไร้หัว ไม่ทันบรรจุกระสุนปืนใหญ่ และไม่ทันน้าวคันธนู ก็ถูกฆ่าฟันล้มตายลงแถบหนึ่ง ที่มีชีวิตอยู่ก็สู้พลางถอยพลาง ถอยร่นถึงหน้าประตูวังเจ้า ดีที่กำลังหนุนที่เบื้องนอกหนุนเนื่องเข้ามา อาศัยกำลังมากกว่าตรึงสถานการณ์ไว้

ทหารรักษาเมืองเป่ยผิงส่วนใหญ่มาจากชายแดน ยามปรกติสู้รบกับทัพมองโกล ในจำนวนนี้มีแม่ทัพชาญศึกไม่น้อย พอตั้งหลักได้ก็ตอบโต้กลับไป ส่วนหนึ่งพัวพันทัพเอี้ยนไว้ มิให้ยึดประตูวังเจ้า อีกส่วนหนึ่งปีนป่ายขึ้นสู่ที่สูง น้าวคันธนูยิงลูกศรลงมา เหล่านักรบสวมใส่ชุดขาว จึงตกเป็นเป้าธนู ถูกยิงล้มตายลงจำนวนหนึ่ง จากนั้นถือโอกาสแบ่งกำลังเป็นสองปีกโอบล้อมเข้ามา

เอี้ยนอ๋องกลัวเผชิญศัตรูทั้งหน้าหลัง จึงสั่งให้ล่าถอย ทหารทางการก็ดาหน้ามา ทั้งยิงธนูลงจากบนกำแพง ทัพเอี้ยนพบกับความสูญเสีย เห็นแน่ชัดว่าจะล้มตายหมดสิ้น

เวี่ยจือหยางเห็นผิดท่า สะอึกกายออกไปแย่งชิงโล่อันหนึ่ง ลอยตัวข้ามศีรษะผู้คน กระโดดขึ้นบนกำแพง กวาดโล่ในมือออก เหล่ามือธนูพอปะทะกับโล่เหล็ก ก็ถูกกวาดคันธนูหัก ร่างพลิกร่วงลงจากกำแพง

นักรบวังเจ้าล้วนผ่านการฝึกอบรมมา ฝนธนูพอเบาบางลง ก็จัดขบวนล่าถอย ถอยร่นถึงหน้าประตูตวนซิ่ง หลังจากผ่านการฆ่าฟัน ตึกนอกของวังเจ้าทิ้งซากศพเกลื่อนกลาด ยังมีผู้บาดเจ็บแขนขาดขาขาด ส่งเสียง

ร้องคร่ำครวญออกมา

ทหารทางการพอล้มตายลง ก็หนุนเนื่องเข้ามาใหม่ จำนวนคนแทนที่จะลดลงกลับเพิ่มพูน ทะลักเข้ามาจากประตูวังเจ้า มีคนปีนขึ้นบนกำแพง รายล้อมเวี่ยจือหยางเอาไว้ เวี่ยจือหยางแม้มีฝีมือสูงเยี่ยม ก็คล้ายตกอยู่ในหลุมเลน ยากเอาตัวรอดได้

เอี้ยนอ๋องยืนหยัดต่อสู้ เกิดความรู้สึกอับจนสิ้นหนทาง พลันได้ยินเสียงโห่ร้องดังจากทางด้านหลัง เอี้ยนอ๋องใจหายวาบ บังเกิดความคิดประการหนึ่งขึ้น *'ราชสำนักบุกเข้าตีกในแล้ว?'*

พอเหลียวหน้ามอง เห็นตึกในเพิ่มชายฉกรรจ์ชุดดำจำนวนมาก ถืออาวุธโถมออกมา คนนำหน้าสวมหมวกใส่ชุดเกราะ ต้องร้องโพล่งว่า "จูเหนิง"

จูเหนิงถือกระบี่ทิ่มแทงทหารทางการนายหนึ่งล้มลง ร้องบอกว่า "อ๋องแหย ผู้น้อยมาสายแล้ว"

เอี้ยนอ๋องระงับสติลงถามว่า "ทั้งหมดเป็นศิษย์พรรคค้าเกลือหรือ?"

จูเหนิงผงกศีรษะรับ เอี้ยนอ๋องกวาดตามองเห็นสมุนพรรคค้าเกลือเหี้ยมหาญไม่กลัวตาย พอบุกทะลวงใส่ ก็คุกคามทหารทางการที่หน้าประตูถอยร่นไป เพียงแต่ประตูคับแคบ ผู้คนมากมายอุดอยู่ที่ตึกหลัง ไม่อาจก่อตั้งขบวนได้

เอี้ยนอ๋องเห็นเช่นนั้นจึงกล่าว "จูเหนิง เราจะนำนักรบสู้ศัตรูทางด้านหน้า ท่านกับเต้าเยียนนำกำลังบุกออกจากประตูจิ้งหยางกับหย่งผิง โจมตีสองปีกของศัตรู"

จูเหนิงรับฟังก็เข้าใจ หันไปร้องบอกว่า "ผู้อาวุโสเกา ฉุนอวี่เซียนเซิง พวกท่านตามเรามา เฉินตวอจู่ ตู้เซียนเซิง พวกท่านติดตามเต้าเยียนต้าซือ"

เหล่าผู้นำพรรคค้าเกลือรับคำ แบ่งกำลังติดตามจูเหนิงกับเต้าเยียน

ตัดผ่านตึกหลัง ออกจากประตูจิ้งหยางกับหย่งผิง อ้อมผ่านทัพหน้าข้าศึก โจมตีใส่สองปีก

ทหารทางการกำลังต่อสู้กับเอี้ยนอ๋อง พอถูกโจมตีจึงปั่นป่วนรวนเรขึ้นมา สมุนพรรคค้าเกลือฉวยโอกาสตัดขบวนทหารเป็นสองท่อน เอี้ยนอ๋องก็นำกำลังรุกคืบ ไล่กวดตามถึงประตูวังเจ้า

เวี่ยจือหยางกระโดดลงจากกำแพง มือซ้ายถือโล่ มือขวาแย่งชิงทวนมาเล่มหนึ่ง ซ้ายปิดป้องขวาทิ่มแทง ไม่มีผู้ใดต้านติด พอยืนอยู่หน้าประตู ทหารทางการก็ไม่อาจล่าถอยได้

ทหารทางการยามร้อนรุ่ม ก็คิดฝ่าออกไป ใช้ดาบกระบี่กลบกลืนร่าง เวี่ยจือหยางเอาไว้ เวี่ยจือหยางขณะจะถอนตัว พลันได้ยินเสียงกู่ดังสดใส ฉู่คงซันลอยตัวข้ามศีรษะเหล่าทหาร เหินร่อนลงมาดุจห่านป่า กระบี่ไม้เหล็กพอกวาดผ่าน ปรากฏดาบกระบี่สี่ห้าเล่มปลิวลิ่วไป มันหมุนตัวทิ้งร่างลง ร่ายรำเป็นเงากระบี่กลุ่มหนึ่ง ได้ยินเสียงแผดร้องดังระงม ทหารที่ด้านตรงข้ามล้มตายลง เวี่ยจือหยางถือโอกาสหยุดพักหายใจ ผนึกกำลังกับฉู่คงซัน เฝ้ารักษาประตูวังเจ้าไว้

ทหารทางการรุกก็ใช่ที่ ถอยก็ใช่ที่ สุดท้ายผลักดันกันเองจนปั่นป่วนวุ่นวาย เอี้ยนอ๋องฉวยโอกาสนำกำลังพุ่งย้อนไปมา ตัดผ่านทหารทางการไป ที่หน้าภูเขาจำลอง ข้างสระน้ำ ใต้สุมทุมพุ่มไม้กลับกลายเป็นลานประหาร เสียงโห่ร้องฆ่าฟันดังสะท้านทั่วเมืองเป่ยผิง

เอี้ยนอ๋องใช้กระบี่วิเศษสังหารแม่ทัพฝ่ายตรงข้ามติดต่อกัน ไม่ถึงครึ่งชั่วยาม ทหารทางการก็ปราศจากผู้นำทัพ เอี้ยนอ๋องจึงยกชูกระบี่ขึ้นร้องว่า “ทิ้งอาวุธยอมจำนน จะไม่ฆ่าทิ้ง”

ทัพเอี้ยนล่วงรู้เจตนาของเอี้ยนอ๋อง จึงร้องเสริมว่า “ทิ้งอาวุธยอมจำนน จะไม่ฆ่าทิ้ง”

เอี้ยนอ๋องมีชื่อสะท้านพื้นที่ทิศเหนือ ได้รับความเคารพจากทหาร

ชายแดน การบุกวังเจ้าครั้งนี้ ไม่ได้เกิดจากความสมัครใจ ตอนนี้จางปิ่งกับเซี่ยกุ้ยเสียชีวิต ก็ปราศจากผู้คนคอยเร่งรัด พอได้ยินเสียงร่ำร้อง ก็สูญเสียความคิดต่อสู้ พากันโยนอาวุธทิ้ง ชูมือขึ้นยอมจำนน

เอี้ยนอ๋องร้องสั่งเหล่านักรบหยุดมือ ผู้นำพรรคค้าเกลือก็ตวาดสั่งสมุนหยุดมือ ทหารทางการยอมจำนนกว่าครึ่ง ที่ต่อสู้ขัดขืนก็ถูกสังหารสิ้น

เอี้ยนอ๋องตรวจนับจำนวนคน พบว่านักรบในสังกัดและทหารทางการล้มตายไปกว่าครึ่ง พรรคค้าเกลือเข้าร่วมการศึกกลางคัน บาดเจ็บล้มตายน้อยกว่า หลงเหลือกำลังอยู่เจ็ดส่วน จึงกล่าว “ฟ้าเริ่มมืดค่ำ ไพร่พลล้วนอ่อนล้า ไม่มีผู้ใดไม่บาดเจ็บ มิสู้จัดหมวดหมู่เชลย ปิดประตูเฝ้ารักษา รอถึงยามเที่ยงคืนค่อยบุกตีประตูเมืองทั้งเก้า”

เหล่าแม่ทัพเห็นพ้องด้วย เต้าเยียนกลับกล่าวว่า “ไม่ นี่เป็นการลุกฮือก่อการ ยังไม่ครองใจผู้คน ตอนนี้โชคดีได้ชัย ฝ่ายตรงข้ามต้องแตกตื่นลนลาน ฝ่ายเราแม้ประสบความสูญเสีย แต่ไพร่พลฮึกเหิม ควรเร่งเผด็จศึกในคราเดียว จ่อประชิดประตูเมืองทั้งห้า จะพบความสำเร็จโดยที่ลงแรงเพียงครึ่งหนึ่ง”

เอี้ยนอ๋องขบคิดแล้วกล่าว “ต้าซือกล่าวมีเหตุผล แต่หลังการศึกครั้งนี้ ฝ่ายเรามีจำนวนน้อย เชลยศึกมีมากกว่า หากไม่จัดหมวดหมู่ พอทำศึกอาจเกิดความเปลี่ยนแปลง”

เต้าเยียนยิ้มพลางกล่าวว่า “นี่ไม่ยากนัก ใช้แผนไล่สุนัขป่าต้อนเสือร้าย”

เอี้ยนอ๋องเข้าใจด้วยปัญญาไว ปรบมือร้องบอกว่า “แผนอันประเสริฐ” จากนั้นถ่ายทอดคำสั่ง จัดเชลยศึกรวมเป็นทัพหนึ่ง ใช้เป็นทัพหน้าบุกตีประตูเมืองทั้งเก้า ให้จางอี้กับจางซิ่นคุมทัพ นักรบในวังเจ้าเป็นนายทหารเจี่ยงเสี้ยว ส่วนเอี้ยนอ๋องนำเหล่านักรบอยู่ทัพกลาง สมุนพรรคค้าเกลือเป็นทัพหลัง อยู่ภายใต้การบัญชาการของจูเหนิงกับเวี่ยจือหยาง

ยามนั้นเป็นเวลาสนธยาคราสายัณห์ แสงสีแดงฉานปานโลหิต ถนนยาวเมืองเป่ยผิงไร้ผู้คน ทุกบ้านช่องปิดประตูลง สายลมโชยพัดผ่าน บังเกิดเป็นเสียงดังปานครวญคร่ำ

กองกำลังที่บุกตีวังเจ้าล้มตายหมดสิ้น ข่าวคราวพอแพร่ออกไป ทหารรักษาเมืองเป่ยผิงปั่นป่วนวุ่นวาย ไพร่พลบนกำแพงเมืองวิ่งพล่านราวแมลงวันที่ไร้หัว เหล่าแม่ทัพประชุมหารือกัน มีคนเสนอให้ละทิ้งประตูเมือง รวมกำลังบุกโจมตีวังเจ้า มีคนกริ่งเกรงเอี้ยนอ๋องชำนาญศึก หากสู้รบในตรอกซอยพอดีสบอารมณ์ของมัน มิสู้ยึดประตูเมือง จู่โจมจากเบื้องบนลงมา ทอนความฮึกเหิมของทัพเอี้ยน แล้วค่อยตอบโต้เอาชัย คำพูดพอกล่าวก็มีผู้คนคัดค้าน เนื่องด้วยตอนสร้างกำแพงเมือง เพียงป้องกันข้าศึกภายนอก ไม่ได้ระวังศัตรูภายใน หลังกำแพงเมืองสร้างทางวิ่งสำหรับม้า คิดบุกขึ้นบนกำแพงเมืองไม่ยากนัก

พริบตานั้นทั้งหมดแสดงความเห็นต่างๆ นานา จวบจนอาทิตย์ลับฟ้า ยังไม่มีข้อสรุป ได้แต่แยกย้ายกลับไปเฝ้าประตูเมืองของตนเอง

เอี้ยนอ๋องพอจัดขบวนทัพแล้วเสร็จ ก็กล่าวกับเต้าเยียนว่า "ครั้งนี้ทุ่มกำลังออกไปทั้งหมด วังเจ้ากลายเป็นว่างเปล่า หากการเข้าตีประตูเมืองไม่เกิดผล ฝ่ายตรงข้ามจัดกำลังบุกโจมตีวังเจ้า จะสร้างความระส่ำระสายแก่ฝ่ายเรา"

เต้าเยียนกล่าวว่า "อย่างนั้นก็ทิ้งกำลังไว้สักหลายร้อยคน อยู่ภายใต้การควบคุมของซื่อจื่อ"

เอี้ยนอ๋องขมวดคิ้วกล่าวว่า "นักรบวังเจ้ามีไม่เพียงพอ ทหารทางการที่ยอมจำนนไม่น่าไว้วางใจ ได้แต่ใช้สอยพรรคค้าเกลือ แต่ว่า..."

เต้าเยียนกล่าวว่า "อ๋องแหยหวั่นวิตกว่าศิษย์พรรคค้าเกลือพยศดุร้าย ซื่อจื่อไม่อาจควบคุมได้?" เอี้ยนอ๋องผงกศีรษะรับ เต้าเยียนเองก็นิ่งอึ้งไป

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ข้าพเจ้าขอเสนอฉู่คงซันฉู่เซียนเซิง คนผู้นี้มีฝีมือสูงเยี่ยม ทั้งมีบารมีอยู่ในพรรคค้าเกลือ หากรั้งอยู่ช่วยเหลือซื่อจื่อ คงไม่เกิดเหตุวุ่นวาย”

เอี้ยนอ๋องเหลียวหน้าไปยังเต้าเยียน เต้าเยียนยิ้มพลางกล่าวว่า “ฉู่เซียนเซิงมีเพลงกระบี่เลื่องลือ หนึ่งคนหนึ่งกระบี่สามารถต้านทานทั้งกองทัพ เหมาะสำหรับนั่งบัญชาการวังเจ้าที่สุด”

เอี้ยนอ๋องไว้วางใจเต้าเยียนตลอดมา จึงผงกศีรษะรับ หันหัวม้าควบขับออกจากประตู ทัพใหญ่ติดตามหลัง มุ่งหน้าไปยังประตูหลีเจิ้งทางตัวเมืองด้านใต้

เวี่ยจือหยางรุดไปบอกต่อฉู่คงซัน ฉู่คงซันความจริงเบื่อหน่ายต่อการฆ่าฟัน หากให้อยู่เฝ้าวังเจ้า พอดีสบอารมณ์ของมัน ปากกล่าวว่า “เด็กน้อย อยู่เฝ้าวังเจ้าเพียงเป็นหน้าฉาก ที่ท่านวิตกกังวลคงเป็นเป่าฮุยกงจู่กับเยี่ยปางจู่กระมัง?”

เวี่ยจือหยางหน้าร้อนผะผ่าว ทอดถอนใจกล่าวว่า “ขอบอกโดยไม่ปิดบัง การไปครั้งนี้ไม่ทราบเป็นตายร้ายดีอย่างไร หากข้าพเจ้าเป็นไรไป ขอเซียนเซิงช่วยดูแลแม่นางเยี่ยด้วย”

ฉู่คงซันกวาดมองมันแวบหนึ่ง แค่นเสียงดังเฮอะ สะบัดหน้าจากไป

ไม่นานให้หลังทัพใหญ่ยกออกไปหมดสิ้น จูเกาเช่อสั่งปิดประตูวังเจ้า จัดเวรยามรักษาการณ์ ทั้งสั่งให้บ่าวไพร่ขนย้ายซากศพออกมายังลานกว้างเขตตึกหน้า จนใจที่ซากศพมีมากเกินไป ซากศพสุมซ้อนกัน ดูไปอเนจอนาถยิ่ง

ขันทีชราผู้หนึ่งเข้ามากล่าวว่า “ซื่อจื่อเตี้ยนเซี่ย อากาศร้อนอบอ้าว ซากศพมีมากเกินไป เกรงว่าจะเกิดโรคระบาด นอกจากนักรบวังเจ้าที่พลีชีพแล้ว ซากศพอื่นให้ลากออกจากวังเจ้า จุดไฟเผาทิ้งให้

หมดสิ้น"

จูเกาเช่อสั่นศีรษะกล่าวว่า "ผู้ตายไม่ว่าเป็นศัตรูหรือฝ่ายเรา ล้วนเกิดจากบิดามารดา ทั้งยังมีบุตรภรรยา หากเผาทิ้งไป จะให้ญาติพี่น้องของพวกเขาเสาะหาได้อย่างไร?"

ขันทีชราค่อยล่าถอยไป ฉู่คงซันที่ด้านข้างต้องลอบผงกศีรษะครุ่นคิดขึ้น *'เอี้ยนอ๋องเจ้าเล่ห์เพทุบาย ใจกระด้างดั่งหินผา บุตรชายของมันกลับกอปรด้วยเมตตาจิต มีลักษณะของวิญญูชน'*

ทันใดนั้นที่ห่างไปบังเกิดเสียงยิงปืนใหญ่ดังขึ้น พร้อมกับแว่วเสียงโห่ร้องฆ่าฟันดังมา ทั้งสองรีบรุดขึ้นหอกลอง ทอดตามองไปยังตัวเมืองด้านทิศใต้ เห็นประตูเมืองหลีเจิ้งกับซุ่นเฉิงปรากฏเปลวไฟพวยพุ่งขึ้นฟ้า ควันดำคละคลุ้งอบอวล บดบังแสงจันทราไป

จูเกาเช่อกล่าวด้วยความเป็นห่วงว่า "ไม่ทราบว่าผลแพ้ชนะเป็นอย่างไร?"

ฉู่คงซันกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า "ขอเพียงยึดประตูเมืองทั้งสองได้ ประตูเมืองอื่นจะยอมศิโรราบเอง"

จูเกาเช่อกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "เซียนเซิงไฉนวินิจฉัยเช่นนี้?"

ฉู่คงซันยิ้มพลางกล่าวว่า "เราเป็นชาวยุทธจักร ไม่ถนัดในการรบทัพจับศึก แต่ชำนาญการต่อยตี บางครั้งการตะลุมบอนในยุทธจักร จะใช้พวกมากเข้าเอาชัย ดังนั้นก่อนลงมือให้หมายตาหัวหน้าศัตรู มุ่งจู่โจมคนผู้นี้ ขอเพียงโค่นมันลง ที่หลงเหลือจะแตกพ่ายไปเอง"

จูเกาเช่อผงกศีรษะกล่าวว่า "มีเหตุผล ดูจากการเจรจาของเซียนเซิงไม่คล้ายเป็นชาวยุทธจักร กลับเป็นผู้คงแก่เรียนมากกว่า"

ฉู่คงซันกล่าวคำ "มิกล้ารับ" พลันปรากฏนางกำนัลผู้หนึ่งขึ้นมากล่าวว่า "ซื่อจื่อ ฉู่เซียนเซิง อ๋องเฟยขอเชิญ"

ทั้งสองลงจากหอกลอง ติดตามนางกำนัลนั้นไปยังเขตตึกหลัง เดิน

ไประยะทางหนึ่ง ฉู่คงซันรู้สึกทิวทัศน์คุ้นตา พออ้อมผ่านเก๋งกลางน้ำหลังหนึ่ง เห็นตัวตึกที่ตกแต่งเป็นห้องนอนห้องหนึ่ง ฉู่คงซันต้องอุทานดังเอ๊ะออกมา จูเกาเซ่อจึงถามว่า "เป็นไรหรือ?"

ฉู่คงซันสั่นศีรษะไม่ตอบคำ ทั้งสองเดินเข้าห้อง เห็นฉีเฟยนั่งสำรวมแน่วนิ่ง ที่ด้านหลังจัดตั้งเตียง เยี่ยหลิงซูเอนกายบนเตียง จูเหว่ยนั่งอยู่ข้างเตียง กำลังปอกสาลี่ให้ สือจีกำลังต้มน้ำชงชา

จูเกาเซ่อรีบไปคำนับ เรียกหา**มู่เฟย** *(มารดาที่เป็นพระชายา)* กับ**สือซันกู** *(อาหญิงที่สิบสาม)* ฉู่คงซันกลับคล้ายมองไม่เห็นพวกนาง เดินตรงมาถึงหน้าเตียง น้อมคำนับกล่าวว่า "คำนับ**ปางจู่** *(หัวหน้าพรรค)*"

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "ข้าพเจ้าทราบเรื่องในวันนี้แล้ว สร้างความลำบากแก่ฉู่เซียนเซิงมากนัก"

ฉู่คงซันกล่าวว่า "ปางจู่พักรักษาตัวอย่างวางใจ เรื่องทางเบื้องนอกปล่อยให้เป็นหน้าที่ของเรากับเวี่ยจือหยางเอง"

เยี่ยหลิงซูร้องโพล่งว่า "เวี่ยจือหยาง..." นางคิดกล่าวแต่แล้วกล้ำกลืนไว้ กวาดตาไปยังจูเหว่ย องค์หญิงน้อยก็หยุดการปอกสาลี่ เงยหน้าขึ้นมา

ฉู่คงซันยิ้มพลางกล่าวว่า "โปรดวางใจ ด้วยพลังฝีมือของมันตอนนี้ ต่อให้เป็นทหารทั้งกองทัพ ก็ไม่อาจทำอย่างไรมันได้"

เยี่ยหลิงซูกับจูเหว่ยระบายลมหายใจโล่งอก เยี่ยหลิงซูเอนร่างพิงหัวเตียง สองแก้มที่ขาวซีดปรากฏสีแดงซ่านขึ้น จูเหว่ยก้มหน้าลงปอกสาลี่ต่อ แต่จิตใจไม่อยู่กับตัว

ยามนั้นชาชงแล้วเสร็จ สือจีรินน้ำชาหลายถ้วย ส่งให้กับทั้งหมด ฉู่คงซันจิบชาคำหนึ่งแล้ววางลง ขมวดคิ้วพลางเพ่งตามองไปที่นอกประตู

ฉีเฟยกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "ฉู่เซียนเซิง ชาไม่ดีหรือ?"

ฉู่คงซันสั่นศีรษะตอบว่า "มิใช่" สายตายังคงจ้องจับไปที่นอกประตู

เยี่ยหลิงซูก็รู้สึกตัว พลันแค่นหัวร่อกล่าวว่า “ในเมื่อมาแล้ว ไยต้องเป็นเต่าหดหัวด้วย?”

ฉีเฟยและพวกล้วนตื่นตระหนกยิ่ง จูเกาเซ่อผุดลุกขึ้น เลื่อนมือจับด้ามกระบี่ พลันได้ยินเสียงหัวร่อดังยาวนาน นอกประตูปรากฏเงาคนถลันวูบ ผู้คนสองคนเดินเคียงคู่เข้ามา เป็นหนึ่งหลวงจีนหนึ่งฆราวาส คนหนึ่งคล้ายสลักเสลาจากหยก คนหนึ่งกลับซูบผอมราวกับเหยี่ยวที่แห้งกรัง

จูเกาเซ่อร้องเรียก “พวกเรา” แต่หามีเสียงขานรับไม่ ฉีเฟยดูออกว่าผิดท่า จึงฉุดดึงแขนเสื้อของซื่อจื่อ บอกใบ้ให้มันล่าถอย จูเกาเซ่อยังรีรอลังเล พลันเห็นจูเหว่ยลุกขึ้นยืนปลดกระบี่ลงจากผนัง จับจ้องมองผู้มาเขม็งนิ่ง

ฉู่คงซันก็กล่าวว่า “ซื่อจื่อเตี้ยนเซี่ย ขอหยิบยืมกระบี่วิเศษสักครา”

จูเกาเซ่อยื่นส่งกระบี่ให้ ฉู่คงซันรับไปถือกระบี่คู่ไว้ ปากกล่าวว่า “ตาดมองโกลเฒ่า ลาโง่หัวล้าน พวกท่านรู้จักเลือกจังหวะเวลานัก”

เถี่ยมู่หลีแค่นเสียงดังเฮอะ กวาดตามองเที่ยวหนึ่ง สายตาหยุดนิ่งอยู่ที่เยี่ยหลิงซู กล่าวว่า “ประหลาด ท่านยังไม่ตายจริงๆ?”

เยี่ยหลิงซูกล่าวประชดแดกดันว่า “ท่านบังเกิดความผิดหวังแล้ว”

เถี่ยมู่หลีช้อนตามองฟ้า กล่าวว่า “ไม่มีใด ตายเร็วก็ตาย ตายช้าก็ตาย”

เยี่ยหลิงซูขบริมฝีปากกล่าวว่า “พวกท่านมาเพราะขุมทรัพย์กระมัง?”

เถี่ยมู่หลีพอฟังคำ “ขุมทรัพย์” ก็บันดาลโทสะ หัวร่อเฮอะฮะกล่าวว่า “ท่านทราบก็ประเสริฐ ยังคงมอบออกมาแต่โดยดี เห็นแก่หน้าหวินซวี เราจะให้ท่านมีซากศพสมบูรณ์”

เยี่ยหลิงซูยิ้มพลางกล่าวว่า “เช่นนี้เป็นว่าข้าพเจ้าต้องขอบคุณท่านราชครูแล้ว”

เถี่ยมู่หลีเห็นนางรักษาความเยือกเย็นไว้ ต้องลอบประหลาดใจ กล่าวว่า “ท่านยังคิดเล่นลวดลายใด ในวังเจ้าทุ่มกำลังออกไปจนหมดสิ้น คงเหลือเด็กสตรีคนชรา ท่านก็รับบาดเจ็บเจียนตาย ยังคิดหนีรอดจากเงื้อมมือเราหรือ?”

เยี่ยหลิงซูกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ข้าพเจ้าเพียงประหลาดใจ พวกท่านทราบได้อย่างไรว่าข้าพเจ้าอยู่ที่นี้?”

เถี่ยมู่หลีกล่าวด้วยความถือดีว่า “เราวางหูตาอยู่ทั่วเมืองเป่ยผิง”

เยี่ยหลิงซูยิ้มพลางกล่าวว่า “อย่างนั้นไฉนปล่อยให้ขุมทรัพย์หลุดมือไป?”

เถี่ยมู่หลียึดถือเรื่องขุมทรัพย์หลุดมือเป็นความอับอายอัปยศอย่างใหญ่หลวง อย่าว่าแต่ศิษย์สำนักเอี้ยนหยางหลายสิบคนทั้งไม่พบเห็นคนและไม่พบซากศพ พอฟังต้องถลึงตาหมายอาละวาดออกมา พลันเห็นเยี่ยหลิงซูขยับข้อมือ สาดน้ำชาในถ้วยใส่สือจี

น้ำชาร้อนลวก พอสาดใส่ใบหน้า สือจีต้องกรีดร้องออกมา ยังไม่ทันยกมือปาดเช็ด ประกายสีเขียวก็วูบขึ้นแวบหนึ่ง เยี่ยหลิงซูชักกระบี่จากใต้หมอน แทงปราดใส่ขั้วหัวใจของนาง

เหตุแปรเปลี่ยนทั้งสองประการเกิดขึ้นอย่างกะทันหัน ไม่ว่าศัตรูหรือฝ่ายตนล้วนคาดคิดไม่ถึง จูเหว่ยยืนอยู่ใกล้ที่สุด จึงปาดมือกลับหลัง เสียงติงเมื่อกระบี่เขี่ยถูกกระบี่อ่อน เยี่ยหลิงซูยังไม่ทุเลาหายดี จึงปราศจากเรี่ยวแรง รู้สึกง่ามมือร้อนวูบ สภาวะกระบี่เชื่องช้าลง

สือจีรอดตายมาได้ จึงโซซัดโซเซล่าถอย ยกมือปิดหน้าไว้ ร่างสั่นระริกขึ้นมา

จูเหว่ยร้องโพล่งว่า “เยี่ยปางจู่ ท่านไฉน...”

เยี่ยหลิงซูทอดถอนใจกล่าวว่า “หญิงสาวโง่งม ท่านยังไม่เข้าใจหรือ?”

จูเหว่ยใช้ความคิดอย่างรวดเร็ว จากนั้นถลึงตามองสือจี กล่าวว่า "ท่าน...เมื่อครู่ท่านส่งเสียงร้องออกมา..."

สือจีลดมือลง เห็นใบหน้าอันงามงดกลับกลายเป็นบวมแดงแถบหนึ่ง นางเหลียวหน้ามายังซงต้าซือ พลันกล่าวเบาๆ ว่า "**จู่เหยิน** *(นาย)* บ่าวพลาดพลั้งไป..."

จูเหว่ยปากอ้าตาค้าง สมองเลอะเลือนอลวน ซงต้าซือกลับยิ้มพลางกล่าวว่า "เยี่ยปางจู่ ท่านพบเห็นเมื่อใด?"

เยี่ยหลิงซูกล่าวเสียงเย็นชาว่า "ล่วงรู้ตั้งแต่แรก เพียงแต่กงจู่ดีต่อนางเกินไป ข้าพเจ้าไม่สะดวกกับการทดสอบนาง ลาโง่หัวล้าน ท่านยอดเยี่ยมกลับวางตัวไส้ศึกไว้ในลักษณะนี้"

ซงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "มิกล้ารับ นี่ได้แต่โทษว่าเป่าฮุยกงจู่มีจิตใจดีงามเกินไป หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น วิธีนี้ไม่อาจประสบผล"

จูเหว่ยยิ้มอย่างหดหู่ หันไปกล่าวว่า "เยี่ยปางจู่ ข้าพเจ้ามีตาแต่ไร้แวว สร้างความลำบากแก่ท่าน"

เยี่ยหลิงซูกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "ท่านนึกเวทนาคนอ่อนแอ ความจริงเป็นกุศลอันประเสริฐ ผู้ที่อาศัยกุศลจิตของผู้อื่น บรรลุแผนการชั่วช้าของตน จึงน่าประณามหยามเหยียด"

สือจีเงยหน้าขึ้น กวาดมองจูเหว่ยแวบหนึ่ง คิดกล่าวแต่แล้วกล้ำกลืนไว้ ดวงตาทอแววละอายเสียใจ

ซงต้าซือกล่าวว่า "ผู้ชนะเป็นเจ้า ผู้แพ้เป็นโจร คนพอตกตาย ยังแบ่งแยกดีชั่วอันใด?" พลางกวาดตาไปยังด้านข้าง กล่าวว่า "อ๋องเฟยซื่อจื่อ พวกท่านคิดไปที่ใด?"

จูเกาเช่อความจริงคิดฉวยโอกาสที่ทั้งหมดโต้ตอบกัน ฉุดดึงฉีเฟยไปที่ประตู พอฟังต้องยืนตัวแข็งทื่อ ชะงักเท้าลง ซงต้าซือหัวร่อดังยาวนาน ต่อยหมัดกลับหลัง เสียงทึบหนักๆ เมื่อผนังด้านที่ติดกับประตูห้องพังทลาย

ลง จนเห็นสวนไม้ดอกอย่างชัดเจน

ชงต้าซือกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “หนทางเปิดโล่ง ท่านทั้งสองเชิญ”

ฉีเฟยสองแม่ลูกไหนเลยกล้าเคลื่อนไหว ต่างยืนตัวแข็งทื่อกับที่ เยี่ยหลิงซูจึงกล่าว “ลาโง่หัวล้าน แค้นมีเป้า หนี้มีเจ้าหนี้ ข้าพเจ้าจึงเป็นคู่อริของพวกท่าน สร้างความลำบากแก่คนทั้งสองนับเป็นอย่างไรได้?”

ชงต้าซือกล่าวว่า “เยี่ยปางจู่ยังไม่ทราบ เมื่อคุมตัวคนทั้งสองไว้จะได้ใช้ข่มขู่เอี้ยนอ๋อง”

ฉีเฟยแสร้งเป็นเยือกเย็น กล่าวว่า “ผู้กระทำการใหญ่ไม่นึกถึงครอบครัว อ๋องแหยตั้งจิตคิดชิงแผ่นดิน ต่อให้กักตัวพวกเราทั้งสอง ก็ไม่ยอมสยบต่อท่าน”

ชงต้าซือกล่าวว่า “อ๋องเฟยกล่าวถูกต้อง แต่ว่าเรื่องราวในโลกต้องทดลองดูจึงทราบได้”

ฉีเฟยอับจนปัญญา ต้องหลับตาลง พลันได้ยินฉู่คงซันกล่าวว่า “หลวงจีนใหญ่ ผนังกำแพงเป็นสิ่งไม่มีชีวิต คนเป็นสิ่งมีชีวิต คิดสมมาดปรารถนา ต้องผ่านด่านของเราผู้แซ่ฉู่ก่อน”

ชงต้าซือส่งเสียงดังอ้อ กล่าวว่า “ฉู่เซียนเซิงเข้าใจว่าสามารถต้านทานพวกเราทั้งสองได้?”

ฉู่คงซันยิ้มพลางกล่าวว่า “เรื่องราวในโลกต้องทดลองดูจึงทราบได้”

มันใช้คำเดิมย้อนกลับไป ชงต้าซือรับฟังจนขมวดคิ้ว พลันรู้สึกมีพลังกระบี่แผ่พุ่งมา กระบวนท่าบรรเจิดเฉิดฉัน ชงต้าซือคล้ายตกอยู่กลางสายลมชุนเทียน ม้วนเอากลีบดอกสีแดงมาถึง

ชงต้าซือกล่าวคำ “กระบี่ดอกท้อน้อย” พลางพลิ้วถอยไป ต่อยหมัดไปข้างหน้า พลังหมัดผนึกนิ่งดุจขุนเขา เคลื่อนไหวดั่งสายธารา จู่โจมทำลายเงากระบี่เต็มท้องฟ้าไป

เถี่ยมู่หลีเห็นฉู่คงซันไม่ตั้งรับ หากชิงเป็นฝ่ายรุก รู้สึกเหนือความ

คาดหมายอยู่บ้าง มันซ้อนตามองเยี่ยหลิงซู พลันขยับกายวูบ กระโดดปราดไปยังหัวเตียง

คนยามลอยอยู่กลางอากาศ พลันได้ยินเสียงลมดังแหลมเล็ก เห็นประกายกระบี่สีดำสายหนึ่งแทงปราดมา คล้ายดอกบัวโผล่พ้นน้ำ หลุดพ้นจากธรรมชาติ คมกระบี่ยังไม่มาถึง พลังกระบี่ก็ครอบคลุมใส่ร่างของเถี่ยมู่หลี

กระบี่นี้คล้ายทุ่มเทพลังฝีมือชั่วชีวิตของฉู่คงซัน เถี่ยมู่หลีไม่กล้าเพิกเฉย โน้มตัวฟาดฝ่ามือออก เสียงทึบเมื่อฝ่ามือกระบี่เผชิญพบกัน กระบี่ไม้เหล็กเบี่ยงเบนเล็กน้อย กรีดชายเสื้อของเถี่ยมู่หลีขาดไปแถบหนึ่ง เถี่ยมู่หลีแค่นเสียงดังเฮอะ หงายร่างตีลังกาไปทางด้านหลัง ทิ้งตัวลงยังที่ห่างไปหนึ่งวา

ฉู่คงซันถอยกายไปหลายก้าว ค่อยทรงกายมั่น แต่ลมหายใจหนักหน่วงขึ้น ใบหน้ากลับกลายเป็นแดงก่ำ มันใช้ออกสองกระบี่ สกัดยอดฝีมือสองคนได้ ไม่ว่าฝ่ายตนหรือศัตรู ล้วนเกิดความประหลาดใจ

เถี่ยมู่หลีกล่าวว่า “กระบี่ดอกบัวม่วงอันยอดเยี่ยม ฉู่คงซัน ท่านคิดเสี่ยงชีวิตจริงๆ?”

ฉู่คงซันสูดลมหายใจลึกๆ สะกดเลือดลมที่พลุ่งพล่านไว้แล้วกล่าว “มีอันใดไม่ได้?”

เถี่ยมู่หลียิ้มอย่างเยือกเย็นกล่าวว่า “เท่าที่เราทราบ ท่านออกท่องยุทธจักร รับศิษย์ในนามอยู่หลายคน แต่ไม่มีศิษย์รับช่วงเพลงกระบี่ หากท่านตกตายในที่นี้ เพลงกระบี่ที่สืบทอดจากบรรพบุรุษไยมิใช่สาบสูญจากการถ่ายทอด?”

ฉู่คงซันกล่าวว่า “หลังยุคถังไร้กวี หลังยุคซ่งไร้กาพย์กลอน ยอดวิชาของแผ่นดินก็มีวันโรยรา เราผู้แซ่ฉู่กระทำตามอำเภอใจ คนตายเฉกเช่นตะเกียงดับสูญ ส่วนเพลงกระบี่สาบสูญจากการถ่ายทอดไปแต่แรก ไม่นับ

เป็นอย่างไรได้" เอ่ยถึงตอนนี้กระทบกระบี่คู่เข้าหากัน บังเกิดเป็นเสียงดังกระหึ่ม กล่าวว่า "เถี่ยมู่หลี หลวงจีนใหญ่ หากพวกท่านคิดบรรลุแผนร้าย ต้องข้ามศพของเราผู้แซ่ฉู่ไปก่อน"

ทุกผู้คนล้วนสะท้านหวั่นไหว เถี่ยมู่หลีหน้าเขียวคล้ำ ไม่กล่าววาจาใด ชงต้าซือยกตั้งฝ่ามือขึ้น กล่าวว่า "ฉู่เซียนเซิงมีจิตปณิธานเช่นนี้ อาตมายินดีส่งเสริม" พลางย่อตัวลงต่อยหมัดออก บังเกิดกระแสลมไปทั่วทั้งห้อง

ฉู่คงซันกู่ร้องดังยาวนาน กระบี่คู่ในมือทั้งสองม้วนเป็นพลังกระบี่เย็นเยือก คล้ายลมชิวเทียนโชยพัด หมู่เบญจมาศเบ่งบานสะพรั่ง

ฉู่คงซันตัดสินใจสู้ตาย จึงใช้ออกด้วยวิชากระบี่เบญจมาศเย็น พอลงมือก็คิดเสี่ยงชีวิต มีเราไม่มีท่าน มีท่านไม่มีเรา หมัดคชสารไร้สภาพ ความจริงมีจุดเด่นที่พลังสภาวะ พอเผชิญสภาวะจู่โจมนี้ ก็ไม่สามารถแผ่พุ่งพลังอย่างเต็มที่

เถี่ยมู่หลีบังเกิดจิตกริ่งเกรงต่อชงต้าซือ จนใจที่ต่างเป็นเสาหลักของมองโกล ไม่สะดวกกับการลงมือ หากสามารถยืมมือฉู่คงซันกำจัดหลวงจีนนี้ ก็เป็นความปรารถนาของมัน ยามนั้นกวาดตามายังเยี่ยหลิงซูกับจูเหว่ย บังเกิดความคิดชั่วร้ายขึ้น ฉู่คงซันก็หันเหสภาวะกระบี่แทงปราดใส่มัน ท่ากระบี่โดดเดี่ยวเย็นชา คล้ายเหมยเย็นกลางภูเขาหิมะก็มิปาน

เถี่ยมู่หลีไม่ทันมีความคิดใด ได้แต่ยกมือต้านทาน พริบตานั้นต้านรับสามกระบี่ ถอยกายไปสามก้าว ทุกกระบี่ของฉู่คงซันล้วนเป็นท่าเสี่ยงชีวิต ไม่คำนึงถึงจุดอ่อนบนร่าง ต่อให้เถี่ยมู่หลีสามารถฆ่ามัน ก็ต้องถูกกระบี่แทงใส่ ราชครูมองโกลมีศักดิ์ฐานะสูงส่ง ทั้งกำชัยเป็นมั่นเหมาะ จึงไม่ยอมต่อสู้จนบาดเจ็บทั้งสองฝ่าย

ชงต้าซือพอหยุดพักหายใจเพ่งตามอง เห็นฉู่คงซันเผยช่องโหว่ที่กลางหลัง จึงลอยตัวขึ้น ต่อยหมัดออก มิคาดประกายกระบี่วูบขึ้น จูเหว่ย

จ้วงแทงกระบี่มาถึง

ชงต้าซือหัวร่อพลางรั้งหมัดกลับ จี้นิ้วถูกปลายกระบี่ จากนั้นกดลง ตัวกระบี่คล้ายตกอยู่กลางระลอกคลื่น จูเหว่ยรีบโคจรพลังต้านทาน หาคาดไม่ว่าชงต้าซือรั้งพลังดรรชนีกลับ ตัวกระบี่ก็ดีดกระดอนขึ้นมา ฟันใส่ใบหน้าจูเหว่ย จูเหว่ยเบี่ยงศีรษะหลบเลี่ยง เผยช่องว่างที่ทรวงอกท้องน้อย ชงต้าซือจึงยืดแขนปราดออก ตะปบคว้าใส่ตำแหน่งหัวใจของนาง

จูเหว่ยหลบไม่พ้น หัวใจต้องตกวูบลง พลันได้ยินเสียงกู่ดังสดใส กระบี่ไม้เหล็กคล้ายเมฆดำปกคลุมลงยังศีรษะ ฟันใส่ต้นคอของชงต้าซือ ชงต้าซือได้แต่หดมือพลิกตัว ต่อยออกสามหมัด ฉู่คงซันหมุนคว้างละลิ่วร่าง ใช้กระบี่คู่ปานจักรผัน ชงต้าซือรู้สึกแขนซ้ายปวดแปลบ รีบหดมือกลับ ปลายกระบี่ก็กรีดผ่านผิวกาย รับบาดแผลโลหิตสายหนึ่ง

เยี่ยหลิงซูชมดูจนร้องโพล่งว่า “วิชานางแอ่นร่ายรำอันยอดเยี่ยม”

นางแอ่นร่ายรำเป็นหนึ่งในท่าร่างของวิชากระบี่บุปผาหญิงงาม เลียนแบบท่าร่ายรำของเจ้าเฟยเอี้ยนสมัยราชวงศ์ฮั่น ในความอ่อนช้อยแฝงความคิดฆ่าฟัน หากมิใช่ชงต้าซือล่าถอยรวดเร็ว คงเสียแขนไปข้างหนึ่ง

ฉู่คงซันต่อสู้อย่างสุดกำลัง เผชิญหน้ากับศัตรูเข้มแข็งสองคน มิเพียงไม่เพลี่ยงพล้ำ ทั้งยังมีเปรียบกว่า เถี่ยมู่หลีกับชงต้าซือต้องสบตากันวูบ บุกเข้ามาโดยพร้อมเพรียง

ทั้งสองพอผนึกกำลัง ฉู่คงซันรู้สึกมีพลังกดดันเพิ่มพูน แต่หากล่าถอยหลบเลี่ยง ผู้คนที่ด้านหลังทั้งสี่ต้องเผชิญกับภัยกัลป์ แม้ทราบว่าไม่มีทางเอาชนะ ยังร่ายรำกระบี่คู่ดุจร้อยบุปผาเบ่งบาน เฉิดฉันถึงที่สุด

ฉีเฟยสองแม่ลูกมองดูการต่อสู้ที่เบื้องหน้าคล้ายตกอยู่ในฝันร้าย แม้ทราบว่าคงประสบเภทภัยมากกว่าวาสนา แต่สองเท้าไม่เชื่อฟังคำสั่ง ไม่ว่าอย่างไรไม่อาจขยับเคลื่อนไหวได้

จูเหว่ยก็ใจเต้นระทึกตูมตาม ใจกลางฝ่ามือปรากฏหยาดเหงื่อไหลซึม คนทั้งสามเคลื่อนไหวดุจสายฟ้า ในรัศมีหลายวาคล้ายปรากฏเงาร่างหลายสิบสายสู้พัวพันกัน องค์หญิงน้อยทั้งที่ถือกระบี่มั่น กลับไม่ทราบแทงใส่ที่ใด พลันปรากฏหยาดโลหิตหลายหยดกระเซ็นออกจากวงต่อสู้ หยดหยาดใส่พื้นดิน จูเหว่ยใจหายวาบเพ่งตามอง เห็นหัวไหล่ของฉู่คงซันรับบาดแผลสายหนึ่ง จนโลหิตชโลมเสื้อผ้าที่สวมใส่

จูเหว่ยกัดฟันกรอด เล็งไปที่กลางหลังของเถี่ยมู่หลี เงื้อกระบี่แทงใส่ มิคาดปลายกระบี่คล้ายแทงใส่ดินทราย ไม่อาจใช้กำลังได้ จูเหว่ยไม่ทันมีความคิดใด ก็ปรากฏพลังมหาศาลสะท้อนกลับมา จนหน้าอกปวดแปลบร่างลอยลิ่วไปด้านหลัง ปะทะชนกับมุมเตียง รู้สึกมีกลิ่นคาวเลือดพลุ่งขึ้นมาถึงลำคอ

ปรากฏมือข้างหนึ่งยื่นมาจากด้านข้าง จูเหว่ยเหลียวหน้ามอง เห็นเยี่ยหลิงซูหน้าขาวซีดจนแทบโปร่งใส ตาดำขลับทอประกายพิสดาร

จูเหว่ยกล่าวคำ “เยี่ยปางจู่...” โลหิตก็ทะลักจากปากมา

เยี่ยหลิงซูยื่นหน้าถึงข้างใบหูนาง กระซิบบอกว่า “จับตัวสือจีไว้ บีบบังคับลาโง่หัวล้านยอมจำนน”

จูเหว่ยช้อนตามองสือจี เห็นนางยืนอยู่ที่มุมห้อง จับตาดูการต่อสู้ จูเหว่ยกลืนเลือดเอาไว้ ถือกระบี่กระโดดปราดขึ้น สือจีพอเห็นแววตาของนาง ก็หมุนตัววิ่งหนี จูเหว่ยจึงถือกระบี่ไล่กวดตาม

เพียงชั่วขณะ บนร่างฉู่คงซันเพิ่มบาดแผลหลายสาย บ้างลึกบ้างตื้น บ้างยาวบ้างสั้น โลหิตไหลรินหลั่ง จนชุ่มไปทั้งเสื้อผ้า ท่าร่างเชื่องช้าลงวูบ เถี่ยมู่หลีก็ฟันมือเฉียงๆ ลงมา ฟันผิวหนังใบหน้าของมันหลุดออกมาแถบหนึ่ง

ฉู่คงซันครางหนักๆ คำหนึ่ง ฝีเท้าสับสนว้าวุ่น ชงต้าซือฉวยโอกาสเข้าประชิดติดตัว ต่อยหมัดใส่ทรวงอกข้างซ้ายของมัน จนฉู่คงซันปลิวลิ่ว

ไปด้านหลัง พอตกถึงพื้นยังกลิ้งตัวไปหลายตลบ จึงใช้กระบี่ข้างซ้ายยันพื้นไว้ จนสะเก็ดไฟแลบพุ่ง ค่อยหยุดร่างไว้

จูเหว่ยหน้าซีดเผือด ไม่คำนึงถึงการไล่กวดตามสือจี ชิงขวางอยู่เบื้องหน้าฉู่คงซัน ร่างบัดเดี๋ยวหนาวบัดเดี๋ยวร้อน สองขาสั่นดังพึ่บพั่บ

แว่วเสียงฉู่คงซันดังขึ้นที่ด้านหลังว่า "กงจู่เตี้ยนเซี่ย...เราไม่เป็นไร ขอให้ถอยไป"

จูเหว่ยเหลียวหน้ามอง เห็นฉู่คงซันส่ายโงนเงนลุกขึ้นยืน ใบหน้าชโลมด้วยโลหิต จดจำรูปโฉมไม่ออก มีแต่ดวงตาที่สงบนิ่งดุจเดิม

จูเหว่ยน้ำตาทะลักจากเบ้า กล่าวว่า "ฉู่เซียนเซิง ท่าน...ท่าน..." ฉู่คงซันกล่าวว่า "เราไม่เป็นไร" พลางแยกกระบี่คู่ออก สืบเท้าออกไปหนึ่งก้าว ยืนอยู่เบื้องหน้าจูเหว่ย

เยี่ยหลิงซูดิ้นรนลุกขึ้น กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า "ฉู่เซียนเซิง ท่านไปเถอะ อย่าได้ดื้อดึงถือดีแล้ว"

ฉู่คงซันคล้ายไม่ได้ยินก็มิปาน พลันเอื้อนออกมาว่า "หิมะสุมภูเขาผนังผาคลุมน้ำแข็ง หมู่บ้านร้างสิ้นสุด พื้นดินแดงว่างเปล่า..."

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "พื้นที่รกร้างเช่นนี้ ไหนเลยมีบุปผาบานได้?"

ฉู่คงซันหัวร่อดังยาวนานกล่าวว่า "กล่าวประเสริฐ ลองรับท่าโลกหล้าไร้บุปผาดู"

เสียงขาดคำ สะบัดกระบี่คู่ เกิดลมพายุก่อหวอด จูเหว่ยรู้สึกมีพลังลมโชยมาปะทะหน้า ต้องหยีตาลง พอลืมตามองดูใหม่ เห็นฉู่คงซันต่อสู้กับเถี่ยมู่หลีใหม่ ท่ากระบี่เร่งเร็วขึ้น พลังที่ใช้ก็รุนแรง กลับคุกคามเถี่ยมู่หลีถอยไปหลายก้าว

ชงต้าซือลังเลเล็กน้อย แล้วกระโดดปราดเข้ามา พุ่งหมัดดุจดาวตกมุ่งใส่กลางหลังของฉู่คงซัน

ฉู่คงซันกระทั่งศีรษะยังไม่เหลียวกลับ กวาดกระบี่ซ้ายกลับหลัง พลังกระบี่คล้ายระลอกทลายฟากฝั่ง ชงต้าซือสำนึกตัวว่ายากต้านทาน รีบพุ่งถอยไปด้านหลัง พอเพ่งตามอง เห็นฉู่คงซันใช้กระบี่ดุจฝนคลุ้มบุปผาคลั่ง ทุกกระบวนท่าไม่คลาดคลาจากจุดชีวิตของเถี่ยมู่หลี

ฉู่คงซันรับบาดเจ็บสาหัส แทนที่จะอ่อนแอลงกลับกล้าแข็งขึ้น ใช้กระบี่รวดเร็วดุดันกว่าเดิม สีผิวของมันแดงราวโลหิต ดวงตาคล้ายมีเปลวไฟพวยพุ่ง พร้อมกับท่ากระบี่ที่ใช้ออก บนผิวกายปรากฏหยดเลือดไหลซึมออกมา จากนั้นถูกความร้อนระเหิดหาย กลายเป็นหมอกโลหิตอบอวลลอยตัวตามท่ากระบี่ คล้ายกับบุปผาโลหิตดอกหนึ่ง คนเป็นเกสร กระบี่เป็นเกสร หมอกเป็นกลีบดอก บานสะพรั่งถึงที่สุด

ชงต้าซือครุ่นคิดขึ้น *'นี่เป็นเพลงกระบี่อันใด?'*

เยี่ยหลิงซูก็ดูออกว่าผิดท่า ท่ากระบี่ของฉู่คงซันเปลี่ยนจากความสำรวย กลายเป็นท่าแลกชีวิต แสดงว่าใช้คนเป็นไม้ฟืน ใช้กระบี่เป็นเปลวเพลิง เมื่อไฟมอดดับ ก็เป็นเวลาที่ไม้ฟืนถูกเผาหมดสิ้น นึกถึงตอนนี้ ดวงตาของเยี่ยหลิงซูต้องเอ่อคลอด้วยน้ำตา

พร้อมกับเวลาที่พ้นผ่าน พลังชีวิตของฉู่คงซันก็มลายหายไปตามท่ากระบี่คู่ เงาคนยิ่งมายิ่งจางเบาบาง คงมีแต่ประกายกระบี่เป็นแผ่นผืน หมอกโลหิตที่ม้วนคละคลุ้ง

พลันได้ยินเถี่ยมู่หลีแผดร้องคำหนึ่ง ประกายกระบี่สิ้นสุด หมอกโลหิตจางหายสิ้น เถี่ยมู่หลีถอยกายไปสองก้าว พิงต้นเสาไว้ สีหน้าทอแววหวาดหวั่นไม่คลาย ตั้งแต่ไหล่ซ้ายถึงหน้าอกเพิ่มบาดแผลสายหนึ่ง ไม่ทราบลึกเท่าใด ส่วนชงต้าซือหลับตาลง ยืนอยู่นอกห้อง ประกบสองมือหนีบกระบี่เหล็กหักครึ่งท่อนไว้ ปลายกระบี่แทงใส่ทรวงอก โลหิตไหลซึมออกมา

ภายในห้องเงียบสงัดงัน ทุกผู้คนกลั้นลมหายใจไว้ ฉู่คงซันยืนหยัด

ปักหลัก ร่างกลายเป็นมนุษย์โลหิตตนหนึ่ง มือซ้ายมันกำกระบี่หัก มือขวาปล่อยกระบี่ไม้เหล็กตกห้อยลง พลันหลับตาระบายลมจากปาก เสียงเคร้งเมื่อกระบี่หักร่วงหล่น ฉู่คงซันใช้สองมือจับกระบี่ไม้เหล็ก คุกเข่าลงกับพื้น ศีรษะตกห้อยลงอย่างช้าๆ

จูเหว่ยเรียกหา "ฉู่เซียนเซิง" แต่ไม่มีผู้ใดขานรับอีก

เยี่ยหลิงซูดิ้นรนลงจากเตียง ฝืนใจเดินไปหลายก้าว พลันซวนเซเสียหลัก สะดุดล้มลงที่ข้างกายฉู่คงซัน หอบหายใจอย่างหนักหน่วง

สือจีโถมถึงเบื้องหน้าชงต้าซือ ร้องเรียก "จู่เหยิน" ชงต้าซือลืมตาขึ้น ถอนดึงกระบี่หักออกมากล่าวว่า "อาการบาดเจ็บทางผิวกาย หาเป็นไรไม่"

สือจีระบายลมจากปาก นึกถึงเมื่อครู่เสียกิริยา ต้องหน้าแดงสดใสขึ้นมา

ชงต้าซือเพ่งตามองฉู่คงซัน พลันประนมมือกล่าวว่า "นับแต่นี้โลกหล้าไร้บุปผาอีก"

เถี่ยมู่หลีแค่นเสียงอย่างเย็นชา กลับกระทบถูกบาดแผลกระบี่ที่หน้าอก กล้ามเนื้อใบหน้าสั่นกระตุกคราหนึ่ง กระบี่นี้หวุดหวิดหวาดเสียวยิ่ง หากแทงลึกเข้าไปอีกหลายหุน เถี่ยมู่หลีต้องตายแน่นอน

เยี่ยหลิงซูยื่นหน้าถึงข้างใบหูฉู่คงซัน กล่าวว่า "ฉู่เซียนเซิง หากวันนี้หลิงซูไม่ตาย จะล้างแค้นให้กับท่าน"

ฉู่คงซันไม่ขยับเคลื่อนไหว เถี่ยมู่หลีแค่นหัวร่อกล่าวว่า "มันตายแล้วคิดล้างแค้นหรือ เราจะส่งเสริมท่านเอง" พลางสืบเท้าออกไป งอนิ้วทั้งห้าดุจตาขอ ตะปบใส่มวยผมของเยี่ยหลิงซู

พลันได้ยินเสียงซี่อย่างแผ่วเบา คล้ายเข็มแทงทะลุกระดาษ เถี่ยมู่หลีตะปบกลับหลัง คว้าถูกวัตถุสิ่งหนึ่ง พอแบมือออก เห็นเป็นใบหลิวเบาบางใบหนึ่ง

ใบไม้เล็กๆ ใบหนึ่งกลับบรรจุพลังที่คล้ายยิงจากคันธนูแกร่ง เถี่ยมู่หลีต้องใจสั่นสะท้าน เหลียวหน้าไป เห็นใต้ต้นไม้นอกประตู นั่งขัดสมาธิด้วยคนผู้หนึ่ง ท่านร่างผอมซูบ ผมยาวถึงหัวเข่า สองขาไขว้พันกัน ใต้ร่างคล้ายว่างเปล่าไร้วัตถุใด

เถี่ยมู่หลีถลึงมองผู้มา เห็นคนผู้นี้ไม่มีที่พึ่งพิง คล้ายแขวนร่างอยู่กลางอากาศก็มิปาน

จูเกาเช่อชมดูจนคุกเข่าโครมลง ตะกุกตะกักว่า "เซียนวิเศษ ช่วย... ช่วยชีวิตด้วย..."

คนผู้นั้นมองดูซากสังขารของฉู่คงซัน ส่วนลึกของดวงตาเกิดระลอกกล่าวว่า "เรามาสายแล้ว"

เถี่ยมู่หลีผ่านคลื่นลมมาอย่างโชกโชน แม้บังเกิดจิตกริ่งเกรง แต่ยังไม่ระย่นย่อ กล่าวว่า "ท่านเป็นใคร?"

คนผู้นั้นไม่ทันเอ่ยปาก ชงต้าซือพลันทอดถอนใจกล่าวว่า "ซือฟู่ท่านออกจากที่กักตัวแล้ว?"

เถี่ยมู่หลีเหลียวหน้าไป เห็นชงต้าซือหน้าขาวซีด ดวงตาทอแววแตกตื่นลนลาน มันค่อยเข้าใจในบัดดล ร้องโพล่งว่า "**เอียนเทาเทาะ** *(หลวงจีนไร้ผมมหรรณพ)*" จากนั้นหันกลับมาสำรวจดูคนผู้นั้น กล่าวว่า "หลวงจีนไว้ผมอันร้ายกาจ ไม่พบกันยี่สิบปี ท่านฝึกคาถาอาคมใด กลับสามารถลอยตัวอยู่กลางอากาศ?"

เอียนเทาเทาะกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "มิใช่คาถาอาคม หากเป็นวิชาเซนของเรา"

"วิชาเซน?"

"พันชั่งผูกติดกับเส้นผมเดียว"

เถี่ยมู่หลีเพ่งตามอง ก็เห็นผมขาวเส้นหนึ่ง ปลายหนึ่งยึดโยงกับเอียนเทาเทาะ อีกปลายหนึ่งม้วนพันกับลำต้นไม้ ถึงกับสมองพองโต

ครุ่นคิดขึ้น *'นี่เป็นวิชาฝีมือใด อาศัยเส้นผมเส้นเดียวแขวนร่างหนักนับร้อยชั่งไว้?'*

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "ขอแสดงความยินดีกับซือฟู่ฝึกวิชาเซนหนึ่งเส้นผมพันชั่งสำเร็จ"

เอียนเทาเทาะช้อนตามองฟ้า กล่าวว่า "ขอแสดงความยินดี? เราสมควรยินดีหรือ?"

ชงต้าซือกล่าวอย่างนอบน้อมว่า "สูญเสียไม่โศกศัลย์ ได้มาไม่ยินดี อารมณ์ทั้งเจ็ดไม่จีรัง สรรพความคิดล้วนว่างเปล่า"

เอียนเทาเทาะสั่นศีรษะกล่าวว่า "ช่างเจรจาพาที ไม่ทราบเป็นความคิด หรือเป็นลิ้นลม?"

"ความคิดหมื่นประการ ลิ้นลมสู่ความว่างเปล่า"

"หมื่นประการใด?"

"ทั้งเหตุปัจจัยและผลจากการกระทำ อยู่ในวงล้อแห่งการเวียนว่ายตายแล้ว"

"อันใดเป็นความว่างเปล่า?"

"ทำลายความมืดมัว บังเกิดความคิดชั่วแล่น"

"ความคิดจากที่ใด?"

"มาจากที่มา"

"ลิ้นลมเป็นไฉน?"

ชงต้าซืองงงันวูบ ที่ผ่านมาหลวงจีนถือดีว่ามีลิ้นลมคมคาย ตอบได้ไม่ติดขัด จนบัดนี้กลับไม่มีคำพูดจะกล่าว เอียนเทาเทาะมองดูหลวงจีนกล่าวเสียงเย็นชาว่า "เมื่อตอบไม่ได้ ยังรักษาลิ้นลมไว้ทำอะไร?"

ชงต้าซือกล่าวว่า "เพื่อกอบกู้ชาติที่ล่มสลาย สั่นคลอนแผ่นดินอันกว้างใหญ่"

เอียนเทาเทาะแววตาหม่นหมองลง ทอดถอนใจกล่าวว่า "ความจริง

เป็นศิษย์สถาบันสงฆ์ กลับกลายเป็นคนแก่งแย่งชิงดี”

ชงต้าซือกล่าวโดยปราศจากความละอายว่า “ซือฟู่โปรดให้อภัย นี่เป็นจิตมารของศิษย์”

เอียนเทาเทาะหลับตาลง กล่าวช้าๆ ว่า “เมื่อทราบว่าเป็นความคิดมาร ไฉนยังให้ท้าย?”

“กองทัพมารสิบหมื่น ยากที่จะปลดเปลื้อง”

เอียนเทาเทาะทิ้งร่างลงสู่พื้น กล่าวว่า “อย่างนั้นคงได้แต่กำราบมารแล้ว”

ชงต้าซือถอยกายไปหนึ่งก้าว กลอกตาวุ่นวายแล้วกล่าว “ซือฟู่ ท่านหักใจฆ่าเรา?”

“พฤติการณ์ของเจ้า มีคนบอกต่อเราแล้ว”

“เป็นผู้ใด?”

เอียนเทาเทาะสั่นศีรษะไม่ตอบคำ หากกล่าวว่า “กอบกู้ชาติเป็นจิตมารของเจ้า **ชง** *(ประจัญ)* คือจิตมารของมาร”

“บรรพชิตก็ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต?”

“เราไม่ฆ่าเจ้า แต่จะทวงถามพลังฝีมือของเจ้ากลับคืน”

ชงต้าซือกล่าวว่า “ศิษย์เพาะสร้างศัตรูมากมาย ยามใดที่ปราศจากพลังฝีมือ ยังต่ำทรามกว่าสุกรสุนัขอีก”

“ขณะที่เจ้าฆ่าคน ไหนเลยยึดถือพวกมันเป็นมนุษยชาติ?”

“หมื่นวิถีคืนสู่เอกะ ไม่ว่าสุกรสุนัข คนหรือเดรัจฉาน สุดท้ายมีจุดหมายเดียวกัน”

“เส้นทางต่างสุดท้ายสู่จุดหมายเดียวกัน เจ้าไยไม่กลับคืนสู่จุดหมาย?”

“เพราะว่าเราเข้มแข็งกว่า”

ดวงตาเอียนเทาเทาะทอแววเศร้าหดหู่ กล่าวว่า “อย่างนั้นดูว่า

ระหว่างเราท่านผู้ใดเข้มแข็งผู้ใดอ่อนด้อยกว่า”

ชงต้าซือหัวร่อออกมา พลันคล้องแขนสือจีลอยตัวไปยังด้านหลัง กระโดดขึ้นลงสองคราก็กลืนหายไปในพุ่มไม้ดอก คนหายลับสาบสูญ เพียงส่งเสียงหัวร่อดังมาว่า “ศิษย์อ่อนด้อยกว่า ดังนั้นไม่น้อมสนองแล้ว”

เอียนเทาเทาะตะลึงลานกับที่ ชงต้าซือไม่ทันต่อสู้ก็หลบหนี นับว่าเหนือความคาดหมายนัก

เถี่ยมู่หลีกล่าวว่า “หลวงจีนเฒ่า ท่านไม่ไล่ตามมันไป?”

เอียนเทาเทาะกล่าวว่า “ศิษย์เดียรถีย์กลอกกลิ้งยิ่ง ทราบว่าขอเพียงท่านราชครูยังอยู่ อาตมาจะไม่ไล่กวดตาม”

เถี่ยมู่หลีเลิกคิ้วขึ้นกล่าวว่า “เอียนเทาเทาะ ปาหี่เส้นผมห้อยแขวนของท่านยังไม่อาจขู่ขวัญผู้คน ยี่สิบปีมานี้เราก็ไม่ได้อยู่นิ่งเฉย”

เอียนเทาเทาะกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “นั่นผิดแผกแตกต่าง ที่ท่านฝึกเป็นวิชาฝีมือ ที่เราฝึกเป็นวิชาพุทธะ”

“น่าหัวร่อ ฝึกฝีมือฝึกเส้นผม นับเป็นพระโพธิสัตว์ใด?”

เอียนเทาเทาะไม่มีโทสะใด เพียงกล่าวว่า “โลกหล้ามีหมื่นวิถี สุดท้ายคืนสู่ความว่างเปล่า พุทธธรรม พลังฝีมือไม่มีข้อยกเว้น แม้นใหญ่โตเป็นว่างเปล่าใหญ่ เล็กกระจ้อยร่อยเป็นว่างเปล่าเล็ก ใหญ่ราวกับเขาสุเมรุ เล็กราวกับเมล็ดผักกาด ปรมาจารย์สำนักเราทั้งสองรุ่น ล้วนเริ่มจากใหญ่ ขีดฟ้าแบ่งดิน คำรามคำรนทั้งสิบทิศ อาตมาไร้ความสามารถ เริ่มต้นจากเล็กกระจ้อยร่อย ซ่อนตัวในหอยทาก ค้นหาสัจธรรมจากสายใยแห่งความกลัดกลุ้ม พุทธธรรมทั้งมวลล้วนได้รับจากเส้นผมเส้นเดียว”

เถี่ยมู่หลีเป็นยอดฝีมือที่สืบทอดวิชาสำนักวารีดำ ถึงแม้โหดเหี้ยมอำมหิต แต่มีจิตสำนึกรู้แจ้ง ฟังหลักปรัชญาที่ซ่อนอยู่ภายในออก แต่ไม่สะดวกกับการแสดงความอ่อนแอออกมา จึงปรบมือกล่าวว่า “ประเสริฐ เราคิดขอรับทราบวิชาโพธินี้ดู”

เอียนเทาเทาะทอดถอนใจ ยกมือขวาขึ้นตั้งตรงเสมออก กล่าวว่า “ท่านราชครูเชิญ”

เถี่ยมู่หลีก็ประสานมือกล่าวคำ “เชิญ”

ทั้งสองโน้มตัวไปข้างหน้า พากันขยับกายวูบ พลันบังเกิดลมพายุก่อหวอด ผมเผ้าเสื้อผ้าของเถี่ยมู่หลีโชยพัดพลิ้ว เศษหินดินโคลนใต้เท้าคล้ายมีชีวิต ม้วนคละคลุ้งไปรอบข้าง เอียนเทาเทาะหลุบคิ้วหลับตา เส้นผมจีวรตกห้อยลง ก้อนหินดินโคลนพอมาถึงเบื้องหน้าล้วนหยุดนิ่ง ชะงักค้างอยู่กลางอากาศ

ทั้งสองหนึ่งเคลื่อนไหวหนึ่งสงบนิ่ง ตัดกันอย่างชัดแจ้ง พลังสภาวะของเถี่ยมู่หลีคล้ายพายุทะเลทราย ม้วนกวาดพัดพาทุกสิ่ง แต่เอียนเทาเทาะคล้ายยอดเขาโดดเด่น แม้เผชิญลมแรงจากทุกทิศทาง แต่ก็ไม่ขยับโยกคลอน

เถี่ยมู่หลีแค่นเสียงดังเฮอะ รวมรั้งพลังสภาวะเป็นคมมีดเดียว จู่โจมใส่พลังชีวิตคู่ต่อสู้ แต่เอียนเทาเทาะพาตัวพุ่งถอย กลับกลายเป็นยอดเขาสูงเป็นหุบเหวลึกหมื่นวา คมมีดของเถี่ยมู่หลีพอมาถึง ไม่ทราบใช้กำลังอย่างไร

เถี่ยมู่หลีทดสอบหยั่งซ้ำซ้อน เอียนเทาเทาะใจกระจ่างดั่งกระจก ไม่ว่าพลังสภาวะของฝ่ายตรงข้ามเพิ่มลดอย่างไร ล้วนรับมือได้อย่างปลอดโปร่ง คนในบริเวณเพียงเห็นทั้งสองยืนสงบนิ่ง มีแต่เยี่ยหลิงซูดูออกว่า ยอดฝีมือทั้งสองลอบประมือกันหลายสิบเที่ยว

หน้าผากเถี่ยมู่หลีปรากฏหยาดเหงื่อไหลซึม อาการบาดเจ็บที่ได้รับกำเริบขึ้น มีน้ำเลือดไหลซึมออกมา จนแปดเปื้อนเสื้อผ้า รู้สึกว่าพลังลมปราณรั่วไหลออก ทราบว่าหากเยิ่นเย้อสืบไปไม่เป็นผลดีต่อตนเอง จึงยกมือซ้ายกราดฟาดออก เอียนเทาเทาะก็ยื่นมือขวาจากในแขนจีวร ต่อยออกหมัดหนึ่ง

เถี่ยมู่หลีลดมือขวาลงสลายพลังหมัด ขยับกายวูบ คล้ายไปทางซ้าย แท้จริงไปทางขวา อ้อมมาถึงด้านข้างของเอียนเทาเทาะ ผลักฝ่ามือออก ม้วนเศษหินบนพื้นขึ้นมา จู่โจมใส่คู่ต่อสู้ดุจผึ้งที่แตกรัง

จีวรที่ครองร่างเอียนเทาเทาะเบ่งพองขึ้น ประนมมือทั้งสอง เศษหินพอมาถึงตัว ก็สูญเสียกำลัง รวมตัวเป็นกลุ่มก้อน เอียนเทาเทาะสะบัดมือซ้ายออก ลูกกลมก็พุ่งขวับเข้าหาเถี่ยมู่หลี

เถี่ยมู่หลีตบฟาดฝ่ามือออก ลูกกลมก็แตกระเบิดออก กลายเป็นหมอกควันกลุ่มหนึ่ง จนไม่อาจเห็นผู้คนชัดตา

ฝ่ามือเพิ่งตบฟาดออก เถี่ยมู่หลีก็หมุนตัวพุ่งเฉียง อาศัยหมอกควันปกปิดร่องรอย พุ่งโถมใส่จูเหว่ย

ฝ่ามือฝืนฟ้าคล้ายตรงแท้จริงย้อนทวน ก่อนหน้านี้เถี่ยมู่หลีลงมือหลอกล่อ ลวงให้เอียนเทาเทาะติดกับ เป้าหมายของมันกลับเป็นจูเหว่ย หากจับตัวองค์หญิงน้อยได้ หนึ่งนั้นสามารถสะกดเวี่ยจือหยาง สองใช้ข่มขู่เอียนเทาเทาะ สามใช้เป็นเบี้ยต่อรองกับหนิงอ๋องและเอี้ยนอ๋อง ลั่นกระสุนนัดเดียวยิงนกสามตัว

เห็นแน่ชัดว่าจูเหว่ยต้องตกอยู่ในเงื้อมมือมัน นางรู้สึกหัวไหล่ตึงวูบ ถูกคนฉุดลากไปด้านหลัง เอียนเทาเทาะเคลื่อนไหวทีหลังบรรลุถึงก่อน ขวางอยู่หว่างกลางของเถี่ยมู่หลีกับจูเหว่ย

ฝีมือนี้อยู่เหนือความคาดหมายของเถี่ยมู่หลี มันไม่ทันพลิกแพลง กระบวนท่า กัดฟันตะกุยไปเบื้องหน้า เอียนเทาเทาะก็ยกมือขวาขึ้นจี้นิ้วชี้ออก

ได้ยินเสียงซี่ พลังลมสายหนึ่งคล้ายเข็มอันแหลมคม กรงเล็บของเถี่ยมู่หลีกลับกลายเป็นกระดาษเบาบาง ถูกแทงทะลุผ่านไป

เถี่ยมู่หลีร้องเสียงพิกล พลิกตัวไปด้านหลัง เท้าพอแตะสัมผัสพื้นก็หมุนตัวไป ฝีเท้าโซซัดโซเซอยู่บ้าง แต่รวดเร็วยิ่ง พุ่งผ่านสวนไม้ดอกไป

ดุจสายลม ถลันวูบก็หายวับ

เอียนเทาเทาะส่ายร่างโงนเงน ทรุดนั่งขัดสมาธิ ใบหน้าซูบผอมปรากฏสีแดงซ่านขึ้น ชั่วครู่ค่อยจางหายไป พอยกมือปัดไหล่ซ้าย เศษจีวรชิ้นหนึ่งก็พัดพลิ้วลงมา บนผิวกายสีดำมะเมื่อมฝากกรงเล็บสีแดงห้านิ้ว เอียนเทาเทาะต้องถอนใจกล่าวว่า "วิชาคมมืดฟ้าร้ายกาจสมคำร่ำลือ"

เยี่ยหลิงซูกล่าวชมเชยจากใจจริงว่า "**ต้าซือ** *(ท่านมหาสมณะ)* คาดการณ์ศัตรูได้ล่วงหน้า ยังเหนือชั้นกว่าขั้นหนึ่ง"

เอียนเทาเทาะมองดูนาง กล่าวว่า "ท่านคือเยี่ยหลิงซูหรือ?"

เยี่ยหลิงซูกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "ต้าซือรู้จักข้าพเจ้า?"

"อาตมาเพียงคาดเดาดู มีคนบอกต่อเราว่ายุทธจักรปรากฏวีรสตรีเยี่ยหลิงซู ความสำเร็จภายหน้าต้องเหนือกว่า**ฟงเหลียนแดนตะวันตก*** อาการบาดเจ็บของท่านเกิดจากถูกพลังเยือกเย็นมหากาฬของเถี่ยมู่หลี กับลมปราณวชิรทรงพลังของศิษย์เราทำร้าย ผู้ที่ถูกคนทั้งสองผนึกกำลังจู่โจมยังไม่ตาย ทั่วทั้งแผ่นดินมีแต่ท่านคนเดียว"

เยี่ยหลิงซูได้รับคำชมเชยเช่นนี้ ต้องกล่าวว่า "ผู้อาวุโสชมเกินไป เยี่ยหลิงซูไร้ความสามารถไหนเลยเทียบผู้อาวุโสรุ่นก่อนได้?"

เอียนเทาเทาะกล่าวว่า "คนผู้นั้นไม่ลั่นปากโดยง่ายดาย มันบอกว่าได้ ท่านต้องกระทำได้"

เยี่ยหลิงซูงงงันวูบจึงกล่าว "คนผู้นั้นเป็นผู้ใด?"

เอียนเทาเทาะกล่าวว่า "เป็นคนที่มุ่งมั่นตั้งใจ เรามายังที่นี้ ก็ได้รับการไหว้วานจากมัน น่าเสียดายที่ยังมาสายก้าวหนึ่ง" พลางมองดูซากสังขารของฉู่คงซัน กล่าวด้วยความสะท้อนใจว่า "เคยเดินหมากบนเขาจิ่วหัวซาน ล่องเรือเก็บเม็ดบัวที่ทะเลสาบต้งถิง ธารร้อยสายไหลลงสู่ท้องทะเล เป็นนางนวลบินโดดเดี่ยวถึงขอบฟ้า"

---

* ตัวละครในวีรกรรมผู้กล้า

เยี่ยหลิงซูกัดฟันกรอดกล่าวว่า “แค้นนี้ไม่ล้าง เสียทีที่เกิดมา”

เอียนเทาเทาะสั่นศีรษะกล่าวว่า “ความแค้นเป็นปลักมาร หากถลำลงไป ยากจะถอนตัวได้ ศิษย์เราถือเป็นเยี่ยงอย่าง”

เยี่ยหลิงซูแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา จูเหว่ยอดกล่าวมิได้ว่า “ต้าซือเป็นมหาสมณะแห่งยุค เหตุใดจึงรับคนชั่วเป็นศิษย์?”

เอียนเทาเทาะฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “มันเป็นมารผจญของเรา เราเคยตั้งจิตปณิธานว่า ต้องขจัดปลักมาร ทำการกล่อมเกลามัน ยามใดที่มันไม่บรรลุธรรม ตราบนั้นเราไม่อาจไปสู่**อุปปตติ***” กล่าวพลางผุดลุกขึ้นกล่าวว่า “เมื่อเสร็จเรื่องในที่นี้ เราต้องไล่ตามศิษย์เราไป ขออำลาแล้ว”

ฉีเฟยรีบกล่าวว่า “ต้าซือชะงักเท้า ศัตรูกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ ยากรับรองว่าไปแล้วไม่กลับมา ต้าซือพอจากไป ไยมิใช่ย่ำแย่แล้ว?”

เอียนเทาเทาะขบคิดแล้วผงกศีรษะรับ เห็นว่ามีเหตุผล เดินถึงข้างผนังกำแพง ทรุดนั่งขัดสมาธิลง

ฉีเฟยลอบระบายลมหายใจโล่งอก นางมีความคิดอย่างอื่น ที่เอ่ยถึงเถี่ยมู่หลีเพียงเป็นข้ออ้าง เอี้ยนอ๋องตีประตูเมือง ไม่อาจล่วงรู้ผลแพ้ชนะ หากว่าล้มเหลว หยกศิลาล้วนแหลกลาญ หลวงจีนชรามากอิทธิฤทธิ์ ทั้งมีใจเมตตากรุณา เมื่อถึงเวลาอาจอ้อนวอนท่านนำจูเหว่ยกับจูเกาเช่อสองอาหลานไปหาหนิงอ๋องที่เมืองต้าหนิงเพื่อหลบภัย

จูเหว่ยประคองเยี่ยหลิงซูขึ้น ส่งนางกลับขึ้นเตียง เยี่ยหลิงซูผ่านเหตุการณ์ร้ายแรง บังเกิดความอ่อนเพลีย เข้าสู่ภาวะกึ่งสลบไสล จูเหว่ยพออยู่ว่าง รู้สึกหน้าอกปวดแปลบ ต้องไอออกมา ลำคอแฝงกลิ่นคาวเลือด เอียนเทาเทาะพลันลืมตาขึ้นกล่าวว่า “แม่นาง เข้ามานั่งลง”

จูเหว่ยเดินเข้าหา เอียนเทาเทาะจี้นิ้วออก จี้ถูกใจกลางฝ่ามือของนาง ปรากฏพลังความร้อนสายหนึ่งแล่นไปตามเส้นลมปราณ ขจัดอาการ

---

* ชาติที่ใครๆ กำลังจะดำเนินไปสู่สุขาวดี

ตีบตัน ไม่นานให้หลังจูเหว่ยรู้สึกตัวเบาสบาย อาการบาดเจ็บทุเลากว่าเดิม จึงกล่าว “ขอบคุณต้าซือ”

เอียนเทาเทาะสำรวจดูนางแล้วกล่าว “ท่านเป็นศิษย์หุบเขากว้างไพศาล?”

จูเหว่ยผงกศีรษะกล่าวว่า “สีอิ่งเจินเป็นซือฟู่เรา”

เอียนเทาเทาะกล่าวว่า “สหายทางธรรมสีหรือ เราไม่ได้พบกับอาจารย์ท่านนานปี มันยังอยู่ในราชสำนักหรือ?”

จูเหว่ยส่ายหน้ากล่าวว่า “ท่านผู้เฒ่าออกจากราชสำนัก ประพฤติเช่นกระเรียนกลางพงไพร”

เอียนเทาเทาะผงกศีรษะรับ หลับตาลงใหม่

จูเกาเช่อบังเกิดความร้อนใจ กล่าวว่า “มู่เฟย เฝ้าอยู่กับที่มิใช่วิธีที่ดี เราจะไประดมคนมา”

ฉีเฟยเห็นพ้องด้วย บอกให้รีบไปรีบกลับ จูเกาเช่อรีบรุดออกไป ไม่นานก็ชักนำขันทีนางกำนัลมาจำนวนหนึ่ง รายงานว่า “บ่าวไพร่หญิงรับใช้ล้วนถูกฆ่าตาย มิน่าเล่าที่นี้ก่อกวนจนแทบถล่มทลาย กลับไม่มีผู้ใดรุดมา”

ฉีเฟยส่งเสียงดังอืมม์ กล่าวอย่างหม่นหมองว่า “หากปราศจากฉู่เซียนเซิง เราสองแม่ลูกคงต้องตายแน่นอน เจ้าต้องจัดแจงซากสังขารของมันให้ดี”

จูเกาเช่อเรียกหาขันทีหลายคน จัดหาผ้าห่มแพรมา ใช้รองรับซากสังขารของฉู่คงซัน เช็ดคราบโลหิตทั้งหมด แกะกระบี่ไม้จากมือมัน มิคาดผู้ตายกำด้ามกระบี่มั่น ไม่สามารถแกะออกได้ พลันได้ยินเอียนเทาเทาะกล่าวว่า “ฉู่คงซันไม่มีศิษย์รับสืบทอดฝีมือ กระบี่เล่มนี้ทิ้งให้แก่มันเถอะ”

จูเกาเช่อรับคำ ทิ้งกระบี่ไม้ร่วมกลบฝังกับฉู่คงซัน

ผ่านไปครึ่งคืน เสียงยิงปืนใหญ่ที่ห่างไปค่อยขาดหาย ทั้งหมดไม่ทราบผลแพ้ชนะอย่างไร ล้วนร้อนรุ่มใจ ผ่านไปหนึ่งชั่วยาม ท้องฟ้ารุ่งสางรำไร พลันได้ยินเสียงฝีเท้าเร่งร้อน คล้ายมีผู้คนจำนวนมากรุดมา ทั้งหมดพากันผุดลุกขึ้น เห็นเงาคนพลุกพล่าน คนนำหน้าร้องเรียกว่า "อี้หัว"

ฉีเฟยค่อยโล่งอก จิตใจพอผ่อนคลายต้องหน้ามืดวูบวาบล้มลง จูเกาเช่อรีบรับร่างพระมารดาไว้ สายตายามกวาดมอง เห็นเอี้ยนอ๋องกลายเป็นมนุษย์โลหิตตนหนึ่ง นำเหล่าแม่ทัพตัดผ่านสวนไม้ดอก พอเห็นสภาพภายในห้อง ล้วนตื่นตระหนกยิ่ง เวี่ยจือหยางชิงถลันเข้ามา เห็นจูเหว่ยกับเยี่ยหลิงซูล้วนปลอดภัย จากนั้นพบศพของฉู่คงซัน ต้องร้องเสียงเกรี้ยวกราดว่า "เกิดเรื่องอันใด?"

จูเกาเช่อระงับสติแล้วกล่าว "พวกท่านพอออกเดินทาง มีบุคคลร้ายกาจสองคนมาถึง หนึ่งเป็นหลวงจีน หนึ่งเรียกตัวเองเป็นราชครู..."

เวี่ยจือหยางหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า "ชงต้าซือกับเถี่ยมู่หลี... ฉู่เซียนเซิงถูกพวกมันฆ่าตาย?"

จูเกาเช่อผงกศีรษะกล่าวว่า "หากมิใช่ปรากฏมหาสมณะรูปหนึ่งมาถึง..." มันกวาดตาไป ถึงกับปากอ้าตาค้าง เห็นมุมผนังว่างเปล่า เอียนเทาเทาะจากไปจนไร้ร่องรอย จูเกาเช่อชี้มือไปที่มุมผนังกล่าวว่า "เมื่อครู่เมื่อครู่ยังอยู่...ไฉน..."

เอี้ยนอ๋องตวาดด้วยโทสะว่า "กระทั่งพูดจายังพูดจาไม่กระจ่างชัด เจ้ายังมีประโยชน์ใด?"

จูเหว่ยกล่าวว่า "ซื่อเกอ อย่าได้โทษว่าเกาเช่อ มันอยู่ในวังเจ้า ไม่รู้จักชาวยุทธจักร ชงต้าซือกับเถี่ยมู่หลีมาจับตัวพวกเรา ฉู่เซียนเซิงต่อสู้จนตัวตาย ยามคับขันจวนเจียน เอียนเทาเทาะที่เป็นอาจารย์ของชงต้าซือปรากฏกาย ขู่ขวัญชงต้าซือหลบหนี ขับไล่เถี่ยมู่หลีล่าถอย มันอยู่เฝ้าดูแลหนึ่งคืน พวกท่านพอมาถึง มันค่อยจากไป"

เต้าเยียนรับฟังจนกล่าวอย่างตื่นเต้นสงสัยว่า “เอียนเทาเทาะออกจากการบำเพ็ญเพียรแล้ว มันฝึกวิชาเซนหนึ่งเส้นผมพันชั่งสำเร็จแล้วหรือ?”

เอี้ยนอ๋องถามว่า “วิชาเซนหนึ่งเส้นผมพันชั่งอันใด?”

เต้าเยียนกล่าวว่า “นั่นเป็นวิชาเซนแขนงหนึ่ง ผู้ฝึกปรือรวมพลังอยู่ที่เส้นผม แขวนร่างอยู่ใต้ต้นไม้ นั่งกรรมฐานกลางอากาศ ค่อยๆ ลดเส้นผมที่ผูกติดกับกิ่งไม้ จากพันเป็นร้อย จากร้อยเป็นสิบ จนเหลือเส้นผมเดียวรองรับน้ำหนักตัวไว้...”

จูเกาซวีอดกล่าวมิได้ว่า “ไหนเลยมีเรื่องเช่นนี้ คนผู้หนึ่งมีน้ำหนักตัวนับร้อยชั่ง ผมเส้นเดียวไหนเลยรองรับร่างได้?”

ฉีเฟยกล่าวว่า “เราเห็นกับตา หรือยังแปลกปลอมได้?”

เต้าเยียนทอดถอนใจกล่าวว่า “เอียนเทาเทาะฝึกสำเร็จจริงๆ ลองนึกดู หากสามารถรวมพลังทั่วร่างอยู่ที่เส้นผม ความกล้าแข็งของพลังสะสม ความจดจ่อของกำลังวังชา ไม่ว่าวิชาลมปราณคุ้มครองกายใด พอเผชิญกับหมัดเท้าของมัน ล้วนถูกทะลวงทะลุไป”

เอี้ยนอ๋องกล่าวว่า “เต้าเยียน ท่านรู้จักยอดคนเช่นนี้ เหตุใดไม่ดึงตัวมาเข้าร่วมกับเรา?” เต้าเยียนสั่นศีรษะกล่าวว่า “มันเป็นผู้ยิ่งใหญ่นิกายเซน ไหนเลยยอมลดตัวลงรับใช้เจ้าชีวิต?”

เอี้ยนอ๋องนิ่งเงียบงันไป จากนั้นสั่งให้จัดหาโลงอย่างดี บรรจุฝังฉู่คงซัน ส่วนผู้ตายบนลานกว้าง ไม่ว่าศัตรูหรือฝ่ายตน ล้วนทำการบรรจุฝัง ส่วนจางปิ่งและเซี่ยกุ้ยแม้คิดร้ายต่อเอี้ยนอ๋อง แต่ถือว่าปฏิบัติตามพระบัญชาเบื้องบน เอี้ยนอ๋องยังสั่งให้บรรจุฝังอย่างสมเกียรติ และไม่เอาผิดต่อคนในครอบครัว

ห้องหับนี้เสียหายอย่างหนัก เอี้ยนอ๋องสั่งให้นางกำนัลเคลื่อนย้ายเยี่ยหลิงซูไปยังที่อื่น หลังจากจัดการแล้วเสร็จ ค่อยนั่งลงสนทนา ฉีเฟย

และพวกค่อยทราบว่าเอี้ยนอ๋องแสร้งบุกตีประตูเมืองหลีเจิ้งกับซุ่นเฉิง ทหารรักษาเมืองยกมาช่วยเหลือ จนตกหลุมพรางของพรรคค้าเกลือ หลังการต่อสู้สูญเสียแม่ทัพหลายคน เอี้ยนอ๋องถือโอกาสตีประตูเมืองอีกสองแห่ง จากนั้นแบ่งกำลังสองสาย ตีประตูเมืองอื่น ทั้งสั่งให้จางซิ่นนำบ่าวไพร่ไปแจ้งต่อทหารรักษาเมืองว่า เอี้ยนอ๋องถูกปรักปรำให้ร้าย มิอาจไม่กบฏ หากทหารรักษาเมืองยอมจำนน จะไม่ฆ่าทิ้ง ทั้งยังเลื่อนตำแหน่งให้

เอี้ยนอ๋องใช้ทั้งไม้แข็งไม้นวม เพียงครึ่งคืนปรากฏว่าแม่ทัพรักษาประตูเมืองอีกเจ็ดแห่งยอมจำนน จากนั้นโอบล้อมที่ทำการปู้เจิ้งซือกับค่ายทหารเมืองเป่ยผิง เจ้าหน้าที่ทางการสำนึกตัวว่าไม่มีความหวังเอาชัย ก่อนฟ้าสางจึงยอมจำนนหมดสิ้น เอี้ยนอ๋องนิรโทษให้กับผู้ที่ยอมจำนน ฝังศพผู้ตายทั้งหมด ทั้งส่งคนออกไปปลอบขวัญราษฎร อธิบายว่าถูกปรักปรำให้ร้าย ใช้เวลาหนึ่งวันค่อยรักษาความสงบเรียบร้อยภายในเมืองได้

พักผ่อนคืนหนึ่ง วันรุ่งขึ้นปูนบำเหน็จความดีความชอบ อันดับแรกเป็นนักรบวังเจ้า รองลงมาคือเหล่าผู้กล้าพรรคค้าเกลือ เอ่ยถึงความดีความชอบส่วนบุคคล เวี่ยจือหยางจัดอยู่อันดับแรก เทียบเท่ากับเต้าเยียน จางอี้กับจูเหนิง เอี้ยนอ๋องยังทราบจากปากคำจูเหนิงว่า เวี่ยจือหยางรับปากมอบทองคำหมื่นตำลึงให้แก่สมุนพรรคค้าเกลือ จึงสั่งเปิดคลังเสบียงเมืองเป่ยผิง นำทองคำออกมาแจกจ่ายให้กับสมุนพรรคค้าเกลือ หลังจากนี้สมุนพรรคค้าเกลือจะรั้งอยู่หรือจากไป แล้วแต่ความสมัครใจ เหล่าสมุนพรรคค้าเกลือทำศึกประสบชัย ทั้งได้รับทองคำ จึงเกิดความคิดเข้าร่วมกับมังกร ในสิบคนมีเก้าคนยอมรั้งอยู่ เอี้ยนอ๋องจึงจัดทัพขบวนหนึ่ง ให้เวี่ยจือหยางเป็นหัวหน้า เหล่าผู้นำพรรคค้าเกลือเป็นผู้ช่วย เกาฉีอ้างว่าตนเองอายุสูงวัย ไม่อาจตรากตรำลำบาก จึงขอลาออกจากตำแหน่ง เอี้ยนอ๋องกลับเหนี่ยวรั้งตัวไว้ เกาฉีรู้สึกมีหน้ามีตา ตอบรับเป็นที่ปรึกษา ชักชวนผู้กล้าค้าเกลือเถื่อนทางภาคตะวันตกเฉียงเหนือมาเข้าร่วม

เวี่ยจือหยางจับตาดูอยู่ด้านข้าง พบว่าเอี้ยนอ๋องฉลาดหลักแหลม มีส่วนคล้ายกับหงอู่ฮ่องเต้ เพียงแต่ตอนที่พบพาน ฮ่องเต้ย่างเข้าปัจฉิมวัย ไม่คึกคักเข้มแข็งเช่นเอี้ยนอ๋อง เพียงสองวันก็จัดขบวนทัพ ปกครองเมืองเป่ยผิงอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย จากนั้นส่งกำลังทหารออกนอกเมือง อำเภอโดยรอบของเมืองเป่ยผิงหากไม่ถูกตีแตก ก็ยอมสวามิภักดิ์ทั้งหมด

เพียงเวลาหนึ่งเดือน ทัพเอี้ยนเพิ่มเป็นสี่หมื่น สร้างความแตกตื่นแก่ทหารชายแดนเซวียนต้าเหลียวตง กู่อ๋องกับเหลียวอ๋องพากันหลบหนีออกจากที่ตั้งเข้านครหลวง ส่วนหนิงอ๋องตั้งทัพไม่เคลื่อนไหว เจี้ยนเหวินฮ่องเต้ทรงระแวงว่ามันมีจิตคิดเป็นอื่น จึงมีราชโองการมาตำหนิติเตียน แต่พื้นที่อยู่ห่างไกล หนิงอ๋องคุมกำลังแปดหมื่น เพียงราชโองการฉบับเดียวไม่เกิดประโยชน์อันใด เอี้ยนอ๋องก็ส่งคนไปทดสอบหยั่งดู แต่คนที่ส่งไปเงียบหายไร้ข่าวคราว เอี้ยนอ๋องคาดเดาอีกฝ่ายไม่ออก จึงส่งกำลังเข้าตีด่านสงถิง ป้องกันมิให้หนิงอ๋องเคลื่อนทัพมาประชิดด้านหลัง

ข่าวเมืองเป่ยผิงถูกตีแตกพอถูกส่งมาถึงนครหลวง ราชสำนักสะท้านสะเทือน เจี้ยนเหวินฮ่องเต้เรียกประชุมเหล่าขุนนาง หารือเป็นเวลาสามวัน ตัดสินพระทัยใช้กำลัง จึงมีราชโองการเรียกระดมกำลังทั้งแผ่นดิน หวงจื่อเฉินกับฉีไท่เสนอหลี่จิ่งหลงเป็นแม่ทัพใหญ่ เกิงปิ่งหวิน กว๋ออิงกับอู๋เกาเป็นผู้ช่วย ระดมไพร่พลจากมณฑลต่างๆ ได้หกสิบหมื่น แต่ประกาศว่ามีกำลังร้อยหมื่น ยกมาปราบปรามเอี้ยนอ๋อง

เอี้ยนอ๋องใช้เวลาไม่กี่วัน ก็สะกดเหล่าผู้กล้าพรรคค้าเกลือจนหมอบราบคาบแก้ว เวี่ยจือหยางล่วงรู้เจตจำนงของเอี้ยนอ๋อง จนใจที่ไม่มีความรู้ในการฝึกไพร่พล ไม่อาจกำราบเหล่าผู้กล้าพรรคค้าเกลือ ได้แต่ส่งมอบให้นายทหารยศเจี่ยงเสี้ยวของทัพเอี้ยนควบคุมดูแล เวลาพอนานเข้าก็ถูกกีดกันออกห่าง เสียทีที่มีตำแหน่ง แต่ไม่มีอำนาจสั่งการ ขุมกำลัง

ของพรรคค้าเกลือทางเหนือตกอยู่ในมือเอี้ยนอ๋อง

เวี่ยจือหยางยินดีที่อยู่ว่าง พานโยนภารกิจในกองทัพแก่ผู้ช่วยแม่ทัพ ตนเองอยู่ในวังเจ้ารักษาบาดเจ็บให้กับเยี่ยหลิงซู หลังจากใช้ออกหลายครั้งครา ยิ่งสามารถควบคุมลมปราณตามใจปรารถนา อาการบาดเจ็บของเยี่ยหลิงซูทุเลาหายดี สิบกว่าวันให้หลังสามารถลงจากเตียงได้เอง ทั้งโคจรพลังลมปราณได้ทีละน้อย ทำการหล่อเลี้ยงอวัยวะภายใน มีกำลังวังชาเพิ่มขึ้น

ตามเหตุผลเมื่อเสร็จเรื่องที่เมืองเป่ยผิง จูเหว่ยสมควรเดินทางไปยังเมืองต้าหนิง พบปะกับพี่ที่สิบเจ็ด แต่หลังจากผ่านห้วงความเป็นความตาย นางกับเยี่ยหลิงซูมีน้ำใจเพิ่มพูน ไม่อาจหักใจจากนาง การเดินทางไปยังเมืองต้าหนิงจึงเลื่อนแล้วเลื่อนอีก บางครั้งเวี่ยจือหยางเอ่ยถึง นางเพียงแต่ยิ้ม ไม่รีบร้อนออกเดินทาง

องค์หญิงน้อยมีนิสัยอ่อนโยน รู้ใจผู้คน ตอนแรกเยี่ยหลิงซูยึดถือนางเป็นศัตรูความรัก แต่หลังจากอยู่ร่วมกัน ก็ไม่อาจหักใจได้ อย่าว่าแต่ยังรับบุญคุณจากนาง บางครั้งเพียงนึกหึงหวงอยู่บ้าง แต่ส่วนใหญ่นึกละอายในตัวเอง

จูเหว่ยเติบโตขึ้นในวัง รู้ซึ้งถึงจิตใจคน ไหนเลยไม่ล่วงรู้ความคิดของเยี่ยหลิงซู แต่ว่านางมีจิตใจกว้างขวาง ไม่ทราบว่าความหึงหวงเป็นอย่างไร มาตรว่าเกิดความกลัดกลุ้ม พอบรรเลงบทเพลงเพลงหนึ่ง ก็กลับคืนสู่ความเบิกบาน เยี่ยหลิงซูนิยมดนตรีการ พอฟังจูเหว่ยดีดพิณ ความคิดอ่านก็เปิดกว้างกว่าเดิม บางครั้งทบทวนหวนนึก เห็นว่าโหดร้ายต่อหวินซวีเกินไป ทั้งไร้ไมตรีต่อหวินฉังเกินไป ที่กลัดกลุ้มใจเพียงเพราะการตายของมารดา มีแต่ใยรักที่พัวพันจิตใจ ไม่ว่ารับฟังเพลงพิณมากน้อยเท่าใด ก็ยากตัดรอนได้

เพราะเพื่อให้เยี่ยหลิงซูพักรักษาตัว ฉีเฟยยกตึกหลังหนึ่งให้ ที่นี้ความจริงเป็นที่อยู่ของพระสนมกษัตริย์มองโกล อยู่ติดกับเขื่อนหลิว แว่ว

เสียงสกุณาร่ำร้อง สร้างความพึงพอใจแก่จูเหว่ยและเยี่ยหลิงซูยิ่ง

ฉีเฟยมักมาเยี่ยมเยียน นางเป็นธิดาแม่ทัพขุนศึก มีความองอาจมาแต่กำเนิด แต่ยามปรกติอ่อนโยนนุ่มนวล เยี่ยหลิงซูตั้งข้อรังเกียจต่อผู้คนในวังเจ้า แต่ให้ความสำคัญต่อฉีเฟยเป็นพิเศษ

วันนี้เวี่ยจือหยางรักษาบาดเจ็บให้กับเยี่ยหลิงซู เว้นระยะห่างสามเชียะ แผ่พลังลมปราณออก ยึดถือเส้นลมปราณทั้งสิบสี่เส้นเป็นสายพิณสิบสี่สาย ทั้งกดและปาด เส้นใดเข้มแข็งก็ควบคุม เส้นใดอ่อนแอก็หนุนเสริม เยี่ยหลิงซูรู้สึกว่ากำลังภายในกายวิ่งพลุกพล่าน ร่างบัดเดี๋ยวร้อนบัดเดี๋ยวหนาว ทั้งคันชาปวดเมื่อย จวบกระทั่งหยาดเหงื่อทั่วร่างกลายเป็นหมอกขาว เวี่ยจือหยางค่อยรั้งพลังกลับคืน ผุดลุกขึ้นยืน

เยี่ยหลิงซูหลั่งเหงื่อโซมกาย จนแขนขาอ่อนระทวย แต่พลังลมปราณกลับอุดมสมบูรณ์ ไหลเวียนไปตามเส้นลมปราณ ใบหน้าแดงเปล่งปลั่ง คล้ายดอกบัวแรกบาน ยามนั่งอยู่ใต้ต้นหลิว จึงงามเฉิดฉันเป็นพิเศษ

เวี่ยจือหยางนั่งอยู่ด้านตรงข้าม พอเห็นประกายความงามเช่นนี้ อดตะลึงลานมิได้ ประจวบกับเยี่ยหลิงซูลืมตาขึ้น จึงรีบรั้งสายตากลับมา

จูเหว่ยชงชามา เยี่ยหลิงซูจิบดื่มช้าๆ กวาดตามองรอบข้าง เห็นลมโชยเฉื่อยฉิว ลานตึกเงียบสงบ ก้อนเมฆลอยอยู่เบื้องสูง ดูไปคล้ายขนนกคล้ายเกล็ดปลา

เยี่ยหลิงซูอารมณ์ดียิ่ง ยิ้มพลางกล่าวว่า “ช่วงเวลาที่สุขสบายเช่นนี้ นับเป็นบุญวาสนามาแต่ปางก่อนจริงๆ” เห็นจูเหว่ยเหม่อมองนางอย่างซึมเซา จึงถามว่า “ท่านดูอะไร?”

จูเหว่ยกล่าวว่า “นี่เป็นครั้งแรกที่ข้าพเจ้าเห็นท่านแย้มยิ้ม คิดไม่ถึงท่านยามยิ้มน่าดูถึงเพียงนี้”

เยี่ยหลิงซูหน้าแดงวูบ ไม่ทราบตอบอย่างไรดี นางเป็นสตรี เป็นผู้นำ

หมู่ผู้กล้า เพื่อเพาะสร้างบารมี ที่ผ่านมาไม่ยิ้มไม่แย้ม ยามนี้ปลอดโปร่งเบิกบาน คลายการระวังป้องกัน จึงกลับคืนสู่รูปลักษณ์ของหญิงสาว หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น ถือเป็นเรื่องปรกติธรรมดา แต่จูเหว่ยคุ้นชินภาพลักษณ์ที่สดใสเย็นชาของนาง พอเห็นใบหน้าที่ยิ้มแย้ม จึงเกิดความรู้สึกที่แปลกประหลาดขึ้น

เวี่ยจือหยางหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า "นี่เรียกว่าไม่ยิ้มก็แล้วกันไป ยามยิ้มถึงกับล่มเมือง หากจูอี้เหวินคิดปราบเมืองเป่ยผิง ก็กราบนางเป็นอาจารย์ขอเพียงนางแย้มยิ้ม บุรุษทั่วทั้งเมืองเป่ยผิงก็เคลิบเคลิ้มงมงาย วางดาบทวนยอมจำนนแต่โดยดี"

เยี่ยหลิงซูยิ่งกระอักกระอ่วนกว่าเดิม ต้องค้อนมันวงหนึ่ง กระโดดปราดขึ้นมา ร่ายรำเพลงฝ่ามือเมฆวารี ทางหนึ่งกลบเกลื่อนความกระอักกระอ่วน ทางหนึ่งเพื่อทดสอบอาการบาดเจ็บของตัวเองดู

นางมีรูปร่างอ่อนช้อย กระบวนท่าสง่างาม พอหมุนคว้างละลิ่วร่างโบกแขนเสื้อขึ้นลง คล้ายพุ่งผ่านพุ่มบุปผา ประหนึ่งเมฆเคลื่อนคล้อยวารีเลือนลับ จูเหว่ยถึงกับชมดูจนถือถ้วยชาค้างไว้ เวี่ยจือหยางก็เกิดความปลาบปลื้มประโลมใจ เห็นเยี่ยหลิงซูมีเพลงฝ่ามือเวียนว่อน แฝงพลังอย่างเต็มเปี่ยม แสดงว่าอาการบาดเจ็บดีขึ้น อีกไม่กี่วันจะทุเลาเป็นปรกติ

ยามนั้นเงามายาหายวับ ร่างคนหยุดยั้งยืนหยัด เยี่ยหลิงซูยืนชดช้อยกับที่ พลันบังเกิดเสียงปรบมือดังขึ้น เอี้ยนอ๋องกับฉีเฟยยืนเคียงคู่อยู่หน้าประตูตึก จูเกาเซ่อกับจูเกาซวีสองพี่น้องยืนอยู่ด้านหลัง จูเกาซวีตาเป็นประกาย จ้องจับอยู่บนร่างเยี่ยหลิงซู

เยี่ยหลิงซูลอบไม่พอใจ ขมวดคิ้วพลางทรุดนั่งลง จูเหว่ยกลับผุดลุกขึ้น ทักทายว่า "ซื่อเกอ ซื่อเส้า หลานทั้งสอง เป็นลมอันใดหอบพวกท่านมาถึง?"

เอี้ยนอ๋องยิ้มพลางกล่าวว่า "หนึ่งนั้นมาเยี่ยมเยี่ยปางจู่ สองมีเรื่อง

สำคัญคิดหารือกับ**สือซันเม่ย** *(น้องสาวที่สิบสาม)*"

ตอนนี้ทัพราชสำนักยกทัพใหญ่มา เอี้ยนอ๋องปล่อยวางภารกิจมายังตัวตึกแห่งนี้ เวี่ยจือหยางมิต้องใคร่ครวญ ก็คาดเดาเจตนาการมาของมันออก จึงกล่าว "เพราะหนิงอ๋องกระมัง?"

เอี้ยนอ๋องเพียงแย้มยิ้มไม่ตอบคำ จูเหว่ยต้องกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "นี่มีส่วนเกี่ยวข้องใดกับ**สือชีเกอ** *(พี่ชายที่สิบเจ็ด)*?"

เอี้ยนอ๋องกับฉีเฟยทรุดนั่งลง บุตรชายทั้งสองยืนอยู่ด้านหลัง สายตาของจูเกาซวีไม่คลาดคลาจากเยี่ยหลิงซู สร้างความไม่พอใจแก่เยี่ยหลิงซู ผุดลุกขึ้นกล่าวว่า "ท่านทั้งหลายเชิญตามสบาย ข้าพเจ้ารู้สึกเหน็ดเหนื่อย ขอกลับห้องไปพักผ่อน" กล่าวจบไม่รอให้เอี้ยนอ๋องสองสามีภรรยาตอบคำ ก็หมุนตัวกลับห้องไป

เอี้ยนอ๋องขมวดคิ้วเล็กน้อย รู้สึกไม่พอใจอยู่บ้าง จูเหว่ยรีบกล่าวว่า "เยี่ยปางจู่เป็นธิดาบู๊ลิ้ม กระทำตามอำเภอใจ ไม่มีพิธีรีตองเช่นในวัง"

เอี้ยนอ๋องก็ไม่เอ่ยถึงเยี่ยหลิงซู หากเพ่งตากล่าวกับจูเหว่ยว่า "ราชสำนักทุ่มกำลังครึ่งประเทศ ประกาศว่านำทัพร้อยหมื่นมาตีเมืองเป่ยผิง"

จูเหว่ยหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลาย กำชายเสื้อไว้ เวี่ยจือหยางกวาดมองนางแวบหนึ่งแล้วถามว่า "ผู้บัญชาการศึกเป็นใคร?" เอี้ยนอ๋องแค่นหัวร่อกล่าวว่า "เป็นหลี่จิ่งหลง"

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า "คนผู้นี้มีนิสัยถือดี มีแต่เปลือกนอก"

เอี้ยนอ๋องผงกศีรษะกล่าวว่า "คนผู้นี้เป็นคุณชายสูงศักดิ์ อาศัยบารมีของหลี่เหวินจงผู้เป็นบิดา มีชื่อเสียงเกินจริง ยังไม่เคยเผชิญศัตรูเข้มแข็งมาก่อน"

จูเหว่ยกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "ซื่อเกอคล้ายมีความมั่นใจเอาชัย?"

เอี้ยนอ๋องยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า "ไม่กล้าบอกว่ามั่นใจ แต่หลี่จิ่งหลงมี

ลางแพ้ห้าประการ" จากนั้นงอนิ้วนับว่า "หนึ่ง ทัพใหญ่จากมณฑลต่างๆ การสั่งการไม่เป็นเอกภาพ สอง ไพร่พลอยู่ใต้บังคับบัญชาของแม่ทัพที่แตกต่าง หลี่จิ่งหลงอายุเยาว์ด้อยประสบการณ์ เหล่าแม่ทัพนายกองไม่แน่ว่าจะยอมรับ ยากสั่งการดูแขนขา สาม ตอนนี้เป็นปลายชิวเทียน ใกล้ถึงฤดูหนาว หากเกิดลมหิมะ ไพร่พลยากปรับตัวได้ สี่ ไพร่พลทหารไม่เคลื่อนเสบียงบำรุงเคลื่อนก่อน ราชสำนักรีบร้อนปราบศึกทางเหนือ รวบรวมรี้พลร้อยหมื่นอย่างฉุกละหุก หากขาดเสบียงบำรุง จะกระทบถึงขวัญและกำลังใจไพร่พล ห้า หลี่จิ่งหลงฮึกเหิมทะเยอทะยาน เอาแต่ใจตัวเอง ฟังว่ามันรีบร้อนเดินทาง สั่งให้เดินทางวันละร้อยลี้ เมื่อมาถึงเมืองเป่ยผิง คนอ่อนเปลี้ยม้าเหนื่อยล้า ไหนเลยตีเมืองใหญ่ได้?"

จูเหว่ยกล่าวว่า "เช่นนี้เป็นว่าซื่อเกอกำชัยเป็นมั่นเหมาะแล้ว?"

เอี้ยนอ๋องเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว "มิใช่ มิใช่ มันมีลางแพ้ห้าประการ แต่มีชัยเหนือกว่าประการหนึ่ง"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "มีชัยเหนือกว่าที่คนมาก"

เอี้ยนอ๋องกล่าวว่า "กล่าวถูกต้อง ศัตรูฝ่ายเรามีกำลังพลที่แตกต่าง ต่อให้หลี่จิ่งหลงแพ้แล้วแพ้เล่า ยังคงมีคนมาก บวกกับราชสำนักหนุนหลัง ยังสามารถย้อนกลับมาใหม่ ตั้งอยู่ในสถานะที่ไม่พ่ายแพ้ ส่วนไพร่พลของเราตายไปคนหนึ่งน้อยไปคนหนึ่ง สุดท้ายยากรอดพ้นจากความพ่ายแพ้"

จูเหว่ยกวาดตามองทั้งหมด ครุ่นคิดขึ้น *'หากว่าสู้แพ้ ซื่อเกอซื่อเส้าเกาเซ่อเกาซวีคงไม่มีชีวิตรอดได้'* นางลอบวิตกกังวล ถามว่า "ซื่อเกอ ท่านมีหนทางใด?"

เอี้ยนอ๋องกล่าวว่า "เราแสร้งเป็นอ่อนแอ ใช้เมืองเป่ยผิงเป็นเหยื่อล่อให้ราชสำนักเร่งปราบปรามเมืองเป่ยผิง หลี่จิ่งหลงรีบร้อนหวังผล ต้องล้อมเมืองโหมตี ถูกตรึงอยู่ที่หน้าเมืองแกร่ง เมื่อถึงเวลาผนึกกำลังเมืองเป่ยผิงกับต้าหนิง ยกจากเหนือลงใต้ ประสานทั้งในนอก ต้องกำจัดรี้พล

ร้อยหมื่นที่หน้าเมืองเป่ยผิง"

จูเหว่ยสยิวกายอย่างหนาวเหน็บ กล่าวว่า "คิดดึงตัวสือชีเกอเข้ามาหรือ?"

เอี้ยนอ๋องกล่าวอย่างจริงจังว่า "ระหว่างเป่ยผิงกับต้าหนิง หากริมฝีปากย่อยยับฟันจะหนาวยะเยือก แม้นว่าหลี่จิ่งหลงล้างเมืองเป่ยผิงได้จะยกทัพขึ้นเหนือไป เมื่อถึงเวลาหนิงอ๋องไม่ตายก็ต้องยอมจำนน แต่ว่ายอมจำนนแล้วจะเป็นไร ราชสำนักคงคุมขังมันไปชั่วชีวิต"

จูเหว่ยหน้าขาวซีด ฉีเฟยฉวยโอกาสตีเหล็กทั้งที่ยังร้อน กล่าวว่า "สือซันเม่ย ตอนนี้หนิงอ๋องยังลังเล อ๋องแหยใช้คนส่งสารไป มันล้วนไม่แยแสสนใจ ดังนั้นอ๋องแหยเตรียมเดินทางไปด้วยตัวเอง แต่หากคิดเกลี้ยกล่อมหนิงอ๋องต้องได้รับความช่วยเหลือจากท่าน"

จูเหว่ยกล่าวว่า "ข้าพเจ้าความจริงคิดไปยังเมืองต้าหนิง แต่ว่า..." พลางกวาดตาไปยังห้องนอน คิดกล่าวแต่แล้วกลั้ำกลืนไว้

ฉีเฟยกล่าวว่า "เราจะดูแลเยี่ยปางจู่เอง การทหารพึงฉับไว อย่าปล่อยให้โอกาสหลุดมือไป ปัญหาเฉพาะหน้าคือจับมือกับหนิงอ๋อง"

จูเหว่ยเหม่อลอยซึมเซา จิตใจว้าวุ่นสับสน เอี้ยนอ๋องไม่อาจอดรนทนรอ จึงกล่าว "สือซันเม่ย ท่านมีข้อกริ่งเกรงใด ลองบอกมาฟังดู"

จูเหว่ยขอบตาแดงก่ำ กล่าวเบาๆ ว่า "ความจริงเกิดจากรากเหง้าเดียวกัน ไยต้องเผาผลาญร้อนรนถึงเพียงนี้ พวกเราต่างเป็นลูกหลานของฮ่องเต้ผู้ล่วงลับ ไม่ว่าผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะ ถือว่าเข่นฆ่ากันเอง อีกประการเพราะเรื่องภายในครอบครัวพวกเรา เป็นเหตุให้ประชาราษฎร์ต้องเดือดร้อนลำเข็ญ ในสายตาของผู้คนทั้งแผ่นดิน ล้วนยึดถือลูกหลานตระกูลจูเป็นคนบาป"

จูเกาซวีไม่อาจทนฟังได้ จึงร้องออกมาว่า "เหลวไหล"

เอี้ยนอ๋องถลึงตาใส่ตวาดว่า "บังอาจ เจ้ากล้าเสียมารยาทต่อผู้

อาวุโส?”

จูเกาซวีถูกบิดาตวาดว่า ค่อยรู้สึกตัว ถึงกับหน้าซีดสลด จูเหว่ยจึงทอดถอนใจกล่าวว่า “ซื่อเกอไม่ต้องมีโทสะ คำพูดเมื่อครู่เป็นข้าพเจ้าคิดฟุ้งซ่านเหลวไหลไป”

ฉีเฟยกล่าวว่า “สือซันเม่ย เราทราบว่าท่านมีใจเมตตา ไม่อาจทนดูผู้คนต้องตกระกำลำบาก ยิ่งไม่ต้องการให้ราชนิกุลเกิดความขัดแย้งภายใน แต่ท่านก็เห็นแล้ว ต้นไม้หวังสงบ แต่ลมพัดไม่หยุด ฝ่าบาทดื้อดึงยืนกราน คิดกวาดล้างอ๋องทั้งหลายให้สิ้นซาก ตอนนี้เป็นเอี้ยนอ๋อง หลังจากนั้นต้องเป็นหนิงอ๋อง หากทั้งสองฝ่ายไม่จับมือกัน ต้องถูกราชสำนักแยกย้ายจู่โจมทำลาย ท่านกับหนิงอ๋องเกิดจากมารดาเดียวกัน คิดหักใจทนดูมันซ้ำรอยของเซียงอ๋องกับโจวอ๋องหรือ?”

เซียงอ๋องจุดไฟเผาตัวเอง โจวอ๋องถูกคุมขังชั่วชีวิต จูเหว่ยพอนึกถึงสภาพอเนจอนาถของอ๋องทั้งสอง ต้องสยิวกายอย่างหนาวเหน็บ เหลียวหน้ามายังเวี่ยจือหยางเป็นเชิงสอบถาม

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “สถานการณ์ตอนนี้เฉกเช่นขี่บนหลังเสือ หากหนิงอ๋องเทิดทูนราชสำนัก ควรเลียนแบบกู่อ๋องกับเหลียวอ๋องละทิ้งที่มั่นเข้าสู่นครหลวง หาไม่ก็เคลื่อนทัพประชิดด่านสงถิง ผนึกกำลังกับราชสำนักกลุ้มรุมจู่โจมเมืองเป่ยผิง แต่มันตั้งทัพไม่เคลื่อนไหว ราชสำนักคงเข้าใจว่ามันมีความคิดเป็นอื่น หลังจากทำลายล้างทัพเอี้ยน คนต่อไปจะถึงรอบของมัน ต้าหนิงตั้งอยู่นอกด่าน ราชสำนักไม่ต้องส่งกำลังไป ขอเพียงตัดการส่งเสบียงบำรุง เมืองต้าหนิงจะพ่ายพินาศไปเอง”

จูเหว่ยหวั่นไหวคล้อยตาม ขบริมฝีปากนิ่งเงียบงัน เวี่ยจือหยางกล่าวสืบต่อ “อ๋องแหยมีแผนการใหญ่ แต่ก็มีปัญหาประการหนึ่ง หากว่าหนิงอ๋องไม่ยอมลงใต้ หรือราชสำนักตีเมืองเป่ยผิงแตกไปก่อน อ๋องแหยสูญเสียฐานราก ไยมิใช่ปล่อยให้ผู้คนเชือดเฉือนตามอำเภอใจ?”

เอี้ยนอ๋องกล่าวเสริมว่า “นับแต่โบราณกาลมา ผู้อ่อนแอคิดเอาชนะผู้เข้มแข็ง ล้วนต้องเสี่ยงอันตราย หากว่าเราได้รับบัญชาสวรรค์ ก็ไม่ต้องหวั่นวิตก หากแม้นบัญชาสวรรค์อยู่ที่อีกฝ่าย ก็เป็นเรื่องอับจนปัญญา”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “อ๋องแหยรู้แจ้งเห็นจริง ข้าพเจ้าไม่มีคำพูดจะกล่าว” พลางเพ่งตามองดูจูเหว่ย องค์หญิงน้อยน้ำตาคลอหน่วย หน้าอกสะท้อนขึ้นลง ขยับเขยื้อนริมฝีปาก สุดท้ายกล่าวว่า “ตกลง ข้าพเจ้าจะไป”

เอี้ยนอ๋องยินดียิ่ง ลุกขึ้นประสานมือกล่าวว่า “สือซันเม่ยรู้ซึ้งถึงคุณธรรม โปรดรับความเคารพจากเรา” ขณะจะกราบกราน จูเหว่ยรีบประคองมันไว้ ยิ้มอย่างหดหู่กล่าวว่า “ซื่อเกอ ท่านมิต้องขอบคุณข้าพเจ้า เรื่องนี้ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบว่าถูกหรือผิด หากข้าพเจ้าไม่ไป ท่านกับซื่อเส้าต้องประสบภัย หากข้าพเจ้ายอมไป ก็ต้องทำสงครามมากกว่านี้ มีคนตายมากกว่านี้ ทิ้งบุตรกำพร้าภรรยาม่ายไว้มากมาย ข้าพเจ้า...” กล่าวพลางหลั่งน้ำตาออกมา

เวี่ยจือหยางทราบว่าจูเหว่ยเผชิญการเคี่ยวกรำทางจิตใจ จึงกล่าว “กงจู่เตี้ยนเซี่ย ข้าพเจ้าจะไปเป็นเพื่อนท่าน”

จูเหว่ยยกมือปาดเช็ดน้ำตากล่าวว่า “ไม่ เยี่ยปางจู่ยังไม่ทุเลาหายดี ท่านรั้งอยู่ดูแลนางเถอะ”

เวี่ยจือหยางคิดกล่าวกระไร ฉีเฟยรีบกล่าวว่า “สือซันเม่ยกล่าวถูกต้อง เอี้ยนอ๋องพอจากไป เท่ากับฝูงมังกรไร้หัว หน้าที่รักษาเมืองเป่ยผิงต้องพึ่งพาท่าน”

เวี่ยจือหยางระแวงสงสัยขึ้นมา แต่ไม่ทันขบคิดใคร่ครวญ เอี้ยนอ๋องก็กล่าวว่า “น้องแซ่เวี่ย ระหว่างเกิดการสู้รบไม่หยุดหย่อน กระทบถึงเรื่องของท่านกับกงจู่ วันนี้เรารับปากว่ารอจนเรากลับมา ขับไล่ศัตรูล่าถอย จะเป็นเจ้าภาพจัดการแต่งงาน ให้พวกท่านครองคู่อยู่ร่วมอย่างถูกต้องชอบธรรม”

คำพูดเหล่านี้ไม่ต่างกับพระราชกระแส จูเหว่ยทั้งอับอายทั้งยินดี ซุกศีรษะกับหัวไหล่ฉีเฟย ฉีเฟยลูบคลำเรือนผมของนาง ยิ้มพลางมองดูเวี่ยจือหยาง เวี่ยจือหยางต้องตะลึงลานกับที่ มันกับจูเหว่ยมีศักดิ์ฐานะที่แตกต่าง หากอยู่ในช่วงสันติสุข อย่าคิดหมายสยุมพรกับองค์หญิง ตอนนี้ราชนิกุลเกิดการแย่งชิงภายใน เกิดศึกสงครามขึ้นใหม่ เวี่ยจือหยางประกอบความดีความชอบ เป็นขุนนางคุณูปการของเอี้ยนอ๋อง ยามนี้ตบแต่งจูเหว่ยเป็นภรรยากลับมีความชอบธรรม เรื่องนี้แม้อยู่ในความคาดหมาย แต่เอี้ยนอ๋องบอกจากปากมา เวี่ยจือหยางยังจิตใจวาบหวิว เกิดความรู้สึกเหลือเชื่อ

พลันได้ยินเอี้ยนอ๋องกระแอมไอ เวี่ยจือหยางค่อยเรียกสติคืนมา ใบหน้าร้อนผะผ่าวอยู่บ้าง เอี้ยนอ๋องมองดูมัน ปากกล่าวว่า “เรื่องไม่อาจชักช้า ทัพใหญ่ของราชสำนักกำลังจะยกมาถึง วันนี้พวกเราต้องออกเดินทางสู่เมืองต้าหนิง”

จูเหว่ยรับคำ ผุดลุกขึ้นกล่าวว่า “ข้าพเจ้าขอตัวไปเก็บข้าวของ ทั้งบอกลาเยี่ยปางจู่”

นางหมุนตัวกลับเข้าห้องนอน พอกลับออกมาขอบตาแดงก่ำ หางตาประดับด้วยคราบน้ำตา ที่หน้าประตูห้องนอนมีเงาคนเคลื่อนไหววูบหนึ่งแล้วหายวับ

พอออกจากวังเจ้า จูเหว่ยขึ้นรถม้าคันหนึ่ง เวี่ยจือหยางขี่ม้าติดตามส่ง ออกทางประตูเมืองด้านทิศเหนือ พลันเห็นไพร่พลขบวนหนึ่งรออยู่ก่อน คนบนหลังม้าสวมชุดเกราะใหม่เอี่ยม มีจำนวนนับไม่ถ้วน สมควรมีประมาณนับหมื่น

เวี่ยจือหยางลอบสงสัยใจ ดูจากลักษณะของกองกำลัง ไม่คล้ายเป็นขบวนคุ้มกัน กลับคล้ายเป็นนักรบเตรียมออกศึก เอี้ยนอ๋องก็ล่วงรู้ความ

เคลือบแคลงสงสัยของมัน จึงกล่าว "ต้าหนิงตั้งอยู่นอกด่าน มีพวกตาดมองโกลเคลื่อนไหว เราผู้เป็นอ๋องทราบข่าวมาว่าชาวมองโกลมีความเคลื่อนไหวผิดปรกติ จึงต้องระวังป้องกัน"

เวี่ยจือหยางเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่ง มีความรู้สึกว่าเอี้ยนอ๋องไม่ได้พูดความจริงทั้งหมด ดังนั้นกล่าวว่า "กำลังทั้งหมดขึ้นเหนือไปยังเมืองต้าหนิง เมืองเป่ยผิงกลายเป็นว่างเปล่า ไหนเลยต้านทานทัพใหญ่ของราชสำนักได้?"

เอี้ยนอ๋องฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "นั่นเป็นเรื่องอับจนปัญญา หากปราศจากหนิงอ๋องช่วยเหลือ เรารั้งอยู่ในเมืองเป่ยผิง ใช้คนน้อยสู้พวกมาก จะช้าเร็วต้องตกเป็นตะพาบในไห"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "นำกำลังมากเกินไป ใช่สะกิดความสงสัยของหนิงอ๋องหรือไม่?"

เอี้ยนอ๋องตาทอประกายวูบ พลันยิ้มออกมากล่าวว่า "หนิงอ๋องไม่ทราบมีเจตนาใด หากเกิดความคิดชั่วแล่น จับตัวเราส่งมอบต่อราชสำนัก แล้วจะทำอย่างไร เรานำกำลังไปเพียงเพื่อป้องกันตัว"

คำพูดนี้สมเหตุสมผล จากนั้นเวี่ยจือหยางครุ่นคิด ตอนนี้เอี้ยนอ๋องมีข้อขอร้องต่อหนิงอ๋อง หากผิดใจกัน ต้องเผชิญศัตรูทั้งหน้าหลัง เอี้ยนอ๋องมิใช่คนโง่งม ต้องไม่ทำเช่นนี้

ขณะครุ่นคิด เห็นม่านหน้าต่างรถเลิกวูบ เผยเห็นใบหน้าของจูเหว่ย จึงกระตุ้นม้าเข้าไป ทั้งสองมองผ่านหน้าต่างรถ บังเกิดความรู้สึกยากบรรยาย จูเหว่ยขอบตาแดงก่ำ กล่าวเบาๆ ว่า "ข้าพเจ้าไปแล้ว ท่านรอข้าพเจ้ากลับมา"

เวี่ยจือหยางหักห้ามความอาลัยอาวรณ์ไว้ กล่าวว่า "ตกลง นอกด่านอากาศเหน็บหนาว ท่านถนอมตัวให้มากไว้"

จูเหว่ยผงกศีรษะรับ ขอบตาเปียกชุ่มขึ้นมา นางกลัวร่ำไห้ออกเสียง

จึงกัดฟันดึงม่านหน้าต่างรถลง

แว่วเสียงล้อรถบดกับพื้น เสียงกีบม้าดังเลื่อนลั่น ทัพใหญ่เคลื่อนขบวนขึ้นเหนือไป เวี่ยจือหยางหยุดม้าที่หน้าประตูเมือง จวบจนคนและม้าหายลับจากคลองจักษุ ค่อยระงับสติเหลียวหน้ามอง เห็นจูเกาเช่อนำทหารคนสนิทหลายคนรออยู่ จึงกระตุ้นม้ากลับเข้าเมือง ทั้งคู่ควบม้าเคียงคู่ ล้วนไม่กล่าววาจา

เมื่อกลับถึงวังเจ้า จูเกาเช่อเชื้อเชิญเวี่ยจือหยางร่วมรับประทานอาหาร พอดื่มสุราลงไปหลายจอก พลันทอดถอนใจกล่าวว่า "ฟู่อ๋องให้ความสำคัญกับเรา ให้อยู่เฝ้าเมืองเป่ยผิง แต่ทิ้งกำลังไว้เพียงสองหมื่น ส่วนใหญ่เป็นคนชราอ่อนแอ หลี่จิ่งหลงพอมาถึง เกรงว่ารักษาเมืองเป่ยผิงไว้ได้ไม่กี่วัน"

เวี่ยจือหยางฉุกใจคิดถามว่า "การไปของอ๋องแหยครั้งนี้ ใช่เตรียมเข้าตีเมืองต้าหนิงหรือไม่?"

จูเกาเช่อลังเลเล็กน้อยแล้วกล่าว "หาก**สือซันกู** *(อาหญิงที่สิบสาม)* เกลี้ยกล่อมหนิงอ๋องได้ก็ประเสริฐ หากเจรจาไม่สำเร็จ คงยากหลีกเลี่ยงจากการทำศึก ขอบอกตามตรง ฟู่อ๋องใช้แผนยุทธวิธีสุดจะหยั่ง แม้แต่เราก็คาดเดาไม่ออก ยกตัวอย่างในช่วงเวลาสำคัญเช่นนี้ กลับทิ้งเมืองเป่ยผิงไปยังเมืองต้าหนิง หากว่าเมืองเป่ยผิงถูกตีแตก ทั้งครองเมืองต้าหนิงไม่ได้ ฟู่อ๋องไยมิใช่กลายเป็นทัพโดดเดี่ยว?"

เวี่ยจือหยางกล่าวถามว่า "หลวงจีนเต้าเยียนเล่า?"

จูเกาเช่อตอบว่า "ต้าซือร่วมทางไปกับฟู่อ๋อง"

เวี่ยจือหยางค่อยคลายใจลงบ้าง เต้าเยียนทรงภูมิปัญญา รู้หลักประนีประนอม อาจสามารถคลี่คลายวิกฤตการณ์ สองพี่น้องไม่ถึงกับฆ่าฟันกันเอง

จูเกาเช่อดื่มสุราจอกหนึ่งแล้วกล่าว "ต้าซือก่อนไปบอกว่า การรักษา

เมืองหากมีปัญหาใด ให้เรียนถามจากท่าน เพียงไม่ทราบว่าในสถานการณ์ปัจจุบัน เวี่ยเซียนเซิงมีแผนแยบคายใด?"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "ซื่อจื่อก็ทราบว่าข้าพเจ้ามีน้ำหนักสักกี่ชั่ง หากลำพังคนเดียว ยังสามารถเข่นฆ่าไปมาในทัพข้าศึก แต่เอ่ยถึงการรักษาเมือง แม่ทัพในเมืองเป่ยผิงยังเหนือกว่าข้าพเจ้า แต่ซื่อจื่อวางใจ หากถึงคราคับขัน ข้าพเจ้าจะขอตกตายร่วมกับเมืองเป่ยผิง"

จูเกาเช่อสยิวกายอย่างหนาวเหน็บ ดื่มสุรารวดเดียวหมดสิ้น

เวี่ยจือหยางเห็นมันเป็นผู้บัญชาการรักษาเมือง กลับสูญสิ้นความฮึกเหิม หากทัพใหญ่ยกมาประชิด คงประสบเภทภัยมากกว่าวาสนา แต่ว่ามันไม่มีความรู้ด้านการทหาร คิดไปคิดมายังนึกหาแผนอันแยบคายไม่ออก

จูเกาเช่อเอาแต่ดื่มสุรา เวี่ยจือหยางรู้สึกไร้รสชาติ จึงอำลาจากมา ยืนอยู่กลางลมเย็นเยือกเป็นเวลานาน พลันฉุกคิดขึ้น *'ลั่วเซียนเซิงคิดอ่านมองการณ์ไกล สมควรคาดเดาสถานการณ์ในวันนี้ออก'*

มันรอจนคล้อยดึก ค่อยเปลี่ยนเป็นสวมชุดรัดกุม เร่งรุดถึงตัวตึกซ่อนขุมทรัพย์ เห็นประตูใหญ่ปิดสนิท เคาะประตูอยู่หลายครา หามีคนขานรับไม่ เวี่ยจือหยางมองดูรอบข้างไร้ผู้คน จึงพลิกตัวข้ามกำแพงกระโดดลงยังลานตึก สายตายามกวาดมองต้องใจหายวาบ

เห็นลานตึกมีสภาพเสียหาย กำแพงพังบ้านชำรุด คล้ายถูกลมพายุกวาดพัดผ่าน แต่พอเพ่งพิจารณาดู พบว่าส่วนที่เสียหายถูกพลังฝ่ามือกวาดผ่าน ผนังต้นเสาเต็มไปด้วยริ้วรอยกระบี่ ดูจากรอยกระบี่แสดงว่าเป็นเทพกระบี่เงาบิน บริเวณริ้วรอยกระบี่มีคราบเลือดกองหนึ่ง สีเลือดดำคล้ำ สมควรเป็นเหตุการณ์เมื่อหลายวันก่อน คนถูกกระบี่ทำร้ายคงเป็นศิษย์นครตะวันตก

เวี่ยจือหยางร้อนใจยิ่ง สำรวจทั่วตัวตึก ไม่พบร่องรอยขุมทรัพย์ ดูจากสภาพการณ์ คงตกอยู่ในมือประมุขเกาะตะวันออกหวินซวีแล้ว

พลันได้ยินเสียงฝีเท้าดังจากบนหลังคากระโดดโลดแล่นมายังตัวตึก เวี่ยจือหยางจึงลอยตัวขึ้นบนขื่อห้อง ขดตัวซ่อนร่างอยู่ในเงามืด

เห็นเงาร่างสองสายทิ้งตัวลงยังลานตึก ภายใต้แสงจันทร์สาดส่อง เวี่ยจือหยางเห็นชัดตาว่าหนึ่งเป็นซือหนันถิง หนึ่งเป็นหยางฟงไหล ทั้งสองต่างสอดส่ายสายตามองหา ชั่วครู่ให้หลังหยางฟงไหลจึงกล่าว "**เหล่าซือ** *(คนแซ่ซือ)* ไม่มีคน"

ซือหนันถิงกล่าวอย่างอัดอั้นตันใจว่า "ประหลาด เราเห็นคนพลิกข้ามกำแพงมาชัดๆ"

เวี่ยจือหยางพลันกระโดดลงไป ทักทายว่า "**จุนจู่** *(สุดยอด)* ทั้งสองไม่พบกันนานแล้ว"

ทั้งสองพุ่งถอยห่างไป ถลึงมองดูเวี่ยจือหยาง ซือหนันถิงร้องโพล่งว่า "เป็นท่าน?"

เวี่ยจือหยางรับคำคราหนึ่ง หยางฟงไหลกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า "ท่านไฉนอยู่ที่นี้?"

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "ที่นี้พำนักด้วยคนรู้จักหลายคน ข้าพเจ้ามาเยือนพวกมัน มิคาดพบเห็นสภาพเช่นนี้"

ซือหนันถิงกับหยางฟงไหลสบตากันวูบ ซือหนันถิงกล่าวเสียงหนักๆ ว่า "ท่านรู้จักผู้นำแปดหมวดหมู่?"

เวี่ยจือหยางตอบว่า "รู้จัก ท่านทราบว่าพวกมันไปที่ใดหรือ?"

ทั้งสองมีสีหน้าปั้นยาก หยางฟงไหลแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า "เราไหนเลยทราบ?" เวี่ยจือหยางชี้มือไปยังริ้วรอยกระบี่บนผนัง กล่าวว่า "นี่เป็นผู้ใดทิ้งไว้?"

หยางฟงไหลเหลือกตาขึ้น ขณะจะอาละวาด ซือหนันถิงชิงสะกดมันไว้ กล่าวว่า "มีวาจาค่อยๆ ว่ากล่าวกัน" จากนั้นกล่าวกับเวี่ยจือหยางว่า "คุณชายเวี่ย เกาะตะวันออกกับนครตะวันตกมีบุญคุณความแค้นกัน ท่าน

เป็นคนนอกวง ทางที่ดีอย่าได้ยุ่งเกี่ยว”

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “ผู้น้อยเพียงระแวงสงสัย ท่านทั้งสองเฝ้าต้นไม้รอกระต่ายเปรียว หรือรอคนของนครตะวันตก?”

ซือหนันถิงกล่าวว่า “พวกเราติดตามนครตะวันตกมาถึงที่นี้ ความจริงคิดต่อสู้พิสูจน์เป็นตาย เมื่อสามวันก่อนพวกเราต่อยตีกันรอบหนึ่ง หากมิใช่เหลียงซือฉินสร้างกลุ่มหมอกขึ้น คนของนครตะวันตกอย่าคิดหมายมีชีวิตรอดได้”

เวี่ยจือหยางขบคิดแล้วกล่าว “หวินซวีก็มาแล้วหรือ?”

หยางฟงไหลร้องโพล่งว่า “ท่านทราบได้อย่างไร?”

“อาศัยสี่สุดยอดเกาะตะวันออก ไหนเลยบีบคั้นผู้นำแปดหมวดหมู่นครตะวันตกได้ถึงเพียงนี้?”

คนทั้งสองหน้าแปรเปลี่ยนจนปั้นยาก ซือหนันถิงส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า “คุณชายเวี่ย นอกจากที่นี้แล้ว นครตะวันตกยังมีรังลับใด?”

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “ประหลาด ก่อนหน้านี้จุนจู่สั่งข้าพเจ้าอย่าได้ยุ่งเกี่ยว ตอนนี้ไฉนถามถึงรังลับของนครตะวันตก...”

ไม่ทันขาดคำ พลันพบว่าซือหนันถิงมีสีหน้าผิดปรกติ ต้องใจสั่นสะท้าน ผนึกพลังที่สองหู พลันได้ยินสุ้มเสียงอย่างแผ่วเบาดังขึ้นที่ด้านหลัง เวี่ยจือหยางไม่ทันหมุนตัวไป รู้สึกมีพลังการฆ่าฟันหนุนเนื่องมาถึง จึงรีบถลันหลบ ปรากฏกระบี่เล่มหนึ่งเฉียดผ่านร่างไป

เวี่ยจือหยางเหลียวหน้ามอง เห็นหวินฉังผู้เป็นบุตรของหวินซวีหน้าบิดเบี้ยวดุร้าย สะบัดกระบี่จ้วงแทงใส่ จึงรีบดึงขลุ่ยเขียวศูนยตาออกมา อ้อมผ่านตัวกระบี่ จี้ใส่คอหอยหวินฉัง

หวินฉังวกกระบี่กลับมาปิดป้อง เวี่ยจือหยางก็ยกมือขวาแผ่พุ่งพลังออก หวินฉังรู้สึกพลังลมปราณวิ่งพลุกพล่าน ไม่เชื่อฟังคำสั่งตนเอง จึงรีบพุ่งถอยไปด้านหลัง เวี่ยจือหยางถลันตามติด ควงขลุ่ยหยกเป็นเงาสีเขียว

ผืนหนึ่งครอบคลุมใส่ใบหน้า

ซือหนันถิงเห็นหวินฉังตกเป็นรอง จึงตวัดมือซัดประกายเย็นเยียบออกเป็นจุดแต้ม เวี่ยจือหยางกวาดมือกลับหลัง บังคับเหล็กหมาดหลายสิบอันกระทบกันดังติงตัง ซือหนันถิงพอใช้อาวุธลับออก ก็ซัดห่วงเหล็กกล้าพวงหนึ่งตามติด หวินฉังค่อยมีเวลาพักผ่อนหอบหายใจ ใช้กระบี่กลุ้มรุมใส่

เวี่ยจือหยางจี้ขลุ่ยหยกออก พอดีกดถูกปลายกระบี่ของหวินฉัง หวินฉังรู้สึกว่าตัวกระบี่จมลง ขณะจะพลิกแพลงกระบวนท่า พลันพบว่ากำลังภายในวิ่งพลุกพล่าน ไม่อาจควบคุมบังคับ กระบี่เบี่ยงเบนออกไป ยามนั้นห่วงเหล็กกล้าพอดีกวาดมาถึง เวี่ยจือหยางพลิกตัววูบหนึ่ง ยื่นมือซ้ายออก เกี่ยวห่วงเหล็กอันหนึ่งไว้ พอกระชากดึง ซือหนันถิงรู้สึกข้อแขนร้อนวูบ ห่วงเหล็กกล้ากลับคล้องตัวกระบี่ของหวินฉังไว้

หวินฉังกับซือหนันถิงพากันกระชากดึงอาวุธกลับมา มิคาดยามชุลมุน กระบี่กับห่วงเหล็กยิ่งพัวพันเป็นพัลวัน เวี่ยจือหยางฉวยโอกาสโผพุ่งกายขึ้นบนชายคาตึก พลันได้ยินเสียงลมแหวกฝ่าอากาศ แพรขาวเส้นหนึ่งแหวกพุ่งมาม้วนพันใส่ข้อเท้าของมัน

เวี่ยจือหยางพลิกตัวหลบเลี่ยง หยางฟงไหลยังติดตามมา สองมือบังคับแพรขาว หนึ่งยืดหนึ่งหด พันใส่ต้นคอเวี่ยจือหยาง เวี่ยจือหยางพุ่งเฉียงๆ ออกไป ยื่นมือกลับหลัง ตะปบคว้าแพรขาวไว้ พลางแผ่พุ่งพลังออก

หยางฟงไหลลอยตัวอยู่กลางอากาศ ขณะจะโคจรพลังต่อต้าน พลันรู้สึกง่ามมือร้อนวูบ กำลังภายในวิ่งพลุกพล่าน ต้องอุทานดังอา ร่างตกลงวูบ เวี่ยจือหยางตวาดก้อง สะบัดมือคราหนึ่ง หยางฟงไหลก็ถูกสะบัดเหวี่ยงลอยขึ้นไป มันถือดีในศักดิ์ศรี ไม่ยอมละทิ้งแพรขาว ขณะรีรอลังเล ร่างพลันตกวูบลงใหม่ เสียงโครมเมื่อชนหลังคาตึกทะลุเป็นช่อง เศษกระเบื้องปลิวเวียนว่อน หยางฟงไหลร่างเจ็บปวดขัดยอก ต้องคลายมือจากแพรขาว

ร่างร่วงหล่นลงกับพื้น

เวี่ยจือหยางลงมือประสบผล ต้องหัวร่อออกมา เห็นหวินฉังกระโดดขึ้นบนหลังคาตึก เวี่ยจือหยางไม่สู้พัวพันอีก ชิงโลดแล่นจากไป

เอี้ยนอ๋องต้องการกำลังหนุน จึงเดินทางทั้งกลางวันกลางคืน เพียงสองวันก็ผ่านหลิวเจียโข่ว หากมุ่งหน้าต่อไป จะออกนอกด่านแล้ว

จูเหว่ยกวาดตามอง เห็นภูเขาฉงซานทอดขวางอยู่ด้านข้าง คล้ายมังกรยักษ์หลับนิทรา เมื่อมองไปยังเบื้องหน้า เห็นท้องทุ่งร้างไม่มีที่สิ้นสุด ลมแรงโชยพัดผ่าน ต้นหญ้าเอนลู่ลม เผยเห็นเศษอาวุธชุดเกราะชำรุด กระดูกขาวเกลื่อนกลาด

เอี้ยนอ๋องกระตุ้นม้าเข้าใกล้ ยกแส้ชี้ไปยังหมู่ขุนเขา กล่าวว่า "สือซันเม่ย เทือกเขาแถบนี้เป็นประตูของแผ่นดินจงหยวน นับแต่โบราณกาลมา ม้าเหล็กของชนชาติหูพอเหยียบย่ำผ่านที่นี้ จะก่อเกิดการฆ่าฟันไม่สิ้นสุด ครั้งกระโน้น**สือจิ้งถัง*** ละทิ้งสิบหกเขตเอี้ยนหวิน เป็นเหตุให้แผ่นดินจงหยวนปราศจากฉากกำบัง ปล่อยให้ชนเผ่าชี่ตัน นีเจิน และมองโกลเติบโตแข็งกล้า สี่ร้อยกว่าปีนี้แผ่นดินจงหยวนไม่มีวันสุขสงบ"

จูเหว่ยรับฟังจนอกสั่นขวัญแขวน ถามว่า "ซื่อเกอ ภายหน้าประวัติศาสตร์จะซ้ำรอยหรือไม่?"

เอี้ยนอ๋องกล่าวว่า "ทางเหนือชุมนุมชนชาติหู พอมีกำลังกล้าแข็งจะยกลงใต้ ที่นี้เป็นเส้นทางที่พวกมันต้องผ่าน เราเคยกราบทูล**ฟู่หวง** *(พระบิดา)* ย้ายราชธานีมายังเมืองเป่ยผิง จัดกำลังเฝ้าเขตเอี้ยนหวิน น่าเสียดายที่พระองค์ไม่รับปาก"

จูเหว่ยอดถามมิได้ว่า "ซื่อเกอ หากท่านขึ้นเป็นฮ่องเต้ จะย้ายราชธานีมายังเมืองเป่ยผิงหรือ?"

---

* เป็นบุคคลช่วงถังยุคหลัง ได้รับแต่งตั้งให้เฝ้าดูแลพื้นที่ไท่หยวน แต่กลับอ่อนน้อมต่อชนเผ่าชี่ตัน

เอี้ยนอ๋องงงงันวูบจึงกล่าว “เราผู้พี่ยังเอาตัวไม่รอด ยังเป็นฮ่องเต้อันใด อีกประการ ต่อให้เป็นฮ่องเต้ สมควรเป็นหนิงอ๋อง”

จูเหว่ยส่ายหน้ากล่าวว่า “ฟู่หวงเคยบอกว่า สือซีเกอใจอ่อนเกินไป ขาดการตัดสินใจที่เด็ดเดี่ยว ซื่อเกอท่านคล้ายพระองค์ที่สุด น่าเสียดาย...”

“น่าเสียดายอันใด?”

“ฟู่หวงเพียงกล่าวคำน่าเสียดาย ก็ไม่ได้บอกต่อ”

เอี้ยนอ๋องบังเกิดความผิดหวัง ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “เราแม้เคยคิดคาดหวัง แต่ก็ทราบว่าบัญชาสวรรค์กำหนดแน่นอน ไม่อาจแข็งขืนได้”

จูเหว่ยขมวดคิ้วกล่าวว่า “หากบัญชาสวรรค์กำหนดที่อี้เหวิน พวกเรายังมีความหวังเอาชัยหรือ?”

เอี้ยนอ๋องกล่าวว่า “เจตนารมณ์ของฟ้าสุดจะหยั่ง เรื่องราวถึงขั้นนี้ได้แต่พยายามอย่างสุดความสามารถ”

จูเหว่ยกล่าวว่า “ซื่อเกอกล่าวถูกต้อง” เอี้ยนอ๋องขบคิดแล้วกล่าว “สือซันเม่ย เรื่องในราชนิกุลยากตัดสินผิดถูก คนนอกเห็นว่าถูก ที่นี้เห็นว่าผิด คนนอกเห็นว่าผิด ที่นี้อาจบอกว่าถูก ระหว่างความผิดถูก ยากบอกกล่าวอย่างชัดแจ้ง”

จูเหว่ยไม่เข้าใจ ถามว่า “ซื่อเกอ ท่านกล่าวเช่นนี้ทำอะไร?” เอี้ยนอ๋องกล่าวว่า “คนอยู่ในราชนิกุล ไม่เป็นตัวของตัวเอง วันหน้าหากซื่อเกอล่วงเกิน ยังหวังสือซันเม่ยให้อภัยด้วย”

จูเหว่ยหน้าซีดเผือด ถามเบาๆ ว่า “เพราะเวี่ยจือหยางหรือ?”

เอี้ยนอ๋องหัวร่อออกมากล่าวว่า “นี่เป็นวาจาใด เราสนับสนุนเรื่องการแต่งงานของพวกท่านทั้งสองอยู่แล้ว”

จูเหว่ยค่อยเกิดความยินดี ไม่ทันกล่าวกระไร เอี้ยนอ๋องก็ลงแส้เร่งม้าจากไป

เดินทางอีกหนึ่งวัน พื้นภูมิประเทศค่อยราบเรียบ คงเห็นแต่ทุ่งกว้างไพศาล ลมพัดหวีดหวิวราวครวญคร่ำ มองเห็นเค้าของตัวเมืองรำไร เมืองต้าหนิงตั้งโดดเดี่ยวอยู่นอกด่าน ตั้งตระหง่านสะดุดตา

เบื้องหน้าพลันบังเกิดเสียงกีบม้าดังขึ้น ไพร่พลขบวนหนึ่งควบม้ามา นายทหารยศเจี่ยงเสี้ยวที่นำหน้าถือธงใหญ่ผืนหนึ่ง บนผืนธงปักรูปอาทิตย์จันทรา ข้างล่างเป็นคำ "หนิง"

ขบวนม้าหยุดยั้งในระยะห่างชั่วธนูแล่น บุรุษสวมใส่เสื้อลายผู้หนึ่งควบม้ามา ร้องถามว่า "ได้รับคำสั่งหนิงอ๋อง ขอถามผู้มาเป็นใคร?"

เอี้ยนอ๋องกระตุ้นม้าออกไป ร้องบอกว่า "เราเป็นเอี้ยนอ๋องจูตี้ ส่งเป่าฮุยกงจู่มาพบกับหนิงอ๋อง"

ผู้คนที่ด้านตรงข้ามมีสีหน้าประหลาดใจ บุรุษเสื้อลายหันไปบอกกล่าวกับผู้ติดตามอยู่หลายคำ ผู้ติดตามก็หันหัวม้าควบขับกลับเข้าเมือง ชั่วครู่ให้หลังบรรทุกขันทีชราผู้หนึ่งมา ขันทีชรากวาดตามองดูทัพเอี้ยน กล่าวว่า "เราได้รับบัญชาหนิงอ๋อง ให้มาพบกับกงจู่เตี้ยนเซี่ย"

จูเหว่ยพอฟัง จึงลงจากรถ ขึ้นม้าถึงหน้าขบวน ร้องถามว่า "ฉีกงกงหรือ?"

ขันทีชราพลิกตัวลงจากหลังม้า คุกเข่าลงกราบกราน กล่าวว่า "บ่าวเฒ่ามาต้อนรับสาย ช่างสมควรตาย"

ฉีกงกงเป็นคนสนิทของหนิงอ๋อง เคยติดตามหนิงอ๋องเข้านครหลวง พบหน้าจูเหว่ยหลายครั้ง หนิงอ๋องฟังว่าพระขนิษฐาเดินทางมาไม่ทราบเป็นจริงหรือเท็จ จึงส่งมันมาตรวจสอบยืนยัน บุรุษเสื้อลายกับพวกเห็นเช่นนั้น จึงลงจากหลังม้ามาคุกเข่าคำนับ

จูเหว่ยลงจากหลังม้า เดินเข้าไปประคองฉีกงกงขึ้น ถามว่า "ฉีกงกงเกอเกอสบายดีหรือ?"

ฉีกงกงตอบว่า "อ๋องแหยสบายดี" พลางชี้มือไปยังบุรุษเสื้อลาย

กล่าวว่า "ท่านนี้เป็นจูเจี่ยนเจียงจวิน"

จูเหว่ยผงกศีรษะกล่าวว่า "ท่านทั้งหลายไม่ต้องมากมารยาท ลุกขึ้นเถอะ"

เหล่าแม่ทัพนายกองล้วนได้ยินตำนานเรื่องราวขององค์หญิงผู้นี้ หลังจากลุกขึ้น อดมองดูนางมิได้ ฉีกงกงก็กระซิบที่ข้างหูจูเจี่ยนอยู่หลายคำ จากนั้นหันไปกล่าวว่า "หนิงอ๋องขอเชิญเอี้ยนอ๋องกับกงจู่ไปพบปะ ส่วนผู้อื่นขอให้ตั้งค่ายอยู่ห่างจากเมืองสองร้อยลี้ ไม่เช่นนั้นหากสองทัพตั้งประจัน จะผิดพ้องหมองใจกัน"

คำพูดพอกล่าว คนของเอี้ยนอ๋องล้วนมีสีหน้าไม่พอใจ จูเกาซวีอ้าปากหมายด่าทอ เอี้ยนอ๋องชิงยกแส้ม้าขึ้น สะกดมันเอาไว้แล้วกล่าว "ฉีกงกง หนิงอ๋องกล่าวเช่นนี้จริงหรือ?"

ฉีกงกงล้วงจดหมายจากในแขนเสื้อฉบับหนึ่ง กล่าวว่า "เตี้ยนเซี่ยไม่เชื่อหรือ นี่เป็นจดหมายลายมือของอ๋องแหย"

พลางยื่นส่งจดหมายมา เอี้ยนอ๋องรับไปอ่านดู ใบหน้าบัดเดี๋ยวแดงก่ำบัดเดี๋ยวขาวซีด พลันยิ้มออกมากล่าวว่า "ตกลง ทำตามความประสงค์ของ**สือซีตี้** *(น้องที่สิบเจ็ด)*"

เต้าเยียนหน้าแปรเปลี่ยนไป ร้องโพล่งว่า "เตี้ยนเซี่ย" เอี้ยนอ๋องชิงโบกมือกล่าวว่า "เราไม่อยู่ในกองทัพ ขอให้ต้าซือดูแลแทน"

เต้าเยียนผงกศีรษะรับ ทั้งสองพอสบสายตาต่างเข้าใจกระจ่าง เอี้ยนอ๋องกระตุ้นม้าควบขับออกไปแต่ผู้เดียว จูเหว่ยมองดูเงาหลังมัน อดตะลึงลานมิได้ พลันได้ยินฉีกงกงกล่าวว่า "กงจู่เตี้ยนเซี่ยเชิญขึ้นม้า"

จูเหว่ยทอดถอนใจคำหนึ่ง พลิกตัวขึ้นม้า ฉีกงกงทำหน้าที่นำทาง เหล่าไพร่พลห้อมล้อมอยู่ด้านข้าง จูเจี่ยนทิ้งทหารหลายนายไว้ คอยควบคุมทัพเอี้ยนตั้งค่าย

ควบม้าระยะทางหนึ่ง ค่อยเห็นเค้าโครงของเมืองต้าหนิงชัดตา เห็น

กำแพงสูงคูเมืองลึก สร้างประตูทั้งแปดทิศ กำแพงเมืองกะดำกะด่าง เผชิญลมแรงโชยพัด มีสภาพเปลี่ยวร้างอยู่บ้าง

ที่หน้าประตูเมืองปรากฏธงทิวโบกสะบัด ไพร่พลหลายหมื่นในชุดเกราะตั้งแถวเรียงราย ทหารรักษาเมืองน้าวคันธนูพาดลูกศร ใต้แสงอาทิตย์สาดส่อง หัวธนูสะท้อนประกายเย็นเยียบ ชอนไชใส่สายตาผู้คน

เอี้ยนอ๋องพอถึงหน้าขบวน ก็หยุดม้าไว้ ขมวดคิ้วครุ่นคิด จูเหว่ยพอควบม้ามาถึง เห็นสภาพเช่นนั้นต้องงงงันวูบ เอี้ยนอ๋องหัวร่อพลางกล่าวว่า "สือซีอันร้ายกาจ ป้องกันเราราวกับระวังป้องกันโจร"

จูเหว่ยรีบกล่าวว่า "ซื่อเกอขออย่าได้เข้าใจผิดไป" เอี้ยนอ๋องทอดถอนใจกล่าวว่า "มิใช่เราเข้าใจมันผิด กลัวว่ามันเข้าใจเราผิด"

ที่ผ่านมาเอี้ยนอ๋องกับหนิงอ๋องสนิทสนมกลมเกลียว ยามนี้กลับระแวงสงสัยกันและกัน สร้างความร้อนรุ่มใจแก่จูเหว่ยยิ่ง กล่าวถามฉีกงกงว่า "เกอเกอเป็นเพราะเหตุใด?"

ฉีกงกงกล่าวอย่างนอบน้อมว่า "กงจู่เตี้ยนเซี่ยไม่ต้องร้อนใจ" พลางยกมือทำท่า นายทหารชั้นผู้น้อยยศเสี่ยวเสี้ยวผู้หนึ่งก็ควบม้าไปในขบวน ไม่นานให้หลังบังเกิดเสียงเป่าหลอดเขา ไพร่พลทหารแยกออกเป็นช่อง เห็นธงทิวโบกสะบัด หอกทวนแน่นขนัด ห้อมล้อมหนิงอ๋องออกมา

หลังจากผ่านความยากลำบาก ค่อยได้พบกับพี่ชาย จูเหว่ยความจริงคิดส่งเสียงร้องเรียก กลับถูกก้อนสะอื้นจุกคอหอย สายตาเลอะเลือนพร่ามัว น้ำตาสองสายไหลลงอาบแก้ม เห็นเงาร่างเคลื่อนใกล้เข้ามาทีละน้อย นางกลับร่างแข็งทื่อ ไม่ขยับเคลื่อนไหว

แว่วเสียงหนิงอ๋องดังขึ้นที่ข้างหูว่า "สือซัน..." จูเหว่ยค่อยปาดเช็ดน้ำตา เพ่งตามอง พบว่าหนิงอ๋องลงจากหลังม้า จับจ้องมองมา

จูเหว่ยกระโดดลงจากหลังม้า โผไปในอ้อมอกพี่ชาย ร่ำไห้ออกมาระบายความเศร้าโศกศัลย์ ความคับแค้นรันทดทั้งมวลออกมาทางน้ำตา

หนิงอ๋องก็ทั้งเศร้าโศกทั้งยินดี โอบกอดพระขนิษฐายืนแน่วนิ่ง จวบกระทั่งจูเหว่ยชะงักเสียงร่ำไห้ ค่อยทอดถอนใจกล่าวว่า "สือซัน คิดไม่ถึงเราสองพี่น้องยังมีวันพบกัน"

จูเหว่ยเงยหน้าขึ้นกล่าวว่า "เกอเกอ ข้าพเจ้า..." หนิงอ๋องกล่าวว่า "ฝ่าบาทบอกเรื่องของท่านต่อเรา แต่พระองค์บอกว่าท่านตายแล้ว" พลางชี้มือไปยังที่ไกลตา กล่าวว่า "เรายังก่อหลุมฝังศพปลอมให้กับท่านแห่งหนึ่ง ตอนนี้ดูเหมือนเกินความจำเป็นแล้ว"

จูเหว่ยเห็นมันยามกล่าววาจา ปราศจากความยินดีเท่าใด กลับแฝงความวิตกกังวลอยู่หลายส่วน อดบังเกิดความเลื่อนลอยมิได้ มีความรู้สึกว่าไม่พบพานหลายปี พระเชษฐาผู้นี้ต่างกับกาลก่อนอยู่บ้าง แต่ต่างกันที่ใดไม่สามารถบอกได้ ชั่วครู่ค่อยนึกถึงเอี้ยนอ๋อง จึงกล่าว "ซื่อเกอ..."

หนิงอ๋องโบกมือต่อนาง เงยหน้าขึ้นกล่าวว่า "ซื่อเกอ ไม่พบกันมานาน"

เอี้ยนอ๋องถูกทอดทิ้งชืดชา ในใจบังเกิดเป็นรสชาติสุดบรรยาย พอฟังค่อยเดินเข้ามากล่าวว่า "สือซีตี้ เราผู้พี่ตกทุกข์ได้ยาก รุดมาพึ่งพิงท่านแล้ว"

หนิงอ๋องกล่าวว่า "มิกล้ารับ ซื่อเกอละทิ้งเมืองเป่ยผิง นำทัพนับหมื่นมาหาผู้น้องหรือ น่าเสียดายที่ต้าหนิงเป็นวัดวาเล็กๆ ไม่อาจรองรับพุทธรูปใหญ่โต"

มันพอเอ่ยปากก็ยันกลับไป เอี้ยนอ๋องรับฟังจนหน้าปั้นยาก จูเหว่ยก็ขมวดคิ้วกล่าวว่า "เกอเกอ ซื่อเกอ..."

หนิงอ๋องตัดบทว่า "เรื่องเหล่านี้ท่านไม่เข้าใจหรอก"

จูเหว่ยอึ้งไปวูบ เอี้ยนอ๋องกล่าวว่า "สือซี เรามาเพียงลำพัง จะจับตัวหรือฆ่าทิ้งล้วนแล้วแต่ท่าน แต่หากว่าเราจบสิ้นอวสาน ราชสำนักจะปล่อยปละละเว้นท่านหรือ?"

หนิงอ๋องขมวดคิ้ว เพ่งตามองเอี้ยนอ๋อง ทั้งสองจ้องมองกันชั่วขณะ แววตาของหนิงอ๋องค่อยเปลี่ยนไป พลันกล่าวว่า "อย่าเพิ่งเอ่ยถึงเรื่องนี้ ซื่อเกอรอนแรมเดินทางไกล หากไม่รังเกียจขอเชิญเข้าเมืองไปพักผ่อน"

เอี้ยนอ๋องยิ้มพลางกล่าวว่า "เป็นความปรารถนาอยู่แล้ว" ทั้งหมดจึงขึ้นม้า ตัดผ่านขบวนทัพเดินทางเข้าเมือง

เมืองต้าหนิงมีประชากรบางตา นอกจากทหารรักษาเมืองแล้ว ส่วนใหญ่เป็นครอบครัวของเหล่าทหาร บวกกับไม่เกิดศึกสงครามมานาน บนท้องถนนเปลี่ยวร้างวังเวง ไม่ว่าทหารหรือพลเรือนล้วนเกิดความเกียจคร้านอยู่หลายส่วน

เมื่อมาถึงวังเจ้า หนิงอ๋องให้ผู้ใต้บังคับบัญชาต้อนรับขับสู้เอี้ยนอ๋อง ส่วนตนเองชักนำจูเหว่ยเข้าสู่ตึกในไปพบกับบุตรภรรยา ตอนที่หนิงอ๋องแต่งงาน จูเหว่ยติดขัดที่กฎระเบียบ ไม่สามารถออกจากวัง ต่อมาหนิงอ๋องได้รับพระบัญชาให้มาเฝ้ารักษาทะเลทรายตอนเหนือ จึงนำบุตรภรรยาร่วมทาง ไม่กลับนครหลวงอีก ดังนั้นแม้มีศักดิ์เป็นอาหญิงพี่สะใภ้ แต่จูเหว่ยกับ**อ๋องเฟย** *(พระชายา)* ไม่ได้พบหน้ามาก่อน ยามนี้พบกันต้องสวมกอดกันร่ำไห้

หลังจากร่ำไห้ค่อยสงบจิตใจลง จูเหว่ยพบกับหลานทั้งสอง บุตรชายของหนิงอ๋องยังเยาว์วัย คนโตมีอายุเพียงหกขวบ คนเล็กเพิ่งเดินเตาะแตะ จูเหว่ยอุ้มหลานขึ้นมาเชยชม นึกเสียใจที่ออกจากเมืองเป่ยผิงอย่างรีบร้อน ไม่ได้จัดเตรียมสิ่งของมารับขวัญ จึงมอบเครื่องประดับที่ติดตัวมาให้กับหลานชาย หนิงอ๋องเฟยแม้ปฏิเสธ แต่จูเหว่ยยืนกรานความคิด ได้แต่รับเอาไว้

หลังจากสนทนาปราศรัย หนิงอ๋องขับไล่บ่าวไพร่ออกไป ซักถามถึงชะตากรรมของจูเหว่ย จูเหว่ยไม่ระแวงสงสัยเป็นอื่น จึงบอกกล่าวจนหมดสิ้น แม้แต่สัมพันธ์รักกับเวี่ยจือหยางก็ไม่ปิดบัง เห็นว่าเวี่ยจือหยาง

เสียงเป็นเสียงตายเพื่อนาง เรื่องระหว่างมันกับนาง ได้รับความเห็นชอบจากซื่อเกอแล้ว สือชีเกอไม่มีเหตุผลที่ไม่เห็นด้วย

หนิงอ๋องนิ่งรับฟัง สีหน้าปราศจากความยินดียินร้าย จูเหว่ยเห็นผิดท่า สุ้มเสียงต้องเบาลงทีละน้อย หลังจากเล่าจบ หนิงอ๋องยังไม่เอ่ยปาก จูเหว่ยอดถามมิได้ว่า "เกอเกอ ข้าพเจ้ากล่าวไม่ถูกต้องหรือ?"

หนิงอ๋องกวาดมองนางแวบหนึ่งแล้วกล่าว "เราสองเกิดจากมารดาเดียวกัน เป็น**ซงเม่ย** *(พี่ชายน้องสาว)* ที่ใกล้ชิด ใช่หรือไม่?"

"ถูกแล้ว"

"ท่านประสบชะตากรรม เราผู้พี่เกิดความเห็นใจ แต่ไม่ว่าเวลาใดสถานที่ไหน ท่านต้องเข้าใจศักดิ์ฐานะของตัวเอง ท่านเป็นราชธิดาของฮ่องเต้ผู้ล่วงลับ เป็นพระขนิษฐาของหนิงอ๋อง ทุกถ้อยคำทุกความเคลื่อนไหว เกี่ยวพันถึงหน้าตาของราชนิกุล"

หัวใจจูเหว่ยตกวูบลง เข้าใจว่าพระเชษฐาหมายถึงอันใด หนิงอ๋องกล่าวสืบต่อ "เวี่ยจือหยางนั้นเป็นคนขายเสียงแม่น้ำฉินไหว ไร้ซึ่งศักดิ์ฐานะ ท่านเป็นหงสาเก้าชั้นฟ้า หนึ่งบนหนึ่งล่าง หนึ่งสูงหนึ่งต่ำ หากอยู่ด้วยกันไยมิใช่ถูกผู้คนทั้งแผ่นดินหัวร่อเยาะ..."

จูเหว่ยทั้งแตกตื่นทั้งขุ่นเคือง ร้องโพล่งว่า "ข้าพเจ้าไม่นำพา..."

หนิงอ๋องยกมือตบโต๊ะร้องว่า "บัดซบ เราช่างนึกเสียใจที่ครั้งกระโน้นชักนำท่านเข้าสู่ดนตรีการ เป็นเหตุให้ท่านคบหากับคนต่ำช้า ถูกเด็กน้อยผู้หนึ่งพรากวิญญาณไป นับแต่นี้เราห้ามมิให้ท่านไปมาหาสู่กับมัน ไม่เช่นนั้นเราจะสับร่างมันเป็นร้อยพันท่อน"

จูเหว่ยร่างสั่นระริก ร้องดังๆ ว่า "ท่านอาศัยอะไรควบคุมข้าพเจ้า?"

หนิงอ๋องผุดลุกขึ้นกล่าวว่า "สตรียึดถือ**สามคล้อยตามสี่จริยา***

---

* สามคล้อยตามหมายถึงสตรีอยู่บ้านคล้อยตามบิดา แต่งออกคล้อยตามสามี สามีตายคล้อยตามบุตรชาย สี่จริยาหมายถึงประพฤติดี พูดจาอ่อนหวาน แต่งกายสุภาพ และยินดีทำงานบ้าน

บิดาตายคล้อยตามพี่ชาย ครั้งกระโน้นฮ่องเต้ผู้ล่วงลับใจอ่อน ไม่ได้กำจัดเวี่ยจือหยางไป ตอนนี้พระองค์ขึ้นสู่สวรรคาลัย หน้าที่อบรมสั่งสอนท่านย่อมตกอยู่ที่เรา"

จูเหว่ยตัดใจกล่าวว่า "บิดาตายคล้อยตามพี่ชาย ซื่อเกอมิใช่นับได้หรอกหรือ?"

หนิงอ๋องแค่นหัวร่อกล่าวว่า "ซื่อเกอ? อย่าได้เข้าใจว่าเราไม่ทราบ ตอนนี้มันก่อเรื่องร้ายแรง เฉกเช่นสุนัขสูญเสียเจ้าของ ราชสำนักยกทัพใหญ่มาประชิด หากปราศจากกำลังหนุน ภายในสิบวันครึ่งเดือนเมืองเป่ยผิงจะถูกตีแตก"

จูเหว่ยค่อยนึกถึงเจตนาการมา จึงข่มเพลิงโทสะไว้ ถามว่า "ท่านยอมช่วยเหลือซื่อเกอหรือไม่?"

หนิงอ๋องปั้นหน้าเคร่งเครียดไม่ตอบคำ จูเหว่ยกล่าวว่า "ริมฝีปากย่อยยับฟันหนาวยะเยือก เมืองเป่ยผิงหากถูกตีแตก เมืองต้าหนิงอยู่โดดเดี่ยวที่นอกด่าน ก็ไม่อาจดำรงคงอยู่ได้"

หนิงอ๋องแค่นหัวร่อกล่าวว่า "คำพูดเหล่านี้เป็นเอี้ยนอ๋องบอกกล่าวหรือ?"

จูเหว่ยไม่ถนัดในการพูดปด จึงผงกศีรษะรับ หนิงอ๋องแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า "มันกลับนึกฝันอย่างบรรเจิดนัก"

จูเหว่ยหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า "เกอเกอ ท่านไม่ช่วยเหลือซื่อเกอ?"

หนิงอ๋องกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "ช่วยเหลือส่วนช่วยเหลือ แต่มิใช่ตอนนี้"

จูเหว่ยมองดูพระเชษฐา กล่าวถามว่า "อย่างนั้นเป็นเมื่อใด?"

หนิงอ๋องคิดกล่าวแต่แล้วกล้ำกลืนไว้ ชั่วครู่จึงกล่าว "นี่เป็นเรื่องของชาติบ้านเมือง สตรีไม่ควรยุ่งเกี่ยว" จูเหว่ยยังคิดกล่าวกระไร หนิงอ๋องชิง

โบกมือกล่าวว่า "เมืองร้างนอกด่านเปล่าเปลี่ยวอ้างว้าง อาเหว่ย ท่านมาแล้วก็ประเสริฐ ให้อยู่เป็นเพื่อนกับ**เส้าจื่อ** *(พี่สะใภ้)* ท่าน อบรมสั่งสอนหลานทั้งสอง ส่วนเรื่องการแต่งงาน ปล่อยให้เราจัดการเอง"

จูเหว่ยหัวใจเย็นเฉียบ คิดไม่ถึงว่าหลังแยกจากนานปี พระเชษฐาเปลี่ยนเป็นยกตนสูงส่ง เข้าใจว่าตนเองเป็นฝ่ายถูก ทำตัวไม่ต่างกับหงอู่ฮ่องเต้

หนิงอ๋องเห็นนางไม่ยินยอมพร้อมใจ ต้องบันดาลโทสะ ร้องว่า "เป็นไร ท่านไม่เชื่อฟังวาจา?"

จูเหว่ยร้องสวนคำว่า "หากเป็นวาจาที่ไร้น้ำใจไร้คุณธรรม ข้าพเจ้าจะไม่รับฟังแม้สักคำเดียว"

หนิงอ๋องขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่า "ท่านกล้าไม่เชื่อฟัง? อย่างนั้นอย่าได้โทษว่าเราล้างญาติด้วยคุณธรรม คนต่ำช้าแซ่เวี่ยดีที่ไม่มา ไม่เช่นนั้นเราจะกำจัดภัยแทนฮ่องเต้ผู้ล่วงลับ"

จูเหว่ยคิดโต้แย้ง แต่คำพูดมาถึงมุมปาก น้ำตาไหลหลั่งออกมาก่อน หนิงอ๋องเฟยเห็นผิดท่า รีบลุกขึ้นกล่าวว่า "อ๋องแหยโปรดระงับโทสะ กงจู่เพียงเลอะเลือนชั่วขณะ ปล่อยให้เราค่อยๆ เกลี้ยกล่อมนาง ไม่ว่าอย่างไรพวกท่านเป็นพี่น้อง หากเกิดเหตุอันใด ไยมิใช่ถูกคนนอกหัวร่อเยาะ?"

หนิงอ๋องเป็นคนรักหน้าตา พอฟังจึงสะบัดหน้าจากไป จูเหว่ยกระแทกนั่งลง รู้สึกสมองมึนงง ร่างกลับกลายเป็นคราบสังขารอันว่างเปล่า นางกำพร้ามารดาตั้งแต่เล็ก หนิงอ๋องมีศักดิ์เป็นพระเชษฐา จึงดูแลเอาใจใส่ ที่รักชอบดนตรีการ เพราะสืบเนื่องจากหนิงอ๋อง สองซงเม่ยผูกพันลึกซึ้ง ยามนี้แตกหักกัน ยิ่งสร้างความปวดร้าวใจแก่ผู้คน

จูเหว่ยนั่งจับเจ่าซึมเซา หนิงอ๋องเฟยที่ด้านข้างกล่าวซ้ำแล้วซ้ำเล่า นางไม่รับฟังเข้าหู มีความรู้สึกว่าแม้มีญาติพี่น้องมากมาย แต่ไม่มีที่พึ่งพา โลกหล้ากว้างไพศาล กลับปราศจากที่ทรงกาย ตัวเองมีศักดิ์เป็น

องค์หญิง แต่คล้ายกับจอกแหน ถูกพัดพาไปตามกระแส ไม่มีที่ยึดเหนี่ยวได้

จบเล่ม 7

คัมภีร์วิถีผู้กล้าเป็นผลงานภาคจบของมหากาพย์ภูผามหานที
ของนักเขียนหนุ่มไฟแรงแห่งจีนแผ่นดินใหญ่...เฟิ่งเกอ
เฟิ่งเกอถือเป็นคลื่นลูกหลังที่มีสไตล์การเขียนคล้ายกับกิมยังที่สุด

เหลียงซียวออกเดินทางไกล สู่เจี้ยนยังไม่ถือกำเนิด เวี่ยจือหยางเริ่มท่องยุทธจักร
คัมภีร์วิถีผู้กล้าเป็นเรื่องที่สืบต่อจากวีรกรรมผู้กล้า
ทั้งเป็นจุดเริ่มต้นของปาฏิหาริย์แห่งผู้กล้า
เฟิ่งเกอใช้เวลาห้าปีตั้งใจเขียนเป็นภาคจบสมบูรณ์ของชุดมหากาพย์ภูผามหานที ตอน คัมภีร์วิถีผู้กล้า

ปีที่ยี่สิบเอ็ดในรัชกาลหงอู่
เหตุการณ์บ้านเมืองเป็นที่แน่นอน แผ่นดินตกเป็นของจูหยวนจาง
แต่ตอนนั้นเกิดขุมกำลังต่างๆ ขึ้น เหล่าสำนักไม่ยอมรับการปกครองของตระกูลจู
ก่อนอื่นปรากฏมังฉาหินวิถีเทพจุดชนวนการแย่งชิง
ตามด้วยมรสุมโลหิตคละคลุ้ง เกิดกรณีพิพาทไม่หยุดหย่อน

ท่านที่เคยอ่านวีรกรรมผู้กล้ากับปาฏิหาริย์แห่งผู้กล้า
ย่อมต้องอ่านคัมภีร์วิถีผู้กล้า เพื่อเติมส่วนที่ขาดพร่องให้ครบถ้วนสมบูรณ์

ราคา 260 บาท

ISBN 978-616-457-741-1
9 786164 577411

SIAM INTER BOOK
SMM PUBLISHING

ชุด มหากาพย์

รำเท้ามหานที

灵飞经

ตอน

คัมภีร์วิถีผู้กล้า

เฟิ่งเกอ 凤歌
ประพันธ์
(นักเขียนดีเด่นวรรณกรรมหวงอี้)

น.นพรัตน์
เรียบเรียง

เล่ม

8

(จบ)

ชุด มหากาพย์

ฮ่าเม้ง

灵飞经

มหานที

ตอน

คัมภีร์วิถีผู้กล้า

เล่ม

๘

(จบ)

การอ่านคือการบ่มเพาะ

เมล็ดพันธุ์แห่งปัญญา

ท่องไปในโลกหนังสือออนไลน์ของพวกเราชาว SMMPLUS ได้ที่...
www.smm.co.th, www.boolimthai.com www.facebook.com/siaminterbooks

คำนำสำนักพิมพ์

"มหากาพย์ภูผามหานที" ตอน คัมภีร์วิถีผู้กล้า เป็นภาคที่สามของชุด "มหากาพย์ภูผามหานที" หากแต่เนื้อเรื่องนั้นกลับอยู่คั่นกลางระหว่างภาคหนึ่งและภาคสอง

"มหากาพย์ภูผามหานที" ตอน คัมภีร์วิถีผู้กล้า ใช้ฉากหลังเป็นยุคต้นราชวงศ์หมิงของปฐมฮ่องเต้จูหยวนจาง เฟิ่งเกอได้รังสรรค์ตัวละครเวี่ยจือหยางที่ไม่คล้ายเหมือนใคร เด็กหนุ่มผู้รักในดนตรีการ และกลับได้พบพานประสบการณ์ปาฏิหาริย์

ในผลงานชิ้นนี้ยังคงกลิ่นอายแบบนวนิยายกำลังภายในยุคดั้งเดิม เรื่องราวดำเนินอย่างต่อเนื่องชวนติดตาม หากท่านเป็นคอนวนิยายกำลังภายใน และชื่นชอบ "มหากาพย์ภูผามหานที" ทั้งสองตอนแรกมาก่อน นี่คืออีกหนึ่งผลงานกำลังภายในชั้นเยี่ยมที่ท่านต้องอ่านเพื่อความครบถ้วนบริบูรณ์

ความเดิมตอนที่แล้ว

เวี่ยจือหยางกับเยี่ยหลิงซูติดตามชงต้าซือและเถี่ยมู่หลีออกค้นหาขุมทรัพย์มองโกล หลังจากผ่านกลไกหลายชั้น ในที่สุดเสาะพบขุมทรัพย์ที่ซุ่นตี้ฮ่องเต้ทิ้งไว้ เถี่ยมู่หลีกับชงต้าซือพากันจู่โจมต่อเวี่ยจือหยาง เยี่ยหลิงซูเข้าช่วยเหลือจึงรับบาดเจ็บสาหัส ดีที่อาศัยอุโมงค์ลับหลบหนีมาได้ พอดีสมทบกับเอี้ยนอ๋องและพวก จึงพักรักษาตัวในวังเจ้า เหลียงซือฉินก็ชี้แนะให้เวี่ยจือหยางใช้วิธีควบคุมลมปราณรักษาอาการบาดเจ็บให้กับเยี่ยหลิงซู

เอี้ยนอ๋องนำจูเหว่ยเดินทางไปยังเมืองต้าหนิง ขอความช่วยเหลือจากหนิงอ๋อง หนิงอ๋องให้ผู้ใต้บังคับบัญชาต้อนรับเอี้ยนอ๋อง ตัวเองชักนำจูเหว่ยเข้าสู่ตึกใน ให้หนิงอ๋องเฟยเฝ้าควบคุมนางไว้

เคลื่อนไหวในต้าหนิง

เวี่ยจือหยางหลังจากสลัดหลุดจากหวินฉังก็เดินทางกลับวังเจ้าตลอดรายทางจิตใจหนักอึ้ง จูเหว่ยออกเดินทางไกล ทัพใหญ่กำลังจะยกมาถึง เกาะตะวันออกพลันปรากฏตัวขึ้น ถือเป็นเหตุแทรกซ้อน โดยเฉพาะหวินซวีเป็นศัตรูเข้มแข็ง เวี่ยจือหยางแม้มีฝีมือรุดหน้า แต่ไม่มีความมั่นใจว่าจะรับมือกระบี่ใจของฝ่ายตรงข้ามได้

มันเกิดความไม่สบายใจ กอดกระบี่เข้านอน ยื่นโสตประสาทออกไปสดับเสียงความเคลื่อนไหวในรัศมีหลายสิบวา หากว่าหวินซวีสืบเสาะมาจะได้ระวังป้องกันล่วงหน้า

คืนนี้ไร้เรื่องราว เช้าวันรุ่งขึ้นเวี่ยจือหยางมาที่ตึกน้อยรักษาบาดเจ็บให้กับเยี่ยหลิงซู พบว่าหญิงสาวฟื้นฟูอย่างรวดเร็ว เพียงหนึ่งคืนก็มีอาการดีขึ้น หลังจากรักษาบาดเจ็บเสร็จสิ้น เยี่ยหลิงซูก็หลั่งเหงื่อจนเสื้อผ้าเปียกชุ่ม เผยเห็นส่วนสัดรำไร เวี่ยจือหยางไม่สะดวกกับการจ้องมอง จึงกล่าวคำขอตัว ขณะจะจากไป พลันได้ยินเยี่ยหลิงซูส่งเสียงจากภายในห้องว่า "อย่าเพิ่งไป รอสักครู่"

เวี่ยจือหยางได้แต่หยุดเท้ายืนรออยู่ใต้ต้นไม้ ครุ่นคิดว่าจะรักษาเมืองอย่างไร รับมือเกาะตะวันออกประการใด จนใจที่นึกแผนไม่ออก

ไม่นานให้หลัง เยี่ยหลิงซูเดินออกจากห้อง นางผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า ปล่อยผมยาวสยาย สองข้างแก้มแดงเปล่งปลั่ง งดงามตามธรรมชาติ นางทรุดกายนั่งลง เวี่ยจือหยางได้แต่นั่งเป็นเพื่อน นางกำนัลยกน้ำชาอาหารว่างมา เยี่ยหลิงซูจิบชาคำหนึ่ง แล้วเงยหน้าขึ้นถามว่า "มีเรื่องลำบากใจอันใด?"

เวี่ยจือหยางงงงันวูบจึงกล่าว "ไม่มีใด..." เยี่ยหลิงซูแค่นหัวร่ออย่างเย็นชาเบาๆ กล่าวว่า "เพราะเรื่องรักษาเมืองกระมัง?"

เวี่ยจือหยางฝืนยิ้มไร้วาจา เยี่ยหลิงซูขบคิดแล้วถามว่า "ในเมืองมีทหารรักษาเมืองเท่าใด?" เวี่ยจือหยางตอบว่า "ประมาณสองหมื่น"

เยี่ยหลิงซูถามอีกว่า "ราชสำนักส่งกำลังมาเท่าใด?" เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "พวกมันประกาศว่าร้อยหมื่น"

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "สองหมื่นสู้ร้อยหมื่นหรือ?" นางถอนใจเบาๆ แล้วกล่าว "คล้ายเป็นวัฏจักรจริงๆ"

เวี่ยจือหยางทวนคำว่า "วัฏจักร?" เยี่ยหลิงซูหมุนถ้วยชาเบาๆ ปากกล่าวว่า "เคยได้ยินเรื่องล้อมเมืองเกาอิ๋วหรือไม่?"

เวี่ยจือหยางตอบว่า "เคยได้ยินมา **จางซื่อเฉิง*** ยืนหยัดเฝ้าเมืองขับไล่ทัพใหญ่ร้อยหมื่นของทวอทวอแห่งมองโกลล่าถอย"

เยี่ยหลิงซูผงกศีรษะกล่าวว่า "ตอนนั้นข้าพเจ้ายังไม่ถือกำเนิด ได้ยินผู้อาวุโสทั้งหลายบอกว่า การศึกครั้งนั้นเกาะตะวันออกทุ่มเทสรรพกำลังจัดสร้างเครื่องมือเฝ้ารักษาเมืองจำนวนมาก ใช้ความอ่อนสู้ความเข้มแข็งบีบบังคับพวกตาดมองโกลล่าถอย เมืองเกาอิ๋วตั้งอยู่ในที่ลุ่ม ยังสู้เมืองเป่ยผิงไม่ได้ หากสามารถขนย้ายเครื่องมือรักษาเมืองมาที่เป่ยผิง ท่านคาดว่าจะเป็นอย่างไร?"

เวี่ยจือหยางคึกคักอักโขถามว่า "ท่านสามารถจัดสร้างเครื่องมือ

---

* หนึ่งในผู้ยิ่งใหญ่ที่ร่วมช่วงชิงแผ่นดิน

รักษาเมืองหรือ?”

“เกาะตะวันออกตั้งปณิธานกู้ชาติ ศิษย์ทั้งหลายร่ำเรียนวิชาพิชัยสงคราม ศึกษากลไกก่อสร้าง ต่อให้ข้าพเจ้าโง่เขลากว่านี้ ยังเรียนรู้อยู่บ้าง เมื่อมีพื้นฐานส่วนนี้ แม้ได้รับภาพความลับฟ้าบรรจงสร้างครึ่งหนึ่ง ยังคาดเดาส่วนที่เหลือได้เจ็ดแปดส่วน”

เวี่ยจือหยางนึกถึงเหตุการณ์ที่โจมตีหุบเขาจอมพิษ ถึงกับเลือดลมพลุ่งพล่าน แต่แล้วฉุกใจคิดกล่าวว่า “ทัพใหญ่ของราชสำนักใกล้ยกมาถึง ตอนนี้เร่งสร้างเครื่องมือ เกรงว่าไม่ทันการณ์”

“เรื่องราวขึ้นอยู่กับการกระทำ ไม่ทดลองดูไหนเลยทราบได้?”

เวี่ยจือหยางเห็นนางกุมมุกปัญญามั่น ต้องนึกละอายใจ กล่าวว่า “ตกลง ท่านวาดแบบแปลน ข้าพเจ้าจะให้ซื่อจื่อใช้คนจัดสร้างขึ้น”

เยี่ยหลิงซูสั่นศีรษะกล่าวว่า “เรื่องกลไกก่อสร้าง หากผิดเพี้ยนเล็กน้อย จะต่างกันอย่างลิบลับ อย่าว่าแต่เรื่องราวเกี่ยวพันถึงความสำเร็จล้มเหลว ข้าพเจ้าต้องควบคุมการก่อสร้างด้วยตัวเอง” พลางผุดลุกขึ้นกล่าวว่า “ท่านแจ้งให้ซื่อจื่ออ๋องเฟยเรียกระดมช่างฝีมือในเมืองมา ทั้งคัดเลือกทัพแกร่งสองพัน รับการบัญชาการจากข้าพเจ้า”

เวี่ยจือหยางรับคำว่า “ตกลง ข้าพเจ้าจะไปติดต่อดู”

เยี่ยหลิงซูแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า “หากพวกมันไม่รับปาก ก็ไม่ต้องบังคับแข็งขืน”

เวี่ยจือหยางล่าถอยออกจากตึกน้อย ตรงไปยังที่ทำการปู้เจิ้งซือ หลังจากที่จางปิ่งเสียชีวิต เอี้ยนอ๋องก็ตั้งกระโจมแม่ทัพใหญ่อยู่ที่นี้ ทำหน้าที่ดูแลรักษาเมือง จูเกาเช่อปฏิบัติหน้าที่แทนบิดา จึงประจำอยู่ที่นี้ทั้งวันและคืน

เวี่ยจือหยางเข้าพบจูเกาเช่อ ถ่ายทอดคำของเยี่ยหลิงซูออกไป จูเกาเช่อตอนแรกตื่นเต้นยินดี รอจนฟังจบ กลับอิดออดขึ้นมา อ้างว่ากำลัง

พลในเมืองมีจำกัด ไม่อาจจัดสรรกำลังสองพันให้กับเยี่ยหลิงซู ส่วนเรื่องระดมช่างแรงงานคงต้องใช้เวลาหลายวัน จะจัดสร้างเครื่องมือรักษาเมืองสักเท่าใด ให้เยี่ยหลิงซูพักรักษาตัวต่อไปประเสริฐกว่า

เวี่ยจือหยางลอบขุ่นข้องใจ คิดเกลี้ยกล่อมใหม่ แต่แล้วนึกถึงคำกล่าวของเยี่ยหลิงซู จึงเลิกล้มความคิด กล่าวคำอำลาออกจากกระโจมแม่ทัพใหญ่

มันออกจากที่ทำการปู้เจิ้งซือ พลันได้ยินเสียงเรียกหา "คุณชายเวี่ย" เวี่ยจือหยางเงยหน้าขึ้นเห็นฉีเฟยชะโงกศีรษะออกจากภายในเกี้ยว ยกมือทักทาย

เวี่ยจือหยางเดินเข้าไปคำนับ ฉีเฟยสอบถามว่ามันมาด้วยเรื่องใด เวี่ยจือหยางจึงบอกกล่าวตามตรงว่า "ข้าพเจ้าเสนอแผนการต่อซื่อจื่อ เลียนแบบการศึกที่เมืองเกาอิ๋ว จัดสร้างเครื่องมือรักษาเมือง"

ฉีเฟยกล่าวว่า "เราเคยได้ยินท่านพ่อเอ่ยถึงการศึกที่เมืองเกาอิ๋ว ความสามารถในการรักษาเมืองของเกาะตะวันออกเป็นเลิศในแผ่นดินเป็นไร คุณชายเวี่ยมีความสัมพันธ์กับเกาะตะวันออก?"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "เยี่ยปางจู่ถือกำเนิดจากเกาะตะวันออก เพียงแต่..."

ฉีเฟยคำนวณเรื่องราวออก จึงกล่าว "บุตรเราไม่รับปาก?"

"ซื่อจื่อบอกว่ากำลังคนไม่พอ"

ฉีเฟยเห็นว่าบุตรชายขาดการใคร่ครวญ จึงชักชวนเวี่ยจือหยางเข้ากระโจมแม่ทัพใหญ่ไปใหม่ จูเกาเซ่อรีบเรียกหาว่า "มู่เฟย" จากนั้นเห็นเวี่ยจือหยางกลับมาใหม่ ต้องนึกเคลือบแคลงสงสัย

ฉีเฟยทรุดนั่งลงแล้วกล่าว "เกาเซ่อ เรื่องรักษาเมืองเตรียมการถึงขั้นใด?"

จูเกาเซ่อตอบว่า "ทุกประการพร้อมสรรพ ขอมู่เฟยโปรดวางใจ"

ฉีเฟยกล่าวช้าๆ ว่า “หากข้าศึกล้อมเมืองไว้ เจ้าสามารถต้านทานได้กี่วัน?”

จูเกาเช่อใช้สายตาบอกใบ้ เหล่าคนสนิทในกระโจมพากันล่าถอยไป แต่ฉีเฟยบอกให้เวี่ยจือหยางรั้งอยู่ ในกระโจมจึงหลงเหลือผู้คนเพียงสามคน

จูเกาเช่อลังเลแล้วกล่าว “ในความเห็นเอ๋อเฉิน หากเฝ้ารักษาอย่างเต็มกำลัง สมควรรักษาได้เดือนเศษ”

ฉีเฟยถามเสียงเย็นชาว่า “เจ้าเคยรักษาเมืองมาหรือ?”

จูเกาเช่อสั่นศีรษะ ฉีเฟยกล่าวว่า “เจ้าไม่เคยรักษาเมืองมาก่อน ทราบได้อย่างไรว่าสามารถรักษาเมืองได้เดือนเศษ?”

จูเกาเช่อรีบกล่าวว่า “เอ๋อเฉินโง่เขลา ขอมู่เฟยโปรดชี้แนะ”

“ในขุนพลแรกตั้งประเทศ **ฉี*** ถนัดในการรับ **ฉัง**** ถนัดในการรุก ท่านพ่อผู้ล่วงลับเคยบอกว่า เคล็ดลับในการรักษาเมือง อันดับแรกคือจิตใจคน ผู้คนในที่นี้หนึ่งเป็นทหาร หนึ่งเป็นพลเรือน หากใจคนระส่ำระสาย ต่อให้เป็นเมืองแกร่งปานหินผา ก็ไม่อาจต้านทานการจู่โจมแม้สักคราเดียว”

จูเกาเช่อรีบกล่าวว่า “มู่เฟยสั่งสอนถูกต้อง เอ๋อเฉินจะลาดตระเวนตรวจตรา ปลอบขวัญไพร่พล และ...”

ฉีเฟยโบกมือกล่าวว่า “เรายังพูดไม่จบ เรื่องปลอบขวัญผู้คนเพียงเป็นข้อแรก รองลงมาคือเครื่องไม้เครื่องมือ เมื่อทัพใหญ่ล้อมเมือง ต้องทุ่มปืนใหญ่ ไม้ซุงกระทุ้งประตูเมือง ระดมเครื่องมือทั้งหมด จึงต้องจัดสร้างวัตถุสะกดข่มไว้”

“เอ๋อเฉินได้จัดเตรียมหน้าไม้แกร่ง โลหะหลอมเหลว กระสุนปืนใหญ่ และดินปืนไว้แล้ว”

---

* หมายถึงฉีต่ำ

** หมายถึงฉังอวี่ชุน

"ราชสำนักมีกำลังพวกมาก หากล้อมเมืองสำเร็จ ต้องเข้าตีจากทุกทาง เมื่อถึงเวลาดูแลไม่ทั่วถึง เครื่องมือธรรมดามีประโยชน์ไม่มากนัก..."

จูเกาเซ่อเรียนถามว่า "ความหมายของมู่เฟยคือ..."

"คุณชายเวี่ยบอกเรื่องจัดสร้างเครื่องมือแก่เราแล้ว เมื่อครั้งท่านพ่อมีชีวิต เคยพูดถึงการศึกที่เมืองเกาอิ๋ว ตั้งข้อสังเกตว่าเมืองเล็กๆ เช่นเกาอิ๋วคุกคามทัพมองโกลร้อยหมื่นได้อย่างไร ในสถานการณ์พิเศษ ต้องใช้วิธีการพิเศษ คิดกระทำการใหญ่ ควรเรียกระดมผู้มีความสามารถทั้งแผ่นดิน เยี่ยปางจู่เป็นศิษย์เกาะตะวันออก เป็นวีรสตรีที่ยากพบพาน นางยอมยื่นมือช่วยเหลือ นับเป็นความปรารถนาอย่างยิ่งยวด เจ้ากลับตอบปฏิเสธ ถือเป็นเหตุผลกลใด?"

จูเกาเซ่อหลั่งเหงื่อโซมหน้า กล่าวว่า "มู่เฟยยังไม่ทราบ ตอนนี้ไพร่พลมีจำกัด ต่อให้เป็นสตรีที่แยบคาย เมื่อไม่มีข้าวสารให้หุงหา ก็ไม่อาจแสดงฝีมือปลายจวักได้"

ฉีเฟยทวนคำ "สตรีที่แยบคาย" เดินชดช้อยถึงหน้าโต๊ะ คลี่กางแผนที่ออกดูแล้วกล่าว "มาตรการป้องกันของเจ้าพอใช้การได้ เพียงแต่เฝ้าระวังทุกทาง กระจายกำลังออกไป ไยมิใช่เปิดโอกาสให้ศัตรูแยกย้ายจู่โจมทำลาย?"

นางหยิบพู่กันทำเครื่องหมายบนแผนที่ จูเกาเซ่อชมดูจนอกสั่นขวัญแขวน กล่าวว่า "มู่เฟย ท่าน...ท่านถอนกำลังที่เฝ้ารักษาสะพานหลูโกวเฉียวออกหรือ?"

ฉีเฟยกล่าวว่า "สะพานหลูโกวเฉียวแม้ตั้งอยู่ในชัยภูมิล่อแหลม แต่ไม่อาจต้านทัพใหญ่ของราชสำนัก อย่าว่าแต่คิดรักษาสะพานนี้ จัดตั้งทัพแกร่งอุดไว้ หากสู้รบเพลี่ยงพล้ำ หนึ่งนั้นสูญเสียไพร่พล สอง กระทบถึงกำลังขวัญ หาเป็นผลดีต่อเมืองเป่ยผิงไม่"

นางทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งขีดวาดเครื่องหมายลงบนแผนที่สืบต่อ

จูเกาเช่ออดกล่าวมิได้ว่า “เมืองหย่งผิงกับเป่ยผิงตั้งเป็นรูปมุมแหลม หากลดกำลังไปครึ่งหนึ่ง เมืองหย่งผิงถูกตีแตก เมืองเป่ยผิงจะทำอย่างไร?”

ฉีเฟยกล่าวว่า “หย่งผิงถูกตีแตก ยังมีเป่ยผิงให้ตั้งรับ หากสูญเสียเป่ยผิง หย่งผิงจะแตกพ่ายในบัดดล” นางแค่นหัวร่อกล่าวว่า “หลี่จิ่งหลงคิดกระทำความดีความชอบ พอข้ามสะพานหลูโกวเฉียว ต้องทุ่มกำลังบุกตีเมืองเป่ยผิง จัดกำลังสำรองไปล้อมหย่งผิง กล่าวถึงที่สุด สถานที่พิสูจน์ผลแพ้ชนะระหว่างศัตรูกับฝ่ายเรายังคงเป็นเมืองเป่ยผิง ไพร่พลในเมืองยิ่งมากยิ่งดี”

จูเกาเช่อรับแผนที่มาชมดู ต้องตะลึงลานกับที่ เวี่ยจือหยางชมเชยว่า “อ๋องเฟยสมเป็นธิดาของจงซันอ๋อง คำวิจารณ์เมื่อครู่มีท่วงทำนองของยอดขุนพล”

ฉีเฟยกล่าวว่า “คุณชายกล่าวหนักเกินไป เราพอล่วงรู้ยุทธวิธีอยู่บ้าง แต่ไหนเลยกล้าเทียบเทียมกับบิดาผู้ล่วงลับ?” พอเหลียวหน้ามอง เห็นจูเกาเช่อยังเหม่อลอยซึมเซา ต้องกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า “ยังมิรีบตามเราไปพบกับเยี่ยปางจู่อีก?”

จูเกาเช่อถามว่า “ทำอะไร?” ฉีเฟยกล่าวว่า “ให้เกียรติแก่ปราชญ์เมธี เป็นจริยาของผู้ยิ่งใหญ่ เราสองแม้สู้คนโบราณไม่ได้ ยังไม่อาจเสียมารยาทไป”

จูเกาเช่ออับจนปัญญา ได้แต่สั่งให้จัดเกี้ยวติดตามฉีเฟยกับเวี่ยจือหยางกลับวังเจ้า

เมื่อมาถึงตึกน้อย เห็นเยี่ยหลิงซูนั่งอยู่หน้าโต๊ะหิน วางหมากขาวและดำพันดูกันเอง ฉีเฟยกับจูเกาเช่อแม้มาถึง นางก็คร้านที่จะลุกขึ้น

จูเกาเช่อลอบขุ่นเคืองใจ ฉีเฟยกลับเดินเข้าไปทรุดนั่งลง กล่าวว่า “เยี่ยปางจู่ ท่านยอมช่วยเหลือเราสองแม่ลูกเฝ้ารักษาเมือง นับเป็นบุญคุณ

อันใหญ่หลวง เราบอกต่อซื่อจื่อแล้ว ยินดีทำตามปางจู่ทุกประการ”

เยี่ยหลิงซูกล่าวเสียงเย็นชาว่า “ข้าพเจ้าช่วยเหลือพวกท่าน หนึ่งเพื่อเป่าฮุย สองเพื่ออ๋องเฟย กงจู่มีบุญคุณต่อข้าพเจ้า ส่วนอ๋องเฟยเป็นวีรสตรี ชนชาวโลกยกย่องบุรุษดูแคลนสตรี เข้าใจว่าเมื่อเป็นสตรี สมควรช่วยเหลือสามีอบรมบุตรธิดา เย็บปักถักร้อยอยู่เหย้าเฝ้าเรือน ข้าพเจ้าต้องการแสดงต่อพวกมันว่า สตรีก็สามารถกำหนดกุศโลบาย ทำศึกในสมรภูมิ”

จูเกาเซ่อพอฟัง อดหัวร่อมิได้ เยี่ยหลิงซูชำเลืองมองมันแวบหนึ่ง กล่าวว่า “ซื่อจื่อไม่เชื่อ?”

จูเกาเซ่อกล่าวประชดแดกดันว่า “มิกล้า เยี่ยปางจู่เป็นยอดฝีมือชาวบู๊ลิ้ม ย่อมต่างกับสตรีทั่วไป”

เยี่ยหลิงซูกล่าวเสียงราบเรียบว่า “วาจาลมปากไม่พึงยึดถือ ซื่อจื่อไม่เชื่อก็มีเหตุผล” หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า “แต่หากให้รักษาเมือง ต้องมีตำแหน่งหน้าที่ ไม่ทราบซื่อจื่อเตรียมแต่งตั้งข้าพเจ้าเป็นอะไร?”

จูเกาเซ่องงงันวูบจึงกล่าว “ปางจู่เป็นยอดคนยุทธจักร ไหนเลยต้องการตำแหน่งอันคร่ำครึ ยกตัวอย่างเต้าเยียนต้าซือเป็นที่ปรึกษา ยังสามารถสั่งการต่อเหล่าทัพ”

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “เมื่อไม่มีตำแหน่ง ก็ขาดความชอบธรรม เต้าเยียนเป็นหลวงจีน ไม่มีตำแหน่งใด ยังมีเหตุผลรองรับ ข้าพเจ้าเป็นสตรี หากไม่มีตำแหน่ง ยากจะเป็นที่ยอมรับ คำสั่งที่ออกไปไม่มีผู้ปฏิบัติ คงคลาดเรื่องสำคัญทางทหาร”

จูเกาเซ่อหัวร่อเฮอะฮะกล่าวว่า “เมื่อแต่งตั้งตำแหน่ง ก็ต้องอยู่ใต้วินัยทหาร หากปางจู่ทำงานบกพร่อง เราซื่อจื่อก็ไม่อาจผ่อนผันละเว้น”

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “นั่นย่อมแน่นอน” พลางหันไปสอบถามว่า “อ๋องเฟย รองจากซื่อจื่อ ไม่ทราบตำแหน่งใดใหญ่ที่สุด?”

ฉีเฟยล่วงรู้จิตใจของนางจึงกล่าว "เป็นตำแหน่ง**เป่ยผิงตูจื่อฮุยซื่อ** *(ผู้บัญชาการเมืองเป่ยผิง)* ตอนนี้เป็นจางซิ่น ใต้เท้าจางรักษาการ"

เยี่ยหลิงซูชิงกล่าวว่า "ตกลง ซื่อจื่อเตี้ยนเซี่ย ข้าพเจ้าต้องการตำแหน่งตูจื่อฮุยซื่อ"

จูเกาเซ่อร้องคำ "ท่าน..." ฉีเฟยชิงโบกมือกล่าวว่า "พรรคค้าเกลือมีสมุนสิบหมื่น เยี่ยปางจู่ยังควบคุมสั่งการได้ ทหารรักษาเมืองเป่ยผิงมีไม่ถึงสองหมื่น ย่อมไม่เป็นปัญหาต่อนาง เกาเซ่อ เจ้าแกะสลักตราตั้ง ออกคำสั่งแต่งตั้งเยี่ยปางจู่เป็นเป่ยผิงตูจื่อฮุยซื่อ ทั้งแต่งตั้งคุณชายเวี่ยเป็นจื่อฮุยซื่อ ช่วยเหลือเยี่ยปางจู่จัดสร้างเครื่องมือติดตั้งกลไก"

จูเกาเซ่อในใจไม่ยินยอม แต่มู่เฟยมีคำสั่ง ได้แต่รับคำ ก้มศีรษะล่าถอยออกจากตัวตึก ส่วนฉีเฟยสอบถามอาการบาดเจ็บของเยี่ยหลิงซูอยู่หลายคำ แล้วค่อยจากไป

เวี่ยจือหยางรอจนนางจากไปไกล ค่อยหัวร่อออกมา เยี่ยหลิงซูค้อนมันวงหนึ่ง ถามว่า "หัวร่ออันใด?"

เวี่ยจือหยางหัวร่อพลางกล่าวว่า "ข้าพเจ้าหัวร่อจูเกาเซ่อ ดูจากสภาพของมัน ท่านกล่าวอีกหลายคำ มันคงร่ำไห้ออกมาแล้ว"

เยี่ยหลิงซูกล่าวเสียงเย็นชาว่า "สมควรอยู่ ผู้ใดให้มันดูแคลนสตรี?"

"ท่านก็ดูออก?"

"ความคิดของมันปรากฏอยู่บนใบหน้า ข้าพเจ้าหาใช่ตัวโง่งมไม่"

เวี่ยจือหยางหัวร่ออีกครา เยี่ยหลิงซูชำเลืองมองมันแวบหนึ่ง กล่าวว่า "เป็นผู้ใต้บังคับบัญชาข้าพเจ้า ใช่คับข้องใจหรือไม่?"

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า "มิกล้า ท่านดุร้ายต่อบุรุษ กลับเกรงอกเกรงใจต่ออ๋องเฟย"

"นางโดดเด่นเหนือผู้ใด น่าเสียดายที่แต่งคนผิด"

เวี่ยจือหยางทอดถอนใจกล่าวว่า "ประตูขุนนางลึกล้ำปานห้วงสมุทร

อย่าว่าแต่ราชนิกุล"

เยี่ยหลิงซูชำเลืองมองมันแวบหนึ่ง กล่าวว่า "คำพูดของท่านนี้คล้ายมีความหมายลึกล้ำ"

เวี่ยจือหยางเงียบงันไม่ส่งเสียง หากมองไปยังที่ไกลตา เยี่ยหลิงซูทราบว่ามันคิดถึงจูเหว่ย ต้องบังเกิดความหดหู่ใจ ขอบตาร้อนผะผ่าว เพื่อกลบเกลื่อนความรู้สึก จึงผุดลุกขึ้นเดินเข้าห้องไปหยิบฉวยบันทึกกลางเก่ากลางใหม่มาเล่มหนึ่ง กล่าวว่า "ระหว่างนี้ข้าพเจ้าอยู่ว่างไร้เรื่องราว จึงเพิ่มเติมภาพความลับฟ้าบรรจงสร้างครึ่งเล่มนี้จนครบถ้วน แต่มีบางอย่างซับซ้อนเกินไป ยากจะตีความเข้าใจ บันทึกเล่มนี้ความจริงมีแต่เต่าอ๋องจึงอ่านได้ ตอนนี้ผู้ที่อ่านบันทึกทั้งเล่มมีแต่หวินซวี แต่ว่ามันร่องรอยลี้ลับ ไม่ทราบไปยังที่ใด?"

เวี่ยจือหยางใจสั่นสะท้าน ขมวดคิ้วกล่าวว่า "หากว่ามันอยู่ที่นี้ กลับยุ่งยากอยู่บ้าง"

เยี่ยหลิงซูฟังออกว่าคำพูดมันซ่อนความนัย ขณะจะซักถาม พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า "หากเราอยู่ที่นี้ มีความยุ่งยากอันใด?"

เยี่ยหลิงซูสะท้านขึ้นคราหนึ่ง พอเหลียวหน้ามอง เห็นใต้ต้นหลิวย้อยยืนไว้ด้วยคนผู้หนึ่ง คนอยู่ในชุดขาวแขนเสื้อหลวมกว้าง เป็นประมุขเกาะตะวันออกหวินซวีเอง

หนิงอ๋องกลับไปยังห้องโถง ยังไม่ทันบรรลุถึง ก็ได้ยินเสียงสรวลเสเฮฮา ในจำนวนนี้เอี้ยนอ๋องส่งเสียงก้องกังวานที่สุด

หนิงอ๋องลอบไม่พอใจ ส่งเสียงกระแอมคำหนึ่ง สุ้มเสียงในห้องโถงก็เงียบสงบลง จากนั้นเอี้ยนอ๋องหัวร่อพลางกล่าวว่า "สือชีตี้หรือ รีบมาท่านมาสายต้องถูกปรับให้ดื่มสามจอกก่อน"

เอี้ยนอ๋องกอปรด้วยสติปัญญาความห้าวหาญ โดดเด่นเหนืออ๋องทั้ง

หลาย ตั้งแต่เล็กจนโต หนิงอ๋องเกิดความยำเกรงต่อพระเชษฐาผู้นี้ ยามนี้แม้มีเปรียบ แต่พอเผชิญหน้ากับเอี้ยนอ๋อง ส่วนลึกของจิตใจยังบังเกิดความไม่สบายใจอยู่หลายส่วน ยามนี้ได้ยินมันร่ำร้องเรียกหา แม้ไม่พอใจ แต่ก็อับจนปัญญา ปั้นหน้าเคร่งเครียดเดินเข้าห้องโถง สายตายามกวาดมองเหล่าแม่ทัพนายกองล้วนก้มศีรษะลง มีแต่เอี้ยนอ๋องยังรินเองดื่มเองอย่างปลอดโปร่ง

หนิงอ๋องเพียงผงกศีรษะต่อมัน จากนั้นนั่งประจำที่ กล่าวว่า "ทั้งหมดลำบากมากแล้ว เรากับเอี้ยนอ๋องพบกันหลังพลัดพราก มีคำพูดคิดสนทนาเป็นส่วนตัว"

เหล่าแม่ทัพเข้าใจดี พากันลุกขึ้นล่าถอยออกไป หนิงอ๋องกล่าวอีกว่า "**จูจื่อฮุยซื่อ** *(ผู้บัญชาการแซ่จู)* รั้งอยู่"

จูเจี่ยนรั้งตำแหน่งต้าหนิงจูจื่อฮุยซื่อ พอฟังจึงทรุดนั่งลง อยู่คั่นกลางอ๋องทั้งสอง บรรยากาศกระอักกระอ่วนอยู่บ้าง

หนิงอ๋องดื่มสุราอย่างเงียบงันหลายจอก ค่อยกล่าวว่า "ซื่อเกอ ท่านส่ง**สือซันเม่ย** *(น้องสาวที่สิบสาม)* มา เราขอรับน้ำใจส่วนนี้ แต่ท่านตั้งตัวเป็นศัตรูกับราชสำนัก เป็นความไม่ชาญฉลาดอย่างยิ่ง"

เอี้ยนอ๋องทอดถอนใจกล่าวว่า "ราชสำนักคุกคามคนเกินไป เราผู้พี่เองก็อับจนปัญญา"

หนิงอ๋องกล่าวว่า "ผู้น้องก็เคลือบแคลงสงสัยต่อราชโองการของฝ่าบาท แต่การแข็งข้อต่อราชสำนัก เฉกเช่นขาตั๊กแตนต้านล้อรถ เท่าที่เราทราบ หลี่จิ่งหลงทุ่มกำลังทั้งประเทศเข้าตีเมืองเป่ยผิง ซื่อเกอมีความมั่นใจเอาชัยสักกี่ส่วน?"

เอี้ยนอ๋องกล่าวว่า "ขอบอกตามตรง หากปราศจากท่านส่งกำลังไปช่วยเหลือ เราผู้พี่ไม่มีความหวังได้ชัยแม้สักส่วนเดียว"

หนิงอ๋องขมวดคิ้ว ปรายตาบอกใบ้ต่อจูเจี่ยน จูเจี่ยนเข้าใจเจตนา

ของอีกฝ่าย จึงกล่าว "เอี้ยนอ๋องเตี้ยนเซี่ยกล่าวผิดแล้ว ต้าหนิงอยู่ทางเหนือสุด หากเผยช่องโหว่ออกมา ม้าเหล็กมองโกลจะเคลื่อนลงสู่ใต้ อีกประการ หนิงอ๋องจงรักภักดี คำช่วยเหลือจะกล่าวเริ่มจากที่ใด?"

เอี้ยนอ๋องสลายรอยยิ้ม เพ่งตาเจิดจ้าดุจคบเพลิง จับจ้องมองดูหนิงอ๋อง หนิงอ๋องหลบสายตาของอีกฝ่าย ผ่านไปครู่หนึ่ง เอี้ยนอ๋องค่อยสลายประการตา ทอดถอนใจกล่าวว่า "**สือชี** *(สิบเจ็ด)* หากท่านปฏิเสธด้วยตัวเอง เราก็ไม่มีคำพูดจะกล่าว แต่ท่านปล่อยให้สุนัขตัวหนึ่งเห่าหอนใส่เรา สร้างความเสียใจแก่เราผู้พี่อยู่บ้าง"

จูเจี่ยนบันดาลโทสะ คิดหมายลุกขึ้น หนิงอ๋องใช้สายตาสะกดมันไว้ ปากกล่าวว่า "ซื่อเกอมีปัญญาเฉียบแหลมมากความสามารถ ผู้น้องไม่อาจเทียบเปรียบได้ ท่านคิดต่อสู้ช่วงชิงกับราชสำนัก ผู้น้องไม่มีกำลังขวัญมากพอ ขอบอกตามตรง ผู้น้องส่งขุนนางไปยังนครหลวง เพื่อขออภัยโทษแล้ว หากฝ่าบาทให้อภัยผู้น้องก็ประเสริฐ ไม่เช่นนั้นผู้น้องตระเตรียมลงใต้ไปยังนครหลวง รับการพิจารณาโทษ"

เอี้ยนอ๋องถามว่า "ท่านไปยังนครหลวง ผู้ใดดูแลเมืองต้าหนิงแทน?" หนิงอ๋องตอบว่า "เป็นจูเจี่ยนตูจื่อฮุยซื่อ"

เอี้ยนอ๋องกวาดตามองคนทั้งสองแล้วกล่าวว่า "สือชีตี้ ท่านรู้สถานการณ์กว่าเราผู้พี่ หากเรามีความอดทนเช่นท่านสักครึ่งหนึ่ง วันนี้คงไม่มีสภาพเช่นนี้"

หนิงอ๋องกล่าวว่า "ซื่อเกอแม้กระทำผิด แต่ยังไม่ถึงกับไม่สามารถกอบกู้แก้ไข"

"กอบกู้แก้ไขอย่างไร?"

"เท่าที่เราทราบ ฝ่าบาทไม่มีความคิดร้ายต่อสายเลือดเดียวกัน ที่เซียงอ๋องจุดไฟเผาตัวเอง ถือเป็นอุบัติเหตุ ถึงแม้ท่านลงมือแล้ว แต่ทั้งสองฝ่ายยังไม่ทำศึกกัน หากซื่อเกอยอมอ่อนข้อ ผู้น้องขอเป็นคนขออภัย

โทษต่อฝ่าบาทเอง”

เอี้ยนอ๋องแค่นหัวร่อกล่าวว่า “หลังจากนั้นเล่า ท่านเตรียมติดคุกแทนเราไปชั่วชีวิตหรือ?”

หนิงอ๋องนิ่งเงียบงันไป ชั่วครู่จึงกล่าว “ผู้น้องมีความสามารถจำกัด ได้แต่ทำหนังสือถึงราชสำนัก หวังว่าฝ่าบาทยอมนิรโทษให้กับซื่อเกอ หากฝ่าบาทไม่ยินยอม ผู้น้องก็อับจนปัญญา”

เอี้ยนอ๋องพลันหัวร่อดังๆ ออกมาแล้วกล่าว “สือซีตี้ เรื่องของราชสำนักอย่าเพิ่งเอ่ยถึง เมืองต้าหนิงเป็นพื้นที่ของท่าน เรามาเพียงลำพัง ท่านคิดจัดการกับเราอย่างไร จะฆ่าจะฟันหรือจับมัดส่งให้กับราชสำนัก?”

หนิงอ๋องกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “มิกล้า ซื่อเกอเมื่อมาแล้ว ก็พักอยู่สักหลายวัน”

เอี้ยนอ๋องหยีตาลงกล่าวว่า “สือซีอันร้ายกาจ ท่านคิดคุมตัวเราไว้?”

หนิงอ๋องกล่าวว่า “กล่าวหนักไปแล้ว หากซื่อเกอคิดกลับเมืองเป่ยผิง ผู้น้องก็ไม่อาจขัดขวางได้”

เอี้ยนอ๋องแหงนมองเพดานห้องอยู่ครู่หนึ่งจึงกล่าว “สือซี หากเรายอมรั้งอยู่ ท่านมีแผนอันแยบคายใด?”

“หนึ่ง ถอนกำลังของท่านออกจากด่านสงถิง”

“ท่านกลัวเราบุกตีเมืองต้าหนิง?”

หนิงอ๋องกล่าวด้วยสีหน้าเป็นปรกติว่า “หากซื่อเกอไม่มีความคิดเช่นนี้ ไยไม่ถอนกำลังกลับไป?”

“ตกลงถอนกำลังก็ถอนกำลัง”

“สอง แม่ทัพใต้ร่มธงของท่าน นับตั้งแต่ผู้บัญชาการขึ้นมาให้รั้งอยู่เป็นแขกของต้าหนิง”

เอี้ยนอ๋องปรบมือกล่าวว่า “เมื่อเป็นเช่นนี้ฝูงมังกรไร้หัว กำลังพลของเราก็ไม่อาจทำอย่างไรได้”

"ผู้น้องเพียงคำนึงถึงความรอบคอบเท่านั้น"

เอี้ยนอ๋องกล่าวว่า "เมื่อมีหนึ่งและสอง ใช่มีสามหรือไม่?"

"สาม เราจะส่งคนไปพบกับหลี่จิ่งหลง ช่วยเจรจาให้กับซื่อเกอ ขอให้มันชะลอแผนบุกตีเมืองเป่ยผิง ไม่ว่าอย่างไรทั้งหมดล้วนเกี่ยวดองกันสายเลือดข้นกว่าน้ำ ไยต้องจับอาวุธเข้าหา?"

เอี้ยนอ๋องชูนิ้วหัวแม่มือกล่าวว่า "แผนอันประเสริฐ เมื่อเป็นเช่นนี้เมืองเป่ยผิงยอมจำนนโดยมิต้องสู้รบ น้องเราเป็นขุนนางคุณูปการ ราชสำนักยามยินดี ไม่แน่ว่าจะรักษาตำแหน่งหนิงอ๋องไว้"

หนิงอ๋องกล่าวว่า "ผู้น้องเพียงคิดหาทางรอดให้กับซื่อเกอ"

เอี้ยนอ๋องพลันทอดถอนใจกล่าวว่า "สือชี ท่านเติบใหญ่แล้ว"

หนิงอ๋องงงงันวูบจึงกล่าว "ซื่อเกอไฉนกล่าวเช่นนี้?"

เอี้ยนอ๋องกล่าวว่าไม่มีใด พลางผุดลุกขึ้นกล่าวช้าๆ ว่า "ชีวิตของเราผู้พี่ขอมอบต่อท่านแล้ว" กล่าวจบก้าวยาวๆ ออกจากห้องโถง หนิงอ๋องปรายตาบอกใบ้ ฉีกงกงเข้าใจเจตนารมณ์ของมัน รีบติดตามไป

จูเจี่ยนมองดูเงาหลังของเอี้ยนอ๋อง กล่าวเบาๆ ว่า "อ๋องแหย ไยไม่จับตัวมัน มัดส่งให้กับราชสำนัก จะมีความดีความชอบมากกว่านี้?"

หนิงอ๋องกวาดมองผู้ใต้บังคับบัญชาแวบหนึ่ง กล่าวว่า "มันเป็นพี่เราเป็นน้อง หากเราจับมัดมันส่งให้กับราชสำนัก จะถูกครหาว่าอกตัญญูเราเพียงทำหน้าที่คนกลางก็พอ ส่วนเรื่องสกปรกหลังจากนี้ ย่อมมีคนต่ำช้าในราชสำนักจัดการเอง"

จูเจี่ยนกล่าวชมเชยว่า "อ๋องแหยเปรื่องปราดยิ่ง" มันคิดกล่าว แต่แล้วกล้ำกลืนไว้ หนิงอ๋องจึงกล่าว "ท่านยังมีคำพูดคิดกล่าว?"

จูเจี่ยนกล่าวว่า "เอี้ยนอ๋องเป็นผู้เหี้ยมหาญแฝงลักษณะดื้อด้าน มันอยู่ที่เมืองเป่ยผิง แสร้งเป็นคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน ตบตาจางปิ่งกับเซี่ยกุ้ย พลิกสถานการณ์เป็นผลสำเร็จ ตอนนี้ยอมรับชะตากรรม ออกจะขัดกับเหตุผล

หากว่ามันแสร้งเป็นอ่อนแอ จากนั้นจู่โจมลงมือ เกรงว่ายากรับมือได้”

หนิงอ๋องยอมรับว่ามีเหตุผล ปากกล่าวว่า “แต่ว่าต้าหนิงมิใช่เป่ยผิง เราปกครองเป็นเวลานานปี เฉกเช่นต้นไม้ใหญ่หยั่งรากฝังลึก เอี้ยนอ๋องโดดเดี่ยวลำพัง ต่อให้มีความสามารถสูงเทียมฟ้า ก็ไม่อาจก่อคลื่นลมอันใด”

จูเจี่ยนกล่าวว่า “เพื่อความรอบคอบ มิสู้จัดกำลังเฝ้าควบคุมทั้งกลางวันกลางคืน หากพบเห็นความผิดปรกติ ก็ชิงจับตัวไว้”

หนิงอ๋องสั่นศีรษะกล่าวว่า “มันจะอย่างไรเป็นพี่ชายเรา หากถูกพบเห็น จะเสียบุคลิกไป”

จูเจี่ยนทราบว่าอ๋องท่านนี้รักหน้าตา กล่าวเกลี้ยกล่อมไปก็เปล่าประโยชน์ ได้แต่ลอบทอดถอนใจ อำลาจากไป

คนจากไปห้องโถงว่างเปล่า หนิงอ๋องดื่มสุราสองจอก จากนั้นสั่งคนนำพิณมา มันกรีดนิ้วลงบนสายพิณ เสียงพิณขาดๆ หายๆ ยังไม่บรรเลงจบเพลง พลันบังเกิดสุ้มเสียงเย็นชาเสียงหนึ่งดังว่า “เสียงพิณเป็นสำเนียงจากใจ ท่านนึกละอายใจหรือ?”

หนิงอ๋องเงยหน้าขึ้น เห็นจูเหว่ยเดินออกจากมุมห้อง ใบหน้าขาวซีดดุจคนตาย ขอบตาทั้งสองข้างเป็นสีดำ

หนิงอ๋องร้องโพล่งว่า “ท่านไฉนอยู่ที่นี้ **เส้าจื่อ** *(พี่สะใภ้)* ของท่านเล่า?”

จูเหว่ยกล่าวสั้นๆ ว่า “เส้าจื่อไม่รู้จักวิชาฝีมือ” นางกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า “เกอเกอ ข้าพเจ้าได้ยินคำพูดเมื่อครู่จนหมดสิ้นแล้ว”

หนิงอ๋องแค่นเสียงดังเฮอะ ใบหน้าร้อนผ่าวอยู่บ้าง

จูเหว่ยกล่าวว่า “ท่านบอกว่าคิดช่วยเหลือซื่อเกอล้วนเป็นคำโป้ปด ท่านเตรียมขายมันให้กับราชสำนัก แลกกับลาภยศสรรเสริญของท่าน”

หนิงอ๋องร้องคำ “เหลวไหล...” ความจริงคิดโต้แย้ง แต่คำพูดมาถึง

มุมปาก ไม่สามารถกล่าวจากปากได้

จูเหว่ยทอดถอนใจกล่าวว่า "เกอเกอ หลังจากที่**มู่เฟย** *(พระมารดา)* เสียชีวิต เราท่านกลายเป็นกำพร้าไร้ที่พึ่ง ถูกพี่ชายอื่นเพิกเฉยดูแคลน มีแต่ซื่อเกอดีต่อข้าพเจ้า ทั้งช่วยพูดจาต่อฟู่หวงให้กับท่าน ไม่เช่นนั้นฟู่หวงมีบุตรชายมากมาย ท่านสูญเสียมารดาตั้งแต่เล็ก ไหนเลยได้รับแต่งตั้งให้มาเฝ้ารักษาจุดยุทธศาสตร์สำคัญเช่นเมืองต้าหนิง?"

หนิงอ๋องหน้าแปรเปลี่ยนเป็นเขียวคล้ำ ร้องว่า "ท่านเข้าใจอันใด ราชสำนักมีกำลังกล้าแข็ง หากเราจับมือกับมัน มีแต่หนทางตายสายเดียว เราพอตกตาย ท่านจะทำอย่างไร?"

จูเหว่ยก้มศีรษะกล่าวเบาๆ ว่า "ภายใต้คุณธรรมนำหน้า ข้าพเจ้าขอตายร่วมกับท่านเอง"

หนิงอ๋องงงงันวูบจึงร้องเพ้ยกล่าวว่า "กล่าวเหลวไหลอันใด เรื่องของชาติบ้านเมือง เราเป็นคนตัดสินใจ ท่านไม่ต้องยุ่งเกี่ยวมากความ"

จูเหว่ยถามเสียงอ้อยอิ่งว่า "ท่านไม่ช่วยเหลือซื่อเกอจริงๆ?"

หนิงอ๋องกล่าวอย่างขุ่นข้องรำคาญว่า "ตอนนี้เรากำลังช่วยเหลือมัน หากแข็งข้อต่อราชสำนัก มีแต่หนทางตายสายเดียว ต้องยอมรับผิดจึงมีหนทางรอด"

จูเหว่ยมองดูพระเชษฐา หัวใจอันร้อนระอุกลายเป็นเย็นเฉียบ ระบายลมจากปาก แล้วเดินออกไป หนิงอ๋องบังเกิดความไม่สบายใจ ร้องถามว่า "ท่านคิดไปที่ใด?"

จูเหว่ยกล่าวเบาๆ ว่า "ข้าพเจ้าเหน็ดเหนื่อยแล้ว คิดกลับไปนอนพักผ่อน"

หนิงอ๋องกระแทกนั่งลง มองดูพิณโบราณ ยามขุ่นเคืองต้องกระแทกหมัดลง จนสายพิณขาดตัวพิณพังทลาย

เสียงเช้งเมื่อเวี่ยจือหยางชักกระบี่วชิระจากฝัก สำนึกกระบี่ปกคลุมทั่วลานตึก

หวินซวียืนแน่วนิ่ง สองตาทอประกายลี้ลับ เวี่ยจือหยางใจเขม็งตึงเครียด ไม่อาจขยับเคลื่อนไหวได้

เวี่ยจือหยางลอบร้องคำผิดท่าในใจ คิดไม่ถึงว่าตนเองมีพลังฝีมือรุดหน้าถึงขั้นนี้ ยังไม่อาจต้านทานกระบี่ใจปัญญาบารมี เห็นประกายตาของหวินซวีร้ายกาจกว่าเดิม คล้ายมีดสั้นสองเล่มทิ่มแทงใส่ดวงตา ชำแรกถึงสมอง

หวินซวีแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา ใช้นิ้วชี้นิ้วกลางหักกิ่งไม้มาท่อนหนึ่ง จากนั้นพุ่งตัวราวลูกธนูหลุดจากแล่ง สาดพุ่งใส่เวี่ยจือหยาง

เวี่ยจือหยางคิดสูดลมหายใจ กลับหายใจไม่ได้ คิดหลับตาลง สองตาก็แข็งราวก้อนหิน พริบตานั้นกิ่งไม้ยื่นมาถึงเบื้องหน้า ไม้ดอกบนกิ่งยังไม่โรยรา เกสรอมน้ำค้างไว้

เห็นความตายคุกคามถึงหว่างคิ้ว พลันรู้สึกมีลมพัดกระโชกมา เวี่ยจือหยางเบื้องหน้าสายตามืดทะมึน เยี่ยหลิงซูขวางอยู่ข้างหน้ามัน กิ่งไม้ก็หยุดนิ่งที่คอหอยนาง

ดวงตาหวินซวีทอแววตื่นเต้นสงสัย เยี่ยหลิงซูก็กางแขนทั้งสองออก ดวงตากลับหลับพริ้มลง

เมื่อสายตาถูกตัดขาด เวี่ยจือหยางรู้สึกร่างผ่อนคลาย ได้รับอิสรภาพดังเดิม จึงกระโดดปราดไปด้านหลัง จากนั้นโถมเข้ามา ใช้กระบี่แทงปราดใส่หวินซวี

หวินซวีกลอกกลิ้งดวงตา ขณะจะใช้กระบี่ใจออก มิคาดเวี่ยจือหยางโบกมือซ้ายวูบ หวินซวีรู้สึกว่าจุดตันเถียนท้องน้อยเต้นกระตุก พลังชีวิตวิ่งพลุกพล่าน จิตสมาธิแตกซ่านออก

หวินซวีไม่รู้ความนัย จึงรั้งสายตากลับ ถอยปราดไปด้านหลัง กระบี่

วชิระตามติดมา แว่วเสียงซี่ซี่ บุปผาร่วงกิ่งไม้หัก ชั่วพริบตากิ่งไม้ในมือหวินซวีคงเหลือครึ่งหนึ่ง มันกู่ร้องเบาๆ ขณะจะตอบโต้กลับไป พลันได้ยินเยี่ยหลิงซูร้องบอกว่า “หยุดมือ”

เวี่ยจือหยางรั้งกระบี่กลับ ก้มศีรษะล่าถอยไปด้านข้าง หวินซวีก็โยนกิ่งไม้ทิ้ง แค่นหัวร่อกล่าวว่า “เด็กน้อย หลบซ่อนอยู่ด้านหลังสตรี นับเป็นความสามารถใด?”

เวี่ยจือหยางบันดาลโทสะ ถือกระบี่คิดสะอึกเข้าหา เยี่ยหลิงซูชิงขวางกันไว้ กล่าวถามหวินซวีว่า “ท่านมาถึงเมื่อใด?”

หวินซวีแค่นหัวร่อกล่าวว่า “มาได้ครู่หนึ่งแล้ว เพียงนึกไม่ถึงว่าบุตรีของเราหวินซวีกลับสุมหัวกับลูกหลานของจูหยวนจาง?”

เยี่ยหลิงซูลอบสงสัยใจ หากว่าหวินซวีรุดมาแต่แรก ไฉนไม่ได้ทำร้ายฉีเฟยสองแม่ลูก จึงกล่าวเสียงเย็นชาว่า “ข้าพเจ้าอยู่ร่วมกับผู้ใด มิต้องให้ท่านยุ่งเกี่ยว”

หวินซวีหัวร่อเฮอะฮะ เดินถึงหน้ากระดานหมากทรุดนั่งลง ปัดกลีบดอกทิ้ง คีบหมากดำเม็ดหนึ่งขึ้นมาเคาะขอบโต๊ะ ทอดถอนใจรำพึงว่า “เคาะหมากล้อมเขี่ยไส้ตะเกียง เป็นเวลานานแล้วที่ไม่มีอารมณ์สุนทรีย์เช่นนี้”

เยี่ยหลิงซูงงงันวูบ พอเพ่งตามอง เห็นจอนผมของหวินซวีมีผมขาวขึ้นแซม หางตาปรากฏรอยย่นขึ้น ต้องครุ่นคิด *‘ไม่พบพานเป็นเวลานานมันชราแล้ว’* นึกถึงตอนนี้ต้องใจอ่อนลง ถามโพล่งว่า “อาการบาดเจ็บของท่าน...หายดีแล้วหรือ?”

หวินซวีทวนคำว่า “อาการบาดเจ็บของเรา? เจ้ายังจำได้ว่าเรารับบาดเจ็บ?”

เยี่ยหลิงซูขบริมฝีปาก เงียบงันไม่ตอบคำ วันนั้นหวินซวีรับบาดเจ็บสาหัส นางนึกถึงเวี่ยจือหยาง จึงย้อนกลับไปหามัน ทิ้งให้หวินฉัง

อยู่ดูแลหวินซวีเพียงลำพัง เยี่ยหลิงซูแม้ไม่กล่าวจากปาก แต่ในใจนึกเสียใจนัก

หวินซวีกล่าวว่า "ครึ่งปีมานี้เราตกอยู่ในห้วงความเป็นความตาย กระอักเลือดไม่หยุดหย่อน มีสภาพเช่นคนพิการ ตอนนั้นในใจเรามีแต่ความคิดล้างแค้น หลังจากต่อสู้ดิ้นรน ค่อยมีชีวิตรอด มิเพียงฟื้นฟูพลังฝีมือ วิชากระบี่ใจก็รุดหน้ากว่าเดิม"

เยี่ยหลิงซูกล่าวเสียงเย็นชาว่า "เช่นนี้เป็นว่ากลับต้องแสดงความยินดีด้วย"

หวินซวีกล่าวว่า "เรามายังเมืองเป่ยผิงเพียงเพราะเรื่องหนึ่ง" มันวางหมากดำลงบนกระดาน กล่าวเสียงเยียบเย็นว่า "นั่นคือฆ่าเหลียงซือฉิน"

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "ท่านฆ่าของท่าน เกี่ยวข้องใดกับข้าพเจ้า?"

หวินซวีกล่าวว่า "เรามาที่นี้มิใช่มาหาเจ้า หากแต่มาหามัน" พลางเงยหน้าขึ้น จ้องจับไปที่เวี่ยจือหยาง

เยี่ยหลิงซูลอบสงสัยใจ กล่าวว่า "หามันทำอะไร?"

หวินซวีกล่าวว่า "วันที่อยู่ในวังต้องห้าม ผู้ที่อยู่ข้างกายเหลียงซือฉินเป็นมัน ต่อมาเราสืบทราบว่าผู้นำแปดหมวดหมู่นครตะวันตกอยู่ที่เมืองเป่ยผิง เมื่อสืบเสาะถึง พวกมันหลบหนีไปได้ แต่คนแม้จากไป กลับทิ้งขุมทรัพย์เอาไว้ เราคาดว่านครตะวันตกต้องแย่งชิงกลับไป จึงจัดคนเฝ้าอยู่ใต้ต้นไม้รอกระต่ายเปรียว มิคาดเหลียงซือฉินไม่มา กลับรอจนพบกับเด็กน้อยแซ่เวี่ยนี้"

เยี่ยหลิงซูบังเกิดความสงสัย เหลียวดูเวี่ยจือหยาง เวี่ยจือหยางว้าวุ่นใจขึ้นมา ขุมทรัพย์มองโกลเมื่อตกอยู่ในมือเกาะตะวันออก คิดช่วงชิงกลับมาคงยากเย็นยิ่ง เถี่ยมู่หลีแม้มีฝีมือสูงเยี่ยม ยังสามารถหักหาญสักครา แต่วิชากระบี่ใจของหวินซวีลี้ลับพิสดาร แม้กระทั่งเหลียงซือฉินยังกริ่งเกรง

อยู่สามส่วน

ได้ยินหวินซวีกล่าวว่า “เด็กน้อย เหลียงซือฉินอยู่ที่ใด?”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไหนเลยทราบ คืนนั้นข้าพเจ้าเพียงผ่านทางไปโดยบังเอิญ”

หวินซวีกล่าวคำ “เจ้าพูดปด” ดวงตาทอประกายพิสดารออกมา เวี่ยจือหยางไม่ทันระวัง สายตาถูกดึงดูดไว้อีกครา คล้ายถูกกระบองฟาดใส่แสกหน้า สมองทั้งปวดและคัน คล้ายมีตัวหนอนชอนไชไปมา ต่อจากนั้นรูจมูกร้อนวูบ เลือดกำเดาไหลออกมา

เยี่ยหลิงซูร้องคำ “หยุดมือ” พลางสืบเท้ามาขวางหน้าเวี่ยจือหยางไว้

หวินซวีขมวดคิ้ว รั้งสายตากลับไป เวี่ยจือหยางค่อยโล่งอก เซถอยไปสองก้าว ปาดเช็ดเลือดกำเดา พอเพ่งตามอง สร้างความตื่นตระหนกยิ่ง

เห็นเยี่ยหลิงซูจับจ้องมองบิดา สองแก้มแดงซ่าน ลมหายใจกระชั้นเร่งร้อน ตื่นเต้นตึงเครียดถึงขีดสุด สองพ่อลูกจับจ้องมองกันครู่หนึ่ง หวินซวีค่อยทอดถอนใจกล่าวว่า “เจ้าคิดออกหน้าแทนมันจริงๆ”

เยี่ยหลิงซูตอบว่า “ถูกแล้ว”

หวินซวีแค่นหัวร่อกล่าวว่า “แม้ตายก็ไม่กลัว?”

เยี่ยหลิงซูยิ้มอย่างหดหู่กล่าวว่า “ไม่กลัวอยู่แล้ว”

เวี่ยจือหยางรู้สึกเลือดลมพลุ่งพล่าน คิดสืบเท้าออกไป เยี่ยหลิงซูชิงยื่นมือขวางกันมันไว้อีกครา

หวินซวีพลันยิ้มออกมา ทรุดนั่งลงใหม่กล่าวว่า “เจ้ายอมตายเพื่อมัน ย่อมชมชอบมันแล้ว?”

เยี่ยหลิงซูงงงันวูบ จึงกล่าวอย่างอับอายขุ่นเคืองว่า “ท่าน...ท่านกล่าวเหลวไหลอันใด?”

หวินซวีเพ่งตามองบุตรี แววตากลับกลายเป็นอ่อนโยน กล่าวว่า

"สตรีเติบใหญ่พึงวิวาห์ เจ้าอายุไม่น้อย สมควรเป็นฝั่งฝาแล้ว"

เยี่ยหลิงซูหน้าแดงจรดใบหู ร้องดังๆ ว่า "เรื่องของข้าพเจ้ามิต้องให้ท่านยุ่งเกี่ยว"

หวินซวีกล่าวว่า "พ่อลูกมีใจผูกพัน เราไหนเลยไม่ยุ่งเกี่ยวได้ ครั้งกระโน้นเราแต่งงานโดยที่ตัวเองไม่ได้รักชอบ ทำร้ายตัวเองทำร้ายผู้อื่น หากเจ้าสามารถแต่งกับคนที่ตนรัก เราผู้เป็นบิดาย่อมยินดี"

คำพูดเหล่านี้กล่าวจากใจจริง เยี่ยหลิงซูความจริงคิดโต้แย้ง แต่คำพูดมาถึงมุมปาก พลันเกิดความหดหู่ใจ นึกถึงความคับแค้นใจที่ผ่านมา ต้องยืนตะลึงลาน ไม่ทราบทำอย่างไรดี

ได้ยินหวินซวีกล่าวว่า "เวี่ยจือหยาง เราคิดฆ่าเจ้าง่ายดายดุจพลิกฝ่ามือ แต่เห็นแก่หน้าหลิงซู ขอเพียงเจ้าผละจากความมืดสู่แสงสว่าง เข้าสังกัดเกาะตะวันออกเรา บุญคุณความแค้นที่ผ่านมาหักกลบลบล้างสิ้น หลังจากกำจัดเหลียงซือฉิน เราจะจัดพิธีวิวาห์ให้กับพวกเจ้า"

เยี่ยหลิงซูหัวใจเต้นแรง อ้าปากคิดกล่าววาจา พลันได้ยินเวี่ยจือหยางกล่าวว่า "หวินเต่าอ๋อง ท่านเข้าใจผิดไปแล้ว ข้าพเจ้ากับบุตรีท่านไม่ได้รักชอบฉันชู้สาว เพียงคบหาเป็นเพื่อน สำหรับ**เหลียงเฉิงจู่** *(เจ้านครแซ่เหลียง)* มันมีบุญคุณต่อข้าพเจ้า นอกจากท่านฆ่าข้าพเจ้า ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าจะไม่กระทำผิดต่อมันเด็ดขาด"

เยี่ยหลิงซูล่วงรู้จิตใจเวี่ยจือหยางเป็นอย่างดี แต่พอได้ยินกับหู ยังรู้สึกหน้ามืดวูบวาบ สองเท้าอ่อนระทวย เลือดลมพลุ่งพล่านปั่นป่วน นางสูดลมหายใจลึกๆ แต่ยังหดหู่ใจไม่คลาย ปากคอขมฝาด ไม่อาจกล่าววาจาใดได้

ใบหน้าหวินซวีกลับกลายจากขาวเป็นแดง จากแดงเป็นเขียวคล้ำ มองดูเยี่ยหลิงซู เหลียวดูเวี่ยจือหยาง สองตาทอประกายอำมหิต เวี่ยจือหยางก็สบสายตากับมันโดยไม่พรั่น

หวินซวีหยีตาลง พลันแค่นหัวร่อกล่าวว่า “เราเข้าใจแล้ว คงเป็นเพราะบุตรีของจูหยวนจางใช่หรือไม่ เราจะฟาดนางตกตายในฝ่ามือเดียว ดับความคิดของเจ้าไป”

เวี่ยจือหยางร้องโพล่งว่า “หากนางตกตาย ข้าพเจ้าก็ไม่ขอมีชีวิตอยู่”

ใบหน้าหวินซวีปรากฏแววสีเขียวพลุ่งขึ้น กล่าวว่า “ไม่มีชีวิตอยู่ก็ได้ เราจะทำลายเจ้าเป็นตัวโง่งมปัญญาอ่อน อยู่ในห้วงอันเลอะเลือน ไม่นึกถึงความเป็นความตาย”

เวี่ยจือหยางลอบอกสั่นขวัญแขวน หากเป็นไปตามคำบอกของหวินซวี ก็มีชีวิตมิสู้ตกตาย ขณะครุ่นคิดว่าจะรับมืออย่างไร พลันได้ยินเยี่ยหลิงซูกล่าวเสียงเย็นชาว่า “หวินซวี ท่านยุ่งเกี่ยวมากความจริงๆ”

หวินซวีแค่นเสียงอย่างเดือดดาลกล่าวว่า “เด็กน้อยนี้ข่มเหงคนเกินไป แอบอิงผู้มีอำนาจ เพราะองค์หญิงนางหนึ่ง กลับกล้าทรยศต่อบุตรีของเราหวินซวี”

เยี่ยหลิงซูสั่นศีรษะกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่ได้มีรักต่อมัน ไฉนใช้คำว่าทรยศ?”

หวินซวีร้องว่า “เจ้าพูดปด เจ้ายอมตายเพราะมัน ยังบอกว่าไม่ได้มีรักต่อมัน?”

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “ท่านมีรักต่อฮัวอี๋ *(น้าสาว)* หรือ?” หวินซวีงงงันวูบ จึงกล่าว “เจ้ากล่าวเหลวไหลอันใด?”

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “หากฮัวอี๋ตกอยู่ในอันตราย ท่านจะนิ่งดูดายหรือ?”

หวินซวีกล่าวโดยไม่ขบคิดว่า “ย่อมไม่”

เยี่ยหลิงซูกล่าวโดยไม่เหลือบแลเวี่ยจือหยางว่า “ข้าพเจ้าก็ปฏิบัติต่อมันดุจเดียวกัน” นางกล่าวอีกว่า “ครั้งกระโน้นท่านแต่งงานโดยที่ตัวเองไม่ได้รักชอบ ทำร้ายตัวเองทำร้ายผู้อื่น ตอนนี้ยังจะดื้อรั้นดึงดัน ให้ข้าพเจ้า

ตกอยู่ในสภาพไร้เมตตาไร้คุณธรรมหรือ?"

หวินซวีเหลือกตาด้วยโทสะ ชั่วครู่จึงกล่าว "วิเศษแท้ ไม่พบกันไม่กี่วัน เจ้ากลับปากคอเราะร้ายขึ้นมา"

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "มิกล้า เพียงแต่คิดอย่างไรก็กล่าวเช่นนั้น"

หวินซวีแค่นเสียงดังเฮอะ หยิบบันทึกภาพความลับฟ้าบรรจงสร้างขึ้นมา พลิกดูอยู่หลายหน้า พลันกล่าวว่า "เจ้าคิดช่วยเหลือเอี้ยนอ๋องรักษาเมืองจริงๆ"

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "คนไม่อาจไร้สัจจะ ข้าพเจ้ารับปาก**อ๋องเฟย** *(พระชายา)* แล้วย่อมต้องกระทำอย่างสุดความสามารถ"

หวินซวีขบคิดแล้วยืดบันทึกไว้ หันกายจากไป เยี่ยหลิงซูร้องถามว่า "ท่านคิดไปที่ใด?"

หวินซวีไม่ตอบคำ กระโดดข้ามกำแพงตึกหายวับกับตา

เยี่ยหลิงซูตะลึงลานชั่วขณะ พลันรู้สึกตัวว่าด้านหลังมีความเคลื่อนไหวผิดปรกติ พอเหลียวหน้ามอง เห็นเวี่ยจือหยางทรุดนั่งขัดสมาธิ ใบหน้าเปลี่ยนเป็นขาวซีด จึงถามว่า "ท่านรับบาดเจ็บหรือ?"

เวี่ยจือหยางสั่นศีรษะกล่าวว่า "เพียงเกิดความง่วงเหงา คล้ายไม่ได้หลับไม่ได้นอนมาหลายคืน"

เยี่ยหลิงซูฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "กระบี่ใจปัญญาบารมีทำร้ายสมาธิจิตใจคน พักผ่อนโคจรพลังสักคราจะทุเลาหายดีเอง" กล่าวพลางทรุดนั่งลง ขบคิดชั่วขณะจึงกล่าว "ท่านทราบแต่แรกว่าคนของเกาะตะวันออกมาถึง เหตุใดไม่บอกต่อข้าพเจ้า?"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "ข้าพเจ้ากลัวท่านเสียสมาธิ ขณะรีรอลังเล มันก็มาแล้ว"

เยี่ยหลิงซูกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า "ตราบใดที่หวินซวีอยู่ในเมืองเป่ยผิง ตราบนั้นจะมีเภทภัยกล้ำกรายได้ทุกเมื่อ ทางที่ดีคือหลบหนีไปจากที่นี้

แต่ข้าพเจ้ารับปากอ๋องเฟยแล้ว ไม่อาจเลิกล้มแต่กลางคัน”

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างอัดอั้นตันใจว่า “กงจู่ยังอยู่ที่เมืองต้าหนิง ข้าพเจ้าก็ไม่อาจไปจากเมืองเป่ยผิง”

เยี่ยหลิงซูกวาดมองมันแวบหนึ่ง พลันกล่าวว่า “ท่านทราบว่าเหลียงซือฉินอยู่ที่ใดจริงๆ?”

เวี่ยจือหยางสั่นศีรษะกล่าวว่า “มันต้องการพบข้าพเจ้า จะมาได้ทุกเมื่อ หากข้าพเจ้าต้องการพบมัน ไม่ต่างกับคว้าจันทร์ในสายน้ำ”

เยี่ยหลิงซูถอนใจเบาๆ กล่าวว่า “เช่นนี้ก็ดี หวินซวีจะได้ไม่ต้องตายเปล่า”

เวี่ยจือหยางครุ่นคิด *‘นั่นไม่แน่นัก’* หวนนึกถึงเหลียงซือฉินเผชิญกับกัลป์ฟ้า ต้องหวั่นวิตกขึ้นมา หวนนึกถึงเหลียงซือฉินหลีกเลี่ยงไม่สู้หน้าหวินซวี เพราะกลัวกัลป์ฟ้าย้อนกลับมา หากหวินซวีตามติดโดยไม่ลดละ เสาะพบเหลียงซือฉินก่อน...นึกถึงตอนนี้ ต้องหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา

เยี่ยหลิงซูเห็นมันมีสีหน้าผิดปรกติ จึงถามว่า “ท่านคิดอะไร?”

เวี่ยจือหยางเรียกสติคืนมา สั่นศีรษะไม่ตอบคำ เยี่ยหลิงซูจับจ้องมองมันชั่วขณะ พลันกล่าวว่า “ขุมทรัพย์ที่หวินซวีเอ่ยถึงเป็นเรื่องราวใด?”

เวี่ยจือหยางไม่อาจปกปิดสืบไป ได้แต่กัดฟันบอกเรื่องแย่งชิงขุมทรัพย์จากเถี่ยมู่หลีออกไป เยี่ยหลิงซูพอฟังจบ ต้องขยี้เท้ากล่าวว่า “ท่านไฉนไม่บอกตั้งแต่แรก?”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ท่านยังไม่ทุเลาจากอาการบาดเจ็บ...”

เยี่ยหลิงซูจับจ้องมองมันชั่วขณะ พลันกล่าวว่า “ท่านปิดบังข้าพเจ้าไม่ได้เพราะเพื่อฮุบเอาไว้จริงๆ?”

เวี่ยจือหยางหัวร่อมิออกร้องไห้ไม่ได้ กล่าวว่า “หากข้าพเจ้าคิดฮุบเอาไว้ ไยต้องมอบให้แปดหมวดหมู่นครตะวันตกเฝ้าดูแล?”

เยี่ยหลิงซูกล่าวอย่างขุ่นข้องใจว่า “ท่านไว้วางใจเหลียงซือฉิน

จริงๆ?”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ไว้วางใจ ด้วยการแสดงออกของเจ้านครตะวันตก สมควรไม่ละโมบต่อสมบัติเหล่านี้”

เยี่ยหลิงซูกล่าวอย่างดื้อดึงว่า “ข้าพเจ้าไม่สนใจ ข้าพเจ้าเองก็มีส่วนในสมบัติเหล่านั้น ต้องช่วงชิงกลับมาให้กับข้าพเจ้า”

เวี่ยจือหยางหัวร่อออกมา กล่าวว่า “ดูไม่ออกว่าท่านละโมบสมบัติถึงเพียงนี้”

เยี่ยหลิงซูกล่าวอย่างขุ่นเคืองไม่คลายว่า “ละโมบสมบัติอันใด ส่วนที่เป็นของข้าพเจ้า ต้องเป็นของข้าพเจ้า ที่มิใช่ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่ช่วงชิง เพราะขุมทรัพย์รายนี้ ข้าพเจ้าแทบทิ้งชีวิตไว้ ต่อให้ท่านไม่แย่งชิงกลับมา รอจนข้าพเจ้าทุเลาหายดี ก็จะทวงถามจากเถี่ยมู่หลีและลาโง่หัวล้านนั้น” นางขบริมฝีปากกล่าวเสริมว่า “ข้าพเจ้าจะทวงถามทั้งต้นทบดอก”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ตอนนี้ขุมทรัพย์อยู่ในมือบิดาท่าน ท่านสามารถทวงถามจากมัน”

เยี่ยหลิงซูค้อนมันวงหนึ่ง กล่าวว่า “ข้าพเจ้าไยต้องทวงถาม ท่านทำตกหล่นสูญหาย สมควรให้ท่านทวงถามกลับมา”

เวี่ยจือหยางรับความเจ็บปวดจากกระบี่ใจ ในใจคิดหลบหน้าหวินซวี หากให้ไปทวงถามขุมทรัพย์ ก็ไม่ต่างกับแย่งชิงอาหารจากปากเสือ พอฟังจึงเกิดความลังเล พอช้อนตามอง เห็นเยี่ยหลิงซูชำเลืองมองมา ตากลมโตแฝงรอยยิ้มจึงค่อยได้คิด ร้องโอยกล่าวว่า “ท่านคิดกลั่นแกล้งคนหรือ?”

เยี่ยหลิงซูปั้นหน้าเคร่งเครียดกล่าวว่า “ผู้ใดกลั่นแกล้งท่าน ไม่ว่าท่านใช้วิธีใด สรุปแล้วให้ท่านช่วงชิงขุมทรัพย์กลับมา หากช่วงชิงกลับมาไม่ได้ ท่านต้องชดใช้ให้กับข้าพเจ้า”

เวี่ยจือหยางแบมือทั้งสองข้างแล้วกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่มีเงินทอง

จะชดใช้ให้กับท่านได้อย่างไร?”

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “ข้าพเจ้ายังไม่ได้นึกถึง สรุปแล้วท่านรับปากหรือไม่?”

เวี่ยจือหยางกัดฟันกล่าวว่า “ตกลง ข้าพเจ้ารับปาก”

เยี่ยหลิงซูจับจ้องมองมัน ในใจทั้งเศร้าหดหู่ทั้งนึกขบขัน ความจริงคิดกล่าวสัพยอกสักหลายคำ แต่คำพูดมาถึงมุมปาก กลายเป็นกล่าวว่า “หวินซวีหยิบฉวยบันทึกภาพความลับฟ้าบรรจงสร้างไป ท่านรั้งอยู่ที่นี้เป็นเพื่อนข้าพเจ้าวาดขึ้นใหม่”

เวี่ยจือหยางผงกศีรษะรับ นำกระดาษพู่กันมา ฝนหมึกรอคอย เยี่ยหลิงซูอาศัยความทรงจำวาดภาพออกมาหลายแผ่น โดยไม่รู้สึกตัว ม่านพลบค่ำคลี่กางลง ยามนั้นจูเกาเซ่อใช้คนส่งหนังสือแต่งตั้งมา เยี่ยหลิงซูคลี่ออกดู เห็นจ่าหน้าว่า “เป่ยผิงตูจื่อฮุยซื่อเยี่ยหลิงซู” สร้างความกระหยิ่มใจแก่นาง กล่าวว่า “เวี่ยจือหยาง นับแต่โบราณกาลจวบปัจจุบัน ในเหล่าสตรีมีคนตำแหน่งสูงกว่าข้าพเจ้าหรือไม่?”

เวี่ยจือหยางขบคิดแล้วกล่าว “**ซ่างกวนว่านเอ๋อแห่งราชวงศ์ถัง*** ได้รับขนานนามว่าเป็นคนชั่งน้ำหนักขุนนางทั้งแผ่นดิน ตำแหน่งของนางยังสูงกว่าท่านอีก”

เยี่ยหลิงซูความจริงต้องการให้มันยกย่องเยินยอ มิคาดมันบอกกล่าวตามตรง สร้างความขุ่นข้องใจยิ่ง กล่าวว่า “ซ่างกวนว่านเอ๋อรู้จักวิทยายุทธ์หรือไม่ ต่อให้สามารถแต่งกวี พอเข้าสู่สมรภูมิ ไยมิใช่มีแต่ความตายสายเดียว?”

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “หากไม่ถกวิชาบุ๋น เพียงถกถึงวิชาบู๊ ขุนทัพหญิงแต่โบราณกาล นับท่านอยู่อันดับหนึ่ง”

เยี่ยหลิงซูหัวใจพองโต กลั้นรอยยิ้มเอาไว้ หยิบตราประจำตำแหน่ง

---

* คนสนิทของบูเช็กเทียน รายละเอียดอยู่ในเหยี่ยวมารสะท้านสิบทิศ

ออกมาลูบคลำเล่นดู ขันทีที่ส่งหนังสือแต่งตั้งมาอดกล่าวมิได้ว่า "ใต้เท้าทั้งสอง ช่างแรงงานมาตามคำเรียกหา ชุมนุมอยู่ที่ที่ทำการทางตัวเมืองด้านทิศใต้ ซื่อจื่อให้เรามาสอบถามว่า เรื่องจัดสร้างเครื่องมือจะเริ่มเมื่อใด?"

เยี่ยหลิงซูซุกเก็บตราประจำตำแหน่งไว้ กล่าวว่า "เรื่องไม่อาจชักช้า เริ่มงานตั้งแต่คืนนี้"

เวี่ยจือหยางทักท้วงว่า "ภาพแบบแปลนยังวาดไม่เสร็จ..."

เยี่ยหลิงซูตัดบทว่า "ไม่เป็นไร จัดสร้างพลางวาดแบบพลางเถอะ"

ครั้นแล้วขันทีที่ทำหน้าที่นำทางนำทั้งสองออกจากวังเจ้า มาถึงที่ทำการบริเวณตัวเมืองด้านทิศใต้ ที่ทำการแห่งนี้มีพื้นที่กว้างขวาง กองสุมวัสดุไม้ไว้ จากปากคำของขันที ที่นี้ความจริงเป็นโรงงานของกรมช่างแรงงานราชวงศ์ก่อน เครื่องใช้ไม้สอยในราชสำนัก ส่วนใหญ่จัดสร้างจากที่นี้ ช่างแรงงานในโรงงานเคยรับราชการในราชวงศ์มองโกล

เยี่ยหลิงซูเรียกตัวช่างแรงงานมา ประกาศกฎข้อบังคับ หลังจากนั้นหาตัวหัวหน้าแรงงาน แบ่งงานให้จัดสร้างตามแบบแปลนที่วาดไว้ ที่หลอมเหล็กก็หลอมเหล็ก ที่ตัดต้นไม้ก็ตัดต้นไม้ ยังมีงานตัดเย็บหนังวัว ผสมดินปืน ล้วนมีผู้ดูแลรับผิดชอบ

เวี่ยจือหยางเห็นนางสั่งการด้วยความหนักแน่น ในใจนึกเลื่อมใส ลืมความกลัดกลุ้มชั่วคราว ประสานงานอย่างเต็มกำลังความสามารถ มันจัดหาวัสดุ ทวงถามเครื่องใช้ไม้สอย ขี่ม้าเร็วไปมาระหว่างโรงงานกับกระโจมแม่ทัพ จูเกาเซ่อนึกขุ่นข้องรำคาญ แต่ติดขัดที่เป็นคำสั่งของฉีเฟย จึงตอบสนองข้อเรียกร้องทุกประการ

ยามซิ้ง* วันรุ่งขึ้น เยี่ยหลิงซูตรวจสอบกลไกที่จัดสร้างออกมา มิคาดพอวัดขนาดดู ล้วนใช้การไม่ได้ สร้างความโกรธแค้นแก่เยี่ยหลิงซูยิ่ง

---

* เวลาแปดนาฬิกา

เตรียมลงโทษหัวหน้าแรงงาน เวี่ยจือหยางออกหน้าอ้อนวอนขอร้อง นางค่อยสะกดเพลิงโทสะไว้ สั่งให้ช่างแรงงานจัดสร้างใหม่ หากยังเกิดข้อผิดพลาด จะตัดศีรษะฆ่าทิ้ง

เมื่อกลับมายังห้องโถง เยี่ยหลิงซูไม่มีกะใจวาดแบบแปลน หากขมวดคิ้วนิ่วหน้า ความจริงเข้าใจว่าผู้คนพร้อมสรรพวัตถุบริบูรณ์ สมควรจัดสร้างเครื่องยนต์กลไกได้ไม่ยากนัก แต่พอดำเนินการ ค่อยพบว่ามีปัญหายุ่งเหยิง มิหนำซ้ำเครื่องยนต์กลไกต้องละเอียดรอบคอบ หากเกิดข้อผิดพลาด ก็ยากจะสำแดงอานุภาพออกได้

เวี่ยจือหยางก็รู้หลักเหตุผลข้อนี้ จนใจที่มันไม่สันทัดจัดเจน เห็นหญิงสาวกลัดกลุ้มกังวล ก็ไม่อาจช่วยเหลือได้

พลันปรากฏทหารองครักษ์เข้ามารายงานว่า “เรียนใต้เท้า มีคนขอเข้าพบ”

เยี่ยหลิงซูกล่าวอย่างขุ่นข้องใจว่า “ผู้ใด?” ทหารองครักษ์นั้นกล่าวว่า “คนนำขบวนเป็นสตรี บอกว่าแซ่ฮัว เป็นคนรู้จักกับใต้เท้า”

เยี่ยหลิงซูบังเกิดความยินดี ผุดลุกขึ้นรีบรุดออกไป เห็นฮัวหมิงนำซือหนันถิง หยางฟงไหลกับถงเย่า ตลอดจนกู่เฉิงฟงและเหล่าศิษย์เกาะตะวันออกยืนอยู่หน้าประตู พอพบเห็นเยี่ยหลิงซู พากันเรียกขานว่า “ใต้เท้าตูจื่อฮุยซื่อ”

เยี่ยหลิงซูหัวร่อมิออกร้องไห้ไม่ได้ นางร้องขอตำแหน่งนี้ เพียงเพื่อกลั่นแกล้งซื่อจื่อ เห็นศิษย์ร่วมสำนักเรียกหาเช่นนี้ สร้างความตะครั่นตะครอแก่นาง แต่ยามอยู่ต่อหน้าไพร่พลกับช่างแรงงาน ไม่สะดวกกับการห้ามปราม ได้แต่กล่าวว่า “พอแล้ว ตามข้าพเจ้ามา”

เมื่อมาถึงห้องโถง เยี่ยหลิงซูปรายตาบอกใบ้ เวี่ยจือหยางเข้าใจด้วยปัญญาไว ปิดประตูใหญ่ลง ก่อนหน้านี้ซือหนันถิงกับหยางฟงไหลรับความเจ็บปวดจากมัน จึงเกิดความคิดไม่เป็นมิตร ซือหนันถิงยังสามารถควบคุม

ข่มกลั้น หยางฟงไหลกลับถลึงตาใส่มัน

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “จุนจู่และศิษย์ร่วมสำนักทั้งหลาย พวกท่านมายังที่นี้ทำอะไร?”

ฮัวหมิงยิ้มพลางยื่นส่งห่อผ้าใบหนึ่งให้ เยี่ยหลิงซูรับมาแก้ออกดู พบว่าเป็นบันทึกภาพความลับฟ้าบรรจงสร้างที่หวินซวีหยิบฉวยไป สร้างความตื่นเต้นยินดียิ่ง พอพลิกอ่านดู เห็นภาพที่ไม่ครบถ้วนได้รับการเติมเต็ม ยังมีหลายแห่งที่เยี่ยหลิงซูวาดผิดไป ก็ใช้พู่กันสีแดงชาดทำการแก้ไข

เยี่ยหลิงซูจดจำออกว่านี่เป็นลายมือของหวินซวี ต้องถามว่า “ฮัวอี๋ หวินเต่าอ๋องหมายความว่าอย่างไร?”

ฮัวหมิงกล่าวตำหนิว่า “เจ้ายังไม่ยอมเรียกท่านพ่ออีก?”

เยี่ยหลิงซูขบริมฝีปาก เงียบงันไม่ส่งเสียง ฮัวหมิงจึงกล่าว “เต่าอ๋องบอกว่า...”

หยางฟงไหลพลันร้องบอกว่าช้าก่อน ชี้มือไปที่เวี่ยจือหยาง กล่าวว่า “นี่เป็นความลับของเกาะเรา ไม่อาจให้มันล่วงรู้”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ผู้ใดพิสมัยด้วย?” พลางหันกายหมายจากไป เยี่ยหลิงซูกลับเรียกรั้งมันไว้ กล่าวกับฮัวหมิงว่า “ไม่เป็นไร เวี่ยจือหยางมิใช่คนนอก”

ฮัวหมิงกวาดมองทั้งสองแวบหนึ่ง ถามว่า “มิใช่คนนอกเป็นอะไร?”

เยี่ยหลิงซูหน้าแดงซ่าน ขมวดคิ้วกล่าวว่า “ฮัวอี๋ อย่าได้เฉไฉไป”

ฮัวหมิงผงกศีรษะกล่าวว่า “เต่าอ๋องบอกว่าเอี้ยนอ๋องก่อกบฏ ราชสำนักทำการปรามปราม ทั้งสองฝ่ายตั้งประจันหน้า แผ่นดินต้องปั่นป่วนวุ่นวาย นับเป็นโอกาสที่เกาะตะวันออกเราจะลุกฮือขึ้น ดำเนินแผนกู้ชาติใหม่ แต่หากเอี้ยนอ๋องอ่อนแอเกินไป เมืองเป่ยผิงถูกตีแตก แผ่นดินจะเพิ่มความมั่นคงกว่าเดิม เกาะเราก็ไม่มีโอกาสหวนคืนมา”

เวี่ยจือหยางรับฟังจนอกสั่นขวัญแขวน มันเห็นด้วยกับคำกล่าวของ

ฮัวหมิง การช่วยเหลือเอี้ยนอ๋องเท่ากับเพิ่มพูนการฆ่าฟัน หากว่าเหล่าผู้กล้าลุกฮือขึ้น เฉือนแบ่งแผ่นดินปกครอง ไม่ทราบราษฎรจะเดือดร้อนลำเข็ญอีกเท่าใด

พลันได้ยินเยี่ยหลิงซูแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า "มันส่งให้พวกท่านมาช่วยเหลือข้าพเจ้า เพื่อให้ข้าพเจ้าเป็นกระบี่ในมือมัน ช่วยเหลือเอี้ยนอ๋องอีกแรงหนึ่ง ต่อสู้กับราชสำนักยิ่งนานยิ่งดี"

ฮัวหมิงฟังออกว่านางเกิดความคับข้องใจ จึงกล่าวอย่างจริงจังว่า "หลิงซู อย่าลืมว่าในฐานะศิษย์เกาะตะวันออก ภารกิจของพวกเราคือการฟื้นฟูชาติ"

นับแต่เยี่ยหลิงซูถือกำเนิดเกิดมา ก็ได้ยินแต่คำ "กู้ชาติ" ในใจนึกรังเกียจเดียดฉันท์ แต่ก็หยั่งรากฝังลึก พอฟังฮัวหมิงกล่าวเช่นนี้ ได้แต่ปิดปากลง

ครั้นแล้วสี่สุดยอดเกาะตะวันออกนำศิษย์ทั้งหลายแทนที่หัวหน้าคนงาน กระจายไปตามจุดต่างๆ ของโรงงาน ควบคุมการจัดสร้างเครื่องมือให้เข้าเกณฑ์มาตรฐาน ครั้งกระโน้นศิษย์เกาะตะวันออกได้ชื่อว่าเชี่ยวชาญชำนาญกลไกก่อสร้าง หลังจากถอยร่นถึงเกาะโดดเดี่ยว ยิ่งศึกษาค้นคว้าวิชากว่าเดิม ดังนั้นศิษย์ทั้งหลายเปรียบกับหัวหน้าคนงาน ยังเหนือกว่าถึงสิบเท่า

เมื่อเป็นเช่นนี้การจัดสร้างเร่งเร็วขึ้น ทำการโค่นต้นไม้ หลอมโลหะ ฟอกหนังวัว ผสมดินปืน ในโรงงานปรากฏควันกำมะถันคละคลุ้ง เปลวไฟเศษไม้ปลิวว่อน ทำงานทั้งกลางวันกลางคืน สร้างความประหลาดใจแก่ชาวเมืองเป่ยผิง ขบคิดคาดเดาไปต่างๆ นานา

ศิษย์เกาะตะวันออกสาละวนวุ่นวาย หวินซวีสองพ่อลูกกลับไม่เผยโฉม เวี่ยจือหยางทราบว่าพวกมันคงออกค้นหาเหลียงซือฉิน สร้างความวิตกกังวลยิ่ง แต่ก็มีภารกิจรัดตัว ยากปลีกตัวไป เยี่ยหลิงซูสั่งแม่ทัพนาย

กองที่อยู่ใต้บังคับบัญชาติดตั้งกลไก ซักซ้อมวิธีใช้ เวี่ยจือหยางจึงถือโอกาสไปยังตึกลับทางตัวเมืองตะวันตก แต่คนจากไปบ้านช่องว่างเปล่า ไม่พบเห็นอันใด เหล่าผู้กล้านครตะวันตกนับแต่เหลียงซือฉินลงมาคล้ายระเหิดหายไป ไม่ทิ้งร่องรอยใดไว้

วันนี้เวี่ยจือหยางบงการเหล่าไพร่พลติดตั้งหน้าไม้บนกำแพงเมืองตะวันตกเฉียงใต้ เพิ่งติดตั้งแล้วเสร็จ ขณะจะลงจากกำแพงเมือง พลันได้ยินเสียงเอะอะโวยวาย บนหอสังเกตการณ์มีคนร้องว่า “มาแล้ว มาแล้ว...”

เวี่ยจือหยางเพ่งตามอง เห็นทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ปรากฏผงคลีคละคลุ้ง คนและม้าพร้อมด้วยผืนธงนับไม่ถ้วนดาหน้ามาทางเมืองเป่ยผิง

ศึกสยบเภทภัย

หนิงอ๋องเมามายหนึ่งคืน วันรุ่งขึ้นปลุกปลอบสมาธิ ทำหนังสือถึงราชสำนัก ยืนยันความจงรักภักดี รับปากว่าจะเกลี้ยกล่อมเอี้ยนอ๋องดับชนวนศึกสงคราม ส่วนที่ก่อนหน้านี้เพิกเฉยเฉื่อยชา ยินดีรับการลงโทษจากราชสำนัก ทั้งเอ่ยถึงเมืองต้าหนิงตั้งอยู่นอกด่าน พิงภูเขาติดทะเล เฉกเช่นคอหอยของพื้นที่เหลียวตง เป็นเส้นทางที่พวกตาดมองโกลต้องผ่านก่อนลงสู่ใต้ หนิงอ๋องในฐานะอ๋องกินเมือง ยอมรับความลำบาก ขอให้ราชสำนักอนุญาตให้รักษาเมือง เป็นการทำคุณไถ่โทษ

หนิงอ๋องมีความสามารถในเชิงวรรณศิลป์ หนังสือกราบทูลฉบับนี้เขียนด้วยความเรียงที่โน้มน้าวจิตใจ เข้าใจว่าสามารถสั่นคลอนพระทัยเจี้ยนเหวินฮ่องเต้ ให้พระองค์ยกเลิกแผนลิดรอนอำนาจอ๋องกินเมือง ต่อจากนั้นเขียนจดหมายอีกฉบับหนึ่งถึงหลี่จิ่งหลง แจ้งว่าเอี้ยนอ๋องยอมจำนน ขอให้ชะลอแผนบุกตีเมืองเป่ยผิงก่อน

หนิงอ๋องทางหนึ่งทำหนังสือถึงราชสำนัก ทางหนึ่งไม่ลืมควบคุมตัวพระขนิษฐา จูเหว่ยถูกควบคุมตัวอยู่ในวังเจ้า ตลอดทั้งวันเอาแต่ดีดพิณ หนิงอ๋องสองสามีภรรยามาถึง นางก็ปิดประตูใส่หน้า หนิงอ๋องทราบว่านางแค้นเคืองไม่คลาย แต่ก็ไม่ใส่ใจ กล่าวกับภรรยาว่า “นางอายุเยาว์ไม่รู้ความ

สักวันหนึ่งต้องเข้าใจเจตนาของเรา ผ่านไปสักระยะหนึ่ง เราค่อยเกลี้ยกล่อมชักจูงนาง ก่อนหน้านี้ฮ่องเต้ผู้ล่วงลับยกนางให้กับเกิงเสวียน หากสามารถรื้อฟื้นขึ้นมาใหม่ก็ดี หากว่าไม่ลงรอย เราจะกราบทูลฝ่าบาทให้เลือกคู่ครองใหม่ ราชสำนักมีลูกหลานสูงศักดิ์มากมาย เราไม่เชื่อว่าไม่มีคนใดเป็นที่ต้องตาต้องใจนาง”

ส่วนเอี้ยนอ๋องคล้ายยอมรับชะตากรรม แต่งกายชุดลำลอง ขี่ม้าสะพายคันธนู สั่งคนถือป้านสุราขี่ม้าติดตาม ทุกวันออกไปล่าสัตว์ที่ชานเมือง มันมีวิชายิงธนูเป็นเลิศ ยิงห่านป่าบนฟ้า ทั้งยิงกระต่ายเปรียวบนพื้น สัตว์ที่ล่าส่วนใหญ่จัดแจงปิ้งย่างรับประทาน

ทหารรักษาเมืองต้าหนิง มีทั้งทัพฮั่นทางเหนือ กับฐานที่มั่นตวอเอี๋ยนทั้งสาม ฐานที่มั่นทั้งสามมาจากชนเผ่ามองโกลแดนเหลียวตง ความจริงติดตามท่านข่านมองโกล ต่อมาแม่ทัพใหญ่หลันอี้กรีธาทัพขึ้นเหนือโจมตีท่านข่านมองโกลแตกพ่าย ชนเผ่าต่างๆ ไร้ที่พึ่งพิง หงอู่ฮ่องเต้จึงรับตัวไว้ ใช้ชนชาติอี๋ปราบชนชาติอี๋ ให้อยู่เฝ้าเมืองต้าหนิง หลายปีมานี้กลับกลายเป็นหน้าด่านต้านมองโกล

หนิงอ๋องฟังว่าเอี้ยนอ๋องคิดออกจากเมืองไปล่าสัตว์ ก็ไม่สะดวกกับการขัดขวาง จึงสั่งให้ฐานที่มั่นตวอเอี๋ยนจัดทัพติดตาม เปลือกนอกอ้างว่าอารักขา แท้จริงแล้วทำหน้าที่เฝ้าจับตาดู

ฐานที่มั่นตวอเอี๋ยนมีกำลังพลหมื่นเศษ ยังรักษารูปแบบของชาวม่านอี๋ ถนัดในการขี่ม้ายิงธนู ยกย่องนักรบหาญกล้า ตอนแรกได้รับคำสั่งให้จับตาดู พอเห็นฝีมือของเอี้ยนอ๋อง ต่างก็นิยมเลื่อมใส เอี้ยนอ๋องถือโอกาสชักชวนทั้งหมดก่อกองไฟ ดื่มสุรารับประทานเนื้อด้วยกัน พอดื่มกินถึงตอนท้าย ก็โก่งคอร้องเพลง เต้นระบำเป็นที่สนุกสนาน

หนิงอ๋องนิยมดนตรีการ ตั้งตนเป็นปัญญาชน ในใจนึกดูแคลนนักรบมองโกลเหล่านี้ บางครั้งอารมณ์ดีขึ้นมา ก็ดีดบรรเลงเพลงพิณ ไม่สอดรับ

กับขนบธรรมเนียมของมองโกล เฉกเช่นเป่าหลอดเขาต่อหน้าวัวบ้า เหล่าไพร่พลแม้ไม่บอกออกมา แต่ในใจไม่เห็นด้วย

จูเจี่ยนเห็นเอี้ยนอ๋องคลุกคลีกับนักรบประจำฐานที่มั่นตวอเอี๋ยนทั้งสาม ในใจนึกระแวงสงสัย รายงานต่อหนิงอ๋องว่า "เอี้ยนอ๋องออกล่าสัตว์คลุกคลีกับนักรบฐานที่มั่นตวอเอี๋ยน หากเอี้ยนอ๋องยุยงให้พวกมันกระด้างกระเดื่อง จะทำอย่างไร?"

หนิงอ๋องกล่าวว่า "เรารักษาการณ์ที่เมืองต้าหนิงนานปี ยังไม่อาจกำราบนักรบฐานที่มั่นตวอเอี๋ยนทั้งหมด เอี้ยนอ๋องเพิ่งมาถึงไม่กี่วัน ไหนเลยเกลี้ยกล่อมนักรบฐานที่มั่นตวอเอี๋ยนรับใช้มันได้?"

จูเจี่ยนทอดถอนใจกล่าวว่า "เอี้ยนอ๋องมีปัญญาเฉียบแหลมมากความสามารถ ต้องไม่ยอมอยู่นิ่งแน่นอน"

หนิงอ๋องกล่าวอย่างไม่พอใจว่า "มันมีปัญญาเฉียบแหลมมากความสามารถ เราผู้เป็นอ๋องมีความรู้อ่อนด้อยหรือ?"

จูเจี่ยนได้แต่ปิดปากลง เปลี่ยนเป็นกล่าวว่า "เราได้รับรายงานว่าทัพเอี้ยนถอนกำลังออกจากด่านสงถิงกวน ผู้นำในกองทัพเดินทางมายังเมืองต้าหนิง ในจำนวนนั้นมีหลวงจีนเต้าเยียนที่เป็นปรึกษาของเอี้ยนอ๋อง และจูเกาซวีที่เป็นบุตรคนรองของเอี้ยนอ๋องอยู่ด้วย ในความเห็นของเรา ไม่ควรให้พวกมันเข้าเมือง ไม่เช่นนั้นเอี้ยนอ๋องได้พบกับขุนนาง จะมีสภาพเฉกเช่นปลาได้น้ำ..."

หนิงอ๋องกล่าวอย่างขุ่นข้องรำคาญว่า "เต้าเยียนเป็นศิษย์พี่เรา เกาซวีเป็นหลานชายเรา เมื่อมาถึงเมืองต้าหนิงไม่ให้เข้ามา จะใช้ได้อย่างไร เราทราบว่าท่านสุขุมรอบคอบ แต่ระมัดระวังเกินเหตุ ออกจะสูญเสียบุคลิกภาพไปแล้ว"

จูเจี่ยนทราบว่ามันยกตนสูงส่ง ไม่ต้องการตกเป็นที่ครหา เกลี้ยกล่อมไปก็เปล่าประโยชน์ ได้แต่ล่าถอยไป แต่ลอบจัดคนเฝ้าจับตาดูเอี้ยน

อ๋อง

วันรุ่งขึ้นเต้าเยียนกับพวกเดินทางมาถึงเมืองต้าหนิง หนิงอ๋องส่งคนไปต้อนรับ ทั้งจัดงานเลี้ยงรับขวัญ เนื่องจากจูเหว่ย เอี้ยนอ๋องกับเต้าเยียนเป็นศิษย์สำนักเดียวกัน ล้วนมาพบปะกัน

สุราผ่านไปสามรอบ หนิงอ๋องกล่าวถามว่า "ระหว่างนี้มีข่าวของ**เหล่าเสินเซียน** *(เซียนผู้เฒ่า)* หรือไม่?"

เต้าเยียนสั่นศีรษะกล่าวว่า "นับตั้งแต่จากกันที่นครหลวง ก็ไม่มีข่าวคราวใด?"

หนิงอ๋องทอดถอนใจกล่าวว่า "น่าเสียดายนัก เราผู้เป็นอ๋องตั้งใจว่าจะรับตัวเหล่าเสินเซียนมาอยู่ที่เมืองต้าหนิงสักหลายวัน ดูท่าไม่เป็นผลแล้ว ศิษย์พี่เต้าเยียน ยากนักที่ท่านเดินทางมา ก็พักอยู่สักหกเดือนหนึ่งปี จะได้ถกหลักปรัชญา ร่ายกวีใต้แสงจันทร์ คลายความโดดเดี่ยวเปลี่ยวเหงา"

คำพูดพอกล่าว ในงานเลี้ยงเงียบสงบลง ชนชาวโลกล้วนทราบว่าเต้าเยียนเป็นที่ปรึกษาของเอี้ยนอ๋อง หนิงอ๋องกลับรั้งตัวเต้าเยียนไว้ แสดงว่าคำนวณแน่ว่าเอี้ยนอ๋องต้องพ่ายแพ้ จึงชักจูงให้เต้าเยียนย้ายสังกัด

จูเกาซวีบันดาลโทสะ ตบโต๊ะร้องว่า "จูเฉวียน ท่านใช่คุกคามคนเกินไปหรือไม่ ท่านไม่ช่วยเหลือฟู่อ๋องก็แล้วกันไป ยังถือโอกาสถมหินลงบ่อ ก่อนนี้เรายึดถือท่านเป็นวิญญูชน ตอนนี้แสดงว่าเป็นคนต่ำช้าที่ทรยศเนรคุณ"

หนิงอ๋องจูเฉวียนหน้าเคร่งเครียดลง มุมปากปรากฏรอยยิ้มอย่างเย็นชาขึ้น เอี้ยนอ๋องพลันตะปบคว้าป้านสุราขว้างออกไป พอดีขว้างถูกมุมหน้าผากของจูเกาซวี จนป้านสุราแตกแหลก โลหิตไหลลงอาบหน้า

จูเกาซวีเจ็บปวดจนยกมือกุมปากแผลไว้ ร้องว่า "ไฉนทำร้ายข้าพเจ้า?"

เอี้ยนอ๋องกระชากเสียงว่า "เดรัจฉานเจ้ายังถามเราอีก? ผู้คนถือ

ลำดับอาวุโสอ่อนเยาว์ เจ้ากลับกล้าด่าทอผู้เป็นอา ดูว่าเราจะฉีกปากเจ้าหรือไม่..."

พลางกระโดดปราดเข้ามา เงื้อมือตบใส่แก้มซ้ายของจูเกาซวี จูเกาซวีถูกตบจนล้มลงกับพื้น มันเกลือกกลิ้งร่างไปตามพื้นดิน ร่ำร้องว่า "ท่านฟาดข้าพเจ้าให้ตายเถอะ จะอย่างไรสู้กับราชสำนักต้องตาย ยอมจำนนต่อราชสำนักก็ต้องตาย ข้าพเจ้าตายแล้ว จะไปฟ้องร้องต่อ**หวงจู่แหย** *(พระอัยกา)*..."

เอี้ยนอ๋องโกรธแค้นจนสองตาแดงฉาน ด่าคำเดรัจฉาน ยกเท้าหมายเตะใส่ มิคาดจูเกาซวีกลิ้งตัวถึงใต้โต๊ะ เอี้ยนอ๋องพานหักขาโต๊ะข้างหนึ่งฟาดหวดลง จูเหว่ยรีบสะอึกเข้ามา ใช้วิชามือปาดเงา เกี่ยวขาโต๊ะไว้แล้วปาดวูบ เอี้ยนอ๋องไม่ทันระวัง ขาโต๊ะจึงหลุดจากมือ

เอี้ยนอ๋องร้องถามว่า "สือซันเม่ย ท่านไฉนขัดขวางเรา?"

จูเหว่ยกล่าวว่า "เกาซวีเกิดโทสะชั่วแล่น มีความผิดไม่ถึงตาย" พลางกวาดตาไปยังหนิงอ๋องกล่าวว่า "มันกล่าววาจาหยาบคาย แต่ก็มีเหตุผลเกอเกอท่านฉวยโอกาสโถมหินลงบ่อจริงๆ"

หนิงอ๋องยกมือตบโต๊ะ ร้องว่า "ท่านกล่าวเหลวไหลอันใด?"

จูเหว่ยกล่าวเสียงเย็นชาว่า "ข้าพเจ้าบอกกล่าวตามตรง ซื่อเกออับจนสิ้นหนทาง เดินทางมาร้องขอต่อท่าน ท่านไม่ช่วยเหลือยังพอทำเนา ยังคิดแย่งชิงที่ปรึกษาของมันไป"

หนิงอ๋องสะกดข่มเพลิงโทสะกล่าวว่า "เราแย่งชิงที่ปรึกษาของมันตั้งแต่เมื่อใด ที่รั้งตัวศิษย์พี่เต้าเยียน เพียงเพื่อถกกวีสนทนาธรรมกับมัน..." เห็นจูเหว่ยมีสีหน้าเย้ยหยัน ได้แต่กล้ำกลืนคำพูดไว้ โบกมือกล่าวว่า "ท่านเป็นอิสตรี เราไม่ถือสาหาความท่าน"

เต้าเยียนก็ผุดลุกขึ้น ประนมมือกล่าวว่า "หนิงอ๋องเตี้ยนเซี่ยทรงภูมิความรู้ เต้าเยียนคิดขอคำชี้แนะแต่แรก เมื่อเตี้ยนเซี่ยออกปาก

เชื้อเชิญ เราก็รั้งอยู่สักหลายเดือน”

จูเกาซวีพอฟัง ต้องร้องว่า “เต้าเยียน ที่แท้ท่านเป็นลาโง่หัวล้านที่หันหางเสือตามลม ขายผู้เป็นนายหวังลาภยศ”

เอี้ยนอ๋องเดือดดาลจนคิดลงมืออีกครา หนิงอ๋องชิงคล้องแขนพระเชษฐาไว้ กล่าวว่า “เกาซวีเมามายแล้ว พวกเรา ประคองมันออกไป”

เอี้ยนอ๋องกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า “ไม่ได้ เด็กน้อยกล่าววาจาสามหาว จางอี้ จับมัดมันไว้ คุมตัวออกไปยังถนนใหญ่หน้าวังเจ้า ใช้แส้ม้าฟาดโบยมันต่อหน้าผู้คนร้อยที”

จางอี้ลังเลเล็กน้อย จึงร้องบอกให้ลากตัวจูเกาซวีออกไป จูเกาซวีด่าทอไม่ขาดปาก จวบกระทั่งหายลับจากคลองจักษุ

เอี้ยนอ๋องปั้นหน้าเคร่งเครียด กลับมาที่โต๊ะ ยกป้านสุราขึ้นดื่มรวดเดียวหมดสิ้น พลันฟุบหน้ากับโต๊ะ ส่งเสียงร่ำไห้ออกมา

ทั้งหมดรับฟังจนหวั่นไหวคล้อยตาม เอี้ยนอ๋องร่ำไห้พลางกล่าวพลางว่า “สือซีเอย เราตั้งใจเป็นอ๋องกินเมือง ปกปักรักษาชายแดน ขับไล่พวกตาดมองโกล ภายหน้าตายในสมรภูมิใช้หนังม้าห่อศพ จะได้จารึกชื่อในประวัติศาสตร์ มิคาดราชสำนักแค้นเรา ท่านก็กลัวเรา ทุกคนปรารถนาให้เราตกตาย เราไม่ยินยอมพร้อมใจนัก”

หนิงอ๋องหน้าซีดเผือด ชั่วครู่จึงกล่าว “ซื่อเกอ ท่านเมามายแล้ว...”

เอี้ยนอ๋องส่ายโงนเงนลุกขึ้นกล่าวว่า “เราไม่เมา เรามิสู้กลับเมืองเป่ยผิง ขอตายร่วมกับบุตรภรรยา” กล่าวพลางลากฝีเท้าโซซัดโซเซออกไป

หนิงอ๋องออกแรงฉุดดึง เอี้ยนอ๋องก็ถลึงตาใส่ร้องว่า “ท่านคิดควบคุมตัวเราหรือ มามามา เราผู้พี่ขอมอบชีวิตแก่ท่านแล้ว...”

เมื่อเป็นเช่นนี้ หนิงอ๋องคิดประคองก็ใช่ที่ คิดปล่อยมือก็ใช่ที่ เอี้ยนอ๋องมีฐานะสูงส่ง ผู้อื่นจึงไม่กล้าใช้กำลัง เห็นทั้งสองยื้อยุดฉุดดึงไปที่ประตูวังเจ้า ได้แต่ติดตามไป

เมื่อมาถึงหน้าประตูวังเจ้า แว่วเสียงแส้หนังดังมา พอออกนอกประตูไป เห็นจูเกาซวีคุกเข่ากับพื้นถนน ผู้คนสี่คนยึดจับแขนขามัน จางอี้ควงแส้ม้าฟาดหวดใส่ แส้หนังพอตกลง เสื้อแพรขาดกระจุย เผยเห็นเนื้อหนังเหวอะหวะ ปรากฏชาวบ้านมุงดูอย่างยิ้มแย้ม ยังมีไพร่พลทหารที่ไม่ได้เข้าเวรชมดูอยู่ด้านข้าง

หนิงอ๋องรู้สึกว่าผิดท่า จึงร้องบอกว่า “พอแล้ว จางจื่อฮุยซื่อ อย่าได้ฟาดโบยแล้ว” จางอี้ค่อยหยุดฟาดโบย เหลียวหน้ามองมา

หนิงอ๋องกล่าวอีกว่า “ซื่อเกอ เราจะส่งท่านไปยังที่พัก...” ไม่ทันขาดคำ พลันรู้สึกชาวูบที่จุดต้าจุย ร่างอ่อนระทวยไร้เรี่ยวแรง ที่ข้างหูได้ยินเสียงเอี้ยนอ๋องหัวร่อเบาๆ กล่าวว่า “สือซี เอ่ยถึงแผนอุบาย ท่านยังอ่อนหัดอยู่บ้าง”

หนิงอ๋องเหลียวหน้าไป เห็นเอี้ยนอ๋องตากระจ่างแจ่มใส ปราศจากเค้าความเมามาย ที่หว่างคิ้วยังทอแววเย้ยหยันชนิดหนึ่ง

จูเหว่ยอยู่ใกล้ที่สุด พอเห็นเอี้ยนอ๋องลงมือ ต้องร้องเรียกเกอเกอ ขณะจะกระโดดปราดเข้ามา พลันรู้สึกกลางหลังปวดแปลบ จุดจื้อหยางถูกผู้คนตะปบคว้าไว้ พอเหลียวหน้ามอง เห็นเป็นเต้าเยียนเอง ได้ยินหลวงจีนกล่าวว่า “กงจู่ ขอล่วงเกินแล้ว...”

เหตุแปรเปลี่ยนอุบัติติดต่อตามกัน จูเหว่ยไม่ทราบเป็นเรื่องราวใด ข้างหูแว่วเสียงเอี้ยนอ๋องตวาดว่า “ลงมือ”

แว่วเสียงขวับเขวียว ลูกธนูขนนกหลายดอกยิงออกจากฝูงชนที่มุงดูอยู่ ยิงถูกคอหอยทหารองครักษ์วังเจ้า ต่อจากนั้นในฝูงชนปรากฏเงาร่างสิบกว่าสายกระโดดออกมา ล้วนแต่งกายเช่นชาวบ้านธรรมดา ทุกคนถือคันธนูรูปเขาสัตว์ น้าวคันธนูพาดลูกศรไว้

ชั่วพริบตาเอี้ยนอ๋องก็ดึงตัวหนิงอ๋อง เต้าเยียนฉุดดึงจูเหว่ยพุ่งตัวมายังท้องถนน จูเกาซวีนอนกับพื้น ความจริงเจียนอยู่เจียนไป ยามนั้น

พลันกระโดดปราดขึ้น ร้องสั่งว่า “นำดาบมา” ผู้คนที่ปลอมตัวเป็นชาวบ้านหลายคนฮือเข้ามา เลิกชายเสื้อปลดดาบกระบี่โยนให้

จูเกาซวีถูกฟาดโบยรอบหนึ่ง บังเกิดเพลิงโทสะอัดอก จึงถือดาบคู่โถมถึงหน้าประตูวังเจ้า องครักษ์สองนายพอดีดาหน้ามา มันขู่คำรามก้องใช้ดาบฟันองครักษ์ทั้งสองล้มลง

ยามนั้นทางฝ่ายหนิงอ๋องค่อยเรียกสติคืนมา จูเจี่ยนออกคำสั่งคำหนึ่ง เหล่าองครักษ์ก็ฮือออกมา จูเกาซวีต้านทานไม่ไหว ต้องถอยร่นไปด้านหลัง แม่ทัพสังกัดทัพเอี้ยนซิงอาวุธเข้าช่วยเหลือ มือธนูก็ยิงธนูใส่ ยิงทำร้ายองครักษ์วังเจ้าล้มลง

พริบตานั้นหน้าวังเจ้าเกิดการฆ่าฟันวุ่นวาย ฝ่ายของเอี้ยนอ๋องจะอย่างไรคนน้อยกว่า เพียงไม่กี่กระบวนท่าก็ตกเป็นรอง เอี้ยนอ๋องจึงตะปบคว้ากระบี่เล่มหนึ่ง พาดใส่ลำคอหนิงอ๋อง ร้องบอกว่า “ล้วนหยุดมือ”

เหล่าองครักษ์วังเจ้ากลัวขว้างมุสิกเกรงภาชนะเสียหาย สภาวะจู่โจมจึงเชื่องช้าลงวูบ เอี้ยนอ๋องปรายตาบอกใบ้ เหล่าแม่ทัพก็ล่าถอย ขึ้นไปยังตึกสูงสองชั้นที่ข้างถนนหลังหนึ่ง จูเจี่ยนก็เรียกระดมกำลังล้อมตัวตึกไว้

เมื่อขึ้นไปบนตึก จางอี้หาเส้นเชือกมามัดพันธนาการหนิงอ๋องกับจูเหว่ยไว้ จูเหว่ยหน้าขาวซีด เงียบงันไม่ส่งเสียง หนิงอ๋องขุ่นแค้นจนร่างสั่นระริก กล่าวว่า “ซื่อเกอ ท่านเสียสติแล้วหรือ?”

เอี้ยนอ๋องหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า “ท่านเห็นว่าเราเสียสติหรือ?” มันหยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า “สือซี นี่ต้องโทษว่าท่านไม่มีความจริงใจ หากว่าเมื่อวันก่อน...ส่งกำลังช่วยเหลือเรา เราสองพี่น้องไยต้องแตกหักถึงขั้นนี้?”

หนิงอ๋องเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว “พวกท่านกำลังเล่นละคร?”

เอี้ยนอ๋องขานรับว่า “ใช่แล้ว เล่นละคร”

พลางหัวร่อดังๆ ออกมา ผู้คนรอบข้างก็หัวร่อตาม จูเกาซวีพอหัวร่อ

ก็กระทบถึงปากแผลต้องสูดลมหายใจเข้าไป กล่าวตำหนิจางอี้ว่า "**เหล่าจาง** *(คนแซ่จาง)* ท่านไม่สามารถลงมือเบากว่านี้หรือ โอย บิดาเจ็บปวดแทบตายแล้ว"

จางอี้กล่าวอย่างเสียใจว่า "เตี้ยนเซี่ยโปรดให้อภัย หากลงมือเบาเกินไป เผยพิรุธออกมา ละครฉากนี้ก็ไม่สามารถดำเนินสืบต่อแล้ว"

หนิงอ๋องพึมพำว่า "ซื่อเกอ ดูท่าท่านวางแผนเป็นเวลานานแล้ว?"

เอี้ยนอ๋องยิ้มพลางกล่าวว่า "นี่เป็นเรื่องอับจนปัญญา ท่านซ่อนตัวอยู่ในวังเจ้าทั้งวัน หากไม่ดำเนินแผน ไหนเลยหลอกท่านออกมาได้?"

หนิงอ๋องกล่าวว่า "แต่ว่านี่ไม่มีประโยชน์ ฮ่องเต้ผู้ล่วงลับตรากฎไว้ แม่ทัพใหญ่ถูกฆ่าหรือถูกจับกุม รองแม่ทัพจะรักษาการแทน ไม่ปล่อยให้คนคนเดียวสั่นคลอนสามเหล่าทัพ เราพอถูกจับตัว จูเจี่ยนจะบัญชาการแทน"

เอี้ยนอ๋องยิ้มพลางกล่าวว่า "ท่านทั้งไม่ถูกฆ่าและไม่ถูกจับกุม หากยินยอมเชื่อฟังคำสั่งเรา"

หนิงอ๋องงงงันวูบจึงกล่าว "ซื่อเกอ ท่านกล่าวล้อเล่นหรือ?"

เอี้ยนอ๋องทวนคำ "ล้อเล่น?" ดวงตาทอแววดุร้ายขึ้นมา กล่าวว่า "เรากล้ามาเพียงลำพัง ก็ไม่คิดมีชีวิตรอดกลับไป หากกล่าวในทางร้าย ท่านดื้อรั้นยืนกราน พวกเราก็ตกตายตามกัน หากท่านยอมช่วยเหลือเรา วันหน้าตีชิงแผ่นดินสำเร็จ เราท่านจะร่วมปกครองแผ่นดินกัน"

หนิงอ๋องพอเห็นแววตาอันดุร้ายของมัน ก็บังเกิดจิตกริ่งเกรง ก้มศีรษะนิ่งครุ่นคิด เอี้ยนอ๋องกล่าวสืบต่อ "หากเราไม่กลับไป เมืองเป่ยผิงพอถูกตีแตก บุตรภรรยาพอเสียชีวิต หากท่านไม่ยอมเปลี่ยนใจ ภายหน้าภรรยาที่ตนรักกับบุตรชายเยาว์วัยจะพึ่งพาผู้ใด ยังมี**เม่ยเม่ย** *(น้องสาว)* นางมีพี่ชายเช่นท่านคนเดียว หากท่านตกตาย นางไยมิใช่เศร้าเสียใจ?"

จูเหว่ยกล่าวเสียงสั่นเครือว่า "ซื่อเกอ อย่าได้กล่าวแล้ว"

เอี้ยนอ๋องทอดถอนใจกล่าวว่า “สือซันเม่ย นี่เฉกเช่นน้าวคันธนูพาดลูกศร มิอาจไม่ปล่อยออก หลังจากผ่านด่านนี้ เราผู้พี่จะยอมรับผิด ขอขมาโทษท่านเอง”

จูเหว่ยหลับตาลงกล่าวว่า “ไม่ต้องแล้ว...”

ยามนั้นที่ชั้นล่างมีคนส่งเสียงร่ำร้อง รายงานว่า “**อ๋องเฟย** *(พระชายา)* มาแล้ว อ๋องเฟยมาแล้ว”

หนิงอ๋องหน้าซีดสลด เอี้ยนอ๋องปรายตาบอกใบ้ จางอี้ก็ผลักไสหนิงอ๋องถึงริมหน้าต่าง หนิงอ๋องเพ่งตามอง เห็นไพร่พลทหารกระจายทั่วถนนยาว ภรรยารักจูงมือบุตรชาย กำลังสนทนากับจูเจี่ยน ทางหนึ่งกล่าววาจา ทางหนึ่งแหงนมองขึ้นมาบนตัวตึก

เต้าเยียนประนมมือกล่าวว่า “ความเป็นความตายและสำเร็จล้มเหลวของผู้คนนับไม่ถ้วน ขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของเตี้ยนเซี่ย”

หนิงอ๋องเหม่อมองภรรยาอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นหันไปทางจูเหว่ย พลันหลับตาลง ชั่วครู่จึงลืมขึ้น กล่าวว่า “ซื่อเกอ เราเชื่อฟังท่าน แต่ว่าเราเป็นผู้บัญชาการ ไม่อาจถูกมัดพันธนาการ”

เอี้ยนอ๋องขมวดคิ้ว มองดูเต้าเยียน หลวงจีนจึงล้วงเข็มทองออกมาหลายเล่ม แทงใส่จุดตันเถียน ฟ่งเหว่ยและต้าจุยของหนิงอ๋อง จากนั้นยกมือขึ้น ฟันเส้นเชือกบนร่างหนิงอ๋องขาดหมดสิ้น

หนิงอ๋องพอโคจรพลัง ท้องน้อยก็ปวดแปลบราวถูกบิด ต้องขมวดคิ้วเข้าหากัน เต้าเยียนจึงกล่าว “อ๋องแหยไม่โคจรพลัง ความเจ็บปวดจะบรรเทาลง”

หนิงอ๋องถลึงตาใส่หลวงจีน สาวเท้าออกไป พลันรู้สึกปวดแปลบที่ข้างเอว เพิ่มมีดสั้นเล่มหนึ่ง แว่วเสียงเอี้ยนอ๋องดังว่า “สือซีตี้ ขออภัย สถานการณ์คับขัน เราต้องระวังให้มากไว้”

หนิงอ๋องบังเกิดความท้อแท้ เดินถึงข้างราวระเบียง ร้องถามว่า

"จูจื่อฮุยซื่ออยู่ที่ใด?"

จูเจี่ยนพอฟังรีบขานรับว่า "ผู้น้อยอยู่ที่นี้" หนิงอ๋องเฟยก็ร้องเรียกว่า "อ๋องแหย"

หนิงอ๋องชี้มือไปยังไพร่พลบนท้องถนน ถามว่า "นี่ทำอะไร?"

จูเจี่ยนกล่าวว่า "อ๋องแหยท่านถูกเอี้ยนอ๋องคุมตัวไว้..."

หนิงอ๋องกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า "ผู้ใดว่าเราถูกเอี้ยนอ๋องคุมตัวไว้ เราสองพี่น้องสนิทสนมกลมเกลียว ท่านกล่าววุ่นวายอันใด"

หนิงอ๋องเฟยที่ด้านข้างร้องถามว่า "อ๋องแหย ท่าน...ท่านไม่เป็นไรจริงๆ?"

หนิงอ๋องตอบว่า "เราผู้เป็นอ๋องสบายดี"

จูเจี่ยนแค่นหัวร่อกล่าวว่า "อ๋องแหย หากท่านสบายดีจริงๆ สามารถลงจากข้างบนลงมาเพียงลำพังหรือไม่?"

หนิงอ๋องกระชากเสียงว่า "เราผู้เป็นอ๋องอยู่ที่ใด ไหนเลยต้องให้เจ้าบงการ?"

จูเจี่ยนกล่าวว่า "อ๋องแหยไม่ลงมา แสดงว่าถูกเอี้ยนอ๋องคุมตัวไว้ เอี้ยนอ๋องก่อกบฏ ทำร้ายขุนนางบ้านเมือง ตอนนี้ยังลักพาตัวหนิงอ๋อง ใช้ข่มขู่เหล่าไพร่พล ตามวินัยทางทหาร ผู้บัญชาการถูกคร่ากุม ผู้ช่วยขึ้นแทนที่ อ๋องแหยเมื่อถูกคนสยบไว้ เราจะขึ้นเป็นผู้บัญชาการสืบแทน ให้ทั้งหมดกำจัดกวาดล้างกลุ่มกบฏ เป็นการตอบแทนบุญคุณราชสำนัก"

เหล่าแม่ทัพนายกองหันไปมองหน้ากัน ไม่ทราบเคลื่อนไหวอย่างไร หนิงอ๋องเฟยอดร้องมิได้ว่า "จูเจี่ยน ท่านทำเช่นนี้ หนิงอ๋องจะวางตัวอย่างไร?"

จูเจี่ยนกล่าวว่า "อ๋องเฟยโปรดให้อภัย เรารับคำสั่งจากราชสำนัก ตอนนี้เหตุการณ์คับขัน ย่อมต้องรับใช้ราชสำนัก พวกเรา นำตัวอ๋องเฟยกับซื่อจื่อกลับเข้าวังเจ้า เฝ้าควบคุมให้ดี"

ไพร่พลหลายนายสะอึกเข้ามา ฉุดลากหนิงอ๋องเฟยกับลูกกลับเข้าประตูวังเจ้า หนิงอ๋องเฟยดิ้นรนตลอดทาง พลางร่ำร้องว่า “อ๋องแหย อ๋องแหย”

หนิงอ๋องเจ็บปวดใจปานถูกเข็มทิ่มแทง ร้องว่า “จูเจี่ยน เจ้า...เจ้า”

ได้ยินจูเจี่ยนร้องว่า “ล้อมตัวตึกไว้ ห้ามคนเข้าออก เมื่อปราศจากเสบียงน้ำดื่ม ดูว่าพวกมันจะยืนหยัดอยู่ได้นานเท่าใด?”

หนิงอ๋องหน้าแปรเปลี่ยนไป ร้องว่า “แผนอันชั่วร้ายนัก” พลางหันไปกล่าวว่า “ซื่อเกอ จูจื่อฮุยซื่อดื้อรั้นดึงดัน ไม่รับฟังคำสั่งเรา โอบล้อมตัวตึกไว้ จะช้าเร็วต้องอดตาย”

เอี้ยนอ๋องกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ร้อนรุ่มอันใด คิดกระทำการใหญ่ย่อมต้องเสี่ยงอันตราย จูเจี่ยนเพียงโอบล้อมโดยไม่จู่โจม แสดงว่าไม่อาจหักใจทำร้ายผู้เป็นนาย ถือเป็นความผิดพลาดอย่างมหันต์”

หนิงอ๋องบังเกิดความอัดอั้นตันใจ กล่าวว่า “เช่นนี้เป็นว่า ซื่อเกอยังมีหมากตามหลัง?”

เอี้ยนอ๋องประคองหนิงอ๋องนั่งลง กล่าวว่า “เวทีงิ้วสร้างเสร็จแล้ว เพียงรอตัวเอกขึ้นเวที”

หนิงอ๋องกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “ตัวเอก? ผู้ใดกัน?”

เอี้ยนอ๋องแย้มยิ้มไม่ตอบคำ หนิงอ๋องขบคิดไม่เข้าใจ ต้องบังเกิดความท้อแท้ใจ ครุ่นคิดขึ้น *‘**ฟู่หวง** (พระบิดา) บอกว่าเอี้ยนอ๋องถนัดในการสู้รบ หนิงอ๋องจัดเจนในการวางแผน แต่เรากลับคำนวณแผนการของมันไม่ออก...’*

พลันได้ยินที่ห่างไกลบังเกิดเสียงโห่ร้องดังมา สุ้มเสียงคล้ายสายลมทะเลทราย เคลื่อนใกล้เข้ามาทุกขณะ

เต้าเยียนร้องบอกว่า “มาแล้ว” เอี้ยนอ๋องก็ผุดลุกขึ้น สองตาทอประกายดุจสุนัขป่าเสือร้าย

หนิงอ๋องเงี่ยหูฟัง พลันสะท้านทั้งร่าง ร้องโพล่งว่า “นักรบ ฐานที่มั่นตวอเอี๋ยน”

จูเจี่ยนได้ยินสุ้มเสียง ก็บังเกิดความตื่นเต้นสงสัย พลันเห็นคนผู้หนึ่งควบม้ามา พอมาถึงเบื้องหน้า ก็พลิกตัวลงจากหลังม้า รายงานว่า “นักรบฐานที่มั่นตวอเอี๋ยนหลายพันนายจ่อประชิดประตูเมือง”

จูเจี่ยนทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ร้องว่า “เหลวไหล พวกมันมาทำอะไร?”

ไพร่พลผู้นั้นกล่าวว่า “พวกมันประกาศว่ายกกำลังมาช่วยเหลืออ๋องแหย กำจัดคนปลิ้นปล้อนกลับกลอก”

จูเจี่ยนครุ่นคิดขึ้น *‘หรือพวกมันทราบข่าวเอี๋ยนอ๋องก่อความวุ่นวาย?’* จากนั้นฉุกคิดว่าไม่ถูกต้อง เพียงชั่วพริบตา พวกมันจะทราบได้อย่างไร?

นึกถึงตอนนี้ ร้องบอกว่า “ถ่ายทอดคำสั่งเรา ให้พวกมันกลับที่ตั้ง ผู้ใดกล้าขัดขืน ภายหลังเหตุการณ์เราจะไต่สวนความผิดด้วยตนเอง”

ไพร่พลนั้นรับคำ ขึ้นม้าควบขับจากไป แต่แล้วปรากฏม้าเร็วอีกตัวหนึ่งห้อตะบึงมา คนบนหลังม้าร้องบอกว่า “มีคนเปิดประตูเมืองด้านทิศเหนือ นักรบฐานที่มั่นตวอเอี๋ยนเข้ามาแล้ว”

จูเจี่ยนใจหายวาบร้องถามว่า “ผู้ใดเปิดประตูเมืองให้?”

ม้าเร็วนั้นบอกว่าไม่ทราบ ไม่ทันขาดคำ ที่ห่างไปบังเกิดเสียงกีบม้าสะเทือนเลื่อนลั่น ฝุ่นละอองคละคลุ้งเต็มท้องฟ้า ชั่วพริบตาปรากฏทัพม้าหลายร้อยนายลดเลี้ยวมุมถนนถาโถมมา จูเจี่ยนทราบว่าผิดท่า จึงร้องสั่งว่า “ตั้งขบวนทัพ ตั้งขบวนทัพ”

เหล่าไพร่พลตั้งขบวนทัพอย่างรีบร้อน ยังไม่ทันตั้งมั่น ปรากฏลูกธนูดอกหนึ่งยิงมา เฉียดผ่านหน้าผากของจูเจี่ยน มันส่งเสียงร้องคำหนึ่ง โลหิตไหลอาบใบหน้า จนสองตาพร่ามัว มันรีบบังคับม้าล่าถอย ปาดเช็ด

น้ำเลือดที่ไหลเข้าตา พลันเห็นคนผู้หนึ่งควบม้ามา ต้องงงงันวูบจึงร้องโพล่งว่า “ชิวฟุ”

ชิวฟุก็ชี้ดาบมา ร้องบอกว่า “คนทรยศ จูเจี่ยนอยู่ที่นี้”

จูเจี่ยนจับต้นชนปลายไม่ถูก ร้องว่า “กล่าวเหลวไหลอันใด ผู้ใดกล้าเข้ามา จะมีความผิดถึงประหารชีวิต”

แต่แล้วยามนั้นหนิงอ๋องชะโงกศีรษะออกจากซั้นบนของตัวตึก ร้องดังๆ ว่า “จูเจี่ยนทรยศเนรคุณ คิดร้ายต่อเราผู้เป็นอ๋อง ผู้ใดตัดศีรษะมันลงมา จะได้รับเงินรางวัลพันตำลึงทอง”

เอี้ยนอ๋องกล่าววาจาที่ด้านหลัง หนิงอ๋องร้องบอกทางด้านหน้า แต่นักรบฐานที่มั่นตวอเอี๋ยนควบม้าถึงหน้าตัวตึก เพียงเห็นหนิงอ๋อง ไม่เห็นเอี้ยนอ๋อง พอได้ยินเช่นนั้น ก็ไม่รีรอลังเลอีกต่อไป ยกชูดาบขึ้น โห่ร้องออกมา

เหตุแปรเปลี่ยนเหล่านี้รวดเร็วจนเหลือเชื่อ จูเจี่ยนแม้เจ้าอุบายความคิด ก็ไม่ทันตั้งตัว พริบตาที่ตะลึงลาน ทัพม้าก็ม้วนจู่โจมมาถึง ประกายดาบวูบขึ้น ไพร่พลวังเจ้าหนิงอ๋องบาดเจ็บล้มตาย ประกายโลหิตกระเซ็นซ่าน

ชิวฟุก็กวัดแกว่งดาบยาว โถมถึงกลางขบวน จูเจี่ยนไม่ทันล่าถอย จึงเผชิญหน้ามันอย่างถนัดถนี่ ขณะจะตวาดว่า พลันปรากฏประกายสีขาววูบผ่าน ชิวฟุเงื้อดาบขึ้น ฟันศีรษะมันลงมา

ผู้บัญชาการศึกล้มตายในกระบวนท่าเดียว ที่หลงเหลือพากันทิ้งอาวุธคุกเข่าลง นักรบฐานที่มั่นตวอเอี๋ยนเข่นฆ่าผ่านถนนยาว จากนั้นวกกลับมา พร้อมกับร่ำร้องคำรามก้อง

หนิงอ๋องมองดูสภาพที่เบื้องล่าง ถึงกับเข่าอ่อนระทวย ในใจทั้งคับแค้นทั้งนึกเสียใจ ปรารถนาใคร่ตกตายให้สิ้นเรื่องราว พลันได้ยินเอี้ยนอ๋องกล่าวว่า “สือชี ลงไปกันเถอะ” ไม่รอให้มันกล่าวอันใด ก็ประคองคน

ขึ้นมา ทั้งสองจูงมือกันลงจากชั้นบน

เหล่าทัพม้าพอเห็นอ๋องทั้งสอง พากันลงจากหลังม้ามาคุกเข่ากราบกราน เอี้ยนอ๋องก็ร้องบอกว่า “เรากับหนิงอ๋องบรรลุข้อตกลง นับแต่นี้ทัพหนิงอยู่ใต้บังคับบัญชาของเรา หลังจากนี้จะลงใต้ไปพิสูจน์ความเหลื่อมล้ำต่ำสูงกับราชสำนักทางใต้”

เหล่าทัพม้าส่งเสียงโห่ร้องด้วยความยินดี ทุกคนตาเป็นประกาย ล้วนคิดเข่นฆ่าเข้าสู่แผ่นดินจงหยวน ปล้นฆ่าช่วงชิงให้สมใจ

หนิงอ๋องค่อยคล้ายตื่นจากความฝัน ที่แท้การประจำการที่เมืองต้าหนิง เท่ากับอยู่เป็นเพื่อนกับสุนัขป่าเสือร้าย มันดำเนินนโยบายเชื่อมสัมพันธ์ รั้งตัวนักรบฐานที่มั่นตวอเอี้ยนอยู่บนทุ่งหญ้าแดนเหลียวตง เปลือกนอกคล้ายยอมอ่อนน้อม คิดไม่ถึงเอี้ยนอ๋องใช้ถ้อยคำไม่กี่ประโยคก็ปลุกความฮึกเหิมของทัพม้ามองโกลขึ้นมา

หนิงอ๋องนึกถึงคำเตือนของจูเจี่ยน ต้องนึกเสียใจ เหลียวหน้ามองหาซากศพของมัน กลับเห็นชิวฟุหิ้วศีรษะของจูเจี่ยนเดินเข้ามา หนิงอ๋องมองดูศีรษะหัวนั้น ยิ้มอย่างหดหู่กล่าวว่า “ชิวจื่อฮุยซื่อ ท่านเป็นคนเปิดประตูเมืองกระมัง?”

ชิวฟุหน้าร้อนผะผ่าว กล่าวอย่างนอบน้อมว่า “อ๋องแหยโปรดให้อภัย ผู้น้อยมาจากทัพเอี้ยน แม้ตายขอตายเพื่อทัพเอี้ยน อ๋องแหยดีต่อเราไม่น้อย แต่ชิวฟุไม่ลืมเลือนพระคุณของเอี้ยนอ๋อง”

ครั้งกระโน้นจิ้นอ๋องก่อกบฏ จางอี้กับชิวฟุกระทำความดีความชอบ หงอู่ฮ่องเต้เพื่อลดอำนาจของเอี้ยนอ๋อง สั่งย้ายทั้งสองมาอยู่ใต้ร่มธงของหนิงอ๋อง ต่อมาเกิดเหตุการณ์ลิดรอนอำนาจอ๋องกินเมือง จางอี้อ้างว่าไม่สบาย ขอกลับเมืองเป่ยผิง ชิวฟุมิเพียงรั้งอยู่ ยังบอกต่อหนิงอ๋องว่าจางอี้แสร้งป่วย หนิงอ๋องจึงปูนบำเหน็จมัน ให้คุมกำลังต่อ มิคาดพอถึงเวลาชิวฟุยังเข้าร่วมกับเอี้ยนอ๋อง

หนิงอ๋องมีสีหน้าไม่พอใจ นิ่งเงียบงันไว้ เอี้ยนอ๋องพลันกล่าวว่า “ชิวฟุ ท่านกล่าวผิดแล้ว นับแต่นี้ทั้งหมดเป็นครอบครัวเดียวกัน ไหนเลยทำการแบ่งแยกทัพเอี้ยนทัพหนิงอีก?”

ชิวฟุขานรับว่า “ถูกแล้ว อ๋องแหยสั่งสอนถูกต้อง”

เอี้ยนอ๋องหันไปสั่งการให้เหล่าแม่ทัพเข้าควบคุมทัพต่างๆ ในเมืองต้าหนิง ขณะที่มันออกคำสั่ง ทำการควบคุมตัวหนิงอ๋องอยู่ข้างกาย ส่วนจูเหว่ยกับครอบครัวของหนิงอ๋องล้วนถูกจำกัดบริเวณอยู่ในวังเจ้า อยู่ในความดูแลของเต้าเยียน

ชิวฟุกับจางอี้อยู่ในเมืองต้าหนิงเป็นเวลานาน รู้จักบุคคลต่างๆ ทราบดีว่าคนใดควรใช้สอย คนใดควรละทิ้ง เอี้ยนอ๋องควบคุมหนิงอ๋อง ให้สั่งการเหล่าแม่ทัพ เพียงครึ่งวันก็รับกองกำลังไว้ในสังกัด ทั้งสั่งให้ทัพม้าตวอเอี๋ยนส่งข่าวถึงฐานที่มั่นตวอเอี๋ยนต่างๆ ผู้นำฐานที่มั่นทั้งสามต่างพากันมาอ่อนน้อม ระหว่างที่เอี้ยนอ๋องออกล่าสัตว์ ทั้งสองฝ่ายก็ผูกสัมพันธ์กันแล้ว การยึดเมืองต้าหนิงครั้งนี้ ทัพม้าตวอเอี๋ยนมีความดีความชอบอันดับหนึ่ง เอี้ยนอ๋องจึงปูนบำเหน็จรางวัลอย่างงาม เชื้อเชิญผู้นำฐานที่มั่นทั้งสามพำนักในวังเจ้า หนึ่งนั้นเป็นการผูกน้ำใจ สอง ยึดถือเป็นตัวประกัน ป้องกันว่าเหล่าทัพม้าพยศดุร้าย ยามคับขันสำคัญก่อเรื่องราวขึ้น

ค่ำคืนนั้นฟ้าเปลี่ยนสี ลมเหนือโชยพัดแรง หิมะปลิวเวียนว่อน เพียงชั่วข้ามคืนหิมะสุมหนาครึ่งเชียะ อากาศเย็นเยียบจับใจ

เช้าวันรุ่งขึ้นลมหิมะยังไม่หยุด เอี้ยนอ๋องประกาศตรวจแถวไพร่พล สั่งการให้ทุกเหล่าทัพเมืองต้าหนิงรวมพลที่นอกเมือง

ทุกเหล่าทัพนึกโอดครวญในใจ แต่ก็ไม่กล้าเพิกเฉย พากันฝ่าลมหิมะออกจากเมือง ตั้งแถวจัดขบวนทัพ พอถึงยามเที่ยง เอี้ยนอ๋องสวมหมวกใส่ชุดเกราะ ขี่ม้าออกจากเมือง โดยมีหนิงอ๋องอยู่ซ้าย เต้าเยียนอยู่ขวา จูเกาซวีรั้งท้าย

ยามนั้นลมพัดหวีดหวิว หิมะขาวเต็มท้องฟ้า ท้องฟ้าทะเลทรายเป็นสีเดียวกัน ลมหิมะโชยพัดผ่าน บังเกิดความเย็นเสียดกระดูก เหล่าทัพที่รอการตรวจแถวมีน้ำแข็งเกาะบนหมวกเกราะ หิมะติดอยู่ตามหางม้า ขณะหายใจเข้าออก คล้ายพ่นหมอกออกมา แต่คนและม้ายืนแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว ดูไปคล้ายรูปสลักจากน้ำแข็งก็มิปาน

เอี้ยนอ๋องกระตุ้นม้าเข้ามา เห็นคนคึกคักม้าเข้มแข็ง อยู่ในวินัยอย่างเคร่งครัด ต้องครุ่นคิด *'ฮ่องเต้ผู้ล่วงลับมักบอกว่าทัพม้าต้าหนิงแข็งแกร่งอันดับหนึ่ง ดูท่าสมดังคำล่ำลือ'*

หวนนึกถึงก่อนหน้านี้เดิมพันเสี่ยงอันตราย สร้างความฮึกเหิมเต็มเปี่ยม กระตุ้นม้าถึงที่สูง หันหน้าหาขบวนทัพ เกร็งกำลังขึ้นจากจุดตันเถียนประกาศว่า "ราชสำนักไร้คุณธรรม ขุนนางโฉดครองเมือง ผู้มีความสามารถถูกกีดกัน ผู้กระทำความดีความชอบไม่ปูนบำเหน็จ พวกท่านเหล่าชายชาติปกปักรักษาชายแดน หลั่งเหงื่อหลั่งโลหิต สุดท้ายมีแต่วัวแพะอยู่เป็นเพื่อนรับประทานลมทราย ขุนนางโฉดในราชสำนักกลับเสพสุขไม่สิ้น สืบทอดถึงลูกหลาน เช่นนี้ยุติธรรมหรือไม่?"

เหล่าทัพพลุ่งพล่านใจขึ้นมาร้องตอบว่า "ไม่ยุติธรรม"

เอี้ยนอ๋องกล่าวว่า "ตอนนี้ฝ่าบาทเบาปัญญา หลงเชื่อคำยุยงคนต่ำช้า คิดกำจัดสายเลือดเดียวกัน เซียงอ๋องถูกเผาทั้งเป็น โจวอ๋องถูกคุมขังในคุก เราอยู่ที่เมืองเป่ยผิง มีสภาพเก้าตายหนึ่งรอด หนิงอ๋องอยู่ที่ชายแดน ราชโองการพอมาถึง ก็ไม่อาจรอดพ้น ขุนนางโฉดรุกเร้าทุกฝีก้าว พวกเราไม่มีทางเลือกอื่นอีก ได้แต่เข่นฆ่าเป็นทางโลหิตสายหนึ่ง กำจัดขุนนางโฉดชั่ว นำความสดใสคืนสู่บ้านเมือง หากพ่ายแพ้ไม่มีคำพูดจะกล่าว หากว่าทำศึกประสบชัย ท่านทั้งหลายถือเป็นผู้เข้าร่วมกับมังกร มีความดีความชอบ นำความสงบมาสู่แผ่นดิน ได้เสพสุขวาสนาชั่วลูกชั่วหลาน" เอ่ยถึงตอนนี้หยุดเล็กน้อยจึงร้องถามว่า "พวกท่านยอมติดตามเราหรือไม่?"

ไพร่พลหลายหมื่นนายร้องดังๆ ว่า “ยินยอม”

เอี้ยนอ๋องกวาดตามองรอบข้าง กล่าวย้ำทีละคำว่า “การศึกนี้เป็นการกำจัดขุนนางโฉดข้างพระองค์ จึงเรียกว่าสยบเภทภัย”

เหล่าไพร่พลคิดกระทำความดีความชอบ พากันขู่คำรามว่า “กำจัดขุนนางโฉดข้างพระองค์ ทำศึกสยบเภทภัย”

ทั้งหมดร่ำร้องเที่ยวแล้วเที่ยวเล่า ทัพม้าตวอเอี้ยนไม่สามารถเรียงร้อยถ้อยคำกล่าวตาม จึงส่งเสียงกู่ร้องดังยาวนาน ผสานกับเสียงร้องของทัพฮั่น ถ่ายทอดไปไกลถึงขอบฟ้า

จูเกาเช่อกับฉีเฟยพอทราบข่าว ก็พากันขึ้นกำแพงเมืองทอดตามองเห็นตั้งแต่เหนือจรดใต้ปรากฏคนและม้าหนุนเนื่องมาดุจระลอกคลื่น ตั้งแต่เที่ยงถึงพลบค่ำ ยังเคลื่อนขบวนมาไม่หยุดยั้ง

บนกำแพงเมืองเงียบงัน คนไร้สำเนียง ม้าไร้สุ้มเสียง ปกคลุมด้วยบรรยากาศความสิ้นหวัง

พลันเห็นสองคนสองม้าควบขับเข้าใกล้ประตูเมือง ทหารรักษาเมืองจึงน้าวคันธนูพาดสาย ฉีเฟยรีบร้องว่า “อย่าได้ยิงธนู เป็นทูตสื่อสาร”

ทั้งหมดเพ่งตามอง เห็นคนบนหลังม้าตัวแรกชูธงผืนหนึ่ง ผืนธงพื้นขาว ปักรูปอาทิตย์จันทรา ด้านล่างเป็นมังกรทองห้าเล็บ มังกรทองห้าเล็บหมายถึงเจ้าชีวิต ผู้ที่ถือธงมังกรอาทิตย์จันทรา เป็นตัวแทนของฮ่องเต้องค์ปัจจุบัน

ม้าทั้งสองตัวหยุดยั้งที่หน้าเครื่องกีดขวางรูปเขากวาง คนประกอบด้วยหนึ่งชราหนึ่งฉกรรจ์ ผู้ชราผมหงอกขาว คนหนุ่มฉกรรจ์หน้าตาหล่อเหลา เวี่ยจือหยางตาแหลมคม จดจำออกว่าหนึ่งเป็นเกิงปิ่งเหวิน หนึ่งเป็นเกิงเสวียน สองพ่อลูกแต่งเครื่องแบบเต็มยศ

เกิงปิ่งเหวินกวาดตาขึ้นมาบนกำแพง ร้องดังๆ ว่า “เอี้ยนอ๋องเฟย

นางฉีซื่ออยู่ที่ใด เราเป็นพระยาฉางซิงโหวเกิงปิ่งเหวิน”

จูเกาเซ่อขณะจะตอบคำ ฉีเฟยชิงร้องตอบว่า “เราผู้เป็น**อ๋องเฟย** *(พระชายา)* อยู่ที่นี้ **เกิงโหวแหย** *(ท่านพระยาแซ่เกิง)* มีคำพูดเชิญบอกกล่าว”

เกิงปิ่งเหวินพอเห็นฉีเฟย สีหน้าค่อยผ่อนคลาย กล่าวว่า “อ๋องเฟยเหนียงเหนียง เรากับบิดาท่านผ่านศึกมาอย่างโชกโชน ได้รับพระคุณจากจงซานอ๋อง ไม่ต้องการจับอาวุธเข้าหากัน หวังให้เหนียงเหนียงกลับใจได้สำนึก อย่าได้ถลำลึกลงไป...”

ฉีเฟยกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “โหวแหยมาเพื่อเกลี้ยกล่อมให้ยอมจำนนหรือ?”

เกิงปิ่งเหวินกล่าวว่า “เราได้รับพระบัญชาเจ้าชีวิต ให้มาอ่านราชโองการ”

ฉีเฟยบอกให้เชิญอ่าน เกิงปิ่งเหวินจึงล้วงราชโองการออกมา ส่งเสียงกระแอมอ่านว่า “ด้วยฮ่องเต้มีราชโองการ เอี้ยนอ๋องทรยศเนรคุณ ฆ่าเจ้าหน้าที่บ้านเมือง ยึดครองเมืองเป่ยผิง สร้างความระส่ำระสายแก่แผ่นดิน พระวิญญาณฮ่องเต้ผู้ล่วงลับเกิดความกริ้ว เหล่าขุนนางวิตกกังวล...”

ฉีเฟยรับฟังจนขุ่นข้องรำคาญ ตัดบทว่า “โหวแหยไม่ต้องอ่านแล้ว เราเพียงถามคำเดียว ราชโองการฉบับนี้คิดด่าคนหรือเกลี้ยกล่อมให้ยอมจำนน หากว่าด่าคนก็ด่าให้จบ หากคิดเกลี้ยกล่อมให้ยอมจำนน ก็ไม่ต้องเปลืองคารมมากความแล้ว”

เกิงปิ่งเหวินหน้าเขียวคล้ำ ซุกเก็บราชโองการไว้ กล่าวว่า “อ๋องเฟยเหนียงเหนียง เรามีจดหมายฉบับหนึ่งส่งถึงท่าน”

พลางโบกมือวูบ เกิงเสวียนก็ปักธงมังกรเฉียงๆ บนหลังม้า ปลดคันธนูน้าวจนสุดล้า ยิงลูกธนูดอกหนึ่งขึ้นมาบนกำแพง ปักตรึงกับต้นเสาบนหอสังเกตการณ์ ไพร่พลทหารจึงรุดไปถอนดึงลงมา เห็นบนก้านธนู

ผูกจดหมายฉบับหนึ่ง ฉีเฟยรับมาคลี่จดหมายออกอ่านดู ต้องหน้าซีดเผือดลง

จูเกาเซ่อเห็นสีหน้านางผิดปรกติ อดถามมิได้ว่า "มู่เฟย บนจดหมายเขียนว่าอย่างไร?" ฉีเฟยระบายลมจากปากตอบว่า "ไม่มีใด"

เกิงปิ่งเหวินประกาศว่า "จดหมายฉบับนี้เขียนโดยหนิงอ๋อง ส่งถึงแม่ทัพใหญ่หลี่จิ่งหลง บอกว่าเอี้ยนอ๋องถูกหนิงอ๋องจับตัวไว้ เตรียมส่งตัวไปยังนครหลวง หากคนในเมืองเป่ยผิงยอมจำนนจะได้รับการละเว้นชีวิต ไม่เช่นนั้นทัพสวรรค์ยกมาถึง หยกศิลาล้วนแหลกลาญ"

จูเกาเซ่อหน้าซีดสลด บนกำแพงเมืองก็เกิดความปั่นป่วนขึ้นมา

ฉีเฟยขบคิดแล้วกล่าวช้าๆ ว่า "เอี้ยนอ๋องหนิงอ๋องสนิทสนมกลมเกลียว เราเคยเห็นลายมือของหนิงอ๋องมา นี่แสดงว่าเป็นของปลอม" กล่าวจบฉีกจดหมายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย โปรยลงจากกำแพง

เกิงปิ่งเหวินเดือดดาลเป็นการใหญ่ ยกแส้ม้าชี้ขึ้นมาบนกำแพง ร้องว่า "อ๋องเฟยเหนียงเหนียง ท่านงมงายไม่รู้สำนึก อย่าได้โทษว่าเราไม่นึกถึงน้ำใจเก่าก่อน"

ฉีเฟยแค่นหัวร่อกล่าวว่า "ไม่รบกวนให้กังวลใจ เกิงโหวแหย อภัยที่ไม่ส่ง"

เกิงปิ่งเหวินแค่นเสียงอย่างเดือดดาล พลันเห็นเกิงเสวียนไม่ขยับเคลื่อนไหว จึงตวาดว่า "ยังตะลึงลานอันใด?"

เกิงเสวียนขบกรามกรอด ร้องถามว่า "อ๋องเฟยเหนียงเหนียง เป่าฮุยกงจู่ยังมีชีวิตอยู่ใช่หรือไม่?"

ฉีเฟยเหลียวดูเวี่ยจือหยาง เวี่ยจือหยางจึงร้องบอกว่า "มิผิด นางยังมีชีวิตอยู่"

เกิงเสวียนหยีตามอง ถามว่า "เจ้าเป็นใคร?"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "ก่อนนี้ข้าพเจ้าเรียกว่าเต้าหลิง ตอนนี้เรียกว่า

เวี่ยจือหยาง”

เกิงเสวียนร้องออกมาว่า “เป็นเจ้า เจ้าไฉนอยู่ที่นี้?”

เวี่ยจือหยางไม่ทันตอบคำ ฉีเฟยชิงกล่าวว่า “มันเป็นสามีของกงจู่เอี้ยนอ๋องกับเรารับปากยกเป่าฮุยกงจู่แก่มันแล้ว”

คำพูดพอกล่าว ไม่มีผู้ใดไม่ตื่นตระหนก เกิงเสวียนตอนแรกงงงันวูบ จากนั้นหน้าแดงคล้ำดุจตับสุกร เกิงปิ่งเหวินก็บังเกิดความอับอายอัปยศ ยกแส้หวดใส่ร่างบุตรชาย ร้องว่า “ยังไม่ไปอีก?”

เกิงเสวียนขบกรามกรอด ถลึงมองบนกำแพงเมือง จากนั้นหันหัวม้ากลับ สองพ่อลูกควบม้าจากไป

จูเกาเช่อใช้สายตาส่งสองพ่อลูกตระกูลเกิงจากไปไกล ลดสุ้มเสียงลงถามว่า “มู่เฟย จดหมายฉบับนั้นเป็นของปลอมจริงๆ?”

ฉีเฟยย้อนถามว่า “เจ้าเชื่อมั่นในฟู่อ๋องเจ้าหรือไม่?”

จูเกาเช่อกลืนน้ำลายคำหนึ่ง ตอบว่า “เชื่อ...เชื่อมั่น” ฉีเฟยกล่าวว่า “เราก็เชื่อมั่นฟู่อ๋องเจ้า ไม่ว่าตกอยู่ในสถานะลำบากอย่างไร มันต้องมีทางออกแน่นอน”

เกิงปิ่งเหวินพกความแค้นจากไป มันเป็นทัพหน้าของทัพใหญ่ ดังนั้นยึดตำแหน่งสำคัญ ก่อตั้งค่ายทหาร วุ่นวายทั้งกลางวันกลางคืน พอถึงกลางดึก รอบเมืองเป่ยผิงปรากฏแสงไฟดุจทะเลดาวบนท้องฟ้า ทหารรักษาเมืองเห็นเช่นนั้น ล้วนนึกหวาดหวั่นวิตก

วันรุ่งขึ้นพอถึงยามห้า ค่ายทหารของราชสำนักบังเกิดเสียงเป่าหลอดเขา ดังติดต่อกันสามครา สุ้มเสียงคล้ายวัวร้องคำราม ปลุกชาวเมืองเป่ยผิงตื่นขึ้นมา

นับตั้งแต่ฉีเฟยลงมา เหล่าแม่ทัพนายกองล้วนขึ้นกำแพงเมืองมาสังเกตการณ์ พอฟ้าสางสว่าง ในค่ายทหารบังเกิดเสียงดังหนักๆ วัวและ

ม้าหลายร้อยตัวเคลื่อนออกจากประตูค่าย ลากรถใหญ่มาหลายสิบคัน บนรถบรรทุกบันไดยืดยาวแน่น

จูเกาเซ่อขมวดคิ้วกล่าวว่า "เป็นบันไดเมฆ พวกมันคิดตีเมืองหรือ?"

ฉีเฟยกล่าวว่า "ฉางซิงโหวต้องการแก้แค้น ไม่อาจรอคอยแม้สักวันเดียว"

จูเกาเซ่ออดกล่าวมิได้ว่า "เอ่ยถึงเรื่องนี้ เมื่อวานไยต้องพาดพิงถึง**สือซันกู** *(อาหญิงที่สิบสาม)* หากไม่กระตุ้นโทสะของสองพ่อลูกตระกูลเกิง ยังสามารถยืดเวลาไปอีกหลายวัน รอจนฟู่อ๋องรุดมาช่วยเหลือ"

เวี่ยจือหยางบังเกิดความขุ่นเคือง ขณะจะกล่าวโต้แย้ง พลันได้ยินเยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "ตำราพิชัยสงครามมีว่าไว้ *'ศัตรูตกอยู่ในโทสะจริตให้ยั่วเย้า คอยรังควานให้เหน็ดเหนื่อยระอา'* เกิงปิ่งเหวินเพียงเป็นทัพหน้า มีโทสะได้โดยง่าย ละเมิดข้อห้ามของการศึก หากมันตั้งทัพอยู่กับที่ จัดสร้างเครื่องไม้เครื่องมือ รอจนทัพใหญ่มาถึงค่อยโหมตี ก็ยิ่งยากจะต้านทานได้"

จูเกาเซ่อนับแต่พบพานเยี่ยหลิงซู ก็ถูกสะกดทุกวิถีทาง จนใจที่เป็นเวลาใช้สอยผู้คน ไม่อาจแตกหักกัน ได้แต่ปั้นหน้าเคร่งเครียด กวาดตาไปนอกเมือง

ฉีเฟยยิ้มพลางกล่าวว่า "**เยี่ยจื่อฮุยซื่อ** *(ผู้บัญชาการแซ่เยี่ย)* รู้หลักพิชัยสงคราม นับเป็นที่คาดคิดไม่ถึง"

เยี่ยหลิงซูกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "เพียงถกยุทธการบนแผ่นกระดาษเท่านั้น"

พลันได้ยินเสียงกลองศึกดังขึ้น คนและม้านับไม่ถ้วนฮือออกจากค่าย ติดตามรถบันไดเมฆมาในระยะหลายร้อยก้าวค่อยหยุดยั้งลง แม่ทัพนายหนึ่งออกจากขบวน ร้องบอกว่า "ฉางซิงโหวเกิงปิ่งเหวิน**ต้าเจียงจวิน** *(แม่ทัพใหญ่)* มีคำสั่ง ให้ผู้คนในเมืองยอมจำนน หาไม่จะบดขยี้ผู้คนและตัวเมืองเป็นผุยผง"

จูเกาเช่อตะลึงลาน ฉีเฟยจึงกระตุกแขนเสื้อมัน ซื่อจื่อค่อยได้สติร้องบอกว่า “คิดสู้รบก็สู้รบ ไยต้องกล่าวมากความ?”

แม่ทัพนั้นกลับเข้าขบวน ไม่นานให้หลังเสียงกลองดังอีกครา บันไดเมฆเคลื่อนที่มา เมื่อปรากฏแก่สายตาทหารรักษาเมือง คล้ายเมฆลอยเลื่อนภูเขาเคลื่อนที่ เป็นสภาพที่น่าตระหนกนัก

หน้ากำแพงเมืองจัดตั้งเครื่องกีดขวางรูปเขากวาง ขวางทางของบันไดเมฆ ปรากฏไพร่พลขบวนหนึ่งโถมเข้ามา เคลื่อนย้ายเครื่องกีดขวางรูปเขากวาง จูเกาเช่อรีบร้องว่า “ยิงธนู...”

เยี่ยหลิงซูร้องทัดทานว่า “ช้าก่อน” จูเกาเช่อกล่าวอย่างไม่พอใจว่า “เยี่ยจื่อฮุยซื่อ ไฉนไม่ยิงธนู?”

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “ยิงธนูสามารถต้านบันไดเมฆหรือ?” จูเกาเช่อไม่ฟังเสียงทิ้งมือลง ปรากฏฝนธนูปลิวโปรยออกไป ในทัพข้าศึกปรากฏไพร่พลหลายร้อยคนถือโล่ขนาดใหญ่ต้านอยู่เบื้องหน้า ลูกธนูปักใส่โล่บังเกิดเสียงดังไม่ขาดหู

จูเกาเช่อบันดาลโทสะ สั่งให้ยิงธนูอีก ปรากฏฝนธนูเต็มท้องฟ้า มีคนถูกลูกธนูยิงทำร้ายล้มลง บนโล่ก็ปักเต็มไปด้วยลูกธนู ลักษณะคล้ายตัวเม่น

เครื่องกีดขวางรูปเขากวางถูกเคลื่อนย้ายออกไป บันไดเมฆรุกคืบเข้ามา เพื่อป้องกันวัวและม้าแตกตื่นตระหนก จึงเปลี่ยนเป็นใช้แรงงานมนุษย์ลากดึง ถึงแม้เคลื่อนที่ช้า แต่ก็ไม่หยุดยั้งชะงัก

จูเกาเช่อเห็นยิงธนูไม่ประสบผล ก็ไม่ทราบทำอย่างไรดี พลันได้ยินเสียงล้อรถเคลื่อนที่ พอเหลียวหน้าไป เห็นล้อไม้บดกับพื้น เคลื่อนย้ายเครื่องมือประหลาดมาหลายสิบกระบอก เครื่องมือนี้เป็นรูปสี่เหลี่ยมราวตู้ไม้ อยู่บนล้อรถสี่ล้อ ข้างหน้าเป็นท่อเหล็ก ด้านหลังเป็นถุงหนังวัว ท่อเหล็กยาวประมาณหกเชียะ หยาบเท่าขาคน ล้อรถสูงกว่าปีกกาบนกำแพง

จึงสามารถบังคับท่อเหล็กสูงต่ำได้

จูเกาเซ่อชมดูจนตะลึงลาน ถามว่า “นี่เป็นอะไร?”

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “กระบอกฉีดเหินฟ้า”

ได้ยินเสียงกลไกทำงาน บันไดเมฆยกตั้งตรง ไพร่พลใช้เกราะเหล็กคลุมร่าง มือถือโล่แกร่ง บังคับบันไดเมฆล้มมาบนกำแพงเมือง

จูเกาเซ่อถอยกายไปด้วยความตระหนก เยี่ยหลิงซูร้องคำ “ยิง” ทหารรักษาเมืองก็กดถุงหนังลง บังเกิดเสียงดุจลาร้อง ท่อเหล็กพวยพุ่งเปลวไฟยาวร่วมวาออก

บันไดเมฆพอดีล้มมาถึง เหล่าไพร่พลบนบันไดเมฆเห็นเปลวไฟพวยพุ่งมาปะทะหน้า ต้องตกตะลึงพรึงเพริด พริบตานั้นทั้งคนบันไดเกิดเพลิงลุกไหม้ เสียงแผดร้องดังโหยหวน ในอากาศอบอวลด้วยกลิ่นเหม็นไหม้

น้ำมันที่บรรจุอยู่ในกระบอกฉีดเป็นของเกาะตะวันออก จุดติดง่ายระเบิดได้โดยง่าย พอพวยพุ่งออกมา สามารถหลอมเหล็กละลาย ไพร่พลบนบันไดเมฆกลับกลายเป็นลูกไฟดวงหนึ่ง พลิกร่วงลงจากบันไดเมฆ

กระบอกฉีดแบ่งเป็นสองส่วน ส่วนหนึ่งพ่นไฟ ส่วนหนึ่งเติมน้ำมันทำงานไม่หยุดหย่อน เปลวไฟพวยพุ่งไม่ขาดสาย ตอนแรกยิงใส่ไพร่พลที่ปีนกำแพง จากนั้นพ่นใส่บันไดเมฆ พริบตานั้นบันไดเมฆหลายสิบอันกลายเป็นคบไฟลุกช่วงโชติขึ้นมา

เหล่าแม่ทัพราชสำนักเห็นแต่ไกล ล้วนปากอ้าตาค้าง ไพร่พลที่ตามหลังเห็นเช่นนั้น ต่างก็หยุดชะงักลง

เกิงปิ่งเหวินทั้งแตกตื่นทั้งโกรธแค้น ออกคำสั่งใหม่ เสียงกลองพลันดัง ขบวนทัพเปิดออกเป็นช่อง ไพร่พลนับหมื่นผลักดันรถใหญ่ออกมา บนรถคลุมหลังคา บรรทุกดินโคลนเคลื่อนใกล้กำแพงเมือง เทดินลงที่เชิงกำแพง

รถมุงหลังคานับร้อยนับพัน หลังคารถเป็นสีดำมะเมื่อม ไพร่พลซ่อนอยู่ใต้หลังคาอย่างมิดชิด เมื่อมองจากบนกำแพงเมือง คล้ายเต่ายักษ์นับไม่ถ้วนคืบคลานเข้ามา

กองดินยิ่งสุมยิ่งท่วมสูง หากไม่สกัดยับยั้ง จะสุมเป็นภูเขา ก่อเป็นเนินเฉียง จนถึงบนกำแพงเมือง พอสร้างเนินสำเร็จ เมืองจะถูกตีแตกในบัดดล

จูเกาเซ่อรีบออกคำสั่ง ทิ้งไม้ซุงก้อนหินลงมา มิคาดหลังคารถตรงกลางสูง ทั้งสี่ด้านเอียงลาดต่ำลง ไม้ซุงพอถล่มลงมา ก็กลิ้งตกไปสองฟากข้าง

ฉีเฟยชี้มือไปยังเบื้องล่าง ถามว่า “เกาเซ่อ เจ้ารู้จักรถประทุนนี้หรือไม่?”

จูเกาเซ่อปากอ้าตาค้าง ฉีเฟยมีสีหน้าผิดหวัง พลันได้ยินเยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “นี่เป็นรถเต่าดำ ส่วนหลังเป็นเต่า ลักษณะเป็นงู ฐานก่อด้วยดินคลุมด้วยเกราะโล่ อย่าได้เห็นมันมีลักษณะอัปลักษณ์ ครั้งกระโน้นรถประทุนนี้ใช้ถมกำแพงขุดคูลึก ศัตรูไม่อาจทำอย่างไรได้”

ฉีเฟยผงกศีรษะกล่าวว่า “ใช่แล้ว ครั้งกระโน้นท่านพ่อพบความเพลี่ยงพล้ำที่ทะเลทรายตอนเหนือ ถูกทัพมองโกลสิบหมื่นล้อมไว้ ล้วนอาศัยรถเต่าดำชนิดนี้ฝ่าฝนธนู ขุดคูสร้างกำแพงเมือง ตั้งรับเป็นเวลาเดือนเศษ เราเพียงได้ยินชื่อ วันนี้เพิ่งพบเห็นเป็นครั้งแรก เยี่ยจื่อฮุยซื่อเมื่อรู้จักคงมีวิธีจู่โจมทำลายแล้ว”

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “คิดทำลายรถเต่าดำ ต้องใช้ระเบิดเพลิงอสนี” พลางโบกมือร้องสั่งว่า “ยกกระปุกอสนีมา”

เห็นกระบอกฉีดถดถอยไป ทหารรักษาเมืองหลายร้อยคนหิ้วกระสอบป่านมาแทนที่ พอแก้ปากถุงออก ภายในบรรจุเต็มไปด้วยกระบอกไม้ไผ่ ปากกระบอกใช้ดินเหนียวอุดไว้ ข้างนอกมีเชือกกระดาษฟั่นเป็นสาย

ชนวน

จูเกาเซ่อกล่าวอย่างเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่งว่า “กระบอกไม้ไผ่สามารถทุบทำร้ายคน?”

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “กระบอกไม้ไผ่ไม่มีประโยชน์ แต่สิ่งของภายในจึงร้ายกาจ”

จูเกาเซ่อไม่ทันซักถาม ทหารรักษาเมืองก็จุดสายชนวน จากนั้นโยนกระบอกไม้ไผ่ลงไปนับร้อยอัน กระบอกไม้ไผ่ตกลงบนหลังคารถ เกลือกกลิ้งลงไปจนถึงใต้รถเต่าดำ

ไพร่พลในรถไม่ทราบที่มาเป็นวัตถุใด พริบตาที่ตะลึงลาน กระบอกไม้ไผ่นับร้อยก็แตกระเบิดพร้อมกัน บังเกิดเป็นเสียงดังปานจุดประทัด ควันไฟกระเซ็นซ่าน ท่ามกลางควันหนาทึบ ปรากฏลูกกลมเหล็กพวยพุ่งออกมานับไม่ถ้วน ที่อยู่ใกล้ก็ถูกระเบิดเป็นผุยผง ที่อยู่ไกลหน้าตายับเยิน หลั่งโลหิตโซมกาย ต่อให้อยู่ห่างหลายวายังหลบไม่พ้น ถูกสะเก็ดระเบิดพุ่งใส่ส่งเสียงแผดร้องดังระงม

หลังการระเบิด กระบอกที่ทำจากไม้เผาไหม้หมดสิ้น รถเต่าดำสร้างจากไม้ จึงพลอยลุกไหม้ ทั้งมีจำนวนมาก คันนี้พอลุกไหม้ ก็ลามถึงคันนั้นเพียงครึ่งชั่วยาม รถเต่าดำลุกไหม้กว่าครึ่ง จนกลับกลายเป็นทะเลเพลิง นอกอัคคีเพลิงเกิดควันดำคละคลุ้ง มาตรว่ามีไพร่พลรอดชีวิต ก็ถูกควันรมจนหนีเตลิดออกมา จูเกาเซ่อออกคำสั่งคำหนึ่ง ทหารรักษาเมืองยิงธนูซ้ำเติม สุดท้ายคงเหลือไพร่พลหลบหนีกลับไปไม่ถึงครึ่งหนึ่ง

อัคคีครั้งนี้เผาไหม้ตั้งแต่หลังเที่ยงถึงพลบค่ำ เผาไหม้เป็นเวลาครึ่งวัน รถไม่มีสภาพของรถ ผู้คนไม่เป็นสารรูปผู้คน ถูกเผาจนดำเป็นตอตะโก ส่งกลิ่นเหม็นคละคลุ้งสุดทนทาน

เกิงปิ่งเหวินถอยทัพกลับอย่างทุลักทุเล ฉีเฟยกับพวกยืนบนกำแพงเมือง มองดูควันไฟค่อยๆ ดับลง ทุกคนเงียบงันไม่ส่งเสียง เยี่ยหลิงซูหน้า

ซีดเผือด มองดูซากศพที่เชิงกำแพง อานุภาพของระเบิดไฟอสนีอยู่เหนือความคาดหมายผู้คน นางความจริงมิใช่สตรีอ่อนแอ แต่เพียงวันเดียวก็คร่าชีวิตไพร่พลไปหลายพันคน ความสยดสยองของภาพเหตุการณ์เป็นสิ่งที่คาดคิดไม่ถึงมาก่อน

ทหารทางการล่าถอยหมดสิ้น ทัพเอี้ยนก็ลงจากกำแพงเมืองไปสะสางสถานที่ เยี่ยหลิงซูพกความกลัดกลุ้มเดินลงจากหอสังเกตการณ์ พอกลับถึงโรงงาน ก็ขังตัวเองอยู่ในห้อง ทั้งไม่พบพานคน และไม่จัดการเรื่องราว

เวี่ยจือหยางไม่มีความรู้เรื่องกลไกก่อสร้าง ไม่ทราบทำอย่างไรดี ได้แต่ไปหาฮัวหมิง ฮัวหมิงทอดถอนใจกล่าวว่า “เรื่องการศึกสงครามความจริงเป็นเรื่องราวที่สยดสยอง หลิงซูดูเหมือนดื้อรั้นเด็ดเดี่ยว จิตใจกลับอ่อนไหว หลังเหตุการณ์ในวันนี้ คงนึกเสียใจ” พลางถลึงตาใส่เวี่ยจือหยาง กล่าวว่า “ล้วนต้องโทษว่า หากมิใช่ท่าน นางไหนเลยม้วนเข้าสู่การต่อสู้ช่วงชิงครั้งนี้?”

เวี่ยจือหยางฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “แม่นางเยี่ยรับไม่ได้ ท่านก็เกลี้ยกล่อมนางวางมือ ทางด้านอ๋องเฟยปล่อยให้ข้าพเจ้ารับมือเอง”

ฮัวหมินสั่นศีรษะกล่าวว่า “สายไปแล้ว หลิงซูมีวาจาเป็นสัจจะ ต้องไม่เลิกล้มกลางคัน รอจนท่านกลับไป นางอาจได้คิดแล้ว”

เวี่ยจือหยางกลับที่ทำการ พบว่าฮัวหมิงกล่าวไม่ผิด เยี่ยหลิงซูออกจากห้อง คลุมเสื้อคลุมสีแดงเข้ม กำลังสั่งการให้ช่างแรงงานหลอมกระบอกปืนใหญ่ ไฟในเตาเต้นระริก คลื่นความร้อนแผ่ซ่านออกมา หญิงสาวยืนอยู่หน้าเตา ถูกแสงไฟขับจนแดงสดใส

เยี่ยหลิงซูเหลียวหน้ามาเห็นเวี่ยจือหยาง จึงกระชับเสื้อคลุมกล่าวว่า “ตามข้าพเจ้ามา” พลางพลิกตัวขึ้นม้า ควบขับออกจากที่ทำการ

เวี่ยจือหยางพกความสงสัยติดตามหลัง ทั้งสองควบม้าตลอดทาง

เห็นบนท้องถนนปรากฏไพร่พลทหารเคลื่อนไหวอย่างคึกคัก บ้านเรือนราษฎรสองฟากข้างกลับมืดมิดไร้แสงไฟ หนึ่งเคลื่อนไหว หนึ่งสงบตัดกันเพิ่มความลี้ลับอยู่หลายส่วน

ทั้งสองควบม้าถึงริมบึงอี้เฉวียน เยี่ยหลิงซูหยุดม้ายืนดู เห็นบัวในบึงโรยรา บนผิวบึงมีเกล็ดน้ำแข็งเบาบาง ระหว่างกำแพงเมืองกับบึงน้ำที่ห่างไปจุดไฟสว่างไสว แว่วเสียงคนอึกทึกวุ่นวาย

เวี่ยจือหยางเพ่งตามอง เห็นซือหนันถิงกับหยางฟงไหลบงการช่างแรงงานกับพลทหารติดตั้งระหัดหลายตัว ข้างบนมีท่อไม้ไผ่ใช้หนังดิบเชื่อมต่อกัน ปลายหนึ่งแหย่ไปในบึง ปลายหนึ่งต่อถึงบนกำแพงเมือง ข้างระหัดวิดน้ำจัดตั้งหม้อขนาดใหญ่หลายใบ เชื่อมท่อไม้ไผ่ไว้เช่นกัน ใต้หม้อจัดตั้งเตา สามารถจุดไฟได้

เมื่อควบม้าถึงพื้นที่โรงงาน ซือหนันถิงกับหยางฟงไหลเข้ามารับหน้า

เยี่ยหลิงซูชี้มือไปที่ระหัดวิดน้ำ กล่าวว่า “จุนจู่ทั้งสอง เมื่อใดจึงแล้วเสร็จ?”

ซือหนันถิงตอบว่า “ต้องอีกสามวัน” เยี่ยหลิงซูผงกศีรษะกล่าวว่า “ขอให้เร่งเร็วกว่านี้”

เวี่ยจือหยางมองดูระหัดและหม้อขนาดใหญ่ ถามว่า “ซือจุนจู่ นี่เป็นเครื่องมืออันใด?”

ซือหนันถิงกล่าวว่า “นี่เป็นระหัดปลาวาฬ หากใช้ผู้คนหมุนระหัดสามารถส่งน้ำขึ้นถึงบนกำแพง”

เวี่ยจือหยางถามอีกว่า “หม้อเหล่านั้นเล่า?” หยางฟงไหลชิงกล่าวว่า “หน้าโง่ หากอากาศเย็นลง น้ำไหลเข้าท่อไม้ไผ่แข็งตัวเป็นน้ำแข็งจะทำอย่างไร?”

เวี่ยจือหยางหัวร่อออกมา พลันเห็นเยี่ยหลิงซูกระตุ้นม้าจากไป จึง

รีบติดตามไป ปากถามว่า “สูบน้ำขึ้นบนกำแพงเมืองมีประโยชน์ใด?”

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “อาจมีประโยชน์ อาจไม่มีประโยชน์ ขึ้นอยู่กับข้าศึกลงมืออย่างไร?”

เวี่ยจือหยางคิดซักถาม แต่เห็นนางหงอยเหงาซึมเซา ไม่สะดวกกับการเอ่ยปาก ทั้งสองอ้อมริมฝั่งไป ไม่นานก็ทอดทิ้งแสงไฟกับสุ้มเสียงไว้ที่ด้านหลัง

ลมหนาวพัดกรูมา พัดอยู่ครู่หนึ่ง ปรากฏเกล็ดหิมะปลิวโปรย ตอนแรกเพียงเป็นเม็ดข้าว ยิ่งตกยิ่งหนัก ราวกับเป็นขนนก

เยี่ยหลิงซูกระโดดลงจากหลังม้า ยื่นมือกอบหิมะไว้ เวี่ยจือหยางจึงกล่าว “แม่นางเยี่ย หิมะตกแล้ว ยังคงกลับกันเถอะ”

เยี่ยหลิงซูสั่นศีรษะ จูงม้าข้ามสะพาน เข้าไปในเก๋งมังกรทอง เกาะราวลูกกรง มองดูน้ำในบึง ผ่านไปเนิ่นนานจึงกล่าวเบาๆ ว่า “เวี่ยจือหยาง นรกมีจริงหรือ?”

เวี่ยจือหยางงงงันวูบ จึงหัวร่อออกมากล่าวว่า “ท่านถามทำอะไร?”

เยี่ยหลิงซูกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า “หากว่านรกมีจริง ข้าพเจ้าจะช้าเร็วต้องลงไป” นางยกสองมือขึ้น กล่าวอีกว่า “สองมือของข้าพเจ้าสกปรกไปแล้ว” พลันหลั่งน้ำตาออกมา น้ำตาหยดหยาดลงยังใจกลางฝ่ามือ สายลมพอพัดผ่าน ก็แข็งตัวเป็นน้ำแข็งเบาบาง

เวี่ยจือหยางไม่ทราบตอบอย่างไรดี ชั่วครู่จึงกล่าว “ร้อยผิดพันผิดล้วนโทษว่าข้าพเจ้า”

เยี่ยหลิงซูสั่นศีรษะกล่าวว่า “ไม่ ต้องโทษว่าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเป็นคนอัปมงคล ทำร้ายท่านแม่ ทำร้ายท่านทูตหัวและฉู่เซียนเซิง ตอนนี้ยังทำร้ายผู้คนนับพัน”

เวี่ยจือหยางพลุ่งพล่านใจขึ้นมาร้องบอกว่า “แม่นางเยี่ย เมื่อเข้าสู่สมรภูมิ ท่านไม่ฆ่าคน คนจะฆ่าท่าน ฆ่าคนเท่ากับช่วยคน จำเป็นต้อง

ลงมือ หากจะโทษว่าก็โทษว่าเหล่าเจ้าชีวิต เพราะเพื่อบรรลุความคิดส่วนตัว หักใจทนดูเหล่าราษฎรทนทุกข์เวทนา”

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “พวกมันเป็นตัวการความผิด พวกเราเป็นคนช่วยกระพือความชั่วร้าย” หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า “เมื่อเยาว์วัย เหล่าผู้อาวุโสบนเกาะร่ำร้องให้กู้ชาติ แต่เพียงเมืองเป่ยผิงเมืองหนึ่ง ก็มีคนตายมากมายถึงเพียงนี้ หากคิดตีชิงแผ่นดิน ไม่ทราบต้องยึดเมืองเป่ยผิงอีกกี่เมือง ผู้คนช่างประหลาดแท้ ทั้งที่ทราบว่าไม่เป็นผลดีต่อตัวเอง พานยังคิดกระทำ”

เวี่ยจือหยางเงียบงันชั่วขณะจึงทอดถอนใจกล่าวว่า “แม่นางเวี่ยท่านสามารถวางมือ”

เยี่ยหลิงซูเหลียวหน้ามา กล่าวถามว่า “ท่านวางมือได้หรือ?”

เวี่ยจือหยางบังเกิดความเลื่อนลอย ความคิดประดังเข้าสู่ห้วงสมอง บัดเดี๋ยวนึกถึงเหลียงซือฉิน บัดเดี๋ยวนึกถึงจูเหว่ย สำหรับกับมัน การทำสงครามเป็นเรื่องอันโฉดเขลา ความจริงไม่คิดเข้าร่วม แต่เพราะบุญคุณนานัปการ ทำให้มันยากสลัดหลุดได้ จึงกล่าว “ข้าพเจ้าไม่”

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “ท่านไม่ อย่างนั้นข้าพเจ้าก็ไม่”

เวี่ยจือหยางเรียกหา “แม่นางเยี่ย...” รู้สึกลำคอตีบตัน ไม่อาจกล่าววาจาใดได้

เยี่ยหลิงซูแหงนมองท้องฟ้า พึมพำว่า “หิมะที่ตกหนักนัก หากไม่ทำสงคราม จะเป็นปีแห่งการเก็บเกี่ยวที่อุดมสมบูรณ์”

เวี่ยจือหยางขยับเขยื้อนริมฝีปาก สุดท้ายไม่กล่าววาจา เยี่ยหลิงซูเงียบงันชั่วขณะ พลันกล่าวว่า “เวี่ยจือหยาง ท่านพกขลุ่ยมาหรือไม่?”

เวี่ยจือหยางตอบว่าพกมา พลางดึงขลุ่ยเขียวศูนย์ตาออกมา

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “เป่าเพลงให้ข้าพเจ้าฟังสักเพลง เป็นเพลงเทพคีตาหมุนรอบเถอะ”

เวี่ยจือหยางรู้สึกหัวใจร้อนวูบ นึกถึงภาพเหตุการณ์บนเกาะตะวันออก สร้างความสะท้อนใจยิ่ง จากนั้นค่อยขวางขลุ่ยเป่าเป็นเสียงดัง บทเพลงยังคงสดใสกังวาน แต่เพิ่มความอ้อยส้อยเข้าไป คล้ายเมฆคลอเคล้าขุนเขา คล้ายเรือโดดเดี่ยวกลางทะเล

สุ้มเสียงลอดออกจากรูขลุ่ย ถ่ายทอดไปไกลโข สรรพเสียงวุ่นวายบนกำแพงเมืองค่อยสงบลง จวบกระทั่งเงียบงันไป เสียงลมบนท้องฟ้าก็กลับกลายเป็นอ่อนโยนนุ่มนวล คล้ายกับสวรรค์ก้มลงมองดู ทอดถอนใจยาวออกมา

ผ่านไปเนิ่นนาน เวี่ยจือหยางค่อยลดขลุ่ยหยกลง เยี่ยหลิงซูเหม่อลอยซึมเซา คล้ายเรือน้อยลำหนึ่งยังล่องลอยอยู่ในเสียงขลุ่ย ชั่วครู่ค่อยทอดถอนใจกล่าวว่า "คืนนี้ได้ฟังเพลงนี้ ต่อให้พรุ่งนี้ต้องตาย ก็ปราศจากความเสียใจอีก" กล่าวจบลอยตัวขึ้นม้า ควบขับจากไป ทอดทิ้งเวี่ยจือหยางอยู่หน้าบึงน้ำเยียบเย็นหิมะพัดพลิ้ว ลืมเลือนว่าอยู่แห่งหนใด

อากาศนับวันแต่จะเหน็บหนาว ลมหิมะนับวันแต่จะรุนแรง เอี้ยนอ๋องเป็นห่วงเมืองเป่ยผิง จึงเดินทางทั้งกลางวันกลางคืน มันรู้หลักการทหาร ระหว่างเดินทัพส่งหน่วยสอดแนมออกไปนับร้อย กระจายไปยังพื้นที่นับร้อยลี้

วันนี้ระหว่างเดินทัพ ในลมหิมะทางเหนือปรากฏเงาร่างสายหนึ่งขึ้นพอใกล้เข้ามา กลับเป็นหนึ่งในหน่วยสอดแนมที่ส่งออกไป

หน่วยสอดแนมนั้นถูกธนูยิงใส่กลางหลัง หลั่งโลหิตโซมกาย พอพบเห็นเอี้ยนอ๋อง ก็หลงเหลือลมหายใจรวยริน กล่าวว่า "ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือมีทัพมองโกล พวกมันพบเห็นพวกเรา ไล่กวดตามเป็นระยะทางร้อยกว่าลี้ ผู้ร่วมทางทั้งหมดคงเหลือเรารอดกลับมาคนเดียว..." กล่าวพลางกระอักโลหิต ศีรษะห้อยพับไปด้านข้างสิ้นใจตาย

เอี้ยนอ๋องสั่งให้หยุดพักตั้งค่าย เรียกประชุมแม่ทัพคู่ใจ กล่าวว่า “เราคาดการณ์ไม่ผิด ทัพใหญ่มองโกลลงใต้มา ฉวยโอกาสที่เราสู้รบกับราชสำนัก คิดซุบมือเปิบ”

เต้าเยียนยกมือลูบเคราก่าวว่า “เรื่องนี้ตึงมือยิ่ง ทัพมองโกลตามหลังเรา คล้ายชนักปักหลัง เรากับราชสำนักไม่ว่าใครแพ้ใครชนะ ล้วนประสบความสูญเสีย เมื่อถึงเวลาทัพมองโกลฉวยโอกาสโจมตี เกรงว่าไม่อาจรักษาพื้นที่เอี้ยนหวินไว้ พื้นที่เอี้ยนหวินเป็นประตูของแผ่นดินจงหยวน หากถูกมองโกลยึดครอง ก็จะบุกตะลุยรุกคืบลงมา”

จางอี้กล่าวว่า “ฐานที่มั่นตวอเอี๋ยนเป็นชนชาติเดียวกับมองโกล พวกม่านอี๋กลับกลอกไม่แน่นอน หากเราเข้มแข็ง ยังสามารถควบคุมได้ แต่สู้รบกับราชสำนักเพลี่ยงพล้ำ ฐานที่มั่นตวอเอี๋ยนจะจับมือกับทัพมองโกล เมื่อถึงเวลาคงเลวร้ายสุดคาดคิด”

ชิวฟุไม่เห็นด้วยกล่าวว่า “ข่านมองโกลคุนเถี่ยมู่เอ๋อถือกำเนิดจาก**ตระกูลทองคำ*** แต่อำนาจตกอยู่ในมือราชครูเถี่ยมู่หลี ฐานที่มั่นตวอเอี๋ยนให้ความเคารพต่อตระกูลทองคำ แต่มีอคติต่อเถี่ยมู่หลี หากให้โจมตีเถี่ยมู่หลี ฐานที่มั่นตวอเอี๋ยนต้องไม่ยอมอยู่ล้าหลัง”

เต้าเยียนกล่าวว่า “ในสถานการณ์ปัจจุบัน หากคลายวงล้อมเมืองเป่ยผิงก่อน ต้องถูกทัพมองโกลฉกฉวยโอกาส หากขึ้นเหนือโจมตีมองโกล มาตรว่าโชคดีได้ชัย ก็พบกับความสูญเสีย ไม่มีเรี่ยวแรงต่อต้านกับราชสำนัก”

เหล่าแม่ทัพแสดงความเห็นต่างๆ นานา ชั่วครู่ยังไม่มีข้อสรุป เอี้ยนอ๋องเดินไปเดินมา พลันชะงักเท้าลง เรียกหาว่า “จูเหนิง”

จูเหนิงเดินออกมา เอี้ยนอ๋องกล่าวช้าๆ ว่า “จูเหนิง ท่านไปยังหลิวเจียโข่ว ระดมกำลังของทัพเรา ปลอมแปลงโฉมลงใต้ ดึงดูดทัพทางใต้ไป

---

* หมายถึงตระกูลเจิงกิสข่าน

ยังด่านสงถิง คลายวงล้อมให้กับเมืองเป่ยผิง”

จูเหนิงมีสีหน้าเคลือบแคลงสงสัย จางอี้ร้องโพล่งว่า “อ๋องแหย ท่านคิดขึ้นเหนือ?”

เอี้ยนอ๋องกล่าวเสียงหนักๆ ว่า “หากเราลงใต้ เท่ากับชักศึกเข้าบ้าน การพ่ายแพ้แก่ราชสำนักเพียงเป็นเรื่องภายในราชนิกุล หากสูญเสียพื้นที่เอี้ยนหวิน จะเป็นคนบาปของแผ่นดิน” มันเน้นย้ำว่า “นี่เป็นแผ่นดินของฮ่องเต้ผู้ล่วงลับ เราไม่อาจประพฤติเป็นสือจิ้งถัง”

สือจิ้งถังความจริงเป็นแม่ทัพใหญ่ในช่วงถังยุคหลัง เนื่องเพราะบาดหมางใจกับฮ่องเต้จึงลุกฮือก่อกบฏ ขอความช่วยเหลือจากกษัตริย์ชี่ตัน ชักศึกเข้าบ้านมาล้มล้างถังยุคหลัง เพื่อตอบแทนกษัตริย์ชี่ตัน จึงยกสิบหกเขตเอี้ยนหวินให้ นับแต่นั้นแผ่นดินจงหยวนสูญเสียด่านหน้า สามร้อยกว่าปีนี้ต้องถูกพวกม่านอี๋ทางเหนือย่ำยีบีฑา

ในกระโจมเงียบงันชั่วขณะ เต้าเยียนจึงผุดลุกขึ้นประนมมือกล่าวว่า “อ๋องแหยมีจิตใจกว้างขวาง ปณิธานกว้างไกล เทียบเท่าผู้ยิ่งใหญ่โบราณกาล”

เหล่าแม่ทัพก็คุกเข่าลงกล่าวว่า “อ๋องแหยเปรื่องปราดยิ่ง”

เอี้ยนอ๋องโบกมือบอกให้ลุกขึ้นแล้วกล่าว “ทัพฮั่นไม่ถนัดในการขี่ม้ายิงธนูล้วนรั้งอยู่ เพียงนำฐานที่มั่นตวอเอี๋ยนไป”

จางอี้กล่าวอย่างลังเลว่า “ฐานที่มั่นตวอเอี๋ยนกับมองโกลเป็นชนชาติเดียวกัน หากไม่เชื่อฟังคำสั่ง ไยมิใช่คลาดเรื่องสำคัญ?”

เอี้ยนอ๋องกล่าวว่า “กลัวอันใด ให้ปิดข่าวไว้ซุ่มโจมตียามวิกาล ภายหลังเสร็จศึก พวกมันยังไม่ทราบว่าข้าศึกเป็นใคร”

ภายใต้สถานการณ์ซับซ้อน เอี้ยนอ๋องใช้คำพูดไม่กี่คำก็คลี่คลายสิ้น เหล่าแม่ทัพล้วนยอมรับนับถือจนหมดใจ หลังจากนั้นเอี้ยนอ๋องส่งเหล่าแม่ทัพไปจัดขบวนทัพเตรียมทำศึก คงรั้งตัวเต้าเยียนไว้ ถามว่า “ระหว่าง

นี้หนิงอ๋องเป็นอย่างไร?"

เต้าเยียนกล่าวว่า "เราทำตามคำสั่งอ๋องแหย แยกมันออกจากอ๋องเฟยและกงจู่ สร้างความกลัดกลุ้มหม่นหมองแก่มัน ในความเห็นอาตมา มิสู้ให้พวกมันสามีภรรยาพี่น้องพบกันประเสริฐกว่า"

เอี้ยนอ๋องขบคิดแล้วกล่าว "ตกลง เราจะไปเยี่ยมมัน"

ทั้งสองออกจากกระโจม ขี่ม้าไปถึงหน้ากระโจมของหนิงอ๋อง ยังไม่ทันเข้าไป ได้ยินเสียงพิณดังลอดออกมา ฟังจากสุ้มเสียงแสดงว่าคนดีดพิณกลัดกลุ้มไม่คลาย

เอี้ยนอ๋องเลิกผ้าม่านเข้ากระโจม หนิงอ๋องพอพบเห็นพระเชษฐา รีบผลักโต๊ะพิณออก คุกเข่าลงโขกศีรษะ เอี้ยนอ๋องชิงประคองมันลุกขึ้น กล่าวว่า "เราสองเป็นพี่น้อง เกรงอกเกรงใจอันใด การมาของเราผู้พี่ครั้งนี้ คิดขอให้น้องเราขีดเขียนสิ่งหนึ่ง"

หนิงอ๋องงงงันวูบจึงกล่าว "ผู้น้องความรู้น้อยนิด ยากรับหน้าที่สำคัญได้" เอี้ยนอ๋องหัวร่อฮาฮากล่าวว่า "หากท่านความรู้น้อยนิด เราผู้พี่คงเป็นถุงฟางข้าวแล้ว"

เต้าเยียนปรายตาบอกใบ้ ผู้ติดตามก็นำกระดาษพู่กันมา คลี่กางบนโต๊ะ เอี้ยนอ๋องยิ้มพลางกล่าวว่า "สือซี ทำศึกต้องมีข้ออ้าง ท่านมีวรรณศิลป์เป็นเลิศ ให้ร่างหนังสือสยบเภทภัย กำจัดขุนนางโฉดข้างพระองค์ ด่าทอเหล่าขุนนางกังฉินรอบหนึ่ง ไม่ว่าหวงจื่อเฉิง ฉีไท่ เหมยอิน จั่วจิ้ง หลี่จิ้งหลง เกิงปิ่งเหวิน กว๋ออิงล้วนไม่ปล่อยปละละเว้น ส่วนฮ่องเต้หลานเราโฉดเขลาเบาปัญญา ไม่รู้จักจำแนกผู้คน เปลี่ยนแปลงกฎของบรรพชนเป็นที่ผิดหวังของฮ่องเต้ผู้ล่วงลับ ก็ต้องแจกแจงให้ครบถ้วน"

หนิงอ๋องหน้าซีดเผือด กล่าวว่า "นี่...ผู้น้องเพิ่งทำหนังสือขออภัยโทษ หากตอนนี้เขียนประกาศออกไป ไยมิใช่เป็นคนกลับกลอกไม่แน่นอน หากชนชาวโลกเห็นว่าผู้น้องเป็นคนไร้สัจจะ ประกาศฉบับนี้ก็ไม่เป็นที่

ยอมรับของผู้คน"

เอี้ยนอ๋องหยีตามองดูหนิงอ๋อง หนิงอ๋องก้มศีรษะลง ไม่กล้าสบตากับพระเชษฐา ได้ยินเอี้ยนอ๋องกล่าวว่า "เช่นนี้เป็นว่าท่านไม่คิดเป็นคนกลับกลอกแล้ว?"

หนิงอ๋องตะกุกตะกักว่า "เรา...เรา" เอี้ยนอ๋องกล่าวว่า "เรื่องที่แล้วมาไม่พูดถึง แต่ประกาศฉบับนี้ท่านต้องเขียนแน่นอน มิเพียงต้องเขียน ทั้งยังเขียนอย่างเผ็ดร้อนดุดัน ให้ฮ่องเต้หลานเราพออ่านดู ต้องกระโดดโลดเต้นขึ้นมา หากท่านไม่เขียน ถือว่าเป็นนกมีหูหนูมีปีก รอจนเราเพลี่ยงพล้ำจะไสม้ากลับไปหาราชสำนัก อย่างนั้นท่านมิสู้ไปในบัดดลประเสริฐกว่า"

พลางยกมือขึ้น องครักษ์ก็เลิกผ้าม่านปล่อยให้ลมหนาวพัดกรูเข้ามา โชยพัดจนหนิงอ๋องขดตัวเป็นก้อนกลม มันทราบดีว่าเอี้ยนอ๋องบีบบังคับเช่นนี้ เพื่อตัดทางถอยของมัน หลังจากเขียนประกาศฉบับนี้ ก็ต้องติดตามเอี้ยนอ๋อง จวบจนตายจึงเลิกรา

หนิงอ๋องบังเกิดความสิ้นหวัง กระแทกนั่ง หยิบพู่กันขึ้น เอี้ยนอ๋องยิ้มพลางโบกมือวูบ องครักษ์ก็ปล่อยผ้าม่านลง

หนิงอ๋องขีดเขียนเป็นเวลา**สองเข็ก** *(สามสิบนาที)* ค่อยวางพู่กันลง เอี้ยนอ๋องหยิบต้นร่างไปอ่านดูเที่ยวหนึ่งแล้วกล่าว "สมเป็นสือซีตี้ ความเรียงสละสลวยยิ่ง ฮา หลังจากคัดลอกแล้วประทับตราหนิงอ๋อง ก็ส่งไปยังนครหลวง"

หนิงอ๋องก้มศีรษะรับคำ ได้ยินเอี้ยนอ๋องกล่าวว่า "สือซี เราทราบว่าท่านไม่ยินยอมพร้อมใจ"

หนิงอ๋องสะดุ้งเฮือกรีบคุกเข่าโขกศีรษะ กล่าวว่า "มิกล้า มิกล้า..."

เอี้ยนอ๋องกล่าวว่า "กล้าหรือไม่เป็นอีกเรื่องหนึ่ง แต่สือซีท่านก็ทราบในสายตาเราซื่อเกอ ไม่ปล่อยให้เม็ดทรายบดบัง"

กล่าวจบเดินออกจากกระโจม หนิงอ๋องค่อยหยุดการโขกศีรษะ ฟุบ

ร่างกับพื้น สะอื้นไห้โดยไร้เสียง

ยามนั้นม่านกระโจมเลิกวูบ ลมหนาวม้วนพัดเข้ามา สุ้มเสียงหนึ่งเรียกอย่างขลาดเขลาว่า "อ๋องแหย..."

หนิงอ๋องเงยหน้าขึ้น เห็นหนิงอ๋องเฟยจูงมือซื่อจื่อยืนอยู่หน้าม่านกระโจม ส่วนจูเหว่ยอุ้มบุตรคนรองเพ่งตามอง

หนิงอ๋องพอพบเห็นจูเหว่ย ก็บันดาลโทสะ กระโดดปราดขึ้น แย่งชิงบุตรชายมา ตวาดว่า "ท่านยังมีหน้ามาพบเรา?" มันพานระบายความคับแค้นเดือดดาลใส่นาง กล่าวว่า "ท่านแสร้งเป็นคนดีอันใด หากมิใช่ท่านเราไหนเลยมีสภาพเช่นนี้ ท่านเป็นเหตุให้เราสูญเสียรากฐานที่มีอยู่ กลายเป็นพวกเดียวกับกบฏ วันหน้าถูกประหารทั้งตระกูล ล้วนได้รับการประทานจากท่าน..."

ทุกคำพูดคล้ายมีดแหลมคม ทิ่มแทงใส่หัวใจจูเหว่ย ดวงตานางเอ่อคลอด้วยน้ำตา จนสายตาเลอะเลือนพร่ามัว กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า "เกอเกอ ท่าน...ท่านเข้าใจผิดแล้ว..."

หนิงอ๋องทวนคำเข้าใจผิด กล่าวอย่างเคียดแค้นว่า "ท่านก่อเรื่องก่อราวขึ้น มิใช่เพื่อแต่งให้กับโจรน้อยแซ่เวี่ยหรอกหรือ เอี้ยนอ๋องยินยอมให้ท่านแต่งกับมัน ท่านก็ลืมเลือนคุณธรรมกตัญญู ไม่เสียดายกับการทำร้ายพี่ชายตัวเอง ผลักไสเรากับครอบครัวเข้าสู่จุดอับ ตอนแรกมีคนบอกว่าท่านตายแล้ว เรายังเศร้าเสียใจ ตอนนี้เราเห็นว่าท่านตายเสียประเสริฐกว่า..." มันชี้มือไปที่นอกกระโจม ร้องว่า "น้ำใจฉันพี่น้องสะบั้นสิ้นสูญ เราหนิงอ๋องจูเฉวียนไม่มีน้องเช่นท่าน"

จูเหว่ยหน้ามืดวูบวาบ หน้าอกคล้ายถูกหินใหญ่กดทับใส่ จนหายใจไม่ออก นางยังคิดโต้แย้ง แต่ไม่ทราบกล่าวเริ่มจากที่ใด สายตายามกวาดมองเห็นหนิงอ๋องเฟยนิ่งเงียบงัน ซื่อจื่อยึดกุมชายเสื้อมารดา ถลึงมองดูอาหญิง ดวงตากลับทอแววเคียดแค้น

จูเหว่ยครุ่นคิด *'แม้แต่มันยังแค้นเรา?'* นางโซซัดโซเซออกจากกระโจม วิ่งทวนลมหิมะไป นางคิดร่ำไห้ พานร้องไม่ออก คิดร่ำร้องดังๆ แต่ลำคอตีบตัน ความคับแค้นใจ ความเศร้าโศกศัลย์คล้ายกับจะบดขยี้นางเป็นผุยผง

ม้าศึกที่ไร้เจ้าของตัวหนึ่งขวางหน้าไว้ จูเหว่ยพลิกตัวขึ้นไป ควบม้าอย่างเร่งร้อน ไม่สนใจเสียงร้องเรียกของไพร่พล โถมออกจากประตู ฝ่าเข้าสู่ท้องทุ่ง

ลมหิมะคล้ายคมมีด กรีดจนผิวกายปวดแปลบ จูเหว่ยไม่แยแสสนใจ ควบม้าไปโดยไร้จุดหมาย คิดหลบหนีไปให้ไกลแสนไกล

ไม่ทราบควบม้านานเท่าใด จวบกระทั่งม้าเหนื่อยล้า ชะลอเชื่องช้าลง จูเหว่ยหยุดม้ากวาดตามอง เห็นหิมะเหินเต็มท้องฟ้า ไม่เห็นเส้นทางหวนกลับคืน เมื่อนึกถึงถ้อยคำที่ไร้น้ำใจของหนิงอ๋อง หัวใจนางคล้ายถูกฉีกกระชาก ต้องฟุบร่างกับลำคอของม้า ไม่คิดขยับเคลื่อนไหว ครุ่นคิดในใจ *'ไม่ทราบว่าแข็งตัวหนาวตายเป็นรสชาติเยี่ยงไร หากเราตกตายในที่นี้ ชนชาวโลกล้วนไม่ทราบ เวี่ยจือหยางเล่า มันก็ไม่ทราบ'*

นึกถึงเวี่ยจือหยาง ต้องบังเกิดความหวานชื่นขื่นขม น้ำตาของจูเหว่ยทะลักจากเบ้า หยดหยาดลงบนขนคอม้า แข็งตัวเป็นน้ำแข็งโดยเร็ว

พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งร้องเรียกว่า "กงจู่เตี้ยนเซี่ย"

จูเหว่ยใจหายวาบ คิดไม่ถึงว่าบนทุ่งร้างมีคนติดตามมา พอเหลียวหน้ามอง เห็นคนผู้หนึ่งควบม้ามา คนสวมหมวกเล้ย ใส่เสื้อคลุมขนกระเรียน กลางลมหิมะไม่อาจเห็นโฉมหน้าชัดตา

จูเหว่ยไม่ทันตัดสินใจว่าจะหลบหน้าหรือไม่ คนผู้นั้นก็ควบม้าเข้าใกล้ หัวร่อดังๆ พลางเลิกหมวกเล้ยขึ้น เผยเห็นศีรษะอันล้านเลี่ยน

จูเหว่ยอุทานดังอา ร้องโพล่งว่า "ซงต้าซือ"

ซงต้าซือประนมมือกล่าวว่า "นับแต่จากกันที่ภูเขาควอซังซาน กงจู่

ทุเลาหายป่วย นับเป็นที่น่ายินดีน่าอวยพร"

จูเหว่ยคิดไม่ถึงว่าจะเผชิญศัตรูเข้มแข็งในที่นี้ ในใจเกิดความประหวั่นลนลาน พลันกระตุกสายบังเหียน ถาโถมไปทางซ้าย เพิ่งควบม้าไปสิบกว่าก้าว พลันได้ยินเสียงเฟี้ยว ส่วนหัวของม้าพาหนะเพิ่มรูโลหิตรูหนึ่ง มันสมองไหลทะลักออกมาพร้อมกับเลือดม้า กระเซ็นใส่ครึ่งซีกร่างของจูเหว่ย ม้าพ่วงพีไม่ทันแผดเสียงร่ำร้อง ก็คุกขาหน้าล้มลง

จูเหว่ยรีบใช้วิชาตัวเบาทิ้งตัวลงที่เบื้องหน้า พอเหลียวหน้ามอง เห็นชงต้าซือคีบก้อนหินก้อนหนึ่ง หัวร่อฮิฮะกล่าวว่า "วิ่ง วิ่ง ดูว่าเตี้ยนเซี่ยฝีเท้ารวดเร็วกว่า หรือว่าก้อนหินของอาตมารวดเร็วกว่า?"

จูเหว่ยมองดูม้าตาย พลันหมุนตัววิ่งหนี แต่แล้วหัวเข่าซ้ายปวดแปลบ ต้องคุกเข่าลงกับพื้น ข้างหูได้ยินเสียงหัวร่อฮาฮา ชงต้าซือบังคับม้าโถมเข้ามา ยื่นเหยียดแขนออกตะปบใส่ จูเหว่ยกวาดมือกลับหลัง ใช้ออกด้วยวิชามือปาดเงา

เสียงฉาดเมื่อจู่โจมถูกเป้าหมาย แต่คล้ายฟาดฝ่ามือใส่โขดหิน ชงต้าซือกางนิ้วทั้งห้า ก็แผ่พุ่งพลังอันมหาศาลออก คล้ายร่างแหปากหนึ่งครอบคลุมนางเอาไว้ จนองค์หญิงน้อยไม่อาจขยับมือเคลื่อนไหว ต่อจากนั้นร่างเบาหวิว เมื่อตกลงบนหลังม้า

จูเหว่ยตื่นตระหนกยิ่ง นับแต่แรกเริ่มถึงบัดนี้ ชงต้าซือไม่ได้กระทบถูกนางแม้ปลายนิ้ว เพียงอาศัยลมปราณอันกล้าแข็ง คร่ากุมนางขึ้นบนหลังม้า

ยามนั้นที่ห่างไกลแว่วเสียงกีบม้าดังมา ชงต้าซือเหลียวมองแวบหนึ่งแล้วกล่าว "คนที่ตามหาท่านมาแล้ว" พลางตะปบร่างจูเหว่ยวางขวางบนหลังม้า ลงแส้เร่งม้าออกเดินทาง

จูเหว่ยได้รับความกระทบกระเทือน รู้สึกมีโลหิตประดังถึงสมอง อวัยวะภายในขยักขย้อน ต้องอาเจียนออกมา

ชงต้าซือไม่แยแสสนใจ เอาแต่เร่งม้าควบตะบึง จวบกระทั่งเสียงกีบม้าที่ด้านหลังชะงักขาดหาย หลวงจีนค่อยชะลอความเร็วของม้า ก้มศีรษะมองดูนาง จูเหว่ยอาเจียนน้ำขมออกมา ได้ยินชงต้าซือกล่าวว่า "กงจู่เตี้ยนเซี่ย รสชาตินี่เป็นอย่างไร?"

จูเหว่ยกัดฟันกรอดกล่าวว่า "ท่านไยไม่ฆ่าข้าพเจ้าทิ้ง?"

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า "ท่านเป็นองค์หญิงต้าหมิง มีประโยชน์ต่อเราอย่างยิ่ง"

จูเหว่ยฝืนยิ้มออกมา ครุ่นคิดอย่างหดหู่ *'เราเสียทีที่เป็นกงจู่ ไม่ว่าฟู่หวง หรือว่าเกอเกอ ล้วนปรารถนาให้เราตกตาย'*

ชงต้าซือเห็นนางนิ่งเงียบงันไป จึงกล่าว "หากท่านไม่ต่อสู้ขัดขืน อาตมาก็ไม่เคี่ยวเข็ญทรมานท่าน"

จูเหว่ยยังคงไม่ส่งเสียง หากหลับตาลง ครุ่นคิดขึ้น *'อย่างมากเพียงตกตาย คนไม่กลัวตาย ยังกลัวการทรมานอันใด?'*

ชงต้าซือเห็นนางหลงเหลือลมหายใจรวยริน หากว่าทรมานต่อคงจบชีวิตไป จึงประคองนางขึ้น ดึงเชือกปอเส้นหนึ่ง จับมัดนางติดกับคอม้า

ม้าวิ่งห้อไม่หยุด ฝ่าลมหิมะเป็นเวลาสองชั่วยาม ที่เบื้องหน้าปรากฏกระโจมแถบหนึ่ง แน่นขนัดดุจปุยเมฆ ตรงกลางมีกระโจมสีทองหลังหนึ่งเปล่งแสงเรืองรองสะดุดตา

จูเหว่ยถามโพล่งว่า "นี่เป็นสถานที่ใด?"

ชงต้าซือยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า "ค่ายทหารของข่านมองโกล"

จูเหว่ยหน้าซีดเผือด คิดขยับดิ้นรน จนใจที่จุดสำคัญถูกสยบไว้ ตลอดทั้งร่างไร้เรี่ยวแรง ได้แต่ปล่อยให้ผู้คนจัดการตามอำเภอใจ

พอเข้าสู่ประตูค่าย ทุกที่ทางก่อกองไฟเป็นกลุ่มก้อน แวดล้อมด้วยไพร่พลชาวมองโกลมากมาย กำลังดื่มสุรารับประทานเนื้อ ร้องรำทำเพลงวุ่นวาย หามีระเบียบแบบแผนไม่

ชงต้าซือขี่ม้าตัดผ่านฝูงชน พลางเหลียวซ้ายแลขวา ต้องขมวดคิ้วเข้าหากัน เหล่าไพร่พลพอเห็นสตรี พากันหัวร่อครืนออกมา จูเหว่ยแม้ไม่เข้าใจภาษามองโกล แต่ก็ฟังออกว่าแฝงความต่ำช้าลามก

ชงต้าซือหน้าเคร่งเครียดลง พลันแหงนหน้ากู่ร้องดังยาวนาน เสียงกู่คล้ายอสนีบาตฟาดลงติดต่อกันหลายสิบครั้ง เนิ่นนานยังไม่ขาดหาย เหล่าไพร่พลแก้วหูลั่นอึงอล บังเกิดความอึดอัดแทบอาเจียน พากันยกมืออุดหู สีหน้าปรากฏแววเจ็บปวดรวดร้าวขึ้น

ชงต้าซือค่อยหยุดเสียงกู่ร้อง ภายในค่ายเงียบสงบไร้สุ้มเสียง ชงต้าซือพอหันหัวม้า เหล่าไพร่พลพากันเปิดทางให้ ลักษณะท่าทางเคารพยำเกรง

เมื่อมาถึงหน้ากระโจมทอง ชงต้าซือตะปบร่างจูเหว่ย กระโดดลงจากหลังม้า ถามว่า “ท่านข่านอยู่หรือไม่?”

ทหารองครักษ์น้อมคำนับกล่าวว่า “ท่านข่านต้องการพบท่าน ใช้คนออกมาสอบถามหลายครา”

ชงต้าซือผงกศีรษะรับ สาวเท้าเข้ากระโจมทอง ภายในกระโจมสุมแพรพรรณ แฝงความอบอุ่นหอมกรุ่น นั่งไว้ด้วยบุรุษอายุเยาว์ผู้หนึ่ง กำลังดื่มสุรา ที่ด้านข้างคุกเข่าด้วยสตรีรับใช้สองนาง

บุรุษอายุเยาว์พอเห็นหลวงจีนใหญ่ ก็มีสีหน้ายินดี เรียกหาว่า “เซวียฉาน”

ชงต้าซือประนมมือคำนับ กล่าวว่า “ท่านข่าน”

บุรุษอายุเยาว์นี้เป็นข่านมองโกลองค์ปัจจุบันคุนเถี่ยมู่เอ๋อ เพิ่งขึ้นครองราชย์ไม่นาน อายุยังอ่อนเยาว์ คุนเถี่ยมู่เอ๋อโบกมือวูบ สตรีรับใช้ก็ล่าถอยออกไป คุนเถี่ยมู่เอ๋อเพ่งตามองจูเหว่ย กล่าวว่า “ต้าซือ สตรีชาวฮั่นนี้เป็นใคร?”

ชงต้าซือกล่าวว่า “เป็นเป่าฮุยกงจู่แห่งต้าหมิง”

คุนเถี่ยมู่เอ๋อใจหายวาบ เพ่งตามองจูเหว่ย แค่นหัวร่อกล่าวว่า "จูหยวนจางจับตัวพระสนมองค์หญิงของฝ่ายเราที่ทะเลสาบผูหวี่เอ๋อไห่ไม่น้อย ตอนนี้ธิดาของมันตกอยู่ในมือพวกเรา ถือว่ากรรมตามสนอง"

ทั้งสองสนทนาเป็นภาษามองโกล จูเหว่ยแม้ไม่เข้าใจ แต่ดูจากน้ำเสียงแววตาของคุนเถี่ยมู่เอ๋อ แสดงว่าฝ่ายตรงข้ามไม่เป็นมิตร สร้างความร้อนรุ่มใจ คิดกัดลิ้นฆ่าตัวตาย แต่ชงต้าซือยืนอยู่ด้านข้าง แผ่พุ่งพลังสะกดนางอยู่ตลอดเวลา จูเหว่ยเพิ่งบังเกิดความคิด ปลายลิ้นก็แข็งทื่อ ไม่สามารถขยับปากได้

ชงต้าซือก็รู้สึกตัว กวาดมองนางแวบหนึ่ง แล้วกล่าวกับคุนเถี่ยมู่เอ๋อว่า "ท่านข่านโปรดพิจารณา นางเป็นเม่ยเม่ยของเอี้ยนอ๋องหนิงอ๋อง หากการศึกเพลี่ยงพล้ำ สามารถใช้เป็นตัวประกันเจรจาต่อรองกับเอี้ยนอ๋อง"

คุนเถี่ยมู่เอ๋อมีสีหน้าผิดหวังกล่าวว่า "ต้าซือกล่าวเช่นนี้ ฝ่ายเราทุ่มกำลังทั้งประเทศ ยังไม่มีความมั่นใจเอาชัยหรือ?"

ชงต้าซือกล่าวว่า "เมื่อทำศึกสงคราม ก็ไม่มีเหตุผลว่าต้องได้ชัย อย่าว่าแต่เอี้ยนอ๋องเชี่ยวชาญชำนาญยุทธ์"

คุนเถี่ยมู่เอ๋ออึ้งไปวูบ จึงกล่าวเสียงละห้อยว่า "เถี่ยมู่หลีมาแล้ว"

ชงต้าซือก็งงงันวูบ จากนั้นกล่าวว่า "มันเป็นราชครู ไหนเลยไม่มาได้?"

คุนเถี่ยมู่เอ๋อเลิกคิ้วอย่างขุ่นเคือง ชงต้าซือกลับปรายตาบอกใบ้ แล้วกวาดตาไปที่ประตูกระโจม ได้ยินเสียงหัวร่อดังขึ้น เถี่ยมู่หลีเลิกม่านกระโจมเข้ามา ที่ด้านหลังตามติดด้วยนาซินกับชายฉกรรจ์จำนวนหนึ่ง ล้วนอยู่ในชุดเกราะดำ หว่างเอวสะพายดาบยาว ลักษณะเหี้ยมหาญดุร้าย

คุนเถี่ยมู่เอ๋อผุดลุกขึ้นกล่าวว่า "เถี่ยมู่หลี ท่านเข้ามาโดยไม่บอกกล่าว ยังเห็นเราผู้เป็นข่านอยู่ในสายตาหรือไม่?"

เถี่ยมู่หลียิ้มพลางกล่าวว่า “ที่เบื้องนอกไม่มีคน เราได้แต่เดินเข้ามาเอง”

คุนเถี่ยมู่เอ๋องงงันวูบจึงกล่าว “ไม่มีคน ทหารองครักษ์เล่า?”

“คาดว่าคงผละงาน หลบหนีกลับบ้านไปแล้ว”

คุนเถี่ยมู่เอ๋อร้องว่า “เหลวไหล นั่นล้วนเป็นคนสนิทของเรา ไหนเลยผละงานได้?”

เถี่ยมู่หลีกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ยากบอกได้ ลมหิมะรุนแรง ศัตรูเข้มแข็งเผชิญหน้า อาจทิ้งชีวิตน้อยๆ ไว้ที่นี้ หากเปลี่ยนเป็นเรา คงหนีกลับบ้านไป”

คุนเถี่ยมู่เอ๋อขุ่นแค้นจนร่างสั่นระริก กล่าวว่า “ท่านกล้าดูแคลนเราผู้เป็นข่าน?”

เถี่ยมู่หลียิ้มพลางกล่าวว่า “มิกล้า ท่านข่านกับ**เฉิน** *(คำเรียกตัวเองของขุนนาง)* ผู้เฒ่าไปอีกทาง ตัวเองยกทัพใหญ่ลงใต้ ฝีมือนี้เป็นที่เลื่อมใสของเฉินผู้เฒ่า ไหนเลยกล้าดูแคลนท่าน?”

คุนเถี่ยมู่เอ๋ออับจนถ้อยคำ หันมาทางชงต้าซือเป็นเชิงขอความช่วยเหลือ ชงต้าซือจึงกล่าว “ท่านราชครูโปรดให้อภัย การทหารรีบร้อนคับขันควรเคลื่อนทัพอย่างฉับไว เอี้ยนอ๋องใช้เวลาชั่วข้ามคืนยึดเมืองต้าหนิงประจวบกับท่านราชครูไม่อยู่ ท่านข่านไม่ทันแจ้งต่อท่าน ได้แต่ยกทัพลงใต้ มิให้คลาดโอกาสอันดีนี้”

เถี่ยมู่หลีหัวร่อพลางกล่าวว่า “ไฉนบอกว่าเป็นโอกาสอันดี?”

ชงต้าซือกล่าวว่า “ที่ผ่านมาหนิงอ๋องจูเฉวียนเฝ้าเมืองต้าหนิง ผนึกกำลังกับเมืองเป่ยผิงเป็นรูปมุมแหลม หากทัพเราลงใต้ ต้องถูกทหารรักษาเมืองต้าหนิงขัดขวาง ตอนนี้เอี้ยนอ๋องผนวกกลืนหนิงอ๋อง เมืองต้าหนิงกลายเป็นว่างเปล่า ทัพเราสามารถเคลื่อนทัพผ่าน ตีชิงพื้นที่เอี้ยนหวิน ยึดเมืองต้าตูกลับมา”

เถี่ยมู่หลีกล่าวว่า “หากว่าเอี้ยนอ๋องหันกลับมาจู่โจม ท่านจะรับมืออย่างไร?”

ชงต้าซือกล่าวว่า “หากเอี้ยนอ๋องหันกลับมา เราจะล่าถอย หากมันกลับเมืองเป่ยผิง เราจะไล่กวดตาม บัดเดี๋ยวรุกบัดเดี๋ยวถอย สร้างความเหนื่อยล้าแก่มัน จากนั้นซุ่มโจมตีทำลายล้างในคราเดียว”

เถี่ยมู่หลียิ้มพลางกล่าวว่า “ดูท่าหลวงจีนใหญ่ไม่เพียงมีหูตาปราดเปรียว ยังรู้หลักพิชัยสงคราม”

ชงต้าซือกล่าวว่า “มิกล้า โอกาสอันดีจะผ่านไปโดยเร็ว หากสามารถยึดพื้นที่เอี้ยนหวิน ไม่ถึงสิบปี ก็จะกวาดพิชิตแผ่นดินจงหยวน เมื่อถึงเวลาท่านข่านจะเป็นวีรบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ที่ฟื้นฟูมองโกลเรา ได้รับจารึกชื่อในประวัติศาสตร์”

คุนเถี่ยมู่เอ๋อยิ้มพลางผงกศีรษะรับ ทรุดกายนั่งลง

เถี่ยมู่หลีมองดูชงต้าซือ เหลียวดูคุนเถี่ยมู่เอ๋อ กล่าวว่า “ท่านข่านเป็นยอดวีรบุรุษผู้กล้า หลวงจีนใหญ่มีความดีความชอบในการช่วยเหลือท่านข่านขึ้นครองบัลลังก์ ถือเป็นขุนนางคุณูปการของมองโกล ย่อมได้รับการปูนบำเหน็จอย่างงาม”

ชงต้าซือกล่าวว่า “บาปกรรม บาปกรรม อาตมาเป็นบรรพชิต ยึดถือลาภยศสรรเสริญเป็นควันเมฆผ่านตา เพียงไม่อาจทนดูรากฐานของบรรพชนตกอยู่ในมือชนชาติอื่น คิดฟื้นฟูประเทศกลับคืน”

เถี่ยมู่หลีกล่าวว่า “ตามกฎของมองโกล มีความดีความชอบต้องปูนบำเหน็จ มีความผิดต้องลงโทษ ท่านไม่รับการปูนบำเหน็จ ท่านข่านก็ไม่ยินยอม” มันยิ้มพลางกล่าวว่า “เพียงไม่ทราบว่าเราราชครูจะได้รับอันใด?”

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านราชครูเป็นราชครูของประเทศ เมื่อมองโกลเราขยับขยายอาณาเขต ย่อมมีอำนาจเพิ่มพูนกว่าเดิม”

เถี่ยมู่หลียิ้มอย่างเยือกเย็นกล่าวว่า “นั่นไม่แน่นัก ในความเห็นของเฉินผู้เฒ่า หากพ่ายแพ้ก็แล้วกันไป หากว่ารบชนะ ท่านข่านจะถือโอกาสตัดศีรษะของเราเป็นคนแรก”

คุนเถี่ยมู่เอ๋อหน้าแปรเปลี่ยนไป ตะกุกตะกักว่า “ราชครู...ราชครูไฉนกล่าวเช่นนี้?”

เถี่ยมู่หลีกล่าวว่า “ครั้งกระโน้นหลันอี้นำทัพโจมตีกระโจมทองที่ริมทะเลสาบผูหวี่เอ๋อไห่ ธวัชราชันร่วงหล่นลงสู่ดิน หากมิใช่เฉินผู้เฒ่า พวกท่านสองพ่อลูกคงไม่มีชีวิตตั้งแต่แรก บิดาท่านไม่ใช่สายตรง ไม่มีวาสนาขึ้นเป็นท่านข่าน เป็นเราฆ่าไทจือเทียนเป่าหนู ผลักดันมันขึ้นเป็นท่านข่าน แต่มันพอมีรากฐานมั่นคง ก็คิดลดอำนาจเรา ต้องการชีวิตเรา เราได้แต่ลงมือ ส่งมันลงสู่ปรภพ”

คุนเถี่ยมู่เอ๋อคล้ายถูกอสนีบาตฟาดใส่ร่าง ต้องชี้มือไปที่เถี่ยมู่หลีกล่าวว่า “ท่าน...ท่านฆ่า**ฟู่ข่าน** *(บิดาที่เป็นข่าน)* เรา?”

เถี่ยมู่หลีแค่นหัวร่อกล่าวว่า “หากเราไม่ฆ่ามัน ท่านสามารถนั่งอยู่ที่นี้หรือ?”

คุนเถี่ยมู่เอ๋อกล่าวว่า “ท่าน...ท่าน” เถี่ยมู่หลีกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “นับแต่โบราณกาลมา ขุนนางเรืองอำนาจยากจะตายดี เฉินผู้เฒ่ารู้หลักเหตุผลนี้ จึงเลือกคุนเถี่ยมู่เอ๋อท่าน เพราะท่านมีนิสัยอ่อนแอ ไม่กล้าตั้งตัวเป็นศัตรูกับเราเช่นเดียวกับบิดาท่าน มิคาดหลวงจีนนี้ใช้เล่ห์ลิ้นคารม ปลุกความฮึกเหิมของท่านขึ้นมา ทั้งที่เป็นวัวโง่งม กลับคิดกระทำการเช่นเสือร้าย” เอ่ยถึงตอนนี้ตาสาดประกายเจิดจ้า เน้นเสียงว่า “มองโกลมิใช่ราชวงศ์หยวน ท่านก็ไม่อาจเป็นเจ็งกิสข่าน”

วาจาประดานี้ทอนความแหลมคมของคุนเถี่ยมู่เอ๋อไปสิ้น ได้แต่มองดูชงต้าซือเป็นเชิงขอความช่วยเหลือ

ชงต้าซือกล่าวช้าๆ ว่า “ผู้คนก็ดี ประเทศก็ช่าง หากสูญเสียความ

ฮึกเหิม ก็ไม่ต่างกับศพเดินได้ ตอนนี้ชนเผ่าต่างๆ ของมองโกลแก่งแย่งชิงดี แตกออกเป็นเสี่ยงๆ หากเป็นเช่นนี้สืบไป จะไม่มีกำลังลงใต้ ต้องถูกกักอยู่บนทุ่งหญ้าจนตาย นี่เป็นสิ่งที่ท่านราชครูต้องการเห็นหรือ?"

เถี่ยมู่หลีกล่าวเสียงเย็นชาว่า "ที่เราต้องการเพียงเป็นท่านข่านที่เชื่อฟังวาจา" มันเหลียวหน้าไป ปรบมือเรียกหาว่า "เข้ามา"

ม่านกระโจมเลิกวูบ คนบุญหนักศักดิ์ใหญ่ชาวมองโกลผู้หนึ่งเดินเข้ามา น้อมคำนับต่อเถี่ยมู่หลี

คุนเถี่ยมู่เอ๋อร้องว่า "กุ้ยลี่เซ่อ เจ้าเข้ามาทำอะไร?"

เถี่ยมู่หลียกนิ้วชี้ขึ้นแตะริมฝีปากกล่าวว่า "เกรงอกเกรงใจกว่านี้ คุนเถี่ยมู่เอ๋อ นับแต่นี้มันเป็นท่านข่านของท่าน"

คุนเถี่ยมู่เอ๋อร้องว่า "ท่านว่าอะไร?"

เถี่ยมู่หลีกล่าวเสียงเย็นชาว่า "ท่านถูกปลดออกจากตำแหน่งแล้ว นับแต่นี้กุ้ยลี่เซ่อเป็นท่านข่านองค์ใหม่"

คุนเถี่ยมู่เอ๋อหน้าซีดสลด ร้องบอกต่อซงต้าซือว่า "เซวียฉาน ช่วยเราด้วย"

ซงต้าซือช้อนตาขึ้น หว่างคิ้วคล้ายผนึกด้วยหิมะน้ำแข็ง กล่าวว่า "เถี่ยมู่หลี หากอาตมาต่อสู้เสี่ยงตายจะเป็นอย่างไร?"

เถี่ยมู่หลีกล่าวอย่างเปิดอกว่า "อย่างนั้นก็ผิดท่า หากเราคิดฆ่าท่านต้องร้อยกระบวนท่าให้หลัง เมื่อถึงเวลานั้นในกระโจมทองนอกจากเราแล้วไม่มีคนรอดชีวิต หากท่านสามารถหลบหนีออกจากกระโจม พอป่าวประกาศชักชวน คุนเถี่ยมู่เอ๋อยังมีบารมีหลงเหลือ ไม่แน่ว่าไม่มีไพร่พลเข้าร่วมด้วย"

ซงต้าซือตาสาดประกายเจิดจ้ากล่าวว่า "อย่างนั้นท่านราชครูไยต้องดื้อรั้นดึงดันไป?"

เถี่ยมู่หลียิ้มอย่างลี้ลับกล่าวว่า "เซวียฉาน เราเมื่อคิดก่อการ ย่อม

มีแผนอันเพียบพร้อมอยู่แล้ว”

ชงต้าซือแค่นหัวร่อกล่าวว่า “ขอทราบรายละเอียด”

เถี่ยมู่หลีปรบมือคราหนึ่ง ม่านกระโจมถูกเลิกขึ้นอีกครา นักรบสองคนผลักดันสตรีนางหนึ่งเข้ามา ชงต้าซือชมดูจนงงงันวูบ จูเหว่ยชิงร้องโพล่งว่า “สือจี”

สถานการณ์ตับขัน

สือจีถูกมัดพันธนาการอย่างแน่นหนา ใบหน้าฟกช้ำดำเขียว กวาดตามองผู้คนในกระโจมทอง สีหน้าทอแววเคลือบแคลงสงสัย เถี่ยมู่หลีตะปบคร่ากุมนางไว้ กล่าวว่า "หลวงจีน ท่านคงรู้จักสตรีนางนี้"

ซงต้าซือกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "นางเป็นหญิงรับใช้เรา ท่านนำตัวนางมาทำอะไร?"

เถี่ยมู่หลีเพ่งตาเจิดจ้าจ้องจับบนใบหน้าซงต้าซือ กล่าวว่า "หากว่ามีมุกมณีอันล้ำค่าชิ้นหนึ่ง เพื่อป้องกันมิให้ถูกลักขโมย วิธีที่ดีที่สุดคืออะไร?"

ซงต้าซือตอบว่า "บรรจุในหีบเหล็ก ล่ามกุญแจทองเหลือง เก็บซ่อนอยู่ในสถานที่อันมิดชิด"

"ไม่ หากว่าเป็นของมีค่า ต้องมีผู้คนคิดอ่านวางแผนช่วงชิง วิธีที่ดีที่สุดคือห่อหุ้มดินโคลน ให้มีสภาพราวไข่ห่าน วางอยู่ในสถานที่ที่ทุกคนมองเห็น เมื่อเป็นเช่นนี้ทุกคนเห็นเป็นไข่ห่าน มิใช่มุกมณี ย่อมไม่มีความคิดแย่งชิง"

ซงต้าซือยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า "วิธีพรางตาอันประเสริฐ เพียงไม่ทราบท่านราชครูกล่าวเช่นนี้ด้วยเจตนาใด?"

เถี่ยมู่หลีกวาดมองสือจีแวบหนึ่งกล่าวว่า "สือจีผู้นี้เป็นอัญมณีของ

มีค่าของท่าน”

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า “น่าหัวร่อ หญิงรับใช้นางหนึ่งพอมีรูปโฉมอยู่บ้าง คุณลักษณะพื้นเพธรรมดา สตรีเช่นนี้มีมากมายนับไม่ถ้วน นับเป็นของมีค่าอันใด?”

เถี่ยมู่หลีหัวร่อฮาฮากล่าวว่า “ที่ผ่านมาเราเข้าใจว่าคนไม่เพียบพร้อมสมบูรณ์ หลวงจีนท่านกลอกกลิ้งชั่วร้าย ตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยว ยิ่งเป็นอัจฉริยะในเชิงยุทธ์ ดูเหมือนเป็นคนที่เพียบพร้อมสมบูรณ์ คล้ายปราศจากช่องว่างจุดอ่อน จวบกระทั่งวันนั้นในวังเจ้าเอี้ยนอ๋อง ท่านพบเห็นสือจีผู้นี้ ค่อยแสดงความห่วงใยออกมา ท่านสามารถตบตาผู้อื่น แต่ไม่สามารถตบตาเราได้” มันชี้มือมาที่ดวงตาตนเอง กล่าวว่า “หลวงจีน ท่านเปิดเผยจุดอ่อนออกมาแล้ว ยังคิดต่อสู้กับเราหรือ?”

สือจีหน้าซีดเผือด สีหน้าทอแววเลื่อนลอย ชงต้าซือยังคงแย้มยิ้มพลางกล่าวว่า “เถี่ยมู่หลี ท่านช่างเพ้อฝันจริงๆ นับแต่โบราณกาลมาวีรบุรุษผู้ยิ่งใหญ่เพื่อสำเร็จกิจการ ถึงกับละทิ้งบุตรภรรยา ไม่สนใจบิดามารดา อาตมาคิดกู้ชาติ ไหนเลยยอมสยบต่อท่านเพราะหญิงรับใช้ที่มิใช่ญาติมิใช่มิตรคนหนึ่ง” มันกวาดมองสือจีแวบหนึ่งแล้วกล่าว “หากท่านไม่เชื่อ ก็ฟาดนางให้ตายคามือ”

เถี่ยมู่หลีกล่าวว่า “ตกลง” พลางสะบัดฝ่ามือฟาดลง

ชงต้าซือร้องคำ “ช้าก่อน” ฝ่ามือของเถี่ยมู่หลีคิดหยุดก็หยุดลงห่างจากศีรษะสือจีเพียงครึ่งหุน

ชงต้าซือหลับตาลง กล่าวช้าๆ ว่า “เถี่ยมู่หลี ท่านชนะแล้ว”

คำพูดนี้สะท้านทั่วทั้งกระโจม เถี่ยมู่หลีรั้งฝ่ามือกลับ ส่งเสียงหัวร่อดังยาวนาน สือจีก็ตะลึงลาน กล่าวอย่างเหลือเชื่อว่า “**จู่เหยิน** *(นาย)* ท่าน... ข้าพเจ้า...”

ชงต้าซือทอดถอนใจกล่าวว่า “สือจีเอย พอถึงตอนท้ายเรายังไม่อาจ

ละทิ้งท่าน"

สือจีหลั่งน้ำตาออกมา กล่าวว่า "บ่าวแม้ตายไม่เสียดายชีวิต จู่เหยินกลับมีค่าดั่งทอง..."

ชงต้าซือจับจ้องมองนางอย่างลึกซึ้ง กล่าวว่า "เถี่ยมู่หลี หากเรายอมรับความพ่ายแพ้ ท่านจะปล่อยปละละเว้นนางหรือไม่?"

เถี่ยมู่หลีย้อนถามว่า "ท่านยอมรับความพ่ายแพ้จริงๆ?" ชงต้าซือผงกศีรษะรับ เถี่ยมู่หลีชี้มือไปยังคุนเถี่ยมู่เอ๋อ กล่าวว่า "ท่านฆ่ามันให้กับเรา"

ชงต้าซือกวาดมองสือจีอีกครา ดวงตาทอแววเศร้าหดหู่ จากนั้นเดินเข้าหาคุนเถี่ยมู่เอ๋อ สือจีหลั่งน้ำตานองหน้า พร่ำกล่าวว่า "จู่เหยิน อย่าได้..."

ชงต้าซือไม่กล่าววาจา เดินถึงเบื้องหน้าคุนเถี่ยมู่เอ๋อ คุนเถี่ยมู่เอ๋อบังเกิดความหวาดหวั่นพรั่นพรึง พลันร่ำร้องว่า "ลาโง่หัวล้าน เจ้าต้องไม่ตายดี เราเป็นท่านข่านผู้ยิ่งใหญ่ วันนี้ตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ เพราะเชื่อวาจาผีสางของเจ้า เจ้าฆ่าเรา สวรรค์ต้องไม่ปล่อยปละละเว้นเจ้า เหล่าบรรพชนเป้ยเอ่อจื่อซินก็ไม่ปล่อยปละละเว้นเจ้า..."

ชงต้าซือมองดูอีกฝ่าย สูญเสียลักษณะราศีที่มีอยู่ สองตาเบิกค้าง กล่าวว่า "ท่านข่าน ขออภัย" พลันยื่นมือบีบคอของอีกฝ่าย เสียงกร๊อบเมื่อคุนเถี่ยมู่เอ๋อศีรษะตกห้อยลง ลิ้นปลิ้นจากปากมา แต่ดวงตายังเบิกโพลง

ชงต้าซือมองดูดวงตาคู่นั้น ต้องสยิวกายอย่างหนาวเหน็บ ยื่นมือปิดเปลือกตาของอีกฝ่ายลง หันไปกล่าวอย่างยากเย็นว่า "เถี่ยมู่หลี เราทำตามคำพูดของท่านแล้ว"

เถี่ยมู่หลีผงกศีรษะช้าๆ กล่าวว่า "หลวงจีน ดูไม่ออกว่าท่านเป็นเผ่าพันธุ์มากรัก เพราะสตรีนางหนึ่ง ไม่เสียดายกับการปลิดปลงท่านข่าน"

ชงต้าซือสั่นศีรษะกล่าวว่า "เรากับสือจีไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความ

รัก”

เถี่ยมู่หลีกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “อย่างนั้นเป็นเพราะเหตุใด?”

ชงต้าซือตัดบทว่า “นี่ไม่เกี่ยวข้องกับท่าน ขอเพียงท่านปล่อยปละละเว้นนาง อาตมาขอสาบานว่าจะหลีกเร้นจากโลกียวิสัย ไม่เข้าร่วมการต่อสู้ช่วงชิงทางโลกอีก”

เถี่ยมู่หลีร้องเพ้ยกล่าวว่า “คำสาบานของเซวียฉานท่าน ไม่มีราคาค่างวดแม้สักหุนเดียว”

ดวงตาชงต้าซือคล้ายมีเปลวไฟพวยพุ่งออกมา หลังจากสว่างวาบก็หม่นหมองลง กล่าวว่า “ท่านต้องการให้ทำอย่างไร?”

เถี่ยมู่หลีเงยหน้าขึ้นกล่าวว่า “เราต้องการหนึ่งแขนหนึ่งขาของท่าน”

สือจีกรีดร้องว่า “ไม่ จู่เหยิน ท่านรีบหนี ไม่ต้องสนใจข้าพเจ้า...” เถี่ยมู่หลีแค่นเสียงอย่างเย็นชา แผ่พุ่งพลังผ่านมือขวา เสียงกร๊อบเมื่อกระดูกข้อมือของสือจีหักไป ต้องกรีดร้องโหยหวน จูเหว่ยก็ชมดูจนอุทานดังอาออกมา

ชงต้าซือเม้มริมฝีปาก สีหน้าหนักอึ้งเคร่งเครียด เถี่ยมู่หลีกวาดมองหลวงจีนแวบหนึ่ง กล่าวว่า “ท่านไม่ยอมตัดมือเท้าตัวเอง เราจะหักกระดูกของนางออกมาทีละท่อน”

ชงต้าซือกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า “หากเราทำลายมือเท้าตัวเอง ยังจะมีชีวิตสืบไปหรือ?”

เถี่ยมู่หลีกล่าวอย่างเยือกเย็นว่า “เห็นแก่หน้าเอียนเทาเทาะ เราจะละเว้นชีวิตท่าน”

ชงต้าซือตอบตกลง สะบัดมือขวาแล้วบิดวูบ ประกายโลหิตพลันฉีดพุ่ง เมื่อแขนซ้ายถูกฟันขาดเสมอศอก

จูเหว่ยกรีดร้องคำหนึ่ง สือจียิ่งคาดคิดไม่ถึง เหม่อมองดูข้อศอกที่ขาดด้วนข้างนั้น ลมหายใจชะงักขาดห้วง ศีรษะห้อยพับไปด้านข้างสิ้นสติ

ไป

ซงต้าซือโยนมือขาดทิ้ง จี้สกัดจุดห้ามโลหิตไว้ หลวงจีนหน้าขาวซีดหลั่งเหงื่อชุ่มโชก แต่ใบหน้าสงบไร้ระลอก คล้ายกับแขนที่ขาดมิใช่ของตนเอง นักรบมองโกลในกระโจมล้วนฆ่าคนโดยไม่กะพริบตา พอเห็นเช่นนั้นยังนึกอกสั่นขวัญแขวน กลางหลังเย็นวะวาบขึ้นมา

เถี่ยมู่หลียังหวั่นไหวใจ ชมเชยว่า "หลวงจีนใหญ่ ท่านยอดเยี่ยมยิ่ง"

สือจีฟื้นคืนสติมาช้าๆ มองดูซงต้าซือหลั่งน้ำตานองหน้า กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า "จู่เหยิน ท่านไยต้องทำเช่นนี้ สือจีต่ำต้อยด้อยค่า แม้ตายร้อยครั้งก็ไม่อาจชดใช้แขนของท่านข้างนี้..."

ซงต้าซือกล่าวช้าๆ ว่า "สือจี จำได้หรือไม่ว่าครั้งแรกที่พบกัน เรากล่าวว่ากระไร"

สือจีสะอึกสะอื้นพลางกล่าวว่า "แม้ตายยังจำได้ ท่านบอกว่าข้าพเจ้าคล้ายกับเป่าอิน**จวินจู่***..."

ซงต้าซือหลับตาลงเล็กน้อยกล่าวว่า "สิบกว่าปีมานี้ เราสองมีฐานะเป็นนายบ่าว แท้จริงแล้วเป็นเช่น**ซงเม่ย** *(พี่ชายน้องสาว)* เรายึดถือเจ้าเป็นน้องสาว คิดเฝ้าดูเจ้าเติบใหญ่ มีครอบครัว ให้กำเนิดบุตรธิดา..."

สือจีร่ำร้องว่า "สือจีไม่ไปที่ใด ข้าพเจ้าเพียงคิดอยู่เป็นเพื่อนไปชั่วชีวิต"

ซงต้าซือทอดถอนใจกล่าวว่า "ชั่วชีวิตยาวนานไปแล้ว เมื่อยี่สิบปีก่อน เราไม่สามารถช่วยชีวิตเป่าอิน บากหน้ามีชีวิตอยู่ เผชิญการเคี่ยวกรำจวบจนถึงวันนี้ ไม่ว่าสุขทุกข์เป็นตาย เราจะพยายามอย่างสุดความสามารถ"

สือจีไม่อาจกล่าววาจาใด ได้แต่ร้องห่มร้องไห้ เถี่ยมู่หลีมองดูนางแวบหนึ่งแล้วกล่าว "ที่แท้นางคล้ายกับน้องสาวที่ตายจากของท่าน"

---

* คำเรียกองค์หญิง

ชงต้าซือช้อนตาขึ้น ดวงตาทอแววอ่อนเพลีย กล่าวว่า "สือจีเป็นหญิงสาวอ่อนแอ ฝีมือพื้นเพธรรมดา ต่อให้คิดแก้แค้น ก็ไม่อาจระคายผิวของท่าน อาตมายอมรับการจัดการจากท่าน เพียงขอให้ท่านปล่อยตัวสือจีไป"

เถี่ยมู่หลีกล่าวอย่างเยือกเย็นว่า "ปล่อยตัวหรือไม่แล้วค่อยว่ากล่าวกัน เซวียฉาน ตกลงว่าหนึ่งแขนหนึ่งขา แขนขาดข้างหนึ่ง แต่ขายังคงอยู่"

แววตาชงต้าซือหม่นหมองลง ก้มศีรษะมองดูสองเท้า สือจีร้องว่า "จู่เหยิน อย่าได้หลงกลของมัน..."

จูเหว่ยก็อดกล่าวมิได้ว่า "หลวงจีนใหญ่ ท่านไฉนเลอะเลือนถึงเพียงนี้ คนโฉดผู้นี้ต่ำช้าไร้สัจจะ ไม่ได้มีความคิดปล่อยให้พวกท่านหนีรอดไป"

ชงต้าซือกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "ท่านมีวิธีช่วยให้พวกเรารอดไปได้?"

จูเหว่ยงงงันวูบจึงกล่าว "ข้าพเจ้าไม่มีวิธี แต่หากท่านตัดขาข้างหนึ่ง กระทั่งโอกาสหลบหนียังไม่มี"

ชงต้าซือทวนคำว่า "หลบหนี? เราหลบหนีมาชั่วชีวิต หลบหนีจากยูนนานตอนนี้ถึงดินแดนตอนเหนือ สาละวนวุ่นวาย ไม่มีความสำเร็จใด อาตมาเหนื่อยแล้ว ไม่คิดหลบหนีอีกแล้ว" พลางคุกเข่าลงข้างหนึ่ง ยกมือขวาขึ้น

จูเหว่ยไม่อาจหักใจทนดู ต้องหลับตาลง แต่ทั้งปราศจากเสียงกรีดร้อง และปราศจากเสียงร่ำไห้ หลังจากนิ่งเงียบงันชั่วขณะ พลันบังเกิดเสียงทอดถอนใจดังขึ้น

เสียงทอดถอนใจชราภาพยิ่ง จูเหว่ยอดลืมตามองดูมิได้ เห็นที่ข้างกายชงต้าซือยืนไว้ด้วยคนผู้หนึ่ง ท่านผมขาวโพลน นิ้วมือที่ซูบกรังคว้าจับข้อมือของชงต้าซือไว้

จูเหว่ยร้องโพล่งว่า "เอียนเทาเทาะต้าซือ"

เอียนเทาเทาะผงกศีรษะต่อนาง กล่าวว่า “ช่างประจวบเหมาะนัก ท่านก็อยู่ด้วย?”

ชงต้าซือกล่าวเบาๆ ว่า “เป็นศิษย์นำนางมาเอง”

เอียนเทาเทาะหน้าเคร่งขรึมลง จีวรที่ครองร่างโชยพัดพลิ้วขึ้น จูเหว่ยรู้สึกมีลมโชยพัดผ่าน เส้นเชือกบนร่างก็ขาดสะบั้นเป็นท่อนๆ

เถี่ยมู่หลีร้องชมเชยว่า “ฝีมืออันยอดเยี่ยม”

เอียนเทาเทาะขมวดคิ้วกล่าวว่า “เถี่ยมู่หลี ท่านจะปล่อยคนหรือไม่?”

เถี่ยมู่หลีขยับโยกคลอนสือจี กล่าวว่า “ท่านหมายถึงนางหรือ ปล่อยแล้วจะเป็นไร ไม่ปล่อยแล้วจะเป็นไร เอียนเทาเทาะ มังกรเข้มแข็งไม่ข่มเหงงูเจ้าถิ่น ที่นี้เป็นพื้นที่ของเรา”

เอียนเทาเทาะกล่าวว่า “เราอยู่ที่ภูเขาจงเถียวซาน นั่งกรรมฐานเป็นเวลาสิบปี ไม่ดื่มไม่กิน ไม่ขยับเคลื่อนไหว ท่านเล่า ท่านไม่ทราบว่าพรุ่งนี้เป็นอย่างไร อยู่อย่างอกสั่นขวัญแขวน ท่านสามารถมีชีวิตอีกกี่ปี?”

เถี่ยมู่หลีขมวดคิ้วกล่าวว่า “ขอทราบรายละเอียด”

เอียนเทาเทาะกล่าวว่า “ท่านสามารถฆ่าสตรีนางนี้ และสามารถฆ่าศิษย์เรา นี่เป็นบาปบุญคุณโทษ อาตมาไม่อาจทำอย่างไรได้ แต่ว่าชีวิตหลังจากนี้ของอาตมา มีเพียงเรื่องหนึ่งที่กระทำ นั่นคือปลิดศีรษะบนบ่าของท่านลงมา”

เถี่ยมู่หลีหยีตาลง เพ่งตาแวววาวราวคมมีดกรีดผ่านใบหน้าเอียนเทาเทาะ ชั่วครู่จึงผงกศีรษะกล่าวว่า “คนอยู่ในมือเรา ท่านต้องการก็เข้ามาหยิบฉวยเอง”

เอียนเทาเทาะยกเท้าซ้ายขึ้น พอทิ้งเท้าลงก็มาถึงเบื้องหน้าเถี่ยมู่หลี ยกมือขวาจี้นิ้วออกอย่างแผ่วพลิ้ว

เกิงปิ่งเหวินประสบความสูญเสียอย่างหนัก หลังจากนั้นปิดค่ายไม่

ออกมา สร้างความเคลือบแคลงสงสัยแก่เยี่ยหลิงซู ให้เวี่ยจือหยางตั้งลำไม้ไผ่ยาวหลายวาบนหอสังเกตการณ์แล้วลอยตัวขึ้นไป ยืนอยู่บนลำไม้ไผ่จับตาดูค่ายข้าศึก

เยี่ยหลิงซูมองดูเป็นเวลานาน ค่อยกระโดดลงมา เวี่ยจือหยางจึงถามว่า "เห็นอันใด?"

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "เห็นไพร่พลขนถ่ายดินออกจากกระโจม"

เวี่ยจือหยางร้องโพล่งว่า "หรือกำลังขุดอุโมงค์?"

เยี่ยหลิงซูค้อนมันวงหนึ่ง กล่าวว่า "ท่านยังไม่โง่งม"

ทั้งสองลงจากหอสังเกตการณ์ เยี่ยหลิงซูตามตัวกู่เฉิงฟงมา กระซิบบอกที่ข้างหูอยู่หลายคำ กู่เฉิงฟงก็สาวเท้าจากไป

ไม่นานให้หลัง กู่เฉิงฟงกลับมารายงานว่า "เรียบร้อยแล้ว" แล้วหันกายไป เยี่ยหลิงซูก็ฉุดดึงแขนเสื้อเวี่ยจือหยางติดตามไป

เดินไปไม่ไกล มาถึงเชิงกำแพงแห่งหนึ่ง พลทหารหลายนายกำลังขุดหลุม ฮัวหมิงยืนอยู่ข้างหลุม มือถือเส้นเชือก ตรงปลายผูกก้อนหินหย่อนลงยังก้นหลุม ใช้ไม้บรรทัดวัดดูแล้วผงกศีรษะต่อเยี่ยหลิงซู

กู่เฉิงฟงยื่นส่งเครื่องมืออันหนึ่ง ลักษณะคล้ายแตร ข้างบนเล็กข้างล่างใหญ่ ปลายทั้งสองปิดกระดาษเบาบาง ไม่ทราบข้างในซ่อนสิ่งของใด

เยี่ยหลิงซูรับเครื่องมือมาแล้วส่งต่อเวี่ยจือหยาง เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างมึนงงสงสัยว่า "นี่เป็นอะไร?"

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "เป็นเครื่องมือสดับดิน หากวางกับพื้น สามารถได้ยินไกลถึงหลายสิบลี้ ในผู้คนทั้งหมด นับท่านมีโสตประสาทปราดเปรียบที่สุด ย่อมต้องให้ท่านรับหน้าที่นี้"

เวี่ยจือหยางเขย่าเครื่องมือดู ก็บังเกิดเสียงอึงอลราวกับผึ้งบิน เยี่ยหลิงซูรีบกล่าวว่า "อย่าได้เขย่าวุ่นวาย ระวังจะชำรุดเสียหาย"

เวี่ยจือหยางพอเขย่าดู ฟังจากสุ้มเสียงก็ล่วงรู้สภาพ ทำความเข้าใจกับโครงสร้างของเครื่องมือสดับดิน ในใจนึกเลื่อมใสขีดความสามารถของเกาะตะวันออก จึงกระโดดลงในหลุม จัดวางเครื่องมือสดับดินกับพื้น หลับตาผนึกสมาธิ โสตประสาทยืดขยายออกไป ไม่ว่าเสียงงูจำศีล มุสิกวิ่งเพ่นพ่าน แมลงเลื้อยคลานล้วนผ่านเข้าสู่รูหู

เวี่ยจือหยางสดับฟังอยู่ครึ่งชั่วยาม ค่อยกระโดดขึ้นจากหลุม บอกกล่าวว่า "ทัพใต้กำลังขุดอุโมงค์จริงๆ มิหนำซ้ำมากกว่าหนึ่งเส้น"

เยี่ยหลิงซูรีบถามว่า "ทั้งหมดกี่เส้น" เวี่ยจือหยางงอนิ้วนับแล้วกล่าว "หกเส้น ยื่นจากทิศทางต่างๆ เข้าใกล้กำแพงเมือง"

ฮัวหมิงถามว่า "ลึกสักเท่าใด?" เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "ไม่ถึงหนึ่งวา ลึกที่สุดแปดเชียะ"

ฮัวหมิงกล่าวว่า "นั่นมิใช่ขุดอุโมงค์ หากเป็นวิชามังกรดินโจมตีเมือง"

เยี่ยหลิงซูขมวดคิ้วถามว่า "เป็นวิธีที่เหลียงซือฉินใช้ตีเมืองหยางโจวหรือ?"

ฮัวหมิงผงกศีรษะรับ เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "เหลียงซือฉินตีเมืองหยางโจวแตก เป็นเรื่องราวใด?"

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "ครั้งกระโน้นผู้อาวุโสของเกาะเราเฝ้ารักษาเมืองหยางโจว ติดตั้งหน้าไม้ปืนใหญ่ ทัพหมิงยากรุกล้ำเข้ามา ต่อมาทัพหมิงขุดอุโมงค์ โดยไม่กระทบถูกผิวดิน ขุดลึกลงไปห้าเชียะ ใช้เส้นทางต่างๆ คืบใกล้กำแพงเมือง พอถึงเวลาตีเมือง ไพร่พลทัพหมิงก็เจาะทะลวงผิวดินฮือออกมา พาดบันไดเมฆตีเมืองจากทั้งแปดทิศ พอเพลี่ยงพล้ำก็ล่าถอยกลับลงหลุม หน้าไม้ปืนใหญ่บนกำแพงเมืองไม่อาจทำอย่างไรข้าศึกใต้ดินได้ หลังจากสู้รบหนึ่งวัน ทัพหมิงโจมตีไม่สำเร็จ กลับฝังดินระเบิดที่เชิงกำแพงหลายพันชั่ง ระเบิดเป็นช่องแตก ฮือกันเข้าไป เหล่าผู้อาวุโสในเมือง

ไม่อาจกอบกู้สถานการณ์ ล้วนพลีชีพในสมรภูมิ"

ฮัวหมิงกัดฟันกรอดกล่าวว่า "วิธีนี้เป็นเหลียงซือฉินคิดค้นขึ้น ตอนนั้นเกิงปิ่งเหวินก็อยู่ในกองทัพ จึงดัดแปลงใช้กับเมืองเป่ยผิง"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "นี่กลับยากระวังป้องกัน มิสู้ส่งทหารออกจากเมือง โจมตีค่ายข้าศึกยามวิกาล"

เยี่ยหลิงซูค้อนมันวงหนึ่งกล่าวว่า "ท่านคงชมดูงิ้วมากเกินไป คิดโจมตีค่ายข้าศึกยามวิกาล ไหนเลยสะดวกดายปานนั้น เกิงปิ่งเหวินเป็นแม่ทัพชำนาญศึก คงวางหน่วยสอดแนม จับตาดูเมืองเป่ยผิงทั้งกลางวันกลางคืน เมื่อครู่ข้าพเจ้ายังเห็นมันจัดตั้งเครื่องกีดขวางเขากวาง โรยหนามโคกกระสุนอยู่รอบค่าย ป้องกันมิให้ทหารม้าทัพเอี้ยนถล่มค่าย"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "นี่ก็ไม่ได้ นั่นก็ไม่ได้ หรือจะนั่งดูมันบุกตีเมือง?"

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "น่าเสียดายเกิงปิ่งเหวินมิใช่เหลียงซือฉิน คิดลอกเลียนแบบนำมาใช้ออก ต้องพลาดท่าเสียทีแน่นอน"

เวี่ยจือหยางเห็นนางเชื่อมั่นถึงเพียงนี้ ขณะจะซักถามโดยละเอียด เยี่ยหลิงซูก็กล่าวอีกว่า "เวี่ยจือหยาง ท่านใช้เครื่องมือสดับดินดักฟังคำนวณตำแหน่งของทางอุโมงค์ วาดลงบนแผนที่ เมื่ออุโมงค์อยู่ห่างจากตัวเมืองสิบวา ค่อยแจ้งต่อข้าพเจ้า"

กล่าวจบคล้องแขนฮัวหมิงจากไป ทิ้งให้เวี่ยจือหยางอยู่ข้างหลุม มองดูเครื่องมือสดับดิน แล้วกระโดดลงในหลุมใหม่

การขุดอุโมงค์ดำเนินไปอย่างรวดเร็ว เร่งงานทั้งกลางวันกลางคืน เพียงวันเดียวก็ห่างจากกำแพงเมืองไม่ถึงสิบวา

เวี่ยจือหยางได้ยินอย่างชัดเจน จึงเดินทางกลับที่ทำการไปรายงานเยี่ยหลิงซู ทั้งหมดขึ้นไปบนกำแพงเมืองทอดตาทอง เห็นท้องทุ่งโล่งกว้าง ปราศจากสุ้มเสียงผิดปรกติใด เพียงไม่กี่วัน ค่ายของข้าศึกก็มีขนาดใหญ่

ขึ้นหลายเท่า อิงภูเขาติดบรรพต ระหว่างค่ายกระโจมก่อกองไฟลุกโชน เชื่อมฟ้าดินเข้าด้วยกัน

ฉีเฟยเห็นข้าศึกมีกำลังเพิ่มมากขึ้น หว่างคิ้วทอแววิตกกังวล จูเกาเช่อถลึงมองอยู่ครู่หนึ่ง พลันกล่าวว่า “ทุกที่ทางเรียบร้อยดี ไหนเลยมีอุโมงค์อันใด?”

ฉีเฟยกล่าวว่า “เกาเช่อ พวกเราถือกำเนิดช้าไป ไม่เห็นเหลียงซือฉินประลองปัญญากับเกาะตะวันออก **ไหว้กง** *(ท่านตา)* เจ้าเคยเอ่ยถึงวิชามังกรดินโจมตีเมือง ฟังว่าเหลียงซือฉินใช้วิชาพิสดารเพียงคืนเดียวสามารถจ่อประชิดกำแพงเมือง”

จูเกาเช่อในใจไม่ยอมเชื่อ แต่ไม่กล้าโต้แย้งมารดา ได้แต่พึมพำอยู่หลายคำ

ผ่านไปหนึ่งชั่วยาม ยังไม่พบเห็นความผิดปรกติใด จึงประคองมารดาเข้าหอสังเกตการณ์ไปหลบลมหิมะ

เวี่ยจือหยางเหลียวหน้ามอง เห็นเยี่ยหลิงซูแหงนมองท้องฟ้า เส้นผมโชยพัดพลิ้ว คลุมเสื้อคลุมสีแดงเข้ม ยืนอยู่ท่ามกลางบุรุษ คล้ายบัวแดงกลางภูเขาน้ำแข็ง งามเฉิดฉันเป็นพิเศษ

เยี่ยหลิงซูพลันยกมือปิดปาก ส่งเสียงไอเบาๆ เวี่ยจือหยางค่อยฉุกคิดว่านางยังไม่ทุเลาหายดี หลายวันนี้วิ่งเต้นวุ่นวาย กลับลืมเรื่องนี้ไป มันสามารถควบคุมลมปราณตามใจปรารถนา จึงขยับนิ้วทั้งสิบ ปลุกกระตุ้นพลังลมปราณของหญิงสาว

เยี่ยหลิงซูรู้สึกตัว เหลียวหน้ามองมา เวี่ยจือหยางยังเพ่งมองไปเบื้องหน้า เพียงแต่ลอบควบคุมลมปราณ ไม่นานให้หลัง เลือดลมของเยี่ยหลิงซูก็โคจรหมุนเวียน ใบหน้ามีเลือดฝาดขึ้น จูเกาเช่อพอดีออกจากหอสังเกตการณ์ ต้องชมดูจนตะลึงลาน

เหล่าทหารน้อมคำนับเรียกหา “ซื่อจื่อ” จูเกาเช่อจึงกระแอมกลบ

เกลื่อน ถามว่า "ยังไม่มีความเคลื่อนไหวหรือ?"

เยี่ยหลิงซูเห็นม่านพลบค่ำคลี่กาง ท้องทุ่งมืดสลัวลง จึงกล่าว "เกิงปิ่งเหวินกลัวระเบิดไฟอสนี ไม่กล้าตีเมืองตอนกลางวัน คืนนี้ต้องมีความเคลื่อนไหว"

จูเกาเซ่อจงใจโต้แย้งว่า "เหตุใดต้องเป็นคืนนี้ คืนพรุ่งนี้ไม่ได้หรือ?"

เยี่ยหลิงซูคร้านที่จะตอบคำ เวี่ยจือหยางจึงอธิบายว่า "หลี่จิ่งหลงใกล้จะมาถึง เกิงปิ่งเหวินแรกทำศึกเพลี่ยงพล้ำ เมื่อถึงเวลาคงต้องถูกตำหนิ หากว่าข้าพเจ้าเป็นมัน ต้องเร่งทำคุณไถ่โทษ ก่อนที่แม่ทัพใหญ่จะมาถึง"

จูเกาเซ่อฟังดูมีเหตุผล จึงไม่โต้แย้งเพียงกล่าวว่า "หวังว่าพวกท่านคาดเดาถูกต้อง มู่เฟยไม่ยอมกลับวังเจ้า หากคิดรั้งอยู่บนกำแพงเมือง มาตรว่าถูกความหนาวเย็นคุกคามก็ย่ำแย่แล้ว"

พอถึงยามวิกาล อากาศหนาวเย็นจับใจ ลมหิมะพัดกระโชก ท้องทุ่งกว้างเบื้องล่างเงียบสงบ หามีความเคลื่อนไหวอันใด พอถึงยามสี่ ทั้งหมดได้แต่ล่าถอยกลับเข้าหอสังเกตการณ์ไปพักผ่อน

ฉีเฟยอุ่นเหล้าเหลืองขับไล่ความหนาว เวี่ยจือหยางดื่มลงไปสองจอก ร่างกายก็อบอุ่นสบาย เยี่ยหลิงซูจิบสุราครึ่งจอก เนื่องเพราะไม่ไว้วางใจ จึงออกไปลาดตระเวนตรวจตราใหม่ เวี่ยจือหยางเลื่อนมือจับด้ามกระบี่ติดตามหลัง

ทั้งสองแยกย้ายเป็นหนึ่งหน้าหนึ่งหลัง เดินเลียบปีกกาบนกำแพง เห็นท่อไม้ไผ่ทอดคดเคี้ยวปรากฏลับล่อรำไร เวี่ยจือหยางนึกโยงไปถึงระหัดวิดน้ำริมทะเลสาบอี้เฉวียน พลันฉุกใจได้คิดขึ้น

เสียง**เตียวโต้ว*** ดังเร่งร้อน เป็นเวลายามห้าแล้ว เยี่ยหลิงซูมองลงไปเบื้องล่าง ผ่านไปเนิ่นนาน ค่อยสลัดเกล็ดหิมะบนร่าง กล่าวด้วยความผิดหวังว่า "ไปกันเถอะ คืนนี้คงไม่มาแล้ว"

---

* เครื่องมือในกองทัพ ทำจากทองเหลือง มีด้ามจับ กลางวันใช้หุงข้าว กลางคืนใช้เคาะบอกโมงยาม

นางหันกายไป พลันพบว่าเวี่ยจือหยางไม่ได้ติดตามมา พอเหลียวหน้ามอง เห็นเวี่ยจือหยางยืนพิงปีกกาบนกำแพง เงี่ยหูสดับฟัง จึงถามว่า "ได้ยินอะไร?"

เวี่ยจือหยางยกนิ้วขึ้นแตะริมฝีปาก กล่าวว่า "เบื้องล่างมีสุ้มเสียง"

เยี่ยหลิงซูรีบเดินถึงข้างปีกกาบนกำแพง ผนึกพลังที่สองหูสดับฟัง ในลมหิมะพัดกระโชก แว่วเสียงติงตังดังมาจริงๆ พอก้มศีรษะลงมองดู ใต้กำแพงเมืองมืดทะมึนเป็นแผ่นผืน คล้ายมีเงาดำเคลื่อนไหว

เวี่ยจือหยางลดสุ้มเสียงเบาลง กล่าวว่า "ออกมาแล้ว มีอยู่ไม่น้อย"

เวี่ยจือหยางใจเต้นระทึกขึ้น เกิงปิ่งเหวินสมเป็นแม่ทัพตอนแรกตั้งประเทศ ดำเนินยุทธการด้วยความรอบคอบ มีความอดทนเป็นพิเศษ ก่อนอรุณจะรุ่งเป็นช่วงเวลามืดมิดที่สุด อากาศเหน็บหนาวที่สุด ทหารรักษาการณ์เกียจคร้านที่สุด หากตอนนี้ทลายดินเข้าตีเมือง ไม่แน่ว่าเมืองเป่ยผิงจะถูกตีแตก

นึกถึงตอนนี้ นางหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา รีบเรียกประชุมเหล่าแม่ทัพ ออกคำสั่งติดต่อกัน

เพื่อไม่แหวกหญ้าให้งูตื่น ทุกประการบนกำแพงเมืองยังเป็นปรกติ ชายคาของหอสังเกตการณ์แขวนโคมลมคลั่งตายหลายดวง โคมไฟแกว่งไกวในสายลม ริบหรี่ใกล้ดับไป

ซือหนันถิงกับหยางฟงไหลบงการชาวบ้านหลายร้อยคนออกแรงหมุนระหัดวิดน้ำริมทะเลสาบ น้ำทะเลสาบเจือปนก้อนน้ำแข็งไหลลงหม้อใหญ่ ต้มจนเดือดพล่าน จากนั้นใช้ท่อไม้ไผ่ส่งน้ำถึงบนกำแพงเมือง

ทัพใหญ่ที่ยกมาจากทางใต้เริ่มพาดบันไดเมฆ เสียงดาบกระบี่กระทบเกราะเหล็ก บังเกิดเป็นเสียงดังเบาๆ ยังมีเหล่าแม่ทัพดุว่าไพร่พลเบาๆ คำพูดพอเปล่งจากปากก็ถูกลมพัดกระจายหาย เงาดำนับไม่ถ้วนมุดออกจากอุโมงค์ลับ พ่นควันขาวราวกับหมอก

เยี่ยหลิงซูออกคำสั่ง ท่อไม้ไผ่หลายร้อยท่อหันหาตำแหน่งของอุโมงค์ลับ พลันเปิดจุกไม้พวยพุ่งลำน้ำออกไป ทหารหาญทัพใหญ่เพิ่งปีนขึ้นบนบันไดเมฆ ก็ถูกน้ำฉีดพุ่งใส่ นี่เป็นวันที่เหน็บหนาวที่สุดของปี ยามนี้ก็เป็นช่วงเวลาที่เย็นเยือกที่สุด ลำน้ำที่ฉีดพุ่งออกจากท่อไม้ไผ่ยังร้อนระอุพอสาดใส่ร่างทหารหาญ ตอนแรกอุ่นสบาย พอลมโชยพัดผ่าน ก็กลายเป็นเย็นเยียบเสียดกระดูก เหล่าทหารหาญสั่นสยิวติดต่อกัน พลิกร่วงลงจากบันไดเมฆ

ระหัดวิดน้ำหมุนไม่หยุด ท่อไม้ไผ่ปรากฏสายน้ำฉีดพุ่ง น้ำสาดเทลงจากบนกำแพงเมือง คล้ายมังกรน้ำหลายร้อยตัวพ่นน้ำออกมา

น้ำเป็นต้นกำเนิดแห่งสรรพสิ่ง แต่พอถึงฤดูหนาว กลับกลายเป็นศัสตราอันแหลมคม ทหารหาญทัพหมิงร่างกายเปียกปอน แข็งตัวเป็นน้ำแข็ง เหน็บหนาวสุดทนทาน คิดล่าถอยกลับลงสู่อุโมงค์ มิคาดสายน้ำไหลผ่านปากอุโมงค์ลงมาในหลุม ไม่มีผู้ใดไม่เปียกปอน ยากที่จะหยั่งเท้าได้ บวกกับอยู่ใต้ดิน ระดับน้ำเพิ่มสูงขึ้น กลายเป็นพิบัติภัย เหล่าทหารชุลมุนวุ่นวาย คนแถวหน้าแข็งตัวเป็นน้ำแข็ง คนตามหลังกลิ้งเกลือกในน้ำโคลน ในความมืดทั้งผลักทั้งดัน ไม่มีเรี่ยวแรงต้านทาน ปล่อยให้น้ำท่วมสูงขึ้น จนกรอกไปทั่วทั้งหลุม

บนกำแพงเมืองปรากฏน้ำไหลไม่หยุด ที่เชิงกำแพงเมืองแว่วเสียงครางหนักๆ ตอนแรกยังได้ยินอย่างชัดเจน ต่อจากนั้นแผ่วทุ้มลง ไม่นานให้หลังขอบฟ้าขาวโพลนรำไร ฟ้าสว่างขึ้นทีละน้อย เนื่องจากหิมะตกติดต่อกันหลายวัน กำแพงเมืองทั้งสี่ด้านล้วนขาวสล้าง ที่ซึ่งติดกับเชิงกำแพงทิ้งบันไดเมฆกระจัดกระจาย ดาบกระบี่จมอยู่ในหิมะ เผยเห็นปากอุโมงค์รำไร ด้านนอกนอนขวางด้วยซากศพหลายซาก ตลอดทั้งร่างถูกห่อหุ้มด้วยน้ำแข็ง แทบไม่เป็นสารรูปผู้คน

จูเกาเซ่อกล่าวว่า “จบสิ้นแล้วหรือ เกิงปิ่งเหวินวุ่นวายอยู่ครึ่งวัน

เพียงทิ้งสิ่งนี้ไว้?”

ฉีเฟยเงียบงัน ทอดตามองค่ายข้าศึก ค่ายทหารเงียบสงบ คล้ายไม่ได้เกิดการสู้รบมาก่อน สร้างความเคลือบแคลงสงสัยยิ่ง มีความรู้สึกว่าได้ชัยอย่างง่ายดายเกินไป

เยี่ยหลิงซูมองดูเป็นเวลานาน พลันกล่าวว่า “ที่เบื้องล่างไม่มีน้ำขัง แสดงว่าน้ำไหลลงสู่ทางอุโมงค์ ท่วมอุโมงค์ทุกสายไว้ ในเวลาอันสั้นศัตรูไม่มีปัญญาตีเมืองได้”

ฉีเฟยกล่าวว่า “เกิงปิ่งเหวินกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ อย่าได้ชะล่าใจ บนกำแพงเมืองยังต้องจัดคนเฝ้าระวัง”

จูเกาเช่อรีบกล่าวว่า “มู่เฟยวางใจ ท่านไม่ได้นอนทั้งคืน ยังคงกลับวังเจ้าไปพักผ่อน”

ฉีเฟยผงกศีรษะ กล่าวกับเยี่ยหลิงซูว่า “เยี่ยจื่อฮุยซื่อ ท่านเหน็ดเหนื่อยทั้งคืน ยังคงกลับที่ทำการไปพักผ่อน”

นางพอกล่าวเช่นนี้ เยี่ยหลิงซูก็เกิดความอ่อนเพลีย เดินทางกลับที่ทำการ ตรวจดูแบบแปลนหลายใบ จนเคลิ้มหลับกับโต๊ะ

ยามเคลิบเคลิ้มพลันได้ยินเสียงร้องเรียก เยี่ยหลิงซูขยี้ตามองดู เห็นเป็นฮัวหมิง ฮัวหมิงมีสีหน้าประหลาดพิกล กล่าวว่า “รีบมา” พลางหันกายไป เยี่ยหลิงซูพกความสงสัยติดตามนางขึ้นบนกำแพงเมือง เห็นฉีเฟยกับจูเกาเช่อล้วนมาถึง มองดูที่ไกลตา สีหน้าทอแววตื่นตระหนก

เยี่ยหลิงซูเพ่งตามอง เห็นลมหิมะค่อยสงบ ท้องฟ้าโปร่งแจ่มใส มองเห็นค่ายใหญ่ของข้าศึก ไพร่พลจำนวนมากถือจอบขุดดินที่หน้าค่าย ขุดเป็นหลุมลึก แล้วดึงแท่งน้ำแข็งขนาดใหญ่ขึ้นมา ในแท่งน้ำแข็งคล้ายมีร่างคน

เยี่ยหลิงซูใจเขม็งตึงเครียด ใบหน้าร้อนผ่าวกลางลมหนาว สายตาเลอะเลือนพร่ามัวขึ้นมา ข้างหูคล้ายแว่วเสียงร่ำไห้คร่ำครวญ นางเข้าใจว่า

ฝันไป พยายามขยี้ตาเพ่งมอง เห็นบนพื้นที่ว่างของค่ายเรียงรายด้วยก้อนน้ำแข็งมากมายหลายแถว มีแม่ทัพนายกองฟุบร่างร่ำไห้อยู่หน้าก้อนน้ำแข็ง

ที่แท้หลังจากจู่โจมด้วยน้ำ ทหารทัพใต้ในอุโมงค์ไม่ทันล่าถอย ส่วนใหญ่แข็งตัวหนาวตาย เมื่อความเย็นไหลลงสู่อุโมงค์ ก็แช่แข็งซากศพกลายเป็นน้ำแข็ง

เยี่ยหลิงซูเหม่อมองดูซากศพที่กลายเป็นน้ำแข็ง พลันรู้สึกลำคอหวานวูบ สมองหนักทึบขึ้นมา ต้องคลายมือจากปีกกาบนกำแพง ถอยกายไปสองก้าว กระอักโลหิตคำหนึ่ง สมองกลายเป็นขาวว่างเปล่า สิ้นสติสมประดีไป

ไม่ทราบผ่านไปนานเท่าใด เยี่ยหลิงซูฟื้นคืนสติมา รู้สึกแน่นหน้าอก จมูกสูดได้กลิ่นหอมอบอุ่น พอลืมตาขึ้น พบว่าอยู่ในตึกของวังเจ้าที่ใช้พักรักษาตัว ฮัวหมิงนั่งอยู่ที่ข้างเตียง พอเห็นนางฟื้นตื่นมา ค่อยระบายลมจากปากเบาๆ กล่าวตัดพ้อว่า “หลิงซู เจ้าคิดขู่ขวัญเราจนตายหรือ?”

เยี่ยหลิงซูยันกายลุกขึ้นนั่ง รู้สึกปวดศีรษะแทบระเบิด จึงยกมือนวดเฟ้นแล้วกล่าว “ฮัวอี๋ ข้าพเจ้าเป็นไรไปแล้ว?”

ฮัวหมิงกล่าวว่า “ท่านสลบไสลบนกำแพง ท่านยังไม่ทุเลาจากอาการบาดเจ็บ ทั้งเปลืองสมองเปลืองสมาธิ เป็นเหตุให้ถูกความเย็นแทรกซึม ทางที่ดีคือนอนพักรักษาตัว ไม่ต้องนึกถึงอันใด”

เยี่ยหลิงซูสั่นศีรษะกล่าวว่า “ไม่ การศึกไม่อาจรอคน”

ฮัวหมิงมองดูนางแวบหนึ่ง กล่าวว่า “ยังจะสู้รบต่อหรือ?”

เยี่ยหลิงซูมองดูเพดานมุ้ง กล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่ทราบ แต่เรื่องที่รับปากต้องปฏิบัติตาม”

ฮัวหมิงคิดกล่าวกระไร พลันได้ยินเสียงฝีเท้าดังขึ้น ฉีเฟยชักนำนางกำนัลเข้ามา พอเห็นเยี่ยหลิงซูลุกขึ้นนั่ง รีบเดินเข้ามากุมมือหญิงสาวไว้

กล่าวว่า "ถือว่าฟ้าเวทนา ในที่สุดท่านฟื้นแล้ว ทหารรักษาเมืองต่างรอคำสั่งการของท่าน การศึกครั้งนี้ทหารทางการสูญเสียอย่างหนัก ภายในค่ายเงียบงันวังเวง กระทั่งควันไฟของการหุงหาอาหารยังไม่มี"

เยี่ยหลิงซูก้มศีรษะต่ำ สีหน้าปราศจากเค้าความยินดี ฉีเฟยเห็นเช่นนั้นจึงกล่าว "เยี่ยจื่อฮุยซื่อ หากท่านรู้สึกไม่สบาย ก็พักผ่อนสักหลายวัน"

เยี่ยหลิงซูเงียบงันชั่วขณะ จึงเงยหน้าขึ้น ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "ไม่ต้องแล้ว ผู้ฝึกวิชาบู๊ไม่ได้อ่อนแอถึงเพียงนั้น"

ฮัวหมิงที่ด้านข้างพอฟัง ทราบว่านางไม่อาจปล่อยวางการศึกสงคราม ต้องถอนใจเบาๆ ออกมา ฉีเฟยกลับกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "ท่านสู้ทนสักสองวัน รอจนอ๋องแหยกลับมา พิสูจน์ผลแพ้ชนะ"

เยี่ยหลิงซูผงกศีรษะรับ ฉีเฟยหันไปประคองโถหยกมาใบหนึ่ง กล่าวว่า "นี่เป็นน้ำซุปไก่ตุ๋นโสมฮกเหล็ง เป็นตำรับจากในวัง เราตุ๋นด้วยตัวเอง สามารถบำรุงร่างกายเสริมพลังชี่"

เยี่ยหลิงซูรับมาลิ้มลองคำหนึ่ง น้ำซุปไก่หอมหวาน แต่ไม่อาจชำระล้างความอัดอั้นในอกได้

ฉีเฟยมีภารกิจรัดตัว สนทนาอยู่หลายคำก็อำลาจากไป ระหว่างทางกับเวี่ยจือหยาง เวี่ยจือหยางน้อมคำนับ ฉีเฟยรีบประคองไว้ กล่าวว่า "ใต้เท้าเวี่ยไม่ต้องมีมารยาท อาการป่วยของเยี่ยจื่อฮุยซื่อต้องรบกวนท่านช่วยดูแลแล้ว"

เวี่ยจือหยางขานรับว่า "เหนียงเหนียงโปรดวางใจ"

มันเดินถึงข้างเตียง ฮัวหมิงบอกว่ามีเรื่องต้องกระทำ จากนั้นหันกายไป ทิ้งให้เยี่ยหลิงซูกับเวี่ยจือหยางอยู่ด้วยกัน

ชั่วครู่ให้หลัง เยี่ยหลิงซูกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า "คิดไม่ถึง...การฆ่าคนกลับง่ายดายถึงเพียงนั้น"

เวี่ยจือหยางฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "ไม่ทราบไม่มีความผิด ไม่ว่าผู้ใด

ก็นึกไม่ถึงว่าจะเกิดสภาพเช่นนั้น"

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "ไม่ หากบอกว่านึกไม่ถึงถือว่าหลอกตัวเองหลอกผู้อื่น แต่พอเปิดฉากสู้รบ ในใจข้าพเจ้ามีแต่ผลแพ้ชนะ ไม่คำนึงถึงความดีเลว"

เวี่ยจือหยางเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว "**อี้ฟู่** *(บิดาบุญธรรม)* เคยบอกว่า นับแต่โบราณกาลมา การรบเป็นศัสตราอันดุร้าย ไม่ถึงคราจำเป็นอย่าได้ใช้ออก ผู้คนทราบดีว่าการรบมีภัยอันตราย ยังทำสงครามสู้รบกัน อย่าว่าแต่พวกเราเหล่าสามัญชน"

เยี่ยหลิงซูหลับตาลง กล่าวว่า "เวี่ยจือหยาง ข้าพเจ้าเหน็ดเหนื่อยแล้ว"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "ท่านพักผ่อนให้ดี เรื่องการรักษาเมืองมอบให้ข้าพเจ้าเถอะ"

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "มิใช่เช่นนี้...ข้าพเจ้าสาละวนวุ่นวาย ไม่ทราบวุ่นวายเพื่อผู้ใด พยายามช่วงชิงชัยชนะ ก็ไม่ทราบว่าต่อสู้เพื่อผู้ใด หลังจากฆ่าคนนับไม่ถ้วน แลกมาซึ่งฝันร้าย เมื่อครู่ในฝัน ข้าพเจ้าฝันเห็นคนเหล่านั้นถูกแช่แข็งในน้ำแข็ง ใช้สายตาอ้อนวอนข้าพเจ้า ข้าพเจ้าคิดทุบทำลายผิวน้ำแข็ง ช่วยเหลือพวกมันออกมา แต่ก็ไม่ทันการณ์ รอบบริเวณเกิดเพลิงไหม้ ทั้งคนทั้งน้ำแข็งถูกหลอมละลายราวขี้ผึ้ง คนในน้ำแข็งมองดูข้าพเจ้า ดวงตาทอแววตำหนิ โทษว่าข้าพเจ้าไม่ได้ช่วยเหลือพวกมันออกมา..."

นางยกสองมือกอดเข่า ซุกศีรษะกับหว่างกลางหัวเข่า หัวไหล่สั่นสะท้านเล็กน้อย นับแต่ล่วงรู้ชาติกำเนิดที่แท้จริง เวี่ยจือหยางไม่เคยเห็นนางเศร้าเสียใจถึงเพียงนี้มาก่อน ต้องยื่นมือออกไป ขณะจะสัมผัสถูกเส้นผมของหญิงสาว แต่แล้วคล้ายกระทบถูกหนามแหลม ต้องหดมือกลับมา

เยี่ยหลิงซูคล้ายรู้สึกตัว จึงเงยหน้าขึ้น ทั้งสองพอสบสายตากัน เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "สมควรรักษาอาการบาดเจ็บแล้ว"

เยี่ยหลิงซูทอดถอนใจคำหนึ่ง จัดแจงนั่งสมาธิ เวี่ยจือหยางก็เคลื่อนไหวสองมือ ยึดถือพลังลมปราณของเยี่ยหลิงซูเป็นเช่นสายพิณ บังคับให้เต้นระริก ให้ความรู้สึกทั้งปวดเมื่อยชาด้าน สุดท้ายค่อยหลอมรวมหยินหยาง เข้าสู่ขอบเขตอันพิสดาร

หลังจากรักษาบาดเจ็บ ก็เป็นเวลาตีกตื่น เวี่ยจือหยางออกจากวังเจ้า ขี่ม้ากลับโรงงาน เยี่ยหลิงซูป่วยหนัก โรงงานเฉกเช่นฝูงมังกรไร้หัว ทุกประการต้องพึ่งพาการดูแลของมัน เวี่ยจือหยางรักอิสระ ไม่นิยมการผูกมัด เห็นการศึกสยดสยอง ยิ่งเกิดความเบื่อหน่าย หากมิใช่จิตใจถูกผูกมัดไว้ คงสะบัดหน้าจากไปแต่แรก ขณะขึ้นม้าต้องครุ่นคิด *'จูเหว่ยใจอ่อน หากเห็นสภาพเมื่อตอนกลางวัน ไม่ทราบรู้สึกอย่างไร?'*

พลันได้ยินเสียงพิณลอยมาตามลม เวี่ยจือหยางหักห้ามความคิดนึกสงสัยใจ การศึกรีบร้อนคับขัน ชาวเมืองไม่ทราบพรุ่งนี้จะเป็นอย่างไร ไม่มีผู้ใดจัดงานเลี้ยงรื่นเริงตั้งแต่แรก เสียงพิณนี้ดังจากที่ใด?

เวี่ยจือหยางขบคิดแล้วกล่าวกับไพร่พลที่ติดตามว่า "ข้าพเจ้ามีเรื่องต้องกระทำ พวกท่านกลับไปก่อน" พลางพลิกตัวลงจากหลังม้า สืบเสาะตามเสียงพิณ

เดินไปสองร้อยกว่าก้าว มาถึงหน้าบ้านเรือนราษฎรหลังหนึ่ง เวี่ยจือหยางกระโดดข้ามกำแพงเข้าไป พอเพ่งตามอง เห็นสุ่ยเหลียนอิ่งนั่งอยู่ในห้อง จุดโคมดวงหนึ่ง ยื่นมือลูบไล้สายพิณ พอพบเห็นมันก็มีสีหน้ายินดี ผุดลุกขึ้นเรียกหาว่า "**หลินตี้** *(น้องหลิน)...*"

เวี่ยจือหยางมีความรู้สึกอันสับสนต่อสุ่ยเหลียนอิ่ง ทั้งเกิดความตื่นตัวอยู่หลายส่วน สตรีนางนี้มีจิตใจอำมหิต ใช้ฝีมือที่รุนแรง หากเพียง

เอ่ยถึงความประพฤติ เวี่ยจือหยางไม่ยอมรับนางเป็นพี่สาว จึงกล่าว "แม่นางสุ่ย ท่านยังคงเรียกข้าพเจ้าเป็นเวี่ยจือหยางเถอะ"

สุ่ยเหลียนอิ่งบังเกิดความผิดหวัง จับจ้องมองมันชั่วขณะ จึงกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า "ท่านยังไม่ยอมรับข้าพเจ้า?"

เวี่ยจือหยางหันเหหัวเรื่องว่า "ตอนนี้ผู้นำแปดหมวดหมู่อยู่ที่ใด?"

สุ่ยเหลียนอิ่งแค่นหัวร่อกล่าวแดกดันว่า "หากเปรียบกับชาติกำเนิดตัวเอง ท่านยังกังวลสนใจผู้อื่นยิ่งกว่า"

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างขุ่นข้องรำคาญว่า "หวินซวีมาถึงเมืองเป่ยผิงคิดพิสูจน์ความเป็นความตายกับลั่วเซียนเซิง"

สุ่ยเหลียนอิ่งทรุดนั่งลง กล่าวอย่างเหยียดหยามว่า "หวินซวีนับเป็นตัวอะไร หาก**เฉิงจู่** *(เจ้านคร)* คิดฆ่ามัน มันคงตกตายไปหลายร้อยเที่ยวแล้ว"

เวี่ยจือหยางกล่าวถามว่า "ลั่วเซียนเซิงอยู่ที่ใด?"

"อยู่ที่ภูเขาเอี้ยนซาน ข้าพเจ้ามาหาท่านเพราะสืบเนื่องจากมัน"

หัวใจเวี่ยจือหยางตกวูบลง รีบถามว่า "ลั่วเซียนเซิงเป็นไรแล้ว?"

"เมื่อวันก่อนเฉิงจู่เรียกประชุมผู้นำแปดหมวดหมู่ บอกว่าคิดกระทำเรื่องใหญ่ประการหนึ่ง ต้องตายโดยไม่มีหนทางรอด จึงถ่ายทอดตำแหน่งให้แก่ว่านเสิ่งก่อนกำหนด ทั้งหมดตื่นตระหนกยิ่ง พากันซักถามรายละเอียด แต่ว่าเฉิงจู่ไม่ยอมบอก"

"ลั่วเซียนเซิงเป็นบุคคลเหนือโลก ยังมีเรื่องใดทำร้ายมันถึงแก่ชีวิตได้?"

สุ่ยเหลียนอิ่งส่ายหน้ากล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่ทราบ" นางเพ่งตามองเวี่ยจือหยาง กล่าวว่า "ท่านอาจทราบได้"

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างงุนงงว่า "ข้าพเจ้า?" สุ่ยเหลียนอิ่งกล่าวว่า "เฉิงจู่เงียบขรึม ไม่เปิดเผยความในใจต่อผู้คน ในชีวิตไม่มีผู้รู้ใจมาก่อน

ผู้นำแปดหมวดหมู่กับมันแม้เป็นอาจารย์กับศิษย์ แต่ไม่มีผู้ใดเข้าใจมันอย่างถ่องแท้...มีแต่กับท่าน จึงสนทนาปราศรัย คบหาเป็นสหายต่างวัย ซือฟู่กับ**ว่านซือป๋อ** *(อาจารย์ลุงแซ่ว่าน)* เคยคาดเดาว่าท่านจะเข้าสู่นครตะวันตก สืบทอดตำแหน่งของเฉิงจู่ หากบอกว่าในโลกมีคนสามารถเปลี่ยนใจเฉิงจู่ คงมีแต่เวี่ยจือหยางท่าน"

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า "ท่านให้ข้าพเจ้าเกลี้ยกล่อมลั่วเซียนเซิงอย่าได้พาตัวเสี่ยงอันตราย เลิกล้มเรื่องสำคัญนั้น?"

สุ่ยเหลียนอิ่งผงกศีรษะรับ เวี่ยจือหยางถามอีกว่า "เป็นผู้อาวุโสซิวใช้ท่านมาหรือ?"

"ไม่ เป็นข้าพเจ้ามาเอง"

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "ซือฟู่ท่านทราบเรื่องหรือไม่?"

สุ่ยเหลียนอิ่งกล่าวว่า "ศิษย์นครตะวันตกล้วนเคารพเฉิงจู่ดุจเทพเจ้า ยินยอมลำบากใจ แต่ไม่กล้าขัดใจมัน ข้าพเจ้ากลับผิดแผกแตกต่าง เรื่องราวอยู่ที่การกระทำของคน ข้าพเจ้าไม่คิดเบิ่งตาดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ไม่ว่าสำเร็จหรือล้มเหลว ต้องทดลองดูสักครา"

เวี่ยจือหยางจิตใจว้าวุ่น เหลียงซือฉินกล่าววาจาสั่งเสีย คงมีส่วนเกี่ยวกับภัยกัลป์ฟ้า ส่วนเรื่องสำคัญที่มันเอ่ยถึง เวี่ยจือหยางขบคิดคาดเดาไม่ออก แต่สมควรเกี่ยวข้องกับแผนก่อกบฏของเอี้ยนอ๋อง มันให้ความเคารพต่อเหลียงซือฉินอย่างสูง จึงกล่าว "ตกลง แม่นางเยี่ยโปรดนำข้าพเจ้าไปพบกับลั่วเซียนเซิง"

สุ่ยเหลียนอิ่งยิ้มออกมา ใช้สายตาที่ร้อนแรงมองดูเวี่ยจือหยาง เวี่ยจือหยางเข้าใจความคิดของนาง จึงกล่าวด้วยความกระดากว่า "แม่นางสุ่ย เรื่องไม่อาจชักช้า ท่านเปลี่ยนเสื้อผ้า พวกเราลอบออกจากเมือง"

สุ่ยเหลียนอิ่งทอดถอนใจด้วยความผิดหวัง หมุนตัวกลับเข้าห้อง ผลัดเปลี่ยนเป็นสวมชุดดำรัดกุมออกมา ภายใต้แสงโคมสาดส่อง ยิ่งขับ

เน้นผิวพรรณปานเย้ยหิมะ เวี่ยจือหยางมองดูนาง ในใจนึกถึงจูเหว่ย ไม่ทราบตอนนี้นางอยู่ที่ใด

ทั้งสองอาศัยม่านวิกาลปกปิดร่องรอย มาถึงกำแพงเมือง หลบหลีกทหารรักษาเมือง แว่วเสียงซี่ซี่ สุ่ยเหลียนอิ่งแผ่พุ่งต้นตอแห่งบาปกรรมออก ชำแรกไปในรอยร่องของก้อนอิฐ กำลังภายในพอแผ่พุ่งผ่าน ปรากฏเถาวัลย์งอกเงยออกมาสองเส้น คล้ายงูที่มีชีวิต เลื้อยผ่านบนกำแพง ตกห้อยลงที่เชิงกำแพง

สุ่ยเหลียนอิ่งยิ้มให้กับเวี่ยจือหยาง ยึดจับเส้นเถาวัลย์ ลอยตัวขึ้น กระโดดลงไป เวี่ยจือหยางลอบประหลาดใจ พลอยยึดจับเส้นเถาวัลย์ กระโดดข้ามกำแพงเมืองไป

กำแพงเมืองสูงหกวา เส้นเถาวัลย์กลับยืดยาวราวไม่มีที่สิ้นสุด จวบจนอยู่ห่างจากพื้นหนึ่งวา สุ่ยเหลียนอิ่งค่อยกระโดดลงไป นางพอปล่อยมือ เส้นเถาวัลย์ก็เหี่ยวเฉา กลับกลายเป็นเถ้าธุลี เวี่ยจือหยางสูญเสียที่ยึดเหนี่ยว รีบพลิกตัวกระโดดลงไป

สุ่ยเหลียนอิ่งคล้ายนางแอ่นดำตัวหนึ่ง โบยบินไปเบื้องหน้า เวี่ยจือหยางตามติดอยู่ด้านหลัง ทั้งสองผ่านค่ายที่มั่นของข้าศึก เข้าสู่ภูเขาเอี้ยนซาน ตลอดรายทางผู้คนบางตา หิมะร่วงพรูพรั่ง ย้อมขุนเขาจนขาวโพลน

เดินทางจนฟ้าสาง ปรากฏยอดเขาลูกหนึ่งขวางทาง สภาพภูเขาลาดชัน สูงกว่าภูเขาอื่น ที่เชิงเขามีหินใหญ่ก้อนหนึ่ง เมื่อมองผ่านหิมะที่สุมปกคลุม จำแนกออกว่าเป็นคำ “วู่หลิง”

สุ่ยเหลียนอิ่งชี้มือไป กล่าวว่า “นี่เป็นยอดเขาวู่หลิงเป็นยอดสูงสุดของภูเขาเอี้ยนซาน”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “เมื่อตอนท้องฟ้าโปร่งยืนอยู่บนหอสังเกตการณ์เมืองเป่ยผิง สามารถมองเห็นได้”

สุ่ยเหลียนอิ่งกล่าวว่า “ดูเหมือนใกล้แท้จริงไกล กลับใช้เวลาเดินทางถึงครึ่งคืน”

ทั้งสองเดินพลางสนทนาพลาง พอใกล้ถึงเชิงเขา พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งตวาดว่า “ผู้ใด?”

สุ่ยเหลียนอิ่งหยุดร่างลง ตอบว่า “ข้าพเจ้า” ในดงไม้บังเกิดเสียงซ่าซ่า ผู้นำหมวดหมู่หนองบึงปู้หลิวมุดออกมา บนร่างเกาะเต็มไปด้วยหิมะดินโคลน ลักษณะคล้ายนากบกตัวหนึ่ง

มันจับจ้องมองคนทั้งสอง กล่าวอย่างสงสัยใจว่า “สุ่ยเหลียนอิ่ง เจ้าฟื้นฟูพลังฝีมือตั้งแต่เมื่อใด วิชานกกาข้ามลำน้ำเมื่อครู่ใช้ได้ยอดเยี่ยมยิ่ง”

สุ่ยเหลียนอิ่งวิ่งตะบึงตลอดทาง ไม่ปกปิดวิชาตัวเบาไว้ ปู้หลิวชมดูแต่ไกล ถึงกับแทบไม่เชื่อสายตาตัวเอง

สุ่ยเหลียนอิ่งกล่าวว่า “อย่าได้กล่าววาจาไร้สาระ หากทราบสถานการณ์ก็หลีกไป ข้าพเจ้าจะนำคุณชายเวี่ยไปพบกับเฉิงจู่”

ปู้หลิวกวาดมองเวี่ยจือหยางแวบหนึ่งแล้วกล่าว “หลานศิษย์สุ่ยเฉิงจู่กำชับกำชาว่าห้ามมิให้คนนอกขึ้นเขา”

สุ่ยเหลียนอิ่งกล่าวว่า “อย่างนั้นข้าพเจ้าไม่เกรงอกเกรงใจแล้ว” พลางทำท่าคิดขึ้นเขา

ปู้หลิวร้องคำบังอาจ แต่แล้วเปลี่ยนเป็นร้องโอยออกมา ใต้เท้าลื่นวูบ เสียหลักสะดุดล้มลง โอดครวญว่า “มารดาของเรา เราเท้าพลิกไป...”

ปู้หลิวเป็นผู้นำหมวดหมู่หนองบึง มีวิชาอ่อนนุ่มราวไร้กระดูก ไหนเลยเท้าพลิกได้ เวี่ยจือหยางขณะจะปลอบโยนถามไถ่ สุ่ยเหลียนอิ่งชิงฉุดดึงมันขึ้นเขาไป

เวี่ยจือหยางกวาดตามอง เห็นปู้หลิวยักคิ้วหลิ่วตา บุ้ยปากต่อมันค่อยเข้าใจในบัดดล อีกฝ่ายอ้างว่าเท้าพลิก จงใจปล่อยให้ผ่านไป จึงผงกศีรษะเป็นการขอบคุณ ติดตามสุ่ยเหลียนอิ่งขึ้นเขา

เห็นเส้นทางคับแคบ ซ้ายมืออิงภูเขา ขวามือเป็นหุบเหว เดินไปไม่กี่ก้าว ได้ยินเบื้องบนบังเกิดเสียงร้องดังว่า “ผู้ใด หยุดไว้ ไม่เช่นนั้นอย่าได้โทษว่าเราไม่เกรงใจ”

เวี่ยจือหยางเพ่งตามอง เห็นสือชวนยืนอยู่ที่สูงห่างไปหลายวา มือยกหินใหญ่ก้อนหนึ่ง ทำท่าทุ่มเหวี่ยงลงมา จึงรีบร้องบอกว่า “พี่สือ เป็นข้าพเจ้าเวี่ยจือหยาง”

สือชวนจดจำเวี่ยจือหยางออก จึงร้องว่า “เป็นท่าน โอย...” พลางหงายร่างไปด้านหลัง ปล่อยหินใหญ่หลุดจากมือ กดทับร่างไว้ ต้องร้องโอดครวญว่า “มารดามันเถอะ ลุกไม่ขึ้นแล้ว...”

เวี่ยจือหยางหัวร่อออกมา สือชวนทรงพลังมหาศาล หินภูเขาก้อนหนึ่งไหนเลยกดทับมันได้ ผู้นำหมวดหมู่ภูเขากับหนองบึงกลับสมคบคิดกัน ปล่อยให้พวกตนผ่านไป

ทั้งสองฉวยโอกาสพุ่งผ่านเส้นทาง มาถึงลานหินแห่งหนึ่ง ใต้ลมหิมะเกลื่อนฟ้า บนลานหินกลับมีคนเดินหมากกัน คนทางซ้ายคือมู่หานปิงแห่งหมวดหมู่น้ำ คนทางขวาคือโจวลี่แห่งหมวดหมู่อัคคี กระดานที่ทั้งสองใช้พันตูกันมิใช่ไม้มิใช่ศิลา หากเป็นก้อนน้ำแข็งขนาดใหญ่ ผิวน้ำแข็งราบเรียบ ขีดเป็นเส้นตรงและขวางบนกระดาน ไม่มีหมากดำและขาว มู่หานปิงพอจี้นิ้วลงไป บนผิวน้ำแข็งก็นูนขึ้นมา ถือเป็นหมากขาว ส่วนโจวลี่ทิ่มนิ้วลง ผิวน้ำแข็งก็บุ๋มลงไป ถือเป็นหมากดำ เวลากินหมากของอีกฝ่าย มู่หานปิงเพียงจี้นิ้วเบาๆ รอยบุ๋มก็ถูกน้ำแข็งท่วมมิด โจวลี่พอปาดมือวูบ รอยบุ๋มก็มลายหายไป

ในชีวิตเวี่ยจือหยางเพิ่งเห็นการเดินหมากเช่นนี้เป็นครั้งแรก ต้องหยุดยั้งยืนดู ได้ยินสุ่ยเหลียนอิ่งกล่าวว่า “นี่เรียกว่าเดินหมากน้ำแข็ง ในนครตะวันตกมีแต่ผู้นำหมวดหมู่น้ำอัคคีจึงเล่นพันตูกันได้”

เวี่ยจือหยางผงกศีรษะกล่าวว่า “การละเล่นเช่นนี้เป็นการฝึกพลัง

ฝีมือ”

โจวลี่พลันกล่าวว่า “**เหล่ามู่** *(คนแซ่มู่)* กลางดินฟ้าเหน็บหนาว มีเสียงนกร้องจากที่ใด?”

มู่หานปิงกล่าวโดยที่ไม่เงยหน้าขึ้นว่า “ไหนเลยมีนกกา หากแต่เป็นมุสิกสองตัว”

โจวลี่กล่าวว่า “เมื่อเป็นมุสิก สมควรลับๆ ล่อๆ ไฉนสุมหัวกันส่งเสียงร้องวุ่นวาย?”

ทั้งสองเปลือกนอกด่ากระทบกระเทียบเวี่ยจือหยางกับสุ่ยเหลียนอิ่งแท้จริงแล้วเร่งรัดให้ทั้งสองจากไป

เวี่ยจือหยางอับจนปัญญา ได้แต่ขึ้นเขาต่อไป ทางภูเขายิ่งมายิ่งลาดชัน หิมะน้ำแข็งลื่นไถลแทบไม่อาจหยั่งเท้าได้ เมื่อเหลียวหน้ามอง เห็นหมู่ขุนเขาต่ำกว่า มีเพียงยอดเขานี้ที่สูงสุด เมืองเป่ยผิงเล็กราวหินกรวด ค่ายใหญ่ของทัพใหญ่คล้ายสายสร้อยล้อมรอบตัวเมืองไว้

พอลดเลี้ยวผ่านสันเขาแห่งหนึ่ง เห็นต้นสนยื่นเฉียงออกมาขวางทาง ใบสนเป็นสีเข้ม ปกคลุมด้วยหิมะ คล้ายทาสคุนหลุนผมขาวคนหนึ่ง หลันจุยในชุดขาวกางร่มสีขาว ยืนอยู่บนกิ่งสน เบื้องล่างเป็นหุบเหว ร่างสะท้อนขึ้นลงตามกิ่งสน คล้ายกับจะหักลงมาได้ทุกเมื่อ

เนื่องจากทางภูเขาคับแคบ หากคิดผ่านไปต้องผ่านด่านของหลันจุนนี้ สุ่ยเหลียนอิ่งเลิกคิ้วเรียวงาม คิดสะอึกเข้าหา เวี่ยจือหยางรีบยื่นมือขวางกันไว้ กล่าวว่า “ให้ข้าพเจ้าจัดการเอง” น้ำเสียงแฝงความห่วงใย สุ่ยเหลียนอิ่งเหลียวหน้ามา พลันขอบตาแดงก่ำ ประกายน้ำตาเอ่อคลอหน่วย

เวี่ยจือหยางทราบว่านางตีความผิดไป แต่ยิ่งอธิบายยิ่งยุ่งเหยิง จึงคร้านที่จะกล่าวมากความ กระโดดขึ้นบนกิ่งสน ขณะที่ทิ้งตัวลง ต้นสนไม่ขยับเคลื่อนไหว หลันจุยต้องร้องชมเชยว่า “ตัวเบาอันยอดเยี่ยม”

เวี่ยจือหยางปลูกฝีหนอนคุณไสยสำเร็จ สองเท้าทรงพลังมหาศาลปล่อยออกรั้งเข้าตามใจปรารถนา ด้านวิชาตัวเบายังเหนือกว่าผู้นำหมวดหมู่ลม ยามนั้นประสานมือกล่าวว่า “หลันเซียนเซิง ผู้น้อยไม่มีความคิดอื่นเพียงต้องการพบเหลียงเฉิงจู่”

หลันจุยทอดถอนใจกล่าวว่า “เวี่ยเซียนเซิงโปรดให้อภัย เราผู้แซ่หลันได้รับคำสั่งให้เฝ้าอยู่ที่นี้ ไม่อาจเพิกเฉย หากเซียนเซิงสามารถบังคับเราลงจากต้นไม้ เราผู้แซ่หลันย่อมปล่อยให้ผ่านไป”

เวี่ยจือหยางทราบว่าไม่อาจเลิกราแต่โดยดี จึงผงกศีรษะลอยตัวขึ้น มันมีความรู้สึกที่ดีต่อหลันจุย ไม่คิดรบกวนพลังชีวิตของมัน ทำร้ายมันพลัดตกลงสู่หุบเหว เพียงคิดใช้วิชาตัวเบาเข้าเอาชัย ยามนั้นใช้ออกด้วยวิชาเทพลีลาศ บังคับร่างส่ายไหว สองมือพอพุ่งผ่านหอบเอาเกล็ดหิมะม้วนจู่โจมออก

หลันจุยคิดไม่ถึงว่าฝ่ายตรงข้ามร้ายกาจถึงเพียงนี้ รีบละทิ้งร่ม หมุนคว้างรอบหนึ่ง ลมหิมะพอเข้าใกล้ ก็ถูกปัดป่ายพ้นไป เวี่ยจือหยางพอปะทะคล้ายชนใส่กำแพงอันอ่อนนุ่ม ภายใต้การหมุนของร่ม พลังลมของหลันจุยก็เกิดความเปลี่ยนแปลง เวี่ยจือหยางแทบไม่อาจทรงกายมั่น รีบหมุนตัวกวาดฝ่ามือออก

พลังของทั้งสองพอเผชิญพบกัน หลันจุยก็พุ่งถอยไปตามสภาวะสองวา จากนั้นหมุนตัวกลับมา ทิ้งร่างลงบนกิ่งสน เวี่ยจือหยางร้องชมเชยคำหนึ่ง เคลื่อนไหวทีหลังบรรลุถึงก่อน ชิงยึดครองกิ่งสนท่อนนั้น หลันจุยก็ชูร่มขึ้น ร่างเคลื่อนไหวตามแรงลม อ้อมผ่านร่างเวี่ยจือหยาง พลิกตัวลงที่ด้านหลังของมัน

ทั้งสองหนึ่งไล่กวดหนึ่งหลบหนี วิ่งวนอยู่รอบต้นสน สุ่ยเหลียนอิ่งชมดูจนตาลายละลาน ในใจทั้งแตกตื่นทั้งยินดี ครุ่นคิดขึ้น *‘ไม้ตายของหมวดหมู่ลมขึ้นอยู่กับดินฟ้าอากาศ ลมหิมะรุนแรง อานุภาพยิ่งรุนแรง*

หลันจุยอาศัยแรงลมสำแดงฝีมือเหนือกว่ายามปรกติ หลินตี้เพียงอาศัยพลังลมปราณ และฝีเท้าที่น่าตระหนก กลับไม่เพลี่ยงพล้ำเป็นรอง ช่างเหลือเชื่อจริงๆ' จากนั้นครุ่นคิด *'หลันจุยมีวิชาตัวเบาล้ำเลิศ แต่นิสัยใจคอดื้อรั้นดึงดัน หากมันไม่ยอมเปิดทาง ก็ยากผ่านไปได้'*

เวี่ยจือหยางเห็นหลันจุยเหินบินตามลม ถึงแม้ไม่มีที่หยั่งเท้า ก็สามารถบินวนอยู่กลางอากาศ เวี่ยจือหยางเฉกเช่นไล่จับวิหคเหินลม ดูเหมือนรวดเร็วกว่าอีกฝ่าย แต่ยังจับมันไม่ได้

เวี่ยจือหยางไม่คิดพัวพันสืบไป ขณะจะใช้วิชาควบคุมลมปราณออก พลันได้ยินเสียงหัวร่อดังๆ เบื้องบนศีรษะมีคนร่วงหล่นลงมา

คนบนต้นไม้ทั้งสองรู้สึกเหนือความคาดหมาย พากันกระโดดหลบ คนผู้นั้นก็ร่วงลงบนต้นสน เสียงกร๊อบเมื่อต้นไม้หักกลาง บินคว้างร่วงลงสู่หุบเหว

เวี่ยจือหยางมีปฏิกิริยารวดเร็ว ต้นสนพอหักลงมา ก็กระโดดกลับไปบนทางภูเขา ส่วนหลันจุยความจริงลอยตัวอยู่กลางอากาศ พลันเห็นคนผู้นั้นร่วงตามต้นไม้ลงไป หากว่าไม่ช่วยเหลือต้องร่วงฟาดตกตายแน่นอน

หลันจุยหมุนด้ามร่ม ทิ้งตัวลงดุจดาวตกไล่ขับจันทร์ คว้าร่างคนผู้นั้นไว้ จากนั้นหมุนควงร่ม บังคับร่างลอยขึ้นไป คนผู้นั้นหัวร่อดังๆ ยื่นสองมือยึดเกาะโขดหินไว้ หลันจุยมือซ้ายถือร่ม มือขวายึดเกี่ยวหน้าผาโกรธแค้นจนหน้าแดงก่ำ ตวาดว่า "ซูเฉิงกวง ก่อกวนเลศนัยใด?"

ซูเฉิงกวงร้องโอยกล่าวว่า "เราความจริงมาช่วยท่าน"

หลันจุยร้องว่า "ท่านพูดปด ท่านจงใจกดทับต้นสนหัก ทำให้เราไม่มีที่หยั่งเท้า ต้องพ่ายแพ้แก่เวี่ยจือหยาง"

"อย่าได้กล่าวเหลวไหล เราตั้งใจช่วยเหลือท่าน ท่านไม่รับน้ำใจก็แล้วกันไป ไยต้องปรักปรำคนดีด้วย?"

หลันจุยขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน กล่าวว่า "เราไม่สมควรช่วยเหลือท่าน

หากปล่อยให้ท่านร่วงฟาดตกตาย”

ซูเฉิงกวงกล่าวว่า “เราทราบว่าท่านต้องตะปบคว้าเราไว้”

“เฮอะ หากว่าเราพลั้งมือเล่า?”

ซูเฉิงกวงโคลงศีรษะกล่าวว่า “อย่าลืมว่าเราเป็นผีพนัน อื่นๆ ใช้การไม่ได้ แต่มีความสามารถในการพนันชีวิต”

หลันจุยอับจนถ้อยคำ เอ่ยถึงความหน้าด้าน ต่อให้หลันจุยสิบคน ก็มิใช่คู่มือของซูเฉิงกวง หลันจุยแม้โกรธแค้น แต่ไม่อาจทำอย่างไรศิษย์ร่วมสำนักได้

เวี่ยจือหยางถือโอกาสขึ้นเขา เดินทางระยะทางหนึ่ง พลันกล่าวว่า “แม่นางสุ่ย ซูเซียนเซิงกับหลันเซียนเซิงล้วนเป็นยอดบุรุษ ท่านไม่มีท่าทีต่อพวกมันหรือ?”

สุ่ยเหลียนอิ่งกวาดมองมันแวบหนึ่ง หัวร่อออกมากล่าวว่า “เด็กร้ายกาจ คิดเป็นพ่อสื่อแม่ชักหรือ?”

เวี่ยจือหยางหน้าร้อนผะผ่าว กล่าวว่า “หามิได้ เพียงแต่นึกขึ้นมาจึงบอกออกไป”

สุ่ยเหลียนอิ่งแหงนมองท้องฟ้า ดวงตาทอแววคับแค้นวูบหนึ่ง กล่าวเสียงเย็นชาว่า “ตอนอยู่ในซ่องคณิกา ข้าพเจ้าเห็นซึ้งถึงความทุเรศของบุรุษ ไม่ว่าบุรุษใด ล้วนสร้างความสะอิดสะเอียนแก่ข้าพเจ้า ชั่วชีวิตนี้ข้าพเจ้าจะไม่แต่งงาน”

เวี่ยจือหยางเหม่อมองดูนาง ในใจเกิดความลำบากใจ มันมีความรู้สึกที่ขัดแย้งต่อสุ่ยเหลียนอิ่ง ทั้งเคียดแค้นทั้งห่วงใย ทั้งรังเกียจทั้งเวทนา หากว่าทั้งสองเป็นพี่สาวน้องชายจริง มันหวังว่าสุ่ยเหลียนอิ่งหลังจากผ่านเคราะห์กรรม สามารถเป็นฝั่งฝา แต่ว่าแผลหัวใจของสุ่ยเหลียนอิ่งยากสมาน มันที่เป็นน้องก็อับจนปัญญา

สุ่ยเหลียนอิ่งล่วงรู้ความคิดของมัน จึงแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา ชิง

พุ่งปราดนำหน้าเวี่ยจือหยาง ใช้วิชาตัวเบาเหยียบหิมะน้ำแข็ง ขึ้นถึงบนยอดเขา

บนยอดเขามีพื้นที่หลายวา หิมะสุมหนาร่วมเชียะ ลมหนาวพัดกระโชก สามารถเห็นบ้านศิลาปลูกโดดเดี่ยวหลังหนึ่ง บนหลังคาติดตั้งกังหันสามตัว พัดหมุนอยู่ตลอดเวลา

สุ่ยเหลียนอิ่งยกมือเท้าสะเอว ร้องบอกว่า “เหลียงเฉิงจู่ เวี่ยจือหยางขอเข้าพบ”

ด้านตรงข้ามเงียบสงัดงัน พลันบังเกิดเสียงแค่นอย่างเย็นชา สุ้มเสียงหนึ่งดังว่า “สุ่ยเหลียนอิ่ง เจ้าบังอาจนัก”

เห็นเงาคนถลันวูบ ว่านเสิ่งกับชิวเทาปรากฏกายขึ้น ผู้นำหมวดหมู่ฟ้าปั้นหน้าเคร่งเครียด หว่างคิ้วทอแววขุ่นเคือง ชิวเทาที่อุ้มแมวเปอร์เซียชื่อไป่ลั่วซือเหมินก็เม้มปากสนิท ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “คุณชายเวี่ย เฉิงจู่มีคำสั่ง ไม่พบคนนอก”

เวี่ยจือหยางลังเลเล็กน้อย สุ่ยเหลียนอิ่งชิงกล่าวว่า “คุณชายเวี่ยมิใช่คนนอก หากถือเป็นศิษย์ครึ่งหนึ่งของเฉิงจู่”

ว่านเสิ่งตวาดว่า “เหลวไหล ศิษย์ของเฉิงจู่มีเพียงผู้นำแปดหมวดหมู่ ปรากฏครึ่งหนึ่งจากที่ใด?”

เวี่ยจือหยางยิ้มพลางกล่าวว่า “แม่นางสุ่ยกล่าวไม่ผิด คนโบราณรับคำสอนคำหนึ่ง ก็ถือเป็นอาจารย์ เฉิงจู่ชี้แนะต่อข้าพเจ้า ไหนเลยเพียงคำเดียว ในใจของผู้น้อยยึดถือเฉิงจู่เป็นอาจารย์ตั้งแต่แรก ส่วนเฉิงจู่มองข้าพเจ้าอย่างไร ผู้น้อยหาใส่ใจไม่” มันกล่าวเสียงราบเรียบ แต่ทุกถ้อยคำสะกดเสียงลมหิมะ ถ่ายทอดเข้าหูทุกผู้คนอย่างชัดเจน

ว่านเสิ่งขมวดคิ้ว เหลียวดูบ้านศิลา ชั่วครู่จึงกล่าว “เฉิงจู่ไม่ต้องการพบท่าน คุณชายเวี่ยท่านกลับไปเถอะ”

เวี่ยจือหยางดูจากสภาพการณ์ ทราบว่าเหลียงซือฉินอยู่ในห้องศิลา

แต่ว่ามันไม่ต้องการพบ ก็ไม่สมควรบุกรุกเข้าไป พลันได้ยินสุ่ยเหลียนอิ่งกล่าวว่า "เฉิงจู่ไม่ได้บอกว่าให้เข้าพบ และไม่ได้บอกว่าไม่ให้เข้าพบ"

ใบหน้าว่านเสิ่งปรากฏแววสีเขียววูบหนึ่ง ยังไม่อาละวาดออกมา ชิวเทาชิงกล่าวว่า "เหลียนอิ่งห้ามมิให้เสียมารยาทต่อว่า**นปู้จู่** *(ผู้นำหมวดหมู่แซ่ว่าน)*"

สุ่ยเหลียนอิ่งทวนคำว่า "เสียมารยาท?" จากนั้นกล่าวเสียงเย็นชาว่า "ที่แท้เป็นหน้าตาของว่านปู้จู่สำคัญกว่า หรือความเป็นความตายของเฉิงจู่สำคัญกว่า ว่านปู้จู่คอยขัดขวางหรือภาวนาให้เฉิงจู่ขึ้นสวรรค์ ท่านจะได้รับตำแหน่งแทน?"

ว่านเสิ่งบันดาลโทสะ กล่าวกับชิวเทาว่า "ดีมาก ชิวเทา ท่านอบรมศิษย์ได้ประเสริฐ"

ชิวเทารีบกล่าวว่า "ศิษย์พี่โปรดให้อภัย..." ไม่ทันกล่าวจบ ว่านเสิ่งชิงโบกแขนเสื้อออก ร้องว่า "ท่านไม่สั่งสอน เราผู้แซ่ว่านได้แต่กระทำแทน"

พร้อมกับแขนเสื้อที่โบกออก กลางอากาศบังเกิดเสียงซี่ซี่ ปรากฏสายใยเล็กละเอียดราวเส้นลวด แหวกผ่านลมหนาวพุ่งจู่โจมใส่สุ่ยเหลียนอิ่ง

ใยไหมความจริงเล็กละเอียด แผ่พุ่งออกอย่างเร่งร้อน ซ่อนอยู่ในลมหิมะ ไม่มีวี่แววล่วงหน้า สุ่ยเหลียนอิ่งพอรู้สึกตัว ใยไหมก็ม้วนพันมือเท้าไว้ ว่านเสิ่งพอโคจรพลังรั้งดึง ร่างของหญิงสาวก็ลอยขึ้น คล้ายหุ่นไม้ที่ถูกชักดึงตัวหนึ่ง ลักษณะประหลาดพิกลยิ่ง

ว่านเสิ่งรวบนิ้วทั้งห้า ร่างของสุ่ยเหลียนอิ่งก็ลอยลิ่วเข้าหามัน เวี่ยจือหยางชมดูจนขมวดคิ้ว สืบเท้าออกไป ยื่นมือตะปบปราด คว้าจับข้อเท้าของสุ่ยเหลียนอิ่งไว้ แผ่พุ่งกำลังภายในเข้าไป ใยไหมทุกเส้นก็สั่นกระตุกขึ้นมา

ว่านเสิ่งรู้สึกง่ามมือร้อนวูบ พลังลมปราณที่แขนวิ่งพลุกพล่าน

ไม่ทันมีความคิดใด ใยไหมก็ขาดสะบั้นหมดสิ้น เวี่ยจือหยางตวัดมือวูบ สุ่ยเหลียนอิ่งก็ได้รับอิสระ พลิกตัวทิ้งร่างลง สองมือกดพื้น ร้องเสียงแหลมเล็กว่า “ขึ้น”

ขณะที่นางพลิกตัว ได้สำแดงวิชาตัวเบาออกมา ผู้นำหมวดหมู่ฟ้าและดินตื่นตระหนกยิ่ง ชิวเทาร้องโพล่งว่า “เหลียนอิ่ง พลังฝีมือของเจ้า...” ไม่ทันขาดคำ ได้ยินว่านเสิ่งครางหนักๆ คำหนึ่ง พอกวาดตามอง ต้องหน้าแปรเปลี่ยนไป

เห็นบนพื้นหิมะรอบกายงอกเงยด้วยเส้นเถาวัลย์สิบกว่าเส้น เป็นสีเขียวเข้ม ทั้งมีหนามแหลม ว่านเสิ่งไม่ทันระวัง เท้าซ้ายถูกม้วนพันไว้ หนามแหลมทิ่มแทงไปในเลือดเนื้อ เส้นเถาวัลย์แฝงพลังเปี่ยมล้น แทบกระชากร่างว่านเสิ่งล้มลง

สุ่ยเหลียนอิ่งมีจิตใจลึกซึ้งชั่วร้าย ยามปรกติสงบนิ่งไม่เคลื่อนไหว พอลงมือก็กลับกลายเป็นบ้าคลั่ง นางพอขึ้นถึงบนยอดเขา ได้อาศัยลมหิมะเป็นเครื่องกำบังต้นตอแห่งบาปกรรมไว้ ยามนี้พอลงมือ ก็ลงมืออย่างสุดกำลัง เถาวัลย์หนามแหลมคล้ายฝูงงูออกจากรู ทั้งม้วนพันทั้งยกตั้งขึ้น สานเป็นร่างแหประหลาดปากหนึ่ง ครอบคลุมทั่วร่างของว่านเสิ่งไว้

ว่านเสิ่งจัดอยู่อันดับแรกในแปดหมวดหมู่มีพลังฝีมือน่าตระหนก ยามคับขันไม่ลนลาน โบกแขนเสื้อทั้งสอง บังคับใยไหมออกโดยไม่ขาดสาย คล้ายกระสวยปั่นด้าย แตกตัวออกมาพัวพันเถาวัลย์หนามแหลมไว้

นี่เป็นวิชากระบี่แหฟ้าพันนิ้วมือ ที่ชื่อว่ากระบี่ แท้จริงแล้วเส้นใยบรรจุพลังฟ้าหมุนรอบ ตัดศีรษะมือเท้าผู้คน คมกล้าไม่ต่างกับกระบี่ ยามนี้ตัดเถาวัลย์หนามแหลมร่วงหล่น แต่ยิ่งถูกตัดขาด ยิ่งงอกเงยมากกว่าเดิม ชั่วพริบตาก็ดาษดื่นทั่วพื้น บนหิมะขาวปรากฏเถาวัลย์เขียวเข้มเบ่งบาน คล้ายมีคนถือพู่กันจุ่มหมึก ขีดเขียนบนกระดาษขาววุ่นวาย

ว่านเสิ่งยิ่งต่อสู้ยิ่งตื่นตระหนก อวิชชาเช่นนี้ไม่เคยพบเห็นมาก่อน

ถึงแม้เส้นใยกระบี่คอยตัดเถาวัลย์หนามแหลม แต่ก็ตัดไม่หมดสิ้น เพียงตั้งรับโดยไม่ตอบโต้กลับไป กลายเป็นการต่อสู้ที่ไม่มีวันสิ้นสุด

ชิวเทาชมดูอยู่ด้านข้าง ยังตื่นตระหนกกว่าว่านเสิ่งอีก ครั้งกระโน้นสุ่ยเหลียนอิ่งไปยังดินแดนตะวันตก ตั้งใจคิดล้างแค้น มุมานะฝึกฝีมือ เนื่องเพราะคิดหวังผลโดยเร็ว สุดท้ายถูกธาตุไฟเข้าแทรก ดีที่เหลียงซือฉินยื่นมือช่วยเหลือ รักษาชีวิตเอาไว้ แต่ก็กลายเป็นคนธรรมดา ไม่มีวันฝึกปรือยอดวิชา มิคาดยามนี้พบพาน ไม่เพียงฟื้นฟูพลังฝีมือ ทั้งยังเหนือล้ำกว่ากาลก่อน ในสายตาคนนอก หนามภูตร้ายแม้ประหลาดพิกล ลักษณะคล้ายภูตร้าย แต่ชิวเทาทราบว่าพื้นฐานของอวิชชานี้มาจากพลังดินหมุนรอบ ยิ่งงอกงามรวดเร็ว ยิ่งสิ้นเปลืองกำลังภายใน สุ่ยเหลียนอิ่งใช้สองมือกดพื้น หลั่งเหงื่อชุ่มโชก ใบหน้าก็ขาวซีดดุจกระดาษ

ว่านเสิ่งพลันซวนเซเสียหลัก ใช้สายใยกระบี่ตัดเถาวัลย์หนามแหลมขาดไปหลายเส้น ปากร้องว่า “ทารกหญิงฉาบพิษบนหนาม”

พริบตานั้นพิษร้ายกำเริบ ท่าร่างของว่านเสิ่งซวนเซมิมั่นคง เถาวัลย์หนามแหลมยิ่งอาละวาดอย่างบ้าคลั่ง ชิวเทารีบวางแมวเปอร์เซียลงกระทืบเท้าคราหนึ่ง หิมะปริแตกแยกออก ดินโคลนกลุ่มหนึ่งพวยพุ่งขึ้นมาพอตกอยู่ในมือนาง ก็กลายเป็นกระบองอ่อนนุ่มเล่มหนึ่ง ฟาดหวดใส่สุ่ยเหลียนอิ่ง

สุ่ยเหลียนอิ่งต่อสู้กับว่านเสิ่งอย่างสุดกำลัง ชิวเทาพลันลงมือ กระบองนุ่มนิ่มพอดีจู่โจมใส่ตำแหน่งที่อ่อนแอที่สุดของนาง สุ่ยเหลียนอิ่งได้แต่คลายมือออก กลิ้งตัวไปตามพื้นดิน เถาวัลย์หนามแหลมพอปราศจากพลังดินหมุนรอบหนุนเสริม ก็กลายเป็นเหี่ยวเฉา เหลือแต่เถ้าธุลี

เสียงฉาดเมื่อกระบองอ่อนนุ่มร่วงลงสู่พื้น ชิวเทาไม่จู่โจมซ้ำเติม ว่านเสิ่งดิ้นหลุดจากร่างแหเถาวัลย์ ถอยกายไปสองก้าว กระแทกนั่งลงกับพื้น ที่ข้อเท้าบวมฉุดำคล้ำ บริเวณที่ถูกหนามแหลมทิ่มแทงปรากฏน้ำเลือด

น้ำหนองไหลหลั่งออกมา

ชิวเทาชมดูจนหน้าเปลี่ยนสี ถลึงมองศิษย์สตรี กล่าวว่า "พิษที่ร้ายแรงนัก ยาขจัดพิษเล่า?"

สุ่ยเหลียนอิ่งคืบคลานลุกขึ้นร้องว่า "ท่านให้เวี่ยจือหยางเข้าพบเฉิงจู่ ข้าพเจ้าจะขจัดพิษให้กับมัน"

ดวงตาชิวเทาทอแววปวดร้าวกล่าวว่า "เหลียนอิ่ง เราเจ็บปวดใจยิ่ง เจ้าฟื้นฟูพลังฝีมือ กลับปิดบังเราผู้เป็นอาจารย์ ตอนนี้เบื้องล่างละเมิดเบื้องสูง แพร่พิษใส่ผู้อาวุโส หากไม่ลงโทษสถานหนัก ฟ้าดินต้องไม่อโหสิ"

พลางเงื้อกระบองอ่อนนุ่มขึ้น ฟาดหวดลงยังศีรษะสุ่ยเหลียนอิ่ง หญิงสาวก็หลับตาลง ตระเตรียมงอมือรอความตาย

สองอาจารย์กับศิษย์ทุ่มเถียงกัน เวี่ยจือหยางไม่สะดวกกับการสอดมือเข้าไป พลันเห็นชิวเทาบันดาลโทสะจริงๆ หากไม่ยื่นมือช่วยเหลือ สุ่ยเหลียนอิ่งต้องตายแน่นอน ยามร้อนรุ่มคิดกระโดดเข้าหา พลันปรากฏลมพายุม้วนพัดมา กระบองอ่อนนุ่มกลายเป็นลอยหวืดขึ้นฟ้า หมุนคว้างตามลม บินวนบนยอดเขารอบหนึ่ง แล้วปักลึกลงในหิมะ ชั่วพริบตาก็แข็งตัวเป็นน้ำแข็ง

ชิวเทางงงันวูบ เหลียวดูบ้านศิลา พลันได้ยินสุ้มเสียงอันเหนื่อยหน่ายเสียงหนึ่งดังมาว่า "ล้วนเข้ามาเถอะ"

การต่อสู้ในกระโจมทองปะทุขึ้น

ตอนอยู่ในวังเจ้าเอี้ยนอ๋อง เถี่ยมู่หลีเคยรับความเจ็บปวดมา ยามนี้เกร็งกำลังพรักพร้อม ต่อยออกหมัดหนึ่ง นิ้วทั้งห้าบัดเดี๋ยวยืดบัดเดี๋ยวหด พลังลมปราณทั้งอ่อนหยุ่นทั้งแกร่งกร้าว ไปกลับสามเที่ยว วางแนวป้องกันสามชั้น

เอียนเทาเทาะจี้นิ้วไปข้างหน้า พลังลมปราณเบาบางเล็กเรียวยิ่ง

คล้ายเส้นใยลอดรูเข็ม ปลายนิ้วพอพุ่งผ่าน ก็สลายคมมีดฟ้าเป็นชั้นๆ สำนึกอันแหลมคมจ่อใส่ขั้วหัวใจของเถี่ยมู่หลี

เถี่ยมู่หลีสลับเท้าล่าถอย ผลักมือซ้ายไปข้างหน้า ใช้ร่างของสือจีต้านทานปลายนิ้วของเอียนเทาเทาะ

คิ้วขาวของเอียนเทาเทาะเต้นระริก กางนิ้วทั้งห้าคว้าใส่ชายโครงของสือจี

วิชาเซนหนึ่งเส้นผมพันชั่งเป็นการรวมพลังท่าร่างอยู่ที่ผมเส้นเดียว พอเปลี่ยนจากดรรชนีเป็นกรงเล็บ พลังลมก็แตกซ่านออก วิชาเซ็นของท่านพออ่อนลง เถี่ยมู่หลีก็บังคับข้อแขนราวกับเหล็ก ฟันใส่ข้อมือของหลวงจีนชรา

ภายใต้วิชาคมมีดฟ้า สามารถทำลายทุกสิ่ง เอียนเทาเทาะไม่กล้าปะทะ จึงหดนิ้วกลับดีดนิ้วกลางออก เถี่ยมู่หลีหมุนคว้างหลบเลี่ยง ขวางร่างสือจีอยู่เบื้องหน้าอีกครา

เมื่อยี่สิบปีก่อน ทั้งสองเคยประมือกันหลายครั้ง ไม่ปรากฏผลแพ้ชนะ ต่อมาเถี่ยมู่หลีแบ่งแยกสมาธิกับเรื่องของบ้านเมือง ส่วนเอียนเทาเทาะนั่งขัดสมาธิตามแนวทางนิกายเซน หนึ่งวอกแวกหนึ่งจดจ่อ พอเผชิญพบใหม่ เอียนเทาเทาะจึงเหนือล้ำกว่าขั้นหนึ่ง เถี่ยมู่หลีทราบว่าหากปะทะหักหาญ มิใช่คู่มือของหลวงจีนชรา จึงใช้แผนอุบาย บีบบังคับให้ฝ่ายตรงข้ามแย่งชิงคน สือจีจะเป็นจะตาย เถี่ยมู่หลีหาใส่ใจไม่ แต่เอียนเทาเทาะคิดขว้างมุสิกเกรงภาชนะเสียหาย แม้ทราบว่าตกหลุมพราง ยังไม่อาจเลิกราได้

คนหนึ่งลงมืออย่างเต็มที่ คนหนึ่งถูกมัดมือมัดเท้า เอียนเทาเทาะมีกำลังยากใช้ออก ตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบ แต่ท่านนั่งขัดสมาธิรู้แจ้ง ฝึกวิชาวชิรทรงพลังจนเล็กลง รวมพลังที่จุดจุดหนึ่ง เถี่ยมู่หลียากจะเผด็จศึกได้

ทั้งสองพอใช้กระบวนท่าออก ก็รั้งพลังกลับคืน แต่ปลายพลังยัง

พัวพัน กระทบกระแทกกัน ขยายวงกว้างออกไป จนผู้คนในกระโจมยากลืมตาขึ้น กระโจมทองก็สั่นไหว บังเกิดเป็นเสียงดังประหลาดพิกล

เถี่ยมู่หลีรู้สึกผิดท่า พลังลมปราณภายในกายคล้ายกับจะปะทุออกมา ในใจเกิดความคิดว้าวุ่น มิเพียงสะกดไม่ได้ ตรงกันข้ามยิ่งมายิ่งพอกพูน เหลียวดูเอียนเทาเทาะกลับยกมือวางเท้า เยือกเย็นไม่ลนลาน หลังจากขบคิดค่อยเข้าใจ การควบคุมพลังลมปราณ ต้องเสียสมาธิมากมาย พอใช้กระบวนท่าหนึ่ง ก็เพิ่มความคิดว้าวุ่นส่วนหนึ่ง เอียนเทาเทาะฝึกวิชาเซนหนึ่งเส้นผมพันชั่ง หนึ่งนั้นฝึกวิชาเซน สองบ่มเพาะจิตใจ จนจิตสำนึกกระจ่างใส ไม่มีสิ่งใดแผ้วพาน

เถี่ยมู่หลีพอว้าวุ่นใจ ก็เกิดความรู้สึกหลอน ร่างพองโตขึ้นมา ยามนั้นเอียนเทาเทาะสืบเท้าออกไปหนึ่งก้าว มือไม่ขยับ เท้าไม่ยกขึ้น บังเกิดพลังสภาวะดุจขุนเขา กดทับลงยังศีรษะของเถี่ยมู่หลี

เถี่ยมู่หลีถูกรบกวนทั้งภายนอกภายใน พลันยกมือฟาดใส่ศีรษะสือจี

นี่เป็นแผนล้อมเว่ยช่วยเจ้า เอียนเทาเทาะมิอาจไม่ช่วยเหลือ จึงจี้นิ้วชี้ข้างขวาใส่ใจกลางฝ่ามือเถี่ยมู่หลี มือซ้ายตะปบปราดเบาๆ คว้าแขนขวาของสือจีไว้ เสียงคว้ากเมื่อแขนเสื้อของนางขาดวิ่น เผยเห็นช่วงแขนที่ขาวผ่องยองใย

เถี่ยมู่หลีหดมือซ้าย ผลักมือขวาออก แผ่พุ่งพลังหลายสิบปีผ่านร่างสือจี กระแทกกระทั้นใส่เอียนเทาเทาะ

นี่เป็นแก่นแท้ของฝ่ามือฝืนฟ้า ท่าแรกเพียงเป็นท่าหลอกล่อ ล่อลวงให้เอียนเทาเทาะตะปบคว้าสือจี จากนั้นค่อยใช้ท่าจู่โจมสังหารออก พลังจู่โจมขุมนี้คล้ายไฟป่าผลาญท้องทุ่ง หากว่าไม่ขัดขวาง จะแผดเผาร่างสือจีเป็นผุยผง เอียนเทาเทาะจำต้องถ่ายทอดพลังวชิรทรงพลังเข้าสู่ร่างหญิงสาว คุ้มครองเส้นลมปราณอวัยวะภายในของนางไว้

เมื่อเป็นเช่นนี้ ร่างของสือจีกลับกลายเป็นสมรภูมิ พลังลมปราณสองขุมหักล้างกันวุ่นวาย สร้างความเจ็บปวดทรมานแก่หญิงสาว โลหิตประดังขึ้นถึงลำคอ อวัยวะภายในขยักขย้อนปั่นป่วนขึ้นมา

เสียงซี่เมื่อปลายนิ้วของเอียนเทาเทาะจี้ถูกใจกลางฝ่ามือของเถี่ยมู่หลี พลังแหลมคมสายหนึ่งแล่นผ่านข้อแขน จู่โจมใส่หัวใจของเถี่ยมู่หลี

เถี่ยมู่หลีเบิ่งตาตวาดก้อง ปรากฏเงาร่างสามสายโถมออกจากกลุ่มคน จู๋อิงฟงลงมือต่อเอียนเทาเทาะ หมิงโต้วเข้าขวางซงต้าซือ ส่วนนาซินสกัดจูเหว่ยไว้

ในความชุลมุนวุ่นวาย เอียนเทาเทาะส่งเสียงร้องปานราชสีห์คำรามสั่นสะเทือนจนกระโจมทองเต้นระริก ผู้คนในกระโจมล้วนตาลายสมองหมุน ได้ยินเสียงแผดร้องคราหนึ่ง เงาร่างสายหนึ่งลอยหวืดขึ้น ร่วงฟาดลงกับพื้น จู๋อิงฟงกระดูกสองแขนหักสะบั้น ปากกระอักโลหิต ชักกระตุกสองครา ก็สิ้นใจตาย

ในกระโจมเงียบสงัดงัน กุ้ยลี่เซ่อและเหล่านักรบล้มระทวยกับพื้น ใบหน้ากลับกลายเป็นแดงก่ำ ดิ้นรนลุกไม่ขึ้น

เอียนเทาเทาะยืนเด่นเป็นสง่า ใช้มือหนึ่งประคองสือจีไว้ เถี่ยมู่หลียืนอยู่ห่างห้าเชียะ ส่ายร่างโงนเงนดุจต้นไผ่กลางสายลม พลันเซตึงตึงตึงถอยไปสามก้าว แผ่นหลังปะทะกับกระโจมทอง กำลังภายในพอแผ่พุ่งผ่านกระโจมสักหลาดฉีกขาด ลมหนาวพัดกรูเข้ามา

เถี่ยมู่หลีหยุดยั้งยืนหยัด ใบหน้ากลับกลายจากขาวเป็นแดง แฝงแววสีม่วงชั้นหนึ่ง

สือจีก้มศีรษะลงไม่ทราบเป็นตายร้ายดีอย่างไร เอียนเทาเทาะอุ้มนางพาดขวาง เดินช้าๆ เข้าหาซงต้าซือ หมิงโต้วรู้สถานการณ์ดี ชิงล่าถอยไป นาซินยืนอยู่กับที่ แต่ไม่กล้าขัดขวาง

ซงต้าซือเรียกหา “ซือฟู่” เอียนเทาเทาะกล่าวโดยไม่เหลียวหน้าไป

ว่า "ไปกันเถอะ" พลางเดินออกจากกระโจม ซงต้าซือกับจูเหว่ยล้วนตามติดอยู่ด้านหลัง เมื่อครู่เอียนเทาเทาะซิงตัวหญิงสาวอ่อนแอ คุกคามศัตรูเข้มแข็งล่าถอย กระแทกจู๋อิงฟงเสียชีวิต ส่งเสียงคำรามสะกดเหล่านักรบง่อยเปลี้ย กระทำติดต่อตามกันในอึดใจเดียว นักรบที่หลงเหลือเบิ่งตาดูทั้งสี่จากไป ถึงแม้กุมด้ามดาบไว้ แต่ไม่กล้าชักออกมา

พอออกจากกระโจม ลมหิมะหอบมาปะทะหน้า หน้ากระโจมชุมนุมด้วยนักรบมองโกล คาดว่าถูกเสียงราชสีห์คำรามของเอียนเทาเทาะชักนำมา แต่เนื่องจากไม่มีคำสั่งจึงไม่กล้าบุกรุกเข้าไป

เสียงเช้งเมื่อ**เชียนฟูจ่าง*** ผู้หนึ่งชักดาบออกมาขวางทางไว้

ซงต้าซือตวาดว่า "อูหลันปาเย่อ เจ้าทำอะไร?"

อูหลันปาเย่อเป็นชื่อของเชียนฟูจ่างนั้น มันเห็นทั้งสี่มีลักษณะน่าสงสัย ความจริงคิดขัดขวางสอบถามดู พอฟังเสียงตวาดของซงต้าซือ จึงบังเกิดจิตขลาดเขลา สอดดาบคืนฝัก น้อมกายกล่าวว่า "ราชครูเซวียฉาน กระโจมทองเกิดเรื่องใด มือของท่าน?" พลางจับจ้องมองแขนขาดของซงต้าซือ

ซงต้าซือกล่าวว่า "เถี่ยมู่หลีทำร้ายท่านข่าน แย่งชิงบัลลังก์ข่าน อูหลันปาเย่อ เจ้ารีบนำกำลังเข้าไปจับตัวไว้"

เหล่านักรบบังเกิดความปั่นป่วน อูหลันปาเย่อร้องถามว่า "เถี่ยมู่หลีอยู่ที่ใด?"

ซงต้าซือกล่าวว่า "ยังอยู่ในกระโจม" พลางยกมือผลักไสอูหลันปาเย่อออกห่าง เดินไปยังเบื้องหน้า เหล่านักรบเกิดความเคลือบแคลงสงสัย แต่ไม่กล้าขัดขวาง

จูเหว่ยเหลียวซ้ายแลขวา สองมือกำเป็นหมัด ใจกลางฝ่ามือปรากฏหยาดเหงื่อไหลซึม นักรบมองโกลสองข้างมีหน้าตาหยาบกร้าน ลักษณะ

---

* นายพัน

คล้ายสุนัขป่าเสือร้าย จูเหว่ยตกอยู่ในวงล้อม รู้สึกกำแพงคนคล้ายขุนเขา ไม่เห็นทางออกอันใด

พลันบังเกิดเสียงขู่คำรามดังว่า "สกัดพวกมันไว้" เหล่านักรบกวาดตาไปตามเสียง เห็นเถี่ยมู่หลีโซซัดโซเซโถมออกจากกระโจมทอง ร้องบอกว่า "เซวียฉานสมคบคิดกับองค์หญิงราชวงศ์หมิง ทำร้ายคุนเถี่ยมู่เอ๋อข่าน มีความผิดไม่อาจละเว้น จับตัวพวกมันไว้"

ทั้งหมดงงงันวูบ พากันถลึงมองชงต้าซือและพวก ชงต้าซือกล่าวด้วยสีหน้าเป็นปรกติว่า "อย่าได้ฟังมันกล่าวเหลวไหล เถี่ยมู่หลีคิดรวบอำนาจไว้ ท่านข่านไม่ยอมเป็นหุ่นเชิดของมัน จึงถูกทำร้ายถึงแก่ชีวิต กุ้ยลี่เช่อก็อยู่ในกระโจมทอง เถี่ยมู่หลีคิดแต่งตั้งกุ่ยลี่เช่อเป็นท่านข่าน"

คำพูดเหล่านี้บรรจุกำลังภายในเข้าไป นักรบในกระโจมล้วนได้ยินอย่างชัดเจน สร้างความปั่นป่วนแก่ทั้งหมดจนฮือไปยังกระโจมทอง

เถี่ยมู่หลียกมือเท้าสะเอว แค่นหัวร่อกล่าวว่า "พวกเจ้าชมดูว่าสตรีชาวฮั่นที่ข้างกายมันเป็นใคร นี่เป็นเป่าฮุยกงจู่แห่งราชวงศ์หมิง หากมันไม่ได้ฆ่าท่านข่าน ไยต้องนำกงจู่ราชวงศ์หมิงหลบหนี หากทั้งหมดไม่เชื่อ ก็สกัดพวกมันไว้ถามไถ่ให้แน่ชัด"

จูเหว่ยมีศักดิ์ฐานะน่าเคลือบแคลง กลายเป็นช่องว่างจุดอ่อนหนึ่ง ชงต้าซือเหลียวดูจูเหว่ย จูเหว่ยต้องหดตัวไปด้านหลัง ชงต้าซือขบคิดแล้วสั่นศีรษะฝืนยิ้มออกมา หากเป็นเมื่อกาลก่อน ในห้วงคับขันสำคัญเช่นนี้ หลวงจีนคงฆ่าจูเหว่ยเพื่อแลกกับความไว้วางใจของนักรบมองโกล แต่ตอนนี้ไม่ทราบเพราะเหตุใด กลับมีจิตใจโอ่อ่าผ่าเผย สาวเท้าไปยังประตูค่าย

เหล่านักรบมองโกลร่ำร้องออกมา ชงต้าซือมิเพียงไม่อธิบาย ทั้งมีทีท่าหลบหนี จึงส่งเสียงร้องพลางฮือเข้ามา

เอียนเทาเทาะทอดถอนใจ หันกายไปส่งตัวสือจีให้กับชงต้าซือ ชงต้าซือใช้แขนข้างเดียวโอบเอวไว้ เอียนเทาเทาะพลันตะปบกระโจมที่ด้าน

ข้างหลังหนึ่ง พอกระชากวูบ กระโจมก็ลอยขึ้นจากพื้น เอียนเทาเทาะหมุนตัวสะบัดมือวูบ กระโจมหนังวัวคล้ายเมฆคล้ายหมอก ม้วนพันนักรบมองโกลหลายคนไว้ แต่สภาวะไม่หยุดยั้งลง ยังพุ่งชนนักรบอีกกลุ่มหนึ่งล้มลง

กระโจมตัดเย็บจากหนังวัว เมื่ออยู่ในมือเอียนเทาเทาะ ก็ยืดตัวม้วนหุบได้ตามใจปรารถนา เหล่านักรบมองโกลไม่ทันเห็นศัตรูชัดตา ก็ถูกม้วนไปในกระโจม ถูกสะบัดเหวี่ยงไปไกลหลายวา

จูเหว่ยติดตามซงต้าซือวิ่งไปหลายก้าว พอเหลียวหน้ามอง เห็นนักรบมองโกลหนุนเนื่องมาดุจระลอกคลื่น ไล่กวดตามไม่นาน ก็ล้อมเอียนเทาเทาะไว้ จูเหว่ยจึงโถมเข้าไป กราดฟาดนักรบนายหนึ่งล้มลง แย่งชิงดาบมาเล่มหนึ่ง เข่นฆ่าไปในกลุ่มศัตรู

เอียนเทาเทาะเห็นนางลงมือราวคลุ้มคลั่ง เอาแต่บุกจู่โจมโดยไม่ป้องกันตัว สร้างความประหลาดใจยิ่ง ขยับข้อมือม้วนกระโจมเป็นกระบองอ่อนนุ่มเล่มหนึ่ง หวดซ้ายป่ายขวา กวาดศัตรูล้มลงแถบหนึ่ง รุดถึงข้างกายจูเหว่ย กล่าวว่า “แม่นางน้อย ท่านไฉนไม่ไป”

จูเหว่ยกล่าวว่า “ต้าซือไม่ไป ข้าพเจ้าก็ไม่ไป”

เอียนเทาเทาะขมวดคิ้วกล่าวว่า “ท่านฝีมืออ่อนด้อย รั้งอยู่ต้องตายสถานเดียว”

จูเหว่ยทอดถอนใจกล่าวว่า “ตายเสียก็ดี อยู่ไปยังมีความหมายใด?”

นางอายุยังเยาว์ กลับเห็นซึ้งชืดชาต่อความเป็นความตาย เอียนเทาเทาะรู้สึกเหนือความคาดหมาย ได้แต่กวัดแกว่งกระโจมคุ้มกันจูเหว่ย สู้พลางล่าถอยพลาง

เมื่อล่าถอยถึงละแวกประตูค่าย พลันได้ยินเสียงร้องว่า “ขึ้นม้า” ทั้งสองกวาดตามอง เห็นซงต้าซือแย่งชิงม้าศึกสองตัว ตนเองกับสือจีขี่ม้าตัวหนึ่ง บังคับม้าอีกตัวหนึ่งโถมเข้ามา เอียนเทาเทาะจึงตะปบคว้าจูเหว่ยพลิก

ตัวขึ้นม้า โถมไปยังประตูค่าย เห็นประตูซี่กรงเลื่อนลงมาแล้ว เอียนเทาเทาะชิงสะบัดฝ่ามือ กระแทกประตูรั้วล้มลง เอียนเทาเทาะกับชงต้าซือพากันบังคับม้าเผ่นโผนออกไป

เหล่านักรบมองโกลทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล เสาะหาม้าศึก สะพายคันธนูลูกศร ร่ำร้องพลางโถมออกจากค่าย

ขบวนของเอียนเทาเทาะมีคนมากม้าพาหนะน้อย ไม่นานก็ถูกไล่กวดตามทัน อูหลันปาเย่อส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ทัพม้าก็แยกไปยังซ้ายขวาคลี่กางสองปีกโอบล้อมเข้ามา หากว่าโอบล้อมสำเร็จ ต่อให้เอียนเทาเทาะมีความสามารถสูงเทียมฟ้า ก็ไม่อาจต้านทานห่าธนูที่นักรบมองโกลยิงมาจากทั้งสี่ทิศ

แว่วเสียงกีบม้าดังสับสน เพียงชั่วพริบตาสี่คนสองม้าก็ตกอยู่ในวงล้อม คันธนูหลายร้อยคันพาดลูกศร เล็งมายังกึ่งกลางวงล้อม อูหลันปาเย่อตวาดสำทับว่า “ลงจากหลังม้ายอมจำนน”

เอียนเทาเทาะทอดถอนใจกล่าวว่า “นี่เป็นเจตนารมณ์ของฟ้า...” ไม่ทันขาดคำ ที่ห่างไปบังเกิดสุ้มเสียงแปลกประหลาดดังมา คล้ายย่ำกลองอยู่ในผ้าห่ม เป็นเสียงแหบพร่าระคายหู

ทัพมองโกลเกิดความปั่นป่วนขึ้นมา มีคนร้องว่า “ชาวฮั่นมาแล้ว ชาวฮั่นเข่นฆ่ามาแล้ว...” ไม่ทันขาดคำ ก็เปลี่ยนเป็นแผดร้องออกมา

อูหลันปาเย่อลดคันธนู มองไปทางใต้ เห็นทัพม้าโถมทะยานออกมา นักรบบนหลังม้าสวมเกราะเหล็ก กีบม้าหุ้มปุยฝ้าย น้าวคันธนู มือถือหอกทวน เจาะเข้ามาในขบวนทัพ พริบตานั้นลูกธนูปลิวว่อน หอกทวนสะบัดกวัดแกว่ง คล้ายน้ำร้อนสาดใส่หิมะ ทัพมองโกลถูกโจมตีแตกพ่าย ที่หลงเหลือไม่คำนึงถึงชงต้าซือและพวก บังคับม้าหลบหนีไปยังค่ายใหญ่

ชงต้าซือกวาดตามองรอบข้างแล้วกล่าว “ขึ้นเขาไป” พลางควบม้าไปทางตะวันตก ที่นั้นปรากฏเงาขุนเขาสูงๆ ต่ำๆ ปรากฏลับล่อรำไร ยาม

ชุลมุนวุ่นวาย ชงต้าซือยังรักษาความเยือกเย็นไว้ เห็นว่าหลบหนีกลับค่ายใหญ่มิใช่แผนอันประเสริฐ มีแต่เข้าเขตภูเขา อาศัยสภาพภูเขาเป็นฉากกำบังตน

พอโถมถึงเชิงเขา ชงต้าซือเหลียวหน้ามอง ไม่เห็นผู้คนติดตามมา ค่อยละทิ้งม้าขึ้นสู่เนินเขา เสาะหาโขดหินก้อนหนึ่งซ่อนตัวไว้

จูเหว่ยยังหวาดหวั่นไม่คลาย เหลียวดูสมรภูมิเห็นทัพม้าเกราะเหล็กคล้ายคลื่นสีเขียวเข้ม กลบกลืนทัพมองโกลที่หลบหนีเอาไว้ ต้องถามว่า "นี่เป็นกองกำลังของผู้ใด?"

ชงต้าซือกล่าวเสียงเย็นชาว่า "เอี้ยนอ๋องจูตี้"

จูเหว่ยร้องโพล่งว่า "ซื่อเกอ? กลับประจวบเหมาะถึงเพียงนี้?"

ชงต้าซือกล่าวว่า "ไม่ประจวบเหมาะ เอี้ยนอ๋องกำหนดแผนโจมตียามวิกาลไว้แต่แรก เพียงแต่นึกไม่ถึงว่าจะมาเร็วถึงเพียงนี้"

จูเหว่ยหวนนึกถึงหลวงจีนปรากฏตัวเพียงลำพัง ค่อยได้คิดขึ้น กล่าวว่า "วันนั้นท่านทำหน้าที่ไส้ศึก?"

ชงต้าซือผงกศีรษะรับ กล่าวว่า "เอี้ยนอ๋องรู้หลักของการทหารพึงฉับไว มันใช้สอยทัพม้าตวอเอี๋ยน คนเหล่านั้นเป็นชาวมองโกล เอี้ยนอ๋องกลัวว่าพวกมันไม่ยอมเข่นฆ่าชนชาติเดียวกัน จึงซุ่มโจมตียามวิกาล มิให้ทัพม้าตวอเอี๋ยนทราบว่าศัตรูเป็นใคร รอจนเปิดฉากสู้รบ แม้ล่วงรู้ก็ไม่ทันการณ์..."

เอียนเทาเทาะจับตาดูสมรภูมิสู้รบ ทอดถอนใจคำหนึ่ง พลันกระแทกนั่งลง กระอักโลหิตคำโต ร่างคล้ายลูกหนังที่ปล่อยลมออก เหี่ยวแฟบลงอย่างรวดเร็ว

จูเหว่ยร้องโพล่งว่า "ต้าซือ" ชงต้าซือร้องเรียก "ซือฟู่..." ยื่นมือหมายประคอง ค่อยพบว่าแขนซ้ายขาดหายไป

เอียนเทาเทาะกล่าวเสียงอ่อนล้าว่า "เราไม่เป็นไร เพียงรับบาดเจ็บ

เล็กน้อย”

ชงต้าซือถามว่า “เป็นฝีมือของเถี่ยมู่หลี?”

เอียนเทาเทาะผงกศีรษะพลางหลับตาลง ระหว่างการต่อสู้ในกระโจมทอง เอียนเทาเทาะกระแทกทำร้ายจู๋อิงฟงถึงแก่ชีวิต เนื่องเพราะแบ่งแยกสมาธิ จึงถูกเถี่ยมู่หลีจู่โจมทำร้าย หลังจากนั้นท่านตอบโต้กลับไปคุกคามเถี่ยมู่หลีล่าถอย ชิงตัวสือจีกลับมา แต่ก็รับบอบช้ำภายใน ดีที่บำเพ็ญเพียรสิบปี มีความอดทนเป็นเลิศ สะกดอาการบาดเจ็บ ฝ่าออกจากกระโจมมองโกล จนบัดนี้อาการค่อยกำเริบ

ชงต้าซือช้อนตามองท้องฟ้า พึมพำว่า “เถี่ยมู่หลี” เอียนเทาเทาะฟังออกว่าน้ำเสียงของศิษย์แฝงความอาฆาตแค้น จึงลืมตาขึ้น มองดูมือขาดของชงต้าซือกล่าวว่า “แขนของเจ้าไม่มีแล้ว?”

ชงต้าซือตอบว่า “ไม่มีแล้ว”

เอียนเทาเทาะกล่าวว่า “**ต้าอิ๋งเย่อชง** *(สิ่งที่สมบูรณ์ดูเหมือนขาดพร่อง)* คิดไม่ถึงคำพูดกลายเป็นจริง”

ชงต้าซือกล่าวว่า “ศิษย์เองก็ประหลาดใจ ซือฟู่ไฉนตั้งฉายาเรา**ชง***”

เอียนเทาเทาะกล่าวว่า “เจ้ามีนรลักษณ์พิเศษ ทั้งทรงภูมิปัญญาเปรียบประดุจตถาคต เป็นความเต็มเปี่ยมสมบูรณ์ นับแต่โบราณกาลมาเต็มเปี่ยมจะเสียหาย สมบูรณ์จะขาดพร่อง เรากลัวฟ้าริษยา จึงขนานฉายาว่าชง คิดไม่ถึงยังไม่อาจหลบหลีกรอดพ้น”

ชงต้าซือนิ่งเงียบงัน ก้มศีรษะมองดูสือจี เห็นนางกัดฟันแน่น ยังสลบไสลไม่ได้สติ ร่างร้อนลวกดุจไฟสุม ลมหายใจแผ่วล้ารวยริน พลันได้ยินเอียนเทาเทาะกล่าวว่า “เรารับศึกสองด้าน ไม่อาจคุ้มครองนาง อวัยวะภายในของนางรับบอบช้ำอย่างหนัก คงไม่มีชีวิตรอดแล้ว”

จูเหว่ยใจหายวาบ ชงต้าซือไม่เงยหน้าขึ้น หากเหม่อมองดูสือจี วาง

---

* ในที่นี้แปลว่าขาดพร่อง

ร่างนางลงอย่างแผ่วเบา ยื่นมือขวาทาบกับจุดซ่านจงของนาง ถ่ายทอดกำลังภายในเข้าไป

สือจีลืมตาขึ้น พอเห็นชงต้าซือ ดวงตาทอแววยินดี ขณะจะกล่าววาจา โลหิตก็ทะลักจากปาก ชงต้าซือจี้นิ้วห้ามโลหิตภายในกายนาง สือจีค่อยหยุดการกระอักเลือด ยิ้มทั้งน้ำตากล่าวว่า "จู่เหยิน...ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเข้าใจว่าไม่ได้พบกับท่านอีก"

ชงต้าซือห้ามมิให้นางเอ่ยปาก พลางถ่ายทอดกำลังภายในเข้าไป แต่พบว่าเส้นลมปราณยุ่งเหยิง อวัยวะภายในบอบช้ำ กระดูกเส้นเอ็นผุกร่อนไปหลายแห่ง คนคล้ายดินเหลวที่แตกกระจายออก

สือจียิ้มอย่างหดหู่ กล่าวว่า "จู่เหยิน...ข้าพเจ้าจะตายแล้ว"

ชงต้าซือกล่าวว่า "เราไม่อนุญาตเจ้าตาย"

สือจีมองดูหลวงจีน แววตาเลือนรางอยู่บ้าง กล่าวเบาๆ ว่า "ข้าพเจ้าก็ไม่คิดตาย แต่ก็อับจนปัญญา จู่เหยิน..."

ชงต้าซือก้มศีรษะกล่าวว่า "สือจี...เรียกเราว่าชงเถอะ"

สือจีตากระจ่างวูบ ใบหน้าที่ขาวซีดปรากฏเลือดฝาดขึ้น กระอักเลือดพลางกล่าวว่า "ข้าพเจ้ามีคำพูดบางประโยค หากไม่กล่าวก็ไม่ทันการณ์แล้ว ข้าพเจ้าบอกออกไป ท่านอย่าได้โทษว่าข้าพเจ้า"

"เจ้าบอกเถอะ เราไม่โทษว่าเจ้า"

"ข้าพเจ้าทราบว่าท่านที่ดีต่อข้าพเจ้า เพียงเพราะข้าพเจ้าคลับคล้ายเป่าอินจวินจู่..."

ชงต้าซือกล่าวเสียงแผ่วทุ้มว่า "ใช่แล้ว เจ้าเมื่อเยาว์วัยคล้ายเป่าอินยิ่ง ดวงตาสุกสกาว ราวกระจกบานหนึ่งที่สาดส่องใจคน"

"ข้าพเจ้าเพียงเป็นเงาของนาง..."

"ไม่ เจ้าคือเจ้า นางคือเป่าอิน เจ้าคือสือจี..."

สือจีกล่าวว่า "ไม่ว่าอย่างไร หลายปีมานี้ท่านใช้งานข้าพเจ้า ข้าพเจ้า

ไม่ชมชอบ แต่ว่า...แต่ว่าขอเพียงนึกถึงท่าน ได้เห็นท่าน ข้าพเจ้าก็เกิดความยินดี บางครั้งหลับฝันไป ข้าพเจ้ายังฝันเห็นท่าน ฝันว่าท่านคืนสู่เพศฆราวาส แต่งกายเป็นคุณชายเชื้อพระวงศ์ ยังงดงามกว่าผู้คนทั้งแผ่นดิน ท่านสวมกอดข้าพเจ้าเช่นเจ้าบ่าวปฏิบัติต่อเจ้าสาว ห้องด้านหน้าบรรเลงมโหรีอึกทึกวุ่นวาย เผาไหม้เทียนไขไปมากหลาย พวกเราเดินไปเดินไป แต่ทุกครั้งขณะจะก้าวข้ามธรณีประตู...ข้าพเจ้าพลันตื่นขึ้นมา ในใจทั้งยินดีทั้งลำบากใจ ต้องร่ำไห้เป็นเวลานาน..."

นางรู้ตัวดีว่าต้องตาย จึงปราศจากข้อกริ่งเกรง บอกความในใจออกมา ชงต้าซือรับฟังจนตะลึงลาน ไม่ทราบตอบว่าอย่างไรดี รู้สึกว่าชีพจรของหญิงสาวในอ้อมอกเต้นแผ่วล้าลง ร่างเย็นเฉียบลงทีละน้อย สือจีเฝ้ามองดูหลวงจีน ฝืนใจยกมือขึ้น ลูบไล้ใบหน้าของอีกฝ่าย ขยับเขยื้อนริมฝีปาก คล้ายคิดกล่าวอันใด ชงต้าซือยื่นหน้าเข้าไป ได้ยินสือจีพึมพำว่า "ชงเอย ข้าพเจ้าคิดเฝ้ามองดูท่าน..."

ชงต้าซือบังเกิดความเจ็บปวดใจ กล่าวว่า "มองดูเถอะ เราคงอยู่ตลอดไป..."

สือจีเผยอยิ้ม นิ้วมือตกลงอย่างช้าๆ นางหลับตาลง แต่รอยยิ้มบนใบหน้ายังไม่ขาดหาย

เสียงลมหิมะคล้ายครวญคร่ำ ชงต้าซือโอบอุ้มร่างสือจีไม่ขยับเคลื่อนไหว สองตาเหม่อมองไปที่ไกล สายตาเวิ้งว่างเปล่า ไม่ยินดียินร้ายและไร้ประกาย

จูเหว่ยบังเกิดความหดหู่ใจ คุกเข่าลงอย่างช้าๆ กุมมือที่เย็นเฉียบของสือจีไว้ นางได้รับการดูแลจากสือจีระยะเวลาหนึ่ง ถึงแม้เป็นแผนของชงต้าซือ แต่จูเหว่ยไม่รู้สึกถึงความจอมปลอม ในความทรงจำมีแต่ความอ่อนโยนนุ่มนวล ชวนให้สนิทสนม

เอียนเทาเทาะพลันกล่าวว่า "ชง ในชีวิตเจ้าที่แท้แสวงหาอันใด?"

ชงต้าซือส่ายหน้ากล่าวว่า “ก่อนนี้เราดูเหมือนทราบ แต่ตอนนี้ไม่ทราบแล้ว” หลวงจีนวางร่างสือจีลง ผุดลุกขึ้นมองไปยังที่ไกลตา ที่นั้นปรากฏเปลวไฟพวยพุ่งจับขอบฟ้า ที่นั้นเป็นค่ายใหญ่มองโกล เอี้ยนอ๋องซุ่มโจมตีประสบผล ทัพมองโกลหลายหมื่นไม่ทราบเป็นตายร้ายดีอย่างไร

ชงต้าซือพึมพำว่า “ท่านข่านตายแล้ว สือจีตายแล้ว ป๋อเอ่อจื่อจินก็จบสิ้นแล้ว ทุกประการล้วนจบสิ้นแล้ว...”

ทัพใหญ่มองโกลขบวนนี้ ความจริงเป็นชงต้าซือเรียกระดมมาจากชนเผ่าต่างๆ และเป็นสายเลือดสุดท้ายของตระกูลทองคำ ภายหลังการศึกที่ทะเลสาบผู่หวีเอ๋อไห่ เชื้อสายของเจ็งกิสข่านก็ร่วงโรยแต่แรก หลังการซุ่มโจมตีของเอี้ยนอ๋องคงยิ่งไม่กระเตื้องขึ้น ถึงแม้ตำแหน่งท่านข่านยังอยู่ในมือป๋อเอ่อจื่อจิน แต่ข้างในมีเถี่ยมู่หลีคอยฉุดแข้งฉุดขา ภายนอกมีชนเผ่าวาลากับตาร์ตาร์จ้องคุมเชิง ทุ่งหญ้าปราศจากเจ้าชีวิตที่ทุกฝ่ายยอมรับ หลังจากนี้ทุกฝ่ายแย่งชิงความเป็นใหญ่ ไม่มีเวลาตีชิงแผ่นดินจงหยวนอีก

ความฝันฟื้นฟูชาติดับสูญสิ้นในลักษณะนี้ ชงต้าซือโบกแขนจีวร หัวร่อราวคลุ้มคลั่ง หัวร่ออยู่ครู่หนึ่ง เปลี่ยนเป็นร่ำไห้ดังๆ ร่ำไห้จนล้มฟุบบนเนินเขา

จูเหว่ยโอบอุ้มร่างสือจีไว้ ไม่เหลือบแลหลวงจีนแม้สักแวบหนึ่ง เอียนเทาเทาะเฉกเช่นบ่อน้ำไร้ระลอก เพียงเฝ้ามองดูอย่างเงียบงัน

เสียงร่ำไห้ของชงต้าซือค่อยเบาลง นิ้วทั้งห้าจมลึกไปในดิน จูเหว่ยความจริงนึกชิงชังหลวงจีนรูปนี้ ยามนี้เห็นชงต้าซืออ่อนแอถึงเพียงนี้ ในใจกลับบังเกิดเวทนาจิตขึ้น

ผ่านไปเนิ่นนาน ชงต้าซือค่อยสงบนิ่งลง หมอบฟุบร่างกับพื้น คล้ายกับเป็นคนตาย

ในที่สุดเอียนเทาเทาะกล่าวว่า “ร่ำไห้พอแล้วหรือไม่?”

ชงต้าซือเงียบงันไม่ตอบคำ เอียนเทาเทาะจึงกล่าวต่อ “ใจคนสละ

ใกล้มุ่งหาไกล ที่อยู่ไกลไม่ทันได้รับ ที่อยู่ใกล้สูญเสียไป ความสำเร็จล้มเหลวในโลกหล้า หากวางอยู่ที่บุคคล เกิดความโศกศัลย์ยินดียากแก่การควบคุม หากวางอยู่ที่ประเทศ ไหนเลยเพิ่มพูนทวีคูณได้ เมื่อร้อยกว่าปีก่อน ทัพใหญ่มองโกลกวาดพิชิตไปทั้งเหนือใต้ ล้มล้างประเทศนับไม่ถ้วน มีอาณาเขตกว้างใหญ่ไพศาลเหลือคณา แต่ตอนนี้เหลือเพียงพื้นหญ้าที่เหี่ยวเฉา เจ็งกิสข่าน กุบไลข่านมีอำนาจล้นฟ้า ยามนี้คนอยู่ที่ใด จักรพรรดิสังหารหมื่นประชาครอบครองร้อยแว่นแคว้น สุดท้ายล้วนสูญเสียไป พระตถาคตละทิ้งทุกสิ่งได้รับจิตเดิม จิตที่มุ่งไป สภาวะดำรงอยู่ ผลได้ผลเสียทางโลก ส่วนใหญ่เป็นเช่นนี้ หมื่นลักษณ์ทางโลก ล้วนแต่ไม่จริงแท้”

จูเหว่ยรับฟังจนเคลิบเคลิ้มงมงาย พึมพำว่า “หมื่นลักษณ์ทางโลก ล้วนแต่ไม่จริงแท้” หวนนึกถึงผลได้ผลเสียในชีวิต ต้องบังเกิดความเศร้าหดหู่สุดทนทาน น้ำตาสองสายไหลรินลงอาบแก้ม

ชงต้าซือขยับคืบคลานขึ้นมาอย่างช้าๆ คราบน้ำตาบนใบหน้ายังไม่เหือดแห้ง สีหน้าอ้างว้าง ยกมือขึ้นเสมออก เอื้อนเอ่ยว่า “ลำบากตรากตรำสามสิบปี ผิดถูกชั่วดีมลายสิ้น หักบุปผาในฝันไม่สมดังหวัง ไร้คำจำนรรจ์ สายน้ำหลั่งไหล”

เอียนเทาเทาะสั่นศีรษะกล่าวว่า “เจ้ายังยึดติดอยู่กับความผิดถูกผลได้ผลเสีย ถือว่าเพิ่งเข้าเคหา หากยังไม่ล่วงลึกพอ”

ชงต้าซือมีสีหน้าท้อแท้ เอียนเทาเทาะกล่าวอีกว่า “ครั้งกระโน้นเจ้าอ่านพระสูตรหมื่นเล่ม แต่ไม่มีใจมุ่งทางธรรม บัดนี้ตั้งจิตภาวนา ถือว่าก้าวหน้าไปขั้นหนึ่ง”

ชงต้าซือก้มศีรษะคำนับกล่าวว่า “ขอหลวงจีนโปรดประคับประคอง”

เอียนเทาเทาะฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ครั้งกระโน้นเราตั้งจิตปณิธาน หากว่าเจ้าไม่สามารถบรรลุธรรม เราผู้เป็นอาจารย์จะขออยู่ในถุงย่าม”

ชงต้าซือกล่าวว่า “ขอเป็นเหล็กหมาดแหลมคม โผล่พ้นออกจาก

ถุงผ้า”

เอียนเทาเทาะกล่าวว่า “ออกไม่ยาก เข้าก็ไม่ยาก ออกแล้วกลับเข้าไป จึงยากเย็นเข็ญใจ”

ชงต้าซือค่อยได้คิด เปล่งคำ “สาธุ” ออกมา

ทั้งสามเสาะหาถ้ำศิลาค้างแรมคืนหนึ่ง เช้าวันรุ่งขึ้นตื่นขึ้นมาทอดตามอง พบว่าค่ายใหญ่มองโกลราบเป็นหน้ากลอง กลุ่มควันจากการเผาไหม้ลอยคละคลุ้ง บนพื้นหิมะกระจัดกระจายด้วยซากคนศพม้า ซักนำสุนัขป่าเป็นฝูงมากัดกิน

ชงต้าซือก่อไฟฌาปนกิจศพสือจี ใช้ผ้าห่อกระดูกอัฐิซุกเก็บไว้ในอกจีวร อาการบาดเจ็บของเอียนเทาเทาะทรุดหนักลง เพียงชั่วข้ามคืนไม่สามารถเดินเหินได้ ชงต้าซือแบกร่างอาจารย์ขึ้น กล่าวว่า “เป่าฮุยกงจู่ เราส่งท่านไปยังค่ายของเอี้ยนอ๋อง”

จูเหว่ยส่ายหน้ากล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่ต้องการพบเอี้ยนอ๋อง และไม่ขอพบกับหนิงอ๋อง”

ชงต้าซือบังเกิดความประหลาดใจ ขบคิดแล้วถามว่า “ท่านมีความคิดอ่านใด?”

จูเหว่ยเม้มริมฝีปาก ก้มศีรษะกล่าวเบาๆ ว่า “ข้าพเจ้าคิดไปหาเวี่ยจือหยาง”

“มันอยู่ที่ใด?”

“ที่เมืองเป่ยผิง”

ชงต้าซือรีรอลังเล เอียนเทาเทาะฟุบอยู่บนไหล่ของศิษย์ กล่าวว่า “ละแวกนี้เป็นส่วนต่อขยายจากภูเขาเอี้ยนซาน หากข้ามภูเขาไป จะใกล้กว่าใช้ทางหลวง ชง นางเป็นสตรีโดดเดี่ยวลำพัง ทางไม่สะดวก ส่งพระส่งถึงชมพูทวีป เจ้าคุ้มครองส่งนางกลับเมืองเป่ยผิงเถอะ”

ชงต้าซือก้มศีรษะรับคำ

จูเหว่ยความจริงไม่คิดรบกวนทั้งสอง แต่นางเติบโตขึ้นในวัง ไม่เคยออกจากบ้านเพียงลำพัง สายตายามกวาดมอง เห็นท้องทุ่งรกร้าง ไม่ทราบว่าเมืองเป่ยผิงอยู่สารทิศใด ได้แต่ก้มศีรษะกล่าวขอบคุณ ติดตามเอียนเทาเทาะสองอาจารย์กับศิษย์ข้ามภูเขาลงใต้ไป

หลี่จิ่งหลงพอมาถึงเมืองเป่ยผิง ทัพใต้ที่ล้อมเมืองไว้เพิ่มเป็นหกสิบหมื่น ลักษณะคล้ายผลักภูเขาถมทะเล ล้อมเมืองเป่ยผิงกับหย่งผิงทั้งสองเมืองไว้อย่างแน่นหนา

เอี้ยนอ๋องขึ้นเหนือไปตีมองโกล ยังอยู่ห่างหลายร้อยลี้ บวกกับข่าวคราวถูกตัดขาด ทหารรักษาเมืองหาทราบเรื่องไม่ ราชสำนักก็แบ่งกำลังขึ้นเหนือ อ้อมผ่านเมืองเป่ยผิง จ่อคุกคามด่านสงถิงกับหลิวเจียโข่ว ตัดเส้นทางมิให้เอี้ยนอ๋องลงใต้ การศึกที่เมืองเป่ยผิง เป็นเครื่องชี้ชะตาของแผ่นดิน ต้องสู้ชนะ ไม่อาจพ่ายแพ้ จึงต้องทุ่มเทอย่างสุดกำลัง

วันนี้หลี่จิ่งหลงเรียกประชุมแม่ทัพนายกอง เกิงปิ่งเหวินสองพ่อลูกเป็นขุนพลที่สู้แพ้ ล้วนก้มศีรษะต่ำ ไม่กล้ามองดูแม่ทัพใหญ่

หลี่จิ่งหลงเรียกหาว่า "ฉางซิงโหว"

เกิงปิ่งเหวินกัดฟันขานรับคำหนึ่ง เดินออกจากขบวน

หลี่จิ่งหลงกล่าวว่า "ท่านเป็นขุนนางคุณูปการแรกตั้งประเทศ เป็นเสาหลักของบ้านเมือง ฝ่าบาทไว้วางใจในตัวท่าน แต่งตั้งท่านเป็นแม่ทัพคุมทัพหน้า ต่อให้ไม่ตีเมืองเป่ยผิงแตก ก็ต้องทอนความแหลมคมของเอี้ยนอ๋องลง มิคาดท่านสูญเสียไพร่พลสองหมื่น กระพือความฮึกเหิมของศัตรู นี่ถือว่าสร้างความผิดหวังแก่ฝ่าบาทหรือไม่?"

เกิงปิ่งเหวินกล่าวแก้ต่างว่า "ท่านแม่ทัพใหญ่โปรดพิจารณา ยุทธวิธีที่ผู้น้อยใช้ตีเมือง ล้วนตกทอดมาจากฮ่องเต้ผู้ล่วงลับ ทั้งยัง...เป็นเหลียงซือฉินคิดค้นขึ้น..."

ในกระโจมพอฟังคำ "เหลียงซือฉิน" ก็บังเกิดความปั่นป่วนขึ้นมา เหล่าแม่ทัพหันไปซุบซิบกัน สีหน้าประหลาดพิกลยิ่ง

หลี่จิ่งหลงบังเกิดความขุ่นข้องใจ ถึงแม้สูญเสียไพร่พลสองหมื่น มันยังไม่เห็นอยู่ในสายตา ที่ถือสาหาความกับเกิงปิ่งเหวิน เพียงคิดเชือดไก่ให้ลิงดู ดังนั้นยกมือตบโต๊ะกล่าวว่า "ไม่ว่าคู่ต่อสู้เป็นใคร เมื่อสูญเสียไพร่พลถือว่าไม่ถูกต้อง ชายชาติสองหมื่นไม่อาจตายเปล่า"

เกิงปิ่งเหวินหน้าแปรเปลี่ยนจนปั้นยาก อู่ติ้งโหวกว๋ออิงเห็นผิดท่าจึงเดินออกมา ประสานมือกล่าวว่า "ท่านแม่ทัพใหญ่โปรดระงับโทสะ ฉางซิงโหวแม้ผิดพลาด จะอย่างไรเป็นขุนนางคุณูปการ มิใช่สู้แพ้ครั้งเดียว ก็ลบล้างความดีความชอบที่ผ่านมาไปสิ้น"

กว๋ออิงก็เป็นแม่ทัพเมื่อครั้งแรกตั้งประเทศ หงอู่ฮ่องเต้ให้การยกย่องไม่ตรัสเรียกชื่อตรงๆ หากแต่เรียกเป็น**กว๋อซื่อ** *(อันดับสี่แซ่กว๋อ)* น้องสาวของมันก็เป็นพระสนมของหงอู่ฮ่องเต้ ถือเป็นเชื้อพระวงศ์ ดังนั้นเห็นเกิงปิ่งเหวินรับเคราะห์จึงอดแก้ต่างให้มิได้

หลี่จิ่งหลงหาหวั่นไหวคล้อยตามไม่ หากกล่าวว่า "มีความชอบต้องปูนบำเหน็จ มีความผิดต้องลงโทษ ฉางซิงโหวครั้งกระโน้นมีความดีความชอบ ฮ่องเต้ผู้ล่วงลับกับฝ่าบาทล้วนสมนาคุณมัน ตอนนี้ตีเมืองพ่ายแพ้ หากไม่ลงโทษจะให้เหล่าแม่ทัพยอมรับได้อย่างไร?" หยุดเล็กน้อยจึงออกคำสั่งว่า "พวกเราจับกุมตัวฉางซิงโหว ปลดหมวกเกราะมันลงมา"

เกิงปิ่งเหวินร้องว่า "มิต้อง เราจัดการเอง" พลางถอดหมวกเกราะดึงชุดเกราะออก แม้แต่เสื้อชั้นในก็กระชากออกมา เผยเห็นร่างกายที่ชราภาพหากแข็งแรง บนร่างมีรอยแผลเป็นนับไม่ถ้วน

เหล่าแม่ทัพในกระโจมล้วนหวั่นไหวใจ เกิงปิ่งเหวินข่มความคับแค้นรันทด กวาดตามองรอบข้าง กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า "เรานับตั้งแต่สมัครเข้าเป็นทหาร ติดตามฮ่องเต้ผู้ล่วงลับบุกไปทุกทิศา ผ่านศึกหลายร้อยครั้ง

รับบาดแผลหลายสิบแห่ง ตอนนี้ชราแล้ว คงมีอายุอีกไม่กี่ปี หากต้องถูกส่งตัวเข้าคุก ถูกผู้คุมคุกเหยียบย่ำอัปยศ เกรงว่าจะเกิดคำครหานินทา บอกว่าฝ่าบาทปฏิบัติต่อขุนนางผู้เฒ่าอย่างโหดร้าย..."

หลี่จิ่งหลงความจริงคิดอาละวาดออกมา แต่เห็นเหล่าแม่ทัพเม้มปากขมวดคิ้ว มองดูเกิงปิ่งเหวินเป็นเชิงเห็นใจ กลับไม่คิดสะกิดความแค้นส่วนรวม อดทนฟังต่อไป

เกิงปิ่งเหวินหัวร่ออย่างหดหู่กล่าวว่า "เราผู้แซ่เกิงอยู่ในสมรภูมิมาครึ่งชีวิต แม้ตายก็ขอใช้หนังม้าห่อศพ ขอท่านแม่ทัพใหญ่อนุญาตเรานำทัพสำรอง เป็นทัพใหญ่บุกตีเมือง แม้ตายก็ปราศจากความเสียใจ"

หลี่จิ่งหลงงงงันวูบ เห็นเหล่าแม่ทัพล้วนกวาดตามองมา ค่อยได้คิดว่าหากยืนกรานความคิดตนเอง จะสร้างความระส่ำระสายแก่กองทัพ หลังจากขบคิดแล้วกล่าว "เช่นนี้ก็ดี หากฉางซิงโหวสามารถตีเมืองเป่ยผิงแตก ถือเป็นการทำคุณไถ่โทษ เราผู้เป็นแม่ทัพใหญ่จะทำหนังสือถึงราชสำนักให้ลดหย่อนผ่อนโทษแก่ท่าน"

เกิงปิ่งเหวินแสดงความเคารพ กล่าวคำ "ขอบคุณท่านแม่ทัพใหญ่" พอเหลียวหน้ามอง เห็นเกิงเสวียนน้ำตาคลอหน่วย บังเกิดความคับแค้นสุดระงับ

หลี่จิ่งหลงกล่าวอีกว่า "เอ่ยถึงการตีเมือง ท่านทั้งหลายมีแผนแยบคายใด?"

กว๋ออิงกล่าวเสียงหนักๆ ว่า "ฉางซิงโหวสู้รบกับทหารรักษาเมือง รู้เขารู้เรา มันเหมาะสมที่สุด"

หลี่จิ่งหลงเห็นว่าเกิงปิ่งเหวินบุกตีเมืองสองครั้ง ย่อมทำความเข้าใจกับทหารรักษาเมืองที่สุด จึงกล่าว "ฉางซิงโหว ท่านมีความคิดอันใด?"

เกิงปิ่งเหวินสวมหมวกใส่ชุดเกราะใหม่ กล่าวช้าๆ ว่า "ภายในเมืองมีผู้รอบรู้ ไม่ว่าใช้แผนใด ล้วนมีวิธีปราบพิชิต แผนเฉพาะหน้าได้แต่ใช้จุด

เด่นของเรา โจมตีจุดด้อยของข้าศึก”

หลี่จิ่งหลงขมวดคิ้วพึมพำว่า “จุดเด่นของทัพเราเป็นอะไร?”

เหล่าแม่ทัพพอฟัง มีสีหน้าหยามดูแคลน เกิงปิ่งเหวินกล่าวเสียงเรียบเฉยว่า “จุดเด่นของทัพเราคือคนมาก จุดด้อยของข้าศึกคือคนน้อย ครั้งนี้พวกเราจะใช้ดำเนินแผนใด หากระดมเครื่องมือตีเมือง โหมตีเมืองพร้อมกัน ทำให้ฝ่ายตรงข้ามดูแลไม่ทั่วถึง ขอเพียงเมืองแตก ก็ทุ่มกำลังพลบุกเข้าไป”

หลี่จิ่งหลงไม่เห็นด้วย กล่าวว่า “นี่เป็นแผนแยบคายใด ผู้ใดไม่รู้จักวิธีนี้?”

เกิงปิ่งเหวินเงียบงันไม่ตอบคำ กว๋ออิงกลับพลุ่งพล่านใจขึ้นมา ร้องดังๆ ว่า “ยุทธการมีทั้งทางตรงกับพิสดาร ฉางซิงโหวจัดทัพพิสดาร พบกับความเพลี่ยงพล้ำ ก็สมควรจัดทัพอย่างโอ่อ่าผ่าเผย ไม่เช่นนั้นเรียกระดมทัพใหญ่หกสิบหมื่นมาทำอะไร?” หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอย่างเยือกเย็นว่า “ตอนนี้ถือค้อนใหญ่อยู่ในมือ สมควรทุบเมืองเป่ยผิงให้แหลกเละ”

เหล่าแม่ทัพพากันผงกศีรษะ หลี่จิ่งหลงบังเกิดความหงุดหงิดใจ ใจจริงของมันไม่ต้องการเชื่อฟังขุนพลเฒ่าทั้งสอง แต่นับแต่มันรับราชการเป็นต้นมา ยังไม่เคยทำสงครามตีเมือง อย่าว่าแต่เมืองเป่ยผิงที่เป็นราชธานีของราชวงศ์ก่อน หลี่จิ่งหลงไม่มีความคิดเอาชัยแม้แต่น้อย ยามขุ่นข้องใจกลับนึกตัดพ้อหวงจื่อเฉินกับฉีไท่ที่วางตัวมันอยู่ในตำแหน่งนี้ ในสายตาคนนอก ดูเหมือนมีหน้ามีตา ตอนแรกหลี่จิ่งหลงก็นึกกระหยิ่มยินดี พอถึงเวลานำทัพออกศึก ค่อยล่วงรู้ถึงความลำบากยากใจ เกิงปิ่งเหวินสู้แพ้ต้องถูกลงโทษ ตัวมันเป็นแม่ทัพใหญ่ หากว่าสู้แพ้จะได้รับความอับอายอัปยศเยี่ยงไร

หลี่จิ่งหลงใช้เวลาครุ่นคิดเป็นเวลาชั่วธูปไหม้หมดดอก ค่อยกล่าวช้าๆ ว่า “ท่านทั้งหลายมีความคิดต่างกับฉางซิงโหวหรือไม่?”

เหล่าแม่ทัพพากันสั่นศีรษะ หลี่จิ่งหลงได้แต่เกาะขอบโต๊ะลุกขึ้นยืนประกาศว่า "ฉวยโอกาสที่เอี้ยนอ๋องยังไม่มาถึง พรุ่งนี้เช้าทุ่มกำลังโหมตีเมืองเป่ยผิง"

หญิงงามยอดบุนพล

เยี่ยหลิงซูสติเลอะเลือน บัดเดี๋ยวฝันร้าย บัดเดี๋ยวสะดุ้งตื่นขึ้น พบว่าหลั่งเหงื่อชุ่มโชก ร่างคล้ายถูกคว้านจนว่างเปล่า ระโหยโรยแรงอย่างบอกไม่ถูก นางฝันเห็นศพชนิดต่างๆ ทั้งถูกไฟคลอก ทั้งถูกแช่แข็ง ทุกศพล้วนถลึงจ้องมองนางอย่างโกรธแค้น

เยี่ยหลิงซูร้องคำ “เวี่ยจือหยาง” พลางผลุนผลันลุกขึ้นนั่ง พลันเห็นฉีเฟยยืนอยู่ข้างเตียง สีหน้าทอแววิตกกังวล พอเห็นนางตื่นขึ้นมา ค่อยบังเกิดความยินดี

เยี่ยหลิงซูคิดไม่ถึงว่าฉีเฟยอยู่ในห้อง นึกถึงเสียงร้องเมื่อครู่ ต้องหน้าแดงจรดใบหู กล่าวว่า “อ๋องเฟย ท่าน...ท่านมาถึงเมื่อใด?”

ฉีเฟยกล่าวว่า “เยี่ยจื่อฮุยซื่อ ท่านไม่สบายเราไม่สมควรมารบกวนท่าน แต่ว่าในเมืองเกิดเหตุเปลี่ยนแปลง เวี่ยจือหยางหายสาบสูญ คนของเกาะตะวันออกก็ไม่ทราบไปที่ใด”

เยี่ยหลิงซูหน้าแปรเปลี่ยนไป ทราบว่าหากมิใช่เกิดเรื่องสำคัญ คนเหล่านี้ต้องไม่จากไป แต่นางคาดเดาไม่ออกว่าเกิดเรื่องอันใด

ได้ยินฉีเฟยกล่าวอีกว่า “นี่ยังเป็นเรื่องรองลงไป ตอนนี้ราชสำนักชุมนุมทัพใหญ่ มีทีท่าคิดบุกตีเมือง”

เยี่ยหลิงซูใจเขม็งตึงเครียด รีบถามว่า “เอี้ยนอ๋องเล่า?”

ฉีเฟยส่ายหน้าอย่างหม่นหมอง เยี่ยหลิงซูถามอีกว่า “ตอนนี้เป็นเวลาใดแล้ว?”

“เวลายามห้า”

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะไปที่กำแพงเมือง” พลางพลิกตัวลงจากเตียง สองเท้าพอแตะสัมผัสพื้น บังเกิดอาการหัวหมุนงุนงง พอลูบคลำสองแก้ม รู้สึกร้อนระอุ ยามนั้นนางกำนัลยกน้ำล้างหน้ามา เยี่ยหลิงซูล้างหน้าอย่างลวกๆ กวาดมองเงาสะท้อนในน้ำ ต้องใจหายวาบ นางสองแก้มแดงเข้ม ดวงตาบวมเป่ง สารรูปอิดโรยถึงที่สุด

ฉีเฟยกล่าวเบาๆ ว่า “เยี่ยจื่อฮุยซื่อ หากท่านไม่สบาย...”

เยี่ยหลิงซูชิงบอกว่า “ข้าพเจ้าไม่เป็นไร” พลางโคจรพลังหลายรอบ รวมพลังที่จุดตันเถียนท้องน้อย ปลุกปลอบสมาธิคลุมเสื้อคลุมสีแดงเข้ม สาวเท้าออกจากห้องนอน

เมื่อขึ้นกำแพงเมือง เห็นแสงอุทัยรำไร ลมหิมะคล้ายหินหนัก เยี่ยหลิงซูรู้สึกหนาวเหน็บเสียดกระดูก ต้องกระชับเสื้อคลุมห่อหุ้มร่างไว้ สายตายามกวาดมอง เห็นค่ายของข้าศึกจุดไฟสว่างไสว แว่วเสียงผู้คนอึกทึกวุ่นวาย เสียงม้าร้องดังไม่ขาดหู แม้อยู่บนกำแพงเมืองยังได้ยินอย่างชัดเจน

เยี่ยหลิงซูคำนวณดูโดยคร่าวๆ พบว่าโครงสร้างของข้าศึกมีขนาดใหญ่กว่าก่อนที่นางจะสลบไสลไปหลายเท่า ดูท่าทีฝ่ายตรงข้ามเตรียมบุกโจมตีจากทั้งสี่ทิศแล้ว

เยี่ยหลิงซูขี่ม้าตัวหนึ่งตรวจตราบนกำแพงเมือง พบว่าเครื่องมือรักษาเมืองยังคงอยู่ อุปกรณ์ที่ต้องการก็ไม่ลดลง ค่อยคลายใจกว่าเดิม กลับหอสังเกตการณ์ไปรับประทานอาหารรองท้อง ครุ่นคิดว่าเวี่ยจือหยางกับเหล่าผู้กล้าเกาะตะวันออกไปที่ใด แต่ก็คาดเดาไม่ออก พลันบังเกิดความลำบากใจขึ้นมา

ก่อนหน้านี้นางรักษาเมือง ต่อให้ลำบากกว่านี้ ยังมีคนให้พึ่งพิง ตอนนี้ญาติมิตรล้วนหายสาบสูญ ทั่วทั้งเมืองเป่ยผิงคงเหลือนางเพียงลำพัง ความรู้สึกที่โดดเดี่ยวทำร้ายจิตใจจนแทบหลั่งน้ำตาออกมา

แต่ตอนนี้ศัตรูเข้มแข็งเผชิญหน้า มิใช่เวลาแสดงความอ่อนแอ เยี่ยหลิงซูกล้ำกลืนน้ำตา กระชับเสื้อคลุมสีแดงไว้ มาตรว่าในหอสังเกตการณ์ก่อไฟ แต่ความเหน็บหนาวยังคงเดิม นับตั้งแต่ฝึกวิชากำลังภายในสำเร็จ ความร้อนหนาวก็ไม่กล้ำกราย ไม่เคยกลัวหนาวถึงเพียงนี้มาก่อน

เยี่ยหลิงซูพิงผนังของหอ เคลิบเคลิ้มคิดหลับใหล พลันได้ยินเสียงยิงปืนใหญ่หลายครา เยี่ยหลิงซูกระโดดปราดขึ้น สาวเท้าออกจากหอสังเกตการณ์ เห็นฟ้าสางสว่างหิมะขาวโพลน กระแสลมยังรุนแรง ผืนธงบนกำแพงเมืองพัดกระพือพลิ้ว

เมื่อมองลงไปยังเบื้องล่าง เยี่ยหลิงซูต้องสูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ เห็นบนท้องทุ่งชุมนุมด้วยคนและม้านับไม่ถ้วน คล้ายมหาสมุทรอันเวิ้งว้าง เมืองเป่ยผิงเปรียบเสมือนเกาะน้อยแห่งหนึ่ง

จูเกาเช่อกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า “หลี่จิ่งหลงเสียสติแล้ว” ฉีเฟยก็สูญเสียความเยือกเย็นที่พึงมี สีหน้าทอแววหวาดหวั่นพรั่นกลัวขึ้น

ดูท่าทีราชสำนักเตรียมทุ่มอย่างสุดตัว เยี่ยหลิงซูนึกถึงตอนนี้ ในใจนึกเลื่อมใสอยู่บ้าง ราชสำนักมีเปรียบที่พวกมาก สมควรใช้กำลังพวกมากอย่างเต็มที่

ที่ไกลตาแว่วเสียงครืนครั่น พื้นผิวดินสั่นสะเทือนอยู่บ้าง ผู้คนบนกำแพงเมืองกวาดตามอง เห็นในค่ายข้าศึกปรากฏวัวและม้าเป็นฝูง ลากวัตถุขนาดใหญ่ออกมาสิบกว่าเครื่อง ข้างหน้ามีสี่ล้อ ด้านหลังมีแขนยาวใหญ่โตราวเนินเขา เคลื่อนตัวมาอย่างช้าๆ

เยี่ยหลิงซูร้องโพล่งว่า “รถศึกห้าอสนี”

จูเกาเช่อถามว่า “นั่นเป็นอะไร?” เยี่ยหลิงซูขมวดคิ้วกล่าวว่า “เป็น

รถศึกยิงก้อนหินชนิดหนึ่ง มีต้นกำเนิดจากปืนใหญ่เซียงหยาง ซึ่งเหลียงเซียวผู้เป็น**จู่ฟู่** *(ท่านปู่)* ของเหลียงซือฉินคิดค้นขึ้น เพียงแต่มีขนาดเล็กลง ใช้ล้อเลื่อนเคลื่อนย้าย มีอานุภาพลดลง แต่เพิ่มความคล่องตัวขึ้น สามารถยิงก้อนหินหนักร้อยชั่งได้ไกลพันกว่าก้าว ครั้งกระโน้นทัพหมิงใช้ปราบพิชิตไปทั้งสี่ทิศ ผู้ที่เผชิญหน้ามีความรู้สึกคล้ายอสนีกระแทกขม่อม จึงตั้งชื่อว่ารถศึกห้าอสนี"

จูเกาเซ่อหน้าถอดสี ทั้งนึกละอาย กล่าวว่า "เครื่องมืออันร้ายกาจเช่นนี้ ก่อนนี้ไฉนไม่เคยได้ยินมาก่อน?"

ฉีเฟยทอดถอนใจกล่าวว่า "เครื่องมือทรงประสิทธิภาพของประเทศไม่อาจแสดงต่อผู้คน ราชวงศ์เราอาศัยรถศึกห้าอสนีปราบพิชิตแผ่นดิน ย่อมต้องระวังป้องกันผู้อื่นใช้จัดการกับพวกเรา ดังนั้นแผ่นดินพอสงบสุข รถศึกทั้งหมดล้วนถูกทำลาย แบบแปลนก่อสร้างก็ถูกเก็บรักษาในวัง คิดไม่ถึงผ่านไปหลายปี จะปรากฏขึ้นอีกครั้ง"

จูเกาเซ่อมองดูพระมารดา เหลียวดูเยี่ยหลิงซู กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า "เยี่ยจื่อฮุยซื่อ ท่านมีแผนรับมืออย่างไร?"

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "คิดทำลายรถศึกห้าอสนี ต้องใช้หน้าไม้ดาวเหนือ เพียงแต่หน้าไม้นี้มีโครงสร้างซับซ้อน ข้าพเจ้าใช้เวลาสิบกว่าวันค่อยจัดสร้างได้สองคัน หน้าไม้ดาวเหนือยิงไกลพันก้าว สามารถต้านทานรถศึกห้าอสนี แต่ว่าเมืองเป่ยผิงกว้างใหญ่ ติดตั้งปืนใหญ่มากหน้าไม้น้อย ยากดูแลได้ทั่วถึง"

จูเกาเซ่อร้องโพล่งว่า "เช่นนี้เป็นว่าไม่อาจรักษาเมืองรอบนอกได้แล้ว?"

เยี่ยหลิงซูตอบว่า ไม่แน่นัก พลางหันไปร้องสั่งว่า "ผลักดันรถเนินก้อนหินออกมา"

บนกำแพงเมืองเคลื่อนไหววุ่นวาย ผลักดันเครื่องมือประหลาดออก

มานับร้อยคัน ข้างล่างเป็นล้อเหล็ก ข้างบนเป็นเปลือกเหล็ก ลักษณะคล้ายเต่าดำ สามารถซ่อนตัวได้สองคน ใต้เปลือกเหล็กติดตั้งกระบอกฉีดเหินฟ้ากับปืนปากชามอย่างละกระบอก ปืนปากชามข้างหน้าเล็กเรียวข้างหลังหยาบใหญ่ มีขนาดเท่าปากชาม

รถเนินก้อนหินตั้งเรียงรายบนกำแพงเมือง ทุกระยะสิบวาติดตั้งหนึ่งคัน จัดตั้งเป็นรูปมุมแหลม จูเกาเซ่อชมดูอยู่ด้านข้าง บังเกิดความสงสัยใจไม่ทราบรถชนิดนี้ใช้ประโยชน์อันใด

รถศึกห้าอสนีหนักอึ้ง พอเคลื่อนผ่านทิ้งรอยล้อลึก ไพร่พลที่นำหน้าทำการกวาดล้าง เครื่องกีดขวางเขาวัว สะสางพื้นที่สำหรับยิงปืนใหญ่

เยี่ยหลิงซูก็ออกคำสั่งให้เลื่อนหน้าไม้ขึ้น เห็นสองฟากข้างหอสังเกตการณ์ปรากฏหน้าไม้แนวนอนสองคันเลื่อนขึ้นมา คล้ายวิหคกางปีกเตรียมโบยบิน ได้ยินเสียงฟันเฟืองเคลื่อนไหว เสียงกลไกทำงานอย่างชัดเจน

ในทัพข้าศึกบังเกิดความปั่นป่วน ไพร่พลที่เบื้องล่างแหงนมองหน้าไม้ขนาดใหญ่ทั้งสองคัน ไม่ทราบรับมืออย่างไร

แว่วเสียงล้อเลื่อนดังครืนครั่น รถศึกห้าอสนีเคลื่อนผ่านเครื่องกีดขวางชนิดต่างๆ หยุดนิ่งในระยะห่างพันก้าว

เยี่ยหลิงซูมือถือธงแดงโบกวูบ ร้องสั่งว่า “ยิง” ได้ยินเสียงดังปานฟ้าร้อง ลูกธนูสิบกว่าดอกยิงลงจากบนกำแพง เห็นหัวธนูมีขนาดเท่าถ้วยชาม ก้านธนูหยาบเท่าแขนเด็ก แหวกฝ่าอากาศเป็นเสียงดังระคายหู

ทัพใต้พากันเงยหน้าขึ้น มองดูลูกธนูเฉียดผ่านศีรษะ ยิงถูกรถศึกจนสะเก็ดหินกระเด็นเซ็นซ่าน หินใหญ่สั่นคลอนแคลน มีลูกธนูดอกหนึ่งเบี่ยงเบน ยิงถูกไพร่พลที่ข้างรถ ยิงร่างมันขาดเป็นสองท่อน ร่างท่อนบนยังมีความรู้สึกคืบคลานไปตามพื้นหิมะ ทิ้งรอยเลือดเป็นทางยาว

ทั้งหมดไม่ทันระงับขวัญอันแตกตื่นลง ลูกธนูระลอกที่สองก็ยิงมาถึง

ไพร่พลที่ข้างรถศึกแตกฮือหลบหนี ปรากฏลูกธนูดอกหนึ่งยิงถูกล้อรถ จนล้อรถฉีกขาด รถศึกเอียงวูบ ล้มไปทางซ้าย ไพร่พลที่กำลังวิ่งหนีรู้สึกเบื้องหน้าสายตามืดทะมึน ถูกทับอยู่ด้านล่าง

หน้าไม้ดาวเหนือบรรจุลูกธนูรวดเร็ว ยิงครั้งละสิบกว่าดอก ทั้งแม่นยำราวจับวาง ทัพใต้ไม่ทันระงับสติ รถศึกก็ถูกทำลายไปสองคัน ที่เหลือล้วนเกิดความเสียหาย

หลี่จิ่งหลงทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ทั้งเกิดความหวาดหวั่นพรั่นพรึง ออกคำสั่งให้รถศึกถอยห่าง จนถึงระยะที่ลูกธนูยิงไม่ถึง เยี่ยหลิงซูเห็นชัดตา จึงสั่งให้ลดหน้าไม้ต่ำลง เปลี่ยนเป็นธนูเพลิง ระดมยิงสามสิบหกดอก มุ่งยิงใส่วัวม้าและไพร่พลที่ลากรถ คนและสัตว์เลี้ยงที่ถูกลูกธนูยิงใส่ปรากฏอัคคีลุกไหม้ วัวและม้าได้รับความแตกตื่น ก็วิ่งเตลิดเปิดหนี ฉุดดึงรถศึกห้าอสนีล้มครืนลงอีกหลายคัน กดทับผู้คนและสัตว์เลี้ยงล้มตายมากมาย

หน้าไม้ดาวเหนือประกาศศักดา ทหารรักษาเมืองส่งเสียงโห่ร้องออกมา ที่เบื้องล่างบังเกิดเสียงแผดร้องคร่ำครวญ กว๋ออิงเห็นผิดท่า สั่งจัดขบวนทัพแบกบันไดเมฆบุกมายังกำแพง

จูเกาเช่อรีบออกคำสั่ง บนกำแพงปรากฏฝนธนูทั้งไม้ซุง ก้อนหินลงมา ไพร่พลที่เบื้องล่างแผดร้องโอดโอย โลหิตไหลหลั่งเป็นท้องธาร

หลี่จิ่งหลงจัดทัพควบคุมการศึก ไพร่พลใดล่าถอยให้ตัดศีรษะทิ้งทั้งหมดได้แต่ฝ่าก้อนหินลูกธนูโถมเข้ามา จูเกาเช่อสกัดไม่สำเร็จ ต้องร้องโอดครวญออกมา เยี่ยหลิงซูได้แต่กดหน้าไม้ต่ำลง ยิงลูกธนูเจ็ดสิบสองดอก ลูกธนูคล้ายหอกทวน ทะลุเกราะเหล็กของไพร่พล ตรึงร่างผู้คนติดกับพื้น

ทัพใต้บุกจู่โจมหลายครา ล้วนถูกคุกคามล่าถอย สู้รบเป็นเวลาครึ่งชั่วยาม สุดท้ายถอยร่นกลับไป ฉวยโอกาสเคลื่อนย้ายรถศึกห้าอสนีที่หลงเหลือ อ้อมผ่านกำแพงเมืองไปทางตะวันออกเฉียงเหนือกับตะวันตกเฉียง

ใต้ หน้าไม้ดาวเหนือยิงไม่ถึง ล้วนตกลงกับพื้น ไพร่พลที่เบื้องล่างเห็นเช่นนั้น ต้องโห่ร้องออกมา

จูเกาเช่อร้อนรุ่มดุจมดบนกระทะ กล่าวว่า "แย่แล้ว ทำอย่างไรดี?"

ฉีเฟยเห็นมันเสียกิริยา ต้องบังเกิดความผิดหวัง กล่าวว่า "การศึกบนสมรภูมิเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ตำราพิชัยสงครามมีอยู่ว่า *'ปรับเปลี่ยนตามศัตรูถือเป็นเทพเทวะ'* ศัตรูเปลี่ยนแปลง เราก็ปรับเปลี่ยนตาม วนเวียนหมุนรอบจวบกระทั่งพิสูจน์ผลแพ้ชนะ"

จูเกาเช่ออับจนปัญญา ได้แต่สอบถามว่า "เยี่ยจื่อฮุยซื่อ ท่านมีแผนแยบคายอันใด?"

เยี่ยหลิงซูกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า "หน้าไม้ดาวเหนือแม้ทรงอานุภาพ แต่ก็มีจุดบอดประการหนึ่ง"

ฉีเฟยถามว่า "ยากแก่การรื้อถอนติดตั้งกระมัง?"

เยี่ยหลิงซูทอดถอนใจกล่าวว่า "อ๋องเฟยปราดเปรื่องยิ่ง เมืองเป่ยผิงกว้างใหญ่เกินไป หน้าไม้ดาวเหนือสองคันได้แต่รักษาด้านใต้ หากคิดเฝ้ารักษาอีกสามด้าน ต้องรื้อถอนทำการติดตั้งใหม่ แต่วัตถุนี้มีชิ้นส่วนมากมาย หากประกอบใหม่ต้องใช้เวลาครึ่งวัน หากยามรีบร้อนเกิดข้อผิดพลาด จะใช้การไม่ได้แล้ว"

จูเกาเช่อกระทืบเท้าร้องว่า "หากทราบเช่นนี้แต่แรก สมควรติดตั้งอีกหลายคัน"

เยี่ยหลิงซูค้อนมันวงหนึ่ง กล่าวว่า "ช่วงเวลาเช่นนี้สามารถจัดสร้างสองคัน ถือว่าโชคดีแล้ว"

จูเกาเช่อกล่าวว่า "แล้วนี่จะทำอย่างไร ไม่ เยี่ยจื่อฮุยซื่อคงมีแผนเป็นมั่นเหมาะกระมัง?"

มันตอนแรกยโสตอนหลังนอบน้อม ท่าทางน่าตลกขบขัน เยี่ยหลิงซูนึกรังเกียจเดียดฉันท์ แค่นหัวร่อกล่าวว่า "ตัวเมืองด้านทิศเหนือคงไม่

อาจรักษาไว้แล้ว”

จูเกาเช่อร้องออกมาว่า “หรือว่าจะงอมือรอความตาย?”

เยี่ยหลิงซูขบคิดแล้วหันไปสั่งการว่า “เคลื่อนย้ายรถเนินก้อนหินไปยังกำแพงเมืองด้านเหนือ นอกจากเจ้าหน้าที่ประจำรถแล้ว ที่เหลือล้วนล่าถอยไปยังกำแพงเมืองด้านใน รอฟังคำสั่งจากข้าพเจ้า”

จูเกาเช่อร่ำร้องว่า “ได้ยินหรือไม่ เยี่ยจื่อฮุยซื่อสั่งว่าอย่างไรก็ทำเช่นนั้น”

เยี่ยหลิงซูเห็นมันกระโดดโลดเต้นราววานรใหญ่ตัวหนึ่ง ในใจทั้งขบขันทั้งดูแคลน หันไปกล่าวกับฉีเฟยว่า “อ๋องเฟย อีกสักครู่อาจมีสภาพน่าตระหนก ท่านลงไปเถอะ”

จูเกาเช่อก็กล่าวว่า “ใช่แล้ว มู่เฟย ท่านกลับวังเจ้าไปเถอะ”

ฉีเฟยกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “กลับไปรอความตายหรือ?”

จูเกาเช่องงงันวูบจึงกล่าว “นี่...นี่จะกล่าวเริ่มจากที่ใด?”

ฉีเฟยกล่าวว่า “นี่เป็นการศึกชี้เป็นชี้ตาย เราได้ยินชื่อรถศึกห้าอสนีมานาน วันนี้คิดเปิดหูเปิดตาดู”

ทัพใต้รื้อโครงค้ำยัน ถอดล้อรถออก รถศึกห้าอสนีแปดคันล้อมเป็นรูปครึ่งวงกลม ทดลองยิงก่อนคันหนึ่ง ไพร่พลกดตาข่ายลง บรรจุหินใหญ่ต่อจากนั้นหมุนช่วงแขนยาว เล็งไปที่กำแพงเมือง พลันดึงคันบังคับ หินใหญ่ตกลงมา ช่วงแขนยาวสิบวายกขึ้น ก้อนหินในตาข่ายลอยหวีดขึ้นฟ้ากรีดเป็นเส้นโค้งลงมา ถล่มใส่กำแพงเมือง

เสียงโครมเมื่อหอสังเกตการณ์ยุบเป็นโพรง ก้อนหินยังกดขื่อห้องหักกลาง แล้วดีดกระดอนขึ้น ทะลวงทะลุหน้าต่างออกไป ตกลงบนปีกกาจนเศษปลิวกระจาย ทุบใส่รถเนินก้อนหินที่จัดตั้งอยู่

อานุภาพครั้งนี้คล้ายอสนีบาตฟาดทลาย ทัพหมิงระเบิดเสียงโห่ร้อง

ช่วยหนุนเสริมสภาวะ ทหารรักษาเมืองบนกำแพงเมืองก็หน้าถอดสีสิ้น

จูเกาเซ่อก็ตัวสั่นงันงก เกลี้ยกล่อมฉีเฟยกลับวังเจ้า ฉีเฟยยังคงยืนอยู่บนกำแพง เหล่าทหารเห็นเช่นนั้นล้วนครุ่นคิด *'อ๋องเฟยยังไม่กลัว พวกเราเป็นชายชาติทหาร ไม่อาจแสดงความหวาดหวั่นขลาดเขลาออกมา'*

ที่ห่างไปบังเกิดเสียงดังติดต่อกัน รถศึกห้าอสนียิงก้อนหินออก แขนยาวทั้งแปดข้างกระดกขึ้น ก้อนหินหลายสิบลูกคล้ายดาวตกกรีดผ่านท้องนภา บังเกิดเสียงระเบิดกึกก้อง หอสังเกตการณ์ถูกถล่มพังทลาย ไม้ซื่อหินอิฐร่วงลงยังกำแพงเมืองชั้นใน กดทับไพร่พลเสียชีวิต

ทัพใต้ยิงก้อนหินไม่ขาดสาย ยิงถล่มอยู่หนึ่งชั่วยาม กำแพงเมืองด้านทิศเหนือถูกทำลายราบเป็นหน้ากลอง ดีที่เมืองเป่ยผิงเป็นราชธานีของราชวงศ์มองโกล กำแพงเมืองแข็งแรงทนทาน ทั้งที่ถูกหินใหญ่ยิงถล่มติดต่อกัน เพียงเกิดเป็นหลุมบ่ออยู่บนกำแพงเมือง

หลังระดมยิงก้อนหิน บนกำแพงเมืองปรากฏผงคลีตลบอบอวล ผนังกำแพงยังตั้งตระหง่านอยู่ หลี่จิ่งหลงทอดตามอง สร้างความผิดหวังยิ่ง

ขณะที่รถศึกห้าอสนียิงถล่มกำแพงเมือง ทัพใต้ฉวยโอกาสดาหน้ามา บันไดเมฆแน่นขนัดดุจพงพนา เข้าใกล้ตัวเมืองทุกขณะ ยังไม่ทันพาดบันไดเมฆ พลันได้ยินเสียงปึงปัง หลังปีกกาบนกำแพงปรากฏควันเขียวเป็นกลุ่มก้อน ลูกกระสุนขนาดเท่าเมล็ดท้อตกลงมาดุจห่าฝน ถล่มศีรษะทะลุหน้าอก ไพร่พลทัพใหญ่ล้มตายลงแถบใหญ่

หลี่จิ่งหลงร้องกระหืดกระหอบว่า "อะไร บนกำแพงยังมีคน?"

กว๋ออิงก็สงสัยใจยิ่ง ส่งทหารคนเล็กที่ประเปรียวผู้หนึ่งปีนขึ้นบนรถศึกห้าอสนีไปสอดส่องมองดู ชั่วครู่ค่อยกลับมารายงานว่า "ที่หลังปีกกามีวัตถุดำมะเมื่อมจำนวนมาก คล้ายเป็นกระดองเต่า"

กว๋ออิงถามว่า "เป็นรถเต่าดำหรือ?"

ทหารคนนั้นตอบว่า "ขนาดเล็กกว่ารถเต่าดำ ตรงกลางก็นูนสูงขึ้น"

กว๋ออิงรายงานต่อหลี่จิ่งหลงว่า “กระดองเต่าบนกำแพงมีลักษณะคล้ายรถเต่าดำ ใช้ต้านทานก้อนหินที่ยิงใส่”

หลี่จิ่งหลงถามว่า “สิ่งนั้นสร้างจากเหล็กหรือ?”

กว๋ออิงกล่าวว่า “เป็นสีดำมะเมื่อม สมควรหล่อหลอมจากเหล็ก”

หลี่จิ่งหลงสะบัดแขนคราหนึ่ง ร้องสั่งว่า “ใช้ไม้สายฟ้า”

กว๋ออิงหน้าแปรเปลี่ยนไป ทัดทานว่า “ท่านแม่ทัพใหญ่ ไม่อาจใช้ไม้สายฟ้าโดยพลการ เป่ยผิงเป็นเมืองใหญ่ มีทหารพลเรือนร้อยหมื่น หากเกิดอัคคีเพลิง ผลสุดท้ายจะเลวร้ายสุดคาดคิด...”

หลี่จิ่งหลงกล่าวอย่างขุ่นข้องรำคาญว่า “ผู้ใดให้พวกมันไม่ยอมจำนน?”

กว๋ออิงไม่ละความพยายาม กล่าวว่า “ท่านแม่ทัพใหญ่ทบทวนให้ดี ชาวเมืองเป่ยผิงล้วนเป็นลูกหลานของต้าหมิง”

หลี่จิ่งหลงตัดบทว่า “เราตัดสินใจแล้ว ผู้ใดขัดคำสั่งมีโทษประหาร”

เยี่ยหลิงซูแบ่งปืนปากชามเป็นสามผลัด ผลัดหนึ่งบรรจุกระสุน ผลัดหนึ่งระดมยิง ผลัดหนึ่งรอฟังคำสั่ง ดังนั้นยิงกระสุนติดต่อตามกันปกคลุมพื้นที่เบื้องล่างหลายลี้

ทัพใต้หนีเตลิดเปิดเปิง บาดเจ็บล้มตายนับไม่ถ้วน เสียงแผดร้องโอดครวญดังสะท้าน พื้นหิมะถูกชโลมเป็นสีแดง กลายเป็นดินโคลนสีแดงเลือด ผู้บาดเจ็บก็กระเสือกกระสนอยู่ในกองเลือดราวภูตร้ายจากขุมนรก

เยี่ยหลิงซูเห็นชัดตา หัวใจต้องปวดแปลบ สมองคล้ายกับจะระเบิดออก นางหลับตาลง นึกภาวนาให้นี่เพียงเป็นฝันร้าย พอลืมตาตื่นจะหายพลัน แต่เสียงแผดร้องคร่ำครวญยังดังเข้าหู นางทั้งนึกเสียใจ ทั้งเคียดแค้นใจ เคียดแค้นแม่ทัพฝ่ายข้าศึก ทั้งเคียดแค้นชิงชังตัวเอง ต้องหลั่งน้ำตาโดยไร้เสียง ลมหนาวพอโชยพัดผ่าน ก็กลายเป็นเกล็ดน้ำแข็งเบาบาง

เยี่ยหลิงซูระบายลมจากปาก ปาดเซ็ดเกล็ดน้ำแข็งลืมตาขึ้น พลันเห็นช่วงแขนยาวของรถศึกห้าอสนีสะบัดวูบ บังเกิดเป็นแสงไฟสิบกว่าสายสาดส่องท้องฟ้ามืดครึ้มจนสว่างวาบขึ้นมา

เยี่ยหลิงซูร้องโพล่งว่า "ไม้สายฟ้า"

ปืนใหญ่เซียงหยางกับไม้สายฟ้าเป็นฝันร้ายหลอกหลอนศิษย์เกาะตะวันออกทุกรุ่น เมื่อแสงไฟตกลงยังเมืองเซียงหยาง โบราณวัตถุทั้งหลายถูกกวาดทำลายสิ้น นางมองดูแสงไฟแหวกฝ่าอากาศ พลันได้คิดขึ้น

การศึกครั้งนี้ไม่เกี่ยวกับเหนือใต้ ไม่เกี่ยวกับการลิดรอนอำนาจอ๋องกินเมือง ไม่เกี่ยวข้องกับความรุ่งเรืองเสื่อมโทรมของแผ่นดิน นี่เป็นการศึกข้ามชาติภพ คู่มือของนางมิใช่หลี่จิ่งหลงหรือเกิงปิ่งเหวิน หากแต่เป็นซีคุนหลุนสองปู่หลานเมื่อร้อยปีก่อน เหลียงเซียวกับหวินสูทำศึกกันที่เมืองเซียงหยาง ร้อยปีให้หลังก็พิสูจน์ความเหลื่อมล้ำต่ำสูงที่เมืองเป่ยผิง

เยี่ยหลิงซูร่ำร้องในใจ *'เราไม่อาจสู้แพ้'* ความคิดไม่ทันสิ้นสุด ลูกไฟก็ตกลงมา บังเกิดเป็นเสียงระเบิดกึกก้อง ควันดำพวยพุ่งขึ้นมา หอบนประตูเมืองครึ่งหลังกลับกลายเป็นทะเลเพลิง

แรงระเบิดไม่อาจเจาะทะลุรถเนินก้อนหิน แต่ภายใต้อัคคีที่ลุกไหม้รถกระดองเต่าร้อนระอุ เจ้าหน้าที่ประจำรถไม่อาจซ่อนตัวสืบไป พากันมุดออกมา เห็นเปลวไฟลามเลียควันดำคละคลุ้งไม่มีที่ไปได้ ต้องส่งเสียงร้องด้วยความสิ้นหวังออกมา

ทัพใต้ไม่ยอมเลิกรา ยิงไม้สายฟ้าตามติด บนกำแพงเมืองปรากฏเลือดเนื้อปลิวเวียนว่อน

เยี่ยหลิงซูร้องสั่งว่า "ใช้เพลงกลอนมังกรน้ำ"

เพลงกลอนมังกรน้ำเป็นชื่อเรียกของเครื่องมือฉีดน้ำ โดยสูบน้ำจากทะเลสาบอี้เฉวียนหูต้มจนเดือด แล้วส่งขึ้นบนกำแพงเมือง ฉีดพุ่งออกจากท่อไม้ไผ่ พร้อมกับการหมุนของระหัดวิดน้ำ ปรากฏมังกรน้ำหลายสิบสาย

ฉีดพุ่งออกจากทิศตะวันออกเฉียงใต้กับทิศตะวันตกเฉียงใต้มายังกำแพงเมืองด้านทิศเหนือ กลายเป็นฝนสีขาวพร่างพรมลงมา ดับเปลวไฟบนกำแพง บังเกิดเป็นไอน้ำ พริบตาต่อมากลายเป็นเกล็ดหิมะ ทัศนียภาพประหลาดแปลกตา

ทัพใต้ฉวยโอกาสที่บนกำแพงเมืองชุลมุนวุ่นวาย เคลื่อนกำลังประชิดกำแพงเมือง พาดบันไดเมฆกับผนังกำแพง

เยี่ยหลิงซูขึ้นม้าตัวหนึ่ง ควบขับพลางร้องสั่งพลางว่า "กระบอกฉีดเหินฟ้า...กระบอกฉีดเหินฟ้า..." พลันปรากฏลมหอบหนึ่งพัดผ่านบนกำแพง หอบเอาลูกไฟดวงหนึ่งตกลงที่ข้างกาย แตกระเบิดเป็นแสงไฟพร่าพรายตา

ม้าพ่วงพีได้รับความแตกตื่น ส่งเสียงร้องก้อง วิ่งเตลิดเปิดเปิง เยี่ยหลิงซูไม่ทันรั้งดึงสายบังเหียน ม้าขาวก็พาตัวผู้คนกระโดดลงยังกำแพงเมือง

ฉีเฟยร้องโพล่งว่า "แม่นางเยี่ย" จูเกาเซ่อก็เบิกตาค้าง กล่าวว่า "จบสิ้น จบสิ้นแล้ว..."

ฉีเฟยตบหน้าซื่อจื่อฉาดหนึ่ง ร้องว่า "จบสิ้นอันใด รักษาความเข้มแข็งไว้"

จูเกาเซ่อเรียกสติคืนมา ร้องสั่งว่า "ใช้กระบอกฉีด เผาพวกมันให้ตกตาย"

ทหารรักษาเมืองไม่รอให้มันบอกกล่าว ก็รับคำสั่งจากเยี่ยหลิงซูเปลี่ยนเป็นใช้กระบอกฉีดพ่นฟ้า หันปากกระบอกลง พวยพุ่งเปลวอัคคีออก บันไดเมฆถูกเผาเป็นลำอัคคี ไพร่พลบนบันไดกลายเป็นลูกไฟจำนวนมาก มีสภาพอเนจอนาถสุดทนดู

ไม่นานให้หลัง บันไดเมฆถูกเผาหมดสิ้น ทัพใหญ่เบียดเสียดอยู่ที่เชิงบันได เหยียบย่ำกันเอง บังเกิดเสียงแผดร้องไม่ขาดหู จูเกาเซ่อชมดู

แต่ไกล ต้องลอบร้องคำน่าเสียดาย หากทุ่มไม้ฟืนก้อนหินลง ทัพใต้ที่เบื้องล่างคงตกตายหมดสิ้น

แต่รถศึกห้าอสนียิงก้อนหิน ไม้สายฟ้าคล้ายวิหคเพลิงพ้นจากรัง บนกำแพงเมืองเกิดอัคคีเพลิงแล้วดับไป ดับแล้วลุกโชนขึ้นอีก เสียงระเบิดดังไม่ขาดหู ผู้คนไม่มีที่หยั่งเท้าทรงกายได้

ที่เชิงกำแพงบังเกิดเสียงร่ำร้องวุ่นวาย จูเกาเซ่อชะโงกศีรษะมองถึงกับแทบไม่เชื่อสายตาตัวเอง เห็นทัพใต้หลายร้อยนายสะพายดาบกระบี่ เท้าสวมรองเท้าติดตะปูหัวโต เคลื่อนไหวทั้งมือเท้าปีนขึ้นกำแพงมา

จูเกาเซ่อร้องเสียงแหลมเล็กว่า “เป็นเรื่องราวใด?”

ฉีเฟยกล่าวว่า “นั่นเป็นหลุมบ่อที่ถูกรถศึกห้าอสนีถล่มใส่” จากนั้นออกคำสั่งว่า “เตรียมสู้ตะลุมบอน”

ที่เชิงกำแพงเมืองบังเกิดเสียงโห่ร้องดังขึ้น นายทหารชุดเกราะผู้หนึ่งพลิกตัวข้ามปีกกา กระโดดขึ้นบนกำแพง ทหารรักษาเมืองหลายนายมุดออกจากกระดองเหล็ก ควงดาบโถมเข้าหา

นายทหารนั้นยกมือชักดาบคู่จากกลางหลังฟันซ้ายป่ายขวา เพียงสองกระบวนท่าก็ฟันทหารสองนายล้มลง ทหารนายหนึ่งโถมเข้าไป สะบัดดาบฟันขวาง นายทหารนั้นก้มศีรษะหลบเลี่ยง ดาบยาวจึงกวาดหมวกเหล็กร่วงหล่นลงมา เผยเห็นผมเผ้าที่หงอกขาว

ฉีเฟยพอเห็นอีกฝ่ายชัดตา ต้องร้องโพล่งว่า “ฉางซิงโหว”

เกิงปิ่งเหวินฟันดาบกลับหลัง ฟันทหารรักษาเมืองล้มตายลง จากนั้นยกชูดาบขึ้นสูง ส่งเสียงกู่ร้องดังยาวนาน ในเสียงกู่ร้อง ปรากฏทัพใต้จำนวนมากปีนขึ้นบนกำแพง เพียงชั่วขณะ บนกำแพงเมืองด้านทิศเหนือชุมนุมด้วยทหารหาญหลายร้อยนาย ทุกคนสวมหมวกใส่ชุดเกราะ มีฝีมือมิใช่ชั่ว สุดที่ไพร่พลทั่วไปจะเทียบเปรียบได้ ล้วนเป็นหน่วยกล้าตายที่เกิงปิ่งเหวินคัดเลือกมา

เห็นแน่ชัดว่าเมืองจะถูกตีแตก ทัพใต้ส่งเสียงโห่ร้องแทบถล่มทลาย หน่วยกล้าตายสังกัดตระกูลเกิงตกอยู่ในจุดอับ ยิ่งต่อสู้เสี่ยงชีวิต มีสภาพราวพยัคฆ์ร้ายหลุดจากกรง ไม่มีผู้ใดต้านทานได้

เกิงปิ่งเหวินทางหนึ่งฆ่าฟัน ทางหนึ่งออกคำสั่ง แบ่งกำลังออกเป็นสองสาย เกิงปิ่งเหวินนำหน่วยกล้าตายจำนวนมากกว่าโถมลงจากกำแพงเมือง ฝ่าด่านตีชิงประตูเมือง ยกกำลังส่วนน้อยให้กับเกิงเสวียน เลียบกำแพงเมืองโถมใส่ฉีเฟยสองแม่ลูก

ฉางซิงโหวสมเป็นยอดขุนพล เชี่ยวชาญชำนาญยุทธ์ ทหารรักษาเมืองห่วงพะวงฉีเฟยกับซื่อจื่อ ต้องรั้งอยู่บนกำแพงเมือง ไม่สามารถส่งไปสนับสนุนที่ประตูเมือง บวกกับบนกำแพงเมืองปั่นป่วนวุ่นวาย ไม่มีผู้ใดยิงระเบิดปล่อยธนูออก ทัพใต้ฉวยโอกาสเลียนแบบเกิงปิ่งเหวิน เหยียบย่ำหลุมบ่อปีนขึ้นกำแพง

หลี่จิ่งหลงยินดียิ่ง สั่งให้เร่งรัดกลองศึก กลองขนาดใหญ่หลายสิบใบย่ำพร้อมเพรียง ไพร่พลที่ปีนกำแพงได้รับการปลุกปลอบให้กำลังใจ ยิ่งห้าวหาญไม่กลัวตาย คิดตีเมืองแตกให้จงได้

ภายในห้องศิลาอบอุ่นสบาย มุมห้องก่อเตาต้มชาครึ่งป้าน

เหลียงซือฉินนั่งหันข้าง หันหน้าหาเครื่องยนต์กลไกประหลาดชนิดหนึ่ง วัตถุนี้ยาวเก้าเชียะ สูงหนึ่งวา ลักษณะคล้ายไนปั่นด้าย ตลอดทั้งเครื่องจัดสร้างคานงัดกับฟันเฟือง มีขนาดใหญ่เล็กยาวสั้นไม่เท่ากัน เชื่อมกับกังหันบนหลังคา ยังมีไม้วัดจำนวนหนึ่งเคลื่อนไหวตามกลไก พุ่งย้อนไปมาดุจกระสวย

เครื่องยนต์นี้ยึดครองห้องศิลาไปกว่าครึ่ง เหลียงซือฉินตั้งใจจดจ่อกับการมาของทั้งหมด หาได้เงยหน้าขึ้นไม่ มือถือไม้ติ้วซี่หนึ่ง ทางหนึ่งมองดูเครื่องยนต์ ทางหนึ่งขีดๆ เขียนๆ ลงบนถาดทราย เครื่องหมายที่ขีด

เขียนคดงอไม่แน่นอน เวี่ยจือหยางเคยอยู่ในพระตำหนักไท่เหอ เห็นมันใช้คำนวณดนตรีการมาแล้ว ที่ข้างถาดทรายแขวนภาพสีหมึกขนาดใหญ่ สีหมึกเข้มข้นอ่อนจางไม่เท่ากัน ระบายเป็นกลุ่มเมฆที่มีลักษณะแตกต่างกัน

เหลียงซือฉินเขียนแล้วลบทิ้ง ลบทิ้งแล้วเขียนใหม่ บัดเดี๋ยวเพ่งตามองเครื่องยนต์ บัดเดี๋ยวหันไปมองดูภาพวาด บางครั้งใช้สมองครุ่นคิด บางคราขีดเขียนอย่างรวดเร็ว คนทั้งสี่ยืนอยู่ด้านข้าง ล้วนไม่กล้าส่งเสียง

ผ่านไปประมาณธูปไหม้หมดไปสองดอก เหลียงซือฉินค่อยทอดถอนใจ วางไม้ติ้วลง เงยหน้าขึ้นกวาดตามองทั้งหมด สายตาหยุดนิ่งที่เท้าของว่านเสิ่ง เท้าข้างนั้นดำคล้ำบวมฉุ ว่านเสิ่งขบกรามกล้ำกลืนความเจ็บปวด หน้าผากปรากฏหยาดเหงื่อไหลซึมออกมา

เหลียงซือฉินกวักมือวูบ ปากแผลของว่านเสิ่งปรากฏเลือดสีดำไหลออกมา จนเนืองนองทั่วพื้น อาการบวมลดลงโดยเร็ว สีผิวเปลี่ยนเป็นสีขาว น้ำเลือดก็เปลี่ยนจากดำเป็นแดง แข็งตัวไม่ไหลอีก

ว่านเสิ่งระบายลมจากปาก ถลึงตาใส่สุ่ยเหลียนอิ่ง ประสานมือกล่าวว่า "ขอบคุณ**เฉิงจู่** *(เจ้านคร)*"

เหลียงซือฉินจิตใจไม่อยู่กับตัว ส่งเสียงดังอืมม์ พลันกล่าวว่า "สุ่ยเหลียนอิ่ง เจ้าวิเศษมาก"

ชิวเทาขมวดคิ้ว สุ่ยเหลียนอิ่งคุกเข่าลง กล่าวด้วยสีหน้าเป็นปรกติว่า "เหลียนอิ่งทราบความผิด ยินดีรับการลงโทษ ชีวิตของเหลียนอิ่งเป็นเฉิงจู่หยิบยื่นให้ หากว่าต้องตาย ก็ปราศจากคำตัดพ้อตำหนิ"

เหลียงซือฉินมองดูภาพก้อนเมฆ เหม่อลอยอยู่ครู่หนึ่งจึงกล่าว "เราทราบว่าเจ้าฟื้นฟูพลังฝีมือ และทราบว่าเจ้าคิดค้นวิชาฝีมือขึ้นใหม่ แต่เราไม่เข้าใจว่าเจ้าไฉนปิดบังชิวเทาไว้?"

สีหน้าชิวเทาทอแววตื่นเต้นสงสัย สุ่ยเหลียนอิ่งกลับบอกกล่าวตาม

ตรงว่า "ที่ปิดบังซือฟู่เพราะเพื่อล้างแค้น"

ชิวเทาหน้าแปรเปลี่ยนอีกครา ขมวดคิ้วด้วยความวิตกกังวล

เหลียงซือฉินกล่าวว่า "เราบอกแล้วว่าหากไม่ได้รับอนุญาตจากเรา ห้ามมิให้ล้างแค้น เจ้าถือว่าทั้งที่รู้ยังกระทำผิดหรือไม่?"

สุ่ยเหลียนอิ่งก้มศีรษะกล่าวว่า "ถือได้ ข้าพเจ้ามิใช่ผู้นำแปดหมวดหมู่ ไม่อาจสะกดกลั้ำกลืนได้"

เหลียงซือฉินถามอีกว่า "เจ้าฆ่าผู้ใดบ้าง?"

สุ่ยเหลียนอิ่งกล่าวว่า "เวี่ยเส้าฟง กว๋อเอ่อหยู ยังมีขุนนางที่ตัดสินคดี และแม่เล้าผู้คุมซ่องของหอนางโลม..." นางกัดฟันกรอดกล่าวว่า "นอกจากนั้นยังมีบุรุษโสโครกที่ย่ำยีข้าพเจ้า ขอเพียงยังมีชีวิตอยู่ ข้าพเจ้าไม่ปล่อยปละละเว้นแม้สักคนเดียว"

เหลียงซือฉินขมวดคิ้วถามว่า "ทั้งสิ้นมากน้อยเท่าใด?"

สุ่ยเหลียนอิ่งกล่าวว่า "ทั้งสิ้นหนึ่งร้อยสี่สิบหกคน" นางลังเลเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ "มีอยู่สองครั้งที่ถูกคนพบเห็น ได้แต่ฆ่าล้างตระกูล"

ผู้คนภายในห้องล้วนตื่นตระหนกยิ่ง เวี่ยจือหยางยิ่งใจเต้นระทึกตูมตาม ที่มันเห็นกับตามีแต่เวี่ยเส้าฟงกับกว๋อเอ่อหยู คิดไม่ถึงว่านอกจากคนทั้งสองแล้ว ยังมีคนตายมากมายถึงเพียงนี้

เหลียงซือฉินทวนคำ "หนึ่งร้อยสี่สิบหกคน" พลางแค่นเสียงกล่าวว่า "เจ้าฆ่าพอแล้วหรือไม่?"

สุ่ยเหลียนอิ่งกล่าวเสียงเย็นชาว่า "ยังไม่พอ ยังเหลือจูหยวนจางที่เป็นตัวการความผิด น่าเสียดายที่มันตายแล้ว ดีที่ยังมีลูกหลานของมัน..."

เหลียงซือฉินเลิกคิ้วขึ้น เพ่งตาราวคมมีดจ้องจับบนร่างสุ่ยเหลียนอิ่งกล่าวว่า "เราสามารถฆ่าเจ้า และสามารถทำลายเจ้า..."

เวี่ยจือหยางใจหายวาบ เดินออกไปครึ่งก้าว ขวางร่างบดบังสุ่ยเหลียนอิ่งไว้ เหลียงซือฉินกวาดตาผ่านร่างมัน ทอดถอนใจกล่าวว่า "น่า

เสียดายที่มีคนไม่ยอมรับปาก"

สุ่ยเหลียนอิ่งเห็นยามคับขันเป็นตาย เวี่ยจือหยางเสนอหน้าออกปกป้อง บังเกิดความตื้นตันใจยิ่ง

ว่านเสิ่งโกรธแค้นสุดระงับ ร้องดังๆ ว่า "เฉิงจู่ สุ่ยเหลียนอิ่งละเมิดคำสั่งห้าม หากอภัยละเว้น จะเป็นที่ยอมรับของผู้คนได้อย่างไร?"

ชิวเทาคิดกล่าวแต่แล้วกล้ำกลืนไว้ เหลียงซือฉินกวาดมองนางแวบหนึ่ง ถามว่า "ชิวเทา ท่านมีคำพูดใดจะกล่าว?"

ชิวเทาน้อมกายกล่าวว่า "เหลียนอิ่งร้อนรุ่มคิดล้างแค้น ควรแก่การให้อภัย แต่ว่าควบคุมไม่เข้มงวด เป็นความผิดของอาจารย์ หากเฉิงจู่คิดลงโทษ ก็ลงโทษเราเถอะ"

ว่านเสิ่งร่ำร้องว่า "ชิวเทา ท่านปกป้องผู้เยาว์เช่นนี้ ภายหน้านางจะใช้ได้อย่างไร?"

ชิวเทาทอดถอนใจกล่าวว่า "ศิษย์พี่ว่าน ต่างเป็นคนตกทุกข์ได้ยาก ละเว้นนางสักครั้งจะเป็นไร?"

ว่านเสิ่งนิ่งเงียบงันไป มันก็มีญาติมิตรสังกัดเก้าวิชาการประสบเหตุเภทภัย ยามเจ็บช้ำรันทดคิดล้างแค้น ครั้งกระโน้นเหลียงซือฉินกริ่งเกรงแผ่นดินระส่ำระสาย ห้ามมิให้ผู้นำแปดหมวดหมู่ล้างแค้น ว่านเสิ่งจำต้องรับคำสั่ง ในใจเกิดความคับแค้นสุดทนทาน

เหลียงซือฉินบังเกิดความอึดอัดกลัดกลุ้ม กล่าวว่า "ที่ห้ามมิให้พวกท่านล้างแค้น เป็นเราไม่ถูกต้อง รอจนเราตกตาย พวกท่านยังไม่คลายความแค้น ก็ชำระแค้นให้สมใจ..."

ทั้งหมดบังเกิดความตื่นตระหนก ชิวเทารีบกล่าวว่า "เฉิงจู่มีอายุสูงเทียมฟ้า อย่าได้กล่าววาจาไม่เป็นมงคล"

เหลียงซือฉินยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า "ที่ว่าอายุขัยเทียมฟ้า ล้วนเป็นวาจาหลอกลวงตัวโง่งม"

ชิวเทางงงันวูบ ก้มศีรษะนิ่งเงียบงัน เหลียงซือฉินพลันกล่าวว่า "สุ่ยเหลียนอิ่ง"

สุ่ยเหลียนอิ่งขานรับว่า "ผู้น้อยอยู่"

เหลียงซือฉินกล่าวว่า "แค้นมีเป้า หนี้มีเจ้าหนี้ จูหยวนจางตายแล้ว ความแค้นรายนี้ก็สิ้นสุดแต่เพียงนี้เถอะ"

สุ่ยเหลียนอิ่งลังเลเล็กน้อย จึงกล่าวเบาๆ ว่า "ทราบแล้ว"

เหลียงซือฉินกล่าวอีกว่า "เจ้าไม่เคารพผู้อาวุโสทำร้ายว่านเสิ่ง ตามกฎของสำนักอาจารย์ไม่อาจละเว้น หลังเสร็จเรื่องในที่นี้ เราลงโทษเจ้ากลับภูเขาคุนหลุน ขังตัวเองในถ้ำคุนหยวนสามปี ฝึกวิชาแนวทางบู๊ ห้ามออกจากถ้ำแม้สักก้าวเดียว"

ชิวเทานึกโล่งอก สุ่ยเหลียนอิ่งก็บังเกิดความยินดี รีบกล่าวว่า "ขอบคุณเฉิงจู่ลงโทษสถานเบา"

เหลียงซือฉินโบกมือกล่าวว่า "คนของสำนักเราล้วนออกไป"

ว่านเสิ่ง ชิวเทา และสุ่ยเหลียนอิ่งพากันล่าถอยออกจากห้องศิลา เหลียงซือฉินเงียบงันชั่วขณะ จึงกล่าว "หลายปีมานี้เราควบคุมพวกมันเข้มงวดไปแล้ว"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "ชาวยุทธจักรชำระบุญคุณความแค้นสมใจ กลับไม่อนุญาตผู้คนล้างแค้น ออกจะสร้างความผิดหวังเกินไป"

เหลียงซือฉินกล่าวว่า "เรื่องราวเกี่ยวพันถึงเจ้าชีวิต ดึงผมเส้นเดียวกระทบถึงทั้งแผ่นดิน ครั้งกระโน้นเราคิดรักษาสถานการณ์โดยรวมไว้..." พลางสั่นศีรษะกล่าวอีกว่า "ตอนนี้ดูเหมือนเป็นความฝันตื่นใหญ่"

ยามนั้นที่ห่างไกลแว่วเสียงกลองศึกดังเลื่อนลั่น เวี่ยจือหยางใจสั่นสะท้าน จับจ้องมองประตูศิลาเขม็งนิ่ง

เหลียงซือฉินกล่าวว่า "การศึกยังดำเนินต่อไป เจ้ายังคิดรั้งอยู่หรือ?"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "ข้าพเจ้าทราบ แต่ข้าพเจ้าเป็นห่วงเซียนเซิง"

เหลียงซือฉินเลิกคิ้วขึ้นถามว่า “สุ่ยเหลียนอิ่งบอกว่าอย่างไร?”

“นางบอกว่า...ท่านคิดกระทำเรื่องใหญ่ประการหนึ่ง ต้องตายโดยไม่มีหนทางรอด”

เหลียงซือฉินกล่าวเป็นเชิงประชดแดกดันว่า “เจ้าเชื่อหรือ?”

“ข้าพเจ้ามิกล้าไม่เชื่อ”

เหลียงซือฉินกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ทั่วทั้งแผ่นดินมีผู้ใดฆ่าเราได้?”

“คือเซียนเซิงเอง”

เหลียงซือฉินแค่นเสียงเบาๆ กล่าวว่า “เด็กน้อยที่ชมชอบยุ่งเกี่ยวกับเรื่องไร้สาระ เราไม่สมควรบอกเรื่องของภัยกัลป์หกหมุนรอบแก่เจ้าจริงๆ”

เวี่ยจือหยางทราบแน่แก่ใจ กล่าวว่า “เรื่องราวเกี่ยวข้องกับภัยกัลป์หกหมุนรอบจริงๆ”

เหลียงซือฉินไม่ตอบว่ากระไร หันไปมองดูเครื่องยนต์กลไกตาไม่กะพริบ เวี่ยจือหยางต้องกล่าวด้วยความสงสัยอยากรู้ว่า “นี่เป็นอะไร?”

เหลียงซือฉินกล่าวว่า “เครื่องวัดกระแสลม” พลางชี้มือไปยังภาพวาดสีหมึกขนาดใหญ่ภาพนั้น กล่าวว่า “นี่เป็นภาพค่างขาวนำเสนออาทิตย์ ดวงจันทร์ ดวงดาว ที่บรรพชนผู้ล่วงลับวาดขึ้นมา ประกอบด้วยภาพก้อนเมฆหนึ่งร้อยสามสิบสองภาพ ไม่ว่าลมหิมะฟ้าร้องพิรุณในโลกนี้ล้วนอยู่ในภาพภาพนี้”

เวี่ยจือหยางสำรวจดูภาพก้อนเมฆ ถามว่า “สิ่งนี้มีประโยชน์อันใด?”

“ใช้คำนวณเส้นชีพจรของวายุ”

เวี่ยจือหยางงงงันวูบจึงกล่าว “เส้นชีพจรของวายุ?”

“**จู่มู่** *(ท่านย่า)* ผู้ล่วงลับเชี่ยวชาญวิชาแพทย์ถนัดในการจับชีพจรผู้คน มีอยู่ครั้งหนึ่งท่านผู้เฒ่าอยู่ที่ชายฝั่งทะเล เฝ้ามองดูทะเลใหญ่ ค้นพบหลักเหตุผลข้อหนึ่ง”

"หลักเหตุผลอันใด?"

"คนมีเส้นชีพจร พลังลมปราณหมุนเวียนอยู่ภายใน หากยึดถือทะเลเป็นผู้คน ใช่สมควรมีเส้นชีพจรหรือไม่?"

เวี่ยจือหยางงงงันวูบใหญ่ จึงสั่นศีรษะกล่าวว่า "ความคิดนี้ออกจะเพ้อฝันไปหรือไม่?"

เหลียงซือฉินตอบว่าไม่ สองตาเป็นประกายขึ้นมากล่าวว่า "หากมองท้องทะเลเป็นผู้คน อย่างนั้นทะเลสมควรมีชีพจรน้ำ แบ่งเป็นกระแสหยินหยาง กระจายไปทั้งสี่ทะเล หากมองแผ่นดินเป็นคน อย่างนั้นต้องมีชีพจรดิน ประกอบด้วยภูเขาหุบเหว ลมและน้ำไหลเวียน แต่หากนำฟ้าไปเปรียบเป็นคน อย่างนั้นฟ้ามีชีพจรลม มีอากาศร้อนหนาว แปลงเป็นลมเมฆฟ้าแลบฟ้าร้อง"

ความคิดอ่านนี้ล้ำหน้ากาลเวลาข้ามยุคสมัย เวี่ยจือหยางนึกไปนึกมา ยังจับใจความไม่ได้ จึงกล่าว "คนสามารถจับชีพจร ฟ้าดินท้องทะเลก็จับชีพจรได้หรือ?"

เหลียงซือฉินผงกศีรษะกล่าวว่า "ถามได้ประเสริฐ หมอรักษาจับชีพจร ได้จาก**ตำราเน่ยจิง*** หากจะวัดชีพจรของน้ำและลม ต้องใช้เครื่องมือหยั่งวัด แล้วค่อยใช้วิชาคำนวณ ครั้งกระโน้น**จู่ฟู่** *(ท่านปู่)* ผู้ล่วงลับประดิษฐ์วัตถุสิ่งหนึ่ง ใช้วัดคำนวณชีพจรน้ำที่ทะเลตงไห่ จนค้นพบวิธีคำนวณประการหนึ่ง ต่อมาเร้นกายบนเกาะร้าง ยามอยู่ว่างไร้เรื่องราว ก็คำนวณชีพจรของลม มิคาดกระแสลมพัดรวดเร็ว คำนวณยากกว่าชีพจรของน้ำอีก ทั้งภัยกัลป์ฟ้ามาถึง จวบจนตายยังคำนวณไม่ออก เราสืบทอดปณิธาน หลังจากกลับถึงแผ่นดินจงหยวน ก็ใช้เวลาคำนวณเจ็ดปี ค่อยมีความสำเร็จอยู่บ้าง"

เวี่ยจือหยางบังเกิดความเลื่อมใส กล่าวว่า "พวกท่านสองปู่หลาน

---

* ชื่อตำราแพทย์ มีชื่อเต็มว่าหวงตี้เน่ยจิง

นับเป็นมนุษย์เทวะ แต่ว่า...” เอ่ยถึงตอนนี้ลังเลเล็กน้อย เหลียงซือฉินจึงกล่าว “มีคำพูดใดก็บอกออกมา ระหว่างเราสองไม่ต้องสำรวมตนไป”

เวี่ยจือหยางรับคำแล้วกล่าว “แต่ต่อให้คำนวณชีพจรของลมได้ จะมีประโยชน์อันใด?”

“หากคำนวณชีพจรของลมได้ ก็สามารถเปลี่ยนกระแสลมและทิศทางลม ให้พัดไปยังตำแหน่งทิศที่ต้องการ เกิดลมพายุถอนดึงต้นไม้ลงมา”

เวี่ยจือหยางรับฟังจนปากอ้าตาค้าง ชั่วครู่จึงกล่าว “ลั่วเซียนเซิงท่านกล่าวล้อเล่นหรือ?”

เหลียงซือฉินกล่าวอย่างจริงจังว่า “ไม่ เราเคยกระทำเรื่องเช่นนี้หนึ่งครั้ง”

“ที่ใดหรือ?”

เหลียงซือฉินทอดถอนใจกล่าวว่า “ที่ทะเลสาบผอหยาง เราหยิบยืมลมตะวันออกหนึ่งครั้ง”

เวี่ยจือหยางตะลึงลานกับที่ การศึกที่ทะเลสาบผอหยางเป็นการศึกขั้นชี้ขาด เฉินโหย่วเลี่ยงมีไพร่พลลำเรือมากมาย ล่องมาตามกระแสน้ำ ช่วงชิงความมีเปรียบด้านชัยภูมิ จูหยวนจางมีไพร่พลลำเรือน้อยนิด ทั้งแล่นเรือทวนกระแส โอกาสชนะเลือนรางยิ่ง สุดท้ายจูหยวนจางพิชิตชัย เฉินโหย่วเลี่ยงตายในสมรภูมิ รายละเอียดการศึกเป็นอย่างไร มีคำเล่าลือต่างๆ นานา

เวี่ยจือหยางงงงันวูบจึงกล่าว “ลมสามารถหยิบยืมหรือ?”

“สามารถ ลมมีชีพจรของลม มีชีพจรก็มีตา ขอเพียงเกาะกุมตาลมจากเล็กไปหาใหญ่ ใช้เคล็ดวิชาสี่ตำลึงปาดพันชั่ง ก็สามารถปรับเปลี่ยนทิศทางลม ช่วยหนุนเสริมสภาวะ”

เวี่ยจือหยางทวนคำจากเล็กไปหาใหญ่ พลันฉุกใจได้คิด กล่าวว่า

"หรือว่าใช้..."

เหลียงซือฉินดูความคิดของมันออก จึงผงกศีรษะกล่าวว่า "หากคิดหยิบยืมลม ต้องใช้พลังหกว่างเปล่าหมุนรอบ"

เวี่ยจือหยางค่อยเข้าใจว่า เหลียงซือฉินไฉนสั่งเสียเรื่องหลัง ที่แท้เตรียมใช้พลังหกว่างเปล่าหมุนรอบ เป็นเหตุให้ภัยกัลป์หกว่างเปล่าปะทุขึ้น ต้องกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า "ลั่วเซียนเซิง ท่านไยต้องเสี่ยงอันตรายถึงเพียงนี้?"

เหลียงซือฉินบอกกล่าวว่า "การศึกครั้งนี้เอี้ยนอ๋องไม่มีความหวังได้ชัย เราติดขัดที่ศักดิ์ฐานะ ไม่อาจเข้าร่วมการศึกด้วยตนเอง แต่เพราะเพื่อโซ่วเฟย ก็ไม่อาจนิ่งดูดาย ได้แต่หยิบยืมลมพายุสักครา แต่จะสำเร็จหรือล้มเหลว หามีส่วนเกี่ยวข้องกับเราไม่"

เวี่ยจือหยางใจสั่นสะท้าน เหลียงซือฉินยอมพลีชีพหยิบยืมกระแสลม เพื่อช่วยให้เอี้ยนอ๋องก่อการสำเร็จ นอกจากความสัมพันธ์ฉันพ่อลูกแล้ว ยังมีผู้ใดยอมเสียสละเช่นนี้ มันเกิดความเคลือบแคลงสงสัย แต่ว่าคำสั่งเสียของโซ่วเฟยมีแต่เหลียงซือฉินได้เห็น ที่แท้เขียนว่าอย่างไร กลายเป็นปริศนาตลอดกาล

เหลียงซือฉินไม่ยอมเปิดเผย เวี่ยจือหยางก็ไม่สะดวกกับการซักถาม เพียงเกลี้ยกล่อมว่า "ลั่วเซียนเซิง เอี้ยนอ๋องไปขอยืมกำลังจากหนิงอ๋อง หากสามารถกลับมาทันเวลา ไม่แน่ว่าพิชิตชัยไม่ได้"

เหลียงซือฉินตัดบทว่า "เจ้าไม่ต้องเกลี้ยกล่อมเรา ภัยกัลป์จะช้าเร็วต้องมาถึง ฉวยโอกาสที่เรายังมีชีวิตอยู่ ทำการสะสางบุญคุณความแค้นในชีวิต ถือเป็นเรื่องราวที่สมใจ"

เอ่ยถึงตอนนี้พลันขมวดคิ้ว ขยับใบหูทั้งสอง เวี่ยจือหยางงงงันวูบ จากนั้นผนึกพลังที่ใบหู ได้ยินเสียงวิหคกระพือปีกดังมาแต่ไกล ต้องครุ่นคิด *'ใต้ลมหิมะเช่นนี้ ปรากฏวิหคนกกาจากที่ใด?'*

เหลียงซือฉินกล่าวว่า “เจ้าก็ได้ยินแล้ว?” พลางผุดลุกขึ้น ผลักประตูเดินออกไป เพ่งตามองที่ไกลตา

ไม่นานให้หลัง ในลมหิมะปรากฏเงาดำสองจุด พอบินใกล้เข้าหาเห็นเป็นนกพิราบสื่อสารสองตัวแยกย้ายเป็นหนึ่งหน้าหนึ่งหลังบินมา แต่แล้วเกิดลมหิมะพัดขวาง นกพิราบสื่อสารที่ล้าหลังหมดเรี่ยวสิ้นแรง พลิกร่วงลงสู่หุบเหวเบื้องล่าง นกพิราบสื่อสารตัวแรกพุ่งโถมลงมา ตกลงยังใจกลางฝ่ามือของเหลียงซือฉิน เห็นที่ขานกผูกกระบอกไม้ไผ่เล็กๆ อันหนึ่ง

เหลียงซือฉินกล่าวว่า “นกพิราบสื่อสารหกตัวเพียงกลับมาตัวเดียว” พลางปลดกระบอกไม้ไผ่ แกะขี้ผึ้งที่ปิดผนึกไว้ ล้วงม้วนกระดาษเบาบางออกมาคลี่อ่านดู พลันตากระจ่างวูบ กล่าวว่า “เอี้ยนอ๋องจู่โจมทำลายกองทัพข่านมองโกล เผากระโจมทองของคุนเถี่ยมู่เอ๋อ”

เวี่ยจือหยางใจหายวาบ ร้องโพล่งว่า “เอี้ยนอ๋องไม่ได้อยู่ที่เมืองต้าหนิงหรือ?”

เหลียงซือฉินกล่าวว่า “จากมาแต่แรกแล้ว ระหว่างทางพบพานทัพใหญ่ของข่านมองโกล ทำการสู้รบรอบหนึ่ง เสียเวลาไปสองวัน เกรงว่ากลับเมืองเป่ยผิงไม่ทันการณ์แล้ว”

เวี่ยจือหยางว้าวุ่นใจขึ้นมา จูเหว่ยก็อยู่ในทัพเอี้ยน การศึกสงครามอันตราย ไม่ทราบองค์หญิงน้อยปลอดภัยดีหรือไม่ สายตายามกวาดมองเห็นนกพิราบสื่อสารฟุบอยู่ที่ใจกลางฝ่ามือของเหลียงซือฉิน กระพือปีกบินไม่ขึ้น จึงอดถามมิได้ว่า “ผู้ใดปล่อยนกพิราบสื่อสารมา?”

เหลียงซือฉินตอบว่า “คนที่ข้างกายเอี้ยนอ๋อง เจ้าลองคาดเดาว่าเป็นใคร?”

เวี่ยจือหยางขบคิดร้องร้องโพล่งว่า “เต้าเยียน” คำพูดพอกล่าวต้องกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า “มันก็เป็นศิษย์นครตะวันตก?” จากนั้นกล่าวว่า “ไม่ถูกต้อง มันเป็นศิษย์อันดับแรกของหุบเขากว้างไพศาลชัดๆ”

เหลียงซือฉินกล่าวว่า “มันเป็นคนในเก้าวิชาการ แต่ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ก่อนที่จูหยวนจางจะทำการกวาดล้าง เราตื่นตัวก่อน จึงให้มันเข้าสังกัดสือิ่งเจิน นักพรตชราอาจล่วงรู้ แต่ไม่ได้กล่าวเปิดโปง”

เวี่ยจือหยางค่อยได้คิดกล่าวว่า “มิน่าเล่าวิชาฝีมือของมันเป็นอีกแนวทางหนึ่ง ต่างกับสีเต้าเจียง”

เหลียงซือฉินกล่าวว่า “เราถ่ายทอดวิชาหัตถ์ดาวดาดาษแก่มัน มันกอปรด้วยไหวพริบปฏิภาณ หล่อหลอมวิชาฝีมือทั้งสองสำนักเป็นอีกแนวทางหนึ่ง” หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า “มันเข้าสำนักพรต แต่ไม่เปลี่ยนจากหลวงจีนเป็นนักพรต ต้องการสื่อความหมายว่าไม่ลืมกำพืด ยังเป็นคนในเก้าวิชาการ โอ ครั้งกระโน้นตอนที่พบพานเรา เพียงเป็นหลวงจีนหนุ่มผู้หนึ่ง แต่ตอนนี้ชราแล้ว”

เวี่ยจือหยางใจเต้นตูมตาม เต้าเยียนก็เป็นคนในแวดวงเก้าวิชาการอย่างนั้นหลวงจีนที่ช่วยเหลือเอี้ยนอ๋อง คงเป็นความคิดของเหลียงซือฉิน จากข้อนี้แสดงว่าคนผู้นี้วางแผนลึกล้ำ คิดอ่านมองการณ์ไกล มิน่าเล่าหงอู่ฮ่องเต้จวบจนสวรรคตยังยึดถือมันเป็นศัตรูเข้มแข็ง

เวี่ยจือหยางมองดูเหลียงซือฉิน แววตาผิดปรกติอยู่บ้าง เหลียงซือฉินก็รู้สึกตัว เหลียวหน้ามาถามว่า “เป็นไรหรือ?”

เวี่ยจือหยางปฏิเสธคำหนึ่ง เหลียงซือฉินมองดูมัน คิดค้นหาอันใด แต่แล้วที่เชิงเขาบังเกิดเสียงกู่ดังยาวนาน กลับสะกดลมเหนือเอาไว้

เวี่ยจือหยางฟังออกว่าคนส่งเสียงกู่มีพลังการฝึกปรือน่าตระหนก ต้องร้องโพล่งว่า “เป็นผู้ใด?”

เหลียงซือฉินกล่าวเสียงเย็นชาว่า “คนที่พวกเรารู้จักดี”

เวี่ยจือหยางหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า “หวินซวี? มันทราบว่าท่านอยู่ที่นี้?”

เหลียงซือฉินสั่นศีรษะกล่าวว่า “มันสะกดรอยตามเจ้ากับสุ่ยเหลียน

อิ่งมา”

เวี่ยจือหยางงงงันวูบ จึงกล่าวอย่างเสียใจว่า “นี่ต้องโทษว่าข้าพเจ้าเอาแต่เดินทาง ไม่ได้จับตาดูด้านหลัง”

เหลียงซือฉินแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า “ไม่เกี่ยวข้องกับเจ้า ล้วนเป็นสุ่ยเหลียนอิ่งก่อขึ้น”

เวี่ยจือหยางชักกระบี่ออกมากล่าวว่า “เซียนเซิงวางใจ หากหวินซวีรุดมา ข้าพเจ้าจะต่อกรกับมันเอง”

เหลียงซือฉินกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “เราคาดการณ์ได้แต่แรก จึงวางค่ายกลอยู่รอบยอดเขา โดยมีผู้นำแปดหมวดหมู่คอยควบคุมดูแล สมควรกักตัวมันไว้สักระยะหนึ่ง”

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “ก่อตั้งค่ายกล? ข้าพเจ้าเมื่อขามาไฉนไม่พบเห็น?”

เหลียงซือฉินกล่าวว่า “เจ้ามีสุ่ยเหลียนอิ่งนำทาง จึงไม่ตกอยู่ในค่ายกล หวินซวีสะกดรอยตามมา ยังไม่โชคดีถึงเพียงนี้...” เอ่ยถึงตอนนี้หยุดเล็กน้อย พลันแค่นหัวร่อกล่าวว่า “ที่แท้ไม่เพียงหวินซวี เหล่าผู้นำเกาะตะวันออกล้วนมาแล้ว ดูท่าเกาะตะวันออกกับนครตะวันตกสมควรชำระสะสางสักครา”

เวี่ยจือหยางกล่าวด้วยความหวั่นวิตกว่า “ลั่วเซียนเซิง วิชากระบี่ใจปัญญาบารมีของหวินซวีร้ายกาจกว่าเดิม มันยังคาดเดาออกว่าท่านมีความคับแค้นอันจำเป็น ไม่กล้าต่อสู้แตกหักกับมัน”

เหลียงซือฉินยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “ครั้งนี้เราก็ไม่คิดประมือกับมัน”

“เพราะเหตุใด?”

“เราคิดหยิบยืมลมตะวันออก หากเปรียบกับสถานการณ์โดยรวมของแผ่นดิน ความดื้อดึงส่วนบุคคลไม่นับเป็นอย่างไร?”

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า “หวินซวีไม่ได้คาดคิดเช่นนี้ มัน

ต้องการชีวิตของท่าน"

เหลียงซือฉินแหงนมองท้องฟ้าแวบหนึ่งแล้วกล่าว "ถ่วงเวลาได้เท่าใดถือว่าเท่านั้น หากสามารถลากถ่วงถึงวันพรุ่งนี้ก็ประเสริฐ" กล่าวจบโบกแขนเสื้อกลับเข้าห้องศิลา

เวี่ยจือหยางมองไปที่เชิงเขา เห็นลมหิมะแผ่ปกคลุม เผยเห็นยอดไม้รำไร ภายในรัศมีสิบลี้ขมุกขมัว เมื่อเหลียวดูทิศตะวันออกเฉียงเหนือเห็นด่านรักษาการณ์อยู่กลางขุนเขา แว่วเสียงเป่าหลอดเขา ไม่ทราบดังจากที่ใด พอเหลียวดูทิศตะวันตกเฉียงใต้ ท้องฟ้าโปร่งใส เห็นตัวเมืองอยู่กลางหิมะ สายน้ำแข็งคล้ายสายคาด ทอดคดเคี้ยวอยู่กลางทุ่งกว้าง

เวี่ยจือหยางค่อยได้คิดว่าเหลียงซือฉินไฉนเลือกยอดเขาลูกนี้ เนื่องเพราะเมื่อยืนอยู่บนยอดเขา สามารถเห็นพื้นที่เอี้ยนหวินทั้งหมด ล่วงรู้ความเคลื่อนไหวของทัพฮั่นกับมองโกล ทราบว่าจะทำศึกเมื่อใด เกิดลมพัดเวลาไหน

เวี่ยจือหยางพึมพำว่า "หยิบยืมลม? ลมหยิบยืมได้หรือ?"

พลันได้ยินเสียงกู่ดังขึ้นอีกครา สุ้มเสียงแฝงความโกรธแค้น จงใจกระตุ้นท้าทาย คาดว่าหวินซวีถูกกักอยู่ในค่ายกล บังเกิดความขุ่นข้องรำคาญ จึงส่งเสียงกู่ท้าทาย มิคาดจุดประสงค์ของเหลียงซือฉินไม่ได้อยู่ที่การนี้ ไม่มีความคิดรับศึกอันใด

เวี่ยจือหยางยืนตะลึงลานชั่วขณะ ค่อยเหลียวดูห้องศิลา เลื่อนมือแตะด้ามกระบี่ เดินทางลงจากเขา

หากว่าทัพม้านอกด่านคิดเข้าแผ่นดินจงหยวน ต้องอ้อมผ่านขุนเขาตัดทะลุด่านรักษาการณ์ เส้นทางคดเคี้ยวยาวไกล ใช้เวลาหลายวัน ชงต้าซือเคยเป็นสายสืบมองโกล ไปมาระหว่างแผ่นดินจงหยวนกับท้องทะเลทราย ปฏิบัติการลับสุดยอด เคยข้ามภูเขาเอี้ยนซานหลายครั้ง เป็นม้าแก่

ชำนาญทาง ดังนั้นใช้ทางลัด เพียงหนึ่งวันหนึ่งคืน ก็มองเห็นเค้าโครงของเมืองเป่ยผิง

วันนี้ทั้งสามหยุดพักผ่อน ชงต้าซือขุด**ชัวเอียะและฮกเหล็ง*** ร้อยกับซี่ไม้ไผ่ ก่อกองไฟปิ้งย่างจนสุก รับประทานประทังหิว

เอียนเทาเทาะกล่าวด้วยความเสียใจว่า "เป่าฮุยกงจู่ สร้างความลำบากแก่ท่านแล้ว"

จูเหว่ยกล่าวว่า "ต้าซือกล่าวหนักเกินไป ลำบากกายไม่ถือว่าลำบาก ความขมขื่นในใจจึงเป็นความลำบากที่แท้จริง"

เอียนเทาเทาะมีสายตากระจ่างแจ้ง ดูออกว่าในใจนางแฝงความกลัดกลุ้ม จึงกล่าว "กงจู่คล้ายมีความกลัดกลุ้มใจ ลองบอกมาฟังดู"

จูเหว่ยกล่าวอย่างหม่นหมองว่า "บอกไปก็ไม่มีประโยชน์ บอกไปรังแต่เพิ่มความกลัดกลุ้มใจ"

ชงต้าซือกลอกตาแล้วกล่าว "อาตมาคาดเดาว่าความวิตกกังวลของกงจู่ สมควรเกี่ยวข้องกับการแย่งชิงภายในของต้าหมิง"

จูเหว่ยก้มศีรษะไม่ตอบคำ เอียนเทาเทาะทอดถอนใจกล่าวว่า "เช่นนี้เป็นว่าอาตมาไม่อาจช่วยเหลือได้ นี่เป็นความเศร้าของราชนิกุล ทั้งเป็นภัยกัลป์ของแผ่นดิน เอี้ยนอ๋องเชี่ยวชาญชำนาญยุทธ์ ต้องไม่ยอมสยบต่อราชสำนัก สองทัพพอตั้งประจัน ราษฎรต้องเดือดร้อนลำเข็ญ ยิ่งทำสงครามเนิ่นนาน บาปกรรมยิ่งพอกพูน พวกเราเหล่าศิษย์ตถาคตอยู่เหนือโลก เห็นชนชาวโลกหมกมุ่นจมปลัก ไม่อาจช่วยเหลือได้"

จูเหว่ยบังเกิดความผิดหวัง กล่าวว่า "พุทธธรรมไม่อาจโปรดสัตว์ให้หลุดพ้น ยังมีประโยชน์อันใด?"

เอียนเทาเทาะกล่าวว่า "จิตแห่งโพธิเกิดจากภายใน มิใช่แสวงหาจากภายนอก พุทธธรรมไม่สามารถโปรดสัตว์ให้หลุดพ้น แต่สามารถช่วย

---

* ชื่อสมุนไพรจีน

ให้บุคคลบรรลุธรรม หากแม้นกอปรด้วยรัตนตรัย ถึงแม้อยู่ในโลกียวิสัย ก็สามารถข้ามทะเลทุกข์ได้รับการปลดเปลื้อง"

จูเหว่ยยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า "ต้าซือคิดให้ข้าพเจ้าบรรลุธรรมหรือ?"

เอียนเทาเทาะกล่าวคำมิกล้า พลางเพ่งมองดูจูเหว่ย กล่าวว่า "วสันต์มีบุปผาเฉิดฉัน เหมันต์มีหิมะขาวสล้าง กงจู่อายุยังเยาว์ เห็นซึ้งถึงด่านเป็นตาย ออกจะฝืนกับวิถีแห่งฟ้า หาใช่นิมิตอันมงคลไม่"

คำพูดของท่านแฝงหลักปรัชญา จูเหว่ยขณะจะซักถามโดยละเอียด พลันได้ยินเสียงกู่อันยาวนานดังมาแต่ไกล

ชงต้าซือหน้าแปรเปลี่ยนไป เอียนเทาเทาะก็ขมวดคิ้ว จูเหว่ยต้องกล่าวว่า "นั่นเป็นผู้ใด?"

เอียนเทาเทาะกล่าวว่า "ผู้ที่มีพลังการฝึกปรือระดับนี้ ในโลกแทบมีไม่กี่คน ฟังจากแนวทางพลังลมปราณ สมควรเป็นยอดฝีมือเกาะตะวันออก"

จูเหว่ยร้องโพล่งว่า "เป็นหวินซวี"

เอียนเทาเทาะกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า "ประมุขเกาะตะวันออกจิตใจคับแคบ หลีกลี้จากมันได้ก็หลีกลี้"

ชงต้าซือเหยียบย่ำกองไฟมอดดับ แบกร่างเอียนเทาเทาะขึ้น ทั้งสามบ่ายหน้าไปทางเมืองเป่ยผิง เดินไม่ถึงร้อยก้าว เห็นกลุ่มหมอกปกคลุมภูเขาดงไม้ ลมหิมะพัดหวีดหวิว จนแทบลืมตาไม่ขึ้น

ชงต้าซือพลันชะงักเท้าร้องว่า "ไม่ถูกต้อง"

จูเหว่ยถามว่า "เป็นไรหรือ?" ชงต้าซือชี้มือไปบนพื้น กล่าวว่า "ดูสิ่งนี้..." ที่หลวงจีนบ่งชี้เป็นเถ้าถ่านกองหนึ่ง ที่ด้านข้างมีซี่ไม้ไผ่หลายซี่

จูเหว่ยร้องโอยกล่าวว่า "พวกเราวกกลับมาที่เดิม"

เอียนเทาเทาะกวาดตามองรอบข้าง กล่าวว่า "มีคนก่อตั้งค่ายกลในที่นี้"

ชงต้าซือกล่าวว่า “ประหลาดแท้ กลางป่าเขารกร้าง เป็นผู้ใดกระทำเช่นนี้?”

เอียนเทาเทาะบอกให้วางท่านลง ชงต้าซือปฏิบัติตาม เอียนเทาเทาะทรุดนั่งขัดสมาธิ ขบคิดชั่วขณะจึงกล่าว “คนผู้นี้มีฝีมือน่าตระหนก หลังจากที่วังความลับฟ้าถูกทำลาย ผู้ที่สามารถก่อตั้งค่ายกลเช่นนี้มีน้อยกว่าน้อย ฟังจากเสียงกู่ของหวินซวี เกรงว่าพวกเราหลงพลัดเข้ามาในพื้นที่พิพาทแล้ว”

ชงต้าซือหน้าแปรเปลี่ยนไปกล่าวว่า “หมายถึงเกาะตะวันออกกับนครตะวันตก?” เอียนเทาเทาะผงกศีรษะกล่าวว่า “ไม่แน่ว่าผู้ที่ก่อตั้งค่ายกลเป็นยอดคนท่านนั้น”

ชงต้าซือร้องโพล่งว่า “เหลียงซือฉิน? มันมาถึงแผ่นดินจงหยวนจริงๆ?”

เอียนเทาเทาะทอดถอนใจกล่าวว่า “เมื่อหนึ่งเดือนก่อน มันใช้หลันจุยผู้เป็นศิษย์เชิญเราออกจากที่กักตัว พฤติการณ์ของเจ้าเป็นมันเขียนจดหมายบอกต่อเรา เหลียงซือฉินมีความสามารถเลิศภพจบพสุธา หวินซวีท้าสู้กับมัน เป็นเรื่องไม่ฉลาดอย่างยิ่ง” กล่าวพลางกวาดตาไปยังดงไม้ซ้ายมือ

ชงต้าซือกวาดตามองตาม พลันได้ยินเสียงแค่นอย่างเย็นชา มีคนกล่าวว่า “หลวงจีนชราเข้าใจอันใด คนเราเกิดมาต้องตาย เราผู้แซ่หวินยินยอมต่อสู้จนตัวตาย ไม่ขอเป็นเต่าหดหัว”

เห็นเมฆหมอกสลายคลาย หวินซวีเดินออกจากดงไม้ ที่ด้านหลังตามติดด้วยหวินฉัง สี่สุดยอดเกาะตะวันออก ตลอดจนกู่เฉิงฟงและเหล่าศิษย์เกาะตะวันออก

ชงต้าซือหัวใจตกวูบลง หลวงจีนกับเกาะตะวันออกเพาะความแค้นอย่างลึกล้ำ ตอนนี้ฝ่ายตรงข้ามมีพวกมาก หากคิดทวงถามหนี้บัญชีคงยาก

รอดพ้นจากชะตากรรม

เหล่าผู้กล้าเกาะตะวันออกพอเห็นชงต้าซือต่างก็ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน หากมิใช่เห็นแก่หน้าเอียนเทาเทาะ คงฮือเข้ามาสับร่างชงต้าซือให้แหลกเละ

เอียนเทาเทาะยิ้มพลางกล่าวว่า “หวินเต่าอ๋อง ไม่พบกันหลายปี เหตุใดทำท่าราวกับจะฆ่าคน?”

หวินซวีแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า “ศิษย์ท่านกับเรามีข้อบาดหมางกัน”

เอียนเทาเทาะประนมมือกล่าวว่า “หลายปีมานี้ศิษย์เรากระทำข้อผิดพลาด แต่ตอนนี้กลับใจได้สำนึก มีคำกล่าวว่า *‘พอวางดาบประหารสำเร็จเป็นอรหันต์’* ศิษย์เราเผชิญกับเทวทัณฑ์แล้ว ขอหวินเต่าอ๋องเมตตาละเว้น”

หวินซวีทวนคำเทวทัณฑ์ เพียงมองแขนขาดของชงต้าซือแวบหนึ่ง แค่นหัวร่อกล่าวว่า “แขนข้างเดียวนับเป็นอย่างไร ออกจะให้ความสะดวกดายแก่มันไปแล้ว”

ชงต้าซือรู้ตัวดีว่าต้องตาย จึงปราศจากข้อกริ่งเกรง ปากกล่าวว่า “อาตมาก่อกรรมทำชั่ว เห็นซึ้งชืดชาต่อความเป็นความตายแต่แรก แต่ว่าคนมิใช่ปราชญ์เมธี ผู้ใดไม่กระทำผิด หวินเต่าอ๋องก็มิใช่ปราชญ์เมธีที่บริสุทธิ์ ยังไม่สามารถตัดสินความผิดถูกของอาตมา”

หวินซวีเดือดดาลกว่าเดิม ต้องเม้มริมฝีปาก ตาสาดประกายเจิดจ้า ชงต้าซือไม่ทันระวัง สองตาถูกประกายตาของมันดึงดูดไว้ สายตาทั้งสี่ข้างของคนทั้งสองคล้ายปรากฏเส้นเชือกที่มองไม่เห็นเชื่อมโยงเข้าด้วยกัน

สายตาของหวินซวียิ่งมายิ่งเรืองรอง ชงต้าซือถึงกับร่างแข็งทื่อ หลั่งเหงื่อชุ่มโชก พริบตานั้นเกิดความคิดฟุ้งซ่าน พลัดตกไปในมายาภาพ ภาพเหตุการณ์สิ้นชาติมาตุภูมิ มารดาน้องสาวถูกฆ่า บิดาเผาตัวเอง ซากศพ

สุมซ้อนดุจภูเขา เชลยศึกที่หิวโหยเกลื่อนกลาด สายตาก่อนตายของคุนเถี่ยมู่เอ๋อ ถ้อยคำก่อนสิ้นใจของสือจี ล้วนผ่านเข้าสู่ห้วงสมอง จนสูญเสียความเป็นตัวของตัวเอง พลันส่งเสียงร้องคำหนึ่ง กรีดมือวาดเท้า หัวร่ออย่างคลุ้มคลั่ง หัวร่อไม่กี่เสียง ก็เปลี่ยนเป็นร่ำไห้ออกมา ใบหน้าอันหล่อเหลากลับกลายเป็นบิดเบี้ยวดุร้าย

หวินซวีแค้นหลวงจีนสะกิดแผลหัวใจ ปลุกกระตุ้นจิตมารของตนเอง จึงตั้งใจเคี่ยวกรำชงต้าซือจนคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น ยังไม่ยอมผ่อนคลาย ดึงดูดสายตาของหลวงจีนไว้ ประกายตาเปลี่ยนแปลงไม่หยุดยั้ง

จูเหว่ยชมดูจนร้อนรุ่มใจยิ่ง แต่ไม่ทราบทำอย่างไรดี เอียนเทาเทาะพลันโบกมือต่อนาง ส่ายร่างโงนเงนลุกขึ้น เดินถึงข้างกายชงต้าซือ ยกมือตบฟาดใส่ท้ายทอยของหลวงจีนเบาๆ

ชงต้าซือสะท้านขึ้นคราหนึ่ง หลุดพ้นจากมายาภาพหลอนตา เซตึงตึงตึงถอยไปสามก้าว กระแทกนั่งลง เรี่ยวแรงทั่วร่างคล้ายถูกสูบไปจนหมดสิ้น พอระงับสติเงยหน้าขึ้น เห็นเอียนเทาเทาะยืนเผชิญหน้ากับหวินซวีแทน

ชงต้าซือใจเขม็งตึงเครียด ขณะที่ตนเองมีกำลังวังชาสมบูรณ์ ยังตกอยู่ในสภาพทุลักทุเล เอียนเทาเทาะรับบาดเจ็บสาหัส ไหนเลยต้านทานวิชากระบี่ใจปัญญาบารมีได้

พลันได้ยินเอียนเทาเทาะกล่าวว่า “จริงแท้เป็นกายแห่งสติ สติเป็นประโยชน์แห่งจริงแท้ กายและประโยชน์เป็นพื้นฐาน น้ำหนักและจริงแท้ไม่เป็นสอง มายากายว่างเปล่าก็เป็นธรรมกาย...”

หลวงจีนชรายิ้มแย้มแจ่มใส สีหน้าหวินซวีกลับยิ่งมายิ่งปั้นยาก กระบี่ใจของมันพอเผชิญกับเอียนเทาเทาะ คล้ายกระบี่ตัดสายน้ำ ไม่อาจใช้กำลังได้

กระบี่ใจไม่บังเกิดผลพอทำเนา ที่สาหัสสากรรจ์ พระสูตรที่เอียนเทาเทาะท่องออกมาล้วนจี้ถึงใจดำของมัน ได้ยินเอียนเทาเทาะกล่าวว่า "...หากแสดงรูปกายมาพบเรา หากเปล่งเสียงขอร้องเรา ถือเป็นหนทางที่ผิด ไม่อาจได้พบตถาคต"

หวินซวีพลันรั้งประกายตากลับมา พุ่งถอยไปด้านหลัง ตวาดว่า "ลาโง่หัวล้านเฒ่า ท่านกล่าวเหลวไหลอันใด?"

เอียนเทาเทาะยิ้มพลางกล่าวว่า "เมื่อเป็นวาจาเหลวไหล ท่านกลัวอะไร?"

เหล่าผู้กล้าเกาะตะวันออกตื่นตระหนกยิ่ง พวกมันเคยเห็นหวินซวีแผลงฤทธิ์มาแล้ว ไม่ว่ายอดฝีมือใดพอเผชิญกับสายตาของมัน ล้วนกลับกลายเป็นแพะ ปล่อยให้เชือดเฉือนตามอำเภอใจ แต่ฟังจากคำโต้ตอบของทั้งสอง เอียนเทาเทาะหาได้ต้องมนต์สะกดไม่

หวินซวีก็ขบคิดไม่เข้าใจ ถามว่า "หลวงจีนเฒ่า วิชากระบี่ใจของเราไฉนไม่เกิดผลต่อท่าน"

เอียนเทาเทาะกล่าวว่า "วัตถุธาตุต้องเน่าเปื่อย จึงเกิดตัวหนอน กระบี่ใจเฉกเช่นตัวหนอน เพียงอาละวาดอยู่ในวัตถุที่เน่าเปื่อย เราหลวงจีนฝึกวิชาเซนสิบปี ผ่านพบจิตมารภาพหลอนนับไม่ถ้วน อาศัยวิชามารนอกรีต ไหนเลยทำอย่างไรเราได้?"

หวินซวีร้องเพ้ยกล่าวว่า "วิชามารนอกรีต? หลวงจีนเฒ่าด่าผู้ใด?"

เอียนเทาเทาะกล่าวว่า "ย่อมด่าท่าน ท่านสร้างภาพลวงตา ล่อลวงผู้คนติดกับ ถือการฆ่าฟันเป็นการหาความสุข นึกภาคภูมิใจที่พิฆาตใจผู้คน หารู้ไม่ว่าตัวเองเข้าสู่วิถีมารโดยไม่รู้ตัว"

"เฮอะ ล้วนเป็นวาจาข่มขู่ผู้คนให้เสียขวัญ"

เอียนเทาเทาะส่ายหน้ากล่าวว่า "ขอถามหลายปีมานี้ ท่านเคยหลับสนิทสักกี่ครั้ง?"

หวินซวีหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย กล่าวว่า “ท่านถามข้อนี้ทำอะไร?”

เอียนเทาเทาะกล่าวว่า “ทำร้ายศัตรูหนึ่งหมื่น ตัวเองสูญเสียห้าพัน ท่านรบกวนจิตใจผู้คน ตัวเองพลอยสับสน ยิ่งใช้กระบี่ใจ จิตใจยิ่งว้าวุ่น ผ่านวันเป็นเดือน บังเกิดเป็นมิจฉาจิต ฝันร้ายเป็นเนืองนิตย์ เงื่อนปมในใจยากคลายออก สุดท้ายต้องวิปลาสฟั่นเฟือน”

เหล่าผู้กล้าเกาะตะวันออกพอฟัง ตอนแรกรู้สึกน่าหัวร่อ แต่เห็นหวินซวีมีสายตาเลื่อนลอย สีหน้าขาวซีด สร้างความประหลาดใจยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น *‘หรือว่าที่หลวงจีนชรากล่าวเป็นความจริง?’*

ฮัวหมิงบังเกิดความห่วงใย อดกล่าวมิได้ว่า “เต่าอ๋อง”

หวินซวีคล้ายตื่นจากความฝัน ฝืนใจกล่าวว่า “หลวงจีนเฒ่า ที่ท่านกล่าวล้วนเป็นวาจาเหลวไหล ใต้กระบี่ใจของเรา พิชิตไปโดยไร้ผู้ต่อต้าน”

เอียนเทาเทาะยิ้มพลางกล่าวว่า “หากว่าไร้ผู้ต่อต้าน เหตุใดไม่เกิดผลต่ออาตมา?”

หวินซวีอับอายกลายเป็นโทสะ พลันชักกระบี่ออกมา ร้องว่า “หลวงจีนเฒ่า กระบี่ใจไม่อาจเอาชนะ พวกเราประลองกระบี่จริงกัน”

เสียงขาดคำ ประกายกระบี่ครอบคลุมใส่ร่างเอียนเทาเทาะ จ่อปลายกระบี่กับตำแหน่งหัวใจของหลวงจีนชรา

เอียนเทาเทาะฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “อาตมารับบาดเจ็บ เพียงเป็นเสือกระดาษตัวหนึ่ง”

หวินซวีงงงันวูบ พลันหัวร่อดังๆ ด้วยความสบใจ หลังเสียงหัวร่อกล่าวว่า “ลาโง่หัวล้านเฒ่า ต่อให้ท่านพูดจาไม่ขาดปาก สุดท้ายยังเป็นวิญญาณใต้กระบี่เรา”

เอียนเทาเทาะกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ท่านฆ่าอาตมา ก็ยากหนีรอดจากกระบี่ใจแว้งฉกใส่ คนอยู่ในโลกหล้า หัวใจคล้ายตกอยู่ในขุมนรก เผชิญการเคี่ยวกรำทรมาน มีชีวิตมิสู้ตกตาย”

จิตมารของหวินซวีปะทุขึ้นมา ขยับข้อมือแทงปลายกระบี่เข้าไปสามหุน ร้องว่า “ลาโง่หัวล้านเฒ่า เราจะฆ่าท่านในกระบี่เดียว”

เอียนเทาเทาะยิ้มพลางหลับตาลง หวินซวียิ่งโกรธแค้น ขณะจะลงมือด้วยอำมหิต พลันได้ยินฮัวหมิงร้องว่า “ช้าก่อน”

หวินซวีถามว่า “อะไรหรือ?” ฮัวหมิงกล่าวว่า “เรามีคำพูดถามมัน” จากนั้นกล่าวกับเอียนเทาเทาะว่า “ต้าซือเป็นหลวงจีนทรงปริยัติธรรม สมควรไม่มุสาวาจา หากว่าถูกกระบี่ใจแว้งฉกใส่ ไม่ทราบมีหนทางแก้ไขหรือไม่?”

เอียนเทาเทาะไม่ทันตอบคำ หวินซวีชิงกระชากเสียงว่า “ฮัวหมิง ท่านก็เชื่อวาจาเหลวไหลของมัน?”

ฮัวหมิงจับจ้องมองมัน กล่าวว่า “เต่าอ๋อง ท่านทราบหรือไม่ นับแต่ออกจากเกาะเต่ายักษ์ศักดิ์สิทธิ์ ท่านคล้ายเป็นคนละคน”

หวินซวีงงงันวูบ ในใจเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่ง ได้ยินเอียนเทาเทาะกล่าวว่า “วิธีแก้ไขบอกว่ายากไม่ยาก บอกว่าง่ายไม่ง่าย ขอเพียงมันปล่อยวางบุญคุณความแค้น ฝึกวิชาเซนกับอาตมาสิบปี จะขจัดจิตมารความคิดฟุ้งซ่านไปเอง”

ฮัวหมิงงงงันวูบ หวินซวีแค่นหัวร่อกล่าวว่า “ลาโง่หัวล้านเฒ่า ท่านคิดกล่อมเกลาเรา ยังเร็วเกินไป”

เอียนเทาเทาะยิ้มเล็กน้อยไม่กล่าวกระไร ฮัวหมิงทอดถอนใจกล่าวว่า “เต่าอ๋องโปรดพิจารณา เอียนเทาเทาะได้รับความเคารพยกย่องจากผู้คน ตอนนี้มันรับบาดเจ็บ หากท่านฆ่ามัน รังแต่ถูกผู้คนครหานินทา”

หวินซวีรักชื่อเสียงเกียรติยศ ไม่ต้องการถูกกล่าวถึงในทางไม่ดี ยามนั้นลังเลเล็กน้อยแล้วกล่าว “ซือฟู่ไม่ฆ่าทิ้ง แต่ผู้เป็นศิษย์ ไม่อาจละเว้น”

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า “อาตมาอยู่ที่นี้ เชิญเข้ามาฆ่าเถอะ”

ทั้งหมดทราบว่าหลวงจีนรูปนี้กลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ ยามนี้ยอมรับความตาย เกรงว่ามีอุบายเคลือบแฝง เอียนเทาเทาะพลันกล่าวว่า “หวินซวี สำนักเราสองมีการคบหามาหลายรุ่น ขณะที่เกาะตะวันออกตกอยู่ในสถานะลำบาก สำนักเราเคยยื่นมือช่วยเหลือกระมัง?”

หวินซวีลังเลเล็กน้อยแล้วกล่าว “มิผิด ปรมาจารย์จิ่วหยูกับพระโพธิสัตว์ฮัวเซิงล้วนมีพระคุณต่อสำนักเรา”

“อย่างนั้นอาตมาขออาศัยบุญคุณของปรมาจารย์ทั้งสองรุ่น แลกกับชีวิตของศิษย์เรา เป็นอย่างไร?”

หวินซวีขมวดคิ้วครุ่นคิดชั่วขณะ พลันโยนกระบี่ทิ้งกล่าวว่า “มีบุญคุณต้องทดแทน มีความแค้นต้องชำระ หากให้ละเว้นมันก็ได้ แต่ว่า...” พลางแยกเท้าทั้งสองออก ชี้ไปที่หว่างขา กล่าวว่า “พวกท่านสองอาจารย์กับศิษย์ต้องมุดลอดส่วนนี้ไป”

คำพูดนี้สะท้านทั่วบริเวณ นี่เป็นการหยามหยันผู้คนถึงขีดสุด ลูกผู้ชายฆ่าได้หยามไม่ได้ อย่าว่าแต่ศิษย์สำนักวชิรทรงพลังทั้งสองรุ่น หวินซวีคำนวณแน่ว่าอีกฝ่ายต้องไม่ยินยอม เมื่อถึงเวลานั้นจะได้มีข้ออ้างฆ่าฟันตามอำเภอใจ

เอียนเทาเทาะพลันยิ้มออกมากล่าวว่า “นี่มีอันใดยากเย็นด้วย?” พลางคุกเข่าก้มศีรษะ มุดลอดหว่างขาหวินซวีไป

คราครั้งนี้สร้างความปั่นป่วนวุ่นวายขึ้นมา หวินซวีทั้งตื่นตระหนกทั้งนึกกระหยิ่ม เอียนเทาเทาะเป็นหลวงจีนทรงปริยัติธรรม กลับมุดลอดหว่างขาตนเอง ข่าวคราวพอแพร่ออกไป นับว่ามีหน้ามีตาถึงเพียงไหน จึงบุ้ยปากไปยังชงต้าซือ ร้องว่า “คนต่อไป”

ชงต้าซือคล้ายตื่นจากห้วงความฝัน ใบหน้าร้อนผะผ่าว บังเกิดความหดหู่ใจ หลวงจีนยกเอียนเทาเทาะเป็นเช่นพุทธะ แต่บุคคลเช่นนี้กลับยอมเหยียบย่ำตัวเองเพราะศิษย์ที่ก่อเวรสร้างกรรมผู้หนึ่ง หากเปลี่ยนเป็น

ตนเอง ต่อให้ถูกแล่เนื้อเถือหนัง ก็ไม่ยอมมุดลอดหว่างขาผู้อื่น หลวงจีนเป็นเชื้อพระวงศ์ราชวงศ์ก่อน เป็นลูกหลานของเจ็งกิสข่าน บรรพบุรุษของตนเองเคยกวาดพิชิตไปทั้งสี่ทะเล ชนชาติทั้งหลายต่างยอมศิโรราบ...

หวินซวีเงยหน้าขึ้นกล่าวสำทับว่า "เป็นไร มุดลอดหรือไม่?"

ชงต้าซือมองดูเอียนเทาเทาะ เอียนเทาเทาะทอแววคาดหวัง ชงต้าซือพลันขบกรามกรอด คุกเข่าลงอย่างช้าๆ แขนขาจรดกับพื้น ศีรษะล้านเลี่ยนเป็นประกาย ปรากฏหยาดเหงื่อไหลซึมออกมา

ชงต้าซือคืบคลานไปอย่างช้าๆ ภาพเหตุการณ์ในชีวิตผ่านเข้ามาเป็นฉากๆ ทั้งบุญคุณความแค้น ความรักความชังประดังเข้ามา บังเกิดเป็นรสชาติสุดบรรยาย

หวินซวีทราบว่าชงต้าซือลึกซึ้งชั่วร้าย จึงลดปลายกระบี่ลง ป้องกันหลวงจีนจู่โจมลงมือ มิคาดฝ่ายตรงข้ามไม่มีความเคลื่อนไหวผิดปรกติ มุดลอดหว่างขาไปแต่โดยดี สร้างความกระหยิ่มยินดีจนหัวร่อดังๆ ออกมา

ชงต้าซือลุกขึ้นอย่างช้าๆ มองดูเอียนเทาเทาะ สีเลือดบนใบหน้าจางหายสิ้น หากขาวนวลประดุจหยก สองตาผ่องอำไพดุจจันทร์ฉาย

เอียนเทาเทาะพลันประนมมือกล่าวว่า "ขอแสดงความยินดีด้วย"

ชงต้าซือย้อนถามว่า "มีอันใดน่ายินดี?"

"เจ้าได้รับธรรมปิฎกแล้ว"

"ธรรมปิฎกอันใด เพียงแต่เป็นมูลโค"

"มูลโคอันประเสริฐ"

"ธรรมปิฎกอันประเสริฐ"

สองอาจารย์กับศิษย์สบตายิ้มให้แก่กัน เอียนเทาเทาะกล่าวอีกว่า "ลองบอกมาฟังดู"

ชงต้าซือร้องโพล่งว่า "สะบั้นสายบังเหียนอสนี ปลดปล่อยม้าวิชชุ เคลื่อนคล้อยผ่านจันทร์ฉาย ท่องไปในอากาศธาตุ"

เอียนเทาเทาะหลับตาลง กล่าวว่า “ขอให้เพียรพยายามกว่านี้”

ชงต้าซือยิ้มพลางหันไปประนมมือต่อหวินซวี กล่าวว่า “ขอบพระคุณเต่าอ๋อง”

หวินซวีกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “ขอบคุณเราอันใด?”

ชงต้าซือกล่าวว่า “หากมิใช่ประสกหวิน หลวงจีนยังไม่รู้แจ้ง”

ชงต้าซือผ่านความอัปยศมุดลอดหว่างขาก็หลุดพ้นจากความคิดช่วงชิงถือดี ค้นพบหลักปรัชญาเซน ถือเป็นวาสนาในคราเคราะห์ นอกจากเอียนเทาเทาะแล้ว บุคคลอื่นยากเข้าใจได้ เพียงเห็นหลวงจีนใบหน้าสดใสอิริยาบถสูงสง่าคล้ายผ่านการชุบตัว กลับกลายเป็นคนละคน

หวินซวีสร้างความลำบากแก่ฝ่ายตรงข้าม กลับเป็นการส่งเสริมชงต้าซือ ความปีติยินดีมลายหายสิ้น ในใจบังเกิดเป็นรสชาติสุดบรรยาย แต่เมื่อลั่นปากไม่อาจคืนคำ ได้แต่โบกมือกล่าวว่า “ไสหัวไปเถอะ เฮอะ ขอเพียงเดินผ่านไปได้”

ชงต้าซือแบกร่างเอียนเทาเทาะหันกายไป จูเหว่ยสาวเท้าตามติด พลันเห็นประกายกระบี่วูบขึ้นแวบหนึ่ง หวินซวีถือกระบี่ขวางทางนางไว้ กล่าวว่า “เจ้ารั้งอยู่”

จูเหว่ยงงงันวูบ ชงต้าซือหันมากล่าวว่า “หวินเต่าอ๋อง ปรมาจารย์สำนักหนึ่งไม่อาจกลับกลอกคืนคำ”

หวินซวีแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า “เราบอกว่าไม่ฆ่าท่าน ไม่ได้หมายถึงผู้อื่น”

เอียนเทาเทาะสองอาจารย์กับศิษย์หน้าแปรเปลี่ยนไป ตอนนี้หวินซวีคิดฆ่าจูเหว่ย ทั้งสองล้วนไม่อาจขัดขวางได้ จูเหว่ยก็ปราศจากความหวาดหวั่น กล่าวเสียงราบเรียบว่า “ต้าซือทั้งสอง ในโลกไม่มีงานเลี้ยงไม่เลิกรา รบกวนให้คุ้มครองส่งถึงที่นี้ จูเหว่ยขอจารึกซึ้งใจ”

เอียนเทาเทาะขมวดคิ้วกล่าวว่า “หวินเต่าอ๋อง ผู้กล้าไม่ประหารคน

ไร้ความผิด เป่าฮุยกงจู่เป็นราชนิกุล แต่ประพฤติดีงาม ไม่กระทำข้อผิดพลาด หากท่านฆ่านาง จะถูกครหาว่าทำร้ายคนไร้ความผิด"

หวินซวีแค่นหัวร่อกล่าวว่า "ผู้ใดบอกว่าเราจะฆ่านาง เราเพียงใช้นางเป็นเหยื่อล่อเท่านั้น"

เอียนเทาเทาะไม่เข้าใจความหมายของมัน จึงนิ่งเงียบงันไป หวินซวีพลันกล่าวเสียงกังวานว่า "เวี่ยจือหยาง เป่าฮุยกงจู่ตกอยู่ในมือเรา เราจะนับหนึ่งถึงสิบ หากเจ้าไม่ออกมา อย่าได้โทษว่าใต้กระบี่เราไร้ไมตรี" คำพูดเหล่านี้บรรจุกำลังภายในเข้าไป จึงถ่ายทอดไปไกลโข

จูเหว่ยรู้สึกหน้ามืดวูบวาบ ร่ำร้องในใจ 'เวี่ยจือหยาง มันก็อยู่ที่นี่?' แต่สายตายามกวาดมอง เห็นดงไม้ลึกล้ำหมอกเข้มข้น ไหนเลยมีเงาร่างคนผู้นั้น?

เวี่ยจือหยางลงจากเขาไม่นาน ก็ถูกว่านเสิ่งขวางไว้ เหลียงซือฉินก่อตั้งค่ายกล ต้องมีผู้คนควบคุมดูแล จึงเปล่งอานุภาพได้ ผู้นำแปดหมวดหมู่ซ่อนตัวอยู่ในค่ายกล คอยปรับเปลี่ยนสภาพค่ายกล ควรทราบว่าเกาะตะวันออกเป็นทายาทของวังความลับฟ้า มาตรว่าวิชาคณิตคำนวณตกต่ำ แต่ยังมีผู้มีความสามารถ ฮัวหมิงกับกู่เฉิงฟงล้วนเป็นผู้ชำนาญการทางด้านนี้ หากไม่ปรับเปลี่ยนตลอดเวลา ยากจะกักตัวเหล่าผู้กล้าเกาะตะวันออกได้

ว่านเสิ่งควบคุมดูแลค่ายกล กริ่งเกรงเวี่ยจือหยางบุกรุกเข้าไป ก่อความวุ่นวายขึ้น จึงรั้งตัวมันสังเกตการณ์อยู่นอกค่ายกล แต่เวี่ยจือหยางทราบว่าหากหวินซวีทลายค่ายกลได้ ผู้นำแปดหมวดหมู่ต้องมิใช่คู่มือฝ่ายตรงข้าม เหลียงซือฉินคิดหยิบยืมลมตะวันออก ต้องมีคนคอยอารักขา จึงถือกระบี่เฝ้าอยู่ที่เชิงเขา รอจนเกาะตะวันออกทำลายค่ายกล จะต้านทานไว้ชั่วขณะ มันรับความเจ็บปวดจากกระบี่ใจปัญญาบารมี ทราบดีว่ายาก

ต่อกรได้ แต่เพื่อตอบแทนบุญคุณเหลียงซือฉิน ได้แต่สละชีวิตเข้าหาญหัก

เวี่ยจือหยางนั่งอยู่ที่เชิงเขา ใช้ความคิดอย่างเงียบงัน แว่วเสียงกลองศึกดังจากทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ การต่อสู้ดำเนินไปอย่างดุเดือด เยี่ยหลิงซูไม่สบาย เฝ้ารักษาเมืองเพียงลำพัง เมื่อเผชิญกับทัพใหญ่ร้อยหมื่นไม่ทราบรักษาเมืองเป่ยผิงไว้ได้หรือไม่?

พริบตานั้นความหลังทั้งหลายประดังเข้าสู่จิตใจ เวี่ยจือหยางพลันพบว่าในชีวิตของมันนึกเสียใจต่อเยี่ยหลิงซูที่สุด นางฉลาดหลักแหลมสามารถรับศึกเพียงลำพัง พอถึงคราคับขัน เวี่ยจือหยางมักทอดทิ้งนางไว้ เยี่ยหลิงซูก็ไม่ตัดพ้อต่อว่า พอถึงเวลาที่เวี่ยจือหยางตกอยู่ในห้วงอันตราย นางจะรุดมาเป็นคนแรก โดยไม่คำนึงถึงความเป็นตายส่วนตัว ภายหลังเสร็จเรื่องก็พลิ้วจากไป ไม่เรียกร้องอันใดต่อเวี่ยจือหยาง

เวี่ยจือหยางครุ่นคิดขึ้น *'หวินซวีถูกภูตร้ายสิงร่าง ต้องการชีวิตของลั่วเซียนเซิง ถึงกับชักนำศิษย์เกาะตะวันออกมายังที่นี้ แม่นางเยี่ยรั้งอยู่ในเมืองเพียงลำพัง ไหนเลยรับมือทัพใหญ่ของราชสำนักได้ มันในฐานะบิดาถือว่าไร้น้ำใจ เราในฐานะสหาย ถือว่าไร้คุณธรรม แม่นางเยี่ยช่างอาภัพพบพานคนไร้น้ำใจไร้คุณธรรม'*

มันคิดกลับไปเมืองเป่ยผิง แต่ก็ไม่อาจปล่อยวางเหลียงซือฉิน ฟากหนึ่งเป็นบุญคุณ ฟากหนึ่งเป็นคุณธรรม สร้างความขัดแย้งในใจมัน จนปรารถนาใคร่แบ่งร่างเป็นสองส่วน ส่วนหนึ่งรั้งอยู่ที่นี้ ส่วนหนึ่งไปยังเมืองเป่ยผิง

เวี่ยจือหยางเฝ้าขบคิดใคร่ครวญ พลันได้ยินเสียงหวินซวีดังมา มันพอฟังว่าจูเหว่ยตกอยู่ในมือฝ่ายตรงข้าม ต้องใจหายวาบ วิ่งตะบึงออกไป แต่แล้วหยุดยั้งครุ่นคิดขึ้น *'การทหารไม่หน่ายเล่ห์ จูเหว่ยอยู่ที่นอกด่าน ไหนเลยพบพานหวินซวี คาดว่าเป็นมันกล่าวข่มขู่ หลอกให้เราเข้าค่ายกล...'*

ขณะลังเล ได้ยินหวินซวีเริ่มนับว่า “สิบ เก้า...” เวี่ยจือหยางใจเขม็งตึงเครียด ไม่คำนึงว่าเป็นจริงหรือเท็จ โถมเข้าค่ายกลไป

ค่ายกลที่เหลียงซือฉินก่อตั้งขึ้น คิดออกจากค่ายกลยากเย็น คิดเข้าค่ายกลกลับง่ายดายยิ่ง เวี่ยจือหยางจึงสะกิดเท้าวิ่งตะบึงไป วิ่งไปไม่ไกล สุ่ยเหลียนอิ่งก็ถลันออกจากหลังพุ่มไม้ กล่าวว่า “อย่าได้หลงกล นี่เป็นแผนของหวินซวี”

เวี่ยจือหยางดูจากท่าทีของนาง ต้องสะกิดความสงสัย สุ่ยเหลียนอิ่งแค้นตระกูลจูจับใจ หากนางนิ่งดูดายยังพอทำเนา เมื่อรีบร้อนขัดขวางเช่นนี้ กลับขัดกับหลักเหตุผล

สุ่ยเหลียนอิ่งก็รู้สึกตัวว่าเสียกิริยา จึงกล่าว “หากท่านไม่เชื่อ ลองรุดไปชมดู”

เวี่ยจือหยางตอบตกลง กระโดดปราดออกไป สุ่ยเหลียนอิ่งหน้าเคร่งเครียดลง ขยี้เท้าคราหนึ่ง ใช้สองมือกดพื้น ปรากฏเถาวัลย์สิบกว่าเส้นทะลุดินม้วนพันใส่สองเท้าเวี่ยจือหยาง

เวี่ยจือหยางระมัดระวังอยู่ก่อน จึงกระโดดหลบเลี่ยง สุ่ยเหลียนอิ่งร้องว่า “กลับมา ข้าพเจ้าไม่อนุญาตท่านไป...” เวี่ยจือหยางไม่แยแสสนใจ ร่างคล้ายสกุณาคืนสู่รวงรัง ถลันวูบก็หายวับ

นับตั้งแต่รู้จักกับเวี่ยจือหยาง สุ่ยเหลียนอิ่งยึดถือจูเหว่ยเป็นหนามตำตา คิดพรากทั้งสองจากกัน ความจริงคิดฆ่าจูเหว่ย แต่ก็เกรงว่าถูกพบเห็น ความสัมพันธ์ฉันพี่น้องต้องขาดสะบั้น ยากนักที่หวินซวีลงมือ จึงตระเตรียมยืมดาบฆ่าคน เห็นเวี่ยจือหยางคิดเข้าค่ายกล ดังนั้นตรงเข้าขัดขวาง มิคาดแทนที่จะได้กลับกลายเป็นเสีย ยิ่งตอกย้ำความคิดของเวี่ยจือหยาง สุ่ยเหลียนอิ่งเห็นเช่นนั้นบังเกิดความขุ่นข้องใจ กระโดดปราดตามไป

“...หก ห้า...”

หวินซวีนับไม่หยุด แต่ละเสียงคล้ายค้อนใหญ่กระแทกใส่จิตใจผู้คนในบริเวณ

ชงต้าซือพลันวางร่างเอียนเทาเทาะลง ประนมมือกล่าวว่า "ยามเช้าสดับฟังธรรม เย็นย่ำก็ตายโดยปราศจากความเสียใจ"

เอียนเทาเทาะล่วงรู้จิตใจของศิษย์ จึงทอดถอนใจกล่าวว่า "คิดไปก็ไป ไม่ต้องกล่าวมากความ"

ชงต้าซือผงกศีรษะเหลียวหน้ามอง เห็นหวินซวียกกระบี่ชี้เฉียง ปากนับว่า "สาม สอง..."

ชงต้าซือเกร็งกำลังขึ้นจากจุดตันเถียน ขณะจะโถมจู่โจมออก พลันได้ยินเสียงกราวใหญ่ กลุ่มหมอกในดงไม้แตกแยกออก คนผู้หนึ่งโถมออกมา

จูเหว่ยร้องโพล่งว่า "เวี่ยจือหยาง..." พลางหลั่งน้ำตาออกมา นางตกอยู่ในจุดอับ ได้พบชายคนรักอีกครั้ง สร้างความพลุ่งพล่านใจยิ่ง

เวี่ยจือหยางร้องว่า "หวินซวี ท่านเป็นประมุขเกาะผู้ยิ่งใหญ่ ข่มเหงหญิงสาวนางหนึ่งนับเป็นอย่างไร หากเก่งกล้าสามารถก็มาหาข้าพเจ้า"

หวินซวีแค่นเสียงดังเฮอะ ยื่นมือกลับหลังคว้าจับไหล่ซ้ายของจูเหว่ยไว้ กล่าวว่า "อย่าได้พร่ำไร้สาระ นำเราออกจากค่ายกล"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "วิธีออกจากค่ายกล มีแต่ศิษย์นครตะวันตกจึงทราบได้ ต่อให้ท่านฆ่าข้าพเจ้า ยังถูกกักอยู่ที่นี้"

หวินซวีเหลือกตาขึ้น กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า "เจ้าเข้าใจว่าเราเป็นทารกอมมือ?" พลางเพิ่มกำลังบีบเค้น กระดูกไหล่ของจูเหว่ยแทบหักสลาย ต้องขมวดคิ้วเข้าหากัน

เวี่ยจือหยางเดือดดาลคั่งแค้นสุดระงับ ร้องดังๆ ว่า "หวินซวี หากท่านไม่เชื่อ ก็ใช้วิชากระบี่ใจทดสอบข้าพเจ้าดู"

หวินซวีสำรวจดูเวี่ยจือหยาง แล้วคลายมือออกเล็กน้อย กล่าวว่า

"เจ้ากล้ากล่าวเช่นนี้ สมควรไม่แปลกปลอม" พลางมองดูจูเหว่ย แค่นเสียงกล่าวว่า "เพราะนางแพศยาแซ่จูนี้ เจ้าทำร้ายบุตรีอันประเสริฐของเราต้องเศร้าเสียใจ ใช่หรือไม่?"

เวี่ยจือหยางเห็นมันหงุดหงิดใจ กริ่งเกรงมันลงมือด้วยอำมหิต จึงรีบกล่าวว่า "ท่านเรียกบุตรีอันประเสริฐ กลับทิ้งให้นางอยู่ในเมืองเป่ยผิงเผชิญกับทัพใหญ่ของราชสำนัก หากว่าเมืองแตก ผลสุดท้ายคงเลวร้ายสุดคาดคิด"

หวินซวีงงงันวูบจึงกระชากเสียงว่า "หลี่จิ่งหลงเป็นตัวอะไร เราทิ้งตำรับตำราไว้ ขอเพียงเยี่ยหลิงซูทำตามแบบอย่าง ต้องไม่มีวันสู้แพ้"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "เช่นนี้เป็นว่าหากสู้แพ้แสดงว่าตำรับตำราของท่านใช้การไม่ได้แล้ว?"

หวินซวีงงงันอีกครา หวินฉังเห็นบิดาลังเลขึ้นมา จึงรีบกล่าวว่า "ท่านพ่อ อย่าได้ฟังมันกล่าวเหลวไหล รีบฆ่าสตรีแซ่จูนางนี้"

หวินฉังอาฆาตแค้นต่อเวี่ยจือหยาง ถึงแม้ว่าพี่ชายน้องสาวไม่อาจแต่งงานกัน แต่มันยังไม่อาจตัดรักจากเยี่ยหลิงซู เรื่องนี้เป็นความลับ เปิดเผยออกไปไม่ได้ ดังนั้นคิดฆ่าจูเหว่ย ให้เวี่ยจือหยางลิ้มลองรสชาติของการถูกพรากรักดูบ้าง

เวี่ยจือหยางเลื่อนมือจับด้ามกระบี่ จับจ้องมองหวินฉังอย่างเย็นชา ฮัวหมิงนึกถึงบุญคุณเก่าก่อน ไม่คิดลงมือด้วยอำมหิต จึงกล่าว "เต่าอ๋องข่มเหงรังแกสตรี ออกจะเสื่อมเสียศักดิ์ศรี อย่าว่าแต่เวี่ยจือหยางกล่าวถูกต้อง ปัญหาเฉพาะหน้ามิใช่ช่วงชิงกับนครตะวันตก หากแต่กลับเมืองเป่ยผิงไปช่วยเหลือหลิงซู"

หวินซวีร้องว่า "ไม่ได้ ความแค้นผูกพันลึกล้ำ มิอาจไม่ชะล้าง" พลางกวาดตาไปยังจูเหว่ย ดวงตาทอประกายดุร้ายขึ้นมา

เวี่ยจือหยางร้องคำ "ช้าก่อน ข้าพเจ้าคิดต่อสู้กับท่าน"

หวินซวีรู้สึกเหนือความคาดหมาย กล่าวว่า “เด็กน้อย เจ้ารับความเจ็บปวดที่วังเจ้าเอี้ยนอ๋องยังไม่พอหรือ?”

เวี่ยจือหยางกัดฟันกล่าวว่า “ตอนนี้ต่างกับตอนนั้น”

หวินซวีหยีตาลงกล่าวว่า “เช่นนี้เป็นว่าเจ้ามีพลังฝีมือรุดหน้ากว่าเดิม แต่ว่าครั้งนี้ต้องพิสูจน์ผลแพ้ชนะ ตัดสินความเป็นตาย”

จูเหว่ยหน้าซีดเผือดร้องว่า “ไม่ได้...” เวี่ยจือหยางกวาดมองนางแวบหนึ่งแล้วกล่าว “นี่ตรงกับความตั้งใจของข้าพเจ้า หากท่านสู้แพ้ ต้องปล่อยตัวจูเหว่ยเป็นอิสระ”

มันยิ่งแข็งกร้าว หวินซวียิ่งขุ่นเคือง แค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า “หากเจ้าสู้แพ้ นางก็ไม่มีชีวิตสืบต่อ” พลางจี้สกัดจุดของจูเหว่ย ผลักไสให้กับฮัวหมิง

ฮัวหมิงรับร่างหญิงสาวไว้ พลางสั่นศีรษะทอดถอนใจ นอกจากหวินฉังแล้ว ศิษย์เกาะตะวันออกเห็นว่าประมุขเกาะคุมตัวจูเหว่ยไว้ ออกจะเสื่อมเสียบุคลิกของยอดฝีมือไป

เวี่ยจือหยางกวาดตามอง พอดีสบสายตากับเอียนเทาเทาะ รู้สึกว่าดวงตาของหลวงจีนชราลึกล้ำดุจบึงน้ำ ต้องครุ่นคิด *‘หลวงจีนรูปนี้มีความเป็นมาอย่างไร?’*

ความคิดมิทันสิ้นสุด หวินซวีก็ชักกระบี่จากฝัก เวี่ยจือหยางรีบหลับตาลง สะบัดกระบี่แทงสวบออก กระบี่นี้เหนือความคาดหมายของหวินซวี ต้องควงกระบี่เป็นวง ได้ยินเสียงติงติง ทั้งสองหักล้างกระบี่กันหลายครา

เวี่ยจือหยางกริ่งเกรงวิชากระบี่ใจปัญญาบารมี จึงหลับตาใช้กระบี่คิดช่วงชิงเป็นฝ่ายรุก แต่ว่าหวินซวีไม่เพียงฝึกกระบี่ใจ เพลงกระบี่ก็ไร้ผู้ต่อต้าน จึงถอยร่นแล้วตอบโต้กลับมา

เวี่ยจือหยางไม่เคยฝึกวิชากระบี่ตาบอด ยามนี้จึงฉุกละหุกไปบ้าง

ส่วนเพลงกระบี่ขั้นพื้นฐานเป็นเทพกระบี่เงาบิน พอเผชิญกับหวินซวีก็เฉก เช่น**ควงขวานต่อหน้าหลูปัน*** เพียงสองกระบวนท่าก็เปิดเผยช่องโหว่ออกมา หวินซวีตวาดคำ "อยู่" ประกายกระบี่วูบขึ้น จู่โจมใส่ทรวงอกด้านซ้ายของเวี่ยจือหยาง

เวี่ยจือหยางรู้สึกมีพลังความเย็นจู่โจมถึงตัว จึงรีบหดร่าง คมกระบี่เฉียดผ่านร่างไป จนปรากฏบุปผาโลหิตกระเซ็นซ่าน สร้างความแตกตื่นแก่จูเหว่ยจนกรีดร้องออกมา เฝ้าครุ่นคิด *'หากว่ามันตายแล้ว เราก็ไม่ขอมีชีวิตอยู่...'* พลางหลั่งน้ำตาออกมา

ฮัวหมิงชมดูจนใจอ่อนลง นางหลงรักหวินซวีแต่ไม่เคยเอ่ยปากมาก่อน ภายหลังเห็นมันตบแต่งภรรยากำเนิดบุตร สร้างความเจ็บปวดใจยิ่ง จึงครองตัวเป็นโสดตลอดมา ฮัวหมิงประสบปัญหารัก ย่อมเข้าใจความรู้สึกของจูเหว่ยเป็นอย่างดี หากว่าเวี่ยจือหยางตกตาย หญิงสาวนางนี้จะไม่ขอมีชีวิตอยู่ตามลำพัง

นึกถึงตอนนี้ ฮัวหมิงถึงกับแทบปล่อยมือ ทันใดนั้นรู้สึกใต้เท้าขยับเขยื้อน พื้นผิวดินปริแตกแยกออก ปรากฏเถาวัลย์ประหลาดยืดยาวออกมา บนเถาวัลย์มีหนาม ม้วนพันใส่เท้าของนาง

ฮัวหมิงมีปฏิกิริยารวดเร็ว รีบกระโดดหลบเลี่ยง ได้ยินเสียงร้องอุทาน เสียงครางด้วยความเจ็บปวดดังขึ้น พอเหลียวหน้ามอง เห็นศิษย์เกาะตะวันออกล้มลงหลายคน ที่เท้าถูกต้นหนามเถาวัลย์ม้วนพันไว้

หวินซวีได้ยินเสียงแผดร้อง ต้องเสียสมาธิวูบหนึ่ง พลันปรากฏต้นหนามเถาวัลย์หลายเส้นทะลุดินออกมา หนามภูตร้ายเป็นอวิชชาชั่วร้าย แม้แต่ประมุขเกาะตะวันออกพอพบพาน ยังเกิดความตื่นตระหนก ได้แต่กระโดดหลบเลี่ยง เวี่ยจือหยางฉวยโอกาสใช้สองเท้าถีบยันพื้นดินลอยตัวขึ้น อ้อมผ่านร่างหวินซวี โถมเข้าหาฮัวหมิง

---

* ตรงกับสุภาษิตไทยที่ว่านำมะพร้าวห้าวมาขายสวน

ฮัวหมิงล่วงรู้จิตใจมัน ประจวบกับใต้เท้าปรากฏต้นหนามเถาวัลย์ม้วนพันมา จึงร้องโอยคำหนึ่ง แสร้งเป็นถลันหลบ ปลดปล่อยจูเหว่ยกระโดดหลบไปด้านข้าง คราครั้งนี้เหนือความคาดหมายอยู่บ้าง เวี่ยจือหยางไม่ทันขบคิดมากความ จึงตะปบร่างจูเหว่ย หมุนตัววิ่งหนี ได้ยินเสียงตวาดก้อง หวินซวีคุมกระบี่ลอยตัวมา ปิดสกัดทิศทางไปของเวี่ยจือหยางไว้

ฮัวหมิงเห็นชัดตา ต้องลอบคร่ำครวญในใจ พลันได้ยินเสียงลมดังเร่งร้อน หินใหญ่สองก้อนลอยเข้าหาหวินซวี หวินซวีได้แต่รั้งกระบี่กลับมาปัดป่ายก้อนหิน พอเหลียวหน้ามอง เห็นชงต้าซือแบกร่างเอียนเทาเทาะขึ้น มุดหายไปในดงไม้

หวินซวีพลิ้วร่างลงสู่พื้น พอเหลียวหน้าไป เวี่ยจือหยางกลอกกลิ้งยิ่ง หลบหนีไปจนไร้ร่องรอย ถึงกับทั้งเดือดดาลทั้งขุ่นแค้น ต้องกู่ร้องด้วยโทสะ ลอยตัวขึ้น ประกายกระบี่วูบขึ้นแวบหนึ่ง ฟันต้นไม้ขนาดคนโอบขาดเป็นสองท่อน

ทุกผู้คนชมดูจนตื่นตระหนกยิ่ง เข้าใจว่ามันคิดระบายแค้น มิคาดหวินซวียกมือข้างหนึ่งเท้าสะเอว ตวาดว่า “ไสหัวออกมา”

หลังเสียงตวาดปราศจากสุ้มเสียงใด หวินซวีแค่นหัวร่อกล่าวว่า “เจ้าลองขยับเคลื่อนไหว ดูว่าฝีเท้าของเจ้ารวดเร็ว หรือว่ากระบี่ของเรารวดเร็วกว่า?”

เห็นหลังต้นไม้หักปรากฏหญิงสาวนางหนึ่งลุกขึ้นอย่างช้าๆ ใบหน้านางขาวซีด ขบริมฝีปากมองดูหวินซวีอย่างดื้อรั้น

หวินซวีสำรวจดูนางแล้วกล่าว “เจ้าเป็นศิษย์ของนครตะวันตก?”

สตรีนางนั้นกล่าวเสียงเย็นชาว่า “สุ่ยเหลียนอิ่งแห่งหมวดหมู่ดิน”

สุ่ยเหลียนอิ่งความจริงคิดแอบดูอยู่ด้านข้าง พลันเห็นเวี่ยจือหยางท้าสู้กับหวินซวี ตกอยู่ในห้วงคับขัน สองพี่น้องมีใจผูกพัน อดยื่นมือ

ช่วยเหลือมิได้ นางฝึกปรืออวิชชา แต่วิชาตัวเบาไม่เท่าเวี่ยจือหยางกับชงต้าซือ จึงหลบหนีชักช้าวูบหนึ่ง ถูกหวินซวีสกัดเอาไว้

หวินซวีกล่าวว่า "วิเศษแท้ สุ่ยเหลียนอิ่ง เจ้าล่วงรู้วิธีออกจากค่ายกลหรือไม่?" ขณะกล่าว ตาทอประกายพิสดารออกมา

สีหน้าสุ่ยเหลียนอิ่งทอแววต่อสู้ขัดขืน ยกมือหมายฟาดใส่ศีรษะตนเอง แต่พอยกถึงกลางคันต้องลดลงอย่างช้าๆ สายตาที่มองดูหวินซวีกลายเป็นเวิ้งว้างว่างเปล่า

สุ่ยเหลียนอิ่งพึมพำว่า "ข้าพเจ้าทราบ"

เสียงเข้งเมื่อจูเกาเช่อชักกระบี่จากฝัก เพ่งตาไปข้างหน้า สองเท้ากลับอ่อนระทวย

เกิงเสวียนนำหน่วยกล้าตายเข่นฆ่ามาตลอดทาง ลงมือราวหั่นผักผ่าผลแตง ปากร่ำร้องว่า "เอี้ยนอ๋องเฟยกับซื่อจื่ออยู่เบื้องหน้า หากสามารถจับเป็น จะได้อวยยศเลื่อนตำแหน่ง"

บรรดาหน่วยกล้าตายส่งเสียงร่ำร้อง ถาโถมเข้ามา ทหารคนสนิทสังกัดวังเจ้าล้มตายติดต่อกัน จูเกาเช่อขวางอยู่เบื้องหน้าฉีเฟย ใบหน้ากลับกลายเป็นขาวซีด มันแตกต่างตรงกันข้ามกับจูเกาซวีผู้น้อง จูเกาซวีนิยมวิชาบู๊ ทั้งขี่ม้ายิงธนู จูเกาเช่อเป็นโรคเท้าพิการตั้งแต่เล็ก เคลื่อนไหวไม่สะดวก จึงร่ำเรียนวิชาบุ๋นแทน เอี้ยนอ๋องก็ไม่เคี่ยวเข็ญบังคับ ยามนี้ตกอยู่ในห้วงความเป็นความตาย มาตรว่าถือกระบี่มั่น กลับไม่ทราบทำอย่างไรดี

ฉีเฟยลอบทอดถอนใจ ยกมือถอนดึงปิ่นจากมวยผม ส่วนปลายของปิ่นแหลมคม ทั้งฉาบพิษร้ายแรง สะท้อนประกายสีคราม เห็นหน่วยกล้าตายของตระกูลเกิงเข่นฆ่ามาถึง นางขณะจะจ้วงแทงปิ่นใส่ลำคอ ที่ด้านข้างพลันปรากฏกำลังขบวนหนึ่งฮือเข้ามา ควงดาบร่ายรำทวน

ต้านทานข้าศึกเอาไว้ คนนำหน้าคือเจิ้งเหอ ที่ด้านหลังตามติดด้วยบ่าวไพร่และขันทีสังกัดวังเจ้า

เจิ้งเหอต่อสู้อย่างไม่คิดชีวิต ทิ่มแทงสังหารหน่วยกล้าตายตระกูลเกิงสองคน แขนซ้ายกลับถูกฟันใส่ดาบหนึ่ง คมดาบทะลุเกราะหนัง หลั่งโลหิตชุ่มโชก แต่ยังยืนหยัดไม่ยอมถอย ร้องว่า “อ๋องเฟย ซื่อจื่อ พวกท่านรีบหนี”

ฉีเฟยสองแม่ลูกเกิดความสะท้อนใจ ยามคับขันเป็นตาย ผู้ที่ปกป้องคนทั้งสองกลับเป็นขันทีผู้หนึ่ง ฉีเฟยขณะจะตอบคำ เจิ้งเหอก็ถูกฟันอีกดาบหนึ่ง ต้องเสียหลักกระแทกนั่งลง แต่ยังฟันเท้าของหน่วยกล้าตายผู้หนึ่งขาดไป สร้างความโกรธแค้นแก่เกิงเสวียนจนกระโดดปราดขึ้นฟันดาบใส่ต้นคอของเจิ้งเหอ

พลันปรากฏกระแสลมโชยพัด ประกายสีเขียวสายหนึ่งฟาดฟันลงจากกลางอากาศ เสียงติงเมื่อดาบของเกิงเสวียนถูกฟันหักเสมอด้าม มันงงงันวูบหนึ่ง พลันรู้สึกเบื้องหน้าสายตามืดทะมึน เสื้อคลุมสีแดงเข้มตัวหนึ่งคลี่คลุมลงมาครอบร่างมันไว้

เกิงเสวียนหัวหมุนงุนงง เยี่ยหลิงซูใช้กระบี่อ่อนแลบแปลบปลาบจ้วงแทงใส่ร่างมันสองครา จนโลหิตชโลมเสื้อคลุมตัวนั้น เกิงเสวียนล้มฟาดกับพื้น สิ้นใจตายไป

เยี่ยหลิงซูถอดเสื้อคลุมออก เผยเห็นชุดขาวที่สวมอยู่ภายใน คุมกระบี่โถมไปในขบวนหน่วยกล้าตายตระกูลเกิง คล้ายงูบินสีขาวพุ่งฉวัดเฉวียน แม่เบี้ยสีเขียวแลบแปลบปลาบ แต่ละครั้งที่แลบจู่โจม ต้องมีหน่วยกล้าตายล้มตายลง

เจิ้งเหอรอดตายอย่างหวุดหวิด จึงคืบคลานลุกขึ้น รวบรวมบ่าวไพร่ที่หลงเหลือติดตามหลังเยี่ยหลิงซูไป หน่วยกล้าตายตระกูลเกิงแม้เหี้ยมหาญ แต่ไหนเลยเป็นคู่มือของเยี่ยหลิงซู ใต้กระบี่วิเศษไม่มีผู้ใดรับมือได้

แม้สักกระบวนท่า เพียงชั่วขณะก็ล้มตายลงครึ่งหนึ่ง ที่หลงเหลือบ้างหลบหนีบ้างรั้งอยู่ แตกพ่ายไม่เป็นขบวน

ทัพใต้พกพากำลังขวัญติดตัว บุกตะลุยอย่างห้าวหาญ พอสูญเสียกำลังขวัญ ก็มีสภาพคล้ายสุกรวัวแพะ ตรงกันข้ามกับทหารรักษาเมืองคึกคักอักโข เจิ้งเหอนำบ่าวไพร่บุกจู่โจม ฉีเฟยสองแม่ลูกรวบรวมไพร่พลสกัดมิให้ทัพใต้ส่งกำลังขึ้นมาช่วยเหลือ

ระหว่างการเข่นฆ่า พลันได้ยินที่เบื้องล่างบังเกิดเสียงโห่ร้องด้วยความยินดี เยี่ยหลิงซูกระโดดขึ้นบนปีกกา หมุนตัวกวาดตามอง พบว่าประตูเมืองจางอี้เปิดอ้าออก ทัพใต้ที่นอกประตูโห่ร้องก้อง ทะลักเข้าประตูเมืองดุจทำนบทลาย

เยี่ยหลิงซูร้องบอกว่า “เจิ้งเหอ บนกำแพงเมืองขอยกให้กับท่าน”

เจิ้งเหองงงันวูบหนึ่ง หน่วยกล้าตายผู้หนึ่งฉวยโอกาสฟาดฟันดาบมา เยี่ยหลิงซูลอยตัวขึ้น ทิ่มแทงสังหารหน่วยกล้าตายนั้น พลางร้องถามว่า “ได้ยินหรือไม่?”

เจิ้งเหอรับคำคราหนึ่ง เยี่ยหลิงซูร้องบอกว่า “ทุกเหล่าทัพรับฟังคำสั่ง ทุกประการในที่นี้ให้อยู่ภายใต้การบัญชาการของเจิ้งเหอ”

เหล่าทหารรักษาเมืองบังเกิดความตื่นเต้นสงสัย แต่เยี่ยหลิงซูดูออกว่าเจิ้งเหอมีความสามารถในการสั่งการไพร่พล จึงผงกศีรษะต่อมัน แล้วลอยตัวไปยังกำแพงเมืองด้านใน ขณะลอยตัวอยู่กลางอากาศ ก็กวาดกระบี่อ่อนใส่ผนังกำแพง จนเกิดสะเก็ดไฟแลบพุ่ง ชะลอสภาวะตกวูบลง ต่อจากนั้นพลิกตัวคราหนึ่ง ทิ้งตัวลงในกลุ่มคน ใช้กระบี่ทิ่มแทงหน่วยกล้าตายหลายคน โถมไปยังประตูเมือง

เกิงปิ่งเหวินฝ่าด่านประหารขุนพล เปิดประตูเมืองจางอี้ออก ทัพใต้ก็ฮือเข้ามา เฉินเหิงนำทัพค้าเกลือเข้าขัดขวาง เกาฉีอายุสูงวัยเรี่ยวแรงเสื่อมถอย เสียชีวิตในสมรภูมิ ฉุนอวี่อิงก็แขนขาดข้างหนึ่ง โลหิตชโลมครึ่ง

ซีกร่าง ตู้โย่วหยางประคองมันไว้ ต่อสู้พลางล่าถอยพลาง

เยี่ยหลิงซูกู่ร้องเสียงสดใส เข้าสู่สมรภูมิสู้รบ คล้ายภูตสีขาวดนหนึ่งทวงชีวิตคร่าวิญญาณศัตรู โลหิตกระเซ็นใส่ชุดสีขาว ราวดอกท้อกลางหิมะอาศัยหนึ่งคนหนึ่งกระบี่ จู่โจมขบวนของทัพใต้แตกพ่าย

สมุนพรรคค้าเกลือเห็นหัวหน้าพรรคประกาศศักดา ล้วนคึกคักอักโขฉุนอวี่อิงขู่คำรามก้อง สลัดหลุดจากการประคองของตู้โย่วหยาง ใช้แขนข้างเดียวร่ายรำง้าวสั้น โถมไปในขบวนข้าศึก ที่หลงเหลือเห็นเช่นนั้น ก็กรูกันเข้าไป สะกดสภาวะจู่โจมของทัพใต้เอาไว้

ประตูเมืองจางอี้กลายเป็นลานประหาร สองทัพต่อสู้ตะลุมบอนกันไม่ถึงครึ่งวันที่หน้าประตูเมืองปรากฏโลหิตไหลหลั่งเป็นท้องธาร ซากศพสุมซ้อนดุจภูเขา แต่ไม่มีผู้ใดล่าถอยแม้สักครึ่งก้าว ทั้งสองฝ่ายทราบดีว่าประตูเมืองนี้เป็นเครื่องชี้ชะตาแผ่นดิน หากประตูเมืองถูกยึดครอง เมืองเป่ยผิงต้องถูกตีแตก เมื่อสูญเสียเมืองเป่ยผิง เอี้ยนอ๋องจะกลายเป็นสุนัขไร้บ้านช่อง ต่อให้ชาญศึกกว่านี้ ได้แต่ล่าถอยออกนอกด่าน ไม่มีกำลังช่วงชิงแผ่นดินอีก

ประตูเมืองพอถูกตีแตก กว๋ออิงก็ลิงโลดแทบคลุ้มคลั่ง รายงานต่อหลี่จิ่งหลงว่า "ฟ้าคุ้มครองราชวงศ์เรา เหล่าเกิง *(คนแซ่เกิง)* ลงมือสำเร็จแล้ว โอกาสอันดีไม่อาจปล่อยผ่าน ขอท่านแม่ทัพใหญ่ทุ่มกำลังบุกเข้าประตูเมืองจางอี้"

หลี่จิ่งหลงปราศจากความยินดียินร้ายกล่าวว่า "ไม่ต้องร้อนใจไป"

กว๋ออิงร้องออกมาว่า "เพราะเหตุใด?"

หลี่จิ่งหลงกล่าวอย่างขุ่นข้องรำคาญว่า "ประตูเมืองเปิดออกโดยง่ายดาย ทราบได้อย่างไรว่าไม่ใช่แผนลวงของข้าศึก อีกประการหลังประตูเมืองเป็นกำแพงเล็ก ทัพเราบุกเข้าไปโดยผลีผลาม บนกำแพงปรากฏ

ไม้ซุงก้อนหินถล่มลงมา พอถึงเวลานั้นคิดหนีก็ไม่ทันการณ์แล้ว”

กว๋ออิงทั้งแตกตื่นทั้งขุ่นแค้น ทั้งไม่เข้าใจร้องว่า “การศึกดำเนินถึงขั้นนี้ เข้าสู่ช่วงพิสูจน์ผลแพ้ชนะ ยังสนใจไยกันว่าทันการณ์หรือไม่ทันการณ์ ในความเห็นเรา ทั้งหมดฮือกันเข้าไป ที่ปีนกำแพงก็ปีนกำแพง ที่เข้าประตูก็เข้าประตู รุกไล่จนพวกมันดูแลไม่ทั่วถึง ต้องยึดเมืองเป่ยผิงเป็นผลสำเร็จแน่นอน”

หลี่จิ่งหลงไม่ตอบคำ แต่ในใจหงุดหงิดใจยิ่ง ขุนพลเฒ่าเหล่านี้ยกตนข่มท่าน ชี้นิ้วบงการวุ่นวาย ความจริงแล้วคิดสั่งสอนเกิงปิ่งเหวินเชือดไก่ให้ลิงดู ทอนความโอหังของพวกมันลง ผู้ใดคาดคิดว่าเกิงปิ่งเหวินแม้ชรายังเข้มแข็ง กลับตีประตูเมืองแตก หากข่าวคราวไปถึงราชสำนัก จะมีความดีความชอบอันดับหนึ่ง เมื่อถึงเวลาปูนบำเหน็จ ไม่แน่ว่าตนเองไม่อาจรักษาตำแหน่งแม่ทัพใหญ่ไว้ นึกถึงตอนนี้สร้างความอัดอั้นตันใจยิ่ง กล่าวว่า “อู่ติ้งโหวกล่าวมีเหตุผล แต่การทหารต้องมีระเบียบแบบแผน ทางที่ดีจัดขบวนทัพแล้วค่อยบุกเข้าไป รุกไล่โดยผลีผลามนับเป็นรูปแบบอันใด?”

กว๋ออิงปากอ้าตาค้าง ขบคิดไม่เข้าใจว่าเด็กน้อยนี้คิดอ่านอันใด แต่แม่ทัพใหญ่ไม่มีคำสั่ง มันก็ไม่อาจกระทำการโดยพลการ ได้แต่เรียกระดมกำลัง จัดขบวนทัพ หารู้ไม่ว่าหลี่จิ่งหลงคิดถ่วงเวลา คิดอ่านในใจ *‘รอจนเราบุกถึงหน้าประตูเมือง เกิงปิ่งเหวินทางที่ดีตกตาย ต่อให้มีความดีความชอบก็เปล่าประโยชน์’* นึกถึงตอนนี้ออกคำสั่งว่า “ไม่มีบันไดเมฆห้ามขึ้นกำแพงเมือง ไม่มีป้ายโล่ห้ามเข้าใกล้ประตูเมือง”

คำสั่งนี้สร้างความฉงนงงงวยแก่ผู้คน ทุกเหล่าทัพไม่กล้าขัดขืน หันไปหาบันไดเมฆและป้ายโล่ เมื่อเป็นเช่นนี้ปฏิบัติการบุกตีประตูเมืองชะลอเชื่องช้าลง มิเพียงแรงกดดันบนกำแพงเมืองลดลง ที่ประตูเมืองก็ปราศจากกำลังหนุนเนื่องตามมา

ท้องฟ้ามืดสลัว ม่านพลบค่ำใกล้กราย

เยี่ยหลิงซูเข่นฆ่าจนมืออ่อน จุดตันเถียนท้องน้อยก็ร้อนวูบ คล้ายสุมอัคคีกลุ่มหนึ่ง แผดเผาจนหน้าอกปวดแปลบ ศีรษะมึนงงสมองหมุน สายตาเลอะเลือนพร่ามัว ไม่ว่าศัตรูฝ่ายตนกลายเป็นเงาซ้อนสองคน

เยี่ยหลิงซูทราบว่าอาการบอบช้ำภายในกำเริบไม่สามารถยืนหยัดอยู่นาน หางตายามชำเลืองแล เห็นเกิงปิ่งเหวินยืนอยู่ที่ห่างไป กวัดแกว่งดาบบงการทัพใต้รุกคืบต่อไป

เยี่ยหลิงซูฉุกคิดขึ้น *'จับโจรจับหัวหน้า...'* ยามนั้นปลุกปลอบสมาธิ ถือกระบี่เข่นฆ่าไปในขบวนข้าศึก ร่างบัดเดี๋ยวเร้นหายบัดเดี๋ยวปรากฏ ตัดผ่านกลุ่มคนโถมใส่เกิงปิ่งเหวิน

เกิงปิ่งเหวินกรำศึกมานานปี พอเห็นผิดท่าก็ก้มศีรษะกลืนหายไปในฝูงชน แต่ว่าเยี่ยหลิงซูใช้เคล็ดวิชามังกรซ่อน ร่างกลับกลายเป็นภูตร้าย เร้นกายเข้าใกล้ เสือกแทงกระบี่ใส่มัน

เกิงปิ่งเหวินก็มีปฏิกิริยารวดเร็ว รีบละทิ้งดาบ ตะปบคว้าไพร่พลนายหนึ่งต้านอยู่เบื้องหน้า เสียงฉึกเมื่อกระบี่อ่อนแทงทะลุร่างไพร่พลนั้น สภาวะกระบี่ยังไม่หยุดยั้งลง ปลายกระบี่สะกิดชุดเกราะบริเวณหน้าอกของเกิงปิ่งเหวิน แทงใส่ผิวกายมัน จนโลหิตไหลหลั่งออกมา

เกิงปิ่งเหวินแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ กระโดดปราดไปด้านหลัง เสียหลักล้มลงกับพื้น มันไม่คำนึงถึงศักดิ์ศรีตนเอง ใช้มือเท้าคืบคลานไปข้างหน้า

หากเป็นเมื่อกาลก่อน เกิงปิ่งเหวินยากรอดพ้นจากกระบี่นี้ แต่เยี่ยหลิงซูพอใช้วิชาท่าร่าง ก็กระทบถูกอาการบอบช้ำ เป็นเหตุให้หน้าอกอึดอัด มือไม้อ่อนเปลี้ย สภาวะกระบี่เชื่องช้าลงวูบหนึ่ง เห็นเกิงปิ่งเหวินขยับกายวูบก็หายวับ นางรีบกวาดตามอง ค่อยเห็นผมขาวของมันเคลื่อนไหวอยู่ท่ามกลางไพร่พลหมู่มาก

เยี่ยหลิงซูไล่กวดตาม ใช้ออกหลายกระบี่ แต่เกิงปิ่งเหวินทั้งเกลือกกลิ้งทั้งคืบคลาน จนเยี่ยหลิงซูทิ่มแทงผิดพลาด ทำร้ายไพร่พลหลายคน พริบตาที่ชักช้า ทัพใต้ก็หนุนเนื่องเข้ามา เยี่ยหลิงซูถลันหลบ เห็นเกิงปิ่งเหวินพลิกตัวกระโดดปราดขึ้น ยกมือข้างหนึ่งกุมอก วิ่งไปยังประตูเมืองอย่างไม่คิดชีวิต ที่นอกประตูเมืองปรากฏทัพใต้หนุนเนื่องมา หากปล่อยให้มันปะปนอยู่ในขบวนทัพ ก็อย่าคิดหมายลงมือประสบผล

เยี่ยหลิงซูกัดฟันกรอดลอยตัวขึ้น กระโดดข้ามศีรษะไพร่พล ไล่กวดถึงด้านหลังของเกิงปิ่งเหวิน เห็นมันโถมเข้าขบวนของตนเอง จึงกู่ร้องกังวาน ซัดกระบี่อ่อนเป็นประกายสายฟ้าสายหนึ่ง แทงทะลุกลางหลังของเกิงปิ่งเหวิน ตรึงร่างมันติดกับพื้นดิน

เกิงปิ่งเหวินดิ้นรนสองคราก็นิ่งเงียบงันไป เยี่ยหลิงซูยามลอยตัวอยู่กลางอากาศ ปรากฏลูกธนูหลายดอกยิงใส่ เยี่ยหลิงซูบิดตัวดุจมัจฉามังกร ลูกธนูเฉียดผ่านข้างกายไป จากนั้นใช้ปลายเท้าเหยียบใส่หมวกเหล็กของไพร่พลนายหนึ่ง พลิกตัวลงในขบวนทัพใต้ ปรากฏดาบทวนมากมายหลายเล่มจ้วงแทงมา เยี่ยหลิงซูสองมือว่างเปล่า ได้แต่ใช้ฝ่ามือเมฆวารี ร่ายรำฝ่ามือแขนเสื้อ บังคับอาวุธของศัตรูปะทะกันเอง

ขบวนของทัพใต้พอรวนเรขึ้นมา เยี่ยหลิงซูถือโอกาสถลันออกไป รู้สึกตาลายสมองหมุน มือเท้าอ่อนเปลี้ย พลังลมประดังย้อนกลับขึ้นมา นางส่ายร่างโงนเงน วิ่งถึงหน้าซากศพของเกิงปิ่งเหวิน เพิ่งจับด้ามกระบี่ไว้ รู้สึกลำคอหวานวูบ ต้องกระอักโลหิตจากปากมา

เยี่ยหลิงซูเข่นฆ่าสังหาร กระบี่อ่อนปลิดชีวิตศัตรูมากมาย ทัพใต้ทั้งเคียดแค้นทั้งหวาดกลัวนาง พอเห็นนางกระอักโลหิต ก็ส่งเสียงโห่ร้องฮือเข้าหาหญิงสาว

เยี่ยหลิงซูกัดฟันถอนดึงกระบี่ออกมา ทำร้ายศัตรูหลายคน แต่ตลอดทั้งร่างไร้เรี่ยวแรง ไม่อาจใช้เคล็ดวิชามังกรซ่อน หลังจากบุกซ้ายทะลวง

ขวา ยังฝ่าออกไปไม่ได้ ต้องตกอยู่ในวงล้อมของข้าศึก

เยี่ยหลิงซูร่ายรำกระบี่ตามสัญชาตญาณ เบิ่งตากวาดมองรอบข้าง เห็นเงาคนเคลื่อนไหวไปมา เพิ่งฟันคนหนึ่งล้มลง ก็ปรากฏศัตรูอีกกลุ่มหนึ่งหนุนเนื่องเข้ามา ต่อให้นางมีเพลงกระบี่สูงเทียมฟ้า ก็เข่นฆ่าไม่หมดสิ้น

เยี่ยหลิงซูต้องครุ่นคิด *'เราต้องตายแล้วหรือ?'* พริบตานั้นใบหน้ายิ้มใบหน้าหนึ่งผ่านเข้าสู่คลองจักษุ จึงร่ำร้องในใจ *'เวี่ยจือหยาง...'* พริบตาก่อนตาย คนแรกที่นึกถึงมิใช่มารดาผู้ล่วงลับ และมิใช่บิดาบังเกิดเกล้า หากเป็นบุรุษที่ไม่ได้รักนางมาก่อนคนหนึ่ง

พลันได้ยินที่ไกลตาบังเกิดเสียงเป่าหลอดเขาดังมา สุ้มเสียงห้าวหาญรันทด เสียงแรกยังไม่ขาดหาย อีกเสียงหนึ่งก็ดังขึ้น พริบตานั้นปรากฏหลอดเขาหลายร้อยอันเป่าโดยพร้อมเพรียง จนดังสะท้านถึงยอดเมฆ

ทัพใต้ปั่นป่วนขึ้นมา เยี่ยหลิงซูแว่วเสียงดังตงตง คล้ายมีคนย่ำกลอง จนพสุธาสั่นสะท้านขึ้นมา เสียงกลองยิ่งมายิ่งดัง ผสานกับเสียงเป่าหลอดเขา คล้ายเป็นเสียงฟ้าร้อง ม้วนตัวจากเหนือลงใต้

ที่นอกเมืองบังเกิดเสียงร่ำร้อง สุ้มเสียงคล้ายลมพายุ สับสนวุ่นวายยิ่ง เยี่ยหลิงซูฟังไม่ออกว่าร้องว่ากระไร ทัพใต้รอบข้างกลับแตกตื่นลนลาน มองหน้าเหลียวหลัง พลันมีคนวิ่งหนีก่อน ที่หลงเหลือก็ติดตามออกนอกเมือง

เยี่ยหลิงซูตื่นเต้นสงสัยยิ่ง ติดตามออกนอกประตูเมือง สายตายามกวาดมอง เห็นทัพใต้ลากดาบทวนวิ่งกลับเข้าขบวนทัพอย่างลนลาน

นางทอดตามองไปทางเหนือ เห็นเส้นสีขาวสายหนึ่งเคลื่อนตัวมาทางใต้ ลักษณะคล้ายคลื่นใหญ่ของแม่น้ำเฉียนถังเจียง ในผงคลีสีขาวคละคลุ้ง ปรากฏคนและม้าควบตะบึง เสียงเป่าหลอดเขาผสานกับเสียงลม

คล้ายกับว่าท้องฟ้าทางเหนือถล่มลงมา กดทับลงยังทางใต้

ทัพใต้หนีหายหมดสิ้น เยี่ยหลิงซูยืนหยัดหน้าประตูเมือง ชุดขาวแปดเปื้อนโลหิตประหนึ่งผีเสื้อหลากสี กระบี่อ่อนดื่มเลือดศัตรู สะท้อนประกายบาดตา ที่ด้านหลังเป็นกำแพงเมืองโบราณ ที่เบื้องหน้าเป็นลมหิมะอื้ออึง หญิงสาวถือกระบี่ยืนหยัด เสมือนหนึ่งบุปผาบานกลางฤดูหนาว ยิ้มเย้ยหยันอยู่ใต้โลกหล้า

สายพิณขาดสะบั้น

เวี่ยจือหยางฉุดดึงจูเหว่ยวิ่งไปหลายร้อยก้าวก็หลงทาง ขณะสอดส่ายสายตามอง ซูเฉิงกวงก็มุดออกมา กวักมือเรียกหาว่า "ทางด้านนี้"

เวี่ยจือหยางยินดียิ่ง รีบติดตามผู้นำหมวดหมู่อสนีมุดไปทางซ้ายฝ่าไปทางขวา เพียงชั่วขณะก็ออกจากดงไม้ มาถึงหน้ายอดเขาวู่หลิง

ซูเฉิงกวงชี้มือไปยังที่ไกลตา กล่าวว่า "เห็นหินกลมก้อนหินนั้นหรือไม่ ให้อ้อมผ่านไป แล้วเลียบเชิงเขาไปทางซ้าย ไม่ถึงครึ่งวันจะถึงเมืองเป่ยผิง"

เวี่ยจือหยางงงงันวูบ เห็นซูเฉิงกวงหมุนตัวกลับไป จึงรีบถามว่า "ผีพนัน ท่านคิดไปที่ใด?"

ซูเฉิงกวงกล่าวเสียงละห้อยว่า "สุ่ยเหลียนอิ่งถูกหวินซวีจับตัวไป เฒ่าทารกนั้นรู้จักวิชาสะกดจิต ดูท่าไม่อาจรักษาค่ายกลไว้ได้" กล่าวจบเร่งฝีเท้าเร็วขึ้น จากไปดุจสายลมหอบหนึ่ง

เวี่ยจือหยางเหม่อมองดูเงาหลังของซูเฉิงกวงจนลับตา ชั่วครู่ค่อยสะบัดหน้าจากไป จูเหว่ยขยับเขยื้อนริมฝีปาก คล้ายคิดกล่าวกระไร แต่เห็นมันก้าวเท้าอย่างเร่งร้อน จึงรีบติดตามไป

ทั้งสองพออ้อมผ่านหินกลม ก็เห็นทางน้อยสายหนึ่งทอดคดเคี้ยว

ตัดผ่านดงไม้ ยื่นขยายไปทางตะวันออกเฉียงใต้ คาดว่าเป็นเส้นทางที่ซูเฉิงกวงบอกว่าทอดสู่เมืองเป่ยผิง เวี่ยจือหยางขบคิดแล้วเหยียบย่างสู่ทางน้อย จูเหว่ยพลันกล่าวว่า "รอสักครู่"

เวี่ยจือหยางหันมามองดูนาง แต่สายตาวอกแวก จิตใจไม่อยู่กับตัว จูเหว่ยมองดูมันครู่หนึ่งพลันกล่าวว่า "ท่านคิดกลับเมืองเป่ยผิงจริงๆ?"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "สถานที่นี้ไม่ปลอดภัย หวินซวีไม่ปล่อยปละละเว้นท่าน สมควรจากไปให้ไกลที่สุด"

จูเหว่ยกล่าวว่า "อย่างนั้นหรือ แม้กระทั่ง**เจี่ยเจีย** *(พี่สาว)* ท่านก็ไม่ต้องการแล้ว?"

เวี่ยจือหยางสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ร้องโพล่งว่า "ท่าน ท่านว่าอะไร?"

จูเหว่ยกล่าวว่า "สุ่ยเหลียนอิ่งมิใช่เจี่ยเจียท่านหรือ?" นางเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว "คำสนทนาของพวกท่านในคืนนั้น ข้าพเจ้าได้ยินจนหมดสิ้นแล้ว"

เวี่ยจือหยางเข่าอ่อนระทวย กระแทกนั่งลงบนก้อนหิน ยกสองมือกุมศีรษะ จิตใจสับสนยุ่งเหยิง ชั่วครู่จึงกล่าวเบาๆ ว่า "ท่านล้วนทราบแล้ว?"

จูเหว่ยขอบตาแดงก่ำ น้ำตาเอ่อคลอหน่วยกล่าวว่า "ข้าพเจ้าหลอกตัวเองว่า ที่ได้ยินในวันนั้นมิใช่ความจริง ข้าพเจ้าคงฝันร้ายไป แต่ว่านั่นเป็นเรื่องจริงแท้แน่นอน..." นางยกมือปิดหน้าสะอึกสะอื้นพลางกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเติบโตขึ้นในวัง ไม่ทราบเรื่องเหล่านั้น...ไม่ทราบจริงๆ **ฟู่หวง** *(พระบิดา)* ชั่วช้าน่าชังยิ่ง ท่านเพิ่งถือกำเนิดเกิดมา น่าเวทนาถึงเพียงนั้น ยังมีมารดาและเจี่ยเจียท่าน ข้าพเจ้าปรารถนาใคร่แทนที่พวกนาง ข้าพเจ้าพอนึกถึงเรื่องนี้ ก็ลำบากใจแทบตาย ปรารถนาใคร่แหวะอกควักหัวใจออกไป ฟู่หวงชั่วช้าน่าชังไปแล้ว..."

หลายวันนี้นางสะสมความคับแค้นใจ คล้ายหินละลายที่คุกรุ่น พอปะทุออกมา ก็ไม่อาจสะกดระงับได้ จูเหว่ยพลันร้องไห้โฮออกมา

เวี่ยจือหยางมองดูนาง บังเกิดความเศร้าโศกศัลย์ บอกไม่ถูกว่าเป็นรสชาติใด เห็นนางร่ำไห้เสียใจ ได้แต่ผุดลุกขึ้น โอบกอดนางไว้เบาๆ กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า "ไม่ทราบไม่มีความผิด บิดาท่านกระทำคุณงามความดีและกระทำเรื่องชั่วร้าย แต่ท่านไม่ได้ทำอะไร มันก่อกรรมทำเข็ญ ไม่สมควรให้ท่านแบกรับแทน อย่าว่าแต่..." มันลังเลเล็กน้อยแล้วกล่าว "สุ่ยเหลียนอิ่งไม่แน่ว่าเป็นเจี่ยเจียข้าพเจ้า นางยังฆ่า**อี้ฟู่** *(บิดาบุญธรรม)* ของข้าพเจ้า..."

จูเหว่ยกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า "นางต้องใช่แน่นอน พวกท่านมีใบหน้าคล้ายเหมือน ยังมีหยกประดับชิ้นนั้น ตลอดจนชาติกำเนิดของท่าน ในโลกไหนเลยมีเรื่องประจวบเหมาะมากมายถึงเพียงนี้ เวี่ยจือหยาง ท่านต้องกลับไปช่วยเหลือนาง ไม่เช่นนั้นท่านต้องนึกเสียใจไปชั่วชีวิต"

เวี่ยจือหยางหัวใจเย็นเฉียบ คำพูดของจูเหว่ยนี้ทำลายความคิดหลอกตัวเองหลอกผู้อื่นของมันไปสิ้น มันไม่ยอมรับสุ่ยเหลียนอิ่ง ความสัมพันธ์ทางสายเลือดเป็นเรื่องรองลงไป หากสืบสาวราวเรื่อง เพราะสืบเนื่องจากจูเหว่ย สุ่ยเหลียนอิ่งตั้งใจล้างแค้น ต้องไม่ยอมรับราชธิดาของหงอู่ฮ่องเต้ หากพี่สาวน้องชายทำความรู้จักกัน พี่สาวเฉกเช่นมารดา หากสุ่ยเหลียนอิ่งคัดค้านเรื่องการแต่งงานของทั้งสอง เวี่ยจือหยางจะทำอย่างไร?

พริบตานั้นเวี่ยจือหยางมีความรู้สึกว่าระหว่างพวกมันทั้งสองก่อกำแพงชั้นหนึ่ง ถึงแม้ไร้สภาพ แต่ก็ดำรงคงอยู่ พริบตานี้มันกับจูเหว่ยใกล้ชิดถึงเพียงนั้น แต่พอเอ่ยถึงชาติกำเนิด ก็กลายเป็นห่างเหินถึงเพียงนี้

จูเหว่ยมิใช่ไม่ล่วงรู้หลักเหตุผลนี้ แต่ว่านางกลับบีบบังคับเวี่ยจือหยางเข้าสู่มุมอับ

เวี่ยจือหยางหลับตาลง คิดร่ำไห้ก็ไร้น้ำตา มันพลันพบว่าที่ทำร้ายผู้คนที่สุด บางครั้งมิใช่ความแค้นข้ออาฆาต หากแต่เป็นบุญคุณน้ำใจ

ไม่ว่าน้ำใจฉันพี่น้องก็ดี ความรักระหว่างบุรุษสตรีก็ดี คล้ายกับร่างแหขนาดใหญ่ปากหนึ่ง ทำให้ผู้คนไม่อาจหลบหลีกหนีพ้น

เวี่ยจือหยางลืมตาขึ้น กล่าวอย่างเหนื่อยล้าว่า "ตกลง ข้าพเจ้าจะไปช่วยนาง แต่ว่า..." มันมองดูจูเหว่ย แววตาเศร้าหดหู่อยู่บ้าง กล่าวว่า "ศัตรูเข้มแข็งฝ่ายเราอ่อนแอ ท่านไม่ต้องไปแล้ว"

จูเหว่ยเข้าใจเจตนาของมัน ตอนนี้หากพบกับสุ่ยเหลียนอิ่ง รังแต่เพิ่มความกระอักกระอ่วน จึงผงกศีรษะรับ

เวี่ยจือหยางปลดกระบี่วชิระส่งให้กับจูเหว่ย กล่าวว่า "ท่านพกกระบี่นี้ไว้ป้องกันตัว"

จูเหว่ยสั่นศีรษะกล่าวว่า "ไม่ ท่านต้องรับมือหวินซวี ต้องถือศัสตราวุธไว้ ข้าพเจ้าเพียงเป็นหญิงสาวอ่อนแอ ท่าน..." นางขบริมฝีปากแล้วกล่าว "ท่านมอบขลุ่ยเขียวศูนยตาแก่ข้าพเจ้าก็พอ"

เวี่ยจือหยางหัวใจบีบตัว ขลุ่ยเขียวศูนยตาเป็นของหมั้นหมายรักของทั้งสอง มันสูญเสียไปแล้วค่อยได้กลับมา ไม่ยอมทิ้งขว้างไป ตอนนี้จูเหว่ยกลับทวงถามจากมัน เวี่ยจือหยางต้องบังเกิดลางสังหรณ์อันอัปมงคลขึ้น

จูเหว่ยเรียก "เวี่ยจือหยาง" เบาๆ เวี่ยจือหยางทอดถอนใจคำหนึ่ง สอดกระบี่คืนฝัก ดึงขลุ่ยหยกจากในถุงย่าม กล่าวว่า "รอจนข้าพเจ้ากลับมาค่อยเป่าให้ท่านฟัง"

จูเหว่ยลูบคลำขลุ่ยหยก กล่าวโดยที่จิตใจไม่อยู่กับตัวว่า "เป่าอะไร?"

"เป็นเพลงเทพคีตาหมุนรอบ ท่านชมชอบฟังหรือไม่?"

จูเหว่ยเงยหน้าขึ้นกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเป่าบทเพลงนั้นได้แล้ว"

เวี่ยจือหยางบังเกิดความลำบากใจกว่าเดิม ต้องฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "ข้าพเจ้าถนัดในการเป่าขลุ่ย ท่านยังคงดีดพิณประเสริฐกว่า"

จูเหว่ยพึมพำว่า "ข้าพเจ้าไม่มีพิณแล้ว"

"หมายถึงพิณสายน้ำตกพวงไข่มุกหรือ รอให้ข้าพเจ้ามีเวลาว่างจะลอบเข้าวังไปขโมยออกมา"

จูเหว่ยหน้าซีดเผือดกล่าวว่า "ไม่ นั่นเสี่ยงอันตรายไป"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "กลัวอันใด ข้าพเจ้ามิใช่เพิ่งเข้าไปเป็นครั้งแรก"

จูเหว่ยจับจ้องมองมัน พลันกล่าวว่า "เวี่ยจือหยาง พวกเรายังสามารถหวนกลับไปหรือ?"

เวี่ยจือหยางขมวดคิ้วกล่าวว่า "วังต้องห้ามหรือ?"

"หมายความว่าหวนกลับไปเช่นกาลก่อน"

เวี่ยจือหยางรู้สึกทรวงอกร้อนวูบ ต้องกล่าวว่า "ไฉนไม่ได้ ยังสนใจจูหยวนจาง เหลียงซือฉิน ตลอดจนเอี้ยนอ๋อง หนิงอ๋อง เจี้ยนเหวินฮ่องเต้อันใด หลังจากช่วยเหลือสุ่ยเหลียนอิ่ง พวกเราจะไปให้ไกลแสนไกล เสาะหาสถานที่ซึ่งไม่ว่าผู้ใดก็หาไม่พบ เป็นเกาะไร้เทียมทานก็ได้ ข้าพเจ้าจับปลา ท่านทอผ้า ถึงแม้ลำบากอยู่บ้าง แต่ก็ไม่มีผู้ใดรบกวน มาตรว่าเงียบเหงาไปบ้าง ก็ไม่เป็นไร พวกเราจะให้กำเนิดทารกมากมาย จะได้ครึกครื้นกว่าเดิม"

จูเหว่ยซุกศีรษะกับอ้อมอกมัน รับฟังจนจบความแล้วกล่าว "เช่นนั้นดียิ่ง"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "ใช่แล้ว หากว่าเบื่อหน่าย ก็แล่นเรือกลับแผ่นดินจงหยวน ท่องเที่ยวสักคราแล้วค่อยกลับไป"

จูเหว่ยกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า "พร้อมกับแวะเยี่ยมเจี่ยเจียท่าน"

เวี่ยจือหยางขมวดคิ้วกล่าวว่า "พบกับนางทำอะไร?"

จูเหว่ยนิ่งเงียบงันไม่ส่งเสียง เพียงถอนใจเบาๆ คำหนึ่ง เวี่ยจือหยางรู้สึกไร้รสชาติ จึงกล่าว "อย่าได้เอ่ยถึงเรื่องเหล่านี้แล้ว ข้าพเจ้าจะรีบกลับมา" พลางคลายมือจากจูเหว่ย หันกายจากไป เดินไปไม่กี่ก้าว พลันได้ยิน

จูเหว่ยเรียกเสียงสั่นสะท้านว่า “เวี่ยจือหยาง”

เวี่ยจือหยางเหลียวหน้าไป ยิ้มพลางถามว่า “อะไรหรือ?”

จูเหว่ยกล่าวเบาๆ ว่า “ข้าพเจ้ามีความตั้งใจประการหนึ่ง”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ความตั้งใจอันใด ท่านบอกออกมา ข้าพเจ้าจะกระทำให้กับท่าน”

จูเหว่ยยิ้มอย่างหดหู่กล่าวว่า “หากว่ามีชาติหน้า ไม่ขอเกิดในราชสำนัก”

เวี่ยจือหยางงงงันวูบจึงกล่าว “นี่ยากเย็นยิ่ง ชาตินี้ยังไม่สิ้นสุด ผู้ใดล่วงรู้ชาติหน้าได้?”

จูเหว่ยทอดถอนใจกล่าวว่า “ท่านไปเถอะ ข้าพเจ้าเพียงพูดจาเรื่อยเปื่อย”

เวี่ยจือหยางบังเกิดความเคลือบแคลงสงสัย มีความรู้สึกว่าถ้อยคำและท่าทีของจูเหว่ยผิดปรกติอยู่บ้าง ต้องระงับสติแล้วหันกายเดินออกไป

เดินไปสิบกว่าวา พอเหลียวหน้ามอง เห็นจูเหว่ยยืนหยัดกับที่โบกมือให้กับมัน พลันปรากฏลมโชยพัด เกล็ดหิมะปลิวเวียนว่อน ภาพของหญิงสาวกลายเป็นพร่ามัวเลือนรางขึ้นมา

เวี่ยจือหยางบังเกิดความหดหู่ใจ พลันครุ่นคิดขึ้น *‘แม่นางเยี่ยยังอยู่ที่เมืองเป่ยผิง ก่อนจากไปยังต้องรับนางออกมา ยังมีเรื่องของลั่วเซียนเซิงเราสามารถนิ่งดูดายหรือ เมื่อครู่ชงต้าซือก็อยู่ด้วย มันไฉนมือขาดข้างหนึ่งเรานำตัวจูเหว่ยจากมา มันคล้ายโยนก้อนหินใส่หวินซวี นับว่าประหลาดแท้ ลาโง่หัวล้านนี้กลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ ไหนเลยกระทำความดีเช่นนี้?’*

มันเดินพลางครุ่นคิดพลาง พลันได้ยินเสียงตวาดต่อสู้กัน เวี่ยจือหยางใจสั่นสะท้าน ระงับความคิดฟุ้งซ่านกระโดดปราดไป พออ้อมผ่านพุ่มไม้แถบหนึ่ง เห็นบนเนินเขาปรากฏผู้คนหลายคนจับคู่ต่อสู้กันอย่างดุเดือด

ฮัวหมิงสู้กับซิวเทา ทั้งสองล้วนเป็นวีรสตรี ไม้บรรทัดเหล็กต่อสู้กับ

กระบองดินเหนียว ส่วนหลันจุยกับหยางฟงไหลประลองวิชาตัวเบา เงาร่างหนึ่งขาวหนึ่งเหลืองคล้ายพายุสองกลุ่มพันตูกัน

การจับคู่ระหว่างซือหนันถิงกับซูเฉิงกวงสนุกสนานที่สุด หนึ่งใช้เก้าลูกโซ่ หนึ่งใช้เหล็กหมาดหยินหยาง ส่วนถงเย่าต่อสู้กับสือชวน ทั้งสองล้วนมีอารมณ์ร้อนวู่วาม หนึ่งใช้พลังลมหายใจปลาวาฬ หนึ่งใช้พลังศิลาหมุนรอบหักหาญกัน

หวินฉังใช้กระบี่จู่โจมว่านเสิ่ง ในมือว่านเสิ่งไร้กระบี่ แต่สายใยแฝงสำนึกกระบี่ สะกดท่ากระบี่ของหวินฉังไว้

ที่เหนือความคาดหมายเวี่ยจือหยางคือ หวินซวีไม่ได้ลงมือ เพียงนำศิษย์เกาะตะวันออกหลายคนชมดูอยู่ด้านข้าง มันไม่ลงมือ ผู้นำหมวดหมู่น้ำ อัคคี และหนองบึงจึงเฝ้าคุมเชิงอยู่ด้านข้าง ส่วนกู่เฉิงฟงกับตู้โจวคุมตัวสุ่ยเหลียนอิ่งไว้ หญิงสาวหน้าซีดขาว สองตาเหม่อลอย มองไปข้างหน้า ราวรูปสลักจากศิลา

เวี่ยจือหยางลอบตื่นตระหนก ครุ่นคิดขึ้น *'วิชากระบี่ใจปัญญาบารมีทำลายสติสัมปชัญญะผู้คน หรือว่าสุ่ยเหลียนอิ่งถูกทำร้ายอย่างลึกล้ำ กลายเป็นคนปัญญาอ่อน?'* มันคิดเข้าไปช่วยคน แต่หวินซวีเฝ้าอยู่ที่นั้น หากเข้าไปโดยผลีผลามรังแต่พาตัวติดกับ

พลันได้ยินหวินซวีร้องว่า "ล้วนล่าถอยมา" คนของเกาะตะวันออกล่าถอยจากวงต่อสู้ หลันจุยยังพัวพันหยางฟงไหลไม่เลิกรา หวินซวีแค่นเสียงอย่างเย็นชา ตวัดมือวูบ เสียงซี่คราหนึ่ง หลันจุยส่ายร่างโงนเงน ร่วงลงจากกลางอากาศ

ซูเฉิงกวงลอยตัวเข้ามารับร่างมันไว้ มองดูแวบหนึ่งแล้วทาบฝ่ามือกับจุดฉีเหมินของมัน พอแผ่พุ่งพลังออก ก็บังคับเข็มทองเล่มหนึ่งกระดอนออกมา พร้อมกับโลหิตกระเซ็นซ่านใส่ชุดขาวที่สวมใส่

สือชวนร้องบอกว่า "หวินซวี ท่านเสียทีที่เป็นประมุขเกาะหนึ่ง กลับ

ลอบทำร้ายคน”

หวินซวีกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ผู้ใดให้มันพัวพันไม่เลิกรา”

ว่านเสิ่งกล่าวว่า “หวินเต่าอ๋อง เรื่องในวันนี้ต้องชำระชดใช้”

หวินซวีทวนคำ “ชำระชดใช้” แล้วกล่าว “พวกท่านทั้งหกบุกเข้ามาพร้อมกันเถอะ”

ผู้นำแปดหมวดหมู่ทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล หวินซวียโสโอหัง กลับคิดใช้กำลังเพียงลำพังท้าสู้กับนครตะวันตก

ว่านเสิ่งข่มเพลิงโทสะไว้กล่าวว่า “ใช้พวกมากข่มเหงคนน้อย หาใช่แบบฉบับของนครตะวันตกไม่”

หวินซวียกมือเท้าสะเอวกล่าวว่า “มิใช่ใช้พวกมากข่มเหงคนน้อย หากเป็นคนน้อยข่มเหงพวกมาก” หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวเสริมว่า “ครั้งกระโน้นเหลียงซือฉินไปประกาศศักดาบนเกาะตะวันออก วันนี้เราผู้แซ่หวินจะเลียนแบบตาม”

ผู้นำแปดหมวดหมู่หันไปมองหน้ากัน ชิวเทากล่าวว่า “หากท่านสู้แพ้จะทำอย่างไร?”

หวินซวีย้อนถามว่า “ท่านต้องการให้ทำอย่างไร?” ชิวเทากล่าวว่า “ท่านต้องปล่อยตัวศิษย์เรา”

หวินซวีกล่าวว่า “นี่มีอันใดยากเย็น เราจะปล่อยตัวนางในบัดดล” พลางหันหน้าหาสุ่ยเหลียนอิ่ง ตาสาดประกายพิสดารออกมา

สุ่ยเหลียนอิ่งสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กลับคืนสู่ความแจ่มใส กวาดมองรอบข้างอย่างงุนงง เวี่ยจือหยางเห็นนางไม่ได้กลับกลายเป็นคนปัญญาอ่อนค่อยคลายใจลง

สุ่ยเหลียนอิ่งเดินถึงเบื้องหน้าชิวเทา กล่าวเบาๆ ว่า “ซือฟู่ ล้วนโทษว่าศิษย์ไม่ทันระวัง”

ชิวเทาทอดถอนใจกล่าวว่า “กล่าวไปยังมีประโยชน์ใด?” สุ่ย

เหลียนอิ่งหน้าแดงจรดใบหู น้ำตาเอ่อคลอเบ้า แบะปากคล้ายกับจะร้องไห้ออกมา

ได้ยินหวินซวีกล่าวว่า “หากพวกท่านสู้แพ้จะเป็นอย่างไร?”

ว่านเสิ่งย้อนถามว่า “ท่านเห็นว่าควรทำอย่างไร?”

หวินซวีแค่นหัวร่อกล่าวว่า “หากพวกท่านสู้แพ้ล้วนต้องตาย” คำ “ตาย” เปล่งจากปาก ประกายอำมหิตคล้ายคมดาบกระบี่ ผู้ใดสบตาด้วยล้วนพลัดตกไปในหล่มน้ำแข็ง

ว่านเสิ่งร้องบอกว่า “อย่าได้มองตามัน เคลื่อนไหวค่ายกลแปดที่สุดหมุนรอบ”

ผู้นำแปดหมวดหมู่เคลื่อนไหวตามเสียง แยกย้ายยืนหยัดตามตำแหน่ง**โป๊ยซ่วย** *(แปดทิศ)* เพ่งตามองมายังใจกลางค่ายกล พยายามหลบสายตาหวินซวี

หวินซวีแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา ชักกระบี่โบราณไท่อาออกมา พลันโผพุ่งกายขึ้น พอทิ้งตัวลง ก็อยู่ในค่ายกล จากนั้นหมุนคว้างคราหนึ่ง แปลงร่างเป็นหลายคน แทงใส่ผู้คนทั้งแปดคนละกระบี่

ผู้นำแปดหมวดหมู่พากันฟาดฝ่ามือออก พลังทั้งแปดรวมตัวเป็นลมพายุ หวินซวีก็หมุนตัวตาม คล้ายแล่นเรือตามน้ำ เคลื่อนตัวตามพลังลม หลุดพ้นจากพลังทั้งแปดสาย ลอยตัวขึ้นแทงกระบี่ใส่ว่านเสิ่ง ว่านเสิ่งจัดอยู่อันดับแรกในแปดหมวดหมู่ ทั้งเป็นศูนย์กลางของค่ายกล หากว่าฆ่าว่านเสิ่ง ค่ายกลย่อมล่มสลายไปเอง

ว่านเสิ่งกู่ร้องเบาๆ คนทั้งแปดพากันสลับเท้า เปลี่ยนแปลงสภาวะฝ่ามือ พลังทั้งแปดหมุนรอบ รวมอยู่ที่ว่านเสิ่งกับชิวเทา ว่านเสิ่งผมเผ้าหนวดเคราระพือพลิ้ว ผลักสองมือออก ชิวเทาก็ฟาดฝ่ามือพร้อมกัน พลังทั้งสองสายกระแทกใส่กระบี่ไท่อา

หวินซวีรู้สึกง่ามมือร้อนวูบ สภาวะกระบี่เบี่ยงเบน จึงรั้งกระบี่กลับ

หมุนคว้างสลายพลังฝ่ามือ อ้อมถึงข้างกายซูเฉิงกวง ทำท่าจ้วงแทงกระบี่ใส่

ซูเฉิงกวงจับจ้องมองปลายกระบี่ พร้อมกับขยับกายวูบ พลังทั้งแปดสายก็รวมตัวที่มันกับหลันจุย ความจริงแล้วผู้นำหมวดหมู่ลมและอสนีลงมือพร้อมกัน มิคาดหลันจุยรับบาดเจ็บ ความเคลื่อนไหวจึงชักช้าวูบหนึ่ง

ซูเฉิงกวงมองไปยังหลันจุย หาคาดไม่ว่าหวินซวีขวางร่างไว้ เพ่งสายตามองมา ซูเฉิงกวงใจเต้นระทึก คิดเบือนสายตไป แต่ก็สายเกินการณ์ รู้สึกสมองเลอะเลือน พลังฝ่ามือจู่โจมใส่ว่านเสิ่ง

หวินซวีคร่ำโลกถึงเพียงไหน เพียงสองกระบวนท่าก็สังเกตความเปลี่ยนแปลงของค่ายกลออก จึงแสร้งเป็นจู่โจมใส่ซูเฉิงกวง บีบบังคับให้ทั้งหมดรวมพลังที่ผู้นำหมวดหมู่ลมและอสนี แต่หลันจุยรับบาดเจ็บอยู่ก่อนไม่สามารถประสานเสริม หวินซวีฉวยโอกาสสอดแทรกเข้ามา ใช้กระบี่ใจรบกวนสมาธิของซูเฉิงกวง ใช้พลังฝ่ามือจู่โจมใส่ว่านเสิ่ง ว่านเสิ่งต้องกระอักโลหิตคำหนึ่ง หงายร่างตีลังกาออกไป

ซูเฉิงกวงร้องเรียก "**ว่านเหล่าต้า** *(อันดับหนึ่งแซ่ว่าน)*..." เห็นหวินซวีพุ่งโถมใส่ว่านเสิ่ง มันคาดเดาความคิดอีกฝ่ายออก จึงรีบติดตามไป จนใจที่วิชาตัวเบาอ่อนด้อย ถูกทอดทิ้งล้าหลังวาเศษ ได้แต่เบิ่งตามองหวินซวีจ้วงแทงกระบี่ใส่ว่านเสิ่ง

ในยามสิ้นหวัง เห็นสุ่ยเหลียนอิ่งรุดมาถึง ตะปบร่างว่านเสิ่งพุ่งถอยไป

หวินซวีแค่นเสียงดังเฮอะ คุมกระบี่ไท่อาไล่กวดตามเงาร่างทั้งสองไป

พลันได้ยินชิวเทาร้องคำ "รับกระบวนท่า" พร้อมกับปรากฏกระแสลมจู่โจมมาจากด้านหลัง หวินซวีทราบว่าเป็นอาวุธลับ จึงเบี่ยงตัวหลบเลี่ยง หางตาเหลือบเห็นลูกกลมสีขาวกลุ่มหนึ่งพุ่งผ่านข้างกาย ลูกกลมนั้นกลับ

เป็นวัตถุมีชีวิต หวินซวีใจหายวาบ บิดเอวหลบเลี่ยง ยังชักช้าวูบหนึ่ง แก้มซ้ายปวดแปลบแสบร้อนขึ้นมา

หวินซวีพลิกตัวลงสู่พื้น ยกมือลูบคลำดู ปรากฏโลหิตซุ่มไปทั้งฝ่ามือ ที่ข้างแก้มเพิ่มรอยกรงเล็บสายหนึ่ง พอเหลียวหน้ามอง เห็นลูกกลมตกลงกับพื้น กลิ้งตัวหลบหนึ่ง กลับกลายเป็นแมวเปอร์เซียขนขาวปุกปุย แยกเขี้ยวยิงฟันคำรามใส่มัน

ชิวเทายามร้อนรุ่มบังเกิดไหวพริบ ซัดแมวไปลั่วซือเหมินออกต่างอาวุธลับ กลับสามารถทำร้ายหวินซวี สุ่ยเหลียนอิ่งฉวยโอกาสเอาตัวรอด กระโดดขึ้นลงสองครา จากไปหนึ่งวา

หวินซวีทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล หันขวับไปถลึงมองชิวเทา ชิวเทาเพิ่งระบายลมหายใจโล่งอก ไม่ทันระวังตัว จึงสบตากับมัน ถึงกับสมองเลอะเลือน ต่อจากนั้นเย็นวาบที่หน้าอก เมื่อถูกแทงใส่หนึ่งกระบี่

ชิวเทาถอยกายไปสองก้าว ร่างอ่อนระทวยล้มลง ที่หน้าอกปรากฏโลหิตฉีดพุ่ง ชโลมเสื้อผ้าจนแดงฉาน

สุ่ยเหลียนอิ่งแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ กรีดร้องคำ “ซือฟู่” ชิวเทาเหลือบมองนางแวบหนึ่ง ขยับเขยื้อนริมฝีปากคิดกล่าวกระไร สุดท้ายไม่สามารถกล่าวจากปาก หลับตาลงอย่างช้าๆ

ผู้นำแปดหมวดหมู่ส่วนใหญ่มีนิสัยประหลาดพิกล มีแต่พระมารดรดินชิวเทามีจิตใจอ่อนโยน ปฏิบัติต่อผู้คนด้วยดี ดังนั้นได้รับความรักจากทั้งหมด ยามนี้เห็นนางเสียชีวิต ทุกคนล้วนโกรธแค้นแทบคลุ้มคลั่ง ฮือกันเข้ามารายล้อมหวินซวีเอาไว้

ตอนนี้ว่านเสิ่งรับบาดเจ็บ ชิวเทาเสียชีวิต ไม่สามารถก่อตั้งค่ายกลที่เหลือต่างทุ่มเทใช้ฝีมือประจำตัว โหมจู่โจมอย่างไม่คิดชีวิต

หวินซวีล่าถอยเล็กน้อย จากนั้นตอบโต้กลับไป ใช้ทั้งกระบี่ใจและกระบี่จริง หมุนคว้างอยู่หลายรอบ ทิ่มแทงทำร้ายมู่หานปิงกับโจวลี่บาด

เจ็บ สือชวนโถมเข้าช่วยเหลือ ก็ถูกทิ่มแทงล้มลง ทรวงอกด้านซ้ายปรากฏโลหิตฉีดพุ่งดุจน้ำพุ

หวินซวีขณะจะแทงซ้ำ ปู้หลิวพลันโถมเข้ามา หวินซวีแทงกระบี่กลับหลัง เสียงฉึกเมื่อแทงใส่ท้องน้อยของมัน มิคาดปลายกระบี่กระทบถูกความนุ่มนิ่ม ไม่อาจใช้กำลังได้ แทนที่จะแทงทะลุร่างคู่ต่อสู้ กลับจมลึกอยู่ข้างใน

หวินซวีใจหายวาบ หันไปถลึงมอง ใช้กระบี่ใจออก คิดครอบงำจิตใจปู้หลิว มิคาดผู้นำหมวดหมู่หนองบึงบังเกิดความคิดแลกชีวิต หลับตาแนบแน่น ใช้สองมือคว้าจับตัวกระบี่ไว้ มุมปากปรากฏโลหิตไหลหลั่งออกมา

หวินซวีแค่นเสียงด้วยโทสะ เงื้อมือหมายฟาดใส่ พลันได้ยินเสียงกู่เกรี้ยวกราด ฟังจากสุ้มเสียงแสดงว่าเป็นหวินฉัง

หวินซวีลอบร้องผิดท่า เข้าใจว่าเป็นแผนหลอกล่อซ้ายจู่โจมขวา พอเหลียวหน้าไป สร้างความขุ่นแค้นจนแทบมีควันพวยพุ่งจากร่าง เห็นสี่สุดยอดเกาะตะวันออกล้มลงสามคน หวินฉังกำลังประลองกระบี่กับเวี่ยจือหยาง ที่แขนซ้ายขาขวาปรากฏโลหิตหลั่งไหล ชโลมเสื้อกางเกงจนแดงฉาน ฮัวหมิงยืนอยู่ด้านข้าง มือถือไม้บรรทัดเหล็ก ไม่ทราบสมควรกลุ้มรุมเข้าไปหรือไม่

หลังจากที่สุ่ยเหลียนอิ่งหลุดพ้นจากวิชากระบี่ใจ เวี่ยจือหยางความจริงไม่คิดออกหน้า มิคาดหวินซวีทำลายค่ายกลแปดที่สุดหมุนรอบโดยง่ายดาย ทำร้ายว่านเสิ่งบาดเจ็บ ทั้งยังฆ่าชิวเทา ดูท่าคิดฆ่าผู้นำแปดหมวดหมู่ ล้มล้างนครตะวันตก

เวี่ยจือหยางมีการคบหากับผู้นำแปดหมวดหมู่ ไม่อาจหักใจทนดูทั้งหมดล้มตาย แต่ก็สำนึกตัวว่าไม่อาจรับมือกระบี่ใจปัญญาบารมี ยามนั้น

ครุ่นคิด *'แม่นางเยี่ยเคยบอกว่า หลักพิชัยสงครามคือหลีกเลี่ยงจุดแข็งโจมตีจุดอ่อน สำหรับกับเรา หวินซวีเป็นจุดแข็ง ส่วนยอดฝีมือเกาะตะวันออกอ่อนกว่ามากนัก'*

พอได้คิดจึงอ้อมมาทางด้านข้าง จู่โจมลงมือใส่ผู้กล้าเกาะตะวันออก เห็นซือหนันถิงถนัดในการใช้อาวุธลับ เวี่ยจือหยางกริ่งเกรงมัน จึงชิงจู่โจมใส่ ใช้ดรรชนีเลาขลุ่ยจี้ทำร้ายมันล้มลง

ถงเย่ากับหยางฟงไหลพบว่าผิดท่า กลับถูกเวี่ยจือหยางใช้ลมปราณควบคุมลมปราณ สะกดพลังลมปราณไว้ กระบวนท่าวุ่นวายสับสน เผยช่องโหว่ออกมา จึงถูกฝ่ามือมันฟาดใส่ ล้มลงกับพื้น มีแต่ฮัวหมิงตื่นตัวขึ้นสลับเท้าหลีกเลี่ยงจากการปะทะ

หวินฉังเดือดดาลสุดระงับ ชักกระบี่โถมเข้ามา เวี่ยจือหยางใช้มือซ้ายควบคุมลมปราณ มือขวาใช้กระบี่ เพียงสามกระบวนท่า หวินฉังก็ถูกทิ่มแทงสองกระบี่ โลหิตไหลหลั่งออกมา พลังลมปราณภายในกายก็พลุกพล่าน นอกจากล่าถอยแล้ว ไม่มีปัญญาจู่โจมลงมือ

เวี่ยจือหยางจงใจไม่ลงมือด้วยอำมหิต เพื่อบีบบังคับให้หวินฉังร้องขอความช่วยเหลือ หวินฉังก็หลงกล ส่งเสียงกู่ร้องออกมา หวินซวีพอพบเห็นเวี่ยจือหยาง สองตาก็แดงฉานด้วยสายเลือด บวกกับเห็นบุตรชายร่อแร่คับขัน จึงไม่คำนึงถึงการพัวพันกับปู้หลิว โยนกระบี่ทิ้ง เหินร่างรุดมา

เวี่ยจือหยางเห็นมันมาถึง ชิงหมุนตัวไป ฮัวหมิงคิดเข้าสกัด เวี่ยจือหยางปรายตาบอกใบ้ พลางเงื้อกระบี่ทิ่มแทงหลอกล่อ ฮัวหมิงไม่เห็นด้วยกับพฤติการณ์ของสองพ่อลูกตระกูลหวิน ทั้งกลัวว่าหวินซวีฆ่าผู้นำแปดหมวดหมู่ เผชิญการแก้แค้นจากเหลียงซือฉิน จึงไม่ลงมืออย่างสุดกำลัง พอเห็นสีหน้าท่าทีของเวี่ยจือหยาง ก็ทราบแน่แก่ใจ ยกไม้บรรทัดเหล็กทำท่าปิดป้อง พลางถอยกายเปิดทางให้

เวี่ยจือหยางฉวยโอกาสถลันออกไป หวินซวีก็ติดตามมาถึง ร้องถาม

ว่า "รับบาดเจ็บสาหัสหรือไม่?"

หวินฉังขบกรามกรอด ตอบว่า "ไม่หนักหนานัก" เห็นบิดารุดมาด้วยมือเปล่า จึงโยนกระบี่ในมือให้ กล่าวอย่างเคียดแค้นว่า "อย่าได้ปล่อยปละละเว้นเดรัจฉานนั้น"

หวินซวีรับกระบี่ ไล่กวดตามมา ยามโกรธแค้นเพียงคิดจัดการกับเวี่ยจือหยาง ลืมความคิดทำลายล้างผู้นำแปดหมวดหมู่ไป

เวี่ยจือหยางเห็นหวินซวีหลงกล ก็ลอบร้องคำ *'มาได้ประเสริฐ'* ในใจ พลางมุดปราดเข้าดงไม้ หวินซวีก็ติดตามเข้ามา มันฝึกวิชาเทพกระบี่เงาบินถึงขั้นผีเสื้อในฝัน ด้านวิชาตัวเบาสูงล้ำสุดยอด เข้าใจว่าสามารถติดตามศัตรูจนทัน มิคาดเวี่ยจือหยางปลูกฝีหนอนคุณไสยสำเร็จ มีฝีเท้ารวดเร็วเป็นพิเศษ หวินซวีไม่สามารถติดตามทัน

หวินซวีตื่นเต้นสงสัยยิ่ง ครุ่นคิดว่าเวี่ยจือหยางอายุยังเยาว์ ยังร้ายกาจถึงเพียงนี้ หากผ่านไประยะเวลาหนึ่ง ตนเองชราภาพเรี่ยวแรงเสื่อมโทรม ทั่วทั้งเกาะตะวันออกไม่มีผู้ใดต่อกรมันได้ จึงเร่งฝีเท้าถึงด้านหลังเวี่ยจือหยาง เสือกแทงกระบี่ใส่

เวี่ยจือหยางพลิกตัวกลับมารับศึก ทั้งสองประมือกันหลายกระบี่ แล้ววิ่งหลบหนี หวินซวีใช้วิชาพิรุณราตรีซัดเข็มทองหลายเล่มใส่เท้าของเวี่ยจือหยาง เวี่ยจือหยางฟังเสียงจำแนกตำแหน่ง หลบหลีกเข็มทองทั้งหมด พลางสะบัดมือกลับหลัง ปรากฏเงาสีเขียวหลายสายซัดพุ่งออกมา

หวินซวีไม่กล้าชะล่าใจ หลบหลีกจากเงาสีเขียว พอเหลียวหน้ามองเห็นใบสนจำนวนหนึ่งปักใส่พื้นหิมะ กลับเป็นวิชาลูกศรเขียวจ้อย สร้างความขุ่นเคืองยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น *'ยอดวิชาของปรมาจารย์กงหยางกลับตกอยู่ในมือเด็กน้อยนี้ ช่างน่าคลั่งใจนัก'*

ทั้งสองวิ่งพลางต่อสู้พลาง หวินซวีค่อยฉุกคิดขึ้น *'เด็กน้อยนี้ใช้แผนล่อเสือออกจากเขา เราไล่กวดตามมัน ย่อมไม่สามารถจัดการกับผู้นำแปด*

หมวดหมู่นครตะวันตก เราหวินซวีเป็นชนชั้นใด ไหนเลยปล่อยให้ชนชั้นผู้เยาว์จูงจมูกไป?' ดังนั้นหมุนตัววิ่งกลับไป

เวี่ยจือหยางเข้าใจว่ารอบยอดเขาก่อตั้งค่ายกล อาจกักตัวมันเอาไว้ มิคาดหวินซวีตัดผ่านดงไม้ไปโดยไร้อุปสรรค ค่อยฉุกคิดว่าผู้นำแปดหมวดหมู่บาดเจ็บล้มตาย ค่ายกลปราศจากผู้คนควบคุม ย่อมไม่อาจกักตัวหวินซวีไว้

ไม่นานให้หลัง หวินซวีกลับมายังวงต่อสู้ เห็นเหล่าผู้กล้าเกาะตะวันออกยังอยู่ แต่ผู้นำแปดหมวดหมู่หนีหายไปสิ้น จึงร้องถามว่า "คนเล่า?"

หวินฉังกล่าวว่า "หลบหนีไปแล้ว" หวินซวีกระชากเสียงว่า "เจ้ากลับเบิ่งตาดูพวกมันหลบหนีไป?"

หวินฉังไม่กล้ากล่าววาจา หวินซวีเหลียวหน้าไป เห็นหยางฟงไหลและพวกบ้างนั่งบ้างนอน มีสีหน้าท้อแท้ทอดอาลัย ฮัวหมิงก็กล่าวว่า "วิชาจี้จุดของเวี่ยจือหยางประหลาดพิกล ผู้น้อยไม่สามารถคลายจุดได้"

หวินซวีค่อยเข้าใจกระจ่าง เดินเข้าไปคลายจุดให้กับสามสุดยอดเกาะตะวันออก กล่าวว่า "พวกท่านเสาะหาสถานที่ซ่อนตัวไว้ อย่าให้เวี่ยจือหยางหาพบ"

หวินฉังร้องออกมาว่า "เพราะเหตุใด หรือยังกลัวมันด้วย?"

หวินซวีกวาดมองมันอย่างเย็นชาแวบหนึ่ง กล่าวว่า "เวี่ยจือหยางร้ายกาจยิ่ง เจ้าไม่อาจเห็นหลังมันได้ หากว่าเจ้าอยู่ด้านข้าง เราคิดขว้างมุสิกเกรงภาชนะเสียหาย ไม่สามารถลงมืออย่างเต็มที่"

หวินฉังหน้ากลับกลายเป็นม่วงคล้ำ เปลี่ยนเป็นถามว่า "ท่านพ่อคิดไปที่ใด?"

หวินซวีตอบว่า "บนยอดเขา สุ่ยเหลียนอิ่งเปิดเผยว่าเหลียงซือฉินอยู่เบื้องบน เตรียมกระทำการใหญ่ประการหนึ่ง"

หวินฉังถามว่า "เรื่องอันใด?" หวินซวีสั่นศีรษะกล่าวว่า "ขึ้นไปแล้ว

ค่อยทราบได้”

หวินฉังได้แต่กล่าวว่า “ท่านพ่อระวังตัว” จากนั้นหันกายไป เหล่าผู้กล้าเกาะตะวันออกก็ติดตามหวินฉังไป

หวินซวีฟังเสียงความเคลื่อนไหว พอเหลียวหน้าไป เห็นเวี่ยจือหยางออกจากดงไม้ จึงแค่นหัวร่อกล่าวว่า “เด็กน้อย กล้าตามเรามาหรือไม่?” กล่าวจบก้าวยาวๆ ขึ้นสู่ยอดเขา

เวี่ยจือหยางครุ่นคิดขึ้น *‘หวินซวีคิดประลองฝีมือกับลั่วเซียนเซิง แต่ลั่วเซียนเซิงอยู่ในห้วงภัยกัลป์ หากถูกหวินซวีกระตุ้นภัยกัลป์ฟ้าขึ้นมา คงยากมีชีวิตรอดได้?’*

ตอนนี้มันมีทางเลือกสองสาย หนึ่งคือกลับเมืองเป่ยผิง หนึ่งคือขึ้นสู่ยอดเขา ฟากหนึ่งเป็นน้ำใจ ฟากหนึ่งเป็นคุณธรรม ยากตัดสินใจได้ แต่จูเหว่ยไม่มีอันตรายใด เมืองเป่ยผิงก็ไม่แน่ว่าไม่อาจรักษาไว้ แต่หากเหลียงซือฉินเผชิญกับหวินซวี ต้องไม่มีทางรอดได้

สุดท้ายเวี่ยจือหยางขึ้นสู่ยอดเขา ขึ้นไปสิบกว่าวา เห็นเงาร่างหวินซวีรำไร หวินซวีมีท่าร่างรวดเร็ว ชั่วขณะก็ถึงไหล่เขา พอเหลียวหน้ามองพบเห็นเวี่ยจือหยาง จึงแสยะยิ้มพลางใช้ปลายเท้าเขี่ยก้อนหินก้อนหนึ่งเตะใส่มัน

เวี่ยจือหยางถลันหลบเลี่ยง พอช้อนตามอง พบว่าหวินซวีขึ้นไปอีกวาเศษ ยามนั้นลมหิมะทวีความรุนแรง จนผู้คนแทบลืมตาไม่ขึ้น หลังจากข้ามไหล่เขามา ลมหนาวพัดกระหน่ำราววัวคำราม เกล็ดหิมะขนาดเท่าฝ่ามือ พอกวาดใส่ใบหน้ารู้สึกปวดแปลบอยู่บ้าง

เวี่ยจือหยางบังเกิดความประหลาดใจ พอกวาดตามอง ก็พบว่าบนยอดเขาปกคลุมด้วยเมฆดำประดุจหมึก ถูกลมพัดม้วนตัว ลักษณะคล้ายหมวกสีดำใบหนึ่ง ครอบลงยังยอดเขาวู่หลิงฟง

ลมยิ่งรุนแรง หิมะยิ่งหนาหนัก แผ่นฟ้าแผ่นดินขมุกขมัว เวี่ยจือ

หยางแหงนมองยอดเขา หัวใจเต้นระทึกแทบกระดอนจากปาก ลอบร้องในใจ 'พายุกระพือพัดแล้ว'

จูเกาเซ่ออ้าปากค้าง เหม่อมองไปทางเหนือ

เห็นธงใหญ่ผืนหนึ่งพัดกระพือ ผืนธงสีขาวปักอักษรสีแดงคำ "เอี้ยน" หลังธงใหญ่เป็นทัพม้านับไม่ถ้วน หอกทวนดุจพงพนา กีบม้าตะกุยพื้นหิมะ บังเกิดเป็นเสียงดังปานฟ้าร้อง

ฉีเฟยพึมพำคำ "อ๋องแหย" ดวงตาเอ่อคลอด้วยน้ำตา ภาพที่ห่างไปกลายเป็นพร่ามัว คล้ายจริงคล้ายมายา สิบกว่าวันนี้ยืนหยัดเฝ้ารักษา คล้ายเป็นฝันร้ายที่ไม่มีวันตื่นขึ้นมา

จูเกาเซ่อร้องเรียก "ท่านแม่" สวมกอดฉีเฟยไว้ กล่าวเสียงกึ่งร่ำไห้กึ่งหัวร่อว่า "ท่านพ่อกลับมาแล้ว..."

ฉีเฟยกล่าวอย่างโล่งอกว่า "ใช่แล้ว มันกลับมาแล้ว"

เอี้ยนอ๋องรีบรุดทั้งกลางวันกลางคืน ในที่สุดกลับมาทันเวลา

ใต้ธวัชผืนใหญ่ เอี้ยนอ๋องสวมชุดเกราะถือกระบี่มั่น ควบม้านำหน้า นำทัพหน้าที่ประกอบด้วยฐานที่มั่นตวอเอี๋ยน ยังอยู่ห่างจากทัพใต้ไกลโข สายตายามกวาดมอง เห็นทัพใหญ่เคลื่อนไหววุ่นวาย กำลังเร่งจัดขบวนทัพ

เอี้ยนอ๋องยกซูกระบี่ตัดเมฆขึ้น ประกายกระบี่เคลื่อนวูบวาบดุจสายฟ้า

ขณะควบตะบึง ทัพม้าตวอเอี๋ยนกลับน้าวคันธนู ยิงธนูเต็มฟ้า คันธนูเป็นคันธนูเขาวัวของชนเผ่านอกด่าน สั้นและหยาบกว่าคันธนูแผ่นดินจงหยวน ฟั่นจากเอ็นวัว จึงมีแรงดีดสะท้อนรุนแรง ลูกธนูขนนกพุ่งผ่านระยะสามร้อยกว่าก้าวใส่ทัพใต้ดุจห่าฝน

เสียงแผดร้องพลันดัง คนและม้าล้มตายลง ทัพใต้หนึ่งนั้นไม่ทัน

จัดขบวนทัพแล้วเสร็จ สองนึกไม่ถึงว่าลูกธนูของฝ่ายตรงข้ามยิงไกลถึงเพียงนี้ จึงบาดเจ็บล้มตายแถบหนึ่ง ที่หลงเหลือแตกฮือถอยร่นไป

เอี้ยนอ๋องออกคำสั่งติดต่อกัน ทัพม้าตวอเอี๋ยนทางหนึ่งควบม้า ทางหนึ่งยิงธนู ยังไม่ทันเข้าใกล้ขบวนข้าศึก ก็ยิงธนูออกสามระลอก ทัพใต้ทิ้งศพเกลื่อนกลาด คนและม้าหลายหมื่นแตกฉานซ่านเซ็น ปั่นป่วนวุ่นวายถึงขีดสุด

ทั้งสองทัพเคลื่อนเข้าใกล้ เอี้ยนอ๋องกู่ร้องคำหนึ่ง ทัพม้าก็แบ่งกำลังออกเป็นสามสาย ฐานที่มั่นตวอเอี๋ยนตรงกลางติดตามเอี้ยนอ๋องรุกคืบหน้า จูเกาซวีนำฐานที่มั่นไท่หนิงไปทางซ้าย ซิวฟุนำฐานที่มั่นฟุอวี่ไปทางขวาอ้อมผ่านขบวนทัพใต้ไป ส่วนจางอี้นำทัพฮั่นประจำเมืองต้าหนิง จูเหนิงก็นำทัพเอี้ยนติดตามหลังฐานที่มั่นไท่หนิงกับฟุอวี่ เมื่อมองจากเมืองเป่ยผิงลงมา คล้ายหงสากางปีก เชิดหัวคลี่หางออกอย่างสวยงาม

เอี้ยนอ๋องใช้กระบี่ตัดเมฆ ฟันคนตัดหัวม้า เจาะขบวนทัพข้าศึก ทัพม้าด้านหลังบดขยี้ซ้ำ ทัพใต้ที่เบื้องหน้าล้วนแตกพ่าย บุปผาโลหิตกระเซ็นซ่านพร้อมกับหิมะ เสียงแผดร้องดังอยู่กลางลมหนาว เศษแขนขาเกลื่อนกลาดทั่วพื้นดิน

ทัพใต้ต้านทานไม่ได้ แตกฮือไปทางซ้ายขวา ยามนั้นฐานที่มั่นไท่หนิงกับฟุอวี่อ้อมมาถึงสองปีก พอเห็นเช่นนั้นจึงยิงห่าธนูออก ทั้งใช้คนน้อยสกัดพวกมาก จวบกระทั่งยิงธนูหมดสิ้น ค่อยถอยห่างไป ปล่อยให้ทัพฮั่นเมืองต้าหนิงกับทัพเอี้ยนเข้าแทนที่ ระดมยิงธนูใส่ ไม่ปล่อยให้ทัพใต้หยุดพักหายใจ

สภาวะจู่โจมนี้อยู่เหนือความคาดหมายของทัพใหญ่ กว๋ออิงกรำศึกอย่างโชกโชน มีภูมิรอบรู้กว้างขวาง พลันร้องว่า “นี่เป็นยุทธวิธีของหวังเป๋าเป่า”

หวังเป๋าเป่าเป็นยอดขุนพลของมองโกลถนัดในการใช้ทัพม้า เคยรบ

ชนะทัพหมิงหลายครา ฉีต๋ายกทัพขึ้นเหนือมาปราบมองโกล กลับติดกับของหวังเป๋าเป่า พบกับความพ่ายแพ้

ยุทธวิธีของหวังเป๋าเป่าความจริงสืบทอดจากเจ็งกิสข่าน มองโกลอาศัยทัพม้ากวาดพิชิตทั้งแผ่นดิน จูหยวนจางผุดขึ้นมาจาก**แดนเจียงหนัน** *(ฝั่งใต้ของแม่น้ำแยงซีเกียง)* ทางใต้มีม้าจำนวนน้อย ดังนั้นผู้นำทัพหมิงไม่ถนัดในการคุมทัพม้า หลังจากที่ฉีต๋าพบกับความพ่ายแพ้ เห็นว่าหากคิดเอาชนะทัพม้ามองโกล ต้องยืมหอกนั้นคืนสนอง จึงเร่งฝึกทัพม้าที่เมืองเป่ยผิง แต่ยังไม่ทันฝึกสำเร็จ ก็เสียชีวิตไปก่อน หลันอี้จึงรับช่วงสืบแทน ใช้ทัพม้าที่ฝึกขึ้นใหม่โจมตีทัพมองโกลแพ้พ่ายที่ทะเลสาบผูหวี่เอ๋อไห่ เผากระโจมทอง จับตัวท่านข่านพระสนมไป นับแต่นั้นมองโกลก็เสื่อมทรุดลง

เอี้ยนอ๋องติดตามฉีต๋าเฝ้ารักษาเมืองเป่ยผิงตั้งแต่เล็ก มันมีนิสัยห้าวหาญ นิยมขี่ม้ายิงธนูมากกว่า หลังจากเติบโตเจริญวัย ก็นำทัพม้าออกนอกด่านไปสู้รบกับทัพแกร่งมองโกล พบว่าทัพฮั่นไม่ได้ฝึกขี่ม้าตั้งแต่เล็ก ฝีมือขี่ม้ายิงธนูสู้ชาวมองโกลไม่ได้ จึงนึกอิจฉาเลื่อมใสหนิงอ๋องคุมทัพม้าตวอเอี๋ยนตลอดมา

หลังจากยึดอำนาจสั่งการทัพหนิง เอี้ยนอ๋องทดลองโจมตีทัพมองโกล พบว่าสามารถสั่งการดุจแขนขา สร้างความยินดียิ่ง การลงใต้มาครั้งนี้ จึงนำทัพม้าตวอเอี๋ยนด้วยตัวเอง ปรากฏว่ากวาดพิชิตพื้นที่นอกเมืองเป่ยผิง โจมตีทัพใต้ที่เฝ้ารักษาอยู่ทางเหนือจนแตกพ่าย ทหารที่เหลือต่างก็ถอยร่นลงใต้ไป

หลี่จิ่งหลงชมดูจนอกสั่นขวัญแขวน หันหัวม้าหมายจากไป กว๋ออิงเห็นเช่นนั้น จึงยึดสายบังเหียนไว้ ร้องถามว่า “ท่านแม่ทัพใหญ่คิดไปที่ใด?”

หลี่จิ่งหลงกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า “สู้รบบนที่ราบพ่ายแพ้ ทั้งหมดล่าถอยกลับค่ายใหญ่ อาศัยรั้วล้อมตั้งรับ”

กว๋ออิงร้องว่า “ตั้งรับ? ตั้งรับได้หรือ?”

หลี่จิ่งหลงความจริงคิดแสดงอำนาจแม่ทัพใหญ่ แต่คำพูดมาถึงมุมปาก ไม่สามารถกล่าวจากปากได้ เปลี่ยนเป็นถามว่า “ไม่เช่นนั้นจะทำอย่างไร?”

กว๋ออิงกล่าวว่า “หากตอนนี้ถอยร่น พอดีหลงกลของเอี้ยนอ๋อง หากว่าทัพใหญ่หกสิบหมื่นล่าถอย ทัพกบฏขอเพียงเข่นฆ่าตามมา จะสังหารไพร่พลทั้งหกสิบหมื่นไปสิ้น”

หลี่จิ่งหลงค่อยได้คิด กล่าวว่า “อู่ติ้งโหวกล่าวมีเหตุผล แต่ทางเหนือพ่ายพินาศ แสดงว่าไม่อาจเฝ้ารักษาได้”

กว๋ออิงกล่าวว่า “ท่านแม่ทัพใหญ่อย่าได้ดูแคลนตัวเอง ทัพแกร่งของราชวงศ์เราล้วนชุมนุมอยู่ที่นี้ ความสูญเสียเฉพาะหน้ายังไม่กระทบถึงฐานราก เหลียวดูเอี้ยนอ๋องควบม้าเป็นระยะทางหลายร้อยลี้ เมื่อมาถึงที่นี้คนและม้าล้วนอ่อนเปลี้ย เพียงอาศัยความฮึกเหิมบุกจู่โจม หลังจากนั้นความห้าวหาญสูญสลายสิ้น ในความเห็นเฉินผู้เฒ่า มิสู้ต้านทานเอี้ยนอ๋องไว้ ขอเพียงยันไว้ได้ ฝ่ายเรามีจำนวนมากกว่า ต้องมีโอกาสตอบโต้กลับไป”

หลี่จิ่งหลงกล่าวอย่างลังเลว่า “หากว่าทหารรักษาเมืองฉวยโอกาสเข่นฆ่าออกมา จะทำอย่างไร?”

กว๋ออิงกล่าวว่า “ท่านแม่ทัพใหญ่วางใจ ฉางซิงโหวสองพ่อลูกต้องไม่ตายเปล่า ทหารรักษาเมืองเป่ยผิงเฉกเช่นลูกธนูที่ยิงจนสุดล้า ไม่เป็นที่น่าวิตก”

หลี่จิ่งหลงเห็นมันมีสีหน้าคับแค้นรันทด ทราบว่ากว๋ออิงต้องจดหนี้บัญชีของเกิงปิ่งเหวินไว้ที่ตนเอง หากปล่อยให้มันฟ้องร้องต่อราชสำนัก มิสู้ฉวยโอกาสนี้ให้มันต่อสู้กับเอี้ยนอ๋องจนตกตายตามกัน หากว่าสู้แพ้ก็จะผลักความผิดไปที่กว๋ออิงโทษฐานบกพร่อง จึงรีบกล่าวว่า “อู่ติ้งโหวมีความเห็นอันสูงส่ง แต่หากคิดรวบรวมกำลังพลขึ้นมาใหม่ ต้องให้ท่านผู้เฒ่าสั่งการด้วยตัวเอง”

กว๋ออิงก็ทราบว่าหลี่จิ่งหลงไม่ประสงค์ดี แต่ตอนนี้เป็นเวลาตัดสินชี้ขาด ไม่คำนึงถึงการพิรี้พิไรกับมัน จึงรับคำสั่ง บังคับม้ากลับไปสั่งการทัพใหญ่

เยี่ยหลิงซูกลับเข้าเมือง ตรวจนับจำนวนคนพบว่าสมุนพรรคค้าเกลือบาดเจ็บล้มตายกว่าครึ่ง ฉุนอวี่อิงเสียเลือดหมดสิ้น หลงเหลือลมหายใจอันรวยริน

เยี่ยหลิงซูบังเกิดความหดหู่ใจ ร้องเรียกว่า "ท่านทูตฉุนอวี่"

ฉุนอวี่อิงลืมตาขึ้น ชั่วครู่ค่อยจดจำนางออก ต้องยิ้มอย่างหดหู่กล่าวว่า "เยี่ยปางจู่ ผู้น้อยไม่รอดแล้ว"

เยี่ยหลิงซูขมวดคิ้วกล่าวว่า "อย่าได้กล่าวเหลวไหล หมอหลวงกำลังจะมาถึง"

ฉุนอวี่อิงกล่าวว่า "ปางจู่ ผู้น้อยแม้ตายไม่เสียดายชีวิต แต่มีวาจาคิดน้อมเตือน"

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "ท่านบอกเถอะ" ฉุนอวี่อิงกล่าวว่า "ขอเตือนท่าน**อย่าคิดสร้างคุณูปการ หนึ่งชัยชนะแลกจากหมื่นโครงกระดูก*** พี่น้องทั้งหลายล้มตายมากพอแล้ว ที่ยังมีชีวิตอยู่จะประสบสภาพล่ากระต่ายเปรียวหมดสิ้น จับสุนัขล่าสัตว์ต้มกิน เอี้ยนอ๋องพอสำเร็จกิจการ ไม่แน่ว่าจะยอมรับพวกเรา ปางจู่เป็นธิดาบู๊ลิ้ม มิใช่ขุนนางบ้านเมือง ทวนเปิดเผยหลบหลีกง่าย เกาทัณฑ์ลับยากป้องกัน วันหน้าต้องระวังให้มากไว้..." มันกล่าวกระท่อนกระแท่น ไม่ทันกล่าวจบ ก็ส่งเสียงหอบหายใจ ลาโลกไปในลักษณะนี้

เยี่ยหลิงซูตะลึงลานนิ่งนาน ค่อยผุดลุกขึ้น กวาดตามองรอบข้างเห็นผู้รับบาดเจ็บมากมาย เศษแขนขากระจายเกลื่อนกลาด ที่หน้าประตู

---

* จากวรรคทองของเฉาสงสมัยราชวงศ์ถัง

เมืองสุมซากศพนับหมื่น ผู้ตายล้วนตาเบิกโพลง ตายตาไม่หลับ

เยี่ยหลิงซูร่างสั่นระริกขึ้นมา คิดอ่านในใจ *'ราชสำนักปราบเอี้ยนอ๋อง เอี้ยนอ๋องกบฏต่อราชสำนัก ต่อให้ก่อการสำเร็จ ขึ้นเป็นจักรพรรดิราชัน แต่ว่าผู้คนที่บาดเจ็บล้มตายเหล่านี้เพราะเพื่ออะไร ยังมีเราประหัตประหารฆ่าฟันเพื่ออะไร?'* นางครุ่นคิดสืบต่อ *'ไม่ว่าเพราะเพื่ออะไร ล้วนแต่ไม่คู่ควร'*

รู้สึกหน้าอกปวดแปลบ เลือดลมประดังขึ้นมา เยี่ยหลิงซูเสาะหามุมกำแพงทรุดนั่งลง ใช้กระบี่ยันพื้น ส่งเสียงไออย่างรุนแรง น้ำเลือดก็ทะลักจากปาก หยดหยาดลงยังใจกลางฝ่ามือ จนแดงฉานบาดตาเป็นพิเศษ

เยี่ยหลิงซูปาดเช็ดคราบโลหิต รู้สึกว่าตลอดทั้งร่างไร้เรี่ยวแรง นางมองดูผู้คนเคลื่อนไหวไปมา ฟังเสียงร่ำร้องครวญคราง ที่นอกเมืองยังบังเกิดเสียงโห่ร้องฆ่าฟัน เสียงปืนใหญ่สะท้านพสุธา เหนือศีรษะปรากฏลมพัดกระโชก คล้ายพยัคฆ์เสือดาวนับไม่ถ้วนร้องคำรามคำรน

ที่ห่างไปมีคนร้องเรียก "เยี่ยจื่อฮุยซื่อ.." เยี่ยหลิงซูได้ยินอย่างชัดเจน แต่ก็เหนื่อยล้าจนไม่คิดขานรับ นางกอดเข่าทั้งสอง ขดตัวเป็นก้อนกลมปรารถนาใคร่สาบสูญจากโลกในลักษณะนี้

เยี่ยหลิงซูเฝ้าครุ่นคิด *'หากมิใช่เรา คงไม่มีคนตายมากมายถึงเพียงนี้ เราเป็นดาววิบัติ ครั้งกระโน้นไม่ควรถือกำเนิดเกิดมา ตั้งแต่เล็กจนโตเราก็คิดต่อสู้ช่วงชิง แต่ว่า...ชนะแล้วจะเป็นไร สุดท้ายยังคงตายอย่างเดียวดาย เวี่ยจือหยางยังมีจูเหว่ย จูเหว่ยยังมีเวี่ยจือหยาง เราเล่า เรามีอันใด ภายหน้าตกตาย กระทั่งคนก่อหลุมฝังศพให้ยังไม่มี เราฆ่าคนมากเกินไป ฟ้าจึงลงโทษให้อยู่โดดเดี่ยวเดียวดาย...'*

นางท้อแท้ทอดอาลัย ครึ่งหลับครึ่งตื่น เจียนอยู่เจียนไป ทุกประการกลายเป็นความว่างเปล่า มีแต่ความโดดเดี่ยวเดียวดายที่กัดกร่อนกินใจ

เยี่ยหลิงซูเรียกหาอย่างแผ่วเบาว่า "เวี่ยจือหยาง"

แต่แล้วยามนั้นรอบบริเวณเงียบสงัด ผู้คนไม่ส่งเสียง ม้าไม่ร่ำร้อง ลมแผ่วเบาหิมะหยุดตก ทุกที่ทางสงัดงัน

ต่อจากนั้นแว่วเสียงขลุ่ยเสียงหนึ่งดังขึ้น ในความสดใสกังวาน แฝงความเศร้าหมองอยู่บ้าง

เยี่ยหลิงซูสะท้านตื่น พลันร่ำร้องว่า "เพลงคีตาหมุนรอบ"

ยิ่งใกล้ถึงยอดเขา เวี่ยจือหยางยิ่งระมัดระวัง ครุ่นคิดว่าหากหวินซวีจู่โจมจากเบื้องสูงลงมา จะรับมืออย่างไร ขณะครุ่นคิดพุ่งเฉียงๆ ไปหลายวา อ้อมถึงริมหน้าผาแล้วกระโดดขึ้นไป

มิคาดขึ้นถึงบนยอดเขา หวินซวียังไม่จู่โจมลงมือ กลับปรากฏลมหอบหนึ่งโชยมาปะทะหน้า ความแรงของลมทำให้มันส่ายร่างโงนเงน แทบไม่อาจทรงกายมั่น

เวี่ยจือหยางปักหลักมั่น พอเพ่งตามองต้องอุทานดังเอ๊ะออกมา

ภูมิทัศน์บนยอดเขาแปรเปลี่ยนไปสิ้น ห้องศิลาราพณาสูร เครื่องวัดกระแสลมก็ไม่ทราบไปที่ใด ลมพายุม้วนพัดขึ้นฟ้า ผลักดันกลุ่มเมฆ เหลียงซือฉินนั่งขัดสมาธิอยู่ใต้ตาลม ผมเผ้าเสื้อผ้าโชยพัดพลิ้ว สีหน้าสงบนิ่ง ลมพายุพอกวาดผ่าน ก้อนหินพัดปลิวเวียนว่อน

หวินซวียืนอยู่ริมหน้าผา ปลายกระบี่ชี้ลงสู่พื้น จับจ้องมองเหลียงซือฉินอย่างตื่นเต้นสงสัย พลันฉกฉวยโอกาสฝ่ากระแสลมสืบเท้าไปหลายก้าว อ้อมถึงด้านหลังเหลียงซือฉิน เสียงซี่เมื่อจ้วงแทงกระบี่ใส่ต้นคอของมัน

เสียงติงเมื่อเวี่ยจือหยางเร่งรุดมาถึง ขวางกระบี่ต้านทาน ทั้งสองประมือกันหลายกระบี่ ดวงตาหวินซวีพลันทอประกายพิสดาร เวี่ยจือหยางไม่ทันหลบสายตา พอสบตากับมัน ก็สติเลอะเลือนขึ้นมา รู้สึกมีพลังกระบี่จู่โจมถึงคอหอย จึงหงายร่างพุ่งถอยไปด้านหลัง สองเท้ากลับเหยียบใส่

อากาศธาตุ ที่แท้ออกพ้นจากหน้าผา จึงรีบพลิกตัวแทงกระบี่ใส่ผนังผาชะลอสภาวะตกหล่นลงเอาไว้

หวินซวีความจริงคิดทิ่มแทงสังหารเครื่องกีดขวางนี้ในคราเดียว แต่ว่ามันใช้กระบี่ใจสยบศัตรูไว้ชัดๆ กลับถูกมันหนีรอดได้ จึงติดตามถึงริมหน้าผา เบิ่งตามองลงไป

ลมหิมะโชยพัด เบื้องล่างเป็นสีขาวเวิ้งว้าง หวินซวีเพ่งสายตามองยังไม่อาจเห็นชัดตา ขณะหงุดหงิดใจ พลันรู้สึกตัวเหลียวหน้ามอง เห็นเวี่ยจือหยางอ้อมขึ้นมาจากด้านข้าง มันขบคิดแล้วกระตุกสายรัดเอวออกมาผูกตาไว้ จากนั้นสืบเท้าไปหนึ่งก้าว ถือกระบี่ขวางอยู่ระหว่างเหลียงซือฉินกับหวินซวี

หวินซวีแค่นหัวร่อกล่าวว่า "ใช้กระบี่ตาบอดอีก? กลัวว่าตายไม่เร็วพอหรือ?" พลางลอยตัวขึ้น แทงกระบี่ใส่

เวี่ยจือหยางถูกบีบคั้นอับจนปัญญา หากว่าใช้ดวงตา ก็ไม่อาจต้านทานกระบี่ใจปัญญาบารมีได้ จำต้องฝากชีวิตไว้กับใบหูทั้งสอง

ในคัมภีร์เทพคีตนิรมิตมีเคล็ดวิชาหนึ่ง นั่นคือฝึกโสตประสาทอันปราดเปรียว สำหรับสดับฟังสำเนียงฟ้า สำเนียงดิน สำเนียงมนุษย์ สดับฟังสุ้มเสียงและไร้เสียง สดับฟังเสียงฟ้าร้อง สดับฟังเสียงเลือดลม เวี่ยจือหยางพอละทิ้งสายตา โสตประสาทก็เพิ่มพูน แม้อยู่ท่ามกลางลมพายุ ยังสามารถได้ยินเสียงพลังลมปราณโคจรหมุนเวียนในร่างคน

หวินซวีย่อมไม่ต้องพูดถึง เวี่ยจือหยางพอสดับฟัง ก็ได้ยินเสียงโคจรพลังลมปราณของเหลียงซือฉิน พบว่าเหลียงซือฉินเปลือกนอกสงบนิ่งดังหินผา ภายในกายกลับปรากฏพลังลมปราณหลายสิบสายโลดตะบึง ทะลุร่างออกมาเชื่อมโยงกับแผ่นฟ้า

เนื่องเพราะศัตรูเข้มแข็งเผชิญหน้า เวี่ยจือหยางไม่มีเวลาขบคิดโดยละเอียด ความรวดเร็วของการใช้กระบี่ของหวินซวี ยังยิ่งกว่าม้าขาวลอด

ช่องว่าง มาตรว่าเวี่ยจือหยางฝึกวิชาตรวจสอบฝีมือฝ่ายตรงข้ามออก ยังไม่ทันปรับเปลี่ยนกระบวนท่า จึงตกเป็นเบี้ยล่าง มีสภาพทุลักทุเล หากมิใช่มือซ้ายใช้วิชาควบคุมลมปราณ คงถูกกระบี่ของหวินซวีตรึงติดกับพื้นแล้ว

หวินซวีรุกไล่ทุกฝีก้าว ใช้กระบี่ไวบีบคั้นเวี่ยจือหยางถึงริมหน้าผา เสียงลมพัดผ่านหน้าผา ต่างกับพัดใส่ที่ราบ เวี่ยจือหยางพอฟังก็ล่วงรู้สภาพรอบข้าง คิดผละจากริมหน้าผา จนใจที่สภาวะกระบี่ของหวินซวีคล้ายลมคลุ้มฝนคลั่ง คิดบีบบังคับมันพลัดตกลงจากหน้าผา กระบี่ของทั้งสองพอปะทะ เวี่ยจือหยางก็ถูกแทงที่หลังมือจนโลหิตหลั่งไหล ไม่สามารถถือกระบี่วชิระมั่น ปล่อยให้บินคว้างตกลงจากหน้าผา

ความจริงสู้ไม่ได้อยู่แล้ว ยามนี้กระทั่งกระบี่วิเศษยังหลุดจากมือ เวี่ยจือหยางจึงตกอยู่ในห้วงคับขันถึงขีดสุด ยามร้อนรุ่มใจต้องกรีดมือวาดเท้า หยิบยืมลมหิมะ ใช้วิชาเทพลีลาออกมา ใช้พลังฝ่ามือ กระแสลมเท้าใส่ร่างหวินซวี คล้ายปรากฏเส้นด้ายที่มองไม่เห็น คอยรั้งดึงพลังลมปราณภายในกายมัน

หวินซวีทราบว่าเวี่ยจือหยางมีความสามารถในการควบคุมลมปราณ จึงคอยระวังอยู่ตลอดเวลา เลือดลมภายในกายพอมีอาการพลุกพล่าน จึงโคจรพลังต่อต้าน หาคาดไม่ว่าเวี่ยจือหยางยามร้อนรุ่มทุ่มเทใช้ทั้งมือเท้าฉุดดึงเส้นลมปราณสี่แห่งพร้อมกัน หวินซวีจึงควบคุมดูแลไม่ทั่วถึง

พลังลมปราณของมันพอสับสนวุ่นวาย ท่ากระบี่ที่ใช้ก็ขาดความแม่นยำ เวี่ยจือหยางฟังจากเสียงลม ก็เบี่ยงศีรษะหลบเลี่ยงจากคมกระบี่ สะกิดเท้าใส่ริมหน้าผา หมุนคว้างอ้อมผ่านร่างของหวินซวี กลับมายังพื้นที่ราบบนยอดเขา

หวินซวีสะกดเลือดลมไว้ หันกายมากล่าวว่า “เจ้าไม่มีกระบี่แล้ว ยังต่อสู้อันใด?”

เวี่ยจือหยางยิ้มออกมากล่าวว่า “ในใจข้าพเจ้าไม่มีกระบี่ ในใจมี

กระบี่”

“ในใจมีกระบี่? เพ้ย เจ้าก็คู่ควรใช้กระบี่ใจ?”

“คู่ควรหรือไม่ ทดสอบดูจะทราบเอง”

หวินซวีบันดาลโทสะ สะบัดกระบี่จู่โจม เวี่ยจือหยางหลบหลีกคมกระบี่ เคลื่อนไหวมือราวกับปาดพิณย่ำกลอง เขี่ยแล้วกดวูบ สองเท้าเตะกราดเป็นเงาพร่าพราย ไม่ทราบเตะออกกี่เท้า

หวินซวีพบว่าผิดท่า ในมือเวี่ยจือหยางปราศจากกระบี่ แทนที่จะอ่อนแอกลับกล้าแข็ง ท่าร่างรวดเร็วยิ่งกว่า ลงมือเห็นผลยิ่งกว่า ยามยกมือวางเท้า ก็รบกวนพลังลมปราณของหวินซวี ถึงแม้ว่าสะกดไว้ได้ แต่เนื่องเพราะแบ่งใจเป็นสองส่วน เพลงกระบี่ก็ลดทอนลง

ขณะที่ถือกระบี่ เวี่ยจือหยางเอาแต่คิดรับมือกับท่ากระบี่ของหวินซวี แต่เมื่อเผชิญกับมือกระบี่เช่นหวินซวี ต่อให้ใช้ห้าขั้นตอนหยุดยั้งยุทธ์ ยังต่างกันอย่างลิบลับ เวี่ยจือหยางประลองกระบี่กับมัน เท่ากับใช้จุดด้อยสู้กับจุดแข็ง จึงถูกสะกดทุกวิถีทาง แม้แต่วิชาควบคุมลมปราณก็ไม่อาจใช้ออกอย่างเต็มที่

ยามนี้พอสูญเสียกระบี่ เท่ากับปลดเครื่องพันธนาการออก เวี่ยจือหยางไม่คิดประลองกระบี่อีก หากแต่ทุ่มเทสมาธิจิตใจกับการควบคุมลมปราณ ใช้วิชามือเปล่าชิงอาวุธ กลับบังเกิดผลพิสดาร วิชาฝีมือของหลิงเต้าหยินเป็นอีกแนวทางหนึ่ง เวี่ยจือหยางยังได้รับการชี้แนะจากเหลียงซือฉิน บัญญัติเป็นวิชาควบคุมลมปราณ จนอยู่เหนือบุคคลรุ่นก่อน

หวินซวีแม้มีภูมิรอบรู้กว้างขวาง พอเผชิญกับวิชาพิสดารนี้ ยังไม่มีวิธีจู่โจมทำลาย มันใช้ท่าไม้ตายติดต่อกัน ล้วนถูกรบกวนรังควาน มิเพียงทำร้ายคนไม่ได้ กลับบังเกิดเลือดลมพลุ่งพล่าน ผ่านไปหลายสิบกระบวนท่า กำลังภายในไม่ต่อเนื่อง บังเกิดความอ่อนเพลียขึ้น ต้องขู่คำรามว่า “เด็กน้อย เจ้าใช้คาถาอาคมใด?”

เวี่ยจือหยางยังไม่ได้ตั้งชื่อวิชา พอฟังจึงเกิดปฏิภาณวูบ กล่าวว่า “นี่เป็นวิชาพิณฟ้า”

หวินซวีงงงันวูบกล่าวว่า “พิณฟ้า? หมายความว่ากระไร?”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ใช้พลังลมปราณต่างสายพิณ ดีดปาดตามอำเภอใจ หมายความว่าพลังบนเส้นลมปราณของท่านเป็นสายพิณของข้าพเจ้า”

กล่าวพลางกดสองมือ กรีดนิ้วทั้งสิบ หวินซวีรู้สึกว่าเส้นลมปราณสั่นสะท้าน พลังลมปราณไม่เชื่อฟังคำสั่ง จึงรีบรั้งกระบี่ล่าถอย ปากยังไม่ยอมรับความพ่ายแพ้ กล่าวว่า “พิณฟ้าอุบาทว์อันใด ล้วนคุยโอ่โอ้อวด”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ท่านทดสอบพิณฟ้าแล้ว ลองลิ้มชิมรสชาติของกลองนภาดู”

หวินซวีทวนคำ “กลองนภา?” เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ยึดถือจุดทั้งหลายต่างกลอง กระหน่ำตามอำเภอใจ”

พลางตบฟาดสองมือ ตวัดปลายเท้าขึ้นลง หวินซวีรู้สึกว่าจุดสำคัญทั่วร่างบัดเดี๋ยวร้อนบัดเดี๋ยวหนาว เต้นตุบตับขึ้นมา ต้องหน้าแปรเปลี่ยนไป สะกดความผิดปรกติของจุดต่างๆ ไว้ ไม่ทันระวังว่าเวี่ยจือหยางถลันเข้ามา มือขวาเกี่ยววูบ ปัดป่ายกระบี่ของมันพ้นห่าง กราดฟาดฝ่ามือซ้ายออก ฟาดถูกทรวงอกของหวินซวี

หวินซวีลอยลิ่วไป ฝืนใจยืนหยัดมั่น ตำแหน่งที่ถูกฝ่ามือฟาดใส่ปวดแปลบจับใจ เวี่ยจือหยางกระโดดตามติด หวินซวีเงื้อกระบี่คิดทิ่มแทงออก เวี่ยจือหยางกรีดมือวาดเท้า ชักจูงพลังลมปราณ ปลุกกระตุ้นจุดสำคัญของอีกฝ่าย หวินซวีถูกสะกดทั้งภายนอกภายใน มีสภาพคล้ายหุ่นไม้ตัวหนึ่ง เรี่ยวแรงและพลังลมปราณล้วนไม่เชื่อฟังคำสั่ง แม้แต่เพลงกระบี่ก็สะเปะสะปะ ตัวกระบี่เบี่ยงเบนออกนอก เผยช่องโหว่ที่ทรวงอกท้องน้อย

เวี่ยจือหยางฟันมือเฉียงๆ ฟันถูกข้อมือของหวินซวี หวินซวีรู้สึกว่า

ข้อแขนสั่นสะท้าน ครึ่งซีกร่างชาด้าน เสียงเคร้งเมื่อกระบี่ร่วงลงกับพื้น เวี่ยจือหยางตวัดเท้าขึ้น เตะถูกท้องน้อยของหวินซวี หวินซวีรู้สึกมีเลือดลมประดังขึ้นถึงลำคอ อ้าปากกระอักโลหิตคำหนึ่ง ร่างลอยพ้นจากหน้าผา แผดร้องคำหนึ่งก็ขาดหายไป

ในที่สุดเวี่ยจือหยางโค่นศัตรูเข้มแข็งลง จึงดึงผ้าปิดตาลงมา กระแทกนั่งกับพื้น มองไปยังเบื้องล่าง ในใจนึกเสียใจขึ้นมา ไม่ว่าอย่างไร หวินซวีถือเป็นบิดาบังเกิดเกล้าของเยี่ยหลิงซู ตอนนี้แม้ไม่ตายก็พิการ ภายหน้าพบกับเยี่ยหลิงซูจะมีคำว่ากล่าวอย่างไร จากนั้นครุ่นคิด หากหวินซวีเป็นฝ่ายชนะ ผู้ตายจะเป็นเวี่ยจือหยาง ทั้งยังพ่วงชีวิตของเหลียงซือฉินเข้าไป

นึกถึงตอนนี้ เวี่ยจือหยางต้องเหลียวหน้ามอง เห็นเหลียงซือฉินลืมตาขึ้น มองไปยังที่ไกลตา กล้ามเนื้อใบหน้าสั่นกระตุก ใต้ผิวกายคล้ายปรากฏงูมังกรเลื้อยคลาน พลังลมปราณคล้ายกับจะทลายออกจากร่าง

เวี่ยจือหยางเคยเห็นสภาพเช่นนี้มา ตอนที่อยู่ในวังต้องห้าม ภัยกัลป์ฟ้าของเหลียงซือฉินปะทุขึ้น ก็มีอาการเช่นนี้เอง

เวี่ยจือหยางกระโดดปราดขึ้น เงี่ยหูสดับฟัง ต้องบังเกิดความตื่นตระหนกอีกครา พบว่าเหลียงซือฉินปลดปล่อยพลังลมปราณออกจากร่าง ชำแรกเข้าสู่ฟ้าดิน ก่อกวนจนลมเมฆเปลี่ยนสี หากบอกว่าลมพายุที่ก่อหวอดเป็นม้าสวรรค์ พลังหกว่างเปล่าหมุนรอบก็เป็นสายบังเหียนขนาดใหญ่ บังคับลมพายุเปลี่ยนทิศทาง ทั้งเสริมความรุนแรงกว่าเดิม

เหลียงซือฉินพอควบคุมชีพจรลมไว้ พลังหกว่างเปล่าหมุนรอบก็เปล่งอานุภาพถึงขีดสุด คล้ายงูที่ลอกคราบ ผีเสื้อที่ทลายดักแด้ออกมา ถูกชีพจรลมรั้งดึงออกจากร่างเจ้าของ พัดพาไปตามลม มนุษย์เทวะผู้นี้เข้าสู่สภาพเสื่อมโทรม ใกล้จะพังภินท์พินาศ กระดูกทั่วร่างลั่นเกรียวกราว ดวงตาใบหูจมูกปากมีน้ำเลือดไหลซึมออกมา

เวี่ยจือหยางร้องเรียก "ลั่วเซียนเซิง" เหลียงซือฉินคล้ายรู้สึกตัว เหลียวหน้ามองมา พอเห็นเวี่ยจือหยาง ก็เผยอยิ้มอย่างหดหู่

เวี่ยจือหยางจับรอยยิ้มนี้ออก เหลียงซือฉินหยิบยืมลมล้มเหลว ภัยกัลป์ฟ้าปะทุขึ้น ไม่ว่ามาตุภูมิแผ่นดิน ล้วนมลายกลายเป็นอากาศธาตุ

เวี่ยจือหยางพลันบังเกิดความคิดแวบหนึ่งขึ้น สืบเท้าทวนลมพายุออกไปหนึ่งก้าว กรีดวาดมือดีดพิณฟ้า ย่ำกลองนภา ทุ่มเทใช้แรงกายแรงใจทั้งหมด เข้าสะกดพลังลมปราณที่พลุกพล่านของเหลียงซือฉิน

วิชาควบคุมลมปราณมีต้นกำเนิดจากวิชาเทพเหินฟ้าในคัมภีร์เทพคีตนิรมิต เพราะเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บของเยี่ยหลิงซู ค่อยมีความสำเร็จอยู่บ้าง หลังจากทบทวนใช้ออก จึงเกิดความชำนาญ จวบกระทั่งต่อสู้กับหวินซวี พอถึงที่สุดก็เปลี่ยนพลิก ในที่สุดพบกับความสำเร็จ ที่ตั้งชื่อพิณฟ้ากลองนภา ไม่ได้อวดโอ่เกินจริง อาศัยวิชาฝีมือทั้งสองแขนงนี้ สามารถพิชิตไปโดยไร้ผู้ต่อต้าน

แต่หากคิดสะกดพลังหกว่างเปล่าหมุนรอบ เวี่ยจือหยางมีความรู้สึกว่ายังไม่พอ มันยิ่งใช้วิชาควบคุมลมปราณ พลังลมปราณของเหลียงซือฉินก็ทวีความกล้าแข็ง พอเผชิญพบกัน พลังหกว่างเปล่าหมุนรอบยิ่งกระพือฮือโหม ร่างของเหลียงซือฉินก็ลอยขึ้นไป ขัดกับหลักธรรมชาติ จนลอยอยู่กลางอากาศ

เวี่ยจือหยางเคยเห็นสภาพเช่นนี้ หลังจากนั้นเหลียงซือฉินอาละวาดจนวังต้องห้ามแทบถล่มทลาย แต่ตามคำบอกของมัน ภัยกัลป์ฟ้าในตอนนั้นไม่อาจเทียบเปรียบกับตอนนี้ หากปะทุซ้ำสอง อานุภาพจะเพิ่มพูนเป็นสิบเท่า ไม่เพียงเหลียงซือฉินถูกทำลายเป็นผุยผง เวี่ยจือหยางอยู่ใกล้กับมัน ก็ยากรอดพ้นจากชะตากรรม

เวี่ยจือหยางทุ่มเทความสามารถประดามี ควบคุมพลังลมปราณที่พลุกพล่าน แต่คล้ายไส้เดือนขย่มต้นไม้ มิเพียงไม่อาจควบคุมกัลป์หก

ว่างเปล่า ในทางกลับกัน พลังลมปราณของมันพลุ่งขึ้นถึงจุดไป๋ฮุ่ยบนขม่อม ก่อกวนจุดตันเถียนท้องน้อย จนหน้าอกอึดอัด แทบกระอักโลหิตออกมา

จากนั้นเวี่ยจือหยางฉุกคิดขึ้น *'ไม่ถูกต้อง เรามิใช่ต่อต้านกัลป์หกว่างเปล่า หากแต่สลายพลังอันดุร้ายของมัน ก่อนหน้านี้คิดใช้ความเข้มแข็งสะกดพลังอันกล้าแข็ง กลับเกิดผลตรงกันข้าม ควรคล้อยตามสภาวะจึงถูกต้อง'*

มันรักษาอาการบาดเจ็บให้กับเยี่ยหลิงซู รู้จักปรับพลังให้สมดุล ชักจูงพลังในเส้นลมปราณให้โคจรหมุนเวียนตั้งแต่แรก เพียงแต่เยี่ยหลิงซูหลังจากรับบาดเจ็บบอบช้ำ พลังลมปราณอ่อนโทรม ง่ายแก่การชักจูง แต่กัลป์หกว่างเปล่าหมุนรอบคล้ายคลื่นคลุ้มระลอกคลั่ง แทนที่จะชักจูงสำเร็จกลับถูกจู่โจมทำร้าย

เวี่ยจือหยางผนึกสมาธิสดับฟัง สำรวจเส้นทางความเปลี่ยนแปลงของกัลป์หกว่างเปล่าหมุนรอบ พบว่าพลังชีวิตแม้บ้าคลั่ง แต่ยังตรวจพบว่าบัดเดี๋ยวรวมตัวบัดเดี๋ยวแตกกระจาย กลายเป็นหกสาย แล้วรวมตัวเป็นหนึ่ง

กัลป์หกว่างเปล่าหมุนรอบความจริงเกิดจากการหลอมรวมพลังทั้งแปดหมุนรอบ ก่อนที่เหลียงซือฉินจะประสบภัยกัลป์ ความจริงรวมพลังทั้งแปดเข้าด้วยกัน ดังนั้นหากคิดต่อต้านภัยกัลป์ฟ้า ต้องรวมพลังทั้งแปดเข้าเป็นหนึ่ง หากปล่อยให้แตกกระจาย จะเป็นวาระสุดท้ายของมัน

ดังนั้นพลังลมปราณบัดเดี๋ยวรวมตัวบัดเดี๋ยวกระจาย เป็นเพราะเหลียงซือฉินพยายามรวบรวมพลังทั้งแปดเข้าด้วยกัน เพื่อต่อต้านกับภัยกัลป์ฟ้า แต่ยิ่งมายิ่งแตกกระจาย มีสภาพเฉกเช่นคันธนูที่น้าวจนสุดล้า

เวี่ยจือหยางพอจับช่องทางออก ก็ครุ่นคิดขึ้น *'คิดรวมพลังทั้งแปดเข้าด้วยกันยากเย็น มิสู้ฉวยโอกาสที่พลังทั้งแปดแตกกระจายออก แยกย้าย*

จู่โจมทำลายทีละเส้น'

ดังนั้นใช้วิชาพิณฟ้าออก เกาะเกี่ยวพลังสายหนึ่งไว้ จนพลังลมปราณสั่นกระตุก เหลียงซือฉินต้องเลิกคิ้วขึ้น สีหน้าทอแววเคลือบแคลงสงสัย

เวี่ยจือหยางพอลงมือประสบผล ก็ไม่รีรอลังเล ยึดถือพลังทั้งแปดหมุนรอบเป็นสายพิณหกเส้น ใช้ฝีมืออันแยบคายสะกดกรีดปาด จนหลุดพ้นจากความสับสน เข้าสู่จังหวะจะโคนของตัวเอง วิธีนี้คล้ายกับห้าขั้นตอนหยุดยั้งยุทธ์ ได้แก่ฟังเสียงลม ทำลายจังหวะ เข้าสู่ทำนอง เพียงแต่ตัดช่วงรบกวนเชิงยุทธ์ทิ้งไป ไม่ได้ทำการต่อต้าน หากแต่ชักจูงให้เข้าสู่วิถีแห่งธรรมชาติ

เหลียงซือฉินก็ล่วงรู้เจตนาของเวี่ยจือหยาง จึงควบคุมพลังลมปราณตามจังหวะจะโคนของเวี่ยจือหยาง เมื่อประสานอีกแรงหนึ่ง ก็ช่วยประหยัดเรี่ยวแรงให้กับเวี่ยจือหยาง รู้สึกความคิดปลอดโปร่งสมองแล่น อาศัยวิชาพิณฟ้าดีดบรรเลงเพลงเทพคีตาหมุนรอบออกมา

เคล็ดวิชาหกว่างเปล่าหมุนรอบความจริงมาจากวิถีแห่งความสมดุลของชีคุนหลุนเหลียงเซียว หากว่าจิตแห่งธรรมเป็นเอกภาพ ก็ปรับเกลี่ยพลังทั้งแปด ควบคุมหกว่างเปล่าได้ไม่ยากนัก แต่ว่าคนถึงสุดทางวิถีไร้ขอบเขต ใจคนแปรผันโดยง่าย เนื่องเพราะชีวิตประสบเคราะห์กรรม อายุสูงวัยปณิธานเสื่อมถอย เป็นเหตุให้ไม่อาจรักษาจิตแห่งธรรม เกิดความไม่สมดุลขึ้น ที่ว่าภัยกัลป์ฟ้าคือพลังฝีมือเพิ่มพูน แต่จิตใจไม่ปรับเปลี่ยนตามตนเองขาดพร่องอีกฝ่ายเพิ่มพูน จนกลายเป็นเงื่อนตายที่แก้ไม่ออก

ส่วนวิชาดนตรีการเป็นการประสมรวมห้าเสียงเจ็ดทำนอง ประสานเสริมกันและกัน เหลียงซือฉินอาศัยการศึกษาดนตรีการ ค้นหาแรงบันดาลใจ เสริมชดเชยจิตแห่งธรรมที่ขาดไป แต่ว่ามันจมปลักอยู่กับบุญคุณความแค้นกาลก่อน ในใจเกิดความขัดแย้งนานัปการ จิตแห่งธรรมกระจัดพลัด

พราย ยามนี้นอกจากหยิบยืมกำลังจากภายนอก มีแต่หนทางตายสายเดียว เวี่ยจือหยางยังหนุ่มแน่น เต็มไปด้วยพลังชีวิต เพลงเทพคีตาหมุนรอบที่ดีดออกมาเต็มไปด้วยสีสันอันแพรวพราว จังหวะจะโคนสอดรับกัน พอดีสอดคล้องกับวิถีแห่งความสมดุล

เวี่ยจือหยางไม่ทันดีดจนจบเพลง พลังลมปราณอันปั่นป่วนอ่อนโทรมลง บนยอดเขาวู่หลิงบังเกิดภาพประหลาดแปลกตาฉากหนึ่ง เวี่ยจือหยางเหนี่ยวรั้งกัลป์หกว่างเปล่าหมุนรอบไว้ เหลียงซือฉินกลับเกาะกุมตาลมไม่ปล่อย ชั้นเมฆบนท้องฟ้ายิ่งเข้มข้น จนดำมืดมิเห็นก้น คล้ายเนตรมหึมาบนท้องฟ้า จับจ้องมองมายังโลกมนุษย์

เหลียงซือฉินค่อยมีเวลาหยุดพักหายใจ ผงกศีรษะต่อเวี่ยจือหยาง แต่แล้วหน้าแปรเปลี่ยนไป เบิ่งตาทั้งสองจ้องจับที่ด้านหลังของเวี่ยจือหยาง เวี่ยจือหยางก็ได้ยินเสียงความเคลื่อนไหว จึงเหลียวหน้าไป เห็นหวินซวีหลั่งโลหิตโชมกาย ปีนป่ายกลับขึ้นมาบนยอดเขา เก็บกระบี่ที่ตกหล่นขึ้นมา ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันโถมใส่มัน

เวี่ยจือหยางแบ่งมือข้างหนึ่งตบฟาดออก ฝ่ามือนี้แฝงเคล็ดวิชากลองนภา หวินซวีรู้สึกว่าจุดทั้งหลายได้รับความสั่นสะเทือน ร่างคล้ายเภรีขนาดใหญ่ หัวใจเต้นตูมตาม สมองและแก้วหูก็บังเกิดเสียงคงคงประหลาดพิกล

มันพลัดตกลงจากหน้าผา รับบาดเจ็บสาหัส ทั้งถูกพลังพิสดารสะกดไว้ เจ็บปวดทรมานสุดเปรียบปาน แต่ก็ดูออกว่าเวี่ยจือหยางกับเหลียงซือฉินตกอยู่ในห้วงคับขัน ไม่อาจแบ่งแยกสมาธิ คิดฆ่าศัตรูทั้งสองนี้ นี่เป็นโอกาสที่พันปียากพบพาน จึงสะกดกลั้นความเจ็บปวด สืบเท้าเข้าหาเวี่ยจือหยางทีละก้าว เงื้อกระบี่ขึ้น จ่อมายังคอหอยของเวี่ยจือหยาง

เวี่ยจือหยางแม้มีความสามารถสูงเทียมฟ้า ก็ไม่สามารถแบ่งกระแสจิตเป็นสองท่อน ทางด้านนี้พอต้านทานหวินซวีไว้ ทางด้านพิณฟ้าก็ขาด

สะบั้น เหลียงซือฉินตกอยู่ในภัยกัลป์ฟ้าอีกครา เวี่ยจือหยางอยู่หว่างกลางยอดฝีมือทั้งสอง ต้องหลั่งเหงื่อดุจห่าฝน ใจสะท้านปานจะขาดรอน

เห็นปลายกระบี่ของหวินซวียิ่งมายิ่งใกล้ สายตาทั้งสี่ข้างของทั้งสองประสานสบกัน หวินซวีแสยะยิ้มออกมา เวี่ยจือหยางอับจนปัญญาได้แต่หลับตาลง

หวินซวีขยับข้อมือ ขณะจะจ้วงแทงกระบี่ออก พลันบังเกิดเสียงดังซี่ ปลายกระบี่ท่อนหนึ่งทะลุอกออกมา หวินซวีมองดูปลายกระบี่ท่อนนั้น สีหน้าทอแววตื่นเต้นสงสัย พลันทิ้งกระบี่ร่วงหล่น ถลาล้มไปข้างหน้า ชนถูกไหล่ซ้ายของเวี่ยจือหยาง จากนั้นล้มลงดุจดินเหลวกองหนึ่ง

เวี่ยจือหยางรู้สึกถึงความผิดปรกติ จึงลืมตาขึ้น เห็นสุ่ยเหลียนอิ่งถอนดึงกระบี่วชิระจากร่างหวินซวี ลืมตามองดูท้องฟ้าอย่างตื่นตะลึง

เวี่ยจือหยางเหลียวหน้ามองตาม เห็นเหลียงซือฉินมีสีหน้าเจ็บปวดรวดร้าว แขนขาสั่นกระตุก ร่างยิ่งลอยยิ่งสูง คล้ายกับจะถูกลมหอบพัดไป

เวี่ยจือหยางระงับสติ ใช้วิชาพิณฟ้าเหนี่ยวรั้งพลังทั้งแปดหมุนรอบไว้ บรรเลงเพลงเทพคีตาหมุนรอบอีกครา ครั้งนี้ไม่มีสิ่งกีดขวาง ในที่สุดบรรเลงจนจบเพลง จากนั้นบรรเลงอีกเที่ยวหนึ่ง ค่อยกำราบกัลป์หกว่างเปล่าหมุนรอบลงได้ พลังทั้งแปดกลับคืนสู่ตำแหน่งเดิม

เมื่อบรรเลงเที่ยวที่สองจบลง เหลียงซือฉินค่อยพลิ้วร่างลงมา ทรุดนั่งขัดสมาธิ ภาพลักษณ์เคร่งขรึมสำรวม ตลอดทั้งร่างเปล่งประกายอันเรืองรอง คล้ายผ่านการผลัดกระดูกชุบตัวใหม่

สุ่ยเหลียนอิ่งชมดูจนตะลึงลาน ร้องเรียก "**เฉิงจู่** *(เจ้านคร)*" พลางคุกเข่าลง ไม่กล้าเงยหน้าขึ้น

เวี่ยจือหยางค่อยรวมรั้งพลังคืนสู่จุดศูนย์ กวาดตามองรอบข้าง พบว่าตาลมหายวับ บนยอดเขากลับคืนสู่ความกระจ่าง ต้องร้องโพล่งว่า "ลมหยุดพัดแล้ว?"

เหลียงซือฉินลืมตาขึ้น ชี้มือไปกล่าวว่า “ไม่ อยู่ทางด้านนั้น”

เวี่ยจือหยางเงยหน้าขึ้น เห็นท้องฟ้าเหนือเมืองเป่ยผิงปรากฏเมฆดำก่อตัว ลมพายุกำลังตั้งเค้า

เวี่ยจือหยางบังเกิดความคิดประการหนึ่ง นึกถึงจูเหว่ยขึ้นมา ไม่ทราบเพราะเหตุใด ส่วนลึกของจิตใจสั่นสะท้านสุดระงับ

ทัพเอี้ยนเกิดอาการอ่อนเปลี้ย ทัพใต้ไม่ได้แตกพ่ายตามที่คาดคิดไว้

ชุดเกราะของเอี้ยนอ๋องชโลมด้วยโลหิต สองแขนปวดเมื่อยชาด้านทั้งเปลี่ยนม้าศึกสองตัว มีแต่กระบี่ตัดเมฆในมือยังคงแวววับ ไม่แปดเปื้อนคราบโลหิต

ทั่วทั้งภูเขาท้องทุ่งมีแต่ซากศพของทหารทัพใต้ แต่ที่เบื้องหน้ายังคงเป็นทะเลมนุษย์ ขบวนทัพของทัพใหญ่แทนที่จะอ่อนโทรมลงกลับเข้มแข็งขึ้น ต่อให้เอี้ยนอ๋องเป็นวีรบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ พอเห็นเช่นนั้นยังเกิดอาการเหนื่อยล้า

เอี้ยนอ๋องที่ยกทัพกลับเมืองเป่ยผิง ล้วนพึ่งพากำลังของฐานที่มั่นตวอเอี้ยนทั้งสาม ไพร่พลคนหนึ่งขี่ม้าศึกสองตัว ผลัดเปลี่ยนกันขับขี่อดออมเรี่ยวแรงของม้า จึงสามารถเดินทางไกลโจมตีข้าศึกโดยไม่คาดหมาย ก่อนหน้านี้เอี้ยนอ๋องปล่อยข่าวว่า ทัพใหญ่ยังอยู่ที่ทะเลทรายตอนเหนือ เพื่อตบตาแม่ทัพนายกองทัพใต้ หลังจากนั้นควบม้าทั้งกลางวันกลางคืน เดินทางเป็นระยะทางหลายร้อยลี้ พลันปรากฏตัวขึ้นที่นอกเมืองเป่ยผิง ความจริงคิดโจมตีทัพใต้แตกพ่าย มิคาดสู้รบเป็นเวลานานยังไม่เผด็จศึก ทุกฝ่ายปลดปล่อยความกล้าหาญออกจนหมดสิ้น ความคิดต่อสู้ไม่เหมือนเดิมอีก

เอี้ยนอ๋องมองดูขบวนทัพของทัพใต้ พลันเห็นผืนธงที่ปักอักษรคำ “กว๋อ” โบกสะบัดอยู่กลางสายลม พลันเข้าใจในบัดดล *‘เราชะล่าใจไปแล้ว*

ฮ่องเต้ผู้ล่วงลับไม่ได้ประหารแม่ทัพแรกตั้งประเทศไปจนหมดสิ้น'

กว๋ออิงถอนกำลังที่ล้อมเมืองกลับมา จัดขบวนทัพสามชั้น ชั้นแรกประกอบด้วยทหารม้ากับทหารราบ เสี่ยงตายต้านทานทัพเอี้ยนไว้ ชั้นที่สองจัดตั้งรถเต่าดำ ให้ทัพใต้ซ่อนตัวอยู่ในรถ ทัพเอี้ยนพอโถมถึง ก็ยิงธนูปืนใหญ่จู่โจมทำร้ายม้าศึก ส่วนชั้นที่สามกว๋ออิงจัดทัพม้าติดอาวุธเบาโจมตีไปกลับ ป้องกันมิให้ทัพเอี้ยนอ้อมมาจากสองปีก

สภาวะจู่โจมของทัพเอี้ยนพอถูกยับยั้ง ทอนความแหลมคมลง ก็คล้ายพลัดตกลงในหลุมเลน ถึงแม้สังหารข้าศึกนับไม่ถ้วน แต่ไม่สามารถพิชิตชัยขั้นเด็ดขาด ทัพใต้จัดกำลังใหม่ คนและม้ายิ่งมายิ่งมาก ทัพเอี้ยนเข่นฆ่าไม่หมดสิ้น เกิดความท้อแท้ใจขึ้นมา

สู้รบเป็นเวลาสองชั่วยาม ยังไม่ปรากฏผลแพ้ชนะ ทัพเอี้ยนมีคนน้อย หากกระจายกำลังออก ขบวนทัพจะปรากฏจุดอ่อนขึ้น กว๋ออิงจึงจัดทัพม้าติดอาวุธเบา เจาะไปในขบวนข้าศึก โจมตีแล้วถอยร่นกลับไป

ทัพเอี้ยนเกิดความปั่นป่วน เอี้ยนอ๋องต้องนำกำลังขับไล่ทัพม้าข้าศึก แต่ก็สูญเสียไพร่พลไม่น้อย เห็นทัพเอี้ยนแตกกระจัดพลัดพราย แยกย้ายกันรับศึก จึงสั่งให้ทัพใหญ่ถอยร่น รวบรวมกำลังเตรียมบุกจู่โจมใหม่

ทัพใต้บาดเจ็บล้มตายมากมาย เห็นทัพเอี้ยนล่าถอย ก็ไม่มีเรี่ยวแรงไล่กวดตาม กว๋ออิงจึงหยุดพักหายใจ จัดขบวนทัพใหม่ มันทราบความร้ายกาจของทัพม้าตวอเอี๋ยน ไม่กล้าปะทะแตกหัก หากตั้งรับอย่างมั่นคง คิดทอนความแหลมคมของศัตรูก่อน แล้วค่อยตอบโต้กลับมา

ทัพเอี้ยนล่าถอยกลับมายังพื้นที่ที่ลูกธนูยิงไม่ถึง ปรากฏว่าคนอ่อนเปลี้ยม้าเหนื่อยล้า ลูกธนูใช้หมดสิ้น ตกอยู่ในสถานะลำบาก เอี้ยนอ๋องพิเคราะห์ดู เห็นทัพใต้มีกำลังพวกมาก วางแนวป้องกันเป็นชั้นๆ ไม่มีโอกาสให้ฉกฉวย จึงเกิดความคิดล่าถอย กลับเข้าเมืองเป่ยผิงไปพักผ่อนออมกำลัง แล้วค่อยทำศึกใหม่ แต่หนึ่งนั้นกำลังที่ยกมามีจำนวนมาก หาก

ถูกทัพใต้อุดไว้อยู่ในเมือง เสบียงที่มีอยู่ไม่สามารถหล่อเลี้ยงไพร่พล สองมันเพิ่งผนวกทัพหนิงเข้ามา ยังไม่ได้จัดขบวนฝึกอบรม ขาดความจงรักภักดี หากรบชนะยังพอทำเนา หากว่าสู้แพ้ อาจลุกฮือขึ้นก่อหวอดได้

ทั้งสองฝ่ายล้วนบังเกิดจิตกริ่งเกรง จึงตั้งทัพรอจังหวะ เมื่อครู่ยังสู้รบวุ่นวาย ยามนี้กลายเป็นเงียบสงบผิดธรรมดา แม้แต่ลมหิมะก็หยุดพัด ชั้นเมฆม้วนปั่นป่วน คล้ายกับฟ้ากำลังสั่งสมความโกรธแค้น

พลันบังเกิดเสียงขลุ่ยดังขึ้น สุ้มเสียงสดใสไพเราะ เมื่อปรากฏขึ้นในสมรภูมิเลือด เป็นสิ่งที่คาดคิดไม่ถึงมาก่อน

ผู้คนหลายสิบหมื่นกวาดตาไปตามเสียง เห็นบนเนินเขาตะวันตกปรากฏหนึ่งคนหนึ่งม้าขึ้น คนเป็นหญิงสาวสะคราญโฉม ม้าเป็นม้าผอมขนหลุดร่วง หญิงสาวอยู่ในอาภรณ์ชุดเหลือง มือถือขลุ่ยหยกมรกต ทางหนึ่งเป่าขลุ่ย ทางหนึ่งขี่ม้าผอมเข้ามายังหว่างกลางของสองทัพ

เอี้ยนอ๋องตาแหลมคม จดจำหญิงสาวออก ต้องร้องโพล่งว่า “เป่าฮุย”

หนิงอ๋องก็ร้องเรียก “อาเหว่ย” พลางแหวกฝ่ากลุ่มคนออกมา แต่ถูกเหล่าแม่ทัพขวางไว้ ยามนี้ทั้งสองฝ่ายตั้งประจันหน้า คล้ายคันธนูที่น้าวจนสุดล้าสองคัน หากฝ่ายหนึ่งมีความเคลื่อนไหว อีกฝ่ายหนึ่งต้องขยับเคลื่อนไหวตาม เมื่อถึงเวลาลูกธนูปืนใหญ่ยิงถล่มใส่ จูเหว่ยคงต้องตายโดยไร้ที่กลบฝัง

จูเหว่ยเป่าเพลงเทพคีตาหมุนรอบ พลางกระตุ้นม้าควบเหยาะย่างจวบจนเป่าจบเพลง ค่อยหยุดม้าไว้ นางลดขลุ่ยหยก กวาดตาสำรวจมอง เห็นซากศพสุมซ้อนดุจภูเขา โลหิตชโลมหิมะน้ำแข็งจนแดงฉาน ต้องหลั่งน้ำตาออกมาโดยไร้เสียง

หนิงอ๋องร้อนรุ่มใจยิ่ง กวักมือเรียกหาว่า “อาเหว่ย รีบมา”

จูเหว่ยเหลียวหน้าไปมองดูหนิงอ๋อง สีหน้าเหม่อลอยซึมเซา ร่าง

ไม่ขยับเคลื่อนไหว

หลี่จิ่งหลงก็ได้รับรายงาน จึงรีบรุดมาที่หน้าขบวนทัพ เรียกหาว่า "เป่าฮุยกงจู่"

จูเหว่ยเหลียวมองมันแวบหนึ่ง พลันกล่าวว่า "หลี่จิ่งหลง **จู่มู่** *(ท่านย่า)* ท่านเป็น**กูกู** *(อาหญิง)* ข้าพเจ้า บิดาผู้ล่วงลับท่านมีศักดิ์เป็น**เปี่ยวเกอ** *(ลูกพี่ลูกน้องที่เป็นบุรุษ)* ข้าพเจ้า พวกเราถือเป็นเครือญาติ เกี่ยวพันทางสายเลือด"

หลี่จิ่งหลงรับฟังจนมึนงงสงสัย ปากกล่าวว่า "**สือซันกู** *(อาหญิงที่สิบสาม)* กล่าวถูกต้อง"

จูเหว่ยหันไปทางเอี้ยนอ๋องกับหนิงอ๋อง กล่าวว่า "ซื่อเกอ สือซีเกอ พวกเราเป็นพี่น้อง เป็นสายเลือดเดียวกัน"

เอี้ยนอ๋องขมวดคิ้ว หนิงอ๋องก็ร้องบอกว่า "นี่เป็นสถานที่ใด ท่านกล่าวเหลวไหลอันใด?"

จูเหว่ยยิ้มอย่างหดหู่กล่าวว่า "ญาติพี่น้องแตกแยก สายเลือดเข่นฆ่ากันเอง ถือเป็นโศกนาฏกรรมที่น่าเศร้า พวกท่านยังเห็นว่าไม่พอ ยังคิดลามถึงผู้คนทั้งแผ่นดินหรือ?"

เอี้ยนอ๋องกล่าวช้าๆ ว่า "สือซันเม่ย ท่านคิดกล่าวอันใด?"

จูเหว่ยกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า "อย่าได้สู้รบกันแล้ว"

สมรภูมิสู้รบเงียบกริบลง จากนั้นบังเกิดเสียงซุบซิบดังอึงอล ยังมีเสียงหัวร่อเยาะนับไม่ถ้วน หนิงอ๋องกระซากเสียงว่า "ท่านเป็นอิสตรีเข้าใจอันใด?"

จูเหว่ยกล่าวด้วยความเศร้าหดหู่ว่า "ข้าพเจ้าเพียงเข้าใจเรื่องหนึ่ง นี่เป็นแผ่นดินของผู้คนทั้งแผ่นดิน มิใช่แผ่นดินของตระกูลจู สักวันหนึ่งต้าหมิงก็จะล่มสลาย แต่ราษฎรทั้งแผ่นดินจะขยายสืบไปโดยไม่สิ้นสุด"

เอี้ยนอ๋องกับหนิงอ๋องปั้นหน้าเคร่งเครียด หลี่จิ่งหลงก็สั่นศีรษะ

ติดต่อกัน เสียงหัวร่อเยาะยิ่งมายิ่งดัง ไพร่พลทั้งสองฝ่ายมองดูจูเหว่ยอย่างเย้ยหยัน คล้ายกำลังมองดูตัวโง่งมตนหนึ่ง

จูเหว่ยหน้าซีดเผือดนิ่งเงียบงันชั่วขณะ พลันทอดถอนใจ ชักมีดสั้นออกมาเล่มหนึ่ง เสียงฉึกเมื่อจ้วงแทงมีดสั้นใส่ขั้วหัวใจ จากนั้นส่ายร่างโงนเงน พลิกร่วงลงจากหลังม้า ดุจบุปผาที่ร่วงโรยรา

โลหิตย้อมชโลมหิมะขาว จูเหว่ยหลับตาลง มือขวายังกำขลุ่ยหยกมั่น

ลมพัดบังเกิดเสียง หิมะตกลงโดยไร้เสียง ทั่วทั้งแผ่นดินเงียบงันวังเวง

ไพร่พลทั้งสองฝ่ายแตกตื่นตะลึงลาน เหม่อมองสตรีที่นอนอยู่บนพื้นหนิงอ๋องอ้าปากค้าง สองตาเบิกโพลง คล้ายตกอยู่ในห้วงความฝัน ทุกประการรอบข้างกลายเป็นเวิ้งว้างเลื่อนลอย

พลันปรากฏเงาร่างสายหนึ่งพุ่งผ่านพื้นหิมะมาถึงข้างกายจูเหว่ย เป็นเยี่ยหลิงซูในชุดขาวเปื้อนเลือด ใบหน้าก็ซีดเผือด นางก้มกายลง โอบอุ้มจูเหว่ยขึ้นมา หัวไหล่สั่นสะท้าน คล้ายกำลังร่ำไห้

นางร่ำไห้อยู่ครู่หนึ่งค่อยปาดเช็ดใบหน้า ผุดลุกขึ้นกระโดดขึ้นม้าผอม กวาดตาไปรอบข้าง สายตาทอแววโกรธแค้นและเหยียดหยาม นางขวางร่างจูเหว่ยบนหลังม้า ส่งเสียงตวาดเบาๆ กระตุกสายบังเหียน ควบม้าไปยังเมืองเป่ยผิง

คนและม้าจำนวนหลายสิบหมื่นใช้สายตาส่งหญิงสาวจากไป ไม่มีผู้ใดขยับเคลื่อนไหว

ทุ่งหิมะเวิ้งว้าง ที่ซึ่งจูเหว่ยล้มตายทิ้งคราบเลือดกองหนึ่ง รอยกีบม้าสองแถว ยังมีเสียงขลุ่ยอ้อยอิ่ง มาตรว่าไม่ได้ยินแล้ว แต่ท่วงทำนองยังวนเวียนอยู่ในใจทั้งหมด

สายลมพัดผ่านพื้นดิน ม้วนฝนหิมะขึ้นราวกับควันขาวสายหนึ่งลอย

ขึ้นสู่ท้องฟ้า

ควันหิมะพัดพลิ้วไปทางใต้ ราวปรากฏลมพายุหอบหนึ่งม้วนพัดจากเหนือลงใต้ ม้วนเอาฝุ่นหิมะพวยพุ่งขึ้นฟ้า

ทัพใต้ล้วนหยีตาลง ยกมือป้องลองหิมะ มิคาดลมหอบนี้ไม่ได้เป็นเพียงลมหอบหนึ่ง หากพัดไม่หยุด กลายเป็นลมพายุ หิมะปลิวคละคลุ้ง ทัพใต้ตกอยู่กลางกระแสลม ผู้คนหดศีรษะ ม้าหลับตาลง บังเกิดความกระสับกระส่ายขึ้นมา

เอี้ยนอ๋องมองดูภาพเบื้องหน้า เกิดความรู้สึกเหลือเชื่อ ต้องตะลึงลานกับที่ ไม่ทราบทำอย่างไรดี เต้าเยียนพลันควบม้ามากล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า “อ๋องแหย ฟ้าหยิบยื่นโอกาสให้ ยังรออันใด?”

เอี้ยนอ๋องกล่าวถามว่า “ท่านหมายถึงลมพายุนี้?”

เต้าเยียนผงกศีรษะกล่าวว่า “ช่วงเวลาตัดสินชี้ขาด ขึ้นอยู่กับยามนี้”

เอี้ยนอ๋องค่อยได้คิด สะบัดกระบี่ส่งเสียงร้องว่า “ตามเรามา” พลางควบม้านำหน้า ทัพม้าตวอเอี๋ยนที่ข้างกายตามติดอยู่ด้านหลัง นักรบตวอเอี๋ยนนายหนึ่งขณะควบม้า ยังยกซูหลอดเขาเป่าเป็นเสียงดัง ทัพม้าหลายหมื่นติดตามเสียงเป่าหลอดเขาโถมใส่ทัพใต้

กระแสลมยิ่งมายิ่งรุนแรง คล้ายกับจะม้วนกวาดพสุธา ก่อเกิดเป็นพายุหิมะ ต้นไม้ถูกถอนรากถอนโคน ผู้คนผงะหงายม้าพลิกล้ม หลังคาของรถเต่าดำก็ถูกกระชากลอยขึ้น ไพร่พลที่ซ่อนตัวอยู่ในรถกวาดมองรอบข้าง เห็นแต่ความพร่ามัวเลือนราง

เสียงกร๊อบเมื่อธงแม่ทัพใหญ่ที่ด้านหลังหลี่จิ่งหลงหักโค่นล้มลง ผืนธงถูกม้วนพัดขึ้นฟ้า

ทัพเอี้ยนดาหน้ามา เสียงกีบม้าดังเร่งร้อน ลมรุนแรงพายุหิมะช่วยหนุนกระพือ พริบตานั้นไพร่พลทัพใต้มีความรู้สึกว่าแผ่นฟ้าถล่มลงมาทับร่าง ทุกคนแตกตื่นจนขวัญหาย มือเท้าอ่อนระทวย อย่าว่าแต่รับศึก กระทั่ง

ยืนยังยืนไม่มั่น

ทัพเอี้ยนประกาศศักดา ม้าศึกหยิบยืมกระแสลม เร่งความเร็วขึ้นอีกเท่าตัว คล้ายปรากฏมือที่มองไม่เห็นข้างหนึ่งคอยผลักดัน ใช้ดาบฟาดฟันทวนทิ่มแทง ไม่มีผู้ใดต้านติด ทัพใต้เตลิดเปิดหนี ส่วนใหญ่ไม่ได้ถูกดาบทวนแทงใส่ ก็ถูกลมพัดกระโชกล้มลง ยังไม่ทันดิ้นรนลุกขึ้น ก็ถูกกีบม้าเหยียบย่ำใส่ กลายเป็นเลือดเนื้อเลอะเลือน

เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ ต่อให้กว๋ออิงมีความรู้ความสามารถเทียบเท่า**ซุนอู๋*** ก็ไม่สามารถควบคุมกองทัพได้ ทัพเอี้ยนอาศัยแรงลมบุกตะลุยรุกคืบ ทัพใต้ไม่มีกะใจสู้ศึก ผู้คนหลายสิบหมื่นถอดหมวกเปลื้องชุดเกราะ หนีหัวซุกหัวซุน แต่ที่เบื้องหน้าเลอะเลือนสลัว ไม่ทราบหลบหนีไปทางทิศใด

ความจริงเป็นสภาพคู่คี่ก้ำกึ่ง ยามนี้กลับกลายเป็นประหัตประหารถ่ายเดียว ลมพายุดำเนินเป็นเวลาครึ่งชั่วยาม เมื่อลมสงบลง หน้าเมืองเป่ยผิงมีสภาพยับเยิน ทัพใต้ไม่เสียชีวิตก็ยอมจำนน กำลังสิบส่วนหนีรอดไปได้ไม่ถึงหนึ่งส่วน ทัพใหญ่หลายสิบหมื่นล้มตายหมดสิ้น หลังจากนี้เจี้ยนเหวินฮ่องเต้ไม่สามารถรวบรวมทัพใหญ่เช่นนี้ได้อีก

หลี่จิ่งหลงเปลี่ยนม้าเร็วหลายตัว หลบหนีถึงอำเภอสงเสี้ยน เอี้ยนอ๋องไล่กวดตามถึงสะพานหลูโกวเฉียวค่อยยกทัพกลับ เมื่อมองดูสายน้ำที่หลั่งไหล ต้องเปล่งเสียงหัวร่อดังๆ ออกมา หลังผ่านพิบัติภัยนานัปการ มันนับว่ามีชีวิตรอดมาได้ เมื่อกุมทัพม้าหลายหมื่น เพียงพอกับการปราบพิชิตไปทั่วแผ่นดิน

ห้องตั้งศพเยือกเย็นวังเวง จุดตะเกียงน้ำมันริบหรี่ ควันธูปลอยอ้อยอิ่ง เยี่ยหลิงซูในชุดขาวไว้ทุกข์ หันหน้าหาโลงไม้ป้ายวิญญาณ เผากระดาษเงินกระดาษทองในอ่างทองเหลือง

---

* หมายถึงซุนวูกับอู๋ฉี ซึ่งเป็นนักพิชัยสงครามยุคเลียดก๊ก

ที่ห่างไปแว่วเสียงจุดประทัด เสียงสรวลเสเฮฮาดังไม่ขาดหู ทั้งสามารถสูดได้กลิ่นหอมของสุรา ภายในเมืองเฉลิมฉลองชัยชนะ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่มีเวลาสนใจหญิงสาวที่ฆ่าตัวตายนางหนึ่ง

ขันทีนางกำนัลหลายคนคุกเข่าอยู่หน้าโลงไม้ ล้วนแต่ง่วงเหงาคิดหลับใหล เยี่ยหลิงซูเห็นเช่นนั้นจึงกล่าว "พวกท่านออกไปเถอะ"

คนเหล่านั้นก้มศีรษะล่าถอยไปอย่างเงียบงัน ห้องตั้งศพอันกว้างใหญ่คงเหลือเยี่ยหลิงซูคนเดียว นางผุดลุกขึ้น ลูบคลำป้ายวิญญาณเบาๆ บนป้ายวิญญาณจารึกข้อความ *'ที่สถิตวิญญาณเป่าฮุยกงจู่แห่งต้าหมิง'* เยี่ยหลิงซูพลันเกิดความหดหู่ใจ กล่าวเบาๆ ว่า "ท่านน่าเวทนานัก คนตายแล้วมีแต่ฉายา กระทั่งชื่อแซ่ก็ไม่ทิ้งไว้"

นางแผ่พุ่งพลังใส่ปลายนิ้ว ลบคำ "ที่สถิตวิญญาณ" ออก เพิ่มข้อความ "จูเหว่ย" ลงไป หลังจากสลักอักษรแล้วเสร็จ รู้สึกว่าพลังชีวิตล้วนใช้ออกหมดสิ้น ตลอดทั้งร่างอ่อนระทวยไร้เรี่ยวแรง

นางเหม่อลอยอยู่ครู่หนึ่ง ค่อยล้วงสมุดภาพความลับฟ้าบรรจงสร้างออกมา พลิกดูแวบหนึ่ง แล้วฝืนยิ้มให้กับตัวเอง ฉีกกระดาษออกมาทีละแผ่น โยนลงในอ่างเผากระดาษเงินกระดาษทอง

พลันได้ยินสุ้มเสียงเล็กเรียวเสียงหนึ่งดังขึ้นที่ด้านหลังว่า "เยี่ยจื่อฮุยซื่อ อ๋องเฟยขอเชิญ"

เยี่ยหลิงซูเหลียวหน้ามอง เห็นเป็นเจิ้งเหอ เจิ้งเหอมองดูสมุดภาพในมือนาง ถามว่า "นี่เป็นอะไร..."

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "เป็นเครื่องมือในการฆ่าคน ตอนนี้ไม่ต้องใช้แล้ว"

ขณะจะฉีกกระชากต่อ เจิ้งเหอพลันร้องทัดทานไว้ ชี้มือไปที่ภาพเรือใหญ่บนสมุดภาพถามว่า "นี่เป็นเรือเดินสมุทรหรือ?"

เยี่ยหลิงซูผงกศีรษะกล่าวว่า "เป็นเรือเดินสมุทรหยวนเป่า"

เจิ้งเหอถามว่า "เรือลำนี้ก็ใช้ฆ่าคนหรือ?"

เยี่ยหลิงซูสั่นศีรษะกล่าวว่า "ไม่ เรือชนิดนี้ใหญ่ราวกับขุนเขา ไม่กลัวลมพายุ เดินทางไกลหมื่นลี้ หากมีลมหนุนส่ง สามารถแล่นวันละสามร้อยกว่าลี้ ต่อให้ไร้แรงลม ก็แล่นได้ร้อยลี้..."

เจิ้งเหอปรบมือชมเชยว่า "เป็นวัตถุอันประเสริฐ หากเผาทิ้งไปไยมิใช่น่าเสียดายนัก?"

เยี่ยหลิงซูกล่าวอย่างหงอยเหงาว่า "ชั่วชีวิตของข้าพเจ้าคงไม่จัดสร้างเครื่องยนต์กลไกอีก ท่านเป็นขันที ชั่วชีวิตนี้จมปลักอยู่ในวัง ต่อให้มีเรือ จะใช้ประโยชน์อันใด?"

เจิ้งเหอกล่าวอย่างนอบน้อมว่า "จื่อฮุยซื่อยังไม่ทราบ เจิ้งเหอเป็น**หุยเหยิน*** บูชาองค์**เจินจู่**** ในชีวิตใฝ่ฝันไปยังนครอันศักดิ์สิทธิ์**ม่อเจีย***** เพื่อประกอบพิธีอันศักดิ์สิทธิ์ ม่อเจียอยู่สุดแดนตะวันตก ถูกกั้นด้วยน้ำทะเล เหลือคณานับ **จู่ฟู่** *(ท่านปู่)* และบิดาผู้ล่วงลับเคยเดินทางไปยังนครอันศักดิ์สิทธิ์ ต้องออกเรือที่เมืองกวางตุ้ง ใช้เวลาไปกลับสามเดือน"

เยี่ยหลิงซูเห็นมันมีศรัทธาอย่างเต็มเปี่ยม ต้องใจอ่อนลง ฉีกกระดาษที่วาดแบบเรือเดินสมุทรยื่นส่งให้ กล่าวว่า "มอบแก่ท่านก็ได้ เกรงว่าท่านด้อยวาสนา ไม่มีเวลาใช้มันเป็นประโยชน์"

เจิ้งเหอกล่าวว่า "เรื่องราวทางโลกสุดหยั่งคาด ก่อนหน้านี้ผู้ใดคาดคิดว่าอ๋องแหยจะทำศึกประสบชัย"

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "ใช่แล้ว อ๋องเฟยตามตัวข้าพเจ้าไปด้วยเรื่องใด?"

"ขอเชิญท่านไปร่วมงานเลี้ยงฉลองชัย"

เยี่ยหลิงซูแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่ไป" นางมองดูป้ายวิญญาณของจูเหว่ย กล่าวว่า "ท่านบอกต่ออ๋องเฟยว่า หลังจากอยู่เฝ้าศพครบเจ็ดวัน ข้าพเจ้าจะขออำลา"

---

* ชาวอิสลาม

** พระอัลเลาะห์

*** กรุงเมกกะ

เจิ้งเหอทราบว่ายอดหญิงนางนี้มีวาจาเป็นสัจจะ กล่าวเหนี่ยวรั้งก็ไม่มีประโยชน์ จึงจุดธูปดอกหนึ่ง คุกเข่าต่อป้ายวิญญาณ กราบกรานสามครา แล้วน้อมกายล่าถอยไปรายงานฉีเฟย

เยี่ยหลิงซูคร้านที่จะฉีกต่อ หากโยนสมุดภาพที่เหลือลงในอ่างเผากระดาษเงินกระดาษทอง ไม่นานก็เผาเป็นเถ้าถ่าน นางเหม่อมองเศษเถ้าถ่านอย่างซึมเซา พลันฉุกใจคิด ตวาดคำ "ผู้ใด?" พอเพ่งตามอง เห็นภายในห้องตั้งศพเพิ่มคนผู้หนึ่ง มีลักษณะอ้างว้าง คล้ายภูตผีตนหนึ่ง

เยี่ยหลิงซูเจ็บปวดใจขึ้นมา กล่าวว่า "ท่าน...ท่านไฉนเพิ่งมา?"

เวี่ยจือหยางหน้าขาวซีด นิ่งเงียบงันไร้วาจา เดินถึงหน้าโลงไม้ ยื่นมือคว้าจับฝาโลงกระชากดึงเบาๆ ฝาโลงก็คล้ายใบไม้ใบหนึ่ง ลอยหวีดไปไกลหลายวา ร่วงลงยังลานตึก บังเกิดเป็นเสียงโครมใหญ่

เหล่าขันทีนางกำนัลได้รับความตื่นตระหนก พากันรุดมาถึงหน้าห้องตั้งศพ พอเห็นเช่นนั้นไม่มีผู้ใดกล้าเข้ามา

เวี่ยจือหยางมองดูสตรีในโลง น้ำตาไหลรินลงอาบแก้ม ตลอดทั้งร่างปราศจากพลังชีวิต คล้ายเป็นคราบร่างอันว่างเปล่า พอกระทบถูกก็แตกสลาย

เยี่ยหลิงซูถามว่า "ท่านไปยังที่ใด?"

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างเลื่อนลอยว่า "ข้าพเจ้าคิดผิดชั่วแล่น หลงเดินผิดทาง เลือกคนผิดไป..."

เยี่ยหลิงซูขมวดคิ้วกล่าวว่า "ท่านกล่าวอันใด?"

เวี่ยจือหยางพึมพำว่า "ข้าพเจ้าเป็นตัวโง่งม ข้าพเจ้าความจริงสมควรเข้าใจแต่แรก แต่กลับเลอะเลือนงมงาย"

เยี่ยหลิงซูเม้มริมฝีปากขมวดคิ้ว จิตใจเศร้าหม่นหมอง ชั่วครู่จึงกล่าว "คนตายไม่อาจฟื้นคืนชีพ ท่าน...ท่านควรกล้ำกลืนความเศร้าโศกไว้"

เวี่ยจือหยางทอดถอนใจกล่าวว่า "ไหนเลยกล้ำกลืนความเศร้าโศกได้ หากหัวใจตายแล้ว ไม่ว่าความยินดีโศกศัลย์อันใดล้วนไม่มี"

เยี่ยหลิงซูหน้าขาวซีด กล่าวว่า "ท่านกล่าวเหลวไหลอันใด?"

เวี่ยจือหยางทวนคำ "เหลวไหล" พลันหันขวับมากล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่ได้กล่าวเหลวไหล ที่สมควรตายเป็นข้าพเจ้า" มันสืบเท้าไปหนึ่งก้าว จับจ้องมองเยี่ยหลิงซู กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า "หากท่านนึกเวทนาข้าพเจ้าก็ฆ่าข้าพเจ้าในกระบี่เดียว"

เยี่ยหลิงซูถอยกายไปหนึ่งก้าว กล่าวว่า "ท่าน...ท่านเยือกเย็นไว้"

เวี่ยจือหยางเหม่อมองเพดานห้อง กล่าวว่า "วันนี้ข้าพเจ้าค่อยเข้าใจ บางครั้งมีชีวิตมิสู้ตกตาย"

เยี่ยหลิงซูกลัวว่ามันเศร้าโศกเกินไป กลับพลีชีพบูชารัก จึงรีบกล่าวว่า "หากจูเหว่ยมีญาณรับรู้ ต้องหวังให้ท่านมีชีวิตอยู่"

เวี่ยจือหยางกล่าวเสียงเย็นชาว่า "ใช่แล้ว ตายไปหมดเรื่องสิ้นราว มีชีวิตอยู่จึงทุกข์ทรมาน"

เยี่ยหลิงซูสั่นศีรษะกล่าวว่า "ท่าน...ล้วนเป็นเหตุผลอันดื้อด้าน"

เวี่ยจือหยางจับจ้องมองเยี่ยหลิงซู ถามย้ำว่า "ท่านไม่ฆ่าข้าพเจ้าจริงๆ?"

เยี่ยหลิงซูถอยกายไปอีกหนึ่งก้าว กล่าวว่า "ท่านเสียสติแล้ว"

เวี่ยจือหยางเงียบงันเล็กน้อย พลันกล่าวว่า "ข้าพเจ้าฆ่าหวินซวีแล้ว"

เยี่ยหลิงซูสะท้านขึ้นคราหนึ่ง เบิ่งตาทั้งสอง สมองลั่นอึงอล ชั่วครู่จึงกล่าว "ท่านว่าอะไร?"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "หวินซวีตายแล้ว ข้าพเจ้าฆ่าบิดาท่านไป"

เยี่ยหลิงซูกรีดร้องคำ "เหลวไหล" น้ำตาทะลักจากเบ้ามา กล่าวว่า "ท่านไหนเลยฆ่ามันได้?"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "ศพของมันอยู่ในมือหวินฉัง คนของเกาะ

ตะวันออกล้วนตามล่าข้าพเจ้า คิดฆ่าข้าพเจ้า แต่ว่านอกจากท่านแล้ว ข้าพเจ้าไม่คิดตายใต้เงื้อมมือผู้อื่น”

เยี่ยหลิงซูมองดูมัน พลันยกมือกุมหัวใจ ถอยกายไปครึ่งก้าว นางดูออกว่าเวี่ยจือหยางไม่ได้พูดปด พริบตานั้นนางเข่าอ่อนระทวยล้มลงกับพื้น นางคิดร่ำไห้แต่ไร้น้ำตา ภาพเหตุการณ์ความหลังผ่านเข้าสู่ห้วงสมอง

หวินซวีเป็นบิดานาง และเป็นอาจารย์นาง มาตรว่าผ่านไปสิบกว่าปี พ่อลูกไม่ทำความรู้จัก แต่หวินซวีให้ความรักความห่วงใยนาง ปฏิบัติหน้าที่ของผู้เป็นบิดา เยี่ยหลิงซูที่ไม่ยอมรับเป็นเพราะนิสัยอันดื้อรั้น ยามนี้ที่ครุ่นคิดคำนึงถึงล้วนเป็นคุณความดีของหวินซวี ปราศจากความขึ้งเคียดอาฆาตอีก หวินซวีเป็นอาจารย์ที่เข้มงวด และเป็นบิดาการุณย์ มันโอนอ่อนให้กับบุตรีครั้งแล้วครั้งเล่า แต่นางไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่ของผู้เป็นบุตรี ตอนนี้หวินซวีตายแล้ว ตายใต้เงื้อมมือของชายคนรัก

เยี่ยหลิงซูคับแค้นสุดระงับ พลันกระโดดปราดขึ้น เสียงเช้งเมื่อชักกระบี่จากฝัก แทงปราดใส่เวี่ยจือหยาง

เวี่ยจือหยางหลับตาลง ไม่ขยับเคลื่อนไหว ปลายกระบี่พอบรรลุถึงหน้าอก ก็เชื่องช้าลงวูบ แล้วหยุดค้างไว้ เวี่ยจือหยางลืมตาขึ้น เห็นเยี่ยหลิงซูร่างสั่นระริก น้ำตาเอ่อคลอเบ้า พลันคลายมือจากด้ามกระบี่ ปล่อยให้กระบี่ร่วงลงสู่พื้น น้ำตาของเยี่ยหลิงซูไหลรินลงอาบแก้ม ส่งเสียงสะอื้นไห้ออกมา

เวี่ยจือหยางบังเกิดความเสียใจ กล่าวว่า “แม่นางเยี่ย หากท่านไม่อาจหักใจลงมือ ก็สั่งให้ข้าพเจ้าฆ่าตัวตาย สรุปแล้ว ข้าพเจ้าพลั้งมือฆ่าบิดาท่าน ชีวิตนี้เป็นของท่านอยู่แล้ว”

เยี่ยหลิงซูเงียบงันชั่วขณะ จึงยกแขนเสื้อปาดเช็ดน้ำตา ถลึงมองดูเวี่ยจือหยาง กัดฟันกล่าวว่า “คำพูดนี้เป็นความจริง?”

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างซึมเซาว่า “เป็นความจริง ท่านจะฆ่าจะฟัน

ผ่าท้องควักหัวใจ ล้วนแล้วแต่ท่าน”

เยี่ยหลิงซูแววตาเศร้าหม่นหมอง ชั่วครู่จึงกล่าวเบาๆ ว่า “ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านมีชีวิตอยู่”

เวี่ยจือหยางงงงันวูบ ต้องร้องโพล่งว่า “เพราะเหตุใด?”

เยี่ยหลิงซูกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า “ท่านบอกว่าตายแล้วหมดเรื่องสิ้นราว มีชีวิตอยู่จึงทุกข์ทรมาน ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านมีชีวิตอยู่ ทางที่ดีอยู่ไปร้อยปีพันปี เผชิญกับการเคี่ยวกรำทั้งวันทั้งคืนแรมเดือนแรมปี”

เวี่ยจือหยางตะลึงลานกับที่ มันสำรวจดูเยี่ยหลิงซู คาดเดาไม่ออกว่าคำพูดของนางเป็นความจริงหรือแปลกปลอม ชั่วครู่จึงกล่าว “แม่นางเยี่ย ข้าพเจ้าไม่มีความคิดมีชีวิตสืบไป...”

เยี่ยหลิงซูกล่าวเสียงเย็นชาว่า “หากท่านต้องการมีชีวิตสืบต่อ ฆ่าท่านค่อยมีความหมาย ท่านเมื่อคิดใคร่ตาย ข้าพเจ้าพาลให้ท่านมีชีวิตอยู่ ท่านบอกแล้วว่าชีวิตของท่านเป็นของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่อนุญาตให้ท่านตาย ท่านก็ต้องมีชีวิตสืบไป...”

คำพูดเหล่านี้คล้ายหนามแหลมคม ทิ่มแทงใส่หัวใจเวี่ยจือหยางจนใจที่มันบอกกล่าวไปก่อน ไม่สามารถกลับคำ เมื่อเป็นเช่นนี้คิดใคร่ตายก็ไม่ได้ คิดมีชีวิตก็ไม่สมปรารถนา ได้แต่ประคองอยู่สืบไป นึกเศร้าเสียใจทั้งวันและคืน จมอยู่กับความคิดถึงที่มีต่อจูเหว่ย

เยี่ยหลิงซูกล่าวไม่ผิด ชีวิตเช่นนี้จึงเป็นบทลงโทษที่หนักหนาที่สุด ยิ่งมีชีวิตยืนยาวบทลงโทษยิ่งลึกล้ำ

เวี่ยจือหยางได้แต่เลิกล้มความคิดใคร่ตาย น้อมคำนับต่อเยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “หากแม่นางเปลี่ยนความตั้งใจ ข้าพเจ้าจะมาหาทุกเวลา”

กล่าวจบหันกายไปตะปบคว้าโลงไม้ขึ้น เมื่อรวมกับซากศพ โลงมีน้ำหนักนับร้อยชั่ง เวี่ยจือหยางหิ้วอยู่ในมือ คล้ายกับถือไส้ตะเกียงเส้นหนึ่ง มันก้าวยาวๆ ออกจากห้องตั้งศพ ไม่มีผู้ใดกล้าสกัดขัดขวาง เห็นมัน

กระโดดขึ้นไปบนชายคาตึก ร่างคล้ายเหยี่ยวใหญ่ตัวหนึ่ง กระโดดขึ้นลงสองครากหายลับสาบสูญ

เยี่ยหลิงซูกระแทกนั่งลงกับพื้น โลหิตประดังขึ้นถึงลำคอ ต้องส่งเสียงไอออกมา โลหิตสดๆ กระเซ็นใส่พื้น เจ็บปวดใจปานถูกฉีกกระชากทั้งเป็น

พลันได้ยินเสียงร้องเรียก "เยี่ยจื่อฮุยซื่อ..." ฉีเฟยแหวกฝ่ากลุ่มคนเข้ามาในห้องตั้งศพ นางสองแก้มแดงซ่าน แสดงว่ายังไม่สร่างเมาจากงานเลี้ยงฉลองชัย นางกวาดตามองสภาพในห้องตั้งศพ ต้องงงงันวูบจึงกล่าวว่า "นี่...นี่..."

เยี่ยหลิงซูปาดเช็ดโลหิตที่มุมปาก เก็บกระบี่ผุดลุกขึ้นกล่าวว่า "อ๋องเฟย อย่าได้ใช้คำ**จื่อฮุยซื่อ** *(ท่านผู้บัญชาการ)* แล้วท่านเรียกข้าพเจ้าว่าหลิงซูเถอะ"

ฉีเฟยกลอกตาตลบหนึ่งแล้วกล่าว "ก็ได้ นามนี้กลับกลายเป็นภาระอย่างหนึ่ง เราขออุกอาจเรียกท่านว่าหลิงซู"

เยี่ยหลิงซูเหนื่อยล้าทั้งกายและใจ สอดกระบี่คืนฝัก กล่าวเสียงเย็นชาว่า "เวี่ยจือหยางนำศพของจูเหว่ยไป มันมีฝีมือสูงเยี่ยม ข้าพเจ้าเหนี่ยวรั้งไว้ไม่ได้"

ฉีเฟยเงียบงันชั่วขณะ จึงทอดถอนใจกล่าวว่า "ทั้งสองมีใจรักมั่นต้องพลัดพรากจากกัน เป็นที่น่าเศร้าเสียดายนัก หากสือซันเม่ยมีญาณรับรู้ คงยอมติดตามมันไป อ๋องแหยกับหนิงอ๋องติดขัดที่หน้าตาของราชนิกุลอาจมีโทสะอยู่บ้าง แต่ท่านวางใจ เราจะเกลี้ยกล่อมพวกมันเอง"

เยี่ยหลิงซูแค่นหัวร่อกล่าวว่า "ข้าพเจ้าวางใจอันใด เรื่องเหล่านี้หามีส่วนเกี่ยวข้องกับข้าพเจ้าไม่"

ฉีเฟยแม้ฉลาดหลักแหลม ยังคาดเดาจิตใจของเยี่ยหลิงซูไม่ออก นางเห็นกับตาว่าเยี่ยหลิงซูยอมเสี่ยงอันตราย แย่งชิงซากศพจากกองทัพ

ทั้งสองฝ่าย อยู่เฝ้าห้องตั้งศพแต่ผู้เดียว ถือว่าเศร้าโศกศัลย์ที่สุด ตอนนี้กลับชืดชาไม่สนใจ ทำให้ผู้คนขบคิดไม่เข้าใจจริงๆ

ฉีเฟยขบคิดแล้วกล่าว "หลิงซู เรามีคำพูดคิดกล่าวกับท่าน"

เยี่ยหลิงซูกล่าวอย่างหงอยเหงาว่า "ท่านบอก"

ฉีเฟยกล่าวว่า "นี่เป็นคำพูดระหว่างอิสตรีด้วยกัน ที่นี้ไม่สะดวกกับการบอกกล่าว ยังคงไปที่ห้องของท่านเถอะ"

เยี่ยหลิงซูผงกศีรษะรับ ทั้งสองออกจากห้องตั้งศพ มายังตัวตึกที่พักของเยี่ยหลิงซู

ฉีเฟยถือถ้วยน้ำชา ครุ่นคิดชั่วขณะจึงกล่าว "หลิงซู ท่านคิดอ่านอย่างไรต่อไป?"

"ข้าพเจ้าความจริงคิดอยู่เฝ้าศพเจ็ดวันค่อยไป แต่เมื่อเป็นเช่นนี้พรุ่งนี้เช้าข้าพเจ้าจะจากไป"

ฉีเฟยขมวดคิ้วกล่าวว่า "ท่านคิดไปจริงๆ?"

เยี่ยหลิงซูบังเกิดความหงอยเหงา คร้านที่จะตอบคำ ฉีเฟยลังเลเล็กน้อยแล้วกล่าว "อ๋องแหยกับเรามีความคิดประการหนึ่ง ไม่ทราบสมควรกล่าวหรือไม่?"

เยี่ยหลิงซูช้อนตามองดูนาง ฉีเฟยจึงกล่าว "การเฝ้ารักษาเมืองเป่ยผิงครั้งนี้ ท่านมีความดีความชอบใหญ่หลวงที่สุด อ๋องแหยกับเราไม่มีสิ่งใดตอบแทน เห็นว่าหากอวยยศแต่งตั้งตำแหน่ง ออกจะธรรมดาเกินไป แม่นางเป็นยอดหญิงพิสดาร ต้องไม่เห็นอยู่ในสายตา"

เยี่ยหลิงซูกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "อ๋องเฟยคิดมากไปแล้ว ข้าพเจ้าเฝ้ารักษาเมืองเป่ยผิง ไม่ต้องการสิ่งตอบแทนใด"

ฉีเฟยวางมือลงบนหลังมือนางกล่าวว่า "เราทราบ ดังนั้นหวังให้ท่านแต่งเข้าวังเจ้า ร่วมทุกข์ร่วมสุขกัน เกาเซ่อแต่งงานแล้ว เกาซวียังไม่มีครอบครัว มันมีนิสัยดุร้าย ไม่มีผู้ใดควบคุมได้ มีแต่ท่านจึงสะกดมันได้..."

ไม่ทันกล่าวจบ เยี่ยหลิงซูก็ชักดึงมือกลับไป กล่าวเสียงเย็นชาว่า "อ๋องเฟยเชิญกลับไปเถอะ ข้าพเจ้ารู้สึกเหน็ดเหนื่อย คิดเข้านอนแล้ว"

ฉีเฟยบังเกิดโทสะพลุ่งขึ้น ต้องฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "ท่านลองใคร่ครวญคำพูดของเรา..."

เยี่ยหลิงซูกล่าวเสียงกระด้างเย็นชาว่า "ไม่มีใดต้องใคร่ครวญ ผ่านพ้นคืนนี้ข้าพเจ้าจะไปแล้ว"

ฉีเฟยมีโทสะกว่าเดิม จูเกาซวีมีนิสัยป่าเถื่อนดุร้าย ผู้คนรังเกียจเดียดฉันท์ แต่ในสายตาผู้เป็นมารดา ยึดถือเป็นของวิเศษที่สวรรค์ประทานมา เปรียบกับจูเกาเซ่อซึ่งร่างอ้วนฉุขาเป๋ตั้งแต่เล็ก ฉีเฟยรักชอบบุตรคนรองมากกว่า จูเกาซวีประพฤติเอาแต่ใจตัว สืบเนื่องจากนางตามใจจนเหลิง นางยึดถือบุตรคนรองเป็นของวิเศษ เข้าใจว่าผู้คนก็คิดเห็นดุจเดียวกัน แต่ดูจากน้ำเสียงและท่าทีของเยี่ยหลิงซู แสดงว่าตั้งข้อรังเกียจต่อจูเกาซวี ฉีเฟยถูกยันกลับมา ถือเป็นความอับอายอัปยศ แต่นางมีจิตใจลึกซึ้ง ไม่แสดงออกทางสีหน้า กล่าวว่า "เอาเถอะ เรื่องบุญทำกรรมแต่งไม่อาจบังคับแข็งขืน ได้แต่โทษว่าลูกเราไม่มีวาสนา หลิงซู ท่านพักผ่อนเถอะ พรุ่งนี้เช้าเราจะเลี้ยงส่งท่าน"

เยี่ยหลิงซูนิ่งเงียบงันไม่ตอบคำ สร้างความกระอักกระอ่วนแก่ฉีเฟยกว่าเดิม ผุดลุกขึ้นน้อมกายเล็กน้อย ล่าถอยออกจากห้อง

เยี่ยหลิงซูมีความในใจเต็มอก มองดูเปลวเทียนอย่างซึมเซา บัดเดี๋ยวนึกถึงหวินซวี บัดเดี๋ยวนึกถึงเวี่ยจือหยาง ทั้งนึกถึงจูเหว่ยกับมารดาผู้ล่วงลับ นึกสะท้อนใจที่เรื่องราวทางโลกไม่จีรัง ผู้คนเช่นต้นพืช ถูกพัดพาไปตามลม นางมองดูไปมองดูไป พลันหลั่งน้ำตาออกมา

มีนางกำนัลยกน้ำซุปไก่ตุ๋นโสมมา เยี่ยหลิงซูประสบเหตุแปรเปลี่ยนไม่คิดดื่มกิน ยามนี้ทั้งหิวทั้งกระหาย จึงดื่มลงไปสองอึก พลันเกิดความกลัดกลุ้มหม่นหมอง ผลักโถน้ำซุปไปด้านข้าง เอนพิงกับขอบเตียง คิด

หลับใหลแต่หลับไม่ลง ไม่ต้องการนึกถึงกลับครุ่นคิดถึง ไม่ว่าทำอะไรล้วนเบื่อหน่ายรำคาญ ปรารถนาใคร่ชักกระบี่ออกมายุติชีวิตตัวเอง แต่แล้วครุ่นคิด *'หากเราตกตาย เวี่ยจือหยางไม่มีคนควบคุมบังคับ ไยมิใช่คิดตายก็ตาย...'*

ตามเหตุผลนางสมควรฆ่าเวี่ยจือหยาง ล้างแค้นให้กับบิดา แต่พอถึงเวลาไม่อาจหักใจลงมือ หากถูกภูตผีดลใจให้เกิดความคิดเช่นนี้ เวี่ยจือหยางรักษาสัจจะ ต้องไม่คิดสั้น แต่คงต้องเศร้าเสียใจ ดีที่หลังจากผ่านกาลเวลา จะคลายความเศร้าโศกเอง เพียงแต่นางปล่อยปละละเว้นศัตรูฆ่าบิดาถือเป็นความอกตัญญูอย่างใหญ่หลวง เมื่อพบพานเวี่ยจือหยางใหม่ นางจะทำอย่างไร?

เยี่ยหลิงซูบังเกิดความคิดขัดแย้ง รู้สึกว่าความอึดอัดกลัดกลุ้มในโลกล้วนสุมใส่ตัวเอง นึกไปนึกมา รู้สึกสติเลอะเลือน ง่วงเหงาสุดทนทาน ศีรษะกลายเป็นหนักอึ้ง ตลอดทั้งร่างไร้เรี่ยวแรง

ยามเลอะเลือนมึนงง คล้ายมีคนเรียกชื่อของนาง เยี่ยหลิงซูคิดตอบคำ แต่ไม่ว่าอย่างไรไม่อาจเงยหน้าขึ้น พลันรู้สึกใบหน้าเย็นวาบ พลันสะดุ้งตื่นขึ้นมา จึงยื่นมือหมายชักกระบี่ ได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งเรียกเบาๆ ว่า "แม่นางเยี่ยรีบตื่น"

เยี่ยหลิงซูปลุกปลอบสมาธิเพ่งตามอง เห็นเจียงเสี่ยวหลิวยืนอยู่เบื้องหน้านาง สีหน้าร้อนรุ่มลนลาน

เยี่ยหลิงซูอุทานว่า "เป็นท่าน" จากนั้นบังเกิดความขุ่นเคืองขึ้นมากล่าวว่า "ท่านมาทำอะไร?"

เจียงเสี่ยวหลิวกล่าวเบาๆ ว่า "รีบหนี ที่นี้อันตราย"

เยี่ยหลิงซูทวนคำอันตราย พลางกวาดมองรอบข้าง เห็นเปลวเทียนเต้นระริก ทุกประการล้วนคงเดิม เพียงแต่ศีรษะหนักอึ้ง คล้ายกับจะระเบิดออก เจียงเสี่ยวหลิวยกโถน้ำแกงขึ้นสูดดมคราหนึ่งแล้วกล่าว "ในน้ำแกงมี

พิษ”

เยี่ยหลิงซูงงงันวูบ ลอบโคจรพลังพบว่าเส้นลมปราณที่เชื่อมโยงถึงตับและไตปวดแปลบ ไม่เพียงแต่ปวดศีรษะหน้าอกอึดอัด ร่างยิ่งคล้ายถูกกรอกน้ำส้มสายชู จนทั้งปวดเมื่อยทั้งอ่อนล้าไร้เรี่ยวแรง จึงโคจรพลังลมปราณสำรอกน้ำซุปไก่ที่ดื่มลงไปออกมา

พลันได้ยินเจียงเสี่ยวหลิวร้องเร่งรัดว่า “รีบหนี” พลางทะลวงหน้าต่างออกไป

เยี่ยหลิงซูได้แต่ลุกขึ้นติดตามไป นางศีรษะหนักเท้าเบา ฝีเท้าซวนเซมิมั่นคง ไม่คล่องแคล่วปราดเปรียวเช่นปรกติ

เจียงเสี่ยวหลิวพอถึงลานตึก ไม่ออกทางประตู หากกระโดดลงในร่องน้ำ เดินเลียบร่องน้ำไป เยี่ยหลิงซูก็กระโดดตามลงไป น้ำในท้องร่องเย็นเฉียบ มีผิวน้ำแข็งเบาบาง พอถูกแช่ในน้ำกับน้ำแข็ง นางค่อยมีสติแจ่มใสกว่าเดิม ร่องน้ำตัดผ่านลานตึกออกนอกตึก ทั้งสองมุดผ่านช่องใต้กำแพงตึกไป เจียงเสี่ยวหลิวได้ยินสองฟากข้างร่องน้ำบังเกิดเสียงฝีเท้า ยังมีเสียงคนเบาๆ แสงไฟส่องต้องผิวน้ำ เจียงเสี่ยวหลิวหดศีรษะหลบเลี่ยงแสงไฟ ซ่อนตัวในเงามืด เยี่ยหลิงซูบังเกิดความสงสัยเต็มอก แต่ก็เคลื่อนไหวตาม

ดำน้ำอยู่ครู่หนึ่ง จนอยู่ห่างจากตึกน้อย เห็นละแวกใกล้เคียงไร้ผู้คน ทั้งสองค่อยคืบคลานออกจากร่องน้ำ เยี่ยหลิงซูเหลียวหน้ามอง ต้องใจหายวาบ เห็นผู้คนจำนวนมากล้อมตึกน้อยไว้ บางคนถือโคมกระดาษ บางคนถือกระปุกเคลือบสาดสิ่งของใดใส่ผนังกำแพงประตูตึก ยังมีนักรบจำนวนหนึ่งน้าวคันธนูพาดลูกศร เล็งไปที่ตึกน้อย

เยี่ยหลิงซูพอคาดเดาออกได้ รู้สึกจิตใจพลุ่งพล่านปั่นป่วน ต้องกล่าวว่า “พวกมันคิดทำอะไร?”

เจียงเสี่ยวหลิวกล่าวเบาๆ ว่า “เตรียมเผาตึกน้อย”

เยี่ยหลิงซูขบริมฝีปากกล่าวว่า “พวกมัน...คิดฆ่าข้าพเจ้า?”

เจียงเสี่ยวหลิวผงกศีรษะรับ เยี่ยหลิงซูกล่าวอย่างขุ่นแค้นว่า “เพราะเหตุใด?”

เจียงเสี่ยวหลิวย้อนถามว่า “ท่านคิดออกจากเมืองเป่ยผิง ใช่หรือไม่?”

เยี่ยหลิงซูตอบว่า “ถูกต้อง” เจียงเสี่ยวหลิวกล่าวว่า “ข้าพเจ้าแอบได้ยินเอี้ยนอ๋องสองสามีภรรยากล่าวกับบุตรชายทั้งสอง พวกมันบอกว่าเครื่องยนต์กลไกของท่านสามารถพลิกสถานการณ์ของแผ่นดิน ท่านสามารถเฝ้ารักษาเมืองเป่ยผิง ก็สามารถเฝ้ารักษาเมืองตงผิง ซีผิง และหนันผิง ยอดคนเช่นท่านไม่อาจปล่อยทิ้งไว้ ควรกำจัดฆ่าทิ้ง”

เยี่ยหลิงซูคล้ายพลัดตกไปในหล่มน้ำแข็ง ตะลึงลานวูบแล้วกล่าว “อ๋องเฟยก็กล่าวเช่นนี้หรือ?”

เจียงเสี่ยวหลิวกล่าวว่า “แผนแพร่พิษวางเพลิงเป็นอ๋องเฟยเสนอเอง ตอนแรกเอี้ยนอ๋องยังลังเล อ๋องเฟยกับซื่อจื่อพากันเกลี้ยกล่อมมันคล้อยตาม แต่องค์ชายรองไม่ยินยอม ถูกเอี้ยนอ๋องด่าทอรอบหนึ่ง ค่อยสงบสุ้มเสียงลง อ๋องเฟยบอกว่าท่านมีความดีความชอบใหญ่หลวง ทั้งมีฝีมือสูงเยี่ยม หากลงมืออย่างเปิดเผยจะกระตุ้นปฏิกิริยาผู้คนขึ้น ได้แต่ลงมือเป็นการลับ ภายหลังเหตุการณ์บอกว่าท่านดื่มสุราเมามาย ปัดเชิงเทียนล้มลง ถูกไฟคลอกเสียชีวิต”

เยี่ยหลิงซูหยามดูแคลนบุรุษ ไม่เห็นเอี้ยนอ๋องอยู่ในสายตา เพียงนิยมชมชื่นในตัวฉีเฟย จึงยินยอมอยู่เฝ้ารักษาเมือง เหตุผลหลักเพื่อจูเหว่ยกับเวี่ยจือหยาง เหตุผลรองสืบเนื่องจากฉีเฟย คิดไม่ถึงฉีเฟยจะออกอุบายทำร้ายนาง เยี่ยหลิงซูประสบเหตุแปรเปลี่ยนซ้ำซ้อน หัวใจด้านชาตั้งแต่แรก ยามนี้พอล่วงรู้ความจริง ยังเกิดความลำบากใจ กล่าวเบาๆ ว่า “ข้าพเจ้าเข้าใจว่านางเป็นวีรสตรี...”

เจียงเสี่ยวหลิวกล่าวว่า "**หลี่ไทเฮา*** ก็เป็นวีรสตรี แต่บนเวทีงิ้วบอกว่าหานซิ่งและเผิงเวี่ยล้วนถูกนางฆ่าทิ้ง"

เยี่ยหลิงซูทอดถอนใจกล่าวว่า "เจียงเสี่ยวหลิว ท่านเห็นซึ้งกว่าข้าพเจ้าอีก"

เจียงเสี่ยวหลิวกล่าวว่า "สุดชั่วร้ายคือจิตใจสตรี สตรียามโหดเหี้ยมอำมหิต ยังร้ายกาจกว่าบุรุษอีก..." จากนั้นรู้สึกตัวว่าพลั้งปากไป จึงรีบกล่าวว่า "แม่นางเยี่ย ข้าพเจ้าไม่ได้หมายถึงท่าน ถึงแม้ท่านเป็นสตรีก็ตาม"

เยี่ยหลิงซูกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า "ใช่แล้ว ข้าพเจ้าจะอย่างไรเป็นสตรี"

เจียงเสี่ยวหลิวลังเลเล็กน้อย จึงลดสุ้มเสียงเบาลงถามว่า "แม่นางเยี่ย ท่านจะฆ่าอ๋องเฟยหรือไม่?"

เยี่ยหลิงซูเงียบงันชั่วขณะ จึงส่ายหน้ากล่าวว่า "วันนี้ข้าพเจ้าเหน็ดเหนื่อยแล้ว ไม่คิดฆ่าคนอีก" นางมองดูเจียงเสี่ยวหลิวแล้วกล่าว "ท่านไฉนช่วยเหลือข้าพเจ้า?"

เจียงเสี่ยวหลิวกล่าวว่า "ข้าพเจ้า..." จากนั้นโบกมือกล่าวว่า "แล้วกันไปเถอะ ท่านชมชอบเวี่ยจือหยาง จะอย่างไรไม่ถึงรอบของข้าพเจ้า"

เยี่ยหลิงซูบังเกิดความอบอุ่นใจ กล่าวอย่างเสียใจว่า "เจียงเสี่ยวหลิว ก่อนนี้ข้าพเจ้าไม่เป็นมิตรต่อท่าน แต่ท่านไม่ถือสา เป็นที่ละอายใจของผู้คนนัก"

เจียงเสี่ยวหลิวโบกมือคิดกล่าวกระไร พลันได้ยินที่ห่างไปบังเกิดเสียงเอะอะโวยวาย จึงร้องโพล่งว่า "แย่แล้ว ข้าพเจ้าต้องกลับไป องค์ชายรองไม่พบเห็นข้าพเจ้า ต้องเกิดความสงสัยขึ้น" มันขบคิดแล้วกล่าว "แม่นางเยี่ย ท่านคิดออกไปอย่างไร?"

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "ข้าพเจ้าย่อมมีวิธีเอง กลับเป็นท่านร่างเปียก

---

* มเหสีของฮั่นโกโจฮ่องเต้

ปอน จะแก้ตัวอย่างไร?”

เจียงเสี่ยวหลิวแยกเขี้ยวหัวร่อกล่าวว่า “บอกว่าดื่มมากเกินไป เหยียบผิวน้ำแข็งจนแตก พลัดตกไปในสระน้ำ”

เยี่ยหลิงซูทอดถอนใจกล่าวว่า “ท่านมีไหวพริบปราดเปรียว ต้องก้าวหน้าในทางราชการแน่นอน”

เจียงเสี่ยวหลิวกล่าวคำ “ขอให้สมพรปากเถอะ” ประสานมือแล้ววิ่งตะบึงจากไป

เยี่ยหลิงซูมองดูมันจนกลืนหายกับความมืด พอเหลียวหน้ามอง เห็นตึกน้อยปรากฏเปลวเพลิงลุกโชน คนที่วางเพลิงแสร้งเป็นส่งเสียงร้องวุ่นวาย เยี่ยหลิงซูมองดูแสงไฟ มีความรู้สึกว่าคนอยู่ในตึกน้อย ถูกไฟคลอกเสียชีวิต นางรู้สึกว่าร่างกายว่างเปล่า ความฮึกเหิมในอกกลับกลายเป็นเถ้าธุลี

เยี่ยหลิงซูทอดถอนใจคำหนึ่ง หันกายจากไป นางใช้เคล็ดวิชามังกรซ่อน ร่างกลืนหายเข้ากับสรรพวัตถุ ยามเฉียดผ่านข้างกายเหล่าองครักษ์กลับไม่มีผู้ใดพบเห็น นางพอฝึกยอดวิชานี้สำเร็จ ก็กลับกลายเป็นนักฆ่าที่ไร้ผู้ต่อต้าน คิดฆ่าเอี้ยนอ๋องกับฉีเฟย นับว่าง่ายดายดุจพลิกฝ่ามือ แต่เยี่ยหลิงซูทอดอาลัยตายอยาก ไม่คิดแปดเปื้อนคราบโลหิตอีก

นางออกจากวังเจ้า ท่องไปในเมืองเป่ยผิงดุจวิญญาณอนาถ ไม่มีผู้ใดพบเห็นนาง ทัพม้าตวอเอี๋ยนดื่มจนเมามาย ควบม้าเฉียดผ่านข้างกายนาง สองข้างถนนจุดโคมไฟเรืองรอง แต่ต่อให้แสงไฟสว่างไสวกว่านี้ ก็ไม่อาจส่องต้องเงาร่างของนาง

สุดท้ายนางเหน็ดเหนื่อยแล้ว อาการบอบช้ำกำเริบ พิษที่ผสมในน้ำซุปก็ก่อหวอด ดังนั้นเสาะหาบ้านเรือนราษฎรที่ถูกทิ้งร้าง นั่งโคจรพลังรีดเร้นพิษรักษาบาดเจ็บ จวบกระทั่งเคลิบเคลิ้มลืมตน

เมื่อฟื้นตื่นมาเป็นเวลารุ่งเช้า ฟ้ายังไม่สว่าง หิมะสุมคลุมลานตึก

สะท้อนเป็นประกายสีครามลี้ลับ

พลันบังเกิดสุ้มเสียงบุรุษเสียงหนึ่งดังว่า "ฟื้นแล้วหรือ?"

เยี่ยหลิงซูร้องถามว่า "ผู้ใด?" พลางกระโดดปราดขึ้น แต่ว่าร่างอ่อนล้าไร้เรี่ยวแรง นางเหลียวซ้ายแลขวา หากทว่าไม่พบเห็นผู้คน

คนผู้นั้นกล่าวว่า "ไม่ต้องมองหาแล้ว ลวดลายของซื่ออิ่นเสินนี้ เราก็รู้จักเช่นกัน"

เยี่ยหลิงซูมองไปตามเสียง ยังไม่พบเห็นอันใด พริบตานั้นบังเกิดความเย็นเยียบจับใจ ต้องระงับสติแล้วกล่าว "ท่านเป็นใคร?"

คนผู้นั้นตอบว่า "เราแซ่เหลียง"

เยี่ยหลิงซูร้องโพล่งว่า "เหลียงซือฉิน"

เหลียงซือฉินทอดถอนใจ หลังจากนั้นนิ่งเงียบงันไป เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "ท่านสะกดรอยตามข้าพเจ้า?"

เหลียงซือฉินกล่าวว่า "ไม่ เพียงพบกันโดยบังเอิญ" หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า "บิดาท่านลาโลกไป ขอให้กล้ำกลืนความเศร้าโศกไว้"

เยี่ยหลิงซูกล่าวอย่างขุ่นแค้นว่า "เสแสร้งแกล้งดัดอันใด?"

เหลียงซือฉินทอดถอนใจกล่าวว่า "ใช่แล้ว บิดาท่านตายใต้เงื้อมมือของศิษย์นครตะวันตกเรา เราทำเช่นนี้ออกจะกล่าวเกินควรไป"

เยี่ยหลิงซูกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "ศิษย์นครตะวันตก? เวี่ยจือหยางเข้านครตะวันตกแล้ว?"

เหลียงซือฉินกล่าวว่า "เป็นไร เวี่ยจือหยางบอกว่ามันเป็นคนฆ่าหรือ?"

เยี่ยหลิงซูใจเต้นระทึกขึ้น กล่าวว่า "ใช่ หรือว่ามิใช่มัน?"

เหลียงซือฉินนิ่งเงียบงันไปชั่วขณะแล้วกล่าว "สรุปแล้ว เราเป็นเจ้านครตะวันตก ท่านจดบัญชีความแค้นของบิดาท่านไว้ที่เราเถอะ"

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "ตกลง สองปีให้หลังข้าพเจ้าจะทวงถามความ

แค้นรายนี้”

เหลียงซือฉินกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า “ไฉนกำหนดเวลาที่สองปีให้หลัง?”

“ครั้งกระโน้นในการชุมนุมน้ำเค็มทะเลจืด ข้าพเจ้ากับผู้นำแปดหมวดหมู่ไม่ได้พิสูจน์ผลแพ้ชนะ จึงกำหนดต่อสู้กันใหม่บนยอดเขาไท่ซานของวันที่แปดเดือนเก้าสามปีให้หลัง”

เหลียงซือฉินกล่าวอย่างเลื่อนลอยว่า “อย่างนั้นหรือ เวลาอีกสองปีเพียงพอหรือ?”

“เพียงพอแล้ว”

เหลียงซือฉินกล่าวว่า “ยังมีอีกเรื่องหนึ่ง เวี่ยจือหยางไหว้วานให้ผู้นำแปดหมวดหมู่ดูแลขุมทรัพย์มองโกล บิดาท่านกลับแย่งชิงไป ยังหวังให้ส่งมอบคืนมา”

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่ใช่ประมุขเกาะตะวันออก เรื่องนี้ไม่สามารถตัดสินใจ”

เหลียงซือฉินกล่าวด้วยความประหลาดใจอยู่บ้างว่า “หวินซวีตายแล้ว ท่านมิใช่ประมุขเกาะ ผู้ใดเป็นประมุขเกาะ”

“ฮัวหมิงรักษาการแทนประมุขเกาะชั่วคราว ภายหน้าสมควรให้หวินฉังรับตำแหน่งแทน”

เหลียงซือฉินเงียบงันไปเล็กน้อย แล้วทอดถอนใจกล่าวว่า “หวินฉังอยู่ห่างไกลจากท่านมากนัก เกาะตะวันออกตกอยู่ในมือมัน รังแต่เสื่อมโทรมลง”

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “เกาะตะวันออกเสื่อมโทรมลง ไยมิใช่สบอารมณ์ของท่าน?”

เหลียงซือฉินกล่าวว่า “ผู้ใดไม่เสื่อมโทรมได้ ร้อยปีให้หลังเราท่านคงเหลือแต่โครงกระดูก”

เยี่ยหลิงซูงงงันวูบ หวนนึกถึงโฉมสะคราญผมดำขลับ ภายหน้ากลายเป็นหน้าเหี่ยวย่น ผมหงอกขาว สักวันหนึ่งกลายเป็นกระดูกขาวฝังร่างกับพสุธา นึกไปนึกไป ต้องหลั่งน้ำตาออกมา

เหลียงซือฉินกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "ท่านร้องไห้อันใด?"

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "จูเหว่ยตายแล้ว วันหน้าข้าพเจ้าก็ต้องตาย ผู้คนถือกำเนิดเกิดมา ยากรอดพ้นจากวันนั้น คนมีชีวิตอยู่อย่างยากเย็น ที่แท้เพื่ออะไร?"

เหลียงซือฉินเงียบงันนิ่งนาน จึงทอดถอนใจกล่าวว่า "เราก็ไม่ทราบ"

"ท่านมิใช่สำเร็จเป็นมนุษย์เทวะ ไม่มีใดไม่ล่วงรู้หรอกหรือ?"

"รอบรู้สรรพสิ่งง่ายดาย รู้จักตัวเองยากเย็น"

เยี่ยหลิงซูปาดเช็ดน้ำตา กล่าวว่า "อย่างนั้นสองปีให้หลังพบกันบนยอดเขาไท่ซาน หากว่านครตะวันตกสู้ชนะ จะส่งมอบขุมทรัพย์มองโกลคืนให้"

เหลียงซือฉินตอบตกลง เยี่ยหลิงซูพลันรู้สึกมีพลังความร้อนขุมหนึ่งแล่นเข้าสู่เส้นลมปราณ ขจัดอาการตีบตัน ความปวดเมื่อยทุเลาหายสิ้น ต่อจากนั้นพลังความร้อนแผ่ซ่านมายังทรวงอกท้องน้อย เยี่ยหลิงซูรู้สึกเลือดลมพลุ่งพล่าน ต้องคุกเข่าซ้ายลง กระอักเลือดคั่งสีดำออกมากองหนึ่ง พบว่าหน้าอกและปอดขยายตัว ตลอดทั้งร่างปลอดโปร่งสบาย คล้ายถูกสายน้ำแร่ชะล้างทั้งภายนอกภายใน ให้ความรู้สึกที่วิเศษสวยงามยิ่ง

คลื่นความร้อนไหลบ่ามาดุจน้ำหลาก และถดถอยไปอย่างรวดเร็ว เยี่ยหลิงซูผุดลุกขึ้น ในใจบังเกิดความมึนงงสงสัย ร้องเรียก "เหลียงซือฉิน..." แต่หามีเสียงขานรับไม่

นางทดลองโคจรกำลังภายในดู พบว่าอาการบาดเจ็บบอบช้ำแทบทุเลาหายดี พิษร้ายก็ถูกขจัดหมดสิ้น เหลียงซือฉินก่อนจากไป กลับสำแดงฤทธารักษาอาการบาดเจ็บเรื้อรังให้กับนาง เยี่ยหลิงซูยินดีก็ใช่ที่ โกรธเคือง

ก็ใช่ที่ ต้องครุ่นคิด *'คนผู้นี้มีขีดความสามารถถึงเพียงนี้ เวลาสองปีไหนเลยต่อสู้กับมันได้ แต่เมื่อลั่นปากก็ไม่คืนคำ อย่างมากก็ตายใต้เงื้อมมือมัน'*

ตอนนี้นางฟื้นฟูพลังฝีมือมาเก้าส่วน เห็นฟ้าสางรำไร เยี่ยหลิงซูตัดสินใจออกจากเมืองไปเสาะหาศิษย์เกาะตะวันออก เพิ่งออกนอกประตูเห็นบนประตูขีดเขียนตัวหนังสือแถวหนึ่งว่า "ซากสังขารบิดาท่านอยู่ที่วัดเซียงซาน"

เยี่ยหลิงซูเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่ง ในใจครุ่นคิด *'เหลียงซือฉินคล้ายไม่ได้ชั่วช้าน่าชังตามคำเล่าลือ หากมิใช่เป็นศัตรูคนสำคัญของเกาะเรา ภายหน้าอาจสามารถคบหาเป็นสหาย...'*

นึกถึงตอนนี้เกิดความรู้สึกเหลวไหล ต้องร้องเพ้ยคำหนึ่ง รำพึงว่า *'เยี่ยหลิงซูเอย เจ้ามีความคิดเช่นนี้ จะแบกหน้าไปพบปรมาจารย์ทั้งหลายได้อย่างไร?'*

นางพอทุเลาหายดี ใช้เคล็ดวิชามังกรซ่อนใหม่ ยิ่งมีร่องรอยลึกลับ พอไปถึงประตูเมือง ทหารเฝ้าประตูเพิ่งเปิดประตูเมืองออก รู้สึกมีลมหนาวพัดผ่าน เกล็ดหิมะร่วงพรูพรั่ง พอขยี้ตามองดูใหม่ ก็ไม่พบเห็นสิ่งใด

เยี่ยหลิงซูรีบรุดไปยังวัดเซียงซาน พอเข้าวัดไป เห็นตั้งศพหวินซวีอยู่ในโบสถ์ ศิษย์เกาะตะวันออกแต่งกายไว้ทุกข์ คุกเข่าอยู่หน้าที่ตั้งศพ

พอพบหน้าฮัวหมิง ทั้งสองสวมกอดกันร่ำไห้ ที่หลงเหลือก็นั่งล้อมเป็นวง สีหน้าเศร้าสลดหดหู่

หลังจากกราบศพหวินซวี เยี่ยหลิงซูก็บอกกำหนดนัดบนยอดเขาไท่ซานออกไป ทั้งหมดหันไปมองหน้ากัน หยางฟงไหลกล่าวว่า "หากเต่าอ๋องยังอยู่ ยังสามารถต่อสู้สักครา ตอนนี้ท้าสู้กับนครตะวันตก ไม่ต่างกับใช้ไข่กระทบหิน หลิงซู เรื่องนี้ท่านกระทำไม่ถูกต้อง"

หวินฉังสวนคำว่า "ไม่ต่อสู้จะทำอย่างไร ยินยอมเป็นหยกแหลกลาญ

ไม่ขอเป็นกระเบื้องสมบูรณ์ อย่างมากก็สู้จนตัวตาย ไม่ขอถูกจารึกชื่อว่าคนขลาดเขลา”

หยางฟงไหลถูกสวนกลับมา ใบหน้ากลับกลายเป็นแดงก่ำ เพียงถลึงตาใส่ ไร้วาจาโต้ตอบ ศิษย์ที่เหลือก็ผงกศีรษะ สนับสนุนคำพูดของหวินฉัง

เยี่ยหลิงซูขมวดคิ้วถามว่า “เต่าอ๋องถูกผู้ใดฆ่ากันแน่ มีคนเห็นกับตาหรือไม่?”

ทุกผู้คนล้วนสั่นศีรษะ ซือหนันถิงกล่าวว่า “เราดูจากปากแผลของเต่าอ๋อง แสดงว่าถูกกระบี่วิเศษทำร้าย ดูจากขนาดความหนาบางแคบกว้างเป็นเช่นเดียวกับบาดแผลกระบี่ของหวินฉัง ที่ทิ่มแทงทำร้ายหวินฉังเป็นกระบี่วชิระ ดังนั้น...เต่าอ๋องก็สมควรถูกเวี่ยจือหยางฆ่าตาย”

หัวใจของเยี่ยหลิงซูตกวูบลงสู่ก้นหุบเหว เหม่อมองดูปลายเท้าตัวเอง สมองขาวว่างเปล่า

พลันได้ยินหวินฉังร้องว่า “เหลวไหล ด้วยฝีมือชั้นปลายแถวของเวี่ยจือหยาง ไหนเลยทำร้ายท่านพ่อได้ มันสมรู้ร่วมคิดกับเหลียงซือฉินกลุ้มรุมจู่โจมท่านพ่อ ท่านพ่อสู้พวกมากไม่ได้ ถูกเวี่ยจือหยางลอบทำร้ายเฮอะ ไม่ว่านครตะวันตกก็ดี เวี่ยจือหยางก็ช่าง ล้วนมีส่วนเกี่ยวข้องกับการตายของท่านพ่อ หากไม่เหยียบย่ำนครตะวันตกให้ราบคาบ ประหารฆ่าโจรร้ายแซ่เวี่ยกับมือ เราหวินฉังสาบานไม่ขอเป็นผู้คน”

เยี่ยหลิงซูกำหมัดทั้งสอง เรียกสติสัมปชัญญะกลับคืนมา สูดลมหายใจลึกๆ แล้วกล่าว “เต่าอ๋องแม้มีฝีมือสูงเยี่ยม ยังไม่ถึงขั้นให้เหลียงซือฉินกับเวี่ยจือหยางกลุ้มรุมจู่โจม เรื่องนี้...เกรงว่ามีเบื้องหลังเคลือบแฝง”

หวินฉังเดือดดาลเป็นการใหญ่ ร้องว่า “เราทราบว่าท่านนิยมชมชื่นเวี่ยจือหยาง เวลานี้ยังปกป้องมัน ความแค้นของการฆ่าบิดา ไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกับศัตรู หากท่านไปมาหาสู่กับมันอีก ถือเป็นคนทรยศของ

เกาะตะวันออกเรา อย่าได้โทษว่าเราไร้น้ำใจ ลงโทษตามกฎบ้าน"

เยี่ยหลิงซูทั้งร้อนรุ่มทั้งเดือดดาลกล่าวว่า "ท่านอาศัยอะไรลงโทษข้าพเจ้า?"

หวินฉังเชิดหน้ากล่าวว่า "อาศัยตำแหน่งประมุขเกาะคนใหม่"

เยี่ยหลิงซูงงงันวูบ มองดูฮัวหมิงเป็นเชิงถามไถ่ ฮัวหมิงทอดถอนใจกล่าวว่า "เกาะเราตกอยู่ในสถานะลำบาก ไม่อาจปราศจากผู้นำ ดังนั้นพวกเราสี่สุดยอดยกหวินฉังขึ้นเป็นประมุขเกาะคนใหม่"

เยี่ยหลิงซูทราบว่าหวินฉังมีนิสัยแข็งกร้าว มันพอขึ้นเป็นประมุขเกาะ บุญคุณความแค้นที่มีอยู่กับนครตะวันตกต้องไม่มีวันเลิกรา ต้องบังเกิดความหดหู่ใจกล่าวว่า "หวินฉัง ท่านเป็นประมุขเกาะตะวันออก ข้าพเจ้าเป็นหัวหน้าพรรคค้าเกลือ ท่านไม่ต้องใช้ตำแหน่งประมุขเกาะสะกดข่มข้าพเจ้า"

หวินฉังขุ่นแค้นจนหน้าขาวซีด ชี้หน้านางกล่าวว่า "ท่าน...ท่านกล้าบอกว่าท่านมิใช่ศิษย์เกาะตะวันออก?"

เยี่ยหลิงซูกล่าวเสียงเย็นชา "ต่อให้เป็นศิษย์เกาะตะวันออก ข้าพเจ้าจะไม่รับคำสั่งถ่ายเดียว การล้างแค้นให้กับบิดา เป็นภาระหน้าที่ของข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าไปมาหาสู่กับผู้ใด มิต้องให้ท่านชี้นิ้วบงการ หากท่านไม่ยินยอมพร้อมใจ พวกเราก็พิสูจน์ฝีมือกัน"

หวินฉังร้องคำ "ประเสริฐ" พลางเลื่อนมือจับด้ามกระบี่

ฮัวหมิงรีบกล่าวว่า "กระดูกของเต่าอ๋องยังไม่เย็นชืด พวกท่านสองพี่น้องจะจับอาวุธเข้าหากันหรือ?"

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "ต่อให้จับอาวุธเข้าหากัน มันก็เอาชนะไม่ได้" กล่าวพลางไม่แยแสสนใจหวินฉัง หันไปกล่าวว่า "ฮัวอี๋ ขุมทรัพย์มองโกลอยู่ที่ใด?"

หวินฉังตวาดว่า "ฮัวจุนจู่ อย่าได้บอกต่อมัน"

ฮัวหมิงบังเกิดความลังเล เยี่ยหลิงซูแค่นหัวร่อกล่าวว่า “หวินฉังนอกจากท่านไม่แตะต้องขุมทรัพย์ ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าต้องล่วงรู้เอง”

หวินฉังถูกนางสะกดไว้ ได้แต่เหลือกตาขึ้น ไม่อาจกล่าววาจาใดได้ สี่สุดยอดเห็นเช่นนั้น ต้องครุ่นขึ้น *‘หากให้เยี่ยหลิงซูขึ้นเป็นประมุขเกาะ ยังเหนือกว่าหวินฉังสิบเท่า น่าเสียดายที่นางเป็นสตรี ทั้งยังเป็นน้อง...’*

ฮัวหมิงทอดถอนใจกล่าวว่า “ขุมทรัพย์อยู่ละแวกใกล้เคียง เก็บซ่อนไว้อย่างมิดชิด”

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “เหลียงซือฉินล่วงรู้ร่องรอยพวกท่านโดยกระจ่างดุจนิ้วบนฝ่ามือ การมาของข้าพเจ้าก็ได้รับการชี้แนะจากมัน หากมันคิดแย่งชิงขุมทรัพย์ ผู้ใดขัดขวางมันได้ ดีที่มันตกลงกับข้าพเจ้าว่า ผู้ใดได้ชัยบนยอดเขาไท่ซ่าน ผู้นั้นจะได้ครอบครองขุมทรัพย์ ดังนั้นข้าพเจ้าจะดูแลขุมทรัพย์ชั่วคราว พวกท่านคุ้มกันโลงของเต่าอ๋องกลับเกาะตะวันออกไปก่อน”

ฮัวหมิงผงกศีรษะกล่าวว่า “ก็ได้ เราจะรั้งอยู่เป็นเพื่อนเจ้า”

ฮัวหมิงเมื่อตอบตกลง หวินฉังก็ไม่มีคำพูดจะกล่าว หลังการหารือ ฮัวหมิง ซือหนันถิงกับกู่เฉิงฟงรั้งอยู่ ช่วยเหลือเยี่ยหลิงซูดูแลขุมทรัพย์ มองโกล ที่เหลือติดตามหวินฉังคุ้มกันโลงกลับสู่บูรพา นับแต่นี้เกาะตะวันออกแตกแยกออกเป็นสองฝ่าย เยี่ยหลิงซูไม่ยอมอยู่ภายใต้การควบคุม ตั้งตัวเป็นอิสระ หวินฉังแม้ขุ่นแค้นใจ แต่ก็อับจนปัญญา

ชุมนุมบนยอดเขา

ข่าวความพ่ายแพ้ของเมืองเป่ยผิงพอถูกส่งถึงนครหลวง เจี้ยนเหวินฮ่องเต้ทั้งกริ้วและหวาดหวั่น รับสั่งให้รวบรวมไพร่พลปราบทัพเอี้ยนใหม่ จนใจที่เหล่าไพร่พลขาดการฝึกอบรม ทั้งปราศจากแม่ทัพชาญศึก หลังจากสู้รบหลายครั้ง ล้วนถูกเอี้ยนอ๋องจู่โจมแตกพ่าย สูญเสียไพร่พลร้อยหมื่น ทุกเหล่าทัพหวาดหวั่นขวัญฝ่อ ได้แต่หดกำลังพล เฝ้าเส้นทางเหอหนานชานตุง ระหว่างนั้นเปลี่ยนตัวแม่ทัพหลายนาย ล้วนมิใช่คู่มือของเอี้ยนอ๋อง มีแต่อิงเฉิงตั้งรับกับที่ ไม่ยอมออกจากตัวเมืองโดยง่ายดาย

เอี้ยนอ๋องได้ม้าศึกจากเมืองต้าหนิง ทั้งรับตัวไพร่พลที่ยอมจำนนเข้าเป็นพวก ทำสงครามหล่อเลี้ยงสงคราม ไม่ถึงสองปีก็รวบรวมไพร่พลได้ยี่สิบหมื่น เหยียบย่ำสองฝั่งแม่น้ำใหญ่จนราบคาบ กีบม้าไปถึงที่ใด ราษฎรแตกฮือหลบหนี ครึ่งประเทศกลับกลายเป็นแดนร้าง

...

วันคืนหมุนเวียนผ่านไป มาถึงต้นฤดูสารทอีกครา ต้นเกาเหลียงคล้ายรวงทอง งอกเงยอยู่ระหว่างทางหลวงสายหนึ่ง จากตะวันตกถึงตะวันออก อ้อมผ่านกำแพงเมืองตงผิง จนถึงเชิงเขาไท่ซาน

เมืองตงผิงเป็นเมืองสำคัญของทัพใหญ่ คอยอุดทัพเอี้ยนมิให้ลงใต้

ทั้งสองฝ่ายเคยสู้รบกันในที่นี้หลายครั้ง ผลัดกันแพ้ผลัดกันชนะ นอกเมืองตงผิงทิ้งกระดูกขาวเกลื่อนกลาด ชุดเกราะขึ้นสนิม คันธนูหักกระจัดกระจาย

ในไร่นาข้างทาง ปรากฏชาวไร่ประปรายกำลังเกี่ยวข้าวสาลี พลันบังเกิดเสียงกีบม้าดังขึ้น ทั้งหมดคล้ายนกหวาดเกาทัณฑ์ หนีเตลิดเข้าดงเกาเหลียงซ้ายมือ จนสาบสูญไร้ร่องรอย

บนทางหลวงปรากฏผงคลีคละคลุ้ง คนและม้าขบวนหนึ่งควบขับมาถึง มีจำนวนสามสิบเศษ คนสวมชุดสีดำคลุมเสื้อคลุม อาชาก็พ่วงพี ลมแรงโชยพัดเสื้อคลุมกระพือขึ้น เผยเห็นฝักดาบเรียวยาว

ทั้งหมดควบม้าไม่หยุด จนถึงเชิงเขาไท่ซานค่อยหยุดยั้งลง คนนำหน้ากระโดดลงจากหลังม้า เลิกเสื้อคลุมขึ้น มองดูยอดเขาอย่างเงียบงัน

ผู้คนอีกคนหนึ่งเดินเข้ามา เรียกเบาๆ ว่า "ใต้เท้าราชครู"

คนนำหน้าคือราชครูมองโกลเถี่ยมู่หลี คนเอ่ยปากเป็นหมิงโต้ว มันอับจนสิ้นหนทาง ได้แต่เข้าร่วมกับสำนักเอี้ยนหยาง ใช้ชีวิตอยู่บนทะเลทรายหลายปี เปรียบกับตอนอยู่ที่เกาะตะวันออก สีหน้าเพิ่มความเคี่ยวกร้านกรำกว่าเดิม

เถี่ยมู่หลียกมือลูบเคราสั้น ถามว่า "หมิงโต้ว คนของท่านเล่า?"

หมิงโต้วกวาดตามองรอบข้าง จากนั้นแหงนมองดวงอาทิตย์แล้วกล่าว "นัดหมายกันยามซิ้ง ตอนนี้ยังไม่ถึงเวลา"

เถี่ยมู่หลีชี้มือไปยังเพิงน้ำชาที่ห่างไป กล่าวว่า "ไปดื่มน้ำชากัน"

ทั้งหมดถืออำนาจบาตรใหญ่จนชาชิน จึงเดินเข้าเพิงน้ำชา ขับไล่เถ้าแก่และผู้รับใช้ออกมา จากนั้นต้มน้ำชงชาเอง

เถี่ยมู่หลีจิบชาคำหนึ่งทอดถอนใจกล่าวว่า "ที่ผ่านมาต่อสู้กันจนเลอะเทอะวุ่นวาย หากเปลี่ยนเป็นเมื่อกาลก่อน นี่เป็นโอกาสอันดีที่จะรุกล้ำเข้าแผ่นดินจงหยวน น่าเสียดายที่ชนเผ่าวาลาตั้งตนเป็นใหญ่ กุ้ยลี่เช่อ ก็ไม่ยอมอยู่ในความควบคุม หากผ่านไปอีกหลายปี เกรงว่าพื้นที่ที่

บรรพชนทิ้งให้ไว้ก็ไม่อาจรักษาได้"

หมิงโต้วลอบแค่นหัวร่อครุ่นคิดขึ้น *'หากมิใช่ท่านคิดครองอำนาจไหนเลยมีสภาพเช่นนี้?'* แต่ก็ทราบว่าเถี่ยมู่หลีมองผู้อื่นอย่างชัดแจ้ง กลับไม่ได้มองดูตัวเอง หากมิใช่โทษว่าท่านข่าน ก็ผลักภาระไปที่ชนเผ่าอื่น ไม่ยอมรับว่าความตกต่ำของมองโกลเกิดจากตนเอง

แต่หมิงโต้วอยู่ใต้ชายคาผู้อื่น ไม่กล้ากล่าวเปิดโปง เพียงยิ้มประจบกล่าวว่า "ใต้เท้าราชครู ขุมทรัพย์มองโกลมีความสำคัญถึงเพียงนี้หรือถึงกับให้ท่านปล่อยวางภารกิจ เดินทางมายังภูเขาไท่ซาน?"

เถี่ยมู่หลีเพ่งตามองขุนเขาไกลตา กล่าวว่า "ท่านยังไม่ทราบ ในขุมทรัพย์มีของหลายสิ่งเป็นของวิเศษประจำชาติมองโกลเรา เกี่ยวพันถึงโชคชะตาของประเทศเรา ก่อนอื่นเป็นดวงเนตรแห่งสวรรค์ นั่นเป็นเพชรสีดำขนาดใหญ่ มีเพียงลูกเดียวในโลก เป็นเจ็งกิสข่านได้มาตอนตีหักชนชาติ**ซามาเอ่ออัน*** ฝังอยู่บนคันธนูทองคำ ยังมีถาดมรกตจันทร์ฉายสุดแดนตะวันตก ความจริงเป็นของวิเศษประจำชาติ**ต้าฉิน**** ทางตะวันตกภายหลังเปลี่ยนมือหลายครั้ง ค่อยตกไปในมือ**ชาวซงหยาลี่***** สุดท้ายปาตูต้าอ๋องแย่งชิงมาจากการปราบพิชิตตะวันตก มอบให้กับท่านข่านเมิ่งเกอในตอนนั้น ยังมีพุทธรูปหยกดาวเหนือเจ็ดองค์ เป็นหยวนซื่อจู่กุบไลข่านหลอมสร้างให้กับปาซือปา ประดับประดาด้วยทองคำและอัญมณีจากราชสำนักซ้อง ที่หายากที่สุดคือม้าทองคำทั้งแปดตัว เป็นท่านข่านแต่ละรัชกาลใช้ทองคำหล่อขึ้นมา เพื่อระลึกถึงม้าตัวโปรด บนลำตัวม้าประดับด้วยอัญมณีที่ได้จากการล้มล้างแว่นแคว้นต่างๆ"

หมิงโต้วปั้นสีหน้านิยมเลื่อมใส ผงกศีรษะติดต่อกันกล่าวว่า "ท่านราชครูไม่ลืมเลือนประเทศชาติ นึกถึงโชคชะตาของประเทศ ถือเป็นแบบ

---

* ซามากานด์

** จักรวรรดิโรมัน

*** ฮังการี

อย่างของพวกเรา" ปากกล่าววาจา ในใจกลับครุ่นคิด *'โชคชะตาของประเทศอันใด แท้จริงแล้วเพียงเพื่อครอบครองขุมทรัพย์'* ปากกล่าวอีกว่า "น่าแค้นโจรน้อยเวี่ยจือหยาง หากมิใช่มัน ขุมทรัพย์เหล่านั้นคงอยู่ในมือพวกเราตั้งแต่แรก"

เถี่ยมู่หลี่พอฟังคำ "เวี่ยจือหยาง" ต้องหน้าเคร่งเครียดลง พลันได้ยินนาชินร้องบอกว่า "ในความเห็นเรา ขุมทรัพย์เหล่านั้นเป็นของไม่มีชีวิต เวี่ยจือหยางกลับถือของวิเศษที่มีชีวิต เหยี่ยวฟ้าไต้กิมนั้นมีเพียงตัวเดียว ตายแล้วก็ไม่มีอีก น่าเสียดายสัตว์ปีกนั้นจดจำแต่ผู้เป็นนาย ต่อให้แย่งชิงมาก็เปล่าประโยชน์" มันรักเหยี่ยวจนคลั่งไคล้ หลังการศึกที่หุบเขาจอมพิษก็เฝ้าคิดถึงเฟยเซวียไม่ลืมเลือน

เถี่ยมู่หลีพอฟังยิ่งขุ่นข้องใจ เงยหน้าขึ้นถามว่า "หมิงโต้ว คนผู้นั้นไฉนยังไม่มา?"

หมิงโต้วขณะตอบคำ พลันเห็นบนทางหลวงด้านทิศตะวันออกปรากฏม้าตัวหนึ่งควบขับมา คนบนหลังม้าสวมหมวกเล้ย พอมาถึงหน้าเพิงน้ำชา ก็หยุดม้าสอดส่ายสายตามองหา

หมิงโต้วกล่าวว่า มาแล้ว พลางผุดลุกขึ้นกวักมือเรียกหาว่า "ตู้โจว"

คนบนหลังม้าพอพบเห็นมัน ก็ล้วงกระบอกไม้ไผ่อันเล็กๆ จากอกเสื้อ โยนเข้ามาในเพิงน้ำชา จากนั้นหันหัวม้าควบขับจากไป

หมิงโต้วรับกระบอกไม้ไผ่ไว้ เปิดจุกล้วงเศษกระดาษออกมาแผ่นหนึ่ง หลังจากอ่านดูแล้วกล่าว "กำหนดมาถึงยามเที่ยง ใกล้ถึงเวลาแล้ว"

เถี่ยมู่หลีขบคิดแล้วกล่าว "ยามเที่ยงจะขึ้นเขาหรือ อย่างนั้นมีเวลาไม่มากนัก ต้องวางกับดักไว้"

หมิงโต้วกล่าวว่า "ในความเห็นเรา หากพกพาม้าทองคำพุทธรูปหยกมา ตอนขนถ่ายขึ้นเขาคงเปลืองเรี่ยวแรงมากมาย คาดว่าทิ้งอยู่ที่เชิงเขา รอจนพิสูจน์ผลแพ้ชนะ ค่อยมาหยิบฉวยไป"

เถี่ยมู่หลีกล่าวว่า “หากทิ้งอยู่ที่เชิงเขา คงต้องจัดยอดฝีมือเฝ้ารักษา ไยมิใช่เป็นเหตุให้ขุมกำลังอ่อนด้อยลง?”

หมิงโต้วยิ้มพลางกล่าวว่า “ดังนั้นยอดฝีมือที่แท้จริงคงขึ้นเขาไปต่อสู้ช่วงชิง ที่รั้งอยู่เพียงเป็นมือชั้นธรรมดา เมื่อถึงเวลาท่านราชครูออกหน้า ยังไม่ได้ครอบครองหรือ?”

เถี่ยมู่หลีมีสีหน้าถือดีกล่าวว่า “การช่วงชิงขุมทรัพย์เพียงเป็นจุดประสงค์หนึ่ง อันว่านกยางหอยมุกต่อสู้แย่งชิง ชาวประมงจะได้ประโยชน์ เกาะตะวันออกเป็นศัตรูเรา เหลียงซือฉินก็เป็นคู่แค้นเรา ทางที่ดีปล่อยให้เกาะตะวันออกกับนครตะวันตกต่อสู้จนบาดเจ็บทั้งสองฝ่าย หลังจากนั้นเราค่อยลงมือกวาดล้างพวกมันให้สิ้นซาก”

หมิงโต้วคิดไม่ถึงว่าเถี่ยมู่หลีมีใจทะเยอทะยานถึงเพียงนี้ ถึงกับปากอ้าตาค้าง ไม่ทราบกล่าวเริ่มอย่างไรดี พลันได้ยินนาชินกล่าวว่า “ซือฟู่ อภัยที่ศิษย์โง่เขลา หมิงโต้วทรยศต่อเกาะตะวันออก คนของเกาะตะวันออกไฉนลอบส่งข่าวต่อมัน?”

หมิงโต้วหน้าร้อนผะผ่าว ส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า “น้องเรายังไม่ทราบ เยี่ยหลิงซูเป็นสัตว์ตัวเมีย กลับใช้อำนาจในเกาะตะวันออก หวินฉังมีศักดิ์เป็นพี่ชาย ทั้งยังเป็นประมุขเกาะ จึงเกิดความไม่พอใจ แต่ไม่อาจทำอย่างไรได้ ดังนั้นคิดพึ่งพาฝีมือท่านราชครู ให้เยี่ยหลิงซูรับความเจ็บปวดสักครา หากสามารถกำจัดนางไปก็ประเสริฐสุด”

นาชินขบคิดแล้วกล่าว “ไม่เคยพบเห็นหวินฉัง แต่เยี่ยหลิงซูยังร้ายกาจกว่าเรา หากนางถืออำนาจบาตรใหญ่ เราได้แต่ปล่อยนางไป”

คนผู้นี้สัตย์ซื่อโง่งม ยกย่องผู้เข้มแข็ง หมิงโต้วได้ยินมันกล่าวเช่นนี้ก็ไม่มีคำพูดจะกล่าว

เถี่ยมู่หลีกล่าวว่า “ใกล้ถึงเวลาแล้ว ทั้งหมดเสาะหาสถานที่ซ่อนตัวไว้”

คนของสำนักเอี้ยนหยางซ่อนม้าพาหนะ แยกย้ายหลบซ่อนอยู่หลังก้อนหิน ไม่นานให้หลังอาทิตย์ลอยอยู่กลางฟ้า ใกล้ถึงเวลาเที่ยง พลันได้ยินเสียงกุบกับดังมาแต่ไกล

เถี่ยมู่หลีเพ่งตามอง เห็นบนทางหลวงด้านตะวันออกปรากฏคนชุดขาวสวมหมวกงอบ เอนกายบนหลังลา ประหนึ่งคนในภาพวาด

เถี่ยมู่หลีกล่าวอย่างตื่นเต้นสงสัยว่า “เยี่ยหลิงซู? ไฉนมีแต่นางคนเดียว?”

เยี่ยหลิงซูมาถึงเชิงเขา ก็กระโดดลงจากหลังลา มองดูอยู่ครู่หนึ่ง จึงเดินทางขึ้นเขา

หมิงโต้วกล่าวเบาๆ ว่า “ทานราชครู นางมาเพียงลำพัง มิสู้ฮือกันขึ้นไป คร่ากุมนางไว้แล้วค่อยว่ากล่าว”

เถี่ยมู่หลีสั่นศีรษะกล่าวว่า “ไหนเลยง่ายดายดังใจนึก นางมีวิชาท่าร่างยอดเยี่ยม หากว่าคิดหนี ไม่ว่าผู้ใดก็ขวางนางไว้ไม่ได้”

หมิงโต้วกล่าวอย่างเคียดแค้นว่า “หรือจะปล่อยให้นางไป?” เถี่ยมู่หลีกวาดมองมันแวบหนึ่ง กล่าวเสียงเย็นชาว่า “ร้อนรุ่มอันใด อย่าลืมว่ามาด้วยจุดประสงค์ใด...”

ไม่ทันขาดคำ ที่ห่างไปบังเกิดเสียงล้อรถบดกับพื้นดังขึ้น เถี่ยมู่หลีบังเกิดความยินดี มองจากเบื้องสูงลงไป เห็นรถใหญ่หลายสิบคันแล่นมาตามทางหลวง คนนำขบวนคือซือหนันถิง คนขับรถอื่นเป็นศิษย์เกาะตะวันออก สวมใส่ชุดรัดกุม พกดาบสะพายกระบี่ ล้อรถพอแล่นผ่าน ทิ้งรอยล้อรถจมลึก แสดงว่าบนรถบรรทุกของหนักเป็นพิเศษ

หมิงโต้วกล่าวว่า “มีเพียงซือหนันถิงคนเดียว ศิษย์เกาะตะวันออกคนอื่นเราล้วนไม่รู้จัก สมควรเป็นคนใหม่ที่เพิ่งเข้าสังกัด”

เถี่ยมู่หลี่ยิ้มพลางกล่าวว่า “ไม่ต้องรีบร้อน รอให้พวกมันเข้ามา”

ขบวนรถหาล่วงรู้ความผิดปรกติ ยังคงแล่นตรงมาถึงเชิงเขา ซือ

หนันถิงยกแส้ม้าขึ้น หันไปกล่าวว่า "ขับรถในหุบเขาด้านนั้น รอฟังคำสั่งจากแม่นางหลิงซู"

เถี่ยมู่หลีกับหมิงโต้วสบตากันวูบ สีหน้าทอแววกระหยิ่มยินดี เถี่ยมู่หลีปรากฏกายออกไป หัวร่อดังกังวานกล่าวว่า "ไม่ต้องรอแล้ว นางอยู่ที่ไหล่เขา **ซือจุนจู่** *(สุดยอดแซ่ซือ)* ลำบากตรากตรำ เราขอน้อมรับขบวนรถเหล่านี้ไว้แล้ว"

ซือหนันถิงหน้าแปรเปลี่ยนไป ล้วงห่วงเหล็กกล้าออกมา อีกมือหนึ่งยื่นไปในถุงแพรข้างเอว เถี่ยมู่หลีแค่นหัวร่อกล่าวว่า "ซือหนันถิง หากขยับมือซ้าย เราจะฟันมือซ้ายของท่าน ขยับมือขวาฟันมือขวาของท่าน หากเคลื่อนไหวสองมือ จะฟันศีรษะท่านลงมา เราลั่นปากต้องกระทำตาม ท่านไม่เชื่อก็ทดลองดู"

ซือหนันถิงยืนตัวแข็งทื่อกับที่ เถี่ยมู่หลีโบกมือวูบ เหล่าสมุนพากันออกจากที่ซ่อน ล้อมขบวนรถเอาไว้

หมิงโต้วสอบถามว่า "ใต้เท้าราชครู คนขับรถเหล่านี้จะจัดการอย่างไร?" เถี่ยมู่หลีกล่าวอย่างเยือกเย็นว่า "ทิ้งรถไม่ทิ้งคนไว้"

ผู้คนบนรถม้าล้วนแตกตื่นตระหนก เถี่ยมู่หลีคิดฆ่าคนผู้หนึ่งประกาศศักดา ยามนั้นกวาดตาไปยังซือหนันถิง ขณะจะลงมือ พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งดังจากที่สูงว่า "เถี่ยมู่หลี กระทำเรื่องราวถึงที่สุด ไม่กลัวไร้ลูกหลานสืบตระกูลหรือ?"

เถี่ยมู่หลีกวาดตาไปตามเสียง เห็นเยี่ยหลิงซูยืนอยู่บนหินใหญ่ก้อนหนึ่ง มือถือกระบี่วิเศษ เลิกหมวกเล้ยขึ้น ปล่อยผมยาวสยายลงมา รอบกายปรากฏผู้คนหลายสิบคนผุดโผล่ออกมา ฮัวหมิง หยางฟงไหล และถงเย่าล้วนอยู่ในจำนวนนั้น ยังมีเมิ่งเฟยเอี้ยนกับสมุนพรรคค้าเกลือหลายสิบคนถือหน้าไม้เล็งลงมายังเบื้องล่าง

เถี่ยมู่หลีหน้าแปรเปลี่ยนไป หันไปถลึงมองหมิงโต้ว กล่าวเสียง

เกรี้ยวกราดว่า "โจรร้าย เจ้าขุดหลุมพรางล่อลวงเรามา?"

หมิงโต้วก็ลืมตาค้าง เหลียวซ้ายแลขวาตะกุกตะกักว่า "นี่ เรื่องนี้..." เถี่ยมู่หลีไม่รอให้มันบอกกล่าว พลันกราดฟาดฝ่ามือใส่มัน

หมิงโต้วผนึกพลังลมหายใจของปลาวาฬ ผลักสองมือออกไป พลังทั้งสองฝ่ายพอเผชิญพบกัน คล้ายคมมีดตัดกระดาษ พลังฝ่ามือของหมิงโต้วถูกแยกออกเป็นสองส่วน พลังแหลมคมสายหนึ่งแหวกจู่โจมถึงหน้าอก จึงรีบพุ่งถอยไปด้านหลัง รู้สึกเย็นวาบที่ทรวงอก พอก้มศีรษะมองดู เห็นเสื้อผ้าถูกกรีดขาด บริเวณทรวงอกท้องน้อยเพิ่มบาดแผลโลหิตสายหนึ่ง

หมิงโต้วเห็นเถี่ยมู่หลีคิดโถมเข้ามาอีก จึงรีบร้องว่า "ท่านราชครูช้าก่อน..." กล่าวพลางถอยพลาง จนปะทะชนกับรถม้าที่ด้านหลัง รู้สึกเย็นวาบที่กลางหลัง ปรากฏกระบี่วิเศษเล่มหนึ่งแทงทะลุอกออกมา

หมิงโต้วสมองเลอะเลือน เซถลาไปเบื้องหน้าสองก้าว พอเหลียวหน้ามอง เห็นตัวรถถูกกระแทกทลาย หวินฉังถือกระบี่วิเศษมุดออกมา หมิงโต้วชี้หน้าหวินฉัง คำ "เจ้า" ไม่ทันเปล่งจากปาก คนก็ล้มลงขาดใจตาย

พริบตานั้นตัวรถพังทลาย ศิษย์เกาะตะวันออกจำนวนมากมุดออกมา ตู้โจวก็อยู่ในจำนวนนั้น แค่นหัวร่อใส่เถี่ยมู่หลีอย่างเย็นชา

เถี่ยมู่หลีมองดูซากศพหมิงโต้ว ทราบว่าเข้าใจคนผู้นี้ผิดไป จึงเงยหน้าขึ้นกล่าวว่า "เยี่ยปางจู่ หมากของท่านนี้ขาดความโอ่อ่าผ่าเผยไป"

เยี่ยหลิงซูแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า "โอ่อ่าผ่าเผย? ท่านก็คู่ควรกับการใช้คำนี้? หากมิใช่ท่านละโมบโลภมาก ไหนเลยพลัดตกหลุมพรางของข้าพเจ้า?"

เถี่ยมู่หลีกล่าวว่า "วันนี้เกาะตะวันออกกับนครตะวันตกต่อสู้ชิงชัยกัน นี่เป็นเรื่องของพวกท่านทั้งสองฝ่าย ไยต้องฉุดลากเราเข้ามา?"

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "วันนี้เป็นตายร้ายดีสุดจะหยั่ง ก่อนทำศึกใหญ่

ควรสะสางเรื่องที่พึงกระทำ หากว่าโชคร้ายต่อสู้จนตัวตาย ก็ปราศจากความสำนึกเสียใจ" พลางชักกระบี่ออกมา ร้องว่า "ท่านฆ่าฉู่เซียนเซิง ท่านทูตหัว ยังมีศิษย์พรรคค้าเกลืออีกนับไม่ถ้วน วันนี้จะให้ท่านชดใช้หนี้โลหิตรายนี้"

เถี่ยมู่หลีหยีตามองดูเยี่ยหลิงซู จากนั้นกวาดตาไปยังหวินฉัง กล่าวว่า "ประมุขเกาะหวิน ฟังว่าพวกท่านสองพี่น้องไม่ลงรอยกัน เกิดความคิดเห็นต่างมากมาย"

ยามนี้มันยังไม่เลิกล้มความตั้งใจ คิดยุแหย่ให้เกาะตะวันออกแตกแยกกัน หวินฉังขุ่นแค้นจนหัวร่อออกมา ร้องดังๆ ว่า "อื่นๆ ไม่ขอพูดถึง เรื่องฆ่าชาวตาดมองโกลท่าน เกาะเราไม่มีความคิดเห็นต่างกัน"

เถี่ยมู่หลีแหงนหน้ามองท้องฟ้า หัวร่อฮาฮาออกมา เสียงหัวร่อสะท้านหุบเขา สร้างความแตกตื่นแก่นกกาจนบินเตลิดวุ่นวาย

เยี่ยหลิงซูเห็นมันมีท่าทีผิดปรกติ จึงร้องเตือนว่า "หวินฉังระวัง"

คำพูดพอกล่าว เถี่ยมู่หลีโผพุ่งกายขึ้นดุจเหยี่ยวดำตัวมหึมา พลิกตัวโถมใส่หวินฉัง มันคิดคร่ากุมหวินฉัง บีบบังคับให้เยี่ยหลิงซูคลายวงล้อม ตระเตรียมใช้ฝ่ามือฝืนฟ้า หลอกล่อซ้ายจู่โจมขวา ความจริงหมายมั่นประสบผล มิคาดถูกเยี่ยหลิงซูกล่าวเปิดโปง หวินฉังตื่นตัวขึ้น ชิงเงื้อกระบี่จ้วงแทงใส่

เถี่ยมู่หลีแค่นเสียงดังเฮอะ งอนิ้วดีดออกบังเกิดเสียงเช้ง หวินฉังรู้สึกง่ามมือปวดแปลบ กระบี่ลอยหวืดไปทางซ้าย เผยช่องโหว่ที่หน้าอก เถี่ยมู่หลีงอนิ้วดุจกรงเล็บเหยี่ยว จู่โจมเข้ามา

หวินฉังยามคับขันไม่ลนลาน พลิกฝ่ามือฟาดฉาดใส่ข้อมือของเถี่ยมู่หลี เถี่ยมู่หลีฝึกฝีมือจนร่างแข็งแกร่งราวกับเหล็ก ต่อให้ถูกฝ่ามือฟาดใส่ยังไม่สะทกสะท้าน ยังคงยื่นกรงเล็บออก คว้าใส่ลำคอของหวินฉัง

หวินฉังยามร้อนรุ่มใช้สองเท้าถีบยันพื้น ร่างพุ่งถอยไปดุจลูกธนูดอก

หนึ่ง ถอยห่างไปวาเศษ ยังไม่ตกถึงพื้น รู้สึกเบื้องบนมืดทะมึน เถี่ยมู่หลี่ถาโถมลงมา

หวินฉังใช้ออกอย่างสุดฝีมือยังหนีไม่รอด สร้างความท้อแท้ใจ ร่างร่วงฟาดกับพื้นดังโครม พลันได้ยินเสียงตวาดดังสดใส เถี่ยมู่หลีต้องหยุดร่างไว้ ผละจากหวินฉัง พุ่งเฉียงๆ ไปทางซ้าย ที่ด้านหลังตามติดด้วยประกายสีเขียวสายหนึ่ง เยี่ยหลิงซูคุมกระบี่มาถึง

เถี่ยมู่หลีตื่นตระหนกยิ่ง เมื่อครู่มันใช้ท่าเหยี่ยวโฉบลูกไก่จัดการกับหวินฉัง เข้าใจว่าพอลงมือก็ประสบผล มิคาดเยี่ยหลิงซูใช้กระบี่สอดแทรกเข้ามา รู้สึกว่าพลังกระบี่ลึกล้ำไพศาล แฝงท่าตามหลังไม่สิ้นสุด ต้องถอยปราดไปเจ็ดแปดวา พลิกแพลงเปลี่ยนแปลงสิบกว่ากระบวนท่า ยังไม่อาจสลัดหลุดจากสภาวะกระบี่ได้

มันพลันส่งเสียงร้องดังพิกล ขยับกายวูบ สะอึกถึงข้างกายศิษย์เกาะตะวันออกคนหนึ่ง คนผู้นั้นไม่ทันหลบเลี่ยง ถูกเถี่ยมู่หลีตะปบคร่ากุมไว้ จากนั้นเสือกส่งไปข้างหน้า

เยี่ยหลิงซูไม่ต้องการทำร้ายศิษย์ของสำนักจึงรั้งประกายกระบี่ สภาวะกระบี่อ่อนโทรมลงวูบหนึ่ง เถี่ยมู่หลีใช้มือหนึ่งยกชูร่างคน อีกมือหนึ่งกราดฟาดออก เสียงอึงอลเมื่อฟาดถูกตัวกระบี่ เยี่ยหลิงซูพลันขยับกายวูบ ร่างก็หายวับ เมื่อปรากฏตัวขึ้นใหม่ ก็มาถึงด้านขวามือของเถี่ยมู่หลี ตวาดเสียงแหลมเล็ก ฟันกระบี่ใส่ข้อมือขวาของมันที่ตะปบคร่ากุมคนไว้

กระบี่นี้ลึกล้ำพิสดาร หากเถี่ยมู่หลีไม่ปล่อยมือ ก็ต้องถูกฟันข้อมือขาด ยามอับจนปัญญา ได้แต่หดมือละทิ้งคน เยี่ยหลิงซูกริ่งเกรงมันทำร้ายศิษย์เกาะตะวันออกอีก จึงทุ่มเทวิชาฝีมือ ประกายกระบี่ไม่อยู่ห่างจากจุดชีวิตรอบกายมัน เถี่ยมู่หลีก็ลงมือตอบโต้กลับไป

ผู้นำพอลงมือ ศิษย์ของสองสำนักก็ต่อสู้ตะลุมบอนกัน เกาะตะวัน

ออกมีคนมาก สำนักเอี้ยนหยางมีคนน้อยกว่า บวกกับเมิ่งเฟยเอี้ยนนำสมุนพรรคค้าเกลือยึดชัยภูมิที่สูง ยิงธนูลับลงมา ปรากฏศิษย์สำนักเอี้ยนหยางล้มตายลงตลอดเวลา

เถี่ยมู่หลียิ่งต่อสู้ยิ่งแตกตื่น เพียงเวลาสองปี เยี่ยหลิงซูก็มีฝีมือรุดหน้า เพลงกระบี่ลึกล้ำพิสดาร ท่าร่างยิ่งน่าตระหนก บรรลุถึงขั้นแยกร่างแปลงกาย ย่อพสุธาเป็นนิ้ว เพียงขยับกายวูบเดียวก็พุ่งผ่านระยะหลายวา เถี่ยมู่หลีรวบรวมกำลัง ขณะจะจู่โจมใส่ นางก็หายวับไป หากมิใช่ฝ่ามือฝืนฟ้า ก็เป็นวิชาฝีมือลี้ลับพิสดาร เถี่ยมู่หลีคงถูกกระบี่ทิ่มแทงใส่ร่างจนปรุพรุนแล้ว มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น มันเห็นว่าหากคิดเอาชัย ต้องเป็นพันกระบวนท่าให้หลัง เหลียวดูวงต่อสู้ พบว่าฝ่ายตนบ้างตาย บ้างบาดเจ็บ บ้างถูกคร่ากุม คงเหลือนาชินกับพวกไม่กี่คน

เถี่ยมู่หลีมีหน้าตาเหี้ยมหาญ แต่นิสัยกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ ไม่ประกอบการค้าที่ขาดทุน จึงจู่โจมหลอกล่อสองกระบวนท่า จากนั้นหมุนตัวหลบหนี เยี่ยหลิงซูตวาดเสียงเจื้อยแจ้ว ลอยตัวไล่กวดตาม มิคาดเถี่ยมู่หลีพอหมุนตัว ก็ยื่นแขนปราดออก ตะปบคว้าศิษย์เกาะตะวันออกผู้หนึ่ง สะบัดเหวี่ยงกลับหลังใส่นาง

เยี่ยหลิงซูจำต้องหยุดเท้ารั้งกระบี่กลับรับร่างผู้มาไว้ รู้สึกมีพลังจู่โจมอย่างหนักหน่วง ต้องพลิ้วกายล่าถอย สลายพลังจู่โจมขุมนั้น พอหยุดยั้งลง เพ่งตามอง พบว่าศิษย์ผู้นั้นหลั่งโลหิตจากจมูกปาก ขาดใจตายแล้ว ที่แท้เถี่ยมู่หลีพอตะปบคว้าคน ก็แผ่พุ่งพลังกระแทกทำร้ายคนเสียชีวิต

ได้ยินเสียงแผดร้องติดต่อกัน เถี่ยมู่หลีระหว่างหลบหนีไม่ลืมลงมือด้วยอำมหิต ทำร้ายศิษย์เกาะตะวันออกเสียชีวิตอีกหลายคน ฮัวหมิง หยางฟงไหลกับถงเย่าพากันรายล้อมเข้ามา แต่เถี่ยมู่หลีไม่ต่อกรด้วย อ้อมผ่านร่างคนทั้งสาม กระแทกศีรษะของศิษย์เกาะตะวันออกคนหนึ่งแหลกเละล้มตายลง

ซือหนันถิงอยู่ละแวกใกล้เคียง จึงซัดเหล็กหมาดติดต่อกัน เถี่ยมู่หลีหลบหลีกเหล็กหมาดหลายตัว พลันสะบัดฝ่ามือขวา กวาดถูกเหล็กหมาดตัวหนึ่ง จนเหล็กหมาดพุ่งวาบดุจสายฟ้า ซัดทะลุตาซ้ายของศิษย์บุรุษผู้หนึ่ง ทะลุออกทางท้ายทอย ปักใส่ลำคอศิษย์สตรีคนหนึ่ง

ซือหนันถิงร้องโอยออกมา เถี่ยมู่หลีหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่ง ร่างคล้ายวิหคตัวมหึมา ลอยข้ามศีรษะทุกผู้คนไป เยี่ยหลิงซูถือกระบี่ไล่กวดตาม กลับถูกทิ้งห่างหลายวา

ชั่วพริบตาเถี่ยมู่หลีฝ่าวงล้อม รุดไปยังที่ซึ่งซ่อนม้าไว้ ที่นั่นมีม้าดีหลายตัว ขอเพียงขี่ม้าตัวใดตัวหนึ่ง ก็สามารถหลบหนีจากไป โดยไม่มีผู้ใดตามทัน

มันดีดลูกคิดรางแก้วอย่างเลิศลอย มิคาดปรากฏเงาคนถลันวูบ ชายหนุ่มผู้หนึ่งโถมจากด้านข้าง ดูจากเครื่องแต่งกาย แสดงว่าเป็นศิษย์เกาะตะวันออกเช่นกัน เถี่ยมู่หลีจึงกราดฟาดฝ่ามือออก ลมฝ่ามือคล้ายคมมีด ขอเพียงจู่โจมถูกเป้าหมาย ต้องถูกแหวะอกผ่าท้องออก

ชายหนุ่มนั้นไม่แตกตื่นลนลาน สะบัดฝ่ามือซ้าย พลางสลับเท้าปราด กลับชักนำพลังฝ่ามือของเถี่ยมู่หลีมาด้านข้าง จากนั้นชายหนุ่มนั้นสืบเท้าเข้ามา ตบฟาดฝ่ามือออก

เถี่ยมู่หลียามประมาทศัตรู ยึดถือคู่ต่อสู้เป็นศิษย์ธรรมดา รอจนพบว่าผิดท่า ฝ่ามือของชายหนุ่มนั้นก็มาถึงชายโครงข้างซ้าย มันจะอย่างไรกรำศึกอย่างโชกโชน ยามรีบร้อนบิดตัวหลบเลี่ยง แต่ยังถูกปลายพลังชำแรกเข้าสู่ร่าง รู้สึกคล้ายถูกลมชุนเทียนโชยลูบไล้ กระดูกเส้นเอ็นอ่อนระทวย สร้างความตื่นตระหนกแก่เถี่ยมู่หลีจนร้องโพล่งว่า “พลังเที่ยงแท้ไพศาล...” พลางฟันสันมือใส่คอหอยชายหนุ่มนั้น

ฮัวหมิงมองดูแต่ไกล ต้องร้องโพล่งว่า “เฉิงฟงรีบหลบ...” เห็นชายหนุ่มนั้นหมุนคว้างตามสภาวะฝ่ามือของเถี่ยมู่หลี แล้วแตะสัมผัสกับริมขอบ

ฝ่ามือของฝ่ายตรงข้าม หยิบยืมพลังลอยตัวออกไป ทิ้งร่างลงยังที่ห่างไปสองวา ปลายเท้าขูดใส่พื้นดิน เป็นร่องลึกสายหนึ่ง

ชายหนุ่มนั้นคือกู่เฉิงฟงเอง ฮัวหมิงรีบรุดมา ประคับประคองกลางหลังมันไว้ ถามว่า "ไม่เป็นไรกระมัง?"

กู่เฉิงฟงสั่นศีรษะกล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่เป็นไร" มันเป็นศิษย์รักของฮัวหมิง แม้อายุยังเยาว์ แต่วิชาฝ่ามือไตรภูมิคืนสู่ราก มีความสำเร็จเหนือกว่าฮัวหมิง บรรลุถึงขั้นยอดฝีมือ ดังนั้นฮัวหมิงเห็นมันหาญสู้ศัตรูเข้มแข็ง จึงตื่นตระหนกแทบตาย กลัวว่ามันพลาดท่าเสียที

กู่เฉิงฟงปรับพลังลมปราณแล้วกวาดตามอง เห็นเถี่ยมู่หลีพอถูกมันต้านทานไว้ ท่าร่างจึงเชื่องช้าลง ถูกกระบี่มังกรเขียวของเยี่ยหลิงซูพัวพันไว้ หวินฉังกับสี่สุดยอดเกาะตะวันออกทยอยมาถึง ขณะจะเข้าช่วยเหลือ เยี่ยหลิงซูชิงร้องบอกว่า "อย่าได้เข้ามา เฝ้าเส้นทางไว้ อย่าปล่อยให้มันหลบหนี"

ฝ่ามือฝืนฟ้าถนัดในการหลอกล่อซ้ายจู่โจมขวา หากทั้งหมดบุกเข้าไป มาตรว่าไม่ระวัง กลับถูกเถี่ยมู่หลีจับเป็นตัวประกัน เยี่ยหลิงซูคิดขว้างมุสิกเกรงภาชนะเสียหาย ไม่สามารถลงมืออย่างสุดกำลัง เหล่ายอดฝีมือพอฟังก็เข้าใจความหมาย ยืนคุมเชิงอยู่ด้านข้าง ปิดเส้นทางของเถี่ยมู่หลีเอาไว้

เถี่ยมู่หลีลอบคร่ำครวญในใจ เยี่ยหลิงซูคนเดียวก็ตึงมือมากแล้ว หากเพิ่มสี่สุดยอด หวินฉังกับชายหนุ่มแซ่กู่นั้น การต่อสู้ในวันนี้ไม่มีความหวังได้ชัย มันชำเลืองมองแวบหนึ่ง เห็นซือหนันถิงกำเหล็กหมาดตั้งท่าเตรียมลงมือ อดว้าวุ่นใจมิได้ กระบี่มังกรเขียวฉวยโอกาสจู่โจมเข้ามา กรีดผ่านต้นแขนซ้ายมัน จนหยาดโลหิตสาดกระจาย

เถี่ยมู่หลีแค่นเสียงอย่างเจ็บปวดคำหนึ่ง พลันหมุนตัวโถมไปยังซุ้มประตูสำหรับขึ้นเขา เหล่าผู้กล้าเพียงระวังป้องกันมันหลบหนีออกจาก

ภูเขาไท่ซาน คิดไม่ถึงว่ามันกล้าขึ้นเขา ที่ซุ้มประตูสำหรับขึ้นเขามีเพียงถงเย่าเฝ้ารักษา ถงเย่าไม่ทันมีความคิดใด เถี่ยมู่หลีก็ฟาดฝ่ามือมาถึง ถงเย่ายกมือปิดป้อง ก็ถูกกระแทกปลิวลิ่วไป ร่างพอตกถึงพื้น ใบหน้ากลับกลายเป็นขาวซีด แขนขวาทั้งข้างตกห้อยลง

เถี่ยมู่หลีทุ่มเทฝีเท้า วิ่งตะบึงขึ้นเขา เยี่ยหลิงซูไล่กวดตาม ทั้งสองบัดเดี๋ยวสู้พัวพัน บัดเดี๋ยวผละจากกัน

ภูเขาไท่ซานมีภูมิประเทศตระหง่านง้ำ มีทั้งต้นสน โขดหิน สายน้ำแร่ ธารน้ำตกดาดาษ เยี่ยหลิงซูกลืนร่างกับภูมิประเทศ เมื่อซ่อนตัวในภูเขาก็เป็นภูเขา เร้นกายในน้ำก็เป็นสายน้ำ เถี่ยมู่หลีต่อสู้ด้วย แทบสู้กับภูเขาไท่ซานทั้งลูก เยี่ยหลิงซูคิดมาก็มา คิดไปก็ไป สร้างความหวั่นวิตกแก่มัน เพิ่งมาถึงไหล่เขา ก็ถูกแทงใส่สองกระบี่ แม้ไม่รับบาดเจ็บถึงแก่ชีวิต แต่ก็ปรากฏลางแพ้ขึ้น

เถี่ยมู่หลีไม่มีหนทางอื่น ได้แต่บุกขึ้นเขา ทั้งสองต่อสู้ผ่านประตูตงเทียนเหมิน มาถึงวงกตสือปาผาน ที่เบื้องหน้าพลันปรากฏผู้คนแปดคนขึ้น สกัดขวางทางไว้

เยี่ยหลิงซูพอเห็นคนทั้งแปด ต้องหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย แทนที่จะรุดหน้ากลับล่าถอย หยุดยั้งยืนดูอยู่ด้านข้าง เถี่ยมู่หลีไม่รู้จักผู้นำแปดหมวดหมู่ พอเห็นมีคนขวางทาง ก็จู่โจมลงมือ

สือซวนกับปู้หลิวตกเป็นเป้าจู่โจมก่อน จึงแยกย้ายหลบเลี่ยง เถี่ยมู่หลีก็โถมใส่ว่านเสิ่งที่เบื้องหน้า ว่านเสิ่งอยู่ที่สูง จึงฟาดฝ่ามือลงมา พลังลมคล้ายลมปราณจากฟ้า ขณะเดียวกันสุ่ยเหลียนอิ่งก็ลงมือ ใช้พลังดินหมุนรอบผสานกับพลังฟ้าหมุนรอบ พลังทั้งสองขุมรวมเป็นขุมกำลังอันเชี่ยวกราก

เถี่ยมู่หลีใจหายวาบ จำต้องฟาดฝ่ามือทั้งสองออก เสียงโครมเมื่อว่านเสิ่งกับสุ่ยเหลียนอิ่งส่ายร่างโงนเงนคราหนึ่ง เถี่ยมู่หลีกลับพลิกร่วงลง

จากกลางอากาศ สองแขนร้อนวูบวาบ แก้วหูลั่นอื้ออึง ปลายเท้าเพิ่งสัมผัสพื้น ก็พบว่าบันไดศิลาเบื้องล่างปริแตกแยกออก ปรากฏต้นหนามเถาวัลย์หลายสิบเส้นโผล่พ้นออกมา

เถี่ยมู่หลีถ่วงกำลังมาที่สองเท้า กลับกลายเป็นขวานใหญ่สองเล่ม สภาวะเท้าพอกวาดผ่าน หนามภูตร้ายล้วนขาดสะบั้น จากนั้นงอกเงยออกมาใหม่ ยิ่งงอกเงยยิ่งแน่นหนา เถี่ยมู่หลีหมุนคว้างรอบหนึ่ง กลับถูกต้นหนามเถาวัลย์โอบล้อมไว้ ยามตื่นตระหนกจึงรีบกระโดดหลบเลี่ยง

ยามนั้นสือซวนกับปู้หลิวอุดช่องแตกไว้ ผู้นำแปดหมวดหมู่ยืนอยู่คนละมุม เคลื่อนไหวค่ายกลแปดที่สุดหมุนรอบ ทั้งย้อนทวนฟ้าดิน ลมอสนีหนุนเนื่อง ภูเขาหนองบึงเชื่อมถึงกัน น้ำอัคคีประสานเสริม เกิดความเปลี่ยนแปลงนานัปการ ระหว่างนั้นปรากฏประกายไฟแลบพุ่ง สายฟ้าแลบแปลบปลาบ หินภูเขาปริแตกแยกออก ก่อกวนจนนกกาบินว่อนวุ่นวาย

เถี่ยมู่หลีถูกกักอยู่ในค่ายกล เคลื่อนไหวดุจลมพายุ ต่อยหมัดเตะเท้าออก แหวกแยกกลุ่มหมอกหนาทึบ เผยเห็นเงาร่างสีดำพุ่งวนไปมา

เยี่ยหลิงซูเคยฝ่าค่ายกลแปดที่สุดหมุนรอบ ตอนนั้นยังไม่สำเร็จยอดวิชา ถึงแม้ได้รับความช่วยเหลือจากฉู่คงซัน ยังตกเป็นเบี้ยล่าง เห็นเถี่ยมู่หลีสู้ศึกโดยไม่พรั่น รุกรับได้ตามใจปรารถนา ถึงแม้ว่าเป็นศัตรู แต่ยังอดเลื่อมใสมิได้ ครุ่นคิดขึ้น *'เถี่ยมู่หลีสมเป็นยอดอัจฉริยะสืบต่อจากหนึ่งประหลาดวารีดำเซียวเซียนเจี๋ย ถึงแม้ความประพฤติชั่วช้า แต่พลังฝีมือร้ายกาจยิ่ง'*

พลันได้ยินเสียงกู่ดังประหลาดพิกล เงาสีดำเคลื่อนไหววูบหนึ่ง เถี่ยมู่หลีโผพุ่งขึ้นฟ้า ทิ้งตัวลงบนก้อนหินก้อนหนึ่ง ร้องถามว่า "พวกท่านมีความเป็นมาอย่างไร?"

มันสามารถหลุดพ้นจากค่ายกล สร้างความตื่นเต้นสงสัยแก่ผู้นำแปดหมวดหมู่ยิ่ง ว่านเสิ่งจึงกล่าว "เราว่านเสิ่งแห่งหมวดหมู่ฟ้า"

สุ่ยเหลียนอิ่งก็กล่าวว่า “สุ่ยเหลียนอิ่งแห่งหมวดหมู่ดิน” ผู้นำหมวดหมู่ที่เหลือก็ประกาศนามออกไป

เถี่ยมู่หลีพอฟังจบ ต้องแค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า “เกาะตะวันออกกับนครตะวันตกมิใช่นัดต่อสู้กันที่ภูเขาไท่ซานหรอกหรือ พวกท่านเหล่าผู้นำแปดหมวดหมู่ไม่จัดการกับเยี่ยหลิงซู กลับขัดขวางเราราชครู ใช่หาคนผิดไปหรือไม่?”

ว่านเสิ่งกล่าวว่า “ท่านราชครูโปรดให้อภัย พวกเราทั้งแปดได้รับคำสั่งให้เฝ้าอยู่ที่นี้ มิให้คนที่ไม่เกี่ยวข้องขึ้นไป”

เถี่ยมู่หลีใจสั่นสะท้าน กล่าวว่า “ได้รับคำสั่งผู้ใด เหลียงซือฉินมาด้วยหรือ?”

ว่านเสิ่งเพียงแต่ยิ้มไม่ตอบคำ เถี่ยมู่หลีแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า “ผู้เยาว์รุ่นหลังเสแสร้งเป็นลึกลับ เรากับเหลียงซือฉินถือเป็นรุ่นเดียวกัน มารดาของซีคุนหลุนยังเป็นศิษย์น้องของปรมาจารย์แห่งสำนักเรา พวกท่านนำเราไปพบมัน คาดว่ามันไม่ถึงกับไม่พบหน้า”

เถี่ยมู่หลีเห็นว่ามีกำลังเพียงลำพัง สู้คนของเกาะตะวันออกไม่ได้ จึงคิดดึงตัวนครตะวันตกเข้าร่วม หากว่ามันกับเหลียงซือฉินผนึกกำลังสามารถเข่นฆ่าเข้าออกภูเขาไท่ซานเจ็ดครั้งเจ็ดครา

มิคาดว่านเสิ่งสั่นศีรษะกล่าวว่า “ท่านราชครูโปรดให้อภัย เราไม่อาจนำท่านไปพบกับเฉิงจู่”

เถี่ยมู่หลีอับอายกลายเป็นโทสะ กระชากเสียงว่า “เพราะเหตุใด?”

ว่านเสิ่งกวาดมองมันแวบหนึ่ง กล่าวว่า “เพราะว่าท่านไม่คู่ควร”

ใบหน้าเถี่ยมู่หลีปรากฏพลังสีเขียวชั้นหนึ่ง ขณะจะอาละวาด แต่แล้วสะกดกลั้นไว้ แค่นหัวร่อกล่าวว่า “เราไฉนไม่คู่ควร?”

ว่านเสิ่งกล่าวว่า “หากต้องการพบเฉิงจู่ ต้องฝ่าค่ายกลแปดที่สุดหมุนรอบไปก่อน”

เถี่ยมู่หลีหน้าเคร่งเครียดลง ค่ายกลค่ายนี้ซ่อนความพิสดาร หากเป็นยามปรกติ หลังจากศึกษาให้ดี ไม่แน่ว่าฝ่าค่ายกลออกไปไม่ได้ แต่ตอนนี้เกาะตะวันออกจ่อคุกคาม ไม่มีกะใจสู้พัวพันมากความ มันชำเลืองมองเห็นเยี่ยหลิงซูยกมือไพล่หลังอย่างปลอดโปร่ง ลักษณะคล้ายกำลังชมดูเรื่องสนุกสนาน สร้างความขุ่นแค้นกว่าเดิม ร้องว่า "มิใช่คิดต่อสู้พิสูจน์เป็นตายหรอกหรือ เยี่ยหลิงซูอยู่ทางด้านนั้น พวกท่านไยไม่เสี่ยงชีวิตกับนาง?"

ว่านเสิ่งตอบว่า "พวกเราได้รับคำสั่งให้เฝ้าอยู่ที่นี้ เยี่ยปางจู่ไม่ได้บุกฝ่า ไยต้องเสี่ยงชีวิตกับนาง?"

เถี่ยมู่หลีร้องคำ "ท่าน..." พลันได้ยินเสียงฝีเท้าเร่งร้อน ศิษย์เกาะตะวันออกกับสมุนพรรคค้าเกลือเดินทางมาถึง ยังมีศิษย์สำนักเอี้ยนหยางหลั่งโลหิตโซมหาย ถูกมัดพันธนาการไว้ ถูกคุมตัวขึ้นเขามาด้วย นาซินก็อยู่ในจำนวนนั้น พอเห็นเถี่ยมู่หลี ก็ร้องเรียก "ซือฟู่..." ไม่ทันขาดคำก็ถูกสมุนพรรคค้าเกลือต่อยล้มลง ที่เหลือเตะซ้ำใส่ เตะจนนาซินตัวงอดุจกุ้งเผา

เถี่ยมู่หลีเห็นเบื้องหน้าเป็นผู้นำแปดหมวดหมู่ ที่ด้านหลังเป็นศิษย์เกาะตะวันออก ศิษย์ในสังกัดก็ถูกทุบตีทำร้าย ต้องขบกรามกรอด ร่ำร้องว่า "วันนี้เราเถี่ยมู่หลีมีเพียงลำพัง ท้าสู้กับเกาะตะวันออกและนครตะวันตก แม้ตายก็ขอตายอย่างระบือลือลั่น จะได้ให้ชนชาวโลกทราบว่าเกาะตะวันออกกับนครตะวันตกเป็นชนชั้นมุสิกที่ใช้พวกมากเข้ากลุ้มรุม รู้จักแต่ข่มเหงรังแกคน"

คำพูดพอกล่าว เหล่าผู้กล้าสองสำนักมีสีหน้าโกรธแค้น แต่ไม่อาจโต้แย้งได้ เพียงเพราะเถี่ยมู่หลีร้ายกาจเกินไป หากสู้กันตัวต่อตัว มีแต่เยี่ยหลิงซูสามารถต่อกรด้วย แต่ยังต้องพึ่งพาเหล่าผู้กล้านครตะวันตกช่วยเหลือ สุดท้ายไม่พ้นข้อครหาว่าใช้พวกมากเข้ากลุ้มรุม

หยางฟงไหลสวนคำว่า "ครั้งก่อนท่านกับลาโง่หัวล้านมิใช่ใช้สองรุมหนึ่ง ฆ่าฉู่คงซันหรอกหรือ?"

เหล่าสมุนพรรคค้าเกลือร้องว่า “ใช่แล้ว ข่มเหงรังแกท่านแล้วจะเป็นไร?”

เถี่ยมู่หลียกมือเท้าสะเอวกล่าวว่า “วิเศษแท้ เราเถี่ยมู่หลีกระทำเรื่องชั่วร้าย เกาะตะวันออกท่านยกตนเป็นฝ่ายธัมมะ กลับประพฤติชั่วเลียนแบบเราด้วย?” กล่าวพลางชี้มือไปที่เหล่าผู้กล้าเกาะตะวันออก ทั้งหมดขุ่นแค้นจนกระโดดโลดเต้น ด่าทอว่า “สุนัขตาดมองโกล เจ้าเต่าชรา” เยี่ยหลิงซูรับฟังอยู่ด้านข้าง ต้องขมวดคิ้วเข้าหากัน

พลันบังเกิดเสียงสรรเสริญพระคุณดังขึ้น สุ้มเสียงก้องกังวาน สะกดเสียงร้องด่าทอไว้ จากนั้นกล่าวว่า “เถี่ยมู่หลี อาตมาท้าสู้กับท่าน ถือว่าใช้พวกมากเข้ากลุ้มรุมหรือไม่?”

ทั้งหมดกวาดตาไปตามเสียง เห็นสองหลวงจีนหนึ่งนักพรตเดินทางขึ้นเขา หลวงจีนรูปหนึ่งครองจีวรสีดำ รูปร่างผอมซูบ อีกรูปหนึ่งครองจีวรสีขาว รูปร่างสูงสง่าประดุจหยก ที่ไม่สมบูรณ์เพียบพร้อมคือแขนจีวรข้างซ้ายว่างเปล่า ที่แท้แขนขาดข้างหนึ่ง

หยางฟงไหลเป่าหนวดถลึงตาใส่ชงต้าซือ ด่าทอว่า “ลาโง่หัวล้าน”

เยี่ยหลิงซูกลับน้อมคำนับต่อเอียนเทาเทาะ เมื่อตอนอยู่ในวังเจ้าเอี้ยนอ๋อง หากมิใช่เอียนเทาเทาะรุดมาทันเวลา นางคงยากรอดพ้นจากการผนึกกำลังของเถี่ยมู่หลีกับชงต้าซือ ยามนี้พอเห็นเอียนเทาเทาะ จึงแสดงความเคารพต่อท่าน

เอียนเทาเทาะก็ประนมมือตอบกล่าวว่า “เยี่ยปางจู่ ไม่พบกันนานวัน ปางจู่มิเพียงทุเลาจากอาการบอบช้ำ ยังมีลักษณะราศีกว่าเดิม”

เยี่ยหลิงซูผงกศีรษะรับ หันไปแสดงความเคารพต่อนักพรตชราชุดเทานั้น กล่าวว่า “สีเต้าเจี้ยง ไม่พบกันนานแล้ว”

นักพรตชราคือสีอิ่งเจิน ไม่พบพานหลายปี ผมเผ้าหนวดเคราของมันล้วนขาวโพลน แต่ผิวพรรณแดงเปล่งปลั่งดุจทารก มันยิ้มพลางกล่าว

ว่า “แม่นางเยี่ยมีชื่อขจรไกล อาตมาแม้หลุดพ้นจากทางโลก ยังได้ยินผู้คนกล่าวขวัญถึง”

เยี่ยหลิงซูกล่าวถ่อมตนคำหนึ่ง หันไปทางชงต้าซือ ดวงตาคล้ายมีเปลวไฟพวยพุ่งออกมา ชงต้าซือคล้ายไม่รู้สึกตัว เพียงจับจ้องมองดูเถี่ยมู่หลี

เถี่ยมู่หลีลอบร้องคร่ำครวญว่าโชคร้าย ในเวลานี้ปรากฏศัตรูคู่อริรุดมาอีกสองคน จึงกล่าว “เอียนเทาเทาะ ท่านไม่บำเพ็ญภาวนา ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องในยุทธจักร รังแต่สร้างความมัวหมองแก่พุทธะ”

เอียนเทาเทาะยิ้มพลางกล่าวว่า “หลวงจีนเพียงมาชมดู ศิษย์เราระหว่างนี้ค้นพบหลักปรัชญาเซน คิดขอรับคำชี้แนะจากท่าน”

เถี่ยมู่หลีกล่าวว่า “หมายความว่าท่านไม่ลงมือ ส่วนหลวงจีนที่แขนขาดกลับกล้ากระตุกหนวดเสือของเรา?”

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า “ถูกแล้ว เราหลวงจีนแขนขาดขอรับคำชี้แนะจากท่าน คาดว่าใต้เท้าราชครูไม่บอกปัดปฏิเสธ”

ทั้งหมดเคลือบแคลงสงสัยยิ่ง หันไปซุบซิบสนทนากัน เยี่ยหลิงซูก็นึกไม่ถึงว่าคนโฉดชั่วทั้งสองจะแตกหักกัน ต้องครุ่นคิด *‘ลาโง่หัวล้านคล้ายเปลี่ยนไป อย่างนั้นก็ชมดูสุนัขกัดกับสุนัขก่อน’* ดังนั้นสงบปากคำ ชมดูอยู่ด้านข้าง

เถี่ยมู่หลีเผชิญศัตรูเข้มแข็งรายล้อมรอบ ความจริงไม่คิดต่อกรกับชงต้าซือ แต่หากไม่รับคำท้า เรื่องราวถ่ายทอดเข้าสู่ยุทธจักร คงกล่าวหามันเกรงกลัวหลวงจีนพิการรูปหนึ่ง จึงแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า “รับคำชี้แนะก็รับคำชี้แนะ กระทั่งเอียนเทาเทาะเรายังไม่กลัว ยังกลัวหลวงจีนพิการท่านด้วย?” กล่าวพลางกระโดดลงจากก้อนหิน

สีอิ่งเจินพลันเดินออกมาสองก้าว เถี่ยมู่หลีต้องขมวดคิ้วกล่าวว่า “สีอิ่งเจิน เรามีความแค้นกับท่าน?”

สีอิ่งเจินไม่แยแสสนใจมัน หากก้มศีรษะต่อผู้นำแปดหมวดหมู่ กล่าวว่า “ท่านทั้งหลายเป็นคนของนครตะวันตกกระมัง อาตมามีเรื่องต้องการพบเหลียงเฉิงจู่”

ว่านเสิ่งผงกศีรษะกล่าวว่า “สีเต้าเจี้ยงเชิญ” พลางโบกมือวูบ ผู้นำแปดหมวดหมู่พากันเปิดทางสายหนึ่ง สีอิ่งเจินก็เดินทอดน่องขึ้นเขา

เถี่ยมู่หลีกระซากเสียงว่า “เราไม่คู่ควรขึ้นไป สีอิ่งเจินคู่ควรหรือเฮอะ อาศัยหุบเขากว้างไพศาลเพียงคู่ควรหิ้วรองเท้าให้กับบิดา”

ว่านเสิ่งไม่ตอบคำ เพียงหยีตามองดูมัน เถี่ยมู่หลีปรารถนาใคร่ควักลูกตามันออกมา แต่ฉุกคิดว่าตกอยู่ในอันตราย พอเหลียวหน้ามอง เห็นเหล่าผู้กล้าเกาะตะวันออกกระชับอาวุธรายล้อมเข้ามา

เถี่ยมู่หลีช้อนตามองท้องฟ้ากล่าวว่า “เอียนเทาเทาะ ท่านก็คิดพึ่งพานครตะวันตกหรือ?”

เอียนเทาเทาะยิ้มพลางกล่าวกับเยี่ยหลิงซูว่า “เยี่ยปางจู่ ศิษย์เราคิดทดลองดูก่อน หากว่าใช้การไม่ได้ พวกท่านค่อยลงมือก็ไม่สาย”

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “ศิษย์ท่านมีส่วนทำร้ายฉู่เซียนเซิง ข้าพเจ้ามีความแค้นกับมัน”

เอียนเทาเทาะประนมมือกล่าวว่า “มันเมื่อมาแล้ว ย่อมมีคำว่ากล่าวเอง”

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “ตกลง ข้าพเจ้าจะเชื่อต้าซือท่านสักครา” พลางโบกมือวูบ เหล่าผู้กล้าเกาะตะวันออกพากันถอยห่างไป เว้นพื้นที่ว่างให้แถบหนึ่ง

เถี่ยมู่หลีสำรวจดูซงต้าซือ แค่นหัวร่อกล่าวว่า “สองปีนี้ท่านฝึกวิชาฝีมืออันร้ายกาจใด?”

ซงต้าซือตอบว่า “อาตมาไม่ได้ฝึกวิชาฝีมือ”

เถี่ยมู่หลีขมวดคิ้วกล่าวว่า “ไม่ได้ฝึกวิชาฝีมือ อย่างนั้นทำอะไร?”

ชงต้าซือตอบอย่างนอบน้อมว่า “อาตมาเป็นหลวงจีน หลวงจีนย่อมต้องฝึกปรัชญาเซน”

เถี่ยมู่หลีแสยะยิ้มกล่าวว่า “ท่านเป็นตัวอะไร เรายังไม่ทราบหรือ ที่ว่าฝึกปรัชญาเซน คงเป็น**เซนสุนัขจิ้งจอก*** กระมัง?”

ชงต้าซือยกมือข้างหนึ่งขึ้นเสมออกล่าวว่า “เซนที่อาตมาฝึกเรียกว่าเซนบ้าเขาสุเมรุ”

“เซนบ้าเขาสุเมรุ? กล่าวเขื่องโขนัก”

ชงต้าซือไม่มีโทสะ ทั้งไม่สนใจคำประชดแดกดันของอีกฝ่าย เพียงกล่าวว่า “เขาสุเมรุยิ่งใหญ่ ที่ว่าเซนบ้าคือกระทำตามอำเภอใจ”

เถี่ยมู่หลีกล่าวว่า “กระทำตามอำเภอใจเป็นแบบฉบับของท่านอยู่แล้ว” พลางสะอึกเข้าหา ฟาดฝ่ามือใส่ทรวงอกด้านซ้ายของชงต้าซือ

หลวงจีนแขนซ้ายขาดไป ครึ่งซีกร่างปราศจากการป้องกัน กระบวนท่าของเถี่ยมู่หลีนี้จู่โจมใส่จุดอ่อนของศัตรู ในเชิงยุทธ์ไม่มีใดไม่ถูกต้อง แต่ในสายตาทั้งหมด ออกจะสูญเสียบุคลิกภาพยอดฝีมือ พริบตานั้นในกลุ่มคนบังเกิดเสียงร่ำร้องด่าทอดังขึ้น

ชงต้าซือไม่แตกตื่นลนลาน เพียงเบี่ยงตัวเล็กน้อย โบกแขนจีวรดุจงูอันปราดเปรียว ม้วนพันใส่ข้อมือของเถี่ยมู่หลี พอรั้งดึงเบาๆ สภาวะฝ่ามือของเถี่ยมู่หลีก็เบี่ยงเบนไป จากนั้นชงต้าซือต่อยหมัดขวาออก คล้ายภูเขาเคลื่อนถล่มใส่ เถี่ยมู่หลีหายใจไม่สะดวก รีบพลิกฝ่ามือเข้าปะทะ เสียงโครมเมื่อหมัดฝ่ามือเผชิญพบกัน บังเกิดลมพายุก่อหวอด เถี่ยมู่หลีพลิกตัวไปด้านหลัง ร่างพอตกถึงพื้น ใบหน้าปรากฏพลังสีม่วงชั้นหนึ่งขึ้น

เอียนเทาเทาะประนมมือกล่าวว่า “กระบวนท่าอันประเสริฐ” พลางทรุดนั่งขัดสมาธิ คล้ายตระเตรียมชมดูระยะยาว เยี่ยหลิงซูก็ผงกศีรษะชมเชย กระบวนท่าของชงต้าซือนี้ แขนจีวรคล้ายสายน้ำ หมัดราวกับ

---

* หมายถึงเซนของผู้ที่ไม่ได้ฝึกสมาธิ แต่อ้างว่าบรรลุธรรม ทั้งหลอกลวงให้ผู้อื่นเชื่อเช่นเดียวกับสุนัขจิ้งจอก

ขุนเขา ทั้งอ่อนหยุ่นทั้งแข็งกร้าว ใช้ได้พอดีเป็นที่สุด

ชงต้าซือพอช่วงชิงมีเปรียบ ก็สืบเท้าออกไป ต่อยหมัดโบกแขนจีวร สภาวะจู่โจมหนุนเนื่องไม่ขาดตอน กระบวนท่าโอ่อ่าผ่าเผย พลังสภาวะแผ่กระจายไปทุกแห่งหน เถี่ยมู่หลีกลับถูกสะกดไว้ ต้องตกเป็นฝ่ายรับ ไม่สามารถตีโต้กลับไป

ชงต้าซือแขนขาดข้างหนึ่ง พลังฝีมือไม่เสื่อมถอย กลับทวีความกล้าแข็ง ยังยิ่งกว่ากาลก่อน สร้างความตื่นตระหนกแก่เยี่ยหลิงซูจนถามว่า "ต้าซือ นี่เป็นหมัดคชสารไร้สภาพของซื่ออิ่นเสินหรือ?"

เอียนเทาเทาะตอบว่า "ใช่สามส่วน มิใช่เจ็ดส่วน"

เยี่ยหลิงซูขมวดคิ้วถามว่า "คำพูดนี้หมายความอย่างไร?"

เอียนเทาเทาะกล่าวว่า "สามส่วนเป็นสำนึกหมัดของซื่ออิ่นเสิน อีกเจ็ดส่วนเป็นวิชาเซนที่มันตีความได้ ศิษย์เราเรียนรู้ต่างกับเรา วิชาเซนที่เรียนรู้ก็สวนทางกัน อาตมาฝึกวิชาเซนให้เล็กที่สุด เล็กจนไม่อาจเล็กกว่านี้ ศิษย์เรากลับตรงกันข้าม มุ่งไปหาใหญ่ ใหญ่จนไม่อาจใหญ่กว่านี้ ประหนึ่งเขาสุเมรุ"

ขณะสนทนากัน คู่ต่อสู้ทั้งสองใช้ความเร็วสู้ความรวดเร็ว หักล้างกันห้าสิบกว่ากระบวนท่า เถี่ยมู่หลีไม่ยอมถูกหลวงจีนแขนเดียวสยบไว้ จึงใช้ท่าไม้ตายตอบโต้กลับไป แต่เพลงหมัดของชงต้าซือลึกล้ำพิสดาร แฝงพลังหนักหน่วงแกร่งกร้าว คลื่ฟ้าคลุมดิน ประหนึ่งผนังเหล็กกำแพงทองแดง สุดที่จะหลุดพ้นได้ เสียทีที่มีกระบวนท่าสูงส่ง กลับไม่มีพื้นที่ใช้ออก วิชาฝ่ามือฝืนฟ้าหลอกล่อซ้ายจู่โจมขวา ความจริงเป็นวิชาฝีมือที่ยากขบคิดคาดเดา แต่ยามนี้ทั้งออกตกเหนือใต้มีแต่เงาร่างของชงต้าซือ ไม่ว่าเถี่ยมู่หลีลงมือไปทางทิศใด ล้วนปะทะกับลมหมัดแขนจีวรของฝ่ายตรงข้าม

ชงต้าซือพอช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ ยิ่งไม่ยึดติดกับรูปแบบ แขนจีวรคล้ายสายลม ท่าร่างดั่งดวงจันทร์ หมัดฝ่ามือประดุจขุนเขาบรรพต ใช้

ออกตามใจปรารถนา แฝงความคลุ้มคลั่งอยู่หลายส่วน สมชื่อเซนบ้าจริงๆ

เอียนเทาเทาะชมดูจนปลอดโปร่งโล่งใจ ร้องถามว่า “หลวงจีน นี่เป็นขอบเขตขั้นใด?”

ชงต้าซือตอบว่า “ใช้มือเปล่าทั้งสองขยำเป็นก้อนกลม ซัดขว้างใส่รูปธาตุที่ว่างเปล่า” กล่าวพลางบังคับแขนจีวร พุ่งผ่านสภาวะฝ่ามือของเถี่ยมู่หลี เสียงพึบเมื่อหวดถูกศีรษะมัน

ท่วงท่านี้ดูเหมือนแผ่วพลิ้ว แต่เถี่ยมู่หลีรู้สึกว่ากะโหลกศีรษะคล้ายกับจะปริแตกออก เบื้องหน้าสายตามืดทะมึน รู้สึกฟ้าหมุนคว้างดินโคลงเคลงแทบสิ้นสติไป

เอียนเทาเทาะกล่าวว่า “แม้เป็นรูปธาตุที่ว่างเปล่าก็มิใช่ปราศจากรูป แรกเริ่มเดิมทีของหลวงจีนเป็นอย่างไร?”

ชงต้าซือกล่าวเสียงกังวานว่า “อาศัยปากที่ว่างเปล่าขบเคี้ยวพลังธาตุแห่งบรรพชน กลืนลงท้องไป เปล่งแสงเรืองรอง...” พลางฉวยโอกาสที่เถี่ยมู่หลีสติเลอะเลือน ระดมต่อยหมัดเตะเท้าใส่ เสียงโครมเมื่อต่อยหมัดถูกทรวงอกของเถี่ยมู่หลี

เถี่ยมู่หลีเซถอยไปสองก้าว ส่ายร่างโงนเงนไปมา ชงต้าซือจึงตวัดเท้าลอดผ่านสภาวะฝ่ามือของมัน เตะถูกหน้าอกของมัน เตะกระดูกซี่โครงของเถี่ยมู่หลีหักไปหลายซี่ ปากกระอักโลหิต ร่างลอยลิ่วไปหลายวา ปะทะชนกับผนังผาอย่างหนักหน่วง แล้วรูดไหลลงอย่างช้าๆ ชักกระตุกอยู่หลายครา ศีรษะห้อยพับไปด้านข้างไม่ไหวติงอีก

เอียนเทาเทาะลุกขึ้นอย่างช้าๆ ประนมมือกล่าวว่า “อมิตตพุทธ”

ทั่วทั้งบริเวณเงียบกริบลง ความร้ายกาจของเถี่ยมู่หลีเป็นที่ทราบดี ชงต้าซือแขนขาดข้างหนึ่ง เพียงร้อยกระบวนท่าก็ปลิดชีวิตมัน ความสูงส่งของพลังฝีมืออยู่เหนือความคาดหมาย เยี่ยหลิงซูนึกทบทวนดู เห็นว่าชงต้าซือต่อยหมัดไปทุกทิศ แฝงหลักปรัชญาเซนอันลึกล้ำ หากตัวเองประมือ

ด้วย เกรงว่าไม่มีความหวังได้ชัย

เห็นชงต้าซือก้าวยาวๆ มา เยี่ยหลิงซูกำด้ามกระบี่มั่น แค่นหัวร่อกล่าวว่า "วิเศษแท้ ทางด้านนั้นต่อยตีเสร็จสิ้น หนี้บัญชีระหว่างเราท่านสมควรชำระสะสางแล้ว"

ชงต้าซือยกมือข้างหนึ่งขึ้นกล่าวว่า "เยี่ยปางจู่เข้าใจผิดแล้ว หลวงจีนก่อกรรมทำเข็ญมากมาย ที่ประคองตนมีชีวิตอยู่ เพียงเพราะยังมีจิตผูกพันกับทางโลก ตอนนี้เถี่ยมู่หลีตายแล้ว อาตมาก็ปราศจากความผูกพันกับทางโลกอีก จึงเข้ามารับความตายจากแม่นาง จะฆ่าจะฟันเชิญตามสะดวก"

คำพูดพอกล่าว ทั้งหมดล้วนเคลือบแคลงสงสัย เยี่ยหลิงซูขมวดคิ้วกล่าวว่า "หลวงจีน ท่านดำเนินแผนอุบายใดอีก?"

ชงต้าซือสั่นศีรษะกล่าวว่า "ไม่มีแผนอุบาย"

เยี่ยหลิงซูแค่นเสียงอย่างเย็นชา ขยับข้อมือวูบ ปลายกระบี่ก็จ่อใส่หน้าอกชงต้าซือ จนจมลึกเข้าไปสามหุน ขอเพียงเสือกส่งเข้าไป ก็จะแทงทะลุหัวใจ แต่ว่าชงต้าซือมีสีหน้าเป็นปรกติ สายตาสงบนิ่ง ปราศจากความหวาดหวั่นพรั่นกลัวอันใด

เยี่ยหลิงซูสงสัยใจยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น *'หลวงจีนนี้เกิดเรื่องอันใด การพบกันครั้งนี้คล้ายผลัดกระดูกชุบตัวใหม่ เปรียบกับลาโง่หัวล้านเมื่อครั้งกระโน้น ต่างกันราวฟ้ากับดิน แสดงว่ากลับกลายเป็นพุทธะ เป็นเถราจารย์แห่งยุค'* นึกถึงตอนนี้เกิดความลังเล เมื่อเหลียวดูเอียนเทาเทาะ เห็นหลวงจีนชราหลับตาทั้งสองลง คล้ายกับว่าทุกประการไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับตนเอง

เยี่ยหลิงซูถามว่า "เอียนเทาเทาะ ท่านไม่มีคำพูดจะกล่าวหรือ?"

เอียนเทาเทาะย้อนถามว่า "กล่าวอันใด?"

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "ท่านไม่คิดช่วยศิษย์ของท่านหรือ?"

เอียนเทาเทาะกล่าวว่า “ผู้ใดบอกว่าไม่คิด เรามิใช่ช่วยมันแล้วหรือ?”

เยี่ยหลิงซูขมวดคิ้วกล่าวว่า “หมายความว่าอย่างไร?” เอียนเทาเทาะทอดถอนใจกล่าวว่า “ช่วยคนง่ายดาย ขจัดจิตมารยากเย็น ศิษย์ของเราผู้นี้ค้นพบมรรควิถีหลุดพ้นจากทะเลทุกข์แล้ว คราบสังขารเพียงเป็นรูปธาตุ ความเป็นความตายเพียงชั่วลัดนิ้วมือเดียว ท่านฆ่าหรือไม่ฆ่า สำหรับกับมันเป็นเช่นเดียวกัน”

เยี่ยหลิงซูงงงันวูบ ค่อยเหลียวดูชงต้าซือพลันกล่าวว่า “ท่านยังคิดกู้ชาติหรือไม่?”

ชงต้าซือสั่นศีรษะกล่าวว่า “ฝันมายาฟองน้ำ ล้วนแต่ไม่จริงแท้”

เยี่ยหลิงซูถามว่า “ยังจะฆ่าคนหรือไม่?”

ชงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า “คิดฆ่าก็ฆ่า แล้วจะเป็นไร?”

เยี่ยหลิงซูขมวดคิ้วครุ่นคิด พลันรั้งกระบี่กลับมา กล่าวว่า “ท่านไปเถอะ”

ทุกผู้คนปั่นป่วนวุ่นวายขึ้นมา เอียนเทาเทาะลืมตาขึ้น เพ่งตามองหญิงสาว ชงต้าซือก็มีสีหน้าประหลาดใจ กล่าวเบาๆ ว่า “เยี่ยปางจู่ ท่านไม่คิดล้างแค้นให้กับฉู่คงซันแล้ว?”

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “มิใช่ไม่คิด หากแต่ไม่คู่ควร ตอนอยู่ที่เมืองเป่ยผิง ข้าพเจ้าฆ่าคนมากกว่าท่านอีก หากญาติมิตรของพวกมันคิดแก้แค้น ต่อให้ข้าพเจ้ามีหมื่นชีวิตยังไม่พอ หากสำนึกผิดรู้จักแก้ไข เป็นกุศลอันประเสริฐ ท่านฆ่าเถี่ยมู่หลี ถือว่าทำคุณไถ่โทษ สองมือข้าพเจ้าแปดเปื้อนคราบโลหิต มีคุณสมบัติอันใดฆ่าท่าน?”

ชงต้าซือเงียบงันไร้วาจา หลุบคิ้วลงครุ่นคิด เอียนเทาเทาะก็ผงกศีรษะกล่าวว่า “เยี่ยปางจู่ ท่านก็เปลี่ยนไปแล้ว”

เยี่ยหลิงซูได้แต่ฝืนยิ้ม เมิ่งเฟยเอี้ยนพลันขยี้เท้าร้องว่า “ปางจู่ ท่านปล่อยปละละเว้นมันในลักษณะนี้หรือ?”

เยี่ยหลิงซูผงกศีรษะรับ เมิ่งเฟยเอี้ยนสองตาแดงก่ำกล่าวว่า “อย่างนั้นซือฟู่เราไยมิใช่ตายเปล่าแล้ว?”

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “คนมิใช่ปราชญ์เมธี ผู้ใดไม่กระทำผิด” นางเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว “ข้าพเจ้าไม่ฆ่าคนที่สำนึกผิด”

เมิ่งเฟยเอี้ยนถลึงมองชงต้าซือ หันไปมองดูซากศพเถี่ยมู่หลี กัดฟันกล่าวว่า “เราจะตัดศีรษะของเฒ่าตาดมองโกล เซ่นไหว้วิญญาณบนสรวงสวรรค์ของซือฟู่” พลางชักมีดปลายแหลมออกมา พุ่งขวับเข้าไป ปาดใส่ลำคอเถี่ยมู่หลี

ปลายมีดเพิ่งบรรลุถึงคอหอย เถี่ยมู่หลีพลันดีดตัวขึ้นดุจขดลวด เสียงกร๊อบเมื่อบิดแขนของเมิ่งเฟยเอี้ยนหักไป ยื่นมือขวาราวกรงเล็บ บีบเค้นลำคอของนาง

ในกลุ่มคนบังเกิดเสียงอุทานดังระงม เยี่ยหลิงซูเลื่อนมือจับด้ามกระบี่ เอียนเทาเทาะสองอาจารย์กับศิษย์ก็ขมวดคิ้ว พากันสืบเท้าออกไป

เถี่ยมู่หลีตวาดคำ “หยุดไว้...” ไม่ทันขาดคำ ก็กระอักโลหิตออกมากองโต สีหน้ายิ่งซีดสลด ขบกรามกล่าวว่า “ผู้ใดกล้าเข้ามา เราจะบิดคอสตรีอัปลักษณ์หักไปก่อน”

ทั้งหมดชะงักเท้าลง เอียนเทาเทาะทอดถอนใจกล่าวว่า “เถี่ยมู่หลี ท่านเป็นปรมาจารย์แห่งยุค กลับเสแสร้งแกล้งตาย?”

เถี่ยมู่หลีร้องเพ้ยกล่าวว่า “บิดาไม่คล้ายลาโง่หัวล้านท่านแสร้งเป็นสูงส่ง เพราะเพื่อมีชีวิตรอด อย่าว่าแต่แสร้งตาย ต่อให้รับประทานอาจมบิดาก็จะกระทำ” พลางถลึงตาใส่ทั้งหมด ตวาดว่า “ยังรออันใด ล้วนหลีกทาง”

เมิ่งเฟยเอี้ยนร่ำร้องว่า “ปางจู่ ไม่ต้องสนใจความเป็นความตายของเรา ฆ่าตาดมองโกลเฒ่านี้ก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว”

เยี่ยหลิงซูบังเกิดความลังเล เถี่ยมู่หลีตวาดว่า “หากไม่หุบปาก บิดา

จะเคาะฟันในปากของเจ้าออกมาก่อน"

เมิ่งเฟยเอี้ยนมีนิสัยเผ็ดร้อน ยังด่าทอไม่ขาดปาก เถี่ยมู่หลีตบหน้านางฉาดหนึ่ง ตบจนเมิ่งเฟยเอี้ยนเลือดกบปาก ในกองเลือดมีฟันหักสองซี่ นางยังไม่ยอมสยบ ด่าทอว่า "ตาดมองโกลเฒ่า สุนัขเฒ่า..."

เถี่ยมู่หลีเห็นทั้งหมดไม่ยอมล่าถอย จึงคิดประกาศศักดา ร้องว่า "ไม่เชื่อฟังวาจาหรือ จะปลิดใบหูเจ้าก่อน"

พลางยกมือขวาขึ้นทำท่าฟันลง มือของมันคล้ายคมมีด หากฟันมือลง เมิ่งเฟยเอี้ยนต้องไม่อาจรักษาใบหูไว้ ยิ่งเพิ่มความอัปลักษณ์กว่าเดิม เยี่ยหลิงซูต้องร้องว่า "ช้าก่อน..."

เถี่ยมู่หลีหยุดยั้งชะงักมืออยู่กลางอากาศ เยี่ยหลิงซูกล่าวช้าๆ ว่า "เถี่ยมู่หลี ท่านปล่อยตัวเมิ่งเฟยเอี้ยน ข้าพเจ้าจะปลดปล่อยท่านไป..."

หวินฉังกระโดดปราดขึ้นมา ร้องว่า "ไหนเลยมีเรื่องเช่นนี้ ท่านปล่อยปละละเว้นลาโง่หัวล้าน ยังจะปล่อยปละละเว้นตาดมองโกลเฒ่า เยี่ยหลิงซู ท่านถือเมตตากรุณาเช่นนี้ ไยไม่บวชเป็นแม่ชี?"

เยี่ยหลิงซูกล่าวเสียงราบเรียบว่า "บวชเป็นแม่ชีไม่มีใดไม่ได้ แต่เมิ่งเฟยเอี้ยนเป็นศิษย์เพียงหนึ่งเดียวของฉู่เซียนเซิง ข้าพเจ้าไม่อาจทนดูนางตกตาย"

หวินฉังกระชากเสียงว่า "เถี่ยมู่หลีฆ่าศิษย์เกาะตะวันออกมากมาย หรือพวกมันล้วนตายเปล่า?"

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า "พ้นจากวันนี้ ข้าพเจ้าย่อมคิดบัญชีกับมันเอง" พลางเหลียวหน้าไปกล่าวว่า "เถี่ยมู่หลี ท่านคิดเห็นอย่างไร?"

เถี่ยมู่หลีคล้ายไม่ได้ยิน สองตาเบิกโพลง กล้ามเนื้อใบหน้าสั่นกระตุก มือที่ชะงักค้างอยู่กลางอากาศสั่นระริก คล้ายกับจะฟาดลง และถูกพลังที่มองไม่เห็นรั้งดึงไว้

เอียนเทาเทาะท่องสวดคำ "สาธุ สาธุ" ดวงตาของชงต้าซือก็ปรากฏ

รอยยิ้มขึ้น

เยี่ยหลิงซูสังเกตเลศนัยออก สร้างความประหลาดใจยิ่ง พลันได้ยินเถี่ยมู่หลีร้องว่า “ผู้ใด เป็นผู้ใด?”

สุ้มเสียงเย็นชาที่แฝงความเหนื่อยล้าเสียงหนึ่งดังว่า “ข้าพเจ้า”

เยี่ยหลิงซูสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ดวงตาเอ่อคลอด้วยน้ำตา นางไม่กล้าเหลียวหน้าไป ร่างคล้ายต้องมนต์สะกด ยืนตัวแข็งทื่อกับที่ เบิ่งตามองไปข้างหน้า

เถี่ยมู่หลีตวาดว่า “เวี่ยจือหยาง” เสียงร้องครานี้ปลุกให้เยี่ยหลิงซูสะท้านตื่นขึ้นมา นางสูดลมหายใจคำหนึ่งกวาดตามอง เห็นเวี่ยจือหยางยืนอยู่ห่างไปวาเศษ มันสวมใส่เสื้อผ้าขาดวิ่น ร่างกายมอมแมม ไว้หนวดเครารกครึ้ม ผมยาวถึงข้างเอว คล้ายไม่ได้ตัดผมมาหลายปี สีหน้าเหนื่อยล้ายิ่ง คล้ายแรงงานผู้หนึ่งแบกภาระอันหนักอึ้ง เหน็ดเหนื่อยทั้งกายและใจ

เยี่ยหลิงซูแทบถามโพล่งว่า “ท่านไฉนกลับกลายเป็นเช่นนี้?” รู้สึกว่าจิตใจปวดแปลบดุจถูกเข็มทิ่มแทง ยิ่งเกิดความเศร้าหดหู่สุดบรรยาย

เวี่ยจือหยางไม่ได้มองดูนาง หากลดสายตา ยื่นสองมือไปข้างหน้า ขยับเคลื่อนไหวนิ้วทั้งสิบ คล้ายกับว่าที่เบื้องหน้าจัดวางพิณโบราณคันหนึ่ง กำลังตั้งใจดีดพิณ แต่สีหน้าและแววตาคล้ายบ่อน้ำโบราณ ปราศจากความยินดียินร้ายใด

เถี่ยมู่หลีหลั่งเหงื่อโซมหน้า ร้องอีกว่า “เวี่ยจือหยาง เจ้าใช้คาถาอาคมใด?”

เวี่ยจือหยางทวนคำ “คาถาอาคม?” กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ท่านไม่เห็นข้าพเจ้ากำลังดีดพิณหรือ?”

เถี่ยมู่หลีเกิดความรู้สึกว่าถูกหลอก ต้องแผดด่าว่า “ดีดของมารดาเจ้า เจ้าเสียสติแล้ว”

เวี่ยจือหยางทอดถอนใจกล่าวว่า “กล่าวถูกต้อง ข้าพเจ้าเสียสติแล้ว” พลางยกมือขวาขึ้น ร่างเถี่ยมู่หลีพลิกหงายไปด้านหลัง ร่วงฟาดกับพื้นดังโครม ยังไม่ทันคืบคลานลุกขึ้น เวี่ยจือหยางก็ยกมือซ้าย ร่างของมันคล้ายเส้นด้ายรั้งดึง ทะลึ่งตัวขึ้นสูงห้าเชียะ ตีลังกาพุ่งหัวลงมา เสียงโครมเมื่อปะทะชนจนศีรษะแตกโลหิตหลั่งไหล

มือของเวี่ยจือหยางคล้ายกำลังกรีดปาดสายพิณที่มองไม่เห็น ยกมือซ้ายลดมือขวา ยกมือขวาลดมือซ้าย สลับสับเปลี่ยนกันสามครั้งครา เถี่ยมู่หลีตีลังกาสามตลบ ยิ่งมายิ่งกระโดดขึ้นสูง ร่วงฟาดลงจนโลหิตไหลหลั่งจากทวารทั้งเจ็ดบนใบหน้า ครั้งสุดท้ายปะทะชนกับโขดหิน จนใบหน้าบิดเบี้ยวผิดสารรูป แทบสิ้นสติไป

เมิ่งเฟยเอี้ยนได้รับอิสระ เกิดความรู้สึกเหลือเชื่อ พอเหลียวหน้ามอง เห็นเถี่ยมู่หลีแนบติดกับผนังผา คล้ายถูกมือมหึมาข้างหนึ่งกดตรึงอยู่ที่นั่น

เยี่ยหลิงซูร้องเรียกว่า “ท่านทูตเมิ่งรีบกลับมา” เมิ่งเฟยเอี้ยนค่อยรู้สึกตัว รีบหลบหนีกลับเข้าขบวนกล่าวว่า “ตาดมองโกลเฒ่าเป็นไรแล้ว?”

เยี่ยหลิงซูขมวดคิ้วไม่ตอบคำ เอียนเทาเทาะกล่าวเบาๆ ว่า “ในความเห็นอาตมา ประสกเวี่ยใช้ศัตรูสยบศัตรู หยิบยืมกำลังภายในของเถี่ยมู่หลีสะกดมันเอาไว้”

เมิ่งเฟยเอี้ยนปากอ้าตาค้าง เกิดความรู้สึกเหลือเชื่อ เหลียวดูเวี่ยจือหยาง เห็นมันขยับนิ้วนางข้างซ้ายเบาๆ เถี่ยมู่หลีพลันตวัดมือซ้ายตบหน้าตัวเอง ตบจนฟันหักโลหิตกบปาก

เมิ่งเฟยเอี้ยนยังโลหิตกบปาก ใบหน้าบวมเป่ง เห็นเถี่ยมู่หลีตบหน้าตัวเอง สร้างความสบใจยิ่ง ปรบมือร้องว่า “ตบได้ประเสริฐ”

เวี่ยจือหยางกล่าวโดยไม่เงยหน้าขึ้นว่า “อย่างนั้นก็ตบอีกหลายครา” เห็นนิ้วมือมันบัดเดี๋ยวยืดบัดเดี๋ยวหด คล้ายดีดคล้ายปาด เถี่ยมู่หลีก็ควง

สองมือตบหน้าไปมา ตบจนหยาดโลหิตกระเซ็นซ่าน ฟันหักหลุดร่วงตลอดเวลา สองตาก็เหลือกขึ้น คล้ายกับจะสิ้นสติไป

ตอนแรกทั้งหมดรู้สึกสาสมใจยิ่ง พอถึงตอนท้ายกลับกลางหลังเย็นวะวาบ เถี่ยมู่หลีเป็นบุคคลชนชั้นใด มาตรว่ารับบาดเจ็บสาหัส คนในบริเวณยังมิใช่คู่มือเปรียบติด เวี่ยจือหยางกลับลงมือระยะไกล จัดการกับปรมาจารย์แห่งยุคราวกับกำลังชักดึงหุ่นไม้ตัวหนึ่ง

เอียนเทาเทาะไม่อาจหักใจได้ กล่าวว่า “อมิตตพุทธ ประสกเวี่ย อภัยคนได้ควรอภัย เถี่ยมู่หลีจะอย่างไรเป็นยอดฝีมือผู้หนึ่ง ยังคงให้ความสะดวกดายแก่มันเถอะ”

เวี่ยจือหยางกวาดมองท่านแวบหนึ่ง ผงกศีรษะกล่าวว่า “ตกลง” พลางตวัดมือขวาขึ้น เถี่ยมู่หลีก็ทะลึ่งตัวขึ้นไปหลายเชียะ ร่างเบ่งพองขึ้นมาราวอัดลมเข้าไป

แว่วเสียงฉาดฉาด เวี่ยจือหยางตบฟาดสองมือออก เถี่ยมู่หลีแผดร้องคำหนึ่ง จุดทั่วร่างปริแตก โลหิตฉีดพุ่งออกมาดุจน้ำพุ คนคล้ายลูกหนังที่แตกระเบิด เปื่อยยุ่ยไม่มีชิ้นดี

เวี่ยจือหยางรั้งสองมือกลับ เถี่ยมู่หลีก็ร่วงลงจากกลางอากาศ ล้มฟุบกับพื้นไม่ไหวติงอีก

นาซินร้องร่ำคร่ำครวญเรียก “ซือฟู่” พลางร่ำไห้ออกมา

ทั้งหมดมองดูซากศพของเถี่ยมู่หลี ล้วนสงบสุ้มเสียงไว้ แต่เวี่ยจือหยางปราศจากความยินดีที่ได้ชัย หากเหม่อมองท้องฟ้าอย่างซึมเซา

หวินฉังพลันสืบเท้าออกไป ขวางกระบี่ตวาดว่า “เวี่ยจือหยาง ความแค้นของการฆ่าบิดา ไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกัน คาถาอาคมของเจ้าแม้ร้ายกาจ ข้าพเจ้าก็หากลัวไม่ มาตรว่าต้องดับดิ้นสิ้นชื่อ จะขอล้างแค้นให้กับบิดาผู้ล่วงลับ”

เหล่าผู้กล้าเกาะตะวันออกพากันกุมอาวุธฮือเข้ามา เยี่ยหลิงซูกลับ

รีรอลังเล หวินฉังจึงร้องเสียงเกรี้ยวกราดว่า “หลิงซู ในฐานะบุตรี ควรที่จะแก้แค้นแทนบิดา หากไม่ฆ่าเวี่ยจือหยาง ถือว่าท่านอกตัญญู ร้อยกุศลถือกตัญญูอยู่อันดับหนึ่ง คนที่อกตัญญูไม่อาจแบกหน้ามีชีวิตอยู่ในโลก”

ทั้งหมดพอฟัง ต่างก็ผงกศีรษะ เยี่ยหลิงซูเพ่งตามองเวี่ยจือหยาง กล่าวเบาๆ ว่า “ท่าน ท่านไยต้องมา?”

เวี่ยจือหยางฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “สองปีมานี้ข้าพเจ้าเฝ้าฝันให้ท่านหยิบยื่นความตายแก่ข้าพเจ้า ฟังว่าท่านอยู่ที่ภูเขาไท่ซาน ข้าพเจ้าจึงแวะมา อาจบางที...ท่านจะเปลี่ยนใจ”

เยี่ยหลิงซูพลันหลับตาลง น้ำตาสองหยดไหลซึมออกจากหางตาเกลือกกลิ้งลงอาบแก้ม นางสูดลมหายใจคำหนึ่ง ลืมตาขึ้นมากล่าวว่า “ผ่านไปสองปี ท่านยังคิดตายหรือ?”

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างซึมเซาว่า “ถูกแล้ว มีชีวิตมิสู้ตายเสียประเสริฐกว่า”

เยี่ยหลิงซูกล่าวเบาๆ ว่า “ท่านช่างใจดำอำมหิตนัก”

เวี่ยจือหยางทอดถอนใจกล่าวว่า “ท่านไยมิใช่เฉกเช่นกัน?”

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “ข้าพเจ้าต่างกับท่าน” นางชักกระบี่ออกมา ดวงตาทอแววปวดร้าว กล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่คิดฆ่าท่าน แต่ว่า...ข้าพเจ้ายิ่งไม่ต้องการเห็นท่านตายใต้เงื้อมมือผู้อื่น”

เวี่ยจือหยางกล่าวขอบคุณ พลางหลับตาลง หัวคิ้วคลายออก สีหน้าปลอดโปร่งโล่งใจ

เยี่ยหลิงซูเงื้อกระบี่ขึ้น ข้อแขนสั่นระริก กระบี่มังกรเขียวคล้ายหนักนับพันชั่ง ต้องทุ่มเทใช้แรงกายแรงใจทั้งมวล ค่อยถือมั่นได้ เยี่ยหลิงซูมองดูบุรุษที่เบื้องหน้า หวนนึกถึงพอแทงกระบี่ออก จะไม่ได้พบกับมันอีก หัวใจต้องแหลกสลาย ขอบตาร้อนผะผ่าว น้ำตาไหลรินลงมา

สุ่ยเหลียนอิ่งพลันร้องคำ “ช้าก่อน” ก้าวเท้าออกไปหนึ่งก้าว ร้อง

ดังๆ ว่า “หวินซวีไม่ได้ถูกมันฆ่า หากเป็นข้าพเจ้า”

เยี่ยหลิงซูสะท้านขึ้นตามเสียง หันขวับกลับไป ใบหน้าขาวซีดปรากฏสีแดงซ่านขึ้น

หวินฉังกระซากเสียงว่า “อย่าได้ฟังนางกล่าวเหลวไหล สตรีนางนี้คิดก่อกวนวุ่นวาย”

สุ่ยเหลียนอิ่งแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า “ก่อกวนวุ่นวายหรือ คำนี้ขอน้อมส่งคืน”

หวินฉังกระทืบเท้า ถือกระบี่คิดเข้าหา เยี่ยหลิงซูชิงยื่นกระบี่ขวางไว้ จับจ้องมองสุ่ยเหลียนอิ่ง พลางกล่าวว่า “ที่ท่านกล่าว...เป็นความจริง?”

เวี่ยจือหยางส่งเสียงกระแอม กล่าวว่า “สุ่ยเหลียนอิ่ง เรื่องนี้ไม่เกี่ยวข้องกับท่าน...”

สุ่ยเหลียนอิ่งเหลียวดูเวี่ยจือหยาง ยิ้มอย่างหดหู่กล่าวว่า “ท่านไม่ต้องปกป้องข้าพเจ้า วันนี้ข้าพเจ้าค่อยทราบว่า สองปีนี้ท่านแบกข้อหาฆ่าคนแทนข้าพเจ้า ผู้ใดกระทำผู้นั้นรับผิดชอบ การฆ่าหวินซวีเป็นเรื่องสมใจในชีวิต ไยต้องปกปิดอำพรางไป?”

หวินฉังสองตาแดงฉาน ร้องว่า “นางแพศยา เจ้าลองบอกอีกเที่ยวหนึ่ง”

สุ่ยเหลียนอิ่งเชิดหน้าขึ้นกล่าวว่า “ต่อให้บอกอีกร้อยเที่ยวก็เช่นเดียวกัน หวินซวีฆ่าซือฟู่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าแค้นมันจับใจ สะกดรอยตามมันปีนป่ายขึ้นบนยอดเขาวู่หลิงฟง ระหว่างทางเห็นกระบี่วชิระของเวี่ยจือหยางถูกหวินซวีกระแทกร่วงหล่นลงจากหน้าผา พอดีตกลงที่ข้างกายข้าพเจ้า ดังนั้นข้าพเจ้าถือกระบี่ขึ้นเขา พบว่าหวินซวีกำลังต่อสู้กับเวี่ยจือหยาง เวี่ยจือหยางตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบ ข้าพเจ้าคิดล้างแค้นให้กับซือฟู่ ไม่คำนึงถึงกฎระเบียบบู๊ลิ้ม จ้วงแทงกระบี่จากด้านหลัง ฆ่าตัวบัดซบนั่น”

เหล่าผู้กล้าเกาะตะวันออกเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่ง หากเปรียบกับการพ่าย

แพ้แก่เวี่ยจือหยาง พวกมันยอมเชื่อว่าหวินซวีถูกลอบทำร้ายเสียชีวิตมากกว่า ดังนั้นแม้ไม่กล่าวจากปาก แต่จิตใจผู้คนส่วนใหญ่ยอมรับคำพูดของสุ่ยเหลียนอิ่งมากกว่า ดังนั้นยิ่งเดือดดาลกว่าเดิม หยางฟงไหลร้องว่า "เราทราบแต่แรกว่าเต่าอ๋องต้องไม่พ่ายแพ้แก่เด็กน้อยแซ่เวี่ย ผลสุดท้ายถูกนางแพศยานี้ลอบทำร้ายเอง"

หวินฉังหน้าเขียวคล้ำ กล่าวว่า "ใช่แล้ว สุ่ยเหลียนอิ่งเป็นตัวการ เวี่ยจือหยางเป็นผู้สนับสนุน คนหนึ่งยิงธนูลับ คนหนึ่งใช้ทวนเปิดเผย ล้วนเป็นฆาตกรทำร้ายท่านพ่อ ต้องชดใช้ชีวิตทั้งสองคน"

ฮัวหมิงขมวดคิ้ว ในใจไม่เห็นด้วย นางเศร้าเสียใจต่อการตายของหวินซวี แค้นสุ่ยเหลียนอิ่งลอบทำร้ายทางด้านหลัง แต่สุ่ยเหลียนอิ่งเป็นยอดฝีมือนครตะวันตก มีเหลียงซือฉินหนุนหลัง ส่วนเวี่ยจือหยางฝึกวิชาพิสดารจนเหลือเชื่อ แม้แต่ปรมาจารย์เซ่นเถี่ยมู่หลียังถูกมันจัดการจนหัวปั่น คนทั้งสองนี้ล้วนยากจัดการ หวินฉังกลับเพาะศัตรูเข้มแข็งพร้อมกันสองคน นับเป็นเรื่องไม่ชาญฉลาดยิ่ง

นึกถึงตอนนี้ ฮัวหมิงพลันกล่าวว่า "เวี่ยจือหยาง คำพูดของสุ่ยเหลียนอิ่งเป็นจริงหรือเท็จ?"

เวี่ยจือหยางบังเกิดความคิดขัดแย้ง กล่าวว่า "ข้าพเจ้า..." ไม่ทันกล่าวจบ ว่านเสิ่งชิงกล่าวว่า "เป็นความจริง สุ่ยเหลียนอิ่งฆ่าหวินซวี เฉิงจู่เห็นกับตาตัวเอง"

เวี่ยจือหยางพอฟัง ทราบว่าเหลียงซือฉินตัดสินใจสอดมือยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ ต้องสั่นศีรษะทอดถอนใจอย่างอับจนปัญญา

ฮัวหมิงหน้าขาวซีดกล่าวว่า "เวี่ยจือหยาง แค้นมีเป้า หนี้มีเจ้าหนี้ การตายของเต่าอ๋องเมื่อไม่เกี่ยวข้องกับท่าน ขอให้ท่านนิ่งเฉยไว้ อย่าได้สอดมือยุ่งเกี่ยว"

เยี่ยหลิงซูล่วงรู้เจตนาของฮัวหมิง จึงชิงกล่าวกับสุ่ยเหลียนอิ่งว่า

"ข้าพเจ้าก็ได้ยินเรื่องของชิวเทามา ท่านคิดล้างแค้นให้กับอาจารย์ ไม่มีใดไม่ถูกต้อง แต่ข้าพเจ้าคิดแก้แค้นให้กับบิดา ก็มีเหตุผลเช่นกัน"

สุ่ยเหลียนอิ่งกล่าวว่า "ย่อมแน่นอน..." ไม่ทันขาดคำ ร่างของเยี่ยหลิงซูพลันหายวับ ต่อจากนั้นปรากฏพลังเย็นเยียบสายหนึ่งพุ่งวาบมาถึงหน้าอก

เสียงติงดังสดใส ร่างของเยี่ยหลิงซูปรากฏซ้ำ กลับไปยังที่เดิมราวกับไม่ได้เคลื่อนไหวมาก่อน แต่กระบี่ในมือสั่นไหว บังเกิดเสียงดังอึงอล

เยี่ยหลิงซูขบริมฝีปาก ถลึงมองไปข้างหน้า เห็นเวี่ยจือหยางหดนิ้วชี้กลับมาอย่างช้าๆ ปลายนิ้วปรากฏโลหิตหยดหยาด สุ่ยเหลียนอิ่งยืนอยู่ด้านหลังมัน ร่างกลับกลายเป็นแข็งทื่อ พลังกระบี่อันเย็นเยียบยังไม่จางหายจากข้างกาย พริบตาเมื่อครู่นี้ สุ่ยเหลียนอิ่งคล้ายพลัดตกไปในหล่มน้ำแข็ง หากมิใช่เวี่ยจือหยางตาแหลมคมมือว่องไว นางก็กลายเป็นปีศาจใต้คมกระบี่ สุ่ยเหลียนอิ่งค่อยพบว่านางพอเผชิญหน้ากับเยี่ยหลิงซู ไม่อาจรับมือท่ากระบี่ของอีกฝ่ายได้

หน้าอกเยี่ยหลิงซูสะท้อนขึ้นลงกล่าวว่า "เวี่ยจือหยาง ท่าน...ไฉนขัดขวางข้าพเจ้า?"

เวี่ยจือหยางไม่กล้าสู้หน้านาง เพียงกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า "ท่านไม่อาจฆ่านาง?"

เยี่ยหลิงซูร่ำร้องว่า "เพราะเหตุใด? ระหว่างท่านกับนางมีความสัมพันธ์อันใด?" นางเห็นเวี่ยจือหยางปกป้องสุ่ยเหลียนอิ่งถึงเพียงนี้ ยังเข้าใจว่าคนทั้งสองมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาว ยามเศร้าเสียใจยังเพิ่มความโกรธแค้นอีกส่วนหนึ่ง

เวี่ยจือหยางสั่นศีรษะทอดถอนใจกล่าวว่า "ท่านเข้าใจผิดแล้ว นางเป็นเจี่ยเจียที่พลัดหลงกันมานานปี"

เยี่ยหลิงซูงงงันวูบ ในใจทั้งเศร้าโศกทั้งยินดี ต้องลดกระบี่ในมือลง

อย่างลืมตัว

เวี่ยจือหยางกล่าวอีกว่า “แม่นางเยี่ย ท่านสามารถฆ่าข้าพเจ้า หากคิดฆ่านาง เกรงว่ายากลำบากอยู่บ้าง”

สุ่ยเหลียนอิ่งเฝ้ารอให้เวี่ยจือหยางคืนสู่วงศ์ตระกูล แต่ก็ไม่สมปรารถนา คิดไม่ถึงว่ายามคับขันเป็นตาย เวี่ยจือหยางกลับเสนอหน้าออกมา ไม่เพียงช่วยชีวิตนาง ยังยอมรับต่อหน้าผู้กล้าทั้งแผ่นดินว่านางเป็นเจี่ยเจียของมัน

สุ่ยเหลียนอิ่งสะท้อนใจยิ่ง หลั่งน้ำตาออกมา ประนมมืออธิษฐานต่อฟ้าว่า *‘ท่านพ่อ ท่านแม่ เหลียนอิ่งผ่านความยากลำบากนานัปการ ในที่สุดตามหาน้องชายกลับมา ตระกูลสุ่ยเรามีผู้สืบตระกูลต่อไป วันนี้เหลียนอิ่งแม้ตาย ก็ปราศจากความเศร้าเสียใจอีก’* นางยกแขนเสื้อปาดเช็ดน้ำตา ร้องดังๆ ว่า “ตี้ตี้ ท่านหลีกไป ข้าพเจ้าเป็นคนฆ่าหวินซวี สมควรชดใช้ชีวิต...”

ไม่ทันขาดคำ เวี่ยจือหยางโบกมือวูบ สุ่ยเหลียนอิ่งก็ร่างแข็งทื่อ พลังลมปราณถูกผนึกแช่แข็งไว้ นางคิดส่งเสียงร้อง แต่ลิ้นทั้งข้างกลายเป็นก้อนหิน ปราศจากสุ้มเสียงดังออกมา

เวี่ยจือหยางไม่แยแสสนใจนาง หันไปกล่าวกับเยี่ยหลิงซูว่า “แม่นางเยี่ย ท่านคิดเห็นอย่างไร?”

เยี่ยหลิงซูเงยหน้าขึ้น ดวงตาทอแววเลื่อนลอยกล่าวว่า “ข้าพเจ้า... หากข้าพเจ้าฆ่านาง ท่านจะเสี่ยงชีวิตกับข้าพเจ้า ใช่หรือไม่?”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “หากจะฆ่านาง ต้องฆ่าข้าพเจ้าก่อน”

เยี่ยหลิงซูทอดถอนใจ ช้อนตามองท้องฟ้า เห็นท้องนภากว้างไกล เมฆขาวลอยฟ่อง บัดเดี๋ยวรวมตัวบัดเดี๋ยวกระจาย แปรเปลี่ยนไม่แน่นอน นางมองดูอยู่ครู่หนึ่งค่อยหลับตาลง สีหน้าสงบนิ่ง คล้ายเศร้าสะท้อนใจ คล้ายได้รับการปลดเปลื้อง

ฮัวหมิงอดเร่งรัดมิได้ว่า “หลิงซู ความแค้นของบิดาหากไม่ชำระล้าง

เสียทีที่ถือกำเนิดเกิดมา”

เยี่ยหลิงซูลืมตาขึ้นกล่าวว่า “ฮัวอี๋ ขออภัยด้วย”

ฮัวหมิงหน้าแปรเปลี่ยนไป ร้องโพล่งว่า “หลิงซู เจ้า...”

เยี่ยหลิงซูกล่าวเสียงอ่อนล้าว่า “ข้าพเจ้าไม่อาจลงมือ” นางหันหน้าหาเหล่าผู้กล้าเกาะตะวันออก ส่วนลึกของหัวใจปวดแปลบปานถูกฉีกกระชาก กล่าวว่า “นับแต่นี้เราเยี่ยหลิงซู...ขอถอนตัวออกจากเกาะตะวันออก”

คำพูดนี้สะท้านทั่วบริเวณ แม้แต่เวี่ยจือหยางก็รู้สึกเหนือความคาดหมาย ต้องลืมตาจนกลมกว้าง ฮัวหมิงทั้งแตกตื่นทั้งโกรธแค้น ร้องว่า “หลิงซู เจ้ากล่าวเหลวไหลอันใด?”

เยี่ยหลิงซูพึมพำว่า “ข้าพเจ้าไม่ได้กล่าวเหลวไหล ข้าพเจ้าไม่สามารถล้างแค้นแทนบิดา ไม่คู่ควรเป็นศิษย์เกาะตะวันออก...”

ฮัวหมิงถลึงมองนาง ร้องดังๆ ว่า “เจ้าทำเช่นนี้ต้องถูกชนชาวโลกหยามประณาม ยุทธจักรแม้กว้างไพศาล ก็ไม่มีพื้นที่ให้เจ้ายืนหยัดทรงกาย”

เยี่ยหลิงซูกัดฟันกรอดกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่ใส่ใจ”

หวินฉังเรียกสติคืนมา ร้องอย่างโกรธแค้นว่า “วิเศษแท้ ท่านลุ่มหลงหัวปักหัวปำ เพราะบุรุษโสโครกคนหนึ่ง กระทั่งบิดาก็ไม่ต้องการแล้ว”

เยี่ยหลิงซูกล่าวเสียงเย็นชาว่า “แล้วจะเป็นไร สิบแปดปีมานี้ หวินซวีไม่ได้ยอมรับข้าพเจ้าเป็นบุตรีมาก่อน”

หวินฉังขุ่นแค้นแน่นอก ร้องดังๆ ว่า “ไม่ว่าอย่างไรกระบี่วิเศษของท่านเป็นเกาะตะวันออกมอบให้ วิชาฝีมือของท่านก็ร่ำเรียนจากเกาะตะวันออก หากคิดถอนตัวออกจากเกาะตะวันออก ต้องคืนสิ่งเหล่านี้กลับมา”

เยี่ยหลิงซูผงกศีรษะกล่าวว่า “ตกลง ข้าพเจ้าขอผนึกกระบี่ ไม่ขอใช้วิชาฝีมือของเกาะตะวันออกอีก” พลางสะบัดมือวูบ กระบี่มังกรเขียวกลับกลายเป็นประกายสายหนึ่ง เสียงเซ้งเมื่อจมหายไปในโขดหิน เพียงปรากฏ

ด้ามกระบี่โผล่พ้นออกมา

นางกระทำการอย่างเด็ดเดี่ยว สะท้านสะเทือนจิตใจทุกผู้คน บนเขาพลันเงียบกริบลง เยี่ยหลิงซูหันกายไป เรียกหาว่า “เมิ่งเฟยเอี้ยน”

เมิ่งเฟยเอี้ยนเดินออกมา ขานรับว่า “ผู้น้อยอยู่” เยี่ยหลิงซูล้วงหยิบป้ายราชันฟ้าจากอกเสื้อกล่าวว่า “ข้าพเจ้าแต่งตั้งท่านเป็นหัวหน้าพรรคค้าเกลือ ปกครองคนค้าเกลือทั้งแผ่นดินสืบแทนข้าพเจ้า”

เมิ่งเฟยเอี้ยนสะท้านขึ้นดุจถูกสายฟ้าฟาดใส่ รีบกล่าวว่า “ผู้น้อยไม่กล้ารับ ขอปางจู่โปรดทบทวนคำสั่ง”

เยี่ยหลิงซูสั่นศีรษะกล่าวว่า “หากท่านไม่ต้องการ ก็ยกให้กับผู้อื่น” พลางโยนป้ายออกไป เมิ่งเฟยเอี้ยนยื่นสองมือรับไว้ หลั่งน้ำตาออกมา กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า “ปางจู่ ท่านคิดไปที่ใด?”

เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ” กล่าวพลางหันกายไป พลันได้ยินว่านเสิ่งกล่าวว่า “ช้าก่อน แม่นางเยี่ย ตอนนี้ขุมทรัพย์มองโกลอยู่ที่ใด?”

เยี่ยหลิงซูนึกถึงเรื่องเดิมพันระหว่างนางกับอีกฝ่าย จึงหันไปกล่าวเสียงเย็นชาว่า “ไม่มีขุมทรัพย์แล้ว”

ว่านเสิ่งงงงันวูบจึงกล่าว “ไม่มีแล้ว?” เยี่ยหลิงซูกล่าวว่า “แผ่นดินเกิดศึกสยบเภทภัย ปรากฏผู้อพยพนับไม่ถ้วน ข้าพเจ้านำเพชรนิลจินดาเหล่านั้นแปลงเป็นข้าวเสบียงเสื้อผ้า สงเคราะห์ชาวบ้านที่หลบหนีลี้ภัยสงคราม ใช้จ่ายหมดสิ้นไปตั้งแต่หลายเดือนก่อนแล้ว”

อย่าว่าแต่นครตะวันตก แม้แต่เกาะตะวันออกก็ไม่ล่วงรู้เรื่องนี้ พอฟังต้องหันไปวิพากษ์วิจารณ์กัน บางคนนึกเสียดาย บางคนเกิดความโกรธแค้น ไม่เห็นด้วยกับการกระทำของเยี่ยหลิงซู

เอียนเทาเทาะพลันประนมมือกล่าวว่า “สาธุ สาธุ ทัพมองโกลทำศึกร้อยปี ฆ่าฟันผู้คนพันๆ หมื่นๆ ปล้นชิงเงินทองนับไม่ถ้วน ตอนนี้ถือว่า

กระทำคุณงามความดีประการหนึ่ง ตรงกับคำกล่าวที่ว่า ตอนแรกเพาะเหตุชั่วร้าย ชดใช้ด้วยผลอันดีงาม สีกาเยี่ยทำเช่นนี้ ถือเป็นกุศลอย่างใหญ่หลวง"

เยี่ยหลิงซูส่ายหน้ากล่าวว่า "ต้าซือชมเกินไป ข้าพเจ้าเคยก่อการฆ่าฟันนับไม่ถ้วน เรื่องเล็กน้อยนี้เพียงบรรเทาบาปกรรมของข้าพเจ้าให้เบาบางลงบ้าง"

เอียนเทาเทาะยิ้มพลางกล่าวว่า "ดีชั่วขึ้นอยู่กับความคิดชั่วแล่น เมื่อวางดาบประหาร ก็สำเร็จเป็นอรหันต์ เมื่อมีความคิดไถ่บาป ถือว่าล้างบาปหมดสิ้นแล้ว"

เยี่ยหลิงซูเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่ง เหลียวดูชงต้าซือแวบหนึ่ง เห็นหลวงจีนเปล่งประกายดุจจันทร์เพ็ญ แตกต่างจากกาลก่อน ในใจนึกเชื่ออยู่บ้าง จึงผงกศีรษะต่อเอียนเทาเทาะ โบกแขนเสื้อเดินลงจากเขา

เวี่ยจือหยางคล้ายตื่นจากความฝัน ร้องโพล่งว่า "แม่นางเยี่ย"

เยี่ยหลิงซูสะท้านขึ้นคราหนึ่ง จากนั้นเร่งฝีเท้าเร็วขึ้น ลดเลี้ยวทางภูเขาหายลับจากคลองจักษุ

เวี่ยจือหยางมองดูทางภูเขาที่ว่างเปล่า ในใจเกิดความรู้สึกเวิ้งว้างราวสูญเสียสิ่งใด พลันได้ยินว่านเสิ่งกล่าวว่า "เวี่ยเซียนเซิง ท่านคิดเห็นอย่างไร?"

เวี่ยจือหยางงงงันวูบจึงกล่าว "อะไรหรือ?" ว่านเสิ่งทอดถอนใจกล่าวว่า "ท่านความจริงฝากขุมทรัพย์มองโกลไว้กับนครตะวันตก ต่อมาถูกหวินซวีแย่งชิงไป แม่นางเยี่ยจัดการเช่นนี้ ท่านมีความเห็นเป็นอื่นหรือไม่?"

เวี่ยจือหยางผงกศีรษะกล่าวว่า "เช่นนี้ดียิ่ง ยังดีกว่าตกอยู่ในมือข้าพเจ้าร้อยเท่า"

ว่านเสิ่งกล่าวว่า "อย่างนั้นก็ประเสริฐ" พลางหันไปถามว่า "หวินฉังท่านยังจะต่อสู้หรือไม่?"

หวินฉังร้องอย่างโกรธแค้นว่า “ไหนเลยไม่ต่อสู้?” พลางชักกระบี่คิดเข้ามา ซือหนันถิงพลันฉุดดึงมันไว้ ลากตัวมาด้านข้าง กล่าวเบาๆ ว่า “ความจริงศัตรูเข้มแข็งฝ่ายเราอ่อนด้อย ตอนนี้เยี่ยหลิงซูยังจากไป ฝ่ายตรงข้ามยังเพิ่มเวี่ยจือหยางอีกคนหนึ่ง อย่าว่าแต่เหลียงซือฉินยังไม่เผยโฉม หากต่อสู้กันจริงๆ ทุกคนในที่นี้รวมตัวกันยังไม่มีประโยชน์”

หวินฉังกระชากเสียงว่า “แล้วจะเป็นไร หรือจะให้ข้าพเจ้าเป็นเต่าหดหัว?”

ซือหนันถิงกล่าวเกลี้ยกล่อมว่า “วิญญูชนล้างแค้น สิบปียังไม่สาย บิดาท่านเพื่อฝึกวิชากระบี่ใจปัญญาบารมี มิใช่กบดานเป็นเวลายี่สิบกว่าปีหรอกหรือ เหลียวดูเหลียงซือฉินอายุมากแล้ว ต้องมีชีวิตอีกไม่นาน ผู้นำแปดหมวดหมู่ล้วนสู้มันไม่ได้ ความสำเร็จในภายหน้าคงมีจำกัด ท่านประมุขเกาะอายุยังเยาว์ วันข้างหน้ายังยาวนาน ในศิษย์รุ่นหลังก็มีอัจฉริยบุรุษ ขอเพียงนอนเตียงฟืนเลียดีขม สุดท้ายต้องเอาชนะนครตะวันตกได้ เมื่อถึงเวลาเหลียงซือฉินตายแล้ว นครตะวันตกไร้ผู้สืบทอด ฝ่ายเราสามารถทุ่มยอดฝีมือกวาดล้างฝ่ายตรงข้ามให้สิ้นซาก”

หวินฉังเห็นว่ามีเหตุผล แต่ยังไม่ยินยอมพร้อมใจ จึงกล่าว “เช่นนี้เป็นว่าตราบใดที่เหลียงซือฉินมีชีวิตอยู่ พวกเราได้แต่รอคอย?”

ซือหนันถิงผงกศีรษะรับ ฮัวหมิงก็กล่าวว่า “ซือจุนจู่กล่าวมีเหตุผล หากหลิงซูยังอยู่ ยังมีความหวังได้ชัย ตอนนี้ศัตรูกล้าแข็งเกินไป ควรหลีกเลี่ยงจากการปะทะ รักษาขุมกำลังของเกาะเราไว้”

หวินฉังกวาดตามองรอบข้าง เห็นถงเย่ากับหยางฟงไหลต่างก็ผงกศีรษะ ทราบว่าทั้งหมดไม่ยอมเสี่ยงชีวิต ตนเองออกแรงแข็งขันก็เปล่าประโยชน์ จึงกระทืบเท้าอย่างขุ่นเคือง หมุนตัวลงจากเขา

ฮัวหมิงมองดูเงาหลังมัน ต้องสั่นศีรษะคราหนึ่ง หวินฉังโกรธเกรี้ยวโดยง่าย โหดเหี้ยมไม่ต่างกับบิดา แต่พลังฝีมือและความคิดอ่านไม่อาจ

เทียบเปรียบได้ มีประมุขเกาะเช่นนี้ หาใช่วาสนาของเกาะตะวันออกไม่ นึกถึงตอนนี้ ในใจปรากฏเงาร่างของเยี่ยหลิงซูขึ้น ต้องบังเกิดรสชาติที่บอกไม่ถูก ประกาศว่า "ขุนเขาไม่แปรเปลี่ยน สายน้ำยังหลั่งไหล วันนี้เกาะเราเกิดเหตุการณ์มากมาย เรื่องการเดิมพันเป็นอันว่ายกเลิก" กล่าวจบ หันไปบอกกล่าวต่อศิษย์เกาะตะวันออกว่า "ไปกันเถอะ"

ศิษย์เกาะตะวันออกก็มิใช่ตัวโง่งม ล้วนทราบว่าฝีมืออ่อนด้อยกว่า หากต่อสู้รังแต่ตายเปล่า จึงตกลงใจกล้ำกลืนฝืนอัปยศ รอโอกาสภายหน้า ตู้โจวพลันชี้มือไปยังศิษย์สำนักเอี้ยนหยางที่ถูกจับตัวมา ถามว่า "ฮัวจุนจู่ คนเหล่านี้จะจัดการอย่างไร?"

ฮัวหมิงนึกลังเล ไม่ทราบรั้งตัวไว้หรือฆ่าทิ้ง พลันได้ยินเอียนเทาเทาะกล่าวว่า "ฮัวจุนจู่ มีคำกล่าวว่าตัวการกระทำชั่วต้องลงโทษ ผู้ถูกบังคับให้ปฏิบัติตามไม่เอาผิด เท่าที่ศิษย์เราทราบ ศิษย์สำนักเอี้ยนหยางเหล่านี้ไม่มีความผิดร้ายกาจ ขอให้เห็นแก่หน้าอาตมา ละเว้นชีวิตสักครา"

ฮัวหมิงกล่าวว่า "ตัดหญ้าไม่ถอนราก ปล่อยทิ้งไว้ต้องเป็นเภทภัย"

เอียนเทาเทาะกล่าวว่า "มองโกลเสื่อมโทรมลง เถี่ยมู่หลีตายแล้ว สำนักเอี้ยนหยางก็เข้าตาจน เกาะตะวันออกชุมนุมคนหนุ่ม มีอนาคตสดใส หรือยังกลัวสำนักเอี้ยนหยางด้วย?"

ฮัวหมิงทอดถอนใจกล่าวว่า "หลวงจีน มิต้องเยินยอเราไป หากเราเห็นแก่หน้าท่าน จะได้รับผลดีอันใด?"

เอียนเทาเทาะฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "หลวงจีนจตุธาตุว่างเปล่า ยังหยิบยื่นผลดีใดได้?"

ฮัวหมิงจับจ้องมองเอียนเทาเทาะชั่วขณะ พลันกล่าวว่า "ตกลง เราเห็นแก่หน้าท่านสักครา แต่ภายหน้าเกาะตะวันออกมีเรื่องใด ขอให้ฝ่ายท่านอย่าได้ถมหินลงบ่อ"

เอียนเทาเทาะลอบทอดถอนใจ ทราบว่าฮัวหมิงไม่ลืมเลือนความ

แค้น ภายหน้าเกาะตะวันออกกับนครตะวันตกต้องทำศึกกัน ฮัวหมิงถือโอกาสหยิบยื่นไมตรี แลกกับการวางตัวเป็นกลางของสำนักวชิรทรงพลัง จึงประนมมือกล่าวว่า "เรื่องของภายภาคหน้าสุดจะหยั่ง แต่อาตมาขอรับประกันว่า ตราบใดที่เราสองอาจารย์กับศิษย์มีชีวิตอยู่ จะศึกษาพระธรรม ไม่ถามไถ่เรื่องทางโลก"

ฮัวหมิงผงกศีรษะ โบกมือให้ศิษย์ทั้งหลายปล่อยตัวเชลย นาซินก้าวยาวๆ ถึงหน้าซากศพของเถี่ยมู่หลี ยื่นสองมือช้อนรองศพขึ้นมา ถลึงตาใส่เวี่ยจือหยาง กล่าวว่า "เราเลื่อมใสฝีมือบังคับเหยี่ยวของท่าน แต่ความแค้นของซือฟู่มิอาจไม่ชำระล้าง"

เวี่ยจือหยางไม่กล่าวว่ากระไร นาซินหันไปน้อมคำนับต่อเอียนเทาเทาะ กล่าวว่า "ต้าซือตอบแทนอาฆาตด้วยการหยิบยื่นพระคุณ นาซินขอจารึกซึ้งใจ"

เอียนเทาเทาะโบกมือกล่าวว่า "แผ่นดินจงหยวนเกิดมรสุมโลหิตคละคลุ้ง หลังจากกลับทะเลทรายตอนเหนือ ก็อย่าได้มาอีกแล้ว"

นาซินงงงันวูบจึงหันกายไปอย่างเงียบงัน ศิษย์สำนักเอี้ยนหยางที่หลงเหลือก็ตามติดอยู่ด้านหลัง ฮัวหมิงกับพวกก็ประสานมือต่อเอียนเทาเทาะ นำศิษย์เกาะตะวันออกกับสมุนพรรคค้าเกลือลงจากเขา

เอียนเทาเทาะก็หันไปกล่าวกับว่านเสิ่งว่า "อาตมากับศิษย์เสร็จเรื่องทางโลก ก็คิดขออำลา ทางด้านเหลียงเฉิงจู่ ให้ว่านเซียนเซิงบอกกล่าวแทนสักคำ"

ว่านเสิ่งกล่าวอย่างนอบน้อมว่า "ต้าซือเดินให้ดี"

เอียนเทาเทาะหันกายลงจากเขา ชงต้าซือมองดูเวี่ยจือหยาง พลันกล่าวว่า "การตายของเป่าฮุยกงจู่ อาตมาก็เสียใจอย่างสุดซึ้ง นับแต่นี้ไม่ได้ยินเสียงพิณอีก นับแต่โบราณกาลมา การเวียนว่ายตายเกิดเป็นสิ่งที่ยากหลีกเลี่ยง พี่เวี่ยฉลาดปราดเปรื่อง หวังให้ข้ามพ้นด่านความรัก คลายเงื่อน

ปมในใจ รักษาร่างกายที่เป็นประโยชน์ไว้ อย่าได้เหยียบย่ำตัวเองไป”

เวี่ยจือหยางเงียบงันไม่ส่งเสียง มองดูแขนจีวรที่ว่างเปล่าของซงต้าซือ พลันกล่าวว่า “น่าเสียดายท่านมือขาดข้างหนึ่ง ต่อให้มีฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ ก็ไม่สามารถย่ำกลองเจี๋ยอีก”

ซงต้าซือยิ้มพลางกล่าวว่า “กลองเจี๋ยต่อให้เลิศล้ำกว่านี้ ก็เป็นของนอกกาย พุทธองค์มีคำสอนว่าหากแสดงรูปกายมาพบเรา หากเปล่งเสียงขอร้องเรา ถือเป็นหนทางที่ผิด ไม่อาจได้พบตถาคต”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่เข้าใจหลักธรรม เพียงทราบว่าท่านย่ำกลองเจี๋ยเป็นเลิศ ดุจเดียวกับพิณโบราณของจูเหว่ย” เอ่ยถึงตอนนี้ต้องเกิดความสะท้อนใจ

ซงต้าซือฝืนยิ้มแล้วถามว่า “พี่เวี่ยยังเป่าขลุ่ยหรือไม่?”

เวี่ยจือหยางสั่นศีรษะกล่าวว่า “เมื่อไม่มีผู้รู้ใจดนตรีการ ยังเป่าไปทำอะไร?”

ซงต้าซือทอดถอนใจกล่าวว่า “น่าเสียดาย น่าเสียดายนัก นับแต่นี้คงไม่ได้ยินบทเพลงภูเขาสูงธารน้ำไหลอีก”

ป๋อหยามีความสามารถในการดีดพิณ จงจื่อฉีนิยมสดับฟัง ต่อมาจงจื่อฉีลาโลกไป ป๋อหยาเห็นว่าต่ำใต้ไร้ผู้รู้ใจดนตรีการ นับแต่นี้ไม่คิดดีดพิณอีก คนในบริเวณล้วนล่วงรู้ตำนานบทนี้ คิดไม่ถึงผ่านไปพันปีประวัติศาสตร์ซ้ำรอยอีกครั้ง ต่างนึกเศร้าเสียดายแทนเวี่ยจือหยางกับจูเหว่ย

เวี่ยจือหยางช้อนตามองท้องฟ้า เรื่องราวความหลังประดังเข้าสู่ห้วงสมอง พลันทอดถอนใจกล่าวว่า “หลวงจีนใหญ่ เราท่านเป็นศัตรูมิใช่สหาย แต่ก็ถือเป็นผู้รู้ใจดนตรีการครึ่งหนึ่ง หลังจากนี้บรรพชิตฆราวาสอยู่คนละเส้นทาง หวังให้ถนอมตัวให้มากไว้”

ซงต้าซือทราบว่ามันมีเงื่อนปมในใจ มีแต่ตัวเองจึงคลี่คลายได้ จึง

ทอดถอนใจยาว พลิ้วกายลงจากเขา พอลดเลี้ยวมุมเขาไป ก็ร้องขับขานบทเพลงม่านเจียนหงดังมา

เวี่ยจือหยางหวนนึกถึงครั้งกระโน้นอยู่บนเรือนเซียนเยี่ยจวี มีจูเหว่ยอยู่เป็นเพื่อน ได้ยินซงต้าซือร้องบทเพลงนี้ ตอนนั้นอยู่ในนครหลวงอันศิวิไลซ์ ยามนี้ได้ยินบทเพลงนี้ใหม่ ในใจมีแต่ความอ้างว้าง

ยามเลอะเลือนเลื่อนลอย พลันได้ยินบนเขาบังเกิดเสียงร้องเรียกดังว่า "เวี่ยจือหยาง"

เวี่ยจือหยางเหลียวหน้ามอง เห็นสีอิ่งเจินเดินลงจากเขา เวี่ยจือหยางพอพบเห็นมัน ต้องบังเกิดความเศร้าโศกเสียใจ เร่งฝีเท้าไปสองก้าว คุกเข่าลงที่เบื้องหน้ามัน น้ำตาไหลหลั่งไม่ขาดสาย

สีอิ่งเจินก็บังเกิดความสะท้อนใจ ตบไหล่ของมัน กล่าวคำ "เด็กอันงมงาย..." สุ้มเสียงกลายเป็นสั่นเครือ ไม่อาจกล่าววาจาใดได้

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "สีเต้าเจี้ยง จูเหว่ยตายแล้ว..." เอ่ยถึงตอนนี้ต้องร่ำไห้ออกมา

สีอิ่งเจินเงียบงันนิ่งนาน จึงกล่าว "น่าเสียดายที่นางต้องตายเปล่า ยังไม่อาจยับยั้งข้อพิพาทในแผ่นดินได้"

เวี่ยจือหยางกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า "ไม่ ล้วนเป็นเพราะข้าพเจ้า หากมิใช่ข้าพเจ้าคิดช่วยเหลือเจี่ยเจีย หากมิใช่วันนั้นข้าพเจ้าไม่ขึ้นเขาวู่หลิงฟง หากว่าติดตามนางไปยังเมืองเป่ยผิง ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้า..." มันยิ่งกล่าวยิ่งเศร้าเสียใจ น้ำตาไหลพรากตลอดเวลา

สีอิ่งเจินนิ่งเงียบงัน ชั่วครู่จึงกล่าว "ดูท่าอาตมามีตบะไม่เพียงพอ ไม่อาจคลายเงื่อนหัวใจของเจ้า เมื่อครู่ตอนลงมา เหลียงเฉิงจู่ฝากให้เราเชิญเจ้าขึ้นไป มันมีความสำเร็จถึงขั้นมนุษย์เทวะ อาจสามารถคลี่คลายได้"

เวี่ยจือหยางกล้ำกลืนน้ำตาผุดลุกขึ้น เหลียงซือฉินเป็นทั้งอาจารย์ทั้งสหาย ถึงแม้ว่าเวี่ยจือหยางไม่ได้มาหามัน แต่เมื่อมาแล้ว ก็ไม่สะดวก

กับการพบหน้า จึงกล่าว “สีเต้าเจี้ยงก็มาหาเฉิงจู่หรือ?”

สีอิ่งเจินฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “เรามาหามัน ความจริงคิดขอให้มันช่วยปัดเป่าการศึกในแผ่นดิน”

เวี่ยจือหยางกล่าวถามว่า “เฉิงจู่บอกว่าอย่างไร”

สีอิ่งเจินมีสีหน้าหม่นหมอง ทอดถอนใจกล่าวว่า “มันไม่ได้กล่าวอันใด” หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า “เวี่ยจือหยาง เราบำเพ็ญพรตที่ภูเขาหลอฝู หากเจ้ามีใจมุ่งทางธรรมก็ไปหาเรา”

เวี่ยจือหยางทอดอาลัยตายอยาก สีอิ่งเจินกลัวว่ามันไม่คิดมีชีวิตอยู่สืบต่อ จึงเอ่ยถึงสถานที่บำเพ็ญพรตต่อมัน หวังว่ามันแม้ไม่คิดอยู่ในทางโลก ยังสามารถฝากกายกับสำนักพรต

เวี่ยจือหยางเข้าใจเจตนาของมัน จึงผงกศีรษะกล่าวว่า “หากว่ามีเวลา ต้องไปกราบไหว้ที่ภูเขาหลอฝูอย่างแน่นอน”

สีอิ่งเจินจับจ้องมองมันนิ่งนาน สุดท้ายแหงนหน้าทอดถอนใจ ยกมือไพล่หลังลงจากเขา

เวี่ยจือหยางหมุนตัวขึ้นเขา ผู้นำแปดหมวดหมู่ตามติดอยู่ด้านหลัง ระหว่างทางเงียบวังเวง ไม่มีผู้คนสัญจรแม้สักคนเดียว เมื่อมาถึงลานเซิงเซียนฝาน เห็นเหลียนหังกับหลันเกิงอยู่เฝ้าทางภูเขา เหลียนหังกล่าวว่า “เฉิงจู่มีคำสั่ง ศิษย์นครตะวันตกรั้งอยู่ ให้คุณชายเวี่ยขึ้นเขาไปแต่ผู้เดียว”

ผู้นำแปดหมวดหมู่หันไปมองหน้ากัน เวี่ยจือหยางถามว่า “เฉิงจู่อยู่ที่ใด?”

เหลียนหังกล่าวอย่างนอบน้อมว่า “บนยอดเขาอี้หวง”

เวี่ยจือหยางเหลียวหน้ามอง เห็นผู้นำแปดหมวดหมู่ยืนห้อยมือสำรวม สายตาที่มองดูมันเคร่งขรึมจริงจังยิ่ง

เวี่ยจือหยางพกความสงสัยใจเดินทีละก้าวขึ้นสู่ยอดเขา

ยอดเขาอี้หวงเป็นยอดสูงสุดของภูเขาไท่ซาน สมัยโบราณชื่อว่า

ไท่ผิง *(สันติสุข)* มีอีกชื่อหนึ่งว่า**เทียนจู้** *(เสาสวรรค์)* เป็นที่ซึ่งฮ่องเต้โบราณเดินมาเซ่นสรวงฟ้า เหลียงซือฉินยืนอยู่ริมหน้าผา ลบคราบปลอมแปลงบนใบหน้า กลับคืนสู่โฉมหน้าแท้จริง บุคลิกภาพสูงสง่าประดุจเซียนวิเศษ

เวี่ยจือหยางเดินเข้าไปประสานมือทักทายว่า "ลั่วเซียนเซิง"

เหลียงซือฉินกวักมือกล่าวว่า "เจ้ามาแล้ว? มาทางด้านนี้"

เวี่ยจือหยางเดินเข้าไป ทั้งสองยืนเคียงบ่าเคียงไหล่ ทอดตามองผืนแผ่นดิน

เหลียงซือฉินพลันกล่าวว่า "เมื่อขึ้นสู่ยอดเขาหลิงติ่ง เห็นหมู่ขุนเขาเล็กลง ครั้งกระโน้นขงจื๊อขึ้นเขาตงซานเห็น**หลู่*** เล็กลง ขึ้นเขาไท่ซานเห็นแผ่นดินเล็กลง หากไม่ได้ประสบด้วยตัวเอง ยากจะเข้าใจความหมายในวาจาของปราชญ์เมธี"

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "ที่ผ่านมาเซียนเซิงสะกดคำสอน**หยูเจีย**** จำกัดพระราชอำนาจ เหตุใดวันนี้จึงเห็นด้วยกับคำพูดของ**ขงฟูจื่อ?*****"

เหลียงซือฉินกล่าวว่า "คำสอนหยูเจียมิใช่วิถีแห่งหยู คำสอนมีเวลาสิ้นสุด หากทว่าวิถีไร้ขอบเขต ขงจื๊อปรับปรุงความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล จัดระเบียบชาติมาตุภูมิ วิถีแห่งหยูที่ตกทอดสืบต่อกันมาจึงเป็นเส้นเลือดหล่อเลี้ยงผืนแผ่นดินอันไพศาล ปราชญ์เมธีถกวิถี คนต่ำช้าใช้คำสอน นักปราชญ์รุ่นหลังเพื่อสนองความต้องการเจ้าชีวิตทำการบิดเบือนเจตนารมณ์ของปราชญ์เมธี คำกล่าวของขงจื๊อ ถูกพวกมันตีความไปอีกทาง ที่น่าหัวร่อคือความเรียงปากู่เหวินในยุคปัจจุบัน กลับถูกคำสอนของหยูเจียนำมาเป็นเครื่องวัดภูมิปัญญาผู้คนทั้งแผ่นดิน ขงจื๊อเคยกล่าวว่า ***'วิญญูชนมิใช่เครื่องมือ*****' หากว่าขงจื๊อมีญาณรับรู้ ไม่ทราบคิดอ่านอย่างไร?"

---

* ชื่อย่อของมณฑลซานตุง

** สำนักปรัชญาขงจื๊อ

*** คำเรียกขงจื๊อเป็นมหาครุ

**** วรรคทองประโยคหนึ่งในคัมภีร์ลุ่นอวี่ หมายความว่าวิญญูชนมิใช่เครื่องมือเฉพาะอย่าง

เวี่ยจือหยางขบคิดแล้วกล่าว “วันคืนเคลื่อนคล้อยทางโลกเปลี่ยนผัน วิถีของขงจื๊อเกิดความเปลี่ยนแปลง วิถีของเซียนเซิงก็เปลี่ยนแปลง”

เหลียงซือฉินอับจนถ้อยคำ เนิ่นนานให้หลังจึงกล่าวเบาๆ ว่า “โลกวิปริตแปรปรวน อาจบางทีอีกพันหมื่นปีให้หลัง ภูเขาไท่ซานไร้บรรพต แม่น้ำฮวงโหแห้งขอด ขุนเขาแม่น้ำยังเปลี่ยนแปลง อย่าว่าแต่ผู้คน” หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า “หากว่าเราเป็นเจ้า จะคลายปมหัวใจ ติดตามเยี่ยหลิงซูลงจากเขา”

คำพูดนี้กล่าวโดยไม่มีเค้ามาก่อน เวี่ยจือหยางต้องงงงันวูบจึงกล่าว “ในชีวิตข้าพเจ้านึกเสียใจต่อแม่นางเยี่ยที่สุด”

เหลียงซือฉินกล่าวว่า “เยี่ยหลิงซูเป็นยอดหญิงพิสดาร หากปล่อยผ่านไป เจ้าต้องนึกเสียใจภายหลัง”

เวี่ยจือหยางนิ่งเงียบงันไม่ส่งเสียง เหลียงซือฉินเพ่งตามองมันชั่วขณะ จึงสั่นศีรษะทอดถอนใจกล่าวว่า “เราเองก็ทราบ คนเป็นสู้คนตายไม่ได้”

เวี่ยจือหยางอดกล่าวมิได้ว่า “เซียนเซิงไยมิใช่เป็นเช่นเดียวกัน หากโซ่วเฟยไม่ตาย ท่านจะเป็นอย่างไร?”

เหลียงซือฉินกล่าวว่า “เราไหนเลยทราบ แต่เราอยู่โดดเดี่ยวลำพัง ทอดอาลัยตายอยาก เจ้าชมชอบลักษณะนี้หรือ?”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “เซียนเซิงมีศิษย์มากหลาย”

“พวกมันเพียงร่ำเรียนวิชาฝีมือ ไหนเลยล่วงรู้จิตใจเรา นับแต่โบราณกาลมา ผู้รู้ใจดนตรีการยากแสวงหา เจ้าสมควรเข้าใจหลักเหตุผลนี้กว่าเรา”

เวี่ยจือหยางทอดถอนใจกล่าวว่า “เซียนเซิง ท่านเรียกหาข้าพเจ้าเพื่อเกลี้ยกล่อมข้าพเจ้าไปหาแม่นางเยี่ยหรือ?”

เหลียงซือฉินสั่นศีรษะกล่าวว่า “สายเกินไปแล้ว อัญมณีมีค่าในโลก

ไหนเลยคิดเสาะหาก็หามาได้ บุปผาไม่เบ่งบานซ้ำ แม่น้ำธารธาราไม่ไหลย้อนกลับ มีผู้คนบางคน เรื่องบางเรื่อง หากปล่อยผ่านไป จะไม่หวนคืนมาอีก"

เวี่ยจือหยางหัวใจบีบตัว เกิดความอึดอัดขัดข้องอย่างบอกไม่ถูก หวนนึกถึงสีหน้าแววตาก่อนลงจากเขาของเยี่ยหลิงซู ต้องบังเกิดความเวิ้งว้างเลื่อนลอยขึ้น

พลันได้ยินเหลียงซือฉินกล่าวว่า "เจ้าได้พบกับสีอิ่งเจินแล้ว?"

"ได้พบแล้ว มันบอกว่าเกลี้ยกล่อมท่านวางมือ แต่ท่านไม่กล่าวอันใด"

เหลียงซือฉินกล่าวว่า "สีอิ่งเจินเป็นคนดีงาม ไม่แสวงหาชื่อเสียง ไม่คิดร้ายต่อผู้ใด บุคคลเช่นนี้เราย่อมไม่มีคำพูดจะกล่าว"

เวี่ยจือหยางขมวดคิ้วกล่าวว่า "อย่างนั้นไฉนพบกับมัน?"

เหลียงซือฉินทอดถอนใจกล่าวว่า "ในชีวิตเรามีสหายไม่มากนัก สีอิ่งเจินนับเป็นคนหนึ่ง หากวันนี้ไม่พบกับมัน หลังจากนี้คงไม่ได้พบพานแล้ว"

เวี่ยจือหยางกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "เซียนเซิงหมายความว่าอย่างไร?"

เหลียงซือฉินกวาดมองมันแวบหนึ่ง กล่าวช้าๆ ว่า "หลังจากวันนี้เราจะกลับภูเขาคุนหลุน ในชีวิตไม่เหยียบย่างเข้าแผ่นดินจงหยวนอีก"

เวี่ยจือหยางใจหายวาบ กล่าวว่า "อะไร การศึกของเอี้ยนอ๋องยังไม่สิ้นสุดยุติ"

เหลียงซือฉินกล่าวโดยไม่ใส่ใจว่า "ผลแพ้ชนะกำหนดแน่แล้ว เอี้ยนอ๋องเพียงไม่อาจตัดใจได้ อย่างเร็วปีนี้ อย่างช้าปีหน้า มันพอตัดสินใจ การศึกครั้งนี้จะสิ้นสุดยุติ"

เวี่ยจือหยางขบคิดแล้วกล่าว "ไม่สนใจเมืองเป่ยผิง หากยาตราทัพ

สู่นครหลวงหรือ?”

เหลียงซือฉินกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า “เจ้าก็ดูออกด้วย?”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ราชสำนักชุมนุมทัพร้อยหมื่นอยู่ที่**เจียงเป่ย***แดนเจียงหนันกลายเป็นว่างเปล่า ไม่มีทหารเฝ้ารักษา ขอเพียงเอี้ยนอ๋องละทิ้งทางเหนือ อ้อมมณฑลซานตุง จ่อประชิดพื้นที่เจียงไหว ยามใดที่ข้ามแม่น้ำแยงซีเกียงไป นครหลวงจะกลายเป็นวัตถุในถุงย่าม” กล่าวพลางสั่นศีรษะกล่าวว่า “สภาพเช่นนี้ต่อให้คนตาบอดยังดูออก จูอี้เหวินพานดูไม่ออก”

เหลียงซือฉินเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว “ก่อนออกจากแดนจงหยวน เรามีความมุ่งมาดปรารถนาประการหนึ่ง”

“เซียนเซิงโปรดบอกมา”

เหลียงซือฉินกล่าวว่า “นับตั้งแต่เราเข้าสู่แผ่นดินจงหยวน ก็พิชิตไปโดยไร้ผู้ต่อต้าน ไม่พบกับความพ่ายแพ้มาก่อน นานไปรู้สึกเปลี่ยวเหงา คนดีดพิณต้องมีผู้รู้ใจดนตรีการ ฝึกวิชาบู๊ต้องมีคู่มือเปรียบติด ในชีวิตเราคิดเสาะหาคู่ต่อสู้สักคนหนึ่ง เพื่อพิสูจน์วิชาบู๊ของตนเอง น่าเสียดายที่จนแล้วจนรอดหาไม่พบ จวบกระทั่งสุดท้ายค่อยพบพานคนผู้หนึ่ง”

เวี่ยจือหยางงงงันวูบ ค่อยชี้มือมาที่ปลายจมูกตนเองกล่าวว่า “ที่เซียนเซิงเอ่ยถึง...หรือว่าเป็นข้าพเจ้า?”

เหลียงซือฉินผงกศีรษะรับ เวี่ยจือหยางฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “เซียนเซิงล้อเล่นหรือ ด้วยฝีมือชั้นปลายแถวของข้าพเจ้า ไหนเลยเป็นคู่มือของท่าน?”

เหลียงซือฉินโบกมือกล่าวว่า “ไยต้องดูถูกตัวเองไป ตอนอยู่บนยอดเขาวู่หลิงฟง เจ้าสามารถสะกดพลังหกว่างเปล่า ไม่ว่าพลังลมปราณใด พอเผชิญกับพิณฟ้ากลองนภาของเจ้า เฉกเช่นแพะแกะเข้าปากเสือ ล้วนไม่

---

* ฝั่งเหนือของแม่น้ำแยงซีเกียง

คู่ควรกับการเอ่ยถึง”

เวี่ยจือหยางนิ่งเงียบงันไป เหลียงซือฉินสำรวจดูมันแล้วกล่าว “สองปีมานี้เจ้ามีความรุดหน้าอีกกระมัง?”

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า “ถูกแล้ว ข้าพเจ้าไม่ได้ฝึกฝีมือ แต่ไม่ทราบเพราะเหตุใด พลังฝีมือยิ่งมายิ่งกล้าแข็ง”

เหลียงซือฉินขบคิดแล้วถามว่า “สองปีมานี้เจ้าสัมผัสกับเครื่องดนตรีใดหรือไม่?”

“ไม่ พบเห็นวัตถุคิดเห็นผู้คน พอเห็นเครื่องสายก็นึกเศร้าเสียใจ”

เหลียงซือฉินถามอีกว่า “หากว่าคันไม้คันมือ เจ้าระบายออกมาอย่างไร?”

“ข้าพเจ้าจะคิดอ่านในใจว่ากำลังดีดพิณเป่าขลุ่ย กลับเป็นความสุขอีกแบบหนึ่ง”

เหลียงซือฉินยิ้มพลางกล่าวว่า “นั่นก็ใช่แล้ว ชั้นต่ำฝึกฝีมือ ชั้นสูงหลอมรวมวิถี เมื่อพลังฝีมือบรรลุถึงระดับหนึ่ง การหล่อเลี้ยงจิตใจยังเหนือกว่าฝึกลมปราณ ด้วยระดับฝีมือของเจ้า แม้ไม่ฝึกก็ฝึกปรือเอง ขอเพียงครุ่นคิดก็บรรลุถึง”

เวี่ยจือหยางคล้ายเข้าใจคล้ายไม่เข้าใจ เพียงรู้สึกคันหูอยู่บ้าง ขบคิดแล้วร้องโพล่งว่า “แม้ไม่ฝึกก็ฝึกปรือเอง นั่นมิใช่พลังหกว่างเปล่าหมุนรอบหรอกหรือ?”

เหลียงซือฉินกล่าวว่า “วิถีแห่งเต๋ายึดมั่นเอกะ พุทธธรรมไม่เป็นสอง ไม่ว่าเรื่องใดพอบรรลุถึงขั้นสุดยอด กลับไม่แตกต่างกันเท่าใด” กล่าวพลางเพ่งตามองเวี่ยจือหยาง กล่าวอีกว่า “ตอนนี้เราสะสางเรื่องราวทั้งมวล ไม่มีความมุ่งมาดปรารถนาอีก หวังว่าก่อนออกจากแผ่นดินจงหยวน จะได้พิสูจน์ยืนยันมรรคาฝีมือ บรรลุความปรารถนาดั่งเดิม”

เวี่ยจือหยางใจเต้นระทึกขึ้น หัวใจปรากฏเพลิงอัคคีกลุ่มหนึ่งลุกโชน

มีคำกล่าวว่า "วิชาบู๊ไม่เป็นสองรองใคร" ผู้ฝึกวิชาบู๊ล้วนมีความคิดเอาชนะคะคาน การตายของจูเหว่ยสร้างความท้อแท้ทอดอาลัยแก่เวี่ยจือหยาง ยามนี้เหลียงซือฉินกล่าววาจาไม่กี่ประโยค กลับกระตุ้นความคิดต่อสู้ของมันขึ้น จึงกล่าว "เซียนเซิงเมื่อให้เกียรติแก่ข้าพเจ้า ผู้เยาว์แม้รู้ตัวดีว่าต้องพ่ายแพ้ จะขอสละชีวิตเข้าน้อมสนอง"

เหลียงซือฉินโบกมือกล่าวว่า "เจ้าแปลเจตนาผิดไปแล้ว นึกถึงเมื่อครั้งกระโน้น หลิงเต้าหยินกับซื่ออิ่นเสินประลองฝีมือในห้องหับอันมิดชิดของอารามเฉิงหลงกวน โดยที่คนนอกไม่ล่วงรู้ เพียงเพราะยอดคนที่แท้จริงชิดชาต่อผลแพ้ชนะ จุดประสงค์เพื่อถกวิชาบู๊เท่านั้น" พลางกวาดตามองรอบข้างแล้วกล่าว "ที่นี้เชื่อมโยงกับฟ้า หมวดหมู่ทั้งแปดเฝ้าอยู่ที่เบื้องล่าง ดังนั้นการศึกครั้งนี้ ไม่ว่าผลแพ้ชนะเป็นตายอย่างไร เพียงจำกัดที่พวกเราทั้งสอง ในยุทธจักรจะไม่มีคนล่วงรู้ตลอดกาล"

เวี่ยจือหยางขบคิดแล้วกล่าว "เซียนเซิงคิดอ่านรอบคอบนัก"

เหลียงซือฉินแหงนมองท้องฟ้าแวบหนึ่งแล้วกล่าว "เวลาไม่เช้าแล้ว เจ้าเป็นผู้เยาว์ เราให้เจ้าลงมือก่อน"

เวี่ยจือหยางกล่าวคำล่วงเกิน พลางถอยกายไปหนึ่งก้าว ยกมือขวาขึ้น ยื่นนิ้วชี้ออก เกาะเกี่ยวแล้วดีดออก

ผมเผ้าเสื้อผ้าของเหลียงซือฉินกระพือพลิ้ว รอบกายเกิดพายุหมุนขึ้น จึงยิ้มพลางกล่าวว่า "กระบวนท่านี้มีชื่อหรือไม่?"

เวี่ยจือหยางตอบว่ามี จากนั้นกล่าวว่า "เรียกว่าหนึ่งดรรชนีฟ้าดิน"

พลางกรีดนิ้วเป็นรูปวงโค้ง ปลุกพลังลมปราณของเหลียงซือฉินให้เคลื่อนไหวตาม เหลียงซือฉินผงกศีรษะชมเชย กล่าวว่า "ลองดูท่าสรรพวัตถุหนึ่งอาชาของเรา"

คำพูดพอกล่าว เวี่ยจือหยางรู้สึกมีพลังลมปราณแผ่ทะลักจากร่างมัน คล้ายม้าป่านับไม่ถ้วนห้อตะบึง เวี่ยจือหยางทราบว่าหากถูกม้าที่ไร้

สภาพนี้พุ่งชนใส่ ยังมีสภาพอเนจอนาถกว่าถูกม้าจริงเหยียบใส่อีก จึงกรีดนิ้วทั้งสิบ แปลงเป็นสายบังเหียนที่ไร้สภาพ รั้งดึง "ฝูงม้า" ระยะไกล

เหลียงซือฉินหัวร่อเบาๆ "ฝูงม้า" พลันรวมตัว พลังที่กระจัดกระจายรวมรั้งเข้าหากัน หมื่นม้ารวมเป็นหนึ่ง อานุภาพยิ่งรุนแรงกว่าเดิม

เวี่ยจือหยางไม่หลบไม่หลีก นิ้วทั้งสิบทั้งดีดทั้งกด สะกดพลังลมปราณด้านตรงข้ามชั่วขณะ เปลี่ยนเป็นหมุนวนอยู่กลางอากาศ คล้ายลูกหนังที่อัดอากาศเข้าไป จนพองโตกว่าเดิมเท่าตัว

เวี่ยจือหยางเบิกตาทั้งสอง หน้าผากปรากฏหยาดเหงื่อไหลซึม ทราบว่าพลังหกว่างเปล่าหมุนรอบพอปลดปล่อยออกมา หากไม่ยับยั้งทันเวลา จะหนุนเนื่องมาไม่สิ้นสุด จวบกระทั่งมันถูกโค่นลง จึงอ้าปากเป่าเป็นพลังแหลมคมสายหนึ่งสลายพลังลมปราณด้านตรงข้ามไป

หลังจากเป่าผ่าน "ม้า" ที่ไร้สภาพตัวนั้นก็อันตรธานหายไป

เหลียงซือฉินถามโพล่งว่า "กระบวนท่านี้เรียกว่าอะไร?" เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "นี่เป็นลมจากฟ้า ดังนั้นเรียกว่าสำเนียงฟ้า"

เหลียงซือฉินหัวร่อดังๆ ออกมา เวี่ยจือหยางย่อกายลง ตวาดสำทับว่า "ใช้ไท่ซานต่างกลอง" พลางตบฝาดสองมือ คล้ายกำลังย่า**กลองเจี๋ย*** ก็มิปาน

เหลียงซือฉินรู้สึกข้างหูบังเกิดเสียงตงตง เลือดลมพลุ่งพล่านปั่นป่วนขึ้นมา ต้องยิ้มพลางกล่าวว่า "หลังจากเป่าสำเนียงฟ้า ก็ย่ำกลองนภา เตรียมจัดการชุมนุมสังคีตศิลป์บนยอดเขาอี้หวงอีกหรือ?"

เวี่ยจือหยางพอฟังคำ "การชุมนุมสังคีตศิลป์" ต้องหวนนึกถึงเหตุการณ์ในตอนนั้น สร้างความสะท้อนใจยิ่ง พลันเห็นเหลียงซือฉินโบกแขนเสื้อร้องคำ "เขาสุเมรุเป็นฉากกั้น" พริบตานั้นเลือดลมผนึกนิ่ง คล้ายขุนเขาไม่เคลื่อน เวี่ยจือหยางย่ำกลองนภาหลายครั้งครา ล้วนไม่เกิดระลอก

---

* กลองของชนเผ่าเจี๋ย ซึ่งเป็นสาขาหนึ่งของพวกซงหนู

อันใด

ต่อจากนั้นเหลียงซือฉินกล่าวคำ “พลิกคว่ำทางช้างเผือก” ร่างลอยตัวขึ้นกลางอากาศ ฝ่ามือขวา พลังลมปราณคล้ายทางช้างเผือกทะลักทลายลงมา

เวี่ยจือหยางร้องคำ “ใช้หยินหยางต่างสายพิณ” พลางฟันสองมือ นิ้วมือดั่งคมมีด แบ่งห้วงคับขันจนร่อแร่ แต่ไม่ถึงกับพ่ายแพ้ ไม่เพียงเหลียงซือฉินบังเกิดความประหลาดใจ แม้แต่เวี่ยจือหยางเองก็ไม่ยอมเชื่อ

หากเอ่ยถึงพลังการฝึกปรือ เวี่ยจือหยางไม่อาจเทียบเปรียบกับเหลียงซือฉิน แต่มันฝึกฝีมืออีกแนวทางหนึ่ง ไม่ว่าวิชาพิณฟ้ากลองนภาล้วนแต่ควบคุมพลังลมปราณ หรือพัดพาลมหมัดพลังฝ่ามือแตกกระจาย มีแต่พลังหกว่างเปล่าหมุนรอบที่ไม่อาจควบคุมบังคับได้

ทั้งสองฝ่ายคนหนึ่งปลดปล่อยอย่างเต็มที่ คนหนึ่งคิดควบคุมบังคับ สภาพเช่นนี้คล้ายคนถือหอกทวนคิดปราบมังกรร้าย หากพลาดพลั้งต้องพลัดตกลงจากหลังมังกร หาไม่ก็ถูกมังกรร้ายกลืนกินลงไป เวี่ยจือหยางต้องทุ่มเทใช้อย่างสุดฝีมือ ยังกินแรงอย่างบอกไม่ถูก

รู้สึกแสงสว่างหดตัว รอบข้างมืดสลัวลง เวี่ยจือหยางต้องช้อนตาขึ้น สร้างความตื่นตระหนกยิ่ง ที่แท้บนท้องฟ้าไม่ทราบปรากฏเมฆดำก่อตัวตั้งแต่เมื่อใด คล้ายกับสวรรค์เพ่งพระเนตรมองลงมายังโลกหล้า

ตาลมนี้เคยเกิดขึ้นบนยอดเขาวู่หลิงฟง ตอนนั้นเหลียงซือฉินต้องการเรียกลม ช่วยเหลือทัพเอี้ยนอีกแรงหนึ่ง แทบกระตุ้นให้ภัยกัลป์ฟ้าปะทุขึ้น จบเสียชีวิตในมือหวินซวี ยามนี้ทั้งสองต่อสู้กันอย่างดุเดือด ยังมีเวลาเรียกลมเรียกฝน แสดงว่าหลังผ่านภัยกัลป์ฟ้า มันมีอิทธิฤทธิ์เหนือล้ำกว่ากาลก่อน

เวี่ยจือหยางพอว้าวุ่นใจ ท้องฟ้าก็เกิดความเปลี่ยนแปลง เห็นเมฆดำม้วนคละคลุ้ง เสียงเปรียะเมื่อปรากฏสายฟ้าฟาดลงมา เหลียงซือฉินใช้

นิ้วมือเกี่ยววูบ ประกายสายฟ้าล้วนมุ่งมาที่เวี่ยจือหยางแต่ผู้เดียว

ฝีมือนี้แทบมิใช่วิชาฝีมือในโลกมนุษย์ เวี่ยจือหยางเผชิญกับศัตรูเข้มแข็งเช่นนี้ มิเพียงไม่ท้อแท้ กลับบังเกิดความคิดเอาชนะขึ้น พลันแยกสองมือออก เสียงเปรียะเมื่อสายฟ้าตกลงที่ข้างกาย งูอันปราดเปรียวพอพุ่งผ่าน โขดหินกลายเป็นสีดำ

วิชาพิณฟ้ากลับคำนวณตำแหน่งที่ฟ้าผ่าลงมา ทั้งควบคุมปรากฏการณ์แห่งฟ้าได้

หลังฟ้าแลบฟ้าร้อง พายุฝนก็ตกลงมา ลมพายุม้วนพัดก้อนหิน ฝนตกราวฟ้ารั่ว หยาดฝนนับหมื่นจุดคล้ายกระสุนเหล็กยิงออกจากคันธนู พุ่งใส่ร่างเวี่ยจือหยาง

ได้ยินเหลียงซือฉินกล่าวว่า “วิถีแห่งฟ้าประหนึ่งน้าวคันธนู ลองรับคันธนูฟ้าของเราดู”

เวี่ยจือหยางร้องว่า “ข้าพเจ้าก็เรียนรู้” พลางโบกแขนเสื้อบังคับหยาดฝนนับหมื่นจุดกลับไป

ทั้งสองต่างพากันใช้วิชาลูกศรเขียวจ้อย บังคับหยาดฝนแทนใบสนจู่โจมใส่

เหลียงซือฉินหัวร่อดังๆ แว่วเสียงฟ้าร้องครืนครั่น ประกายสายฟ้าพุ่งผ่านเมฆดำลงมา เหลียงซือฉินพุ่งตัวไปมา บัดเดี๋ยวเร้นหายบัดเดี๋ยวปรากฏ คล้ายเป็นเหลียงซือฉินจำนวนนับไม่ถ้วนขึ้นฟ้าลงดินไม่หยุดหย่อน

เวี่ยจือหยางก็ยื่นโสตประสาทอันปราดเปรียวออกขยายไปทั่วทุกแห่งหน กายเนื้อคล้ายกลับกลายเป็นขนนกอันเบาบาง ลอยพัดพลิ้วไม่แน่นอน

เวี่ยจือหยางร้องคำ “เทพเหินฟ้า...” ร่างหมุนคว้างดุจลมหวน ยามยกมือวาดเท้าล้วนสอดรับกับหลักธรรมชาติ บังคับพิณฟ้ากลองนภาควบคุมใช้สรรพวัตถุในโลกหล้า

เสียงเปรียะเมื่อสายฟ้ายืดยาวเส้นหนึ่งกรีดผ่านท้องฟ้า สาดส่องยอด

เขาไท่ซาน เผยเห็นเงาร่างสองสายพร้อมกัน

กระแสลมโชยพัด พลังอันไพศาลครอบคลุมลงจากฟ้า พลังหกว่างเปล่าหมุนรอบกดทับลงมา เวี่ยจือหยางก็ปาดนิ้วทั้งห้า ใช้ดรรชนีสำเนียงใหญ่ออกไป

ยอดวิชาทั้งสองพอเผชิญพบกัน หยาดฝนก็กระเซ็นซ่าน บังเกิดเป็นเสียงดังปานฟ้าร้อง ลมยิ่งรุนแรง ฝนยิ่งหนาหนัก ปกคลุมทั่วทั้งยอดเขา

ผู้นำแปดหมวดหมู่มองดูยอดเขาจนปากอ้าตาค้าง สุ่ยเหลียนอิ่งร่างอ่อนระทวย หัวใจคล้ายแหลกสลาย คิดขึ้นเขาไปช่วยเหลือ แต่ก็มีคำสั่งห้ามไว้ อย่าว่าแต่ขณะที่สุดยอดฝีมือทั้งสองต่อสู้กัน สุ่ยเหลียนอิ่งพาตัวเข้าไป ก็มีสภาพไม่ต่างกับมดปลวก

ซูเฉิงกวงพลันถามว่า "ผู้ใดชนะ?"

ปู้หลิวกล่าวว่า "นี่ยังต้องถาม ย่อมเป็น**เฉิงจู่** *(เจ้านคร)*"

ซูเฉิงกวงหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า "**ปู้ผังจื่อ** *(คนอ้วนแซ่ปู้)* พวกเราพนันสักตา เราพนันว่าเวี่ยจือหยางชนะ"

ทั้งหมดล้วนถลึงตาใส่ ปู้หลิวร่ำร้องว่า "ผีพนัน ท่านเสียสติแล้วหรือ กลับถือหางศัตรู"

ซูเฉิงกวงยิ้มพลางกล่าวว่า "ถือหางเฉิงจู่ไม่มีความหมาย ถือหางศัตรูเร้าใจกว่า"

หลันจุยแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า "ผีพนัน เป็นผีพนัน เราพนันว่าเฉิงจู่ชนะ สองต่อหนึ่ง เดิมพันยี่สิบตำลึง"

ปู้หลิวร้องว่า "พนันว่าเฉิงจู่ชนะ เดิมพันห้าสิบตำลึง"

สือชวนก็ร้องว่า "เราก็พนันว่าเฉิงจู่ชนะ เดิมพันหนึ่งร้อยตำลึง"

ซูเฉิงกวงชำเลืองมองมัน แค่นหัวร่อกล่าวว่า "หนึ่งร้อยตำลึง คิดหลอกผู้ใด ก้อนหินโสโครก ท่านยากจนเข็ญใจ ต่อให้ขายตัวก็ไม่มีราคา

เท่านี้"

สือชวนถลึงตาใส่กล่าวว่า "บิดาย่อมมีวิธีหาเงิน ผีพนันเฒ่า พนันหรือไม่?"

ซูเฉิงกวงลังเลเล็กน้อย ไม่ทันตอบคำ พลันได้ยินสุ่ยเหลียนอิ่งกล่าวว่า "หนึ่งต่อสิบ เดิมพันร้อยตำลึง ข้าพเจ้าถือหางเวี่ยจือหยาง..."

ทั้งหมดล้วนงงงันวูบ ซูเฉิงกวงถูมือทั้งสองกล่าวว่า "ท่านคิดให้ดี หากแพ้พนันต้องจ่ายหนึ่งพันตำลึง"

สุ่ยเหลียนอิ่งมองไปบนยอดเขากล่าวว่า "ต่อให้หนึ่งหมื่นตำลึงจะเป็นไร หากว่าทำได้ ข้าพเจ้ายอมเดิมพันด้วยชีวิต"

ว่านเสิ่งสั่นศีรษะกล่าวว่า "เหลวไหลใหญ่แล้ว"

ยามนั้นเสียงฟ้าร้องเบาลง ลมหยุดพัดฝนขาดเม็ด เมฆดำคิดกระจายก็กระจายหาย บนยอดเขาอี้หวงกลับคืนสู่ความสว่างสดใส

เวลาใกล้สนธยา อาทิตย์เคลื่อนคล้อยสู่ตะวันตก แสงสีสายัณห์ทั่วท้องฟ้า หลังฝนตกผ่าน บนยอดเขาด้านทิศตะวันตกปรากฏสายรุ้งพาดผ่านหมู่ขุนเขา คล้ายสะพานเจ็ดสีสะพานหนึ่ง

บนยอดเขาเงียบสงัดงัน เสียงนกร้องขับขาน บนต้นไม้ยิ่งสดใสไพเราะเป็นพิเศษ สือชวนต้องพึมพำว่า "สู้เสร็จแล้ว?"

ไม่มีผู้ใดตอบคำ สายตาทุกคู่ล้วนจ้องจับที่ทางภูเขา ชั่วครู่ให้หลังได้ยินเสียงฝีเท้าดังมา ทั้งหมดเพ่งตามอง เห็นเวี่ยจือหยางเดินทอดน่องลงจากเขา

หัวใจทั้งหมดตกวูบลง รู้สึกอวัยวะภายในปั่นป่วน ร่างสั่นระริกขึ้นมา เวี่ยจือหยางกวาดตามองทั้งหมด ยิ้มพลางผงกศีรษะให้ ซูเฉิงกวงไม่อาจสะกดอดกลั้นได้ ถามโพล่งว่า "เวี่ยจือหยางผู้ใดเป็นฝ่ายชนะ?"

เวี่ยจือหยางกวาดมองมันแวบหนึ่ง กล่าวว่า "ผู้ชนะเป็นฝ่ายชนะ"

ซูเฉิงกวงงงงันวูบจึงกล่าว "นี่มิใช่วาจาไร้สาระหรอกหรือ?"

เวี่ยจือหยางหัวร่อดังๆ เดินลงจากเขา สุ่ยเหลียนอิ่งทั้งตื่นเต้นทั้งยินดี ร้องเรียก "ตี้ตี้..." เวี่ยจือหยางหาเหลียวหน้ามาไม่ หากเร่งความเร็วขึ้น ร่างคล้ายควันเบาบางหายลับกับแสงสีสนธยา

คนของนครตะวันตกเหม่อมองเงาหลังมัน จิตใจเกิดความมึนงงสงสัย พลันได้ยินเสียงทอดถอนใจดังว่า "หลังการศึกครั้งนี้ มันล่วงรู้คุณค่าของชีวิต สมควรไม่คิดสั้นอีก"

ทั้งหมดเหลียวหน้าไป พบว่าเหลียงซือฉินไม่ทราบมาถึงด้านหลังทั้งหมดตั้งแต่เมื่อใด ปู้หลิวบังเกิดความยินดี รีบถามว่า "เฉิงจู่ เช่นนี้เป็นว่าท่านชนะแล้ว?"

เหลียงซือฉินเพียงแย้มยิ้มไม่ตอบคำ พอเหลียวหน้ามอง เห็นสุ่ยเหลียนอิ่งเพ่งตามองไปที่เชิงเขา หางตาปรากฏประกายน้ำตาขึ้น จึงกล่าว "หากเจ้าคิดรั้งอยู่ ก็สามารถรั้งอยู่"

สุ่ยเหลียนอิ่งปาดเช็ดน้ำตา ส่ายหน้ากล่าวว่า "รั้งอยู่ก็เปล่าประโยชน์ มันแค้นข้าพเจ้าฆ่าเวี่ยเส้าฟง" การตายของจูเหว่ยก็จดบัญชีไว้ที่ข้าพเจ้า แต่ว่าข้าพเจ้า...แต่ว่าข้าพเจ้าก็ไม่เป็นตัวของตัวเอง...หากทราบเช่นนี้แต่แรก ข้าพเจ้าคง..." กล่าวพลางหลั่งน้ำตาออกมาอีกครา

เหลียงซือฉินกล่าวว่า "ใจคล้ายขี้เถ้าที่ดับมอด กายคล้ายเรือที่ไม่ถูกผูกยึดไว้ ชีวิตดำเนินถึงขั้นนี้ ก็ไม่มีใดจะกล่าวแล้ว"

สือชวนกล่าวอย่างงุนงงว่า "เฉิงจู่ ขั้นต่อไปพวกเราจะไปที่ใด?"

เหลียงซือฉินกล่าวว่า "กลับบ้านกัน"

บทส่งท้าย

หลังจากที่เถี่ยมู่หลีเสียชีวิต ทัพมองโกลเฉกเช่นฝูงมังกรไร้หัว ล่มสลายไปโดยเร็ว กุ้ยลี่เช่อ ชนเผ่าอัวลากับอาลู่ไถ่หันไปต่อสู้กันเอง แย่งชิงอำนาจกัน ไม่มีกำลังคุกคามต่อแผ่นดินจงหยวนอีก

ปีที่สี่ในรัชกาลเจี้ยนเหวิน เอี้ยนอ๋องพิเคราะห์สถานการณ์ ตัดสินใจละทิ้งเมืองเป่ยผิง นำทัพใหญ่อ้อมผ่านมณฑลซานตุง เคลื่อนทัพประชิดพื้นที่ฉีโจว

ราชสำนักบังเกิดความแตกตื่นลนลาน สั่งการให้ทัพซานตุงติดตามลงใต้ เอี้ยนอ๋องวางกำลังดักซุ่มอยู่ที่ภูเขาฉีเหมยซาน โจมตีทหารติดตามแตกพ่าย ปีเดียวกันนั้นทัพเอี้ยนข้ามแม่น้ำไหวสุ่ย พิชิตเมืองไหวหยางที่เป็นยุทธศาสตร์สำคัญ จากนั้นข้ามแม่น้ำแยงซีเกียง ตัวเมืองตลอดรายทางล้วนยอมจำนน

กลางเดือนหก ทัพเอี้ยนบรรลุถึงเมืองจินหลิง หลี่จิ่งหลงกับกู่อ๋องเปิดประตูเมืองจินชวนยอมจำนน เจี้ยนเหวินฮ่องเต้พบความผิดหวัง ทรงจุดไฟเผาวัง แต่ภายหลังเหตุการณ์ตรวจสอบดู ไม่พบพระศพของพระองค์ ผู้ที่หายสาบสูญยังมีผู้บัญชาการกรมความมั่นคงแผ่นดินจางจิ้งจู่ เอี้ยนอ๋องระแวงสงสัยว่าทั้งสองหลบหนีไป จึงจับตัวคนในครอบครัวจางจิ้งจู่ไว้

แต่ว่าทรมานจวบจนตาย ยังไม่พบเบาะแสใด

เอี้ยนอ๋องเสด็จขึ้นครองราชย์ ทรงพระนามว่าหมิงเฉิงจู่ฮ่องเต้ ใช้ชื่อปีรัชกาลว่าหย่งเล่อ พระองค์ทรงทราบว่าขาดความชอบธรรม เพื่อประกาศศักดา จึงประหารขุนนางเก่าในรัชกาลก่อนจนหมดสิ้น หวงจื่อเฉิน ฉีไท่ จั่วจิ้ง เหมยอิน ฟางเสี้ยวหยู หลี่จิ่งหลง ฉีฮุยจู่ล้วนไม่รอดพ้นจากชะตากรรม ภายหลังยังประหารถึงสิบชั่วโคตร ปรากฏศีรษะหลายหมื่นหัวถูกปลิดปลง ทำการปิดปากของปัญญาชนทั้งแผ่นดิน นับแต่นั้นไม่มีผู้ใดกล้าเอ่ยถึงคำ “ชอบธรรม” อีก

...

ชั่วลัดนิ้วมือเดียวเป็นปีที่สองในรัชกาลหย่งเล่อ ไฟสงครามทางเหนือค่อยมอดลง นครทางใต้ยังไม่เคลื่อนย้าย คราบโลหิตบนคมอาวุธยังไม่แห้งสนิท ผู้คนชาวโลกวุ่นวายกับการต่อสู้แย่งชิงผลประโยชน์ชื่อเสียงสืบต่อ

ที่ริมแม่น้ำแยงซีเกียง เจิ้งเหอต่อเรือใหญ่หยวนเป่า เตรียมลงใต้ไปยัง**ซีหยาง*** เพื่อค้นหาร่องรอยของเจี้ยนเหวินฮ่องเต้ หย่งเล่อฮ่องเต้ทรงเปลี่ยนชื่อเมืองเป่ยผิงเป็น**เป่ยจิง** *(ปักกิ่ง)* เปลี่ยนนครหลวงเป็น**หนันกิง** *(นครใต้)* นับแต่นี้ตั้งทัพอยู่ทางเหนือ คอยเฝ้าระวังทัพมองโกล ทั้งเตรียมการย้ายราชธานี สำหรับรับมือข้าศึก พระองค์ตั้งปณิธานปราบพิชิตฟ้าดินและสี่ทิศ ขึ้นเป็นจอมจักรพรรดิ ดังนั้นทุ่มเทกำลังสร้างประเทศชาติให้รุ่งเรือง เพียงเวลาสองปีราชวงศ์หมิงก็เจริญก้าวหน้ามีชีวิตชีวา

จูเกาเช่อขึ้นเป็นไทจือ มักปฏิบัติหน้าที่เป็น**เจี้ยนกว๋อ**** จูเกาซวีได้รับอวยยศเป็นฮั่นอ๋อง คิดโค่นพี่ชายลงมา หยาดเลือดและน้ำตาของรัชกาลก่อนเพิ่งเหือดแห้ง การต่อสู้ช่วงชิงก็เปิดฉากขึ้นใหม่ เจียงเสี่ยวหลิวกลาย

---

* ในที่นี้หมายถึงหมู่เกาะทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของจีน

** ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนฮ่องเต้

เป็นแขนขวาของฮั่นอ๋อง มีอำนาจล้นฟ้า ซ้ำรอยของเวี่ยจือหยาง ถูกม้วนเข้าสู่การแย่งชิงอำนาจในราชสำนัก หารู้ตัวไม่ว่าเภทภัยกรายกล้ำ

...

หลังการศึกบนยอดเขาไท่ซาน เวี่ยจือหยางก็ไม่คิดสั้น หากเดินทางไปทั้งเหนือและใต้ ท่องไปโดยไร้จุดหมาย แต่รอยแผลในใจไม่สมาน วันนี้ข้ามแม่น้ำแยงซีเกียง คล้ายมีภูตผีดลใจ มาถึงเมืองนานกิงใหม่

พอเดินทางเข้าเมือง ผ่านถนนตรอกซอย ทุกประการคล้ายอยู่คนละยุคสมัย เรื่องราวความหลังผ่านเข้าสู่ห้วงสมอง จมอยู่กับเหตุการณ์ที่ผ่านมา เดินเตร็ดเตร่มาถึงริมทะเลสาบเสียนอู่ นึกถึงครั้งกระโน้นเหลียงซือฉินสีซออู้ เป็นเพลงที่สุดคืนสู่ดิน ตอนนั้นเวี่ยจือหยางยังไม่เข้าใจความรู้สึกอันอ้างว้าง แต่ตอนนี้ซึมซับรับรู้แล้ว

เดินไปเดินไป พลันได้ยินเสียงพิณดังมาแต่ไกล เวี่ยจือหยางมีโสตประสาทอันปราดเปรียว ขอเพียงสดับฟัง ไม่ว่าสรรพเสียงสำเนียงใดในเมืองนานกิงล้วนไม่รอดพ้นจากใบหูมัน หากว่าเป็นสุ้มเสียงธรรมดาจะไม่ใส่ใจ แต่เสียงพิณพอกระทบโสต พลันมีสติแจ่มใส เสียงพิณนั้นคุ้นหูอยู่บ้าง แต่เกิดจากน้ำมือของจูเหว่ย แต่มีอยู่หลายส่วนที่คล้ายใช่คล้ายมิใช่

เวี่ยจือหยางเกิดความเคลือบแคลงสงสัย สืบเสาะไปตามเสียง พลันเห็นชุดเกราะแน่นขนัด ยืนยามด้วยองครักษ์จำนวนมาก แต่ด้วยฝีมือของเวี่ยจือหยางตอนนี้ ร่างคล้ายเงามายา ไม่มีผู้ใดพบเห็น เหล่าองครักษ์รู้สึกมีลมโชยพัดผ่าน ตัวมันก็พลิกข้ามกำแพงตึกเข้าไป

เสียงพิณดังจากตัวตึกหลังหนึ่ง เวี่ยจือหยางพอเดินทางถึง เพ่งตามองดู ต้องงงงันวูบ จากนั้นบังเกิดความผิดหวัง

คนดีดพิณคือหนิงอ๋องจูเฉวียน ไม่พบกันหลายปี จอนผมมันขาวประปราย พิณที่ดีดบรรเลงคุ้นตายิ่ง พอเพ่งตามอง กลับเป็นพิณสายน้ำตกพวงไข่มุก

พิณคงอยู่คนตกตาย เวี่ยจือหยางยืนอยู่หน้าประตู กลายเป็นเหม่อลอยซึมเซา หนิงอ๋องพอดีดบรรเลงจบเพลงเงยหน้าขึ้น พลันพบเห็นเวี่ยจือหยาง ถึงกับปากอ้าตาค้าง คล้ายเห็นผีสางกลางวันแสกๆ

เวี่ยจือหยางทักทายว่า "หนิงอ๋องเตี้ยนเซี่ย จากมาสบายดี?"

หนิงอ๋องก็มิใช่ชนชั้นธรรมดา หลังจากตะลึงลานก็เรียกสติคืนมา สำรวจดูเวี่ยจือหยางแล้วกล่าว "ท่านยังมีชีวิตอยู่ ท่าน...ท่านเข้ามาได้อย่างไร?"

เวี่ยจือหยางตอบว่า "พอได้ยินเสียงพิณ ข้าพเจ้าก็เข้ามา" พลางเดินเข้าไป ลูบไล้พิณโบราณ น้ำตาก็ไหลหลั่งออกมา

หนิงอ๋องตอนแรกจับต้นชนปลายไม่ถูก จากนั้นค่อยล่วงรู้ความคิดของมัน จึงกล่าว "เราเข้าใจแล้ว นี่เป็นพิณของอาเหว่ย..." กล่าวพลางหลับตาลง หางตาปรากฏน้ำตาหยดหยาดลงมา

เวี่ยจือหยางกล่าวถามว่า "ท่านร้องไห้อันใด?"

หนิงอ๋องย้อนถามว่า "แล้วท่านร้องไห้อันใด?"

เวี่ยจือหยางกล่าวว่า "ข้าพเจ้าร้องไห้ที่พิณยังคงอยู่ ผู้คนกลับตกตาย ข้าพเจ้ายิ่งนึกเสียใจ วันนั้นข้าพเจ้าสมควรรั้งอยู่เป็นเพื่อนนาง"

หนิงอ๋องกล่าวว่า "เราก็นึกเสียใจ **เหล่าซื่อ** *(อันดับสี่)* หลอกลวงเรา เรากลับระบายโทสะใส่นาง หากวันนั้นเราไม่ด่านาง นางคงไม่จากไป นางไม่จากไป ก็ไม่เสียชีวิตอยู่หน้าขบวนทัพ ทุกค่ำคืนเราล้วนฝันเห็นเหตุการณ์ในวันนั้น ที่ข้างหูแว่วเสียงขลุ่ยของนาง เรามองดูนางขี่ม้า เป่าขลุ่ย เดินเข้ามาอย่างช้าๆ ชักมีดแทงใส่ขั้วหัวใจตัวเอง...ภาพเหตุการณ์นั้นคล้ายตราที่นาบใส่ จี้นาบร้อยครั้งพันครา มิเพียงไม่จางหาย ทั้งยิ่งมายิ่งลึกล้ำ"

เวี่ยจือหยางทอดถอนใจกล่าวว่า "ท่านยังโชคดีกว่าข้าพเจ้า อย่างน้อยตอนที่นางลาโลกไป ท่านยังเห็นกับตา แต่ข้าพเจ้าไม่ล่วงรู้อันใด ไม่

เห็นอันใด แม้แต่สภาพที่นางจากไป ข้าพเจ้ายังไม่ฝันถึง" พลางคุกเข่าซ้ายลงที่หน้าโต๊ะพิณ กอดพิณโบราณไว้ น้ำตาหยดหยาดลงบนตัวพิณ

หนิงอ๋องเหม่อมองดูมัน กล่าวว่า "ผ่านไปหกปีแล้ว ท่านยังไม่ลืมเลือนนาง?"

เวี่ยจือหยางพึมพำว่า "ลืมไม่ลง นอกจาก...ข้าพเจ้าตกตาย"

หนิงอ๋องทอดถอนใจกล่าวว่า "ก่อนนี้เรามีอคติต่อท่าน แต่ตอนนี้แสดงว่าท่านมีน้ำใสใจจริง อาเหว่ยได้รับการดูแลเอาใจใส่จากท่าน ถือว่าไม่เสียทีที่ถือกำเนิดเกิดมา"

เวี่ยจือหยางสั่นศีรษะกล่าวว่า "ผิดแล้ว ได้รับการดูแลเอาใจใส่จากจูเหว่ย จึงเป็นความโชคดีของข้าพเจ้า"

หนิงอ๋องนิ่งเงียบงันไป จากนั้นวางมือลงบนสายพิณกล่าวว่า "เวี่ยจือหยาง พิณคันนี้ขอยกให้แก่ท่านเถอะ"

เวี่ยจือหยางคลายมือจากพิณโบราณกล่าวว่า "ไม่แล้ว เห็นวัตถุคิดถึงคน หากรั้งอยู่ข้างกาย ทุกครั้งที่เห็น คงเจ็บปวดใจปานถูกมีดกรีด"

"อย่างนั้นก็แล้วกันไปเถอะ ฟังว่าวันนั้นท่านนำศพของอาเหว่ยจากไป"

เวี่ยจือหยางผงกศีรษะกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเป็นคนฝังศพนางด้วยตัวเอง วัตถุที่ร่วมกลบฝังเป็นขลุ่ยเขียวศูนยตา" พลางยิ้มอย่างหดหู่กล่าวว่า "ตอนนี้หวนนึกดู ขลุ่ยหยกเลานั้นเป็นวัตถุอันอัปมงคล ตอนแรกเป็นลู่จู ต่อมาเป็นจูเหว่ย เจ้าของของมันล้วนไม่มีจุดจบที่ดี"

หนิงอ๋องขบคิดแล้วกล่าว "เราจำได้ว่าท่านเป่าขลุ่ยได้ดียิ่ง"

"นั่นเป็นเหตุการณ์เมื่อก่อนหน้านี้ ข้าพเจ้าไม่ได้เป่าขลุ่ยมาหกปีแล้ว"

หนิงอ๋องกล่าวว่า "อย่างนั้นน่าเสียดายยิ่ง ตอนนี้เราถูกจำกัดบริเวณอยู่ที่นี้ ยามอยู่ว่างไร้เรื่องราว คิดรวบรวมเพลงพิณนับแต่โบราณจวบ

ปัจจุบัน จัดทำเป็นทำนองเพลงเล่มหนึ่ง หากท่านมีอารมณ์อันสุนทรีย์ ก็รั้งอยู่ช่วยเหลือเราอีกแรงหนึ่ง”

เวี่ยจือหยางสั่นศีรษะกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเปรียบเป็นเมฆลอยล่อง สืบเสาะมาตามเสียงพิณ พอจบเพลงก็แยกจาก หลังจากเห็นพิณคันนี้ ข้าพเจ้าสมควรไปแล้ว”

หนิงอ๋องฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “อย่างนั้นเราขอดีดอีกเพลง เป็นการส่งท่านเถอะ”

พลางกรีดนิ้วลงบนสายพิณสองครา เวี่ยจือหยางฟังออกได้ กล่าวว่า “นี่เป็นเพลงเมฆวารีเฉิดฉัน เป็นเพลงโปรดของนาง”

หนิงอ๋องผงกศีรษะกล่าวว่า “หากว่ามีเสียงขลุ่ยคลอรับก็ประเสริฐ”

เมื่อครั้งกระโน้นเวี่ยจือหยางกับจูเหว่ยเริ่มเป่าขลุ่ยดีดพิณ ร่วมกันบรรเลงเพลงนี้ สร้างความสะท้อนใจยิ่ง พลันเห็นบนแคร่ไม้จันทน์ที่เชิงผนังขวางวางขลุ่ยไผ่ม่วงเลาหนึ่ง จึงเดินไปปลดลงมา หกปีมานี้เวี่ยจือหยางเพิ่งจับขลุ่ยเป็นครั้งแรก ปลายนิ้วพอกรีดผ่านรูขลุ่ย จิตใจพลันสั่นสะท้านขึ้นมา กล่าวว่า “ขลุ่ยเลานี้มอบให้กับข้าพเจ้าเป็นอย่างไร?”

หนิงอ๋องยิ้มพลางกล่าวว่า “หากว่าเราเป็นขลุ่ยเลานี้ คงยินดีอย่างยิ่ง”

เวี่ยจือหยางขวางขลุ่ยอยู่เหนือริมฝีปาก คิดเป่าเป็นเสียงดัง กลับปราศจากสุ้มเสียงดังออกมา ภาพเหตุการณ์ความหลังผ่านเข้ามาเป็นฉากๆ พลันเกิดความหดหู่ใจ สองตาพร่ามัวเลือนรางขึ้นมา

หนิงอ๋องมองดูมัน ดวงตาทอแววเวทนาอยู่บ้าง เวี่ยจือหยางพลันทอดถอนใจ น้อมกายเล็กน้อย พลิ้วกายออกจากห้อง จวบจนจากมาไกลโข ที่ด้านหลังบังเกิดเสียงพิณดังแว่วมา

เวี่ยจือหยางถือขลุ่ยไผ่ม่วง จิตใจเวิ้งว้างเลื่อนลอย มีอยู่หลายครั้งที่ขวางขลุ่ยอยู่เหนือริมฝีปาก สุดท้ายลดขลุ่ยลง

มันเดินๆ หยุดๆ ออกจากประตูเมือง มาถึงบริเวณชานเมือง ปรากฏแม่น้ำสายหนึ่งขวางทางไว้ เวี่ยจือหยางเงยหน้ากวาดมองแวบหนึ่ง ที่แท้โดยไม่รู้ตัว มาถึงริมแม่น้ำฉินไหวแล้ว

มันถือกำเนิดในที่นี้ เติบใหญ่ในที่นี้ สิ่งละอันพันละน้อยในสิบกว่าปีนี้หลอมรวมเป็นกระแสเชี่ยวพัดผ่านจิตใจ เวี่ยจือหยางทั้งเศร้าโศกทั้งยินดี สุดท้ายขวางขลุ่ยเป่าเป็นเสียงดังออกมา ครั้งนี้บทเพลงที่เป่ามิใช่เพลงเมฆวารีเฉิดฉัน มิใช่เพลงเทพคีตาหมุนรอบ หากเป็นเพลงเงาฟ้าดอกเห็ง

โซ่วเฟยเคยขับร้องบทเพลงนี้ เวี่ยเส้าฟงเคยขับร้อง หงอู่ฮ่องเต้ก็ทรงขับร้อง เหลียงซือฉินก็เคยขับร้อง ผู้ที่เคยขับร้องไม่ว่าต่ำต้อยหรือยิ่งใหญ่ สุดท้ายต้องกลายเป็นเถ้าธุลี มีแต่เพลงนี้ ยังมีแม่น้ำฉินไหวนี้ที่ยังไหลหลั่งต่อไป ไม่มีวันเหือดแห้งหาย

มันเป่าเที่ยวหนึ่ง แล้วเป่าอีกเที่ยวหนึ่ง สุ้มเสียงเล็ดลอดผ่านรูขลุ่ยกลายเป็นสายน้ำไหล เมื่อเป่าถึงตอนท้าย เวี่ยจือหยางคล้ายนอนอยู่บนน้ำปล่อยให้พัดพาไปตามกระแส

แต่แล้วยามนั้นที่ฝั่งตรงข้ามบังเกิดสุ้มเสียงสตรีเสียงหนึ่งดังว่า "เส้นทางจินหลิง สกุณาร้องขับขาน คนคิดข้ามฟาก หากหญ้าท่วมริมฝั่ง น้ำมิอาจหวนคืน ใต้แสงสีพลบค่ำ ลำเรือหันเหสู่ทิศใด..."

สุ้มเสียงคล้ายหินหยกคล้ายไข่มุก ดังอย่างถนัดชัดเจน เวี่ยจือหยางช้อนตาขึ้น เห็นเงาร่างอันคุ้นชินสายหนึ่งอยู่ที่ฝั่งตรงข้าม นางสวมชุดขาวราวหิมะ ผมเผ้าประหนึ่งสายน้ำตก รูปโฉมยังคงเดิม เพียงแต่ที่หว่างคิ้วเพิ่มแววกร้านกรำแดดลมขึ้น

เวี่ยจือหยางลดขลุ่ยลง หนึ่งบุรุษหนึ่งสตรีหันหน้าหากัน โดยกั้นด้วยแม่น้ำสายหนึ่ง เวี่ยจือหยางเห็นแววตาของเยี่ยหลิงซูได้อย่างชัดเจน นี่เป็นคราครั้งสุดท้ายแล้ว หากปล่อยให้คลาดคลาอีก สตรีที่ฝั่งตรงข้ามจะเลือนลับกับสายน้ำ ไม่หวนกลับคืนอีก

เมื่อคราครั้งกระโน้น มันนอนอยู่ในอ่างไม้ ถูกกระแสน้ำพัดพาไปเพื่อค้นหาหนทางรอดสายหนึ่ง จวบกระทั่งวันนี้ มันพลันพบว่ามันยังคงเป็นกำพร้าที่ล่องลอยไปตามน้ำ ไม่มีบ้านช่องคืนกลับ มันกำลังรอคอยคนผู้หนึ่งช่วยเหลือมันขึ้นฝั่ง คนผู้นั้นอาจจะมา อาจไม่มีวันมาถึง

เยี่ยหลิงซูก็กำลังรอคอย รอให้มันข้ามแม่น้ำไปหา นางเหน็ดเหนื่อยทางกายและใจ ไม่สามารถรออีกต่อไป

แต่ว่าในโลกมีแม่น้ำนับร้อยนับพันสาย แม่น้ำที่ยากก้าวข้ามไปที่สุดอยู่ในใจ

มันสามารถก้าวข้ามไปหรือไม่ นอกจากเวี่ยจือหยางแล้ว ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่มีคำตอบ

จบบริบูรณ์

คัมภีร์วิถีผู้กล้าเป็นผลงานภาคจบของมหากาพย์ภูพามหานที
ของนักเขียนหนุ่มไฟแรงแห่งจีนแผ่นดินใหญ่...เฟิ่งเกอ
เฟิ่งเกอถือเป็นคลื่นลูกหลังที่มีสไตล์การเขียนคล้ายกับกิมยังที่สุด

เหลียงซีซวออกเดินทางไกล สู่เจี้ยนยังไม่ถือกำเนิด เวี่ยจือหยางเริ่มท่องยุทธจักร
คัมภีร์วิถีผู้กล้าเป็นเรื่องที่สืบต่อจากวีรกรรมผู้กล้า
ทั้งเป็นจุดเริ่มต้นของปาฏิหาริย์แห่งผู้กล้า
เฟิ่งเกอใช้เวลาห้าปีตั้งใจเขียนเป็นภาคจบสมบูรณ์ของชุดมหากาพย์ภูพามหานที ตอน คัมภีร์วิถีผู้กล้า

ปีที่ยี่สิบเอ็ดในรัชกาลหงอู่
เหตุการณ์บ้านเมืองเป็นที่แน่นอน แผ่นดินตกเป็นของจูหยวนจาง
แต่ตอนนั้นเกิดขุมกำลังต่างๆ ขึ้น เหล่าสำนักไม่ยอมรับการปกครองของตระกูลจู
ก่อนอื่นปรากฏมังฉาหินวิถีเทพจุดชนวนการแย่งชิง
ตามด้วยมรสุมโลหิตคละคลุ้ง เกิดกรณีพิพาทไม่หยุดหย่อน

ท่านที่เคยอ่านวีรกรรมผู้กล้ากับปาฏิหาริย์แห่งผู้กล้า
ย่อมต้องอ่านคัมภีร์วิถีผู้กล้า เพื่อเติมส่วนที่ขาดพร่องให้ครบถ้วนสมบูรณ์

ราคา 260 บาท

ISBN 978-616-457-742-8
9 786164 577428